

Ác Hán

Contents

Ác Hán	10
1. Chương 1: Sống Lại (1)	11
2. Chương 2: Sống Lại (2)	12
3. Chương 3: Ấu Tử Đồng Trắc	15
4. Chương 4: Trời Sinh Lực Vương	18
5. Chương 5: Trời Sinh Lực Vương (2)	20
6. Chương 6: Sát Nhân Ca (1)	23
7. Chương 7: Sát Nhân Ca (2)	25
8. Chương 8: Dục Vọng - Một Người Định Vạn	28
9. Chương 9: Dục Vọng - Một Người Định Vạn (2)	31
10. Chương 10: Phục Di Bảo Khố	33
11. Chương 11: Phục Di Bảo Khố (2)	36
12. Chương 12: Kim Thành Phá Khương (1)	39
13. Chương 13: Đại Tỷ (1)	44
14. Chương 14: Đại Tỷ (2)	46
15. Chương 15: Lôi Cổ Ứng Kim Chuỳ (1)	48
16. Chương 16: Lôi Cổ Ứng Kim Chuỳ (2)	50
17. Chương 17: Sư Tông Thú(1)	54
18. Chương 18: Sư Tông Thú(2)	56
19. Chương 19: Mã Nô Tiểu Thiết(1)	60
20. Chương 20: Mã Nô Tiểu Thiết(2)	62
21. Chương 21: Tâm Tư(1)	65
22. Chương 22: Tâm Tư(2)	67
23. Chương 23: Giết Chóc(1)	71
24. Chương 24: Giết Chóc(2)	73
25. Chương 25: Giết Chóc(3)	75
26. Chương 26: Quan Nhị Ca Làm Sao Bây Giờ.	78
27. Chương 27: Quan Nhị Ca Làm Sao Bây Giờ.(2)	80
28. Chương 28: Sở Vi Hà Lai	83
29. Chương 29: Sở Vi Hà Lai (2)	86
30. Chương 30: Cầu Quan (1)	89
31. Chương 31: Cầu Quan (2)	91
32. Chương 32: Phóng Trường Tuyến	94
33. Chương 33: Tâm Tư Lục Y	97
34. Chương 34: Tâm Tư Lục Y (2)	99
35. Chương 35: Đám Hối Vệ Gia (1)	101
36. Chương 36: Đám Hối Vệ Gia (2)	103
37. Chương 37: Xao Sơn Chấn Hổ (1)	107
38. Chương 38: Xao Sơn Chấn Hổ (2)	109
39. Chương 39: Giết Người ” Công Tử”	111
40. Chương 40: Giết Người Công Tử (2)	113

41. Chương 41: A Sứ Tương Tuy (1)	116
42. Chương 42: A Sứ Tương Tuy (2)	119
43. Chương 43: Tây Bộ Đô Úy (1)	121
44. Chương 44: Tây Bộ Đô Úy (2)	123
45. Chương 45: Hoàng Hà Cửu Khúc	126
46. Chương 46: Yên Vô Hảo Yên (1)	130
47. Chương 47: Yên Vô Hảo Yên (2)	132
48. Chương 48: Ngựa Chấn Kim Thành (1)	135
49. Chương 49: Ngựa Chấn Kim Thành (2)	140
50. Chương 50: Ngựa Chấn Kim Thành (3)	144
51. Chương 51: Người Ổ Hiểm Cảnh	149
52. Chương 52: Tái Kiến Tỷ Tỷ	151
53. Chương 53: Danh Câu Tượng Long	155
54. Chương 54: Tiến Thoái Lương Nan	158
55. Chương 55: Cự Ma Nhi	163
56. Chương 56: Phá Khương Khó Khăn	168
57. Chương 57: Hàn Cửu Khúc	172
58. Chương 58: Tái Ngộ Bùi Nguyên Thiệu	175
59. Chương 59: Trung Nguyên Vô Chiến Sự (1)	179
60. Chương 60: Trung Nguyên Vô Chiến Sự (2)	182
61. Chương 61: Tang Nữ Đồng Trác	187
62. Chương 62: Trở Mặt Thành Thù	190
63. Chương 63: Thiếu Nguyên Bồ Nguyên (1)	194
64. Chương 64: Thiếu Nguyên Bồ Nguyên (2)	196
65. Chương 65: Phụ Tử Nhất Nặc (1)	199
66. Chương 66: Phụ Tử Nhất Nặc (2)	201
67. Chương 67: Cự Ma Sĩ (1)	204
68. Chương 68: Cự Ma Sĩ (2)	208
69. Chương 69: Vũ Phu Vô Danh	211
70. Chương 70: Cơn Giận Bể Phu	214
71. Chương 71: Duyên Sâu Duyên Nông	217
72. Chương 72: Thái Bình Giáo Đồ	221
73. Chương 73: Vô Tình Gặp Nơi Hoang Dã	225
74. Chương 74: Phi Bạch Tuyệt Luân	229
75. Chương 75: Tái Chiến Khăn Vàng	233
76. Chương 76: Hối Tiếc Không Kịp	237
77. Chương 77: Mỗi Người Một Ngã	240
78. Chương 78: Đường Đi Gặp Ghềnh	244
79. Chương 79: Lý Nho Chi Mưu	247
80. Chương 80: Phó Dĩ Ngô	250
81. Chương 81: Lưu Môn Huyết Ấn	253
82. Chương 82: Cổ Chi Ác Lai	257
83. Chương 83: Song Sứ	261
84. Chương 84: Người Thông Minh Giả Vờ Ngốc	264
85. Chương 85: Ngừ Thành Nói Về Thái Bình Đạo	268
86. Chương 86: Gặp Lại Đường Chu	272
87. Chương 87: Vạn Nhân Ngô Vãng Hí	275
88. Chương 88: Cự Ma Nhi Lai Tập	280
89. Chương 89: Cự Ma Nhi Lai Tập (2)	283
90. Chương 90: Giết Thiên Lôi	286
91. Chương 91: Đoạn Đầu Câu	289
92. Chương 92: Liên Tục Chiến Đấu Ở Chiến Trường Thanh, Từ.	292
93. Chương 93: Gia Cát Nhất Tộc.	296
94. Chương 94: Một Ngừ Đánh Thức Người Trong Mộng.	300

95. Chương 95: Hoả Thiêu Bàn Long Cốc (1)	305
96. Chương 96: Hoả Thiêu Bàn Long Cốc (2)	310
97. Chương 97: Phi Yến Đi Về Nam	314
98. Chương 98: Thương Hàn Bệnh Chứng	317
99. Chương 99: Ngũ Khê Man Nhân	322
100. Chương 100: Đồng Tử Cưỡi Ngưu	325
101. Chương 101: Thiếu Niên Đi	329
102. Chương 102: Trương Cơ Từ Quan	332
103. Chương 103: Bàng Đức Công	335
104. Chương 104: Thái Bình Loạn.	340
105. Chương 105: Tam Sứ Kết Nghĩa	345
106. Chương 106: Đi Lạc Dương	348
107. Chương 107: Đồng Trác Ngụy Tường	354
108. Chương 108: Biến Loạn Nam Cung Môn.	357
109. Chương 109: Lạc Dương Đắm Máu	362
110. Chương 110: Dĩ Hán Chi Tranh.	367
111. Chương 111: Dĩ Hán Chi Tranh (2)	372
112. Chương 112: Giảo Nhục Kỵ (1)	376
113. Chương 113: Giảo Nhục Kỵ (2)	380
114. Chương 114: Giảo Nhục Kỵ (3)	385
115. Chương 115: Giảo Nhục Kỵ (4)	390
116. Chương 116: Giảo Nhục Kỵ (5)	394
117. Chương 117: Giảo Nhục Kỵ (6)	397
118. Chương 118: Giảo Nhục Kỵ (7)	401
119. Chương 119: Giảo Nhục Kỵ (8)	404
120. Chương 120: Đồng Trác Hội Tam Anh (1)	409
121. Chương 121: Đồng Trác Hội Tam Anh (2)	412
122. Chương 122: Đào Anh Tam Viên	417
123. Chương 123: Giết Trương Ngưu Giác (1)	423
124. Chương 124: Giết Trương Ngưu Giác (2)	426
125. Chương 125: Tả Trung Lang Tướng	430
126. Chương 126: Nghĩa Chân Chi Tử (1)	434
127. Chương 127: Nghĩa Chân Chi Tử (2)	438
128. Chương 128: Âm Thác Dương Soa	441
129. Chương 129: Tình Huống Ngày Càng Khó Khăn	453
130. Chương 130: Phụ Tử Gặp Nhau	457
131. Chương 131: Tướng Quân Uy Vũ	461
132. Chương 132: Vương Tá Tài Dã	465
133. Chương 133: Quân Anh Hội	470
134. Chương 134: Phụng Hiếu Xuất Mã	475
135. Chương 135: Đãng Người Gian Nan	481
136. Chương 136: Mạnh Đức Gắt Hái	486
137. Chương 137: Giang Đông Mạnh Hổ	491
138. Chương 138: Văn Đài Chịu Nhục	495
139. Chương 139: Điều Kiện Minh Chủ	500
140. Chương 140: Huynh Đệ Gặp Lại	505
141. Chương 141: Quay Về Hà Đông (1)	510
142. Chương 142: Quay Về Hà Đông (2)	514
143. Chương 143: Quay Về Hà Đông (3)	518
144. Chương 144: Gặp Gỡ Mạnh Đức	522
145. Chương 145: Hà Đông Nhất Phách	527
146. Chương 146: Nữ Hổ Doanh	532
147. Chương 147: Hư Thực Như Mộng	537
148. Chương 148: Mỹ Nhân Áo Trắng	540

149. Chương 149: Sắc Lặc Ca(thượng)	544
150. Chương 150: Sắc Lặc Ca(hạ)	547
151. Chương 151: Độc Sĩ Cổ Hủ(thượng)	551
152. Chương 152: Độc Sĩ Cổ Hủ(hạ)	554
153. Chương 153: Nhất Thủ Hoàng Kim, Nhất Thủ Đồ Dao (thượng)	557
154. Chương 154: Nhất Thủ Hoàng Kim, Nhất Thủ Đồ Dao (hạ)	560
155. Chương 155: Nhất Thủ Hoàng Kim, Nhất Thủ Đồ Dao (2)	563
156. Chương 156: Lương Châu Chi Loạn (thượng)	569
157. Chương 157: Lương Châu Chi Loạn (hạ)	572
158. Chương 158: Công Tử Đại Tài Ít Người Sánh Kịp (thượng)	575
159. Chương 159: Công Tử Đại Tài Ít Người Sánh Kịp (hạ)	578
160. Chương 160: Mỹ Nữ Dã Thú	582
161. Chương 161: Dã Ngưu Bôn Tẩu Thiêu Đường(thượng)	587
162. Chương 162: Dã Ngưu Bôn Tẩu Thiêu Đường(hạ)	590
163. Chương 163: Bàn Gia Có Người Tên Là Lệnh Minh	595
164. Chương 164: Ngũ Cầm Hí Chính Tông	601
165. Chương 165: Bồng Lộc Ba Trăm Thạch(1)	608
166. Chương 166: Bồng Lộc Tam Bách Thạch(2)	611
167. Chương 167: Bồng Lộc Tam Bách Thạch (3)	615
168. Chương 168: Bồng Lộc Tam Bách Thạch (4)	618
169. Chương 169: Bồng Lộc Tam Bách Thạch (5)	620
170. Chương 170: Phòng Ngừa Chu Đảo	624
171. Chương 171: Đêm Xuân Một Khắc Đáng Nghìn Vàng(1)	626
172. Chương 172: Đêm Xuân Một Khắc Đáng Nghìn Vàng(2)	629
173. Chương 173: Đêm Xuân Một Khắc Đáng Nghìn Vàng(3)	631
174. Chương 174: Đêm Xuân Một Khắc Đáng Nghìn Vàng(4)	634
175. Chương 175: Như Thật Như Ảo(1)	637
176. Chương 176: Như Thật Như Ảo(2)	639
177. Chương 177: Thỉnh Quân Nhập Kinh Vi Chất Tử(1)	642
178. Chương 178: Thỉnh Quân Nhập Kinh Vi Chất Tử(2)	645
179. Chương 179: Thỉnh Quân Nhập Kinh Vi Chất Tử(3)	647
180. Chương 180: Thỉnh Quân Nhập Kinh Vi Chất Tử(4)	650
181. Chương 181: Tam Sứ Chiến Tam Anh (1)	653
182. Chương 182: Tam Sứ Chiến Tam Anh (2)	655
183. Chương 183: Tam Sứ Chiến Tam Anh (3)	657
184. Chương 184: Tam Sứ Chiến Tam Anh (4)	660
185. Chương 185: Tam Sứ Chiến Tam Anh (5)	662
186. Chương 186: Đồng Phi Tiến Lạc Dương(1)	665
187. Chương 187: Đồng Phi Tiến Lạc Dương(2)	667
188. Chương 188: Đồng Phi Tiến Lạc Dương(3)	670
189. Chương 189: Đại Trạch Môn Bên Trong Thành Lạc Dương (1)	672
190. Chương 190: Đại Trạch Môn Bên Trong Thành Lạc Dương (2)	675
191. Chương 191: Đại Trạch Môn Bên Trong Thành Lạc Dương (3)	678
192. Chương 192: Đại Trạch Môn Bên Trong Thành Lạc Dương (4)	680
193. Chương 193: Đại Trạch Môn Bên Trong Thành Lạc Dương (5)	683
194. Chương 194: Nguyệt Đán Bình(1)	686
195. Chương 195: Nguyệt Đán Bình(2)	688
196. Chương 196: Đồng Phi Chưởng Bình	692
197. Chương 197: Loạn Vệ Quân (1)	696
198. Chương 198: Loạn Vệ Quân (2)	699
199. Chương 199: Có Chăng Thương Hương Tiếc Ngọc(1)	701
200. Chương 200: Có Chăng Thương Hương Tiếc Ngọc(2)	704
201. Chương 201: Lang Tâm Tử Thiết, Phong Tình Bất Giải(1)	707
202. Chương 202: Lang Tâm Tử Thiết, Phong Tình Bất Giải(2)	709

203. Chương 203:	Thiết Mã Kim Qua Nhập Mộng Lai	712
204. Chương 204:	Thiết Mã Kim Qua Nhập Mộng Lai (2)	714
205. Chương 205:	Thái Ung Trở Về (1)	717
206. Chương 206:	Thái Ung Trở Về (2)	719
207. Chương 207:	Thái Ung Trở Về (3)	722
208. Chương 208:	Người Thành Thật Tức Giận (1)	725
209. Chương 209:	Người Thành Thật Tức Giận (2)	727
210. Chương 210:	Người Thành Thật Tức Giận (3)	730
211. Chương 211:	Người Thành Thật Tức Giận (4)	732
212. Chương 212:	Người Thành Thật Tức Giận (6)	735
213. Chương 213:	Lời Đồn Đãi Khắp Nơi(1)	738
214. Chương 214:	Lời Đồn Đãi Khắp Nơi(2)	741
215. Chương 215:	Huyết Ấn Kiến Xuân Môn(1)	744
216. Chương 216:	Huyết Ấn Kiến Xuân Môn(2)	746
217. Chương 217:	Huyết Ấn Kiến Xuân Môn(3)	750
218. Chương 218:	Huyết Ấn Kiến Xuân Môn (4)	753
219. Chương 219:	Huyết Ấn Kiến Xuân Môn (5)	756
220. Chương 220:	Thiên Nhân Cảm Ứng (1)	759
221. Chương 221:	Thiên Nhân Cảm Ứng (2)	762
222. Chương 222:	Thiên Nhân Cảm Ứng (3)	764
223. Chương 223:	Hàn Dữ Mã (1)	768
224. Chương 224:	Hàn Dữ Mã (2)	771
225. Chương 225:	Hàn Dữ Mã (3)	773
226. Chương 226:	Hàn Dữ Mã (4)	775
227. Chương 227:	Hàn Dữ Mã (5)	778
228. Chương 228:	Hàn Dữ Mã (6)	781
229. Chương 229:	Hàn Dữ Mã (7)	783
230. Chương 230:	Hàn Dữ Mã (8)	786
231. Chương 231:	Hàn Dữ Mã (9)	788
232. Chương 232:	Hàn Dữ Mã (10)	792
233. Chương 233:	Hàn Dữ Mã (11)	794
234. Chương 234:	Hàn Dữ Mã (hết)	797
235. Chương 235:	Trần Ai Lạc Định(1)	800
236. Chương 236:	Trần Ai Lạc Định(2)	803
237. Chương 237:	Bắc Cung Giáo Ủy(1)	806
238. Chương 238:	Bắc Cung Giáo Ủy(2)	809
239. Chương 239:	Bắc Cung Giáo Ủy(3)	811
240. Chương 240:	Hưng Thịnh Không Quá Ba Đời(1)	814
241. Chương 241:	Hưng Thịnh Không Quá Ba Đời(2)	816
242. Chương 242:	Danh Sĩ Lạc Dương Đều Mù Mắt(1)	819
243. Chương 243:	Danh Sĩ Lạc Dương Đều Mù Mắt(2)	821
244. Chương 244:	Danh Sĩ Lạc Dương Đều Mù Mắt(3)	824
245. Chương 245:	Danh Sĩ Lạc Dương Đều Mù Mắt(4)	826
246. Chương 246:	Biện Vương Tử (1)	828
247. Chương 247:	Biện Vương Tử (2)	831
248. Chương 248:	Biện Vương Tử (3)	834
249. Chương 249:	Biện Vương Tử (4)	837
250. Chương 250:	Biện Vương Tử (5)	839
251. Chương 251:	Biện Vương Tử (6)	842
252. Chương 252:	Hán Đế Do Dự (1)	844
253. Chương 253:	Hán Đế Do Dự (2)	847
254. Chương 254:	Hán Đế Do Dự (3)	849
255. Chương 255:	Con Gái Văn Cơ (1)	852
256. Chương 256:	Con Gái Văn Cơ (2)	855

257. Chương 257:	Trù Tính Lập Tân Quân (1)	858
258. Chương 258:	Trù Tính Lập Tân Quân (2)	861
259. Chương 259:	Trù Tính Lập Tân Quân (3)	863
260. Chương 260:	Gặp Lại Cổ Nhân	866
261. Chương 261:	Người Đến Từ Lương Châu (1)	871
262. Chương 262:	Người Đến Từ Lương Châu (2)	874
263. Chương 263:	Người Đến Từ Lương Châu (3)	876
264. Chương 264:	Người Đến Từ Lương Châu (4)	879
265. Chương 265:	Tây Viên Lập Bát Giáo (1)	882
266. Chương 266:	Tây Viên Lập Bát Giáo (2)	885
267. Chương 267:	Tây Viên Lập Bát Giáo (3)	888
268. Chương 268:	Vũ Phu Tranh Hùng	890
269. Chương 269:	Ác Lai Ra Uy	898
270. Chương 270:	Thái Bình Thịnh Thế Mơ Áo	906
271. Chương 271:	Hán Đế Đi Tuần	917
272. Chương 272:	Trận Chiến Ung Khâu (1)	924
273. Chương 273:	Trận Chiến Ung Khâu (2)	927
274. Chương 274:	Bờ Ung Thủy, Đồng Phi Chiến Tam Anh	938
275. Chương 275:	Bờ Ung Thủy, Đồng Phi Chiến Tam Anh (2)	945
276. Chương 276:	Đào Viên Nhất Nặc, Dục Đức Toàn Nghĩa	952
277. Chương 277:	Thâu Đắc Phù Sinh Bán Nhật Nhân	960
278. Chương 278:	Viên Ngồi Kế, Nhị Hồ Tranh Thực	965
279. Chương 279:	Phụng Chỉ Mộ Bình	973
280. Chương 280:	Từ Thứ Cầu Học	975
281. Chương 281:	Danh Tượng Và Nhà Phát Minh	985
282. Chương 282:	Tri Ngã Giả Vị Ngã Tâm Ưu	991
283. Chương 283:	Hiền Sĩ Vô Tung, Vô Đấu Đan Dương	999
284. Chương 284:	Giang Đông Nhị Hồ Thần(1)	1005
285. Chương 285:	Giang Đông Nhị Hồ Thần(2)	1010
286. Chương 286:	Hán Đế Băng Hà, Đại Loạn Nổ Ra	1013
287. Chương 287:	Hán Đế Băng Hà, Đại Loạn Nổ Ra(2)	1018
288. Chương 288:	Bôn Tẩu Lạc Dương (1)	1026
289. Chương 289:	Bôn Tẩu Lạc Dương (2)	1031
290. Chương 290:	Lư Tử Can Đến Hà Tây	1036
291. Chương 291:	Người Dùng Được Có Mấy Người	1042
292. Chương 292:	Tuyệt Không Đơn Giản (1,2)	1048
293. Chương 293:	Tuyệt Không Đơn Giản (3,4)	1053
294. Chương 294:	Tuyệt Không Đơn Giản (5,6)	1057
295. Chương 295:	Lương Châu Loạn (1,2)	1063
296. Chương 296:	Lương Châu Loạn (3,4)	1068
297. Chương 297:	Ác Chiến (1)	1073
298. Chương 298:	Ác Chiến (2)	1075
299. Chương 299:	Ác Chiến (3-5)	1078
300. Chương 300:	Ác Chiến (6,7)	1086
301. Chương 301:	Lũng Tây Đại Hội Sư (1,2)	1092
302. Chương 302:	Lũng Tây Đại Hội Sư (3-5)	1097
303. Chương 303:	Đại Di Dời	1105
304. Chương 304:	Bắt Đầu Đi	1111
305. Chương 305:	Đại Sinh Ý	1116
306. Chương 306:	Sa Sa Có Tâm Sự	1122
307. Chương 307:	Sa Sa Có Tâm Sự 2	1127
308. Chương 308:	Thằng Nhóc Cũng Là Đại Dịch	1132
309. Chương 309:	Đều Là Người Hán	1137
310. Chương 310:	Lòng Thạch Thao Dao Động	1143

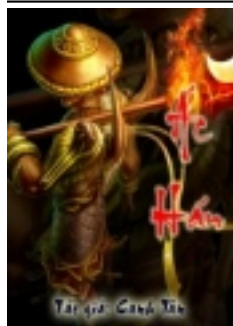
311. Chương 311:	Sa Ma Kha Về Nhà	1148
312. Chương 312:	Chiến Từ Châu	1153
313. Chương 313:	Duyệt Châu Biến Đổi Lớn	1159
314. Chương 314:	Tây Vực Bạo Hổ	1163
315. Chương 315:	Tây Vực Bạo Hổ (2)	1169
316. Chương 316:	Tây Vực Bạo Hổ (3)	1174
317. Chương 317:	U Châu Mục Lữ Bồ	1178
318. Chương 318:	Đại Quyết Chiến	1184
319. Chương 319:	Đại Quyết Chiến (2)	1189
320. Chương 320:	Đại Quyết Chiến (3)	1194
321. Chương 321:	Đại Quyết Chiến (4)	1199
322. Chương 322:	Đại Quyết Chiến (5)	1204
323. Chương 323:	Đại Quyết Chiến (6)	1208
324. Chương 324:	Đại Quyết Chiến (7)	1213
325. Chương 325:	Liêu Tây Nổi Phong Vân	1218
326. Chương 326:	Lô Long Tắc	1222
327. Chương 327:	Tây Vực Nhị Tam Sự (1).	1230
328. Chương 328:	Tây Vực Nhị Tam Sự (2)	1233
329. Chương 329:	Tây Vực Nhị Tam Sự (3)	1236
330. Chương 330:	Tây Vực Nhị Tam Sự (4)	1238
331. Chương 331:	Lương Châu Từ	1241
332. Chương 332:	Tào Lữ Thông Gia	1247
333. Chương 333:	Đại Chiến Nổ Ra (1)	1253
334. Chương 334:	Đại Chiến Nổ Ra (2).	1255
335. Chương 335:	Đại Chiến Nổ Ra (3)	1258
336. Chương 336:	Đại Chiến Nổ Ra (4)	1261
337. Chương 337:	Đại Chiến Nổ Ra (5)	1263
338. Chương 338:	Đại Chiến Nổ Ra (6)	1268
339. Chương 340:	Đại Chiến Nổ Ra (7)	1273
340. Chương 341:	Đại Chiến Nổ Ra (8)	1278
341. Chương 342:	Danh Sĩ Chết Yếu (1)	1281
342. Chương 343:	Danh Sĩ Chết Yếu (2).	1286
343. Chương 344:	Danh Sĩ Chết Yếu (3)	1289
344. Chương 345:	Đêm Ổ Từ Châu	1294
345. Chương 346:	Chuyện Xưa Tái Hiện	1299
346. Chương 347:	Phá Trường An	1302
347. Chương 348:	Một Hồi Phong Hoa Tuyết Nguyệt	1312
348. Chương 349:	Nam Vinh Úc	1318
349. Chương 350:	Tam Học Kỷ Yếu	1323
350. Chương 351:	Những Chuyện Năm Kiến An	1326
351. Chương 352:	Rắc Rối Lớn	1334
352. Chương 353:	Kế Đầu Của Bàn Thống	1339
353. Chương 354:	Xé Da Hổ Làm Cờ	1345
354. Chương 355:	Tôn Lưu Liên Minh	1348
355. Chương 356:	Chư Hầu Loạn	1353
356. Chương 357:	Tiểu Văn Cơ	1356
357. Chương 358:	Tiểu Văn Cơ (2)	1361
358. Chương 359:	Tiểu Ôn Hầu (1)	1366
359. Chương 360:	Tiểu Ôn Hầu (2)	1369
360. Chương 361:	Tiểu Ôn Hầu (3)	1371
361. Chương 362:	Đúng Là Tiểu Tặc	1377
362. Chương 363:	Đạn Hãn Sơn (1)	1380
363. Chương 364:	Đạn Hãn Sơn (2)	1383
364. Chương 365:	Đạn Hãn Sơn (3)	1385

365. Chương 366:	Đạn Hãn Sơn (4)	1388
366. Chương 367:	Song Hồ Đầu	1393
367. Chương 368:	Các Phương Vận Động	1398
368. Chương 369:	Trường An Loạn (1)	1403
369. Chương 370:	Trường An Loạn (2)	1406
370. Chương 371:	Trường An Loạn (3)	1411
371. Chương 372:	Trường An Loạn (4)	1414
372. Chương 373:	Trường An Loạn (5)	1416
373. Chương 374:	Trường An Loạn (6)	1419
374. Chương 375:	Trường An Loạn (7)	1422
375. Chương 376:	Trường An Loạn (8)	1425
376. Chương 377:	Trường An Loạn (9)	1428
377. Chương 378:	Trường An Loạn (10)	1430
378. Chương 379:	Trường An Loạn (11)	1433
379. Chương 380:	Di Giá Trường Môn Cung	1436
380. Chương 381:	Lỗ Túc Hiến Hợp Trung, Trần Cung Luận Liên Hoàn	1439
381. Chương 382:	Danh Sách Đen.	1450
382. Chương 383:	Quỹ Tích Sai Lầm	1453
383. Chương 384:	Cái Chết Của Quách Gia	1455
384. Chương 385:	Tuyết Năm Kiến An Thứ Hai (1)	1460
385. Chương 386:	Tuyết Năm Kiến An Thứ Hai (2)	1464
386. Chương 387:	Tuyết Năm Kiến An Thứ Hai (3)	1469
387. Chương 388:	Tuyết Năm Kiến An Thứ Hai (8)	1474
388. Chương 388:	Tuyết Năm Kiến An Thứ Hai (8)	1480
389. Chương 389:	Sa Môn Hộ Pháp	1486
390. Chương 390:	Gia Quốc Thiên Hạ	1488
391. Chương 391:	10 Năm (1)	1494
392. Chương 392:	10 Năm (2)	1499
393. Chương 393:	10 Năm (3)	1505
394. Chương 394:	10 Năm (4)	1510
395. Chương 395:	10 Năm (5)	1515
396. Chương 396:	10 Năm (6)	1523
397. Chương 397:	10 Năm (7)	1528
398. Chương 398:	10 Năm (8)	1533
399. Chương 399:	10 Năm (9)	1536
400. Chương 400:	Sư Hồ	1540
401. Chương 401:	Quan Trung Kiều Đầu Bảo (1)	1545
402. Chương 402:	Quan Trung Kiều Đầu Bảo (2)	1550
403. Chương 403:	Viên Thiệu Cũng Do Dự (1)	1553
404. Chương 404:	Thủy Yêm Thất Quân (1)	1561
405. Chương 405:	Thủy Yêm Thất Quân (2)	1564
406. Chương 406:	Thủy Yêm Thất Quân (3)	1569
407. Chương 407:	Đại Quân Trời Giáng	1574
408. Chương 408:	Quần Hồ Xuất Ấp	1581
409. Chương 409:	Ngoài Thành Lạc Dương Im Ắng	1587
410. Chương 410:	Đồng Tây Bình Đơn Dao Phó Hội	1592
411. Chương 411:	Lữ Mông Hiến Tam Quan	1596
412. Chương 412:	Chiêu Số Cũ	1599
413. Chương 413:	Sát Hồ	1603
414. Chương 414:	Đại Loạn	1607
415. Chương 415:	Yễn Sư	1613
416. Chương 416:	Không Thành	1617
417. Chương 417:	Nghị Hòa	1622
418. Chương 418:	Mời Nhau	1627

419.	Chương 419:	Chử Tửu (1)	1632
420.	Chương 420:	Chử Tửu (2)	1635
421.	Chương 421:	Đoản Ca Hành	1641
422.	Chương 422:	Ngũ Man	1646
423.	Chương 423:	Cầm Phàm Tặc	1650
424.	Chương 424:	Cầm Phàm Tặc (2)	1657
425.	Chương 425:	Đương Dương (1)	1661
426.	Chương 426:	Đương Dương (2)	1666
427.	Chương 427:	Dốc Trường Bản	1672
428.	Chương 428:	Ai Có Thể Hoành Đào Lập Mã, Chỉ Cầm Phàm Tướng Quân Ta	1679
429.	Chương 429:	Hạ Hầu Lan (1)	1686
430.	Chương 430:	Hạ Hầu Lan (2)	1692
431.	Chương 431:	Hạ Hầu Lan (3)	1695
432.	Chương 432:	Hùng Chủ	1700
433.	Chương 433:	In Chữ Rời	1703
434.	Chương 434:	Gái Lớn Gả Chồng.	1709
435.	Chương 435:	Tăng Và Đế (1).	1712
436.	Chương 436:	Tăng Và Đế (2)	1714
437.	Chương 437:	Tăng Và Đế (3)	1720
438.	Chương 438:	Có Vấn Đề	1725
439.	Chương 439:	Phong Quốc.	1730
440.	Chương 440:	Ẩn Chứa Sát Cơ.	1733
441.	Chương 441:	Thiên Lý Thảo	1736
442.	Chương 442:	Đơn Giản Thế Thôi	1739
443.	Chương 443:	Giả Hủ Mưu Thực Trung.	1744
444.	Chương 444:	Nhị Tử Phân Gia	1747
445.	Chương 445:	Đường Nhỏ Âm Bình.	1753
446.	Chương 446:	Thực Trung	1756
447.	Chương 447:	Bị Tiêu Diệt	1758
448.	Chương 448:	Giả Hủ Mưu Kinh Tương (1).	1761
449.	Chương 449:	Giả Hủ Mưu Kinh Tương (2).	1764
450.	Chương 450:	Dương Mưu (1).	1770
451.	Chương 451:	Dương Mưu (2).	1772
452.	Chương 452:	Trương Nhiệm Lộ Tranh Vành.	1777
453.	Chương 453:	Trương Nhiệm Lộ Tranh Vành (2).	1780
454.	Chương 454:	Đừng Tính Toán Quá Thông Minh.	1785
455.	Chương 455:	Thái Bình Vấn Đối	1788
456.	Chương 456:	Loạn Cục (1).	1793
457.	Chương 457:	Loạn Cục (2).	1796
458.	Chương 458:	Loạn Cục (3)	1799
459.	Chương 459:	Loạn Cục (4).	1801
460.	Chương 460:	Khoa Cử.	1807
461.	Chương 461:	Cung Tôn Ư?	1810
462.	Chương 462:	Lục Gia Suy Tàn	1814
463.	Chương 463:	Ôn Hầu (1)	1818
464.	Chương 464:	Ôn Hầu (2)	1824
465.	Chương 465:	Ôn Hầu (3)	1829
466.	Chương 466:	Ôn Hầu (4)	1831
467.	Chương 467:	Ôn Hầu (5)	1837
468.	Chương 468:	Đại Dã Trạch (1)	1843
469.	Chương 469:	Đại Dã Trạch (2)	1848
470.	Chương 470:	Đại Dã Trạch (3)	1855
471.	Chương 471:	Quan Trung Tổng Động Viên (1)	1862
472.	Chương 472:	Quan Trung Tổng Động Viên (2)	1867

473. Chương 473:	Tứ Mãnh Bát Đại Chùy	1871
474. Chương 474:	Tứ Mãnh Bát Đại Chùy (2)	1876
475. Chương 475:	Tứ Mãnh Bát Đại Chùy (3)	1882
476. Chương 476:	Tứ Mãnh Bát Đại Chùy (4)	1887
477. Chương 477:	Tứ Mãnh Bát Đại Chùy (5)	1891
478. Chương 478:	Tứ Mãnh Bát Đại Chùy (6)	1894
479. Chương 479:	Văn Nhược Không Văn Nhược	1896
480. Chương 480:	Gia Dữ Quốc	1901
481. Chương 481:	Thương Đình Chi Thương	1909
482. Chương 483:	Trường An (2)	1911
483. Chương 842:	Trường An (1)	1917
484. Chương 483:	Trường An (2)	1922
485. Chương 484:	Trường An (3)	1927
486. Chương 485:	Trường An (4)	1934
487. Chương 486:	Trường An (5)	1936
488. Chương 487:	Trường An (6)	1941
489. Chương 488:	Trường An (7)	1944
490. Chương 489:	Tây Hành	1949
491. Chương 490:	Dã Vọng	1956
492. Chương 491:	Thái Mỹ Nhân	1959
493. Chương 492:	Vô Đề	1966
494. Chương 493:	Thiết Tỏa Hoàn Giang	1968
495. Chương 494:	Trước Lúc Quyết Chiến	1973
496. Chương 495:	Tương Dương Quyết Chiến	1978
497. Chương 496:	Kì Binh Quyết Chiến	1983
498. Chương 497:	Giương Đông Kích Tây	1986
499. Chương 498:	Tử Chiến	1991
500. Chương 499:	Quyết Chiến Trời Qua	1996
501. Chương 500:	Đại Kết Cục	2006

Ác Hán

Giới thiệu

Xuyên qua , sống lại. . . Lại thành đứa con của Đồng Trác. Bất quá nhớ rõ trong Tam Quốc Đồng T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-han>

1. Chương 1: Sống Lại (1)

Đồng Phi hoảng sợ phát hiện, hắn không ngờ đã biến thành trẻ con .Bên cạnh hắn còn nằm một nữ nhân, một nữ nhân có tướng mạo rất thanh tú nhưng đã không còn có hơi thở.Mà nơi hắn nằm cũng phi thường xa lạ , mọi người đều mặc cổ trang , hơn nữa ngôn ngữ tựa hồ rất xa lạ .Duy nhất có thể xác định những người này đều là người trung quốc , ít nhất hắn có thể hiểu được những người đó đang nói cái gì .

“ Hài tử này cũng thật khó coi!”

Nói chuyện là một nữ nhân cao lớn thô kệch, nhìn tuổi của ả thì khoảng ba bốn mươi tuổi, nhìn qua rất là “ Bư hần”

“ Không chỉ khó coi , mà còn là Tang Môn Tinh * (chỉ diêm quỷ) ... A Quyên thật vất vả sinh nó ra, cuộc sống không có vui vẻ lấy một ngày thì đã bị tiểu gia hỏa này hại chết .

Người tiếp miệng, nhìn qua rất giống bà đỡ ở thôn Đồng Phi , những lời này nói ra mang theo vô tận oán độc , Đồng phi im lặng nghiêng tai lắng nghe mọi người xung quanh nói nhỏ, Ở trong này không có một người nói tốt cho hắn.

Trời ạ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?Đồng Phi có chút mặc danh kỳ diệu , thật không nghĩ ra như thế nào lại biến thành bộ dạng như thế này.

Hắn sinh tại xã hội hiện đại, bất quá là một cô nhi,chỉ dựa vào những người thiện lương trong thôn nuôi hắn từng ngày lớn lên, sau lại làm bảo vệ rừng, thôn của hắn nằm ở Võ Lăng Sơn Hồ Nam, đây là ngọn núi có rất nhiều động vật quý hiếm được Quốc Gia bảo vệ , cho nên ngoài đảm nhiệm chức vụ bảo vệ rừng , Đồng Phi còn có nhiệm vụ là bảo vệ các động vật .

Mười ngày trước , Hắn phát hiện có người muốn vụng trộm lập sát động vật trong núi.Với tinh thần có từ lúc nhỏ là người cực kỳ có trách nhiệm , Đồng Phi liền nhờ người trong thôn báo cảnh sát, còn mình thì mang theo vũ khí vào rừng tìm kiếm bọn săn trộm, sau mười ngày bôn ba hắn đã tìm được kẻ săn trộm, nhưng khi muốn bắt lấy kẻ săn trộm thì chính hắn lại bị võ cảnh hiểu lầm là bọn săn bắt trộm , chỉ vì một cái hiểu lầm , cho nên Đồng Phi đã trúng đạn mất đi mạng nhỏ .Đồng Phi không thân không thích không có gì vướng bận, Tại trước khi chết trong nháy mắt , không ngờ lại có cảm giác được giải thoát .

Trên đời này chẳng lẽ thật sự có quỷ thần ,thật sự có luân hồi?Đồng Phi tuy rằng ít học , nhưng cũng không tin chuyện quỷ thần,nhưng trong lòng lại đối với quỷ thần lại dâng lên một niềm không hiểu kính sợ .Nguyên tưởng rằng đã chết , nhưng không ngờ lại được sống lại !Không phải truyền thuyết nói là khi chết phải đi qua cầu Nại hà , uống Mạnh Bà Thang hay sao? Vì cái gì mình vẫn nhớ rõ ràng chuyện trước kia?

“ Hài tử này như thế nào lại không khóc?”

Một cái phụ nhân đột nhiên lớn tiếng hỏi , lời nói mang nồng đậm chút nghi hoặc , đồng thời còn mang theo một chút sợ hãi .

“ Hài, Hài tử này sẽ không là yêu quái chứ?”

“ Nhất định là yêu quái, nếu không như thế nào lại khắc chết A Quyên? Nói không chừng chính nó giết chết A Quyên!”Một câu nói khiến cho đông đảo mọi người lâm vào khủng hoảng, Đồng phi vốn đang mê mang , nghe được những lời nói này không khỏi hoảng sợ, những người này cũng quá suy nghĩ đi , mình như thế này sao đột nhiên biến thành yêu quái?

Đúng lúc này, một loạt tiếng chân truyền đến .Theo tiếng bước chân là một Đại hán khôi ngô , thân người vạm vỡ hiện ra trước mặt Đồng Phi, Đại hán này tuổi khoảng trên dưới bốn mươi, khuôn mặt ngăm đen cùng với bộ râu quai nón, toàn thân mang theo một cỗ phong trần .

“ Con ta đâu, Con ta ở nơi nào ?”

Đại hán khôi ngô lớn tiếng la lên, giọng nói như chuông đồng, làm cho lỗ tai của Đồng Phi cứ ông ông vang lên .

“ Lão gia , đây là tiểu công tử Bất quá A Quyên đã chết !”

Kiện phụ toát ra vẻ bi thương, trả lời vấn đề của Đại hán.

“ Đây là con ta?” Đại hán mừng rỡ , đưa tay ôm lấy Đồng Phi , Nhưng khi hán thấy rõ khuôn mặt của Đồng Phi thì nhú mày hỏi :“ Hài tử như thế nào lại khó coi như vậy ?”

Tục ngữ nói rất đúng , như chân với tay , huyết mạch tương liên.Phàm là người cha khi ôm con mình luôn sẽ có một cảm giác thân thiết. Nhưng người đại hán lại không có cảm thụ như vậy, tương phản bởi vì Đồng phi lúc này đang trong tình trạng mê mang , cho nên ánh mắt dừng lại ở Đại hán lại biến thành một loại cự tuyệt lạnh lùng ngàn dặm , làm cho Đại Hán có chút không thoải mái.

“ Lão gia, hài tử này từ khi sinh ra nó không có khóc!”

Một ả kiện phụ nhẹ giọng nói cho Đại hán , làm cho khuôn mặt đại hán càng thêm âm trầm.

“ Hài tử này là con ta?”

Đại hán trong lòng cân nhắc, đối với đứa con càng vài phần không thích , nhưng lúc này một ả kiện phụ lại lầu bầu :” Hay là yêu quái, A Quyên nói không chừng là do nó hại chết.”

“ Yêu Quái?”

Trong đầu đại hán liên hiện ra một cái ý niệm, giật mình im lặng, tay không tự chủ được liền buông lỏng.Đồng Phi liền bị đánh rớt ngay trên giường, cũng may khoảng cách ngã từ tay xuống giường cũng không tính là cao, tuy rằng rất đau nhưng cũng không đủ để làm cho hán khóc .

Thân thể trẻ con , tư tưởng trưởng thành, Đồng Phi trong phút chốc không thể thích ứng loại biến hoá này, khi thời điểm hán rớt xuống giường theo bản năng không kêu lên một tiếng .

“Chẳng lẽ hài tử này là yêu quái?”

Phản ứng của Đồng phi lại càng khiến cho người xung quanh nghi ngờ .Đại hán trong lòng cực kỳ không thoải mái, chứng kiến Đồng Phi không khóc, ánh mắt lại lạnh lùng nhìn hán , cái trán không ngờ lại toát ra một tầng mồ hôi lạnh .

“ Người đâu , đến đưa tên yêu quái kia chìm vào trong ao sen !”

“ Nhạc phụ , việc này không tốt!”

Phía sau đại hán , xuất hiện một người thanh niên ước chừng mười bảy , mười tám tuổi, nhìn rất là thư sinh .Hán nhẹ giọng nói :” Nói không chừng là một người bị câm điếc...Ngài năm nay đã gần bốn mươi, đến nay không có con trai, nếu...”

“ Ngươi Phụ , ngươi xem ánh mắt của hán, ngươi xem ánh mắt của hán....Ngươi có thấy hài tử nào mới sinh có bộ dạng như thế này? Không thể lưu nó, không thể lưu nó....Nó ngay cả Nương mình cũng giết chết, nếu chờ hán trưởng thành nhất định không bỏ qua cho ta. Nói không chừng đến lúc đó toàn bộ Đồng gia sẽ trở thành thực vật trong bụng hán ...Phải giết chết hán!”Đại Hán hoảng sợ chỉ vào Đồng Phi , lớn tiếng quát lên

2. Chương 2: Sống Lại (2)

Thanh niên được gọi là Ngưu Phụ khẽ cau mày , Ánh mắt nhìn Đồng phi toát ra vẻ không đành lòng .Nhưng hán cũng không dám khuyên can tiếp, dù sao Đồng Phi biểu hiện quá mức quý dị, hán thật sự không rõ hài tử này là người hay quỷ đồng thời cũng lo lắng lời nói của nhạc phụ trở thành sự thật nên đành im miệng .

Một gã kiện phụ tiến đến ôm lấy Đồng Phi . Đến lúc này Đồng phi mới kịp phản ứng.

“ Ta không phải yêu quái, ta không phải yêu quái!” Hấn lớn tiếng quát to , đồng thời dùng sức đẩy dựa, nhưng tiếng gào thét của gã lại chính là tiếng trẻ con đang khóc, mà sự đẩy dựa kia càng làm ọi người nghi ngờ hơn.

Hài tử này nghe hiểu?Bộ dạng như thế này nhất định là yêu quái!

Đồng Phi ở trong tay kiện phụ ra sức đẩy dựa , nhưng lực lượng trẻ con mới sinh so với người trưởng thành quả thực không đáng giá nhắc tới.Nguyên tưởng rằng chết oan chết uổng , tưởng có được cuộc sống mới nhưng không ngờ lại càng chết oan uổng hơn .

Ở thị trấn ông thầy tướng số họ Lý người mù kia quả nói không sai, Đồng Phi này “ Phi”* chỉ sợ là chết oan chết uổng a!

Đồng Phi cảm thấy thoái chí , buông tha cho việc chống cự.Mắt thấy kiện phụ muốn ôm hấn ra khỏi phòng không ngờ lại dừng bước chân lại.

Một Lão phu nhân mặc quần áo quý giá đẹp đẽ đứng chắn trước cửa phòng và mấy người nô tỳ đứng lại phía sau Lão Phu nhân , đứng gần Lão phu nhân là một tiểu cô nương khoảng mười ba, mười bốn tuổi có khuôn mặt như ngọc bộ dáng lo âu nhìn Đồng Phi trong lòng kiện phụ.

Kiến phụ chứng kiến lão phu nhân liền vội vàng quỳ trên mặt đất.

“ Viện nhi, là một nam oa tử sao?”

“ Bà nội, là một bé trai.”

“ Đưa hài tử cho ta.”

Trong lời nói của lão bà có một loại lực lượng khiến người ta không dám kháng cự, người nô tỳ bên cạnh vội vàng tiếp nhận Đồng Phi trong lòng kiện phụ , đặt ở trong tay lão bà .

Lão bà sao lại có hành động như vậy, Đồng Phi giận tím mặt , lớn tiếng kháng nghị , nguyên lai lão phu nhân sau khi tiếp nhận Đồng phi , không ngờ lại lấy tay chạm vào tiểu JJJ của hấn . Mặc dù hấn có thân thể trẻ con , nhưng dấu sao cũng là tư tưởng người trưởng thành, Đồng Phi đời trước là một gã xử nam , chưa bao giờ chạm qua nữ nhân , nhưng không ngờ mới có được cuộc sống mới , cứ nhiên lại bị lão thái thái phi lễ .

Hấn càng lớn tiếng kháng nghị , thì tiếng khóc càng phát ra vang dội.

Sắc mặt lão thái thái vốn đang bình thản , nhưng khi đụng đến tiểu JJ(trim) sắc mặt cứ nhiên lộ ra vui mừng .

Sau khi Bà nghe được tiếng khóc nỉ non của Đồng Phi thì sắc mặt càng phát ra sự vui mừng nồng đậm , đến cuối cùng nở ra một nụ cười rạng rỡ, thậm chí còn không thèm nhìn đến đại hấn đang quỳ trước mặt bà, nhưng nụ cười trên khuôn mặt không có giảm đi chút nào .

“ Là một nam oa tử, là một nam oa tử, Đồng gia có hậu rồi!”

“Nhà này cũng họ Đồng sao?Thật đúng là xảo hợp.”

“ Con báỉ kiến mẫu thân!”

Đừng nhìn đại hấn bộ dạng hung ác , nhưng lại đối với lão thái thái cực kỳ cung kính , không có một điểm kháng cự .

“ Bà nội , thật sự là một đệ đệ sao?”

“ Là đệ đệ , là đệ đệ Viện nhi , về sau ngươi phải chăm sóc và đối đãi thật tốt với đệ đệ này của ngươi nghe không?”

“ Nãi nãi, cho con ôm đệ đệ một chút được không?”

“ Cần thận một chút , đừng để rớt.”

Cô nương này bế con nít nhìn rất khéo , không giống như đại hán kia, Nàng ôm Đồng Phi cười khanh khách , trong miệng còn nói : “kêu tỷ tỷ, mau gọi tỷ tỷ Phụ thân , Viện nhi có đệ đệ ! Hi hi , mau gọi tỷ tỷ!”

Tiểu cô nương lá gan không nhỏ, khuôn mặt mặc dù nóng lên , nhưng không ngờ bàn tay lại đặt ở tiểu JJ của Đồng phi sờ lộng.

Sĩ có thể sát nhưng không thể nhục !

Đồng phi quả thực xấu hổ vô cùng, bị Lão thái thái phi lễ còn chưa tính , cứ nhiên còn bị tiểu nha đầu này phi lễ. Dưới cơn nóng giận , tiểu JJ phún ra một đạo nước nóng bắn thẳng về phía tiểu nha đầu.

“ Nãi nãi , đệ đệ tiểu trúng con!”

Tiểu cô nương quay lại lúc này mới phát hiện khuôn mặt lão thái thái đã trở nên lạnh như băng.

“ Là ai quỳ nơi đó?”

“ Mẫu thân , là con!”

“ Con ? Ha , nguyên lai là Quảng Vũ lệnh đại nhân!”

Một câu lãnh đạm, làm cho Đại hán mồ hôi chảy ra đầm đìa, lấy đầu đập đất không dám ngẩng đầu lên .

“ Mẫu thân, nếu con làm gì sai. Ngài đánh đập mắng chửi thế nào cũng được , mong ngài đừng xưng hô con như vậy.”

Lão thái thái cười lạnh một tiếng:” Ta là một bà già mù, làm sao dám đánh Quảng Vũ lệnh đại nhân.....Có câu , hùm dữ không ăn thịt con, hài tử này là con trai ruột của người không ngờ người có thể tàn nhẫn làm cho người ta bất hủ đim chết?”

“ Mẫu thân , hài tử này là một yêu quái!”

“ Nói hươu nói vượn, hài tử này làm sao là yêu quái? Là cao nhân nào nói cho người biết hài tử này là yêu quái?”

Lão thái thái cứ nhiên là một người mù, những khi nói những lời này , những người xung quanh cũng không dám ho lên một tiếng.

“ Ngươi Phụ , nói , là ai nói hủ là yêu quái!”

Thanh niên nuốt một ngụm nước miếng , run giọng trả lời:”Không ,....Không có ai....Chính mọi người thấy đứa trẻ sinh ra lại không khóc mà có bộ dạng khó coi lại còn khắc chết A Quyên, cho nên mọi người có điểm sợ hãi.”

“ Không khóc chính là yêu quái? Bộ dạng khó coi chính là yêu quái?”

Lão thái thái đột nhiên toát ra nồng đậm sát khí nói :” Tiếng khóc của hài tử này cực kỳ vang dội , như thế nào lại không khóc? Bộ dạng khó coi... Trọng Toánh, người mới thời điểm sinh hạ cũng cực kỳ khó coi, sao ta không đim chết người, nhưng không phải hiện tại người sống rất tốt đó sao? về phần A Quyên, nàng chết như thế nào , chẳng lẽ người không rõ ràng hay sao?”

“ Con , con biết sai rồi !”

“ Ta không muốn chỉ trích ai, chỉ tiếc cho số khổ của A Quyên, mắt thấy sau này sẽ có cuộc sống tốt . không ngờ..... Hài tử này nếu người cảm thấy bên người khó chịu , vậy thì để cho bà già này mang theo, ta đã sống được hơn bảy mươi, sống cũng đủ lâu, ta không sợ chết , nếu hài tử này là yêu quái thì trước hết để cho hủ giết ta , người không cần quan tâm.”

“Mẫu thân.....”

“ Tốt lắm , cứ làm như thế , tất cả mọi người không cần nói nữa.”

Lão thái thái tiếp nhận Đồng Phi từ Tiểu cô nương , nô tỳ đứng bên cạnh nâng bà chuẩn bị ly khai .Đi được hai bước , bà đột nhiên dừng lại nói : “ Trọng Toánh , không quản như thế nào , hủ là cốt nhục của người, người cho hủ cái tên chứ !”

Đại hán ngăn người ngẩng đầu lên nhìn lão bà , miệng mở to một lúc rồi mới nói : “ Xin để mẫu thân làm chủ.”

Lão Bà nghĩ một lát rồi nói:” Người cho hấn là yêu quái, là xấu xí , rồi còn cho hấn giết nương lại ruộng bỏ hấn Hài tử này trời sinh là số khổ , cho nên kêu tên Phi , Đồng Phi , ta lại cho con nhũ danh là A Sứu.”

Đồng Phi lúc này đang mê mang trong lòng, Nguyên nhân rất đơn giản , Trọng Toánh? Ngươi Phụ? Hai cái tên này như thế nào nghe rất quen tai a!Đây là thời đại nào, đây là địa phương nào a?Trọng Toánh này là ai, vì cái gì cảm thấy rất quen tai ?

Mà khi hấn nghe thấy lão bà cho hấn cái tên , không khỏi lắp bắp kinh hãi.Tại sao lại là “ Phi”? Đời trước kêu “Phi”kết quả chết oan uổng , chỉ sợ đời này cũng thế?Không, ta không muốn kêu Đồng Phi, ta muốn đổi tên.Đồng Phi múa máy tay chân , lớn tiếng kháng nghị , nhưng thanh âm kia chuyển vào trong tai chính là giống như tiên nhạc rất dễ nghe.

Khuôn mặt vốn hiền lành của Lão thái thái lúc này lại nở ra nụ cười .

“ A Sứu, Trên đời này ai cũng có thể ruộng bỏ, Nhưng con phải nhớ kỹ , vĩnh viễn không thể bỏ người nhà , vì đó chính là gốc rễ của con.”

* Phi: Nghĩa của nó là ruộng bỏ (Nói chung là cái tên không may mắn)

3. Chương 3: Ấu Tử Đồng Trác

Cổ nhân có nói “ Vô Phi Đức” Tổng thể mà nói, tên này không phải là một cái tên tốt .

Nhưng Đồng Phi cũng không cần biết , tại hấn chỉ cần xem “ Phi “ chính là Phi bì là đủ rồi, huống chi hấn cũng không rõ “ Phi “ này có ý nghĩa gì , chỉ biết “ Phi “ này thật sự là đen đủi thôi .Cho nên hấn tiếp Nhận cái tên Đồng Phi, đồng thời cũng tiếp nhận nhũ danh A Sứu.

Đời trước là một cô nhi, tuy rằng người trong thôn đối với hấn rất tốt, Nhưng Đồng Phi cảm thấy khuyết thiếu cái gì đó, hiện tại hấn hiểu được là hấn khuyết thiếu chính là cảm giác gia đình, sau khi sống lại tuy rằng phụ thân không thích hấn , mẫu thân tại thời điểm sinh hấn thì đã rời đi nhân thế , nhưng cuối cùng hấn vẫn có một cái gọi là gia đình.

Ở trong nhà này , đại đa số mọi người là đối với hấn rất cảnh giác cũng không có ai yêu thích, Nhưng mà Nãi Nãi(Bà nội)lại rất thương yêu hấn , tuy rằng ánh mắt bà bị mù, nhưng không ảnh hưởng đến tình thương mà bà đã dành cho Đồng Phi, ngoại trừ nãi nãi còn có vị tỷ tỷ rất nghịch ngợm tên là Đồng Viện, đã là mười hai mười ba tuổi tiểu cô nương ,nhưng lại có lòng hiếu kỳ rất mãnh liệt, việc thích làm nhất là chờ lúc Đồng Phi ngủ liền sờ tiểu jj của hấn .

Mỗi lần Đồng Phi đều phản nộ kháng nghị , bắt quả tại mọi người nghe chính là tiếng nỉ non của con nít khóc .

Thương xuyên bị sờ tiểu jj cho nên Đồng Phi cũng thành thói quen ! Tiểu sắc nữ này có trời mới biết là ai lấy phải nàng.

Lâm Thao Đồng gia là một phương cường hào. Có một toà nhà phi thường lớn , có nuôi mấy trăm người hầu, Đồng trác là thân là Quảng Vũ Lệnh , lúc tuổi con trẻ cũng có

danh hiệu du hiệp, có thể làm nhiều việc một lúc, thông hiểu võ nghệ,khí lực hơn người, mà ngay cả Khương nhân tiếp giáp cũng rất kính trọng hấn .

Chậm đã , Đồng trác?

Chẳng lẽ là Đồng thái sư trong Tam Quốc Diễn Nghĩa , sau lại bị con nuôi Lữ Bố bởi vì nữ nhân mà bị giết chết Đồng Trác?

Đồng Phi đọc sách không nhiều lắm nhưng lại thích nghe Bình thư, đặc biệt là Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Trong tác phẩm Tam Quốc Diễn nghĩa, Đồng Phi thích nhất là đoạn Hồ Lao Quan , Tam anh chiến Lữ Bố, Mà đoạn chuyện xưa kia tựa hồ quan hệ rất chặt chẽ với lão tử của hắn, Nhớ rõ lúc Đồng Trác đại chiến ở Hồ lao quan sau đó dời đô Trường An Được phong làm Vi Mị Hầu , đóng quân tại Mị Trúc Ổ, được kêu là Mị Ổ.

Đồng Trác ở Mị Ổ bị Lữ Bố công phá , Đồng thị nhất tộc bị diệt sạch .

Đồng phi rất sợ hãi , đây chẳng phải nói, tương lai hắn lại chết oan một lần nữa hay sao?Tuy rằng không nhớ rõ Đồng Trác bị giết lúc nào, nhưng tin tưởng rằng tuổi của hắn lúc đó cũng không quá lớn.

Chết qua một lần , Đồng Phi cũng không quá sợ chết.

Nhưng nếu làm cho hắn chết mà còn mang tội danh , điều đó tuyệt đối hắn không muốn. Huống chi hắn còn có một cái gia , còn có một nãi nãi yêu thương hắn , hắn như thế nào trơ mắt làm cho cả nhà chết đi a . Nhớ rõ Bình thư thảo luận qua , nãi nãi bị giết ở Mị Ổ , ngay cả thi thể cũng không được chôn cất.Nghĩ đến đây , Đồng Phi nhin không được nhìn về phía nãi nãi đang ngủ trưa bên cạnh hắn .

Mái tóc xám trắng, trên mặt có rất nhiều nếp nhăn,từ khi bà nhận nuôi Đồng Phi thì sủng ái hắn đến cực điểm .Hắn có thể nhìn ra người trong nhà rất sợ bà.

Nhưng Đồng Phi lại cảm thấy nãi nãi không có chút nào đáng sợ, mấy tháng ở chung , hắn cảm thấy nãi nãi rất hiền lành, tuy rằng mắt bị mù nhưng tâm không mù, Bà biết ngoại trừ bà và Đồng Viện ra thì tất cả mọi người đều nhìn Đồng phi như hắn chính là yêu quái , cho nên lão thái thái càng chiều cổ hắn càng cẩn thận , ngủ cũng phải ngủ bên cạnh hắn.

Đồng Phi bị bơm đứng dậy đi tới bên người nãi nãi, bàn tay nhỏ bé vuốt khuôn mặt của nãi nãi, Nãi nãi đang ngủ lộ ra nét tươi cười trên khuôn mặt thì thào tự nói:" A Sưu , cẩn thận cảm lạnh." Trong lòng Đồng Phi bỗng nhiên có một cổ cảm động , Đồng Phi thiếu chút nữa thì khóc !

Tuyệt không thể để cho Nãi nãi bị thương tổn, đây là nhà của ta, ai cũng đừng nghĩ chọc nó .Đáng tiếc, Đồng phi là một đứa trẻ , một đứa trẻ chưa biết nói.

Hắn nằm ở bên người nãi nãi, cẩn thận suy nghĩ ,đối với những chuyện phát sinh thời tam quốc, Đồng phi chỉ nghe qua người kể truyện , Về đọc truyện tam quốc hắn chưa có xem qua , mà các nhân vật trong tam quốc hắn chỉ nhớ rõ Lưu, Quan, Trương, Triệu Vân, Gia cát lượng , Tào tháo, còn có Chu Du , Tôn Quyền.....Những nhân vật nổi danh như thế , Đồng Phi quả thật có chút ấn tượng .Nhưng nói rõ ràng thì hắn cũng khó có thể nói được dù sao hắn là người chứ không phải máy tính.

Mà những việc như luyện thép , tạo ra giấy , hắn lại càng không biết.

Lý tiểu thư bán tạp hoá cũng lấy sách từ inte , trong đó có không ít truyện về tam quốc, thời điểm lúc ấy cũng chỉ cảm thấy thích, nhưng hôm nay hắn đã là người sống ở thời đại tam quốc ,mới biết các diễn viên thật là quang vinh, đầu óc họ còn hơn cả máy tính , một đám người trên thông thiên văn , dưới tường địa lý , uy phong bát diện, trách không được đều có thể hỗn đến mức trời đất quay cuồng.

Nhưng Đồng Phi hắn thì sao?Ngoại trừ nghe qua bình thư Tam Quốc Diễn nghĩa, biết một chút sự việc sẽ phát sinh trong tương lai , nhưng lại không biết thời gian phát sinh, (Dù sao tam quốc cũng chỉ là diễn nghĩa, nhiều sự việc không có thực)nếu biết sẽ đầu thai về thời Tam Quốc thì lập tức thủ một quyển thơ đường , thật sự là hổ thẹn, hổ thẹn tới cực điểm, nếu biết rằng sống lại thời tam quốc liền lập tức mua một cuốn Bách khoa toàn thư dự phòng mới là vương đạo .

Nhưng bây giờ chính mình làm sao bảo vệ nãi nãi , bảo hộ gia đình? Đối mặt với loạn thế sắp đến?Đồng Phi càng nghĩ càng thấy bất an. Bất quá nghĩ lại , hiện tại bất an không giải quyết được vấn đề gì?Hắn bây giờ là một đứa trẻ con chưa biết nói, hơn nữa cho dù hắn nói, thì sẽ có ai tin?Chắc chỉ có nãi nãi yêu thương hắn mới tin lời của hắn nói.

Thôi quên đi, Xe đến ắt có đường , hiện tại hân cũng chỉ biết chờ đợi , chờ đợi ngày nào đó lớn lên.

Tại loại bất an này ám ảnh tâm tình, Đồng Phi càng ngày càng trưởng thành.

Câu đầu tiên nói chính là : “ Nãi nãi khỏe!” Làm cho lão thái thái mừng rỡ đến miệng không thể ngậm lại . muốn bao nhiêu vui vẻ thì có bấy nhiêu vui vẻ.

Bất quá hân không kêu Đồng Trác là Phụ thân, điều này làm cho Đồng Trác rất không vui .Về phần nguyên nhân ai cũng không thể đoán được, dù sao cũng ở trong lòng Đồng Phi ,Đồng Trác cũng không phải là người tốt, hơn nữa thời điểm mới sinh ra Đồng Trác lại muốn dìm chết hân , điều này làm cho Đồng Phi cảm thấy vô cùng bất mãn, Lão thái thái muốn hân gọi cũng không có thành công.

Điều này làm cho Đồng Trác nhiều lúc cao hứng mà đến , mất hứng mà về, Tuy rằng không có nghĩ Đồng Phi là yêu quái, nhưng trong lòng phi thường không vui, hơn nữa , bộ dáng Đồng Phi cũng không đáng yêu cho nên làm cho sự vui sướng của Đồng Trác giảm đi rất nhiều .

Nói thật , Đồng Phi cũng cảm giác mình cũng phi thường khó coi, tóc có chút khô vàng, làn da rất đen , hơn nữa trên mặt còn có nếp nhăn , nhìn rất giống vậy cả. Ánh mắt hơi có chút dài và nhỏ, khi nhìn mặt ngũ quan giống như kéo về một phía.

Cũng may hân rất khỏe mạnh, thân thể hiện tại so với trước kia còn tốt hơn nhiều, còn chưa đến bốn tuổi mà đã giống như 6,7 tuổi hài tử , khỏe mạnh như một đầu trâu. Hơn nữa Đồng Phi còn phát hiện thân thể này còn có ưu điểm là trời sinh khí lực , cánh tay giống như ẩn chứa vô số lực lượng, lúc sinh nhật bốn tuổi thì Đồng Phi đã không tốn sức giơ lên một tấm thạch cung* (1 loại tạ) làm cho Đồng Viện chơi cùng hân phi thương giật mình.

Bất quá Đồng Phi yêu cầu giấu diếm chuyện này, Đồng Viện cũng đáp ứng giấu giúp hân.

Trên thực tế Đồng Phi đã ba mươi tuổi, cho nên rất hiểu một đạo lý, Loạn thế sắp đến càng không thể hấp dẫn sự chú ý , cơ hội sống sót càng lớn, đồng thời có thể bảo vệ tính mạng nhiều hơn.

Cái này gọi là giấu dốt!

Khi nãi nãi của Đồng phi tức giận nói ra những lời này thì Đồng Viện lập tức ý thức được A Sư tuyệt đối không đơn giản .

So sánh phía dưới, tại Đồng gia ngoài nãi nãi cũng chỉ có vị tỷ tỷ này thân với Đồng Phi, Đồng thời cũng hiểu rõ nhất Đồng Phi cũng không phải là nãi nãi mà chính là vị tỷ tỷ Đồng Viện này.

Đồng Viện tại Đồng gia đứng hàng thứ tư, phía trên còn có ba người tỷ tỷ , đều là chính thê của Đồng Trác sinh ra.

Đại tỷ tỷ là Đồng Ngọc, Đồng Phi chưa từng thấy qua, trước khi hân sinh ra thì đại tỷ đã gả ột người thủ lĩnh Khương nhân , bộ lạc Khương nhân ấy hiện sống ở Tây Vực xa xôi, có trời mới biết hiện giờ đang ở đâu, dù sao trong trí nhớ của Đồng Phi cũng chưa thấy Đại tỷ tỷ trở về thăm nhà .

Nhị Tỷ Đồng Chiêu còn ở nhà , bất quá đã lập gia đình, Tỷ phu tên là Ngưu Phụ, đang đảm nhiệm Tây Vực tước tì giáo uý dưới trướng của Đồng Trác, hiện giờ làm Bắc bộ đô uý , cũng có năng lực nên rất được Đồng Trác tín nhiệm.

Tam tỷ Đồng Thuộc lúc nhỏ rất được Đồng Trác yêu thích ..Nhưng đã chết sớm.

Tứ tỷ là Đồng Viện, hiện giờ cũng đã mười sáu , nghe nói chờ đến mùa đông thì lập gia đình, Đối phương là một người thư sinh, tên là Lý Nho, nghe nói trước giờ vẫn làm việc dưới trướng Đồng Trác , tâm tư kín đáo , hơn nữa lại phi thường trung tâm là mưu sĩ riêng của Đồng Trác.

Riêng về Lý Nho, Đồng Phi rất có ấn tượng.

Trong truyện Tam quốc, Lý Nho cũng chính là con rể của Đồng Trác, Nhưng chính là Đồng Phi không ngờ , Lý nho lại chính là trượng phu của Đồng Viện, hơn nữa thấy ngũ khí của Đồng Viện Tựa hồ đối với người này rất hài lòng.

Đồng Phi rất mất mát, bởi vì hần biết, Lý Nho xuất hiện thì biểu thị Đồng Trác càng giống như trong lịch sử.

Còn một năm hay ba năm.....Khoảng cách phản loạn của giặc khải vàng sẽ còn bao lâu? Đồng Phi không biết, nhưng cứ qua mỗi ngày thì tâm trạng của hần càng nặng nề, nhưng hiện tại hần chỉ có tứ tuổi thì làm được việc gì? Mặc dù tư tưởng là của người ba mươi tuổi, nhưng thân thể lại là tứ tuổi hài đồng. Đồng Phi rốt cục hiểu rõ, cái gì gọi là không đủ lực. Hần vẫn như cũ chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

4. Chương 4: Trời Sinh Lực Vương

Mùa xuân năm nay đối với Triều đại nhà Hán sơ hồ còn chút hơi tàn mà nói, đó chính là ngênh đón một cái cơ hội tốt. Hán đế Lưu Hoàn đăng cơ lúc mười hai tuổi, sau tám năm rốt cục có cốt nhục.

Nữ nhân được hoàng đế cực kỳ sủng ái đã sanh ra hoàng tử Lưu Biện, Mỹ nhân này vốn người nam dương uyển nhân, ở địa phương cũng là thuộc loại cường hào, Hà gia xuất thân hèn mọn, tổ tiên chính là xuất thân đồ tể, cho nên cũng không được các thế gia ở địa phương chấp nhận.

Tới khi Phụ thân của mỹ nhân là Hà Thực lên làm gia chủ thì mới thay đổi được loại cục diện này. Hần đã kết giao quyền quý, không tiếc gia sản, đồng thời khổ tâm bồi dưỡng con cái, nhất là đứa con cả Hà Tiến, nhưng không ngờ thay đổi vận mệnh Hà gia chính là nữ nhi mà hần không đặt nhiều hy vọng. Khi Hán Đế tuyển tú* (Tuyển người vào cung) Hà Thực nhờ quan hệ với người trong cung đưa mỹ nhân vào, không ngờ Hán đế khi nhìn thấy Hà thị liền lập tức thích, sau mấy năm lại vì hần đế sinh ra một đứa con trai, Địa vị Hà Gia cũng theo thế nước lên thuyền lên.

Lũng Tây Lâm Thao.

Hôm nay là một ngày rất đẹp trời khó có được, Lý Nho đi trên đường tâm tình cũng rất tốt.

Từ khi cưới nữ nhi Đồng Trác, bằng vào quan hệ cha vợ con rể, hơn nữa bản thân của hần cũng rất có tài trí, rất nhanh được Đồng Trác tín nhiệm cho nên nhanh chóng trở thành hạch tâm thành viên của Đồng thị gia tộc, tuy rằng đại bộ phận đều là ở bên ngoài, nhưng nếu Đồng Trác có chuyện gì thì người đầu tiên nghĩ đến chính là hần.

Lần này đi đến Đồng gia, hần muốn cho Đồng Trác biết một cái tin tức tốt.

Khổ tâm nhiều năm qua rốt cục đã được hồi báo, Hán đế hạ chiếu bổ nhiệm Đồng Trác làm Thái thú Hà Đông, trước đây Đồng Trác tại vị trí Tuất Ty giáo uý ngày người hai năm, tuy rằng phụ trách trấn thủ Khương nhân, binh quyền trong tay không nhỏ, nhưng so với chức vụ Thái thú Hà Đông thì không là cái gì.

Tuất ty giáo uý cũng chỉ là thương* (làm việc vì người khác) của người khác. Nhưng hiện tại trở thành Thái thú, tuy rằng vẫn là thương của người khác, nhưng lại cực kỳ quan trọng.

Lý Nho mơ hồ cảm thấy Đồng Trác thăng chức rất nhanh, mà làm con rể Đồng Trác, tiền đồ của hần thật là một bước lên mây. Càng nghĩ hần càng cảm thấy vui vẻ, nhện không được miệng hừ hừ một tiểu khúc.

Đến cửa Đồng phủ xuống ngựa, hần tiêu sái bước vào cửa phủ, thân là con rể Đồng Trác, Lý Nho tới đây rất nhiều lần cho nên gia tướng cũng không ngăn trở.

“Nhạc phụ ở đâu?” Lý Nho đi vào hậu viện liền hướng Nhạc mẫu vấn an, Nhạc mẫu Lý Nho là một nữ tử Khương nhân, tính tình dữ dằn, so với Đồng Trác chỉ có hơn chứ không kém. Nàng vốn là con gái của một thủ lĩnh của một bộ tộc Khương Nhân, sau khi gả cho Đồng Trác liền vì Đồng Trác bày ra kế sách, ở trong Đồng phủ, Đồng Trác tôn kính nhất là mẫu thân mà người tiếp theo chính là người thê tử này.

Đồng thị tính tình rất khôn khéo, nhưng có một cái dở chính là ghen tỵ quá nặng. Vốn xuất thân của nàng không tốt, hơn nữa, nhiều năm như vậy không thể sinh cho Đồng Trác một đứa con trai, cho nên nàng cảm thấy có một cảm giác nguy cơ.

Mẫu thân Đồng Phi chính là tỳ nữ bên người Đồng thị, không nghĩ rằng lại mang cốt nhục của Đồng Trác.

Sợ A Quyên cướp đi địa vị của mình, lập tức bắt mẫu thân Đồng Phi vào phòng bếp, hơn nữa còn dùng các loại thủ đoạn tra tấn, nhưng nàng cũng không nghĩ tới, tuy A Quyên đã chết nhưng lại sinh cho Đồng Trác một đứa con trai, may mắn Đồng Trác đối với A Sửu kia cũng không tốt, cho nên Đồng thị cũng không để ở trong lòng nữa.

Lại nói tiếp, Diện mạo Đồng Trác cũng không đẹp, Nhưng Đồng thị sinh ra ba người nữ nhi như hoa như ngọc, gả cho ba nam nhân tốt, đáng tiếc đại nữ nhi lấy chồng ở Tây Vực nhiều năm không có tin tức, nhưng ngoài nàng ra còn có hai nữ nhi cũng không kém, hai người con rể cũng đều là người có bản lĩnh, khiến cho địa vị của Đồng thị ở trong phủ càng ngày càng củng cố.

Lý Nhó bái kiến là lúc nàng đang nghỉ trưa. Nàng lười biếng trả lời:” Nhạc phụ người cùng với tỷ phụ người lúc sáng sớm đi ra, hình như xử lý việc tranh cãi nào đấy, chắc khoảng chiều tối mới trở về. Văn Chính, Viện nhi có khoẻ không?Đã một thời gian ta không gặp nó, trong lòng Ta phi thường nhớ nàng.”

Lý Nho vội vàng khom người nói:” “ Viện nhi tất cả đều rất tốt, Tiểu tể về sẽ nói nàng về thăm nhà một thời gian....Để cho Nhạc mẫu thương nhớ, tiểu tể thật sự có lỗi, nhạc mẫu, nếu không có gì phân phó tiểu tể xin lui xuống.”

“ Đi thôi, Ta cũng có chút mệt!”Đồng thị nằm trên sập, ánh mắt híp lại, bất quá khi Lý Nho muốn đi ra ngoài thì nàng đột nhiên mở mắt nói :” Đúng rồi, hai ngày trước Hoàng muốn tìm người, hình như có sự tình gì muốn nói.....Lúc này hần đang ở diễn võ trường, nếu không có việc gì thì đi qua chỗ hần một lát. Nhạc phụ của người chắc còn một lát nữa mới về.”

“ Tiểu tể tuân lệnh!”

Lý Nho lên tiếng rồi rời khỏi phòng.

Hoàng, tên đầy đủ là Đồng Hoàng, là đứa con của huynh trưởng Đồng Trác là Đồng Trạc, Đồng Trác chỉ có một huynh trưởng là Đồng Trạc, mà vị huynh trưởng này từ nhỏ rất thương yêu Đồng Trác, đáng tiếc chết sớm, chỉ để lại một đứa con trai, chính là Đồng Hoàng.

Đồng Trác đối với Đồng Hoàng phi thường cưng chiều, giống như con ruột và rất cố gắng tài bồi hần.

Lý Nho rất rõ ràng, nếu muốn Đồng Trác càng tín nhiệm, thì tuyệt đối không được đắc tội với Đồng Hoàng. Nhìn thấy thời gian còn sớm, hần liền hướng diễn võ trường đi tới, Vừa đi hần vừa nghĩ làm cách nào mà để Đồng Trác càng tín nhiệm hần.

Đồng Hoàng năm nay mười tám tuổi, thân cao bảy thước, thân thể cao ngất.

Nói thật, bộ dạng hần một chút cũng không giống Đồng Trác, bộ dạng phi thường thanh tú, khuôn mặt như ngọc, luôn mang theo nụ cười vô hại.Nhưng Lý Nho biết, thanh niên tuấn tú này trong lòng hần một chút cũng không giống như nụ cười vô hại của hần.

Tại Lâm Thao, không người nào không biết, Đồng Hoàng chính là nhân vật hoành hoành ngang ngược, cướp đoạt đại cô nương, ăn cơm không trả tiền đều là chuyện rất bình thường.Bọn du côn ở Lâm thao đều là làm việc cho Đồng Hoàng, ỷ vào Đồng Trác đối với hần sủng ái, ngay cả quan phủ cũng không để vào mắt.

Đồng Hoàng đang ở diễn võ trường luyện tập quyền cước, mồ hôi đầm đìa, thấy Lý Nho đi vào liền lập tức liền đi tới chào hỏi:” Tỷ phụ, mấy ngày không tới, có việc gì sao?”

Đồng Viện cùng với Đồng Hoàng vốn cùng một tuổi, bất quá Đồng Viện lớn hơn Đồng Hoàng một tháng.

Lý Nho ảm đạm cười : “ Có thể có việc gì, còn không phải chuyện này sao? A Tú, nghe nói hai ngày trước người cùng với người ta đánh nhau phải không?”

A Tú là nữ danh của Đồng Hoàng, bởi vì còn kém hai tháng mới tròn mười tám cho nên chưa có tên tự. A Tú tên này giống như tên của nữ hài tử, lại hoàn toàn hợp với tướng mạo của Đồng Hoàng, mười mấy năm được kêu nên Đồng Hoàng cũng đã thành thói quen.

“ Chuyện nhỏ , bất quá chỉ là mấy tên gia hỏa không ưa nhìn mà thôi.”

Đồng Hoàng tiếp chén nước từ trong tay gia phó , uống một hơi cạn sạch , không thêm để ý nói .

“ Chuyện nhỏ? Người ta đã bấm báo với quan phủ!”

“ Quan phủ thì sao? Tại Lâm Thao, lời nói thúc thúc của ta còn lợi hại gấp mấy lần quan phủ, không nói chuyện này nữa, huynh hôm nay sao có rảnh mà đến tìm ta?”

Lý Nho đến chiếc ghế đá ngồi xuống cười nói:” Đương nhiên là đến để truyền tin.”

“ Truyền tin?”

“ Triều đình truyền đến tin tức, Nhạc phụ chuẩn bị thăng chức!”

“ Thăng chức?” Tròng mắt Đồng Hoàng vừa chuyển , “ Là chức quan gì?”

“ Thái thú Hà đông, phỏng chừng thánh chỉ sắp đến rồi.”

Đồng Hoàng nghe vậy mừng rỡ, nắm tay hung hăng vung lên, “ Hà Đông? Đây chính là địa phương tốt , Thúc thúc làm thái thú hà đông, chúng ta không phải là đều chuyển đến Hà Đông sao?”

“ Đúng vậy!” Lý Nho gật gù đầu, “ Lúc trước cùng nói chuyện với Nhạc Phụ , nghe ý tứ của Người là muốn người đi lịch lãm một chuyến. A Tú , nhạc phụ đối với người phi thường coi trọng , nói không chừng , gia nghiệp tương lai sẽ là của người.”

“ Sao được, sao được!” Hai tròng mắt của Đồng Hoàng di chuyển cười nói :” Thúc thúc đang ở độ tráng niên, khẳng định tương lai có thể còn thăng chức . Ta hận không thể sớm vì thúc thúc làm việc, về phần gia nghiệp này, với ta cũng không liên quan gì, mà thúc thúc còn có trưởng tử , nếu không cũng còn có hai vị tỷ phụ nữa.”

Lý Nho cười nói : “ Ta cùng với tỷ phụ chung quy vẫn là người ngoài, A Tú nói đùa!” Đồng thời trong lòng lại suy nghĩ:” Nghe Viện nhi nói , Nàng còn có một đệ đệ , nữ danh là A Sữu, nghe nói A Sữu cũng không được nhạc phụ thích, nhạc mẫu cũng như vậy , tuy rằng lão thái thái đối với A Sữu rất sủng ái, nhưng dù sao cũng đã già, ngày sau lão thái thái trăm tuổi, A Sữu sẽ....Viện nhi tuy rằng nhờ ta chiếu cố A Sữu , nhưng ta lại chưa từng thấy qua người này.”Nếu không phải Đồng Hoàng nhắc tới , Lý Nho thậm chí đã quên lời dặn của Đồng Viện.

Hắn không khỏi do dự , tương lai nếu đứa con Đồng Trác nắm quyền , thì hẳn tự nhiên trung thành với người ấy, mà nếu gia nghiệp Đồng Trác chưa chắc đã giao cho đứa con là A Sữu, Đồng Hoàng nói lời này là muốn thử hắn , Là Lý Nho muốn phụ tá ai? Phụ tá cái A Sữu kia ư” Vậy tiền đồ quả thật có chút mịt mờ a.

5. Chương 5: Trời Sinh Lực Vương (2)

“ Tỷ phụ, ta vừa mới học xong một bộ thương pháp , không biết có hay không tỷ phụ có hứng thú chỉ điểm?”

Võ nghệ của Lý Nho cũng không tính là giỏi, nhưng hắn lúc tuổi trẻ đi chu du khắp thiên hạ , gặp rất nhiều nhân vật lợi hại , cho nên ánh mắt phi thường độc đáo, nghe được Đồng Hoàng nói, Lý Nho gật đầu cười nói: “ A Tú biểu diễn , Nho tất sẽ lĩnh giáo sự ỉnh.”

Đồng Hoàng cười lớn một tiếng , xoay người đi lại giá binh khí cầm lên một thanh trường thương , ước chừng nặng khoảng 10 cân .

Chỉ thấy Đồng Hoàng run run cán thương, thương anh bay lên, giống như giao long rất có uy thế , gia phó xung quanh đều kêu lên ủng hộ không ngừng khuyến khích Đồng Hoàng, Nhưng Lý Nho chỉ nhìn trong chốc lát, khuôn mặt gầy không nhin được tươi cười.

Đẹp thì đẹp , nhưng lại là giống như Tú hoa thương (Giống như đàn bà múa, đẹp , nhưng không có lực) Nếu Đồng Trác ở đây chứng kiến nhất định sẽ cười nhạt, Nhưng Lý Nho hắc thì không thể như vậy , cho nên đành vuốt lên chòm râu chưa mọc , mỉm cười trầm trồ khen ngợi.

Thương ảnh đột nhiên dừng lại, Đồng Hoàng hướng về phía cạnh võ trường hét lên :

“ Người nào nhìn lên?”

Lý Nho ngẩn ra, nhìn theo ánh mắt của Đồng Hoàng thì thấy bên cạnh võ trường không biết khi nào thì xuất hiện một cái đồng tử.

Nhìn đồng tử này ước chừng khoảng mười một , mười hai tuổi, thân cao lục thước.

Da thịt màu đồng, mũi sư tử , một đôi mày rậm , hai mắt hữu thần , nhưng ánh mắt có vẻ hơi dài và nhỏ, con ngươi lạnh lùng làm cho người ta cảm thấy một cảm giác không hàn mà lạnh , Đầu tóc thì rối bời, nhìn rất giống một đầu sư tử.

Lý Nho cảm giác rất xa lạ , đây là người nào?

Nào biết , Đồng Hoàng thấy đồng tử này lại nở nụ cười nói:” A Sưu, ngươi không ở bên cạnh nãi nãi , chạy tới đây làm gì?

A Sưu?

Hay là hắc chính là người mà Viện nhi nói?Không đúng a, Viện nhi nói qua , hắc không đến bảy tuổi , nhưng thế nào lại...

Lý Nho bỗng nhớ đến cái truyền thuyết trong Đồng Phủ, A Sưu vốn là yêu quái chuyển thế, vừa sinh đã khắc chết mẹ của hắc, nếu không có Lão phu nhân lấy tình thương để trấn hắc , chỉ sợ sớm thành yêu ma, hay là hắc thật sự là một yêu quái?

Đồng tử không để ý tới Đồng Hoàng, hừ một tiếng rồi xoay người bước đi.

“ A Sưu , ta đang hỏi ngươi !”

Đồng tử cũng không để ý tới, thẳng hướng ngoài võ trường đi tới .

Đồng Hoàng giận tím mặt, trước mặt hạ nhân không ngờ A Sưu này không cho hắc chút mặt mũi , điều này làm cho hắc mất mặt không thôi, lại có cả tỷ phu ở trong này, nếu ngay cả A Sưu tiểu tử cũng không thu thập được , thì tương lai như thế nào sẽ làm cho Tỷ phu hiệu lực cho hắc ?

“ Tên khốn khiếp này, thật là không biết lễ nghĩa, trách không được ngay cả mẹ mình cũng khắc chết!”

Lý Nho cau mày, cảm thấy Đồng Hoàng có chút quá phận .Dù sao A Sưu còn chưa đến bảy tuổi, cho dù không hiểu lễ nghĩa cũng là việc bình thường, Đồng gia cũng không phải là thế tộc, cho nên cũng không có nhiều vậy tộc quy như vậy, nhưng lại nói Đồng Hoàng người cùng với một tiểu hài tử so đo vậy nên gọi thế nào a?

Đồng tử dừng lại cước bộ, nghiêng đầu hướng về phía Đồng Hoàng nhìn lại.

“ Ngươi lặp lại lần nữa!”

Chẳng biết tại sao, Lý Nho cảm thấy trong giọng nói của hài tử này mang theo hơi thở âm lãnh, hắc không khỏi im lặng, cẩn thận hướng đồng tử quan sát, lại phát hiện đồng tử cũng không có cái gì dị thường, lặng lẽ đứng yên bất động.

“ Ta.....”

Chỉ có đứng đối diện với đồng tử là Đồng Hoàng mới có thể cảm nhận được sát khí trên người đồng tử, tiểu tử này như thế nào sát khí lớn như vậy, mặc dù đối mặt với thúc thúc cũng không có sát khí sắc bén như

vậy a.bất quá, Đồng Hoàng rất nhanh kịp phản ứng, nếu như ngay cả một cái tiểu gia hoả đều không đối phó được, thì làm sao tỷ phụ cam tâm hiệu lực cho ta a?

“ Ta nói ngươi là tên yêu quái không biết lễ nghĩa, hôm nay ta thay mặt thúc thúc giáo huấn ngươi một lần!”

Đồng Hoàng nói xong, Đại thương run lên, mang theo một tiếng gió đậm hương về phía đồng tử. Đây mà là dạy dỗ, rõ ràng là muốn giết người. Lý Nho lập tức phản ứng, Đồng Hoàng đây là muốn giết A Sữu .

Ngẫm lại, phương diện này cũng không có quá khó để lý giải.

Không quản hay không A Sữu được sủng ái, nhưng đối với Đồng Hoàng vẫn là một cái uy hiếp. Giết A Sữu tất nhiên sẽ bị Đồng Trác trách mắng vài câu, về phần lão phu nhân tuy rằng sẽ thương tâm, Nhưng Đồng Hoàng dù sao cũng là tôn tử của bà, sao bà có thể lấy mạng của hắn?

A Tú này , Tâm tư thật sự độc ác!

Làm cho ta ở chỗ này làm nhân chứng, người ở diễn võ trường này đều là người của hắn, tất nhiên sẽ vì hắn mà nói chuyện, ta nếu không giúp hắn về sau chắc không có ngày yên ổn. Nhưng nếu ta giúp hắn thì chắc sẽ cùng hắn ngồi chung chiếc thuyền.

Nói đến âm mưu quỷ kế thì mười Đồng Hoàng cũng không bằng một Lý Nho.

Cho dù như vậy , Lý Nho muốn ngăn cũng không ngăn được. Ánh mắt chợt nhắm lại, thầm nói một tiếng :” Viện Nhi thật có lỗi.”

Vì hắn xem ra, A Sữu hình thể tuy rằng giống đứa trẻ mười một , mười hai tuổi hài tử, nhưng dù sao cũng là bảy tuổi, cho dù hắn có mười hai mười ba tuổi, mà Đồng Hoàng muốn quyết tâm giết hắn cũng quả thực dễ dàng.

Bất quá , Lý Nho cũng không có ý tứ trách Đồng Hoàng .Gia hoả này tâm địa độc ác, hơn nữa ý nghĩ nhanh nhẹn, cũng là người làm đại sự.Hắn nhắm mắt lại , không đành lòng nhìn cậu em vợ này chết oan, chết uổng, đồng thời cũng nghĩ làm thế nào để giải thích chuyện này với Viện nhi .

Nhưng nhắm mắt lại một lát, Lý Nho cũng không nghe thấy trong tưởng tượng của hắn là tiếng kêu thảm thiết.

Diễn võ trường trở nên rất im lặng, không có chút thanh âm nào?Sao lại thế này?

Lý Nho nhin không được mở mắt ra, thấy tình huống trong sân chợt thở nhẹ một hơi. Chỉ thấy đồng tử đứng vững vàng một chỗ, tựa hồ không có nhúc nhích qua, trường thương của Đồng Hoàng bị một tay của Đồng tử nắm chặt, mặc cho Đồng Hoàng hai tay dùng sức, mặt đến đỏ bừng nhưng không cách nào lay động nửa phân.

Đây thật sự chính là hài đồng chưa đến bảy tuổi hay sao?

“ Ngươi thật sự muốn giáo huấn sao? Hừ ,thật là không biết trời cao đất rộng, chỉ bằng mấy chiêu Tú hoa thương kia cũng muốn giáo huấn người khác?Đừng nhìn ngươi điều võ dương oai ở trong thành mà tưởng không có người khác đánh bại ngươi, Nhưng người đó không đánh ngươi vì chỉ sợ cha trả thù mà thôi, nếu không , cho dù một trăm Đồng Hoàng cũng không đủ cho người ta giết.Có chút bổn sự cứng đảm khoe khoang, thật không biết xấu hổ , buông tay!”

Đồng tử nói xong, tay đột nhiên phát lực.

Đồng Hoàng chỉ thấy trường thương trong tay hắn xoay tròn rồi rời khỏi tay hắn.

Khí lực kia thực sự rất mạnh, lúc trường thương trong nháy mắt rời khỏi tay của Đồng Hoàng thì da tay cũng bị sự ma sát lôi đi một mảng, máu chảy đầm đìa.

Đồng Hoàng nhin không được hét thảm một tiếng, suýt nữa ngã xuống mặt đất .Đau đớn đi qua, Đồng Hoàng không khỏi thẹn quá hoá giận, thân hình vừa đứng vững vàng, ngón tay chỉ đồng tử trước mặt hét lớn:” Giết hắn cho ta!”

Lý Nho đứng một bên thầm hô một tiếng :” Không tốt....”

6. Chương 6: Sát Nhân Ca (1)

Đời trước, Đồng Phi từng nghe người già trong thôn nói qua một câu: “ Ông trời đối với mỗi người rất công bằng, mặc dù có cho người khuyết điểm, nhưng cũng sẽ bồi thường về phương diện khác cho người, vấn đề mấu chốt người có hay không lợi dụng được nó.”

Ngẫm lại , những lời này rất có đạo lý.

Mượn thời Tam Quốc diễn nghĩa này mà nói , Tào Tháo, Lưu Bị còn có Tôn Quyền , người nào không mang bộ giặc cổ quái, nhưng vẫn thành tựu một phen sự nghiệp, nhưng lưu Biếu , Viên thiệu tuy rằng dung mạo bất phàm nhưng cuối cùng lại có một kết cục thê thảm.

Đại danh鼎鼎 Thái Văn Cơ , Cầm ,Kỳ ,Thi , Hoạ không cái nào không thông , nhưng sau khi tân hôn không lâu, trượng phu bị bệnh chết sau đó lưu lạc bên ngoài ngày ngày trôi qua đau khổ,. Nàng cố nhiên sáng tác ra Cổ nhạc truyền lưu ngàn năm là Hồ Già Thập Bát Phách, nhưng đây là nàng dùng hạnh phúc cả đời nàng để đổi lấy .

Còn có Điều Thuyền, tứ đại mỹ nữ ai mà không biết? Nhưng kết quả thì sao.....

Tào Hưởng có trí tuệ ...Nhưng lại chết non. Tào thực tài cao nhưng buồn bực mà chết, về phần Tiểu bá vương Tôn Sách cũng là tráng niên chết sớm.

Ai nói Ông trời không công bình, kỳ thật rất là công bình.

Đồng phi lúc bốn tuổi đã phát hiện chỗ tốt của thân thể hắc.Diện mạo hắc đích xác không đẹp cho lắm, nhưng trời sinh thần lực, Hắc cũng rất muốn theo như tiểu thuyết huyền huyền , đi ba bước làm thơ, nhưng hắc thì một từ nghĩ cũng không ra.

Vậy thì đi phát minh!

Vậy thì tạo giấy, Hắc kiếp trước là một tên phòng hộ rừng, nào biết tạo giấy? về phần hoả dược, luyện cương, vậy thì đừng nghĩ, chỉ ăn học vài năm , ít nhất lúc thời điểm hắc đến trường, Lão sư dạy vật lý cũng không có nói như thế nào, chứ đừng nói chế tạo Phi cơ, Đại pháo, một chút cũng không thông.

Vẫn không được thì chỉ có Vũ một đường!

Ở trong sách có binh là Phàm là võ tướng nào có điểm bốn sự , thì người nào không có một mảnh thiên địa ?

Đáng tiếc đời trước không học qua võ, cung tiễn cũng không am hiểu, nếu là có súng thì chắc chắn là bách phát bách trúng, Nhưng đi đâu mà tìm súng săn bây giờ?Đồng Phi rất buồn rầu, thậm chí có đoạn thời gian rất sa sút, rầu rĩ không vui.

Nhưng khi hắc phát hiện khối thân thể này là trời sinh thần lực thì hy vọng bắt đầu được dâng lên.

Không biết võ , chính mình không biết luyện hay sao? Nhớ năm đó trong thôn tuy rằng không có ai dạy võ . nhưng thôn trưởng đã từng dạy hắc một bộ Dưỡng sinh thuật , nghe nói là chính tông Ngũ Cầm Hí(đây là học theo động tác của 5 loài vật)Chẳng những có thể dưỡng sinh mà còn có thể tăng trưởng khí lực .Về phần giống như luyện bao cát , hắc cũng không muốn.

Hắc bây giờ là một nhi đồng, nếu dùng phương pháp huấn luyện kia , nếu không thể đề cao thì tương phản thực lực sẽ bị giảm xuống.Chịu đựng khí lực , mấu chốt là bộ sách kia.

Ngũ Cầm Hí là sách võ thuật, thực ra Đồng Phi còn nhớ rõ, tựa hồ người phát minh ra bộ Ngũ cầm hí này là người của thời đại này. Hắc nhớ không rõ lắm, đến tốt cùng cũng không biết bộ Ngũ cầm hí này có hay không có tác dụng, bất qua , sau một năm kiên trì, khí lực càng ngày càng lớn, có thể nâng hai tấm thạch cung, điều đó chứng minh bộ Ngũ cầm hí này không phải hư danh.

Trong mấy năm nay , quan hệ giữa Đồng Phi và Đồng Trác cũng không có cải thiện nhiều lắm .Mặc dù nãi nãi bắt hắc mở miệng gọi Đồng Trác là cha, nhưng hắc cũng không cam tâm tình nguyện,về điểm này Đồng

Trác cũng biết nên đối với Đồng Phi cũng không quan tâm mấy, Ngũ cảm hí làm tăng trưởng khí lực Đồng Phi, làm cho hắn có thể sử dụng tự nhiên thần lực trời ban, đồng thời cũng làm thể trạng của hắn phát triển kinh người, làm cho hắn mới có bảy tuổi mà nhìn giống như đứa trẻ mười ba tuổi, cũng vì nguyên nhân như vậy, cho nên Đồng Trác vẫn rất kiêng kỵ đối với hắn.

Cũng khó trách, hài tử nhà người ta đâu có khí lực và lớn tướng như vậy?

Từ khi Đồng Viện giả chồng rồi rời khỏi, bên người Đồng Phi lại mất đi người nói chuyện mà Tiệp Nghi lão tử lại càng không muốn quản hắn, mà hắn cũng không quan tâm, không tìm thấy sư phụ dạy võ hắn liền mỗi ngày đến diễn võ trường nhìn bọn gia tướng luyện công, đợi đến ban đêm hắn vụng trộm nài nài vô thanh vô thức luyện tập.

Ở trong Đồng phủ, ngoại trừ Đồng Viện còn có chút biết về Đồng Phi, cho nên trong Đồng phủ không có người nào biết hắn không tầm thường, mà Đồng Phi cũng không cố ý hiển lộ, giống như hắn nghĩ che dấu càng sâu thì càng an toàn.

Hôm nay cũng như thường lệ hắn tới luyện võ trường xem luyện công, nhưng không ngờ Đồng Hoàng lại có ác ý muốn giết hắn, Đừng nhìn Đồng Phi chưa từng giết người, nhưng dù sao cũng đã sống trong rừng già đã thấy không ít mãnh thú đánh giết lẫn nhau, Một thương đâm ra của Đồng Hoàng, cổ hơi thở kia hắn cảm nhận được sát ý.

Đồng Phi không muốn chọc người, nhưng không có nghĩa là hắn để cho người khác chọc. Nguyên bản hắn cũng không muốn quá phận, Nhưng Đồng Hoàng thật sự chọc giận hắn.

Ở diễn võ trường bọn gia tướng đều biết thân phận của Đồng Phi, nhưng nếu ngấm lại, nếu bọn họ không nghe lời của Đồng Hoàng thì kết cục Hơn nữa toàn bộ người của Đồng gia đều biết, nếu giết được tên sủi quỳ này thì dù có trời sụp cũng có Đồng Hoàng đỡ.

Trong lòng Lý Nho thầm kêu một tiếng không tốt, hắn mơ hồ cảm thấy Đồng Hoàng lần này sẽ gặp nguy hiểm.

Có thể có gì nguy hiểm? Hắn cũng không biết, dù sao Đồng Phi cũng chỉ là một tiểu hài tử, cho dù khí lực lớn một chút, nhưng trong Diễn võ trường còn có mười mấy gia tướng a.

Mất thấy bọn gia tướng lao đến, Trong mắt Đồng Phi sát ý đại thịnh.

Một gã gia tướng giơ đao chém lại, mà Đồng Phi cũng không trốn tránh, hai tay nắm chặt trường thương, đánh mạnh về phía trước, chỉ nghe một tiếng “đang”, cây đao trong tay gã gia tướng lập tức bị văng ra ngoài, không để cho tên gia tướng kia kịp phản ứng, Đồng Phi mở miệng quát lớn, lấy thương làm côn, nện mạnh xuống, đây chỉ là một chiêu rất bình thường là Lực Phách Hoa Sơn nhưng trong tay của Đồng Phi lại không giống người thường, tốc độ nhanh như tia chớp, chỉ nghe một tiếng “Phốc” đầu của gia tướng kia liền bị dập nát.

Đây là lần đầu tiên Đồng Phi giết người, Trên thực tế hắn cũng không nghĩ đến kết quả như thế này.

Lúc này tên gia tướng chết làm áu bắn tung toé vào mặt của Đồng Phi, lúc này đầu óc Đồng Phi đang cực kỳ trống rỗng. Hắn ngây ngẩn cả người, Gia tướng này làm sao mà chết? Mà ngay cả Đồng Hoàng cũng có chút choáng váng!

Đã giết gia tướng tâm phúc của hắn, tuy rằng tên gia tướng cũng không quá lợi hại, nhưng hai, ba người đại hán cũng không phải đối thủ của hắn.

Nhưng cứ như vậy bị giết?

Không được, tiểu tử này không thể lưu lại được!

Đồng Hoàng là người rất có tâm kế, dù sao oán cừu cũng đã kết, không có đường lui. Hắn xoay người chạy ra chỗ để binh khí, miệng thì hét to: “Giết chết tiểu tử kia, giết chết tiểu tử kia, có việc gì có ta gánh chịu.”

Tiếng gào của Đồng Hoàng làm bình tĩnh các gia tướng, lập tức vũ lộng đao thương hướng về phía Đồng Phi.

7. Chương 7: Sát Nhân Ca (2)

Đồng dạng tiếng gào của Đồng Hoàng cũng làm bừng tỉnh Đồng Phi, Lý Nho luôn luôn đứng bên cạnh quan sát Đồng Phi thì phát hiện trên khuôn mặt của A Sữu tiểu tử toát ra vẻ dữ tợn, loại biểu tình dữ tợn này Lý Nho đã gặp qua ở Đồng Trác sau đó là hơn một ngàn người của một bộ lạc Khương nhân tự nhiên biến mất A Sữu này đã động sát tâm!

Đồng Phi cầm lấy trường thương đánh ra một chiêu Hoàn tảo thiên quân. Khí lực rất lớn tốc độ cũng rất nhanh, trường thương nặng hơn mười cân xẹt qua không trung cán thương uốn thành một đường cong nhìn rất có khí thế.

Một tên gia tướng giơ đao lên ngăn cản thì một thanh âm vang lên làm cho cương đao bị gãy đôi, Trường thương không hề dừng lại mà tiếp tục quét qua làm cho tên gia tướng kia lập tức bay ra ngoài, một ngụm máu tươi phun ra làm tên gia tướng ngã xuống đất rồi cục không đứng lên được.

Giết một người cũng là giết, giết một trăm cũng là giết !

Hắn nhớ rõ có một bản tiểu thuyết từng có một thủ thơ. Tên bài thơ đã không nhớ được, nhưng nội dung bên trong lại khắc sâu dấu ấn với Đồng Phi.

Dịch Nghĩa :

Sự nghiệp đời trai là bài ca giết người.

Tác Giả : Cửu Thánh, viết năm 1995-1996 tại trường Đại Học Sơn Đô.

Hành động nam nhi:

Nam nhi phải giết người, cứ giết chẳng sờn lòng.

Nghiệp thiên thu muôn thuở chém giết lập nên công.

Xưa có chàng tráng sĩ, nghĩa khí nặng hơn non.

Giết người trong nháy mắt, thân nhẹ tựa lông hồng.

Cũng có kẻ ác bá ưa giết người như ma.

Muốn thu phục thiên hạ, vung gươm tuốt đao ra.

giờ mò trăng đáy nước, hạng ấy tìm đâu ra.

Vua không thuận:

Nho giáo lên ngôi tráng sĩ vong, Thần Châu nhân nghĩ nói khoác không.

Man di gây loạn trung nguyên đó, sĩ tử chạy rong dân khóc ròng.

Ta muốn học người xưa chấn hưng hùng – Bá chí.

Thanh danh như bọt nước, sá chi đời cười chê.

Vai vác thanh kiếm sắc, nổi giận thì giết người.

Xẻo thịt đùi nhắm rượu, cười nói quỷ thần kinh.

Ngàn dặm tìm giết địch, nguyện cả đời hy sinh.

Nguyên Chủ-Điền Quang ấy cũng có chút giao tình.

Người về tây phương hết, mộ đề hồi hận thôi.

Hồn say trong kỷ niệm, chiến ý chột phới bay.

Cửa Tây chào già biệt, Mẹ đau buồn tiễn con.
 Lòng quyết ghi sử sách, nam nhi chí không về.
 Đánh giết tung trời đất, thảm khóc loạn âm cung.
 Ba bước giết một người, lòng muốn tay chẳng dừng.
 Máu chảy dài vạn dặm, thầy chết cao ngất trời.
 Tráng sĩ xong trận chiến, gói xác giặc ngủ vùi.
 Trong mộng còn giết địch, khuôn mặt vẫn ánh cười.
 Bạn đời xin đừng hỏi, sao tàn bạo quá đi?
 Lòng nhân muôn thuở chỉ hại người, đạo lý xưa nay đều giả dối.
 Vua không thuận:
 Hồ báo săn mồi tạo uy danh, nai tơ yếu đuối hỏi ai thương?
 Thế gian vẫn vậy mạnh hiếp yếu, không cùng có lý cũng bằng không.
 Vua thôi chết vẫn:
 ice:smarttags" /> Nam nhi tự biết đường hành động.
 Đã ra tay phải quyết lòng.
 Sự nghiệp nhân từ chẳng thể đi chung.
 Nam nhi sự nghiệp nơi chinh chiến, gan hùm mặt dữ tựa sói lang.
 Hãy sống đời trai trong chém giết, chớ để đời cười tìm nữ nhân.
 Xưa nay nợ nước thân không tiếc, lòi xác quân thù miệng cười vang.
 Cả trăm trận chiến cùng quân địch, nơi nào cũng nguyện đắp mộ xanh.
 Nam nhi nào khiếp sợ, hát mãi khúc quân hành:
 Giết một người là tội.
 Giết vạn người : Anh hùng.
 Giết thêm muôn ngàn vạn.
 Anh hùng trong anh hùng.
 Anh hùng trong anh hùng, nhưng ý nghĩa không chung.
 Nhìn lại nghìn năm người nhân nghĩa, có ai có được ý chí hào hùng.
 Chẳng thích thích tiếng thơm yêu tiếng ác, giết người trăm vạn chẳng lưu tâm.
 Nên dạy muôn dân nuôi mầm hận, chớ xúi nhân gian chửi anh hùng.
 Phóng mắt trong về muôn năm trước, có ai chẳng phải giết người không?

Nếu muốn nói về đạo lý và lý thuyết suông thì bài thơ này không có gì đặc biệt, nhất là ở thời đại này thì chẳng ra cái gì cả. Lúc trước Đồng Phi nghe thấy bài thơ này chỉ thấy máu huyết sôi sục. Hắn còn thỉnh giáo một người trong thôn là sinh viên thì biết bài ca này là do một người là Cửu Thánh viết, còn cái khác hắn cũng không rõ lắm nhưng chính hắn ngâm một lần rồi nhớ kỹ ở trong lòng.

Tiếng ca cất đến đâu, Huyết nhục bay đến đó. Trường thương run lên giống như một con cự mãng. Vốn trước Kia Đồng Hoàng có luyện tập thương pháp tại trong mắt Lý Nho là Tú hoa thương, Nhưng khi thi triển qua trong tay của Đồng Phi lại không giống người thường, Phối hợp với tiếng ca của hắn nguyên bản

thương pháp cực kỳ bình thường cũng trở nên sắc bén vô cùng, đúng là mười bước giết một người, giết đến mức bọn gia tướng kinh hồn táng đảm.

Lý Nho nuốt một ngụm nước miếng, hắn cũng hiểu được tiếng ca kia làm cho hắn cảm thấy nhiệt huyết, hắn nhìn không được bước ra mấy bước nhưng hắn lại ngừng cước bộ. Hắn biết rõ, một bước chân này đại biểu cho cái gì.

Thi thể gia tướng của Đồng Hoàng có khắp nơi Diễn võ trường. Mà Đồng Phi lại cảm thấy lực lượng trong cơ thể sử dụng không hết muốn kiếm một nơi để phát tiết.

Hắn chợt quát lên một tiếng, hung hăng nắm mạnh trường thương ở trong tay, Một tên gia tướng vốn đã sợ đến trái tim nhảy lên, trường thương kia một tiếng xé gió phá không mà lao đến hung hăng xuyên qua lồng ngực tên gia tướng, lực lượng lớn đến mức mang theo thi thể tên gia tướng cắm tại cánh cửa ra vào của Diễn võ trường làm cho thi thể trên cánh cửa lúc ẩn lúc hiện từng giọt máu nhỏ lên cánh cửa đại môn.

Lúc này, Diễn võ trường chỉ có Đồng Hoàng, Lý Nho, thì còn lại một tên gia tướng.

Đồng Phi bước đi như bay vọt tới trước mặt tên gia tướng, một quyền đánh mạnh vào mặt làm cho tên gia tướng ngã sấp xuống, chân thì giẫm vào chân của tên gia tướng hai tay khác bắt lấy một chân khác, hai cánh tay dùng sức, hét lớn một tiếng liền xé tên gia tướng kia thành hai nửa máu tươi bắn khắp cả người hắn.

Ánh mắt dài và nhỏ đảo qua trên người Lý Nho.

Lý Nho chợt im lặng, trong lòng không ngừng nhảy loạn.

“A Sữu, Ta là tỷ phu, là trưởng phu của tứ tỷ Đồng Viện.....Người có nghe nói qua chưa.”

Con người của Đồng Phi đang đỏ rực đột nhiên toát lên vẻ lo lắng, thân thể hắn vội thả lỏng vừa muốn mở miệng thì Lý Nho sắc mặt đại biến hoảng sợ quát to:”Cẩn thận.”

Theo bản năng, Đồng Phi đột nhiên tránh ra, một chút hàn quang xẹt qua bờ vai của hắn một mũi tên nhọn liền xẹt qua người hắn.

Trong lòng Lý Nho thầm mắng một tiếng: Ngu xuẩn! Vừa thấy sát tâm Đồng Phi sắp sửa biến mất, tên chết tiệt Đồng Hoàng lại....

Đồng Phi chợt xoay người, vừa lúc thấy Đồng Hoàng đang nâng một mũi tên đang hướng hắn nhắm bắn. Khoảng cách của hai người khoảng hai mươi thước, Đồng Phi hét lên một tiếng:”Tặc tử, đi chết cho ta!”

Lý Nho không thấy Đồng Phi di động như thế nào vì tốc độ của hắn thật sự quá nhanh. Mà Đồng Hoàng bị tiếng gầm gừ của Đồng Phi làm hoảng sợ, mũi tên trong tay liền rút xuống đất, cũng chính lúc này trong nháy mắt Đồng Phi đã đứng trước mặt Đồng Hoàng, đánh một quyền vào mặt Đồng Hoàng sau đó hai tay bắt lấy chân Đồng Hoàng muốn xé đôi Đồng Hoàng ra.

Đúng lúc này phía ngoài Diễn Võ trường đột nhiên có người hô lớn:”A Sữu. thủ hạ lưu tình!” Một chiến mã vọt vào diễn võ trường, hướng về phía Đồng Phi xông qua Tiếng vó ngựa như sấm, Đồng Phi trong lòng giận quá hắn đưa tay vắt Đồng Hoàng văng ra một quyền đưa ra đón chiến mã kia đang lao tới.

Một quyền này mang vạn cân làm cho đầu của chiến mã bị đập nát.

Đáng thương cho con ngựa, hí một tiếng hí dài, bất quá thân hình con ngựa theo quán tính vẫn không dừng lại làm cho cả người cả ngựa ngã một tiếng rầm.

“A Sữu, đó chính là thúc thúc của ngươi, đừng trêu vào!”

Lý Nho thấy người trên lưng ngựa, hoảng sợ kêu to, người ngồi trên lưng ngựa chính là đệ đệ của Đồng Trác là Đồng Mân cũng là thân thúc thúc của Đồng Phi, Lý Nho không quản Đồng Hoàng đang hôn mê nhanh chóng hướng Đồng Phi chạy tới, vừa chạy Lý Nho vừa nghĩ:”Chuyện gì xảy ra, loạn rồi, tất cả đều loạn rồi.”

Bất quá, tiếng gào của Lý Nho cũng không thể ngăn cản được Đồng Phi.

Đồng Phi đã tức giận thì không quản là ai, từ mặt đất nhặt một cây đại đao hướng về phía Đồng Mân phóng tới, đột nhiên tiếng vó ngựa vang lên một đoàn người vọt vào diễn võ trường, người cầm đầu thấy tình huống này chợt biến sắc phóng ngựa lao ra đại đao trong tay dùng theo chiêu Nhân mã tá lực , làm cho Đồng Phi liên tục lui về phía sau.

“ Văn Tài, còn không bắt hần lại cho ta!”

Thấy mệnh lệnh của đại nhân, chỉ thấy một viên Đại tướng vọt tới, Đồng Phi còn không còn có đứng vững thì đã bị viên Đại tướng xuống ngựa ôm lấy cổ Đồng Phi.

“ Buông ra, Ta muốn giết các ngươi!”

“ Công tử bình tĩnh.....Đại Nhân đã trở lại.....”

Trong đầu Đồng Phi hơi thanh tỉnh một chút đình chỉ dây dụa, đúng lúc này chợt nghe một tiếng quát phân nộ:” Nghiệt tử, con không quỳ xuống!”

Ngẩng đầu nhìn lại, Đồng Phi lúc này mới nhìn rõ người ngăn cản đại đao của hần chính xác là phụ thân của hần, Đồng Trác.

8. Chương 8: Dục Vọng - Một Người Địch Vạ

Đồng Phi quát cường đứng ở trong đại sảnh của Đồng phủ đón ánh mắt của Đồng Trác không có một nửa điểm sợ hãi.Hần không có quỳ xuống, tuy rằng Đồng Trác bắt hần quỳ xuống nhưng Đồng Phi căn bản không sợ hơi thở đáng sợ từ người phụ thân hần phát ra, ngạnh cổ trừng mắt nhìn Đồng Trác lớn tiếng nói :” Ta không có sai , Người dựa vào gì mà bắt ta quỳ xuống? Ta không quỳ!”iceice” />

Khuôn mặt đen của Đồng Trác từ màu đen chuyển sang màu tím.Trong đại sảnh này ngồi không ít người, Diễn võ trường giết chóc lập tức kinh động đến cả Đồng thị .Nữ nhân này xuất thân Khương tộc, trong lòng bỗng có một cảm giác kỳ quái: Hần tại sao không phải là con ta? Nếu ta có đứa con như hần thì chết cũng cam tâm.

Lý Nho từ lúc vào trong đại sảnh cũng không nói được một câu mà chỉ cúi đầu, không ai biết hần đang suy nghĩ cái gì, mà ngay cả Ngưu Phụ đứng bên cạnh hần xô đẩy , hần cũng phảng phất như chưa từng phát hiện.

Lúc này , Đồng Mân từ phía ngoài đại sảnh bước vào, ánh mắt đầu tiên là liếc Đồng phi trong đó chưa sự phức tạp cùng xen với một chút sợ hãi.

“ Thúc Đình, đã xử lý thỏa đáng chưa?”

Đồng Mân tự Thúc Đình , là đệ đệ của Đồng Trác Trong Đồng thị gia tộc , năng lực của hần cũng không tính là giỏi bất quá Đồng Trác lại rất quý tình cảm gia đình cho nên đối với huynh đệ tỷ muội vô cùng chiều cố, Đồng Mân tuy năng lực không mạnh nhưng võ công coi như xuất chúng cho nên địa vị tại Đồng gia cũng không tính là quá thấp.

Hần nghe được câu hỏi của Đồng Trác liền trầm giọng nói: Tổng cộng đã chết mười tám người, hai chân Đồng Hoàng bị đánh gãy, còn đang cứu!”

Mọi người trong đại sảnh hít một hơi lạnh.

Mười tám người, mười tám tráng niên gia tướng, không ngờ.....

Lúc đầu bọn học chứng kiến tình huống của Diễn võ trường còn tưởng rằng Đồng Phi uy thế hiếp người, nhưng sau khi nghe ngóng , cứ nhiên là mười chín người trưởng thành vây công một hài tử chưa đến bảy tuổi. Mười tám người a, chẳng lẽ gia hỏa này là một yêu quái?

Trên khuôn mặt của Đồng Trác nhìn không ra vui mừng hay giận dữ, chỉ híp mắt chăm chú nhìn Đồng Phi.

“ Người rất giỏi? Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã ra tay giết người, hơn nữa còn giết mười tám người? Đồng Hoàng là ca ca người, cho dù hấn muôn vàn làm sai người cũng không thể như vậy giết chóc, thúc thúc của người ngăn người lại thì cũng suýt bị người giết chết.....Nghiệt tử , xảy ra nhiều chuyện như vậy mà người dám nói không có vấn đề gì sao? Còn không quỳ xuống cho ta.”

Đồng Phi ngẩng đầu nói :” Ta không quỳ, Ta không sai!”

“ Nghiệt tử, ta giết người!”

Thái độ của Đồng Phi đã chọc giận Đồng Trác, trước mặt nhiều người như vậy lại bị con của mình chống đối,Hắn cảm thấy rất không có thể diện?

“ Ta không giết bọn hấn thì bọn hấn sẽ giết ta? Ta biết người không thích ta, Nhưng ta cũng tuyệt đối không để tùy ý cho người ta giết hại.”

“ Nghiệt tử, nghiệt tử....Ta giết người!”

Bàn tay Đồng Trác rút ra bảo kiếm xông lên phía trước, “Ta giết đứa nghiệt tử này, Ta không có đứa con giống súc sinh như người.”

“ Nhạc phụ bớt giận a!”

Lý Nho lúc này mới tỉnh ngộ, cùng với Ngưu Phụ một người một tả một hữu ngăn lại Đồng Trác.

Đột nhiên Đồng thị đứng lên chậm rãi bước tới trước mặt Đồng Phi, Nàng nhìn Đồng Phi, Đồng Phi cũng nhìn nàng. Một lát sau Đồng thị nở nụ cười, Nàng duỗi bàn tay vuốt hai má của Đồng Phi, nhẹ giọng nói: “ A Sửu , nêu người là con ta thì thật là tốt?”

Nói xong nàng cũng không quay đầu liền dẫn tỳ nữ bước ra đại sảnh.

Thân thể Đồng Trác đột nhiên cứng đờ, câu nói kia của Đồng thị giống như tiếng sét đánh trong màn đêm yên tĩnh vang vọng trong lỗ tai hắn .

Đúng vậy , đây là con của ta a,cho dù hấn muôn vàn lần sai thì cũng là cốt nhục của ta, Nhớ ngày đó hài tử này vừa sinh ra chút nữa thì bị ta cho người ta dìm chết hấn , suốt bảy năm nay ta là phụ thân nhưng đã quan tâm hấn được chút nào chưa?

Nhưng đổi lại nếu A Sửu là đứa con của Đồng thị, cho dù là xấu hơn nữa thì ta cũng sẽ che chở cho hấn đến cực điểm đi sao.Nhưng hài tử này thật sự là không có một chút nể tình, nếu hấn có thể đập đầu nhận sai thì ta cũng có thể xuống đài a.

Đồng Trác tiến thối lưỡng nan,, Không biết làm thế nào cho phải.

Trong đại sảnh này ngoài trừ là người nhà của hấn còn lại là tâm phúc. Nhưng lúc này ai dám ra để can ngăn?

“ Nghiệt tử, quỳ xuống!” Đột nhiên tiếng của Lão nhân vang lên.

Lão phu nhân chống cây Long đầu quả trứng, được mấy người tỳ nữ nâng đi tới đại sảnh, chiếc long đầu quả trứng này dài khoảng bảy thước, đây là Đồng Phi lúc năm tuổi vì lão phu nhân thiết kế cũng tiêu tốn một số tiền lớn để mời thợ mộc ở Lâm Thao tạo ra.Lão phu nhân yêu thích không buông tay, một khắc cũng không muốn rời xa cây Long đầu quả trứng này.

Nhưng trong ánh mắt của những người khác , chiếc Long đầu quả trứng này so với lợi khí giết người cũng không kém bao nhiêu.

Đồng Trác vừa thấy lão phu nhân xuất hiện nhất thời như trút được gánh nặng. Bất quá nhìn thấy lão phu nhân cầm quả trứng , trong lòng lại âm thầm kêu khổ. Lão phu nhân nếu xuất hiện , hấn mơ tưởng trừng phạt được Đồng Phi nói không chừng cuối cùng lại bị lão phu nhân phạt lại một phen.

Đồng Trác vội vàng quỳ xuống , Đồng Mân cùng đám người cũng vội vàng quỳ xuống .

“ Nãi nãi, ngài như thế nào lại đến đây?” Đồng Phi vội vàng chạy lại bên người và ôm lão phu nhân.

“ A Sửu, con không có bị thương chứ?”

“ Không ạ, A Sửu rất khỏe , không có bị thương.”

Lão phu nhân liền kéo tay Đồng Phi nói:” Trưa hôm nay , nãi nãi thấy lòng không yên..... A Sửu , có phải là có người khi dễ con? Hãy nói với nãi nãi! Bà già mù này muốn biết là ai có lá gan khi dễ A Sửu của ta!”

“ Đồng Trác cười khỏ nói:” Mẫu thân, không ai khi dễ A Sửu cả, là A Sửu ...nó....Giết người!”

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng:” Không phải là mười tám tên phé vật thôi sao? Giết thì giết. Mười tám người liên thủ cũng không đánh lại được một tiểu hài tử, cho dù còn sống cũng là tổn cơm. A Sửu , giết rất tốt! giết rất tốt!”

“ Nhưng nó còn đả thương Đồng Hoàng!”

“ Đó cũng là tên phé vật!” Lão phu nhân lạnh lùng nói:” Học được vài chiêu Tú hoa thương, lại đi diễu võ dương oai, Đừng tưởng là bà này mắt bị mù mà không biết những chuyện tốt mà hấn làm, A Sửu đánh rất tốt....Chết ở trong tay người nhà còn hơn là bị người bên ngoài giết, A Sửu , lần sau nếu hấn còn hống hách thì cho con đánh chết hấn.”

“ Con biết nãi nãi.”

Từ khi Lão phu nhân xuất hiện, Đồng Phi liền biết mình không có việc gì .

Bất quá , con mắt của hấn lại chăm chú nhìn trên người Lý Nho đang cúi đầu trông mắt đảo quanh, Lý Nho! Người này hình như rất có danh a, ít nhất tại tam quốc diễn nghĩa có xuất hiện qua, sớm biết hấn là tỷ phu, nhưng lại chưa từng gặp mặt, bất quá cũng không giống như tiểu thuyết nói là xấu xí nhìn qua còn rất là phong độ a?

Lý Nho có thể cảm nhận được ánh mắt của Đồng Phi, mồ hôi lạnh trên trán nhất thời ứa ra.Hay là bị tiểu ma vương này theo dõi, nó nhất định là trách ta lúc ở Diễn võ trường không giúp nó....Cái này thật là xui xẻo a.

Đồng Trác bị Lão phu nhân trách tội đến mức mặt đỏ bừng lớn tiếng nói:” Tên nghiệt tử này còn suýt giết chết Thúc Dĩnh”

“ Vậy sao?”

Lão phu nhân nở nụ cười, nhưng mọi người trong đại sảnh , ngoại trừ Đồng Phi thì ai cũng biết Lão Phu nhân đang cười trong tức giận.”

Đồng Mân không nhịn được thầm mắng Đồng Trác: “ Ca ca, ngài ngàn lần không thể nói a. Không nhìn thấy sao? Mẫu thân rất quyết tâm bảo vệ tiểu ma vương hay sao, nếu nói ra càng nhiều người chúng ta càng xui xẻo, ca ca ngài hãy im miệng đi.”

“ Thúc Dĩnh!”

Đồng Mân rung mình một cái vội vàng quỳ lên mấy bước phủ phục trước mặt lão phu nhân.

“ Mẫu thân, có con!”

Lão phu nhân cười lạnh nói : “ Người suýt nữa bị A Sửu giết sao?”

Đồng Mân do dự một lát rồi nhẹ giọng nói: “ Vâng”

“ Thúc Dĩnh Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“ Con, con năm nay đã bốn mươi mốt .”

“ Ha ha ha, người còn biết đến tuổi của mình, hơn bốn mươi tuổi mà suýt nữa bị một hài tử giết , người còn có mặt mũi ở trong này sao? Ta hỏi người, A Sửu có hay không đánh lên người?”

“ Dạ, không có!”

Lão phu nhân cầm lấy Long đầu quả trượng hung hăng đánh mạnh vào lưng của Đồng Mân.

“ Người thật không biết xấu hổ, Lão bà ta còn muốn biết, hơn bốn mươi tuổi, lại cười ngửa đánh một hài tử, sao người không đi kiếm chỗ nào mà chết đi còn muốn ở trong này dọa người, Mấy đứa con của Đồng

Nhã thật sự là có tiền đồ , thật sự là có năng lực a.

9. Chương 9: Dục Vọng - Một Người Dịch Vạn (2)

Đồng Nhã chính là Phụ thân của Đồng Trác và Đồng Mân.

Lão phu nhân nói một phen làm cho người trong đại sảnh đều đỏ mặt, Trong lòng Đồng Trác ghen khuấy a. hận không thể tìm được lối lỗ nẻ mà chui vào, việc này căn bản không sợ mất mặt trước mặt mọi người, trọng yếu nhất là Lão Phu nhân nói không có sai.

“ A Sữu, nãi nãi mệt mỏi , đỡ nãi nãi trở về phòng thuận tiện đem cái chuyện hôm nay kể lại cho nãi nãi nghe .”

Lão phu nhân nói xong, lại thoáng nhìn mọi người trong đại sảnh nói : “ Các vị đại nhân , nếu không có việc gì ta mang A Sữu về trước.”

“ Cung tiễn lão phu nhân!”

Nhìn Lão Phu nhân được Đồng Phi dìu đi, đám người trong đại sảnh như trút được gánh nặng thở dài ra một hơi.

Mọi người lại phân chủ khách ngồi xuống, Đồng Trác hưng hăng vỗ xuống tay ghế đề thấp thanh âm rít gào :” Tên nghiệt tử này ,ngiệt tử.....Nếu không phải Mẫu thân cản trở ta nhất định sẽ chặt cái đầu chó của tên nghiệt tử kia.”

Lý Nho đứng bên cạnh đột nhiên cười lên một tiếng, nhưng đột nhiên ý thức được thất thố liền che lại miệng.

Người trong đại sảnh tuy còn chưa có tỉnh táo lại , nhưng không đại biểu ai cũng không nghe thấy Lý Nho cười.

Ngư Phụ ngồi bên cạnh hẩn nhin không được liền hỏi: “ Văn chính, ngươi cười cái gì?”

Quan hệ của Lý Nho với Ngư phụ cũng không tệ,cho nên hẩn ghen cười nhẹ giọng nói: “ Tỷ phụ, Nhạc phụ nói muốn chém A Sữu đầu chó , nếu A Sữu mà đầu chó thì chẳng phải nhạc phụ chính là....”

Trong miệng Ngư Phụ đang ngậm nước trà đột nhiên muốn phun ra làm cho hẩn suýt nữa sặc nước

Đồng Trác lúc này cũng đã phát xong cơn tức, đưa tay phải hướng về nam nhân trước mặt nói : “ Văn Tài, chuyện vừa rồi làm cho ngươi chê cười Văn Chính lại đây, ta giới thiệu cho ngươi một người, vị hảo hán này là người ta vừa kết bạn, tên là Hồ Chấn, người Lương Châu võ công rất tốt, về sau mọi người là người một nhà các ngươi cần thân cận nhiều hơn.”

Hồ Chấn cũng chính là người ôm Đồng phi lúc ở Diễn võ trường.

Hẩn vội vàng đứng dậy nói: “Chủ công quá khen. Chấn vẫn cho rằng chính rất có vũ dũng nhưng hôm nay mới biết là mình xem thường anh hùng trong thiên hạ, Công tử tuổi còn nhỏ mà lại vũ dũng hơn người, ngày sau tất thành tựu hơn người , đây là phúc khí của chủ công a.”

Đồng Trác nghe được rất đau đầu.

Phúc khí sao ? Nghiệt tử kia quả thật rất vũ dũng, tuổi còn trẻ mà đã có bản lĩnh như vậy đích thực là rất giỏi. Bất quá tiểu tử này không quá thân cận với ta, cho dù vũ dũng thì sao..... Mẫu thân còn sống thì còn có thể sử dụng hẩn, nhưng khi mẫu thân khuất núi thì ai có thể dụng hẩn?

Đồng Trác Nhớ tới chuyện này cũng có chút đau đầu.

Hẩn không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này, quay đầu nói với Lý Nho nói:” Nghe ngặc mẫu người nói, người tìm ta có việc?”

“ Nhạc Phụ, triều đình truyền đến tin tức, muốn Nhạc phụ làm chức Thái thú Hà Đông, Nho đặc biệt đến đây báo qua cho Nhạc Phụ biết, Thiên sứ cũng đã đến nhiều ngày mong rằng nhạc phụ sớm tính toán.”

Đồng Trác nghe vậy rất mừng rỡ.

Hắn tự nhiên biết, Thái thú Hà Đông so với Tuất ty giáo ụ như thế nào cho nên liên tục gật đầu nói: “ Tin tức này của Văn chính quả thật là tốt không thể tưởng tượng.”

“ Chúc mừng chủ công!”

Đám người Hồ Chấn cùng bước lên chúc mừng, nhưng Lý Nho vẫn như cũ ngồi yên.

“ Văn Chính, nhạc phụ thăng chức, ngươi vì sao không vui?” Ngưu Phụ nhin không được hỏi.

Đồng Trác cũng phát hiện sự dị thường của Lý Nho , cho nên vội vàng dừng tiếng cười hỏi: “Văn Chính, có phải hay không có phương diện không ổn?”

“ Nhạc Phụ, Được thăng lên làm Thái thú Hà Đông là chuyện tốt . Bất quá hiện giờ triều cương hôm nay không nghiêm , phía sau là các có hoạn quan làm loạn, Trung Nguyên mặc dù rất tốt nhưng mà rất không an toàn, Đảng phái nhiều như mây, Hà Đông tuy đất đai màu mỡ nhưng các thế tộc lại cực kỳ có ảnh hưởng, Theo Nho suy nghĩ Lâm Thao cách xa triều đình còn có thể thoải mái mà làm , nhưng còn tới Hà Đông rồi....”

Lời của Lý Nho chưa hết thì những người trong đại sảnh ngậy người , tất cả người ở đây đều không phải là gốc tử.

Đồng Mân chau mày nói:” Văn Chính , có gì ngươi cứ nói thẳng.”

Lý Nho gật gù đầu, “ Văn Chính nghĩ rằng, Nhạc phụ nếu tới Hà Đông tất nhiên không thể không giao hảo với cá thế gia, Nhưng Lâm Thao tuyệt đối không thể bụng tha cho, nơi này có tầm dựa là Khương tộc ,vả lại nơi này chính là căn cơ của chúng ta, Hơn nữa Tây bắc là nơi nuôi dưỡng chiến mã cho nên phải lưu lại một người tin cậy cùng với Khương tộc giao tiếp.....Lâm Thao ổn thì Nhạc phụ ở Hà Đông sẽ yên.”

Đồng Trác gật gù đầu nói :” Không sai, trong tay ta chỉ cần nắm binh quyền thì thế gia ở Hà Đông tất sẽ không dám khinh ta? Bất quá, Văn chính ngươi cũng phải theo ta tới Hà Đông, đối phó với đám người đọc sách này cũng là người ra mặt cho thoả đáng,vậy theo ngươi ai lưu lại thì tốt chứ?”

Có thể rời đi vùng Lũng Tây hoang vắng nghèo nàn này, đám người Đồng Mân còn cầu không được.

Ngưu Phụ chợt đứng lên nói:” Nhạc Phụ , nếu không con sẽ ở chỗ này, con là Đương nhiệm Bắc bộ đô ụ phụ trách chuyên vụ của Khương tộc, cùng với đầu lĩnh các tộc rất có giao tình, nếu suy nghĩ một chút nơi này con ở lại trấn thủ là hợp tình nhất!”

Đồng Trác gật gù đầu:’ Một khi đã như vậy căn cơ ở Lâm Thao sẽ giao cho ngươi.”

Nói xong, hắn đứng lên nói:” Tất cả mọi người chuẩn bị để nghênh đón Thiên sứ.

Trong khi đám người Đồng Trác đang thương nghị trong đại sảnh thì lão phu nhân mang theo Đồng Phi trở về chỗ ở , lão phu nhân liền ngồi xuống ghế .

Gió nhẹ nhàng lay động lá cây ở trước sân nhà .

Lão phu nhân ngẩng đầu, giống như đang nhìn trên bầu trời, sau một lúc lâu mới thở dài một tiếng .

“ A Sữu , Con có chí hướng gì?”

Lão phu nhân nói: “ ánh mắt ta tuy bị mù nhưng tâm lại không mù, Con bình thường ít nói chuyện trầm mặc ít lời, nhưng Nãi nãi biết , A Sữu không phải người thường, Những người đó nói A Sữu là yêu quái , kỳ thật họ sợ hãi A Sữu ghen tỵ với A Sữu, sau khi Viện nhi lấy chồng liền rời khỏi, bên người A Sữu một người nói chuyện cũng không có,nhưng Nãi nãi biết A Sữu không muốn là cho Nãi nãi lo lắng.”

Đồng Phi có thể không quý Đồng Trác, nhưng đối với lão phu nhân thì hẳn thực sự phát ra nội tâm tôn trọng.

Hắn vội vàng đi tới trước mặt Lão phu nhân quỳ xuống không nói được một lời, quỳ xuống nghe Lão phu nhân dạy bảo, bất quá trong lòng lại âm thầm tán thưởng Lão phu nhân thật không đơn giản! Ai dám nói cổ nhân suy nghĩ đơn thuần? Ngay cả một Lão thái thái bị mù mà cũng có thể nói ra như vậy, ai dám nói là cổ nhân là người dễ đối phó?

Lão phu nhân nói: “ Con bình thường là đi đến diễn võ trường để xem bọn gia tướng luyện võ, mỗi ngày đều không đình chỉ luyện công, nãi nãi hiểu được, con có phải đang lo lắng và sợ hãi phải không?”

Đồng Phi khẽ run lên, nhẹ giọng trả lời:” Vâng!”

“ Con lo lắng cái gì , và sợ hãi cái gì?”

Lão phu nhân cũng cảm thấy tò mò hỏi:” Có nãi nãi ở trong nhà này thì sẽ không có ai dám khi dễ con, Cha con tuy rằng không thích con nhưng dù sao vẫn là con trai ruột của hắn , hắn như thế nào lại hại con? Đừng nhìn hắn như thế Tương lai chắc chắn chức quan của cha con sẽ càng ngày càng cao , đến lúc đó người khi dễ con càng ngày càng ít, A Sửu , nói cho nãi nãi biết vì sao con cảm thấy sợ hãi?”

Đồng Phi tất nhiên sẽ không nói là Cha tương lai bị chết không được tử tế , Nãi nãi thì bị luyện luy theo.

Ở thời đại này càng lâu lại càng hiểu rõ lý tưởng của thời đại này, Nếu bây giờ nói thiên hạ sắp đại loạn thì người ta sẽ cho người là người thần kinh hoặc cũng sẽ bị quan phủ truy nã.Nhưng nãi nãi rất khôn khéo, bây giờ lấy lý do nào mà hướng nào giải thích đây?

Đồng Phi suy nghĩ một lát rồi nói:” Nãi nãi, con đúng là rất sợ chức quan của cha ngày càng lớn.”

Lão Phu nhân ngạc nhiên nói:” Hải tử này thật là , lời nói thật thú vị, người khác đều là ước quan cao con tại sao lại thấy sợ hãi?”

Đồng Phi nói: “ Nãi nãi , Quan càng lớn thì dã tâm càng lớn, Ngài có nói qua lý tưởng trước kia của cha chính là Tuất ty giáo ứ, nhưng khi làm tuất ty giáo ứ thì sao? Ông ấy lại càng muốn làm quan lớn hơn nữa, tương lai nếu có một ngày ông ấy lên chức Thái ứ, Tư không, tiếp theo lại muốn làm cái gì? Chỉ đến lúc đó sợ Đồng gia chúng ta sẽ gặp hoạ .”

Lão phu nhân đột ngột hít sâu một hơi, cả nửa ngày không nói được lời nào.Những lời nói này của Đồng Phi nghe qua thì rất buồn cười, nhưng nếu nghĩ cẩn thận thì đích thực là có đạo lý.Dục vọng con người là vô cùng , không ngừng muốn đi lên, nhưng nếu có một ngày đi đến đỉnh rồi thì cũng sẽ nguy hiểm .

Đạo lý ấy nhìn thì rất đơn giản , nhưng thực ra rất ít người có thể nhìn thấu nó.

Lão phu nhân không thể không nhìn lại đứa cháu này , xem bộ dạng của hắn thì mình đã xem thương A Sửu a.

Nhưng những lời nói này nếu như hiện tại nói ra, Đồng Trác có thể nghe hay sao?

Lão phu nhân trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:: “ A Sửu, con nói rất đúng, vậy thì con hãy nói chí hướng của con là gì cho Nãi nãi nghe được không?”

“ Nãi nãi, con muốn làm một người dịch vạn!”

“ Một dịch vạn?”

Đồng Phi cũng không quản lão phu nhân có nhìn thấy hay không nhìn thấy, trịnh trọng gật đầu đáp : “ Đúng vậy , chỉ cần A Sửu có bốn sự một dịch vạn thì có thể bảo hộ nãi nãi không bị thương tổn, bảo vệ tỷ tử suốt đời bình an .”

10. Chương 10: Phục Di Bảo Khố

Về cuộc nói chuyện giữa Đồng Phi và Lão phu nhân toàn bộ Đồng gia không có ai biết nên cũng không có ghi lại sử sách.

Tin tức Đồng Trác được bổ nhiệm làm Thái thú Hà Đông rất nhanh đã truyền khắp Đồng gia .Tất cả mọi người đều rất cao hứng, Tục ngữ nói rất đúng , một người làm quan cả họ được nhờ. Chủ nhân thắng chức thì người hầu cũng theo nước lên thuyền lên. Nhưng khi lão phu nhân nghe được tin tức này cũng không có lộ ra vẻ tươi cười, Tương phản . Bà ngồi trên thạch đôn ngơ ngác một hồi, hồi lâu mới thở dài một hơi chống Long đầu quả trượng run rẩy đi vào phòng.

Vài ngày sau thiên sứ triều đình đến tuyên thánh chỉ .

Đồng Trác lập tứ theo an bài của triều đình, sau đó mang theo Ngưu Phụ đến các bộ lạc của Khương nhân , cả đi cả về cũng hơn ba mươi ngày.Sau khi từ các bộ lạc Khương nhân trở về, Đồng Trác ngựa không dừng vó mang theo Lý Nho, Đồng Mân là các gia tướng tâm phúc đi theo đến Hà Đông.

Ngưu Phụ ở lại Lâm Thao, Lão Phu Nhân cùng với Đồng Phi cũng ở lại Lâm Thao, Đồng thị cùng với Đồng Viện cũng lưu lại Lâm Thao .

Đồng Trác còn không có phát hiện, trước thời điểm hần đi Lâm Thao thì bên người Đồng Phi đã xuất hiện thêm một người.

Sự kiện Diễn võ trường qua đi , Cuộc sống Đồng phi vẫn giống như trước kia .

Mọi người trong phủ đối với hần càng thêm sợ hãi, thậm chí thấy mặt hần là sắc mặt trắng bệch, Đồng Phi biết như thế người này cho hần chính là yêu quái chuyển thế,bất quá hần không không có chấp nhất gì , kiếp trước hần làm phòng hộ viên cũng là luôn ở một mình và cô độc hay sao?

Sự cô độc không thể sợ , đáng sợ là chính người không dám đối mặt với nó.

Đồng Phi vẫn như mọi ngày, sáng sớm luyện tập khí lực , luyện tập quyền cước. Lão phu nhân đã vì hần mà mời mấy vị sư phụ cùng với lão sư dạy hần đọc sách viết chữ. Trong thời gian này Lý Nho cũng đến gặp hần hai lần, nhưng chính là hai người ngồi đối mặt nhưng ngồi cả nửa ngày cũng không ai nói với ai câu gì .

Đồng Phi biết ngày đó tại diễn võ trường trong lúc hần nổi điên liền ca một tiểu khúc đã khiến cho Lý Nho chú ý .

Không ở Tam quốc người vĩnh viên không thể lý giải ý tưởng của người thời tam quốc.

Bài thơ kia thơ không giống thơ, Nhưng những từ trong ấy lại chất chứa nhưng từ mà khiến cho người ở thời đại đó khó có thể chấp nhận, Từ khi thành lập Đại Hán thì tư tưởng Nho giáo rất phát triển , tuy không có phổ trương như các thời đại sau này là mở miệng là nho ngậm miệng cũng là Nho, nhưng thời Tam quốc Nho giáo cũng cực kỳ phát triển quyết không cho phép người ta khinh nhờn

Mà thủ ca kia của Đồng Phi hoàn toàn bị Nho giáo khinh nhờn.Cũng may những người trong diễn võ trường đã nghe khúc thủ ca này đều chết hết, Đồng Hoàng thì đến hôm nay vẫn còn ngơ ngác, phỏng chừng còn rất lâu mới tỉnh được, Mà Lý Nho tại thời tam quốc là người được lưu danh, cũng không phải là loại người theo lễ thói cũ. Hần tìm đến Đồng Phi thì chúng tỏ trong khúc thủ ca kia đã có gì hấp dẫn hần .

Đồng Phi cũng muốn học các nhân vật xuyên qua , đầu tiên là bốc phét một trận , sau đó nói một câu:" Quân không thấy, thiên hạ đại loạn , Hán thất tức Vong"* (Vua như mù , Thiên hạ đại loạn, Hán thất liền vong) Làm cho đối phương quỳ xuống dưới chân hô to chủ công ỉnh.Đã sống ở thời đại này một thời gian, Đồng Phi rất rõ ràng người thời đại này có ý tưởng gì. Mặc dù lão cha sau này sẽ làm loạn triều cương, nhưng giờ phút này vẫn nguyện trung thành với Hán thất, Mặc dù Lý Nho rất phản nghịch nhưng Đồng Phi vẫn không dám thử.Cho nên hần đành phải dùng thái độ trầm mặc để đối phó.

Mà hần càng trầm mặc thì càng gia tăng sự tò của Lý Nho đối với hần.

Thật tốt , Ít nhất tỷ phu cũng đã bắt đầu chú ý đến ta, tương lai nếu có chuyện gì hần nhất định sẽ nhớ tới ta.

Đồng Phi an ủi mình một lát rồi cầm thư lên bắt đầu học .

Vài ngày sau Đồng Trác mang theo Ngưu Phụ đi các bộ lạc Khương nhân, còn Đồng Phi thì vẫn luyện võ tại diễn võ trường .

Lúc này phía ngoài diễn võ trường đi tới một vị tiểu cô nương ước chừng khoảng mười tuổi mặc một chiếc váy dài màu xanh biếc, một thân trang phục thị nữ, Nàng có chút sợ hãi bước vào diễn võ trường, nhưng cuối cùng cắn răng bước tới.

“Lục Y, có chuyện gì sao?”

Tiểu nha đầu này chính là nữ tỳ mà Đồng thị cấp cho Đồng Phi. Chưa đến mười tuổi, là người Lâm Thao, bởi vì gia cảnh bần hàn liền bị mẫu thân bán vào Đồng gia. Hiện giờ mẫu thân của Nàng đã qua đời chỉ còn một mình Lục Y ở trên đời.

Lục Y là một cô nương rất thông minh và lanh lợi, rất được Đồng thị yêu thích.

Đồng thị cho Lục Y tới hầu hạ Đồng phi chính là một tín hiệu giảng hoà, dù sao Đồng thị cũng không tin chuyện yêu quái, nhưng Vũ dũng của Đồng Phi lại làm cho Nàng khắc sâu ấn tượng, Lúc này Đồng Phi còn chưa đến bảy tuổi, nếu sau này A Sữu trưởng thành thì anh hùng thiên hạ có mấy người là đối thủ của hắn.

Đồng thị xuất thân Khương nhân, là chủng tộc rất thích người vũ dũng, nếu không năm đó nàng cũng không chịu gả cho Đồng Trác.

Đối với chuyện của Lục Y, Đồng Phi đã thỉnh giáo lão phu nhân.

Lão phu nhân nói: “Con là người của Đồng gia, cho dù con có hay không thích phụ thân con, nhưng dòng máu của con là của Đồng gia, con không thể trốn tránh, cho nên con phải quan hệ tốt với mọi người, nương của con đây là muốn giải hoà với con, nếu con không muốn tiếp thu thì tất nhiên sẽ đắc tội với nàng, thì cuộc sống ngày sau sẽ rất khó khăn, Con hãy thu nha đầu kia rồi đến thỉnh an nương A Sữu, mọi việc đều phải có chừng mực, nếu cứ cật lực thì sau này sẽ khó làm được đại sự.”

Nếu những lời nói này với một cái bảy tuổi hài tử khác thì chưa chắc đã hiểu. Nhưng Đồng Phi hiểu được, mà lão phu nhân cũng tin rằng Đồng Phi có thể hiểu được, không có một đứa bé nào có kiến thức giống A Sữu, A Sữu có thể nói những lời nói kia thì tự đủ chứng minh A Sữu không phải là người bình thường.

Vì thế Lục Y trở thành nha hoàn của Đồng Phi.

Bất quá có thể nhìn ra được, Lục Y cũng không thích đi theo Đồng Phi thậm chí có chút sợ hãi đối với Đồng Phi. Không sao cả, sợ hãi thì cứ sợ hãi, ít nhất có thể cho nha đầu này biết ai mới chính thức là chủ nhân.

Nghe được câu hỏi của Đồng Phi, Lục Y sợ hãi nói: “Công tử, Lão phu nhân tìm ngài.”

Đồng Phi lấy cái khăn treo trên giá binh khí, xoa xoa mồ hôi trên trán cầm lấy quần áo hướng về phía ngoài diễn võ trường đi ra.

Lục Y đi theo phía sau Đồng Phi, Nhìn bóng dáng tiểu chủ nhân mà người trong Phủ đều sợ hãi

Hắn không đến bảy tuổi mà so còn khôi ngô cường tráng hơn những đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi, Da thịt khoẻ mạnh mang màu cổ đồng, những phân cơ trên người trông cũng không quá dọa người, tương phản làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác nhu hoà nhưng trong sự nhu hoà ấy lại có một loại lực lượng luôn muốn bùng nổ, nếu không phải diện mạo quá xấu thì nhất định sẽ hấp dẫn được rất nhiều nữ hài tử.

Lục Y đã được mười tuổi, nhưng vì làm nha hoàn nên tâm trí cũng đã có chút thành thục.

Đi theo phía sau Đồng Phi, khuôn mặt xinh đẹp của Nàng đồ bưng, trái tim không ngừng tăng nhịp đập.

Công tử tuy bộ dạng hung ác, nhưng cũng không đáng sợ như trong lời đồn. Tương phản hắn rất hoà khí, thậm chí so với bọn gia đình luôn cáo mượn oai hùng còn muốn hoà khí hơn. Chẳng biết tại sao Lục Y lại nhớ những gì trước kia Phu nhân đã nói với nàng.

11. Chương 11: Phục Di Bảo Khố (2)

Ngày đó nàng đang giúp phu nhân dọn dẹp phòng thì phu nhân đang ngồi bên cửa sổ đột nhiên gọi tên nàng.

“Lục Y.”

“Vâng, Phu nhân?”

Phu nhân trầm ngâm một lát rồi nói: “Lục Y, Ta đối với người thế nào?”

“Tuy không là mẫu tử nhưng hơn hẳn mẫu tử.” Lục Y nhẹ nhàng trả lời, cúi đầu nhưng ánh mắt vẫn quét qua người phu nhân một cái.

Phu nhân biểu tình rất bình tĩnh, nhìn không ra hi vọng.

“Ta muốn người đi hầu hạ công tử, người có bằng lòng hay không?”

Lục Y ngẩn người. “Công tử? Là công tử nào ạ?”

Phu nhân cười khổ trả lời: “Đồng gia còn có thể có mấy vị công tử?”

“Ngài nói chất thiếu gia sao?”

Lục Y hiểu là muốn nàng đi hầu hạ Đồng Hoàng, vội vàng lắc đầu nói: “Phu nhân, nô tỳ không muốn đi hầu hạ chất thiếu gia, Nghe nói hần, hần....Rất nhiều tỷ muội đã bị Phu nhân, Không biết Lục Y làm chuyện gì sai hay không?”

Đồng thị lắc đầu: “Quả nhiên trong phủ không có ai xem hần như công tử. Lục Y, ta không phải muốn người đi hầu hạ Đồng Hoàng. Tên phế vật kia làm cho ta thật sự thất vọng, hiện tại còn nằm trên giường dở chết dở sống ta quản tới hần làm gì.”

Lục Y đột nhiên giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn không còn một chút huyết sắc.

“Phu nhân....”

“Người biết là ai?”

“Lục Y không muốn đi, Lục Y không muốn đi....Lục Y nghe người trong phủ nói hần là yêu quái. Hơn nữa mấy ngày trước hần đã giết rất nhiều người rồi lấy thi thể để ăn, Phu Nhân, Lục Y nếu làm sai chuyện gì thì Ngài có thể đánh có thể mắng, nhưng mong Phu nhân đừng bắt Lục Y đi hầu hạ cái tên yêu quái kia.”

Đồng Thị đưa tay cho Lục Y một cái tát.

“Tiểu tiện tỳ, tuy người không muốn hầu hạ A Sữu cũng được? Nhưng ai cho người nói A Sữu là yêu quái? Ai còn nói A Sữu ăn thịt người? Một đám người không biết tôn ty, chuyện của Đồng gia các người dám đem ra thảo luận sao? Nếu mà rơi vào trong tai của Lão thái thái, chỉ sợ các người một lũ tiện thấp hèn này một cái cũng không thể sống.”

Trong trí nhớ của Lục Y thì đây chính là lần đầu tiên phu nhân đánh nàng.

Ôm lấy khuôn mặt. lệ quang trong mắt Lục Y chảy ra vẻ mặt ủy khuất, Phu nhân nói đúng, cho dù nàng được Phu nhân sủng ái thì sao? dù sao nàng vẫn là một người nô tỳ.

“Chuyện cứ như vậy quyết định!” Đồng thị cự tuyệt nói: “Chớ có trách ta là đẩy người vào hổ lửa, có lẽ tương lai người sẽ cảm kích ta.....Nhớ rõ từ giờ về sau phải hầu hạ tốt thiếu gia, nếu người đắc tội hần...Ngay cả ta đều không cứu được người.”

Cứ như vậy, Lục Y đã trở thành tỳ nữ cho Đồng Phi.

A Sữu thiếu gia quả nhiên là rất xấu, bất quá cũng không có đáng sợ như những lời đồn. Ít nhất Lục Y cũng không thấy A Sữu thiếu gia biến thành yêu quái, càng không thấy A Sữu thiếu gia ăn thịt người, Ngược lại, khi nàng trở thành tỳ nữ của Đồng Phi thì ngày hôm sau Đồng Phu nhân đã triệu tập hơn một trăm người gia nô, trước mắt đánh chết hai tên gia hỏa đã bịa đặt kia, đánh cho huyết nhục bay tứ tung, làm cho cả đêm Lục Y mất ngủ thậm chí còn bị bệnh một hồi.

Thiếu gia thì mỗi ngày chần sóc nàng , tìm lang trung cho nàng.Trong thời điểm hôn mê Lục Ý còn nghe được A Sữu thiếu gia còn kể chuyện xưa cho nàng nghe nào là Sói và Thỏ , Nào là Trư bát giới công người vợ...Đáng tiếc lúc ấy mơ hồ cũng không nghe được rõ ràng, Sau khi hết bệnh lại muốn thiếu gia kể lại một lần lại không có dũng khí. Nhưng đối với Lục Y mà nói, vậy là đủ rồi. Nào có chủ nhân như thiếu gia đối với tỷ nữ của mình như vậy?Ít nhất Lục Y cũng không rõ , từ khi hết bệnh Lục Y khi nào cũng khẳng khái đi một mực đi theo thiếu gia .Tuy rằng vẫn có chút sợ hãi, nhưng những lời đồn đại cũng tự nhiên không cánh mà bay.

Tâm tư tiểu nha đầu biến hoá , Đồng Phi đi phía trước sao có thể biết?

Hắn sải bước đến trước cửa phòng của Lão phu nhân khoanh tay cung kính nói : “Nãi nãi , A Sữu đã đến, Ngài tìm con.?”

“ A Sữu , Vào đi!”

Đồng Phi đi vào phòng thì phát hiện trong phòng còn có thêm một người nữa.

Người này khoảng hơn sáu mươi tuổi, nhìn qua so già hơn Lão phu nhân rất nhiều, thân cao tám thước ngồi giữa chủ vị , ngay cả lão phu nhân cũng phải ngồi phía dưới.

Đồng Phi ngẩn ra có chút khó hiểu nhìn thoáng qua Lão phu nhân.

Lão phu nhân tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Đồng Phi, cười nói: “A Sữu , nãi nãi đã mời cho con một người sư phụ.”

Đồng Phi lập tức hiểu được, bất quá lại cảm thấy nghi hoặc. Hắn đã có ba vị lão sư, vì sao lại thỉnh thêm lão sư.?

“ A Sữu , Đây là Huynh trưởng của nãi nãi, tên là Thành Phương, còn không bái kiến.”

Ca ca của nãi nãi? Đồng Phi chưa bao giờ nghe nói qua nãi nãi còn một người ca ca. Bất quá nếu nãi nãi lên tiếng hắn cũng không dám chậm trễ , lập tức bước lên quỳ xuống dập đầu hành lễ nói: “ A Sữu bái kiến gia gia.”

“ Tiểu Song, đây là A Sữu mà muội nói trong thư sao?”

Thành Phương cũng không để ý đến lời nói của Đồng Phi mà hướng về phía lão phu nhân hỏi: “Hắn nhìn rất lớn , chẳng lẽ hắn chỉ bảy tuổi sao?”

“ Ca, Chẳng lẽ huynh còn không tin lời của muội?”

“ Không phải ta không tin mà là ta cảm thấy một tiểu hài tử sao lại nói được những lời như vậy.” Thành Phương cười trả lời, đột nhiên nhìn Đồng Phi nói: “A Sữu, những lời người nói ngày hôm ấy nãi nãi của người cũng đã nói cho ta biết, người thật sự nghĩ đến vì cha người mà Đồng gia sẽ mang đến ngập đầu tai ương sao?”

Đồng Phi lúc đầu là ngạc nhiên , nhưng lập tức liền hiểu được.

Tất nhiên là nãi nãi đã mang những lời mà hắn nói hôm trước nói qua cho lão nhân này. Hắn do dự gật đầu rồi nói: “A Sữu từng nghe những người ngoài phố nói, Phụ thân ngồi ở vị trí Tuất tì giáo ụ thì lo lắng như thế nào để leo lên chức Thái thú Hà đông, hiện tại ông ta đã ngồi trên vị trí thái thú thì chỉ lo lắng thế nào để lên cao nữa, A Sữu chỉ sợ Phụ thân một ngày ngồi ở chỗ cao nhất thì sẽ nghĩ đến muốn cái gì?

Thành Phương nhướng mày kinh ngạc nhìn Đồng Phi, không nói thêm câu nào nữa.

Đồng Phi có chút khấn trương, ánh mắt lão nhân này rất lợi hại giống như muốn nhìn thấu nội tâm của người ta. Nhưng hắn cũng biết, nãi nãi mời ông ta qua tất nhiên là có lý do cho nên mình không thể nhụt chí cần phải kiên trì.

Hắn đối mắt với Thành Phương không nói một lời.

Một già một trẻ cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau, còn lão phu nhân thì nhắm mắt giống như đang ngủ.

“ Ha ha ha!”

Thành Phương đột nhiên cười to, lão phu nhân cũng mở mắt ra. Thành Phương nói :“Tiểu Song, đứa cháu này của muội thực không đơn giản.”

“ Đa tạ đại ca khích lệ!”

“ A Sữu, người nghĩ muốn làm cái gì?”

“ A Sữu không có lý tưởng gì, chỉ hy vọng nếu một ngày phụ thân làm sai chuyện thì A Sữu có thể bảo đảm an toàn của mọi người của Đồng gia.”

“ Tiểu Song, Muội thật sự muốn đem đồ vật kia cho hần?”

Thành Phương nói chuyện làm cho người ta không hiểu, Đồng Phi thậm chí không hiểu được chút nào.

Lão phu nhân gật gù đầu nói:“Ca ca, Thành gia chúng ta thủ hộ thứ kia đã hơn một trăm năm, nếu cứ như thế chỉ sợ rằng sẽ mọc meo mà hư nát, cùng với để một chỗ sao chúng ta lại không cấp cho A Sữu chứ?”

“ A Sữu , Triều cương hiện giờ hỗn loạn , có phải người muốn thay thế?”

Thành phương nói ra một câu làm ồ hô lạnh của Đồng Phi ứa ra .Không thể phủ nhận, khi hần vừa đến thời đại này thì cũng đã từng có loại này ý tưởng. Nhưng là.....Triều cương bây giờ tuy hỗn loạn, nhưng loạn của giặc khăn vàng cũng không gây được sóng gió gì, Hoàng quyền vẫn như cũ được củng cố, hần bây giờ cũng không dám nghĩ như thế, cho dù là giặc khăn vàng bị đánh bại , Hán thất đổi bại, thiên hạ anh hùng nổi lên, nhưng Đồng Phi hần có tư cách gì đấu với người ta?

Nếu Cha làm loạn triều cương thì sẽ bị người thiên hạ giết, Nhưng nếu Cha không loạn triều cương thì sợ rằng không thể nói đến tạo phản , chỉ sợ đến lúc hần dám nói đến hai chữ “ Tạo Phản” thì Cha hần trước tiên là sẽ làm thịt hần.

Nhưng là Loạn hay không Loạn hần làm sao có thể khuyên bảo?Phàm là một phương bá chủ thì tâm trí của ai không kiên định. Một tiểu thí hài nói người tạo phản , thì ai sẽ nghe người? Loại chuyện này, đặt ở thời đại nào cũng khó mà có người nghe, Huống hồ Đồng Phi cũng không có cái năng lực đó.

“ Gia gia nghe ai nói? Phụ thân mang Hoàng ân, A Sữu làm sao dám tạo phản?”

Thành phương gật gù đầu nói:” A Sữu, Ta muốn người phát một lời thề độc.”

“ Thề độc như thế nào?”

“ Cuộc đời này không thể phản bội triều đình, càng không được nguy hại đến giang sơn xã tắc.”

“ A Sữu cuộc đời này thề không phản Triều đình, cũng không nguy hại đến giang sơn xã tắc, nếu trái lời thề trời tru đất diệt.”

Nhưng trong lòng Đồng Phi lại nghĩ: “Chỉ sợ Hán thất không cần ta làm loạn cũng sẽ có người thay ta làm loạn. Ta chỉ muốn bảo trụ già trẻ của Đồng gia , còn giang sơn xã tắc thì liên quan gì đến ta ?”

Thành Phương gật đầu nói: “A Sữu không nên trách gia gia bức người, Thành gia chúng ta tuy rằng không phải cái gì Danh gia vọng tộc, nhưng mảnh giang sơn Hán thất này là do tổ tiên chúng ta đi theo Lão Chủ công một đao một thương mà dành lấy, quyết không thể để người khác hủy diệt. Nãi nãi của người muốn ta đến là đem nhưng thứ do lão chủ công lưu lại trong bảo khố tặng cho người...Chỉ mong người nhớ lời thề hôm nay.”

Lão Phu nhân đứng lên, chống gậy đi tới trước cửa .

“ Đem đồ vật tới đây!”

Lời còn chưa dứt thì vài tên gia tướng vội vàng kéo một chiếc xe trâu vào tiểu viện. Thành Phương phát tay làm cho hai tên gia tướng kia lui ra, sau đó nói Đồng Phi đi theo phía sau. Lão đứng trước xe trâu khẽ đưa tay lời đi tầm vài bước.

Đồng Phi nghi hoặc nhìn Thành Phương lại nhìn nãi nãi, thật sự không hiểu hai người bọn họ đang làm cái gì.

“ A Sứ, người có biết là lão chủ công trong lời nói của Gia gia là ai không?”

Đồng Phi lắc đầu: “A Sứ không biết.”

“ Thành gia tổ tiên chúng ta chính là thuộc hạ của Khai quốc công thần Trung Thành

Hầu Phục Ba tướng quân Mã Viên(****) . Mà Mã Viên Tướng quân chính là Hậu nhân của Trịnh Xa tướng quân của Nước Triệu .

Trong rương này chính là binh khí suốt đời của tướng quân khi giết giặc, Sau khi Tướng quân mất, Liền giao cho Thành gia chúng ta bảo quản, nay đã hơn một trăm năm. Hôm nay ta giao chúng cho người...”

12. Chương 12: Kim Thành Phá Khương (1)

Đồng Phi đã nghe nói qua tên này. Bình thư không phải đã nói , Tây Lương Mã Siêu chính là hậu nhân của Phục Ba tướng quân sao? Mã Siêu là ai? cũng không cần phải lắm lời. Đồng Phi đi vào thời đại này cũng nghe người ta nói đến tên của Mã Viên, Nghe nói thời đại tranh giành giang sơn thì Mã Viên chính là thuộc hạ của Lưu Tú , hai người sở hữu vô địch, là một người rất oai phong.

Nhưng Đồng Phi không nghĩ tới người nhà của mình lại có quan hệ với Mã Viên.

Ít nhất tại Bình thư Tam quốc Diễn Nghĩa, Viên khoát đại sư cũng không nói là người nhà họ Đồng có liên quan với Mã Viên.

Bình thư chiến sách? Nghe ra còn rất mơ hồ .

Không ở thời đại tam quốc người vĩnh viễn không hiểu muốn đọc sách là cỡ nào khó khăn, Không nói thời này giấy cũng chưa có, đại bộ phận sách đều là bằng thẻ tre làm ra, Hơn nữa sách do các thể tộc môn phiệt khổng chế, nếu người bình thường muốn đọc sách là cực kỳ khó khăn, Mặc dù Đồng gia tại Lâm Thao rất có địa vị, trong nhà cũng có chút tàng thư nhưng những thư đó đại bộ phận là Đồng Phi không thích thậm chí ghê tởm, nếu biết được sống lại thì đời trước đọc ít kinh thư thì chắc sẽ sống thoải mái ở thời đại này.

Thành Phương nói: “Lão chủ công cả đời trên lưng ngựa chỉ lưu lại từng này di vật. Lúc trước ở dưới trướng của lão chủ công gồm có tứ đại danh tướng bao gồm: Thành, Bàng, Nghiêm, Hoàng. Mà Thành chính là tổ tiên chúng ta, sau này được lão chủ công ưu ái cho giữ bảo khố của lão chủ công. Sau khi lão chủ công qua đời, không ngờ lại không được Quang Vũ Hoàng đế cho hạ táng, dưới cơn nóng giận tổ tiên chúng ta lập tức mang theo mấy thứ này lưu lại.”

“ Thành , Bàng , Nghiêm, Hoàng?”

Lại thêm một sự kiện mới mẻ, Đồng Phi không khỏi có chút tò mò.

“ Nhưng ba nhà sau thì lâu nay không thấy tung tích, chúng ta cũng không biết bọn họ đi nơi nào. Dù sao lão chủ công năm đó thân mang tuyết nghệ tung hoành sa trường không ai địch nổi, Thương , Đào , Chuý , còn có cả binh pháp được người đời gọi là tứ tuyệt”

Thành Phương chỉ vào hai chiếc rương trên xe nói: “Đây chính là tâm Huyết về binh pháp của lão chủ công.”

“ Vậy thùng còn lại?” Đồng Phi tò mò hỏi.

“ Năm đó lão chủ công có Tứ đại gia tướng, Thương thì Mã thị hậu duệ sở lưu, Đào thì được ba nhà Nghiêm , Bàng, Hoàng đoạt được, còn lại là Chuý thì thuộc về tổ tiên ta, trong cái rương này chính là Phục Ba tướng quân lưu lại Kim Chuý.”

Thành Phương bước lại chiếc xe mở ra từng chiếc rương.

Trong đó hai cái rương là chứa đầy thẻ tre, còn cái rương còn lại thì nhìn thấy một đôi Đại Chuý nhìn rất dọa người.

Vì cái gì nói dọa người? Bởi vì nhìn đại chuý rất dọa người.Đuôi chuý ước chừng dài khoảng sáu thước, được tạo bằng sắt kèm theo những hình hoa văn rất đẹp , nhìn kiểu tạo không khác gì mấy thời hiện đại.Đầu chuý là cái hình trứng ,được gắn thêm mười bốn cái gai giống như hình thoi.

“ Cái chùy này tên gọi là gì?”

“ Lão chủ công gọi nó là Lôi Ứng Kim Chùy?”

Đồng Phi có cảm giác hoang đường. Lôi Ứng Kim Chùy? Tên này nghe rất quen thuộc a!

Có cuốn Bình thư viết về > cùng với > ở trong đó đều có xuất hiện là một người hảo hán thời Tùy Đường tên là Lý Nguyên Phách , Lôi Cổ Ứng Kim Chùy là vũ khí của hắn,nhưng tại sao Lôi Cổ Ứng Kim Chùy lại xuất hiện trong thời tam quốc?

Đồng Phi liền nhảy lên xe , duỗi tay muốn xách lên Đại chùy.

Hắn đối với khí lực của mình rất có lòng tin, nhưng khi cầm hai cái Đại chùy cũng không có chút nhúc nhích, Khuôn mặt của Đồng Phi có chút đỏ , Không biết Đại chùy nặng bao nhiêu cân mà Đồng phi Muốn nhấc mà cũng không có chút xê dịch?

Hắn lập tức dùng hai tay , cố gắng hết lực lượng trong cơ thể miệng thì quát lên một tiếng cuối cùng cũng nhấc được đại chùy.

Nhưng nhấc là nhấc , còn đừng có nói chuyện múa máy, ngay cả đi đều thành vấn đề , Hắn thở ra một hơi thả Đại chùy xuống, đại chùy vừa rơi xuống làm cho chiếc xe bị vỡ vụn, đại chùy lăn trúng mấy cái rương lập tức đều bị đánh rơi xuống mặt đất .

“ Gia gia, chùy này không biết nặng bao nhiêu?”

“ Chùy phía tay trái nặng một trăm năm mươi cân, còn chùy tay phải ...Ha ha, nặng một trăm chín mươi tư cân.”

Đầu Đồng Phi ông lên một tiếng, giống như nằm mộng!

Ba trăm bốn mươi bốn cân? Trong tam quốc diễn nghĩa nói Thanh Long Uyển nguyệt đao của Quan nhị ca mới có tám mươi hai cân, mà đại chùy này lại nặng hơn ba trăm cân?

Nếu nói đến Lực Vương , chỉ sợ Mã Viên mới xứng đáng là Lực Vương a.

Đại chùy của Lý Nguyên Phách nặng một ngàn sáu trăm cân, trên cơ bản là bị loại bỏ, tác giả quá thời phồng.

Nhưng một đôi đại chùy này nặng hơn ba trăm cân bày trước mặt, Đồng Phi cũng bắt đầu có cảm giác vô lực.

Một đôi đại chùy như vậy, ai có thể múa nó?

Thành Phương đi đến bên người Đồng Phi vỗ vỗ bờ vai của hắn nói:” Đây là đôi chùy mà gia tộc chúng ta bảo quản hơn một trăm năm, không ai có thể xách lên, người năm nay còn không đến bảy tuổi không ngờ có thể đem đại chùy này nhấc lên, chờ đến khi trưởng thành chắc chắn có thể sử dụng.”

“ Nhưng hiện tại...”

“ Đừng lo lắng, nãi nãi của ngươi đã sai người đi tạo một đôi tiểu chùy nặng năm mươi cân theo kiểu dáng đại trùy này , Còn đây là là lão chủ công để lại ba mươi sáu đường chùy pháp được gọi là Hận chùy, ta đưa cho ngươi bảo quản hy phong ngươi đừng cô phụ uy vọng của lão chủ công.”

Đồng Phi đỡ dần gật đầu, nhìn chăm chăm vào đôi Lôi Ứng Kim Chùy nặng hơn ba trăm cân mà trong lòng phát lạnh.

Nếu người có thể sử dụng đôi chùy này thì chắc là yêu quái hoặc thân tiên a!

Đồng Phi càng ngày càng thêm vất vả.

Ngoại trừ mỗi ngày kiên trì tập luyện Ngũ Cầm Hí để tăng thêm khí lực, Buổi sáng còn phải đọc sách với ba vị lão sư, Buổi chiều thì ở trong thư phòng nghe Thành Phương đọc binh pháp của Mã Viên lưu lại, Đến buổi tối thì tập luyện Hận chùy.

Mỗi ngày như vậy trôi qua, nếu không phải thân thể Đồng Phi rất tốt cộng với tư tưởng và nghị lực của người trưởng thành thì thật sự là rất khó kéo dài.

Thành Phương không biết dùng chùy, cho nên Đồng Phi chỉ có thể dựa vào ba mươi sáu hình vẽ để luyện tập.

Thành Phương cũng không hiểu binh pháp, sở dĩ lão cần làm là ngồi trong phòng đọc nội dung trên thẻ tre. Dù sao mấy thứ này cũng không thể để người ngoài biết, Nếu một khi bị người biết binh pháp của Tướng quân Phục ba đang có trên đời thì có trời mới biết sẽ mang đến phiền toái gì.

Trừ những thứ đó ra, trong di bảo của Phục Ba thượng quân còn có cả bản đồ Tây Vực.

Đồng Phi nhìn xong liền ném về bên cạnh. Đó chính là Bản đồ lúc Phục Ba tướng quân đánh giặc tại Tây Vực lưu lại, không có tác dụng gì. Bất quá Đồng Phi cũng không dám vất nó, liền cẩn bản đồ vào cái hộp giấu rồi bảo Lục Y bảo quản.

Mấy ngày sau Đồng Trác mang theo Lưu Phụ trở lại Lâm Thao.

Tiếp mấy ngày sau nữa, Đồng Trác lên đường khởi hành đi đến chỗ nhận chức là Hà Đông.

Đồng Gia ở Lâm Thao sau khi trải qua một hồi ồn ào thì bây giờ đã hồi phục sự yên tĩnh của ngày xưa. Cuộc sống của Đồng Phi rất phong phú, đặc biệt là nãi nãi đã thuê người đánh cho hắn một đôi thiết chùy nặng năm mươi cân để tặng hắn. Làm cho hắn cực kỳ thích thú.

Đồng Viện cũng không đi theo Lý Nho đi Hà Đông mà là cùng lưu lại Lâm Thao.

Cuộc sống của nàng cũng trôi qua rất nhàn nhã, suốt ngày tìm Đồng thị cũng với tỷ tỷ Đồng Chiêu tâm sự, còn rảnh thì đi tìm đệ đệ A Sữu nói chuyện.

Còn những thời điểm không có việc gì thì dẫn một đám gia tướng cười kị mã chạy ngoài sân bắn .

Đồng Hoàng thương thế cũng đã khỏi hẳn, lại không dám ở nhà. rất nhanh liền đi Hà Đông làm việc dưới trướng của Đồng Trác.

Trải qua sự tình như vậy , Đồng Hoàng trở nên rất thành thật.

Đồng Trác gọi thư nói, Đồng Hoàng mỗi ngày đều ra quân doanh hoặc tìm người tập võ, nếu không thì sẽ đọc binh thư.

Không ngờ Ác bá Đồng Hoàng vừa đi lại lại ra một Đồng Viện, Nhưng Đồng viện cũng không làm gì quá đáng , nhiều nhất chỉ là cưỡi ngựa quá nhanh đụng phải sạp bán hàng, hơn nữa mỗi lần gây chuyện đều có một người thiếu niên rất xấu đứng ra bồi thường , cho nên thanh danh Đồng Gia cũng tốt lên rất nhiều. Mà thiếu niên cực kỳ xấu kia chính là Đồng Phi .Tại vì hắn biết, Đồng Viện không có ý xấu, chỉ là tính cách hơi giống Đồng Trác, hơn nữa thích làm cái gì thì làm , hơn nữa gây chuyện thì nàng cảm thấy rất thú vị. Nếu không nàng làm người khác bị thương rồi nói Đồng Phi ra mặt nhận lỗi, về phần Đồng Viện Luôn giải thích là : “Tại bọn họ chứ không phải ta.”

Mấy năm nay, tiểu chùy trong tay Đồng Phi từ năm mươi cân đã biến thành một trăm năm mươi cân, thể trạng cũng trở nên khôi ngô, mới mười hai tuổi mà thân cao tám thước(Khoảng 1m80) Vai gấu eo hổ, nhìn qua thực có chút giống Đồng Trác lúc trẻ, Tướng mạo không biến hoá nhiều lắm, nhưng theo cái đầu tăng trưởng thì khuôn mặt cũng dần to ra, ít nhất không có khó coi như lúc bảy tuổi .

Đồng Phi không thích buộc tóc, cho nên đại đa số thời gian đều buông ra. Cũng chính vì bộ dáng này cho nên nhìn hắn giống như một đầu sư tử, con người dài và nhỏ mang theo một chút tinh quang, trong mắt của Đồng thị thì A Sữu ngày càng cao thâm khó lường.

Nếu nói trong Đồng phủ ai có uy tín nhất? Thì Nhất định là Lão Phu nhân cùng với Đồng thị.....Nhưng nói nếu như người trong phủ sợ ai nhất? Không thể nghi ngờ chính là Đồng Phi, Một trăm năm mươi cân tiểu chùy, ngay cả Ngưu Phụ cũng không qua được mười hiệp. Toàn bộ Đồng Phủ.....Không , Phải là toàn bộ Lâm Thao không có người nào đối thủ của Đồng Phi.

Đồng Phi uy vọng càng ngày càng lớn thì tỷ nữ là Lục Y cũng theo đà mà nước lên thuyền lên .Trong mắt của Lục Y, Đồng Phi chẳng những là chủ nhân của nàng, mà chính là thần hộ mệnh của nàng, Có một lần

nàng xuất môn mua đồ bị mấy tên du côn đùa giỡn . Về nhà Lục Y khóc lóc kể cho Đồng Phi, vị thiếu chủ nhân giống như một đầu sư tử không ngờ lại đơn thương độc mã , một người một ngựa chạy ra, đi tìm nhóm du côn ở Lâm thao thu thập một lần, cuối cùng cũng tìm được mấy tên gia hỏa kia .

Kết quả tự nhiên là.....Bị Đồng Viện buộc sau Đuôi ngựa kéo mấy vòng thì chết.

Sau khi chuyện này phát sinh. Đồng Phi bị lão phu nhân giáo huấn một trận, sau đó cũng thì cũng bỏ qua. Nhưng người cả thành đều biết Tuy Đồng Trác đi rồi , nhưng địa vị của Đồng gia ở Lâm Thao tuyệt đối không để cho người ta khiêu khích. Hai người ma vương của Đồng gia làm cho người ta cảm thấy sợ hãi,Ngay cả Huyện úy Lâm Thao cũng điều tra cho có tính tượng trưng, điều tra một chút rồi trả lại cho Đồng Phi một danh hiệu trừ bạo an dân.

Đồng Phi biết, Chức quan của Đồng Trác càng lớn thì càng giống sự phát triển của lịch sử.Hắn từng đã nhờ Đồng Viện cảnh cáo Đồng Trác một lần, không ngờ lại bị Đồng Trác thoả mạ. Cũng khó mà trách được, Đồng Trác bây giờ rất đặc ý, làm sao có thể nghe một điều hắn không thích, hơn nữa lại là một tiểu nha đầu hồ ngôn loạn ngữ?Bất đắc dĩ Đồng Phi càng phải khắc khổ học tập, lại càng khắc khổ luyện võ công.

Hắn không phải không nghĩ tới, thừa dịp loạn khăn vàng , quần hùng chưa nổi dậy muốn đi mời một số kỳ nhân. Nhưng mấu chốt ai sẽ theo hắn? Cha hắn mặc dù là Thứ sử Hà Đông, nhưng trong mắt đại đa số kẻ sĩ thì chính là một kẻ quân nhân thô bỉ. Nếu không phải cha khéo léo , một bên nguyện trung thành với Đại tướng quan Hà Tiến, một bên thì dứt lốt cho hoạn quan, thì chỉ sợ ngay cả Thứ sử Hà Đông cũng không làm được. Đối với điểm này, Đồng Phi nhìn rõ ràng hơn bất cứ người nào trong nhà.

Thời gian Đầu năm triều đình đã xảy ra điềm xấu .Tháng sáu , hơn mười trượng hắc khí bay vào Ôn Đức Điện làm cho Hán Đế hoảng sợ bỏ chạy. Tháng bảy cầu vồng xuất hiện ở Ngọc Đường, làm cửu châu Tam Xuyên vị vỡ toang.

Hán Đế lên triều hỏi quần thần , Nghị Lang Thái Ung nói : “Đây là thải hồng từ bầu trời rơi xuống, chính là ông trời cảnh cáo, gà mái hoá hùng, đây chính là hoạn quan tham gia vào chính sự.”

Nhưng không nghĩ tới, Thái Ung lần này dưng sợ lại bị hoạn qua Trương Nhiên nghe được, liền cho người vu hãm Thái Ung, May mắn Thái Ung lại sĩ nhân rất có uy tín hơn nữa trong triều có không ít người nói giúp, vì thế bị buộc cáo lão hồi hương.

Từ đó, Trương Nhiên, Triệu Trung, Hạ Uẩn, Quách Thắng, Tôn Chương, Tắt Lam, Lật Tung, Đoạn Khuê, Cao Vọng, Trương cùng, Hàn Khôi, Tổng Điển mười hai người quy tụ kết bè kéo cánh làm việc xấu ,Được người ta gọi là mười hai phường thị.Trong đó Hán Đế đối với người đứng đầu mười hai phường thị là Trương Nhiên rất tôn kính , thậm chí xưng là “ A Phụ” để cho trương Nhiên muốn làm gì thì làm.

Mà cùng một năm , Cự lộc nhân Trương Giác, Trương Bảo , Trương Lương ba người tự xưng là vào núi hái thuốc gặp được Nam Hoa lão tiên ưu ái, được ban ba cuốn >. Từ đó Trương thị huynh đệ chế tạo bùa chú, mở phòng thuốc chữa bệnh , tự xưng là “ Đại Hiền Lương Sư.”

Đồng Phi đầu tóc rối mù, mặc một bộ áo choàng ngồi trong phòng. Mặc dù là ngồi , nhưng cực kỳ giống một đầu hùng sư, ánh mắt hơi nhắm lại , tựa hồ giống như đang ngủ gục.Nghe được Lục Y báo cáo ánh mắt Đồng Phi mở ra. Hắn buông thẻ tre trên tay nhìn Lục Y hỏi .

Lục Y liên tục gật đầu, thời tiết cũng không tính là nóng, nhưng khuôn mặt xinh đẹp vì kích động mà trở nên đỏ bừng.

“ Thiếu gia, Ngài cũng nghe được thanh danh của Đại hiền lương sư?”

Tại sao lại không có nghe qua, Bình thư mặc dù sơ lược bình loạn giặc khăn vàng, Nhưng đại danh鼎鼎 Đại hiền lương sư làm sao hắn có thể không biết? Đúng là lão gia hỏa này tạo phản cho nên giang sơn hán thất suy sụp từ đó.

Trương Giác rốt cục đã xuất hiện!

Nói cách khác, loạn khăn vàng sắp bắt đầu rồi.Trong lòng Đồng Phi nặng trĩu, có loại nói không ra lời đè nén. Loạn khăn vàng qua đi, cũng chính là Cha đến lúc tỏa sáng.... Cũng chính là thời kỳ tập hợp anh hùng

trong thiên hạ. Đồng Phi rất rõ ràng, Đồng gia kỳ thực đã bước một chân vào vực sâu.Nãi nãi, tỷ tỷ, còn có Lục Y trong trường tai nạn kia sẽ bị người ta giết.

Đồng Phi hận chính mình, vì cái gì mình mới mười hai tuổi?Ba năm, vì cái gì không lý giải được Phục Ba binh pháp, Bộ hận chuy cũng không có luyện thành?Còn có bao nhiêu thời gian để cho hần chuẩn bị đâu?

Tâm tư của hần tất nhiên Lục Y không có khả năng biết được .

Nàng còn kích động nói :” Bất quá Đại hiền lương sư còn chưa tới, nhưng đồ đệ của ngài đã đến hai người, đang bày bán phù chú.”

Phải làm cái gì bây giờ, mặc dù mình không có bản sự gì, nhưng cũng không thể trở mặt nhìn phương hướng lịch sử đi vào quỹ đạo a. Không vì cái gì khác, vì nãi nãi cùng với tỷ tỷ cho nên hần phải hành động.

Đồng Phi hạ quyết tâm nói:” Lục Y, phiền toái người đi tìm tỷ tỷ qua cho ta.”

“ Là tứ tiểu thư sao?”

Đồng Phi gật đầu nói:” Gọi nàng lập tức tới ngay, nói A Sư có chuyện vô cùng trọng yếu muốn thương lượng với nàng.”

Từ khi đi theo Đồng Phi, Lục Y rất hiếm khi thấy vẻ mặt ngưng trọng của tiểu chủ nhân. Nàng có một chút do dự liền tiến đến đặt phù chú trước mặt Đồng Phi :“Thiếu gia, đây là phù chú Lục Y vì ngài cầu. Ngài mỗi ngày luyện công đọc sách thật vất vả, Lục y cầu lá phù kia hy vọng có thể trợ giúp thiếu gia một ít. Nô tỳ bây giờ đi tìm Tứ tiểu thư .”

Lục Y vội vàng rời đi. Đồng Phi nhíu mày nhìn là bùa trước mặt , khuôn mặt khẽ nhíu lại.Đại hiền lương sư quả nhiên lợi hại. Ngay cả Lục Y là nha đầu của hần cũng sùng bái đối với Đại hiền lương sư như thế. Ngẫm lại , trong Bình thư có nói, thời điểm Trương Giác tạo phản, thì bát châu rung chuyển cũng không phải không có khả năng. Có trời mới biết lá phù này là vật gì, tiểu nha đầu có ý tốt , chỉ là Đồng Phi vất lá phù trên mặt đất tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Chờ một lúc lâu cũng không thấy Đồng Viện qua, tâm tư có chút rối loạn Đồng Phi liền đặt thẻ tre trên bàn rồi bước ra khỏi phòng .

“Thiếu gia, không tốt, đại sự không tốt!”

Đúng lúc này , Lục Y và hai tên gia tướng lão đảo chạy tới, hai tên gia tướng vừa thấy Đồng Phi liền chạy lại quỳ sụp xuống “Thiếu gia, Tiểu thư bị người bắt đi, tiểu thư bị người bắt đi .”

Đồng Phi chột ngẩn ra,“ Người chậm rãi nói, tiểu thư bị ai bắt đi?”

“ Tứ tiểu thư bị người bắt đi rồi!”

Đồng Phi nghe được, khuôn mặt nhất thời tím lại, hần một cước đá ngã tên gia tướng, một tay bắt lấy cổ một tên còn lại : “Người nói cái gì? Tứ tỷ bị người ta bắt đi? Là ai bắt nàng? ở Lâm Thao ai không biết chết sống như vậy?”

“ Thiếu gia ,người nắm nhẹ một chút, nếu không hần không thở được !”

Tay của Đồng Phi có bao nhiêu lực, Huống chi trong tình huống cấp bách suýt đem tên gia tướng kia bóp chết.Cũng may Lục Y đứng bên cạnh nhắc nhở Đồng Phi mới buông lỏng tay, giận dữ hét: “Nói nhanh, Tứ tỷ bị ai bắt đi?”

“ Khương nhân, là khương nhân!”

Đồng Phi ngăn cả người, “ Khương nhân? Làm sao có thể... Người nào không biết, thủ lĩnh Khương nhân chính là huynh đệ tốt của cha ta, làm sao có thể bắt Tứ tỷ?”

“Thật là Khương nhân, bắt qua không phải Linh khương. Bọn họ ăn mặc rất cổ quái, giống như không phải Khương nhân bản địa.”

Đi tới thời đại này, Đồng Phi mới biết , Được gọi là Khương nhân kỳ thật cũng chia ra rất nhiều loại.Có Khương nhân du mục, Khương nhân trồng trọt.....Tỷ như ở gần Lâm Thao có một bộ lạc Khương nhân du mục.

Nếu là Linh Khương bắt đi tứ tỷ thì Đồng Phi không cần lo lắng.

Nhưng khi nghe tên gia tướng nói bắt đi Đồng Viện không phải Linh Khương thì tâm lập tức hoảng loạn.

“ Nghe bọn họ nói, Nghe bọn họ nói hình như là Kim Thành Phá Khương.”

“ Kim Thành Phá Khương?” Đồng Phi bắt đầu thấy đầu như to ra, hắn chưa bao giờ nghe tên bộ lạc này, nhưng đã bắt đi tứ tỷ thì cho dù thiên vương lão tử đều không được. Đồng phi xoay người vào phòng cầm tiểu chùy, hướng tên gia tướng quát: “Có biết họ dừng chân chỗ nào?”

“ Biết , biết....”

“ Chuẩn bị ngựa,, mang ta tiến đến doanh địa của Khương nhân. Lục Y lập tức thông tri tỷ phu của ta , nói hắn xuất binh cứu tứ tỷ, còn nữa, nói tỷ phu thông báo cho thủ lĩnh của Linh Khương làm cho hắn qua lãnh địa trợ giúp.”

“ Thiếu gia, còn ngài?”

“ Ta đi tìm lũ gia hỏa này, Nhớ kỹ không được nói cho nãi nãi biết , vạn nhất làm cho nãi nãi thương tâm ,ta sẽ không thể tha thứ ình.”

Lục Y gật đầu : “Nô tỳ đi ngay.”

Sớm đã có người dắt chiến mã tới, Đồng Phi phi thân lên ngựa, đối với tên gia tướng còn đang đứng ngẩn kia quát: “Còn không dẫn đường.”

13. Chương 13: Đại Tỷ (1)

Đừng nhìn bề ngoài của Đồng Phi mà sinh ảo giác nghĩ hắn là cái măng phụ. Nhưng trên thực tế Đồng Phi rất thanh tịnh. Sống ở thời đại này càng lâu thì mới biết được sinh tồn khó khăn. Đây không thể tưởng tượng mà cảm nhận được cuộc sống, Chỉ có ở thời đại này thì mới cảm giác được nó.

Đồng Phi cảm giác được cho nên hắn phi thường cẩn thận.Cuộc đời mỗi người cũng chỉ là cái mặt nạ, Đối với người thời đại này Đồng Phi có mang theo sự sợ hãi, không nói đến Lý Nho, Đồng Trác là những người có tên trong danh hào Lịch sử, nãi nãi mặc dù trong binh thư trước khi Đồng Trác chết có xuất hiện một lần, nhưng không ngờ lại cất dấu bí mật muôn người không biết.

Đối với những người như vậy, mặc dù người có thể biết phương hướng của lịch sử thì thế nào? Có thể đấu với bọn họ không? Ít nhất Đồng Phi không có lòng tin này, cho nên hắn càng thêm cẩn thận .

Nhưng mặc dù người có vạn lần cẩn thận nhưng rồi cũng sẽ có lúc xúc động, Đối với Đồng Phi mà nói, nãi nãi và tỷ tỷ là người mà hắn thương yêu nhất, hắn không thể không quan, nếu ai động đến hai người kia, cho dù là thiên vương lão tử hắn cũng bắt chấp.

Sớm có gia tướng chuẩn bị ngựa. Đồng Phi xách chùy lên ngựa, đánh ngựa chạy đi.

Mà tên gia tướng ở phía trước dẫn đường, hai con ngựa ngang ngược chạy, tất nhiên lại làm thêm một cảnh tượng gà bay chó sủa một phen.

Ra khỏi Lâm Thao chạy nhanh về hướng tây.Trong lòng Đồng Phi nóng như lửa đốt, không ngừng dùng chùy vỗ nhẹ vào mông ngựa.

Mặc dù là thúc nhẹ, nhưng thót Tây Lương chiến mã cũng có chút không chịu nổi, chiến mã không ngừng kêu lên, tốc độ một lần nữa tăng trưởng, giống như điên chạy về phía trước làm cho bụi đường mù mịt .

“Thiếu gia, chính là phía trước!”

Tên gia tướng đột nhiên dừng ngựa, ngón tay chỉ về phía đồi núi trước mặt nói: “Chúng ta chính là ở chỗ này bị phục kích.”

Đồng Phi cũng dừng ngựa, đưa mắt nhìn về phía ngọn đồi xa kia. Đồi núi là một vùng đất bằng phẳng, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra không có một bóng người.

“Kim Thành Phá Khương đến từ nơi nào?”

“Bọn tiểu nhân lúc ấy đang nghỉ ngơi chỗ đồi núi thì đám khương nhân chạy đến, không nói lời nào thì công kích về phía chúng ta. Tứ tiểu thư đã biểu lộ thân phận, nhưng những Khương nhân này cũng không nói gì liền bao vây xung quanh.”

“Nhưng tại sao lại không thấy thi thể?”

“Đám Khương nhân này vây chúng ta, sau đó tập kích chúng ta chiến mã, các Huynh đệ còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã rớt xuống ngựa, ngay lúc hiện trường hỗn loạn thì tiểu tướng liền chết lao ra để về thành báo tin.”

Đồng Phi gật gật đầu. “Người ở lại đây chờ tử phụ ta, ta đi về phía trước nhìn một lần sẽ lập tức quay lại.”

Nói xong hắn dùng đầu chuỳ thúc nhẹ vào mông chiến mã, chiến mã cất một tiếng hí dài nhanh như gió hướng về phía ngọn đồi.

Đồi núi cũng không lớn, hơn nữa cũng không tính là dốc. Rất nhanh, Đồng Phi lên đi tới gò đất, neho mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy trên bình nguyên có bụi cát bốc lên tựa hồ như thiên quân vạn mã đang chạy, đám gia hỏa này vẫn chưa đi xa... Đồng Phi trong lòng sốt ruột, thúc dục chiến mã hướng phía đám người đuổi tới.

Con ngựa này là lúc hắn sinh nhật tám tuổi Đồng Phu nhân đã tặng cho hắn làm lễ vật. Lo lắng hình thể với thể trạng của Đồng Phi, Đồng Phu nhân còn dặn với người mua ngựa là phải tìm loại ngựa của Tây Lương, tuy rằng có kém Đại uyên lương câu, nhưng cũng là trong những dòng ngựa tốt nhất, chẳng những tốc độ rất nhanh hơn nữa sức chịu đựng rất tốt. Mấy năm nay con ngựa này đã phối hợp rất ăn ý với Đồng Phi.

Nó cũng biết tâm trạng chủ nhân nó bây giờ, cho nên càng ra sức chạy, rất nhanh Đồng Phi có thể thấy cảnh tượng cát bụi phía trước. Nhưng lúc này Đồng Phi cũng không vội vàng tiến lên mà là dừng ngựa lại.

Mấy chục con ngựa đột nhiên quay lại. Hơn một trăm tên khương nhân lập tức chạy đến phía Đồng Phi, khuôn mặt đều dùng vải bố che lại, không thấy rõ được diện mạo.

Những tên gia hỏa này rõ ràng là đang đợi Đồng Phi đến.

Trong lòng Đồng Phi không khỏi có chút bối rối, hai tay nắm chuỳ, bàn tay đều chảy mồ hôi. Những người này chẳng lẽ vì ta mà đến? Là ai.... Là ai đối phó ta? Chẳng lẽ là Đồng Hoàng tử từ kia sai đến?

Trong lúc bối rối thì Đồng Phi suy nghĩ rất nhiều, Nhưng hắn thật sự nghĩ không ra, ngoại trừ Đồng Hoàng thì hắn không đắc tội với ai. Nhưng Đồng Hoàng bây giờ đi theo Đồng Trác xuân phong đắc ý thì sao có thể chạy về tìm mình gây phiền toái?

Lúc này, trong đám người khương nhân phát ra một tiếng hét, mấy chục thất chiến mã lập tức dừng lại. Cát bụi từ từ bay hết, lúc này Đồng Phi mới nhìn rõ ở phía sau một trăm người này còn có một đoàn ngựa thồ khoảng hai ba trăm người.

“Các người là ai?”

Đồng Phi cố gắng trấn tĩnh, Trùng mắt hướng về đám người Khương nhân hỏi.

“Người chính là Đồng Phi?”

Một chiến mã xông tới, lập tức xuất hiện một tên Khương nhân hình thể cường tráng, để cánh tay trần trụ một nửa, lớn tiếng hỏi.

Quả nhiên là tới tìm ta....

Đồng Phi cũng bình tĩnh trở lại, một tay cầm chuỳ, tay kia chỉ vào Khương nhân kia nói: “Mỗ chính là Đồng Phi, tại sao các người bắt đi tứ tử của ta?”

“Đúng là tốt rồi! Nghe nói người rất kiêu ngạo, có người nhờ chúng ta giáo huấn người một lần. Tuổi còn nhỏ như vậy mà có thể sử dụng chuỳ lớn như vậy, chẳng lẽ làm bằng gỗ sao?”

Khương nhân lớn tiếng cười nhạo nơi: “Thức thời thì xuống ngựa chịu trói.”

Khuôn mặt Đồng Phi cau lại, cười lạnh một tiếng: “Phải chuỳ thật hay không, người thử một chuỳ sẽ biết!”

Lời còn chưa dứt, Lương câu giống như bao tề, như tia chớp phóng qua, Đồng Phi nhìn ra được, tên Khương nhân đang nói này hình như là thủ lĩnh, có câu bất giác thì trước hết bắt vua, bắt tên gia hỏa này rồi đổi tứ tử sau.

Nhiều năm khổ luyện, Chuỳ của Đồng Phi bây giờ phi thường thành thạo.

Nếu như nói năm đó giết mười tám tên gia tướng là vận khí thì bây giờ Đồng Phi đã có loại thực lực này.

Nói thì chậm, nhưng khi đó thì nhanh.

Ngựa đến, chuỳ cũng đến, Đồng Phi kẹp lấy mõng ngựa, song chuỳ giơ lên, hét lớn một tiếng, Song chuỳ như thái sơn áp đỉnh đánh xuống, hai thanh chuỳ mang theo tiếng gió, nhanh như thiểm điện, Khương nhân tướng lĩnh cũng không khỏi hoảng sợ, thầm nghĩ: “Tốc độ tên gia hỏa này thật nhanh.”

Nhưng càng như vậy hẳn lại càng tin tưởng chuỳ trong tay Đồng Phi là giả.

Ai có thể sử dụng đôi chuỳ lớn sử dụng nhanh như vậy? Mắt thấy chuỳ sắp đập tới. Khương nhân hít sâu một hơi, vận khí đan điền, tay liền dùng sức, đem đại đao trong tay đánh về phía trước, miệng rống to một tiếng: “Đỡ!”

14. Chương 14: Đại Tử (2)

Theo suy nghĩ của hắn, như vậy cho dù không đem chuỳ của Đồng Phi đánh bay thì cũng có thể đỡ được một chuỳ này.

Nhưng khi đại chuỳ nện thẳng vào khảm đao của hắn, thì Khương nhân tướng lĩnh mới biết hắn ngu ngốc đến cỡ nào.

Chỉ nghe rắc một tiếng, khảm đao bị đại chuỳ đập cho gãy đôi, lực lượng trên chuỳ thật là ghê ghớm, làm cho hai tay Khương nhân run lên, hộ khẩu vỡ toang, đại chuỳ theo đà hung mãnh nện xuống, bất quá vì khảm đao Khương nhân chắn đi một phần lực lượng, cho nên tốc độ của chuỳ vẫn có chút giảm xuống, tên Khương nhân ở trên ngựa vội né tránh, chuỳ sượt qua đầu của hắn, chẳng những làm cho y phục cùng với bì giáp rách tả tơi cuối cùng hung hăng nện thẳng vào lồng ngực của hắn sau đó trượt xuống đánh mạnh vào lưng ngựa.

Chiến mã thê lương hí dài một tiếng, liền lập tức ngã xuống đất không động đậy.

Mà tên Khương nhân tướng lĩnh trước ngực huyết nhục mơ hồ, thậm chí lòi ra cả xương cốt, hắn ngã xuống mặt đất, mắt trợn trừng lên, hít vào ít hơn thở ra, nhìn qua là biết khó sống.

Ngựa của Đồng Phi không dừng vó, căn bản không thèm để ý đến sự sống chết của tên tướng lĩnh kia, hướng về phía trước tiến lên.

Hơn một trăm Khương nhân đầu tiên là ngã ra, chưa kịp phản ứng thì Đồng Phi đã lao tới, song chuỳ vung ra, binh khí Khương nhân vung ra nhưng không ai có thể chịu được Đồng Phi một chuỳ. Bất quá Khương nhân cũng rất thông minh, phát hiện tình huống không ổn, lập tức tách ra, bao vây lấy Đồng Phi, có mười mấy người vây lấy Đồng Phi, làm hắn xuất thủ có chút khó khăn, còn Khương nhân bên ngoài không ngừng cầm cung bắn lên.

Mà Đồng Phi lại không có chiêu số. Đối phương đánh bừa với hắn, làm cho hắn một thân võ công không có chỗ dùng, mà những mũi tên lại hướng về ngựa của hắn mà bắn, Đồng Phi không thể vũ lộng song chùy, một thì che chắn bản thân, một thì bảo vệ ngựa, nhìn rất chật vật.

Cách đó không xa, hai thất chiến mã từ trong thương đội đi ra.

Trên lưng là hai người nữ nhân, trong đó là một người dùng khăn che mặt, mà người còn lại chính là Đồng Viện.

“Đại tỷ đừng làm quá....Không phải là đùa sao? Đừng có làm A Sửu bị thương, nếu không nãi nãi sẽ đau lòng.”

“Hi hi, sợ cái gì? Tiểu đệ này của chúng ta thật không kém, không nghĩ đến A Cổ ngay cả một chùy của hắn đều đỡ không được.”

“Đại tỷ...”

Lúc này, hai tên Khương nhân đã khiêng tên tướng lĩnh kia về.

“A Cổ Lực thế nào?”

“Phu nhân, A Cổ Lực hắn....Không được!”

Nữ nhân che mặt nhìn thoáng qua Khương nhân tướng lĩnh đang huyết nhục mơ hồ kia, hừ lạnh một tiếng nói: “Đem hắn chôn đi....Thật là một phế vật, còn tự xưng là cao thủ, ngay cả mười hai tuổi hài tử cũng không bằng, thật sự là mất hết mặt mũi của Kim thành phá khương.” Trong giọng nói căn bản là không để ý đến sự sống chết của tướng lĩnh kia. Ánh mắt nàng chuyển động, muốn quát dừng lại, nhưng lúc này trong trận lại xảy ra biến hoá.

Một chi mũi tên đã xuyên thấu cổ của chiến mã của Đồng Phi, thốt Tây Lương chiến mã liền hý thảm một tiếng, đầu té ngã xuống đất, làm cho Đồng Phi cũng bị ngã theo, Đồng Viện sợ hãi kêu lên một tiếng muốn dục ngựa tiến lên xem xét, nhưng lại nhìn thấy Đồng Phi sau khi ngã ngựa liền linh hoạt đứng lên.

Một thanh đại chùy ném ra, Đồng Phi thực sự nổi giận, thốt chiến mã kia đã cùng sớm chiều ở chung với hắn, sớm đã sinh ra tình cảm nồng hậu, không nghĩ tới....

Cổ tay nhẹ nhàng run lên, chiếc chùy vù một tiếng bay ra ngoài.

Phía sau đuôi chùy cột một sợi dây xích ước chừng bằng hai ngón tay dài khoảng hai trượng, Đại chùy đánh nát đầu một thốt chiến mã, Đồng Phi dễ dàng vũ lộng dây xích, Đầu truy lại nhẹ nhàng bay lên, cùng lúc đó hắn cất bước về phía trước, nắm một một chuỗi đại chùy khác.

Hai thanh đại chùy, không...Mà là hai thanh Lưu tinh chùy.

Đồng Phi vũ lộng song chùy, phương viên trong vòng bốn trượng đều do hắn khống chế.

Những tên khương nhân không kịp trốn tránh liền bị thiết chùy đập cho hộc máu.

Mười mấy Khương nhân trong chớp mắt ngã trong vũng máu, mà hung tính của Đồng Phi cũng dâng lên, rít gào lao về phía những người khác.

“A Sửu dừng tay!”

Đồng Viện lớn tiếng quát to, cùng lúc đó nữ nhân che mặt cũng gọi Khương nhân trở về.

Nhưng cứ như vậy lại có thêm bảy, tám tên khương nhân lại ngã xuống huyết nhục mơ hồ, Đồng Phi liên tục đánh ra năm, sáu mươi chùy, Chùy là loại vũ khí cương mãnh vô cùng, uy lực vô cùng lớn, nhưng lại không thể đánh thời gian dài, nếu thời gian quá dài thì cho dù là thần tiên cũng chống đỡ không được, huống chi Đồng Phi mới là mười hai tuổi hài tử.

Bình Thư Diễn nghĩa có nói, Phàm là đại tướng dùng chùy thì không muốn dây dưa với đối phương là vì nguyên nhân này. Nếu nói đến vị Đại tướng thời Đường là Lý Nguyên Phách một Chùy định càn khôn là vì sao? Bởi vì họ không đánh được lâu.

Nghe tiếng Đồng Viện kêu gào, Đồng Phi cũng thanh tĩnh rất nhiều.

Hắn ngạc nhiên thu hồi đại chuỳ, thấy Đồng Viện bước đến , trong lòng không khỏi buông lỏng,vội vàng hỏi: “Tứ tỷ, tỷ không sao chứ?”

“ Ta đương nhiên không có việc gì....Tiểu tử ngốc này, như thế nào một mình chạy đến Uy, A Sữu , đừng làm cho tỷ sợ , tỉnh lại a!”

Nghe được Đồng Viện không có việc gì, tâm thần Đồng Phi hoàn toàn thả lỏng .

Ở bên tai nghe tiếng ong ong , trong đầu thì có chút mơ hồ, Những câu nói kế tiếp của Đồng Viện hắn cũng không có nghe, Đại chuỳ trong tay rơi xuống mặt đất, rồi sau đó là chân mềm nhũn ngã xuống hôn mê .

Cũng khó trách , đừng nhìn Đồng Phi có thực lực kinh người, nhưng dù sao cũng chỉ là một hài tử. Đại chuỳ kia nặng một trăm năm mươi cân, cho dù là người trưởng thành cũng không múa được mấy cái. Cho dù Đồng Phi trời sinh thân lực, có thể phát động đại chuỳ. Nhưng một lúc lại giống như bị thoát lực, ngã trong lòng Đồng Viện.

Cô gái che mặt vội vàng chạy lại, kiểm tra đến nửa ngày.

“ Đại tỷ, A Sữu không có việc gì chứ?”

“ Không có việc gì, bất quá là do thoát lực, nghỉ vài ngày là không sao!”

“ Đại tỷ , tỷ lần này đùa hơi quá !”

Đồng Viện khuôn mặt nghiêm lại nói: “A Sữu là tâm can bảo bối của nãi nãi, ta lần này trở về chắc lại phải chịu một ít đau khổ.”

“ Tâm can bảo bối...”

Cô gái che mặt cũng rất kích động. Hiển nhiên nàng cũng rất rõ tính tình của lão phu nhân, trong lòng không khỏi nháy loạn lên.

Xa xa truyền đến từng đợt vó ngựa.

Đồng Viện ngẩng đầu quan sát rồi nhẹ giọng nói: “Là nhị tỷ phu đến đấy!”

“ Quyên đi, Chúng ta đi lại nghênh đón, đừng uội phu hiểu lầm, Người đâu, Đỡ thiếu gia lên xe của ta....” Hi hi, bất quá tiểu đệ đệ này của chúng ta rất tốt, so với cái tên Đồng Hoàng phế vật kia thì mạnh hơn trăm lần.”

Cô gái che mặt nói xong không ngờ cười lên một tiếng.

15. Chương 15: Lôi Cổ Ứng Kim Chuỳ (1)

Khi Đồng Phi tỉnh lại thì trời đã tối.

Thân thể đau đớn gần chết, hai cánh tay như không có cảm giác. Nằm ở trên giường nhưng bên tai vẫn nghe thanh âm ong ong.

Sao lại thế này? Ta sao lại nằm ở trong này? Đồng Phi đầu tiên là nhớ lại chuyện vừa qua, hắn là nghĩ cách cứu tỷ tỷ rồi cùng với một đám khương nhân đánh nhau một trận rồi một hồi sau thì tứ tỷ xuất hiện.

Lực lượng mình quá yếu, mới đánh một lát như vậy mà đã đến cực hạn, nếu sau này muốn sử dụng Lôi cổ ứng chuỳ nặng ba trăm bốn mươi cân thì thực sự rất khó khăn a, khí lực nếu không có thì muốn kéo dài cũng không được.

Chậm đã , tứ tỷ.

Đồng Phi lấp bấp kinh hãi, chẳng lẽ là bị bắt giữ sao?

Trên người không biết từ đâu có được một cỗ sức mạnh hần liền lập tức ngồi dậy, nhưng mà toàn thân bị đau nhức làm cho Đồng Phi nhin không được hừ lên một tiếng, lập tức bưng tỉnh người đang ngủ gật đầu giường.

“Lục Y, sao ngươi ở đây?”

Tiểu nha đầu Lục Y đang còn có chút mơ hồ, bất quá nhìn ra được, nàng đang rất phi thường cao hứng.

“Thiếu gia, ngài tỉnh rồi....Ngài làm cho lão phu nhân sợ hãi a, Lão phu nhân còn chưa có nghỉ ngơi. Nô tỳ phải đi báo cho Lão phu nhân, người chắc chắn sẽ rất vui vẻ.”

Đồng Phi vội vàng gọi Lục Y dừng lại, nghi hoặc nhìn tiểu nha đầu, sau một lúc mới hỏi: “Lục Y, đầu óc ta có điểm loạn, ngươi cho ta hỏi, ta đang ở đâu? Chẳng lẽ Khương nhân đánh vào trong thành Lâm Thao rồi phải không?”

Lục Y sững sốt, chợt cười khanh khách không ngừng.”

“Thiếu gia, cái gì khương nhân a, đó là Đại Tiểu thư trở lại cùng vui đùa với ngài....Vốn tưởng là vui đùa, bất quá cũng không nghĩ xuất hiện tình huống như vậy. Đại tiểu thư nói ngài bị thoát lực hôn mê, làm cho Lão phu nhân trách cứ một trận. Thiếu gia, ngài đã ngủ một ngày, có đói bụng không? Nô tỳ đi lấy cháo cho ngài.”

Nghe Lục Y nói thế, Đồng Phi quả thật có chút đói bụng.

Bất quá hần có chút kỳ quái, hỏi:” Đại tiểu thư? Người nào là đại tiểu thư?”

Lục Y nói : “Đại tiểu thư chính là Đại tiểu thư? Nàng trước kia gả cho Khương nhân, sau đó theo khương nhân kia đi Kim thành. Nghe nói lần này trở về, một mặt là thăm lão phu nhân, một mặt là chúc mừng lão gia được thăng chức.”

Đồng Phi bắt đầu có điểm hiểu được: “Ngươi nói là Đại tỷ đã trở lại?”

“Vâng , nô tỳ trước là đi bẩm báo với lão phu nhân, sau đó đi lấy cháo, Đại tiểu thư nói ngài dùng sức quá độ ít nhất phải điều dưỡng mười ngày, nửa tháng thì mới có thể khôi phục được,Thiếu gia, ngài trước tiên nằm xuống, nô tỳ sẽ trở lại ngay.”

Lục Y vội vàng ly khai, Đồng Phi nằm ở trên giường , rối cuộc suy nghĩ cẩn thận nguyên do.Đối với Đại tỷ Đồng Ngọc, hần một chút ấn tượng đều không có, trước khi hần sinh ra hai năm thì đã lập gia đình, thoáng cái đã mười mấy năm, đừng nói hần không nhận biết, chỉ sợ người trong Đồng Phủ cũng biết rất ít. Cha lại thăng chức sao?

Đừng thấy Đồng Phi đại bộ phận thời gian đều ở nhà, nhưng sự tình trong nhà hần cũng không phải rõ ràng lắm. Cũng khó trách, Thời gian của hần đại bộ phận đều giành cho luyện công, rồi học tập, mà gia nô trong nhà cũng đối với hần thì cực kỳ tránh xa.

Trong lòng thở dài một hơi, thời gian tựa hồ lại ngắn một chút a. Hần đây dựa muốn ngồi dậy, nhưng kiểm không ra nửa điểm khí lực,đúng như lời Lục Y nói, không có mười ngày nửa tháng thì mở thưởng mà khôi phục .

Một cỗ tức giận đột nhiên nổi giận dưới đáy lòng dâng lên. Tứ tỷ làm vậy là có ý gì? Xem ta là tên hề à, xem ta là con hát, muốn ta diễn trò cho các người nhìn phải không?

Đừng nhìn Đồng Phi thường ngày ít nói chuyện, nhưng trong người khi nào cũng có một cỗ Tiên thiên ngạo khí.

Hần rất tôn kính tứ tỷ, cũng phi thường yêu thương tứ tỷ. Nhưng Tứ tỷ dùng loại phương thức này để chơi đùa, Đồng Phi thực sự tức giận.

Nằm ở trên giường hần vẫn không nhúc nhích.

Cho dù là Lục Y bưng một bát cháo tổ yến đứng bên cạnh ôn nhu khuyên bảo, hần cũng là bình tĩnh né tránh, chẳng những không rên lên một tiếng, đối với bát cháo tổ yến cũng không nhìn chứ đừng nói là ăn.

Đúng lúc này, Lão phu nhân được Đồng Ngọc và Đồng Viện nâng đỡ đi vào phòng.

Đồng Ngọc lúc này đã gỡ khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt thiên kiều bá mỹ, nói đến kỳ quái, bộ dạng Đồng Trác cao lớn thô kệch, thậm chí có chút hung mãnh, nhưng sinh hạ được ba người con như hoa như ngọc.

Đồng Ngọc không xinh đẹp bằng Đồng Viện, nhưng lại có một cổ thành thực mị lực. Vừa vào phòng, nàng chứng kiến Lục Y đang khổ sở cầm bát cháo mời Đồng Phi ăn.

Đồng Ngọc liền hiểu được nguyên nhân, lập tức nở nụ cười.

Lục Y lập tức hành lễ với ba người, mà Đồng Phi nghe được tiếng hành lễ của Lục Y, nhin không được cũng cố gắng ngồi dậy.

“ Nãi nãi....”

Không đợi Đồng Phi nói xong, Lão phu nhân vội vàng nói: “A Sữu, con không cần ngồi dậy,cứ nằm yên nghỉ ngơi thật tốt.”

Đồng Phi vâng một tiếng rồi không thèm để ý đến hai vị tỷ tỷ.

“ Ui, A Sữu sinh khí, ta rất sợ a.... Nãi nãi, A Sữu sinh khí, bộ dạng thật sự dọa người.”

Đồng Viện là người ruốt để ngoài da, liền đặt móng ngồi cạnh Đồng Phi dùng sức vỗ mạnh một cái.

“ Tỷ làm gì!”

Đồng Phi đau đến méo mặt, căn cứ kinh nghiệm đời trước, hẳn biết, đây chẳng cùng với phần mềm đều bị thương, mà Đồng Viện lại vỗ mạnh vào chỗ dây chằng làm cho toàn thân hẳn như co rút, hẳn thế nào lại không giận?”

“ Đại nam nhân sao lại nhỏ tâm như vậy!”

Đồng Viện cười hì hì nói: “Bất quá tỷ tỷ rất cảm động, A Sữu nhà chúng ta nghe nói ta gặp chuyện không may liền lập tức chạy tới cứu viện, điều ấy chứng tỏ A Sữu rất thương tỷ tỷ....A, như thế nào mặt lại đỏ? A Sữu, ta nói có đúng hay không?” Đồng Viện ghé vào trên người Đồng Phi nhẹ giọng hỏi.

Lời nói ôn nhu, còn có từ Đồng Viện truyền đến một cỗ mùi thơm nhẹ nhẹ, làm cho trong lòng của Đồng Phi nhảy loạn. Khuôn mặt đang đỏ biến thành tử sắc, hẳn hừ một tiếng xoay đầu cũng không thèm nhin vị tỷ tỷ này.

Đồng Ngọc cười cười, tiếp nhận bát cháo từ trong tay Lục Y, rồi bảo nàng ra ngoài.

Lão phu nhân cũng ngồi xuống, Mà Đồng Ngọc lại lại trực tiếp ngồi bên người Đồng Phi nói: “A Sữu, chuyện này là tỷ tỷ không đúng, nghe tứ muội nói nhà chúng ta sinh ra một người đại anh hùng, tỷ nhin không được muốn thử xem một phen....Nhưng còn không nghĩ tới lại chọc giận A Sữu, còn làm cho A Sữu bị thương, ngoan, quay lại cho tỷ tỷ nhận sai.” Vừa nói, Đồng Ngọc vừa đưa thìa cháo vào bên miệng Đồng Phi.

Đồng Phi há miệng, nhưng trong lòng vẫn còn tức giận, Nhưng khi nhận thấy khuôn mặt tươi cười của tỷ tỷ thì liền hết giận.

16. Chương 16: Lôi Cổ Ứng Kim Chuỳ (2)

Đồng Phi uống một ngụm cháo, nụ cười của Đồng Ngọc càng ngọt.

“Uống hết bát cháo, thì mới chứng minh A Sữu tha thứ cho tỷ tỷ?”

“ Vâng !”

“ A Sữu tha thứ cho tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ vẫn muốn trách cứ A Sữu vài câu,tứ muội nói với ta, ngày thường đệ rất thanh tĩnh, nhưng hôm nay tỷ tỷ vừa thấy lại có chút thất vọng. Đương nhiên tỷ tỷ cũng biết, là a Sữu quan tâm tứ tỷ, nhưng nếu A Sữu xảy ra việc gì, thì ai sẽ đi cứu tứ tỷ chứ? Người có bản lĩnh, cái này

đúng, nhưng mà phải sống thì mới bảo vệ tốt cho chúng ta, có phải hay không? Tỷ tỷ muốn người nhớ rõ một sự kiện, không quản phát sinh chuyện gì nhưng người trước hết phải an toàn.”

Đây xem như lần đầu gặp Đồng Ngọc sao, nhưng không biết tại sao Đồng Phi lại cảm thấy giống như đã nhận thức vị tỷ tỷ này rất lâu rồi. Cơn tức trong lòng tự nhiên biến mất vô ảnh vô tung. Hắt gật đầu nhẹ giọng nói: “Đại tỷ, đệ nhớ kỹ.”

“ Thuộc hạ của tỷ tỷ giết chết toạ kỵ của đệ, chờ đệ khoẻ hẳn, tỷ tỷ sẽ tìm cho đệ một cỗ ngựa tốt. Vừa lúc trên đường chúng ta trở về, trên đường gặp một đàn Ngựa hoang, hí hí , không ngờ trong đàn lại có không ít ngựa tốt, khi nào khoẻ thì tự mình đi chọn.....đáng tiếc, có một con Hãn huyết bảo mã thì bị tỷ phu của đệ mang đi Hà Đông tặng cho phụ thân làm lễ vật.”

Đồng Viện ở bên cạnh nghe thấy, nhin không được vội vàng hỏi: “Đại tỷ , người nói chính là Hãn huyết bảo mã?”

“ Đúng vậy, đây là một loại ngựa xích thố, chạy nhanh như thiểm điện. Nếu như ta biết A Sữu nhà ta lợi hại như vậy thì nhất định sẽ không cho Tỷ phu của người đem ngựa xích thố cho phụ thân. Đưa cho Phụ thân thì có tác dụng gì, còn không bằng đưa cho A Sữu còn có lợi hơn.”

Ngựa Xích Thố?

Đồng Phi nằm trên giường, thân thể run lên.

Ngựa Xích Thố? Trong Tam Quốc diễn nghĩa không phải là có câu nói , Nhân trung Lữ Bố, Ngựa trung Xích Thố sao? Nó... Cứ niên đã xuất hiện?

Đồng Viện còn đang hỏi: “Ngựa Xích thố thật sự tốt lắm sao?”

Đồng Ngọc gật đầu nói: “Đương nhiên rồi huống nhân có một truyền thuyết, Ngựa Xích thố là hậu duệ của thần long, được xưng là Long câu. chẳng những hiếm thấy, hơn nữa rất quý giá. Nếu năm đó phụ thân chinh chiến có Xích thố làm toạ kỵ khẳng định rất lợi hại, bất quá ngựa xích thố bây giờ còn nhỏ.....Như vậy cũng tốt, tương lai ngựa xích thố lớn thì A Sữu của chúng ta cũng lớn.”

Ngụ ý rằng, Ngựa xích thố kia sớm muộn của là của Đồng Phi. Nhưng trong lòng Đồng Phi lại đang tự hỏi: Ngựa xích thố kia sau này sẽ là toạ kỵ của mình?

Một con ngựa theo tính toán thì có khoảng ba mươi năm tuổi thọ, bình thường thời kỳ đỉnh phong chính là ba tuổi đến hai mươi hai tuổi. Tại thế giới trước kia Đồng Phi sống , ngựa xích thố đã sớm tuyệt chủng, bất quá lão nhân trong thôn có nói, một Long câu tuổi thọ thường cao hơn ngựa thường rất nhiều.

Mà ngựa xích thố tới thời điểm thành thực còn muộn chậm hơn ngựa thường rất nhiều, ước chừng khoảng bảy tám tuổi mới được tính là thời kỳ thành thực, hơn nữa thời kỳ thành thực của Xích thố còn kéo dài hơn ngựa thường rất nhiều, có thể kéo dài đến ba mươi tuổi thì mới bắt đầu suy sụp.

Nói cách khác, Thắt ngựa xích thố kia tiến vào thời kỳ thành thực, thì Đồng Phi còn chưa đến hai mươi tuổi.

Trong lòng không khỏi có chút ảo tưởng, một ngày kia mình cưỡi trên ngựa xích thố , tung hoành thiên hạ làm cho Đồng Phi nhin không được liền nở nụ cười.

Đã qua giờ tỵ, Lão phu nhân cũng đã mệt.

Đồng Ngọc cùng Đồng Viện nâng lão phu nhân đi nghỉ ngơi, chỉ để lại Lục Y ở lại chiếu cố Đồng Phi.

Cuối cùng là trong ý dâm với ngựa xích thố tỉnh lại, Đồng Phi nằm trên giường rốt cục ngủ không được. Hắn suy nghĩ chuyện xảy ra ban ngày, bất quá Phổng theo Lôi úng cổ chuỳ thì sức nặng còn không đến một nửa của Lôi úng cổ chuỳ, nhưng hắn vẫn có thể vũ lộng.

Đúng vậy, Đồng Phi tuổi còn nhỏ , tương lai thì khí lực nhật định còn có tinh tiến.

Nhưng tương lai hắn muốn sử dụng chính là Lôi Úng Kim chuỳ của Phục ba tướng quân , mà không phải chuỳ mà nãi nãi tạo ra cho hắn, Lôi úng cổ chuỳ nặng ba trăm bốn mươi tư cân, hắn có thể vũ lộng được bao lâu. Hơn nữa, con người có lúc sẽ già yếu, khi đó nên làm cái gì bây giờ?

Thật sự không thể rõ, lúc trước Phục Ba tướng quân làm thế nào mà vận dụng.

Đồng Phi bắt đầu bội phục vị đại danh đỉnh đỉnh Khai quốc công thần, chẳng những khí lực vô cùng lớn lại còn tinh thông mười tám loại vũ khí.

Dựa theo sách diễn nghĩa, Tây Lương Mã Siêu chính là hậu đại của Mã Viên, đồng dạng thương pháp chính là Mã gia truyền xuống, Năm nay chính là Năm Quang Hoà tam năm , Mã Siêu không biết đã sinh ra chưa? Hiện tại ở địa phương nào?

Nói vậy, Những nhân vật phong vân trong Tam Quốc chắc đang tự nỗ lực sao.

Tây Lương cầm Ma Siêu, Bạch mã Triệu Tử Long, Nhân Trung Lữ Bố, Giang Đông tiểu bá vương....

Những cái tên quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ , Trong đầu Đồng Phi hiện lên ý nghĩ: Tương lai , có lẽ hẳn sẽ cùng với những người này giao chiến trên sa trường.

Có chút khân trương, nhưng cũng có chút chờ mong.

Nhưng chính tâm trạng mang loại khân trương cùng với chờ mong, Đồng Phi chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Đồng Ngọc đến, không thể phủ nhận đã làm cho Đồng gia vốn rất thưa thớt lại có một chút sức sống. Mà thân thể của Đồng Phi đã lấy tốc độ kinh người khôi phục, mới có tám ngày thời gian mà đã có thể xuống giường hoạt động.

Tám ngày, Đồng Phi luôn tự hỏi một việc.

Như thế nào để kéo dài thời gian vận dụng chùy? Ngũ Cầm Hí mặc dù trợ giúp hẳn không ít nhưng không thể thỏa mãn được hẳn, Đồng Phi qua hỏi Thành Phương, nhưng có một câu trả lời không làm cho hẳn vừa lòng.

“ Về vấn đề này, chúng ta đã nghiên cứu hơn một trăm năm cũng không tìm ra được đáp án, nhưng có một chút có thể khẳng định, Phục Ba tướng quân năm đó sử dụng Lôi úng cổ chùy rong ruổi chiến trường không có đối thủ, cho nên chỉ có thể một mình người đi tìm đáp án....Bất quá không cần nản lòng, mặc dù không thể giống như Phục Ba tướng quân, nhưng nếu được như người thì cũng đã có rất ít người là đối thủ .”

Thành Phương cũng không có lừa gạt Đồng Phi.

Nếu Đồng Phi có thể sử dụng Lôi úng cổ chùy , như vậy võ tướng trên chiến trường quyết đấu thì ai có thể ngăn đôi Đại chùy kia chứ? Huống hồ làm Đại tướng cũng chưa chắc là phải xông về phía trước.

Đồng Phi cũng hiểu được đạo lý này, nhưng không hài lòng cách Thành Phương trả lời.

Lúc này hẳn đang ngồi trong phòng , cẩn thận nghiên cứu Chùy phổ mà Phục Ba tướng quân lưu lại.

Đúng lúc này Đồng Ngọc mang theo Đồng Viện tới tìm.

“ A Sửu . đã khoẻ chưa?”

Nếu tính thời gian thì Đồng Phi bị thương đã mười lăm ngày.

Hắn gật đầu :” Đã rất tốt, đa tạ Đại tỷ cùng Tứ tỷ quan tâm.”

“ Nếu đã tốt, như vậy thì chúng ta đi thôi.” Đồng Ngọc nói xong liền kéo Đồng Phi đi ra bên ngoài,vừa đi vừa hô:” Lục Y, Lục Y....Chuẩn bị tốt chưa? Chúng ta phải đi nhanh, đồng loạt xuất phát.”

Đồng Phi nghi hoặc hỏi:” Đại tỷ , chúng ta muốn đi đâu?”

Đồng Ngọc tủm tỉm cười nói:” Ta không phải đáp ứng chọn cho đệ một con ngựa sao? Đương nhiên là mang đệ đi chọn toạ kỵ. Vừa lúc thấy Lục Y thuận tiện cũng đưa nàng đi xem một lát.....Đừng xem thường nha đầu kia, tài bắn cung của nàng không tầm thường.”

Không sống ở thời đại này, vĩnh viễn không thể lý giải tập tục cuộc sống thời đại này.

Có lẽ thời đại này hạng mục giải trí quá ít, cho nên nữ nhân thời đại này không thể không làm một ít các hoạt động mà nam nhân thích.

Tỷ như thời đại xuân thu, lúc đó trò chơi của quý tộc là ném thẻ vào bình rượu. Đồng gia không coi là quý tộc, nhưng cũng sẽ tiến hành một ít trò chơi như vậy. Bởi vì lão phu nhân có tài bắn cung rất cao siêu, vì thế đem trò chơi này cải biến qua một lần, Lấy cung bắn tên, trong vòng trăm bước bắn lọt vào trong hồ nước.

Ở phương diện này, Đồng Phu nhân cũng chính là cao thủ. Mà Lục Y từ nhỏ đi theo Đồng Phu nhân cũng luyện được tài bắn cung xuất thần nhập hoá, tất nhiên là không thể bắn con ruồi đang bay, nhưng thiện xạ thì nắm chắc, bất quá nàng là nữ tử cho nên không thể dùng được cung cứng, chỉ dùng được loại cung nhẹ, trong vòng trăm bước có thể bắn trúng vào hồ trăm phát trăm trúng, thậm chí so với Đồng Phu nhân còn cao siêu hơn.

Sau khi làm nha hoàn cho Đồng Phi, có một lần chứng kiến Đồng Phi đang luyện tập Ngũ Cầm Hí, Tiểu nha đầu cũng có cảm giác muốn tập.

Vì thế, đi theo Đồng Phi luyện hai năm, hơn nữa tuổi càng lớn khí lực cũng bắt đầu tăng trưởng.

Gia nô trong nhà nói, chủ nhân thế nào thì nô tỳ thế ấy, A Sữu thiếu gia vũ dũng phi phàm, mà ngay cả nha đầu đi theo cũng không đơn giản.

Lúc này tiểu nha đầu mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt, bên ngoài mặc mộ nhuyễn giáp, cao hứng chạy tới.

“Lục Y, ngươi muốn ngựa màu gì?”

“Màu trắng, nô tỳ muốn ngựa màu trắng....” Lục Y cười ngựa quơ quơ nắm đấm nhỏ.

Đồng Ngọc quay đầu hỏi Đồng Phi đang đứng phía sau: “A Sữu, đệ muốn ngựa màu gì?” Nhưng Đồng Phi không có trả lời, mà là ngơ ngác ngồi trên lưng ngựa, nhìn đến đám người đi đường, tựa hồ như đang tự hỏi cái gì.

“Thiếu gia, Đại tiểu thư hỏi ngài?”

Đồng Phi đột nhiên bưng tỉnh. “Cái Gì?”

Đồng Ngọc nói: “Ta hỏi đệ, đệ muốn ngựa màu gì? A Sữu, đệ từ lúc xuất môn không nói gì, đang suy nghĩ cái gì thế?”

Đồng Phi chỉ vào đám người trên đường, nghi ngờ hỏi: “Những người này đang làm gì” Sao vội vàng như vậy?”

Lục Y vội vàng trả lời: “Thiếu gia, ngài quên? Mấy hôm trước ta cũng đã nói qua với ngài, Đồ đệ của Đại hiền lương sư qua nơi này của chúng ta mở đàn ban phù chú, đã có hơn hai mươi ngày, có rất nhiều người đã gia nhập Thái Bình Đạo, Phù chú bọn họ thật là linh nghiệm, A, nô tỳ nhớ rồi, chính là ngày mà ngài bảo ta đến tìm tứ tiểu thư.”

Đồng Viện quay thân mình nhìn chằm chằm hỏi: “A Sữu, Đệ tìm ta có việc gì sao? Có sự tình gì?”

Đồng Phi đang ngồi trên ngựa đột nhiên vỗ đùi ảo não nói: “Ta thật sự là đầu heo, sao lại đem chuyện này quỵên đi? Tứ tỷ, ta muốn tỷ lập tức dẫn người đến chỗ phân đàn của Thái Bình Đạo, lập tức bắt lại hai tên đồ đệ của Đại hiền lương sư kia lại.”

“Vì cái gì?”

Đồng Ngọc, Đồng Viện, còn có Lục Y ba nữ nhân cùng đồng thời nhìn Đồng Phi, đối với câu nói này liền phát ra nghi vấn.

“Đừng hỏi cái gì, chỉ bắt lại bọn hần là được.”

Đồng Phi ngiên rằng ngiên lợi nói:” Bất quá việc này phải bí mật tiến hành, không thể đả thảo kinh xà, Hai tên đồ đệ của Trương Giác không để cho họ nhiều lời, Bắt lại lập tức nhốt vào phòng giam, không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được tiếp xúc.

17. Chương 17: Sư Tông Thú(1)

Đồng gia tại Lâm thao là một gia tộc tuy rằng còn kém thế tộc môn phiệt, nhưng vẫn nuôi dưỡng hơn một ngàn tư binh.

Những tư binh này phần lớn là sinh hoạt ở Đồng gia mấy thế hệ, cho nên đối với Đồng gia rất trung thành và tận tâm. Toàn bộ tư binh của Đồng gia thường là chia làm mấy bộ phận, một bộ phận là do Đồng Trác điều khiển, trong đó rất nhiều người là lúc Đồng Trác du hiệp ở Tây Bắc thu nhận, ngoại trừ Đồng Trác thì không thể có ai điều khiển được bọn họ.

Bộ phận còn lại là có Tư binh Đồng Phủ cùng với Bạch Khương tạo thành. Trong đó bạch khương chính là của hồi môn khi Đồng Phu nhân gả cho Đồng Trác, tất nhiên bộ phận tư binh này là do Đồng Phu nhân nắm giữ, Đồng Trác cũng không thể điều khiển. Sau đó, Đồng Phu nhân lại phân tư binh dưới trướng thành ba phần , tặng cho ba tỷ muội Đồng Ngọc.

Đồng Chiêu tính tình hiền thực, không thích chém giết, vì thế sau khi thành thân với Ngưu Phụ, liền đem tất cả tư binh của nàng tặng cho Đồng Viện, điều này cũng khiến cho ở trong Đồng phủ ngoài vợ chồng Đồng Trác thì Đồng Viện là người có tư binh lớn nhất.

Đương nhiên là chưa tính đến Lão phu nhân.Trên thực tế Đồng Phi ngày nào cũng ở bên Lão phu nhân, nhưng cũng không rõ là lão phu nhân trong tay có thế lực như thế nào, bất quá hẳn có thể đoán ra, thế lực Lão phu nhân không yếu hơn của Đồng phu nhân, thậm chí còn mạnh hơn.

Đồng Viện từ nhỏ đến lớn đều ỷ vào vợ chồng Đồng Trác cùng với Lão phu nhân yêu thích cho nên không có người nào dám trợn mắt với nàng. Mặc dù là sau khi kết hôn, Lý Nho là mưu sĩ đắc lực nhất dưới trướng Đồng Trác cũng không dám trợn mắt nhìn nàng.

Những điều này cũng tạo thanh tính điều ngoa cho Đồng Viện. Còn Đồng Phi thì sao, Hắc tuy rằng rất xấu, nhưng Đồng Viện biết, vị đệ đệ này kỳ thực luôn đối nữ nhân rất ôn nhu. Mười năm qua Đồng Viện chưa bao giờ thấy Đồng Phi nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng không biết vì sao thời điểm khi hắc tức giận, Đồng Viện không sợ trời không sợ đất lại cảm giác được một cỗ sợ hãi, loại cảm giác này chỉ có khi đối diện với phụ thân là Đồng Trác.

Theo bản năng Đồng Viện lập tức gọi gia tướng. Từ trong ngực lấy ra một khối ngọc đầu hổ nói: “ Lập tức triệu tập nhân mã quét sạch Phân đàn của Thái bình đạo ở Lâm Thao, hai người cầm đầu tuyệt đối không buông tha, nếu có người dám cản trở giết không tha?”

“ Vâng!”

Tên gia tướng lập tức thúc ngựa rời đi. Đồng Viện quay lại nhìn Đồng Ph , phát hiện sự ngơ ngác của chính mình.

Ta vì cái gì lại nghe hắc, ta vì sao lại có cảm giác sợ hắc?

Đồng Viện đột nhiên cảm thấy một cỗ tức giận , phóng ngựa tiến đến đuổi tay bắt lấy lỗ tai của Đồng Phi mắng: “ Tử A Sữu, cứ nhiên dám nạt cả ta.”

Đồng Phi hét thảm một tiếng, đuổi tay ngăn cản Đồng Viện. Nếu nói thì hắc cũng không sử dụng khí lực. Nhưng hắc cũng không nghĩ lại, hắc có thể vũ lộng hơn một trăm cân đại chuỳ, thì cho dù có đẩy nhẹ thì Đồng Viện cũng làm sao có khả năng thừa nhận? Huống chi Đồng Viện cũng chỉ là đùa.

“ A....”

Đồng Viện suýt nữa té xuống ngựa, may mắn Đồng Ngọc nhanh tay nhanh mắt vội vàng đỡ Đồng Viện.

“ A Sữu, người phát điên cái gì thế?”

Đồng Phi khuôn mặt đỏ lên, vò đầu nói: Đệ không phải cố ý, vừa rồi đệ đang suy nghĩ, không nghĩ tới.....A , Đệ nhớ ra rồi.”

Trên thực tế, từ khi Đồng Phi có chiến mã thuộc về mình, thì đã cảm thấy thiếu thứ gì, loại cảm giác này mỗi khi hấn cưỡi ngựa càng làm cho hấn khó chịu, Đồng Viện suýt ngã ngựa thì đột nhiên làm cho hấn nghĩ tới.

“ Bàn đạp...”

Bàn đạp trong truyền thuyết không phải tiểu thuyết nói rằng thời Tam quốc chưa xuất hiện bàn đạp sao? Đúng rồi, còn có móng ngựa, tựa hồ cũng chưa có xuất hiện qua, Đồng Phi đối với bàn đạp cũng không phải là phi thường khắc sâu, bộ dạng móng ngựa cũng không phải nhớ kỹ. Dù sao thời hiện đại cũng rất ít cưỡi ngựa hướng hồ là ở miền núi.

“ Lục Y , nhà chúng ta có công tượng không?”

“ Công tượng?”

“ Đúng, chính là thợ rèn ấy.”

Đồng Viện lúc này đã ngồi vững trên ngựa, nghe được câu hỏi của Đồng Phi, tiếp lời nói: “Đương nhiên là có. Nếu không vũ khí của chúng ta như thế nào đúc, người cho rằng đôi Đại chuỳ kia là thế nào tạo tới? Còn không phải nãi nãi mệnh lệnh cho công tượng tạo ra sao.”

Đồng Phi gật đầu: “ Tứ tử, sau khi chọn ngựa xong, có thể hay không tìm cho đệ hai gã công tượng?”

“ Có chuyện gì, đệ muốn tạo ra cái gì?”

Tâm tình Đồng Phi đang rất thư sướng liền đáp: “cái này....Sơn nhân tự có diệu kế.”

“ Sơn nhân cái đầu quỷ ấy!”

Nhưng Đồng Ngọc lại dùng ánh mắt phi thường cổ quái nhìn Đồng Phi, trên vẻ mặt như đang nghĩ cái gì .

Đồng Phi không có lưu ý đến ánh mắt của Đồng Ngọc, liền dục ngựa đi ra khỏi thành, trong suy nghĩ của hấn thì trong tiểu thuyết Tam quốc bàn đạp và móng ngựa tựa hồ chính là rất nhỏ không có gì đáng nói. Cái gì Nỗ tiên a, cái gì xe công thành a, mỗi khi nhớ tới những người xuyên qua biết thiết kế những đồ vật như vậy, Đồng Phi hâm mộ muốn chết.

Đáng tiếc, cái gì nỗ tiên a, Phương pháp làm thép, hấn một cái cũng không thông.

Bất quá, không hiểu cũng không có vấn đề gì, móng ngựa, bàn đạp ... tuy nhỏ bé nhưng cũng đã làm cho hấn cảm thấy vui vẻ.

Đây là bước nhỏ của hấn , nhưng lại là bước dài của lịch sử.

Chỉ tiếc thời hấn học trung học, lão sư cũng chưa nói qua phương pháp tôi luyện , sau khi tốt nghiệp trung học lập tức trở thành một anh phòng hộ rừng, cánh cửa đại học cũng không có mở ra đối với hấn. Có đôi khi nghĩ lại cũng thật bội phục những người học đại học thật là giỏi, nếu năm đó hấn đậu đại học thì...

Đồng Gia là gia tộc ở Lâm Thao, tất nhiên cũng chiếm vô số đất đai . Ở chỗ mốc ranh giới giữa Lâm Thao và Khương nhân có một mảnh lớn đất đai,mục trường chính là tài sản của Đồng gia. Vốn mục trường của Đồng gia cũng không lớn như vậy, nhưng khi Bạch Khương di chuyển , trước khi đi họ đem mảnh thổ địa tốt nhất đem cho Đồng Trắc, điều này cũng khiến cho thổ địa của Đồng gia tại Lâm Thao bài nhanh thứ nhất.

Vừa tiến vào mục trường thì Đồng Phi có thể chứng kiến từng đoàn ngựa đang ăn trên bãi cỏ. Đương nhiên không thể thiếu những kẻ chăn dắt, và những con Mục Dương Khuyến *(Đây là một loại chó săn canh gia súc) đi theo sau đàn ngựa.

Đồng Phi rất thích chó, ở đời trước lúc làm Phòng hộ rừng cũng có nuôi qua một con, nhưng sau này bị bọn săn trộm giết chết.

Đi vào thời đại này Đồng phi cũng không thay đổi sự yêu thích của hấn .

Nhưng lão phu nhân lại không thích chó, vì Lão phu nhân thích thanh tĩnh thể cho nên hẳn cũng ở một chỗ với lão phu nhân nên không có cách nào nuôi chó. Bất quá dù vậy, nếu có cơ hội hẳn vẫn thích chơi đùa với Dương Mục Khuyển.

Lại nói tiếp, Đồng Phi huấn luyện chó rất có bổn sự, tại mục trường là tương đối có tiếng.

“ Tứ tỷ, lần trước đệ đã nói với tỷ, Tỷ có hay không đã cho người đi làm?” Đồng Phi dừng ngựa dò hỏi.

Đồng Viện ngăn ra : “ Chuyện gì?”

“ Quả nhiên là quên!” Đồng Phi vỗ cái trán, buồn rầu nói: “ Đệ không phải đã nói với tỷ là mục trường chúng ta quá lớn, tốt nhất nên xây tường rào, thiết kế một cái đài quan sát, Nơi này là chỗ Khương, Hán lẫn lộn, quan hệ rất phức tạp. Mà quan chức Phụ thân càng lớn thì khó tránh khỏi một số ít ánh mắt bọn đạo tặc, chúng ta cũng nên cẩn thận một chút.”

“ Tỷ, tỷ quên.”

Đồng Ngọc dục ngựa tiến lên nói: “ A Sửu, đệ muốn xây công sự ở nơi này sao?”

Đồng Phi lắc đầu trả lời : “ Đương nhiên là không phải.... Xây công sự thì thật sự phiền toái, hơn nữa lại khiến cho Khương nhân hiểu lầm, ý của đệ là chỗ này thiết lập một cái hàng rào và kiến thiết một cái đài để xem xét tình huống, thứ hai chủ yếu là bảo vệ sản nghiệp của chúng ta.”

18. Chương 18: Sư Tông Thú(2)

“ Đơn giản như vậy?”

Đồng Ngọc tất nhiên biết Đồng Phi còn chưa nói hết .

Đồng Phi nhìn đám người xung quanh thấy bọn gia tướng đang ở rất xa chỉ có Đồng Ngọc, Đồng Viện và Lục Y bên cạnh hẳn .

“ Đệ cảm thấy được, chức quan của Phụ thân càng ngày càng lớn, nhưng sự nguy hiểm lại càng ngày càng lớn, đệ lo lắng một ngày kia....Chúng ta ít nhất phải có một căn cơ, nơi này hoang vắng, nhưng lại không có môn phiệt chế ước. Mà người Tây Lương nhanh nhẹn dũng mãnh, chúng ta có thể sử dụng, đệ nghe nói Khương nhân gần đây hình như có chút không an ổn, có rất nhiều bộ lạc tự nhiên khó hiểu bị tập kích.”

Đồng Viện gật đầu nói: “ Ta cũng có nghe nói chuyện này, hình như là đại bộ phận bị thôn tước.”

Đồng Ngọc nhìn chằm chằm Đồng Phi : “ A Sửu, đệ nói tiếp đi.”

“ Tiểu bộ lạc mặc dù không có, nhưng có rất nhiều người mất đi gia viên, đồng thời các dũng sĩ cũng lưu lạc khắp nơi, những người này rất vũ dũng, nếu một mình du hiệp làm đạo tặc cũng không đáng lo, đáng lo nhất là những người như vậy tụ tập một chỗ, như vậy sẽ tạo nên phiền toái, đệ nghĩ, nếu bọn họ làm mã tặc thì không bằng hãy thu ỉnh dùng.”

Đồng Ngọc trong lòng có chút nhảy lên, “ A Sửu, đây là đệ nghĩ ra?”

Đồng Phi có chút nhúc nhích đầu, cộc lốc đáp: “Đệ cũng chỉ suy nghĩ như vậy, phương diện này có rất nhiều khó khăn, cho nên không có nói qua với nãi nãi.”

Đồng Viện thật ra không cảm giác có gì không đúng cả, chỉ cho rằng làm như vậy thì địa vị của Đồng gia tại Tây Lương sẽ trở nên lớn hơn mà thôi.

“ A Sửu, đệ đã sớm nói qua! Để cho ta thành quản sự nơi này, tự giám sát bọn họ làm việc.”

Lúc này quản sự của mục trường dẫn người đến bái kiến. Đồng Ngọc còn muốn tiếp tục hỏi, nhưng thấy nhiều người quá không thích hợp nên lại thôi.

“ Đại tỷ, đàn ngựa hoang mà tỷ đưa đến đâu?” Đồng Viện nhanh miệng hỏi.

Đồng Ngọc cười cười, thoáng nhìn qua quân sự, Quân sự lập tức hiểu được vội ở trên ngựa hạ thấp xuống nói: “ Tứ tiểu thư, đàn ngựa mà đại tiểu thư cho người đưa đến đã được mang đi cho chiếu cố, tiểu nhân dẫn đường cho ngài, mời ngài đi theo tiểu nhân.”

Quân sự cưỡi ngựa phía trước dẫn đường, Đồng Ngọc bốn người đi theo phía sau.

Gia tướng của Đồng phủ đi theo sau với khoảng cách khoảng hơn hai mươi trượng.

Đồng Ngọc đi tới đàn ngựa, số lượng quả thực không ít, ước chừng có hơn ba trăm thất(con) ngựa, trong đó một thất nhìn rất hùng dũng. Tại thời điểm này, đoàn ngựa hoang đã hoàn toàn bị chinh phục.

Cũng khó trách, Khương nhân giỏi về thuần ngựa, hơn nữa ở mục trường cao thủ thuần ngựa cũng không thiếu cho nên cũng không tính là khó khăn.

Nhưng chính đàn ngựa hoang này chưa cùng với đám ngựa của mục trường hoà vào một thể cho nên phải chặn đơn độc một mảnh .

Lục Y chứng kiến nhiều ngựa như vậy cao hừng hực không ngừng vỗ tay, nàng đi theo phía sau Đồng Viện, chờ cho Đồng Viện chọn ra một con ngựa màu hồng , thì rất nhanh nàng cũng chọn một con Tiểu bạch mã, những nữ tử Tây Bắc thân thủ bất phàm. Đồng Viện và Lục Y sau khi chọn xong ngựa liền muốn thử một vòng, bất quá con ngựa trắng tuy đã được thuần phục nhưng dã tính của nó vẫn còn. Quân sự lo lắng gặp chuyện không may cho nên vội vàng cho người đến hộ trợ, chỉ để lại Đồng Ngọc cùng với Đồng Phi ở phía ngoài.

Đồng Ngọc nhìn Đồng Phi hỏi: “ A Sửu, như thế nào lại không đi chọn một con?”

“ Đồng Phi cười cười nói: “ Ta còn đang quan sát!”

“ Nga, A Sửu cũng biết xem ngựa?”

“ Cũng không thể nói là biết rõ, nhưng nhị tử phu cũng đã chỉ điểm cho đệ ít nhiều về ngựa, cho nên cũng biết đôi chút.”

Đồng Ngọc cười nói : “ Vậy thì cứ nhìn đi!”

Đồng Phi bước lại hàng rào nhìn chằm chằm vào đàn ngựa, cũng không quay đầu lại nói: “ Ngựa chia thành Tam thập nhị tướng, ốm mắt trước tiên, rồi sau đó xem tiếp có hay không có Phương viên , cái gọi là mắt chính là giống như tử linh đang treo, con người nhìn như xoè ra, thì tuổi thọ và sức bền cũng rất tốt.

“ Phía đầu thì xem thế nào?”

“ Nhìn mũi giống như có chữ trường thọ, toàn đỉnh phải cao hơn mắt, tông mao phải chia ra, mặt phải như không có thịt, người đâu!”

Đồng Phi chỉ vào một con hắc mã trong chuồng: “ Đem con ngựa kia kéo qua đây!”

Liền có một tên gia nô chạy tới hắc mã mà Đồng Phi nhìn trúng dắt tới, Quân sự sai người giữ cho Đồng Phi, lại bị Đồng Phi ngăn lại.

Hắn đi về phía trước, hai tay đặt lên lưng ngựa.

Đồng Ngọc bảo quân sự không cần lên tiếng lắng lắng nhìn Đồng Phi , một lát sau Đồng Phi đột nhiên dùng sức, hai tay nhấn mạnh xuống, hắc mã đột nhiên hí lên một tiếng bốn vó mềm nhũn, liền quỳ xuống mặt đất.

“ Không được!”

Đồng Phi thở dài, đi đến bên người Đồng Ngọc.

Đồng Ngọc tò mò hỏi: “ A Sửu , tỷ thấy con ngựa kia không sai, vì cái gì không cần?”

“ Trong tương lai nó không chống đỡ được đệ.”

“ Chống đỡ không được? Làm sao có thể...”

Đồng Phi cười khổ nói: “Đại tỷ, đệ hiện giờ mới có mười hai tuổi, thể trọng đã được một trăm năm mươi cân, chờ ta trưởng thành chỉ sợ rằng thể trọng sẽ hơn hai trăm cân, hơn nữa cả khôi giáp, binh khí, con ngựa này tuy rằng không sai, nhưng còn không đủ chống đỡ được đệ.”

Đồng Ngọc cười nói: “Ta xem con ngựa này chống đỡ năm trăm cân không thành vấn đề, binh khí của đệ nặng một trăm năm mươi cân, cộng cả thể trọng cùng với áo giáp nhiều nhất cũng có thể là bốn trăm cân, làm sao không thể chống đỡ được?”

Đồng Phi liếc mắt nhìn đại tỷ rồi nhẹ giọng nói: “Binh khí của đệ bây giờ chỉ là dùng cho luyện công, nãi nãi đã chuẩn bị cho đệ một đôi đại chuỳ khác, nói là chờ đệ lớn lên rồi mới sử dụng được, cho nên đệ mới nói con ngựa này chống đỡ không được.”

Đồng Ngọc ngẩn người ra, “Một Đôi Đại chuỳ khác? Nặng bao nhiêu?”

“Ba trăm bốn mươi bốn cân!”

Đồng Ngọc nghe được không khỏi ngạc nhiên. Binh khí ba trăm bốn mươi tư cân, hơn nữa cộng với thể trọng và khôi giáp vậy thì cũng đã hơn sáu trăm cân.

Nàng không khỏi hít sâu một hơi, cười khổ nói: “A Sư, cho dù là ngựa xích thố cũng chưa chắc đã được.”

Đồng Phi thờ dãi gật đầu nói: “Đệ biết....Nhưng đệ cũng không có biện pháp.”

“Đừng nản chí, tương lai tỷ tỷ sẽ nghĩ biện pháp, nói không chừng có thể tìm được thần câu thì sao, đúng rồi A Sư, đệ không phải thích cầu sao?”

Thấy Đồng Phi không chọn được ngựa có chút ừ ừ, Đồng Ngọc Vội vàng an ủi.

“Đồng Phi ngẩng đầu nói: “Đệ thích cầu nhưng nãi nãi lại không thích.”

“Không sao cả, để tỷ tỷ nhờ người ta tìm cho đệ một đầu ngao khuyến của Tây Khương để tại mục trường, đệ đã trưởng thành, nãi nãi không thể suốt ngày đi theo đệ, mà đệ cũng có thể yêu cầu nãi nãi ở tại mục trường, nãi nãi chắc cũng sẽ không ngăn trở đệ.”

Nhân Đồng của Đồng Phi sáng rực lên, liên tục gật đầu.

Đồng Ngọc cùng với Đồng Phi đang nói chuyện thì bên kia Đồng Viện cùng với Lục Y cũng đã quen thuộc toạ kỵ.

Nhị nữ ngồi trên lưng ngựa không ngừng chạy nhanh, tiếng cười vang lên không ngừng.

“A Sư mau tới a, xem ngựa của chúng ta, ai chạy nhanh hơn?”

Đồng Viện đưa tay gọi, phi ngựa hướng Đồng Phi chạy tới. Đột nhiên từ phía xa bãi cỏ truyền đến một đợt hí dài tê, tiếng hí của con ngựa kia giống như sấm đánh giữa đêm khuya, làm cho đàn ngựa trong mục trường nổi lên một trận kinh hoàng.

Đồng Viện đang cười ngựa thì bất thành linh bị tiếng ngựa hí làm hoảng sợ, nhất thời ngẩn cả người.

Con ngựa hoang mới được thuần hoá, dã tính đang tồn tại, lại đang hoảng sợ liền hướng phía ngoài phóng đi giống như nổi điên, mấy tên gia nô tiến tới đều bị con ngựa hoang húc cho bay ra ngoài té lên mặt đất, làm cho hộc cả máu.

“Ngựa dữ chúng, ngựa dữ chúng!”

“Bảo vệ tứ tiểu thư!”

Đám người xung quang đều bối rối, Đồng Viện trên lưng ngựa không ngừng thét chói tai. Đồng Phi vội vàng đẩy một tên gia tướng, găm gừ nói: “Nhìn các con ngựa khác, nơi này có ta!”

Nói xong, hắn liền cất bước xông lên phía trước con ngựa đang lao tới.

“A Sư, mau tránh ra!”

Đồng Ngọc sợ hãi. Nàng rất rõ ràng, một con ngựa hoang mới được thuần phục khi điên lên sẽ có bao nhiêu đáng sợ, muốn chạy lại kéo Đồng Phi lùi lại, nhưng lại bị bọn gia tướng dứ lại, mắt thấy con ngựa điên vọt tới trước mặt Đồng Phi, thì thấy Đồng Phi làm một cái trung bình tấn, hai tay hung hăng dứ chặt lấy đầu ngựa.

Tiểu hồng mã kêu to một tiếng, hai vó chống lên trời.

Đồng Phi tiến lên từng bước, bắt được dây cương dùng sức kéo, một tay kia ôm cổ ngựa, dồn khí đan điền hét lớn một tiếng, đầu ngựa hoang kia bị một kích lôi đình vạn quân, lập tức con ngựa đã bị Đồng Phi vật ngã xuống đất.

Đồng Viện thất kinh bỏ nhào vài vòng trên mặt đất, nhất thời đầu óc đều một mảnh trống rỗng.

Con ngựa hoang vẫn đang cố dẫy dụa, nhưng không ngờ lại bị Đồng Phi gắt gao đè chặt, ấn trên mặt đất. Đồng Phi một mặt đè ngựa, một bên huyết sát. Đây là bí quyết của người trong mục trường bày cho hắn, huyết sát có thể làm ổn định tâm trạng của ngựa, dần dần ngựa hoang không còn dẫy dụa, một lát liền có gia nô đi tới kéo tiểu hồng mã lên, Đồng Phi cũng sức cùng lực kiệt ngồi yên một chỗ không ngừng thở dốc.

“Ta muốn giết nó!”

Đồng Viện vừa tỉnh táo thì thanh âm gầm rú, đoạt một thanh kiếm từ trong tay gia tướng, liền hướng về tiểu hồng mã tới.

“Tứ tử, chuyện tình không liên quan tới nó, nó là do bị kinh động mà nổi điên. Nếu muốn giết nó thì đệ cần gì phải cần gì chế phục nó? Sớm biết vậy, đệ đã đem một quyền đánh chết nó, tỷ xem, nó cũng biết sai lầm rồi, nó không phải hướng về tỷ nhận sai sao?”

Đồng Phi vội vàng chạy qua ôm lấy Đồng Viện, tiểu hồng mã cũng tinh thông nhân tính đi tới, ánh mắt ngập nước nhìn nàng.

Đồng Viện nhất thời mềm lòng!

Từ trong tâm mà nói nàng cũng rất thích con ngựa tiểu hồng này, thật sự là không đành lòng giết nó. Nhưng bị như vậy kinh hoàng, nếu không có chỗ phát tiết thì trong lòng luôn có một cơn ghen cực kỳ khó chịu.

“Là cái gì đã làm kinh động tiểu hồng của ta?”

Quản sự cũng bị dọa cho khuôn mặt trắng bệch, hắn đương nhiên biết tứ tiểu thư của Đồng gia tính tình thế nào, nghe được Đồng Viện hỏi vội vàng chạy tới, cẩn thận hồi đáp: “Nhất định là thất ngựa chết tiết kia chạy đến, nhất định như vậy.”

“Con ngựa nào?”

Đồng Phi nhin không được mở miệng hỏi, nghe thấy tiếng hí thì biết con ngựa kia nhất định không phải phạm vật.

Quản sự vội vàng thưa: “Là một cô* ngựa (*Chỉ thích sống một mình) rất khó xem, lại không thích sống chung với đàn. Thời điểm mới sinh hạ, ngựa mẹ không để ý đến, hơn nữa thường xuyên cùng ngựa bên ngoài xung đột, nó đã đá chết mấy thớt ngựa, tiểu nhân mấy lần đã muốn giết nó.”

Đồng Phi ngoắc tay bảo tên gia tướng đem ngựa lại.

Hắn phi thân lên ngựa, “Con ngựa kia hiện ở nơi nào?”

“Phổng chừng đã bị người vây quanh, con ngựa kia tính tình rất cương liệt, ai cũng không thuần phục nó được. Cũng chỉ có Tiểu Thiết ở mục trường mới có thể tiếp cận nó được một chút, Lúc trước thời điểm tiểu nhân muốn giết nó, nhưng Tiểu Thiết chết sống không chịu, tiểu nhân mới buông tha cho nó.”

“Tiểu Thiết là ai?” Lục Y hỏi.

Quản sự trả lời: “Là một cô nhi Khương nhân, ba năm trước tiểu nhân thấy hắn có tài dưỡng ngựa vì vậy liền mua từ bọn bán nô lệ, hắn thật ra cũng rất thông minh, nhưng đối với ngựa rất si mê, ở nơi này người ta gọi gần là tiểu mã si, coi như là một người có tài.”

Đồng Phi vội hỏi: “ Con ngựa kia có bộ giáng thế nào?”

“ Xấu Rất xấu Còn chưa đến hai tuổi, hơn nữa lại phi thường dữ dằn.Ở chỗ này đã có hai tên thuần ngựa đã bị nó giết chết.

Đang nghe thì Đồng Phi chợt nghe truyền đến một tiếng ngựa hí dữ dằn .

Hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn ra phía xa, nhưng không ngờ lại thấy một cảnh tượng làm cho hắn ngây người.

19. Chương 19: Mã Nô Tiểu Thiết(1)

Phía trong bãi cỏ, một màu đen liệt mã đang bị vây quanh, bốn năm sợi dây thừng đang quấn trên người nó, mười mấy đại hán đang ra sức muốn kéo nó lại.

Nhưng là liệt mã vẫn ngẩng cao đầu, ở trên cổ mang theo một đám bờm màu vàng giống như sư tử đang phát phơ bay theo gió, nó phát ra tiếng kêu gào như sét đánh, mặc dù bị dây thừng buộc lại cổ nó, mặc dù là bị giết nó cũng không nguyện ý thuận phục nhân loại.

Chỉ thấy bốn vó nó nhảy lên, dây dựa không ngừng.

Cặp con người màu tử sắc thảnh thoảnh có chút quang mang hiện lên, tứ chi cường kiện (Dững mãnh) Thân thể hùng mạnh, đều cho người ta cảm thấy rất tuần mỹ. Tuy rằng nó bộ dạng cũng rất xấu, nhìn qua giống như dã thú, nhưng mọi người cũng phải thừa nhận, con ngựa này mới đúng là chân chính thảo nguyên chi vương , đây mới chân chính là Long cầu.

Đồng Phi nhìn đến ngây người!

Khi thời điểm liệt mã dây dựa phản kháng thì hắn có thể từ con người của nó chứng kiến mang theo nỗi cô tịch.

Ngựa tuy xấu, nhưng ta thích!

Khoé mắt dư quang hiện lên một đạo hàn quang, một gã gia tướng đã giương cung lên chuẩn bị đem liệt mã bắn chết để lấy lòng Đồng Viện.

Đồng Phi giận tím mặt, roi ngựa trong tay giống như linh xà quấn quanh cổ tên gia tướng rồi dùng sức lôi một cái.

Tên gia tướng kêu thảm rơi từ lưng ngựa xuống, không đợi cho hắn đứng lên thì roi ngựa đã đánh xuống thân hình hắn, Đồng Phi có bao nhiêu khí lực, huống hồ đang trong lúc thịnh nộ làm tên gia tướng nằm trên mặt đất không ngừng hét lên thảm thiết.

“ Ai dám làm bị thương nó, lão tử liền xé xác hắn, giết cả nhà hắn!”

Đồng Phi vừa nói vừa nhảy xuống ngựa, rống to nói: “ Đừng tránh ra cho ta, nó là của ta!”

Đồng Ngọc vội vàng bắt lấy tay Đồng Phi nói : “ A Sư , đừng xúc động....Nếu đệ muốn ngựa , tỷ tỷ trở về tìm cho đệ một con, đệ không cần tìm nó, ở Khương nhân có một truyền thuyết, có một loại ngựa là do thần thú Nghê loan cùng kết hợp với long cầu sinh ra hậu đại, được gọi là Sư Tông Thú. Nghe nói Sư Tông Thú xuất hiện thì sẽ mang theo đại nạn, ai nếu cưỡi nó thì sẽ chết không tử tế.”

Đồng Phi lắc đầu , “ Đại tỷ, tỷ buông tay đệ ra, đệ muốn nó, lần đầu tiên thấy nó , ta chỉ biết, nó là của ta!”

Đồng Ngọc vẫn muốn khuyên can Đồng Phi, nhưng lại bị Đồng Phi đẩy ra, hắn vội vàng bước tới, còn cách Sư tông thú khoảng hai mươi bước thì dừng lại, phát tay bảo mấy tên gia nô cùng với gia tướng lui ra, sau đó đối diện nhìn Sư tông thú.

Sư Tông thú cũng đành chỉ dấy dựa tường mắt nhìn Đồng Phi.

Nó tựa hồ nhìn ra ý đồ của Đồng Phi, cặp mắt mang theo ngũ thải quang mang, hiện lên một đạo trào phúng .

Đồng Phi đột nhiên nở nụ cười, chỉ vào sư tông thú nói: “ Người là của ta!”

Sư tông thú thở phì ra một hơi, khinh thường ngẩng đầu lên, nó cắn đứt những sợi dây thừng còn bám trên người nó, móng chân không ngừng cào trên mặt đất, cơ hồ là đồng thời Đồng Phi cũng giống như động tác của Sư tông thú , đối mặt với nhau giống như hai võ sĩ chuẩn bị quyết đấu .

Mắt thấy sư tông thú như muốn đánh trên người Đồng Phi, Đồng Viện cùng với Lục Y hoảng sợ hét lên, hai mắt nhắm lại, Sư tông thú đột nhiên trợn mắt, hung hăng vỗ hai chân trước vào người Đồng Phi, Mà Đồng Phi cũng không sợ hãi chút nào, hét lớn một tiếng bắt được hai chân trước của sư tông thú. Ngựa thì muốn giết người , người thì muốn thuần ngựa, Đồng Phi lập tức lùi phía sau hai bước, mà sư tông thú cũng lùi về phía sau hai bước.

“ Hảo Súc sinh!”

Đồng Phi cất tiếng cười to, ở thời đại này sinh sống đã hơn mười năm, cũng chưa có công việc nào làm cho hắn thấy nhiệt huyết, Nhưng hiện tại máu của hắn bắt đầu thiêu đốt, Đồng Phi biết, con ngựa này nhất định là của hắn.

Bị đẩy ra, Sư tông thú linh hoạt liền há mồm hướng về phía Đồng Phi táp tới.

Đồng Phi lẹn nhanh chóng tránh thoát, nhân cơ hội tiến đến gần sư tông thú, muốn nhảy lên lưng nó, nào biết sư tông thú này quá thông minh, nhìn thấy ý đồ của Đồng Phi, ngay khi Đồng Phi muốn nhảy lên , thì nó dùng thân hung hăng đánh mạnh vào người Đồng Phi.

Mà Đồng Phi vừa nhảy lên không có chỗ tránh nên bị sư tông thú đụng mạnh cho ngã xuống đất .Sư Tông thú vội vàng chạy lại ý đồ đâm chết Đồng Phi, Đồng Phi vội vàng rúc vào dưới bụng ngựa, sau đó hung hăng đánh mạnh vào bụng ngựa, làm cho sư tông thú bị lão đảo suýt nữa thì bổ ra mặt đất.

Một người một ngựa giữa vùng thảo nguyên rộng lớn đang so tài đấu trí.

Mà xung quanh mọi người xem cuộc chiến không khỏi có chút choáng váng, ngay cả rầm cũng không dám phóng .

“ Đại tiểu thư, thiếu gia không có việc gì chứ?”Lục Y hết hồn , nhẹ giọng hỏi.

Đồng Ngọc cắn môi , ngực không ngừng hô hấp, nhẹ giọng trả lời: “ Hắn là sẽ không..... Có lẽ, Sư tông thú chính là lão thiên gia ban cho A Sữu làm toạ kỵ nếu A Sữu mà không chế phục được nó thì ta nghĩ không còn có ai chế phục được nó.”

“ Chế phục không được thì giết nó!”

Đồng Viện tức giận nói, con ngựa chết tiết dám làm cho bốn tiểu thư xấu hổ?

Đồng Ngọc cười nói : “ Mọii nếu giết nó, A Sữu sẽ tìm người liều mạng.”

Tam nữ đang nói chuyện với nhau thì bỗng nhiên nghe đám người xung quanh thét lên kinh hãi. Ngẩng đầu nhìn thì thấy Đồng Phi đang ngồi trên lưng ngựa, nhưng Đồng Phi chưa ngồi vững thì đã bị Sư tông thú đá hậu một cái làm hắn rớt xuống, rồi lùi ra sau không ngừng thở phì phò.

Đồng Phi cũng há mồm ra thở, nhưng khuôn mặt lại tràn đầy nụ cười.

“ Có cá tính , Lão tử thích!”

Đồng Phi muốn đứng lên, nhưng hai chân mềm nhũn, liền quỳ xuống mặt đất, Sư tông thú cũng phủ phục xuống mặt đất thờ đống đối mặt với Đồng Phi, lát sau uốn éo đầu vẫn là bộ dạng khinh thường, Đồng Phi mặc dù không có chinh phục được Sư tông thú , nhưng ngược lại sư tông thú cũng không thắng được hắn .

“ Hôm nay dừng lại ở đây, người là của ta, không có sự đồng ý của ta, bất luận kẻ nào cũng không được cười trên người của người.”

Sư tông thú phun ra một cổ nóng bỏng hơi thở, hí dài một tiếng hình như là muốn khiêu chiến Đồng Phi, lại giống như đảm bảo.

“Lại, lại nâng thiếu gia dậy!”

Hai tên gia tướng vội vàng chạy tới nâng Đồng Phi dậy, nhưng không có người nào dám lại gần sư tông thú, Sư tông thú liền xoay người, tập tễnh hướng về phía xa đi tới, nhìn rất cô tịch, nhìn nó đi qua đàn ngựa lại bày ra một tư thế cao ngạo.

“ Cho nó cỏ khô tốt nhất , cho nó chỗ ở tốt nhất....”

“ Thiếu gia, nó không ăn!” Quản sự cười khổ nói: “ Con ngựa này rất kiêu ngạo, cũng rất cổ quái, nó không ăn chung cỏ khô với đàn ngựa , cũng không ăn cỏ khô chúng ta chuẩn bị. Thà rằng đi ăn một chút cỏ dại , thà rằng ngủ ở bãi cỏ cũng không muốn ở cùng với đoàn ngựa. Bất quá tiểu nhân lần đầu tiên thấy có người cũng có sức lực ngang nó”

20. Chương 20: Mã Nô Tiểu Thiết(2)

“ Tương đương sao?” Đồng Phi nhàn đồng hơi nhíu lại nhìn sư tông thú đang bước đi, đột nhiên quát to :“ A Sữu , nhớ kỹ, người là của ta....Chiếu cố tốt chính mình, ngày mai chúng ta lại đánh tiếp, đánh đến khi nào người chịu phục mới thôi.”

Đám người Đồng Ngọc nghe được rất ngạc nhiên.

A Sữu , đây chính là nhũ danh của Đồng Phi a!

Thất Mã sư tông thú đang tập tễnh bước về phía đồng cỏ thì nghe tiếng hô của Đồng Phi, quay đầu nhìn thoáng Đồng Phi hí dài một tiếng, nhanh chân chạy như điên.

Đồng Phi cười nói :” Tương đương sao? Người xem, ta ngay cả đi đều phải có người nâng, nó còn có thể tự mình chạy như vậy, kỳ thật ta đã thua....Đừng ôm ta, một con ngựa đã có ngạo khí như vậy, ta nhất định sẽ không thua nó.”

Đồng Ngọc vừa đi lên thì nghe thấy lời này của Đồng Phi .

Nang xua tay bảo cho gia tướng lui ra nói : “ A Sữu, tỷ tỷ mệt mỏi, giúp tỷ tỷ một lần , được không?”

Nói xong cũng không quản Đồng Phi đồng ý, cánh tay vòng qua thân thể hắn. Đồng Phi biết, Đại tỷ muốn hắn nâng thực ra là đang nâng hắn, Đồng thời hắn cũng hiểu được, lấy tình trạng của hắn bây giờ thật đúng là cần người nâng.

“ Đồng Tam, buổi tối hôm nay chúng ta sẽ hạ trại ở đây, người phái người bảo với lão phu nhân một tiếng.”

Đồng Viện phân phó cho quản sự xong, liền cười hì hì đối với Đồng Phi nói: “ A Sữu , tại sao lại lấy nhũ danh tặng cho nó?”

“ Đồng Phi cười nói : “ Nó vốn là xấu mà!”

“ Người tiểu gia hỏa này thật đúng là một tên liều mạng, bất quá ta đúng là lần đầu tiên thấy Sư tông thú, tính tình quả thật rất cương liệt.”

Đồng Phi nghiêm mặt nói :” Không phải là cương liệt mà là ngạo!”

Nói xong, hắn cúi xuống nói nhẹ : “ Kỳ thật ta cảm thấy ta và nó rất giống nhau , Phụ thân không thích ta, nô bộc trong nhà đều sợ ta.....Còn nó? Cũng là giống nhau, mẫu thân không thích nó, bày đàn không tiếp thu nó. Tuy rằng nó chỉ là một con ngựa nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của nó thì ta có thể cảm nhận được nó rất giống ta ...Chúng ta đều rất cô độc.”

Bàn tay Đồng Ngọc khẽ run lên nhìn Đồng Phi liếc mắt một cái, cũng không biết nói gì.

Mục Trường rất nhiều nơi được bao quanh, gồm phân ra mấy chỗ, nhưng nói chung là rất đơn sơ, nơi ở của quân sự và các gia tướng ở thì chỉ dùng các tảng đá xây phòng, còn về bọn người nô lệ hạ đẳng thì ở chung với ngựa và những đồng cỏ khô.

Quân sự đã sớm cho người dọn dẹp phòng sạch sẽ để nghênh đón đám người Đồng Phi.

Sau khi đi vào phòng thì Đồng Phi trước tiên nhìn thấy một tên khương nhân hài tử khoảng mười hai , mười ba tuổi đang chảy máu quỳ rạp dưới đất, xung quanh còn có mười mấy gia nô đứng nhìn.

Đồng Phi chau mày đi thẳng vào ngồi xuống, Đồng Ngọc cùng với Lục đi ra phía sau thay quần áo, trong phòng chỉ còn Đồng Phi cùng với Đồng Viện.

Đồng Phi hỏi : “ Thiếu niên ngoài cửa là ai?”

“ Thiếu gia, đây là người mà tiểu nhân vừa nói với ngài là Tiểu Thiết, Trước kia đầu sư tông thú đều là do hấn canh giữ, nhưng hôm nay do hấn ngủ làm cho sư tông thú chạy vào khu chăn nuôi, còn kinh sợ các vị tiểu thư, thật sự là đáng giận .”

Đồng Viện hừ một tiếng, “ Đích thực là đáng giận, Đồng Tam trước hết hãy phạt tên tiểu tử kia một trăm roi ...”

“ Tứ tỷ, tỷ muốn...”

“ A Sư, người đừng quản, nếu không phạt tiểu tử này, ta hôm nay sẽ không hết giận, Nếu Sư tông thú người đã coi trọng, ta có thể bỏ qua, tóm lại cơn giận hôm nay phải nhờ ra, nếu không ta sẽ rất khó chịu.”

Quân sự có chút làm khó, hết nhìn Đồng Viện rồi lại Nhìn Đồng Phi.

Đồng Phi mặc dù là thiếu gia, nhưng không quyền không thế, ai cũng biết Đồng Trác không thích hấn. Nhưng Đồng Viện thì không giống với, đây chính là Đồng gia tiểu công chúa....Cho dù đắc tội với Đồng Phi nhưng đừng có đắc tội với Đồng tứ tiểu thư.

Đồng Tam cân nhắc một lần rồi phân phó cho hạ nhân .

Đồng Phi có chút mất hứng : Ta đây còn đang muốn thương lượng với tứ tỷ, lão già người có phải muốn đối nghịch với ta sao?”

“ Đồng Tam, con mẹ ngươi, có phải điếc không? Ta nói, chờ một chút.”

“ Tứ tiểu thư nói ...”

“ Chẳng lẽ người nghe lời tứ tiểu thư mà không nghe lời Ta?”

Lời nói này vốn không có vấn đề gì,Nhưng Đồng Viện lại nghe thấy thì cảm thấy khó chịu. Đây là ý gì? Không phải chỉ là một tiểu khương nô thôi sao? Có cần quá phận như thế không?

“ A Sư , người nói gì?”

“ Ta muốn nói, ta đang muốn cùng tứ tỷ thương lượng, lão già này liền phân phó đi xuống, quả thực không để ta vào mắt?”

Đồng Phi cũng không có ý tứ gì, thuận miệng mà nói, không ngờ lại làm cho Đồng Viện mất hứng .

“ Đồng Tam không có làm sai, là ta phân phó cho hấn làm , hấn phải đi chấp hành.”

Đồng Phi có chút giận nói: “ Tứ tỷ, đây bất quá là một chuyện nhỏ, cuối cùng không phải tỷ không bị gì sao? nếu đánh một trăm roi, chỉ sợ tên tiểu tử này không sống nổi? Ta thay hấn cầu tỷ tỷ cho hấn một con đường sống ,xem như bán cho ta một chút mặt mũi.”

“ Đây mà là việc nhỏ?” Đôi mày liễu của Đồng Viện dựng lên, cả giận nói: “ Thiếu chút nữa đã hại chết ta, đây mà việc nhỏ? Đồng Tam đánh thêm một trăm roi.”

Đồng Phi nổi giận, vụt đứng dậy .

“ Tứ tỷ, ngươi có ý gì?”

“ Ta có ý gì ? Ta đang còn muốn hỏi ngươi có ý gì!”

Đồng Viện cũng phát hỏa, Nói thật là nàng cũng không muốn cãi nhau với Đồng Phi, Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nàng đường đường là tứ đại tiểu thư của Đồng gia, lại bị đệ đệ của mình làm ngược ý, thật sự là quá mất mặt mà.

“ A Sư, Nếu ngươi còn xem ta là tứ tỷ thì đừng lên tiếng.”

“ Tứ tỷ , ngươi nếu xem ta là đệ đệ thì tạm tha cho tiểu tử kia một mạng.”

Đồng Phi thực sự cũng không muốn cứu Tiểu Thiết, nhưng chính mình cảm thấy chuyện này không liên quan gì đến hắn, Hơn nữa nếu không có Tiểu Thiết thì Sư tông thú làm sao chạy đến bãi cỏ, nếu như không đến bãi cỏ thì làm sao hắn thấy được?

Lại nói tiếp, việc này quả thật là chuyện nhỏ, nhưng bởi vì gã Đồng Tam kia làm cho sự tình có chút phức tạp, Đồng Viện trừng mắt nhìn Đồng Phi, chợt cắn răng , đột nhiên bước lại gần tên gia tướng đoạt lấy một thanh kiếm hùng hổ hướng đến chỗ thiếu niên.

“ Tứ tỷ....”

Đồng Viện giơ cao bảo kiếm hướng phía thiếu niên chém tới .

Đồng Phi lúc này cũng chạy tới, thấy tình huống như vậy vội vàng đẩy Đồng Viện ra.

Đồng Viện cũng không có nghĩ đến. Đồng Phi vì một tiểu mã nô mà hướng mình động thủ , vì bất ngờ không kịp đề phòng liền bị xô ngã.

“ A Sư!”

Đồng Phi cũng choáng váng, “ Tứ tỷ , đệ không cố ý!”

Đồng Viện đứng lên, vất kiếm xuống đất, nhìn Đồng Phi một lúc lâu rồi nước mắt mới tràn ra, khóc chạy đi ra ngoài.

“ Tứ tỷ....” Đồng Phi định chạy theo , rồi ngoảnh lại trợn mắt nhìn Đồng Tam nói : “ Mở trời cho hắn , chờ ta về xử lý sau.”

Nói xong hắn liền vội hướng phía mà Đồng Viện mới chạy ra.

Khi hắn đuổi đến thì Đồng Viện đã ngồi lên lưng tiểu hồng.

“ Tứ tỷ, tỷ đi đâu vậy?”

“ Buông tay, ngươi quản ta làm gì?”

“ Tứ tỷ, trời hôm nay tới rồi, có chuyện gì chúng ta ngồi lại nói , tỷ cũng đừng một mình chạy loạn, lỡ xảy ra chuyện gì.”

Đồng Viện cả giận nói : “ Ta chết sống liên quan gì đến ngươi? Ngươi đi chiếu cố tên chết tiệt tiểu mã nô ấy, về sau đừng tới tìm ta!”

“ Tứ tỷ....”

“ Ta bảo ngươi buông tay !”

Đồng Phi gắt gao bắt lấy dây cương nói : “ Ta không buông!”

“ Nếu không buông tay thì ta sẽ không khách khí!”

“ Tứ tỷ, đừng làm ồn, có gì nói chúng ta ngồi xuống chậm rãi nói có được không?”

Đồng Viện lúc này nào có nghe thấy Đồng Phi nói gì, Đồng Phi mấy lần ngăn nàng làm cho Đồng Viện giận tới cực điểm, Thấy Đồng Phi không buông tay, nàng liền dùng roi ngựa quất trên người Đồng Phi.

Đồng Phi không nghĩ tới Đồng Viện sẽ xuất thủ, lập tức nhếch miệng một cái, bàn tay cầm cương buông lỏng ra.

Một roi này đánh trúng trên người Đồng Phi, Đồng Viện cũng hối hận, bắt quá trước mặt nhiều người như vậy, nàng dám lao phải theo lao. Thầm nghĩ “ Không sao, có gì về nói nãi nãi ra mặt ...Hơn nữa , A Sửu cũng không trách ta.”

Nghĩ đến đây , nàng liền phóng ngựa chạy đi.

Đồng Phi cười khở đứng tại chỗ nhìn nàng dục ngựa đi, quay lại thì thấy một đám gia tướng đang đứng ngay ra như phỗng, lửa giận trong lòng lại một lần nữa trỗi dậy .

“ Nhìn cái gì? Còn không mau đuổi theo Tứ tiểu thư? Hộ tống nàng về nhà, nếu thiếu một sợi tóc, ta xé xác các người.”

Bọn gia tướng lúc này mới như tỉnh mộng, liền đuổi theo, chỉ để Đồng Phi đứng lại một mình, một lúc sau mới cười khở xoay người bước vào nhà đá .

Ngày hôm nay thật sự là không thuận a!

Ngựa còn không chọn được , ngược lại còn trở mặt với tứ tỷ.

Trên cánh tay tự nhiên đau nhức, trong lòng Đồng Phi nhảy dựng lên: Thời đại này thật sự là khó lăn lộn a.

21. Chương 21: Tâm Tư(1)

Tiếng kêu thảm thiết của Đồng Tam từ bên ngoài truyền vào, cùng với tiếng gậy đánh vào thịt làm cho người ta cảm thấy rung mình. Trong phòng lúc này chỉ có ba người, Đồng Ngọc cùng với Đồng Phi ngồi đối diện nhau, ai cũng không nói một lời.iceice” />

Lục Y rót cho Đồng Phi một chén nước nhưng tay không ngừng run. Có thể nhìn ra được, nàng giờ phút này phi thường sợ hãi, lúc thời điểm trước nàng đi theo Đồng Phi, nàng từng chứng kiến cảnh tượng Đồng Phu nhân cho người đánh chết hai tên gia nô, mặc dù trải qua đã lâu, nhưng nàng vẫn cảm thấy phi thường sợ hãi.

Mà nguyên nhân khiến cho nàng sợ hãi chính là hai người đang ngồi đối mặt không nói chuyện kia.

Đồng Viện bỏ đi, Đồng Ngọc hỏi rõ ràng , nhất thời giận tím mặt. Nàng cũng rất giận Đồng Phi vì một tên tiểu nô mà cùng trở mặt với tứ tỷ? Về phương diện khác, nàng càng tức giận tên đã thêm mắm thêm muối Đồng Tam .

Người vuốt móng ngựa không sao , nhưng người lại làm cho hai tỷ muội bọn họ trở mặt.

Hơn nữa Đồng Phi là Đồng gia tiểu thiếu gia , cũng không đến một tên hạ nhân có thể bình phẩm.

Đáng thương cho Đồng Tam, còn muốn lấy lòng trước mặt Đồng Ngọc. Nhưng không nghĩ rằng Đồng Ngọc Không nói hai lời, sai gia tướng đem hắc trối lại, đem ra phía ngoài đánh , Đánh bao nhiêu roi? Đồng Ngọc cũng chưa nói, chỉ nói với gia tướng là đánh thật mạnh,làm cho hắc hiểu được ai mới là chủ nhân của hắc.

Gia tướng đều là những người đi theo Đồng Ngọc nhiều năm, làm sao mà không hiểu ý tứ của Đồng Ngọc.

Mấy gậy đánh xuống làm cho huyết nhục Đồng Tam bay tứ tung, tiếng kêu thảm thiết dần dần yếu xuống lát sau đã không còn thanh âm.

Đồng Ngọc cùng với Đồng Phi vẫn ngồi đối diện, ai cũng không mở miệng nói chuyện.

Phía bên ngoài thanh âm của gậy va vào thịt làm cho tóc gáy Lục Y đều dựng lên, đây là muốn đánh cho nát a.

“ A Sứ!”

Đồng Ngọc cuối cùng mở miệng đánh vỡ sự yên lặng trong phòng, Thời Tam quốc , người cùng người nói chuyện với nhau không có kiểu là dùng trà, lại càng không có quy củ dâng trà, bất luận nam nữ lớn hay nhỏ một là uống nước hoặc là uống rượu.

Mà người lớn tuổi phần lớn là uống rượu.

Đồng Phi là người học theo quy củ của người tương lai, không đến tuổi uống rượu thì hẳn nhất định không uống. Cho nên đại đa số hài tử cùng tuổi thỉnh thoảng có thể uống vài hớp rượu, nhưng Đồng Phi tuyệt đối không uống.

Đồng Ngọc thì ngược lại, từ lượng phi thường kinh người.

“ Đại tỷ...”

“ Ta quan sát người một thời gian rất dài.” Đồng Ngọc uống một ngụm rượu : “ Nhưng ta càng quan sát người , lại càng không nhìn thấu người. Ta có hỏi qua nãi nãi, nãi nãi cũng đem một số chuyện của người nói cho ta biết, ta còn hỏi qua tứ muội, tứ muội nói người từ nhỏ đã không có bình thường, thời điểm người bảy tuổi đã giết chết mười tám gã gia tướng, đánh cho Đường ca người học máu, ở trên giường nửa năm mới phục hồi....Nam Nhi Đường Sát Nhân, Sát Bất Lưu Tình, Thiên Thu bất hủ nghiệp ,đều ở giết người trong.... Đây là bài thơ người làm sao?”

Bàn tay Lục Y run lên, ngạc nhiên nhìn Đồng Phi.

Đồng Ngọc đọc ra hai câu thơ này, không đầu không cuối, nhưng Lục Y bên cạnh vẫn chưa hết cảm thụ.

Nói cách khác, bài thơ này chắc còn tùy vởi ở đoạn sau.

“... Quân không thấy, dựng thẳng nho nổi dậy như ong trắng sĩ tử, Thần Châu từ đó khoa nhân nghĩa. Một khi lỗ di loạn Trung Nguyên, sĩ tử thi bốn nọ dân khóc... Giết một là vi tội, đồ vạ là vi hùng. Đồ đắc cửu trăm vạ, tức vi hùng trong hùng... Người đừng kinh ngạc, lúc ấy tứ tỷ phu của người ở Diên võ trường, hẳn liền đem bài thơ này ghi tạc trong đầu, về sau còn khắc lên thẻ tre”

“ Tứ tỷ phu?”

Đồng Ngọc gật đầu. “ Tứ tỷ phu của người là một người thông minh, cũng là người có học vấn ở Đồng Gia, hẳn nói tốt , tứ tỷ người sao lại không thể nhớ kỹ, nhưng bài thơ này của người thật sự quá kinh thế hãi tục, cho nên tỷ phu người ngàn dặn vạ dò, tuyệt đối không thể truyền lưu đi ra ngoài, nếu không sẽ cấp cho người và người nhà mang đến họa sát thân.”

Đồng Phi nâng rượu lên tưởng là nước liền uống cạn.

Lục Y nhìn Đồng Phi, trong ánh mắt loé ra một loại quang mang quái dị, không thể phủ nhận, bài thơ này làm rất bình thường nhưng lại làm cho người ta cảm thấy máu huyết sôi sục, bản thân thiêu đốt, đó là một loại khoái ý không thể hình dung được.

“ Lục Y, Người đi ra trước đi. Nhớ kỹ, vừa rồi những lời ta nói một câu cũng không nghe thấy, nếu để cho ta nghe nửa điểm phong thanh, Đồng Tam bên ngoài chính là kết cục của người.?”

Đồng Ngọc nói rất nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lại làm cho cả người Lục Y phát lạnh.

“ Nô tỳ biết , nô tỳ cái gì cũng không nghe thấy, nô nỳ cáo lui!”

Nhìn Lục Y hoang mang rời đi, Đồng Phi khẽ cau mày : “ Đại tỷ , cần gì phải hù dọa nàng chứ?”

“ Hù dọa ? ha ha, là ta nói thật.” Con người Đồng Ngọc phát lên quang mang làm cho Đồng Phi phát lạnh, người hơi run run, Đồng Ngọc cười lạnh một tiếng nói : “ Người đừng cho là ta đang đùa, bài thơ này của người thực sự là kinh thế hãi tục, lại nhằm vào căn bản lập quốc, nếu mà lan truyền đi ra ngoài , các thế gia đại nho tất nhiên lấy ngòi bút làm vũ khí, người có năng lực chống đỡ được không?”

“ Ta, ta chỉ nhất thời xúc động.”

Đồng Ngọc cười lạnh nói: “ Lúc đầu ta cũng nghĩ là người xúc động, thậm chí còn nghĩ người là một tên không biết trời cao đất rộng là một tên mãng phu. A Sửu, người không giống mười hai tuổi hài tử, người rất giỏi che giấu, có nhiều lúc ta cũng không biết người có nhiều chủ ý như vậy....Khi thì không khéo, khi thì lỗ mãng, làm cho ta không cách nào nhận ra, A Sửu , Nói cho tỷ biết, người nào mới thật là người?”

“ Ta ...”

“ Phụ thân đối với người có thành kiến, Người không thích người, đây là sự thật. Nhưng người có nghĩ hay không, người như thế nào?Đồng Hoàng không phải thân sinh của Phụ thân, từ nhỏ đã đi bên người phụ thân bên người, vừa khỏi thương thể xong liền vội vàng chạy tới Hà Đông, còn người thì sao? Còn người thì sao? Từ nhỏ đến lớn người nói chuyện với Phụ thân được mấy câu?Thậm chí phụ thân muốn giảng hoà với người mà người lại tránh né, A Sửu, thời gian chúng ta gặp mặt không lâu, nhưng ta có thể cảm nhận được là người đang tránh né .”

Nghe những lời nói này , lưng của Đồng Phi không khỏi phát lạnh!

“ Tránh né, ta có cái gì cần tránh né, vì cái gì ta phải tránh né ?”

Đồng Ngọc nở nụ cười, nhẹ giọng trả lời : “Người vì cái gì trốn tránh né, chỉ có người tự mình biết...Tự hỏi chính mình đi.”

“ Tốt lắm, ta chỉ nói đến đó thôi , còn lại chính người tự suy nghĩ, người đã bảo vệ gã khương nô kia , thậm chí không tiếc trở mặt với tứ tỷ của người, ta sẽ đem tên khương nô kia tặng cho người, nhưng ta hy vọng sau này người hãy giải thích với tứ tỷ.”

Đồng Ngọc nói xong, liền bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Đồng Phi đang ngắm người thì trong đầu đột nhiên vang lên, Đại tỷ nói đúng, ta vì sao phải tránh né, ta đã quen thuộc hơn nữa đã thích ứng với thời đại này, nhưng trên thực tế thì sao? Ta chỉ là người ngoài đến thôi sao? .

Muốn nói đến giết người, ta cũng đã giết qua không ít.

Tên tiểu khương nô cùng ta có quan hệ gì? Ta vì sao phải bảo vệ hắn ? Chỉ là một tiểu khương nô mà thôi, ta cần gì phải tốn tâm tư chứ?

Tư tưởng của Đồng Phi đang kịch liệt đấu tranh , đầu giống như muốn nổ tung giống nhau.

22. Chương 22: Tâm Tư(2)

Đồng Ngọc cũng không quấy rầy hắn, một tay cầm bình rượu một bát rồi lại một bát, khuôn mặt mang theo nụ cười lúc có lúc không

Có lẽ A Sửu sẽ không nói ra ý nghĩ của nó , nhưng không quản như thế nào, tin tưởng rằng sau cuộc nói chuyện này đủ cho hắn nhận thức rằng hắn chính thức biến thành một phần tử của Đồng Gia.

Bên ngoài mục trường đột nhiên mang đến tiếng vó ngựa dồn dập .Tiếp theo là một thanh âm của người rớt từ lưng ngựa xuống , bên ngoài là một trận xôn xao.

“ Đã xảy ra chuyện gì?”

Đồng Ngọc nhíu mày đứng lên, Đồng Phi cũng giật mình tỉnh lại, hắn thở dài theo Đồng Ngọc bước ra cửa.

Phía ngoài cửa là một tên gia tướng mình đầy thương tích, hình như là giống từ chiến trường trở về, vài tên gia nô lại nâng hắn dậy, tên gia tướng chứng kiến Đồng Ngọc liền quỳ xuống hoảng hốt nói : “ Đại tiểu thư , không tốt!”

Một màn này nhìn thế nào cũng thấy quen mắt.

Đồng Phi hết nhìn gia tướng rồi nhìn qua Đồng Ngọc, mười lăm ngày trước Đại tỷ cùng với Tứ tỷ cũng chơi đùa như vậy, nhưng hôm nay sao lại xuất hiện nữa?

Mà khuôn mặt Đồng Ngọc âm trầm, hỏi : “ Kịch động cái gì, từ từ nói!”

“ Tứ tiểu thư xảy chuyện!”

Quả nhiên, Tứ tỷ muốn tìm một cái bậc thang mà xuống, cho nên mới diễn ra trò này, khoe miệng Đồng Phi hơi nhếch lên, cười hỏi : “Có phải hay không tứ tiểu thư gặp một đám người rồi bị bắt đi?”

“ Đúng vậy..... A , thiếu gia , ngài làm sao mà biết ?”

Lập tức Đồng Ngọc cũng nhin không được nở nụ cười , “ Tứ muội cũng thật là, vừa mới chơi một lần, tại sao lại tiếp tục? Tốt lắm, đứng lên đi....Trở về nói cho tiểu thư của ngươi, muốn quay lại thì lại đừng có đùa nữa.”

“ Vâng...” Tên gia tướng theo bản năng lên tiếng, nhưng sắc mặt chợt đổi : “ Không phải! Đại tiểu thư, thiếu gia , là thật. Tứ tiểu thư thật sự xảy ra chuyện...Chúng ta đang trên đường trở về thì gặp Thái bình đạo từ trong thành chạy ra, trong đó có người nhận ra tứ tiểu thư, kết quả xảy ra hỗn chiến, ngoại trừ tiểu nhân , những người khác đều chết trận.”

Đồng Ngọc cùng với Đồng Phi nhìn nhau , nụ cười ở trên mặt cũng dần biến mất.

“ Vậy tứ tiểu thư ở đâu?”

“ Trong thái bình đạo hình như có người địa vị không thấp, liền bắt đi tứ tiểu thư.”

“ Bắt đi đâu?”

“ Tiểu nhân lúc ấy liều chết, mơ hồ nghe hắc nói là muốn mang tứ tiểu thư mang đến cho Đốt Mâu.... Ngoài ra còn không nghe được gì nữa.”

Đồng Phi run lên, đột nhiên hét lên một tiếng : “ Chẩn bị ngựa cho ta, nhanh!”

“ A Sứ binh tỉnh một chút!” Đồng ngọc bắt lấy cánh tay của Đồng Phi.

Khí lực đại tỷ một chút cũng không nhỏ. Đồng phi khi dậy thì lập tức phát sinh ý niệm trong đầu, ít nhất cũng không kém nhị tỷ phụ, một dây như vậy mà cũng không thể dây ra được, bất quá Đồng Phi cũng không còn tâm trạng suy nghĩ, đây là Đồng Ngọc giữ hắc chứ nếu là người khác cản hắc thì hắc sớm đã ột quyền dập đầu.

“ Đại tỷ , người buông tay!”

“ A Sứ, đừng nóng vội.... Ít nhất chúng ta bây giờ đều biết tứ nha đầu vẫn an toàn. Những người đó biết thân phận của nàng mà vẫn làm như thế, hiển nhiên là có mục đích riêng. Hơn nữa ngươi có biết Đốt Mâu là gì không ? là ở địa phương nào không?”

“ Việc này...”

“ Đốt mâu là một bộ lạc của Khương nhân, tên là Đốt mâu khương, thủ lĩnh gọi là Đốt Mâu, chuyên môn làm mã tặc mà sống, bọn họ hoạt động tại địa giới Tây Lương , rất nhiều lần Khương nhân và quan quân hợp tác để tiêu diệt nhưng cũng không thể tiêu diệt được bọn họ, người một mình chạy đến thì có tác dụng gì? Hơn nữa người của bọn họ lại không ít.”

“ Nhưng mà tứ tỷ...”

“ Ngươi đừng có gấp!” Đồng Ngọc suy nghĩ một lát, lập tức phân phó gã gia tướng bên cạnh nói : “ Lập tức phái ra thám báo, tìm kiếm cho ta tung tích Đốt mâu.... Đúng rồi, bọn họ vì cái gì muốn tìm Đốt mâu? Theo đạo lý thì bọn chúng phải rút khỏi Tây Lương mới đúng a.”

Tên Gia tướng của Đồng Viện trả lời : “ Tiểu nhân mơ hồ nghe được bọn họ nói, muốn tìm Đốt mâu có việc cần thương lượng.... Còn có, những đường rút lui đều bị Ngưu giáo uy phong toả, nhìn thấy bộ dáng của bọn họ thì hình như đã khổ chiến một hồi.”

Đồng Ngọc lẳng lẳng nhìn gia tướng một lát , đột nhiên nở nụ cười.

“ Người tên gì?”

“ Tiểu nhân là Ngạch ma, vốn là nô lệ Bạch khương, khi còn bé đi theo phu nhân tới Lâm Thao, sau lại quy về tứ tiểu thư quản hạt.”

“ Người làm không sai, rất thông minh, dưới tình huống như vậy mà còn tìm được nhiều tin tức, người là một nhân tài. Như vậy đi, người không cần kêu là ngạch ma nữa . nếu đã làm việc tại Đồng gia, vậy thì ban cho người họ Đồng...Đúng , là Đồng Ngạc, ta ban thưởng cho người thêm một tự là Bạch Ma , xem như không quên gốc rễ là Bạch Khương, về sau nghe lệnh của thiếu gia làm việc, hiểu chưa?”

“ Tiểu nhân, tiểu nhân nguyện máu chảy đầu rơi để báo đáp ân điển của tiểu thư và thiếu gia.”

Đồng Ngạc? Đồng Bạch Ma... Đây là tên gì? Bất quả Đại tỷ quả thật có thủ đoạn, chỉ ột cái họ, một cái tự, thì lấy được sự trung thành, nhưng nếu đứng góc độ của người thời này, kỳ thực người thời này, nhất là lớp người dưới tầng chót thì họ yêu cầu cực kỳ đơn giản, cho hấn một cái họ thì hấn chính thức sẽ là bước vào cửa Đại môn, chớ xem thường một cái họ này, gia tướng cũng chia ra năm, bảy loại, được ban ang họ thì đã xem như cao cấp gia tướng .

Đồng Phi nhìn Đồng Ngọc , âm thầm bội phục thủ đoạn của Đại tỷ.

Lúc này, gia tướng đã tập trung đầy đủ , ước chừng có hơn hai trăm người.

Cũng có người dắt tới hơn mười đầu chó săn xếp tại hàng chờ phân phó. Đồng Phi thời điểm này cũng không nghĩ xảy ra loại sự tình này nên cũng không có mang binh khí. Ánh mắt liếc qua giá binh khí, hấn đi tới duỗi tay nắm lấy một thanh Cửu nhĩ bát hoàn đao, bàn tay nhẹ nhàng rung lên, tiếng leng keng đột nhiên vang vọng.

Sớm đã có gia tướng dắt chiến mã đến ,Đồng Phi liền phi thân lên ngựa.

“ Đại tỷ , ta dẫn người truy đuổi, Người lập tức cho người đi tìm nhị tỷ phụ, bảo hấn là cho người đến mục trường bảo vệ, ta phòng chừng , bọn Thái bình đạo nói không chừng sẽ đặt mục tiêu là mục trường của chúng ta cũng không chừng, người phải cẩn thận.”

“ Đồng Ngọc mỉm cười : “ Chỉ là một đám mao tặc, tỷ tỷ còn không để trong lòng. A Sửu nhớ phải cố gắng cứu tứ tỷ , nếu không được thì người cũng nhớ trở về .”

“ Thiếu gia cẩn thận một chút!” Khuôn mặt Lục Y đỏ bừng dạn dờ.

“ Các huynh đệ, theo ta xuất phát!”

Đồng Phi quay đầu ngựa chuẩn bị xuất phát thì đột nhiên trong đám người lao tới một thiếu niên quỳ gối trước Đồng Phi.

“ Thiếu gia, mang tiểu nhân đi, xem tiểu nhân có giúp gì được không.”

Đồng Phi lập tức nhìn, cứ nhiên chính là tên mã nô mà hấn vừa mới cứu.

Tên Mã nô này nhìn không cao, lại gầy gơ xương, có bộ dáng rất yếu đuối. Đồng Phi chau mày hỏi : “ Người có thể giúp ta cái gì?”

“ Tiểu nhân lúc nhỏ từng theo học một chút truy tung phương pháp, lại tinh thông khuyến ngữ, có thể chỉ huy chó săn.”

Đồng Phi giật mình, quả nhiên là một tiểu gia hoả có bản lĩnh, nhưng nhìn dáng người của hấn có điểm....

Tựa hồ nhìn thấu trong long Đồng Phi, Tiểu mã nô lớn tiếng nói: “ Thiếu gia, không cần nghĩ cho Tiểu Thiết, luận đánh nhau giết người, tiểu thiết cũng không kém người nào.”

“ Dem cho hấn một con ngựa!”

Đồng Phi suy nghĩ một lát, rồi quay đầu phân phó .

Đâu ngờ, Tiểu Mã nô xấu hổ nói: “ Thiếu gia , Tiểu thiết không biết cưỡi ngựa.”

Không biết cưỡi ngựa lại muốn đi tìm người? Đồng Phi giận tím mặt. “ Người không biết cưỡi ngựa, vậy đến xem náo nhiệt làm gì?”

“ Tiểu nhân tuy không biết cưỡi ngựa , nhưng trời sinh có đôi chân chạy rất nhanh.(NV: Phi Mao Thối) Ở trong mục trường cũng không có mấy con ngựa có thể chạy qua tiểu nhân.”

Có trời mới biết có thật hay không!

Phi Mao thối Quên đi, tùy tiện hă đi. Đồng Phi nói : “ Vậy người chạy theo, nếu tụt lại phía sau ta cũng không chờ người. Đúng rồi, người dùng binh khí gì?”

“ Tiểu nhân thiện dụng là hai thanh thiết đao gãy.”

Mã nô nói xong, từ trong túi đao lấy ra hai thanh đoản đao gãy.

Đồng Phi gật đầu, “ Một khi đã như vậy, tất cả xuất phát.”

Nói xong, hă phóng ngựa như bay, phía sau hơn hai trăm thất chiến mã chạy như bay mà theo, mà hơn mười đầu Mục dương khuyến cũng sửa vang mà lao theo.

Thoáng nhìn qua Tiểu Mã Nô. Đồng Phi lấp bắp kinh hãi.

Chiến mã ở mục trường tuy rằng không coi là tốt, nhưng cũng là những con ngựa tốt trong mục trường, gã mã nô chạy như điên, cứ nhiên còn không chậm hơn chiến mã, thậm chí còn có thể chạy nhanh về phía trước, hơn mười đầu Mục dương khuyến chạy theo phía sau hă, thỉnh thoảng còn nghe Mã nô phát ra những thanh âm kỳ dị , mỗi lần huyết lên thì làm cho đàn Mục dương khuyến giống như nổi điên.

Đoàn ngựa dần dần biến mất trong màn đêm, từ đằng xa vẫn thỉnh thoảng có nghe thanh âm của chó sủa sủa.

Đồng Ngọc cùng với Lục Y một trước một sau nhìn đoàn ngựa dần dần biến mất , mới quay người lại .

“ Đại tiểu thư , thiếu gia chắc không có việc gì chứ.”

“ Yên tâm đi A Sửu làm việc , ai cũng đừng mong chiếm tiện nghi của hă. Nhưng ta không rõ , A Sửu làm sao biết thái bình đạo có mưu đồ khác? Có phải hay không trong tay hă có thể lực khác mà ta và người cũng không biết?”

Lục Y vội vàng lắc đầu nói : “ Đại tiểu thư, Ngài vạn lần đừng nói như vậy, nô tỳ tuy theo thiếu gia thời gian không lâu, nhưng tính ra cũng đã ba năm, Thiếu gia bình thường rất ít cùng người giao tiếp , thậm chí cũng không hay xuất môn, thì làm sao có thể ?”

“ Nhưng cũng lạ ...”

Lục Y nói : “ Nghĩ đến chuyện này cũng lạ, nô tỳ đầu tiên nói chuyện tình của Thái bình đạo cho thiếu gia , thiếu gia vô cùng mất hứng.Hă cũng biết là Đại hiền lương sư có ba người huynh đệ, còn biết Đại hiền lương sư lập giáo như thế nào. Mà những việc này nô tỳ cũng không rõ ràng lắm.... Nhưng dù sao nô tỳ cũng cảm thấy thiếu gia phi thường không thích thái bình đạo.”

Đồng Ngọc hơi chau mày : “ vậy thật sự là kỳ quái! Bất quá, Trì an ở Lâm Thao càng ngày càng kém, Ngưu Phụ mang binh sao lại như thế , không ngờ lại không bắt được một đám tặc tử, thật sự làm cho ta thất vọng, đợi chuyện này xong xuôi, ta nhất định phải thu thập tiểu tử này, xem về sau hă còn dám hay không nhân hạ. Lục Y, theo ta đi tuần mục trường.”

Mấy tên gia tướng lập tức dắt chiến mã tới, Đồng ngọc sau khi lên ngựa nhin không được thoáng nhìn qua hướng Đồng Phi vừa rời đi.

A Sửu, nhìn vào Người!

23. Chương 23: Giết Chóc(1)

“ Hu !”

Đồng Phi dừng ngựa, nhìn về phía gã tiểu mã nô đang chạy về phía trước.

Không thể không bội phục tiểu gia hỏa này, đã chạy thời gian lưỡng nén hương, mà tên gia hỏa này vẫn chạy phía trước hẳn.

Những tiếng hí của ngựa, và những con chó săn thỉnh thoảng chạy xung quanh còn gầm gừ một hai tiếng, mà tiểu mã nô chạy lại quỳ rạp xuống đất nghe ngóng, một lát sau mới chạy lại quỳ trước ngựa Đồng Phi nói: “ Thiếu gia, bọn họ hình như thay đổi phương hướng.”

“ Thay đổi phương hướng? Vậy phải đi hướng nào?”

“ Những người này rất khôn khéo, hiển nhiên là có người thủ lĩnh thông minh cố ý bố nghi trận. Thiếu gia, tiểu nhân sợ chúng ta bị lừa.”

“ Bị lừa ?”

Một trận gió nhẹ xẹt qua làm cho Đồng Phi không tự chủ được đánh rùng mình, Ánh mắt sáng quắc nhìn về phía mã nô, khuôn mặt kia bình thường đã làm cho người ta sợ hãi , huống hồ bây giờ lại được che lại bằng mái tóc, càng làm cho người ta sợ hãi thêm mấy phần.

Mã nô run run nói : “ Lúc này một đường truy đuổi thì đối phương đã tiến hành ba lần chuyển hướng.”

Đồng Phi trầm ngâm không nói, đem khảm đao đặt trên yên ngựa, trong mắt hiện lên một đạo tia sáng.

“ Nói tiếp đi!”

“ Lần đầu tiên chuyển hướng là phía bờ sông, từ bọn họ lưu lại chứng cứ thì đại khái còn khoảng hơn ba mươi người, sau đó là đến một đồi núi trọc lại chuyển hướng một lần nữa, tuy rằng bọn họ kịch liệt che dấu nhưng tiểu nhân cảm thấy có chỗ nào không đúng, vừa rồi tiểu nhân lưu ý xem xét rất kỹ phát hiện vấn đề là chỉ có ngựa không có người!”

Đồng Phi đột nhiên rùng mình một cái. “ Người nói cái gì?”

Mã nô nuốt một ngụm nước miếng nói : “ Hoặc là nói, người của họ thì giảm nhưng ngựa thì không giảm, nhưng ít nhất là có hai phần ba số ngựa là không có người cưỡi. Nói cách khác, bọn họ lần đầu chuyển hướng đã bỏ ngựa rồi đi.”

Ngón tay Đồng Phi đặt trên cán đao , làm phát ra tiếng kêu vang .

“ Người..... Chính là người, Lại đây!”

Hắn chỉ ngón tay vào Đồng Ngạc, trầm giọng hỏi : “Người xác định là nghe những người đó muốn đi tìm Đốt râu khương sao?”

“ Tiểu nhân nghe đúng như vậy.”

“ Bọn họ có bao nhiêu người?”

“ Ước chừng khoảng hơn bốn mươi người, trong đó có một ít bộ phận là đi bộ tới, có thể nói là có khoảng ba mươi con ngựa.”

Đồng Phi hít một hơi dài, “ không tốt , bị lừa!”

“ Thiếu gia, sao lại thế này?”

“ Người nói không có nhiều ngựa, chỉ có hơn ba mươi con ngựa, nếu các người nói đúng, thì bọn tặc tử thái bình đạo đi trên đường gặp phải đồng bọn, hơn nữa số lượng lại không ít, nếu không thì cũng không bỏ nhiều ngựa như vậy Mười mấy người cưỡi ngựa nhiều loạn phán đoán của chúng ta, vậy thì còn người khác, những người khác đi đâu?”

“ Việc này....”

Đồng Phi vỗ cái trán : Học binh pháp thời gian dài như vậy mà ngay cả kế diệu hổ ly sơn cũng không nhìn ra.

“ Toàn quân nghe lệnh. Hồi mục trường, nhanh hồi mục trường...”

Đồng Phi vừa kịp phản ứng, chỉ sợ những người đó hội hợp lại thì sẽ chú ý đến mục trường, hiện tại hắn đã kéo đi hơn phân nửa lực lượng của mục trường, mục trường bây giờ chẳng phải là gặp nguy hiểm? Đại tỷ cùng với Lục Y cũng gặp Nguy hiểm?

Không ngờ Mã nô lại ôm lấy dây cương của Đồng Phi.

“ Người muốn chết!” Đồng Phi giận dữ, đưa đao lên muốn giết Mã nô.

Mã nô lớn tiếng nói :“ Thiếu gia, xin nghe tiểu nhân một lời. Những người đó có lẽ đi tập kích mục trường, nhưng khó có thể đảm bảo tứ tiểu thư ở trong tay bọn họ a, vạn nhất tứ tiểu thư lại ở trong tay mười mấy người kia, thì làm thế nào mới tốt?”

Khảm đao đang ở trên không trung đột nhiên cứng đờ.

Con mắt dài và nhỏ của Đồng Phi nheo lại nhìn Mã nô hỏi: “ Người tên gì?”

“ Tiểu nhân kêu Tiểu Thiết.”

“ Nếu ta cho người mang theo người, người có thể hay không đuổi theo đám gia hỏa này.”

“ Chỉ cần bọn họ đang ở gần đây, tiểu nhân nhất định sẽ tìm thấy.”

Đồng Phi nói : “ Mười mấy địch nhân, người cần bao nhiêu người giúp đỡ?”

Tiểu Thiết ưỡn bộ ngực không có chút thịt nói: “ Thiếu gia , ngài cũng quá coi thường tiểu nhân. Tiểu nhân tuy thân hình đơn bạc, tuổi tuy rằng không lớn, nhưng so về giết người thì tiểu nhân so với người khác cũng không kém, bỉ cần cấp cho tiểu nhân mười người, không, nhiều nhất là tám người, tiểu nhân sẽ lấy đầu bọn họ đến gặp ngài.”

“ Đồng Ngạc!”

“ Có tiểu nhân!”

“ Mang theo hai mươi người, nghe theo phân phó của Tiểu Thiết. Nếu tìm được đối phương, một tên cũng không lưu. Nếu tứ tiểu thư trong tay bọn họ, phải đem an toàn trở về, nếu người làm cho tổn, thiếu gia đảm bảo cho người một cái tiền đồ tốt.”

Đồng Ngạc nghe xong, vui sướng vạn phần.

Mặc dù biết Đồng Phi trong nhà không có quyền thế, nhưng hắn lại được lão phu nhân thương yêu, lại quan hệ tốt với hai vị tiểu thư cùng với giáo ụ Ngưu Phụ, mà cho dù hắn không nói thì chỉ cần hai vị tiểu thư nói tốt trước mặt của Ngưu giáo ụ một câu, Đồng Ngạc hắn sẽ được thăng chức rất nhanh .

“ Tiểu nhân nhất định không nhục sứ mệnh.”

Đồng Phi nhìn thoáng qua mã nô, đột nhiên cười nói : “ Tiểu Thiết , không quản người có cứu về hay không cứu tiểu thư, sau này ta sẽ cho người một xất thân tốt, từ nay về sau người sẽ làm thân vệ của ta, Ta ban người họ Đồng, tên là thiết Đồng Thiết, đây là tên của người sau này.”

Mã nô nhất thời quá vui mừng, vội vàng quỳ xuống trước ngựa Đồng Phi nói : “ Đồng Thiết nhất định sẽ không phụ công ơn của Chủ công.”

“ Chúng ta đi!”

Đồng Phi vội vàng mang người đi nhanh giống như một trận gió. Mà Đồng Thiết lúc này lại phát ra thanh âm kỳ quái, Mục Dương khuyến lập tức chia ra bốn đường mà chạy đi.

“ Đồng Ngạc kỳ quái hỏi : “ Tiểu tử , người làm gì vậy?”

Nhân tình Đồng Thiết hơi nheo lại, Khuôn mặt thanh tú mang theo sự hung ác, nói : “Ta muốn xác định bọn họ đi hướng nào, đồng thời cũng rút gọn phạm vi tìm kiếm, bọn họ hoạt động càng gần, chúng ta lại càng ít phải dùng sức.”

Tiểu tử này , thật sự không đơn giản!

24. Chương 24: Giết Chóc(2)

Đồng Ngạc vốn là không phục sự chỉ huy của Đồng Thiết, nhưng khi nghe hắn nói thế mà trong con người lại có màu đỏ, lập tức liền tỉnh ngộ, thiếu niên này cũng không giống hắn bộ dạng thanh tú như vậy, Cùng là khang nhân, hắn tất nhiên cũng hiểu được tâm tư của đối phương. Ai không muốn nổi bật, ai không muốn tiền đồ, hắn muốn chẳng lẽ Tiểu mã nô lại không muốn sao?

Một nén nhang thời gian, Đồng Phi cùng đám người đã đi tới một khúc rẽ.

Hắn dừng chiến mã, hướng chỗ rẽ hai bên nhìn lại, một bên chỗ rẽ là hướng đi mục trường, một hướng là rẽ về phía Lâm Thao.

“ Thiếu gia , sao dừng lại?”

Đồng Phi giống như tự mình nói : “ Nếu có thể bày ra kế Điều hổ ly sơn hiển nhiên là có cao nhân chỉ điểm, làm cho đoàn người của mục trường điều động đi, đại tỷ tất nhiên sẽ điều động người ở trong thành đến để bảo vệ mục trường.”

Hắn đột nhiên hỏi tên gia tướng bên cạnh : “ Nếu như là người, người sẽ cướp đoạt mục trường hay là cướp Lâm Thao?”

Tên gia tướng đột nhiên được Đồng Phi hỏi liền sửng sốt, do dự chốc lát nói : “ Nếu có thể, tốt nhất là tận diệt. Nhưng là mục trường thủ hộ nghiêm mật, cũng không phải dễ đoạt, mà khang nhân lại không thiếu trâu ngựa, mà trong thành lại có vàng bạc, tài bảo , cùng với nữ nhân, đây mới chính là thứ họ muốn lấy...Nếu biết rõ cửa thành thủ vệ lỏng lẻo, nếu là tiểu nhân thì sẽ cướp ở trong thành.”

Đồng Phi không khỏi nở nụ cười, cười đến phi thường quỷ dị.

Trong bóng đêm, nụ cười của hắn quả thực làm cho người ta sợ hãi, hai con người nhỏ và dài giống như tiểu xà phun ra nọc độc cực kỳ âm lãnh.

Gia tướng run run nói : “ Thiếu gia, nếu như tiểu nhân nói sai, xin ngài tha cho.”

“ Nói sai sao? Không, Người nói không sai. Người gọi là gì?”

“ Tiểu nhân tên là Hồ Xích Nhi.”

Đồng Phi ngẩn ra, theo bản năng nhìn tên gia hỏa kia liếc mắt một cái. Hồ Xích Nhi, tên này có vẻ rất quen tai, nhưng nghĩ không ra đây chính là nhân vật nào, nhưng đã xuất hiện trong Bình thư , một khi đã như vậy thì cũng xem như là nhân tài.

“ Hồ xích Nhi, người nói rất đúng!” Đồng Phi quay đầu ngựa nghĩ : “ Gia hỏa này có suy nghĩ như vậy ... thật sự là ỉnh, ỉnh.... Toàn quân nghe lệnh, hướng Lâm Thao xuất phát.”

Hồ Xích Nhi ngạc nhiên hỏi : “ Thiếu gia, không đi mục trường sao?”

“ Người cũng đã nói, mã tặc không có hứng thú với súc vật!”

Đồng Phi thúc dục chiến mã, ra roi đánh ngựa. Gần Hai trăm gia tướng đầu tiên là ngẩn ra sau liền theo sát Đồng Phi hướng về phía Lâm Thao chạy tới.

Giống như Đồng Phi sở đoán, Lâm Thao bây giờ đang lâm vào một mảnh biển lửa.

Gần ngàn tên Mã tặc cơ hồ phá tan cửa thành không có chút phòng ngự của Lâm Thao, ở trên đường phổ phóng ngựa chạy như bay, lấy đao giết người, những cây đuốc thì ném vào nhà dân, một số tên mã tặc thì đá mạnh cửa nhà dân rồi nhe răng vào bắt nữ nhân đè xuống đất.(DG:Ta lúc này cũng muốn làm mã tặc)

Người có ý đồ phản kháng lập tức bị chém thành hai nửa.

Mà Đại môn của Đồng Phủ lại gắt gao đóng lại. Mấy trăm tên mã tặc thay nhau đánh sâu vào, còn ném đuốc và Đồng phủ. Gia tướng bên trong được Đồng Phu nhân chỉ huy, phần khởi phản kích. Tuy rằng sự việc phát sinh đột ngột, nhưng Đồng Phu nhân không có chút nào bối rối.

Nàng mặc một thân khôi giáp, ngồi ngay ngắn trong phòng khách, mặt bàn trước mặt được đặt ngay ngắn một thanh bảo kiếm.

Trước phòng khách đã có gia tướng dắt ngựa. Một ả nô tỳ rót rượu cho Đồng Phu nhân, từ phía ngoài phủ không ngừng truyền vang, những tiếng kêu thảm thiết, nhưng Đồng Phu nhân tựa hồ không nghe thấy, cứ một ly rồi thêm một ly, càng lúc uống càng nhiều, mà bàn tay nắm bảo kiếm càng vững.

Hai người kiện phụ nâng lão phu nhân tới, đi theo phía sau Bà là huynh trưởng Thành Phương.

“Nương, Ngài sao lại đến đây?”

“Ta đến xem, hắc hắc Không nghĩ tới Đồng Gia ta an phận thủ thường hai năm, đã có người muốn cười trên đầu chúng ta, Túc phụ *(Con dâu)Con có sợ hãi?”

Đồng Phu nhân cười to nói: “Nương, Nói thật với ngài, chỉ là mấy trăm tên mã tặc, không có tư cách làm cho Hoa Man con sợ hãi, Nương, mời ngài ngồi, có Hoa Man nơi này lũ gia hỏa này mơ tưởng công phá Đồng Phủ, người đâu, rót rượu cho Lão Phu nhân.”

Có nô tỳ đã lại rót rượu cho Lão phu nhân ngồi xuống bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Thành Phương ngồi xuống ngay cửa chỗ đại sảnh, cởi từ trên lưng xuống lấy ra một thanh trường thương tối như mực.

Lão ngồi ngay trước cửa đại sảnh, hai mắt nhắm lại.

Thanh âm bên ngoài gào thét càng ngày càng lớn, mà Đồng Phu nhân lại có chút men say.

“Người đâu, đưa đao tới!”

Có một nô tỳ nâng đến một thanh đại đao, Đồng Phu nhân sải bước đi ra ngoài phòng khách, nhảy lên lưng ngựa vác theo thanh đại đao.

“Nương, thỉnh Ngài chờ, con dâu nhất định sẽ lấy đầu của mấy tên tiểu tặc này làm thức ăn để uống rượu.”

Lão Phu nhân mỉm cười, đem ly rượu trước bàn bưng lên nói: “Túc Phụ cứ việc đi, nương ở chỗ này chờ đồ nhấm!”

Nói xong, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Đồng Phu nhân cười dài một tiếng, giục ngựa rời đi. Hơn mười gia tướng theo sau nàng, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Lão Phu nhân cười nói: “Đại ca, không biết A Sửu đã chọc tổ ong vò vẽ nào?”

Thành Phương gật đầu nói: “Chắc là chọc phải hai tên gia hỏa đang bị giam trong phòng. Bất quá bọn tiểu tặc này cũng có chút bốn sự, cứ nhiên còn có thể xuất ra nho nhỏ kế sách. Hiện tại chắc A Sửu đã tỉnh ngộ, chắc là đang hướng về trong thành đuổi tới.”

“Không biết có vượt qua không!”

Lão phu nhân thì thào nói, cặp mắt màu trắng hướng về phía phòng khách nhìn ra.

25. Chương 25: Giết Chóc(3)

Đại môn màu đỏ thắm của Đồng phủ đã bị thiêu đốt, phía trên cửa Đồng phủ có bức hoành phi chạm hình rồng viết hai chữ “ Đồng Phủ” đã bị hoả diễm bao quanh.

Đồng Phủ bị thiêu đổ , phía tiền viện cùng với tất cả phòng ốc đều bị hoả diễm cắn nuốt.

Rất nhiều gia nô nằm trong vũng máu, cũng có sống cũng có chết, nhưng chỉ nghe được những tiếng rên rỉ, thống khổ và dày vò. Phía gần đại môn có cây cổ tùng hơn hai trăm năm giờ phút này giống như một cây đuốc khổng lồ đứng sừng sững giữa sân Đồng Phủ, làm cho đêm tối bị phá lệ trở nên rõ ràng hơn .

Lâm Thao Thành đã bị bao phủ trong ngọn lửa.....

Một gã thái bình đạo trong tay cầm đuốc, một tay cầm mộc côn, đứng diễu võ giương oai.

Trong đó có không ít bọn lưu manh ở Lâm Thao, một đám dùng khăn vàng trùm đầu kêu gào vọt vào nhà dân.

Một gã nam tử có dáng người khô ngô từ phía ngoài Đồng phủ giơ đao chém giết .Ánh mắt hấn híp lại, thỉnh thoảng còn nhìn sắc trời, khuôn mặt hiện lên nét sầu lo, nắm tay nắm chặt lại.

“ Cừ Suất, sao một cái Đồng Phủ còn khó đánh hơn một cái huyện nha? Các huynh đệ bị chết và bị thương hơn một trăm người, còn không thể phá đại môn của bọn họ, nếu để lâu, binh lính của Lâm Thao trở về thì chúng ta chết chắc.”

Tráng niên nam tử lắc đầu, lại nhìn sắc trời.

“ Đốt Mâu thủ lĩnh, ngươi cứ yên tâm, ta đã hỏi thăm qua, gã Ngưu Phụ kia chính là tên có lực nhưng không có trí, là một gã không có mưu lược, mà Đồng gia tiểu nhi bị giữ chân tại mục trường, trước ta lại thả ra tiếng là muốn làm kế nghi binh cho đám người ở mục trường, quan binh bây giờ khả năng là đang ở mục trường, chờ bọn hấn phát hiện được thì chúng ta đã sớm đi rồi. Đốt Mâu thủ lĩnh, Đồng Gia là nhà giàu nhất ở Lâm Thao, Hơn nữa Đồng Trắc lão nhi là thái thú hà đông, tất nhiên là thủ vệ phải sâm nghiêm. Bất quá tài bảo cùng với nữ nhân trong nhà của hấn rất nhiều Nếu có thể lấy được gia sản của Đồng gia, thì thủ lĩnh có thể nuôi mấy vạn người cũng không thành vấn đề. Đến lúc đó Tây Lương ai là đối thủ của người? Chỉ sợ lúc đó Triều đình còn phải khoản đãi ngài nữa đấy chứ.”

Đốt mâu thủ lĩnh chính là một tên nam nhân cao lớn thô kệch .Khoảng bốn mươi tuổi, mặc một bộ áo giáp da thú, vai trái lõa lồ, lông ngực có màu đen nhìn có thể thấy được. Ở trên đầu thì cạo trọc lóc, không có một sợi tóc nào.Về mặt thô kệch, trên tai còn đeo những chiếc vòng đồng. Trong thanh cầm một thanh Khai sơn phủ dính đầy máu tươi.

Nghe tráng niên nam tử nói như thế, cặp ngươi nhần nhất thời loé ra ánh sáng, hấn đột nhiên giơ cao đại phủ, gầm rú nói : “ Các con của ta, đánh cho ta.... Ai là người vào phủ đầu tiên sẽ thưởng cho hấn mười nữ nhân người hấn.”

Đốt mâu khương nhân lập tức giơ lên đao thương hưởng ứng, gào thét tận trời .Máu và lửa đã kích thích những gia hỏa kia càng nổi điên, hung hăng đánh mạnh vào Đồng Phủ.

Đột nhiên đại môn mở rộng, theo ra là một đội nhân mã, cầm đầu chính là một nữ nhân mặc khôi giáp, ngồi trên con chiến mã Ngũ Hoa Thông, trong tay cầm một thanh thêu nhung đại đao. ừ nhân vừa ra liền hét lên một tiếng : “ Bọn tiểu tặc nơi nào, Bạch Khương Hoa Man ở đây sao còn không đầu hàng, còn chờ đến khi nào?”

Đám người khương nhân không ngờ Đồng gia đột nhiên tấn công , trong lòng không khỏi có chút nao nao.

Cũng chính lúc bọn khương nhân ngẩn ra, thì thanh thêu nhung đại đao từ không trung xẹt ra một đạo hàn quang , chỉ nghe tiếng kêu thảm liên tiếp, bốn năm khương nhân bị chém xuống ngựa, theo sát nữ nhân chính là đoàn người ngựa bọn gia tướng theo giết ra ngoài, tuy nhân số không nhiều lắm nhưng lại làm cho bọn Đốt Mâu khương nhân luống cuống.

Nhân tình Đốt mâu thủ lĩnh sáng lên: “ Tiểu nương tử này ta thích, các hài nhi, chớ thương tổn đến nàng , bắt sống cho ta.”

Khoé miệng nam tử hơi nhếch lên, ánh mắt hèn mọn nhìn thoáng qua Đốt mâu thủ lĩnh .

Đốt mâu thủ lĩnh không có nhìn thấy biểu tình của nam tử, ánh mắt chỉ tập trung nhìn viên nữ tướng kia, hần mãnh liệt thúc dục toạ kỵ, múa thanh đại phủ , đứng một bên quát to : “ Tiểu nương tử, hãy làm phu nhân của ta đi.”

“ Đang...”

Khai sơn phủ bổ vào cán của thêu nhung đại đao, toạ kỵ phía dưới là ngũ hoa thông hí lên một tiếng. bốn vó mềm nhũn, đem hất nàng rớt xuống. Nữ nhân bất chấp lăn một vòng trên mặt đất , đại đao vung ra chặt đứt ba chân ngựa, nàng vừa đứng lên thì Đốt mâu thủ lĩnh đã vọt lại trước mặt nàng.

Đại phủ hung hăng đánh mạnh xuống . Nữ nhân đã nếm qua lực lượng của tên gia hỏa này cho nên không dám ngạnh đỡ, đầu đao vừa chuyển , nhẹ nhàng dán vào thanh đại phủ. Phủ mặc dù bị đẩy ra nhưng lực lượng lại không biến mất , làm nữ nhân suýt té trên mặt đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi .

Đốt mâu thủ lĩnh mừng rỡ, lấy tay định bắt lấy nữ nhân.

Ngay tại lúc đang nguy kịch vạn phần này thì ở cửa thành vang lên tiếng gào thét, có người nổi giận gầm rú lên một tiếng : “Tên Đốt mâu mọi rợ kia, chớ đả thương mẹ ta, xem thương!”

Thanh âm giống như cuồng sư rít gào, giống như tiếng sấm nổ mạnh giữa trời đêm.

Một mũi hàn quang cách mười trượng phóng tới, phá không mang theo tiếng tí gào chói tai, trong chớp mắt hướng về phía trước mặt Đốt mâu thủ lĩnh.

Đốt Mâu thủ lĩnh hoảng sợ, theo bản năng giơ đại phủ đem lên đỡ. Đang, một tiếng kêu thanh thúy vang lên, đại phủ kia bị hàn quang đẩy ra. Là một cây trường thương, nhưng không ngờ trong một đoạn xa như thế còn có thể có uy lực như vậy . Đốt mâu thủ lĩnh ngẩng cao đầu nhìn lại , chỉ thấy một thiếu niên xấu xí giống như sư tử, thân cáo tám thước đang phóng ngựa chạy tới .

Có Khương nhân ý đồ chặn lại đều bị hần một đao chém thành hai nửa. Tư thế kia giống như sát thần, ngựa đi qua nơi nào thì nhấc lên một mảnh tinh phong huyết vũ, tay chân bị chém thì bay tứ tung, vài tên Đốt mâu tướng lĩnh vũ lực không tầm thường đi lên đều không thể làm cho thiếu niên kia dừng dừng bước, trong chớp mắt đã vọt tới trước mặt Đốt mâu thủ lĩnh.

“ Tiểu tặc, để mạng lại!”

Khảm đao giơ lên trời cao, thức này gọi là Châm lửa đốt thiên. Mang theo kinh phong đánh mạnh xuống.

Thiếu niên tuy rằng không mặc khải giáp, nhưng lại có một cỗ uy nghiêm làm cho người ta sợ hãi, người mượn lực ngựa, Đao mượn lực người, chỉ nghe phốc.... Răng, rắc, hai tiếng vang nhỏ. Đốt mâu thủ lĩnh còn chưa hiểu rõ tình huống thì đã bị người ta chém cả ngựa lẫn người thành hai nửa .

Máu tươi ấm áp phun thẳng vào người thiếu niên trước ánh lửa làm cho người ta càng thêm quý dị, càng thêm hung ác.

Đại đao nhẹ nhàng chém ra, hai tên khương nhân lập tức rơi xuống, hần nhảy xuống ngựa ,ôm nữ nhân bỏ trên lưng ngựa, quay đầu nổi giận gầm lên một tiếng: “ Người Đồng Phủ đâu?”

Hai gã gia tướng lập tức tiến đến, “ Thiếu gia.....”

“ Đưa phu nhân hồi phủ. Nói cho lão phu nhân không cần lo lắng , A Sửu đã trở lại!”

Thiếu niên này đúng là Đồng Phi.

Một đường chạy như điên, khi hần chạy tới Lâm Thao thì trong nháy mắt đập tới cảnh tượng làm cho hần hoảng sợ vạn phần.

Vì cái gì? Đây đường đều là loạn dân đeo khăn vàng, làm cho hần còn tưởng rằng giặc khăn vàng đã nổi loạn đâu.

Nhưng nghĩ lại , điều đó không có khả năng a!

Bình thư nói qua, loạn khăn vàng bạo phát, khiến triều đình rung chuyển không nhỏ, mà tình trạng trước mắt này hiển nhiên không đủ . Sau khi tỉnh ngộ, Đồng Phi giận tím mặt. Thái bình đạo dám đem chủ ý đến Lâm Thao, đánh tới nhà của hắn, bọn thái bình đạo tặc tử tuý ý dám giết hại lương dân, Bình thư có nói loạn khăn vàng nổi lên là phản kháng triều đình , nhưng đây làm gì mà phản kháng, rõ ràng là giết hại, đánh cướp, cưỡng gian , vô cớ hại dân chúng a .

Đồng Phi thực sự tức giận!

Mang theo đám người một đường chém giết lại đây thì phát hiện một tên khương nhân muốn bắt Đồng Phu nhân.

Những lời nói của Đại tỷ lúc tối còn vang lên trong đầu, không quản Đồng Trác như thế nào, không quản Đồng Phu nhân thế nào, nhưng Đồng Phủ chính là nhà của hắn.

Một đao giết chết Đốt mâu thủ lĩnh, làm cho sĩ khí của gia tướng Đồng phủ tăng vọt lên.

Nhiều gia nô thấy tình trạng như thế liền cầm gậy gộc từ trong phủ lao ra cùng chém giết với Khương nhân.

Khương nhân mặc dù là kỵ binh, nhưng đó là nơi có vùng đất trống, nếu là vùng đất trống thì quả thật đám người của Đồng Phủ quả thật không đáng nét kẻ rằng. Nhưng đây là đang ở trong thành, đường phố thì nhỏ, lại không thể chứa được nhiều người như vậy, mà ngựa lại mất đi uy thế, mà gia nô của Đồng Phủ lại là chơi trò tiểu nhân, người ngồi trên lưng ngựa, lão tử liền đánh chân ngựa của người.

Dù sao bọn cưỡi ngựa đều là địch nhân, gây gộc không ngừng đánh tới.

Đồng Phi bên ngoài mang chi kỵ binh này tiêu diệt, gia nô bên trong đánh ra ngoài .

Hơn một ngàn tên mã tặc và mấy ngàn giáo đồ thái bình đạo, trong thời gian ngắn cũng không rõ ràng có nhiều hay ít địch nhân, thậm chí còn tưởng quan quân đã trở về thành, sĩ khí nhất thời hạ xuống, làm sao còn có dũng khí chém giết liên tục tán chạy đi.

Đồng Phi mặc dù đã không có ngựa nhưng vẫn như cũ không có người địch nổi. Lưỡi của Khảm đao đã quấn lại, dưới cơn nóng giận liền ném đi khảm đao, chạy như bay tới hai gã khương nhân kéo xuống ngựa cầm lấy cổ của bọn họ kéo lên, cộng lại cũng có hơn hai trăm cân nhưng Đồng Phi cũng không thấy cố sức, hắn liền vác hai gã đập thẳng vào nhau, làm cho hai gã khương nhân huyết nhục mơ hồ.

Đây không phải là người , rõ ràng là yêu quái! Có một số giáo đồ của Thái bình biết một ít chi tiết của Đồng Phi liền vất bỏ khăn vàng trùm đầu, giơ đao lên chém đồng bọn.

Tráng niên nam tử thấy tình huống như thế này, trong lòng biết đại sự không ổn.

Mọi việc đều tính toán rất tốt, ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một thiếu niên như ác ma.

Hắn quay người như muốn đảo tẩu, mà người của Đồng gia lại có người nhận ra hắn vội vàng hướng Đồng Phi quát to : “ Thiếu gia, hắn là Cừ suất của tặc tử.”

Cừ Suất của tặc tử? vậy không thể buông tha.

Đồng Phi vận lực nơi cánh tay, hét lớn một tiếng, một cỗ thi thể liền bay ra ngoài.

Tráng niên nam tử nghe thấy phía sau có tiếng gió, một đao chém ra, làm cho thi thể bị chém thành hai đoạn, cũng chính như thế, máu trong thi thể bắn tung toé vào mắt của hắn, không chờ hắn lau khô thì một cỗ thi thể lại ập tới làm cho hắn lập tức rớt xuống ngựa, tráng niên nam tử đang xoay người đứng lên thì cảm thấy một toà núi nhỏ từ trên trời giáng xuống, vừa ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một cảnh làm cho hắn cực kỳ sợ hãi, Đó chính là con sư tử đá trước cửa Đồng Phủ cứ nhiên lại bị người ta ném tới.

Muốn tránh thì đã không kịp, chợt nghe phốc, phanh, hai tiếng thanh âm, tráng niên nam tử bị sư tử đá đập trúng làm cho gân cốt gãy đoạn, huyết nhục mơ hồ.

Đồng Phi ném ra con sư tử đá liền thở phò, đoạt lấy từ trong tay gã gia tướng một thanh gậy .

“ Đầu lĩnh đã chết, các người còn không đầu hàng!”

Hắn đứng trên bậc đại môn, cả người toàn là máu. Ánh lửa lại chiếu vào trên khuôn mặt của hắn làm cho Đồng Phi giống như hung thần .

Tận mắt thấy Đồng Phi đại phát thần uy, làm cho Đám tặc tử sợ đến vỡ mật.

“ Ta nguyện hàng, ta nguyện hàng!”

Vũ khí được thi nhau ném xuống đất, Đồng Phi thở phào một cái, khuôn mặt dữ tợn hiện lên vẻ tươi cười , nhưng được ánh lửa chiếu vào thì càng làm cho người ta sợ hãi.

26. Chương 26: Quan Nhị Ca Làm Sao Bây Giờ.

Ngưu Phụ mang theo quan binh về tới Lâm Thao thì chiến sự cũng sắp kết thúc .

Hắn cùng với Đồng Ngọc phóng ngựa vọt vào bên trong thành, thấy không ít nhà cửa bị sập, dân chúng chạy ra khỏi nhà kêu cứu hoả. Ở trên mặt đất vết máu loang lổ, có nhiều chỗ còn chưa kịp rửa còn lưu lại huyết nhục. Bên trong thành vẫn còn nghe tiếng va chạm của binh khí, cùng với thanh âm hô giết, nhưng đã trải qua vô số cuộc chiến Ngưu Phụ cũng hiểu được chiến sự kỳ thực đã xong.

“ Toàn thành giới nghiêm, cố gắng lục soát. Phàm là ai có ý đồ chống cự, giết chết ngay tại chỗ.” Ngưu Phụ lập tức hạ mệnh lệnh, sau đó cùng Đồng Ngọc mang theo một đội thân binh vội vã đi tới Đồng Phủ.

Lửa trên cửa đại môn đã được dập tắt, gần một ngàn mã tặc cùng với thái bình đao ngồi xõm trên mặt đất có gia nô cùng với tư binh của Đồng phủ trông coi, một đám nơm nớp lo sợ, trong mắt lộ ra sự mê man và sợ hãi.

Ngưu Phụ và Đồng Ngọc liếc nhìn nhau một cái rồi phi thân xuống ngựa.

“ Trong phủ thương vong bao nhiêu?” Đồng Ngọc giữ lại một tên gia nô hỏi.

“ Bẩm đại tiểu thư , trong phủ chết ước chừng ba trăm người, những người bị thương thì đang được lang trung chữa trị. Bất quá phu nhân không sao, lão phu nhân cùng với phu nhân giờ phút này đang ngồi ở Đại sảnh uống rượu, nói các người trở lại thì phải đi gấp hai người.

“ Có phải..... A Sữu đã trở lại?”

Gia nô nghe hỏi, trên người đánh một cái rùng mình, khuôn mặt hiện ra sự kính nể cùng với sợ hãi giao hoà lẫn nhau.

Hắn nuốt một ngụm nước miếng, cả nửa ngày cũng không nói nên lời.

Đồng Ngọc nở nụ cười, “ Muội phu đừng hỏi nữa, nếu không có A Sữu thì ai có thể làm được chuyện kinh thế hãi tục này.....Đi, chúng ta đi vào sẽ biết, lại nói, thật hổ thẹn, chúng ta phản ứng còn không nhanh bằng A Sữu.”

Ngưu Phụ cười khỏ một tiếng khuôn mặt tràn đầy sự xấu hổ.

Đối với cậu em vợ này hắn thật sự không biết nói gì, Lần này nếu không có A Sữu kịp trở về thì chỉ sợ Đồng gia già trẻ mấy trăm mạng Có trời mới biết khi đó thì làm thế nào mà đối mặt với sự giận dữ của Đồng Trác.

Thở dài một hơi, Ngưu Phụ quyết định phải cảm tạ thật tốt Đồng Phi một phen.

Hai người vừa tới trong đại sảnh thì nhìn thấy Lão phu nhân cùng với Đồng Phu nhân đang thoải mái cười to không ngừng mời rượu lẫn nhau.

Thành Phương cũng không có ở trong đại sảnh, ngoại trừ hai vị phu nhân cũng chỉ có mấy ả nô tỳ ở lại hầu hạ. Mấy ả nô tỳ sắc mặt có chút trắng bệch, thời điểm rót rượu bàn tay còn run run, nếu là trước kia nhất

định là bị Đồng phu nhân trách phạt, nhưng giờ phút này Đồng phu nhân xem như không thấy, cùng trò chuyện với lão phu nhân rất vui vẻ.

“ Nãi nãi, Nương, con không kịp....”

Đồng Ngọc cùng với Ngưu Phụ lập tức quỳ xuống dưới đại sảnh cúi đầu xuống, không dám trực tiếp nhìn hai vị phu nhân.

“ A Ngọc lại đây, lại đây, bồi nãi nãi uống rượu. Ngưu Phụ, người cũng dừng quỳ nữa, là việc đáng mừng không cần phải quỳ?”

Đồng Ngọc rất cơ trí, vội vàng đi nhanh tới bên người lão phu nhân.

Nàng tiếp nhận bầu rượu từ tay bọn nô tỳ rót đầy vào chén của lão phu nhân, lúc này mới nhẹ giọng hỏi :
“ Nãi nãi, việc vui mừng ở đâu ạ?”

“ Đồng gia chúng ta dẫn sanh ra một người anh hùng như Sầm Bằng, Mã Vũ, đây chẳng lẽ là không đáng cho chúng ta vui mừng hay sao?”

Sầm Bằng cùng với Mã Vũ chính Hãn tướng dưới trướng của Hán Vũ Đế. Đồng Ngọc đầu tiên là ngần ra, sau đó chợt cười nói : “ Nãi nãi , Mẹ, cháu gái thấy là.....Chỉ sợ Sầm Bằng, Mã Vũ chưa chắc đã hơn được A Sửu, biết đâu được nhà chúng ta lại dẫn sanh một Đồng Phục Ba thứ hai thì sao?”

Lão phu nhân càng nghe càng thấy vui vẻ. Tổ tiên bà chính là gia tướng của Phục Ba tướng quân, bây giờ ngoại tôn của gia tộc bà nếu có thể so với đại nhân vật Phục Ba tướng quân thì thực sự là chuyện mừng. Nói trắng ra, bà đem bảo khổ của Phục Ba đem cho Đồng Phi thì chắc chắn trong lòng bà sớm đã có tâm tư như thế.

“ A Sửu đâu ạ?”

Ngưu Phụ nhìn quanh đại sảnh vẫn không thấy bóng dáng của Đồng Phi, hắn không khỏi tò mò hỏi : “ Sao không thấy A Sửu?”

“A Sửu đang ở phía sau thềm vẫn hai tên Thái bình đạo tiểu tặc .”

“ Nga?”

“Sự tình hôm nay chỉ sợ liên quan đến hai tên gia hỏa kia. Lúc đầu ta cũng không rõ A Sửu vì cái gì muốn bắt hai tên gia hỏa kia, nhưng hiện tại xem ra thái bình đạo này ...Hắc hắc, chỉ sợ là việc không nhỏ a.”

“ Nãi nãi, con đi xem A Sửu... Đại phương (Ngưu Phụ tự Đại Phương) người ở trong này nói chuyện với nãi nãi cùng cùng với nương.

Đồng Ngọc đứng dậy hướng phía ngoài đại sảnh đi ra, nhờ có gia tướng dẫn đường rất nhanh đã mang Đồng Ngọc tới sài phòng.

Sài phòng là một gian tiểu viện chuyên dùng để chứa củi. Phía trước tiểu viện có bốn gã gia tướng đứng gác, vừa thấy Đồng Ngọc liền nhanh chóng hành lễ.

“ Thiếu gia ở đâu?”

“ Đang ở bên trong !”

Đồng Ngọc chau mày, phất tay bảo gia tướng tránh ra, đi vào trong tiểu viện chỉ thấy Đồng Phi đang khoanh chân ngồi trên chiếu. Bên người đặt một cái bàn nhỏ, trên bàn còn bày một bát nước.

Đứng ở phía sau là vài tên gia tướng thần sắc nghiêm túc.

Cách chiếu không xa là một gã nam nhân ăn mặc theo kiểu nho sinh đang quỳ xuống không ngừng nôn mưa, phía sáu hắn là có một chiếc cột, trên cột có treo một thanh niên.

“ A Sửu, lúc nào thì lại làm việc này?” Đồng Ngọc đi lại ngồi trên chiếu cau mày trách cứ Đồng Phi.

Đồng Phi đầu tiên là một trận kinh ngạc, kỳ quái hỏi: “ Đại tỷ, người đang nói cái gì? Để làm cái gì chứ?”

“ Việc hỏi cung ... loại chuyện này giao cho bọn hạ nhân đi làm là được rồi? Đệ cần gì phải tự mình động thủ. Như thế nào lại bạo ngược như vậy”

“ Bạo ngược? Đệ không có động thủ a!”

Đồng Ngọc nhìn gã nho sinh nôn mửa đến khí lực đều không có, cau mày nói : “ Còn nói không động thủ “Người này sao lại như thế, người còn nói dối?”

Đồng Phi nói : “ Đệ thật sự không có động thủ! Thậm chí còn không cho người đánh bọn hần....Không tin, tỷ có thể hỏi bọn họ, trên người một chút vết thương nhưng không liên quan tới đệ, là thời điểm tỷ phu bắt bọn hần rồi đánh đập, tỷ nếu không tin thì có thể tự mình đến hỏi.”

Đồng Ngọc hồ đồ hỏi : “ Vậy thì làm sao hần ra bộ dạng như thế này?”

Đồng Phi cười khan nói : “ Đệ hỏi cung hần nhưng hần liều chết cố cãi, còn dám xuất lời không hay. Đệ dưới cơn nóng giận, liền đem tất...Nga, là bố chân nhét vào miệng hần . Hắc hắc, đệ trời sinh là chân có mồ hôi, hương vị không tầm thường, hần ngửi thấy mùi mồ hôi chân của đệ lập tức thành thật, ngay cả rắm một cái cũng không dám phóng ?”

“ Người....”

Đồng Ngọc đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó chợt cười ha hả, “ A Sừu, Lục Y còn nói người là người thành thật chứ.”

“ Đệ đến bây giờ còn không nói mình là người thành thật. Đúng rồi, Lục Y đâu? Như thế nào không thấy nàng?”

“ Chúng ta chia làm hai đường. Lục Y cùng với một bộ phận quan binh ở lại mục trường. Một đường theo ta và Ngưu Phụ trở về thành....Đúng rồi, người có tìm được tứ tỷ không?”

Đồng Phi mỉm cười, “ Tứ tỷ được bọn họ dùng kế kim thiền thoát xác để mang đi, bất quá tỷ yên tâm, bọn họ chạy không thoát được.”

Lúc này thanh niên đang bị trói trên cọc gỗ nổi giận mắng: “ Tên Sừu quỷ kia, không ngờ lại dùng thủ đoạn như thế để vũ nhục chúng ta, người dựa vào nhiều người để bắt Bùi gia gia ta, nếu người là anh hùng thì đấu với Bùi gia ta ba trăm hiệp, nếu ta thua, Bùi Nguyên Thiệu ta không có nửa câu oán hận .”

Khuôn mặt đang tươi cười của Đồng Phi động lại ngạc nhiên nhìn thanh niên kia.

Tên này rất quen thuộc a...Trong Bình sách nhất định nhắc đến tên này, là ai chứ ?

“ Người nói , người tên gì?”

“ Mỗ đi không cải danh, ngài không đổi họ.....Họ Bùi danh Nguyên Thiệu, tự Bá Hầu!”

27. Chương 27: Quan Nhị Ca Làm Sao Bây Giờ.(2)

Đồng Phi đột ngột vỗ đầu nghĩ tới: “Trong bình thư, Quan Nhị ca qua năm ải chém sáu tướng thu phục Chu Thương, mà Chu Thương có một tên đồng lõa chính là Bùi Nguyên Thiệu, bất quá sau đó bị Triệu Văn đâm chết, chỉ lộ mặt có một lần .

“ Người có nhận thức được một người tên là Chu Thương?”

“ Chu Thương? Đó là đồng hương của ta, chúng ta đều là người Đồng Quan... Người biết Chu Thương, chẳng lẽ là Chu Thương hướng người mật báo?”

Rối loạn , tất cả giống như có điểm rối loạn!Đồng Phi nhẹ nhàng vỗ cái trán, trong đầu có chút hồ đồ.

Bùi Nguyên Thiệu xuất hiện tại Lâm Thao, nhưng lại bị hấn bắt được. Vậy sau này Chu Thương sẽ cùng ai vào rừng làm cướp? Nếu như không có sự tình này Triệu Vân sẽ đâm chết ai, vậy thì ai sẽ tương hội cùng Lưu Bị ở Cổ thành?”

Đồng Ngọc vỗ nhẹ trên đầu Đồng Phi hỏi : “ A Sữu , người sao vậy?”

“ Đệ, đệ không sao, nhưng có điểm mệt, không có việc gì.....Bùi Nguyên Thiệu, vậy hấn là ai ?” Đồng Phi chỉ vào nho sinh hỏi.

“ Để ta nói, chỉ cần người không cần đem bố chân tới gần ta là được!”

Nho sinh sắc mặt đang trắng bệch, nghe được câu hỏi của Đồng Phi vội vàng ngẩng đầu lên nói to: “ Tiểu sinh họ Đường, danh Chu, là môn hạ của Đại hiền lương sư, lần này đến Lâm Thao truyền đạo, thuận tiện nghĩ cách gom góp một ít tiền để hiến cho tổng đàn.”

Đồng Phi nhẹ nhàng đánh cái trán, đây cũng là một cái tên rất quen thuộc a.

Đường Chu, Đường Chu...Không đúng, thời điểm Hoàng cân khởi nghĩa, không phải có tên gia hoả là Đường Chu mật báo sao, khiến cho Trương Giác phải khởi nghĩa trước dự định hay sao?”

Chính là tên gia hoả này? Đồng Phi chau mày, trầm nghĩ : Ta lại đem hấn bắt được, hấn làm sao còn có thể mật báo? Vậy thì biến cố lịch sử phải làm sao?

Đồng Ngọc lại thấy có một chút không tầm thường trong đó.

Đôi mắt Đồng Phi nhú lại, trong mắt hiện ra đạo hàn quang, lạnh lùng hỏi: “các người cố gắng gây quỹ là muốn làm chuyện gì?”

“ Gây quỹ , gây quỹ....”

“ Người đầu, lấy bố chân của thiếu gia đem lại đây!”

“ Ta nói !”

Đường Chu gào lên một tiếng khuôn mặt hiện lên sự đau khổ. Đồng Ngọc đứng bên ngạc nhiên nhìn Đồng Phi, chẳng lẽ bố chân của A Sữu lại có uy lực đáng sợ như vậy? Nghe thanh âm của tên gia hoả này tựa hồ đang run rẩy a.

Bùi Nguyên Thiệu giận giữ thét lên: “ Đường Chu, uống cho người là đệ tử của đại hiền lương sư, chẳng lẽ người dám phản bội?”

Đường Chu nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn Bùi Nguyên Thiệu cười khổ nói : “Bá Hầu, cũng không phải là ta muốn phản bội , cũng không sợ hấn đánh ta, nghiêm hình khảo vấn ta cũng có thể chịu, nhưng ta thật sự không thể chịu nổi hương vị kia. Người không biết , bị nhét vào trong miệng mang theo một cỗ toan vị...Không được, ta không thể nói tiếp, nói tiếp ta sợ phải nôn ra.”

Đầu chỉ có hấn muốn nôn, mà ngay cả mấy tên gia tướng đứng sau Đồng Phi cũng nhin không được, cổ họng mấp mấp mấy cái . Mà Đồng Ngọc thậm chí có thể cảm giác giống như mồing bố chân kia đang nhét vào miệng nàng, cổ nén một lần sau đó liền nôn ra.

Mà sắc mặt của Bùi Nguyên Thiệu cũng trở nên trắng bệch.

Đồng Phi gãi gãi đầu, nhìn biểu tình của mọi người nhin không được hỏi: “ Có đáng sợ như vậy không? cầm qua đây ta xem.”

Một gã gia tướng dùng một cón khơi lấy tấm bố chân vừa định đưa lại . chợt nghe Đồng Ngọc lớn tiếng quát: “ Người mà đưa qua, ta giết người.”

Đồng Phi nhú mày, “ Ta mỗi ngày đều rửa chân a.... Quên, tối hôm trước quên rửa, mãi đến bây giờ còn không rửa chân. Bất quá mới có hai ngày thôi, không có nghiêm trọng như vậy chứ.

Bọn gia tướng nghe được, rốt cục nhin không được ôm đồng củi nôn ra.

Đồng Ngọc lau khoé miệng, cười khổ nói : “ A Sữu, tỷ cầu người, tỷ tỷ cầu người, đừng nói nữa có được không?”

“ Không nói nữa thì không nói nữa!”

Đồng Phi nói xong, ngón tay đặt ở bàn chân chà xát mấy lần để xem mùi có thối đến mức đó không....

“ Người nói tiếp đi!”

Thật vất vả mới đem sự chú ý dời đi, Đồng Ngọc chỉ vào Đường Chu nói : “ Thái bình đạo các người muốn làm cái gì mà gom góp tài vật?”

“ Tất nhiên là kiến tổ giáo binh.”

“ Các người có bao nhiêu hộ giáo binh?”

“ Ước chừng khoảng hai vạn người, trong đó có tám ngàn kỵ binh. Ta lần này đến Lâm Thao còn có một mục đích chính là mua ngựa.”

Đồng Ngọc nghe được hít sâu một hơi.

Một cái nho nhỏ Thái bình đạo, cứ nhiên có hai vạn nhân mã, trong đó có tám ngàn kỵ binh?

Lão tử Đồng Trác của nàng thân là Thái thú Hà đông, dưới trướng bắt quá cũng chỉ có hơn một vạn người, Thái bình đạo này rốt cuộc muốn làm gì?

Đồng Phi trong lòng hiểu được: Chỉ sợ thái bình đạo bắt đầu trừ tính việc tạo phản, loạn của giặc khản vàng chắc chắn còn không xa.

Nghĩ đến đây Đồng Phi đột nhiên đứng thẳng lên. hần chậm rãi đi tới bên người Đường Chu, lại đến gần Bùi nguyên thiệu đánh giá từ trên xuống dưới.

“ Người không phục?”

“ Bùi mỗ tất nhiên không phục!”

“ Vậy người có biết ta năm nay bao nhiêu tuổi không?”

Bùi Nguyên Thiệu ngẩn ra nhìn Đồng Phi một lát, chần chờ nói : “ Bùi mỗ xem người đã là hai mươi.”

“ Hắc hắc, ta mười hai tuổi!”

“ A?”

Bùi Nguyên Thiệu mở to hai mắt nhìn, mà ngay cả Đường Chu xuýt nữa cả cằm cũng rớt. Tên gia hoả này nhìn cao lớn thô kệch, thậm chí nơi cằm còn có chút râu , cứ nhiên là mới mười hai tuổi? Là bộ dạng hần thành thực hay là chúng ta có mắt không trông?

Đồng Phi cười lạnh nói : “ Ta mặc dù chỉ có mười hai tuổi, nhưng ta dám nói, Bùi Nguyên Thiệu người tuy rằng lớn hơn so với ta, nhưng nếu đấu với ta, đảm bảo người qua không được mười hiệp, người tin không?”

Bùi Nguyên Thiệu nổi giận nói : “ Bùi mỗ không tin.”

“ Tốt, nếu là như vậy, ngày mai ta và người ở mục trường đánh một trận. Nếu ta trong mười hiệp mà không đánh thắng người thì để cho người rời đi. Nhưng nếu ta trong vòng mười hiệp mà thắng người, vậy người phải làm sao?”

Bùi Nguyên Thiệu trong lòng có chút hàm hồ, nhìn tiểu gia hoả này cao lớn thô kệch, thật sự mới có mười hai tuổi thôi sao?

Lúc này Đồng Ngọc mới mở miệng nói: “ A Sứ quả thật chỉ có mười hai tuổi, chỉ cần là người Lâm Thao đều biết. Nếu người không tin thì có thể đi hỏi.”

“ Bùi mỗ nếu thua, giết hay đánh tùy người xử lý.”

Đồng Phi nở nụ cười, “ Ta không đánh cũng không giết. Ta nếu thắng người, ta muốn người hướng ta trung thành , hướng ta thuần phục.”

“ Một lời đã định.”

“ Tứ mã nan truy.”

Đồng Phi nói xong ngẩng đầu nhìn sắc trời, trời đã sắp sáng, bất tri bất giác đã giăng co cả một buổi tối. Trời sáng còn phải đấu với Sư tông thú, muốn nghỉ ngơi cũng khó, nghĩ đến đây Đồng Phi đi đến trước mặt Đồng Ngọc : “ Đại tỷ, việc còn lại giao cho tỷ thẩm vấn. Nên xử lý thế nào tỷ cứ quyết định. Đệ mệt mỗi một ngày muốn đi nghỉ ngơi một chút.... Nhớ phái người ra khỏi thành nghênh đón Đồng Thiết cùng với Đồng Ngạc, chiến sự bên này đã xong chắc là bọn họ cũng đã sắp trở lại.”

“ Đồng Thiết?”

“ Chính là gã tiểu mã nô, đệ học theo tỷ ban cho hắn họ Đồng.”

Nói xong Đồng Phi lão đảo đi ra ngoài, đi được hai bước, hần đột nhiên ngừng lại .

“ Vừa rồi ta có giết một tên gia hoả, nghe mã tặc Đốt mâu gọi hắn là Cừ Suất, hần chắc là cũng là có tiếng chứ. Hắn gọi là gì? Có thể nói cho ta biết không?”

Bùi Nguyên Thiệu biến sắc, ánh mắt không thể tin được* (N/ Văn : Bất Khả tư Nghị) nhìn Đồng Phi..

Đường Chu thốt ra nói : “ Người nói cái gì? Người giết Trình Viễn Chí, Trình cư suất? Hắn chính là mãnh tướng của Đại hiền lương sư a.”

“ Mãnh tướng sao? Ta so với hắn còn mạnh hơn!”

Đồng Phi cười ha ha, sải bước đi ra ngoài sân. Đi vài bước , thân thể hần đột nhiên cứng lại, quay đầu hỏi Hồ Xích Nhi , “ Tên gia hoả kia gọi là gì?”

“ Trình Viễn Chí.”

Trong Tam Quốc Diễn nghĩa, sau khi Lưu, Quan, Trương kết nghĩa, liền đến U Châu.

Lúc ấy Giặc khải vàng có Trình Viễn Chí cùng Với Đặng Mâu cầm binh năm vạn đánh vào Trác Quận. Trương Phi đâm chết Đặng Mâu, Quan Vũ giết chết Trình Viễn Chí..... Đây cũng chính là lần đầu tiên Lưu Quan Trương ra chiến trường, cũng chính là Quan Vũ gặt hái danh tiếng sau trận này.

Nhưng hiện tại Trình Viễn Chí đã bị mình giết! Vậy tương lai Quan nhị ca làm sao bây giờ ? Hắn phải giết ai mới danh dương thiên hạ?Đồng Phi ngây dại đứng một chỗ.....

28. Chương 28: Sở Vi Hà Lai

Phía trong Đại sảnh của Đồng Phủ, Lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở chỗ chủ vị, Đồng Phu nhân ngồi ở dưới vị trí chủ vị .

Đồng Trác không ở Lâm Thao, mặc dù nói Đồng phủ là do Đồng phu nhân làm chủ, nhưng trước mặt lão phu nhân, nàng vẫn duy trì khiêm tốn, đây không phải là vấn đề bối phận mà là chính là lão phu nhân đã tạo ra một Đồng Phi. Đồng Phủ không thiếu tài vật, cái thiếu nhất chính là người, đặc biệt là nam nhân có năng lực.

Cho nên Ngưu Phụ và Lý Nho đến làm rể , một mặt là mang đến sự đông đúc, phương diện khác là tụ tập nhân tài, không thể không nói Ngưu Phụ và Lý Nho biểu hiện không sai. Ngưu Phụ làm việc tương đối cẩn thận, Lý Nho có trí tuệ, lại quý kẻ đã đoạn, hiện giờ đã là mưu sĩ không thể thiếu dưới trướng của Đồng Trác.Nhưng người của Đồng gia vẫn có chút ít người.

Đồng Mân lại sợ chịu khổ, thích mặc quần áo hoa lệ, uống rượu Giang Nam, làm việc thích khoa trương, thê thiếp trong nhà một đàn. Kỳ thật người của Đồng phủ cũng biết, Đồng Mân mặc dù không nói là phế vật, nhưng cũng tuyệt đối là không phải người làm đại sự. Nếu không có đại ca là Đồng Trác cưng chiều thì Đồng Mân thậm chí cũng không làm được Đô úy. Theo lời nói của Lão phu nhân, Đồng Mân có thể mang

năm mươi người giương nanh múa vuốt sống phóng túng. Nhưng nếu để cho hắn đem năm mươi người đi đánh nhau với địch nhân có số người tương tự nhất định thất bại.

Đời thứ ba là Đồng Hoàng, cũng là một gã chuyên bắt nạt kẻ yếu, không cần nhắc tới.

Nhưng hôm nay lão phu nhân bồi đường ra một gã có thể một địch trăm, thậm chí một địch vạn Đồng Phi, trọng yếu nhất là hắn mới có mười hai tuổi. Phải biết rằng, năm đó người của Đồng gia toàn bộ đều muốn giết Đồng Phi, nhưng chỉ có lão phu nhân kiên trì nhận nuôi.

Đồng Phi hiện tại đã lớn, sự vất vả của lão phu nhân cũng đã được hồi báo, địa vị của bà càng ngày càng vững chắc.

Ngư Phụ ngồi phía bên cạnh Đồng Phu nhân, bên người là thê tử Đồng Chiêu.

Bên cạnh Lão phu nhân chính là Đồng Ngọc. Đồng Ngọc ngồi ngay ngắn, biểu tình nghiêm túc. Ở đây không sai biệt chính là người cầm đầu Đồng gia ở Lâm Thao, Đồng Viện còn chưa được cứu về, mà Đồng Phi cả ngày vất vả bây giờ chắc còn đang ngủ.

“Thật sự không đi cứu tứ muội sao?”

Đồng Chiêu có điểm mắt hững hờ: “Những người đó A Sưu phái ra có tin được không? Ta vẫn cho rằng nên tiếp tục phái người đi tiếp ứng.”

Đồng Ngọc nói: “Những người đó được giao nhiệm vụ là làm rối loạn chúng ta, bọn họ không có khả năng biết thủ lĩnh của bọn họ đã bị đánh chết. Những nhân vật quan trọng của Thái bình đạo và Đốt mâu đều ở Lâm Thao, cho nên mười mấy người kia sẽ không tạo ra phiền toái, mà A Sưu nếu không lo lắng, nhất định sẽ có lý do của đệ ấy. Nhị muội đừng có quên, ở trong nhà này, tứ muội và A Sưu là thân nhất.”

Tuy rằng không thích Đồng Phi, nhưng Đồng Chiêu cũng phải thừa nhận chuyện này.

Lão phu nhân mở miệng nói: “Đại muội, hãy kể đến chuyện của tiểu tặc Thái bình đạo đi, Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

“Nãi nãi, Thái bình đạo muốn phản.”

Người trong đại sảnh lập tức khẩn trương lên, không khí cũng có chút không thông.

Đồng Phu nhân nói: “Chuyện tình Thái bình đạo ta có nghe nói một ít, gã Trương Giác kia lập giáo đã được hơn một năm. Bất quá, ta không có nghe hắn có hành vi tạo phản mà lại hay bố thí cho dân chúng a. Mà trong dân chúng cũng rất có danh vọng.”

Đồng Ngọc cười khổ nói: “Con trước kia cũng chưa nghe nói đến thái bình đạo. Bất quá con tin tưởng một sự kiện, gã Trương Giác kia vì sao vô duyên vô cớ lại bố thí cho dân chúng? Vì sao phải thí ân cho dân chúng, không cần nói đến chuyện hắn bố thí cho dân chúng, nhưng cứ nhìn tình huống hiện giờ, Trình Viễn Chí chỉ kêu gọi một tiếng, thì một Lâm Thao nhỏ nhoi cũng đã có mấy ngàn nhân mã ủng hộ... Nếu Trương Giác đứng ra kêu gọi một tiếng vậy thì sẽ xuất hiện hậu quả như thế nào?”

Ngư Phụ chau mày nói: “Đại tỷ nói ta mới nhớ, thời điểm ta phái người đi bắt Thái bình đạo tặc tử đã có không ít dân chúng phản kháng thậm chí không ngừng đối nghịch với quan quân. Nếu không có nguyên nhân này, Trình Viễn Chí cũng không thể chạy ra khỏi Lâm Thao.”

“Cho nên người nói Trương Giác muốn phản?”

Đồng Ngọc lắc đầu, đột nhiên nở nụ cười. Nàng nhớ đến lúc thẩm vấn Đường Chu, đến chỗ máu chó Đường Chu hơi do dự thì bố chân của Đồng Phi lại rút ra... Không nghĩ tới A Sưu còn có chiêu ấy.

“Đại muội, người cười cái gì? Đồng Phu nhân ngăn người hỏi.

Đồng Ngọc lắc đầu nói: “Không có việc gì, Con chỉ nhớ đến việc làm của A Sưu.”

Nói xong, nàng liền đem chuyện Đồng Phi làm ở sài phòng đối với Đồng Chu nói lại một lần, làm ọi người nhin không được cất tiếng cười to.

Sự vui vẻ được thu lại, Đồng Ngọc nói: “ Theo lời nói của Đường Chu, Trương Giác phải ra không ít người giống như hấn vậy, làm việc đều giống nhau. Mấy năm nay Thực Châu, u Châu đều có mã tặc xuất hiện, thậm chí cùng cấu kết với dân tộc Tiên Bi kiếp trước thành trấn, không ít nhà giàu, địa chủ bị cướp, mà tài vật cướp được liền trao đổi ngựa với dân tộc Tiên Bi hoặc là chảy vào túi của Trương Giác. Đường Chu còn nói, Trương Giác đã bắt đầu đem tài vật kết giao với quyền quý ở Lạc Dương và lại cũng rất thân với bọn họ loạn quan.”

Lão phu nhân khẽ cau mày, đột nhiên đứng lên nói : “Chuyện này không phải là chuyện chúng ta có khả năng nhúng tay. Ngươi Phụ, lập tức cho người tin cậy áp giải Đường Chu đi đến Hà Đông.”

“ Nãi nãi!”

Đồng Ngọc vội vàng nói: “Muội phụ bắt hai người, trong đó có một người mà A Sữu có hứng thú tựa hồ là muốn thu phục.”

“ Vậy sao? Vậy thì để lại hấn. nếu là thu phục được thì sẽ cho làm gia tướng của A Sữu, còn nếu là không phục, liền trăm thảo trừ căn.” Lão phu nhân nói chuyện mang theo một loại phong phạm đại tướng, trong nháy mắt đã đưa ra quyết định.

Đồng phu nhân cũng biết, việc này cũng chỉ giải quyết được như thế .

“ Đại muội, Nhị muội...Nói với người trong nhà, nghiêm cấm nói chuyện sự tình về A Sữu. Tất cả mọi chuyện đều không cho người ngoài biết?”

Ngươi Phụ ngạc nhiên nói : “Nương, vì sao?”

“ A Sữu còn nhỏ, nếu để cho người ta biết, đối với hấn cùng với Đồng gia đều không có chỗ tốt. Phụ thân ngươi chức quan ngày càng lớn, tương lai đối thủ càng nhiều, Đồng gia người cũng không phải là nhiều, phải chuẩn bị về sau cho thoả đáng.” Đồng Phu nhân đứng lên nói tiếp: “ A Sữu là Kỳ binh của nhà chúng ta, không đến vạn bất đắc dĩ không để cho người ngoài biết.”

“ Vậy phụ thân...” Đồng Chiếu hỏi.

“ Cũng không cần nói cho phụ thân ngươi biết, ông ấy suốt ngày bận việc, đừng cho ông ấy thêm vất vả. Nói cho ông ấy trong nhà không có việc gì hết, mã tặc là do Ngươi Phụ đem binh tiêu diệt.... Nhị muội, nếu ta biết chuyện tình của A Sữu từ miệng của người truyền ra, cho dù có phụ thân ngươi cầu tình cũng đừng trách nương không nói đến tình cảm, Đến lúc đó....Hừ, ngươi tự lo lắng đi.” Nói xong, Đồng Phu nhân liền đỡ lão phu nhân rời đi.

Đồng Ngọc đang muốn đứng dậy thì chợt nghe Đồng Chiếu đang lầm bầm:“ Bất qua chỉ là một mao đầu tiểu tử, có cần coi trọng như vậy không?”

Nàng dừng lại, chăm chú nhìn Đồng Chiếu nói : “ Nhị muội, mẫu thân không phải nói giỡn. A Sữu có cần coi trọng hay không, muội phụ trong lòng tự biết. Tóm lại, ngươi hãy nhớ kỹ lời nói của mẫu thân, nếu có xảy ra chuyện gì thì tỷ tỷ cũng không bảo vệ được ngươi.”

Trong lúc Đồng gia già trẻ đang ở trong đại sảnh thảo luận thì Đồng Phi đang ở trên giường ngáy rõ to.

Suốt một ngày một đêm không ngủ. hấn mệt đến muốn chết, ngã vào giường liền ngủ ngay, còn gặp phải mộng đẹp. Hấn mơ thấy hấn đã trưởng thành, đã thu phục được Sư tông thú A Sữu, đang phi trên thảo nguyên rộng lớn

A Sữu chạy như bay, màu vàng lông mao bay phất phơ theo gió, phi thường uy vũ, có một loại hùng vĩ không thể tả.Nãi nãi cùng với Lục Y đang nhìn hấn cười, cùng nhau kêu tên hấn.

Tất cả đều rất đẹp, làm cho người ta mê say.... Đột nhiên Xích thố mã xuất hiện. Đừng hỏi vì sao Đồng Phi biết đó là Ngựa xích thố bởi vì trên ngựa có một viên đại tướng, đỉnh đầu Đội mũ kim quang, thân khoác một chiếc Bách hoa chiến bào, bên trong mặc một Áo giáp sư tử, Trong tay cầm một thanh Phương Thiên hoạ kích, từ chân trời xuất hiện hướng về phía nãi nãi và Lục Y phóng tới.

Đừng hỏi là ai, Đồng Phi biết đó chính là Lữ Bố.

“ Đồng gia dư nghiệt, để mạng lại!”

Trong chớp mắt, Viên đại tướng liền xuất hiện trước mặt các nàng ,Phương thiên hạ kích hướng về phía cổ chém tới .

“ Không cần a... Nãi nãi cẩn thận!”

Một cái đầu có khuôn mặt tái nhợt , tóc bạc tung bay hướng lên không trung, lại đối với Đồng Phi nói : “ A Sư, Người vì cái gì không cứu ta!”

“ Không được aaaaaa !”

Đồng Phi ngồi vệt dậy, trên trán mồ hôi chảy đầm đìa.

Hắn thở phì phò, nội y không ngờ đã ướt đầm. Hắn từ giường đi lại cạnh bàn, bưng bình nước uống ừng ực, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, Đồng Phi lúc này mới thở ra một hơi.

29. Chương 29: Sở Vi Hà Lai (2)

Đường Chu xuất hiện , Bùi Nguyên Thiệu xuất hiện....Những người có tên trong Tam quốc đã dần xuất hiện trước mặt hắn, Đồng Phi rõ ràng cảm nhận được, thời gian nguy hiểm đã càng ngày càng gần, nhưng hắn hiện tại không có cái gì, thậm chí cũng không có tư binh của riêng hắn.

Nhìn khuôn mặt của Đồng Phi trong gương đồng thì đã giống một người trưởng thành. Lần đầu tiên Đồng Phi thấy thời gian không đủ, lần đầu tiên hắn bắt đầu oán hận niên kỷ của hắn quá nhỏ.

Ở phía ngoài phòng vang lên những trận xô xao làm cho Đồng Phi bừng tỉnh. Vất phiên toái trong lòng, hắn sải bước đi ra phía ngoài vừa đi vừa mắng:“Ồ ào cái gì ? Muốn chết phải không?”

“ Thiếu gia, tứ tiểu thư đã trở lại!”

“ Tứ tỷ đã trở lại? ở nơi nào? Mau dẫn ta đi gặp nàng...”

Nghe được tin tức tốt, tâm trạng của Đồng Phi mới có chút thư thả. Đây chính là một tin tức tốt, một tin tức không sai là rất tốt.

“Đang ở trong đại sảnh, các vị phu nhân đều ở đó.”

“ Mau dẫn ta tới .”

Đồng Phi bắt chắp quần áo không chỉnh tề, liền theo gia nô đi đến Đại sảnh.

Đồng Viện đang tựa vào trong lòng lão phu nhân, nhìn khí sắc có điểm không tốt, bắt quạ trên người nhìn không ra có điểm nào không ổn.

“ A Sư chết tiệt, người như thế nào bây giờ mới đến!”

Đồng Viện thấy Đồng Phi, cơn giận từ trong lòng nổi lên, không nói hai lời liền vọt tới nhéo lỗ tai của Đồng Phi.

“ Trong mắt người có hay không xem ta là tứ tỷ? Uống công bình thường ta đối với người tốt như vậy, không ngờ thời điểm mấu chốt lại không đi cứu ta, người, người, người.... Thật là không có lương tâm, người nói, người phải bồi thường ta cái gì mới tốt, nói, nếu không ta kéo đứt lỗ tai của người.”

“ Đau, đau...”

Đồng Viện so với Đồng Phi thấp hơn một cái đầu, muốn nhéo lỗ tai của Đồng Phi thì phải nhún chân lên mới nhéo được.

Nói thật, không phải là rất đau, bắt quá Đồng Phi giả làm là rất đau, để thoả mãn hư tâm của tứ tiểu thư. Nếu thời điểm này mà chọc nàng mất hứng, thì sau này không có ngày nào sống thoải mái. Quả nhiên Đồng Viện được thoả mãn liền buông nhẹ tay ra.

Loại ẩm áp như thế này đời trước Đồng Phi cũng không có hưởng thụ qua. Trong lòng ẩm áp, phi thường ẩm áp, hẳn cẩn thận giải thích với Đồng Viện xong, lúc này mới nhìn qua Đồng Ngạc cùng với Đồng Thiết đang quỳ trong đại sảnh, trên người đều là máu, nhìn qua rất là bất mắt .

Đồng Thiết ăn mặc có chút rách nát, trên tay còn có vài đạo vết máu, bắt quá không giống như bị người đánh đập, thật ra giống như bị người ta bắt tới. về phân đầu sỏ gây nên.... Đồng Phi liếc nhìn Đồng Viện, trong lòng lập tức hiểu được.

Giờ phút này Đồng Thiết cùng với Đồng Ngạc đang quỳ úp mặt xuống mặt đất, đầu không dám ngẩng lên.

Đồng phu nhân hài lòng nhìn hai người, sau đó đối với Đồng Phi nói:“ A Sữu, nghe nói hai người kia là thủ hạ của con?”

“ Đương nhiên, thủ hạ của A Sữu rất lợi hại.”

Đồng Viện tựa hồ không nhận biết Đồng Ngạc, hoặc nói là nàng đối với Đồng Ngạc ấn tượng không sâu. Cũng khó trách, số lượng gia tướng của Đồng Viện đông đảo, kêu một tiếng cũng có mười mấy người. Đồng Ngạc vốn là gia tướng hạ cấp. Đồng Viện như thế nào lại nhận biết? Ngón tay chỉ vào Đồng Thiết, Đồng Viện không có giống như một người mới trải qua kiếp nạn sinh tử khóc sụt mướt. Nữ nhân này có thần kinh cực kỳ vững, khoa chân múa tay, cao hứng, vui sướng phấn chấn nói : “ Tên gia hỏa này thật là lợi hại, một người giết đến sáu tên mã tặc, nương, con nói với người biết, tên gia hỏa này còn có một bản lĩnh là ra lệnh được cho Mục dương khuyển ở mục trường. Hắn ra lệnh một tiếng thì hơn mười đầu mục dương khuyển đến bảo hộ bên người con , còn cắn chết một tên mã tặc .”

“ A Sữu quả nhiên đã trưởng thành!”

Đồng phu nhân nói những lời này rất có thâm ý, Đồng Phi nghe được liền nhin không được chảy ra mồ hôi lạnh .

Nhưng Đồng Ngọc liền đứng ra giải vây:“ Nương, người hiểu lầm.... Người này vốn là mã nô ở mục trường, tứ muội cũng vì tên gia hỏa này mà cãi nhau với A Sữu. tứ muội, không nghĩ tới chứ, người người muốn giết bây giờ lại cứu tánh mạng của người.”

“ Thật sự?”

Đồng Viện mở to hai mắt ra nhìn, chằm chằm nhìn Đồng Thiết một lúc lâu mới cười to: “ A Sữu, người quả thật là tinh mắt. Tốt lắm, hiện tại hẳn đã cứu ta, nhìn lại phần việc đó tỷ tỷ không muốn cùng người chấp nhận, đúng rồi, hẳn gọi là gì?”

“ Đồng Thiết!”

“ Đồng Thiết, người ngẩng đầu lên.”

Đồng Thiết quỳ rạp trên mặt đất nhỏ giọng nói : “ Tứ tiểu thư, Đồng Thiết không dám ngẩng đầu.”

“ Ta cho người ngẩng thì ngẩng lên cho ta!”

Đồng Thiết lúc này mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt thanh tú kia còn có một nửa đang dính máu.

Đồng Chiêu ở bên khe cau mày, nhìn Đồng Thiết phi thường bất mãn, tính tình của nàng với Đồng Viện phi thường bất đồng, nàng có tính tình của nữ tử trung nguyên, rất hiền thực, lại là người rất coi trọng lễ giáo của Trung nguyên.

Đồng phu nhân cười nói : “ Hài tử này thật là thanh tú.”

“ Lúc hẳn giết người cũng không thấy có chút thanh tú.... Nương, con thấy tận mắt là hẳn chém đầu người ta thành hai nửa.”

Đồng Phu nhân cười lớn lắc đầu, “Tứ muội, nào có nữ hài tử nào giống như người vậy, nói đến giết người là vui sướng khoa chân múa tay không giống nữ hài tử chút nào. Có thời gian hãy học nhị tỷ của người, đoan trang một chút, thật không biết Văn Chính (Lý Nho) như thế nào mà chịu được tính tình này của người.”

Đồng Ngọc cũng cười nói: “Đồng Ngạc cũng là gia tướng của tứ muội. Nương, hẳn chính là tộc nhân Bạch khương của ngài. Lần này hẳn lập công, con đã làm chủ ban cho họ Đồng, danh Ngạc, tự là Bạch Ma, Ngài thấy thế nào?”

Nghe thấy lai lịch của hai người Đồng Ngạc, thật ra làm cho Đồng phu nhân rất giật mình. “A Sữu, lần này nếu không có con thì Đồng gia chúng ta sẽ bị thiệt thòi lớn. Tuy rằng tuổi con không lớn lắm, nhưng cũng đủ để tự lập môn hộ....Như vậy đi, từ hôm nay trở đi con tự dưỡng tư binh. Mỗi tháng Đồng phủ sẽ cho con ba vạn tiền, con thấy thế nào?”

Bất luận là gia tộc như thế nào cũng đều có quy củ. Mặc dù Đồng gia không tính là thế tộc, nhưng công việc trong phủ vẫn phải có nguyên tắc.

Tỷ như nếu muốn nuôi dưỡng tư binh mà không có gia chủ đồng ý thì căn bản là không có khả năng. Tam vạn tiền ước chừng có thể nuôi dưỡng một trăm tư binh. Đương nhiên nếu người không phát tiền lương cho tư binh thì có thể nuôi nhiều hơn, gia tộc cũng sẽ không can thiệp.

Tam vạn tiền không được coi là nhiều, nhưng đối với Đồng Phi mà nói đó là một chuyện rất tốt. Đồng Phi vội vàng hướng về phía Đồng Phu nhân cảm tạ, đột nhiên Đồng Viện chạy lại lôi nhẹ cánh tay của Đồng Phi nhẹ giọng nói: “A Sữu, ta với người thương lượng một việc có được không?”

“Chuyện gì?”

“Đưa hẳn cho ta Ta cho người năm mươi tên tư binh!” Trong ánh mắt của nàng lưu chuyển lộ ra một chút ái mộ nhìn Đồng Thiết đang quỳ trong đại sảnh.

Đồng Phi rung mình một cái, thầm nghĩ một tiếng không tốt: hay là tứ tỷ thích Đồng Thiết, cứ nhiên muốn Hồng hạnh ra tường? (kiểu như muốn nuôi trai bao ấy)

Nói thật, Đồng Thiết bộ dạng không sai, lại vũ dũng, lại có thể huấn luyện chó săn, đây chính là điển hình của tiểu bạch kiếm a.

Nhưng mấu chốt là chồng của Đồng Viện là Lý Nho. Lý Nho đó, đây chính là nhân vật ngư bức trong Tam Quốc, một bụng đầy ý nghĩ xấu không nói, còn rất được Đồng Trác tín nhiệm. Nếu bị Lý Nho phát hiện lão bà của mình coi trọng gia tướng của cậu em vợ, hẳn không tìm Đồng Phi liều mạng mới là lạ?

Nhưng có đáp ứng hay không đáp ứng? Năm mươi gã tư binh, tựa hồ rất mê người a!

“A Sữu, đệ không phải có sự việc cần làm sao?”

Đồng Ngọc thay Đồng Phi giải vây cười nói: “Chắc Lục Y bây giờ đang mơn con mắt chờ người, mà người hôm nay còn muốn cùng sư tông thú đấu với nhau, lại còn muốn luận võ với tên Bùi Nguyên Thiệu. Hắc hắc, ngày hôm nay không ít việc....Về chuyện tư binh ngày sau hãy nói a.”

“Đúng vậy!”

Đồng Phi vỗ đầu, “Ta như thế nào lại quên. Nương, A Sữu cáo lui trước, tứ tỷ, chuyện về Đồng Thiết chờ ta trở lại nói sau, Ài! Thật sự là vội quá, sao lại có nhiều chuyện như vậy? Ài, thật sự là buồn ngủ a.” Nói xong, hẳn liếc ánh mắt nhìn Đồng Thiết, Đồng Thiết rất cơ trí đứng lên liền theo Đồng Phi đi ra ngoài.

Mà Đồng Ngạc hết nhìn Đồng Viện rồi lại nhìn Đồng Phi đang bước đi, khuôn mặt nghiêm lại hỏi: “Phu nhân, vậy tiểu nhân nên đi theo ai bây giờ?”

Đồng Viện thấy Đồng Ngạc hỏi như vậy, khuôn mặt quát lại: “Ta đi ngủ, người muốn đi theo ai thì theo người ấy!”

Về chút tâm tư này của Đồng Viện, Đồng Phu nhân sao không nhìn ra? Nhưng nàng xuất thân khương nhân cũng không thêm để ý đến chuyện này. Chuyện tình của nữ nhân thôi thì để cho nó giải quyết.

“ Đi theo ta....” Đồng Ngọc hướng phía ngoài đại sảnh đi ra, Nàng đối với Đồng Ngọc nói : “Bắt đầu từ hôm nay, người đi theo thiếu gia, thiếu gia nhà người lại là vạn phu chi dũng, là Sở bá vương tái thế, tương lai thành tựu khẳng định bất phàm. Ta đề cử người cho thiếu gia người cũng không nên làm mất mặt ta, cố gắng bảo vệ thiếu gia cho tốt, sau này sẽ không thiếu chỗ tốt cho người.”

“ Vâng!”

Đồng Ngọc không ngừng lên tiếng , đi theo sau Đồng Ngọc với tâm trạng mừng như điên. Hai người đi ra đại môn thì gặp Đồng Phi cùng với Đồng Thiết, Đồng Ngọc nói:“ A Sư, vừa lúc ta cũng phải đi mục trường chúng ta cùng đồng hành.”

30. Chương 30: Cầu Quan (1)

Đồng Phi còn chưa có tỉnh ngủ, nhưng đầu óc rất nhanh thanh tỉnh. Cùng với Đồng Ngọc sánh ngựa từ từ mà đi, nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ về chuyện đêm qua đã xảy ra.

Thật đáng giận, lúc học trung học không cố gắng học tập, cho nên bây giờ không nhớ loạn khản vàng bắt đầu bạo phát từ năm nào. Kỳ thật cho dù Đồng Phi có năng lực nhớ kỹ thì thế nào? Tư liệu trong sách giáo khoa đều là lấy lịch của công nguyên tính toán, còn ở thời đại này đều lấy niên hiệu tính toán. Thời kỳ Linh Đế niên kỷ cũng biến hoá phi thường thậm chí dân chúng cũng không rõ.

Hiện giờ là Quang Hoà năm thứ ba, khoảng cách với loạn khản vàng còn bao nhiêu năm? Khoé mắt đảo lên Đại tỷ Đồng Ngọc, Đồng Phi linh quang chợt loé, ra vẻ ngốc nghếch hỏi: “ Đại tỷ, tỷ có cách nhìn như thế nào với Thái bình đạo? Còn có tên Trương Giác kia nữa, người cảm thấy hắn là hạng người như thế nào? Có tính tình như thế nào?”

Đồng Thiết cùng với Đồng Ngọc phi thường cơ trí giảm lại tốc độ, để lưu ra không gian cho tỷ đệ hai người nói chuyện với nhau.

Lúc Trọng xuân*(Thời gian khoảng tháng hai mùa xuân) trải qua một đêm chém giết Thành Lâm Thao phá lệ im lặng, nhiều tiểu thương ở trên đường cũng không có tung tích, rất nhiều cửa hàng đóng chặt cửa không buôn bán .

Đồng Ngọc tựa hồ cũng có tâm sự, nghe được vấn đề của Đồng Phi, khẽ mỉm cười nói : “ A Sư, người đang kiểm tra tỷ tỷ?”

“ A Sư không dám !”

“ Gã Trương Giác kia quả thật là hạng người có dã tâm, bắt quá từ xưa tranh giành trung nguyên còn chưa có ai dùng thủ đoạn như hắn. Hắn cho người bố thí, bán phù chú thu nạp dân tâm....Làm cho ta nhớ tới câu nói : Hư Kỳ Tâm, Thực này Phúc, Yếu Ý chí , Cường này cốt . Nếu cho ta đánh giá người này thì sẽ là đương thời Kiêu hùng, nếu không kịp trừ bỏ thì chỉ sợ rằng giang sơn Đại hán sẽ bị huỷ bởi trong tay của hắn.”

Đồng Phi trong lòng đối với vị đại tỷ mới quen biết hơn hai mươi ngày càng thêm ngạc nhiên. Không thể không nói, đại tỷ nói rất đúng. Giang sơn hán thất mất ngoài là bị huỷ trong tay đám người Đồng Trác, Tào Tháo, nhưng trên thực tế từ khi phát sinh loạn khản vàng, căn cơ của Giang sơn đại hán đã trở nên cực kỳ yếu ớt, đám người Đồng Trác bắt quá chỉ thuận thế mà làm thôi, cho nên muốn nói đầu sở gây nên Hán thất bị diệt thì thứ nhất là Triều Đình, thứ hai là Trương Giác.

Đột nhiên hắn sinh ra một tia nghi vấn , chẳng lẽ không có ai nhìn ra tai hoạ ngầm trong đó? Ánh mắt liếc nhìn Đồng Ngọc, Đồng Phi chần chờ một lát rồi hỏi : “ Đại tỷ, tỷ nói nếu như Trương Giác chết thì sẽ thế nào?”

Trong lòng Đồng Phi lúc nào cũng muốn tránh đi hồi phản loạn kia. Theo ý nghĩ của hắn thì không có Trương giác thì sẽ không có loạn khản vàng. Không có loạn khản vàng, căn cơ đại hán sẽ không bị giao động,

như vậy Đồng Trác sẽ không nhập kinh. Đồng Trác không nhập kinh thì Đồng gia không phải sẽ an toàn sao? Đây là một loại ý tưởng rất khờ dại của Đồng Phi, hẳn mặc dù là có trí nhớ của kiếp trước, nhưng hẳn vẫn như cũ muốn có một giấc mộng như vậy.

Đồng Ngọc nở nụ cười, “ A Sư, có đôi khi ta cảm thấy người rất thành thực, giống một đại nhân, nhưng có đôi khi người thật sự là một hài tử....Cho dù giết Trương Giác thì sao? Chưa biết chừng tương lai sẽ xuất hiện Vương giác, Lý Giác.... Triều đình nếu không trọng chấn lại, và nếu không có ai phát hiện dã tâm của Trương Giác. Đến lúc đó thiên hạ sẽ đại loạn...Bất quá những lời này chỉ giới hạn trong cuộc nói chuyện của tỷ đệ chúng ta thôi.”

Đồng Phi thở dài, trong lòng biết Đồng Ngọc nói đúng .

Lúc này đoàn người đã đi tới lối rẽ. Một đường là tới Kim Thành, một hướng là tới Mục trường.

Đồng Ngọc đột nhiên dừng ngựa nhìn về hướng Kim Thành, trong mắt lại toát ra sự mê ly, một hồi lâu không nói lời nào.

“ Đại tỷ!”

“ A Sư, người nói nếu trên đời không có Khương Hán chi tranh, mọi người không cần vì thực vật, tiền tài mà tranh đấu, cùng sống với nhau trên những mảnh đất thiên đường này thì tốt biết bao?”

Không rõ vì sao Đại tỷ lại phát ra những lời cảm thán như vậy, bất quá Đồng Phi cũng hiểu được, trong lòng của tỷ tỷ cũng có nỗi khổ khó nói.

Nếuغمĩ kỹ lại, đã gả chồng ra ngoài hơn mười năm chưa từng về nhà, đột nhiên về nhà thì cảm giác tất nhiên có chút kỳ lạ.

Đồng Phi cảm thấy được, tỷ tỷ lần này về nhà cũng không phải đơn giản là vấn an cha mẹ mà là có chuyện trọng yếu khác.

“ Đại tỷ, tỷ lần này về nhà....”

Đồng Ngọc khoát tay đánh gãy câu hỏi của Đồng Phi, “ Khi ta còn bé phụ thân rất thương ta, khi đó người còn chưa có làm quan, lúc đó ở phương viên trăm dặm của Lâm Thao nổi danh là hào hiệp. Ta cùng người cưỡi ngựa đi khắp nơi, gặp được chuyện tình bất bình thì sẽ nhúng tay vào, thậm chí có đôi khi bị người ta đuổi giết , phụ thân ôm ta chạy trốn cả một ngày.” Có thể nhìn ra được, Đồng Ngọc khi còn nhỏ rất được Đồng Trác thương yêu. Nhưng Đồng Phi không rõ, Đại tỷ vì sao lại nói đến việc này?

“ Khi ta gả cho Bắc Cung Bá thì mới biết được chuyện tình trên đời này cực kỳ phức tạp, tỷ phu người là người tốt, rất chân thật....đệ đệ của hắn suốt ngày dòm ngó địa vị của hắn nhưng hắn lại không biết, khương nhân mấy năm nay mơ hồ có xu thế không ổn định, vị trí thủ lĩnh của tỷ phu người cũng sợ bị người ta dòm ngó.”

“ Vậy thì giết hắn!”

“ A Sư, trên đời này có nhiều việc không thể chém chém , giết giết mới giải quyết được. Ta lần này cùng với tỷ phu của người trở về, nói trắng ra là muốn cầu cho hắn một cái xuất thân, hắn là khương nhân, cho nên cũng muốn được Hán nhân tiếp thu, hơn nữa hắn tính tình ôn hoà, khương nhân dưới trướng của hắn bắt đầu rục rịch. Ta muốn thông qua phụ thân cầu cho tỷ phu của người một chức quan, không cần nhiều bổng lộc, ít nhất có thể uy hiếp đối với đám Khương nhân này, thuận tiện có thể làm cho ý niệm của người ta bị giết chết trong đầu, cũng chính là cầu một chút yên ổn.”

Tỷ tỷ tuy nói không rõ ràng, nhưng Đồng Phi có thể cảm nhận được trong lòng tỷ tỷ kỳ thật rất mệt mỏi.

Hắn hỏi : “ Vậy phụ thân có đáp ứng không?”

“ Chắc là đáp ứng....Tỷ phu người hiện tại ở Hà Đông, tin tưởng cũng đã nói rõ tình huống cho phụ thân, lấy thủ đoạn của phụ thân thì mua cho tỷ phu của người một chức quan cũng không có gì khó. Bất quá ta còn có chút lo lắng. Nương nói cho ta biết, quan chức của phụ thân hai năm này lên quá nhanh, lại một lòng muốn cho thể tộc thừa nhận, nếu như giúp tỷ phu của người....”

Đồng Ngọc chưa sót nở nụ cười, mang theo sự bất đắc dĩ.

“ Không ! Ông ta sẽ đồng ý.”

Đồng Phi không biết như thế nào để an ủi tỷ tỷ, đành phải nhẹ giọng an ủi một câu.

Những lời an ủi của hắn nói ra, nhưng hắn biết cũng biết những lời an ủi của hắn sẽ không giúp được bao nhiêu.

Nhưng Đồng Ngọc lại nở nụ cười, khuôn mặt tú lệ hiện lên sự sáng lạng, “ A Sửu, không phải an ủi tỷ tỷ, cho dù tỷ phu của ngươi không cầu được quan thì còn có tỷ tỷ giúp hắn, hơn nữa nếu như tỷ tỷ không giúp được, không phải còn có A Sửu sao?”

Đồng Phi dùng sức gật đầu, “ Đệ nhất định sẽ giúp tỷ tỷ!”

“ Tỷ cũng biết !”

Nụ cười trên khuôn mặt của Đồng Ngọc càng thêm sáng lạng.

Trên đời này ai sẽ làm tình tin tưởng, không hề nghi ngờ chính là người một nhà, Đó cũng chính nãi nãi vẫn luôn giáo dục Đồng Phi: Gia tộc chính là gốc của chúng ta, nếu không có gia tộc thì chúng ta sẽ giống như một cụm bèo trôi nổi không có đích đến.

31. Chương 31: Cầu Quan (2)

Đi vào mục trường, Đồng Phi liền chạy đến địa điểm hôm qua mà hắn cùng sư tông thú đấu với nhau.

Trời cũng đã sáng, ánh nắng chiếu lên mục trường, gió nhẹ nhàng thổi, những cây cỏ nhẹ nhàng lay động làm cho tâm tình của Đồng Phi rất tốt.

Sư Tông thú đã đứng chờ ở đó. Ánh mặt trời chiếu vào nó, tông mao trên cổ chớp động giống như quang huy, nhìn qua quả thật là nòi giống của thần thú.

Sư tông thú xuất hiện cũng không giống như hôm qua ồn ào, tạo thành động tĩnh quá lớn. Phía xa là một đoàn trâu, ngựa, mà Sư tông thú giống như vua của thảo nguyên cao lớn mà cô độc lẳng lặng đứng nói đó, hai tròng mắt loé lên hào quang.

Chứng kiến Đồng Phi, sư tông thú rất hưng phấn, hai chân trước không ngừng cào lên mặt đất. Đồng Phi cũng rất vui vẻ, tên gia hỏa này thật sự là rất dũng cảm a. Đồng Ngọc mang theo đám gia tướng đứng ở phía xa, chứng kiến cảnh này nàng cũng rất vui vẻ.

“ Tiểu Thiết, sư tông thú này cùng với A Sửu có lẽ là trời sinh một đôi.”

Đồng Thiết đứng phía sau Đồng Ngọc gật đầu cung kính trả lời: “ Tiểu nhân cùng với sư tông thú nhận thức cũng đã một năm nhưng chưa bao giờ thấy nó có bộ dạng hưng phấn như vậy. Ngựa trong mục trường đối với nó rất sợ hãi, thậm chí là con ngựa sinh ra sư tông thú cũng tránh nó xem nó như rắn rết. Nó cũng không thân cận với con người, nếu tiểu nhân không có học qua một chút kỹ xảo chăm sóc ngựa thì cũng sợ rằng không gần nó được nửa bước. Nhìn bộ dạng nó, nó rất có hứng thú với chủ nhân, nói không chừng chủ nhân có thể hàng phục được nó thì sao.”

“ Nếu có thể hàng phục là tốt nhất!” Đồng Ngọc nhìn hình dáng hùng tráng của Đồng Phi, nhẹ giọng nói : “ Kỳ thật, giấu lại chủ nhân nhà ngươi cùng với sư tông thú có rất nhiều chỗ tương tự, thật hy vọng một ngày nào đó A Sửu có thể cười thất thần thú này a.”

“ Tiểu thư yên tâm, chủ nhân nhất định thuận phục được nó.”

Đồng Ngọc cười cười, đem ánh mắt khóa tai người của Đồng Phi cùng với sư tông thú.

Bất quá, hôm nay quả thực làm cho người ta thất vọng. Đồng Phi ngày hôm nay cùng với ngày hôm qua quả thực có sự khác biệt rất lớn, chỉ có vài hiệp qua lại mà Đồng Phi đã thở hồng hộc. Sư tông thú phi thường bất mãn, dùng mũi thở ra một hơi tựa hồ giống như hỏi là: “ Hôm nay ngươi sao vô dụng vậy?”

Đồng Phi hai tay ôm đầu gối, người cúi gập lại. Hắn giống như hiểu được sự bất mãn của sư tông thú, cười khổ nói : “ A Sứ đại ca , không phải ta vô dụng, mà ngày hôm qua đấu với người một trận, ta ngay cả một giấc ngủ yên ổn đều không có, người nằm ngủ dưỡng sức, còn ta phải bồn ba khắp nơi, cùng với người đánh xong, buổi tối lại phải đánh nhau với người ta một hồi nữa chứ.”

Sư tông thú kia quả thật không hổ là Đồng Ngọc khen nó là thần thú. Cũng không biết nó hiểu hay không hiểu, sau khi nghe Đồng Phi nói xong nó hí lên hai tiếng sau đó quay đầu chạy đi.

“ A Sứ, đệ hôm nay bị sao vậy?”

“ Mệt , mệt chết đi được!”

“ Vậy có muốn nghỉ ngơi một ngày rồi hãy đấu với gã Bùi Nguyên Thiệu?”

Đồng Phi nghe được những lời này, tinh thần nhất thời tỉnh táo, “ Không cần, đệ đấu không lại A Sứ, nhưng đấu với một tên giặc khăn vàng thì còn thừa sức?”

“ Cái gì giặc khăn vàng?”

Đồng Phi lập tức ý thức được mình nói lỡ miệng, vội vàng che dấu nói:“ Là đệ nói Bùi Nguyên Thiệu! Hắc hắc, bị A Sứ khi dễ một chút, trong bụng đang ghen một cổ tá hỏa. Nếu không cho ra ngoài đệ sợ cơn trưa cũng không thể nuốt trôi.”

Đồng Ngọc nghi hoặc nhìn Đồng Phi, là ta nghe lầm? hay là A Sứ có điều gì muốn đấu? Ta sao cảm giác được trên người A Sứ mang một bí mật rất lớn, mà bí mật này thậm chí quan hệ đến sự hưng suy của Đồng gia.

Lúc này Đồng Phi đã đi ra.

“ Gã Bùi Nguyên Thiệu đã mang đến chưa?”

“ Đã nhốt ở trong phòng giam của mục trường, dựa theo phân phó của thiếu gia ai cũng không được đến gần, Lục Y tiểu thư đã cho người canh chừng.”

“ Mang hắn đem tới !” Đồng Phi nói xong , giơ tay ngoắc hai tên gia tướng ở phía xa.

Biết hôm nay Đồng Phi muốn cùng người khác giao thủ, Đồng Ngọc lúc đi ra liền bảo Đồng Ngọc mang theo mấy người nâng đến bộ phòng chế theo Cổ Ứng lời Kim chùy. Chùy được đặt trước người Đồng Phi, Đồng Phi cũng thấy tinh thần mang theo một cổ phấn chấn.

Có một gia tướng đã giắt theo một con ngựa màu đen Đại uyên Lương câu, Đồng Phi không nói hai lời cầm chùy phi thân lên ngựa ngồi vững vàng .

Chỉ trong chốc lát Bùi Nguyên thiệu cũng bị áp giải lại. Lục Y mặc một thân nhuyễn giáp, một kiện chiến bào màu xanh, người mang theo một chiếc cung , trong tay là một cây thương trảm hình kim phượng đang cưỡi ngựa đi lại.

“ Thiếu gia...”

Lục Y chứng kiến Đồng Phi giống như nhìn thấy thân nhân liền giục ngựa vọt lại.

Đồng Phi nhếch môi cười, nhưng nụ cười lại cực kỳ khó coi. Nhưng ở trong mắt Lục Y, thiếu gia không thể nghi ngờ là đẹp trai nhất.

“ Lục Y, thay ta áp trận!”

“ Vâng!”

Lục Y giục ngựa đi tới phía sau Đồng Phi.

Phía xa, Sư tông thú cứ nhiên chạy lại đứng ở trên đồi cao nhìn về hướng của Đồng Phi.

Không thể mất mặt trước súc sinh này được, huống hồ còn có tỷ tỷ cùng với Lục Y hai đại mỹ nhân nữa chứ. Nghĩ đến đó, Đồng Phi giục ngựa, giơ chùy lên nói : “Bùi Bá Hầu, ta hỏi người một lần nữa, nếu trong mười chiêu bại bởi tay ta, người có bằng lòng hàng hay không hàng ta?”

Bùi Nguyên Thiệu vốn có chút lo lắng, bất quá vừa nhìn thấy Đồi đại chuỳ trong tay của Đồng Phi liền nở nụ cười. “Tiểu oa nhi, đừng có nghĩ lấy gỗ làm hai chiếc đại chuỳ như vậy thì có thể hù dọa Bùi mỗ. Bùi mỗ mặc dù bất tài, nhưng cũng đường đường là nam nhi bảy thước, mười chiêu.....Hừ, nếu người trong vòng năm mươi chiêu có thể đánh bại ta, Bùi mỗ cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa, không một câu oán hận.”

“Được, chính là người nói!” Đồng Phi nở nụ cười, đám người xung quanh cũng nở nụ cười. Thật là có người tưởng rằng Đại chuỳ của A Sư thiếu gia làm bằng gỗ? Đương nhiên đại đa số gia tướng lúc đầu cũng tưởng như vậy.

Bùi Nguyên Thiệu cảm thấy xung quanh có điểm gì là lạ, người xung quanh đều có nụ cười rất quỷ dị, làm cho trong lòng hắn không khỏi nhảy lên.

“Bùi Nguyên Thiệu, ở trong mục trường này, ngựa và binh khí người tự mình chọn. Ta ở chỗ này chờ xem người có bản lĩnh gì?”

Có câu thua người không thua trận, Bùi Nguyên Thiệu không nói hai lời, tuyển một con ngựa, lấy một thanh đại thương bằng thép. Đại thương trong tay run lên, phân ra ba điểm hoa thương. Nhìn ra được, gia hỏa này đối với thương cũng có chút công phu.

“Tiểu oa nhi, Bùi mỗ nhường người ba chiêu!”

Đồng Phi cười ha hả, “Vậy thì đa tạ? Tiếp chiêu đi!”

Lời còn chưa dứt, Lưng câu chiến mã đã chạy qua tới, nhanh như gió đã đứng ở trước mặt Bùi Nguyên Thiệu, hai ngựa đối mặt, Đồng Phi điểm ra một chuỳ, chiêu thức này được gọi là “Phượng gập đầu”

Một chuỳ khác được nấp sau lưng ngựa, cái này gọi là “Mặt Khâu chuỳ”

Chỉ nghe một tiếng, Đang...Tiếng kim thiết va chạm vào nhau, Bùi Nguyên Thiệu hoành thương lên đỡ thì chỉ thấy một cỗ lực lượng đánh úp lại, cả thân người bay bổng lên không trung, bỗng một tiếng liên bay ra hai ba trượng.

Tiểu oa nhi này là quái vật sao? Thiết thương đã bị bắn đi thật xa, bất quá đã cong cong đến mức không còn nhận ra.

Bùi Nguyên Thiệu đứng lên, hai tay còn đang phát run. Hắn hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Đồng Phi, rốt cuộc hắn đã hiểu những người đó đang cười cái gì. Chuỳ trong tay gia hỏa này cứ nhiên là chuỳ thật. Nhìn hai cái đầu chuỳ chắc không dưới một trăm cân. Tiểu tử này thật sự mới có mười hai tuổi? Quả thực là một tên quái vật.

Đồng Phi rất thất vọng, ở trên ngựa lắc đầu. Chiêu chuỳ mới sử dụng được một nửa, phía sau là Mặt Khâu chuỳ pháp căn bản không cần sử dụng.

Đồng Ngọc và tất cả mọi người đứng xem ở phía xa cất tiếng cười to, Lục Y còn khoa trương hơn chỉ vào Bùi Nguyên Thiệu nói: “Đầu tên gia hỏa này bị nước vào, cứ nhiên dám đỡ một chuỳ của thiếu gia.”

“Nước vào” Đây là do Đồng Phi phát minh ra ngôn ngữ, hiện giờ ở Đồng Phủ đại đa số mọi người đều biết ý nghĩa của từ này.

“Lúc này không tính, ta vừa rồi là khinh địch!”

Đồng Phi mỉm cười, ở trên ngựa làm một động tác phi thường kinh điển, hắn gập vai lại, hai tay cầm hai chuỳ giang ra, “Vậy thì đến đây a!”

“Đối trường thương!”

Bùi Nguyên Thiệu đối lại một cây đại thương sải bước lại chiến mã. Lần này hắn cũng không dám nói nhường cho Đồng Phi ba chiêu, thúc dục chiến mã vọt tới đâm vào ngực của Đồng Phi.

Tên gia hỏa này có điểm then quá hoá giận, bị một tiểu oa nhi nhất chiêu đánh cho ngã ngựa, thật sự là rất dọa người. Nếu hắn biết vừa rồi Đồng Phi căn bản không đem toàn bộ chiêu số sử dụng toàn bộ, phỏng

chùng là tức giận đến hộc máu, lần này hấn giữ vững tinh thần, đại thương tung bay giống như một con giao long nổi trên mặt nước.

Đồng Phi ngồi trên lưng ngựa, nhìn Đại thương kia đang lao đến, hừ lạnh một tiếng, luân chùy liền đánh ra.

Chiêu này gọi là “ Nhất lực hàng thập hội” Mặc cho người thương pháp tinh diệu, nhưng ta lại muốn cùng người cứng đối cứng.

Trải qua năm hiệp, chỉ nghe một tiếng thanh âm, hộ khẩu của Bùi Nguyên Thiệu bị đánh rách tả tơi, hai tay máu tươi đầm đìa rớt xuống lưng ngựa....Ở phía xa sư tông thú vốn đang đứng xem cũng lúc lắc cái mông theo đường cũ phản hồi. Có lẽ trong mắt của sư tông thú, trận luận võ này quả thật không thú vị. Hay là vẫn nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi ngày mai lại tỷ thí với Đồng Phi.

Đồng Phi ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, chùy giờ lên trước mặt Bùi Nguyên Thiệu nói:“ Bùi Nguyên Thiệu, Nếu người không phục thì lên ngựa tiếp tục tái chiến!”

Bùi Nguyên Thiệu đang ngồi trên mặt đất, khuôn mặt đỏ bừng.

Hơn nửa ngày, hấn mới thở dài một tiếng, xoay người quỳ rạp xuống trước mặt Đồng Phi lớn tiếng nói:“ Chủ Công ở trên, Bùi Nguyên Thiệu.....xin khuyến mãi chi lao!”

32. Chương 32: Phóng Trường Tuyền

Đồng Trác bây giờ có chút xuân phong đắc ý. Hôm qua mới nhận được tin tức của Lạc Dương, Hoàng thượng tựa hồ lại muốn thăng chức cho hấn, khổ tâm kinh doanh nhiều năm, rốt cục đã có hồi báo sao lại không làm cho hấn vui vẻ cơ chứ?

Mấy năm qua hấn trăm phương ngàn kế muốn giao hảo cùng với thế tộc, nhưng bởi vì hấn xuất thân thấp hèn, trong triều lại không có chỗ dựa vững chắc tất nhiên không thể thành một thành viên trong bọn họ. Nhưng ngược lại Quốc cứu Hà Tiến lại đối với hấn rất thiện ý thậm chí là nhiệt tình.

Hiện giờ Đồng Trác không phải là một gã Quảng Vũ Lệnh năm nào. Hấn càng muốn chức quan càng ngày càng lớn, quyền thế càng ngày càng nhiều, phải cho bọn thế tộc nhìn xem Đồng Trác hấn không phải là người dễ khi dễ .

Bọn thế tộc thật là kiêu ngạo, ngay cả một tên sai mặt của Vệ gia gia tộc cũng dám kiêu ngạo đối với Đồng Trác. Đồng Trác mỗi khi nhớ đến chuyện này trong lòng như nghẹn một cổ tá hỏa. Vệ thị chính là hậu nhân của Đường Triều đại tướng quân Vệ Thanh dưới trướng của Hán Vũ Đế, trải qua ba trăm năm kinh doanh đã có gốc rễ chắc chắn ở Hà Đông.

Không đến Hà Đông thì không biết, Thái Thú Hà Đông trước mắt người ta căn bản không xem là gì. Nghĩ tới trước kia Đồng Trác ra một đạo chính lệnh xuống các địa phương thì không ngờ khi xuống địa phương chính lệnh đã bị thay đổi, về việc này Vệ gia ở Hà Đông là người chủ mưu.

Nhớ đến tổ tông Vệ gia là Vệ Thanh cũng chỉ là con riêng của một gã huyện lại, sau đó lại làm gia nô của Bình Dương công chúa, sau đó dựa vào tỷ tỷ là Vệ Tử Phu được Hán Vũ Đế sủng ái mới có thể thi triển tài năng. Nói trắng ra còn xuất thân không bằng Đồng Trác hấn đây chứ. Nhưng hiện tại....Đồng Trác bắt đầu nghĩ đến nếu một ngày có khả năng nắm được quyền cao thì nhất định sẽ khai đao đối với Vệ thị gia tộc.

Cơ hội là do con người sáng tạo, mấy năm nay hấn cố gắng kết giao với hoàng thân quốc thích, đồng thời còn âm thầm dứt lốt mười phường thị* (Đàng phái của quan hoạn) cùng với đám người Trương Nhượng, rốt cục cũng đã có cơ hội trở mình.Nhưng không nghĩ tới, một phong thư nhà ở Lâm Thao làm cho tâm tình của hấn rất tốt cuối cùng lại tiêu thất .

Đường Chu bí mật được giải tới Hà Đông, mang theo còn có thư tay của Đồng phu nhân cùng với con rể là Ngưu Phụ, Hơn nữa người áp giải cứ nhiên là nữ nhi của hấn Đồng Chiêu, Đồng Trác lập tức ý thức được, Lâm Thao nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Xem xong thư, lại hỏi Đồng Chiêu, rốt cục Đồng Trác mới cho gọi con rể là Lý Nho đến. Kể tỷ mỹ xong việc xảy ra ở Lâm Thao, Đồng Trác hỏi :“ Văn Chính, ta muốn đem chuyện này bẩm báo triều đình, người thấy thế nào?”

Lý Nho lấy bản thư tín kia đọc lại một lần, nghe được Đồng Trác hỏi, trầm ngâm một lát rồi nói :“ Nhạc phụ, hiện tại báo với triều đình chỉ sợ không ổn....Mẫu thân cũng nói, Đường Chu có nói là Trương Giác cùng với một số người âm thầm cấu kết chỉ sợ thế lực đã thành. Mà hiện tại danh vọng của Trương Giác cực kỳ cao, còn có một số thế tộc liên quan, Hơn nữa Thái bình đạo còn chưa từng hiển lộ là muốn làm phản, nếu mạo muội báo với triều đình thì chỉ sợ không có công mà sợ rằng sẽ bị người trong triều trử trích.”

Đồng Trác khó xử nói:“Trác một lòng muốn đền ơn nước nhà, an ổn dân chúng, không phụ Hoàng Thượng tin cậy. Chuyện này quan hệ trọng đại, nếu không báo với triều đình, tương lai một khi sự tình bại lộ chỉ sợ Đồng gia chúng ta sẽ gặp tai ương a.”

“ Bằng Không thế này...!”

Lý Nho cười nói :“ Theo con thì Trương Giác kia chỉ là một tên gia hỏa lừa thần gạt quỷ, tuy có dã tâm nhưng không thể làm nên trò trống gì, hơn nữa Thái Bình đạo có rất nhiều người biết, mà Trương Giác thanh thế đang thịnh, nếu chúng ta mạo muội báo với triều đình, con chỉ sợ lúc ấy thế tộc trong triều ra mặt đặt cho chúng ta cái tội là quan bức dân phản, chỉ sợ lúc ấy nhạc phụ có trăm cái miệng cũng không cãi được.”

“ Vậy theo ý Văn Chính là.....”

“ Theo ý Nho, nếu Trương Giác muốn ồn ào thì cứ mặc hắn ồn ào. Chúng ta chỉ cần an bài một mật thám bên người Trương Giác, thám thính hư thật của Thái Bình Đạo, tra tìm xem thế tộc cùng với quan viên trong triều cấu kết với Trương Giác, Đợi đến lúc Thái bình đạo làm phản chúng ta tiên phát chế nhân, đến lúc đó Trương Giác rơi vào trong tay chúng ta, khi đó thì không phải sợ đến các thế tộc nữa.”

“ Đúng vậy, Đến lúc đó làm cho Vệ gia liên lụy vào....”

“ Không, không thể liên lụy đến Vệ gia.”

Đồng Trác ngạc nhiên hỏi : “ Vì sao?”

“ Vệ gia là thế tộc ba trăm năm, ở Hà Đông đã thâm căn cố đế, trong triều lại có vô số người. Chuyện tình của Trương Giác có thể tiêu diệt được một số thế tộc nhỏ, nhưng đối với loại đại thế tộc như Vệ gia... Chỉ sợ không ổn, việc bây giờ chúng ta phải làm chính là đối phó với Trương Giác, chỉ cần trong tay chúng ta có quyền thế đến lúc đó đối phó với Vệ gia cũng không muộn....Nhạc phụ, Đối phó với người của Vệ gia thì phải một kích trí mạng, tuyệt không để cho bọn họ có thể gượng dậy, nếu không chỉ sợ chúng ta gặp tai ương.”

Đồng Trác suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng gật đầu:“ Hiền tế nói có lý, mẫu thân để cho ta làm chủ chắc cũng có ý như vậy.”

“ Lão phu nhân không phải đưa đến một gã là Đường Chu sao? Kỳ thật đã bày kế cho chúng ta, chúng ta chỉ cần như vậy, như vậy.....Đến lúc đó Nhạc phụ chắc chắn sẽ trở thành công thần của Đại Hán, lúc ấy muốn làm khó dễ Vệ Gia Hà Đông không phải dễ như trở bàn tay sao?”

Đồng Trác cười rộ lên,“ Kế này của hiền tế quả thật là tuyệt, vậy cứ theo như lời của hiền tế mà làm, việc này do người phụ trách.”

Lý Nho chần chờ một lát rồi nói:“ Còn có việc này, Đại tỷ lần này về nhà chắc chắn ở Phá Khương có nguy hiểm. Nhạc phụ, đại tỷ từ ngàn dặm xa xôi đi về cầu quan, con xem không bằng giúp đại tỷ một lần xem như để thỏa mãn tâm nguyện của tỷ ấy.”

Đồng Trác đứng lên bồi hồi nói :“ Ý tứ Ngọc nhi ta cũng hiểu được, lần này nó bảo Bắc Cung Bá đem tới tặng ngựa xích thố, ta cũng rất thích, nhưng mà Văn Chính, người cũng biết là triều đình bá quan văn võ đều khinh thường ta, nếu ta vì Bắc Cung Bá cầu quan thì chỉ sợ sẽ làm trò cười cho bọn hắn .”

Lý Nho lạnh lùng cười nói : “Nhạc phụ đại nhân, cho dù người không cầu quan cho tỷ phụ thì chẳng lẽ bá quan văn võ sẽ không cười người hay sao?”

“ Việc này....”

“ Ngài đối với đại tướng quân rất trung thành, nhưng đại tướng quân vị tất yên tâm đối với ngài, quyền binh của ngài càng nhiều hẳn lại càng phòng bị đối với ngài, không bằng như vậy, ngài cứ nói là ngài cùng với các phái không quan hệ, đại tướng quân biết ngài xuất thân thấp kém ? Nói không chừng ngài vì người nhà cầu quan đại tướng quân càng cao húng.”

Nói thật. Diện mạo của Đồng Phi so với Đồng Trác nhìn qua xấu hơn rất nhiều. Đặc biệt là ánh mắt kia, dài và nhỏ khiến cho người ta cảm nhận một loại cảm thụ âm trầm, mà lại càng đặc thù trên người Đồng Trác.

Hắn nheo con mắt lại, con ngươi loé ra ánh sáng.

“ Văn chính vì sao không nói rõ ràng?”

“ Nhạc Phụ đã quên Tiêu Hà Cầu điền văn Xá sao?”

Tiêu Hà là công thần khai quốc, cũng là người mà Hán Cao Tổ Lưu Bang rất nể trọng, làm quan nội chính, khi Lưu Bang chiến tranh với Hạng vũ liên tiếp chiến bại nhưng nguồn lương mà binh lính chưa bao giờ thiếu. Có một lần Lưu Bang xuất chinh, đem chính vụ cả nước giao cho Tiêu Hà, nói Lưu Bang không nghi ngờ Tiêu Hà chính là rầm nói. Tất cả của cải đều giao cho đối phương, nếu Tiêu Hà có một chút không thuần phục thì Lưu Bang sẽ chết không có chỗ chôn.

Vì tiêu trừ lòng nghi ngờ của Lưu Bang, Tiêu Hà ép mua đất vườn, làm ra Điền Văn Xá.

Khi bị người ta viết cáo trạng dâng lên cho Lưu Bang thì nghi ngờ trong lòng Lưu Bang lại được tiêu trừ. Lý Nho nhắc đến Cầu điền văn xá, làm cho Đồng Trác bừng tỉnh.

Lý Nho lại nói tiếp: “ Trong thư nhị tỷ phu có nói. Quan viên Lâm Thao bị mã tặc giết chết. Mà lão phu nhân phái nhị tỷ đi tới kỳ thật chính là nói cho nhạc phụ biết, Lâm Thao tuyệt không để rơi vào tay kẻ khác. Nếu quan viên lớn nhỏ bị giết thì đơn giản là bổ nhiệm nhị tỷ phu làm Lâm Thao Huyện uý. Quan tuy không lớn nhưng lại là thực quyền, hơn nữa có thể lực của chúng ta, Lâm Thao có thể nói là cực kỳ kiên cố.”

“ Kể này rất tốt, rất tốt.”

“ Nhạc phụ vì đại tỷ phu cầu quan lại vừa cho đại tỷ yên tâm, hơn nữa có thể thu mua đại tỷ phu. Đại tỷ phu tuy rằng bốn sự không lớn. Nhưng dù sao cũng là thủ lĩnh của Kim thành phá khương. Cho hẳn một cái quan chức, hẳn còn không cúi đầu nghe lời ngài? Nếu ngài trợ giúp một chút cho đại tỷ phu thì Khương nhân Tây Lương ai có thể là đối thủ của đại tỷ phu. đến lúc đó Khương Vương không phải của hẳn thì là của ai.”

Đồng Trác chau mày, “ Bắc Cung Bá làm Khương Vương nào có quan hệ tới ta?”

Lý Nho nắm chặt tay nói :“ Hiện giờ thế tộc cầm quyền, nếu muốn thăng chức nhanh thì chỉ có nắm tay mình mạnh. Nếu đại tỷ phu là Khương Vương thì Tây Lương có hơn mười vạn thiết kỵ sẽ ở dưới trướng của nhạc phụ, nếu ai muốn động đến nhạc phụ chẳng lẽ không sợ mười vạn thiết kỵ Tây Lương hay sao?”

Hai mắt Đồng Trác toả sáng “ Văn Chính quả là Lão thành mưu quốc *(Ý nói mưu lược rất lão luyện) kể này rất tốt, rất tốt!”

Đồng Trác lôi kéo Lý Nho ở lại thương thảo chi tiết một chút lúc này mới cho Lý Nho rời đi.

Đứng ở bậc thang của Thái Thú phủ Lý Nho đột nhiên nở nụ cười. Đều nói Đồng Trác thông minh, kỳ thật người thông minh nhất chính là Lão phu nhân.

Hai ngàn mã tặc, hơn nữa còn có mấy ngàn đạo chúng của Thái bình đạo, chỉ bằng vào Ngưu Phụ mà có thể bình ổn dẹp loạn sao? Lý Nho đánh chết cũng không tin.

Lý Nho đối với Ngưu Phụ cũng không có ác cảm, nhưng Lý Nho cũng biết người này không có tài, có thể làm đến Lang tướng thì cũng là cực hạn của hắn. Ngưu Phụ trời sinh có tính ổn trọng, nói trắng ra là nhất gan. Người này có thể cai quản dân chúng, nhưng nếu đem quân đi đánh giặc thì còn chưa đủ tư cách, về phương diện này chắc chắn đã có người trợ giúp.

Đại tỷ Đồng Ngọc là thứ nhất, bất quá tuyệt không phải là duy nhất....A Sứ.... Bất luận là lão phu nhân hay Ngưu Phụ, Đồng Phu nhân hay Đồng Chiếu đều không có nói ra A Sứ, Việc này nhất định là có chuyện lạ. Đồng Trác không thích A Sứ nên xem như không để ý. Nhưng Lý Nho lại không như vậy, nhớ ngày đó trên diễn võ trường, nghe khúc Sát Nhân ca của Đồng Phi thực sự để lại ấn tượng quá sâu đối với Lý Nho, cho đến bây giờ hẳn vẫn không quên được.

Một người hung mãnh như vậy sao không ai đề cập tới?

Lý Nho nhẹ nhàng lắc đầu: Lão phu nhân, Người tính kế rất cao a, cố dấu cho Đồng Gia ta một đầu kỵ binh a. Nhưng đầu mãnh thú này nếu còn có ngài thì còn có thể không chế cũng cho gia tộc sử dụng, nhưng nếu không có ngài thì ai sẽ không chế được đầu mãnh thú này đây?

Lý Nho không tự chủ được nhớ tới Đồng Hoàng, tên gia hoả này từ khi tới Hà Đông đến giờ giống như thật sự già, cả ngày ở trong phòng hơn nửa quan hệ với Vệ gia cũng rất gần. Hy vọng tiểu tử này có thể khẩu thủ như bình* (Kín Miệng) nếu có chút gì tiết lộ thì ngay cả nhạc phụ cũng không bảo đảm được cho người a.

Ài ! Việc này không cần ta phải đau đầu, cứ để lão phu nhân quan tâm đi sao. Việc của ta bây giờ là tìm cách tìm hiểu chuyện tình của Thái bình đạo... Phóng trường Tuyền ...

câu cá lớn, Hắc hắc, Lão phu nhân người rất giỏi tính kế !

33. Chương 33: Tâm Tư Lục Y

Ánh mặt trời gay gắt như lửa, giống như loé ra ngàn vạn tia lửa chiếu rọi . Ngồi ở trong phòng mồ hôi cũng đã ra ướt đầm, chứ đừng nói những người canh gác bên ngoài. Phạm những người có chút gia sản đều đã tìm chỗ tránh né độ nóng giống như Hỏa diệm sơn này .

Đồng Gia ở Lâm Thao sau khi bị mã tặc tập kích liền bắt đầu kiến thiết lại . Dựa theo chủ ý của Đồng Viện, ở mục trường sẽ xây tường vây cao hơn ba đầu người vây lấy mục trường. Trên tường thì có tư binh của Đồng Phủ luân phiên tuần tra, phía ngoài mục trường là cách năm trăm mét có một trạm gác, hơn nữa lại dựng lên mười toà vọng lâu *(Chòi gác). Ở trong vọng lâu đều có một một chỗ để đốt lửa, phía bên trong còn có dầu và cỏ khô. Nếu thấy tung tích của Mã tặc khói lửa sẽ được đốt lên, thì toàn bộ mục trường trong một nén nhang sẽ tập kết xong để đối phó với mã tặc.

Chủ ý này của Đồng Viện lập tức được mọi người trong Đồng gia tán thưởng. Đồng Phu nhân thậm chí còn nói, từ nhà đầu nhà của chúng ta bắt đầu xuất lực cho gia đình, thật sự đã trưởng thành.

Mỗi lần nghe vậy là Đồng Viện mặt đỏ tía lên, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy. Nàng rất rõ ràng, những chủ ý này đều xuất từ ý kiến của Đồng Phi cùng Đồng Ngọc. Nàng bất quá chỉ là người chuyển đạt, không nghĩ tới lại làm cho lão nương cao hứng, chẳng lẽ trước kia mình có chút hồ đồ sao.

Bắt đầu từ tháng năm, Đồng gia ra một số lượng tiền lớn bắt đầu mở rộng chiêu mộ người có võ nghệ cao cường ở Tây Lương làm hộ vệ của Mục trường. Sau mười bảy ngày có Khương nhân Lương Châu là Nhã Đan theo chiêu mộ mà đến. Người này thân cao bảy thước, là người mi thanh mục tú, bên lưng ngựa chính là một thanh Bát Phong đao, hơn nữa còn tinh thông ám khí, một chiếc lao bách phát bách trúng, ở Tây Lương được xưng là Truy Phong Thương, rất có danh vọng.

Sau hai mươi một ngày lại có Ung Châu Âm Bình tiếng đến ứng mộ, người này cương mãnh lại thiện sử dụng Đại phủ, vũ dũng phi thường.

Ngày hai mươi ba, Hoàng Đạo người Vũ Sơn đến ứng mộ

.....

Chỉ ngắn ngủi một tháng thời gian mục trường của Đồng Gia đã trở nên cực kỳ sâm nghiêm làm ả tặc Khương nhân nhìn thấy chữ “ Đồng” Thì chưa đánh mà chạy.

Trong tháng sáu chiều thư của triều đình đến Lâm Thao, phong Ngưu Phụ quản chương huyện uỷ Lâm Thao đồng thời cũng đảm nhiệm Tuất ti giáo uỷ.

Kể từ đó chính quyền, quân quyền đều quy về Đồng Gia khiến cho Đồng gia tại địa phương thanh danh càng ngày càng thịnh vượng.

Nhưng tất cả thay đổi đó cũng không liên quan đến Đồng Phi chút nào cả.

Lão Phu nhân bởi vì quan tâm tới Đồng Phi, cho nên khi Đồng Phi dọn đến ở trong mục trường không lâu cũng mang tất cả bọn hạ nhân đến ở trong mục trường. Đối với người già mà nói, càng già càng không muốn rời xa con cháu, hơn nữa lão phu nhân đối với Đồng Phi sủng ái đến cực điểm một khắc cũng không muốn tách ra .

Đồng phu nhân cũng muốn dọn ra mục trường ở, nhưng nếu dọn nhà là một chuyện lớn, hơn nữa Đồng phủ lại nhiều đồ đạc, một hai ngày không thể xong cho nên khi mục trường xây dựng rầm rộ thì Đồng phu nhân ở Đồng phủ sai người sửa sang hành trang cùng với giao cho Ngưu Phụ một số việc.

Đồng phu nhân vừa đi thì Đồng Phủ chủ nhân chính là Ngưu Phụ!

Kỳ thật Ngưu Phụ cũng muốn dọn ra mục trường ở. Ai cũng biết, đi theo bên người A Sửu là an toàn nhất. Đốt mầu mã tặc tuy bị tiêu diệt, nhưng không đảm bảo được có hay không có đám mã tặc khác. Hẩn thân là Huyện uỷ Lâm Thao, nếu muốn rời đi thì có chút khó khăn. May mắn mục trường cách Lâm Thao cũng không xa, huống hồ chỗ đóng binh của LâmThao cùng với mục trường rất dễ chiếu cố lẫn nhau.

Về phần mã tặc ngày đó bị bắt và đạo chúng của Thái bình đạo đều biếm thành nô lệ....Sung vào mục trường của Đồng gia. Dù sao Ngưu Phụ là Huyện uỷ, muốn làm chuyện này quả thực cũng không khó khăn gì.

Nhà ai nguyện ý nuôi mã tặc? Nhà ai dám nuôi bọn du côn? Phóng mắt ở Lâm Thao ngoại trừ Đồng gia thì còn có ai dám nữa.

Mà cuộc sống của Đồng Phi từ khi chuyển đến mục trường thì muôn màu muôn vẻ. Sáng sớm thì cùng đấu sức với sư tông thú, sau đó tập luyện khí lực luyện công tập võ, buổi trưa thì nghe Thành Phương cùng với Đồng Ngọc đọc binh pháp, buổi chiều thì cùng với Nhã Đan tỷ thí võ nghệ, thuận tiện còn học được lao thuật của Nhã Đan.

Thoáng một cái đã trải qua một tháng, trời càng ngày càng nóng!

Ngày hôm nay, Đồng Phi cùng đấu sức với sư tông thú xong liền nằm chỗ bãi cỏ thở dốc. Cũng khó trách, đấu sức đã hơn ba tháng cứ nhiên còn đấu không lại sư tông thú. Đồng Phi cảm thấy khí lực của hắn tăng trưởng rất lớn, nhưng khí lực của sư tông thú đồng dạng cũng gia tăng. Bất quá Đồng Phi cũng phát hiện ra một vấn đề, thời gian hắn múa chùy, khi múa đôi chùy nặng một trăm năm mươi cân cũng có chút khó khăn, chứ đừng nói đến bản chính là Lôi Ứng kim chùy.

Như thế nào mới có thể tăng cường khí lực, tăng mạnh thời gian dùng chùy?Đây chính là vấn đề bức thiết mà Đồng Phi cần giải quyết.

Cùng giao thủ với đám Nhã Đan, vừa mới bắt đầu bởi vì đối phương không biết chi tiết nên năm ba hiệp đã bị thua. Nhưng cùng đấu với Đồng Phi thời gian càng lâu thì đám người Nhã Đan bắt đầu phát hiện được trí mạng nhược điểm của Đồng Phi, vì thế bọn họ không giao phong chính diện với Đồng Phi mà là tận lực du chiến sau đó tiêu hao thể lực của Đồng Phi rồi sau đó thủ thắng.

Thậm chí Bùi Nguyên Thiệu cũng đã phát hiện được nhược điểm này, tuy rằng đã thần phục Đồng Phi nhưng gia hoả này vẫn muốn tìm về một chút mặt mũi.

Thường xuyên tỷ thí với nhau lực lượng cũng gia tăng, nhưng thất bại số lần ngày càng nhiều.Đồng Phi rất buồn rầu, hắn biết nếu không tìm cách bù lại khuyết điểm, chỉ sợ tương lai sẽ rơi vào kết cục bi thảm.

Làm sao bây giờ?

Đồng Phi khoanh tay ngồi trên bãi cỏ, miệng ngậm một ngọn cỏ trầm tư.

Hắn cũng không có lưu ý đến có một đôi mắt đang nhìn đến hắn. Lục Y ngồi ở một ngọn núi cách không xa Đồng Phi, hai tay ôm đầu gối lặng lặng nhìn Đồng Phi đang trầm tư, hai trong mắt linh động giờ phút này có mang theo chút thê lương.

“ Nha đầu, đang suy nghĩ gì?”

Đồng Ngọc đi đến bên người Lục Y ngồi xuống, nhìn theo ánh mắt của Lục Y, sau đó cười nói: “ Tiểu nha đầu chắc là động xuân tâm!”

“ Đại tiểu thư, ngài không được nói vậy!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Y đỏ lên, giống như một đám mây chiều. Nàng xấu hổ cầm góc áo cúi đầu, thanh âm cơ hồ là giống như muỗi kêu: “ Thiếu gia là một người rất giỏi, người sẽ không coi trọng một người nô tỳ xấu xí như ta .”

“ Ha ha, còn nói không phải là động xuân tâm? Lục Y nếu mà xấu thì ta xem thiên hạ này cũng không có mấy nữ hài tử xinh đẹp. Hơn nữa thích A Sữu thì có gì không đúng, hắn là người xuất sắc , tuy rằng có xấu một chút, nhưng lại rất thương người a.”

“ Nhưng Ta chỉ là một nha hoàn...”

Đồng Ngọc nghiêm mặt nói: “ Lục Y, có lẽ ta đã ở chỗ Khương nhân thời gian quá dài, nói chuyện có điểm trực tiếp, nhưng thích chính là thích, quản cái gì gia thế? A Sữu cũng không phải là người coi trọng gia thế, tính tình của hắn có điểm tùy tiện rất giống với tứ tỷ của hắn....Nhưng ta dám nói là hắn thích người, rất thích người. Lần đó mã tặc đột kích, hắn chứng kiến ta thì câu thứ nhất chính là : Lục Y đâu? Nếu không phải hắn quan tâm người thì cần gì phải khẩn trương như thế? Nam nhân a, diện mạo cũng không có trọng yếu, mấu chốt là hắn có thể bảo hộ người không, có làm cho người cảm thấy an toàn hay không, người cảm thấy A Sữu có được không?”

34. Chương 34: Tâm Tư Lục Y (2)

“ Vậy cùng nói với hắn đi a....Sợ cái gì.” Đồng Ngọc cười nói: “ Có đôi khi ta cảm thấy A Sữu tiểu gia hoả này trên người có rất nhiều bí mật, có lẽ chính bí mật này của hắn làm cho ta quan tâm tới hắn. Nếu ta không phải tỷ tỷ của hắn thì khẳng định cũng sẽ thích tiểu gia hoả này, ha ha nhưng bất quá ta vẫn cảm thấy hắn có chút xấu.”

“ Thiếu gia không xấu, thiếu gia không xấu, thời điểm thiếu gia làm việc nhìn rất hấp dẫn !”

“ Nga? hắn ngoại trừ luyện võ, đọc sách, tựa hồ còn không làm việc gì nữa a.”

Lục Y nhìn quang bốn phía rồi mới lại bên tai Đồng ngọc nói nhỏ : “ Đại tiểu thư, người còn nhớ ngày mà mã tặc tấn công, trên đường đi thiếu gia không phải mượn tứ tiểu thư mấy người công tượng sao? Mấy buổi tối hôm nay, hắn luôn thần thần bí bí nói chuyện với mấy người công tượng, thậm chí còn mang cả mấy người công tượng vào ở cùng trong tiểu viện nữa chứ.”

Đồng Ngọc ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn về Đồng Phi phía xa.

“ Hắn đang làm cái gì?”

Lục Y lắc đầu nói : “ Ta cũng không rõ lắm, dù sao cũng rất thần bí, đêm qua hắn còn cùng với mấy vị công tượng đến cả chuồng ngựa, cầm lấy vó ngựa khoa chân múa tay nói chuyện hơn cả nửa ngày, mà nhóm công tượng này tựa hồ rất hưng phấn .”

Đồng Ngọc nheo mắt lại, thầm nghĩ : A Sữu đang muốn làm cái gì?

“ Đúng rồi, buổi sáng hôm nay ta sang giúp quét phòng cho thiếu gia, còn chứng kiến trên bàn có một tấm da trâu, ở trên đó còn vẽ lên những tấm hình kỳ lạ, ta hỏi thiếu gia có tác dụng gì, hắn chẳng những không nói cho ta mà còn dặn là không được nói cho người ngoài biết.”

“ Vậy sao người lại nói cho ta biết?”

“ Đại tiểu thư, người không phải là ngoại nhân. Ta có thể nhìn ra được thiếu gia đối với ngài phi thường tôn kính, hơn nữa, ta sợ hấn vất vả nên mang bệnh, hấn buổi tối gần đây rất ít ngủ, có đôi khi buổi tối lại đến lều của nhóm công tượng bàn bạc gì đó. Ngài cũng biết, thiếu gia luyện công đọc sách rất vất vả, sợ không nghỉ ngơi tốt thân thể sẽ bị suy sụp.”

Đồng Ngọc hiểu rõ gật đầu nói :“ Được rồi, chuyện này ta biết, ta sẽ tìm cơ hội khuyên hấn.”

Lúc này, Đồng Phi đã đứng lên hướng tới sư tông thú đang nằm phía xa khoát tay nói :“ A Sư, hôm nay chỉ đến đây thôi, chúng ta ngày mai lại tái chiến.”

Sư tông thú thở phà ra một hơi rồi quay người rời đi.

Người của mục trường cũng đã được Đồng Phi dặn dò cho nên cũng không chặn lại đường đi của Sư tông thú. Từ ngày biết Đồng Phi đến giờ, sư tông thú cũng không tùy tiện nổi điên, điều này làm cho súc sinh ở mục trường yên tĩnh không ít, mặc dù là có thấy sư tông thú cũng không ồn ào như ngày trước nữa.

“ Đại tỷ, đang tán gẫu cái gì thế?”

Đồng Ngọc cười cười trả lời :“ Không có gì... A Sư, đệ hiện tại muốn làm gì?”

“ Đi diễn võ trường, đệ muốn luyện công a?”

“ Vậy được rồi, thư phòng gặp lại....Đúng rồi, cũng đừng quá cực khổ, nếu không bị bệnh thì làm sao.”

Đồng Phi ngẩn ra nhìn Đồng Ngọc, lại nhìn Lục Y đang đứng với khuôn mặt rụt rè, trong

mắt toát ra một tia âm áp. Nha đầu kia vẫn nhin không được nói với đại tỷ, Bất quá dù sao đó cũng là ý tốt.

Mấy ngày hôm nay, Đồng Phi đang bận chuyện tình về bàn đạp và móng ngựa. Hấn chỉ đưa ra một khái niệm, nhưng mấy gã công tượng được Đồng Viện phái tới cũng có chút hiểu. Một ngày nay hấn cùng với nhóm công tượng đang nghiên cứu vấn đề này, đứng nhìn thấy dễ thực ra muốn ra sản phẩm đang còn phải đợi một thời gian nữa.

Bàn đạp, móng ngựa nghe thì rất nhỏ, không giúp được gì , nhưng đối với thời đại này mà nói, lại chính là tiến thêm một bước dài, móng ngựa thì có thể kéo dài tuổi thọ của ngựa, mà bàn đạp thì có thể làm cho võ tướng có thể phát huy hết năng lực. Đồng Phi rất có lòng tin, có hai vật này, hơn nữa còn có sư tông thú thì bọn Nhã Đan mở tướng chiếm tiện nghi được của hấn. Nghĩ vậy, một chút vất vả cũng đáng giá .

Diễn Vũ trường là lão Phu nhân vì Đồng Phi mà bắt người tạo cho hấn ở mục trường. Bên trong theo yêu cầu của Đồng Phi còn tạo ra tạ đá, còn có xà đơn, xà kép, trừ những thứ đó ra còn có đầy đủ các loại vũ khí, mặc cho Đồng Phi trong này luyện công.

Bất quá Đồng Phi hôm nay không giống như thường ngày là luyện công mà là tựa vào một thanh tạ đá lấy từ trong người ra hơn mười tấm da trâu. Mười tấm da trâu này chính là chiêu thức chuỳ pháp giúp Phục Ba tướng tung hoành thiên hạ, rất là uy lực và linh diệu.

Đồng Phi bảy tuổi đã học chuỳ, đến nay đã có năm năm, đồ hình của chuỳ pháp đã nhớ như in, nhưng chính là càng ngày luyện tập càng thấy không đúng, theo đạo lý mà nói, chuỳ pháp càng luyện càng thuần thực, nhưng thời gian gần đây hấn có cảm giác khó hiểu, ba mươi sáu đường chuỳ pháp nhưng khi đánh ra thì có chút gián đoạn .

Nếu là thời điểm luyện chuỳ thì sẽ không ảnh hưởng đến toàn cục. Nhưng nếu là hai quân quyết chiến, điểm gián đoạn này cũng đủ để đánh mất tánh mạng.

Đồng Phi là người đã trải qua sinh tử một lần, cho nên đối với sinh mệnh càng quý trọng. Huống chi hấn biết hấn không thể chết, nếu hấn chết thì nãi nãi và người nhà sẽ gặp nguy hiểm, hấn muốn biết đến rốt cục là trên tấm da trâu còn thiếu thứ gì?

Dựa vào Tà đá, Đồng Phi một lần nữa lại nhìn chùy phổ, không có hình nào sai a, thời điểm hẳn luyện chùy đều dựa theo phương pháp của chùy phổ để luyện tập nhưng sao lại có vấn đề chứ?

Nhắm mắt lại, trong đầu Đồng Phi không ngừng lặp đi lặp lại chùy pháp trên tấm da trâu.

Một lát sau hẳn mở to mắt, giờ chùy phổ lại nghiên cứu. Lúc này đây ánh mặt trời đã nhô cao, thỉnh thoảng có làn gió ôn nhu thổi qua diễn võ trường.

Đồng Phi đột nhiên cảm thấy được, tấm chùy phổ kia giống như có một bóng ma. Hắn vội vàng ngồi xuống, cúi đầu nhìn lại, bóng ma lại không biến mất, hẳn liền đem tấm chùy phổ đưa ra ánh mặt trời, bóng ma lại một lần nữa xuất hiện, Đồng Phi linh cơ vừa động: Chẳng lẽ là Chùy phổ này chính là có hai tấm ghép vào nhau sao?

Đồng Phi vội vàng đứng lên, lấy một thanh kiếm ở trên giá binh khí. Theo ánh thái dương, hắn nhìn theo bóng ma thì thấy trên tấm chùy phổ có một lỗ hổng, từ bên trong liền rút ra một khối da trâu. Quả nhiên là có càn khôn a. Đồng Phi mừng rỡ trong lòng, vội vàng nhặt tất cả các tấm chùy phổ cầm lên rồi chiếu vào ánh thái dương xem bên trong có cái gì nữa không? Không đầy một lúc mười ba khối da trâu liền hiện ra trước mặt hắn.

Đồng Phi vội vàng cắt tất cả da trâu vào trong người, kích động chạy vào thư phòng. Đặt các tấm da trâu trên bàn đều chỉnh phương vị.

Lúc này Thành Phương đang cầm một mảnh thẻ tre đi vào trong phòng, Đồng Phi cũng không có phát hiện. Thành Phương thấy Đồng Phi đang bận rộn thì chau mày, đang muốn lên tiếng làm cho Đồng Phi tỉnh lại, bất quá suy nghĩ một lát, lão đành ngậm miệng lại, đi về một bên ngồi xuống, lại lật thẻ tre ra đọc, trong phòng lại cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng thì thảo của Đồng Phi.

35. Chương 35: Đám Hối Vệ Gia (1)

Phu chùy giả, chia làm Tam phẩm.

Lấy lực sử dụng chùy mới là hạ phẩm, lấy khí vận chùy mới là trung phẩm, lấy ý ngự chùy mới là thượng phẩm. Lấy lực sinh khí lực đi khí đi, lấy lực sinh khí mới có thể kéo dài vĩnh cửu..... Ta lúc sống lấy phương mình chùy làm căn bản, cố gắng tạo ra ba mươi sáu đường chùy pháp để lưu lại cho hậu nhân.

.....

Sau khi sắp xếp các tấm da trâu, Thành Phương có chút ngây ngốc. Chùy phổ này đã ở Thành gia hơn một trăm ba mươi năm mà lão cứ nhiên không biết còn có tường kếp. Phía trên tấm da trâu có ghi lại phương pháp vận khí phương pháp của Mã Viên Tướng Quân..... Chậm đã, chậm đã, cái này có điểm giống như là tình tiết của võ hiệp tiểu thuyết. Đồng Phi có chút phát mộng, cũng may rất nhanh có thể tỉnh táo trở lại.

Ba mươi sáu đường Trường hận chùy kết hợp với bộ vận khí phương pháp của Phục Ba tướng quân lưu lại thì mới có thể vận chùy tự nhiên.

Phía trên da trâu còn có ghi rõ mỗi đường chùy pháp phải có một dòng khí chuyển hoá. Nói một cách bình thường chính là phải đánh thông các đốt ngón tay. chỉ có như vậy thì chùy pháp mới có thể vận dụng một cách tự nhiên.

Càng xem càng có điểm giống võ hiệp tiểu thuyết, làm như thế nào mới thông được các đốt ngón tay đây. Thành Phương trầm ngâm suy nghĩ, vội gấp thẻ tre lại nhìn Đồng Phi nói :“ A Sữu, hôm nay chúng ta không học, chúng ta đi diễn võ trường.”

Đồng Phi vội vàng đi theo Thành phương tới diễn võ trường, nhưng trong lòng lại có chút không hiểu.

“ A Sữu, vận khí Phương pháp người đã nhớ kỹ chưa?”

“ Cũng đã nhớ kỹ.”

“ Vậy người trước hết cứ theo phương pháp, trước vận khí, sau đó lại sử dụng chùy. Ta nghĩ đây chính là cách kéo dài thời gian người dùng chùy, đúng vậy, chúng ta bắt đầu đi, A Sửu nhớ chuẩn bị tốt ? Nếu không thoải mái hãy nói cho ta biết .”

Đồng Phi gật gật đầu, nhắm mắt lại liên tưởng đến nội dung trên tấm da trâu một lần.

Một lát sau, hắn nhìn ánh thái dương chậm rãi vận động, tứ chi bày ra thành một góc quái dị, hô hấp trở nên có chút khó khăn, thậm chí không thể thở, hắn cắn răng một cái đột nhiên thân thể cảm nhận được một sự đau đớn kịch liệt, liền vận khí theo phương pháp của Mã Viên lưu lại, chỉ cảm thấy bên tai một tiếng vang nhỏ, răng rắc một tiếng kịch liệt đau đớn làm cho Đồng Phi nhin không được kêu to một tiếng ngã sầm xuống mặt đất làm cho lỗ tai ong ong vang lên.

Thành Phương hoảng sợ vội vàng chạy qua đỡ Đồng Phi dậy.“ A Sửu, người không sao chứ!”

“ Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là đầu có chút mê muội... Cữu công , người buông ra con tự mình đứng dậy, con cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.”

Tốt hơn nhiều sao? Tựa hồ là tốt hơn nhiều, thân thể trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều, trong cơ thể có có một đạo khí lưu chậm rãi lưu động.

Đây là trong truyền thuyết khí công sao? Đồng Phi có loại cảm giác không biết nên khóc hay cười, bất quá tai và mắt quả thật là tinh hơn rất nhiều.

Xoay người nằm lên đại chùy vũ lộng hai cái tựa hồ cũng không có biến hoá gì.

Đồng Phi liền tĩnh lặng nhìn Thành Phương nói :“ Cữu công, con muốn luyện tập một chút, thử xem vận khí phương pháp này có hữu dụng hay không?”

Thành Phương gật đầu , thối lui ra góc của cạnh Diễn võ trường.

Đồng Phi hít sâu một cái, yên lặng cảm thụ khí cơ đang lưu động trong có thể, đột nhiên hét lớn một tiếng, hai tay luân chùy vung ra theo chiều Hắc Hổ đào tâm. Chùy phát ra tiếng gió .kêu lên ô ô, Đồng Phi thì triển chùy pháp chỉ thấy chùy ảnh không thấy bóng người. Bất quá cũng không có thuận lợi tiếp theo chiều chùy pháp khác, chỉ lặp đi lặp lại đường chùy pháp thứ nhất. Ước chừng được khoảng một nén nhang , nếu như là trước kia thì đã sớm ngã gục. Nhưng hiện tại Đồng Phi cả thấy tinh thần vô cùng tràn đầy, sức lực có chút yếu đi, nhưng là hơn hẳn trước kia không có gục xuống nữa .

“ Cữu công, hình như là rất hữu dụng a!”

Thành Phương thở ra một hơi, có loại giống như trút được gánh nặng.

“ Hữu dụng là tốt rồi, hữu dụng là tốt rồi ... Ta đang nghĩ làm sao mà chùy pháp của Phục Ba tướng quân lưu lại mà lại có sơ hở chứ.”

Nói xong, sắc mặt Thành Phương đột nhiên biến đổi,“ A Sửu, việc ngày hôm nay có ta biết, người biết, trời biết, đất biết. Nếu mà có người hỏi người thì người phải nói là người luyện ra khí lực, vạn lần không thể nói cho người khác biết trong tay người có bộ vận khí phương pháp.”

“ Vì sao ạ?” Đồng Phi Nghi hoặc nhìn Thành Phương.

Thành Phương cười khổ một tiếng,“ Tất cả những thứ tốt đều do các thể tộc nắm giữ, điều này cũng làm cho nhân tài các thể tộc đông đúc, mà hàn môn đệ tử lại rất ít, cái khác không nói, chỉ cần mấy thứ trong tay này của người. Lôi Ứng kim chùy cũng tốt, vận khí phương pháp của Phục Ba tướng quân cùng với binh thư chiến sách cũng thế, một khi bị thể tộc biết thì chắc chắn muốn cướp, khi người không có năng lực bảo hộ mấy thứ này mà nếu người cự tuyệt thì trong gia tộc sẽ mang đến tai ương.”

Đồng Phi nhíu mày nói :“ Nghe thì giống như các thể tộc này không khác gì bọn cường đạo?”

Thành Phương lắc đầu trả lời: “Môn phiệt có từ thời loạn.... Năm đó Quang Vũ đế là vị Hoàng đế anh minh đã nhìn thấy lực lượng của Môn phiệt thế tộc, Nhưng bản thân hắn lại dựa vào thể tộc lập nghiệp, có tâm diệt trừ nhưng bất lực. Giờ đã hơn một trăm năm trôi qua, môn phiệt càng ngày phát triển càng lớn mạnh.”

“ Hoàng đế vì sao không đi quản? Không phải nói hoàng đế là lớn nhất hay sao?”

“Hoàng đế Kỳ thật chính là môn phiệt lớn nhất trên đời mà thôi.”

Thành Phương nói xong, tựa hồ không muốn cũng thảo luận vấn đề này cũng với Đồng Phi, liền chấp tay sau hông đi ra diễn võ trường.

Đồng Phi đứng ở trong diễn võ trường ngậy người một lúc lâu, đột nhiên cảm đại chùy quát : “ Ta không quản chúng là môn phiệt thế tộc, ai muốn hại nãi nãi thì ta sẽ giết. cho dù là Hoàng đế đến tìm phiền toái ta cũng sẽ giết, ha ha !”

Một chùy đi xuống làm cho cái tạ đá mấy cục cân bị đập nát.

36. Chương 36: Đám Hối Vệ Gia (2)

Lời của Tác giả : Đầu tiên nói đây không phải là Võ hiệp tiểu thuyết, sở dĩ xuất hiện Vận chùy Phương pháp là có thể kéo dài lực chiến đấu của Đồng Phi.

Mong chú ý : Là VẬN CHUYỀN PHƯƠNG PHÁP chứ không phải “ Vận Khí Phương Pháp”

Đạt được Vận chùy phương pháp Đồng Phi như hổ thêm cánh. Dùng ba ngày thời gian đã thông ba mươi sáu đốt ngón tay, trường hận chùy phát tự nhiên là cực kỳ lưu loát. Mấy ngày đầu với đám người Nhã Đan cứ nhiên chiến thắng liên tiếp làm cho đám Nhã Đan trầm nghĩ: Hay là A Sử thiếu gia được thân tiên chỉ điểm?

Thần tiên chỉ điểm tất nhiên là không có, về phương pháp đã thông các ngón tay thống khổ trong đó chỉ có một mình Đồng Phi biết được. Đó quá thực là tra tấn, phỏng chừng các đồng chí cách mạng bị giặc bắt tra tấn cũng chưa chắc bằng sự thống khổ mà Đồng Phi phải chịu, cũng may cuối cùng hắn đã vượt qua, bắt quá từ nay trở đi muốn chơi trò oản tù tỳ thì có chút khó khăn.

Thời gian một tháng lại trôi qua, Đồng Phi nắm giữ Vận chùy phương pháp cực kỳ thuần thực, nhưng Khí lực lại không có gì tiến triển .

Khí lực quả nhiên phải nhờ luyện tập mà ra, La Mã thành không phải là một ngày mà kiến tạo đi ra. Đồng Phi biết có một số việc không thể vội được.

Tuy rằng thực lực không được đề cao, nhưng bằng vào bản lĩnh của hắn hiện nay thì người có thể thắng hắn cũng không có nhiều lắm. Đường nhiên Đồng Phi cũng không có đình chỉ luyện tập, hắn biết rõ đối thủ của hắn về sau càng ngày càng đáng sợ.

Chưa cần nói đến Nhân trung Lữ Bố được xưng là mãnh tướng số một Tam quốc.

Trong các chư hầu còn không biết ẩn dấu bao nhiêu là người tài, Lưu, Quan, Trương, Nhan Lương, Văn Sữu Những người này ai không phải là mãnh tướng.

Nhưng khi Đồng Phi đang khổ công luyện võ nghệ thì một sự kiện tự nhiên đảo lộn cuộc sống của hắn.

Trời sắp chuyển sang mùa thu, tin tức từ Hà Đông chuyển đến nói rằng đại tỷ phu Nam Cung Bá cũng sắp đi tới, trải qua cố gắng của Đồng Trác, đại tỷ phu cuối cùng cũng như mong muốn, triều đình hạ chiếu thư nói là muốn tại Kim thành thiết lập một Tây Bộ đô úy phủ, đại tỷ phu được phong là quan chức cao nhất ở đó làm chức Tây Bộ đô úy. Đây chính là một chức quan rất lớn ở Khương nhân.

Đại tỷ Đồng Ngọc sau khi biết được tin tức liền cao hứng cười toe toét suốt ngày. Gặp người là cười, thời điểm nói chuyện bộ ngực no tròn còn ưỡn lên. Cũng khó trách, trong mắt nhiều người thậm chí là hạ nhân của Đồng phủ, đại tỷ phu Bắc Cung Bá là một khương nhân thô bỉ, tuy rằng mặt ngoài không nói nhưng có rất nhiều người khinh thường cho nên Đại tỷ cũng rất là tủi thân. Nhưng hiện tại Đại tỷ phu đã Hán quan, hơn nữa là Đô úy, tuy rằng chức Đô úy chết tiệt đó....Không biết khi nào thì có quyền, nhưng thế là đủ rồi.

Đồng Phi cũng cảm thấy cao hứng thay cho đại tỷ, nhưng đồng thời cũng có chút khổ sở. Đại tỷ phu đến đây thì đại tỷ sẽ không mỗi ngày bồi hấn đọc sách. Nói không chừng bọn họ sẽ rất nhanh rời đi nơi này. Mấy tháng qua Đồng Phi đã có tình cảm rất thâm hậu với đại tỷ, có thời điểm hấn cũng có chút kỳ quái : Đại tỷ có trí tuệ như vậy sao lại gả cho khương nhân Bắc Cung Bá này? Vài lần hấn muốn hỏi, nhưng lời vừa ra tới miệng lại không đi được ra ngoài.

Đừng nghĩ Đồng Phi sống lại nếu như tính cả kiếp trước nữa là bốn mươi năm, nhưng có đôi khi không thể lý giải được một số sự tình của thời đại này, ý thường, thói quen, mấy vấn đề này của bọn họ cũng chỉ chôn dấu cho tốt trong đáy lòng, có lẽ một ngày nào đó hấn có thể tìm được đáp án.

Đại tỷ phu cuối cùng cũng đến, đi theo còn có nhị tỷ Đồng Chiêu.

Bắc Cung Bá khoảng gần bốn mươi tuổi, bộ dáng không tính là anh tuấn, bất quá có thể cảm giác là hấn rất tốt. Thời điểm nhìn thấy Đồng Phi, Bắc Cung Bá cũng bị diện mạo của hấn làm cho hoảng sợ. Bất quá hấn phản ứng rất nhanh, lời kéo tay của Đồng Phi thân thiết giống như đã nhận ra từ lâu rồi. Đây không phải là một hành động dối trá, cũng không phải làm bộ làm tịch. Đồng Phi sâu sắc cảm nhận được đại tỷ phu rất quan tâm đến hấn.

Mà ở mục Trường tất nhiên là muốn làm tiệc chiêu đãi.

Bắc Cung Bá cùng với Đồng Ngọc thì ngồi chung một chiếc bàn, Đồng Phi thì ngồi cạnh lão phu nhân. Lão phu nhân hôm nay rất vui vẻ, cháu rể đến lại vừa nhận được chức quan, đây là chuyện mà bà cảm thấy rất có mặt mũi. Trong tiệc rượu bà liên tục nâng chén.

Đồng Phi đối với tử lượng của lão phu nhân bá phục muốn chết, uống nhiều rượu như vậy, cứ nhiên một chút say cũng chưa thấy.

“ A Sửu , Tỷ phu mời người một ly!”

Sau khi Đồng Ngọc nói nhẹ bên tai Bắc Cung Bá mấy câu, Bắc Cung Bá ngạc nhiên nhìn Đồng Phi, liền đứng lên đi trước mặt hấn, “ Nghe tỷ tỷ người nói , A Sửu chính là sư nhi của Đồng gia. Tỷ phu là người không có bản lĩnh , nhưng cuộc đời lại trọng nhất là hào kiệt. Nhạc phụ năm đó chính là một hào kiệt, toàn bộ Khương nhân Tây Lương đối với người rất bội phục, tỷ phu chúc người sau này cũng trở thành một hào kiệt, giống như nhạc phụ đều là anh hùng hào kiệt, đến lúc đó tỷ phu nhắc tới người cũng cảm thấy tự hào.”

Đồng Phi là người không thích rượu, bất quá Bắc Cung Bá đã nói như vậy, tất nhiên là không thể cự tuyệt.

Nói thật, rượu thời tam quốc rất là nhẹ, số độ không cao, nhớ đời trước Đồng Phi cùng với các lão nhân trong thôn uống rượu. Hấn mới thấy rượu lúc đó mới được gọi là rượu. Đáng tiếc không có những rượu, đành phải uống! Đồng Phi uống một hơi cạn sạch, khuôn mặt có chút đỏ lên.

Không khí nhất thời tăng vọt, đám người Nhã Đan vốn xuất thân Khương nhân, lại thấy Bắc Cung bá có chút thành tựu cũng cảm thấy rất quang vinh. Hấn lôi kéo Cương Đoan, Hoàng Đạo cùng với Bùi Nguyên Thiệu múa kiếm trong bữa tiệc.

Mà Đồng Thiết ngồi phía sau Đồng Phi cùng với Lão phu nhân, cũng không có uống rượu, thân thể có chút run run. Nguyên Nhân sao ? Rất đơn giản.

Có một đôi ánh mắt nóng chảy đang theo dõi hấn, nhìn chăm chú vào Đồng Thiết làm cho hấn cực kỳ không thoải mái . Nhưng hấn lại không thể phát hỏa, bởi vì ánh mắt chủ nhân chính là tỷ tỷ của Chủ công, tỷ tỷ của Đồng Phi, Đồng Việ.

Rượu quá tam tuần , đồ ăn cũng đã năm món.

Đồng Chiêu đột nhiên mở miệng hỏi:“ Mẫu thân, tại sao không thấy Lục Y?”

Đồng Phu nhân uống hơi nhiều, đầu lưỡi cũng có chút lú lại. Nghe được Đồng Chiêu hỏi, nàng nghi hoặc ngẩng đầu nói :“ Lục Y? A Sửu, Lục Y sao không tới?”

“ Nga, nàng hôm nay cảm thấy thân thể không thoải mái cho nên con không cho nàng qua.”

Đồng Phu nhân quay đầu nhìn Đồng Chiêu:“ Nhị muội, người sao đột nhiên hỏi Lục Y?”

Đồng Chiêu cười hì hì nói : “Mẫu thân, nữ nhi cần phải chúc mừng ngài.”

“ Chúc mừng cái gì?”

“ Việc là như vậy, Đồng Hoàng cùng với Hà Đông Vệ gia quan hệ rất tốt, thấy Vệ gia nhị công tử Vệ Vô Đạo còn chưa có chính thê, cho nên về đề nghị phụ thân kết thân với vệ gia. Ngài cũng biết Vệ gia ở Hà Đông là đại tộc ở địa phương, hơn nữa trong triều rất có thế lực. Phụ thân cho rằng ý kiến của Đồng Hoàng rất tốt cho nên cũng đã đồng ý. Về sau Đồng - Vệ chính là người một nhà.

Sắc mặt Đồng Phi có điểm thay đổi, sắc mặt của hắn trở nên rất khó coi. Nếu không có nãi nãi ngồi bên cạnh thì hắn có thể sẽ lập tức phát hỏa.

Đồng phu nhân có điểm không kịp phản ứng, kỳ quái hỏi :“ Đám hỏi? Ta sinh ra bốn người nữ nhi, tam muội của ngươi thì mất sớm, ngoài ra ba người nữ nhi đều cũng lập gia đình? Hơn nữa có quan hệ gì tới Lục Y?”

Tiệc rượu đột nhiên trầm xuống, khuôn mặt của Đồng Ngọc chột nhú lại.

“ Đồng Hoàng đề nghị làm cho phụ thân nhận Lục Y là con nuôi gọi là Đồng Lục, gả cho Vệ gia công tử thì chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Đồng phu nhân lập tức tỉnh rượu, nhìn chằm chằm vào Đồng Chiêu cẩn thận đánh giá. Nàng nhìn thấy trong chuyện này có chút âm mưu, nhưng cũng không quá khẳng định đây có phải là do Đồng Chiêu tham dự vào trong đó hay không?

“Tên Vệ Vô Đạo kia là người thế nào? Khuôn mặt Đồng Phi âm trầm, mở miệng hỏi.

Không biết có nguyên nhân gì mà Đồng Chiêu luôn thấy Đồng Phi không vừa mắt. Gia hỏa xấu như vậy, hơn nữa mẹ đẻ là nô tỳ, cứ nhiên địa vị ngang bằng mình thậm chí còn được nãi nãi sủng ái, thật sự làm cho người khác khó chịu.

Nàng lạnh lùng cười ,“ Vệ gia nhị công tử tại Hà Đông rất có danh tiếng, chẳng những xuất thân rất tốt, hơn nữa tướng mạo thanh tú. Hắn lại là công tử của Vệ tam tiên sinh, lại là Đường đệ của đại tài tử Vệ Trọng Đạo, Lục Y gả cho người ta quả thật là với cao.”

“ Vệ Tam tiên sinh là ai?”

“ Vệ tam tiên sinh.....”

Đồng Chiêu đang muốn nghĩ từ để nói, nào biết Bắc Cung Bá mở miệng nói trước :“Vệ Tam tiên sinh là con thiếp của quân gia chỉ thứ hai.”

Vệ gia chính là Đại gia tộc ba trăm năm trước, mặc dù chỉ là một tên quân gia nhưng so với quan viên bình thường lại cường hơn vài phần. Nhưng chuyện này cho thấy nó mang theo

Không đợi Đồng Phu nhân nói, Đồng Phi nhin không được nói :“ Lục Y sẽ không gả cho ai hết, nàng kêu là Lục Y, là nha đầu của ta.”

“ Việc này chỉ sợ không đến lượt ngươi quản, phụ thân đã quyết, hơn nữa Vệ nhị công tử đang trên đường đi tới Lâm Thao.”

“ Ta nói rồi Lục Y sẽ không gả cho ai hết !”(dg: Có gả thì cũng gả cho ta..”

Đồng Phi nổi giận quát lên một tiếng, một cỗ sát khí lẫn thiên chột từ trên người hắn phát tán ra. Hắn cũng không phải Đồng Phi năm đó đánh chết mười tám gã gia tướng, trải qua mấy năm rèn luyện, hơn nữa nửa năm trước lại trải qua tràng diện giết mã tặc, sát khí một lúc phát ra làm cho toàn bộ người trong đại sảnh giống như trôi vào hầm băng.

Đồng Phi nện một quyền lên bàn làm cho cái bàn đập nát, rượu và thức ăn đều bắn tung toé.

“ Ai muốn bắt Lục Y lập gia đình thì nhìn đây! Phụ thân quyết định, nhưng Lục Y là nha đầu của ta, ta còn không có đồng ý!”

“ A Sứ đừng xúc động!”

Đồng Ngọc vội vàng đứng dậy muốn khuyên can Đồng Phi. Nào biết Đồng Phi bây giờ giống như phát điên, một tay đẩy ra đại tỷ, hướng về phía ngoài đi ra.

Trong đại sảnh có không ít người, nhưng không có một người dám lên tiếng. Đồng Phi đi ra đến cửa chợt dừng lại. Xoay người, con người nhỏ và dài nhìn thẳng vào Đồng Chiêu.

Ngay tại giờ khắc này, Đồng Chiêu cảm thấy giống như một đầu sư tử đói khát đang nhìn vào. Theo bản năng chợt rung mình một cái, cầm thật chặt tay của Ngưu Phụ. Đồng Phi hỏi :“ Gã họ Vệ kia khi nào đến đây?”

“ Hẳn là đang trên đường đến !”

Đồng Phi nên một quyền vào khung cửa làm cho khung cửa làm bằng gỗ tốt lâu năm bị dập nát, cũng không nói gì quay đầu đi ra.

Đồng Ngọc cùng với Bùi Nguyên Thiệu đang dùng cơm cũng lập tức đứng dậy, thậm chí cũng không xin lỗi mà lập tức rời đi. Mà Đồng Thiết cũng không nói hai lời liền đứng dậy bước đi, Đồng Phi là chủ nhân của hắc, về phương diện khác, ánh mắt Đồng Viện quá nhiệt tình làm cho hắc có điểm không chịu nổi. Đồng Phi cũng đã cảnh cáo hắc, không muốn chết thì ít chọc vào Đồng Viện. Đây không phải là chuyện giết gân, phải biết rằng Lý Nho không phải là nhân vật dễ đối phó.

Nguyên bản không khí đang vô cùng náo nhiệt lại lập tức trở nên lạnh lùng. Đồng Ngọc cảm thấy không ổn, vội đứng dậy muốn đuổi theo.

Lão Phu nhân lại mở miệng : “ Đại a đầu, không cần đuổi theo. chỉ là một đứa con của hạ nhân Vệ gia, A Sữu cũng không cần cấp cho hắc mặt mũi. Đỡ ta đứng lên A Sữu hài tử này càng ngày càng không hiểu chuyện, cứ nhiên lại bỏ lão bà mù ở trong này, lần này về phải trách phạt hắc mới được. Lục Y là nha đầu của A Sữu, A Sữu nói không lấy chồng thì không lấy chồng, bắt quá tên Đồng Lục cũng rất dễ nghe. Ha ha, Lần này ai ỉa ra thì bảo người đó đi chùi đi sao.”

Lời nói này tuy rất tục tĩu nhưng lại làm cho đám người trong này rất sảng khoái.

Đồng Chiêu ngơ ngác nhìn Đồng Ngọc đang đỡ lão phu nhân đi ra đại sảnh, đột nhiên đứng dậy nói với Đồng phu nhân: “ Nương...”

Đồng phu nhân đi tới trước mặt của Đồng Chiêu, đưa tay lên tát mạnh một cái làm cho khuôn mặt của Đồng Chiêu sưng đỏ.

“Trở về nói cho Phụ thân của ngươi biết, nãi nãi nói rằng, ai ỉa ra thì tự mình đi mà lau. Lục Y không gả chồng!”

Đồng phu nhân nói xong liền dẫn theo một đám gia tướng rời đi.

Đồng Viện đi lại thở dài nói:“ Nhị tỷ, ta biết tỷ không thích A Sữu, nhưng chuyện này....Tỷ quả thật là sai lầm rồi!”

Ta sai lầm rồi sao? Vì cái gì mỗi người trong nhà đều che chở cho gã Sữu quý kia? Đồng Chiêu nhện không được hỏi Ngưu Phụ :“ Đại Phương, Chẳng lẽ ta thật sự sai lầm phải không?”

Khẽ thở dài, Ngưu Phụ cười khổ một tiếng :“ Chiêu nhi, nếu như nói thẳng ra, chỉ sợ nàng cũng có chút liên quan đến chuyện này phải không...Nếu như nói thật, ta sẽ nói với nàng, nàng sai lầm rồi, cực kỳ sai lầm, hơn nữa sai lầm rất lớn. Nàng cho rằng đây là vũ nhục A Sữu sao?Nói cho đúng ra đây chính là vũ nhục Đồng gia chúng ta, thật không hiểu tại sao nhạ phụ có thể đáp ứng?”

Đúng vậy, Đồng Trác sao lại đáp ứng? Vấn đề này chỉ sợ cả Đồng Trác cũng không rõ.

37. Chương 37: Xao Sơn Chấn Hổ (1)

Đồng Ngọc nâng lão phu nhân trở về phòng để ngủ, đang định vì Đồng Phi thất lễ mà nói một hai câu, nhưng lão phu nhân lại mở miệng trước: “Đại muội, người đã rời nhà được bao lâu rồi?”

“ Ngài nói là....”

“ Kim Thành!” Lão phu nhân dựa vào thành giường, hai tròng mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà tựa hồ là lằm bằm ột mình nghe: “ Bắc Cung tiểu tử kia được bổ nhiệm làm Tây bộ đô úy phủ, nói trắng ra là cha của người lấy tiền mua cho hắn một chức quan không có chút thực quyền, cái gì đều không có. Ta nghĩ Bắc Cung trở về ít nhất cũng phải nửa năm thời gian mới có thể ổn định được.”

Đồng Ngọc suy nghĩ một lát rồi nói: “ Nửa năm có thể không đủ, quan hệ khương nhân vô cùng phức tạp, hơn nữa hai năm nay bên Bạch Mã khương các bộ lạc cũng không yên ổn, nếu muốn dựng Đô úy Phủ ít nhất là phải một năm.”

“ Vậy sớm trở về một chút.”

“ Sao ạ?”

“ Mang theo A Sữu theo. Hải tử này tính tình càng ngày càng nóng nảy, nếu ở Lâm Thao sớm muộn gì cũng gây ra chuyện. Dẫn hắn đi Tây Lương một thời gian để nhìn phong thổ của Khương nhân, tương lai sẽ có chỗ tốt đối với hắn. Còn nữa, bảo nó cũng mang Lục Y theo luôn.”

“ Ngài muốn là”

Lão phu nhân cười cười, khe khẽ quây thân mình, đưa lưng về Phía Đồng Ngọc nói: “ Đại muội, tính tình cha người có thể người không rõ lắm? Nói trắng ra là bị hai đứa nhóc xúi dục hắn tự đáp ứng....Nhưng nghĩ lại đó cũng là tốt cho nhà ta, nếu suy xét cho kỹ thì cha người có quyết định như thế quả thực không có gì đáng trách.”

“ Đồng Ngọc chau mày lại, “ Nhưng mà A Sữu ...”

“ Mấu chốt chính là A Sữu, nếu như nó ở lại Lâm Thao thì cha người sẽ nghĩ thế nào? Nếu người không muốn A Sữu cùng với cha người trở mặt tốt nhất thì hãy mang hắn cùng với Lục Y mang đi. Đi chậm chỉ sợ tiểu tử này lại làm ra việc phiền toái, đi sớm một chút .”

Đồng Ngọc gật đầu, “ Tôn nữ *(Cháu gái) hiểu được, con sẽ đi thương lượng cùng với Bắc Cung, tranh thủ nhanh chóng khởi hành.”

“ Đi thôi, ta mệt rồi !”

Đồng Ngọc đáp cho lão phu nhân một cái chần rồi mới rời phòng.

Đứng ở cửa nàng nhin không được thở phào một cái. Đều là người một nhà vì sao lại đến cái tình trạng này? Người hại ta, ta hại người....Nói thẳng ra cuối cùng người chịu thiệt không phải là người trong nhà sao? Rốt cục Đồng Hoàng cùng với nhị muội đang muốn làm cái gì? Quyền đi, hay là tìm Bắc Cung thương lượng trước đã.

Đồng Ngọc đi tìm Bắc Cung Bá thương lượng thì Đồng Viện lại chạy tới phòng của Đồng Phi.

Vừa đến ngoài phòng mà đã nghe thanh âm loảng xoảng trong phòng, không cần nghĩ cũng có thể đoán được, Đồng Phi đang muốn nổi điên.

“ A Sữu, làm gì đó?”

Vừa vào cửa phòng Đồng Viện thấy Đồng Phi đầu tóc rối tung, nước nôi văng tung toé trên mặt đất. Mà Lục Y đang đứng bên cạnh choáng váng, muốn khuyên lại không dám khuyên, đôi mắt hồng hồng giống như là đang bị ỷ khuất.

“ Âm mưu, đây là âm mưu, âm mưu này muốn nhằm vào ta!”

Đồng Phi rít gào nói: “ Tứ tỷ, người chẳng lẽ nhìn không ra, nhị tỷ là có ý tứ gì? Ta không tranh quyền , không đoạt lợi, chỗ tốt đều dành cho tỷ phụ, nhưng nàng tại sao lại báo đáp ta như vậy? Không ngờ lại nghĩ ra chủ ý như vậy, nàng còn là người sao?”

Đồng Viện có chút mất hứng, “ Nàng không phải là người, thế chúng ta là gì...”

“ Ta không phải có ý tứ này...”

“ Ta đương nhiên biết người không có ý tứ này, ta đến để nghĩ kế cho người, “Đồng Viện đoạt từ trong tay Đồng Phi một cái lư hương đưa cho Lục Y,“ Lục Y, dọn phòng đi, ta cùng A Sữu ra ngoài nói chuyện một lát.”

Lục Y còn không rõ ràng là xảy ra chuyện gì. Đang ở trong phòng học thêu thì thấy Đồng Phi ùng ùng nổi giận trở về cầm tất cả đồ vật đều ném ra ngoài .

Nàng gật đầu, “ Tứ tiểu thư, các người cứ nói chuyện, việc ở đây giao cho ta.”

“ Hi hi, thật là một nha đầu nhu thuận, trách không được A Sữu vì người mà giận dữ.”

Khuôn mặt Lục Y đỏ lên, cúi đầu không nói gì. Bất quá trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, công tử rốt cuộc là làm sao vậy?

Đồng Viện kéo Đồng Phi ra khỏi phòng, “ Người thật là ? Quăng đồ vật lại phải đi mua cái mới lại còn làm cho tiểu nha đầu sợ hãi... A Sữu , người thành thật cho tỷ tỷ biết, người có định thu hay không thu Lục Y?”

“ Có ý tứ gì?” Đồng Phi nhìn Đồng Viện nói: “ Tứ tỷ, tỷ nói cái gì đó. Lục y chỉ mới mười bốn, ta bắt quá cũng chỉ có mười hai tuổi, thu cái gì mà thu.”

“ Còn nói không có? Nếu không như vậy, người làm sao mà nổi giận như vậy? Hi hi, nhiều đứa trẻ khác mười hai tuổi cũng đã thành gia.”

“ Tứ tỷ ta bây giờ đang rất phiền, có chuyện gì thì nói đi.”

Đồng Viện thu hồi tươi cười, khoé miệng khê nhếch lên: “Phiền cái gì mà phiền, nếu người càng như vậy hai người kia sẽ càng vui vẻ, người không biết sau khi người rời đi thì nhị tỷ đã bị nương đánh, chỉ sợ nàng hiện tại...Hừ, hận người muốn chết.”

“ Hận ta thì thế nào? Nếu chọc giận ta thì Hừ”

“ Người làm gì ?” Đồng Viện hung hăng gõ đầu Đồng Phi, “ Dù thế nào đó cũng là nhị tỷ của người.”

“ Tỷ nếu tới để biện hộ cho nàng thì miễn đi.”

Đồng Viện lạnh lùng cười, “ Người tiểu gia hoả này thật sự không biết phân biệt, bốn tiểu thư tới là nghĩ kế dùm cho người...Hừ, nói rõ một chút, ta nhìn tên Đồng Hoàng kia rất khó chịu, ỷ vào cha sủng ái mà kiêu ngạo. Mấy năm trước người giáo huấn hắn, ta xem bây giờ hắn đã quên, người phải giáo huấn cho hắn một lần nữa mới được.”

Đồng Phi nhú mày , “ Như thế nào để giáo huấn?”

“ Nhị tỷ không phải nói là Vệ gia đang phái người tới đón dâu sao? Người có dám hay không....” Đồng Viện nói xong, lấy bàn chải chằm thẳng xuống.

Đồng Phi lập tức hiểu được ý tứ của Đồng Viện, nhãn tình sáng lên con ngươi nhỏ và dài hiện lên hàn quang, “ Tỷ nói là, giết!”

“ Cái này gọi là Xao Sơn Chấn Hổ. Người phải cho tên tiểu vương bát đản kia hiểu được, chúng ta mới là hài tử của phụ thân, Đồng gia không đến lượt hắn làm chủ. Hơn nữa, nếu không làm như vậy thì tiểu tử kia khẳng định chưa từ bỏ ý định, hôm nay là Vệ Gia, ngày sau lại không biết cái gì nữa.....Hắn đã chăm chăm nhìn vào Lục Y không phải chuyện tình một hai ngày, nhưng bởi nguyên nhân là có người cho nên hắn mới không dám xuống tay.”

Đi vào thời đại này Đồng Phi đương nhiên hiểu được một đạo lý: mạng người không đáng giá tiền, mạng của nữ nhân càng không đáng giá.

Nói trắng ra Lục Y chỉ là nô tỳ của Đồng gia, tất nhiên là có vô số người nhìn chăm chăm. Hơn nữa, Đồng Trác là ai? Đây chính là một người trong Diễn Nghĩa là cực kỳ háo sắc, ngay cả công chúa, Hoàng phi mà cũng dám “Cưỡi”. Để Lục Y ở nhà quả thật là không an toàn.

“Theo tỷ chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Nếu có gan thì giết người của Vệ gia, làm cho Đồng Hoàng hiểu được, hần chỉ một cái rắm cũng không bằng.”

“Giết người thì đơn giản, nhưng ta không biết lộ trình của đám người Vệ gia, cũng không biết là có bao nhiêu người, hơn nữa tư binh của ta còn chưa có luyện thành, nếu như thất bại chẳng phải là luyện luy cho người trong nhà? Nếu không thì tỷ cho ta mượn người của tỷ.”

Đồng Viện cười nói : “Hừ, Ta không cho người mượn người, chẳng lẽ cho người đi một mình? Vừa lúc trong tay ta có một tên Khương nhân là Đồng Triệu, dưới tay cũng có hơn một trăm nhân mã, đều là gia nô mua từ các bộ lạc Khương nhân thực lực không kém, chúng ta xử lý người của Vệ gia, nhưng đối với bên ngoài là bị mã tặc khương nhân làm... vệ gia không làm được gì nhà chúng ta cả, nhưng tên Đồng Hoàng kia khẳng định sẽ biết chúng ta làm, tên Đồng Hoàng kia rất sợ chết, ta phỏng chừng sẽ làm cho hần thành thật vài năm.”

Đồng Phi liên tục gật đầu, “Cứ làm như thế”

“Ta bây giờ liền phái người đi tìm hiểu tin tức.... Đúng rồi , cho ta mượn Tiểu Thiết!”

Đồng Phi khẽ chau mày, nhẹ giọng nói :“ Tứ tỷ, tỷ sẽ không Thật sự làm khó cho ta, tỷ phụ sẽ giết ta mất.”

“Người nghĩ lệch lạc đi đâu? Tiểu Thiết giỏi về truy tung, làm cho hần đi tìm người chẳng phải là đỡ tốn thời gian hay sao?”

Khuôn mặt Đồng Viện đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi lấy chân liên tục đá vào người Đồng Phi, làm cho Đồng Phi tiên lục cầu xin tha thứ, cũng không dám hoàn thủ.

Đám đã xong một trận Đồng Viện cũng hết giận chuẩn bị rời đi. Nhưng đi được một đoạn lại quay đầu lại, đột nhiên nói một câu: “Bất quá, Tiểu Thiết quả nhiên là rất tuấn tú, nếu không, người hãy ra cái giá.”

“Biến !”

Đồng Phi cười mắng một tiếng , “Cẩn thận tỷ phụ về rút gân của người.”

“Hừ, ai rút gân của ai còn chưa biết, nếu hần gương nanh múa vuốt thì lão nương làm cho hần đẹp mặt.”

Tiểu sắc nữ này quả thật đáng sợ, thật không biết Lý Nho làm sao mà chịu được. Có thời gian nhất định thỉnh giáo một lần.

38. Chương 38: Xao Sơn Chấn Hổ (2)

Cứ như vậy Đồng gia giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cuộc sống bình lặng cứ trôi qua.

Đồng Chiêu giống như sợ hãi Đồng Phi trả thù cho nên cùng ở trong thành với Ngưu Phụ, còn Đồng phu nhân cũng rất là thống khoái, sau khi Đồng Chiêu chuyển vào trong thành thì nàng cũng mang theo một đội nhân đi tới mục trường, xem như chính thức chuyển ra mục trường ở.

Đồng Ngọc cùng Bắc Cung Bá sau khi thương lượng, cho nên quyết định nhanh chóng khởi hành.

Kéo dài một ngày thì cuộc sống yên ổn một ngày, nhưng cũng có những bất an. Dựa vào tính tình của Đồng Phi nếu mà người của Vệ gia đến thì quả thực là rất khó nói.

Bất quá làm cho Đồng Ngọc rất kỳ quái, Đồng Phi cứ nhiên không có phản ứng gì.

Đồng Phi càng như vậy, Đồng Ngọc càng bất an, có nhiều lúc đi qua chỗ ở của Đồng Phi, Đồng Ngọc muốn đi vào cùng nói chuyện với Đồng Phi, cũng không phải Đồng Phi bận đi luyện võ trường mà là chính nàng có chuyện cho nên cũng chưa gặp để nói chuyện được.

Thường xuyên qua lại thấy Đồng Phi rất bình tĩnh, cho nên sự lo lắng của Đồng Ngọc cũng hạ xuống.

Yến hội đã qua đi ba ngày, hành trang cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Đồng Ngọc mang theo Bắc Cung Bá đến cáo từ lão phu nhân nói rằng hôm nay muốn xuất phát.

Tâm tư của lão phu nhân cũng muốn Đồng Ngọc khởi hành sớm một chút, rốt cục bà cũng đã thoải mái một chút. Nhưng trong đó lại có một tia khổ sở. Bà đã qua tuổi thất tuần, có trời mới biết có thể sống được bao lâu, đại tôn nữ ra đi thì không biết khi nào thì quay về, trong lòng cảm thấy không thoải mái, giống như mình đang thiếu cho Đồng Ngọc thứ gì đó. Cũng chính vì như vậy lão phu nhân mới quyết định mở tiệc tiễn đưa.

“Đúng rồi, đi gọi A Sữu cho ta. Tiểu tử ngốc hai ngày hôm nay cũng không biết làm cái gì mà cứ lén lén gặp tứ muội.”

“Bọn họ có thể nói chuyện gì, chắc là muốn làm mấy chuyện hồ nháo ấy mà.”

Đồng Ngọc cười nói : “Nãi nãi, ngài chờ một chút, con đi gọi A Sữu.”

“Đi đi.”

Đồng Ngọc để lại Bắc cung Bá nói chuyện với lão phu nhân, chính mình thì đứng dậy đi ra gọi Đồng Phi, đang đi thì gặp Đồng Phu nhân cũng đang đi tới, Đồng Ngọc vội vàng tiến lên đón, cung kính hành lễ nói : “Nương, ngài sao lại đến đây?”

Đồng Phu nhân cầm lấy tay của Đồng Ngọc miệng chưa nói nhưng nước mắt thì tuôn ra.

“Ta cũng biết, các con có phải hay không chuẩn bị đi?”

“Vâng...”

“Có phải vì nhị muội không hiểu chuyện cho nên con của ta mới rời đi.”

“Mẫu thân, ngài không cần phải nói? Cũng không cần trách nàng.... Đợi khi Phủ Đô úy ở Tây Khương xong, con sẽ cùng Bắc Cung Bá trở về thăm ngài.”

“Được, ta sẽ chờ.”

“Mẫu thân, nãi nãi muốn mở tiệc tiễn đưa, con trước hết đi tìm A Sữu, ngài có muốn đi thông tri với vợ chồng nhị muội lại đây hay không? Đều là người một nhà, có thù hận nào mà không thể hoá giải được, nhị muội chắc cũng rất hối hận.”

“Được rồi, ta sẽ phái người đi mời bọn họ.”

Đồng Ngọc cùng với Đồng phu nhân chia tay, liền đi tới tiểu viện của Đồng Phi.

Phía trong phòng cực kỳ tĩnh lặng giống như không có ai, Đồng Ngọc có chút kỳ quái, tiểu viện này luôn có người ở, sao hôm nay lại im lặng như vậy. Đẩy cửa đi vào, Đồng Ngọc kêu lên: “A Sữu, Lục Y!”

Trong thư phòng giống như có người phát ra thanh âm yếu ớt, hơn nữa lại không rõ ràng.

Đồng Ngọc lại càng thấy kỳ quái, vội vàng đi vào thư phòng. Vừa bước vào cửa thì nàng bị cảnh tượng làm cho hoảng sợ, chỉ thấy Lục Y bị buộc chặt, trong miệng còn bị nhét một miếng khăn sạch đang nằm ở trên giường liễu mạng dây dụa.

“Lục Y, đã xảy ra chuyện gì?”

Đồng Ngọc vội vàng chạy qua rút miếng khăn vải trong miệng Lục Y. Đây là khăn gấm Tứ Xuyên mấy hôm trước nãi nãi đem cho A Sữu, như thế nào lại dùng để nhét miệng người? Hơn nữa người bị nhét lại là Lục Y.

Lục y vừa được tháo khăn gấm ra liền thở dốc.

“ Đại tiểu thư không tốt, không tốt!”

Đồng Ngọc ngần ra nghi ngờ hỏi: “ Cái gì không tốt? Lục Y, người từ từ nói đừng có gấp.”

“ Nô tỳ lúc trưa nghe thấy công tử cùng với tứ tiểu thư thương lượng , nói là muốn giữa đường giết chết người của Vệ gia, kế hoạch bọn họ đã lên nhiều ngày, tứ tiểu thư còn phái người hỏi thăm lộ tuyến của vệ gia muốn hôm nay động thủ.”

“ Cái gì ?”

Trong đầu Đồng Ngọc ông lên một tiếng, bắt đầu có chút rối loạn.

Đồng Ngọc đang sợ hãi Đồng Phi sẽ làm như thể không ngờ quả đúng là như thế, chẳng những làm mà còn kéo theo Đồng Viện vào chuyện này nữa.

“ Bọn họ, bọn họ nói là sẽ động thủ chỗ nào?”

“ Nô tỳ không biết, chỉ nghe bọn họ nói là trời tối sẽ động thủ. Nô tỳ muốn can ngăn nhưng nói được một hai câu thì chọc tức công tử, công tử liền trối nô tỳ lại.”

Lục Y đã biết chuyện xảy ra trong yến hội, tự nhiên càng cảm thấy lo lắng. Dù sao Đồng Phi cũng vì nàng mà trở mặt, hơn nữa đối phương chính là người có bối cảnh cường đại, nghe nói đến cả lão gia cũng phải nhường ba phần. Đồng Phi nếu bởi vì nàng mà gặp phải tai hoạ thì nàng, Lục Y cũng chính là tội nhân.

Trong lòng Lục Y nghĩ, công tử có thể thương nàng như thế, nàng làm nô tỳ cho dù chết cũng cam tâm tình nguyện.

Đồng Ngọc rút từ bên hông ra một thanh đoản đao cắt đứt dây thừng trên người Lục Y, “ Lục Y, mau theo ta đi gặp lão phu nhân.”

Kéo Lục y đi ra , trong lòng Đồng Ngọc thầm cầu nguyện : A Sưu, người ngàn vạn lần đừng xúc động a.

39. Chương 39: Giết Người ” Công Tử”

Đồng Phi không có xúc động, tương phản hẳn lại càng thanh tĩnh hơn các thời điểm khác. Lời nói của Đồng Viện không phải không có đạo lý. Nếu chuyện này kéo dài sau này cũng rất phiền toái. Về phần sẽ sinh ra hậu quả gì thì Đồng Phi không cần lo lắng. Nếu chuyện này cha mà cũng không giải quyết được thì tương lai cũng khó mà có “ Đồng Thái Sư”. Về phần Đồng Hoàng và Đồng Chiêu thì hai người kia hẳn cho tới bây giờ không để trong mắt.

Đồng Phi cũng không phải là không suy nghĩ đến lý do Đồng Viện muốn giúp hẳn. Bất quá cẩn thận ngẫm lại, thì tính cách của Đồng Viện lúc nào cũng muốn cho thiên hạ đại loạn mới tốt. Vị tứ tỷ này rất tùy tiện, rất là thẳng tính, tốt chính là tốt mà xấu tức là xấu, mấu chốt vì nàng bướng bỉnh như vậy sẽ không vì một người mà thay đổi tính cách. Mười hai năm làm tỷ đệ, Đồng Phi tin tưởng tứ tỷ tuyệt đối không có bán đứng hẳn.

Trời đã tối , đứng ở trên cao của một gò đất có những lùm cây đem che các thớt ngựa.

Giống như là cảm giác sắp đến thời điểm chém giết, những chiến mã được nghiêm chỉnh huấn luyện không ngờ đều rất Im lặng, không phát ra tiếng động gì. Đồng Phi ngồi trên một chiến mã màu đen, trầm tĩnh giống như một pho tượng đá.

Búi tóc tản ra xoắn khắp vai, trên đầu cột một tấm dây vải. Trên người mặc một bộ áo giáp da thú, lồng ngực có hộ tâm kính nhìn trong bóng đêm phá lệ bắt mắt.

Trong tay mang theo hai thanh đại chùy, sau lưng đeo một cái túi, bên trong túi chính là mười hai thanh lao làm bằng thép ròng, phía trên đầu la còn làm vết xước, đầu lao làm thành ba mặt tam giác, trên mỗi mặt đều có một đạo rãnh máu, đó cũng chính là vũ khí mà Đồng Phi cố ý cho người ta tạo ra.

Đi theo Nhã Đan học lao thuật , phối hợp với thần lực của hần, mà hai thứ này hợp với nhau càng thêm đáng sợ. Bất quá, Đồng Phi cảm thấy lao của Nhã Đan còn rất nhẹ, sử dụng không vừa tay, cho nên liền bắt thợ tạo ra lao cho hần gấp đôi lao của Nhã Đan

Có một việc chúng ta không thể không nói Đồng Viện phân phối cho Đồng Phi một nhóm công tượng quả thật là rất chính xác.

Từ xưa đến nay nhóm công tượng có trí tuệ phi thường kinh người, Đồng Phi thiết kế bàn đạp và móng ngựa, trải qua mấy tháng nghiên cứu rốt cục hoàn thành. Dưới thốt ngựa mà Đồng Phi đang cưỡi cũng có bàn đạp cùng với móng ngựa.

Đồng Phi cũng rất rõ ràng, đừng xem thường hai thứ đồ vật này, ở thời đại này mà phát minh ra những thứ này xem như là cực kỳ tốt rồi.

Đồng phu nhân mỗi tháng cho hần ba vạn tiền, trong đó hai vạn thì chi cho nhóm công tượng. Mà nhóm công tượng ở thời đại này đều là bị người khinh bỉ, nói trắng ra thì cùng với gia nô không có gì khác biệt.

Đồng Phi chẳng những chiếu cố cuộc sống của bọn họ mà còn cho tiền công. Nhóm công tượng đương nhiên bán mạng làm việc cho Đồng Phi, thay Đồng Phi tạo lao thời điểm càng phí nhiều tâm tư.

Mười hai cây lao này tuy không thể nói thần binh lợi khí , nhưng nếu có thể phối hợp với thần lực của Đồng Phi thì có thể xuyên qua năm tầng áo giáp tốt nhất.

Lúc này cách ăn mặc của Đồng Phi không khác gì Khương nhân. Phía sau là một đại hán thân hình cùng với Đồng Phi cũng không sai biệt lắm, bất quá nhìn khô ngô và béo hơn một chút. Dưới khổ của hần là một thất Thanh thông mã, bàn tay cầm một thanh cữu nhĩ bát hoàn đao, mắt híp lại nhìn xuống dưới sườn núi.

Phía dưới sườn núi có một doanh trại được dựng lên tạm thời, diện tích cũng không lớn, cũng chỉ đủ chứa khoảng ba trăm người.

Ở cửa trại cũng không cho người canh gác, hiển nhiên đối phương cũng không cho rằng có bọn mã tặc nào dám đến cướp.

Sở dĩ có tin tưởng như vậy chính là vì có thanh đại kỳ*(cờ) , phía trên đại kỳ màu đen còn khắc màu vàng “ Hà Đông Vệ” ba chữ to.

Tuy rằng đã trôi qua nhiều năm, Thanh danh của Đại tướng quân Vệ Thanh ở Tây Lương và Tái ngoại vẫn có lực uy hiếp.

Đồng Thiết hiện ra trước ngựa của Đồng Phi, “ Chủ nhân, đã tìm hiểu rõ ràng! Tổng cộng ba trăm bốn mươi người, trong đó có một phần ba là tư binh của vệ gia, còn lại chính là thương nhân đi theo vệ thị tư binh để đến Tây Lương buôn bán. Tuy rằng cũng có tư binh nhưng cũng không đáng lo, còn một số là nữ nhân, phỏng chừng là Vệ gia mang theo Quân doanh kỹ*(gái điếm dành cho quân lính). Chủ nhân, có từng ấy tòng binh tướng của căn bản không cần ngại xuất thủ.”

“ Không sao, bọn họ muốn cưỡi trên đầu ta, ta há có thể không xuất thủ? Đồng triệu....”

“ Có mặt tướng!”

“ Mang theo năm mươi người tản ra, trong chốc lát phá doanh nếu có người ý đồ đào tẩu, chớ để ột tên chạy thoát.” Đồng Phi hung tợn ra lệnh.

Hần rất rõ ràng, những thương nhân này là vô tội. Nhưng vô tội thì thế nào? Nếu muốn dựa vào uy vọng của Vệ thị vậy thì có nạn cùng chịu thôi. Huống gì nếu chuyện này mà có một người sống sót, đối với Đồng gia là một hồi tai nạn.

Ở phía chân trời thối qua một chút đám mây làm che lấp ánh trăng. Đồng Phi nở nụ cười, hàm răng lộ ra, làm cho người ta cảm giác đây chính là một loại răng của dã thú, khắp cả người đều phát lạnh.

“Nguyệt hắc sát nhân dạ, phong cao phóng hỏa thiên*(Trời tối không có trăng, mà lại có gió thuận tiện cho việc giết người, phóng hỏa).....Ông trời đều giúp chúng ta, còn sợ cái rắm? Bùi Nguyên Thiệu theo ta xuất trận!”

Bùi Nguyên Thiệu từ khi thuần phục Đồng Phi, ngày ngày trôi qua đều rất tiêu dao khoái hoạt. Ngẫm lại cũng đúng, nếu như cuộc sống ngày nào cũng tốt thì ai muốn đi làm tặc phi? Giống như hắn đi theo Trương Giác, nếu như Trương Giác thành công, hắn chính là một tiểu nhân vật, thăng chức cũng không đến lượt hắn, phía trên còn có ba mươi sáu tên cừ Suất. Mà nếu thất bại, hắn không bị chém đầu thì cũng bị chết trong loạn quân, thì thể chắc bị làm điểm tâm cho chó hoang.

Hiện giờ Đồng Phi cho hắn một lựa chọn khác, Bùi Nguyên Thiệu cũng ghen khuất, muốn biểu hiện một lần. Có ai không biết địa vị Đồng gia tại Lũng Tây, hiện giờ Đồng Thái thú từng bước thăng chức, làm hạ nhân cũng có mặt mũi.

Nghe được mệnh lệnh của Đồng Phi, Bùi Nguyên Thiệu nhếch miệng nở nụ cười. Trong tay hắn là một thanh đại thương, năm mươi người đi sát phía sau hắn, chậm rãi đi trong lùm cây đi ra.

Chân ngựa đều mang bó chân cho nên không phát ra tiếng vang. Năm mươi người giống như quỷ mị, vô thanh vô thức chạy xuống sườn núi, Đồng Phi đột nhiên rít gào: “Giết cho ta, chớ để chạy thoát một người....các huynh đệ. Theo lão tử đi phát tài.”

Ai cũng không để ý một gã mười hai tuổi hài tử trước mặt bọn họ xưng là Lão tử. Trên thực tế sự vũ dũng của Đồng Phi ở trong Đồng gia là phi thường nổi danh, bảy tuổi giết một lúc mười tám gã gia tướng, cách đây không lâu thì lấy binh ít đánh tan mã tặc, còn có gã Đốt Máu thủ lĩnh bị Đồng Phi đường trường giết chết.

Đối với Khương nhân mà nói, ai có nắm tay lớn thì người đó chính là lão tử. Huống chi Đồng Phi là người cho bọn hắn cơm áo, gọi lão tử thì là lão tử, dù sao đích thực là đang đi phát tài.

Năm mươi gã Khương nhân đi theo phía sau Bùi Nguyên Thiệu đột nhiên gào thét lên, chiến mã buông ra bốn vó từ trên sườn núi đánh sâu xuống.

Tiếng vó ngựa như sấm quanh quẩn trong bóng đêm, giống như thiên quân vạn mã chạy chồm vào nhau.

Đồng Phi thân là thủ lĩnh đương nhiên rất gương mẫu, phi thẳng chiến mã vào đại môn của doanh trại.

Bọn gia tướng của Vệ gia canh gác đại môn bị động tĩnh bất thành linh làm cho hoảng sợ, nhiều năm hành tẩu Tây Lương nhưng không có nhóm mã tặc nào dám tập kích, điều này cũng tạo thành tâm lý ngạo mạn của đám gia tướng Vệ gia, căn bản là không có chút phòng vệ.

Thẳng đến khi có một con ngựa lao vào đại môn doanh trại thì tên lính gác mới tỉnh ngộ lại.

“Địch tập, địch tập...Mã tặc A !”

Một đạo hàn quang từ trên không trung hiện ra mang theo một mũi lao xuyên thấu lồng ngực gã lính gác, làm hắn bay đi một đoạn rất cục không phát ra thanh âm. Có mấy gã tư binh có chút phản ứng liền đóng cửa doanh trại, Lúc này Đồng Phi chỉ cách Doanh môn khoảng bốn , năm trượng. Mắt thấy doanh môn sắp đóng, hắn đột nhiên rống to một tiếng, đại chuỳ ở tay phải vung lên, sợi xích của đại chuỳ rơi ra, ông một tiếng rồi rời khỏi tay của Đồng Phi.

40. Chương 40: Giết Người Công Tử (2)

Oanh long, đại chuỳ nện mạnh vào cánh cửa, cơ hồ đem cửa của đại doanh đánh ngã.

Mấy gã tư binh đứng phía sau cửa cũng bị chấn ngã, cũng chính lúc đó ngựa của Đồng Phi cũng đã đến, nghiêng người đem đại chuỳ nhấc lên, chuỳ trong tay trái nhất thời đánh một chiêu Oanh Thiên thức, hung hăng nện mạnh ở cánh cửa đang che đậy ở đại doanh.

Đại Môn âm âm võ vụn, cả người và ngựa đã lọt vào doanh địa. Mười mấy tư binh định tiến đến ngăn cản đột nhiên liên tục thảm thiết kêu lên, chỉ thấy phía sau Đồng Phi xuất hiện một người, hai tay múa đao đứng yên tại chỗ quay cuồng múa, một vòng quay chính là máu tươi tung toé, năm sáu gã tư binh âm âm đổ xuống.

Đồng Phi cất tiếng cười to, dùng Ngôn ngữ của khương nhân nói :“ Tiểu Thiết, làm tốt lắm.”

Đồng Thiết xoay người, hai thanh đao gãy chém về mấy gã tư binh còn lại cướp đi tính mạng của đối phương.

“ Đa tạ chủ nhân khách lệ.”

Lời còn chưa dứt thì chỉ thấy tay phải Đồng Phi nâng chùy lên, nhất thức động tám phương đánh mạnh ra.

Bảy tám gã thị vệ tư binh bị đập cho xương cốt gãy vụn, theo sau là hơn năm mươi người cưỡi ngựa vọt vào đại doanh, đâm qua thân thể mà tiến vào.

Trên mặt đất chỉ để lại một mảnh huyết nhục.

“ Mã tặc lớn mật. có biết đây là đoàn xe của Hà Đồng Vệ gia không?”

Từ doanh trường chạy ra một người một ngựa, trên ngựa là một thanh niên, bàn tay cầm thương, người mặc kim giáp, trong ánh lửa phá lệ bắt mắt.

“ Nơi này là Tây Lương không phải Hà Đông!”

Lời thanh niên còn chưa dứt thì một con ngựa đã vọt tới trước mặt hắn, một thốt ngựa cao lớn bạo rống, người đó lấy một tư thế kỳ lạ, thân hình đột nhiên đứng thẳng dậy, một thanh đại chùy theo chiều Thái sơn áp đỉnh hét lớn một tiếng: “ Đi chết đi!”

Hoành thương trước ngực, thanh niên đem cán thương lên cản lại. Chỉ nghe một thanh âm vang lên, cán thương trong tay thanh niên bị đập cong, theo tiếng va chạm thì chợt nghe phốc một tiếng, thanh niên còn không rõ ràng có chuyện gì xảy ra, thân thể đã bay lên, lồng ngực và áo giáp bị đánh cho dập nát, xương ngực cũng bị nát bét, rơi trên mặt đất, trong miệng thanh niên không ngừng chảy ra máu tươi, trợn mắt lên muốn thấy bộ mặt của người đã giết mình, nhưng không gắng được liền tắt thở.

“ Vệ thiếu đã chết, Vệ thiếu gia bị mã tặc giết chết!”

Doanh địa lập tức nổ tung, Đồng Phi đứng thẳng người lên nhìn người chạy về bốn phía, trong lòng đột nhiên cảm sinh ra loại bạo ngược mà khoái cảm. Loại cảm giác này thật là thích!

“ Chém tận giết tuyệt, một cái bắt lưu.”

Một gã khương kỹ tiến đến nhẹ giọng hỏi : “ Công tử, những ả doanh kỹ!”

Không đợi hắn nói xong thì nhìn thấy trong ánh mắt của Đồng Phi hiện lên một đạo hàn quang, trong lòng hắn phát lạnh, vội nói: “ Mặt tướng hiểu được, một cái không lưu.” Nói xong liền bắt mọi người nhóm lại giết hết.

Thời gian chiến đấu không kéo dài đến một nén nhang công phu thì toàn bộ doanh địa không có một người sống.

Ánh lửa chiếu sáng doanh địa. Chiếu sáng cảnh tượng máu chảy thành sông, Ánh mắt Đồng Phi híp lại, trong lòng tuy có chút không đành lòng, nhưng hắn biết đây là thủ đoạn để ỉnh sống trong loạn thế. Tâm ngoan thủ lạt, tuyệt đối không thể có nửa điểm nhân từ.

Phải biết rằng không riêng gì địch nhân mà ngay cả người bên cạnh cũng đang chăm chú nhìn hắn. Chỉ cần hắn lộ ra một nửa điểm nhân từ, thì thi thể kia sẽ chính là hắn.

“ Truyền lệnh của ta, một nén nhang toàn bộ phải rút hết, tài vật trong doanh địa thì lôi đi, Đồng Triệu, quay về nhớ chia cho các huynh đệ.”

“ Vâng !”

Mệnh lệnh này của Đồng Phi là cho những khương nhân có chút bất mãn trong lòng liền tan thành mây khói. Nói thật lúc đồ sát bộ Doanh kỹ kia bọn họ quả thật có chút không tình nguyện, nữ nhân xinh đẹp

như vậy nếu được hưởng thụ một lần thì quá tốt? Giết, thật sự rất đáng tiếc, nhưng hiện tại thì sao? Bọn họ một chút đều không cảm thấy đáng tiếc. Những tài vật trong doanh địa chia phần Ỗi người, đừng nói là một hai ả doanh kỹ, cho dù là mười hai cái cô nương đang hoàng thì cũng mua được? Thật sự là rất thống khoái .

“ Công tử, những thi thể này...”

Đồng Triệu cũng rất cao hứng, đi theo vị thiếu gia này thật sự thống khoái hơn đi theo tiểu thư nhiều. Có người để giết, có tiền để cầm, trên đời này còn có chuyện gì mà sung sướng hơn? Huống hồ thiếu gia cũng không có quá nhiều quy củ, tuy rằng lúc giết người có chút dọa người, nhưng đại đa số thời điểm thì tương đối hiền hoà.

Đồng Thiết vội vàng nhặt chùy cho Đồng Phi, rồi đi đến trước ngựa của Đồng Phi.

“Thời gian cũng đã muộn, ột ngọn lửa thiêu rụi nơi này, qua hai tháng có tuyết rơi thì cái gì cũng sẽ biến mất.”

“ Vâng !”

Đồng Phi tiếp nhận chùy , giục ngựa rời đi. Đồng Thiết cũng bắt một con ngựa trong doanh địa cũng trèo lên cưỡi đi. Hắn tuy không thể cưỡi ngựa chạy nhanh đánh giặc, nhưng chỉ cưỡi mà đi thế này thì hắn còn có thể đối phó được.

Đồng Phi đi ra doanh môn, chỉ chốc lát sau khương nhân cưỡi ngựa mà ra, theo lệnh của Đồng Triệu phát ra, hơn trăm cây đuốc liền ném thẳng vào doanh địa, trong nháy mắt đại hỏa hùng hực thiêu đốt mang theo một cỗ mùi thịt người bị nướng cùng với mùi khét.

Một trận chiến này đã chết bảy tên Khương nhân, nhưng lại không có một người bị thương. Còn đối phương thì sao.....Không biết được, chỉ biết rằng đây chính là trận đánh đầu tiên của Đồng Phi.

Đồng Phi rời đi không lâu thì từ đồng thi thể chợt có người đứng lên, người đầy thương tích. Hắn là một gã vệ thị tư binh, mắt thấy tình huống không ổn liền nằm trong đồng thi thể cho nên tránh được một kiếp. Hắn đứng dậy liền kéo lại một thớt chiến mã vô chủ hoảng hốt rời đi.

Hơn một tháng sau, Vệ gia Hà Đông nhận được tin tức: Con trai của Vệ Tam tiên sinh khi đi tới Lâm Thao thì lọt vào phục kích của Mã tộc Khương nhân, Cầm đầu mã tộc chính là một gã gia hỏa cầm trong tay hai thanh đại chùy, tuổi khoảng hai mươi. Người này có tướng mạo xấu xí, lúc giết người lại vô cùng hung tợn, mà những tên mã tộc dưới trướng gọi hắn là “ Công Tử”

Hà Đông Vệ gia rất tức giận, đây là hướng một thể tộc ba trăm năm trắng trợn khiêu khích. Vệ gia chủ phát ra tin tức: Phạm là ai biết chỗ ẩn náu của nhóm mã tộc sẽ có phần thưởng một vạn tiền, phạm những ai biết thân thể “ Công Tử” phần thưởng sẽ là năm mươi vạn tiền, nếu đánh chết “ Công tử “ sẽ là một trăm vạn tiền.

Tin tức khi truyền ra làm cho trung nguyên chấn động. Vô số hào kiệt đều chạy về hướng Tây Lương tìm kiếm “ Công tử”. Nhưng không có chút dấu vết để lại, thậm chí: Chỉ sợ vệ gia đắc tội đại gia tộc nào đó, “ Công tử “ chỉ sợ không phải tên mà là thành viên của gia tộc.

Thời điểm Khi Đồng Trác nhận được tin ở Lâm Thao thì khuôn mặt tái mét. Lý Nho ngồi bên cạnh hắn, kỳ quái nhìn nhạc phụ.

“ Người xem đi!”

Đồng Trác đột nhiên cười khổ một tiếng.“ Ta sao lại có tên nghiệt tử thể này, định làm cho ta tức chết sao? Hắc, bất quá cũng tốt, làm cho Vệ gia mất mặt mũi như vậy xem như đã trút giận cho ta một ít, Văn Chính, người thấy thế nào?”

Lý Nho xem xong thư tín, mồ hôi lạnh trên trán nhất thời chảy xuống đầm đìa.

Hắn trầm tư một lát, sau đó nở nụ cười: “ Nhạc phụ, như vậy cũng tốt. Cho dù thật sự đem Lục Y gả cho Vệ gia thì bọn họ khinh thường chúng ta thì vẫn cứ khinh thường chúng ta.Chúng ta bây giờ ngoài mặt là

theo Đại tướng quân, phía sau lại âm thầm câu kết với mười phường thị, Vệ gia bây giờ không dám đụng đến chúng ta. Bọn họ không phải muốn tìm “ Công tử” sao? Vậy thì tìm đi, dù sao..... Hắc hắc, A Sửu tiểu tử luôn làm chuyện mà ngoài dự đoán của mọi người. Đúng rồi, người định xử lý A Tú thế nào?”

Đồng Trác xoa nhẹ cái trán : “ Để cho hắn trở về Lâm Thao thôi, ta nghĩ hắn sẽ biết nguyên nhân trong đó.”

“ Nhạc phụ inh, tiểu tể lập tức đi làm.”

“ Còn nữa, sự kiện kia giải quyết như thế nào?”

“ Nhạc phụ yên tâm, người kia đã hướng chúng ta nguyện trung thành, tiểu tể lập tức về thả hắn .”

“ Chuyện này phải làm thật tốt, làm thật tốt chúng ta mới được lợi ích càng nhiều. Ta đã mệt, người đi thôi.”

Đồng Trác đứng lên, thân thể vừa di chuyển bàn tay không ngừng xoa trán.

41. Chương 41: A Sửu Tương Tuy (1)

Đồng Phi cũng không có lập tức mang cả đám người quay về mục trường luôn mà rất cẩn thận dẫn người đi lòng vòng một thời gian, qua giờ Sửu mới hướng phía mục trường đi tới.

Tài vật thu được cũng không ít, ước chừng cũng có mấy chục xe. Bên trong đại bộ phận là sinh lễ đón dâu của Vệ gia, nhưng cũng chỉ là tơ lụa cùng trang sức.

Cũng nhìn ra được, Vệ gia cũng xem trọng cuộc kết thân với Đồng Trác, dù sao Đồng Trác bây giờ là Thái Thú Hà Đông, đồng thời lại mới được phong làm Ty đài Giáo úy, Thập Tam châu thứ sử. Tuy rằng Ty đài giáo úy chỉ có bổng lộc là sáu trăm thạch, bổng lộc còn ít hơn chức vụ Thái Thú là hai ngàn thạch. Nhưng Ty đài giáo úy này chính là có thực quyền.

Trong những năm đầu của Đông Hán Kiến Đế, Đại Hán quốc sở hữu mười bốn châu được gọi là mười bốn bộ. Sau đó đem Sóc Phương nhập vào Tinh Châu bộ, sau đó lại sửa là Giao Châu bộ, trên thực tế chỉ còn lại mười hai châu bộ, lập tức thiếu mất hai châu bộ, triều đình cảm thấy không có mặt mũi cho nên vùng phụ cận Kinh đô cũng lập thành một châu được Ty đài Giáo Úy quản lý gọi chung là mười ba bộ.

Thời kỳ Tây Hán, Thứ Sử, Châu Mục đều chỉ có Trụ sở tạm thời mà không có Tri Viện.

Bình thường các Thứ sử không có quyền lưu chuyển quan viên, chỉ có được thẩm tra chứ không có quyền bãi miễn rồi phải vào Kinh làm báo cáo. Sau khi đến thời Quang Vũ thì mới thay đổi chế độ, Quyền lợi Thứ Sử dần dần gia tăng không cần báo cáo với triều đình cũng có thể bãi miễn hoặc thay đổi quan viên.

Có thể nói Đồng Trác bây giờ quyền lực không chỉ gói gọn trong một quận Hà Đông, Ty đài giáo úy quản hạt gồm có bảy quận, mà tất cả bảy quận này đều được Đồng Trác nhét dưới trướng, quyền lực cũng vì đó mà tăng theo.

Trong lịch sử, Đồng Trác gặp loạn khấn vàng thì mới được đương nhiệm là Thái thú Hà Đông, có lẽ do Đồng Phi là Hiệu ứng con bướm xuất hiện, quyền lợi của Đồng Trác gia tăng hơn nhiều so với lịch sử, Ty đài giáo úy còn có nhiệm vụ tra xét cùng với đảm bảo khu vực này an toàn, nếu như không có Đồng Phi chặn ngang một đòn, có lẽ Đồng Trác cùng với Vệ gia thật sự sẽ kết thân.

Chắc đây chính là sắp xếp của ông trời. Bởi vì hiệu ứng tiểu con bướm của Đồng Phi xuất hiện khiến cho tình huống có chút biến hoá, nhưng hiệu ứng con bướm này còn nhỏ, cũng chưa đủ để biến đổi đến lịch sử.

Bất quá Đồng Phi cũng không rõ ràng mấy việc này lắm.

Mắt thấy mục trường ở phía trước, tâm tình của Đồng Phi cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Không quản như thế nào, lần hành động này của hắn được gọi là cả gan làm loạn, sự tình hiện giờ đã có thể chấm dứt rồi.

Thật sự chấm dứt sao?

Ngay khi Đồng Phi chuẩn bị đến gần mục trường thì đột nhiên có một đội nhân mã chạy đến cản đường của hắn.

“ Người nào?”

“ Bẩm công tử, mặt tướng là Hồ Xích Nhi phụng chỉ mệnh của lão phu nhân chờ đã lâu. Công tử, mời dẫn người đi theo mặt tướng.”

Người tới quả thật không nhiều lắm, ước chừng có hơn trăm người. Đồng Phi đưa tay lên ngăn cản tiếng ồn ào phía sau, thầm nghĩ một tiếng không tốt: nhất định là nãi nãi phát hiện ra sự việc.

Nếu lão phu nhân không cho hỏi mục trường thì hắn cũng không dám cãi lệnh, lập tức mang người và những chiếc xe mới cướp được đi theo phía sau Hồ Xích Nhi.

Hồ Xích Nhi này chính là người đi theo Đồng Phi giải cứu Lâm Thao, cũng lập được chút công lao. Ngưu Phụ thấy hắn dũng mãnh liền điều hắn từ mục trường đi ra gia nhập quân bình, đảm nhận chức vụ Bộ tư mã, có thể một bước lên trời, cho nên khi Hồ Xích Nhi vào trong quân liền không chịu thua kém, trị quân vô cùng nghiêm khắc, được Ngưu Phụ tín nhiệm xem như là thân tín.

Trong lòng Hồ Xích Nhi rất cảm kích đối với Đồng Phi. Hắn rất rõ ràng, nếu đêm hôm đó Đồng Phi không có đánh chết Đốt mâu thủ lĩnh thì thắng bại còn chưa nói trước được. Hồ Xích Nhi để cho bộ hạ đi trước rồi dừng ngựa đợi cho Đồng Phi đi lên mới hạ giọng nói :

“ Công tử, sự tình đã trở nên lớn chuyện.”

Đồng Phi nhìn Hồ Xích Nhi liếc mắt một cái, thấy tên của gã gia hỏa này rất quen tai, nhất định đã xuất hiện trong Tam quốc diễn nghĩa. Nhưng xuất hiện ở chỗ nào thì Đồng Phi không nhớ ra được, dù sao nhân vật trong Tam quốc xuất hiện nhiều lắm, nhiều đến mức hắn không thể nhớ rõ.

Nhưng đối với thiện ý của Hồ Xích Nhi hắn cũng tiếp nhận.

“ Nãi nãi của ta có phải hay không rất sinh khí?”

“Lão phu nhân thật không có phát hỏa, chính người đã sai chúng ta đi xung quanh tìm kiếm, nói nếu gặp ngài thì ngàn vạn lần không thể để cho ngài trở về.”

Không phát hỏa? Đây chứng minh là thực sự sinh khí a!

Nếu lão phu nhân sinh khí thì hậu quả rất nghiêm trọng. Đồng Phi lo lắng đi theo Hồ Xích Nhi đến một địa phương cách mục trường khoảng ba mươi dặm, địa phương này chính là nơi giao nhau giữa Khương nhân và Hán nhân, ở chỗ này trong vòng trăm dặm không nhìn thấy người. Đồng Phi nhìn về phía xa thì thấy có một đại đội nhân mã, đứng trước là đại tỳ Đồng Ngọc cùng với đại tỳ phu Bắc Cung Bá, phía sau là kỵ binh Kim Thành phá khương.

Đại tỳ sao lại ở chỗ này? Đồng Phi thấy rất nghi hoặc, Đồng Ngọc cùng với Bắc Cung Bá nhìn thấy hắn thì mỉm cười, rồi tách ra hai phía.

Đám người tản ra, lão phu nhân ngồi trên một chiếc xe có bốn chiếc bánh xe, Đồng Viện cùng với Lục Y đang ở phía sau đẩy xe, chiếc xe đẩy bốn bánh này chính là khi Đồng Phi nhớ tới chiếc xe đẩy của Gia cát Lượng rồi tìm công tượng nói ý tưởng của mình, nhóm công tượng dùng tốc độ nhanh nhất để thiết kế, hơn nữa rất nhanh đã chế tạo ra sản phẩm, được Đồng Phi làm lễ vật tặng cho lão phu nhân, cho nên nói lão phu nhân thương Đồng Phi cũng không phải không có nguyên nhân.

Dù sao, người trong nhà là Đồng Trác, Đồng Mân cũng không có như Đồng Phi rất thân thiết đối với bà.

“ A Sửu, còn không quỳ xuống!”

Đừng thấy Đồng Phi dám ở trước mặt Đồng Trác bướng bỉnh, nhưng lại không dám bướng bỉnh với lão phu nhân, lời của Lão phu nhân còn chưa dứt thì hắn đã luống cuống tay chân đi về phía trước hai bước rồi quỳ sụp trước mặt lão phu nhân.

“ Nãi nãi!”

Lão phu nhân cầm Long đầu quả trứng ở trên đùi giơ lên cao đánh lên đầu của Đồng Phi, tuy là không dùng sức nhưng cũng phi thường đau. Đồng Phi không dám lên tiếng, trong lòng cũng biết, lão phu nhân làm thế kỳ thật cũng không có trách tội hắn, nếu không thì cũng không thèm nhìn mặt hắn, giao cho Đồng Trác xử lý là xong.

Lão phu nhân thở dài nói: “ A Sửu, nãi nãi quá cưng chiều người cho nên người cả gan làm loạn như vậy.”

“ Nãi nãi”

“ Con đừng nói chuyện, nghe nãi nãi nói.” Lão phu nhân thu hồi quả trứng đặt ở trên đùi, “ Sự tình như thế nào ta đều rõ ràng, đừng thấy ta là lão bà mù nhưng tâm của ta không mù, con thích Lục Y phải hay không?”

Khuôn mặt Đồng Phi từ màu đen chuyển sang màu tím, Lục Y thì cúi thấp đầu xuống, khuôn mặt đỏ hồng lên....

“ Nãi nãi....”

“ Người đã thích Lục Y nha đầu thì nãi nãi liền làm chủ đem Lục Y hứa gả cho người. Lục Y à, từ nay về sau người đổi tên là Đồng Lục, đây là tên của lão gia cho người.....Về sau cố gắng làm một phụ nữ tốt, đừng cô phụ tình ý của A Sửu.”

“ Lục Y nhớ kỹ lời của lão phu nhân dạy bảo!”

“ Lục Y nha đầu, người kêu ta là gì?”

Khuôn mặt của Lục Y càng đỏ hơn, dùng thanh âm nhỏ như muỗi kêu một tiếng :“ Nãi nãi!”

Lão phu nhân lộ ra ý cười, nhưng lập tức lại lạnh lại: “Tứ nha đầu, nếu không phải người xúi dục A Sửu thì hắn làm sao mà có cả gan làm loạn? Còn cho hắn mượn binh, người không sợ người ta xem thấu lai lịch của người hay sao? Nếu như vậy, một trăm gia tướng này sẽ thuộc về A Sửu.”

Đồng Viện lè lưỡi ra, “ Nãi nãi....”

Kỳ thật, một trăm gia tướng này thuộc về ai Đồng Viện một chút cũng không thèm để ý. Nàng muốn gia tướng làm cái gì? Còn không phải thỉnh thoảng làm một ít chuyện tình gà bay chó sủa? Cho nó có vẻ ta đây, nếu để cho nàng quản lý quả thật nàng cũng không có thói quen.

“ Đồng Triệu, từ nay người cùng với người của người đều thuộc về A Sửu, người có bằng lòng hay không?”

“ Đồng Triệu nguyện ý.”

Lão phu nhân thở phào một hơi, “ Tốt lắm, A Sửu đứng lên đi. Nãi nãi ở chỗ này chờ người cả đêm chính là muốn nhìn thấy người, nghe thanh âm của người. Bất quá, người lần này chọc phải phiền toái rất lớn, tốt nhất không nên ở lại mục trường nữa, theo đại tỷ của người đi Kim thành, thuận tiện xem phong thổ của Tây Lương, sau khi mọi việc lắng xuống nãi nãi sẽ gọi người trở về.”

Đồng Phi nghe lão phu nhân nói như vậy, đầu óc trở nên luống cuống. Hắn vội vàng quỳ xuống trước mặt lão phu nhân. “ Nãi nãi, người không cần A Sửu nữa sao?”

“ Nãi nãi như thế nào lại không cần A Sửu, trên đời này ngoài A Sửu thì còn ai có thể biết tâm tư của nãi nãi? Bất quá, người chọc phải họa lớn, nếu tiếp tục ở lại Lâm Thao nói không chừng phụ thân sẽ trách tội người, hãy cùng đi với tỷ tỷ đi Kim Thành đi, nàng ở đó đang cần người hỗ trợ A Sửu, xảy ra chuyện như vậy, về sau cần suy nghĩ kỹ càng rồi hãy làm.”

42. Chương 42: A Sứ Tương Tuy (2)

Bàn tay lão phu nhân run rẩy vuốt ve khuôn mặt Đồng Phi, đột nhiên thu tay về, bà nói: “Lục nhi, đi theo công tử của người, cố gắng chiếu cố hắn, nếu hắn không nghe lời thì hãy dùng cây quả trượng này thay ta giáo huấn hắn, nghe rõ chưa?”

“Vâng!”

Đồng Lục tiếp nhận quả trượng từ trong tay của lão phu nhân, vụng trộm liếc nhìn Đồng Phi một cái, quả nhiên trên mặt Đồng Phi hiện lên vẻ khổ sở. Đồng Lục hướng hắn cười cười, ý nói là: thiếu gia, ngài yên tâm. Lục nhi sẽ không áp dụng quả trượng với ngài.

“Đại muội!”

Đồng Ngọc lập tức bước về phía trước, “Nãi nãi, ngài có gì phân phó.”

“Ta giao A Sứ cho người, hãy trông hắn cho cẩn thận, tuổi đã lớn rồi mà không biết kiềm chế hành vi của mình, đi theo tứ nha đầu làm loạn.....Người hiểu chưa.” Lão phu nhân cười mắng: “Tứ nha đầu, đem vật kia cầm lại đây.”

Đồng Viện vâng một tiếng rồi xoay người rời đi. Chỉ chốc lát nàng quay lại, trên tay cầm một thanh đại đao, đao dài hơn một trượng, chuôi đao ước chừng dài gấp đôi chuôi kiếm bình thường, thân đao rất nặng, sống đao cũng mài nhọn, có thể chém giết hai mặt.

Cây đại đao này rất bất đồng với những cây đại đao mà Đồng Phi đã nhìn thấy, nhìn bộ dạng thì không nhẹ, Đồng Viện đang cố hết sức dùng hai tay để cầm.

Lão phu nhân nói: “Chuôi đao này chính là lễ vật của Khương nhân tặng cho cha người khi cưới nương của người, nghe nói đây chính là truyền quốc bảo vật của Tây Vực, nặng bốn mươi chín cân, nàng bởi vì phải toạ trấn mục trường cho nên không thể tận tay đem cho người, cho nên liền nhờ ta đem thanh đao này tặng cho người, hy vọng người có thể thích..... Cử công của người già rồi sẽ không cùng đi với người, chuy lưu lại ở chỗ ta, chờ đến khi người có thể sử dụng thì đem cho người, ông ta nói phải về nhà dưỡng lão.... Còn những thứ khác đều cho Lục y bảo quản, tốt lắm, cái gì nói đã nói, Tứ nha đầu, chúng ta trở về.... Đại muội, các người cũng nên khởi hành đi thôi.”

Đồng Viện liền đem đao cho Đồng Phi, rồi giúp lão Phu nhân đẩy xe, đoàn người chậm rãi rời đi.

Ánh mắt Đồng Phi ửng đỏ. Hắn chỉ biết rằng, nãi nãi không phải là người bình thường, nhưng lại không có nghĩ tới sẽ có một ngày sẽ rời xa nãi nãi.

Lão phu nhân không đơn giản, nói đi là đi, không ướm át bản thủ. Đoàn người dần dần rời xa, Đồng Phi đột nhiên nhớ ra một sự kiện, liền lên ngựa hướng về phía đoàn người đuổi tới, “Tứ tỷ!”

Đồng Viện dừng lại, quệt miệng nói “Việc gì?”

“Tỷ hãy trông chừng cho ta nhóm công tượng, hãy chiếu cố tốt bọn họ, mỗi tháng hãy cho bọn hắn một số tiền lương cố định, việc này rất trọng yếu, còn nữa, phải chú ý giám sát bọn họ, trong thư phòng của ta còn có một số bản vẽ cùng với một ít đồ vật, tuyệt đối không thể lưu truyền đi ra ngoài, nếu là có tên công tượng nào không thành thật thì ngàn vạn lần đừng khách khí. Tứ tỷ, nhớ kỹ lời của ta, tỷ tuyệt đối không thể quên a!”

Đồng Viện tuy không hiểu Đồng Phi có ý gì nhưng vẫn ghi tạc trong lòng.

Nhưng A Sứ phải đi, về sau không có người cùng chơi với nàng, trong lòng có chút không thoải mái, lập tức mở miệng nói: “Có gì tốt?”

Đồng Phi cười, nhẹ giọng nói: “Khi ta trở lại, sẽ mang cho tỷ một đầu Ngao tốt.”

“Thành giao!”

Đồng Phi lúc này mới hướng về phía Lão phu nhân quỳ xuống, dập đầu ba cái: “nãi nãi, A Sứ đi rồi, ngài phải bảo trọng thân thể.”

Nói xong, hấn nhảy lên ngựa, lập tức chạy đi.

Lão phu nhân ngồi trên xe bất động, Đồng Viện nhìn lại, hiện lên vẻ kinh hãi, chỉ thấy trên khuôn mặt Lão phu nhân lộ ra hai dòng trọc lệ.

Trời đã sáng, Đồng Phi cũng đã đuổi kịp đại đội nhân mã. Tâm tình của hấn rất không tốt, điều này mọi người có thể nhìn trên mặt hấn mà suy ra, cho nên đều lần tránh ra xa.

Có thể nói chuyện với Đồng Phi cũng chỉ có Đồng Ngọc và Đồng Lục nhị nữ, bất quá các nàng cũng hiểu tâm tình của Đồng Phi cho nên cũng không quấy rầy hấn, vừa đi vừa chú ý hấn.

Khoảng cách mục trường càng ngày càng xa, trong lòng Đồng Phi rất là trống rỗng.

Nguyên lai tư vị rời đi gia đình là khó chịu như vậy. Đời trước không có nhà hấn có thể không cần nương tựa. Nhưng hiện tại hấn có nhà, có nãi nãi cùng với tỷ tỷ luôn thương yêu hấn, trong lòng hấn không khỏi có chút vương vấn.

Tư vị có nhà rất hạnh phúc, nhưng thống khổ của sự rời nhà cũng rất khó chịu.

Đồng Phi vượt vượt ngực, đột nhiên hướng lên bầu trời kêu to một tiếng. Tất cả mọi người đều nhìn hấn, không biết vị công tử này đang phát điên chuyện gì. Đang cảm giác giống như đang quên một thứ gì đó, Đồng Phi hô xong rồi gãi gãi đầu, đang chuẩn bị chạy lại phía Đồng Lục thì phía xa truyền đến một tiếng ngựa hí, ngựa của đội ngũ toàn bộ lập tức rối loạn, theo sau là tiếng vó ngựa vang lên như sấm.

Một tuần mã màu đen từ phía xa xuất hiện, lướt nhanh như gió chạy tới. Bờm ngựa màu kim sắc dưới ánh sáng của mặt trời loé ra sáng bóng. Đồng Phi đột nhiên nhảy xuống chiến mã, hô to: “A Sữu, ta ở đây!”

Đúng vậy, Sư tông thú!

Đồng Phi thầm nghĩ: Ta tại sao lại quên nó? Cùng giao tiếp với Sư tông thú cũng đã hơn nửa năm, tuy mỗi ngày đều tỷ thí nhưng Đồng Phi cũng không chân chính thắng nó, nhưng về phương diện cảm tình thì không thể dùng được ngôn ngữ để miêu tả.

Trong chớp mắt, Sư tông thú đã vọt tới trước mặt Đồng Phi. Nó dừng lại, bàn chân trượt dài, sau đó dừng trước mặt Đồng Phi, đầu Ngựa hướng về phía Đồng Phi, Đồng Phi bất ngờ không kịp đề phòng liền bị Sư tông thú đẩy ngã xuống đất. Bắc Cung Bá kêu lên một tiếng, tay lấy ra cung tiễn muốn bắn về phía Sư tông thú, Đồng Ngọc vội vàng ngăn cản lại, lắc đầu cười nói: “Đừng lo lắng, không có việc gì.... Bọn họ là đang thân thiết. Hì hì, không ngờ lần này A Sữu ra đi lại làm cho A Sữu (Sư tông thú) cũng vĩnh viễn đi theo.”

Bắc Cung Bá không rõ việc gì, nhưng lão bà nói không có việc gì vậy khẳng định là không có việc gì.

Cái đầu của Sư tông thú đặt tại lồng ngực của Đồng Phi, miệng khò khè giống như đang oán hận việc gì đó.

Đồng Phi ngẩng mặt lên trời, ôm đầu của Sư tông thú đột nhiên nở nụ cười.

“A Sữu, ta phải đi.... Người có đi cùng với ta không?”

Sư tông thú ngẩng đầu lên, đi quanh người Đồng Phi một vòng rồi thân ngựa đột nhiên hạ xuống phủ phục bên người Đồng Phi. Đồng Phi ngẩn ra, cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Đồng Thiết đứng phía xa lớn tiếng nói: “Chủ nhân, nó muốn cho người cười nó!”

Cười nó? Đồng Phi ngạc nhiên nhìn Sư tông thú, có điểm không kịp phản ứng, phải biết rằng hấn cũng không có chiến thắng Sư tông thú.

“Đệ đệ ngốc, thần thú có linh tính, người đối đãi với nó tốt, nó sớm đã nhận người làm chủ rồi, nếu nó không nhận người thì cho dù người có thể thắng nó thì nó cũng không khuất phục, chúc mừng đệ, chúc mừng đệ đệ ngốc của ta, người đã chiếm được sự tán thành của nó.”

Ta chiếm được sự tán thành của nó? Trong lòng Đồng Phi có một loại hạnh phúc không thể hình dung. Suốt nửa năm hần rốt cục chiếm được sự tán thành của Sư tông thú, nhìn khuôn mặt xấu của Sư tông thú, hần cất bước cười to ôm lấy cổ của Sư tông thú.

“A Sữu, người rốt cục cũng đã tán thành? Ha ha ha, ta rất cao hứng, ta rất cao hứng, A Sữu đã tán thành ta!”

Nhìn tình cảnh của một người một ngựa, Đồng Ngọc nhin không được ánh mắt đỏ lên. Quay đầu nhìn Đồng Lục thì cũng thấy chảy thành một hàng lệ, loại cảm tình này làm cho người ta rất khó lý giải, nhưng lại phá lệ cảm động.

“Bác Cung, chàng xem A Sữu, hần quả thực là kẻ ngốc.” Đồng Ngọc nói xong thì nước mắt cũng theo đó chảy xuống.

Là ngốc sao? Có lẽ như thế, nhưng nếu ta cũng có thể được Sư tông thú tán thành, ta thà rằng cả đời làm kẻ ngốc.

Vào giờ khắc này, tất cả ý niệm trong đầu Khương nhân đều suy nghĩ như vậy, vô cùng hâm mộ nhìn Đồng Phi còn có cả sư tông thú.

43. Chương 43: Tây Bộ Đô Uy (1)

Nói đến Kim Thành, đây chính là khu vực của Khương nhân thời kỳ Đông Hán. Dựa theo hình thức địa lý mà nói, Kim Thành chính là tỉnh Tây Ninh bây giờ, lúc ấy còn rất hoang vắng. Phía Tây chính là khu của Khương nhân, ở chỗ này chỉ rải rác mấy trăm bộ lạc nhỏ của khương nhân. Phía Tây nam còn lại là núi đá, còn đi về phía Đông Nam khoảng bốn trăm ngày thì sẽ đi đến cảnh nội của Lũng Tây.

Đồng Phi ngồi trên lưng ngựa, đưa mắt nhìn về phía xa.

Trên trời ánh mây mờ mịt trắng xoá, cùng với màu xanh biếc xa xa, cảnh sắc ở đây cùng với hần gặp ở Lâm Thao rất bất đồng, ở nơi này trời rất cao, đất rất rộng, nếu phóng ngựa rong ruổi thì tâm tình không tốt sẽ tự nhiên biến mất không thấy.

Tuy rằng chiếm được tán thành của Sư tông thú, nhưng Đồng Phi cũng không cho là hiện tại cuối nó là chuyện tốt. Dựa theo Mã kinh nói, Sư tông thú thời gian thành thực là khoảng sáu đến bảy tuổi, có khoảng ba mươi năm là thời kỳ đỉnh phong hoặc có thể lâu hơn một chút, Sư tông thú A Sữu hiện tại mới hơn có một tuổi, còn không có thích hợp làm toạ kỵ của Đồng Phi, tuổi của nó lúc này chính là thời kỳ tự do rong ruổi trong trời đất rộng lớn thì phát dục mới càng thêm hoàn mỹ. Lấy thức ăn tốt nhất rong ruổi Tây bắc đại địa.

Có lẽ qua vài năm sau, Sư Tông thú A Sữu sẽ chân chính lớn dần thì mới có thể cùng với Đồng Phi hợp lại với nhau tung hoành thiên địa. Cho nên Đồng Phi không nóng nảy.

Hần có đầy đủ kiên nhẫn chờ đợi Sư tông thú lớn lên, không phải chỉ có năm sáu năm thời gian sao? Đến lúc đó Đồng Phi bất quá cũng chỉ có mười bảy, mười tám tuổi, cùng với A Sữu phối hợp nhất định sẽ là chuyện vô cùng khoái trá. Mà hiện tại cố gắng giữ nguyên thiên tính của Sư tông thú, để cho nó thoải mái lớn lên, nhìn Sư tông thú Đồng Phi chợt lộ ra nụ cười.

“Công tử, người đang cười cái gì?”

“Lục Y, người xem tương lai A Sữu của ta cùng với ngựa Xích thố của đại tỷ đem cho phụ thân so sánh, ai sẽ lợi hại hơn?”

Tuy rằng Đồng Phi đã cải danh thành Đồng Lục, nhưng Đồng Phi vẫn có thói quen kiêu xưng hô lúc trước, mà Lục Y cũng hiểu được tên này vẫn dễ nghe hơn, nghe được câu hỏi của Đồng Phi, nàng che miệng cười: “Nô tỳ chưa thấy qua ngựa xích thố, làm sao biết ai lợi hại hơn? Bất quá ngựa Xích thố rời đi khỏi đàn cho nên thiếu đi thiên tính, nô tỳ thấy A Sữu của công tử vẫn lợi hại hơn.”

Đồng Phi nghe được trong lòng rất là mừng rỡ. Tuy biết rằng Lục Y vẫn có chút lấy lòng nhưng hẳn lại nguyện ý nghe.

Con người a, luôn thích những lời dễ nghe, dù sao Sư Tông thú cũng có nhũ danh như hẳn, Đồng Phi đối với Sư Tông thú cực kỳ có kỳ vọng, tất nhiên là hơn với ngựa Xích thổ rất nhiều. Ngựa Xích thổ sao? Có lẽ đến lúc đó phải đổi thành ngựa trong A Sứ a. (Nguyên văn: Mã trung A Sứ)

Đồng Phi nghĩ đến bộ dạng A Sứ tương lai lớn lên, trong lòng không khỏi mừng rỡ. Liền huyết lên một tiếng gọi Sư Tông thú A Sứ cũng lập tức lấy một tiếng hí dài để trả lời, rồi từ xa chạy nhanh mà đến.

“Tâm tình của A Sứ nhìn qua đã tốt hơn nhiều!”

Đồng Ngọc ở trong đoàn ngựa nhìn Đồng Phi đang chơi với Sư tông thú, nàng cười nói với Bắc Cung bá: “Nhìn bộ dạng mấy ngày trước của A Sứ thật tệ, bây giờ ta cảm thấy tâm trạng của A Sứ đã tốt hơn nhiều.”

Bắc Cung Bá nói: “Bất quá cũng chỉ là một hài tử, chuyện rất bình thường.”

Đồng Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu, “Thật là một hài tử sao? Bắc Cung, có đôi khi ta cảm nhận được A Sứ còn già hơn cả chúng ta.”

“Đây chẳng phải là yêu quái.”

“Có lẽ như thế.... Bất quá có phải yêu quái hay không, nó chính là đệ đệ của ta.” Đồng Ngọc đột nhiên chuyển đề tài, “Bắc cung, chàng hai ngày hôm nay hình như có tâm sự, có thể hay không cho ta biết, chúng ta là vợ chồng hẳn là cùng chung hoạn nạn mới đúng a.”

Bắc Cung Bá gãi gãi đầu thở dài nói: “Kỳ thật khi ta đương nhiệm Tây Bộ Đô úy, kỳ thật trong lòng ta một chút cũng không thích. Kim Thành hiện giờ tình huống phức tạp, trong tộc chúng ta cũng không có lạc quan. Tuy có quan chức Triều đình nhưng ta cảm thấy không dễ làm. Kỳ thật nàng cũng biết, ta cũng không muốn làm quan, thậm chí ngay cả thủ lĩnh bộ tộc ta cũng không muốn đảm nhiệm.”

Hai gò má Đồng Ngọc chột rút lại, ánh mắt có chút ảm đạm. “Bắc Cung, ta biết tính tình của chàng, ta cũng không cho rằng chàng thích hợp đảm nhiệm chức vụ thủ lĩnh, nhưng chàng hiện tại đã là thủ lĩnh hơn nữa lại đảm nhiệm chức quan của Triều đình, chàng nhất định phải có trách nhiệm a... Nhưng hiện tại chàng lại lo lắng....”

Không đợi cho Đồng Ngọc nói xong, Bắc Cung Bá liền gật đầu: “Dã tâm của nhị đệ rất lớn, ta cũng biết, hơn nữa.... Người này ta rất hiểu, hẳn có chí lớn nhưng tài mọn, dã tâm càng ngày càng lớn chỉ sợ vừa hại hẳn lại họa vào tộc nhân. Nhưng trong tộc lại có ít bộ phận duy trì hẳn, hơn nữa hẳn trong tộc rất có uy vọng, ta thật sự lo lắng hẳn sẽ tự mang đến diệt vong cho tộc nhân.”

“Vậy thì giết hẳn!”

Ánh mắt Đồng Ngọc lạnh lùng nói: “Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, nếu chàng quan tâm đến tộc nhân thì biện pháp tốt nhất chính là giết hẳn, giết nhị đệ thì những người ủng hộ hẳn sẽ từ từ biến mất, ai nếu dám phản kháng thì chỉ ột đao là xong.”

“Nhưng hẳn là huynh đệ của ta, ta sao có thể làm như vậy? Đại muội, nếu tương lai A Sứ nguy hại đến gia tộc, nàng có giết hẳn không?”

Đồng Ngọc do dự một lần, ánh mắt nhìn về hướng Đồng Phi.

Phía xa, Đồng Phi đang giục lăm tằm thú chạy nhanh, bất quá nhìn ra được tuy lăm tằm thú kia tuy rằng rất cao to, nhưng vẫn không phải đối thủ của sư tông thú A Sứ, nhìn qua con ngựa mà Đồng Phi đang cưỡi còn cách xa Sư tông thú thì không cần xem kết quả cũng đã rõ.

Đồng Phi không có chút uể oải, A Sứ còn không có trưởng thành mà đã có loại tốc độ như thế này, tương lai còn có thể khó lường hơn nữa.

Hắn cười lớn, thỉnh thoảng còn cổ vũ lắm tấm thú, đồng thời phía xa là Đồng Thiết cùng với Đồng Triệu, Lục Y cũng hò hét để cổ vũ lắm tấm thú của Đồng Phi, được nhiều người như vậy cổ vũ, thốt ngựa của Đồng Phi không ngờ lại phần khởi đuổi theo sắp chạy kịp Sư tông thú.

Ánh mắt Đồng Ngọc rất phức tạp, nhẹ giọng nói: “Nếu thật sự là có một ngày như vậy, ta nhất định sẽ tự tay giết hắn, nếu không giết chết hắn thì hắn sẽ giết chết ta.... Bắc Cung, kỳ thật trên đời này chuyện tình kỳ thật rất đơn giản, giống như cừu bị sói ăn. Lần này trở về chàng phải quyết định, nếu mà do dự thì chỉ có thể hại mọi người.”

“Cho ta thời gian suy nghĩ!”

Thấy Bắc Cung Bá do dự, Đồng Ngọc thở dài cũng không tiếp tục khuyên nữa.

Nàng rất hiểu rõ trạng thái của nàng, là người tốt, không, là một người rất tốt, là người không thích hợp sinh sống tại nơi này, Tây Bắc hoang vu nếu muốn sinh tồn thì phải giống lũ sói hung tàn giống nhau, nếu không sớm muộn một ngày thì sẽ bị ăn thịt.

Bắc Cung Bá nếu sinh hoạt tại Trung nguyên thì có thể sẽ trở thành một Danh sĩ. Hắn là một Khương nhân nhưng lại ngưỡng mộ văn hoá Trung nguyên, mỗi khi Trung nguyên có truyền lưu mấy bài thơ hay, hắn liền dùng tiền để mua, đây cũng là chuyện tốt, nhưng tại khối thổ địa Tây Bắc này, Đồng Ngọc lại càng hy vọng Bắc Cung Bá cầm lên cây đại đao của hắn mà không phải là cầm một đồng sách kia. Có đôi khi Đồng Ngọc cảm giác chính mình còn thích hợp sinh tồn ở nơi này hơn cả Bắc Cung Bá.

Hơn nữa, những đạo lý này Bắc Cung Bá không hiểu sao? Điều này vị tất, hắn sinh ra tại mảnh đất này. Có lẽ hắn so với Đồng Ngọc còn hiểu hơn, nhưng hắn không muốn thừa nhận, không muốn đối mặt với sự thật tàn khốc này mà thôi.

Quang Hoà nhị niên, tuyết rơi xuống so với các năm còn muộn sớm.

Cơ hồ chỉ trong một đêm, ở Tây Bắc tràn ngập tuyết, làm cho thiên địa trở thành một màu trắng xoá, cảnh sắc rất đồ sộ. Nhìn những bông tuyết cùng với gió lạnh thấu xương hơi hợt thổi, bay toát loạn trong thiên địa.

Đi trên cánh đồng tuyết, những làn gió gào thét mà đến thậm chí làm cho người ta không mở được mắt chứ đừng nói đến chuyện đi trong gió tuyết. Trận gió tuyết này ước chừng dang co hai ngày hai đêm, cho đến khi thời tuyết chuyển biến tốt đẹp thì tuyết cũng đọng tới bắp chân, ngựa tiến đi cũng rất khó khăn, chứ đừng nói đến kéo những xe có vật phẩm, cho nên chỉ kéo được rất chậm làm cho tốc độ của đoàn người chậm không thể tả nổi.

Đồng Phi lại cực kỳ thích cảnh sắc của cánh đồng tuyết. Mười hai năm ở trong nhà đọc sách mặc dù không có gì cực khổ, nhưng được nhìn những cảnh sắc như thế này quả thực là rất thích.

Muốn tại thời điểm này sinh tồn thì đầu tiên phải học thích ứng với tất cả ở thời đại này. Mười hai năm nay học những thứ kia ở thời đại này có bao nhiêu tác dụng? Chỉ sợ Đồng Phi cũng không biết mà những người thời đại Hán mạt này cũng không hiểu được.

Đi được ước chừng khoảng hơn bốn mươi ngày. Ở phía xa nhìn thấy bóng dáng của Quận Kim Thành, tất cả mọi người như trút được gánh nặng, thở phào một hơi.

44. Chương 44: Tây Bộ Đô Uy (2)

Rốt cục cũng về tới nhà!

Đồng Phi dừng ngựa lại, con người nhỏ và dài nhìn ra phương xa, Kim Thành rất hoang vắng, mặc dù là quận thành của Đại hán cũng giống như một Châu, nhưng nhìn kỹ thì Kim thành còn kém so với Lâm Thao.

“Đại Tỷ, chúng ta bây giờ thế nào?”

Đồng Ngọc giục ngựa đến bên cạnh Đồng Phi cười nói: “Đừng có gấp, ta biết đệ muốn nhìn nhà của tỷ phu.... Bất quá tỷ phu của đệ cũng coi như là triều đình quan viên, Tây Bộ Đô úy mặc dù là một phủ nha độc lập nhưng dựa theo quan chức thì hẳn là cấp dưới của Thái Thú Kim Thành, cho nên cũng nên bái phỏng Kim Thành Trần thái thú.”

“Vậy đêm nay chúng ta nghỉ ngơi trong Kim Thành sao?”

Bắc Cung Bá cười cười nhìn đoàn xe phía sau, lắc đầu nói: “Nhiều người như vậy chỉ sợ Trần thái thú không thể an bài. Như vậy đi, chúng ta dựng doanh trại tạm thời ngoài thành, ta phái người đem thiếp đi bái phỏng, sau đó liền đi bái phỏng Trần thái thú một lần.”

Đồng Phi cau mày nhẹ giọng hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó chúng ta có thể về nhà!”

Đồng Phi không muốn dừng lại thời gian dài ở Kim Thành, nếu không phải vợ chồng Bắc Cung Bá muốn đi bái kiến Thái thú thì hẳn thậm chí không muốn ở lại nơi này, lại nói tiếp, Kim Thành quận Thái thú Trần Ý cùng với Đồng Trác là quan chức giống nhau, cũng thuộc trưởng bối của Đồng Phi. Nhưng mọi người đều biết, Trần Ý là một vị theo nhóm sĩ nhân, cùng với Đồng Trác rất khác biệt, từ khi Thái Ung bị mười phương thị chinh sửa thì thanh danh bị tổn thất trầm trọng, nói trắng ra, Kim Thành quận Thái thú Trần Ý chỉ là một phạm quan bị lưu đầy mà thôi.

Mặc dù Đồng gia cũng là gia đình quan lại, nhưng Đồng Phi lại không thích cùng với quan nhân giao tiếp. Đặc biệt là nhóm nhân sĩ này, mất khi nào cũng cao hơn đỉnh, muốn làm cho chiến tranh nội bộ thì người nào cũng tinh thông.

“Vậy chúng ta dựng doanh trại trước, tỷ phu cùng với tỷ tỷ đi sớm đem sự tình giải quyết, chúng ta về nhà sớm một chút.”

“Được, để tỷ phu đi an bài!”

Đúng lúc này phía xa đột nhiên xảy ra tiếng ngựa hí dữ dội vang lên. Thanh âm quen thuộc kia chính là của Sư tông thú đang rít gào. Nhìn thấy A Sữu đi theo Đồng Phi, nhưng đại đa số thời điểm Đồng Phi đều cho A Sữu tự do, chơi chán thì nó tự trở về, nghỉ ngơi đủ thì lại ra ngoài chạy như điên.

Đồng Phi tựa hồ như đang nghe được A Sữu đang cực kỳ phẫn nộ. Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

“Bá Hầu, Đồng Triệu theo ta tiến đến tìm hiểu, Lục Y cùng với Tiểu Thiết ở chỗ này bảo vệ tỷ tỷ của ta, ta đi một chút sẽ quay lại.”

Đồng Phi nói xong liền giục ngựa chạy đi. Kỵ mã hí dài một tiếng chạy như bay, Đồng Triệu cùng với Bùi Nguyên Thiệu giục ngựa chạy theo sau Đồng Phi, có mười gia tướng cũng chạy theo phía sau. Ngựa giẫm chuông kêu, tiếng kêu thanh thúy dễ nghe, đoàn người nhanh như chớp giạt hướng về địa phương A Sữu đang rít gào.

“Không cần lo lắng.... Hạ trại ngay chỗ này.”

Đồng Ngọc cười khỏ một tiếng, “Bắc Cung, chúng ta đuổi theo đi, lấy tính tình của A Sữu, nếu Sư tông thú bị người chọc thì hẳn sẽ nổi điên. Đây không phải là Lâm Thao, chàng lại là quan viên triều đình, chúng ta cũng nên cẩn thận một chút.”

Bắc Cung Bá liền chấp nhận, liền cho Lục Y cùng với Đồng Thiết lưu lại hạ trại, còn mình thì đem theo mười mấy thân vệ đuổi theo.

Quả nhiên, A Sữu gặp phiền toái!

Mười mấy người ném ra thòng lọng buộc ngay cổ của Sư tông thú. Bốn vó của A Sữu đạp loạn, lại muốn dấy, nhưng mười mấy người này hiển nhiên là có kinh nghiệm bắt ngựa, người ở trên ngựa, mặc cho A Sữu giãy dụa thế nào bọn họ cũng có cách hoá giải, không ngừng đánh trên người A Sữu.

Trên thân của A Sứ đã có mấy đạo vết thương. Đồng Phi ở phía xa thấy một màn này cảm thấy vết thương ở trên thân A Sứ giống như là vết thương trên người hắn.

Phần nộ gầm lên giận giữ, đưa tay rút một cây lao, khoảng cách khoảng còn một trăm bước, đối phương cũng phát hiện ra bọn hắn cũng có người muốn tiến lên ngăn trở thì Đồng Phi đột nhiên đường thẳng trên thân ngựa, mũi lao phá không xé gió mà lao đến thẳng ngực của đối phương, làm cho đối phương bay một đoạn xa rồi rớt thẳng xuống mặt đất không nhúc nhích. Mũi lao xuyên qua thân thể của đối phương đang găm tại mặt đất.

“Người nào dám ở chỗ này giương oai?”

Có người cao giọng hô, nhưng Đồng Phi chẳng quan tâm, cưỡi ngựa nhanh như chớp lao tới, ba mũi lao liên tục lao ra thì có ba người liên tục rớt xuống ngựa, có hai người liền buông dây cương ra giục ngựa hướng trường thương lao tới Đồng Phi.

Mà hai tay Đồng Phi lúc này trống trơn, đôi chùy phỏng chế Lôi Ứng cổ chùy không có mang theo, chỉ có đại đao mà Đồng Phi nhân trước khi hắn đi đã nhờ nãi nãi chuyển cho hắn. Đồng Phi không có chút kinh hoàng, mắt thấy sắp tiếp xúc với đối phương, hai chân liền dẫm bàn đạp, thân thể đột nhiên đứng thẳng lên, đại đao theo hắn đứng dậy mà ra khỏi vỏ.

Một đạo hàn quang chợt loé ra, theo sát phía sau chính là một tiếng thét như sấm: “Khai!”

Một tiếng “Khai” quả thực là Khai a, lắm tấm thú của Đồng Phi đang cười tuy không thể so được với Sư tông thú hoặc là ngựa Xích thổ, nhưng cũng được coi là hiếm thấy trong dòng ngựa Đại Uyên lương câu. Mặc dù ở với Đồng Phi thời gian không dài, nhưng tâm tư của chủ nhân thì sao nó không thể hiểu? Đột nhiên gia tốc, làm cho khi đối thủ ra chiêu thì chợt chậm lại một chút, liền hướng mà qua.

Đồng Phi trong nháy mắt rút đao, thân người hướng về phía trước một chút nhẹ nhàng chém gã đối thủ thành hai mảnh, liền tiếp tục hướng tới tên còn lại. Giơ đao chém xuống làm cho đối phương cả người lẫn ngựa bị chém thành hai nửa.

Để làm được điều này chúng ta không thể không đề cập cái chuôi đao trong tay của Đồng Phi. Chẳng những sắc bén, hơn nữa mới ra một phần lực mà đã có uy lực như vậy, nếu là đao bình thường thì Đồng Phi làm sao chém người ta thành hai nửa, lại không có gì sót mẻ? Màu trắng sền sệt bắn vào người của Đồng Phi, đó chính là óc của đối thủ bắn ra. Lúc này, Đồng Triệu cùng với Bùi Nguyên Thiệu cũng đã mang người đuổi tới.

Hai người kia bội phục Đồng Phi muốn chết, hắn chỉ là một gã hài tử a, rõ ràng chính là một mãnh tướng lấy đầu Thượng tướng trong trăm vạn quân địch a, bây giờ tuổi còn nhỏ mà đã có vũ lực như thế, nếu sau này hắn thành niên thì ai sẽ là đối thủ của hắn? Loài người đều có thói quen sùng bái thần tượng, Đồng Triệu cùng với Bùi Nguyên Thiệu cũng không có ngoại lệ. Hướng hồ người bọn họ sùng bái chính là người cho bọn họ cơm áo, việc này nếu mà lan truyền ra ngoài thì có thể rất dọa người, ai bảo mọi người đều là quân nhân chứ?

Nếu chủ công đã ra tay, làm thuộc hạ tất nhiên cũng sẽ không khách khí. Hơn mười người như lang như hổ đánh tới. Đối thủ vội vàng buông ra dây cương muốn ngăn cản. Nhưng một bên là chủ động một bên là bị động, cao thấp liền phân biệt được ngay, mười mấy người hia trong chớp mắt bị mất mạng. Cuộc chiến xảy ra cũng nhanh mà kết thúc cũng nhanh.

Người của đối phương cũng không ít, nhưng kết quả như thế thì cũng không ai nghĩ tới.

Trung niên cầm đầu giận tím mặt, nguyên bản muốn ra thành để về nhà không ngờ lại đụng phải trăm năm khó gặp Sư tông thú, nhất thời sinh ra lòng chiếm hữu. Nhưng càng không ngờ Sư tông thú thú tựa hồ đã có chủ.

Tên hán tử kia sau khi giết người cũng không có xuất thủ, liền cho cỗ đại đao có hình thái kỳ quái kia bỏ trên yên ngựa mà thốt Sư tông thú giống như hài tử bị uy khuất chạy tới bên người hán tử không ngừng cất tiếng kêu be be.

Càng nghĩ càng tức. Hắn đường đường là Kim Thành một phương cự nhiên tại nhà bị người ta khi dễ. Khuôn mặt trung niên nhân lộ ra chút âm lệ, lập tức vũ đao xông về hướng Đồng Phi. Hắn xông lại, thủ

hạ cũng không cam lòng yếu thế, trong nháy mắt song phương cùng hổ chiến một chỗ, nhân số tuy không nhiều nhưng tiếng hò hét cũng không nhỏ lắm.

Đồng Phi cười lạnh một tiếng, mắt thấy trung niên nhân còn cách hắn khoảng năm mươi thước, đột nhiên đưa tay ra.

Một cây lao phá không lao ra, trên không trung xuất hiện một đạo tàn ảnh, gã trung niên ánh mắt có chút nhú lại, nâng đao đánh mạnh về phía trước.

Đang.....

Lao bị đánh bay ra, nhưng lực lượng trên lao chấn vào cánh tay của hắn làm cho tay hắn run lên trong đầu có vô số tiếng kêu ong ong.

Cơ hồ là lao vừa thoát khỏi tay, Đồng Phi liền giục ngựa, tay cầm đao hướng về phía trung niên vọt tới.

Lúc trước có nói qua, toạ kỵ của Đồng Phi không phải ngựa thường, đặc biệt là chạy nước rút, có thể tăng tốc trong năm mươi thước không hề thua kém Sư tông thú A Sư, tốc độ kia nếu như gọi một cách hoa mỹ thì là nhanh như thiểm điện. Thời điểm cánh tay của trung niên còn đang run thì kỵ mã lập tức vọt tới trước mặt của hắn, Đồng Phi một tay cầm đao, một chiêu mặt khâu thức bổ thẳng vào trung niên nhân.

Tốc độ của ánh đao so với kỵ mã còn nhanh hơn, hàn khí bức người, trung niên nhân đột nhiên than một tiếng: Xong rồi..... Cũng chính vào khoảnh khắc mảnh chỉ treo chuông này thì phía xa có người quát tới: “Tráng sĩ, đao hạ lưu nhân.”

45. Chương 45: Hoàng Hà Cừ Khúc

Đao tuy dừng lại, nhưng đao khí vẫn như cứ thấm thấu mà ra. Trung niên nhân bị đao khí bức liền phun một ngụm máu tươi, suýt chút nữa rơi xuống ngựa, tuy muốn nghiêng người trốn tránh, nhưng quá dị nhận đao lại giống như ảnh tuý hình đi theo, chỉ còn cách một sợi tóc là chặt bỏ đầu hắn.

Từ hướng phía Kim Thành, một con tuần mã chạy nhanh tới, trên ngựa có ngồi ngay ngắn một người, có chiều cao bát thước, thân thể cao ngất, một kiện cẩm bào màu xanh, phía trong là một nguyệt sắc thiện sam, dưới chân là một đôi giày mũi nhọn, thắt lưng có đeo một thanh trường kiếm dài khoảng ba thước, dừng ngựa la lớn: “Tráng sĩ, đao hạ lưu nhân.”

Lúc này, Bắc Cung Bá cùng với Đồng Ngọc cũng đã chạy tới, bọn họ chậm chạp đi tới, hơn nữa trong lòng cũng suy nghĩ là nên giáo huấn bọn cướp ngựa.

Ở Tây Bắc, một thớt ngựa tốt giá thiên kim. Đồng Phi thật vất vả mới có một đầu ngựa tốt, cứ nhiên có người muốn cướp đi? Không quản là như thế nào, nơi này cũng là địa bàn của Phá Khương. Nhưng hai vợ chồng cũng không ngờ Đồng Phi giết chết nhiều người như vậy.

Phải nói rõ là Đồng Phi cũng chỉ giết có vài người, nhưng Bùi Nguyên Thiệu cùng với Đồng triệu thì không giống với, xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn.

Thời điểm Đồng Phi dừng tay thì tuý tùng của trung niên nhân cơ hồ bị giết sạch sẽ, mấy chục cỗ thi thể nằm trong vũng máu làm cho bạch tuyết nhiễm hồng.

“Nguyên lai là Trưởng sử đại nhân!”

Đồng Phi cũng không ngờ Bắc Cung Bá cùng với Đồng Ngọc lại nhận biết gã văn sĩ kia. Trong lòng không khỏi kinh ngạc, nhận đao khê lật lại, sống đao vẫn đặt ở trên cổ của trung niên nhân, ánh mắt nhìn về văn sĩ kia đánh giá.

Một gã gia hỏa rất tuần tú, nhưng nhìn qua có chút âm trầm.

Đồng Phi không thích người văn sĩ này, hẳn cảm thấy được trên người của gã văn sĩ này tản ra một loại âm mưu hơi thở, tốt nhất không nên tiếp cận.

“Nhị đệ, ngươi không ở doanh địa, sao lại ở chỗ này? Sao lại xung đột với A Sữu?”

Bắc Cung Bá thấy người trung niên nhân bị Đồng Phi bỏ đao trên cổ, lắp bắp kinh hãi nói: “ Chẳng lẽ là người cướp ngựa?”

“Tỷ phu, các người nhận thức?”

“A Sữu, mau thu hồi vũ khí, đó chính là đệ đệ của tỷ phu người Bắc Cung Ngọc.” Đồng Ngọc vội vàng la lớn.

Bắc Cung Ngọc? Đồng Phi thật không ngờ người cướp ngựa hẳn, đã thương ngựa của hẳn lại là có chút thân thích. Hẳn hơi chần chờ rồi mới thu lại nhận đao.

Nào biết, tráng hán vừa mới thoát ra lập tức nổi giận mắg: “Chết tiệt sữu quỷ, lão tử giết ngươi!” Từ bên hông rút ra một thanh đoản đao hướng về phía Đồng Phi đâm tới, khoảng cách rất gần, Đồng Phi cũng chưa kịp phản ứng, đúng lúc này một mũi tên bắn thẳng vào đoản đao trên tay Bắc Cung Ngọc, thanh đoản đao lập tức bay ra ngoài. Đồng Phi hoảng sợ quay đầu nhìn thì chỉ thấy trong tay Bắc Cung Bá cầm một thanh đại cung khoảng ngũ thước, sắc mặt hiện lên vẻ giận dữ.

Tỷ phu.... phản ứng thật nhanh, tiền pháp thật mạnh. Đồng Phi cũng nghe đại tỷ nói qua, tỷ phu bản lĩnh không kém, dọc đường cũng từng luận bàn đao pháp mấy lần, đao pháp cũng rất tốt, được xưng là Đao Mã hợp nhất. Nhưng cũng với lời của đại tỷ thì cũng có chút chênh lệch. Nguyên lai Bắc Cung Bá lợi hại nhất không phải là đao mà chính là đại cung ở trên tay hẳn.

“Nhị đệ, ngươi muốn làm gì?”

Bắc Cung Ngọc vừa rồi là then quá hoá giận làm theo bản năng. Lúc này hẳn thanh tĩnh lại, trên trán không ngừng chảy mồ hôi. Nếu tiền vừa rồi của Bắc Cung Bá hướng về phía hẳn..... Suy nghĩ lại, Bắc Cung Ngọc chợt nghĩ mà sợ.

Một trận vó ngựa truyền đến, ước chừng hơn hai trăm người hướng về phía này mà chạy tới. Ánh mắt của văn sĩ xoay chuyển, trên mặt lại nở ra nụ cười, giục ngựa tiến đến hướng về phía Bắc Cung Bá vợ chồng chấp tay nói: “Bắc Cung đại nhân, biệt lại vô dạng, không nghĩ tới trong nháy mắt ngài cũng giống với Hàn Toại, cũng là bốn trăm thạch quan viên, hơn nữa còn được triều đình khâm mệnh.... Thật sự là chúc mừng a, chúc mừng.”

Bắc Cung Bá cảm tức nhìn Bắc Cung Ngọc một cái, hướng văn sĩ chấp tay nói: “Văn Ước huynh, ngài nói đùa. Bắc Cung bất quá chỉ là một bỉ phu như thế nào có thể cùng Văn Ước huynh so sánh? Ngài khách khí như vậy thật sự làm cho vợ chồng Bắc Cung không dám nhận a.”

Đồng Phi đã lui về phía sau Bắc Cung Bá, đứng song song với Đồng Ngọc.

Sư tông thú cũng lại đứng bên cạnh hẳn, mà Đồng Triệu cùng với Bùi Nguyên Thiệu cũng mang đám gia tướng xếp hàng sau người Đồng Phi sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Lúc này quan quân đã đuổi tới.

Văn sĩ chấp tay cười nói: “Bắc Cung đại nhân thông thả đợi chút, để ta đuổi những binh sĩ này đi rồi lại tiếp tục hàn huyên.”

Nói xong, hẳn liền giục ngựa về phía quan binh, trước khi giục ngựa liền hướng về Bắc Cung Ngọc nháy mắt một cái.

Bắc Cung Ngọc vội vàng xuống ngựa, đi đến trước mặt Bắc Cung Bá, “Huynh trưởng, ngài khỏe?”

“Nhị đệ, ngươi sao không ở trong doanh trại giữ nhà, như thế nào lại chạy tới chỗ này? Vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Vì cái gì cùng A Sữu đánh nhau?”

“Việc này....”

Đồng Ngọc cười vỗ vỗ vai Bắc Cung Bá, “Quên đi, có lẽ là hiểu lầm, chàng cũng biết A Sữu tính tình nóng nảy. Huống hồ Sư tông thú chính là tâm can bảo bối, cũng may không làm người bị thương, chàng cũng đừng so đo với nhị đệ.”

Bắc Cung ngọc lần này thật sự là bốc hỏa a. Cái gì mà không làm bị thương người? Đúng, đích thực không làm người bị thương, người của các người không có một người bị thương, còn ta thì sao? Bốn mươi thân vệ bị các người giết một người không để lại. Đích thực là không dả thương người, nhưng những người này chết thì sao. Hắn vụng trộm liếc nhìn Đồng Phi một cái liền phát hiện Đồng Phi cũng đang nhìn hắn.

Cặp con ngươi dài nhỏ hiển lộ ra sát khí, ánh mắt giống như độc xà, làm cho Bắc Cung Ngọc không rét mà run.

“A Sữu, hãy xin lỗi thúc thúc đi?” Cổ nhân thường nói, huynh đệ của trượng phu cũng là thúc thúc, Đồng Phi không quá nguyên ý, dù sao là do gia hỏa này kiếm chuyện lại làm bị thương cả A Sữu. Nhưng lời nói của tỷ tỷ không thể không nghe, lập tức thu hồi nhận dao, nhảy xuống ngựa hướng Bắc Cung Ngọc hành lễ.

“Vừa rồi A Sữu nếu có đắc tội, xin huynh trưởng không lấy làm phiền lòng.”

Nhưng trong lòng lại nói: Người tốt nhất là nên trở mặt, để lão tử một đao chém người, xem như trả lại một ngụm ác khí cho A Sữu.

“Nguyên lai là người một nhà, hiểu lầm, thật là hiểu lầm!”

Văn sĩ đã ổn định được quan binh, liền giục ngựa lại, nghe được lời nói của Đồng Ngọc, hắn sang sảng cười to. Nhảy xuống ngựa nhiệt tình nắm lấy tay của Đồng Phi nói: “Hảo hán tử, quả nhiên là hảo hán tử... Bắc Cung đại nhân, vị hảo hán này là vị nào?”

Đồng Ngọc đoạt lời nói: “Đây là đệ đệ của ta, Đồng Phi.”

“Đệ đệ?” Văn sĩ ngẩn ra, hết nhìn Đồng Phi rồi lại nhìn Đồng Ngọc. Ngụ ý không cần nói cũng biết, hai tỷ đệ quả thực là khác biệt quá lớn đi. Tỷ tỷ xinh đẹp như hoa, nhưng nhìn bộ dáng của đệ đệ quả thật là giống hung thần ác sát? Nói thật, tướng mạo Đồng Phi bây giờ nhìn qua còn dễ xem hơn lúc bé nhiều. Hắn từ nhỏ có bộ dạng mũi sư tử, miệng rộng, lại thêm thân hình khôi ngô, đặc biệt là ánh mắt dài và hẹp, người ta nhìn vào cảm giác rất là không hài hòa.

“Nhị đệ, ta đã sớm nói với người, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, hôm nay người đã phục chưa?”

Văn sĩ cười trêu Bắc Cung Ngọc, mà Đồng Phi nhân cơ hội này giãy khỏi tay của văn sĩ, bàn tay của gã gia hỏa này đầy mồ hôi, rất không thoải mái, hắn đứng phía sau ngựa của Đồng Ngọc mà đám người Đồng Triệu cũng không thể cười ngựa cho nên tất cả đều xuống ngựa.

Bắc Cung Ngọc hừ một tiếng cũng không nói gì.

“Nhị đệ, người thế nào lại vô lễ với Văn ước tiên sinh?” Bắc Cung Bá có chút bất mãn nói.

Thoạt nhìn thì thấy văn sĩ này cũng có uy vọng, nhìn biểu hiện của tứ tỷ cùng với tỷ phu, xem ra người này địa vị không thấp, không phải là trong Tam quốc có một người là Văn Ước sao? Đồng Phi rất ngạc nhiên, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá đối phương, đáng tiếc văn sĩ lúc này lại mất đi hứng thú đối với hắn.

Thấy gã văn sĩ cười nói với Bắc Cung Bá: “Bắc Cung đại nhân chớ trách nhị đệ, hắn cũng chỉ là quan tâm vợ chồng đại nhân, hôm nay đến Kim Thành là hướng ta hỏi hành trình của người. Bắc Cung đại nhân, về sau đại nhân chính là Tây Bắc Đô úy, Toại còn muốn đại nhân chiếu cố nhiều hơn.

Nói là chiếu cố, nhưng nghe được tên gia hỏa này cũng không có bao nhiêu thành ý. Thậm chí trong lời nói cũng không nghe thấy một chút cung kính. Nhưng ngay cả tỷ tỷ Đồng Ngọc là người có tâm cao khí ngạo mà cũng không dám nói gì thì ít nhất hắn cũng là người có chút địa vị.

Không ở thời đại này vĩnh viễn không biết, quân nhân ở thời này địa vị cực kỳ thấp kém, có quân công nhưng không có danh vọng, đặc biệt là Bắc Cung Bá xuất thân là Khương nhân thấp hèn, ở trong mắt kẻ sĩ được đại biểu cho thô鄙. Cũng chỉ bởi vì đây là Tây Bắc cho nên mới có văn sĩ xưng huynh đệ với Bắc Cung Bá.

Nếu như ở Trung nguyên, chỉ sợ Bắc Cung Bá quỳ trước mặt người ta thì người ta cũng chưa chắc sẽ liếc mắt nhìn hần một cái. Mà văn sĩ này cũng xem như là một người khác loài, cho nên vợ chồng Bắc Cung Bá không những thấy không uỷ khuất mà ngược lại còn rất cao hứng.

“Bắc Cung đại nhân, ngài bây giờ muốn đi đâu?”

“Văn Ước huynh, hạ quan còn muốn đến Kim Thành bái phỏng Trần Thái thú, sau đó thì trở về doanh địa, thời gian rồi nhà cũng quá dài, cũng không biết tình hình trong nhà thế nào, vừa đúng lúc hay là ta với Văn Ước huynh cùng đi bái phỏng Trần Thái thú một thể?”

Văn sĩ do dự một lát, nhẹ giọng nói: “Bắc Cung đại nhân, chỉ sợ Thái thú đại nhân không thể gặp người.”

“Vì sao?”

“Mấy hôm nay trời đổ tuyết, thân thể đại nhân không tốt, người cũng biết hai hôm trước đại nhân còn đang mang bệnh, hôm nay trời có chút tốt lên. Không bằng như vậy, người trước tiên ở ngoài thành hạ trại, ta trở về nói với đại nhân một tiếng, nếu người đồng ý, ta liền phái người thông tri người, nếu chưa có phương tiện thì chỉ sợ Bắc Cung đại nhân cũng phải chờ một đến hai ngày a.”

Bắc Cung Bá suy nghĩ một lát rồi chấp tay nói: “Một khi đã như vậy, phiền toái tiên sinh.”

“Không sao, không sao....”

“Nhị đệ cùng đi nhé. Trước tiên hãy ở cũng một chỗ với ta, sau khi ta gặp Thái thú đại nhân sau, chúng ta cùng nhau về nhà.”

“Việc này....” Bắc Cung Ngọc có chút do dự.

Văn sĩ tiến lên hướng Bắc Cung Bá nhẹ giọng nói: “Bắc Cung đại nhân, không phải là Toái nói nhiều. Nhị đệ vừa mới xung đột với lệnh thể đệ* (Em Trai Vợ), chỉ sợ không thích hợp ở chung một chỗ. Bằng không làm cho nhị đệ cùng với ta trở về, sau khi bái kiến đại nhân xong thì huynh đệ các vì cùng nhau khởi hành? Như vậy thời gian sẽ rút ngắn một chút, nhưng chuyện hôm nay vị thể đệ kia làm cũng có chút độc ác.”

Bắc Cung Bá suy nghĩ, cảm thấy lời nói văn sĩ có chút đạo lý.

“Một khi đã như vậy thì phải phiền toái tiên sinh.”

“Vô phương, vô phương!” Văn sĩ cười lớn nói: “Ta cùng nhị đệ cũng xem như là bằng hữu, hãy để hần ở chỗ ta cũng tốt.”

Bắc Cung Ngọc tất nhiên là không cự tuyệt, vội vàng đáp ứng.

Song phương chào nhau, văn sĩ mang theo Bắc Cung Ngọc cùng với quan quân theo ở phía sau rồi đi.

Đồng Phi chau mày cảm giác được Văn sĩ này có chút kiêu ngạo, chưa chờ đến tỷ tỷ cùng tỷ phu hành lễ thì cứ như vậy nghênh ngang rời đi? Hơn nữa nhìn bọn quan binh này giống như là tư binh của hần. Thật sự là kỳ quái, gia hoả này rốt cục là ai? Trong Tam quốc có hay không đã từng xuất hiện.

“A Sữu, chúng ta trở về thôi.”

Đồng Ngọc cùng với Bắc Cung Bá phi thân lên ngựa, Đồng Phi cũng nhảy lên Lãm tẩm thú.

Phát ra một tiếng huýt cho Sư tông thú ở bên cạnh. Đồng Phi nhin không được quay đầu nhìn đám người văn sĩ đang biến mất ở phía xa, nghi hoặc hỏi Đồng Ngọc: “Đại tỷ, gã gia hoả kia là ai? Như thế nào các người lại tôn kính với hần như thế?”

Đồng Ngọc trừng mắt nói: “A Sữu, không được nói bậy.”

“Ta có nói bậy gì đâu?”

“Như thế nào lại gọi Văn Ước tiên sinh là gia hoả? Tiên sinh là Kim thành danh sĩ, cho dù Thái thú đại nhân nhìn thấy hần cũng phải lễ nhượng ba phần. Chúng ta bất quá chỉ là Khương nhân thô bỉ, có thể cùng nói chuyện với tiên sinh trong chốc lát đó là chuyện cực kỳ vinh hạnh.”

Đồng Phi càng thêm tò mò, “Đại tỷ, vị tiên sinh kia là ai?”

“Người đã nghe nói qua Hàn Toại Hàn Văn Ước chưa, đó chính là hần.”

Hàn Toại? Quả thực là một danh nhân a, ít nhất trong bình thư tam quốc cũng xuất hiện rất nhiều lần, bất quá tựa hồ không có bản lãnh gì, sau lại phản bội Mã Siêu, bị Mã Siêu chém một cánh tay sau đó đầu hàng Tào Tháo.

Nhưng diễn nghĩa chính là diễn nghĩa, trong Tam quốc không có kẻ nào yếu, tốt nhất là nên cẩn thận một chút.

Trong lòng Đổng Phi nghĩ như vậy, nhưng vẫn không thoát khỏi sự xét đoán trong tam quốc cho nên đối với Hàn Toại cũng không để tâm.

46. Chương 46: Yến Vô Hảo Yến (1)

Trời chạng vạng tối, Hàn Toại phái người đưa tin tức tối, nói rằng thân thể Trần Ý Thái thú có chuyển biến tốt, trong phủ Thái thú mở tiệc chiêu đãi vợ chồng Bắc Cung Bá, thứ nhất là gúp hai người tẩy trần, thứ hai là chúc mừng Bắc Cung Bá thăng chức đô úy.

Người truyền tin là Bắc Cung Ngọc, hần còn có mang theo rượu ngon ở Kim Thành cùng với thực vật.

Khi Đổng Phi nghe được tin tức thì hần đang cùng với Đổng Thiết đang chiêu cố Sư tông thú A Sữu, trên người nó có thương tích làm cho Đổng Phi đau lòng không thôi, sau khi trở lại doanh địa hần liền lôi kéo Đổng Thiết lại chữa thương cho A Sữu, Đổng Thiết tuy thuật cưỡi ngựa không tốt nhưng lại rất quen thuộc với ngựa thủ đoạn trị liệu rất tinh thông, cho nên nhanh chóng đã chữa xong cho A Sữu.

“Yến hội?”

Đổng Phi đang tắm rửa cho A Sữu, dừng nhìn thời tiết lạnh, nhưng hần một chút cũng không thấy lạnh. Quanh thân hần nóng hôi hổi rất giống một cái bếp lò, một mặt thì lau thân mình cho A Sữu, một mặt thì tò mò hỏi: “Mời những ai?”

Lục Y cầm một kiện áo khoác dày đứng ở một bên nhỏ giọng nói: “Hình như chỉ mời đại tiểu thư cùng với đại cô gia.”

“Thật lạ, nghe nói Trần Ý cực kỳ xem thường Khương nhân, hơn nữa cũng không qua lại với cha, tại sao tự đứng lại mở tiệc chiêu đãi bọn họ?”

“Có lẽ là muốn cải thiện quan hệ. Trước kia đại cô gia không có chức quan, bây giờ như thế nào cũng là mệnh quan triều đình. Trần Ý Thái thú dù không cho lão gia mặt mũi nhưng vẫn phải cấp mặt mũi cho triều đình, cấp mặt mũi cho Hoàng thượng a, cái này cũng không tính là kỳ quái.”

“Chắc là như vậy!”

Đổng Phi lau khô thân mình, tiếp nhận sam y từ tay Đổng Thiết mặc vào, rồi mặc một kiện áo dày nói: “Bộ dạng của những danh sĩ này người không biết đâu, tất cả đều rất bảo thủ, ngạo khí rất lớn tại triều đình còn dám chống lại Hoàng Thượng huống chi là đại tỷ phu là một gã Đô Úy? Hay là bọn chúng đang muốn làm gì, ta như thế nào cũng cảm thấy phương diện này có chút cổ quái?”

Lục y cười lên một tiếng, đợi Đổng Phi ngồi xuống tắm tắm, nàng đi qua nhẹ nhàng chải tóc cho Đổng Phi.

Đứng thấy Đổng Phi lúc bé tóc khô vàng, nhưng tuổi càng lớn thì mái tóc trở nên đen nhánh mà cực kỳ sáng bóng, cực kỳ mềm mại, bộ tóc này làm cho nhiều người rất hâm mộ, mà ngay cả Đổng Viện đều nói Lão thiên gia mất bị mù.

Thay Đổng Phi chải tóc xong rồi lấy dây buộc màu đen cột lại tóc.

Lục Y nói: “Công tử, ngài chắc là đang lo lắng phải không? Đừng quên đây là Kim Thành, mà bộ tộc của đại cô gia cách đây không xa, chỉ cần nửa ngày có thể đuổi tới. Huống chi đại cô gia chính là quan viên triều đình, cho dù Trần Thái thú đối với Đại cô gia không hài lòng thì còn có thể làm cái gì? Ngài không nhớ là còn có đại tiểu thư nữa sao.”

“Cũng đúng!”

Đồng Phi cười ha hả, cảm giác mình có chút nghi thần nghi quỷ. Trên thực tế hắn cũng có chút lo lắng, tuy nói là không để Hàn Toại vào mắt, nhưng người này làm cho hắn có cảm giác thâm trầm...

“Đi, chúng ta đi nhìn đại tỷ một chút.”

Đồng Phi sửa sang lại quần áo liền dẫn Đồng Thiết cùng với Lục y hướng về phía lầu lớn đi đến.

Phía ngoài doanh trường có rất nhiều xe ngựa, lại có rất nhiều quân sĩ đang vác rượu và thực vật ở trên xe xuống.

Bắc Cung Ngọc chứng kiến Đồng Phi lập tức nhếch môi nở nụ cười. “A Sư huynh đệ, lúc trước có chỗ đặc tội xin bỏ qua cho, Văn Ước tiên sinh bảo mọi người đi đường vất vả liền chuẩn bị thức ăn và rượu ọi người. Buổi tối huynh đệ chúng ta uống với nhau một trận, ta thật sự bội phục một thân công phu của A Sư huynh đệ a.”

Gia hỏa này như thế nào nhiệt tình như vậy? Đồng Phi nhận thấy Bắc Cung Ngọc không phải là một nhân vật có lòng dạ rộng lượng, điểm này từ trước đã nhận ra, hơn nữa từ trong miệng tỷ tỷ thì cũng đánh giá được đôi chút, người này nếu không nhưng không phải là người lương thiện hơn nữa là người rất có tâm cơ.

Đối với loại người này, Đồng Phi cũng không có hứng thú, bất quá nhìn mặt mũi của đại tỷ phu, Đồng Phi cũng không muốn quá phận. Cho nên lập tức khom người xem như đáp lời của Bắc Cung Ngọc.

Đại tỷ cùng với đại tỷ phu đều đứng ở cửa doanh trường nhìn quân sĩ đang bận rộn, có chút cảm khái nói: “Văn Ước tiên sinh chiêu đãi thịnh tình như vậy thật làm cho hai vợ chồng chúng ta thật là áy náy a. Đúng rồi, Trần Thái thú đồng ý tiếp kiến hai người chúng ta sao? Trước kia không phải rất khinh thường hai vợ chồng mình sao?”

Bắc Cung Ngọc cười cười nói: “Lão gia hỏa kia vốn là không muốn gặp. Nhưng nghe Văn Ước tiên sinh nói, hắn còn muốn ra oai phủ đầu với huynh, bắt huynh ở đây chờ một thời gian. Nhưng nhờ Văn Ước tiên sinh khuyên can lão gia hỏa kia, nói huynh dù gì cũng là triều đình quan viên. Nếu quá mức chậm trễ, Hoàng Thượng biết thì sẽ mất hứng, lão gia hỏa ngẫm nghĩ lại thấy cũng có đạo lý nên mới đáp ứng xuống. Bất quá các người phải cẩn thận, lão gia hỏa kia sẽ làm khó trong yến tiệc.”

Đồng Ngọc chau mày, có vẻ rất mất hứng. Nhưng Bắc Cung Bá lại khoan dung độ lượng, có chút trách cứ Bắc Cung Ngọc: “Nhị đệ, nói chuyện phải chú ý một chút, Trần Ý tiên sinh dù sao cũng là thượng quan, hơn nữa lại đức cao vọng trọng, tài học nổi tiếng thiên hạ.... Người một tiếng là lão gia hỏa, còn có thể thống gì?”

Bắc Cung Ngọc hừ một tiếng, cũng không thêm nhắc lại.

Đồng Ngọc lúc này mới tiến đến cầm tay Đồng Phi nhẹ giọng nói: “A Sư, ở chỗ này ngoan ngoãn, đừng đi ra ngoài chạy loạn. Chờ chúng ta trở về thì có thể khởi hành. Nhớ kỹ, ngàn lần đừng gây chuyện, ngoan ngoãn chờ chúng ta trở về.”

Lời nói của tỷ tỷ ôn nhu giống như mụ mụ dặn dò hài tử bướng bỉnh của mình.

Đồng Phi tươi cười nói: “Đại tỷ, người yên tâm, đệ không phải là tiểu hài tử, đệ sẽ không đi gây chuyện.”

“Àn, chúng ta đi!”

“Chậm đã!”

Đồng Phi đột nhiên cảm thấy tim của mình đập nhanh, nhảy loạn cả lên.

Đồng Ngọc cùng với Bắc Cung Bá kinh ngạc nhìn hắn, không rõ vì cái gì ngăn cản. Đồng Ngọc cười nói: “A Sư, người còn chuyện gì sao?”

“Mang theo Tiểu Thiết đi theo.”

Đồng Phi không rõ vì sao mình nói như vậy, nhưng cảm thấy Đồng Thiết đi theo bên người tỷ tỷ nói không chừng sẽ có chỗ hữu dụng.

“Mang theo Tiểu thiết làm gì?”

“Đệ.....”

Nhưng Bắc Cung Bá đi tới giải vây, cười nói: “Nếu A Sữu bảo chúng ta mang theo Tiểu Thiết vậy thì mang theo. Tốt lắm, A Sữu còn có chuyện gì không? Nếu không còn chuyện gì thì chúng ta thật sự phải đi.”

Đồng Phi cười cười nói: “Tỷ tỷ đi sớm về sớm!”

Đồng Ngọc vui vẻ vỗ vỗ đầu của Đồng Phi, sau đó cùng với Bắc Cung Bá lên ngựa, mang theo nhóm thân vệ ly khai doanh địa.

“A Sữu hôm nay có điếm lạ.”

“Hắn a, ngày nào mà chẳng lạ?”

Hai vợ chồng nhỏ tiếng nói chuyện với nhau, Đồng Phi lại gọi Đồng Thiết ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Tiểu Thiết, chiếu cố tốt cho đại tỷ của ta... Ta cuối cùng cũng cảm giác được chuyện này có chút điểm không bình thường, sau khi vào Thành, ánh mắt nhớ chú ý một chút.”

Đồng Thiết ngẩn ra, chợt gật đầu nói: “Chủ nhân yên tâm, cho dù Tiểu Thiết chết cũng sẽ không làm cho đại tiểu thư gặp chuyện không may.”

“Rầm nói, tất cả đều phải trở về cho ta!”

47. Chương 47: Yên Vô Hảo Yên (2)

Đồng Phi nói xong đập Đồng Thiết một cước. Đồng Thiết cũng không phiền lòng, ngược lại trong lòng càng đắc ý. Hắn biết đây là một loại phương thức tán thành mà chủ nhân dành cho hắn, mà cho hắn đi để chiếu cố đại tiểu thư cũng chứng minh là chủ nhân đối với hắn rất tín nhiệm.

Quay đầu nhìn Bắc Cung Ngọc, Đồng Phi nghi ngờ hỏi: “Bắc Cung ngọc huynh, người vì sao không đi?”

“Hừ, ta cũng không phải mệnh quan triều đình, dựa cái gì mà đi tới? Đều là Kim Thành quan viên, ta không có tư cách đi vào giúp vui.” Bắc Cung Ngọc nói xong, liền tiếp đón các quân sĩ nâng rượu và đồ ăn mang vào doanh trường.

“A Sữu huynh đệ, đại ca và đại tẩu đi dự tiệc, hai huynh đệ chúng ta phải cố gắng thân thiết một chút. Ha ha, đánh nhau ta không phải đối thủ của người, nhưng nếu là nói đến uống rượu, người chưa chắc đã là đối thủ của ta. Người đâu, đem rượu lại đây.”

Đã có quân sĩ rót rượu, mà Đồng Phi lại để cho Lục Y tiếp khách. “Bắc Cung nhị ca, không phải Phi không cho người mặt mũi, mà thật sự niên kỷ của Phi quá nhỏ, còn không uống được rượu.”

Bắc Cung Ngọc ngẩn ra, “A Sữu huynh đệ, người năm nay bao nhiêu?”

“Phi năm nay đã sắp mười ba tuổi!”

“Mười ba tuổi... Nhìn người thì thấy còn lớn hơn tuổi ta.” Bắc Cung Ngọc cười ha ha làm cho Đồng Phi rất buồn bực: “Ta tuy xấu một chút, nhưng dẫu sao cũng không thể già hơn người là người đã ba mươi tuổi a.” Nhưng lời này hắn không thể nói ra, cho nên đành xấu hổ cười.

Bắc Cung Ngọc nói: “Bất quá, mười ba tuổi cũng là nam nhân. Ta lúc mười tuổi thì đã biết mùi đàn bà, có thể uống liệc tửu, cười liệc mã. A Sữu huynh đệ, là nam nhân sao lại không thể không uống rượu? Người là nha đầu của A Sữu huynh đệ phải không? Sao còn không rót rượu.”

Đồng Phi chau mày, trong lòng có chút không cao hứng. Nhưng hắn rất rõ ràng, Bắc Cung Ngọc lớn lên ở Tây Bắc, ăn nói thô lỗ là chuyện bình thường, nếu không người Trung nguyên cũng không luôn xưng Tây Lương là bỉ phu? Một mặt là không có bao nhiêu người đọc qua sách về phương diện khác đó còn là nơi Khương Hán lẫn lộn.

Thoạt nhìn rượu hôm nay không uống là không được. Đồng Phi không phải sợ uống rượu, thấy Bắc Cung Ngọc khuyên nên cũng uống vài hớp.

“Trời ở Tây Bắc giá lạnh, cũng nên cho các huynh đệ uống một chút để chống lạnh.” Bắc Cung Ngọc vừa uống vừa nói.

“Việc này....” Đồng Phi có chút do dự.

“Yên tâm đi, nơi này là Kim Thành Quận, là địa bàn của Phá Khương chúng ta, ai dám đến trêu chọc chúng ta? Hơn nữa quân lính của Kim thành cũng ở phía ngoài, có gì nhờ bọn họ coi chừng dùm, ca ca ta hiện tại cũng làm quan, về sau chúng ta chính là Phá Khương thiết kỵ cũng là quan binh, Ha ha, cao hứng, hôm nay ta thật là cao hứng.... Làm một chén!”

Nhìn Bắc Cung Ngọc làm ra bộ dạng sáng khoái. Nhưng Đồng Phi luôn có một loại cảm giác không chân thật, cảm thấy Bắc Cung Ngọc bây giờ biểu hiện giống thái độ là người của hắn.

Nhưng lại không có lý do gì cự tuyệt, Đồng Phi suy nghĩ rồi xoay người nói nhỏ vào lỗ tai của Lục Y: “Lục Y, nói với Đồng Triệu và Bùi Nguyên Thiệu, người của chúng ta không được uống rượu. Về phần những người khác ta không quản được, nếu bọn họ không nghe thì để cho bọn họ uống, nhưng phải uống ít một chút, một lát nữa tỷ tỷ trở về, chúng ta còn phải lên đường.”

Nghe được Đồng Phi an bài, Lục Y ngẩn ra, sau đó thoáng nhìn Bắc Cung Ngọc đang uống rượu liền gật đầu.

“Nô tỳ hiểu được!”

Nói thật, Đồng Phi đối với Lục Y rất yên tâm, tiểu nha đầu này theo hắn cũng đã năm, sáu năm, là người rất thông minh, hơn nữa nữ hài tử lại đặc biệt có tính cẩn thận, Đồng Phi rất thích nàng, nếu không, hắn cũng không bởi vì Đồng Chiêu làm ở bữa tiệc mà tức giận.

Đáng tiếc, chính mình tuổi còn nhỏ, mà Lục Y còn lớn hơn cả tuổi của Đồng Phi, mà nếu dựa theo kiếp trước thì chưa được gọi là trưởng thành. Tuy rằng nãi nãi đã nhận Lục Y làm thiếp cho Đồng Phi, nhưng trên đường đi Đồng Phi biểu hiện rất là quy củ.

Tiểu nha đầu này, ngoại trừ có chút nhát gan, còn lại thì quả thật là nhân tài.

Nhân tài a, thật là một nhân tài, chẳng những thương ngựa thành thạo, lại đọc hết Binh thư của Mã Viên lưu lại, không chừng vài năm sau, nha đầu kia có thể đảm đương được một mặt. Nhưng đây là..... Thời đại Tam quốc, không đến lượt Lục Y nổi bật.

Đồng Phi thấy có điểm đáng tiếc, nhưng lại bị Bắc Cung Ngọc mời rượu cho nên cũng không có cơ hội nghĩ nhiều.

Luận về rượu, tửu lượng Đồng Phi không nói là tốt mà phải nói là phi thường tốt, vì chịu thói quen của đời trước, hơn nữa lại có thân thể của đời này, Đồng Phi có thể nói là ngàn chén không say. Bất quá hắn uống vào vài chén thì mắt lơ lơ giống như không uống được rượu cho nên Bắc Cung Ngọc khuyên cũng khó.

Hắn nhiệt tình khuyên ta uống rượu, vậy là có ý gì? Tâm niệm Đồng Phi vừa động, càng thấy phương diện này có vấn đề. Nếu tính thời gian, tỷ tỷ cũng đã đi sắp hết một đêm, theo đạo lý mà nói cũng đã trở lại. Đồng Phi nghĩ không uống nữa vì thế uống tiếp một ly rồi ngã quỵ xuống bàn.

Bắc Cung Ngọc ngẩn ra, “A Sữu huynh đệ, sao lại như thế?” Vừa nói chuyện hắn vừa lấy tay sờ soạng trên bảo kiếm. Đúng lúc này Lục Y đã trở lại.

Khi chứng kiến cảnh này, nàng đầu tiên ngẩn ra, sau đó đưa tay cầm bảo kiếm bên hông, lạnh lùng nói: “Nhị lão gia, ngài muốn làm gì?”

“A Là A Sữu uống quá nhiều, ta định qua xem hắn.”

Con người của Bắc Cung Ngọc xoay chuyển, trên mặt hiện lên tươi cười, “Người kêu là Lục y phải không, công tử gia của người tửu lượng hơi kém thì phải.”

Lục Y vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm vào Bắc Cung Ngọc, “Nhị lão gia, công tử nhà ta trời sinh không thể uống rượu, không bằng dừng ở đây.”

“Cũng được, cũng được....”

Bắc Cung Ngọc nhìn thấy Lục Y không dễ chọc, lập tức cười nói: “Nếu A Sư huynh đệ không tiếp tục uống được nữa, ta đây cũng thôi, tính thấy thời gian còn không nhiều lắm, ta đây trở về Kim Thành thu thập hành lý, sau đó trở về cùng với đại ca, rồi chúng ta sẽ về nhà.”

“Vậy Lục Y cũng tiễn nhị lão gia!”

Bắc Cung Ngọc vừa đi khỏi, Đồng Phi lập tức lay động thân mình.

“Công tử, người.....”

“Gã gia hoả kia đi chưa?”

“Đã đi rồi, nô tỳ bảo Bùi Nguyên Thiệu tiễn hần ra khỏi doanh trường, hần mang theo binh lính hướng về phía Kim Thành đi rồi, Công tử, ngài....”

“Không cần hỏi, lập tức cho gọi Đồng Triệu và Bùi Nguyên thiệu triệu tập nhân mã tập kết tại trường!”

Lục Y mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn lập tức xoay người rời khỏi doanh trường.

Đồng Phi đứng dậy, tay chân phi thường nhanh nhẹn, nào đâu có bộ dạng say rượu. Làm một phương cường hào ở Lâm Thao, Đồng gia tất nhiên là trang bị cho Đồng Phi khôi giáp tốt nhất, chỉ thấy hần đầu đội Ô kim sư tử, trên thân được mặc vào bát giáp liên hoàn, chân đi một đôi yên vân. Trên lưng có mười hai cây lao được cắm vào một cái gùi, phủ thêm một áo choàng màu đen, Đồng Phi sải bước hướng ra phía ngoài.

Đúng lúc này chỉ thấy Bùi Nguyên Thiệu thất tha thất thiếu từ bên ngoài chạy vào lều lớn, vừa vào lập tức quỳ gối trước mặt Đồng Phi, hổn hển nói: “Chủ công, đại sự không tốt.”

Đồng Phi cả kinh, liền vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Mặt tướng vừa nghe thấy Lục cô nương truyền tin lập tức chạy đi các lều để triệu tập nhân mã. Ngoại trừ người của chúng ta, thì người của các doanh trường thì làm như thế nào cũng không lên tiếng. Mặt tướng từng thấy Thái Bình giáo dùng qua một loại dược vật có thể gây cho con người toàn thân vô lực. Vì thế liền nhìn ở bình rượu thì thấy bên trong người ta bỏ loại dược vật này.”

“Cái gì?”

“Chủ công, rượu bị hạ thuốc, ngoại trừ người của chúng ta thì những người khác không đứng lên nổi nữa.”

“Dem ngựa của ta qua!”

Đồng Phi thanh tĩnh dị thường, thâm nghĩ quả nhiên là có âm mưu, đã bảo là Hàn Toại cùng với Bắc Cung Ngọc sẽ không có lòng tốt như thế.

Chậm đã, Bắc Cung Ngọc...

Trong Tam quốc diễn nghĩa, Viên Khoát Thành đại sư hình như có nói qua một đoạn tình tiết, nhưng chỉ là sơ lược. Cùng năm với loạn khấn vàng, Hàn Toại của Kim Thành quận cầu kết với Bắc Cung Ngọc hợp mưu, mưu phản, có Khương bình hơn mười vạn gây rắc rối và tai nạn cho khu Tây Lương. Nhưng sau này bị Đồng Trác đánh bại.

Bắc Cung Ngọc... Trời ạ, chính là tên khởi binh làm loạn, chính là Kim Thành Phá Khương sao?

Lúc này Đồng Triệu cũng đã tới. “Công tử, tình huống không ổn, vừa rồi thám mã hồi báo, nói là từ trong Kim Thành đi ra một đội quan quân ước chừng khoảng một ngàn người, đang chạy nhanh về phía bên này, ước chừng hai nén hương sẽ tới.”

“Người đâu, lên ngựa!”

Đồng Phi quả thật có chút luống cuống, Quang Hoà Nhị Niên, chẳng lẽ loạn khăn vàng bạo phát trong năm này sao? Không đúng, không đúng, trong trí nhớ hình như không phải Quang Hoà Nhị niên. Nhưng vì cái gì lại xuất hiện loại chuyện này? Nếu Hàn Toại không tạo phản thì tại sao phải làm như vậy?

Đồng Phi hiện tại cực kỳ hận chính mình. Biết rõ người xuất hiện trong Tam quốc đều không đơn giản, lại còn bị Bình thư ảnh hưởng, xem thường Hàn Toại, người này thực sự thật là âm hiểm a.

Đồng Phi lên ngựa một lúc, suy nghĩ càng thêm bình tĩnh, không thể hoảng, không thể hoảng, vạn lần không thể hoảng, cố gắng tỉnh táo..... Bỏ qua việc Hàn Toại có tạo phản hay không, hắn mời tỷ tỷ cùng với tỷ phu đi vào Kim Thành, lại làm cho Bắc Cung Ngọc đi theo ta uống rượu là vì cái gì? Vì cái gì? Làm ra bút tích lớn như vậy, người này tất có hậu chiêu.

“Công tử, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Con người của Đồng Phi xoay động, trên mặt đột nhiên toát ra vẻ âm lệ.

“Đồng Triệu, Bùi nguyên Thiệu, các người đưa lỗ tai lại đây?” Hắn cong người nói thầm bên tai hai người, sau một lúc lạnh lùng nói: “Hai người các người lập tức theo đó mà làm, nếu bọn họ muốn chết thì đừng trách ta tàn nhẫn.”

Đồng Triệu cùng với Bùi Nguyên Thiệu nhìn nhau, hành lễ nói: “Mặt tướng nhất định hoàn thành!”

48. Chương 48: Ngựa Chấn Kim Thành (1)

Bắc Cung Ngọc sau khi rời khỏi doanh địa thì sau lưng lạnh lẽo, áo lót đã ướt đầm.

Trời hôm nay đúng là rét thấu chạp, nhưng hắn lại cảm thấy được cả người nóng lên, máu ở trong người chạy dồn về phía đầu.

Làm Kim thành phá khương nhị thủ lĩnh, Bắc Cung Ngọc có thể nói là dưới một người trên vạn người. Kim Thành lại ở xa, triều đình muốn quản cũng không được, có đôi khi hắn nghĩ, cả đời làm nhị thủ lĩnh cũng không sai. Loại ý tưởng này kết thúc cho tới khi hắn nhận biết Tây Lương danh sĩ Hàn Toại.

Bắc Cung Ngọc bây giờ mới biết, trời cao như vậy, đất rộng như thế, Trung nguyên rất dồi dào, còn có nữ nhân xinh đẹp. Không thể phủ nhận tâm của hắn đã động. Nhưng hắn cũng rõ ràng, hắn là một gã Khương nhân, nếu vào Trung nguyên thì các thế tộc môn phiệt căn bản sẽ không tiếp nhận hắn, sống e rằng còn khổ hơn bây giờ mấy lần, cùng thời gian tiếp xúc với Hàn Toại càng dài, hắn lại càng hiểu chuyện tình của Trung nguyên, hắn cũng hiểu được, tuy Hàn Toại ở Tây Lương được hưởng danh dự là: Danh sĩ. Nhưng nếu là đi Trung nguyên thì cũng sẽ bị xem thường giống hắn.

Hàn Toại rất có dã tâm, Bắc Cung Ngọc biết hắn đang lợi dụng mình. Nếu hắn có thể lợi dụng mình sao mình không thể lợi dụng hắn để trở thành bá chủ thực sự của Phá Khương, hùng bá toàn bộ Tây Lương chứ? Hắn biết Trung nguyên tuy xinh đẹp, nhưng không phải địa bàn của hắn, gốc rễ của hắn là ở Tây Lương, nếu hắn ly khai Tây Lương thì hắn chẳng là cái gì. Anh trai và đại tẩu hướng về triều đình cầu quan thì Bắc Cung Ngọc và Hàn Toại triển khai hành động.

Vì thế, Hàn Toại trở thành Trưởng sử Kim Thành lại được Thái thú Trần Ý tín nhiệm. Mà Bắc Cung Ngọc thừa dịp đại ca và đại tẩu không có ở bộ tộc liền một lưới bắt hết những người trung tâm với đại ca và đại tẩu trở thành Phá Khương thủ lĩnh.

Đương nhiên việc này phải có một điều kiện là đại ca và đại tẩu không thể xuất hiện trong bộ tộc, nếu không lấy uy vọng của đại ca ở bộ tộc thì hắn, Bắc Cung Ngọc phải chết không thể nghi ngờ. Cho nên phải giết chết đại ca.

Ở trong bộ lạc không thể động thủ, hơn nữa với sự khôn khéo của đại tẩu nhất định có thể nhìn ra manh mối. Cơ hội duy nhất chính là Bắc Cung Bá tới Kim Thành, lấy tính cách của đại ca thì nhất định sẽ đi báỉ phỏng Trần Ý, Bắc Cung Ngọc chờ ở Kim Thành hơn mười ngày rốt cục đã đợi được đại ca, cùng với

Hàn Toại một phen thương nghị, hắn quyết định diệt trừ Bắc Cung Bá. Tốt nhất là tạo nên hiện trường Trung niên quan viên xung đột với Bắc Cung Bá. Đến lúc đó tin tức truyền ra, thì toàn bộ Khương nhân Tây Lương đều xôn xao. Hắn chỉ cần đứng giữa đục nước béo cò thì có thể đục bá Tây Lương nếu làm tốt nói không chừng còn có thể được Triều đình phong làm Khương Vương không chừng.

Bất quá Bắc Cung Ngọc cũng rất giới tâm. Đặc biệt là mãnh tướng mà đại ca và đại tẩu mang về, cho nên hắn càng cẩn thận. Bắc Cung Bá vợ chồng vào Kim Thành thì đừng mơ tưởng đi ra. Uy vọng của Hàn Toại ở Kim Thành còn cao hơn cả Trần Ý, dưới trướng có năm nghìn Kim Thành quân binh đều do Hàn Toại nắm giữ, chỉ cần giết Đồng Phi, hắn chính là Tây Lương khương vương.

Bắc Cung Ngọc biết, Hàn Toại giúp hắn nhất định là có mục đích. Nhưng thế thì sao? Dù sao hắn cũng là người đứng đầu Phá khương, dưới tay có hơn vạn Khương kỵ, cần gì phải sợ một gã Hàn Toại? Thấy Đồng Phi say thật, Bắc Cung Ngọc mới lập tức rời đi.

Hắn vốn định giết Đồng Phi trong doanh trướng, nhưng lại chứng kiến Lục Y thì hắn có chút lo lắng, hắn có thể nhìn ra được Lục Y bốn sự không kém, tất nhiên là không phải đối thủ của hắn, nhưng vạn nhất kinh động đến người khác thì hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Bắc Cung Ngọc tuy rằng rất nhỏ tâm, nhưng cực kỳ cẩn thận, nếu có một chút nguy hiểm thì cũng sẽ không làm. Cho nên hắn lập tức ly khai khỏi doanh địa, trước cổng thành của Kim Thành, Hàn Toại còn đưa cho hắn một ngàn quân binh tùy thời có thể đánh trận.

“Nhị đệ, thật sự không thành vấn đề chứ?”

Theo Bắc Cung Ngọc tiến đến còn có hai gã thân tín của Hàn Toại, một người tên là Dương Thu, gã còn lại là Mã Ngoạn. Hai người này đảm nhiệm chức Kim Thành Kỵ Đô Úy, đối với Hàn Toại trung thành và tận tâm hơn nữa một thân võ nghệ không tầm thường, có hai người kia hỗ trợ, Bắc Cung Ngọc cũng an tâm hơn một chút, tuy tên A Sữu kia có lợi hại thì cũng chỉ là một hài tử, lúc trước bị thua là do mình khinh địch mà thôi. Nghĩ đến đây, Bắc Cung Ngọc cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“Yên tâm, ta tận mắt thấy người của bọn họ nâng cốc uống, phỏng chừng lúc này muốn đứng lên cũng không nổi nữa.”

“Vậy là tốt rồi.... Nghe nói phía bọn chúng có một người phi thường lợi hại?”

“Tên tiểu tử kia chỉ sợ bây giờ còn say.”

Mã Ngoạn cùng với Dương Thu nhìn nhau cười, hướng Bắc Cung Ngọc chấp tay nói: “Nhị đệ, về sau người chính là Tây Bắc khương vương, huynh đệ chúng ta còn muốn người nhiều hơn chiếu cố a.”

“Không cần khách sáo!”

Bắc Cung Ngọc đắc ý cười ha hả, nhưng lại không phát hiện trong mắt của Mã Ngoạn cùng với Dương Thu lộ ra nét trào phúng. Bỉ phu chính là bỉ phu, còn đòi làm khương Vương?

Đại môn doanh trại mở rộng, không có lính gác thủ vệ, từ xa nhìn lại chỉ thấy lều của trung quân có chút bóng mờ, chỉ có thể loáng thoáng chứng kiến Đồng Phi đang say nằm ngủ trên bàn rượu.

Trong lòng Bắc Cung Ngọc cực kỳ vui vẻ, từ trên lưng rút ra một thanh hoàn đao chỉ về phía doanh trại hét lớn: “Xông lên!”

Lời còn chưa dứt, một ngàn quân binh đã hò hét theo phía sau Bắc Cung Ngọc vọt vào doanh trại, ở phía hàng rào cũng không có ai, khắp nơi đều chất lương thảo hàng đống, còn có các tài bảo mà Đồng Ngọc mang từ Lâm Thao đến, có thùng còn lòi ra nhưng thối vàng óng ánh.

Quân binh nhất thời hưng phấn hét lên, gào khóc nhằm thẳng mà lao tới doanh trướng.

Bắc Cung Ngọc vọt ngựa vào lều lớn của trung quân, tay cầm đao chuẩn bị chặt đầu của Đồng Phi, một đao đi xuống thì Bắc Cung Ngọc mới phát hiện không ổn, mà người nằm úp sấp kia chính là một người cò, bất quá lại mặc quần áo của Đồng Phi.

Không tốt, trúng kế!

Bắc Cung Ngọc thầm kêu một tiếng không tốt, đột nhiên chợt nghe phía ngoài lều có một tiếng hiệu lệnh ,
“Bắn tên!”

Trong khoảnh khắc, hơn một trăm chi hoả tiễn bay xẹt trong không trung. Nhưng những chi hoả tiễn này không phải bắn vào người mà là bắn vào những chiếc bình nằm rải rác trong doanh địa . Những chiếc bình bị đập vỡ đều chảy dầu từng ra đầy đất, lửa tiếp xúc dầu lập tức đón gió cháy phụt lên, hoả diễm vừa tiếp xúc với doanh trướng da trâu thì lập tức bốc cháy. Tây Bắc Lạnh khủng khiếp cho nên mùa đông thường có xu hướng tích trữ lương thực. Cho nên khi trở về Đồng Ngọc mua không ít lương thực để phòng ngừa mùa đông giá rét để phòng lương thực khan hiếm, đi theo còn có mấy chục xe dầu từng, cộng lại cũng có mấy trăm bình. Đồng Phi đi theo lâu như vậy tất nhiên là biết đoàn xe chở cái gì. Cho nên lấy dầu từng đổ lên lương thảo, chỉ trong chốc lát toàn bộ doanh trại liền biến thành một mảnh biển lửa, người hô, ngựa hý, những quân binh nhất thời xông vào các doanh trướng thì phát hiện thấy cả doanh trướng đều chất đồng lương thảo cùng với lửa, nhất thời bọn lính lâm vào biển lửa.

OANH! Một tiếng, trong các doanh trướng những chiếc bình dầu từng không chịu được sức nóng liền nổ tung.

Tiếng nghiền nát, đổ vỡ làm cho người ta càng hoảng sợ, theo sau Bắc Cung Ngọc là hơn mười tên quan binh đều bị lửa bao quanh, phía bên ngoài thì đám ngựa cũng bị lửa làm cho hoảng sợ, tiếng hý cùng với chạy loạn lên. Cả người Bắc Cung Ngọc đều là máu, chặt vật không chịu nổi liền chạy ra khỏi lều lớn. Hắn liền nhảy lên ngựa, lớn tiếng quát to: “Trúng kế, chúng ta trúng kế, mau lao ra khỏi doanh trại!”

Mã Ngoạn cùng với Dương Thu liền mạng trấn an toạ kỵ, nghe được tiếng quát của Bắc Cung Ngọc, Mã Ngoạn giận tím mặt. “Nhị đệ, ngươi không phải đã an bài tốt rồi sao?”

“Ta làm sao mà biết tiểu súc sinh lại giảo hoạt như thế?”

Dương Thu bắt lấy cánh tay của Mã Ngoạn, “Dương Thạch, hiện tại không phải thời điểm cãi lộn, hãy nhanh chóng lao ra giết địch.”

Lời còn chưa dứt thì chỉ nghe tiếng ngựa báo tê , tiếng như sấm rền làm cho tất cả mọi người một trận kinh hoảng, Đồng Triệu cùng với Bùi Nguyên Thiệu dẫn theo năm mươi người từ hai phía giết vào, tuy chỉ có một trăm người nhưng sát khí đến tận trời, Đồng Triệu cùng với Bùi Nguyên Thiệu tuy là không tính xuất chúng, nhưng cũng là người có tài, tuy không thể so với Đồng Phi nhưng đối với Mã Ngoạn hai người thì cũng có phần sà sà như nhau.

“Tiểu tặc chết đi, Bùi Nguyên Thiệu ở đây!”

Bùi Nguyên Thiệu run lên đại thương trong tay liền toả ra mười mấy đoá hoa thương, Mã Ngoạn đang luống cuống tay chân trấn an toạ kỵ thì nghe tiếng thét của Bùi Nguyên Thiệu không nói hai lời đem thiết thương muốn xông lại, thiết thương trong tay muốn đem ra chắn lại nhưng lại không nghĩ chiến mã lại chưa được trấn an, chiến mã không bị khống chế liền đá hậu một cái làm cho hắn té xuống ngựa . Mã Ngoạn bị rơi xuống, đầu óc có chút choáng váng, khôi giáp tả tơi, thiết thương cũng không biết ném đi nơi nào, vừa đứng lên thì có chút phát mộng, Bùi Nguyên Thiệu đã phóng qua, đại thương liền đâm ra một phát liền xuyên tim của Mã Ngoạn.

Cùng lúc đó, Đồng Triệu cũng đang ở cùng một chỗ với Dương Thu. Một người là thất kinh, một người là dĩ dật đãi lao* (Lấy nhàn hạ đánh một nhọc). Hai người vốn không chia cao thấp, nhưng hiện giờ cao thấp đã rõ ràng.

Chỉ ba hiệp, Dương Thu đã bị Đồng Triệu chém tới mũ giáp, làm cho hắn sợ tới mức vọt ngựa chạy đi, nhưng hắn không có nghĩ tới, vừa tránh được đầu lang lại gặp phải đầu hổ, Đồng Phi ngồi trên lăm lăm thú, đại chuỳ tung hoành từ doanh trại một đường giết ra, không biết đã có bao nhiêu người chết trong tay hắn. Trên đại chuỳ dính sên sệt máu tươi, trên người Đồng Phi cũng không thiếu những mảnh óc người, cả người giống như pho tượng sát thần, nơi nào hắn đi qua thì đó chính là một mảnh địa ngục.

Dương Thu không nhận biết được Đồng Phi, đại thương trong tay đâm về hướng Đồng Phi. Hắn chỉ nghe nói: Viên mãnh tướng kia chỉ dùng một thanh đại đao có hình thù kỳ lạ, không phải là dùng song chuỳ.

Nếu hần biết Đồng Phi chân chính vũ khí là Chuỳ chứ không phải đại đao thì đánh chết hần cũng không dám so chiêu với Đồng Phi, đây căn bản là không phải so chiêu mà là đến để chịu chết.

Đồng Phi cười lạnh một tiếng, chuỳ trong tay trái đánh mạnh về đại thương, chỉ nghe một tiếng: Đang! Đại thương trong tay Dương Thu bị đánh rớt. Hai tay máu tươi đầm đìa, không đợi hần hiểu được chuyện gì xảy ra thì ngựa của Đồng Phi đã chạy qua người của hần, trong nháy mắt tay phải của Đồng Phi nâng chuỳ lên, cái này gọi là “Hồi Thân Vọng Nguyệt” Bỗng một tiếng làm cho lưng của Dương Thu bị đập nát.

Dương Thu ngồi trên ngựa, miệng không ngừng phun máu tươi, rớt xuống lưng ngựa. Trước khi chết tên gia hỏa này còn cố suy nghĩ: “Không phải nói viên mãnh tướng kia là dùng đao sao? Rốt cục là có mấy mãnh tướng a!”

Đừng thấy quan binh là nhiều người, nhưng dưới tình huống như thế căn bản là vô phương chống cự.

Thấy Mã Ngoạn cùng với Dương Thu thay nhau mất mạng, bọn quan binh lập tức rối loạn: “Không tốt, Đô Úy đã chết, nhanh chạy mau!”

Nhưng doanh trại nhỏ như vậy, phía trước cửa lại có Lục Y cầm đầu hơn một trăm Khương nhân giương cung cài tên.

Bắc Cung Ngọc hội binh đứng trước cổng Doanh trại muốn xông ra. Ánh mắt của Lục Y thoáng nhìn thấy Bắc Cung Ngọc trong đám người, liền hét lên: “Gián tặc, chết đi!”

Lục Y thúc ngựa giục thương hướng về phía Bắc Cung Ngọc xông tới, Bắc Cung Ngọc quả thực rất nổi giận, lão tử bại bởi nam nhân thì không nói làm gì, người là một tiểu cô nương cũng dám khi dễ ta? Trung nguyên có câu, sĩ có thể giết chứ không thể nhục, con mẹ nó, liều mạng.

Hần vũ đao hướng về phía Lục Y nghênh đón, đại đao tung bay phát ra từng đợt hàn quang.

Lục Y cũng chấn hưng tinh thần, không cần khiêu chiến hần, chỉ cần có thể kéo dài thời gian chờ công tử chạy lại. Nhưng Bắc Cung Ngọc dù sao cũng là nhân vật tung hoành Tây Bắc nhiều năm, đao ngựa thành thạo, người thường há có thể sánh bằng.

Lục Y thương pháp không sai, nhưng ngăn không được Bắc Cung Ngọc liều mạng chém giết, chỉ trải qua vài hiệp liền thở hồng hộc, mồ hôi đổ đầm đìa.

Nàng có bao nhiêu khí lực, tuy có thể lợi hại hơn nữ nhân bình thường đôi chút, nhưng trước mặt Bắc Cung Ngọc thì đang còn kém xa. Cánh tay tê rần, đại thương trong tay liền bị bay ra ngoài.

Con người của Bắc Cung Ngọc đỏ hồng lên, gươm đao định chém xuống, mà Lục Y lúc này cũng không có sức mà hoàn thủ. Ngay tại thời điểm này chợt nghe tiếng rống của Đồng Phi ở phía xa: “Bắc Cung Ngọc, người dám dẫm thương Lục Y, ta sẽ lấy mạng người!”

Một tiếng hét này giống như sấm sét, mà kỵ mã hí dài một tiếng, lập tức tăng tốc, cơ hồ cùng lúc đó một đạo ô quang phá không mà xuất hiện, một tiếng gào lên đau đớn mũi lao xuyên thấu bả vai của Bắc Cung Ngọc.

Bắc Cung Ngọc khoát một bộ khôi giáp trị giá năm mươi vạn tiền nhưng lại ngăn không được một mũi lao kia.

Khôi giáp bị phá vỡ, Bắc Cung Ngọc hét thảm một tiếng lập tức rớt từ ngựa xuống, ngay lúc đó liền có thân binh tiến đến che chắn cho Bắc Cung Ngọc chạy đi. Bọn họ không dám chạy về hướng Kim Thành liền chạy về hướng khác.

Đồng Phi thấy nhất lao không thể lấy mạng Bắc Cung Ngọc thì lúc này đã muốn nổi điên, chuỳ liên tục đánh vào đám binh lính đang ngăn cản đường của hần, chờ tới khi hần giết qua thì không thấy bóng dáng của Bắc Cung Ngọc nữa.

“Bọn người không đầu hàng thì còn chờ đến khi nào?”

Đồng Phi đánh mạnh một chuỳ làm cổng đại môn sụp xuống, mười mấy quan binh lập tức bị thành thiet vụn, theo tiếng rống to của hần thì gia binh tứ phía cũng hét rống lên, những Khương binh khôi phục một chút khí lực đều gầm rú theo.

Hai ba trăm người cùng cất tiếng rống làm cho tuyết cũng bị rung lên. Quan binh sớm đã chết hơn một nửa vốn không có tâm trạng chiến đấu. Nghe được tiếng quát to, chỉ thấy một gã Đô Bá vất binh khí trong tay xuống đất, “Ta đầu hàng, gia gia tha mạng!”

Một người làm như vậy thì chỉ chốc lát tất cả mọi người đều làm theo. Mấy trăm quan binh quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Đồng Phi ngồi trên lưng ngựa, tay nắm chặt chuỳ nhìn gã Đô Bá kia hỏi: “Ta hỏi người, Hàn Toại như thế nào để đối phó Đô Uý đại nhân?”

“Tướng quân tha mạng, tiểu nhân nghe người ta nói Đô uý đại nhân muốn tạo phản cho nên mới đi theo. Tình huống cụ thể tiểu nhân một chút cũng không biết.... Tướng quân tha mạng, tha mạng a!”

Gã Đô Bá nói xong liền quỳ rạp xuống mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên. Cũng khó trách bộ dạng Đồng Phi bây giờ có chút dọa người, hắn vốn cực kỳ xấu xí, lúc này người toàn là máu nhìn cực kỳ dữ tợn.

Nghe gã Đô Bá nói xong, Đồng Phi giật mình, người có chút run lên. Hắn tựa hồ đã hiểu được thủ đoạn của Hàn Toại, đối với triều đình thì nói tỷ phu giết chết Thái thú, còn đối với Khương nhân thì nói Thái thú giết tỷ phu..... Lấy danh vọng của gia hoả này thì chắc chắn có đến chín phần là Khương nhân sẽ tin.

Mà các danh sĩ ở Tây Lương chắc chắn cũng sẽ tin chuyện ma quỷ của hắn, đến lúc đó Khương, Hán tất nhiên hỗn chiến, hắn đứng ở giữa đục nước béo cò, dành được lợi ích, về phần Hàn Toại muốn lợi ích gì thì Đồng Phi nghĩ không ra. Hắn chỉ biết tỷ tỷ cùng với tỷ phu gặp nguy hiểm.

“Đồng Triệu đâu!”

“Có mặt tướng!”

“Lập tức quét dọn chiến trường, hướng khắp nơi thả ra thám mã, đúng rồi, không biết chỗ này có địa phương nào an toàn không?”

Không đợi Đồng Triệu hồi đáp thì gã Đô Bá kia đã cướp lời: “Tướng quân, tiểu nhân biết, đi về phía Tây nam hơn mười dặm, nơi đó vốn là có một cái trấn nhỏ, mấy năm nay cũng không an ổn, thương nhân càng ngày càng ít, cho nên càng ngày càng hoang vắng. Nơi đó có phòng ở, còn có tường vây cao ba trượng, thị trấn trước đây xây để đề phòng mã tặc tập kích.”

Đồng Phi chau mày, nơi này nghe thì cũng không sai. Nhưng gã gia hoả này có thể tin được sao? Nếu lúc bình thường Đồng Phi sẽ cân nhắc một phen, nhưng lúc này thì sao, hắn không có thời gian cân nhắc, hoặc là tin hoặc là không tin. Hắn cắn chặt răng: “Người tên gì?”

“Tiểu nhân họ Mã, danh Tung, là người Dự Châu, lúc nhỏ làm thương nhân kế thừa gia nghiệp, nhưng sau lại bị mã tặc cướp sạch, ngay cả tiền về nhà cũng không có, rơi vào đường cùng liền xin vào quân, nhờ tiểu nhân có biết đôi chữ cho nên mới được làm Đô Bá.”

“Mã Tung, ta tạm thời tin người. Nếu người lừa ta, đương nhiên là người biết kết quả. Nói cho người biết, ta chính là con trai Ty Đãi Giáo uý Thái Thú Hà Đông Đồng Trác, người cũng biết Đồng Gia ta ở Tây Lương cũng có chút uy vọng, hậu quả không nói cũng tự biết.”

“Tiểu nhân tuyệt không dám lừa gạt tướng quân!”

“Đồng Thiết, quét dọn chiến trường, mang người đi đến địa phương mà hắn nói, bắt hắn dẫn đường. Bùi Nguyên Thiệu, mang theo năm mươi người theo ta tiến đến kim Thành.”

“Vâng!”

Bùi Nguyên Thiệu cũng là một người gan dạ, Hắn không sợ, ngược lại có chút hưng phấn. Đây là chủ công tín nhiệm ta, lão tử có liều mạng cũng phải cứu được Đại tiểu thư mang về, đây chính là công lớn a, đến lúc đó tiền đồ vô lượng a!

Gã gia hoả này chính là một gã không cần mạng cho nên mới gia nhập Thái bình đạo. Nhưng tiền đồ của Thái bình đạo không biết khi nào thì tới lượt của hắn, nhưng cơ hội hiện tại đã có trước mắt. Hắn không sợ, cũng không khẩn trương sao? Đầu rơi thì giới lắm thì để lại cái sọ bằng cái bát thối, nhưng nếu không chết thì vinh hoa phú quý, đàn bà tha hồ mà hưởng dụng.

Không quản đến ý dâm của Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu lại nhẹ giọng nói: “Chủ công, bọn quan binh này.... Tù binh nhiều lắm.”

Đồng Phi như thế nào không rõ đạo lý này, mấy trăm tên quan binh, mà trong tay hắn chỉ có hơn hai trăm người, còn có hơn hai trăm gã gia hỏa không thể nhúc nhích, vạn nhất quan binh tỉnh ngộ phản kháng lại thì đám người Đồng Triệu khó mà chống nổi.

“Giết!”

Ánh mắt của Đồng Phi loé lên hàn quang, “Một người bắt lưu!”

“Vâng!”

Lục Y muốn đi theo Đồng Phi thì bị Đồng Phi ngăn lại. Hắn nói: “Lục Y, chiếu cố tốt cho A Sư, đi theo Đồng Triệu đi, chờ ta trở lại, người đi theo ta không những không giúp được ta mà ngược lại còn làm vướng bận, ngoan, ta sẽ cứu tỷ tỷ trở về.”

“Công tử, người phải cẩn thận!”

Lục Y gật đầu, biết lời nói của Đồng Phi không sai. Vừa rồi nếu không phải Đồng Phi xuất thủ cứu thì nàng có thể bị mất mạng! Nhưng nàng cũng biết, Đồng Phi đi đến Kim Thành lần này cũng dữ nhiều lành ít.

Trong lòng âm thầm làm ra quyết định: Nếu công tử không trở về, Lục Y cũng sẽ không sống!

Đồng Phi duỗi tay muốn vỗ vỗ hai má của Lục Y, nhưng ở trên phần giáp che lại lộ ra máu tươi, trên tay cũng dính đầy máu, hắn liền thu hồi tay nói: “Các huynh đệ, theo gia gia giết vào Kim Thành quận lấy đầu chó của tên tiểu nhân Hàn Toại.”

Lắm thú hí một tiếng dài, làm đầu tàu gương mẫu, Bùi Nguyên Thiệu mang theo năm mươi tên gia tướng phi ngựa đi theo phía sau Đồng Phi, trong chốc lát mất hút trong bóng đêm.

49. Chương 49: Ngựa Chấn Kim Thành (2)

Đồng Phi muốn dẫn người xâm nhập Kim thành quận giải cứu tỷ tỷ Đồng Ngọc cùng với tỷ phu Bắc Cung Bá. Nhưng lại suy nghĩ, Hàn Toại nếu thiết kế bẫy rập chỉ sợ đã có phòng bị. Kim thành quận có bốn ngàn quan binh, hắn chỉ mang theo năm mươi người giết vào nếu làm không tốt chỉ sợ không cứu được tỷ tỷ, thậm chí hắn còn có thể để mạng lại. Linh cơ Đồng Phi chợt động, liền cho đám người Bùi Nguyên Thiệu lột bỏ y giáp của các tử thi.

Hắn cùng với Bùi Nguyên Thiệu cũng không cần phải thay đổi, vốn Mã Ngoạn cùng Dương Thu là quan quân, mặc dù khôi giáp không giống với bọn họ, nhưng lẫn vào trong đám người thì cũng sẽ không dẫn đến sự chú ý.

Trời hôm nay tuyết rơi nhiều, âm u lại không có chút ánh trăng.

Tất cả đều đã chuẩn bị tốt, Đồng Phi mang người tới dưới Kim Thành, chỉ thấy tường thành cao hơn mười trượng, tường thành tạo thành một độ dốc, phía sau lỗ châu mai còn thấy thân ảnh của lính gác, còn có hàn quang của binh khí.

Cửa thành đóng chặt, từ trong thành truyền đến tiếng kêu. Thanh âm cũng không tính là quá lớn, ở trong đám người Đồng Phi lúc này mới có một gã gia tướng tới gọi cửa thành.

“Mở cửa thành, tướng quân đã trở lại!”

Hơn nửa ngày thì mới nghe tiếng lầu bầu lười biếng hỏi: “Ai đã trở lại, vị tướng quân nào đã trở lại?”

“Tất nhiên là Mã, Dương hai vị đô úy đại nhân, sao còn không mở cửa nhanh.”

Người trên thành cả kinh, lập tức phản ứng. Dương Thu cùng với Mã Ngoạn là thân tín của Hàn Toại, tuy chức quan không cao nhưng là người có nắm thực quyền lại cầm binh mã trong tay, ngay cả người của phủ Thái Thú cũng phải nhường ba phần.

“Tướng quân chờ một chút, mặt tướng lập tức mở cửa thành.... Mở cửa, nhanh mở cửa!”

Gã thủ thành tướng lĩnh lớn tiếng quát to, cửa thành chậm rãi mở ra, đám người Đồng Phi cũng không chậm trễ liền hướng phía cổng thành vọt vào. Gã tướng lĩnh giữ thành liền chạy xuống, cưỡi ngựa đi đến trước mặt Đồng Phi.

“Đô ưý.... Người!”

Không đợi gã tướng lĩnh nói xong, tay của Đồng Phi đã nâng chùy, chỉ nghe phốc một tiếng, đầu gã tướng lĩnh kia lập tức nát vụn. Cửa thành cũng chỉ trên dưới một trăm người, căn bản lại không có chuẩn bị, bên này Đồng Phi động thủ thì bên kia đám người Bùi Nguyên Thiệu cũng động thủ, nhưng sức chiến đấu của quan binh thủ thành cũng không yếu, thử suy nghĩ xem, hàng năm bọn họ đều chiến đấu với Khương kỳ, bọn họ có thể yếu sao? Nhưng vì chuyện này bọn họ phát sinh quá đột ngột cho nên bọn họ mới không kịp phản ứng.

Hàn Toại muốn giết đám người Bắc Cung Bá cho nên đã dẫn chủ lực tới vây ở Phủ Thái thú. Mà đám người Mã Ngoạn vừa rồi mang quan binh đi giết đám người của Bắc Cung Bá, cũng không thiếu quan binh hâm mộ. Ai cũng biết, đi công kích những người bị hạ thuốc thì căn bản không cần phải chiến đấu. Một ngàn quan quân vây giết mấy trăm người không có khí lực thì rất dễ dàng. Nhưng ai cũng không nghĩ đến, vốn là nghiêng về một phía giết hại lại bị người ta giết lại.

Đứng trên tường thành có thể chứng kiến ánh lửa phía xa chân trời. Ai cũng đều cho rằng nhất định là quan quân đang đại khai sát giới. Cho nên đám lính trông thành này đứng xem, cho nên rất nhiều người đến khi chết vẫn không hiểu có chuyện gì xảy ra.

Bùi Nguyên Thiệu bắt được một gã còn sống đưa trước ngựa Đồng Phi. Chùy của Đồng Phi đặt trên đầu gã quan binh, ngữ khí âm lệ hỏi: “Ta chỉ hỏi ngươi một câu, Thái thú phủ ở nơi nào?”

Chiếc đại chùy mấy chục cân áp trên đầu, có chút máu còn đang nhỏ xuống mặt còn mẩn theo một chút màu trắng sền sệt chảy tới mặt của gã quan binh, rõ ràng là óc bị dính trên chùy. Trong đêm đen tuy rằng không thấy được năm ngón, nhưng khoảng cách gần như vậy, khuôn mặt hung ác của Đồng Phi lại hiện vào mắt tên quan binh, quả thật giống một gã sát thần.

“Đại gia tha mạng, đại gia tha mạng.... Thái thú phủ thì chỉ đi theo đường cái này qua tới, bên kia còn có tiếng đánh nhau, ngài theo thanh âm là có thể tìm tới. Đại gia tha mạng, tiểu nhân còn có bảy mươi tuổi hài tử, dưới có lão mẫu tám tuổi, ngài tha mạng a!”

Đồng Phi ngắt ra, “Ngươi nói cái gì?”

“A, là bát tuổi lão mẫu.... Không phải, là lão mẫu tám mươi tuổi, bảy tuổi hài tử....” Gã quan binh sợ tới mức nói loạn cả lên, làm cho Đồng Phi giận tím mặt, đưa chùy đập nát đầu của hắn.

“Theo ta giết tới!” Con người Đồng Phi dài nhỏ có chút sắc thái vui mừng, nếu chưa chấm dứt chiến đấu, vậy bọn người tỷ tỷ vẫn còn sống.... Hắn quay đầu nói với mọi người: “Nghe hiệu lệnh của ta, ta chưa động thủ ai cũng không được động thủ.”

“Dạ !”

Năm mươi gã gia tướng đề thấp thanh âm, trầm thấp mà ngăn ngừi nhưng lại mang theo nồng đậm sát khí.

“Bùi Nguyên Thiệu, ngươi mang theo ba mươi người bảo vệ cửa thành, đường sống của chúng ta ở trong tay ngươi, nhớ cơ trí cho ta một chút.”

“Chủ công yên tâm, Bá Hầu còn một hơi thở thì cửa thành sẽ không mất!”

Đồng Phi lúc này mới vừa lòng gật đầu, mang theo hai mươi Khương kỳ chạy như bay trên đường cái của Kim thành. Dọc đường đi chứng kiến không ít quan quân xếp thành hàng. Có người muốn ngăn trở thì lập tức có gia tướng hô to: “Mã Ngoạn tướng quân cấp báo, mau tránh ra!”

Càng chạy càng nghe thấy thanh âm chém giết càng gần, có ánh lửa hừng hực chiếu sáng đường phố.

Đám người Đồng Phi nóng lòng như lửa đốt, bỗng nhiên phía trước xuất hiện một chi nhân mã ước chừng khoảng hai trăm người chặn lại đường đi.

“Người nào ở trong thành phóng ngựa? Chẳng lẽ không biết lệnh của Trưởng Sử đại nhân là trong thành không được phóng ngựa chạy nhanh hay sao?”

“Tránh ra, Mã Ngoạn tướng quân có việc gấp cần báo trưởng sử đại nhân, mau mau tránh đường...”

Trước đó lấy cái cớ này chính là trăm thử bách linh *(Ý nói Trăm lần thử đều được) nhưng lúc này đây lại không có chút linh nghiệm. Đối phương chẳng những không mở đường mà lại còn đứng thành hàng.

Chợt nghe một thanh âm lười biếng nói: “Mã Ngoạn? Bất quá hần chỉ là Đô úy, khi nào thì thành tướng quân? Thật không biết xấu hổ.”

Từ trong đám người đi ra một tướng, đỉnh đội khôi giáp, phía dưới là một thất Hoa lưu mã, bàn tay cầm một thanh Khảm sơn đao, quả nhiên là uy phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí.

Lúc này song phương đã rất gần, cây đuốc chiếu sáng đám người Đồng Phi, đám người đầu tiên chứng kiến Đồng Phi thì ngẩn ra, đột nhiên lớn tiếng quát to: “Không phải Mã Ngoạn, bọn họ không phải Mã Ngoạn, là quân địch, quân địch đánh vào thành!”

Đồng Phi không biết thế nào đối phương lại thấy sơ hở, bất quá trong lòng tuy nghi hoặc nhưng hần cũng không có một chút chần chờ. Lăm tấm thú lập tức chạy vọt ra xuất hiện trước mặt người nọ.

Không nói hai lời, tay giơ lên đánh một chùy, chùy mang tiếng gió nghe ô một tiếng, viên tướng kia theo bản năng nhảy ra khỏi ngựa về phía sau làm một chiêu thiết bản kiêu tránh thoát một chùy này. Người tuy thoát nhưng ngựa lại không thoát, chợt nghe phốc một tiếng, Thất Hoa lưu mã hí lên một tiếng kinh hoàng liền ngã trong vũng máu. Viên tướng cũng bị chiến mã đụng trúng cho nên quay tròn mấy lần rồi mới đứng vững.

Mà lúc này Đồng Phi đã vọt tới đám người. Đôi đại chùy giống như thiếp chiêu hồn của Diêm Vương, đại chùy đến đâu là người ngã, ngựa đổ, máu chảy thành sông.

Hần là một sát thần, nhưng hai mươi gia tướng đi phía sau cũng không kém. Đi theo phía sau Đồng Phi giết tới dọc đường cũng không có mấy người lợi hại, cũng khó trách, những người có chút lợi hại thì đã bị một chùy của Đồng Phi đánh chết, căn bản không có người nào trước mặt hần chịu được một hiệp. Viên tướng kia sợ ngây người.... Đã từng này tuổi cũng chưa gặp viên mãnh tướng hung mãnh như vậy. Đó quả thực không phải là người mà là một đầu dã thú đang rút gào, một gã ma vương.

Cũng vì Đồng Phi nóng vội muốn cứu người cho nên mặc kệ sự sống chết của viên tướng kia, cho nên chỉ mang người giết qua.

Nhưng lúc này quan binh trên đường đã bị kinh động, người thông minh một chút lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng bọn họ làm sao là đối thủ của Đồng Phi, một chùy vung ra là có bốn năm người bị đánh bay ra ngoài.

Trong lòng Đồng Phi tức giận, gầm lên một tiếng: “Cút ngay cho gia gia!”

Đại chùy rầm một tiếng, xích từ trong cán chùy được kéo ra, Lưu tinh chùy đi đến đâu là ở đó có một đồng thi thể.

Ngắn ngủi có một đoạn đường đã có hơn một trăm người chết ở chùy của Đồng Phi. Mà gia tướng phía sau hần cũng không lưu tình chút nào, theo sau giết người không ngừng nghỉ.

Rất xa đã có thể thấy Phủ Thái thú. Chỉ thấy mấy trăm quan binh đánh sâu vào trong Phủ Thái thú, từ phủ Thái thú cũng thấy các mũi tên bắn ra như mưa. Song phương đang ở trạng thái giằng co. Đồng Phi thả lỏng Luân chùy, Lăm tấm thú dưới khổ giống như mũi tên rời dây cung, các gia tướng cũng vội vàng đi theo phía sau hần xem mấy ngàn quan quân như không khí, trong chớp mắt đã vọt tới cửa của phủ Thái thú.

Đồng Phi lớn tiếng quát to: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, A Sử đến đây!”

“Là chủ nhân, là chủ nhân đến!”

Phía sau đại môn truyền đến thanh âm của Đồng Thiết, theo sau là cửa phủ mở ra, Đồng Thiết đứng trước đại môn, liên tục ngoắc nói: “Chủ nhân vào nhanh lên, vào nhanh lên.... Đại tiểu thư, đại tiểu thư không tốt.”

Đồng Phi phóng ngựa vọt vào trong phủ thì cửa phủ một lần nữa đóng lại.

Quan quân bên ngoài hai mặt nhìn nhau, sự việc phát sinh quá đột ngột, từ khi Đồng Phi bắt đầu xuất thủ cho đến khi vào trong phủ thì chỉ có thời gian nửa nén hương, rất nhiều người còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Có người liền chạy đi cấp báo với Hàn Toại, việc này tạm thời không nhắc đến.

Lại nói Đồng Phi sau khi vào trong phủ thái thú liền xuống ngựa, nắm lấy cổ áo của Đồng Thiết. “Đại tỷ ở nơi nào? Đại tỷ bị làm sao?”

Lúc này ở trong phòng khách của phủ Thái thú đi ra một người. Dưới ánh lửa, người này thân hình tiêu tụy, nhìn qua phi thường mệt mỏi.

“A Sữu!”

“Tỷ phu...”

Đồng Phi đi tới mấy bước, cầm lấy tay của Bắc Cung Bá, “Tỷ phu, đại tỷ của ta làm sao?”

“Ở bên trong, người vào nhìn đi!”

Đồng Phi không nói hai lời, cất bước chạy vào.

Vừa tiến vào đại sảnh hắc bổng ngậy đại, Đồng Ngọc hôn mê nằm giữa chiếu, khoe miệng còn lộ ra một chuỗi máu đen, cách không xa chỗ Đồng Ngọc nằm chính là một lão nhân đang nằm úp sấp, nhìn bộ dáng thì đã không còn hơi thở.

Đồng Phi vội vàng chạy tới bên người Đồng Ngọc, ôm lấy Đồng Ngọc lớn tiếng la lên: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ tỉnh lại, đệ là A Sữu a!”

“A Sữu, người như thế nào lại chạy tới đây? Tỷ tỷ người lo lắng nhất chính là việc này, doanh trại tình huống có tốt không?”

Đồng Phi quay lại nhìn Bắc Cung Bá, hốc mắt đầy tơ máu.

“Tỷ phu, chuyện gì xảy ra...”

“Chúng ta quá ngây thơ!” Bắc Cung Bá dựa vào cửa đại sảnh, bưng lên một vò rượu uống ừng ực, sau đó hung hăng vắt vào tường, “Hàn Toại tuy nói là danh sĩ Tây Lương, nhưng cũng là người có dã tâm bưng bưng, là loại người tâm ngoan thủ lạt. Không ngờ hắn muốn ở nơi này giết ta và Thái thú đại nhân khiến cho Khương Hân xung đột, làm cho hắn đạt được mục đích mà không ai biết.”

Đồng Phi ngăn ra, ôm Đồng Ngọc nói: “Ta không quản hắn có mục đích gì, ta muốn biết tỷ tỷ của ta xảy ra chuyện gì?”

“Hàn Toại trong tiệc rượu hạ độc, nếu không có Tiểu Thiết phát hiện thì ta cũng đã uống phải rượu độc. Tỷ tỷ người sau khi bị trúng độc, thì tức giận công tâm mà hôn mê. Trần Thái thú trước khi chết liền giao thân vệ trong phủ cho ta chỉ huy, nhưng chúng ta bất quá chỉ hai ba trăm người, sợ rằng chúng ta sắp ngăn cản không được thì không ngờ người lại chạy tới.”

Hai gò má của Đồng Phi rút lại, “Vậy Hàn Toại cuối cùng là có mục đích gì?”

“Hàn Toại là Tây Lương danh sĩ lại xuất thân Hàn môn, hắn cũng biết cho dù hắn có nhận lệnh làm quan cũng khó thành tựu. Dù sao hắn cũng không phải xuất thân thế tộc, mà danh sĩ ở Trung nguyên lại nhiều như lá rụng mùa thu, đến khi nào thì mới đến lượt hắn nổi bật. Vì thế hắn liền muốn tạo một cái bố cục, muốn mượn Khương Hân chi loạn để giành ích lợi, nhưng cụ thể là hắn muốn giành cái gì thì ta cũng không rõ ràng lắm.”

“Vây....”

“A Sửu, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu không một khi Hàn Toại tỉnh táo thì sẽ có nguy hiểm.”
Đồng Phi đứng lên, cột Đồng Ngọc vào trên lưng.

“Tỷ phu, theo ta giết ra Kim Thành!”

Hắn không nói hai lời, chạy ra đại sảnh nhảy lên mình ngựa, lúc này gia binh trong phủ không đầy một trăm người, Hơn nữa Đồng Phi mang đến hai mươi người cũng không đủ trăm người. Nhìn thấy một đám đã bị thương gia binh, trong lòng Đồng Phi cảm khái, hắn hít dài một hơi, “Các huynh đệ, ta ở cửa thành có an bài tiếp ứng, chỉ cần có thể giết tới cửa thành thì chúng ta sẽ sống... Không muốn chết thì phải cố gắng đi lên, theo ta cùng giết ra ngoài, giết ra Kim Thành.”

“Nguyện ý nghe theo điều khiển của tướng quân.” Một trăm người la lên mang theo vô tận bi tráng.

Đồng Phi trong lòng rất rõ ràng, giết vào thì dễ, muốn giết ra ngoài chỉ sợ.... Người có thể sống để giết ra khỏi thành chỉ sợ không được mười người là tốt rồi. Hy vọng Bùi Nguyên Thiệu có thể giữ được cửa thành.

Nghĩ đến đây, Đồng Phi hướng về phía Bắc Cung Bá, “Tỷ phu, A Sửu nguyện làm tiên phong, lưu được thanh sơn thì thiếu gì củ đốt, chỉ cần chúng ta còn sống thì có thể tìm Hàn Toại báo thù, huynh nếu là một nam nhân, là trượng phu của tỷ tỷ thì hãy theo ta giết ra Kim Thành.

Nói xong, Đồng Phi đưa tay rút nhận đao đưa cho Bắc Cung Bá.

Nói thật là Bắc Cung Bá bây giờ đã không thấy niềm vui thú ở trên đời nữa. ở trong mấy ngàn quân vây khốn giữ được mạng đã khó còn gì nói đến chuyện báo thù? Nhưng được Đồng Phi khuyên làm cho ý chí của hắn một lần nữa dấy lên ý chí chiến đấu, ta là trượng phu của đại muội, lại là triều đình quan viên, há có thể chịu thua trước mặt tặc tử? Giết đi ra ngoài, ta nhất định phải giết đi ra ngoài.

Hắn liền tiếp nhận nhận đao thì Đồng Thiết đã dẫn ngựa lại.

Bắc Cung Bá phi thân lên ngựa, còn các gia tướng khác thì kiếm được ngựa thì lên nếu không tìm được ngựa thì cầm chặt vũ khí trong tay. Sinh tử cũng chỉ một đường. Nếu giết ra ngoài có lẽ có một chút sinh cơ, mà nếu ở chỗ này thì cũng chỉ có con đường chết.

Có người nói rằng, người bị buộc vào khốn cảnh thì sẽ bộc phát ra vô hạn lực lượng. Nhớ ngày đó Hạng Vũ tử chiến đến cùng, cuối cùng đánh tan quân Tần. Hiện giờ tình huống cũng như vậy. Nếu chết còn không sợ thì còn sợ cái gì.

Cửa phủ ầm ầm mở ra, người chưa xuất hiện mà những ánh ô mang đã tới .

Ở phía trước phủ có một gã tướng lãnh bị ô mang xuyên thấu thân mình, hét thảm một tiếng lập tức rơi xuống ngựa. Cùng lúc đó Đồng Phi sau lưng công tử tỷ chạy ra Phủ Thái thú.

50. Chương 50: Ngựa Chấn Kim Thành (3)

Trời đã sang giờ tý nhưng trong Kim Thành Quận lại là một mảnh sáng rực.

Tuyết càng rơi càng lớn làm cho những vết máu bị che dần lại. Nhưng đối với Kim Thành quận binh mà nói có một vài thứ không thể che giấu, bất quá không hổ là thân kinh bách chiến Tây Lương Quận binh, trải qua một hồi rối loạn liền rất nhanh tỉnh ngộ lại. Cùng lúc đó Hàn Toại cũng nhận được tin liền nhanh chóng phái Trình Ngân, Thành Nghi hai viên đại tướng đi ra đốc chiến.

Có lẽ sẽ có độc giả hỏi, Hàn Toại vì cái gì không ở nơi này?

Điều này cũng bình thường, bất cứ kẻ nào sắp chứng kiến đại công cáo thành thì sẽ không khỏi thả lòng cảnh giác. Mà khi Hàn Toại cho phát động công kích Phủ Thái thú thì đã có suy nghĩ rằng người trong Phủ Thái thú sẽ không có người nào sống sót.

Nếu như lúc trước Phủ Thái thú ương ngành chống đỡ đã làm cho Hàn Toại kinh hãi, nhưng bây giờ lại nghe nói có người xâm nhập Kim Thành quận giết tới Phủ Thái thú thì cả người có chút mộng. Hỏi bộ dạng của người đó, một lúc Hàn Toại mới bóp cổ tay thở dài, “Chẳng lẽ trời không giúp ta? Tại sao lại đụng một gã gia hỏa giống như ma vương.”

“Thúc thúc, đừng nâng chí khí kẻ địch mà hạ uy phong của quân mình. Tiểu chất bất tài nguyện lĩnh một chỉ nhân mã bắt lại Khương tặc.”

Cảm khái của Hàn Toại lại chọc giận một viên tiểu tướng bên người.

Hắn liền tiến đến, khom người hướng Hàn Toại chờ lệnh. Chỉ thấy viên tiểu tướng này thân cao tám thước, hai cánh tay như vượn, hai vai ôm lại, khuôn mặt như ngọc, hai hàng lông mày rậm, mắt thì bắn ra tinh quang, mũi thẳng nhìn qua thì khoảng mười sáu, mười bảy tuổi. Thân thì mặc Tam hoàn giáp đồng, phía trên có khảm long lân, chiến bào màu xanh, chân đi Hổ bì chiến ngao (Giày bằng da hổ).

Hàn Toại thấy tiểu tướng quân này nhất thời hớn hở.

“Ngạn Minh, Đồng Gia Cự Ma Nhi thực sự không tầm thường, ngươi thực có thể nắm chắc bắt hắn sao?”

“Chất nhi học nghệ nhiều năm, mặc dù không nói là vô nghệ tinh thông. Nhưng nếu muốn lấy đầu một bỉ phu thì giống như lấy đồ trong túi.”

Cuộc nói chuyện này quả thực làm cho Hàn Toại cực kỳ vui mừng. Lập tức hạ lệnh tiểu tướng mang theo một đám nhân mã tiến đến trợ trận, tiểu tướng quân vừa đi thì Hàn Toại lại nghĩ: Không đúng, những người đó làm thế nào mà vào thành? Chẳng lẽ là cửa thành bị phá sao? nếu đúng như thế vậy thì quả thực nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức gọi ba gã tâm phúc, chính là ba người trong Kim Thành quận Bát Đô Uy.

Ba người này chính là Lý Khảm, Trương Hoành, Lương Hưng, đều là đang tuổi tráng niên, khí huyết phương cường, võ nghệ rất có danh tiếng tại Tây Lương, hơn nữa còn có Trình Ngân, Thành Nghi đốc chiến phía sau, cùng với hai người đã bị giết là Mã Ngoạn, Dương Thu, hợp lại là tám gã thuộc cấp, nghe nói tám người này đã đi theo Hàn Toại đã nhiều năm, có thể nói là cực kỳ trung thành và tận tụy.

“Ba người các ngươi mang theo một đám nhân mã xem xét ba cổng thành. Ta sẽ mang một đoàn nhân mã đi xem cửa thành phía nam.”

“Vâng!”

Ba viên tướng xoay người rời đi thì Hàn Toại cũng mang theo người đi về phía cửa thành nam.

Tạm thời bỏ qua đám người Hàn Toại đi tuần tra cổng thành, lại nói Đồng Phi dẫn người lao ra phủ Thái thú.

Đã có Đồng Thiết đưa đại chuy đến cho hắn, đi bộ theo sau hắn. Đồng Phi vừa xuất môn thì một thanh lao đã cướp đi tánh mạng của một gã tướng lĩnh, không nói hai lời liền vũ chuy giết ra. Phía bên quan binh của Kim thành chưa rõ ràng tình huống còn đang lấy tinh thần để tấn công vào Phủ Thái thú thì gặp đám người Đồng Phi giết ra thì có chút không kịp trở tay.

Đồng Phi dẫn đầu giống như mãnh hổ xuống núi. Trong miệng không ngừng rít gào, đại chuy liên tục vung lên, huyết quang không ngừng bay đầy trời. Phía trước ngựa của hắn có Đồng Thiết che chở cho chiến mã, một đôi đao gãy có hàn quang lấp lánh đằng đằng sát khí, chỗ nào hàn quang lướt qua thì có tay chân rớt ra đến đấy. Đồng Thiết mã chiến tuy rằng không tinh, nhưng đánh ở dưới đất thì hung mãnh vô cùng, lại có Đồng Phi bảo hộ, hai người phối hợp lại càng thêm hoàn mỹ không khác gì hai cỗ máy giết người, ở phía sau thì có Bắc Cung Bá múa nhận đao mang theo hơn một trăm người gắt gao đi theo phía sau. Cứ một đường giết ra, đám người Đồng Phi giống như một cơn sóng không thể cản.

Đồng Phi không nhớ rõ đã có bao nhiêu người chết ở chuy của hắn, trên chuy chỉ có máu và óc người sền sệt. Giáp trụ trên người cũng là máu tươi loang lổ, cũng không biết máu của hắn hay là máu của địch nhân. Mắt thấy đã sắp đến cửa thành nam thì từ hẻm nhỏ đột nhiên giết ra một đám nhân mã, cầm đầu là một

viên tiểu tướng đang hoành thương, hét lớn một tiếng: “Diêm Hành, Diêm Ngạn Minh ở đây, Phá Khương chuột nhất gặp ta sao còn không xuống ngựa đầu hàng, chứ đợi đến khi nào?”

Đồng Phi lúc này giết người đã có chút choáng váng thì nghe được Diêm Hành khuyên hàng thì không khỏi ngần ra.

Đó là một cái tên phi thường xa lạ, ít nhất trong Tam quốc bình thư cũng không có nhắc qua, mà Đồng Phi cũng chưa nghe thấy tên này. Nhưng nhìn khí thế của người này thì chắc cũng thuộc loại khó chơi.

Bất quá Đồng Phi từ lúc xuất đạo tới nay chưa từng gặp địch thủ. Mất thấy Diêm Hành tuổi không lớn hẳn mấy tuổi nhưng có thể nói là ngạo khí tận trời, trong lòng không khỏi giận, không nói hai lời lập tức giục chiến mã hướng phía Diêm hành phóng tới.

Diêm Hành cũng không nói hai lời, kim thương trong tay cũng đánh ra.

Hai người cười đều là hiếm có Đại uyên lương câu, nhưng chiến mã của Đồng Phi đã chiến đấu một thời gian, khí lực tất nhiên là yếu đi. Hai người gặp nhau không đáp lời, Đồng Phi đem song chùy đánh ra, Đang một tiếng làm cho kim thương của Diêm Hành bị đẩy ra, theo sau là một thức Long diễn châu một chùy đập hướng về phía Diêm Hành.

Diêm Hành tuy thương bị đánh ra, nhưng tư thế vẫn không có tán loạn. Ở trên ngựa xoay thân, đại thương xoay chuyển, đầu thương hướng về phía ngực của Đồng Phi đâm tới.

Đây chính là chiêu pháp liều mạng, nhưng Đồng Phi biết, gia hỏa này không phải liều mạng mà ỷ vào ngựa đang có tinh thần phấn chấn, tốc độ có thể nhanh bằng thương của hắn, nếu cứ như vậy đánh tiếp, chùy của Đồng Phi chưa tới thì thương của hắn đã đâm vào hắn.

Không thể phủ nhận thương pháp của Diêm Hành đích thực là rất inh. Đồng Phi vội vào co lại khuỷu tay, vận chùy chặn lại, ngựa xoay quanh, hai người cứ như thế nhìn nhau.

Một người là người hiện đại ở dị thế, rất chăm chỉ khổ luyện Ngũ Cầm Hí, lại được chân truyền của Phục Ba tướng quân, mà người còn lại là tướng lĩnh thời Tam quốc có thương pháp tổ truyền nhanh như thiểm điện, chuyên lấy mạng người. Hai người dây dưa một chỗ, đám người Bắc Cung Bá lâm vào khổ chiến, phía trước lại có binh mã của Diêm Hành, phía sau lại có đám người Trình Ngân mang binh đuổi theo.

Bắc Cung Bá liên tục gầm rú, nhận đao liên tục chém ra, tất nhiên là có người chết. Hắn đưa tay cướp lấy một thanh trường mâu của một tên quân binh, một tay đao, một tay mâu, đao mâu tương giao uy lực vô cùng.

Mà những người khác đều biết lúc này mà không liều mạng thì chỉ có đường chết, chỉ đơn giản nhắm lại hai mắt xông tới, không nói hai lời chỉ là một trận chém giết. Đây là đoạn đường nhỏ hẹp, quân binh của Kim Thành tuy nhiều nhưng không thể lập tức xông lên. Mà bên kia, Đồng Phi càng đánh càng cố sức, hắn phát hiện một chuyện trí mạng là gã gia hỏa kia căn bản không dám đối cứng với hắn.

Diêm hành khí lực không ít, thương pháp cũng rất tinh diệu. Nếu như lúc bình thường Đồng Phi tất nhiên phụng bồi, nhưng hiện tại hắn không thể kéo dài một phút đồng hồ, càng kéo dài thì càng nguy hiểm. Huống hồ tỷ tỷ đang còn hôn mê phía sau lưng, lúc này cũng không thể giả bộ anh hùng, chạy thoát được mới là vương đạo.

Người không cùng đánh với ta thì ta sẽ bắt người đánh.

Nghĩ đến đây, Đồng Phi căn bản không để ý đến đại thương của Diêm Hành đang đâm qua, nổi giận hét lên một tiếng, đại chùy liền rút ra một đoạn dây xích.

Phải biết rằng, đại chùy này của Đồng Phi có dây xích dài khoảng hai trượng, đầu chùy vừa bay ra uy lực lập tức hiển lộ.

Diêm Hành hoảng sợ theo bản năng đem thương ra chắn, chợt nghe đang một tiếng, chùy bị đẩy ra nhưng khí lực xua đầu chùy lại làm cho tay của Diêm Hành run lên suýt nữa làm rớt thương. Đồng Phi cất tiếng cười to: “Tiểu tử, thật là có bản lĩnh, ngươi là người thứ nhất có thể ngăn ta một chùy, tiếp tục!”

Khi nói chuyện thì cánh tay dùng sức, bả vai cùng với các đốt ngón tay có một luồng khí lưu nhỏ yếu di chuyển, vù một tiếng, đại chuỳ lập tức trở về, mà chuỳ trên tay trái của Đồng Phi lại một lần nữa bay ra, “Ra cho ta!” Đại chuỳ lại một lần nữa hướng về phía Diêm Hành bay tới.

Tay của Diêm hành còn chưa khôi phục thì lại thấy một chuỳ bay tới cho nên gấp gáp đem thương lên đỡ. Chuỳ hung hăng nện mạnh vào cán thương làm cho cán thương được làm bằng thép tốt cong lại, Hai tay của Diêm Hành máu tươi đầm đìa, rớt cụp làm rơi thương. Đúng lúc này chuỳ thứ ba của Đồng Phi cũng đã tới, Diêm Hành nào dám đánh tiếp, thân thể dán trên lưng ngựa chột nghe trên lưng vang lên thanh âm vang lên, thân thể truyền đến một trận đau nhức, áo giáp bị bay toán loạn, sợi xích kia bám trên giáp trụ của hắn làm cho phía sau lưng hắn máu tươi đầm đìa.

“A!!!! Đau chết ta!”

Diêm Hành hét thảm một tiếng, giục ngựa chạy đi.

Đồng Phi cũng không đuổi theo, hai tay hai chuỳ liên tục vũ lộng, chuỳ đến đâu huyết nhục đi đến đó.

Có quái vật là Đồng Phi gia nhập lập tức làm cho đám người Bắc Cung Bá nhất thời giảm đi áp lực.

Mà Kim Thành quận bởi vì Diêm Hành bại trận cho nên quân tâm có chút tan rã, về phần ba người Trình Ngân chứng kiến Đồng Phi uy phong lẫm lẫm bộ dáng đàng đàng sát khí thì chưa chiến mà đã sinh sa khiếp ý, làm gì dám hướng Đồng Phi giao thủ?

Cứ như vậy, đoàn người Đồng Phi đã chạy đến cửa Nam thành. Nhưng khi tới Nam thành thì hắn không phát hiện ra đám người của Bùi Nguyên Thiệu!

Đại môn đã khoá, còn có móc khâu ngàn cân áp cửa, chung quanh còn có hơn mười cỗ thi thể, Đồng Phi liếc mắt một cái đã nhận ra, đó là gia binh mà hắn giao cho Bùi Nguyên Thiệu.

Phía trên Cổng thành đột nhiên hiện lên sáng rực.

Hàn Toại đứng ở lỗ châu mai, quân binh hai phía đều đã giương cung lên.

“Đồng gia Cự Ma Nhi còn không xuống ngựa đầu hàng!”

Bùi Nguyên Thiệu chẳng lẽ đã chết rồi sao? Nhìn các thi thể dưới mặt đất thì không thấy có hắn, chắc là có thể trốn ra được ngoài thành rồi.

Phía sau đám người Bắc Cung Bá chật vật không chịu nổi.

Từ Phủ thái thú chạy ra lại không đến hai mươi người, phía sau lại có truy binh đang chạy tới, phen này hắn là xong rồi.

Đồng Phi ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Toại. Hàn Toại mặc dù chiếm hết thượng phong nhưng trên mặt không toát ra nửa điểm mừng rỡ.

“Đồng gia Cự Ma Nhi, còn không buông vũ khí!”

Cự Ma Nhi? Đồng Phi đột nhiên cất tiếng cười to, tên này quả thật rất dễ nghe, hắn điểm chuỳ trước mặt Hàn Toại nói: “Họ Hàn kia, ngươi nếu thông minh thì nhanh mở cửa thành, ta có thể xem chuyện tình hôm nay không có việc gì xảy ra, nếu không, một ngày nào đó ta sẽ mang binh giết hồi Kim Thành quận, giết Kim Thành quận chó gà không tha.”

Hàn Toại cũng không tức giận, “Cự Ma Nhi, ngươi hiện tại đang bị nhốt lại, cứ nhiên còn khẩu xuất cuồng ngôn, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, ngàn vạn mũi tên bắn ra, ngươi cho ngươi có thể sống sao? Mặc dù ngươi vũ dũng, ngươi cho rằng ngươi là người sắt sao? Mà dù ngươi là người sắt thì có thể ngăn cản được bao lâu? Hãy nghe lời khuyên của ta xuống ngựa đầu hàng. Ta thấy ngươi một thân bản lĩnh sẽ tha cho ngươi khỏi chết, như thế nào?”

Thân thể Đồng Phi đột nhiên nghe mấy tiếng vang nhỏ, phương pháp vận chuỳ của Phục Ba tướng quân nhất thời nổi lên tác dụng, vốn đã rất mệt mỏi lại đau nhức không ngờ đã khôi phục được tám phần thực lực.

Hắn cũng không trả lời, chùy trong tay phải liền rời tay! Oanh một tiếng, thiết chùy ngàn cân áp đỉnh đánh mạnh vào cửa thành.

Gã gia hỏa này định làm gì? Chẳng lẽ hắn muốn đánh cho cửa thành sụp? Không chỉ có Hàn Toại đang ngăn ra mà ngay cả đám người Bắc Cung Bá cũng không hiểu được, A Sữu điên rồi sao? Hắn làm như vậy để làm gì?

Rất nhanh hành động của Đồng Phi đã chứng minh hành vi của hắn.

Chùy trong tay phải vừa ra thì hắn liền giục ngựa nhằm về phía cửa thành, tay trái giơ chùy lên, dùng tất cả khí lực, hét lớn một tiếng “Đổ!”

Chỉ nghe Oanh, oanh, oanh ba tiếng giống như trời sụp đất nứt, ở phía đầu tường mọi người cảm thấy mặt đất không ngừng run rẩy.

Mà cửa thành được áp ngàn cân không ngờ bị Đồng Phi đánh ra ba chùy liền bị bay ra ngoài, một nửa cửa thành lại đang bị sụp xuống, xuất hiện vô số đạo uốn lượn lan tràn đi khắp nơi tạo thành vô số khe hở làm cho người ta nhìn mà ghê người.

Khi cửa thành đang mở rộng ra, Đồng Phi khẽ quay đầu ngựa hét lớn: “Tỷ phu, lúc này không đi thì còn chờ đến lúc nào?”

Đám người Bắc Cung Bá lập tức tỉnh ngộ giục ngựa chạy ra khỏi thành.

Đồng Phi cũng không có nhìn hai thanh đại chùy rơi trên mặt đất.

Sau khi hắn ra khỏi thành cũng không có lập tức đi mà ngẩng đầu nhìn về phía tường thành, quát lớn: “Hàn Toại.... Nếu đại tỷ của ta xảy ra chuyện gì, ta ngày khác sẽ đem toàn bộ lực lượng của Đồng Phủ ngựa đập nát Kim Thành lấy đầu chó của ngươi.”

Lời vừa dứt, đánh ngựa giong roi, chỉ để lại đám quân binh Kim Thành đang ngơ ngác.

Hơn nửa ngày, ba người Trình Ngân mới kịp phản ứng, “Đuổi, đuổi cho ta!”

“Không cần đuổi theo!”

Hàn Toại đứng trên tường thành quát lên một tiếng chói tai, sắc mặt hắn âm tình bất định, khoé miệng mang theo nụ cười chua xót.

Đồng thị một môn ở Tây Lương được xưng là ngang ngược, quả nhiên có ngang ngược tư bản, vốn kế hoạch là hoàn hảo, nhưng không ngờ....

Bên người có thân tín hỏi: “Chủ công, nếu cứ để bọn họ đi chỉ sợ đối với chúng ta là phi thường bất lợi.”

Hàn Toại hai tròng mắt chợt loé ra hàn quang, “Lập tức mang theo danh thiếp của ta, báo cho ba mươi sáu Khương bộ làm cho bọn họ ngăn những người đó lại cho ta, không cần nói cho bọn họ là đang ngăn cản ai, chỉ nói những người này là địch nhân của ta, nhìn thấy bọn họ thì giết cho ta.... Còn nữa, thông tri cho Lang Khương thủ lĩnh nói rằng, điều kiện bọn họ ta đồng ý, bảo bọn họ ngăn chặn ở Tiểu Âm Sơn.”

Tiểu Âm Sơn chính là đường mà đám người Đồng Phi trở về Lũng Tây.

Hàn Toại suy nghĩ một lát, lại nói với gã thân tín bên cạnh: “Phái người báo cho Đột đương thủ lĩnh, nói là thời gian tụ hội chậm lại, Cự Ma Nhi một ngày không chết thì cuộc sống của ta sẽ khó yên tĩnh.... A, đây không phải là Ngạn Minh sao? Hắn đứng đó làm gì?”

Không biết khi nào thì Diêm Hành đã băng bó các vết thương đang đứng nơi cửa thành.

Trước kia Diêm Hành có thể nói là tâm cao khí ngạo, tự nhận thiên hạ nếu hắn đứng thứ hai thì sẽ không có ai là người thứ nhất, nhưng nào ngờ đánh với Đồng Phi lại thảm bại mà lui.

Hắn biết rõ là hắn chiếm đại tiện nghi, tuy rằng cuối cùng Đồng Phi Xuất kỳ bất ý * (Đánh cho người ta không kịp đề phòng) nhưng hắn thua chính là thua.

Ở trong Tuyết dạ, mặt đất để lại một dấu chân ấn rất nhanh bị tuyết bao phủ.

Diêm Hành bị thương cũng không nặng, khoác một kiện áo da thú, xoay người xách lên đại chuỳ mà Đồng Phi để lại thì có chút trầm xuống, tuy rằng có thể múa nhưng không thể phủ nhận là đã cố hết sức. Một tay Diêm Hành mang theo một thanh đại chuỳ đánh lên tường thành.

Cự Ma Nhi, ta và người sớm hay muộn còn tái kiến! Ta Diêm Ngân Minh thề, tụi tay ta sẽ đã bại người... Ta muốn dùng chuỳ của người đánh cho người tâm phục khẩu phục!

51. Chương 51: Người Ở Hiểm Cảnh

Đồng Phi phá cửa thành xong liền đi phía sau áp trận. Chạy được hơn mười dặm thì đã không nhìn thấy bóng dáng của Kim Thành quận thì hắn mới phun một ngụm tiên huyết.

Đánh ra tam chuỳ có thể nói là đã hao hết toàn bộ khí lực của hắn. Chẳng những hắn mà ngay cả Lắm tấm thú hắn cưỡi cũng chống đỡ không được. Đồng Phi rất rõ ràng tình trạng trước mắt, cho dù hắn có thể cầm đại chuỳ nhưng lăm tấm thú cũng vô pháp tiếp tục chở hắn, cho nên đành cưỡng chế phun máu ra để rút lui khỏi Kim Thành quận.

Ngụm máu này vừa phun ra thì trên người hắn đã không còn nửa điểm khí lực. Mà lăm tấm thú cũng đã đến cực hạn không thể mang theo hai người trên lưng nữa cho nên chân mềm nhũn, hí lên một tiếng rồi ngã quỵ trên tuyết.

Đồng Phi cảm thấy thân thể chấn động, liền từ lưng của Lắm tấm thú văng ra ngoài.... Không thể để cho tỷ tỷ bị thương... Hắn dùng một chút khí lực còn sót lại đột nhiên xoay người làm ỳnh úp mặt xuống tuyết.

“A Sữu!”

“Chủ nhân... Ngài bị làm sao thế?”

Đồng Thiết cùng với Bắc Cung Bá thấy bộ dạng của Đồng Phi thì không khỏi hoảng sợ. Cho nên vội vàng dừng ngựa, Đồng Thiết vội vàng cầm dây cương của lăm Tấm thú, Bắc Cung Bá lập tức ôm Đồng Phi ra cỡi bỏ dây lưng bên hông Đồng Phi ra rồi ôm Đồng Ngọc vào lòng.

Bắc Cung Bá đẩy Đồng Phi nhưng không thấy hắn có nửa điểm phản ứng, chỉ thấy khuôn mặt của Đồng Phi vàng như nền, không có nửa điểm huyết sắc.

“A Sữu tỉnh lại, tỉnh lại a!”

Tiếng gọi dồn dập ầm ỹ cũng không làm cho Đồng Phi tỉnh lại mà ngược lại làm cho Đồng Ngọc từ từ mở mắt.

“Bắc Cung, đây là nơi nào? Chúng ta đều chết hết rồi sao..... A Sữu làm sao vậy?”

“Đại muôi, muôi tỉnh rồi, rốt cục tỉnh rồi!” Bắc Cung Bá chợt nảy ra muôn vàn bi thương cùng vui mừng, lại không nói nên lời. Đồng Ngọc tỉnh nhưng Đồng Phi lại hôn mê, việc này không phải tin tức tốt, ít nhất là trong tình huống thế này.

Đồng Ngọc thân thể bị trúng kịch độc, tay chân không có nửa điểm khí lực. Nàng rất rõ ràng, tuyệt đối không thể nóng lòng, càng nóng lòng thì khí huyết lưu thông càng mau như vậy thì chết cũng càng nhanh. Mà trong tình huống như thế này thì nàng không thể chết.

Đồng Ngọc vẫn duy trì bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Bắc Cung, A Sữu một người đánh tới sao?”

“Không, hắn còn mang theo một số người!”

Bắc Cung Bá ngẩng đầu nhìn lại không khỏi cười khổ. Đồng Phi mang đến hai mươi gia tướng trước khi vào được Phủ Thái thú thì chết mất vài người, hiện tại theo bọn họ từ trong Kim Thành giết ra chỉ còn sống đúng một người.

“Người lại đây!”

Gã gia tướng vội vàng đi đến bên cạnh Bắc Cung Bá, Đồng Ngọc mở miệng hỏi: “Những người khác đâu? A Sửu để cho bọn họ đi tới chỗ nào?”

“Trước khi công tử vào thành thì cho Đồng đầu lĩnh cùng với Lục cô nương mang theo những người khác đi đến phía tây nam, nghe nói ở đó có một thị trấn bỏ hoang, về phía Đồng đầu lĩnh có đi tới chỗ ấy hay không thì tiểu nhân không biết.”

Đồng Ngọc kịch liệt ho khan, cầm lấy tay Bắc Cung Bá nhẹ giọng nói: “Bắc Cung, trước tiên hãy dẫn mọi người đến cái thị trấn kia, chỗ ấy chúng ta trước kia hình như đã giao dịch ở đấy. Hiện tại không phải thời điểm để nghỉ ngơi.”

Bắc Cung Bá gật gù đầu, ôm lấy Đồng Ngọc đặt ở trên ngựa của hắn. Sau đó bồng Đồng Phi lên ngựa của Đồng Thiết, hắn cùng với Đồng Ngọc cưới một con, Đồng Thiết cùng với gã gia tướng kia cưới một con. Lắm tấm thú không có ai cưới để cho nó đi theo phía sau, nhìn nó thì không thể cưới được.

Tuyết hôm nay rơi xuống đúng một đêm.

Đến lúc trời hừng sáng thì thế giới chính là một mảnh trắng phau, thiên địa một màu. Ánh thái dương từ chân trời dâng lên cũng chính là thời tiết này khó mà có được, rất xa thì đã thấy bóng dáng của thị trấn.

Đồng Thiết nhảy xuống ngựa nói gã gia tướng đi báo tin. Hắn một tay nắm ngựa chở Đồng Phi, một tay cầm cương Lắm tấm thú chậm rãi đi theo mọi người.

Không đầy một khắc thời gian thì thấy một đội nhân mã chạy nhanh mà tới cầm đầu chính là hai người Đồng Triệu và Lục Y.

“Công tử đâu? Công tử ở đâu?”

Lục Y từ xa hô lên, thanh âm thật dễ nghe đối với đám người đã kiệt sức thì quả thực giống như nhạc tiên.

Rốt cục xem như đã thoát hiểm. Tuy rằng chính là tạm thời nhưng so với cuộc sống khi nào cũng đề phòng thì tốt hơn nhiều.

Đồng Phi hôn mê lần này thì đã là một ngày.

Khi hắn tỉnh lại thì trời bên ngoài đã tối, thạch ốc tuy đơn sơ nhưng lại rất sạch sẽ. Ở trong phòng có một đồng lửa hừng hực bốc cháy. Phía trên là một ấm nước, hơi nước từ vòi phun ra làm cho căn phòng này càng thêm ấm áp, ngoại trừ Đồng Phi thì trong phòng không có ai, phía bên ngoài im ắng, thỉnh thoảng chỉ nghe tiếng thở của chiến mã. Muốn chống người đứng dậy thì chỉ cảm thấy thân thể đau giống như muốn xé ra. Cái loại cảm giác này làm cho người ta cảm thấy vô lực, Đồng Phi vội vàng nằm xuống lại. Hắn nhắm mắt lại trong đầu ong ong vang lên, Đồng Phi biết, đây chính là do hắn đã kiệt sức giống như đèn dầu sắp tắt, cho nên hắn từ từ hô hấp theo bộ công pháp Ngũ Cầm hí mà năm đó lão nhân trong thôn đã truyền cho hắn tiến hành thổ nạp, ước chừng nửa nén hương thời gian thì đã có cảm giác tốt hơn một chút. Trên người đã có một chút khí lực, Đồng Phi dấy dựa muốn đứng lên. Hắn muốn biết đây là địa phương nào, tỷ tỷ cùng với tỷ phụ có an toàn không?

Hai chân vừa chạm đất thì một trận chóng đầu hoa mắt. Đồng Phi lại nhắm mắt lại sau một lúc thích ứng thì mới mở mắt ra hướng ngoài nhà đá đi ra, vừa mở cửa thì một cổ gió lạnh đập vào mặt hắn. Đồng Phi không khỏi đánh một cái rùng mình, hắn vội vàng nắm thật chặt áo khoác lúc này hắn mới ổn định lại, trước kia loại nhiệt độ này làm sao hắn để vào mắt?

Trên cổ một đám lông hoàng sắc, một con ngựa tướng mạo xấu xí đứng ở cửa chứng kiến Đồng Phi liền kêu lên một tiếng chạy tới, đem cái đầu to dụi nhẹ vào ngực của Đồng Phi.

“A Sửu?”

Vừa thấy Sư tông thú tâm tình Đồng Phi đang căng thẳng thì cũng nhanh chóng hạ xuống. Sư tông thú đi theo đám người Đồng Triệu, chắc khi hắn hôn mê thì tỷ phụ cũng đã mang hắn hội hợp với đám người Đồng Triệu. Không biết Tỷ tỷ bây giờ thế nào!

Đồng Phi ôm đầu Sư tông thú A Sưu trong lòng lại nghĩ đến tỷ tỷ. Hắn đang muốn tìm người để hỏi tình huống thì đột nhiên trên cây đại thụ có bóng người nhảy xuống, đi tới trước mặt Đồng Phi quỳ xuống mừng rỡ nói: “Chủ nhân, ngài đã tỉnh!”

“Tiểu Thiết? Người từ nơi nào xuất hiện?”

52. Chương 52: Tái Kiến Tỷ Tỷ

Đồng Ngọc nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt không có nửa điểm huyết sắc. Hai tròng mắt nàng khép hờ tựa hồ như đang suy nghĩ, nhưng cũng giống như đang nghỉ ngơi, bất quá hô hấp của nàng có chút không ổn định, lúc thì dồn dập lúc thì bình lặng, có đôi lúc thì kịch liệt ho khan từ trong khoé miệng còn mang theo một dòng máu đen.

Đây không phải lần đầu tiên Đồng Phi chứng kiến bộ dạng này của Đồng Ngọc, nhưng so với lần đầu tiên nhìn thấy thì có vẻ đã nặng hơn.

Bác Cung Bá ngơ ngác ngồi bên người Đồng Ngọc, hai mắt vô thần, khi hắn chứng kiến Đồng Phi thì trong nháy mắt cặp mắt giống như cá chết kia đột nhiên sáng lên, hắn vội vàng chạy tới cầm tay Đồng Phi.

“A Sưu, mau tới cứu tỷ tỷ người... Ta biết người luôn có biện pháp, người nhất định có biện pháp cứu tỷ tỷ của người phải không?”

Đồng Phi cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Đồng Ngọc không nói được một lời. Hắn có thể có biện pháp sao? Hắn cũng không phải thần tiên. Đời trước chỉ học sơ qua mấy thủ đoạn chữa thương đơn giản, nhưng đều là trị liệu ngoại thương, không nói đến hắn không biết Đồng Ngọc trúng loại độc gì, nhưng cho dù hắn biết thì hắn cũng sẽ chữa được sao? Đoàn người không mang theo giải độc sư, những tài liệu này hắn đi đâu mà kiếm?

Thanh âm của Bác Cung Bá dần yếu đi, cười chua xót, trong lòng cũng biết đây là đang làm khó Đồng Phi. Làm thế đệ (em vợ) Đồng Phi làm cũng hết sức rồi, ít nhất hắn cũng đã cứu hai vợ chồng từ trong Kim Thành Quận ra, không phải sao? Nhưng chính mình thì sao, là trưởng phu của Đồng Ngọc nhưng lại làm được gì? Bác Cung Bá cảm giác mình rất ngu, luôn hướng về văn hoá Trung nguyên, luôn khát vọng mình có ngày sẽ được danh sĩ Trung nguyên thừa nhận. Nhưng nếu hắn có thể dành nhiều một chút tâm tư xử lý chuyện của bộ lạc, có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ không phát sinh. Nhắm mắt lại, Bác Cung Bá thở dài một hơi.

Cũng chính lúc này Đồng Ngọc lại đột nhiên mở mắt.

“A Sưu...”

“Tỷ tỷ!”

“Đại muội...”

Đồng Phi cùng với Bác Cung Bá cùng cất tiếng, Đồng Ngọc nhìn bọn hắn, khuôn mặt nhợt nhạt lộ ra chút tươi cười.

“Bác Cung, ta muốn trò chuyện với A Sưu một lát.”

Bác Cung Bá ngẩn ra, gật đầu rồi đứng dậy đi ra cửa.

Lúc đi ra cửa hắn còn kêu Lục Y đang đứng hầu hạ đi ra ngoài rồi thuận tay đóng lại cửa phòng.

Đồng Phi có loại cảm giác không rõ ràng, nhìn khí sắc của tỷ tỷ rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

“Tỷ tỷ...”

“Bác Cung là người tốt, là người rất tốt. Chỉ tiếc rằng hắn sinh ra ở Tây Lương, hơn nữa lại là một Khương nhân. “

Đồng Ngọc muốn đưa tay vuốt ve hai má của Đồng Phi nhưng lại cố hết sức, Đồng Phi nhìn thấu ý tứ của tỷ tỷ cho nên vội vàng cúi người xuống, làm cho bàn tay của tỷ tỷ dán trên khuôn mặt hắn.

“Lúc này đây, chúng ta gặp nạn.... Ha ha, Đồng Ngọc ta sống đã hai mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên chịu thiệt thòi như vậy, ngay cả cơ hội trả thù cũng không có.”

“Tỷ tỷ, tỷ chớ nói nhảm, tỷ sẽ khỏe lại!”

Đồng Phi vội vàng cắt lời của Đồng Ngọc: “A Sữu nếu còn một hơi thì nhất định mang theo tỷ tỷ giết hồi Lâm Thao. Đến lúc đó chúng ta sẽ nói cha tị tập đại quân giết đến Kim Thành bắt sống Hàn Toại làm cho hắn thiên đao vạn quả.”

Đồng Ngọc nở nụ cười nhưng đồng thời cũng ho khan không ngừng. Hơn nửa ngày nàng mới chậm rãi nói: “A Sữu, đây chính là đệ nói... Muốn đem Hàn Toại thiên đao vạn quả.”

“Đệ đảm bảo, đệ đảm bảo!”

Nụ cười trên khuôn mặt Đồng Ngọc biến mất, chăm chú nhìn Đồng Phi trong mắt hiện lên sự hiền lành.

Chẳng biết tại sao Đồng Phi giờ khắc này tỷ tỷ rất giống một người, rất giống người mà khi hắn vừa sinh ra đã nằm bên cạnh hắn.

Tỷ tỷ rất giống nương!

Đều xinh đẹp như vậy, khi cười lộ lên quả thật rất xinh đẹp.

Đời trước không có nương, đời này cũng không có nương, nguyên tưởng rằng tỷ tỷ là lão thiên gia phái đến để đền bù cho tiếc nuối trong lòng hắn, nhưng nào ngờ cũng.... Lớn như vậy Đồng Phi chưa từng khóc qua một lần, nhưng giờ phút này hắn nhẹn không được đã chảy nước mắt.

“A Sữu, không được khóc!”

Đồng Ngọc lau nước mắt trên khuôn mặt của Đồng Phi, “Nam nhi Đồng gia đổ máu không rơi lệ. Nước mắt của Đại trưởng phu lại càng không thể rơi, A Sữu của nhà chúng ta trong lòng tỷ tỷ chính là một Đại trưởng phu đỉnh thiên lập địa, ngàn vạn lần không thể đổ lệ, nếu không tỷ tỷ sẽ thất vọng.”

Đồng Phi mím môi lại, gật gật đầu nhưng nước mắt lại không ngừng chảy ra.

“A Sữu, nói cho tỷ tỷ biết, đệ rốt cục có bí mật gì?”

“Bí mật?”

Đồng Phi nhìn khuôn mặt tỷ tỷ, cuối cùng cũng hiểu được ý của nàng. Hắn lau khô nước mắt ôm tỷ tỷ vào lòng ngực, “Tỷ tỷ, kỳ thật.... tại cơ thể này của đệ cùng với linh hồn đều không phải của A Sữu. Đệ đến từ tương lai, đến từ nơi....”

Đồng Phi ôm thân hình tỷ tỷ, đem những điều mà hắn biết liên kể hết cho tỷ tỷ. Bí mật mà mười ba năm cất dấu ở trong lòng được kể ra tất cả, hắn đem những điều mà hắn biết nói cho Đồng Ngọc. Mà Đồng Ngọc lại bắt đầu trấn tĩnh, chậm rãi nghe Đồng Phi nói chuyện.

“A Sữu, đệ nói nữ nhân tương lai cũng có thể làm nữ cường nhân sao?”

“Có thể, nhất định có thể... Tỷ tỷ nếu sinh ở thời đại kia thì nhất định là một người nương tử giỏi, là một nữ cường nhân.”

“Ta thật sự rất muốn sinh hoạt ở thời đại kia a, không biết sẽ có tư vị như thế nào?”

Đồng Ngọc nhẹ giọng nỉ non, “Tỷ tỷ cả đời mạnh mẽ, thường hận mình không phải nam nhi, tuy gả cho Bắc Cung Bá, hắn tuy rằng rất tốt với tỷ, nhưng tính tình lại rất yếu đuối. A Sữu, đáp ứng tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ có chuyện thì hãy chiếu cố tỷ phu của đệ.”

“ ệ sẽ, đệ nhất định sẽ chiếu cố tỷ phu!”

“Cuộc đời này tỷ tỷ may mắn nhất là sinh ở Đồng gia, có một phụ thân vũ dụng. Hiện giờ tỷ tỷ chết cũng vui vẻ bởi vì tỷ tỷ có một đệ đệ càng thêm vũ dụng, nhưng tiếc nuối lớn nhất của tỷ tỷ chính là không thấy

A Sứu rong ruổi sa trường, kiến công lập nghiệp... Đáp ứng tỷ tỷ, nhất định phải chiếu cố tốt cho phụ thân, chiếu cố tốt cho nhà của chúng ta, chiếu cố tốt cho chính đệ.”

Nước mắt của Đồng Phi như suối trào, dùng sức gạt đầu, không nói lên được lời nào.

“Ta hận, ta thật hận.... không thể nhìn A Sứu nhà chúng ta công thành danh toại, không thể nhìn A Sứu thành gia lập nghiệp.” Đồng Ngọc giơ tay lên vuốt khuôn mặt của Đồng Phi. Nàng cười, đồng dạng nước mắt cũng chảy xuống, bàn tay chậm rãi vô lực buông thõng xuống.

Nước mắt chảy dọc theo áo của nàng, Đồng Ngọc, nữ nhân hai mươi hai tuổi trong lòng của đệ đệ mà nàng yêu mến nhất vĩnh viễn đang ngủ.

Đồng Phi cầm chặt lấy tay Đồng Ngọc, dùng sức dán chặt trên khuôn mặt của mình.

“Tỷ tỷ....”

Hắn dùng sức lắc mạnh Đồng Ngọc, hy vọng tỷ tỷ có thể mở mắt, hắn khóc to: “Không cần dọa A Sứu, không cần dọa A Sứu.... Tỷ đã đáp ứng muốn tặng cho A Sứu một đầu tuyết ngao, tỷ đã đáp ứng với A Sứu là muốn xem A Sứu cùng với Lục Y bái thiên địa, tỷ tỷ, người nói dối, tỷ nói dối a, người nhanh nhanh tỉnh a!”

Tiếng khóc vang vọng ra phía ngoài cửa, Trong lòng Bắc Cung Bá run lên, bàn tay nắm chặt, thân thể ở trong tuyết không tự chủ được run lên.

Đột nhiên hắn ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng.

“Đại muội!”

Nước từ trong khe mắt hắn chảy ra, không ngừng nhỏ xuống mặt tuyết.

Bóng đêm thâm trầm, Đồng Phi cùng với Bắc Cung Bá đứng lẳng lẳng ở trước một đàn gỗ.

Đồng Ngọc nằm ở phía trên, Nàng được thay một bộ quần áo sạch sẽ, Lục Y tỷ mỹ chải từng sợi tóc cho nàng làm cho chúng ở trong gió tung bay.

Người ở trong thị trấn tất cả đều tới đây, ngoại trừ những người phải tuần tra thì tất cả đều đến.

Đồng Ngọc không những ở Đồng gia có uy vọng mà ngay cả ở Phá khương cũng rất có uy vọng. Nàng có sự hiền thực của nữ tử Trung nguyên lại có sự hào phóng của Khương nhân. Ở Khương nhân hơn mười năm, nàng có thể lên ngựa giương cung, cũng có thể vây quanh lửa trại uống rượu với Khương nhân. Ở trong mắt của Khương nhân, nàng không chỉ là bình hoa của trung nguyên mà còn là người có thể lãnh đạo bọn họ.

Lục Y, Đồng Thiết, Đồng Triệu cùng với Sư tông thú A Sứu cùng với Bắc Cung Bá đều đứng phía sau Đồng Phi.

Sư tông thú tựa hồ biết chuyện gì xảy ra, con người nhiều màu toát ra nhàn nhạt bi thương, mà Lục Y lúc này khóc giống như một lệ nhân.

Về mặt của Bắc Cung Bá ngưng trọng, miệng không ngừng niệm chú yên hồn khúc của Khương nhân, tiếng ca thê lương quanh quẩn trong bóng đêm nghe thực sự rất thê lương.

Một khúc yên hồn ca xướng xong, hắn từ tay Đồng Triệu tiếp nhận cây đuốc.

“A Sứu, chúng ta không thể mang theo thi thể của tỷ tỷ người về cho nên đành phải dùng phương pháp cổ xưa nhất... Ta tin tưởng nàng bây giờ rất muốn về nhà. Nàng cũng đã rất nhiều lần nói với ta, cảnh chiều ở Lâm Thao rất đẹp, nàng thích ở mục trường nhìn mặt trời lặn.”

Bàn tay Đồng Phi run rẩy tiếp nhận cây đuốc.

“Đi, người là thân đệ đệ của nàng, người chăm đi.”

Khuôn mặt Đồng Phi lúc này đã đầy lệ, hần gian nan cất bước rồi run rẩy đem cây đuốc đặt ở đồng cỏ khô. Hoả diễm hừng hực chiếu sáng cả chân trời. Bông tuyết bay múa trong hoả diễm rồi hoà tan, hoá thành bọt nước nhỏ giọt trên mặt Đồng Phi.

Đây nhất định là nước mắt của tỷ tỷ...

“Trời đã sáng, người mang tỷ tỷ người đi thôi.”

“Còn huynh?”

Ánh mắt Bắc Cung Bá bằng hàn, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Ta không đi, ta muốn lưu lại, có đôi lúc ta nằm mơ cũng muốn rời khỏi nơi này, nhưng hiện tại ta đã rõ, nơi này chính là gốc của ta, nơi này còn có thân nhân còn có cừu nhân của ta.”

“Huỳnh...”

“A Sữu, ta rất hiểu Hàn Toại, hần nhất định sẽ có hậu chiêu, mặc dù ta có thể sống tới Lâm Thao nhưng cũng khó thoát khỏi cái chết. Bắc Cung Bá ta tuy rằng yếu đuối, nhưng dòng máu ta đang chảy chính là máu của Khương nhân, ta sẽ không chạy trốn, ta sẽ lưu lại, ta muốn cho bọn họ biết ta sẽ không cho ý đồ của bọn họ như ý nguyện.”

“Nợ máu phải trả bằng máu!”

Đám Khương nhân đi theo Bắc Cung Bá đều la lên, cầm binh khí trong tay hươ lên.

Bắc Cung Bá nhìn Đồng Phi cười nói: “Thấy được chưa? Nếu ta cứ như vậy bỏ trốn thì ta sẽ làm cho bọn họ thất vọng...”

“Nhưng ta đã đáp ứng tỷ tỷ...”

“A Sữu, nghe lời tỷ phụ, tỷ tỷ của người đối với người ký thác rất lớn, chỉ hy vọng người không được quên nàng, càng không được quên đoạn thù hận này, Tây Bắc là địa bàn của Bắc Cung Bá ta, hơn nữa ta chính là Tây bộ đô úy.... Hàn Toại muốn giết ta cũng không dễ dàng như thế.

Đồng Phi cũng không mở miệng mà chỉ lẳng lẳng nhìn vị tỷ phụ này.

Có đôi khi hần rất khinh thường vị tỷ phụ này, nhưng hiện tại hần đột nhiên hiểu được tỷ tỷ vì cái gì mà gả cho hần. Vì trong lòng tỷ tỷ hần chính là nam nhân có tâm huyết, nam nhân có tôn nghiêm.

“Theo ta nghĩ, Hàn Toại nhất định sẽ phong toả đường về của người, chỉ sợ người muốn trở về thì cũng phải trải qua nhiều trận chém giết, ta nghe nói Lang Khương từng xuất hiện qua ở Tiểu Âm sơn, nói không chừng.... Khi người hồi Trung nguyên phải nói cho phụ thân báo với triều đình là Hàn Toại muốn làm phản, nhất định phải cẩn thận. Người nhớ là phải đi về phía Tây Nam, đi vòng qua tích núi đá, chỉ cần tới Bạch Mã khương lãnh địa thì đã an toàn, ta cùng với Bạch mã khương thủ lĩnh Đằng Tử câu là kết nghĩa kim lan, rồi hần sẽ đưa người hồi Lâm Thao.”

Bắc Cung Bá nói xong nhẹ nhàng xoay người. Hần đứng bên cạnh hoả diễm đang hừng hực cháy, nhẹ giọng nói: “A Sữu, nghe lời tỷ phụ, đi thu thập đồ đi, khoảng cách trời sáng còn có chút thời gian, người còn có rất nhiều việc phải xử lý. Đúng rồi, lăm tám thú kia của người đã không cưỡi được nữa.”

“Ài?”

“Một lát nữa ta sẽ đem nó tới cho người, có đôi khi chúng ta phải có chút quyết tâm tàn nhẫn.”

Đồng Phi hiểu được ý tứ của Bắc Cung Bá, hần muốn Đồng Phi giết Lăm tám thú.

Nhớ đến Lăm tám thú đã đi theo Đồng Phi nửa năm, từ Lâm Thao theo đến đây phải nói là cũng bỏ ra rất nhiều công hiến. Nhưng không thể mang nó đi theo thì nó nhất định phải chết.

Bởi vì trên người Lăm tám thú có bí mật lớn nhất của Đồng Phi. Đó chính là cặp bàn đạp cùng với móng ngựa tuyệt không để cho người khác biết. Lăm tám thú chẳng những phải chết hơn nữa phải chết không toàn thây.

Đồng Phi nhẹ giọng nói: “Ta hiểu.”

“Tốt lắm, đi làm đi.... Ta muốn cùng trò chuyện với tỷ tỷ của ngươi, ngươi xem, nàng thật xinh đẹp!”

Hoả diễm đang thôn phệ Đồng Ngọc trong bóng đêm giống như tinh linh đang khiêu vũ, trong thoáng chớp hoả diễm kia giống như biến thành bộ dáng của tỷ tỷ tựa hồ đang mỉm cười với hắn, những thanh âm vang lên giống như tiếng ca của tỷ tỷ.

Đồng Phi nhện không được lại chạy xuống hai dòng nước mắt, hắn cắn răng một cái xoay người rời đi.

Đi theo còn có Đồng Triệu, Đồng Thiết, Lục Y, Sư tông thú cùng với năm mươi tên gia binh theo Đồng Phi từ Lâm Thao đến.

Khoảng hai nén hương thời gian, Lắm tấm thú đã được dắt tới trước mặt Đồng Phi. Nó đích xác không thể chạy, mà ngay cả thời điểm đi cũng khập khiễng.

Lục Y không đành lòng nhìn xoay người bước đi vào phòng, bởi vì thời đại này, ngựa có lẽ là đồng bọn tốt nhất, nếu tự tay giết chết đồng bọn cùng sánh vai chiến đấu với mình, nàng quả thực không đành lòng.

Thân hình Đồng Thiết liền run rẩy, vốn Đồng Phi không muốn cho hắn thấy, phải biết rằng hắn yêu ngựa như mạng a.

Giết, hay là lưu lại....

Lắm tấm thú không ngừng thở ra, cái đầu không ngừng xoa xoa vào cánh tay của Đồng Phi. Nó thậm chí còn không biết vận mệnh của mình mà còn giống như đang hướng về phía Đồng Phi làm nũng.

Đồng Phi dùng cánh tay ôm lấy cổ của lắm tấm thú, dùng má nhẹ nhàng xoa tông mao bóng mượt của nó. Hắn thật sự không đành lòng ra tay a!

“Chủ công, hãy để cho ta!” Đồng Triệu không đành lòng nhìn Đồng Phi làm như vậy.

“Không!” Đồng Phi đột nhiên nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, chăm chú nhìn vào đám người Đồng Triệu, ánh mắt hắn đỏ bừng, loé ra lệ quang: “Ngựa của ta thì chỉ có ta mới thể động, ai cũng không thể động... A Sư, nghe không, nếu ngươi hối hận thì hiện tại còn kịp!”

Nói xong, cánh tay Đồng Phi dùng lực, nắm tay khác hung hăng nện mạnh trên đầu của lắm tấm thú.

Máu tươi ầm ập phun trên mặt của Đồng Phi, trên khuôn mặt hắn hiện lên nụ cười, nước mắt theo đó mà chảy ra.

Đây là Tam quốc, đây chính là Tam Quốc mà ta mơ ước sao?

Đồng Phi đột nhiên ngẩng đầu phát ra một tiếng thê lương, hắn cười, hắn khóc, khuôn mặt xấu xí kia làm cho đám người Đồng Triệu cùng với Đồng Thiết suốt đời không quên.

Sư tông thú lặng yên không tiếng động, hai chân trước nó quỳ xuống hướng về phía Đồng Phi tuyên thệ trung thành.

53. Chương 53: Danh Câu Tượng Long

Lại một đêm đại tuyết làm cho thiên địa biến thành màu trắng xoá. Tuyết tuy rằng đã ngừng nhưng sắc trời vẫn âm trầm, thái dương tuy đã sớm mọc lên nhưng cũng đã bị những đám mây đen che khuất.

Bắc Cung Bá sai người dắt một con hắc mã đến trước mặt Đồng Phi.

Trong lòng ngực của Bắc Cung Bá đang ôm một chiếc bình dùng da thú bọc lại nhiều lớp phong kín lại, phía sau còn dẫn theo năm mươi danh tinh tráng Khương kỵ đang đứng phía sau biểu tình nghiêm trang lặng ngắt như tờ.

“A Sư, đây là tro cốt của tỷ tỷ ngươi, làm phiền ngươi đem nàng về nhà.”

Đồng Phi ngồi dựa vào cánh cửa nhưng cũng không có đứng dậy, hần ngẩng đầu lên trong mắt loé ra sự lạnh lùng, nhẹ giọng nói: "Tỷ phu, có muốn suy nghĩ lại lần nữa hay không? Kỳ thật chúng ta có thể đi, A Sữu tuy bất tài nhưng nguyện liều chết hộ giá ngài giết ra ngoài."

Ngữ khí tuy cứng ngắt nhưng Bắc Cung Bá biết sự quyết tâm của Đồng Phi rất lớn.

Bắc Cung Bá cười, đi đến bên cạnh Đồng Phi ngồi xuống. "A Sữu không nên khuyên ta, ý ta đã quyết. Ta là một gã Khương nhân, cho dù có đi Lâm Thao thì có thể làm được gì? Chẳng lẽ lại dựa vào Đồng gia nuôi sống cả đời hay sao? Ở chỗ này ít nhất ta cảm giác được mình còn sống, nếu ta theo người đi Lâm Thao, cho dù còn sống thì chỉ sợ là không khác gì đã chết..... Mà như thế Đại muội không thích."

Một câu cuối cùng này làm cho Đồng Phi á khẩu không trả lời được.

"Nếu tỷ phu đã quyết định, A Sữu cũng không nói nhiều."

Bắc Cung Bá duỗi tay ôm bả vai Đồng Phi, hai người tuy kém nhau hai mươi tuổi nhưng lại đứng tương xứng với nhau.

"Người bây giờ không có toạ kỵ, Sư tông thú hiện tại còn nhỏ, từ nơi này muốn vòng qua tích núi để về nhà ít nhất cũng mấy ngàn dặm đường, cho nên phải có một toạ kỵ tốt. Đây là con ngựa có danh Tượng Long, chính năm đó ta cùng với tỷ tỷ đoạt được từ một thương nhân Tây vực, bây giờ đúng là tuổi tốt để cưỡi.... Mặc dù không so được với sư Sông thú nhưng cũng không kém Xích thổ mã của phụ thân."

Bắc Cung Bá ôm tay Đồng Phi kéo đến trước mặt hắc mã. Con Ngựa Tượng long này cao chín thước, cái mông có một vùng xoáy. Nhìn qua một hình kim mao giống như ánh thái dương, nhìn qua cực kỳ dễ thấy.

Tượng Long từng xuất hiện qua thời Tuyên Đế, hơn nữa còn được lưu lại trong văn tự.

Đồng Phi biết, Kim mao dạng thái dương trên mông ngựa thì đại biểu cho đây là thốt ngựa đực, nếu nó là hình ánh trắng có hình dạng màu trắng thì đại biểu cho ngựa cái. Nhớ ngày trước lúc lần đầu tiên gặp thốt ngựa này Đồng Phi phi thường thích. Bất quá hần cũng biết đây là thốt bảo mã của Bắc Cung Bá rất yêu thích.

"Tỷ phu, huynh có ý gì? Tượng Long cho ta thì huynh sẽ cưỡi cái gì?"

"Ha ha, nơi này là Tây Lương chẳng lẽ lại thiếu ngựa tốt sao? Cùng lắm thì sau này cướp đoạt lần nữa.... A Sữu, người nếu cảm thấy ta thua thiệt thì ngày khác đưa cho ta mười thốt tượng long, ha ha, chỉ là một con súc sinh mà thôi, là nam nhi không nên để trong lòng."

Đồng Phi suy nghĩ một lát rồi chấp tay nói: "vậy thì A Sữu không khách khí!"

"Đây mới là huynh đệ của ta... Người đâu, đem đồ vật tới."

Đã có một Khương kỵ cầm một thanh nhận đao cùng với một thanh đại cung đem tới trước mặt Đồng Phi.

"Bình khí của người đã rút tại Kim Thành, bất quá còn có thanh nhận đao này ở chỗ của ta, nếu không người trở về sẽ bị mẫu thân trách cứ, thanh cung này là ta trước kia mua từ một thương nhân, tỷ tỷ người bảo nó là Long Bảo Điều Cung, mà về mặt khác chính là nếu không có sức mạnh như rồng thì không thể kéo nó lên, thanh cung này đã bên cạnh ta nhiều năm, nhưng tỷ phu cũng chỉ có thể kéo nó có ba lần, giữ bên người thì quá lãng phí cho nên tặng cho người."

"Tỷ phu...."

Bắc Cung Bá không nói hai lời, lấy long bảo điều cung cắm vào túi cung bên hông của Tượng Long, Sau đó Bắc Cung Bá thâm tình vuốt ve Tượng Long một lát, sau đó đột nhiên cười, "Ngựa này hiện giờ là của người, khi nào Sư tông thú trưởng thành hy vọng A Sữu đổi đôi tốt với nó."

Đồng Phi dùng sức gạt đầu sau đó giao tượng long cho Đồng Thiết cũng với Lục Y mang đi.

Bắc Cung Bá chỉ tay vào năm mươi Khương kỵ phía sau, "Phía sau là năm mươi danh kỵ, nhân số tuy rằng có chút đơn bạc, đáng tiếc tỷ phu bây giờ cũng là người nghèo túng, không có biện pháp cho người nhiều hơn, năm mươi người này đều đã đi theo tỷ phu nhiều năm, được tính là tâm phúc, ta đem bọn họ giao cho người, đây chính là chút tâm ý cuối cùng của ta đối với người."

Đồng Phi cũng không khách khí chấp tay nói: “Đa tạ tỷ phu!”

“Tốt lắm, trời đã sáng cũng nên khởi hành thôi...”

“Tỷ Phu....”

“Ta? Người cũng không cần quản. Ở địa hình Tây bắc này ta còn quen thuộc hơn người, người đi trước ta sẽ theo sau.”

“Tỷ phu, bảo trọng!”

Bắc Cung Bá cười cười tiến đến ôm lấy Đồng Phi. “A Sư, bảo trọng!” Nói xong hắn quay đầu bước đi, cũng không quay đầu lại liếc Đồng Phi một lần.

Tượng long tựa hồ ý thức được sắp phải chia tay với chủ nhân cho nên hí dài một tiếng, thân thể Bắc Cung Bá hơi run một chút lại tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Đồng Phi cắn môi, trong lòng thầm cầu nguyện cho Bắc Cung Bá, đợi cho đến khi thân ảnh của Bắc Cung Bá đã khuất chỗ góc phố.

“Lên ngựa!”

Đồng Phi ngẩng đầu hét lên một tiếng, đã có Đồng Thiết giữ Tượng long cho hắn phi thân lên, Tượng long lúc đầu có chút không thích ứng, cũng có chút không chịu, nhưng rất nhanh liền định chỉ xuống, tuy vậy có vẻ nó cũng có chút không thoải mái.

Đều nói Lương mã tự nhiên có linh tính, Tượng long được xưng là thần câu tất nhiên không thể thiếu linh tính. Chắc là Bắc Cung Bá cũng đã hướng đạo qua nó, cho nên tuy rằng không thích ứng với sự thay đổi chủ nhân nhưng nó cũng không kịch liệt phản kháng.

Nhìn theo đám người Đồng Phi rời đi, Bắc Cung Bá trầm ngâm một hồi lâu không nói.

Có thân vệ nhẹ giọng nói: “Chủ công, bây giờ chúng ta đi chỗ nào?”

“Đi chỗ nào?” Thần thái Bắc Cung Bá thoải mái lắc đầu nói: “Hàn Toại cùng với nhị đệ liên thủ thì Tây Bắc chúng ta có thể đi tới chỗ nào? Chúng ta chỗ nào cũng không đi, nhất quyết ở chỗ này, chúng ta nán lại một khắc thì A Sư an toàn một khắc... Ta đã không muốn sống nữa, các người nếu không muốn theo ta mất mạng thì hay nhanh chóng rời đi, ta nghĩ Hàn Toại cũng rất nhanh sẽ đến đây.”

Đám thân vệ một trận trầm mặc đều nhìn Bắc Cung Bá.

Mà Bắc Cung Bá lại đưa lưng về phía bọn họ, không nói một lời, tựa hồ như đang thưởng thức cảnh sắc động lòng người của thiên địa.

“Ta từ khi theo chủ công đến nay, chủ công cùng với chủ mẫu đối đãi với ta như người nhà... Ta nguyện cùng với chủ công cùng sống cùng chết.”

Bắc Cung Bá cũng không quay đầu, bàn tay nhẹ nhàng chùi những mũi tên nhọn thần sắc phá lệ tĩnh lặng.

“Các người cần phải suy nghĩ cho kỹ!”

“Chúng ta nguyện theo chủ công đồng sinh cộng tử.”

“Các người đều là huynh đệ tốt của Bắc Cung Bá ta.... Ha ha ha, truyền lệnh xuống, mọi người chuẩn bị, trời sáng sẽ tác chiến!”

“Vâng!”

Hơn mười gã thân vệ, cùng với mười gã hán tử đồng thời nhận lệnh, xoay người chuẩn bị tác chiến.

Nhóm Khương kỳ một trận xông xáo nhưng một lát cũng bình tĩnh trở lại, có cùng một ý tưởng với nhóm thân vệ, bọn họ muốn hợp lại đánh một trận tử chiến.

Phía chân trời có một trận tuyết như muốn dời cả trời đất, tiếng vó ngựa từ xa đến gần, giống như tiếng sét đánh.

Phía trên tường vây của thị trấn, các Khương kỵ đã giương sẵn cung để chuẩn bị chiến đấu với đám người chuẩn bị đến.

Đám người đến ước chừng khoảng ba nghìn người đều là Khương kỵ. Theo phía sau là mấy ngàn bộ binh Kim Thành, đao thương như rừng, hàn quang lóng lánh.

“Ta chính là tân nhậm Phá Khương chi vương Bắc Cung Bá Ngọc! Các người đều là con dân của phá khương, buông binh khí xuống thì tha cho các người không chết.”

Bắc Cung Bá nhìn Bắc Cung Ngọc đang ở dưới thành cười, nhanh như vậy đã muốn ta đem quên sao? Phá khương có một tập tục, Khương vương cũng có song tên. Nếu có một đứa con trai thì kế nhiệm Khương vương cũng chính là thừa kế tên của Lão vương.

Nhưng nếu Lão vương có hai đứa con trai thì đều chấp nhất tự. Phụ thân của Bắc Cung Bá được gọi là Bắc Cung Bá Ngọc thì hẳn cùng với đệ đệ của hắn đều chiếm trong đó một tự. Hiện tại Bắc Cung Ngọc lên làm Phá khương chi vương, hắn cũng biết hắn đoạt vương vị của huynh trưởng cho nên hắn mới thừa kế tên của Lão Vương, ý là Phá khương chưa bao giờ có người tên là Bắc Cung Bá.

Bắc Cung Bá đứng thẳng người, cung đã lắp tên.

“Nhị đệ, muốn làm Khương vương thì thử xem mũi tên ta có đồng ý không!”

Mũi tên phá không mà ra, mang theo tiếng gió hướng về phía Bắc Cung Ngọc bắn tới. Hai người cách nhau khoảng tám trăm bước, mũi tên này bay ra, nhanh như tia chớp. Lời của Bắc Cung Bá vừa xong thì hàn quang đã tới trước mặt của Bắc Cung Ngọc.

Mà Bắc Cung Ngọc đêm trước bị Đồng Phi đả thương, vết thương trên vai còn chưa có khỏi hẳn. Mắt thấy hàn quang lao tới, hắn vội vàng cử đao ra ngăn, nếu như dưới tình huống không bị thương thì lực đạo của mũi tên này cũng không làm khó được Bắc Cung Ngọc, nhưng vết thương trên vai Bắc Cung Ngọc không nhẹ, tiền tuy bị chặn lại nhưng vết thương lại vỡ toang ra, đau đớn kịch liệt làm cho hắn nhin không được hừ một tiếng, vừa mới ngẩng đầu thì lại thấy một chi mũi tên dài đã bay đến trước mặt hắn.

Lại nghe đang một tiếng giong dã, vết thương của Bắc Cung Ngọc làm cho hắn đau đến mức suýt bị ngã ngựa.

Chợt nghe Bắc Cung Bá cười lạnh nói: “Bổn sự như vậy cũng muốn làm Khương vương” Nhị đệ, ta đã nói qua, người còn khờ dại hơn ta rất nhiều.”

Bắc Cung Ngọc then quá hoá giận, đại đao trong tay hướng về phía thị trấn, “Giết, Giết tên kia cho ta!!!”

Hắn cũng có chút chột dạ, thậm chí không dám hô tên của Bắc Cung Bá, đi theo hắn ngoại trừ binh lính của Kim Thành thì còn có phần lớn là Khương kỵ mà suốt đêm hắn điều động tới, sau khi ra lệnh một tiếng, quận binh cùng với Khương kỵ gào thét hươ đao thương hướng về phía thị trấn đánh qua.

Bắc Cung Bá cười ha ha, “Nhị đệ, người giận sao? Những binh sĩ phá khương hãy nghe đây, Bắc Cung Bá ta ở đây, muốn đầu của ta thì cứ tới. Nhị đệ, ca ca ở chỗ này chờ người, để cho ta xem người có bản lĩnh gì mà làm Khương Vương.”

54. Chương 54: Tiến Thoái Lương Nan

Tường vây của thị trấn làm ra chỉ để ngăn cản bọn mã tặc cho nên cũng không tính là chắc chắn. Đám người Đồng Triệu sau khi tới đã cho người sửa lại cho nên cũng xem như khá chắc chắn. Cho dù như thế thì một tường vây nho nhỏ làm sao mà ngăn được Khương kỵ và quận lính Kim Thành đánh vào.

Sau một canh giờ thì toàn bộ thị trấn đã lâm vào một biển lửa. Mà ngay cả toà kiến trúc cao nhất của thị trấn là Thai Lý* (Đài theo dõi) cũng đã bị hoả diễm thôn phệ, đây cũng không phải do thủ hạ Bắc Cung Ngọc gây nên mà là do chính Bắc Cung Bá tự châm.

Khi Đồng Triệu tới đây thì cũng đã mang theo dầu từng bỏ chỗ này. Mà Bắc Cung Bá đã có lòng muốn chết cho nên trước khi đại chiến đã sai người tưới dầu từng lên tất cả phòng ốc cùng với Thai lý, nhìn phía dưới thì thấy những đồng củi khô được chồng chất như núi, một chút đốm lửa thì có thể cháy lan ra cả thị trấn .

Bắc Cung Bá cùng với ba trăm tráng sĩ táng thân trong biển lửa.

Một toà thị trấn nho nhỏ nhưng lại hao tổn hơn một canh giờ thì Bắc Cung Ngọc mới công hãm được nhưng lại không chiếm được cái gì hết.

Tiếng ca thê lương của Bắc Cung Bá từ phía Thai lý truyền ra trộn lẫn với tiếng nổ lép bép của củi lửa truyền vào tai của mọi người. Đám Khương kỳ tuy là do Bắc Cung Ngọc mang đến nhưng cũng xuống ngựa với vẻ mặt trang trọng.

Phía sau Bắc Cung Ngọc là một gã Đô úy tên là Hậu Tuyền có chút hồ đồ.

“Đại vương, bọn họ làm sao vậy? Sao tự nhiên lại hát lên?”

Thần sắc của Bắc Cung Ngọc có chút buồn bã, “Hắn cùng với tẩu tử năm đó thích nhất là ca hát, khúc nhạc này là tẩu tử tuyển từ Trung nguyên sau đó đổi thành Khương ngữ.... Đây chính là chuyện xưa của một người nam nhân cùng với nữ nhân, có rất nhiều người thích nghe bài hát này.”

“Bất quá cũng chỉ là một thủ khúc, chẳng lẽ lại thích nghe đến thế.”

“Ta cũng không biết, nhưng hắn cùng với người đàn bà kia lại rất thích hát lại có rất nhiều người thích nghe.” Bắc Cung Ngọc nhớ tới rất nhiều, nhìn hoả diễm hừng hực hắn đột nhiên nhớ tới khi còn nhỏ hắn cùng huynh trưởng cưỡi ngựa rong ruổi thảo nguyên. Từ khi hắn bắt đầu biết múa đao, lần đầu biết bắn tên đều tồn tại sự dạy bảo của huynh trưởng. Sau đó lại có tẩu tử, Tẩu tử đối với hắn phi thường tốt.... Nhưng tuổi của hắn càng lớn thì dã tâm của hắn càng mạnh cuối cùng đã dẫn đến kết quả như vậy.

Ca ca, nếu ngày xưa ngươi có quyết liệt như ngày hôm nay thì ta đâu có dám làm phản.

Bắc Cung Bá xuống ngựa, khom người hướng về phái thai lý đang bị thiêu đốt bái tam bái, từ nay về sau hắn chính là Bắc Cung Bá Ngọc, Phái khương không có hai người Bắc Cung Bá cùng với Bắc Cung Ngọc.... Tương lai chỉ có Tây Bắc Khương vương.

“Không tốt!!”

Bắc Cung Bá sau khi lên ngựa đột nhiên kêu lên sợ hãi, “Gã nhãi con của Đồng gia sao không thấy xuất hiện qua, chẳng lẽ là...”

Hậu Tuyền có chút gật đầu, “Chắc là Cự Ma Nhi đã đào tẩu.”

“Không thể buông tha tiểu tử kia!” Khuôn mặt Bắc Cung Ngọc toát lên vẻ sợ hãi, “Thả tiểu tử kia không khác gì thả hổ về rừng.”

Hậu Tuyền cười nói: “Yên tâm, Đại nhân đã phái người chặn lại các ngã đường có thể trở về Lâm Thao.... Cho dù Cự Ma Nhi có ba đầu sáu tay cũng mơ tưởng chạy thoát khỏi thiên la địa võng của Văn Ước tiên sinh, chúng ta không cần lo lắng.”

“Không! Ta không tận mắt thấy thi thể của hắn thì ta cũng khó lòng mà an tâm.” Bắc Cung Bá Ngọc nói xong liền cho thám báo đi tìm hiểu. Hậu Tuyền mặc dù không có ngăn trở nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ nhạo báng.

Như vậy mà muốn làm Khương Vương? Hắc hắc, nếu không phải đại nhân thấy ngươi hữu dụng thì ai cho ngươi can rõ.

Đám người Đồng Phi sau khi ly khai thị trấn lập tức phóng ngựa chạy như bay. Tượng long không hổ có danh xưng thiên mã, chạy nhanh như thiểm điện hơn nữa lực rướn có thể sánh ngang với Sư tông thú.

Chạy được khoảng một nén nhang công phu, Đồng Phi lúc này mới dừng ngựa lại. Sư tông thú phun ra khí vụ, không ngừng hầm hừ với Tượng long giống như là không phục.

Đồng Phi vỗ vỗ đầu sư tông thú, “A Sư không nên náo loạn, chờ người trưởng thành thì nhất định có thể thắng nó.”

Tượng long tựa hồ có nghe hiểu lời Đồng Phi nói, mũi phì ra một tiếng tỏ vẻ rất bất mãn. Cũng đúng, chờ khi Sư tông thú trưởng thành thì Tượng long cũng đã trải qua thời kỳ đỉnh phong, việc này quả là có chút không công bằng đối với nó, Đồng Phi vội vàng cúi người xuống ôm cổ Tượng long nhẹ giọng nói bên tai nó: “Bất quá người hiện tại mới chính là đồng bọn tốt của ta.”

Tượng Long kêu be be một tiếng, tựa hồ rất hài lòng với câu trả lời của Đồng Phi. Ước chừng trôi qua một canh giờ, Đồng Phi nhìn thấy tất cả đều lộ ra sự mệt mỏi. Nhìn xem sắc trời thì đã là buổi trưa, nhưng mây đen lại quay cuồng nhìn qua thấy thiên địa sắp thay đổi, hắn che tay trước mặt hướng về phía trước nhìn thì chỉ thấy một mảnh mênh mông tuyết trắng.

“Lục Y, đem bản đồ mà tỷ phu đưa cho người cầm lại đây.”

Lục Y đáp một tiếng rồi giục ngựa qua, từ trong lòng lấy ra một tấm da trâu, phía trên còn vẽ rất nhiều con đường khúc khuỷa, Đồng Phi hí hóp mắt nhìn trong chốc lát, thu hồi bản đồ nói: “Mọi người đi thêm một đoạn đường nữa, phía trước giống như có một khe núi.... Nhìn sắc trời giống như sẽ có một hồi lốc tuyết, chúng ta phải đến khe núi trước khi lốc tuyết xuất hiện.”

Cứ như vậy mọi người lại tiếp tục hành quân.

Phía trên mặt tuyết ngựa đi rất khó khăn, mặt tuyết trơn thường xuyên làm cho ngựa bị bong móng và làm ột số chiến mã không thể đi nổi, cũng may trước khi xuất phát thì Bắc Cung Bá chuẩn bị cho bọn họ mỗi người hai con ngựa cho nên có tổn thất mười mấy con ngựa nhưng cũng không làm chậm trễ hành trình. Cho nên trước giờ họ đã tìm được khe núi kia.

Lốc tuyết rốt cục đã đến, mọi sự vật trước thiên địa đều biến sắc.

Đồng Phi sai Đồng Triệu dàn xếp ọi người nghỉ ngơi, còn mình cùng với Lục Y, Đồng Thiết đi lên gò đất.

Nhìn về bốn phía, lốc tuyết làm cho bình nguyên một mảng tiêu điều xơ xác. Khuôn mặt Đồng Phi không chút thay đổi, đứng trên gò núi vẫn không nhúc nhích, áo khoác đen trên người rung lên phần phật.

“Công tử, chúng ta xuống thôi.”

“Không, ta muốn ở trên này một mình trong chốc lát, Lục Y, ngươi và Đồng Thiết xuống ăn một chút gì đi, chờ lốc tuyết đi qua chúng ta còn phải đi nữa.”

“Công tử không nghỉ ngơi thì Lục Y cũng không nghỉ ngơi.”

Lục Y cầm trong tay long đầu quả trứng mà lão phu nhân đưa cho nàng, nhìn qua nàng có điểm bình thường nhưng ngữ khí rất kiên quyết, được Đồng Phi khuyên bảo mấy lần nhưng nha đầu này vẫn rất quật cường cho nên khiến Đồng Phi cũng vô pháp khuyên nàng rời đi.

Gió tuyết càng lúc càng lớn, tiểu nha đầu đứng trong gió lạnh run.

Đồng Phi bắt đầu dãi thở dài, cởi xuống áo khoác, khoác vào người của tiểu nha đầu, “Ta chịu thua rồi, chúng ta trở về thôi.”

Ngay khi hai người quay đầu lại định đi về thì Đồng Thiết đột nhiên ngừng thân hình quay đầu nhìn lại.

“Tiểu Thiết, có chuyện gì?”

Đồng Thiết nghiêng tai lắng nghe, có chút không yên lòng trả lời: “Chủ nhân, người có nghe được thanh âm gì không?”

“Thanh âm?”

Đồng Phi lắc đầu nói: “Ta không nghe được thanh âm gì cả!”

“Là tiếng ngựa hí... Từ phương hướng kia truyền tới, hơn nữa số lượng còn không ít.”

Đồng Phi ngưng thần lắng nghe, thật đúng là nghe được một chút động tĩnh, hơn nữa là thanh âm của ngựa hí như ẩn như hiện phi thường yếu, hơn nữa tiếng gió gào thét làm cho tiếng ngựa hí được che dấu xuống. Nếu không phải Đồng Thiết thính tai chắc rằng Đồng Phi sẽ không để ý, bất quá trời có bão tuyết như thế này ai lại chạy giữa trời như thế này chứ?

“Tiểu Thiết, mang vài người đi xem thử!”

“Tuân lệnh!”

Đồng Thiết lập tức chạy như bay xuống gò đất, ở khe núi kêu vài người chạy gấp tới hướng có tiếng ngựa hí. Bọn họ cũng không cưỡi ngựa mà là chạy bộ tới, dấu chân phía trên mặt tuyết cũng nhanh chóng bị tuyết che lại.

Đồng Phi cùng với Lục Y vội vàng đi xuống gò đất triệu tập nhân mã. Ước chừng khoảng nửa nén hương thời gian thì Đồng Thiết đã đem người trở lại, đi theo phía sau còn có một tù binh nhìn cách ăn mặc tựa hồ là một Khương nhân, nhưng lại bất đồng với Khương nhân mà Đồng Phi đã gặp qua.

Đồng Triệu đột nhiên biến sắc, đến bên ta Đồng Phi nói: “Chủ công, nhìn cách ăn mặc thì hình như là Đốt đương khương.”

Khương nhân tại Tây Bắc nhân số đông đảo, từ thời Đông Hán tới nay đa số là sinh sống ở Tây Lương, bộ lạc san sát nhiều không đếm xuể.

Khương nhân đa số là du mục, chỉ có một bộ phận là nông canh, đánh cá và săn bắt, sau đó bị văn hoá Trung nguyên ảnh hưởng cho nên cùng với Hán nhân quan hệ phi thường chặt chẽ. Ở Lâm Thao thì có lực thành nông canh Khương, có một bộ phận được xưng là Thực thảo khương. Còn có một số bộ phận cư trú ở trong Sơn lĩnh được kêu là Sơ khương. Tóm lại cuộc sống và cách ăn mặc cũng có khác nhau, Đồng Phi căn bản là không nhớ hết.

Đây là Đốt đương khương, nhưng địa vị bọn họ như thế nào?

“Chủ công, Đốt đương khương ở vùng Ngạc hồ cùng với Tích núi đá, là một bộ lạc bán du mục, bởi vì lãnh địa của Đốt đương khương có địa hình phức tạp lại có nhiều đồi núi cho nên có rất nhiều người làm nông canh cùng đánh cá và săn bắt, thực lực phi thường lớn mạnh.”

“Lớn mạnh như thế nào?”

Một gã Phá khương tiếp lời nói: “Người thì so với chúng ta nhiều hơn, bất quá muốn đánh nhau thì kẻ tám lạng người nửa cân.”

“Các người có đánh nhau chưa?”

Gã Phá khương nói: “Đốt khương cùng với chúng ta cách nhau một con sông, nhưng vì tranh bãi cỏ nên cũng không ít lần đánh nhau. Bất quá khi thì họ thắng khi thì chúng ta thắng, sau khi Đại vương chấp chưởng Phá khương thì chúng ta chưa thua bọn họ lần nào, có một lần thậm chí còn đánh tới Ngạc hồ.... Nếu không phải bọn họ nhiều người, hơn nữa lại có địa hình phức tạp, nói không chừng đã diệt được bọn họ.”

Đồng Phi nghe xong liền nhìn quá gã Đốt khương kia nhìn lại. Ngạc hồ, Tích núi đá? Nhưng đây chính là lãnh địa của Phá khương, người Đốt đương khương khi nào thì tới a?

“Đồng Triệu, hỏi hẩn cho rõ ràng, bọn họ là ai, vì sao lại xuất hiện chỗ này.” Nói xong, hẩn lấy bản đồ da trâu nhìn xuống một lát đột nhiên dậm chân giận dữ, “Nơi này không có tích núi đá!”

“Công tử, nhìn thử bản đồ này xem!”

Lục Y vội vàng lấy trong lòng ra một tấm bản đồ da trâu khác, so với tấm trước còn muốn to hơn mấy phần, hơn nữa đồ hình trên bản đồ được dùng một loại thủ pháp đặc thù chế ra không bị phai màu.

Đồng Phi kỳ quái hỏi: “Bản đồ này từ đâu lấy tới?”

“Thiếu gia, ngài quên? Đây là đồ vật mà đại lão gia mang tới, là bản đồ mà Mã tướng quân vẽ địa đồ của Tây Vực.”

Mã tướng quân? Đồng Phi có chút không kịp phản ứng.

Lục Y ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng nói: “Chính là Phục Ba tướng quân.”

“A ...”

Đồng Phi lập tức bình tĩnh. Trước khi hần rời đi Lâm Thao, lão Phu nhân nói là Thành Phương phải về nhà, tất cả đồ vật đều giao cho Lục Y, mấy thùng thẻ tre tất nhiên là không thể mang theo, chỉ có Bắc dị vực đồ mà Mã Viên lưu lại được tiểu nha đầu mang theo, cũng không biết nàng lại biết mà đem theo nhưng quả thật rất hữu dụng.

“Lục Y, làm rất tốt!”

Đồng Phi lớn tiếng khen ngợi rồi lấy bản đồ mở ra hoàn toàn, ngón tay không ngừng tìm kiếm.

Lục Y được Đồng Phi khích lệ, tự nhiên là vui mừng không tự kìm hãm được. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cũng không biết vì lạnh hay là hưng phấn.

“Chính là nơi này!”

Ngón tay Đồng Phi chỉ trên địa đồ một cái điểm đen, “Vị trí chúng ta bây giờ hiện tại là ở đây, chuẩn xác mà nói, chúng ta đang ở trong địa bàn Phá khương, Đốt đương khương từ tích núi đá lại đây chỉ có một đoạn đường, hơn nữa phải trải qua lãnh địa Phá Khương... Kỳ quái.”

Đỉnh xác là rất kỳ quái! Đốt đương khương cùng với Phá khương ân oán rất sâu, đánh giết nhiều năm như vậy nhất định là không thể hoá giải.

Lúc này Đồng Triệu cũng đã hỏi xong khẩu cung, thần sắc bối rối đi tới trước mặt Đồng Phi thấp giọng nói: “Chủ công, đã hỏi rõ ràng.”

“Từ từ nói, tình huống như thế nào?”

Đồng Triệu bình ổn tâm trạng một lát rồi nói: “Gã gia hoả kia quả thật là Đốt đương khương, hơn nữa lại là một gã đội trưởng. Hần nói bọn họ có năm trăm người, đóng quân nơi sườn núi, chủ yếu là phụ trách lương thảo hướng về Đại dương hà.”

“Đưa lương thảo?”

Đồng Phi cúi đầu thăm dò bản đồ, “Đại dương hà ở vị trí nào?”

Đồng Triệu lập tức lại tìm kiếm trên bản đồ, một lát sau vẽ tròn trên một điểm đen, “Chúng ta bây giờ ở đây... A, đây là đường chúng ta cần phải đi qua để đến Bạch Mã khương. Gã gia hoả kia còn nói, hai ngày nữa lương thảo sẽ được đưa đến.”

“Có bao nhiêu lương thảo?”

Đồng Triệu đáp lời: “Theo gã gia hoả kia nói thì ít nhất có thể vạn nhân mã ăn trong ba ngày.”

Một vạn nhân mã? Đồng Phi hít sâu một hơi, hoảng sợ nhìn Đồng Triệu. Lục Y và Đồng Thiết cùng với hai gã tướng lĩnh của hơn một trăm Phá khương toát lên vẻ sợ hãi. Một vạn người a, một vạn người trú tại Đại dương lòng chảo thì chúng ta làm sao đi qua?

“Qua đại dương hà là địa phương nào?”

“Đó chính là Hà hoàng khu, là lãnh địa của Bạch Mã khương.” Một gã Phá khương trả lời: “Từ lòng chảo đi qua, Bạch Mã khương có ba cái hàng rào, chính là trạm canh gác cũng là phòng ngự của bọn họ, hai năm trước ta theo Đại vương đi tới Bạch Mã khương, ở chỗ đó cũng không được xem là nhiều, ba hàng rào cộng lại cũng chỉ có ba bốn ngàn người, trong đó đa số là phụ nữ và trẻ em.”

Ý niệm đầu tiên của Đồng Phi chính là: Đốt đương khương muốn đánh Bạch Mã Khương!

Ngẫm lại cũng thấy bình thường, Bạch Mã vương cùng với Bắc Cung Bá là kết nghĩa kim lan, nếu biết Bắc Cung Bá bị giết hại chắc chắn Bạch Mã Vương sẽ trả thù, cũng không phải không có đạo lý? Ngón tay Đồng Phi chậm rãi di chuyển tới một điểm hắc tuyến, tiến tới Bạch mã khương rồi tiếp tục đi qua. Đi qua Bạch Mã khương chính là Vũ Đô, là nước phụ thuộc Đại Hán, còn có Hán Dương quận.

Đồng Phi chau mày suy nghĩ, thầm kêu một tiếng không tốt: Những người này không phải vẩn vơ là muốn Tây Lương, sau khi tiêu diệt Bạch mã khương thì sẽ nắm trong tay Hà hoàng khu, chiếm Vũ Đô rồi mở rộng ra Hán Trung một cái cửa. Đốt đương khương muốn tạo phản?

Đốt đương khương, Phá khương, Lang khương.... Đồng Phi có chút hồ đồ, đây chính là Tây Bắc đại loạn a!

Bình thư không phải nói rằng, Tây Bắc tạo phản cùng một năm với giặc khản vàng hay sao? Tất cả chuyện này đều hội tụ ở một người. Đó chính là Hàn Toại, một bố cục lớn như vậy cũng chỉ có vị Tây Lương danh sĩ Hàn Toại mới có thể làm được.

“Công tử, chúng ta nên làm thế nào?”

Lục Y có chút mất phương hướng. Tiểu nha đầu tuy học không ít đồ vật, nhưng đối mặt với tình huống như vậy cũng rất là khẩn trương.

Nàng nói: “Đốt đương khương nếu có thể tới đây chắc chắn Phá khương không thoát khỏi quan hệ. Chúng ta ta muốn đi tới Bạch Mã khương thì cũng bị bọn họ chặn đường? Hơn nữa, cho dù chúng ta có đi tới cũng sẽ gặp nguy hiểm a.”

Mấy ánh mắt đều chăm chú nhìn vào Đồng Phi, giờ phút này Đồng Phi chính là người quyết định cuối cùng.

Trầm ngâm một lát, Đồng Phi cắn răng nói: “Chúng ta không đi Bạch Mã khương.”

“Nếu không đi Bạch mã khương thì chúng ta đi tới chỗ nào? Đường tới Lâm Thao chắc chắn đã bị bọn họ phong tỏa a.”

“Chúng ta cũng không hồi Lâm Thao.”

Đồng Phi lấy ngón tay vẽ một vòng tròn trên bản đồ, nắm chặt tay hung hăng đánh mạnh về phía trên bản đồ, “Chúng ta đi tới chỗ này.”

“Tích núi đá?”

Đồng Triệu cùng với mọi người đều hô lên, “Chủ công, đây chính là địa bàn của Đốt đương khương a!”

“Cũng chính đây là địa bàn của Đốt khương cho nên chúng ta mới tới, Hàn Toại sẽ không nghĩ chúng ta sẽ đi đường này.... Vừa rồi người nói, Đốt đương khương và Phá khương ân oán rất sâu, tuy có thể tạm thời liên thủ vì có Hàn Toại đứng ra, bây giờ chúng ta khơi mào sự thù hận của Đốt đương khương cùng Phá khương làm cho bọn đánh nhau, nếu hai phía giao thủ thì áp lực của Bạch Mã khương cũng sẽ theo đó mà giảm bớt... Chúng ta chỉ cần vượt qua Tích núi đá thì đó chính là địa bàn của Bạch Mã khương.”

“Việc này...”

Một trăm Phá khương có chút do dự. Tuy rằng Bắc Cung Bá Ngọc phản bội nhưng thủy chung bọn họ cũng chính là người của Phá Khương. Nếu đánh nhau thì chắc Phá Khương sẽ đổ máu? Quả thật là có chút làm khó bọn họ.

Đồng Phi cười lạnh một tiếng, “Nếu các người có biện pháp tốt hơn vậy thì cứ nói ra. Nếu như không có lời gì để nói, muốn sống thì chiếu theo lời của ta mà làm. Binh pháp có câu, Xuất Kỳ Bất Ý*(Đánh bất ngờ), đánh úp... Bất quá, trước tiên ta còn muốn cấp cho Hàn Toại một giáo huấn nho nhỏ.”

55. Chương 55: Cự Ma Nhi

Trơ mắt nhìn Đại tỷ chết trước mặt, tự tay mình đánh chết chiến mã mà sớm chiều chiến đấu cùng mình. Hai chuyện này đối với Đồng Phi mà nói quả thực tạo thành thương tổn cực kỳ trầm trọng.

Giống như Đồng Ngọc đã nói với hắn, Đồng Phi giống như một người đang xem, tiêu cực chờ đợi, sau đó mới nghĩ biện pháp giải quyết. Hắn thầm nghĩ bảo vệ cho nãi nãi, bảo vệ tốt cho người nhà không bị thương

tồn. Bất kể là những nhân vật phong vân trong Tam quốc làm cho hần mang sợ hãi hay là duyên cớ của hần, hoặc là hần nghĩ mình không phải là người của thời đại này.

Mặc dù Đồng Ngọc cùng với hần đã thảo luận qua đề tài này, nhưng Đồng Phi cũng chỉ vờ vện chỉ có một chút chủ động.

Chính xác mà nói, hần vẫn đang trốn tránh.

Tam Quốc là từ Bình thư mà biết. Hần khao khát thậm chí sùng bái của mỗi người trong thời đại này. Nhưng hần lại quên... Hần hiện tại cũng chính là một thành viên trong đó. Tại thời đại người gạt người này thậm chí mạng người cũng không đáng giá tiền. Người nếu không tính kẻ người khác thì người khác sẽ tính kẻ người. Cho dù là không tính kẻ người thì cũng vì dạng này duyên cớ người sẽ bị liên lụy. Đồng Phi rất cục hiểu rõ thời đại này chính là một trường săn bắn. Người ở thời đại này, cho dù người là thợ săn thì cũng sẽ biến thành con mồi, không nên có ảo tưởng gì nếu không thì sẽ trả giá bằng tính mạng.

Gió lốc giăng co hơn nửa ngày, đến khi trời chạng vạng tối thì mới dần dần yếu đi. Ánh nắng tà dương buổi chiều làm ầu sặc màu trắng của tuyết trở nên có chút nhan sắc, chừng ấy cũng đủ làm cho thế giới hoang vu ở nơi này càng tăng thêm một chút không khí tươi vui.

Đại dương hà là một nhánh sông của Sông Hoàng Hà, thượng du Đại dương hà là địa bàn của các bộ lạc của Khương nhân, trung du là địa bàn của Bạch Mã khương, còn Hạ du chính là địa hình bằng phẳng, đồng thời cũng là thiên đường của Đám ngựa của Phá khương. Đến mùa xuân cây cỏ ở đây cực kỳ tươi tốt, bất quá hiện tại rét đậm, ngay cả một ngọn cỏ cũng không thấy chỉ thấy một màu trắng xóa, ngay cả sông cũng bị đóng băng.

Kha Ngô buộc chặt lại thắt lưng đi ra quân trường.

Xa xa những chiếc xe ngựa sớm đã xếp hàng đợi mệnh, trên xe chất đầy những đồng lương thảo, chuẩn bị đưa tới đại doanh của Đốt đương khương ở lòng chảo.

Kha Ngô còn chưa đến ba mươi tuổi, đây đúng là thời điểm tinh lực dư thừa. Nguyên bản muốn mượn cơ hội lần này để chứng minh sự vũ dũng của mình đối với phụ thân, nhưng không nghĩ tới phụ thân lại cho hần đi áp tải lương thảo.

Kha Ngô chính là đứa con độc nhất của Đốt đương khương vương. Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy Đốt đương vương càng không yên tâm cho hần đi chém giết. Phải biết rằng đao thương không có mắt, nếu Kha Ngô bị thương hoặc bị giết thì ngôi vị Đốt đương vương cũng chỉ có thể truyền cho huynh đệ của hần. Đốt đương vương bây giờ cũng đã hơn sáu mươi tuổi, sáu mươi tuổi tại trung nguyên thì có thể nói là gần đất xa trời, hơn nữa tuổi ấy rất khó mà sinh tiếp được thêm con cái nữa.

Nhưng Kha Ngô phi thường không vui, Khương nhân xem trọng vũ dụng, nếu không thể biểu hiện được sự vũ dụng thì sau này làm sao mà trấn áp Đốt đương khương? Đáng tiếc, đạo lý kia Đốt đương vương cũng không rõ ràng.

Sau khi áp tải lương thảo đến đại doanh thì nhất định phải lưu lại. Chắc vài ngày nữa là sẽ tiến đánh Bạch Mã khương, nói không chừng có thể lập một chút công huân mang về bộ lạc nói mình vũ dũng. Kha Ngô nghĩ đến đây trong lòng âm thầm quyết định.

“Tiểu vương gia, xa mã đã chỉnh đốn và sắp xếp xong, tùy thời có thể xuất phát.”

Có thân vệ hướng Kha Ngô bẩm báo, hần nhìn sắc trời rồi lớn tiếng nói: “Gió lốc đã kéo dài thời gian của chúng ta gần một ngày, truyền mệnh lệnh của ta, chúng ta giờ tỵ đêm nay nhất định phải đem lương thảo đến lòng chảo, nếu có người chậm trễ việc quân cơ, xử tử.”

Thân vệ chấp tay lĩnh mệnh, đi xuống truyền lại mệnh lệnh của Kha Ngô.

Kha Ngô đang chuẩn bị lên ngựa thì đúng lúc này, từ phương hướng của lòng chảo truyền đến một trận vó ngựa dồn dập.

Là ai đang đi tới? Kha Ngô thầm nghĩ: Chẳng lẽ là người của lòng chảo đợi không thấy lương cho nên phải người chạy tới đây thúc giục ta sao? Hắn đang nghĩ ngợi thì tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, càng nhìn càng rõ ràng.

Ước chừng hơn một trăm người, cách ăn mặc cũng không giống nhau, có người thì giống như gia binh ngang ngược của một gia tộc nào đó, còn có người ăn mặc theo cách của Khương nhân. Bất quá việc này ở Tây Bắc cũng là chuyện bình thường, chỉ cần là cường hào thì ai lại không nuôi dưỡng tư binh, nhà ai lại không nuôi dưỡng Khương nô? Từ thời đại Đông Hán thì Hán Khương ở chung cũng đã thành thói quen, lại hiện tượng này cũng là bình thường.

“Đến hỏi bọn họ là ai?”

Thân vệ đáp một tiếng rồi giục ngựa qua, dùng Khương ngữ quát lớn: “Người tới là người phương nào?”

Có người đáp lại: “Ta là người của Phá Khương, phụng mệnh qua thúc giục lương thảo.”

Phá Khương nhân?

Kha Ngô đầu tiên là im lặng, sau đó thì đột nhiên nổi lên cảnh giác, Đốt đương khương và Phá khương ân oán sâu đậm, tuy nói hiện tại tạm thời ngừng chiến nhưng không thể không đề phòng. Hắn nheo mắt lại nhìn kỹ, càng nhìn càng cảm thấy không đúng lắm. Vì cái gì? Những người đó quả thật có người ăn mặc theo phong tục của Phá khương, nhưng những gia binh này thì Phá khương tuyệt đối không thể có được. Hơn nữa khoảng cách càng ngày càng gần mà những người đó không có một chút muốn dừng lại.

Không đúng, là địch nhân!

Kha Ngô đột nhiên bừng tỉnh, hiện lên suy nghĩ trong lòng, lập tức khẩn trương kêu to: “Là địch nhân, bọn họ là địch nhân!”

Nhưng chưa chờ hắn kịp phản ứng thì đối phương đã tiếp cận đoàn xe.

Đoàn ngựa đột nhiên tách ra hai phía thì đột nhiên có một con ngựa cao to từ giữa đoàn ngựa vọt ra, có một viên đại tướng, tướng mạo hung ác giống như hung thần ác sát, trong tay cầm một thanh kỳ dị nhận đao, nhanh như gió hướng đoàn xe vọt tới.

Nhận đao kia múa đến đâu thì huyết quang bay đến đó. Dọc theo đường chém giết cơ hồ không ai có khả năng ngăn chặn hắn giết tới chỗ Kha Ngô. Mà đoàn ngựa phía sau hắn giống như hổ nhập đàn dê. Ánh đao loé ra, người vận chuyển lương thảo liên tục hét lên thảm thiết. Hơn nữa những người đó chạy đến đoàn xe không nói hai lời liền lập tức phóng hỏa. Lương thảo chất đống trên ngựa xe bị lửa đốt lập tức lan tràn ra, hơn một trăm xe lương thảo trong chớp lát biến thành biển lửa.

Những con trâu kéo xe không ngừng hoảng loạn, kêu lên thảm thiết.

Kha Ngô đem mâu và thuẫn muốn ngăn cản đối phương, nào biết gã cầm đầu kia tốc độ quá nhanh, không đợi Kha Ngô kịp phản ứng thì đã chạy tới trước mặt của hắn.

“Gia gia kêu là Bắc Cung Ngọc, nhớ kỹ!”

Lập tức Đại tướng hai tay cầm kỳ dị nhận đao thuận thế mã đao hợp nhất chém đứt đôi người của Kha Ngô, làm ột nửa thân hình của hắn thì vẫn ngồi trên lưng ngựa, một nửa thì bay lên không trung, ruột kéo lòng thông, khi hắn rớt xuống mặt đất nhưng vẫn đang kỳ quái hỏi chính mình: Bắc Cung Ngọc sao lại biến thành bộ dạng xấu xí như vậy?

“Tiểu vương gia đã chết....”

Cũng không biết là ai hét to một tiếng, nguyên bản Đốt đương khương vốn không chuẩn bị tốt lập tức trở thành hỗn loạn.

Hoả thế tận trời, người hô ngựa hí. Đối phương đột nhiên mà tới làm cho Đốt đương khương không hề có tư tưởng chuẩn bị cho nên không kịp đề phòng. Mà Kha Ngô đã chết cho nên lập tức làm cho sĩ khí của Đốt đương khương lập tức hạ xuống cho nên làm sao là đối thủ của đám người đối phương.

“Chạy thôi!”

Viên đại tướng kia quát lên một tiếng chói tai, nhân mã dưới trướng lập tức giết ra ngoài.

Có một Đốt đương khương tướng lĩnh tỉnh ngộ lớn tiếng quát to: “Ngăn lại bọn họ, nếu không chúng ta đều không thể sống.”

Đích xác là bọn họ không thể sống được. Lương thảo bị đốt là chuyện nhỏ, nhưng Tiểu vương gia chết đúng là chuyện lớn.

Lão Đốt Khương vương nhất định sẽ không tha cho bọn họ, nếu không bắt lại người của đối phương thì bọn họ sẽ chết rất thê thảm. Có hơn một trăm người Đốt đương khương đuổi theo, dây xe lương thảo đã biến thành tro tàn.

Đồng Phi sau khi xác định kế hoạch là thừa dịp bão tuyết liền yên lặng đi qua doanh địa lương thảo, mang theo người chạy tới phía trước bọn họ. Dựa theo ý nghĩ của hắn là muốn chiến đấu trong bão tuyết. Thế nhưng bão tuyết quả thực là quá lớn, ngay cả mở mắt cũng không được chứ đừng nói là muốn chiến đấu với người ta. Suy nghĩ một lúc Đồng Phi liền loại bỏ kế hoạch này trong đầu.

Tuy rằng chờ cho bão tuyết trôi qua rồi mới công kích nhất định có nhiều nguy hiểm không thể phủ nhận, nhưng chỉ cần tốc độ đủ nhanh, đủ bất ngờ như vậy thì vẫn làm cho đối phương trở tay không kịp.

Thuận lợi thoát ra khỏi đám người Đốt đương khương, Đồng Phi liền mang người chạy tới phương hướng của tích núi đá. Nhưng do tuyết đọng rất sâu làm cho tốc độ của bọn họ chậm lại, phía sau đám người Đốt đương khương gặt gao đuổi theo, chạy được nửa nén hương thời gian, Đồng Phi có chút không kiên nhẫn.

“Lục Y, người cùng Đồng Thiết tiếp tục dẫn người chạy tiếp, Đồng Triệu, lưu lại mười người theo ta nghênh chiến.”

Ở phía sau, Lục Y cùng với Đồng Thiết cho dù là không muốn, nhưng cũng biết không thể cãi lời Đồng Phi cho nên hai người đáp ứng một tiếng rồi tiếp tục mang người chạy đi. Mà Đồng Phi xoay ngựa, nhận đao cầm chắc trong tay, phía sau là Đồng Triệu cùng với mười tên gia tướng đứng xếp thành hàng.

Đốt đương khương tướng lĩnh càng đuổi càng gần, rất nhanh thì thấy đám người Đồng Phi đang đứng yên trên tuyết.

“Đuổi, nhanh đuổi theo cho ta, bắt lấy bọn họ!”

Khương tướng cực kỳ mừng rỡ nói: Không cần chết sống, bắt được bọn họ nói không chừng còn có thể được Khương vương thưởng thức.

Đồng Phi lạnh lùng cười, ánh mắt nheo lại.

“Khoảng cách định nhân còn bao xa?”

Hắn nhìn thấy đám gia tướng phía sau lưng có chút khẩn trương lập tức lớn tiếng hỏi.

Đồng Triệu trả lời: “Một trăm năm mươi bước!”

“...Hiện tại?”

“Một trăm bước!”

“Khi nào đến sau mười bước thì báo!”

“Chủ công, địch nhân đã có khoảng cách sáu mươi bước!”

Lời còn chưa dứt, Đồng Phi hai mắt trợn lên, lấy từ phía sau một cây lao ném ra, một gã tướng khương đang thúc ngựa chạy thì chứng kiến một đạo ô mang xuất hiện còn chưa kịp thấy thì lồng ngực đã bị một cổ lực lượng mang bay lên rồi rớt xuống mất tuyết.

Chiến mã phía sau không kịp dừng lại liền dẫm qua thân thể hắn mà chạy qua.

Hai tay Đồng Phi liên tục phóng lao, mười một cây lao phóng ra mang theo tiếng gió, lao hư vô phát, mỗi cây lao là có một nhân mạng bồi theo nó.

Vừa phóng lao xong, hấn gầm lên giận dữ, ở dưới khó là Tượng long hí dài, nhanh như gió chạy qua, nhận đao vung ra, máu tươi như suối phun, phần thì bị tay chân cụt bay ra xung quanh, có người vận khí không tốt thì đầu bị chặt một nửa, óc cùng với máu tươi chảy tràn ra, trong chốc lát đã có hơn hai mươi người đã ngã xuống trong tuyết.

Tuyết trắng trong thiên địa bây giờ lại được thêm màu máu tươi đỏ sẫm. Lúc này Đồng Triệu cũng mang người xông lên, không nói hai lời liền tàn nhẫn chém giết.

Đám người Đốt đương khương đuổi theo không đầy một lát đã chết và bị thương hơn phân nửa, còn lại thì cất tiếng hò hét quay đầu bỏ chạy. Đồng Phi đuổi theo hơn một dặm lúc này mới dừng chiến mã, hướng về Đốt đương khương trào phúng: “về nhà nói cho Khương vương các người biết, chờ gia gia đem Đốt đương khương tiện loại giết sạch, Ngạc lăng hồ là của chúng ta.”

“Đốt khương tiện loại, Đốt đương khương tiện loại!”

Đồng Triệu hiểu được ý tứ của Đồng Phi cho nên lập tức cũng lớn tiếng cười nhạo.

Đồng Phi thấy người của Đốt khương đã đi xa, phất tay một cái cười nói: “Tiểu Đốt Vương chết, cho dù là Hàn Toại cùng với Bắc Cung ngọc cũng phải giải thích nửa ngày. Đi, chúng ta đi tìm kiếm mục tiêu khác.” Đoàn người lập tức phóng ngựa chạy đi, chỉ để lại trên mặt tuyết những tử thi...

Bình nguyên xa xa gió mịt mù....

Đêm đó, lòng chảo, địa điểm đại quân tập kết để đối phó với Bạch Mã khương. Hàn Toại nghe được tin tức lương thảo bị đốt, Kha Ngô bị giết. Hấn vội vàng mang theo người chạy đến thì những xe lương thảo cũng đã thành đồng tro tàn.

Nhìn một đồng hồ hỗn loạn, Hàn Toại không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi. Mà cách đó không xa thì có một tướng lãnh của Đốt đương khương đang ôm thi thể của Kha Ngô bị cháy gần hết khóc lớn. Hấn lớn tiếng quát: “Văn Ước tiên sinh, người không phải bảo là nơi này không có địch nhân sao? Vì cái gì, vì cái gì lại phát sinh chuyện như thế này? Là ai giết tiểu vương gia, ai giết tiểu vương gia!”

“Ngạc tướng quân chớ nên sốt ruột, việc này chính là ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn, một cái ngoài ý muốn thì làm cho Tiểu vương gia chết trận, điều này làm ta như thế nào về cho Lão Vương gia công đạo?”

“Ngạc tướng quân, việc này ta sẽ hướng lão Khương vương giải thích là việc này không quan hệ tới người. Việc cấp bách bây giờ là muốn biết địch nhân là ai.”

Hàn Toại nói xong liền gọi mấy tên lính vận lương đang sống sót.

“Biết ai tập kích đoàn xe này không?”

“Là Phá khương, là Phá khương tập chúng...”

Khương binh hiển nhiên là cũng bị sợ hãi, hoảng sợ kêu rống lên.

“Phá Khương?”

Đốt Khương tướng lãnh nghe được giận tím mặt, “Quả nhiên là bọn gia hỏa không nói tín nghĩa này. Ta đã nói qua, không thể tin được Phá khương nhân.”

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng!”

Lúc này một gã ăn mặc theo lối Hán nhân giục ngựa tiến lên, nhìn một màn phía trước cười nói: “Văn Ước tiên sinh, thoát nhìn là ngài đang gặp phiền toái a. Ta từ Ích châu tới là muốn nhìn Văn Ước tiên sinh thi triển thân thủ.... Không nghĩ tới, không nghĩ tới.... Ha ha, ha ha.”

Hàn Toại sắc mặt âm trầm, nhưng tựa hồ không dám trở mặt với đối phương, cho nên gượng cười một tiếng nói: “Hoàng tiên sinh chê cười, việc này chính là phiền toái nhỏ, chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi.... Người đem tình huống lúc đó nói lại một lần, làm sao người biết đó chính là Phá khương?”

Gã binh lính Đốt đương khương trả lời ngay: “Là bọn hần nói, hơn nữa cũng ăn mặc theo cách của Phá Khương, hơn nữa, người giết chết tiểu vương gia tự xưng là Bắc Cung Ngọc....”

“Chậm đã, Bắc Cung Ngọc hiện tại đã cải danh thành Bắc Cung Bá Ngọc, người nói chậm một chút, nói cho ta biết, người nọ có bộ dáng như thế nào?”

Nghe thấy khương binh thuật lại một lần, sắc mặt Hàn Toại hiện lên vẻ khó tin.

“Là Cự Ma Nhi, chẳng lẽ Cự Ma Nhi kia còn chưa chết?”

“Văn Ước tiên sinh, người nào là Cự Ma Nhi?”

Hàn Toại âm trầm khuôn mặt, “Hoàng tiên sinh, việc này ta tự có chủ trương. Ngạc tướng quân, người dẫn người trở về, ta hứa là sẽ bắt được hung thủ. Cẩn thận mấy cũng có sai sót, cẩn thận mấy cũng có sai sót.... Không nghĩ tới Cự Ma Nhi cứ nhiên còn không chết!”

Ngạc tướng quân không quản ai là Cự Ma Nhi, cả giận nói: “Tiên sinh nói thì dễ dàng, người chết là thiếu chủ của Đốt đương khương chúng ta, người lại muốn ta buông tay không quản? Người muốn bao lâu mới có thể bắt được tiểu tử kia, chẳng lẽ là phải đợi đến mười năm, hai mươi năm hay sao?”

“Tướng quân đừng vội, ba ngày, trong vòng ba ngày, Toại nhất định đưa thủ cấp hung thủ đến.”

Hàn Toại nói xong, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Trình Ngân, Lương Hưng, mang theo hai ngàn Kim Thành binh đi theo ta tước nã Cự Ma Nhi.”

56. Chương 56: Phá Khương Khó Khăn

Đồng Phi cùng đám người đuổi theo đại đội nhân mã, điểm qua nhân số của cuộc chiến vừa qua thì có ba người chết trận, không có người bị thương. Tổn thất sáu con ngựa, bắt quá có thể bỏ sung.

Chiến tích như vậy đối với đám người Đồng Triệu mà nói thì quả thực rất hoàn mỹ, nhưng ở trong mắt của Đồng Phi lại có chút thất bại. Đối mặt với một đám ô hợp như vậy, một phương không chuẩn bị mà tới, một phương lại chủ động nghênh chiến mà vẫn tổn thất nhân thủ. Vì Kế hoạch của Đồng Phi thì loại chiến đấu kiểu này sau này còn có rất nhiều. Bây giờ là bắt đầu, mãi cho đến khi thoát ly hiểm cảnh, có thể bình an đến Hà Hoàng khu thì có thể còn lại bao nhiêu người? Đồng Phi có chút do dự.

Thở dài một hơi, Đồng Phi giục ngựa chạy theo đại đội nhân mã.

Khuôn mặt hần âm trầm làm cho Đồng Triệu đang cao hứng cũng không dám nói lời nào, chỉ biết đi theo phía sau Đồng Phi. Dựa theo kế hoạch của Đồng Phi thì bọn họ vẫn hướng tới mục tiêu là tích núi đá.

Đi được một đoạn Đồng Phi chợt dừng ngựa, nhìn bầu trời đêm suy nghĩ, khoé miệng lộ ra chút ý cười.

“Công tử, ngài cười cái gì?”

Lục Y giục ngựa tiến lên hỏi. Câu hỏi này cũng có rất nhiều người muốn hỏi nhưng bọn họ lại không có dũng khí để hỏi.

Đồng Phi không yên lòng trả lời: “Lục Y, người nói thế nào nếu Hàn Toại chứng kiến nhiều thi thể như vậy thì sẽ thế nào?”

“Chắc là rất tức giận.”

“Không, không chỉ là tức giận. Đồng Triệu, vừa rồi hình như ta nghe thấy bọn khương nhân hô là Tiểu vương bọn họ đã chết?”

“Đúng rồi, ngài nhắc ta mới nhớ, hình như bọn họ có kêu như vậy.”

“Tiểu vương là ai?”

Đồng Triệu cũng không quen thuộc nhiều về Đốt đương khương, cho nên cũng đem ánh mắt chuyển về hai gã tướng lĩnh của một trăm khương nhân, hai người kia đầu tiên là ngẩn ra, sau đó chợt tỉnh ngộ, khuôn mặt hiện lên vẻ sợ hãi cùng với vui mừng, “Thiếu chủ, hay là người mà ngài giết chính là tiểu vương gia của Đốt đương khương?”

Bởi vì Bắc Cung Bá đem bọn họ đưa cho Đồng Phi nhưng lại không cho bọn họ thân phận chính thức. Đám người Phá khương sau khi thương lượng liền quyết định nhận Đồng Phi là thiếu chủ. Dù sao bọn họ đã không có nhà để về, nhận Đồng Phi làm thiếu chủ là lựa chọn duy nhất. Nếu không bọn họ cũng chỉ có đường đi làm mã tặc, làm cái công việc bữa đói bữa no cực khổ này.

Nhưng Đồng Phi vẫn chưa đáp ứng đám Phá khương nhân xưng hấn là thiếu chủ.

Đồng Phi lắc đầu, “Ta cũng không rõ ràng, nhưng dù sao thời điểm ta giết người đích thật là có người kêu như vậy.”

“Thiếu chủ, tiểu vương chính là một loại xưng hô, Đốt đương vương tên gọi là Vương Vi, tương lai người thừa kế chính là tiểu vương. Nếu bọn họ xưng hô như vậy thì nhất định chính là tiểu vương, thiếu chủ, người mà người giết chính là người thừa kế của Đốt đương vương.”

“A?”

Đồng Phi cũng giật mình không nhỏ. Vận khí này quả thật ngay cả tường thành cũng không ngăn cản được. Bất quá ý niệm vừa qua. Hắn nhìn Lục Y cười nói: “Hàn Toại chỉ sợ không phải tức giận mà là hấn đúng là muốn chó cùng rứt dậu... Chậm đã, ta giết Đốt đương khương tiểu vương vậy Đốt đương khương vương há bỏ qua cho ta? Hàn Toại vốn là người trung gian, hắn muốn chứng minh lập trường của mình nói không chừng hắn sẽ tự mình mang binh truy giết chúng ta.... Lục Y, có thể hay không?”

Lục Y đi theo Đồng Phi mấy năm học binh thư nên cũng có chút suy đoán. Nghe xong câu hỏi của Đồng Phi, nàng suy nghĩ một lát gật đầu nói: “Nếu đúng là Đốt đương khương tiểu vương thì Hàn Toại rất có thể là sẽ làm như vậy.”

Đồng Phi đưa tay lên, lớn tiếng quát: “Toàn quân lên ngựa!”

“Chủ công, ngài muốn...”

“Nếu như Hàn Toại đuổi theo thì hấn nhất định có thể tính ra hướng đi của chúng ta. Đến lúc đó bọn hấn cùng với Đốt đương khương liên thủ, chúng ta trước có lang, sau có hổ, chỉ sợ khó thoát khỏi hấn tính kế. Không được, chúng ta không thể cứ như vậy đi tích núi đá.”

“Nếu không đi tích núi đá thì chúng ta đi đâu bây giờ?”

Đồng Phi nhắm mắt lại trầm ngâm một lát, sau đó mở mắt lớn tiếng quát: “Đi Tây Hải, chúng ta đi Tây Hải!”

“Đi Tây Hải?”

“Không chỉ muốn đi Tây Hải mà chúng ta còn phải đi thật nhiều nơi, chúng ta phải làm càng loạn càng tốt, để cho Hàn Toại không rõ hành tung của chúng ta....Đồng Triệu, truyền mệnh lệnh của ta, mọi người lập tức chuyển hướng, chúng ta hướng về Tây Bắc xuất phát.”

Đồng Triệu tuy rằng chưa rõ dụng ý của Đồng Phi, nhưng mệnh lệnh của hấn không có chút chần chờ phát ra.

Ở trên mình ngựa, Đồng Triệu lập tức hạ lệnh xuống.

Lục Y kỳ quái hỏi: “Công tử chúng ta làm sao mà nhiễu loạn?”

“Không chỉ nhiễu loạn mà chúng ta càng phải cướp, giết.... Chỉ có làm cho Hàn Toại bị chọc giận thì chúng ta mới đục nước béo cò.” Nói xong hấn nhìn thoáng qua thì thấy mọi người đang có vẻ rất phấn chấn.

Bảo tuyết tuy rằng có thể cản trở đường đi của bọn họ nhưng cũng cung cấp thời gian cho bọn họ nghỉ ngơi. Cho nên tuy rằng chạy cả đêm nhưng không ai biểu hiện sự mệt mỏi. Đồng Phi thâm nghĩ rất tốt, nhưng không biết bọn các người có thể chống trụ được bao lâu.

Mọi người một đêm chạy hết sức, trời vừa hừng đông thì gặp một doanh địa của Phá Khương. Đồng Triệu phải ra thám mã, rất nhanh chóng có được tư liệu của doanh địa, đó là một đàn du mục, nhân số ước chừng khoảng hai ba trăm người, nữ có, nam có, cùng với tám trăm con trâu, ngựa hồ rất là giàu có.

Đồng Phi nhìn đám Phá khương nhân, “Biết doanh địa này là của ai không?”

“Biết, bọn họ là người của Bắc Cung Ngọc, tiểu thiếp của Bắc Cung Ngọc hình như là nữ nhi của thủ lĩnh doanh địa này.”

“Một khi đã như vậy chúng ta không cần phải khách khí!”

Đồng Phi ngẩng đầu nhìn sắc trời, trời đã tiếp cận buổi trưa. Khương nhân có hai bữa cơm. Tính thời gian thì chính là giờ phút này đang ăn cơm. Hắn không hề do dự nhìn Đồng Triệu cùng với hai gã tướng lĩnh của một trăm gã Phá khương nói : “Truyền mệnh lệnh của ta, vọt vào doanh địa phàm những người chống cự, giết! Ta nghĩ mọi người cũng đều đã đói bụng!”

Ba người Đồng Triệu đều ngồi trên ngựa lĩnh mệnh. Bọn họ mỗi người mang theo ba mươi người hết lên âm ỹ hướng về phía doanh địa phóng tới. Đồng Phi cùng với Lục Y, Đồng Thiết chậm rãi mang theo bảy người đi tới.

Xa xa truyền đến từng tiếng hét vang trời.

Tượng Long cùng đi theo Sư tông thú có chút xao động. Hiển nhiên là chúng nó cảm nhận được hơi thở của chiến trường.

“Đồng Thiết, Lục y, các người mang theo bảy người bọn họ xem chừng ngựa, ta nghĩ từng này ngựa chỉ sợ là không đủ.”

Không hiểu được ý tứ của Đồng Phi thì Đồng Phi đã thúc tượng long nhanh như gió xông ra ngoài.

Trong doanh địa còn có ánh lửa, lại truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, cùng với thanh âm va chạm của binh khí với tiếng người hô ngựa hý cũng một chỗ có vẻ phá lệ náo nhiệt. Đồng Phi phát hiện, khi hắn nghe loại thanh âm này thì máu trong người cũng sôi sục lên.

Hắn thích loại cảm giác này, có thể không cố kỵ giết chóc đó cũng là một niềm lạc thú. Nhận đao giơ cao lên, hắn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, phóng ngựa chạy thẳng vào doanh địa. Đối diện hai gã phá khương cầm đao lên định chém, Đồng Phi cười lớn, nhận đao giống như con rắn đang tìm mồi, chỉ nghe hai tiếng đang thì hai thanh đao của đối phương đã bị nhận đao đẩy ra. Tượng long giống như hiểu ý Đồng Phi, hí lên một tiếng đột nhiên tăng tốc.

Đồng Phi thuận thế chém ra hai đao, tiếng gió kêu lên vù vù, liền chém hai gã Phá khương rơi xuống ngựa.

Một đường giết đi vào, nhận đao giống như Tử thần liềm đao, đao đến nơi nào thì người ngã, ngựa đổ, huyết nhục bay tứ tán. Giống như Đồng Phi suy đoán, đám Phá khương nhân này đang nấu cơm, căn bản không có chút phòng ngự. Trên thực tế thì ai ở địa bàn của mình mà để phòng chứ?

“Ai hàng không giết, ai hàng không giết!”

Theo thanh âm của đám người Đồng Triệu hô lên thì tiếng đánh nhau trong doanh địa càng thêm vô lực.

Rốt cục một thanh âm già nua quát lên: “Ta đầu hàng, không cần giết, không cần giết.... Tất cả mọi người đều là người Phá khương vì sao phải giết hại lẫn nhau?”

Đồng Phi đem đao chém đứt đầu ngựa của một gã khương nhân, máu tươi bắn tung toé lên người của hắn. Hắn mặc một thân khôi giáp đã bị máu nhuộm thành máu đỏ sẫm, nhận đao giơ lên, hắn cao giọng quát: “Đồng gia binh sĩ đừng tay”

Đối phương theo nhau vắt binh khí xuống, trong doanh địa toàn là thi thể. Đồng Phi sai người nhóm tù binh lại một khối, ước chừng có khoảng hai trăm người, trong đó còn có mấy chục tiểu tử .

“Các người là ai? Chẳng lẽ không biết đây là lãnh địa của Phá khương vương sao? Còn có các người, vì sao lại dẫn theo người ngoài tới sát hại tộc nhân của mình?”

“Ô Mã, người có nhận thức được ta là ai không?”

Gã tướng lĩnh của một trăm Phá khương giục ngựa tiến đến, cầm tức nhìn lão nhân đang nói chuyện kia.

“Người là..... Khí Nhân, người không phải đã... cùng chết với Đại vương? Tại sao lại ở chỗ này?”

“Nhận được sự quan tâm của con rể tốt của người mà mỗi bây giờ còn sống. Nhưng hôm nay ta muốn giết một người răn trăm người, phạm những người phản bội đại vương cùng với vương phi đều không được chết tử tế, mà bọn người chính là tấm gương.”

Người được kêu là Khí Nhân lớn tiếng quát lên, làm cho toàn bộ doanh địa lặng ngắt như tờ.

Đồng Phi ột trăm người đi thu thập chiến mã đồng thời da trâu đều cướp đi hết cùng với tất cả thực vật cùng với quần áo.

“Người kêu là Khí Nhân có đúng không ?”

“Bẩm thiếu chủ, đúng vậy.”

“Người nói không sai, phản tặc không được chết tử tế, người nói rất hay. Người đi với bọn họ thu thập chiến mã, chuyện này đối với chúng ta rất hữu dụng.

Khí Nhân nhìn Đồng Phi, từ con mắt híp và dài của hắn cũng không đoán được chút gì. Hắn có chút muốn mở miệng nhưng định nói lại nuốt trở vào. Bèn vội vàng hành lễ sau đó mang người rời đi.

“Vị anh hùng này, ta không biết ngài là ai. Nhưng chúng ta đã đầu hàng, xin ngài hãy buông tha phụ nữ và trẻ em có được không.”

Ô Mã hướng tới Đồng Phi khẩn cầu, mà Đồng Phi nhìn đám tù binh này trên mặt lại hiện ra nụ cười rất quỷ dị.

“Anh hùng!”

“Lão nhân, yên tâm đi, ta không giết những người không có sức phản kháng, bất quá ta sẽ giết người.”

“Chỉ cần ngài có thể buông tha bọn họ thì Ô Mã nguyện kiếp sau làm trâu làm ngựa.....”

Lời còn chưa dứt thì nhận đao mang theo một chút dư quang xẹt qua trước mắt lão. Đầu Ô Mã liền bị chặt bỏ, thân hình đang đứng thẳng tắp đột nhiên ngã úp xuống, máu theo đường cổ phun ra tung toé. Đồng Phi khẽ vuốt nhận đao, miệng hô lên: “Giết!”

Đồng Triệu nghe được lập tức hô người xông vào chém giết.

Vốn nghe được Đồng Phi không giết tù binh, nào ngờ xuất hiện tình huống như vậy. Các Tráng hán đứng ở hàng thứ nhất còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đám người Đồng Triệu ủa lên chém thành bãi thịt. Đồng Phi giục ngựa hướng về phía đầu của Ô Mã, lấy mũi của Nhận đao chỉ cắm vào đầu của lão, “Lão nhân, nhớ kỹ một câu nói, nhờ cổ phải nhờ tận gốc.... Hắc hắc, đừng trừng mắt nhìn ta, ta không nuốt lời. Ta chỉ giết người, còn những người khác đều không phải ta giết... Người nhắm mắt đi.” Đao vung lên, thủ cấp của Ô Mã bay thẳng ra ngoài doanh địa.

“Đồng Triệu, một cái bắt lưu... Những tiểu nhãi con này một người cũng không thể buông tha, nếu không tương lai sẽ thành hoạ lớn.”

“Vâng!”

Đồng Phi dục ngựa ra ngoài doanh địa, lúc này Khí Nhân mang theo đám người đã trở về cùng với mấy chục thớt chiến mã đang lặng lẽ chờ.

“Thiếu chủ, mục tiêu kế tiếp....”

“Tiếp tục đi Tây Bắc, chúng ta mang theo bọn họ tiếp tục đi nhiễu loạn, giết một cái doanh địa bọn họ không theo tới, nhưng ta không tin giết một ngàn người, một vạn người thì bọn họ sẽ không chạy tới đây.... Nói ọi người nắm chặt thời gian nghỉ ngơi. Không quản mệt mỏi, chúng ta cũng phải tiếp tục đi tới....Chỉ cần qua được cửa ải này thì mọi người có thể sống tốt, nếu không chỉ có một đường chết.”

“Còn muốn giết nữa sao?”

“Vẫn tiếp tục giết, giết cho tới khi bọn họ sợ hãi, làm cho bọn họ mất đi khả năng suy đoán thì chúng ta mới có cơ hội thoát thân,”

Đồng Phi nghiêng răng nghiêng lợi trả lời. Ánh mắt nhìn về phía Kim Thành, ánh mắt dài và nhỏ biến thành một mảnh âm hàn. Hàn Toại, Bắc Cung Ngọc đây chỉ là bắt đầu! Đây là nhóm bút trái thứ nhất mà ta thay tỷ phu đòi lại, còn có thứ hai bút, thứ ba bút....Các Người một ngày không chết, ta Đồng Phi một ngày không dừng tay, cho đến khi lấy được hai cái đầu chó của các người.

57. Chương 57: Hàn Cử Khúc

Trời vừa hừng đông, Hàn Toại cũng đã nghe được tin tức liền lập tức chạy tới hội hợp với Bắc Cung Bá Ngọc.

Sau khi được nghe sự tình trải qua, Bắc Cung Bá Ngọc liên tục giậm chân, hỏn hển nói: “Ta đã nói qua, thằng nhãi con kia sẽ phá hư đại sự của chúng ta..... Ta phải bắt được hắn, phải ăn sống nuốt tươi hắn.”

“Bá Ngọc đừng có gấp, hiện tại đường về Lâm Thao đã bị chúng ta phong kín, đi Hà Hoàng khu thì cũng đã có Đốt đường Khương, Cự Ma Nhi sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta. Chúng ta bây giờ hãy tĩnh táo lại để xem bước kế tiếp của hắn sẽ như thế nào?”

Bắc Cung Bá Ngọc gãi gãi đầu, “Văn Ước, người cũng biết ta không giỏi trừ tính, hay là người cứ tự mình làm chủ đi.”

Hàn Toại suy nghĩ một lát đột nhiên nở nụ cười: “Cho tới bây giờ đều là Hàn Văn Ước tính kế người khác, nhưng không ngờ hôm nay lại bị một thằng nhãi con tính kế. Cự Ma Nhi quả nhiên lợi hại, cứ nhiên có thể nghĩ ra biện pháp như vậy để quấy rối kế hoạch của ta. Nhưng cũng không sao, đối thủ như vậy mới có chút ý tứ...Hừ, hắn mới mười mấy tuổi oa nhi, có bốn sự gì chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Bắc Cung Bá Ngọc liên tục gật đầu, “Văn Ước hãy quyết định đi.”

Hoàng tiên sinh đứng bên cạnh mang theo nụ cười cổ quái nhìn Hàn Toại. Nghĩ rằng: Hàn Toại dù sao cũng chính là danh sĩ Tây lương nhưng lại bị một tiểu oa oa đùa cho đến mức chật vật như vậy. May mắn ta tới trước xem xét, nếu không tướng quân chắc sẽ nghe lời của hắn thì chẳng phải là....Quên đi, trước tiên không cần nóng nảy, để xem Hàn Toại có biện pháp gì không. Nếu thành công thì cũng có thể hợp tác một lần.

Hàn Toại nói: “ Chắc là Cự Ma Nhi đã nhìn thấu mục đích của chúng ta, cho nên hắn nhất định không đi lòng chảo, Thao Thủy lại bị chúng ta phong tỏa chắc chắn hắn sẽ không đi tới chịu chết. Ta đã biết, hắn muốn đi tích núi đá.”

“Tích núi đá?”

“Cự Ma Nhi tất nhiên là muốn đi vòng qua tích núi đá tiến vào Hà Hoàng khu. Đốt đường khương chủ lực đã tập trung vào lòng chảo cho nên Ngạc Lăng Hồ cùng với Tích núi đá đều không có phòng bị gì. Đúng vậy, bọn họ muốn đi tích núi đá.”

“Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Đuổi theo đi thôi!”

“Đừng nóng vội, chỉ cần chúng ta biết mục đích của bọn chúng thì có thể đuổi theo bọn chúng. Trình Ngân, lập tức phái người thông tri lão Đốt vương, nói rằng người giết chết đứa con hắn đang muốn từ địa bàn hắn trốn đi, nói hắn lưu ý một chút, ta sẽ chạy tới sau.”

“Vâng!”

Trình Ngân lập tức đi xuống an bài, Hàn Toại lập tức an ủi Bắc Cung Bá Ngọc: “Bá Ngọc, hiện tại chúng ta đã biết đường đi của bọn chúng, Cự Ma Nhi nhất định chạy không thoát. Ta và người truy kích phía sau, chúng ta cũng với lão Đốt đương vương trước sau phối hợp.”

Bắc Cung Bá Ngọc lúc này mới yên tâm, vì sự thất thố vừa rồi mà xấu hổ.

Cứ như vậy Hàn Toại một đường mang người đuổi theo, thời điểm chính ngộ thì nghe được tin tức nói có một đám gia hỏa giả mạo Đốt đương hương xông vào một doanh địa của Phá khương, đem mấy trăm người giết hết, sau đó bỏ chạy.

Bắc Cung Bá Ngọc nghe được lập tức cùng với Hàn Toại chạy tới doanh địa kia. Chỉ thấy doanh địa đã biến thành một mảnh phế tích, khắp nơi đều là thi thể không trọn vẹn, thậm chí cả tiểu hài tử đều không có để lại. Lửa đã tắt, nhưng màu máu loang cùng với tuyết tan ra dung hợp làm một chỗ khiến cho người ta nhìn mà thấy ghê người.

“Cự Ma Nhi khinh người quá đáng!”

Bắc Cung Bá Ngọc tức giận hét ầm lên, quơ cánh tay nói: “Gia hỏa này quả thực là chó gà không tha a.”

Hàn Toại cau mày, đột nhiên nói với thân binh bên cạnh: “Lập tức phái ra thám báo, nhìn xem hướng đi của bọn chúng?”

Liền có thám báo phi ngựa mà đi, ước chừng khoảng một nén hương thời gian liền có người trở về bẩm báo, nói đám người Đồng Phi đào tẩu về hướng Tây Hải.

Bắc Cung Bá Ngọc ngăn ra, “Tây Hải, đây không phải là doanh trại quân đội của Phá khương ta sao?” Lời hấn vừa nói ra, lập tức dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Hàn Toại: “Văn Ước, người không phải nói là Cự Ma Nhi sẽ đi tới Tích núi đá sao?”

Hàn Toại cũng có chút mộng!

Vô vọng tiến vào Hà Hoàng khu, đường hồi Lâm Thao cũng không có, theo đạo lý mà nói thì đám người Đồng Phi nhất định là chạy về hướng Tích núi đá, nhưng như thế nào lại đi Tây Hải? Đó chính là doanh trại quân đội của Phá Khương, chỗ đó có mấy ngàn nhân mã thủ hộ. Đám người Đồng Phi chẳng lẽ muốn chui đầu vào lưới? Hàn Toại suy nghĩ như vậy cũng không có sai. Dù sao trong mắt bọn họ thì Đồng Phi cũng chỉ là tiểu hài tử mới mười ba tuổi, mặc dù là cơ trí nhưng rất khó mà có tâm tư phức tạp. Nhưng bọn họ lại không biết, thân thể của Đồng Phi quả thật là hài tử mười ba tuổi nhưng tư tưởng của hấn thì đã thành thực.

Đời trước sống đã ba mươi năm, tuy rằng chưa làm việc tình nào oanh liệt, nhưng tư tưởng thì đã thành thực. Hơn nữa cả đời này trải qua mười mấy năm cuộc sống, trí lực của Đồng Phi so với Hàn Toại còn muốn thành thực hơn rất nhiều.

Hàn Toại suy nghĩ một lát rồi dẫn người truy đuổi về hướng Tây Hải. Nhưng chạy đi không được bao lâu thì lại nhận được tin tức là phát hiện tung tích đám người Đồng Phi đang chạy về hướng Kim Thành.

Lần này lại làm cho Hàn Toại hồ đồ. Nếu hấn biết đối thủ của hấn là một người có trí lực cùng có sự thành thực như hấn thì sẽ đoán được hành động tiếp theo của Đồng Phi. Nhưng vì nghĩ Đồng Phi là tiểu hài tử mười ba tuổi cho nên cũng không lo lắng nhiều lắm.

Bầu trời tối đen lại nhận được tin tức của thám mã, Đồng Phi lại tập kích một doanh địa của bộ lạc khác, Hàn Toại vội vàng mang người đuổi tới thì lại thấy một đồng hỗn độn vẫn là phương pháp chó gà không tha làm cho Kim Thành quận binh trông thấy mà hết hồn. Cự Ma Nhi, trưởng sử đại nhân nói không sai, quả thực là Cự Ma Nhi.

Bị Đồng Phi mang theo chạy đi chạy lại cả ngày làm cho Hàn Toại cũng có chút do dự. Gã tiểu gia hỏa này rốt cục muốn làm gì? Chẳng lẽ là bọn chúng muốn báo thù, hay là muốn làm đảo loạn thế cục Tây Bắc sao? Hàn Toại bất tri bất giác phủ định ý tưởng lúc trước của hấn, hấn không tiếp tục đuổi theo mà là ở lại tại chỗ. Nguyên nhân rất đơn giản, Cự ma Nhi kia không mệt nhưng thủ hạ của hấn lại sức cùng lực kiệt, nếu cứ đuổi theo sẽ không sẽ biết hậu quả thế nào. Đêm đó Hàn Toại trải qua suy nghĩ còn muốn biết kế hoạch của đám người Đồng Phi là muốn đi đường thủy hay là từ Tiểu âm sơn phản hồi Lâm Thao. Nhưng

cái ý nghĩ này chưa quyết định thì đã có thám báo nói đám người Đồng Phi lại mang người tiếp tục đi Tây Bắc. Hơn nữa trong một đêm liên tục tập kích ba bộ lạc làm cho gần một ngàn người chết. Làm ười mấy Khương bộ đều bị chọc giận.

Tây bắc? Đây cũng là hoàn toàn bất đồng với ý tưởng mà Hà Toại vừa suy nghĩ.

Bắc Cung Bá Ngọc nhìn Hàn Toại, đột nhiên dậm chân quát to, “Cự Ma Nhi, Cự Ma Nhi đến rốt cục người muốn thế nào?”

“Bá Ngọc, người đừng có gấp, để ta suy nghĩ một lát.” Hàn Toại khuôn mặt âm trầm nói: “Cự Ma Nhi một đường giết xuống, tựa hồ đối với Tây bắc rất tinh tường. Cho dù có Phá khương nhân dẫn đường cũng không thể quen thuộc như thế? Địa hình Tây Bắc vô cùng phức tạp, nhưng hẳn lại muốn hướng về Trương Dịch quận..... Chậm đã, hẳn đi Trương Dịch quận làm gì? Nơi này là Trương Dịch Quận, cùng với Đồng Gia không có nửa điểm qua hệ a.”

Bắc Cung Bá Ngọc cười khở nói : “Ta cũng không biết hẳn muốn làm gì, nhưng ta cảm thấy bọn họ không một sao? Từ hôm trước đến nay là hai ngày hai đêm. Bọn gia hoả này cơ hồ không nghĩ ngơi, mang người nhiều chúng ta a.”

“Nhiều loạn?”

Hàn Toại vỗ tay một cái, “Cự ma Nhi quả nhiên là muốn nhiều loạn chúng ta.....Bất quá ta cũng không đoán được hẳn muốn tới chỗ nào?”

Vấn đề này làm cho Hàn Toại cùng với Bắc Cung Bá Ngọc đều nhìn nhau, đuổi, hay là không đuổi? Hai người đều không có chủ ý. Đồng Phi nếu cứ như vậy thì sẽ đem bọn họ suy sụp và cực kỳ phiền toái.

Ngay khi thời điểm Hàn Toại đang do dự không quyết thì lại có thám mã báo cáo: Đám người Đồng Phi bất ngờ tập kích Tây Hải, giết hơn một trăm gã binh lính rồi nghênh ngang bỏ đi. Bắc Cung Bá Ngọc vừa nghe được tin này vô cùng hoảng loạn, Tây hải là doanh trại quân đội, đây chính là gốc của Phá Khương a, hẳn không nói hai lời lập tức mang người dẫn đi. Hàn Toại có tâm ngăn trở nhưng cũng không biết lấy lý do gì mà khuyên bảo. Theo bản năng của hẳn thì thấy Đồng Phi nhất định không đánh Tây Hải.

Gia hoả này là yêu quái chắc? Như thế nào lại có thủ đoạn giao hoát như vậy? Hàn Toại rốt cục tỉnh ngộ, hẳn phạm một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng, một sai lầm chết người, hẳn luôn suy nghĩ đối thủ rất đơn giản, Hẳn khinh địch! Nếu Cự Ma Nhi trở về được Lâm Thao thì sẽ tạo cho hẳn ảnh hưởng gì? Hàn Toại không dám nghĩ, chỉ ngơ ngác trầm tư, thậm chí cũng không biết vị Hoàng tiên sinh hướng hẳn cáo từ. Tới khi hẳn thanh tỉnh thì Hoàng tiên sinh đã đi xa, làm cho Hàn Toại liên tục giậm chân, trong lòng lại mang bất đại tổ tông Đồng Phi mắng liên hồi. Hiện tại hành tung của Đồng Phi cực kỳ mơ hồ, vạn nhất hẳn đào tẩu thì mình sẽ thất bại trong gang tấc.

Tâm tư của Hàn Toại trước đến giờ là cực kỳ kín đáo, phát hiện bây giờ tình thế không ổn liền lo lắng tìm đường lui ỉnh, lập tức dẫn Trình Ngân vội vàng về Kim Thành, viết tấu chương sai người cưới khoái mã đưa tới Lạc Dương, đồng thời gia tăng tìm kiếm đám người Đồng Phi.

Một đêm này vô sự.

Ngay khi Hàn Toại cùng với Bắc Cung Bá Ngọc tưởng rằng Đồng Phi đã là nỗ lực hết đã thì đột nhiên nhận được tấu thư.

Phần tấu thư này chính là do lão Đốt đương khương vương phái người gửi tới để trách cứ. Nói rằng Phá khương không giữ lời, tự tiện công kích lãnh địa Đốt đương khương, giết hơn ba trăm người, lão muốn Bắc Cung Bá Ngọc giao ra hung thủ.

Bắc Cung Bá Ngọc có chút mộng, Phá khương lúc nào thì tấn công Đốt đương khương? Nhưng Hàn Toại thì phản ứng ngược lại, hẳn đá một cước làm cho trường án lật nhào, nổi giận lôi đình nói: “Cự Ma Nhi quả nhiên muốn đi tích núi đá, điểm binh cho ta, đuổi, nhất định phải bắt được gã gia hoả kia. Hẳn muốn đào tẩu về Tích núi đá!”

Hàn Toại điểm binh vừa mới chạy ra Kim Thành khoảng ba mươi dặm thì có một gã khương nhân chạy đến báo lại: Đốt đương khương vương dẫn theo tám ngàn tinh binh đánh vào lãnh địa Phá khương, hơn nữa còn

phá huỷ ba cái doanh địa, người chết gần hai ngàn người.

Bắc Cung Bá Ngọc nổi giận đùng đùng, “Lập tức triệu tập nhân mã, triệu tập nhân mã.... Đốt đường vương lão cầu nhục ta quá đáng, ta và hần thê không đội trời chung.”

“Bá Ngọc bình tĩnh một chút!”

Bắc Cung Bá Ngọc cả giận nói: “Văn Ước, nếu ta bình tĩnh thì Phá khương sẽ bị Đốt đường vương lão cầu giết cho gà không tha. Người có giúp ta hay không? Nếu là giúp ta thì theo ta cùng hồi Tây hải, nếu không thì người cứ ở Kim Thành quận của người đi.” Nói xong, Bắc Cung Bá Ngọc mang người chạy đi.

Hàn Toại ngồi trên lưng ngựa, có chút ngẩn ra, ánh mặt mờ mịt.

Vẫn là Trình Ngân phát hiện không đúng, lập tức đi tới chạm nhẹ vào người Hàn Toại, “Chủ công , chủ công...”

Hàn Toại hơi tỉnh lại, ở trên ngựa quát to một tiếng, “Cự Ma Nhi, người nhục Hàn Toại ta quá đáng!” Câu nói chưa dứt lời thì cổ họng cảm thấy ngòn ngọt, phun một ngụm máu tươi, Hàn Toại đường trường ngã quỵ trên lưng ngựa, bất tỉnh nhân sự.

58. Chương 58: Tái Ngộ Bùi Nguyên Thiệu

Ba ngày ba đêm, suốt ba ngày ba đêm! Đồng Phi liên tục mang người chiến đấu ở các bộ lạc tây bắc, từ đại dương hà giết đến Tây hải, từ tây hải giết đến kim thành, lại từ kim thành chạy đến tích núi đá, có thể nói là cực khổ vạn phần, nhưng sự tức giận trong lòng vì tứ tỷ chết mà cũng vơi đi được một ít.

Sau khi giả dạng thành quân của Phá khương tập kích đốt đường khương rồi tiếp tục trốn đến Tích núi đá. Kiểm kê nhân số thì Đồng Phi phát hiện ba ngày chiến đấu, tập kích làm cho hần tổn thất hơn sáu mươi người. Trong đó chân chính chết trận chỉ có hai mươi người, còn trên đường mất liên lạc hơn phân nửa. Việc này cũng khó tránh khỏi, không ngủ, không nghỉ ba ngày ba đêm cho dù là Đồng Phi cũng đã tới cực hạn.

Hần thậm chí còn cho rằng đây là ngồi trên lưng ngựa, nếu bước xuống lưng ngựa sợ rằng sẽ nằm xuống ngủ mất. Nhìn lại những người khác thì thấy chật vật không chịu nổi. Tốt hơn một chút chỉ có Lục Y cùng với Đồng Thiết cùng với bảy người kia. Bọn họ mỗi lần tập kích đều là được giữ lại trông chừng chiến mã cùng với vật tư, cho đến khi xong cuộc chiến thì mới đi vào.

“Tiểu thiết, đi về phía trước xem có địa phương nào nghỉ ngơi, nhớ kỹ nhất định phải bí ẩn.”

Đồng Thiết đáp một tiếng, nhảy xuống ngựa nhanh chân chạy đi. Hiện tại là vùng núi, tốc độ của ngựa không thể chạy nhanh, mà Đồng Thiết lại có phi mao thối, trong hoàn cảnh như thế này thì còn dung tốt hơn cả chiến mã. Đám người Đồng phi không nhanh không chậm đi tới phía trước, ước chừng một nén nhang thời gian thì thấy đồng thiết chạy nhanh từ góc núi chạy ra.

“Chủ nhân, đi về phía trước khoảng ba dặm đường có một khe núi, địa hình rất bí ẩn, nếu không cẩn thận quan sát thì rất khó phát hiện.”

Mí mắt đồng phi đang nhắm lại, nghe câu nói ấy lập tức tỉnh táo hẳn lên.

“Đồng Triệu, giục mọi người đi nhanh về phía trước, phía trước có một khe núi, chúng ta sẽ ở chỗ này hồi phục hai ngày, sau đó lại tiếp tục đi.”

Tất cả đoàn người nghe vậy đều phần chấn, đối với người ngồi ngủ gật trên lưng ngựa ba ngày ba đêm thì ước muốn của họ lớn nhất bây giờ là nằm xuống ngủ một giấc, khi tỉnh lại có chút thức ăn nóng hằm hạp thì quả thực là sung sướng. Mọi người liền đẩy nhanh tốc độ theo phía sau Đồng Thiết, rất nhanh đã đi vào trong khe núi.

Khe núi được núi vây quanh bốn phía, cùng với tuyết làm cho huyền bí và tĩnh mịch.

Rất yên lặng cũng rất bí ẩn, trong khe núi có mây sơn động, còn có một khe suối chảy róc rách, nơi này có một cái ôn tuyền bốc lên hơi nước làm cho khe núi biến thành một mảnh sương mù, quả thật là một nơi ẩn thân thật tốt.

Tất cả mọi người đều rất mệt mỏi, sau khi vào khe núi liền lập tức xuống ngựa nằm xuống nền đá ngủ vùi đi.

Đồng Phi đành phải bồng những người này vào sơn động, dọc theo đường cho dù xóc nảy nhưng vẫn không làm cho bọn họ tỉnh.

“Đồng Triệu, người cũng đi ngủ đi.”

Nhìn đại bộ phận đã an bài mọi người thoả đáng, Đồng Phi nói với Đồng triệu.

Đồng Triệu cũng muốn như vậy nhưng hắn nhìn thấy Đồng phi không có ý định nghỉ ngơi, nhin không được hỏi; “Chủ công, ngài không nghỉ ngơi sao?”

“Các người hãy nghỉ ngơi trước, nơi này tuy bí mật, nhưng dù sao cũng chưa thoát ly hiểm cảnh. Ta chưa muốn ngủ, người ngủ trước đi.”

“Điều này sao có thể...”

“Như thế nào không thể?” Ánh mắt Đồng phi trừng lên, “Đây là mệnh lệnh, lập tức đi nghỉ ngơi, chúng ta còn phải đi quãng đường rất dài.”

Đồng Triệu cảm động không thôi, theo một chủ công như vậy thì chết cũng xứng. Hắn cũng biết, hắn đã không còn chống đỡ được nữa, cùng ở chỗ này với chủ công không bằng còn chạy nhanh đi nghỉ ngơi, nhanh chóng khôi phục một chút thể lực rồi giúp đỡ cho chủ công cảnh giới. Đồng Phi nhìn đồng triệu đi vào rồi mới ngồi xuống, toàn thân là một mảnh đau nhức, cũng khó trách, ở trên ngựa chạy ba ngày ba đêm, cho dù là người sắt cũng không thể chịu đựng. May mắn bốn bề vắng lặng, Đồng Phi thay một bộ đồ khô, lấy trong bọc hành lý một tấm da trải xuống, sư tông thú cùng với tượng long một tả một hữu phủ phục bên cạnh.

Hắn nghe nói tỷ phu đã chết trận ở thị trấn. Tuy rằng đã có chuẩn bị tinh thần nhưng trong lòng của hắn có chút không thoải mái.

Ngày cuối cùng điên cuồng tập kích Phá khương và Đốt đương khương cũng là vì nguyên nhân này. Tuy rằng không nói chuyện nhiều với Bắc Cung Bá, nhưng hắn có thể cảm nhận được ,tỷ phu là người tốt. Đáng tiếc, người tốt sống không lâu.

Ba ngày này đối với Đồng Phi mà nói là ba ngày vô cùng trọng yếu.

Binh thư của Mã Viện lưu lại lần đầu tiên vận dụng trên chiến trường cũng đã bắt đầu có chút linh hoạt.

Nhớ ngày đó Phục Ba tướng quân tung hoành tại Tây vực mười mấy năm chưa từng một lần bại. Khương nhân giỏi về cưỡi ngựa bắn cung, hắn lại dùng chiến thuật giống như Tầm ăn , không ngừng xâm chiếm lực lượng của đối phương, mãi cho tới khi sức chiến đấu của người bên hắn tuyệt đối vượt qua mới thôi. Mã Viện dùng binh rất cẩn thận, về điểm này Đồng Phi thấy trong binh pháp của ông ta cảm nhận ra. Nhưng đợi khi hắn chân chính vận dụng thì hắn mới biết phương diện này vô cùng ảo diệu. Chẳng biết tại sao hắn lại cảm thấy loại binh pháp này giống như thuật du kích chiến mà lão thôn trưởng đã nói, nhưng cũng có đôi chút không giống với nhau.

Khúc đạo đầu của Mã Viện trong binh thư đã nói qua, Tôn Tử viết: Binh dã, Quỷ đạo dã. Đồng thời hắn cũng hấp thụ tư tưởng đạo gia, cho nên đối với binh pháp tôn tử thì thấy Thủy vô tường hình, Binh vô thường càng khắc sâu lý giải. Có thể nói, bên trong binh pháp của Mã viện đều rất tán thưởng những lời nói này.

Đồng Phi đồng dạng cũng rất tán thưởng, hiện giờ yên tĩnh hắn cẩn thận nhớ lại hành động ba ngày qua rồi tiến hành tổng kết, cũng tìm kiếm sơ hở của hành động. Đáng tiếc trong tay hắn không có đủ binh lực, nếu không thì muốn chém Hàn Toại cũng không phải là không có khả năng.

Lúc này Hàn Toại có thể khinh địch sao, hắn có thể còn mắc mưu sao? Hiện tại Đồng Phi không dám khinh thường Hàn Toại nữa. Lúc này đây hắn có thể đánh thắng, nhưng tiếp theo thì sao? Trên đời này không có tướng quân bất bại, Hàn Toại lần này thua Đồng Phi chủ yếu là hắn khinh địch, nhưng có thể khẳng định hắn sau này có thể sẽ nhảy lên một độ ới. Tây lương danh sĩ quả nhiên bất phàm suýt nữa thì làm ình ở lại Tây bắc . Một trận gió thổi qua làm cho Đồng Phi không tự chủ được dùng sức siết chặt lại áo choàng.

Dựa lưng vào hai con ngựa, nhiệt khí từ sư tông thú cùng tượng long truyền ra làm cho hắn nhin không được , hai mí mắt từ từ nhắm lại. Rất mệt, thật sự không thể gắng được nữa! Đồng Phi biết hắn không thể ngủ, nhưng mí mắt lại không chịu sự điều khiển của hắn , cho nên từ từ khép lại.

Dựa vào một chút thanh tĩnh cuối cùng, Đồng Phi hung hăng véo lên vết thương ở đùi, đau đớn kịch liệt liền làm cho hắn có chút thanh tĩnh, buồn ngủ cũng tùy theo mà biến mất. Đồng Phi cắn răng chịu đựng, ở trong sơn động đứng dậy tập luyện một lần Ngũ Cầm hí, hổ phấn chấn, Khí linh hoạt, hùng phát lực.... Luyện 1 bài Ngũ cầm hí, người Đồng Phi ra một người mồ hôi.

Thoát lực, thân mình ba ngày đầy có điểm thoát lực, bất quá tinh thần đã khá hơn nhiều, hắn không ngừng lặp đi lặp lại cho đến khi nghe tiếng nói chuyện của Đồng Thiết cùng với Lục y. Đồng Phi cắn bản đã gắng đến hết sức rốt cục đã được thả lỏng xuống. Hắn ngồi xuống dựa lưng vào hai con ngựa, ánh mắt nhắm lại . Cho dù trời có sập xuống thì ta cũng sẽ không mở mắt ra.

Một giấc này hắn ngủ đúng một ngày một đêm. Khi tỉnh lại đúng lúc trời vừa sáng, mặt trời mọc lên, ánh nắng chiếu lên tạo nên thất thải quang mang. Toàn bộ khe núi bị thất thải quang mang này vây quang gióng như một thể giới tràn ngập thần bí mang theo huyền huyền thế giới.

Phía ngoài sơn động, Đồng thiết vì hắn mà canh gác. Đồng Phi xoay người một cái , toàn thân đau nhưc một mảnh, Hắn đứng dậy đi ra, gọi Đồng Thiết mang theo hai con ngựa hướng về phía ngoài khe núi đi tới.

“Ta ngủ bao lâu?”

“Chủ nhân, ngài ngủ một ngày một đêm a.”

“Trách không được bụng đói như vậy.” Đồng phi xoa bụng, tự giễu nói: “Có biết tình huống bên ngoài sơn động thế nào không?”

“Ngày hôm qua Mã Tung dẫn người đi ra hỏi thăm một lần, nghe nói Đốt đương vương cùng với Phá khương đã đánh nhau.”

“Mã Tung? Mã Tung là ai?”

“Ngài quên? Chính là người đi theo Bắc Cung Ngọc đến tập kích doanh trại, sau đó bị ngài bắt làm tù binh, là người dẫn chúng ta đến thị trấn.”

Đồng Phi vỗ vỗ cái trán, “Nga, đúng rồi.... Hôm đó có nhiều việc nên quên gã gia hoả này, như thế nào, đánh nhiều trận chiến như vậy mà tên gia hoả kia vẫn chưa chết? Ta nhớ rõ hắn hình như cũng không được tốt lắm a.”

Đồng Thiết cười nói: “Chủ nhân, Mã Tung từ trước tới nay đều thường là coi ngựa và vật tư cho chúng ta, đến khi trận chiến sắp kết thúc thì mới lao vào. Ha hả, hắn rất cơ trí đấy chứ. Lục Nhi tỷ tỷ nói hắn là kẻ đại đối trá. Từ “Kẻ đối Trá” này của Đồng Phi vô ý nói ra, bây giờ đã bị đám người Lục Y ứng dụng khắp nơi.

Đồng phi gật gật đầu: “Hắn thật ra là người thông minh. Tiểu Thiết, người phải nhớ kỹ, có thể sống thì đều so với mọi thứ trọng yếu hơn cả. Về sau người học hắn một điểm , đừng khi nào cũng thích xông về phía trước....Đúng rồi, Đốt đương khương cùng Phá khương đánh nhau, Hàn Toại có ngăn lại không?”

“Hắn rất muốn ngăn lại, nhưng bây giờ đang sinh bệnh.....Hôm qua vào chính Ngọ thì Phá Khương cùng Đốt đương khương lần đầu tiên giao phong, nghe nói đốt khương bị một chút thiệt thòi, bất quá phá khương cũng không được tốt lắm , hai bên tựa hồ vào thế dằng co.”

“Đánh tốt lắm, cứ đánh mạnh vào!”

Đồng Phi trong lòng đang suy nghĩ: Xem hành động của Hàn Toại chắc là muốn tạo phản. Nhưng hiện tại Phá khương cùng Đốt khương đánh nhau, trong thời gian ngắn chắc không giải quyết được. Không được, ta muốn lập tức về nhà, nói không chừng loạn khăn vàng đã muốn bắt đầu rồi. Hắn không khỏi có chút đắc ý, ít nhất tình huống Tây Lương còn chưa phát sinh đại loạn.

Từ khe núi truyền đến một trận mùi thơm làm cho bụng Đồng Phi reo lên, hắn không nói gì, nhưng cước bộ lại nhanh hơn đi về phía chỗ đồng lửa.

Lục Y đang ngồi bên cạnh cầm bát canh thịt nhìn Đồng Phi cười. Cứ như vậy, tất cả mọi người ở trong núi ba ngày, cho đến khi tinh thần hồi phục mới thôi.

Bên trong ba ngày Đồng Phi không ngừng phái người ra tìm hiểu tin tức. Đốt đương khương cùng với Phá khương hoàn toàn xé rách mặt, quân lính từ lòng chảo trở về chuẩn bị gia nhập chiến đấu song phương. Không chỉ có như thế, toàn bộ Tây Bắc bởi vì bị Đồng Phi nhiễu loạn, cho nên các bộ lạc cũng không tin nhiệm ai cả, tất cả đều nghi kỵ lẫn nhau, thỉnh thoảng còn có xung đột nhỏ.

“Địch nhân ở lòng chảo đã bị loại bỏ?” Đồng Phi không ngờ kết quả như vậy. Thời điểm nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên của hắn là lập tức hướng từ lòng chảo tiến đến Bạch mã khương. Nhưng hắn vẫn nhận được. Tại hắn thấy đây không phải là thời cơ tốt nhất.

“Chủ nhân, chúng ta khi nào thì rời khỏi nơi này?”

“Không cần nóng nảy, không nóng nảy!”

Đồng Phi cố nén xúc động, kiên nhẫn nói: “Chờ một chút, ta chỉ sợ Hàn Toại đã tỉnh ngộ, hiện giờ hắn đã biết chúng ta muốn đi tích núi đá, các người hãy nhìn xem, không đầy một thời gian hắn sẽ ra mặt hoá giải chiến đấu của song phương, đến lúc đó bọn họ sẽ ở Đốt đương khương lãnh địa truy đuổi chúng ta, một đường đến Đại dương hà tất nhiên sẽ bị mai phục.”

“Ngài muốn chúng ta từ lòng chảo đi về?”

“Đúng là như vậy, hư hư thật thật...Hắc hắc, Hàn Toại không phải không biết đạo quân của Đốt đương khương đã rút khỏi lòng chảo, hắn nhất định sẽ mang người đi về phía lòng chảo, chúng ta hiện giờ nếu đi ra ngoài chắc chắn sẽ trúng bẫy bọn hắn. Chúng ta chờ thêm vài ngày, chờ đến khi Đốt đương khương cùng Phá khương toàn diện đánh nhau, Hàn Toại nhất định sẽ chạy tới, Hiện tại chúng ta cùng với hắn xem ai nhần nại hơn.” Lời vừa nói xong, Đồng Phi phát hiện mọi người chung quanh đều im lặng, không ai nói một câu.

Hắn ngẩng đầu nghi hoặc nhìn mọi người thì phát hiện mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn.

“Chủ công, ngài thật sự chỉ có mười ba tuổi sao?”

“Ta....”

Đồng Phi biết hắn biểu hiện hơi quá đáng. lập tức cười ha ha hai tiếng, nói tránh đi: “Chúng ta ở nơi này xem diễn kịch, xem bọn chúng diễn.”

“Cái gì gọi là xem Diễn kịch? Diễn, đây là cái gì?”

“Việc này.....Diễn , thật ra giống như khiêu vũ giống nhau. Nữ nhân khiêu vũ thì mọi người đều thích nhìn có phải không a?Xem hí kịch cùng với xem nữ nhân khiêu vũ cùng có ý tứ giống nhau, ha ha ha ha.”

Không cần thận lại nói lỗ miệng. Ở thời đại này còn chưa có từ diễn kịch này.

Lục y nghi hoặc nhìn Đồng Phi, thiếu gia quả thật kỳ lạ, luôn nói những từ rất khó hiểu, nếu người đi hỏi lại hắn thì hắn sẽ dùng những từ khó hiểu khác để giải thích. Dù sao, từ khi sinh ra hắn đã có điểm cổ quái.

Giống như Đồng Phi đoán, Đốt đương Khương cùng Phá khương chiến tranh mãi cho qua năm mới.

Hàn Toại khổ cực chờ đợi nơi lòng chảo, rốt cục mất đi kiên nhẫn, quyết định ra mặt hoá giải song phương cùng với tìm tung tích đám người Đồng Phi ở Ngạc đối hồ, hắn phóng chừng đám người Đồng Phi lúc này đang ở trung tâm lãnh địa của Đốt đương khương, chỉ cần song phương ngừng chiến, băng vào một câu nói của lão Đốt vương thì đám người Đồng Phi chấp cánh khó thoát.

Ngay khi Hàn Toại ra mặt thu thập tàn cuộc thì Đồng Phi cũng nhận được tin tức. Hắn lập tức mang theo mọi người hành động, từ tích núi đá chạy tới phụ cận Đại dương hà. Dọc theo đường đi quả thật không gặp được sự ngăn trở. Kim thành quân binh thì bị Hàn Toại mang đi, mà binh lực của song phương lại đang dùng để chiến tranh. Dọc theo đường Đại dương hà một đường thẳng tiến, đoàn người Đồng Phi một đường thông suốt, tại thời điểm mười lăm tháng giêng đã chạy đến Lòng chảo.

Địa hình Lòng chảo là một nơi rất hiểm yếu ở Hạp Cốc, hai bên cây cối dày đặc, cho dù là có mấy ngàn người ẩn nấp cũng không có người phát hiện được. Đồng Phi cười trên tượng long không khỏi thở phào một hơi.

“Chỉ cần xuyên qua Hạp Cốc phía trước thì chúng ta an toàn!”

Trên mặt mọi người đều tràn đầy hưng phấn và chói lọi. Đúng vậy, rốt cùng an toàn. Hồi tưởng lại quãng thời gian trải qua quả thật giống như đang nằm mơ. Làm ột nửa Tây Lương loạn thành một đoàn, tương lai nếu già thì sẽ có chuyện mà kể với con cháu. Nhưng Đồng Phi lại không lộ ra một chút tươi cười, Hắn đi ở phía sau, khi thời điểm hắn tiến vào Hạp Cốc thì nhin không được quay đầu nhìn về phía Kim Thành, cặp mắt nhỏ và dài hiện lên hàn quang.

Hàn Toại, đây là lần đầu tiên chúng ta giao phong! Bọn người các ngươi, không cần chờ lâu, ta nhất định sẽ quay lại, khi đó hãy cho ta lĩnh giáo sự inh của Tây Lương danh sĩ của ngươi.

Nghĩ đến đây hắn liền vung đao lên, khắc ngay một dòng chữ trên vách đá của Hạp cốc: “Một ngày nào đó Ta sẽ trở lại thì sẽ làm cho Kim Thành biến thành biển máu”. Nhìn qua thì thơ không phải thơ, phú không phải phú, nhưng lại cho thấy lòng quyết tâm của Đồng Phi. Hắn phóng ngựa đuổi theo đám người, xuyên qua Hạp Cốc thật dài.

Mất thấy thời điểm sắp ra lòng chảo thì đột nhiên một thanh âm la lên, từ hai bên sườn núi xuất hiện một đám người. Một đám tay cầm cung tiễn, dưới ánh mặt trời chói lọi ánh long lạnh, sát khí bức người.

Đồng Phi chấn động, chẳng lẽ Hàn Toại cho quân mai phục chỗ này? Trong khi đang bối rối thì thấy trên sườn núi lao xuống một con ngựa, còn cách Đồng Phi khá xa thì người cưỡi trên ngựa đã nhảy xuống ngựa quỳ rạp xuống.

“Chủ Công?”

Đồng Phi nheo mắt nhìn kỹ thất thanh kêu lên: “Bá Hầu.....Ngươi còn sống?”

59. Chương 59: Trung Nguyên Vô Chiến Sự (1)

Từ trên sườn núi lại lao xuống một thớt bạch mã, ngồi phía trên là một nàng nữ tướng, tuổi ước chừng khoảng mười bảy, mười tám, một thân ngân giáp, tay cầm một thanh ngân thương, trên đỉnh đầu còn cắm một sợi lông linh kê, áo choàng màu trắng đón gió bay phấp phật, hướng mắt lại nhìn thì chỉ biết có hai chữ! Xinh đẹp!

Mặt trái xoan, mày liễu cong cong, phần mặt má đào, một đôi mắt hạnh nhìn xinh đẹp vô cùng.

Nàng ta xuống triển núi, ngạc nhiên quát to: “Phu quân, chàng làm cái gì thế? Như thế nào lại quỳ ở chỗ này?”

Thanh âm cực kỳ dòn dã, cực kỳ dễ nghe. Đồng Phi mở to hai mắt, ngạc nhiên nhìn Bùi Nguyên Thiệu rồi lại nhìn nữ nhân kia.

“Lục Y, nàng kia vừa gọi hắn là....Phu quân?”

“Hình như là kêu như vậy.”

Đồng Phi dục ngựa tiến lên, định mở miệng nói chuyện nào ngờ nữ tướng kia chỉ thương vào vào mặt Đồng Phi quát lớn: “Tên sữu quỷ kia, ngươi sử dụng yêu pháp gì? Vì sao phu quân ta thấy ngươi là quỷ xuống? Mau mau cỡi đi yêu pháp, nếu không đừng trách ta thương hạ vô tình.”

Mà người quỷ trên mặt đất chính là người lúc trước ở Kim Thành lạc với Đồng Phi, Bùi Nguyên Thiệu. Chỉ thấy khuôn mặt hắc đỏ bừng, biểu tình xấu hổ vô cùng. Đồng Triệu cũng với những người quen biết hẳn đều mang theo nụ cười phi tiếu nhìn hẳn làm cho Bùi Nguyên Thiệu hận ở trên mặt đất không có cái động mà chui vào. Hẳn vội vàng đứng dậy đuổi tay kéo bàn tay đang cầm thanh ngân thương hạ xuống.

“Phu quân, chàng kéo tay ta làm gì?”

“Ha ha ha...”

Đám người Đồng Triệu ở trên ngựa cất tiếng cười to, chọc cho nữ tướng kia càng thêm tức giận, lớn tiếng quát: “Không cho cười, nếu không ta bắn chết các ngươi.” Đám người lập tức bịt miệng không cười nữa, nhưng tiếc phi cười vẫn không cản lại được.

“Đằng Lệ Nhi, không được được nói bậy, thấy chủ công của ta sao còn vô lễ.”

“Hắn chính là chủ công mà chàng nhớ mãi không quên sao? Bộ dạng sao lại xấu như vậy, nếu so với phu quân của ta thì quả thực phu quân của ta anh tuấn hơn thập bội.”

Đồng Phi ngồi trên ngựa muốn mở miệng cũng không phải, mà không mở miệng cũng không phải, cho nên khuôn mặt đen biến thành tử sắc.

Lục Y ngồi trên ngựa cười cong cả thắt lưng, ngay cả Sư tông thú đi theo phía sau cũng không ngừng phát ra tiếng phì phì tựa hồ như đang cười nhạo.

Bùi Nguyên Thiệu hốt hển nói: “Đằng Lệ Nhi, nếu người tiếp tục nói hươu nói vượn thì ta sẽ không thành thân với ngươi!”

“Phu quân chớ nói như vậy, chàng nếu bỏ Lệ Nhi thì Lệ Nhi biết làm cái gì bây giờ....Tên sữu quỷ, không đúng, là chủ công. Bá Hầu luôn nhắc đến ngươi, con nói nếu ngươi không đến thì sẽ không đáp ứng thành thân với ta, ngươi hiện tại đã ở đây thì nhanh đáp ứng, để ta cùng với Bá Hầu sớm thành thân một chút.” Khương nữ nói chuyện không che đậy lại mang theo cổ hương vị chất phác tự nhiên.

Đồng Phi nở nụ cười, từ trên lưng tượng long nhảy xuống, sải bước đi tới nói: “Bá Hầu, biệt lai vô dạng?”

“Chủ công....”

Bùi Nguyên Thiệu không nói gì, chỉ thấy lệ chảy ra: “Nguyên Thiệu vô dụng để mất cửa thành làm cho chủ công bị hãm vào tuyệt địa, tội đáng chết vạn lần.”

“Rầm nói, cái gì tội đáng chết vạn lần? Con người chỉ có một lần chết làm sao có thể chết vạn lần? Lời này của ngươi ta không thích nghe. Hơn nữa chuyện tình ở Kim thành cũng không thể trách ngươi, Hàn Toại mang theo nhiều người như vậy cho dù là ta thì chỉ sợ cũng không thể bảo vệ được a.”

“Nhưng mà chủ công, ta...”

“Tốt lắm, tốt lắm, chúng ta không cần nói đến việc này nữa. Đúng rồi, tại sao ngươi ở chỗ này? Cô gái đó là ai?”

Không đợi cho Bùi Nguyên Thiệu mở miệng thì Đằng Lệ Nhi đã dành trước trả lời: “Sữu quỷ....Không đúng, là chủ công. Là ta cứu Bá Hầu, chúng ta là Bạch mã khương nhân, mấy ngày trước Đốt đương khương muốn tấn công chúng ta, nhưng sao không biết lại tự nhiên rút lui. Bá Hầu nói muốn đi tìm ngươi, ta lo lắng hẳn đi một người sẽ gặp nguy hiểm cho nên cùng dẫn theo người đi với hẳn, cách đây không lâu nơi này còn có Kim thành quân binh cho nên chúng ta không dám vọng động, vì thế ở đây trông chừng sơn khẩu, không ngờ các ngươi lại đến đây.”

Đằng Lệ Nhi nói có điểm loạn nhưng Đồng Phi lại hiểu.

Hắn cúi người chấp tay hành lễ, “Đa tạ cô nương đã cứu Bá Hầu một mạng, Đồng Phi cảm kích vô cùng.”

Một động tác vô cùng đơn giản lại làm cho Bùi Nguyên Thiệu cùng với đám người đằng sau lưng của Đồng Phi cảm động vô cùng, đi theo chủ công như vậy thì dù có chết cũng đáng?

Nào biết mất hạnh của Đằng Lệ Nhi trỗi lên, “Người cũng thật là kỳ quái. Ta cứu phu quân nhà ta, người cần gì phải tạ ơn?”

Một câu này làm cho Đồng Phi đỏ mặt tía tai.

May mắn Lục Y tiến đến giải vây, “Đằng Lệ Nhi cô nương, xin hỏi Bạch Mã khương Đằng Tử Câu là gì của người?”

“Người nói Bạch Mã đại vương sao? Ta cùng với người không có quan hệ Như thế nào, các người chẳng lẽ còn nhận biết cả Bạch mã đại vương?”

Đồng Phi trả lời: “Chúng ta hôm nay chạy tới là muốn nương tựa vào hân.”

“Đại vương tính tình không tốt, hơn nữa lại không thích người Hán, người có thể đi tìm đại vương nương tựa nhưng không thể mang theo Bá Hân.”

Khuôn mặt của Bùi Nguyên Thiệu đỏ lên, định mở miệng giải thích.

Lúc này Lục Y cười nói: “Lệ Nhi cô nương chớ sốt ruột, chúng ta sẽ không ép phu quân của người. Bất quá chúng ta có phải hay không tìm kiếm địa phương để nói chuyện? Người xem chúng ta một đường bôn ba đều rất mệt mỏi, hy vọng có thể tá túc tại địa phương của người.”

“Thế thì không sao, doanh địa chúng ta ngay phía trước.” Đằng Lệ Nhi nói xong giờ thương hướng về phía sườn núi hét to: “Tốt lắm, là người một nhà, mau thu hồi cung tiễn, ngoài trừ những người cần phải cảnh giới thì tất cả đều theo ta hồi doanh.”

Khương nhân trên sườn núi lập tức giải tán, Đằng Lệ Nhi phi thân lên ngựa, giục ngựa đi trước dẫn đường.

Đồng Phi cùng Bùi Nguyên Thiệu cưỡi ngựa sánh vai từ từ mà đi, hân nhin không được hỏi: “Bá Hân, cô gái này cùng với người đã xảy ra chuyện gì?”

Bùi Nguyên Thiệu khuôn mặt đỏ lên, “Chủ công, ngày đó ta chạy ra Kim thành trốn vào đồng hoang mà chạy, căn bản là không biết rõ phương hướng, sau đó ta lại hôn mê trên lưng ngựa, lại được cô gái này cứu tính mạng đem ta về doanh địa, mấy ngày liên tục nàng cực nhọc chăm sóc ta, không ngừng chữa trị cho nên ta mới sống sót. Nhưng cũng không biết vì cái gì nàng lại thích ta, hơn nữa lại muốn gả cho ta...Ta thật sự không thể từ chối, chỉ nói là phải có sự đồng ý của chủ công.”

Đồng Triệu nhin không được xen vào: “Mụ nội nó, chúng ta ở chỗ này liệu chết đánh ra, nhưng người lại có mỹ nhân làm bạn, về mặt lại có bộ dáng không vui. Chuyện tốt đều được người cầm lấy, quả nhiên là điển hình của tiểu bạch kiểm, con mẹ nó sao lại không có người coi trọng ta chứ?” Lời nói này của Đồng Triệu làm cho Đồng Phi liên tục gật đầu xưng đúng.

Lời của Đồng Triệu làm cho Bùi Nguyên Thiệu đỏ mặt tía tai, trừng mắt lên quát: “Đồng Triệu, người chớ nói bậy. Sự nghiệp chủ công chưa thành, Nguyên Thiệu có thể nào nghĩ đến tư tình nữ nhi?”

Đồng Phi phát tay nói: “Người đừng có nhắc đến ta. Sự nghiệp là sự nghiệp, tư tình nữ nhi là tư tình nữ nhi, hai chuyện này hoàn toàn khác nhau, người đừng có nhập lại làm một. Ta hỏi người, người thích cô gái này không? Nếu là thích thì ta liền thay người làm chủ đáp ứng hôn sự này. Đúng rồi, trong nhà nàng có còn người nào hay không?”

Bùi Nguyên Thiệu cúi đầu, xấu hổ trả lời: “Nàng là thủ lĩnh doanh địa phía trước, cha mẹ chết sớm. Bất quá nàng quả thật rất có bản lĩnh, làm cho doanh địa xử lý gọn gàng, rất có sinh lực....Nguyên Thiệu, Nguyên Thiệu thực sự thích cô ấy.”

“Cô gái này quả thực không đơn giản!” Đồng Phi không khỏi xem trọng Đằng Lệ Nhi, cho nên nhẹ nhàng gật đầu.

Doanh địa của Đằng Lệ Nhi có khoảng một ngàn người. Trong đó ước chừng có năm sáu trăm người là tộc nhân của nàng, ngoài ra còn là nô lệ được cướp bóc mà có, mọi người ở chung rất là hoà hợp.

Tại một lều trại làm bằng da trâu, sau khi đã phân chủ khách ngồi xuống, Bùi Nguyên Thiệu muốn đi lại bên cạnh Đồng Phi ngồi xuống nhưng lại bị Đằng Lệ Nhi hét lên một tiếng sau đó lại bị Đồng Phi đuổi qua, nếu tính ra thì hẳn bây giờ là con rể của Bạch mã khương, thuộc loại chủ nhân.

Một lát thì có nô lệ bưng đến thịt dê nướng nóng hầm hập, ngào ngạt hương thơm. Đám người Đồng Triệu bỏ qua tất cả ngại ngùng, tất cả giống như một đám lang thôn hổ yểu, rất giống một đám quỷ đói đầu thai, làm cho Đồng Phi không còn chút mặt mũi nào. Bất quá hành vi của bọn họ như vậy lại được sự tán thưởng của tộc nhân Đằng Lệ Nhi.

Dâng lên rượu ngon đám người rất nhanh liền tụ lại một chỗ. Đồng Triệu xuất thân Khương nhân cho nên không có nhiều quy củ như vậy.

Đồng Phi ăn được vài miếng rồi mới hỏi: “Đằng thủ lĩnh, sau khi chúng ta nghỉ ngơi thì muốn khởi hành đi bái kiến Bạch Mã đại vương. Trước khi chúng ta rời đi, ta nghĩ muốn làm hôn sự cho người cùng với Bá Hầu, cứ như vậy thì người cũng có thể yên tâm phải không?”

Đằng Lệ Nhi nhất thời tươi cười rạng rỡ, “Sửu....Chủ công, Lệ Nhi đa tạ ngài.”

Sửu quý thì sửu quý, chủ công thì chủ công làm chi mà phải gọi là Sửu chủ công? Đồng Phi bắt đắc dĩ cười khổ, khuôn mặt xấu chẳng lẽ lại bị người ta kỳ thị. Bất quá hẳn cũng biết là tính tình Đằng Lệ Nhi bộc tuệch cho nên cũng không để ý. Nhưng thật ra Bùi Nguyên Thiệu ngồi cạnh Đằng Lệ Nhi thì khuôn mặt đỏ bừng.

Đằng Lệ Nhi nói: “Ngài không cần phải gấp gáp đi gặp Bạch Mã đại vương, trước khi Đốt đường khương khiêu khích thì Đại vương đã nhận được tin tức, hôm qua còn phái người báo cho ta biết Đại vương đã chỉnh đốn binh mã đang đi về hướng này.”

“Nga? Bạch Mã Đại Vương sắp đến rồi sao?”

Đằng Lệ Nhi gật đầu hồi đáp: “Chắc mấy ngày nữa Đại vương cũng sẽ tới nơi này.”

Đồng Phi cùng với đám người Lục Y trao đổi ánh mắt một lần, “Một khi đã như vậy chúng ta sẽ ở đây chờ Đại vương đến.”

60. Chương 60: Trung Nguyên Vô Chiến Sự (2)

Đêm hôm đó rất nhiều người đều uống rượu! Đám người Đồng Thiết, Đồng Triệu sau khi qua lòng chảo thì tâm trạng cũng được thả lỏng ra, nhiều ngày lo lắng đề phòng cần có sự phóng thích mà rượu không nghĩ ngờ chính là lựa chọn tốt nhất. Ít nhất nơi này rất an toàn.

Đằng Lệ Nhi cũng uống rất nhiều, nàng cùng với Bùi Nguyên Thiệu rốt cục có kết quả cho nên cũng không có nhiều áp lực.

Bất quá Đồng Phi lại uống rất ít. Hẳn rất thanh tỉnh, cho dù đây là doanh địa nhưng hẳn một phút cũng không lơ lửng.

“Bá Hầu, ta có một số việc muốn hỏi người, trong chốc lát đến đây một lát.”

Tiệc rượu kết thúc Đồng Phi đột nhiên kéo tay Bùi Nguyên Thiệu đang muốn nâng Đằng Lệ Nhi đi nghỉ ngơi, “Bá Hầu sau khi đưa Đằng Lệ Nhi nghỉ ngơi thì đến đây lập tức.”

Lục Y nhu thuận đứng bên cạnh cúi xuống y giúp cho Đồng Phi. Nhận dao cùng với Long bảo điều cung đặt trên bàn. Hẳn đã thử bắn qua vài lần, kéo dây cung ra thì không thành vấn đề, nhưng thuật bắn cung của Đồng Phi quá kém, cung tốt như vậy mà đặt ở trong tay hẳn thì quả thật đáng tiếc. Lại nói cũng thật

buồn cười, người của Đồng gia thuật bắn cung đều không tệ, chỉ có Đồng Phi là ngoại tộc, hẳn như thế nào luyện cũng không thể bắn giỏi được.

Đối với điểm này Đồng Phi bị Đồng Viện chế nhạo rất nhiều lần. Chắc hẳn không có thiên phú về dạng này, luyện nhiều năm như vậy lại kém cả thuật bắn tên của nha đầu Lục Y.

Đáng tiếc cung này quá nặng, nếu không đưa cho Lục Y cũng là lựa chọn không sai. Đồng Phi cầm lấy long bảo điều cung không khỏi nhớ đến đại tỷ cùng với tỷ phụ, liền nói Lục Y đem bình tro cốt đưa lại đặt trên bàn cùng với Long bảo điều cung, hẳn cúi đầu bái ba bái sau đó tự nhìn 2 vật kia mà ngẩn người.

Bùi Nguyên Thiệu đi vào lều thì thấy Đồng Phi đang ngồi chỗ ghế ánh mắt như đại ra thì không khỏi ngẩn người.

Vừa muốn nói chuyện thì thấy Lục Y bỏ ngón tay đặt trên môi, làm một cái thủ thế không được lên tiếng. Loại thủ thế này cũng chỉ Đồng Phi đang có tâm sự, Bùi Nguyên Thiệu cũng lý giải được hàm nghĩa trong đó vì thế tìm một vị trí lảng lạng ngồi xuống.

“A, Bá Hầu đến đây!”

“Chủ công, Nguyên Thiệu vừa tới...”

Đồng Phi lấy lại tinh thần thấy được Bùi Nguyên Thiệu liền gọi một tiếng làm cho Bùi Nguyên Thiệu có chút thị sủng nhược kinh.*(được yêu mà sợ)

“Lục nhi, ở bên ngoài coi chừng dùm ta, ta có một số việc muốn cùng Bá Hầu thương lượng, nếu có người tới thì nhắc cho ta biết.”

“Vâng, thiếu gia!”

Lục Y đi ra ngoài, thuận tay buông rèm xuống.

“Chủ công, ngài nếu có gì sai bảo thì Nguyên Thiệu chết cùng không từ.”

Đồng Phi khoát tay, “Không được nói đến từ chết, đó là điềm xấu, ta thực không hy vọng thấy các người chết, về sau đừng nói những lời như thế... Ta gọi người qua kỳ thực cũng muốn hỏi một ít sự tình, đúng rồi, là chuyện về Thái Bình đạo.”

Bùi Nguyên Thiệu ngẩn ra, “Nguyên Thiệu tuyệt không dấu diếm.”

“Ta muốn thỉnh giáo chuyện của Thái Bình đạo trước khi người quy thuận ta, Thái Bình đạo có cái gì muốn gây rối hành động không?”

“Gây rối, hành động?”

“Hoặc là nói, có tin tức gì... đặc thù, ví dụ như vị Đại hiền lương sư muốn...”

Đồng Phi chăm chú nhìn Bùi Nguyên Thiệu. Hắn muốn biết được, loạn khăn vàng.....Chết tiết kia đã bạo phát hay chưa. Hành động của Hàn Toại tại Tây Lương đã có xu thế muốn tạo phản.

Nếu dựa theo bình thư mà nói thì Tây Lương tạo phản thì trong năm loạn khăn vàng cũng bạo phát.

Hai người đó khẳng định có liên hệ. Đồng Phi rất khẳng định điểm này.... Gã đã thuốc chết đại tỷ không phải là đến từ Thái Bình đạo sao? Đồng Phi thậm chí hoài nghi Thái Bình đạo có phải hay không đã có ước định, cho nên trong cùng một năm liền tạo phản?

Bùi Nguyên Thiệu hiểu được ý tứ của Đồng Phi, hơn nữa hắn đã ở chung với Đồng Phi được một đoạn thời gian, hẳn biết vị chủ công này đối với Thái bình đạo vô cùng căm hận, về phần nguyên nhân căm hận thì hẳn cũng không rõ ràng lắm, mà hắn cũng không cần biết. Nhưng tại sao chủ công lại muốn hỏi vấn đề này?

Suy nghĩ một lát Bùi Nguyên Thiệu nói: “Chủ công, Thái bình đạo tuy thế mạnh, nhưng trước mắt mà nói còn không ảnh hưởng. Bất quá trước khi Nguyên Thiệu quy thuận thì từng nghe Đường Chu nhắc qua một sự kiện, nói đại hiền lương sư trong tay có hai phần danh sách.....Trong đó có một phần danh sách là có tên các cử suất khắp nơi, theo lời của Đường Chu thì Cử suất chính là vì đại hiền lương sư muốn quản lý thái

bình đạo mà lập ra chứ vị, tất cả đều là người tâm phúc của hần, mà một phần khác chính là quan viên của triều đình.”

Tin tức này tuy rằng rất trân quý, tất nhiên Đồng Phi cũng rất muốn biết.

“Bá Hầu, người ở chỗ này có nghe hay không nghe chuyện tình của Thái bình đạo?”

Sắc mặt của Bùi Nguyên Thiệu đại biến, “Chủ công minh giám, Nguyên Thiệu mặc dù xuất thân là Thái bình đạo, nhưng sau khi đi theo chủ công thì không có tiếp xúc qua với bọn họ.”

Đồng Phi khoát tay nói: “Ta biết, ta không phải nói người cầu kết với người của Thái bình đạo, mà ta chỉ muốn biết tình huống trung nguyên giờ thế nào? Ta bây giờ bận bịu nhiều việc...Tránh né nhân mã của Hàn Toại, cho nên đối với tình huống trung nguyên cũng không biết rõ lắm.”

“Không nghe nói có động tĩnh gì a!”

Bùi Nguyên Thiệu hồ đồ, có chút mờ mịt nhìn Đồng Phi.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời Đồng Phi càng mờ mịt, không có động tĩnh như vậy chứng tỏ loạn khăn vàng chưa có xảy ra, bình thư có viết: Loạn khăn vàng bùng nổ thì chính là Bát châu chấn động, nếu thật sự đã xảy ra thì chắc là Hà Hoàng khu cũng sẽ có động tĩnh.

Bất quá bình thư đã hại hần một lần. Cũng bởi tin tưởng bình thư cho nên đã khinh thường Hàn Toại, cho nên mới dẫn đến đại tỷ cùng với tỷ phu bị chết.

Đồng Phi cũng không biết có nên hay không tiếp tục tin tưởng bình thư>. Hần buồn rầu sờ trán, nhìn những vật phẩm nằm trên trường án*(Bàn) mà ngẩn người. Tỷ tỷ, nếu đổi lại là tỷ thì tỷ sẽ làm gì đây? Mời tỷ nói cho đệ biết a!

“Chiếu cố tốt cho nãi nãi, chiếu cố tốt cho cha mẹ, chiếu cố cho chính đệ...” Lời của đại tỷ lại vang lên bên tai, làm cho hần không tự chủ được nắm chặt tay. Có lẽ một số việc đã thay đổi, cũng có thể sẽ không phát sinh sự thay đổi nào, chính hần là hiệu ứng tiêu con bướm xuất hiện cho nên mới xảy ra việc như vậy? Nếu như trong tất cả sự việc trong Tam quốc không thay đổi thì chính mình nhất định phải đứng lên.

Cho dù là đã hứa hẹn với tỷ tỷ, chiếu cố tốt cha mẹ...Đúng, tuyệt đối sẽ không để cho cha mẹ giống như trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

“Chủ công!”

“A, Bá Hầu, người còn chưa đi sao?”

Bùi Nguyên Thiệu cười khổ nhìn Đồng Phi, thầm nghĩ rằng: Người là chủ công của ta, người không cho ta đi thì ta làm sao dám đi?

Hần nhìn mấy vật phẩm trên trường án, hạ giọng nói: “Ta nghe Đồng Triệu nói, đại tiểu thư có phải hay không đã...”

Ánh mắt của Đồng Phi đang híp lại tự nhiên mở ra, trong ánh mắt còn bắn ra hàn quang.

“Bá Hầu, trời đã muộn, đi nghỉ ngơi thôi.”

Trong lòng Bùi Nguyên Thiệu run lên, vội vàng chấp tay nói: “Nguyên Thiệu cáo lui!” Khi hần vừa đi đến cửa lều, bàn tay đang định vén bức trường lên thì Đồng Phi đột nhiên mở miệng.

“Bá Hầu, bọn họ còn sống, còn sống ở trong này!”

Đồng Phi chỉ chỉ vào đầu, rồi lại chỉ vào ngực hướng Bùi Nguyên Thiệu cười, tuy rằng nụ cười rất khó xem. Hần nói: “Phi có thể sống bao lâu thì bọn họ cũng có thể cùng ta chỗ này bấy lâu, vẫn ở cùng ta.”

Bùi Nguyên Thiệu ly khai....

Đồng Phi vẫn như cũ ngồi ở chỗ đó, dựa vào trường án ngồi ngẩn người, rất muốn uống rượu, tốt nhất là có thể say một lúc thì cái gì cũng có thể quên.

Lục Y đi vào lều, dựa vào cửa lều ngồi xuống si ngốc nhìn Đồng Phi.

Ba ngày sau, Bạch mã đại vương Đằng Tử Câu mang theo đại đội Bạch mã khương binh đến.

Đồng Phi được Đằng lệ Nhi dẫn đến tiếp kiến thì gặp được vị Bạch mã đại vương này.

Đằng Tử Câu nhìn Long bảo điều cung trên trường án, rồi chăm chú nhìn tượng long bảo mã ở phía ngoài lều. Hắn đột nhiên hét lên một tiếng, đá lật nhào trường án, khóc rống lên: “Huynh trưởng, Tử Câu vô năng, ngay cả nhìn mặt huynh trưởng lần cuối cũng không được.”

Đồng Phi cũng không có tiến lên khuyên can mà là nhìn Đằng Tử Câu phát tiết xong mới mở miệng nói: “Đại vương, xin hãy nén bi thương.”

“Đồng gia huynh đệ, người nói...Chúng ta làm sao mà báo thù!”

Con người của Đằng Tử Câu đỏ lên, rống to nói: “Ta nguyện đem tất cả lực lượng của Bạch mã khương thể giết Hàn Toại kia báo thù cho huynh trưởng.”

Một cỗ nhiệt huyết xông thẳng lên đỉnh đầu, Đồng Phi thiếu chút nữa nhịn không được nói: “Chúng ta đi ngay bây giờ.” Nhưng hắn biết còn không đến lúc báo thù. Tuy rằng Tây Bắc trước mắt có chút hỗn loạn, Đốt đương khương cùng phá khương có chút khúc mắc, nhưng chắc chắn Hàn Toại sẽ giải quyết được, tất nhiên sẽ đình chỉ chiến tranh. Nếu bây giờ mà có bạch mã khương gia nhập thì sẽ làm cho Đốt khương cũng với Phá khương tạm thời ngừng chiến, đến lúc đó chỉ sợ bạch mã khương không phải đối thủ của Hàn Toại, về vấn đề này Đồng Phi không thể không cẩn thận.

“Đại vương, cừu nhất định phải báo, bất quá bây giờ còn chưa đến lúc.”

“Chưa đến lúc, vậy thì lúc nào mới có thể báo cừu? Đồng gia huynh đệ, chẳng lẽ người không muốn lập tức giết gã Hàn Toại sao?”

“Đại vương, ta so với ai khác đều muốn giết Hàn Toại, nhưng...” Đồng Phi nhắm mắt lại, cố gắng làm cho tâm tình của mình ổn định, hắn nói: “Bộ lạc của đại vương hiện tại có bao nhiêu binh mã? Mà Hàn Toại là danh sĩ Tây Lương, rất được nhiều bộ lạc khương nhân tôn kính, chúng ta nếu bây giờ đánh tới thì hắn có thể lập tức lôi ra mấy vạn nhân mã, thậm chí hơn mười vạn nhân mã cùng đánh với chúng ta, ta chỉ lo lắng cừu báo không được lại mà lại làm liên lụy đến đại vương.”

“Nhưng mà...”

“Phi có một kế, mong đại vương nghe qua.”

Đồng Phi suy nghĩ rồi nói: “Đại vương trước mắt không thể vọng động binh mã, Hàn Toại đối với Hà hoàng như hổ rình mồi, nếu ngài xuất binh thì sẽ cho hắn một cái cớ, bây giờ ngài trước hết hãy bảo vệ Hà hoàng, đồng thời cho người hoá trang các tiểu đội thành Đốt đương khương hoặc Phá khương để khơi mào chiến tranh của lưỡng tộc, Hàn Toại mặc dù danh vọng tuy cao nhưng chỉ sợ cũng không ngăn cản được tranh đấu của lưỡng tộc, ngài chỉ cần làm cho lưỡng tộc tăng thêm cừu hận...Ngày khác ta hồi Lâm Thao báo cáo cho phụ thân đem binh lính đánh từ Thao thủy đánh vào, lúc đó ngài có thể dẫn nhân mã từ phía sau tập kích, hai mặt giáp công, Hàn Toại tất vong.”

Đằng Tử Câu suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Kế này của Đồng gia huynh đệ quả thật là diệu, Tử Câu xin nghe theo lời huynh đệ.”

Hai người thương lượng vài ngày, Đồng Phi thấy mọi việc đã tốt thì mới hướng Đằng Tử Câu cáo từ.

Đằng Tử Câu tất nhiên là không muốn, cho nên giữ lại Đồng Phi ở lại thêm mười mấy ngày mới lưu luyến rời đi.

Vốn Bùi Nguyên Thiệu cùng với Đằng Lệ nhi dưới sự chủ trì của Đằng Tử Câu cùng với Đằng Lệ Nhi đã kết hôn làm vợ chồng.

Dựa theo ý tứ của Đồng Phi thì cho Bùi Nguyên Thiệu ở lại Hà Hoàng. Nào ngờ Bùi Nguyên Thiệu nói cái gì đều không muốn, đại trượng phu thì phải kên công lập nghiệp, đó cũng chính là lý do hắn đầu nhập vào trướng của Đồng Phi.

Nguyên tướng Đặng Lệ Nhi sẽ ngăn cản Bùi Nguyên Thiệu, nhưng sau khi nghe lời nói của Bùi Nguyên Thiệu không ngờ nàng lại duy trì cho quyết định của Bùi Nguyên Thiệu.

“Chủ công, Bá Hầu muốn kiến công lập nghiệp, Lệ Nhi tuy là nữ tử nhưng cũng biết nặng nhẹ, nếu Bá Hầu ở lại hà hoàng Lệ Nhi tất nhiên vui vẻ, nhưng Bá Hầu sẽ mất hứng, Hà Hoàng tuy lớn nhưng cũng rất nhỏ...Người bá Hầu mặc dù ở chỗ này nhưng tâm sẽ không ở chỗ này, thỉnh chủ công dẫn hần cùng đi, Lệ Nhi nguyện ý chờ hần.”

Đã nói đến mức này thì Đồng Phi cũng không có biện pháp lưu lại Bùi Nguyên Thiệu. Lại qua mấy ngày đoàn người rốt cục rời đi.

Bùi Nguyên thiệu cùng với Đồng Triệu đi trước để dò đường, mà đám người Đồng Phi lại đi theo phía sau.

Nhìn đoàn người lưa thưa mấy chục người, trong lòng Đồng Phi lúc này rất khó chịu. Nhớ ngày đó xuất phát ở Lâm thao thì trùng trùng điệp điệp mấy trăm người, hàng hoá vật phẩm có hơn trăm xe, khi đó bên người còn có tỷ tỷ, tỷ phu, nhưng hiện tại.... Đồng Phi nhìn Đồng Thiết cùng với Lục Y bên cạnh, lại vỗ vỗ đầu sư tông thú, thở dài một tiếng.

Mắt thấy vượt ngọn núi trước mắt là đã qua địa phận Hà Hoàng thì đột nhiên nghe một trận vó ngựa dồn dập, nghe ra thì thấy có ít nhất là một trăm thất chiến mã.

Trong lòng Đồng Phi cả kinh, ghìm ngựa quay đầu nhìn lại. phía chân trời bụi bay mù mịt, một đám người cưỡi ngựa hướng về phía Đồng Phi chạy nhanh tới.

Cầm đầu dĩ nhiên là Đặng lệ Nhi.

Nàng vừa giục ngựa vừa hét lớn: “Chủ công, chờ ta, chờ ta!”

Đồng Phi có chút khó hiểu, quay đầu nhìn Lục Y nói: “Đi về phía trước kêu Bùi Nguyên Thiệu đến, ta đã bảo rồi không cho hần đi theo....Tiểu nương này mới xa có hai ngày mà đã nhịn không được đuổi theo.”

Lục Y cười giục ngựa tiến lên tìm Bùi Nguyên Thiệu, còn Đồng Phi lập tức nhảy xuống ngựa.

Đặng Lệ Nhi vọt tới trước mặt Đồng Phi, xuống ngựa tiến lên vài bước quỳ xuống nói: “Chủ công, ta muốn đi cùng với các người.”

“Lệ Nhi, nàng muốn làm cái gì?” Không đợi Đồng Phi mở miệng thì Bùi Nguyên Thiệu đã cưỡi ngựa chạy tới hoảng sợ nói: “Chúng ta không phải đã thương lượng tốt rồi sao, nàng ở nhà chờ ta?”

Đặng Lệ Nhi mở to hai mắt nói: “Đại vương nói nữ tử Trung nguyên giỏi nhất là dụ dỗ nam tử, chàng nếu đi thì khó mà không bị các nàng mê hoặc, ta nghĩ suốt ngày cuối cùng mới quyết định cùng chàng đi Lâm Thao, để xem chàng có dám đi tìm nữ nhân khác?”

“Ta khi nào thì tìm nữ nhân...Lệ Nhi đừng có hồ đồ.”

Nguyên lai là cái bình dấm chua!

Đồng Phi không khỏi nở nụ cười, tiến đến nâng Đặng Lệ nhi, “Đặng thủ lĩnh, không phải ta không muốn mang ngươi đi, ngươi là thủ lĩnh của một doanh địa, nếu ngươi đi rồi thì tộc nhân của ngươi làm sao bây giờ? Như vậy đi, ta sẽ giúp ngươi canh chừng Bá Hầu, ngươi có thể yên tâm rồi chứ.”

Đặng lệ nhi liên tục lắc đầu, “Không được...Tâm của nam nhân so với lang trên thảo nguyên còn khó dò hơn, nếu không canh chừng hần thì không biết khi nào thì hần sẽ thay lòng đổi dạ, ta muốn đi theo hần....Chủ công, ngài yên tâm, Lệ Nhi sẽ không mang phiền toái cho ngài, hơn nữa võ nghệ của ta cũng rất tốt, Bá Hầu chưa chắc đã là đối thủ của ta, ta tuyệt sẽ không mang đến phiền toái cho ngài.”

Khuôn mặt Bùi Nguyên thiệu từ tím chuyển sang đỏ. Hần cảm thấy ánh mắt của mọi người nhìn hần có chút gì đó không đúng.

Lúc trước bại bởi Đồng Phi thì cũng không có vấn đề gì, ai bảo Đồng Phi là một gã quái thai, người chung quanh cũng sẽ không nhạo báng, nhưng bây giờ ngay cả nữ nhân đều đánh không thắng, loại chuyện này nếu lan đi ra ngoài thì quả thật là mất mặt. Nhưng không có biện pháp, Đặng lệ nhi thừa nhỏ đã lớn lên

trên lưng ngựa, hơn nữa lại cũng chăm chỉ tập luyện võ nghệ, hai người nếu giao thù thì trăm hiệp không phân ra thắng bại.

Đồng Phi nói: “Nhưng tộc nhân của người...”

“Chủ công yên tâm, ta đã đem tộc nhân của ta giao cho Đại vương trông nom.... Những binh sĩ này đều là huynh đệ trong tộc nhân của ta, cung ngựa có chút tinh thông, nguyện hiệu lực dưới trướng chủ công, xin chủ công hãy thu lưu.”

Đồng Phi cười khỏ một tiếng, “Một khi đã như vậy thì chỉ cần Bá Hầu đồng ý thì các người cùng đi theo thôi!”

Nói xong phi thân lên ngựa, thấy Bùi Nguyên Thiệu đi lại, hần nhẹ giọng nói: ” Bá Hầu, ta thật sự không giúp được người...Người tự mình xử lý đi nghe. Bất quá, ta xem người về sau cẩn thận một chút, he he!”

Bùi Nguyên Thiệu bên cạnh mặt đỏ tía tai, không nói nên lời.

61. Chương 61: Tang Nữ Đồng Trác

Đầu xuân tháng ba, Lạc Dương nhận được tấu chương của Kim Thành trưởng sử Hàn Toại.

Trong tấu chương viết rằng: Tân nhậm Bắc bộ Đô úy cùng với Kim thành thái thú Trần Ý xung đột làm cho Trần Ý cùng với Bắc Cung Bá lần lượt bị mất mạng, vì vậy mà dẫn phát ra ba mươi sáu bộ khương nhân rối loạn. May có Hàn Toại ra mặt giải hoà cho nên khương bộ mới bình ổn xuống.

Nói chung là đại ý như thế.....

Phần tấu chương này cũng không làm cho Lạc Dương chú ý, Tây Lương khương bộ rối loạn thì kệ bọn hần, miễn sao giang sơn Hán thất không loạn là được. Bất quá Kim thành thái thú cùng với tây bộ đô úy chết dù sao đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Hoàng đế Lưu Hoành lúc này đâu cũng không có so đo nhiều lắm, khẳng khái đem hai chức quan này phong cho Hàn Toại. Trước kia là tây lương danh sĩ, Kim thành trưởng sử trong một đêm liền thành người quyền uy nhất Tây Lương, việc này làm cho nhiều người không thể tiếp thụ. Mà việc không thể tiếp thụ này chính là Hà Đông Đồng Trác.

“Ngọc nhi đâu? Ngọc nhi có khoẻ không?”

Sau khi Đồng Trác nghe được tin Bắc Cung Bá chết, trong đầu ong lên một tiếng, lập tức trở thành một mảnh hỗn loạn, thân mình run rẩy suýt nữa ngã, may mắn bên người có một viên đại tướng nhanh chóng đỡ lấy.

“Chủ công xin bảo trọng!”

Viên đại tướng kia thân cao chín thước, thân hổ, eo lang, đầu báo tay vượn, khuôn mặt đen như đáy nồi, một đôi mắt to như chuông đồng, dưới hàm là một bộ râu đen, mũi thẳng miệng rộng, hần đứng phía sau Đồng Trác, trên mặt hiện lên sự khẩn trương.

Đồng Trác dùng sức lắc đầu, dùng tay đẩy viên đại tướng.

Hần cầm lấy cánh tay của Lý Nho hét lớn: “Nhanh nói, Ngọc nhi như thế nào? Có tin tức của Ngọc nhi hay không? Văn Chính mau trả lời ta.” Đồng Trác xuất thân là gì? Hần chính là nổi danh tây bắc hào hiệp, một thân võ nghệ cao cường.

Lý Nho bị hần cầm chặt cánh tay, làm cho lý nho nhăn cả mặt, cười khỏ nói: “Nhạc phụ, triều đình truyền đến tin báo thì làm sao mà biết được đến chuyện của đại tỷ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, làm sao có thể....Ngọc nhi thông minh như thế thì làm sao có thể cũng Trần Ý trở mặt, rồi dẫn đến xung đột? Trần ý bất quá chỉ là một gã thư sinh trói gà không chặt, có Ngọc nhi tương trợ thì làm sao Bắc Cung Bá có thể chiến tử?”

Đồng Trác nói: “Điều đó là không có khả năng, điều đó không có khả năng!”

Lý Nho nhìn thoáng qua viên đại tướng, “Văn Khai, phiền người ra ngoài cửa canh chừng, ta có việc muốn thương lượng với chủ công.”

“Văn Chính chờ khách khí.....Chủ công, xin ngài hãy nén bi thương, Văn Khai cáo lui!” Viên đại tướng nói xong liền rời khỏi phòng, thuận tay đóng lại cửa phòng sau đó lẳng lặng đứng gác.

Lý Nho do dự một lát, “Nhạc phụ, Nho cũng hiểu được việc này có chút kỳ quái, Trần Ý như thế nào là đối thủ của đại tỷ cùng với đại tỷ phụ. hướng chi bên người đại tỷ phụ còn có một viên Hồ lang chi tướng, thì đại tỷ phụ làm sao mà chết?”

Đồng Trác ngẩn ra ngạc nhiên hỏi: “Hồ lang chi tướng? Là ai?”

“Nhạc phụ chẳng lẽ ngài quên, A Sữu lại đi bên người đại tỷ sao, lần trước nhị tỷ cũng nhắc là A Sữu rất thân thiết với đại tỷ sao...Tính tình của A Sữu, Nho có biết đôi chút, nếu ai đối với hắn tốt thì hắn sẽ thập bội báo đáp, nhưng Nho có chút khó hiểu, A Sữu làm sao trở mặt nhìn đại tỷ phụ chiến bại?”

Đồng Trác bưng tỉnh, “Đúng vậy, có A Sữu bên người Ngọc nhi.”

Tuy rằng đối với đứa con trai này không thân thiết, nhưng Đồng Trác biết, đứa con giống như yêu quái kia tuổi tuy không lớn nhưng đã có bản lĩnh vạn phu chi dũng. Nghe Lý Nho nhắc tới Đồng Phi, hắn trong lòng cũng không khỏi miễn cưỡng có một tia nghi hoặc cùng với bất an.

“Nho nghĩ việc này chắc có liên quan đến chức quan của Hàn Văn Ước.”

“Văn Chính, ý của người là...” Đồng Trác run lên, gương mặt trở nên trắng bệch.

Lý Nho gật đầu nói: “Thời thiếu niên Nho đi du học thì có nghe người nói qua gã Hàn Toại này, người này rất có tâm cơ, hơn nữa lại có trí mưu bất phàm, hắn rất có uy vọng trong ba mươi sáu khương bộ, chẳng những được khương nhân tôn trọng, mà Thanh lưu đảng cũng đối với hắn rất tán thưởng, nếu hắn muốn đùa giỡn thủ đoạn thì cho dù Đại tỷ có thông minh cũng sợ không phải đối thủ của Hàn Văn Ước.”

Đồng Trác cả giận nói: “Nếu quả thật là Hàn Văn Ước thì ta nhất định phải giết!”

“Thỉnh nhạc phụ tạm thời hạ cơn giận, chỉ sợ bây giờ muốn giết Hàn Văn Ước không phải là việc đơn giản.”

Đồng Trác nói: “Văn Chính, lời này của người có ý gì?”

“Hàn Văn Ước bây giờ là Kim thành thái thú, kiêm tây bộ đô úy, luận về chức quan hắn cùng với ngài giống nhau, luận về uy vọng thì danh khí của hắn ở Tây Lương vị tất nhỏ hơn ngài, mà hắn là người của Thanh lưu đảng, cho nên ngài xa xa không bằng hắn.”

Lý Nho nói xong sợ hãi nhìn Đồng Trác liếc mắt một cái, thấy Đồng Trác không phản ứng quá nhiều cho nên lập tức nói tiếp: “Hơn nữa nếu đại tỷ thực sự cùng với hắn có liên quan thì chỉ sợ Hàn Toại đối với chúng ta đã có lòng phòng bị, còn có hắn lần này dễ dàng đoạt được chức vụ Thái Thú cùng với Đô úy tất nhiên là do Kim thành hoang vắng không có người nguyện ý đi tới, chỉ sợ bên trong còn có...”

“Người nói là Trương Nhượng?” Nếu không có mười phương thị đồ đầu thì Hàn Toại có đức gì mà đảm nhiệm chức vụ Thái Thú?

Đồng Trác dần dần bình tĩnh xuống, ngồi xuống gật đầu nói: “Văn Chính nói thế cũng có lý.”

“Nhạc phụ, căn cơ của ngài chưa vững, lúc này còn chưa đến lúc cùng với Trương Nhượng trở mặt. Hơn nữa việc này không thể thoát khỏi ánh mắt của Đại tướng quân. Ngài nghĩ Tây bộ đô úy là ngài cũng với đại tướng quân tranh thủ tới, nếu xảy ra việc như vậy thì đại tướng quân nhất định rất tức giận, việc đầu tiên của ngài bây giờ chính là cấp bách làm cho đại tướng quân lượng giải, đồng thời kết giao với Yêm đảng *(quan hoạn) Củng cố căn cơ mới chính là việc ngài cần lo lắng a.”

Lý Nho nói lần này làm cho Đồng Trác vô cùng tán thưởng.

“Nếu không có Văn Chính thì Trác chút nữa làm hỏng đại sự, nhưng là...”

“Nhạc phụ nếu tin tưởng Nho thì Nho nguyện ý chi mưu, nhưng nếu Hàn Văn Ước Nếu đại tể không có việc gì thì A Sửu tất sẽ dẫn tể ấy về nhà. Nho nghĩ đến trước khi chưa có được tin tức đích thực của đại tể thì phương pháp án binh bất động là tốt nhất.”

“Vậy cứ theo ý Văn Chính!”

Đồng Trác cùng với Lý Nho bàn luận một lát, đang chuẩn bị đứng dậy thì nghe phía ngoài cửa một trận rối loạn. Hai người nhìn nhau không khỏi cảm thấy kỳ quái: Là ai lớn gan như vậy, cứ nhiên dám làm ồn ở phía ngoài phòng?

“Văn Khai, là ai ồn ào thế?”

Đồng Trác cùng với Lý Nho đẩy cánh cửa đi ra.

Chỉ thấy một gã gia tướng kêu lớn: “Ta là Lâm Thao Đồng gia, có chuyện quan trọng cần bẩm báo!”

Viên đại tướng kia cũng cất tiếng nói: “Chủ công đa có chuyện quan trọng cần trao đổi, không thể quấy rầy.”

“Người tránh ra!”

“Người nếu còn lộn xộn thì đừng trách ta bảo kiếm vô tình.”

Lúc này vừa lúc Đồng Trác đi ra, nghe được lời nói của viên đại tướng kia không khỏi gật đầu.

“Văn Khai để hẩn lại đây.”

Viên đại tướng kia nghe vậy vội vàng nhường đường. Gã gia tướng đi tới, hai tay nâng một phong thư, tại phía dưới bậc thang quỳ xuống nói: “Chủ nhân, trong nhà có việc, chủ mẫu bảo tiểu nhân đến bẩm báo, cho nên ở ngoài cửa có chút ồn ào mong chủ nhân trách phạt.”

Đồng Trác chau mày, trong lòng cảm giác có chút không hay. Hẩn nhìn thoáng qua Lý Nho, Lý Nho lập tức hiểu ý liền đi xuống bậc thang tiếp nhận thư tín từ trong tay gã gia tướng. Xoay người đi lên bậc thang, đem thư đặt ở trong tay Đồng Trác, trên phong thư còn có xi, còn đánh ấn tín của Đồng phu nhân.

Đồng Trác do dự một lát rồi cầm lấy thư tín. Mở ra liếc mắt một cái, hai mắt hẩn đột nhiên nhắm lại, hai tay bóp chặt, hiển lộ ra một loại phần nộ cùng với bi thương.

“Nhạc phụ?”

Lý Nho phát hiện Đồng Trác sắc mặt không đúng, nhin không được kêu lên một tiếng.

Đồng Trác lúc này mới quát to một tiếng: “Thực đau....Đau chết ta!” Một ngụm máu tươi phun ra, Đồng Trác giữa mặt lên trời ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Lý Nho nhất thời hoảng hồn, “Người đâu, người đâu a!”

Có người trong phủ nhanh chân chạy tới, chứng kiến cảnh này liền giật cả mình. Vội vàng nâng Đồng Trác hướng phòng ngủ đưa tới. Lý Nho hét to: “mau đi mời lang trung.”

Viên đại tướng vội vàng chạy lại, bảo kiếm đặt trên cổ gã gia tướng nói: “Người là yêu nhân phương nào, sao dám qua hại chủ công?”

“Ta không phải yêu nhân, không phải yêu nhân...” Gia tướng lớn tiến hét lớn rồi đứng lên: “Ta là gia tướng dưới trướng công tử, họ Đồng danh Ngạc, tự Bạch Ma.....Tự này của ta vẫn là đại tiểu thư ban cho, ta không phải yêu nhân, mau bỏ kiếm xuống.”

“Văn Khai tướng quân, hẩn chính là người của Đồng Phủ.”

Lý Nho cũng đã từng nghe qua cái tên này, lần trước Đồng Chiêu đi tới cũng đã từng đề cập tới chuyện này. Dù sao cũng là do đại tể đích thân ban tên, lại ban cho họ, cho nên Lý Nho cũng có chút ấn tượng, viên đại tướng kia ngăn ra một chút rồi mới thu hồi bảo kiếm.

“Văn Khai, phiên người thủ hộ nhạc phụ chờ lang trung đến.”

“Vâng!”

Đồng Trác hôn mê, Lý Nho tất nhiên là người có quyền nhất trong phủ, hắn xoay người nhặt lên bức thư tín còn dính máu. Ánh mắt nhìn qua thu tín một lượt, lấy sự trí mưu cùng với bình tĩnh của Lý Nho cũng không khỏi run lên.

“Đại tỷ thật sự đã chết rồi?”

Đồng Ngạc đang đang ngẩn người thì thấy Lý Nho hỏi, vội vàng cung kính trả lời: “Khởi bẩm cô gia, ba tháng trước công tử từ Hán dương quận đánh về Lâm Thao, còn mang về....Chủ mẫu nghe nói đại tiểu thư chết liền hôn mê....Sau đó bệnh đến bây giờ chưa dậy nổi, ngay cả lang trung cũng không có cách nào, tứ tiểu thư tình huống cũng không tốt, lúc này mới bắt tiểu nhân đến truyền tin.”

Lý Nho đọc nhanh như gió, trong chốc lát đã xem xong thư.

“Hàn Văn Ước, Hàn Văn Ước...Ta phải giết người!” Hắn giậm chân kêu to, hai tay đem lá thư xé nát vụn.

62. Chương 62: Trở Mặt Thành Thù

Tháng tư thời tiết đột nhiên nóng bức lên.

Trong mục trường, cây cỏ cùng với nguồn nước so với năm trước thì càng đầy đặn, biểu hiện có một mùa màng tươi tốt, đàn ngựa trong mục trường nhàn nhã chạy, còn ở cuối chân trời quanh quẩn mang theo tiếng ca Tây lương nghe thấy một cổ đau xót.

Mục trường của Đồng gia trải qua mấy tháng tu sửa bây giờ đã trở nên rất to lớn và kiên cố. Không chỉ vền vẹn tường vây càng thêm chắc chắn mà dân cư cũng so với trước càng gia tăng nhiều hơn. Sự rung chuyển của Tây bắc ba mươi sáu bộ khương nhân làm cho nhiều bộ lạc du mục nhỏ bé mất đi gia viên, lẻ loi hướng về Lũng tây mà đi tới, hơn nữa rất nhanh biến thành một phần tử của của mục trường Đồng Gia. Nửa năm thời gian, hiện giờ mục trường có thể xưng là binh hùng tướng mạnh.

Ở cửa lớn của mục trường đứng một đoàn người.

Lão phu nhân ngồi trên xe bốn bánh, hai tròng mắt trống rỗng, không có nửa điểm tức giận, hai tỷ muội Đồng Viện đứng song song ở sau lưng lão phu nhân, hơn nữa còn có một gã người quen đứng là Đồng Trác đuổi về Lâm Thao, Đồng Hoàng.

Đồng Phu nhân ngồi trên lưng ngựa, khuôn mặt mang theo bi thương nồng đậm. Nàng nhẹ giọng hỏi: “Bọn họ hiện tại đang ở địa phương nào?”

“Phu nhân, thời điểm trời hửng đông thì thám mã báo cáo, công tử và mọi người đã đi qua Vị thủy hà, phỏng chừng rất nhanh tới.”

Lời còn chưa dứt thì từ cuối đường chân trời xuất hiện một đoàn người ngựa. Bọn họ cưỡi ngựa hướng mục trường chậm rãi đi tới, không đầy một lát thì mọi người đã thấy thân ảnh của người dẫn đầu.

“Bà nội, là A Sữu, A Sữu đã trở lại!”

Đồng Viện hưng phấn kêu to, hai má của lão phu nhân hiện ra sự co rút, nhẹ giọng nói: “Trở về là tốt rồi, còn sống là tốt rồi!”

Đúng vậy, Đồng Phi đã trở lại! Sau khi rời đi Bạch mã khương hắn mang mọi người nhanh chóng chạy đi, đi Hán Dương, qua Vị thủy, rút cục về nhà.

Nhưng càng tới gần nhà, tâm trạng của Đồng Phi không hiểu sao có một loại sợ hãi. Hắn rất sợ hãi, sợ hãi nhìn thấy bà nội cùng với mẫu thân thì không biết mở miệng như thế nào. Khi rời đi Lâm Thao thì đầy đủ, nhưng bây giờ trở lại thì chỉ có mỗi mình hắn.

Ôm ấp bình chứa tro cốt tỷ tỷ, Đồng Phi thất hồn lạc phách cười trên lưng Tượng long. Rất xa đã nhìn thấy thân ảnh của người nhà, tốc độ của hắn ngược lại càng ngày càng chậm, khi cách mục trường khoảng một trăm bước thì Đồng Phi trên ngựa nhảy xuống, Đồng Phi thân là chủ công đã xuống ngựa thì tất nhiên mọi người phía sau cũng không dám tiếp tục kỵ mã, cho nên một đám từ trên lưng ngựa nhảy xuống theo Đồng Phi đi bộ tới mục trường. Phía xa lão phu nhân cũng dẫn mọi người đi tới đón chào.

“Bà nội!”

Đồng Phi quỳ gối trước mặt lão phu nhân, nước mắt rơi như mưa, “A Sữu vô dụng, không thể bảo vệ tốt cho tỷ tỷ, mong bà nội trách phạt.”

“Mời lão phu nhân trách phạt!”

Đi theo Đồng Phi hai ba trăm người đồng thời quỳ xuống đất lớn tiếng nói. Lão phu nhân run rẩy đứng lên, được Đồng Viện nâng đỡ đến bên người Đồng Phi, bàn tay khô gầy vuốt ve khuôn mặt của hắn, môi mấp máy một lúc mới nói: “A Sữu, khổ cho con!”

Một câu nói kia làm cho Đồng Phi khóc lớn.

Những người phía sau cũng không phát ra tiếng động, lặng lẽ nhìn Đồng Phi giống như một hải tử đang khóc. Ở trên chiến trường thì bộ mặt dữ tợn hung ác Cự Ma Nhi, nhưng trên thực tế hắn chỉ là một hải tử. Đương nhiên những tâm phúc của hắn thì không để ý đến niên kỷ của Cự ma nhi, tuy rằng tâm trí của Đồng Phi đã thành thực, nhưng nỗi đau mất thân nhân vẫn làm cho hắn đau khổ không thôi. Hắn khóc không phải uỷ khuất mà là khóc vì hắn cảm thấy áy náy.

Đồng phu nhân nhảy xuống ngựa, tiến lên.

“A Sữu, Đại muội ... Thật sự...”

Đồng Phi cũng không trả lời, trong mắt hàm chứa nhiệt lệ, đem cái bình qua tới, hắn thậm chí không dám nhìn Đồng phu nhân, bởi vì hắn cảm thấy áy náy.

Đồng phu nhân cầm lấy bình, một tay nhẹ nhàng sờ. Nàng giống như khóc, giống như cười, đột nhiên bi thiết hét lên: “Đại muội của ta !”

Nàng ngửa mặt lên trời hét lớn, sau đó ngắt đi. Không quản nói như thế nào, Đồng Ngọc là thân sinh nữ nhi của nàng, là miếng thịt trên người nàng a, sau khi nhận được thư tín của Đồng Phi, Đồng phu nhân tuy rằng khổ sở nhưng vẫn còn có thể kiềm chế. Nhưng hiện tại sau khi nàng ôm bình tro cốt thì rất cực nhọc không được sự đau khổ trong lòng.

Đồng phủ cao thấp đều thất thanh khóc rống lên.

Đồng Viện khóc giống như một người nước, suýt nữa cũng chết ngắt.

Người duy nhất vẫn giữ tỉnh táo là lão phu nhân, bà chờ mọi người khóc một lát rồi mới quát lên: “Đều câm miệng cho ta, khóc cái gì mà khóc? Khóc, Đại muội có thể sống lại sao? A Sữu, các người một đường vất vả, hãy để bọn họ trước tiên nghỉ ngơi... Con đi theo ta đến phòng khách. Hoa Man, con cũng tới, mọi người Đồng Gia cũng tới cho ta.”

Một lát sau, trong đại sảnh phòng khách của mục trường, người của Đồng phủ chia thành hai phía ngồi xuống.

Lão phu nhân cùng với Đồng phu nhân ngồi chính giữa, bất quá Đồng phu nhân nhìn qua thì có điểm mắt đi hồn vía.

Đồng Phi quỳ ở đại sảnh, phía sau là Đồng Triệu, Đồng Thiết, Bùi Nguyên Thiệu cùng với Lục Y bốn người.

“A Sữu, đem sự tình trải qua từ đầu chí cuối nói qua một lần, không được nửa câu giấu giếm.”

“Vâng!”

Đồng Phi hít sâu một hơi, bắt đầu kể từ khi bọn họ đến Kim thành mãi cho đến khi xuyên qua lòng chảo, rồi chạy tới Bạch Mã khương.

“Ba nội, tôn nhi bất hiếu, không thể bảo vệ cho Đại tỷ, tội đáng chết vạn lần...Nhưng xin bà nội hãy lưu cho tôn nhi một mạng, thỉnh cấp cho tôn nhi năm nghìn nhân mã, tôn nhi sẽ mang ngựa đạp Kim thành, lấy đầu chó của Hàn Toại để tế anh linh của Đại tỷ.”

Đồng Phi nghiêng răng nghiêng lợi, song quyền nắm chặt.

Sự việc mà Đồng Phi mấy tháng trải qua quả thật là kinh tâm động phách, làm cho trên dưới Đồng phủ nghe được đều hết hồn, Đồng Viện sắc mặt đỏ lên, ánh mắt lộ ra sát khí. Mà ngay cả Đồng Chiêu cũng dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Đồng Phi, mặc dù không thích hắn nhưng cũng không khỏi bội phục sự lớn gan của hắn.

Mang theo hơn một trăm người, mấy ngày mấy đêm liên tục chiến đấu ở các chiến trường ngàn dặm, làm cho tây bắc trời đất như bị đảo lộn. Nếu đúng như thế thì chỉ sợ cho dù Đồng Trác dũng mãnh cũng sợ không làm được, A Sữu quả thật đáng sợ.

Nhưng trên đời này thường là có người thích làm cho lớn chuyện.

Đang trong lúc mọi người và Đồng phu nhân lâm vào sự phần nộ thì nghe được có người âm dương quái khí nói: “A Sữu, người nói việc này không thể tin được, bằng vào người cùng với năm mươi người cũng có thể ngựa đạp Kim thành? Lấy một trăm người có thể từ mười vạn khương kỵ vây quanh giết ra...Ha ha, loại chuyện tình hoang đường này ta mới nghe lần đầu.”

Đồng Phi nghe thấy thanh âm, ánh mắt khẽ nhíu lại.

“Biểu ca, người có ý gì?”

Người nói chuyện là Đồng Hoàng, mấy năm không thấy, Đồng Hoàng nhìn qua càng thêm tuấn tú, dáng người cao ngất, mặt như bôi phấn, ánh mắt nhìn Đồng Phi không chút nào che dấu cừ hận. Hắn đứng lên khom mình hành lễ nói: “Bà nội, không phải là Hoàng châm ngồi, nhưng những lời nói này của hắn có thể tin sao? Ai có thể chứng minh lời nói của hắn là sự thật?”

Đồng Phu nhân ngẩng đầu, nhưng ánh mắt không nhìn Đồng Hoàng mà là nhìn vào hai mắt của Đồng Phi.

Đồng Phi cũng không lùi bước, nhận đón ánh mắt của Đồng phu nhân, bốn mắt tương giao, khuôn mặt của Đồng phu nhân trầm như nước, cũng không nói gì.

“A Tú biểu ca, người có lời gì thì cứ nói, làm gì mà ngấm ngấm hại người, che che đây đây?” Đồng Viện mắt húng, vỗ án đứng dậy.

Đại tỷ chết làm cho nàng rất khó tiếp thụ, nhưng không quản như thế nào A Sữu cũng đã bình an quay lại, vậy cũng là vạn hạnh trong bất hạnh. Nhưng Đồng Hoàng nói những lời này, không phải là châm ngòi khiêu khích sao? Đồng Viện rất rõ ràng, trong bốn tỷ muội, ngoài trừ tam tỷ yếu mệnh thì Đồng phu nhân thương nhất là Đồng Ngọc, khi còn nhỏ Đồng Ngọc thông minh lanh lợi, sau khi lớn lên lại rất có khí khái tu mi, là người cho Đồng Trác niềm vui.

Đồng Hoàng cười nhạt một tiếng: “Tứ muội, người cần gì phải bênh vực. Lời của ta chỉ sự thực mà thôi! A Sữu tự xưng là dũng mãnh, nhưng lại không cách nào bảo hộ đại tỷ, còn bịa ra cái gì là liên tục chiến đấu ở các chiến trường ngàn dặm...Ha, các người có thể tin tưởng sao? Ta thấy là hắn sợ chết, buông bỏ đại tỷ một mình chạy trốn, nói không chừng tro trong bình kia là xương cốt của chó hoang đốt mà ra...”

Lời còn chưa dứt thì đám người Đồng Triệu toàn bộ đứng lên. Mà ngay cả Lục Y cũng đằng đằng sát khí, những người này trải qua mười vạn khương binh giết ra, sát khí vừa hiển lộ Đồng Hoàng làm sao có thể chống cự. mà ngay cả Đồng Chiêu ngồi bên Ngưu Phụ cũng là sắc mặt tái nhợt.

“Các người làm gì!”

Đồng Phi quát lớn: “Nơi này còn có bà nội cùng với mẫu thân, khi nào thì đến lượt các người nói chuyện?”

“Chủ công, ta ngàn dặm chiến đấu, không cần cầu ban thưởng, nhưng nếu hắn cứ vậy nói hươu nói vượn thì những huynh đệ chết đi làm sao mà nhắm mắt a?”

“Quỳ xuống!”

Đồng Phi âm trầm khuôn mặt quất, đợi cho bốn người quỳ xuống, hắn mới nhìn thoáng qua Đồng Hoàng, ánh mắt híp lại, sau đó phát tay nói: “Bà nội, thứ cho A Sữu vô lễ...Lục Y, người thối lui sang một bên. Nguyên Thiệu, cởi xuống của người ý giáp.”

Trong phòng ngoại trừ lão phu nhân thì nữ nhân cũng đã chiếm đa số, Đồng Chiêu, Đồng Viện đám người đầu tiên là xấu hổ, nhưng sau khi nhìn thấy các vết sẹo trên người của Bùi Nguyên Thiệu lúc này mới hít một hơi lạnh, sợ hãi than.

“Ngày đó ta cho Nguyên Thiệu bảo vệ cửa thành, hắn mặc dù không có hoàn thành sứ mệnh, nhưng cũng liều mạng tử chiến, nếu không phải gặp được Bạch mã khương Đẳng Lệ Nhi thì Bùi Nguyên Thiệu bây giờ cũng đã là người chết... Đồng Triệu, người cũng đem y giáp cởi ra cho ta!”

Cổ nén trong lòng tức giận, Đồng Triệu cởi xuống y giáp.

Lúc này đám người Đồng Chiêu không có xấu hổ nữa, giật mình nhìn những vết sẹo của Đồng Triệu.

“Vết sẹo này là khi chúng ta tập kích Tây Hải bị Phá khương nhân bắn bị thương, nơi này là khi chúng ta tập kích Đốt đương nhân, bị một khương nhân chém....Không chỉ có Nguyên Thiệu cùng với Đồng Triệu mà còn có những người theo ta chiến đấu ở các chiến trường ngàn dặm may mắn còn sống được ba mươi bảy người? Từ chỗ chết giành lấy sự sống? Đồng Hoàng, nếu người không tin thì có thể tự mình đi hỏi.”

Đồng Thiết lớn tiếng nói: “Đâu chỉ như thế, chủ nhân lúc xông ra Kim thành suýt nữa kiệt sức mà chết, mà ngay cả toạ kỵ cũng...”

“Tiểu Thiết im miệng!”

Lời nói của Đồng Thiết làm cho tim của Đồng Phi đập nhói, nổi giận gầm lên một tiếng, giương như sét đánh ở trong đại sảnh, làm ạt mọi người trắng bệch như tờ giấy.

Lục Y giận giữ nói: “Hoàng thiếu gia nếu còn chưa tin thì phái người đi hỏi thăm, Gã Hàn Toại xưng công tử là Cự Ma nhi, nghe thấy tên công tử mà trong lòng run sợ, nếu người không tin thì có thể sai người đi ba mươi sau khương bộ, nghe xem bọn hắn nói như thế nào.”

“Ta...” Đồng Hoàng then quá hoá giận, nguyên tưởng rằng có thể làm nhục Đồng Phi để nhả ra một ngụm ác khí, nhưng nhục thì chưa đòi được lại bị một nô tỳ giáo huấn.

“Đủ rồi!”

Đồng phu nhân đứng dậy, ôm lấy cái bình tro, run giọng nói: “A Sữu không cần phải nói, nương....Tin lời của con!”

Đồng Hoàng cảm thấy mất hết mặt mũi, xoay người về chỗ ngồi. Nào biết Đồng Phi đột nhiên đi tới cầm lấy cánh tay của hắn.

Tay của Đồng Phi có bao nhiêu khí lực? Mà ngay cả Đồng Trác nói về sự vũ dũng của Đồng Phi cũng tự lén mặc cảm không bằng, huống chi là Đồng Hoàng, hắn mặc dù ở Hà Đông mấy năm ở trong quân doanh có tập luyện một thời gian, nhưng so với Đồng Phi thì cách biệt quá xa, không biết Đồng Phi có hay là không cố ý, khí lực đưa ra không nhỏ suýt nữa đem cánh tay đồng hoàng bóp nát.

“Người làm gì?”

“Người có thể nhục ta, nhưng người không thể nhục tro cốt đại tỷ... Người vừa rồi nói cái gì? Trong bình tro kia là cái gì?”

Đồng Hoàng đau đến nhe răng, không ngừng hít một ngụm lương khí.

Mà Đồng phu nhân cùng với mấy tỷ muội cũng nhất loạt hướng hắn nhìn lại, làm cho hắn không biết tìm lời gì để giải thích.

Đồng Phi nói: “Nếu người không cho ta một cái công đạo, ta sẽ đem người xé..”

“A Sữu đủ rồi!”

Lão phu nhân mở miệng, “Buông biểu ca của người ra...Đổng Hoàng, người đi ra ngoài, quỳ ở từ đường, không có mệnh lệnh của ta không được ăn uống, không được đứng dậy, không được mở miệng nói chuyện, Hào Phóng, người đích thân nhìn hẩn, người hiểu được lời của ta không?”

Ngưu Phụ đứng dậy chấp tay nói: “Hào Phóng hiểu được.”

“Tốt lắm, tất cả tan đi thôi...Ít ngày nữa tìm ngày tốt, đem Đại muội an táng!”

Đổng Phi vừa nghe như vậy chợt nóng lên, “Bà nội, chuyện mà con vừa nói với ngài, ngài thấy thế nào?”

“Chuyện gì?”

“Chính là cho con năm nghìn nhân mã, con muốn báo thù cho đại tỷ.”

Lão phu nhân cầm long đầu quả trượng, trầm mặc một lát rồi thở dài một tiếng, “A Sữu, việc này không cần nhắc lại, không được.”

“Vì cái gì không được?”

Đổng Phi kinh sợ không thôi, nhịn không được hét lớn: “Khó phải không, chẳng lẽ trở mặt nhìn đại tỷ chết ? Khó phải không, để cho tỷ tỷ cùng với tỷ phu trên trời có linh thiêng cũng không được yên? Bà nội, vì cái gì không được, vì cái gì không được?”

Lão phu nhân đập mạnh long đầu quả trượng xuống mặt đất làm phát ra một tiếng vang nặng nề.

“Ta nói không được là không được, cần gì phải hỏi nhiều!”

63. Chương 63: Thiệu Nguyên Bô Nguyên (1)

Trong trí nhớ của Đổng Phi thì bà nội chưa bao giờ nặng lời với hẩn như thế. Cho đến giờ phút này hẩn mới phát hiện, bà nội tóc đã biến thành màu trắng, có chút gió thổi khẽ lay động.

Lúc rời đi cùng với Đại tỷ thì tóc của bà tuy bạc nhưng cũng chỉ là hoa râu, còn mang theo vài phần đen, nhưng hiện tại...Đổng Phi đột nhiên hiểu được, cũng không phải hẩn một người khổ sở mà bà nội cùng với mẫu thân giống nhau khổ sở. Hẩn ngậm miệng lại, nhưng trong lòng đã có một cỗ lửa giận không chỗ phát tiết.

Nhìn theo đoàn người bà nội rời đi, Đổng Phi vẫn đứng trong đại sảnh không chút nhúc nhích.

“Công tử, lão phu nhân.”

“Câm miệng, ta biết, ta cái gì cũng biết!”

Đổng Phi lớn tiếng quát Lục Y, đi được hai bước đột nhiên dừng lại, đem trường án vác lên hung hăng ném thẳng xuống đất, làm cho trường án kiên cố trở nên tứ phân ngũ liệt, màu đỏ thắm Nam mộc bản tan thành mảnh nhỏ.

Đêm đó Đổng Phi ngây người trong diễn võ trường, thân mình chỉ mặc mỗi cái quần màu đỏ thắm, bàn tay không ngừng giơ tạ đá. Đôi tạ đá kia có cân nặng khoảng một trăm cân tả hữu. Chậm rãi giơ lên, lại chậm rãi buông xuống, miệng nhẹ giọng đếm: “ 997, 998, 999, 1000!”

Hẩn thở phào một hơi, Đổng Phi ném tạ đã xuống đất, làm phát ra tiếng vang nặng nề. Đá vụn dưới mặt đất bắn lên tung toé, mà Đổng Phi cũng giống như không nhìn thấy, khẽ nhúc nhích bàn tay sau đó nhanh chóng đến giá binh khí.

“A Sữu!”

Thanh âm quen thuộc truyền vào tai Đồng Phi, quay đầu nhìn lại thì thấy Lục Y đang nâng bà nội đi vào diễn võ trường. Không thể nghĩ ngờ chính Lục y hướng về phía bà nội mặt báo.

Hung hăng trợn mắt nhìn Lục Y, Đồng Phi tiến đến mấy bước nói: “Bà nội, bây giờ đã khuya, ngài sao lại đến đây?”

Lão phu nhân đem long đầu quả trượng đặt ở bên cạnh, thở dài một hơi.

“Lục nha đầu nói người một mình trong này nổi điên, bà nội đến xem A Sữu của ta vì sao mà nổi điên.”

“Bà nội...”

“Đều đã nghe nói phải không!”

Lão phu nhân đánh gãy lời nói của Đồng Phi, tựa hồ giống như không có việc gì hỏi, Đồng Phi ngẩn ra, nhẹ nhàng gật đầu.

“Nghe nói!”

Lão phu nhân tựa hồ giống như nói mê, nhẹ giọng nói: “Nếu con về sớm một tháng, hoặc là phái người sớm đem tin tức báo về thì chúng ta sẽ không bị động như vậy. Hàn Toại hiện tại đã là quan viên của triều đình, đường đường là Kim thành thái thú, luận cấp độ, phẩm hàm thì cùng với cha con giống nhau, nhưng luận uy vọng...Cha con lại xuất thân quân nhân, tuy có chiến công nhưng không thể so với Hàn Toại.”

Đồng Phi trong lòng ý thức được mình quả thực đã sai lầm. Lúc ở Tây bắc chỉ lo giết cho sướng khoái, lại quên lúc thời điểm hỗn loạn không phải người hồi báo Lâm Thao truyền tin. Tuy là thao thủy có lang khương cản trở, nhưng nếu một hai người đi thì cũng sẽ không bị lưu ý.

Nghĩ đến đây, Đồng Phi hung hăng inh một bạt tai, làm cho Lục y sợ tới mức vội vàng cầm chặt lấy cánh tay của hắn...Không dám thả ra.

Lão phu nhân làm như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Hiện giờ Hàn Toại thành mệnh quan triều đình, có thể nói là cánh chim đã đầy đặn. Cha người hiện tại cho dù có tâm muốn đối phó với hắn thì chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn. Ta nghe đại nương của con nói qua, đại tướng quân Hà Tiến tuy rằng đi lại cũng gần với cha con, nhưng trong lòng hắn lại rất coi trọng sĩ phu, danh sĩ... Hàn Toại thân là tây lương danh sĩ. Chẳng những có đẳng phái làm chỗ dựa cho hắn, hơn nữa hắn còn cầu kết hoạn quan, cha con bây giờ đâu không lại hắn a!”

Hai gò má Đồng Phi rút lại, “Chẳng lẽ khiến cho tỷ tỷ oan uổng chết như vậy sao?”

“Oan uổng? Có lẽ là vậy...ha ha, có lẽ đây chính là số mạng của nàng!” Lão phu nhân

đứng lên chống quả trượng nói: “Cha con năm đó cũng giết rất nhiều người, sao không thấy người đến đòi mạng, mà đại tỷ lúc ấy cũng không nghe cha con phản đối để gả cho Bắc Cung Bá. Nói không oan uổng cũng chính là không oan uổng, A Sữu, đây là mạng của tỷ tỷ của con, đây chính là do cô ta chọn.” Mấy câu nói đó quả nhiên chứa vô hạn xót xa.

Đồng Phi rùng mình một cái, nhìn lão phu nhân, nhưng lại không nói lên được lời nào.

“A Sữu, có lẽ con cảm thấy bà nội quá vô tình, nhưng bà nội muốn nói cho con biết, nếu người đã chọn số mệnh của người thì phải biết nhận mệnh.... Bất quá, máu của Đồng gia cũng không phải là dễ lấy. A Sữu, con phải nhớ kỹ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, chúng ta sẽ chờ....Hàn Toại hiện tại vận khí tốt, nhưng không thể bảo toàn cả đời vận khí tốt, con còn trẻ tuổi, không cần vội, mà cho dù Hàn Toại chết thì còn có con của hắn, người nhà của hắn, chỉ cần Đồng gia ta còn người thì sẽ có tư bản báo thù.”

Ánh trăng nhô lên cao, thỉnh thoảng còn có mấy đám mây che khuất. Ánh trăng xuyên thấu qua đám mây chiếu trên mặt lão phu nhân, hai tròng mắt trống rỗng kia không ngờ lại chớp động vô cùng dữ dội.

Cho đến lúc này Đồng Phi tựa hồ mới chân thật hiểu được lão phu nhân.

“A Sữu nhớ kỹ...” Đồng Phi khẽ khom người, nhẹ giọng bên tai lão phu nhân nói: “Cừ hận không thể hiện lên trên mặt mà phải dấu sâu ở trong lòng.”

“Ta đã mệt mỏi, có chuyện gì thì nói sau.”

Lão phu nhân nói xong, liền để Lục Y đỡ bà rời đi. Mà Đồng Phi đứng bất động ở diễn võ trường, sau một lúc cất tiếng cười to.

Đúng vậy, chỉ cần ta sống thì bút trường này sớm muộn gì cũng được tính.

Bất quá Đồng Phi tâm bệnh đã được cởi bỏ, nhưng Đồng Phu nhân thì bệnh càng ngày càng nặng.

Nàng ngủ thường xuyên mơ thấy nữ nhi cả người đầy máu đòi nàng báo thù, một hai ngày thì tạm được, nhưng thời gian dài thì tinh thần trở thành hoảng hốt, thân mình từng ngày suy sụp, hai gò má gầy yếu, không còn có tư thế anh tư ngày xưa.

Lang trung không được, đạo sĩ, hoà thượng cũng không có biện pháp.

Rơi vào đường cùng, Đồng Viện đành phải phái người đi Hà Đồng báo tin. Mà Đồng Phi thì sao, hẩn tựa hồ giống như đã quên đoạn cừu hận kia, mỗi ngày không phải đọc sách luyện võ thì chính là cùng ở chung với nhóm công tượng nghiên cứu, bận rộn cả ngày.

Không ai biết Đồng Phi làm cái gì, mà ngay cả Đồng Viện cũng không biết.

Đồng Phi tại mục trường kiến thiết một cái hàng rào, chuyên môn để nhóm công tượng ở lại và làm việc, xung quanh có Bạch mã khương nhân thủ hộ, còn có Đồng Triệu mang theo ba mươi bảy người phụ trách an toàn của hàng rào, ngoại trừ mệnh lệnh của Đồng Phi thì không nghe mệnh lệnh bất cứ của ai, thậm chí Đồng Viện muốn đi vào cũng phải thông tri cho Đồng Phi mới có thể vào. Vì thế Đồng viện phi thường bất mãn.

Người chính là một loại động vật kỳ quái, càng không rõ ràng thì càng tò mò.

64. Chương 64: Thiếu Nguyên Bồ Nguyên (2)

Hôm nay Đồng Phu nhân có chuyển biến tốt đẹp hơn, Đồng Viện để cho nhị tỷ chiêu cố Đồng phu nhân, lôi kéo Lục Y đi tản bộ vào chỗ sâu trong mục trường, nương theo khe suối gần hàng rào, ở cửa trại Đồng Triệu đang làm nhiệm vụ, rất xa đã thấy Đồng Viện đi lại, lập tức đi đến nghênh đón, khoát tay hành lễ nói: “Tam tiểu thư, ngài như thế nào lại đến đây?”

“Tại sao ta không thể đến? Nơi này hình như là nhà của ta!”

“Không phải, không phải...” Đồng Triệu uống rượu đánh nhau thì được, nhưng luận võ mồm thì mười hẩn cũng không phải là đối thủ của Đồng Viện.

Đồng Viện khoát tay cười nói: “Tốt lắm, ta cũng không làm khó ngươi, biết quy củ của chủ công nhà ngươi thâm nghiêm, ta ở chỗ này chờ, ngươi nói cho chủ công nhà ngươi là ta mà Lục Y muội muội đến, bảo hẩn mau lần ra nghênh đón chúng ta.”

“Đa tạ tam tiểu thư thông cảm!”

Đồng Triệu không ngừng nói lời cảm tạ, hành lễ xong vội vàng chạy vào hàng rào, không đầy một lát thì thấy hẩn đã chạy trở ra, đi đến trước mặt Đồng Viện nói: “Tam tiểu thư, chủ công nói là người đang bên bọn nhiều việc, cho các người tự tiện.”

“Hẩn đây là ý gì?”

“Ý chủ công nói là, ngài tự mình đi vào, muốn đi đâu thì đi!”

Lục Y lôi Đồng Viện, miệng thì hỏi: “Đồng Triệu, công tử bận việc gì?”

“Đang cùng công tượng luyện đao!”

“Luyện đao?”

“Không phải luyện đao mà là luyện....Quên đi, ta nói cũng không rõ ràng lắm, hay là chính ngài vào xem đi.”

Đồng Viện rất ngạc nhiên, lập tức mang theo Lục Y phóng ngựa vào hàng rào, hàng rào này diện tích không lớn, ngoại trừ dành cho công tượng ở cộng thêm đám người Đồng Triệu thì cũng chỉ có hơn một trăm người, nếu tính thêm gia quyến thì cũng chỉ có trên dưới ba trăm người. Nhưng tiểu hàng rào này lại kiến tạo theo cửu cung bát quái.

Trong doanh trường thì công việc đều phân chia rất rõ ràng, mà Đồng Viện lại không phải lần đầu tiên đến nơi này cho nên cũng không quá ngạc nhiên.

Làm cho nàng thấy kỳ quái là trong công trường không có truyền đến từng đợt tiếng vang.

Cùng với Lục Y xuống ngựa đi vào thì nhìn thấy Đồng Phi đang vung tay, cùng với một đám công tượng đang thảo luận việc gì đó.

Bên cạnh cái lò tạo kiếm còn có một cái cọc gỗ, mặt trên còn treo một bộ minh quang khải* (Giáp), nhìn phi thường cổ quái.

“Có tốt hay không?”

Chợt nghe thanh âm Đồng Phi hét to, chỉ chốc lát sau một lão nhân có vóc dáng khôi ngô, mái tóc đã hoa râm, tay cầm một thanh trăm mã kiếm, thanh trăm mã kiếm này dài hơn ba thước, chuôi kiếm dài khoảng một thước, nhìn qua thì rất giống đời sau đao của nhật bản, nhưng cẩn thận nhìn lại thì thấy hoàn toàn bất đồng, Trăm mã kiếm xuất hiện từ thời Tây hán, có thể sử dụng trong bộ chiến cũng có thể dùng cho kỵ chiến. Đồng Viện là nữ nhi của Đồng Trác, thuở nhỏ cũng tập qua võ nghệ cho nên cũng không xa lạ. Nhưng nàng không rõ là Đồng Phi muốn làm gì?

Lão công tượng cầm thanh đao đi đến trước mặt Đồng Phi, “Chủ công, dựa theo yêu cầu của ngài, đao đã trải qua trăm luyện, tuy không thể so với thần binh lợi khí, nhưng có thể chém sắt như chém bùn, đây chính là cực hạn của đao, nhưng không biết chủ công có vừa lòng không?”

Đồng Phi tiếp nhận thanh đao, đưa tay múa may mấy cái.

“Vừa lòng hay không thì thử là biết được.”

Hắn sải bước tiến đến cọc gỗ, vận đủ khí lực, nhắm ngay khôi giáp hét lớn một tiếng, một đao liền chém qua.

Đang....

Thanh âm giòn giã vang lên, thanh đao trải qua trăm luyện tự nhiên bị gãy thành mấy đoạn. Trong tay Đồng Phi chỉ còn có chuôi đao, hắn suy nghĩ một lát, sau đó nói với lão công tượng, “Giống như là chưa được tốt lắm.”

Minh quang khải kia cực kỳ cứng rắn nhưng cũng chỉ chém ra một cái lỗ hổng nhỏ, nhưng Đồng Phi vẫn đối với thanh đao này tựa hồ còn chưa hài lòng, vất chuôi đao xuống đất, “Vẫn còn chưa được, Bồ sư phụ, dựa theo ngài nói trăm mã kiếm luyện trăm lần ít nhất là có thể chém đứt một tầng áo giáp, nhưng cái chuôi đao này chỉ mở được cái lỗ hổng, không được.”

“Bồ sư phó chính là người Hán quận, sau đó bị người của Nam Man bắt lại bán cho Bạch mã khương, rồi làm thủ hạ dưới trướng Đằng Lệ nhi, lần này Đằng Lệ Nhi dẫn người đi theo thì mang theo Bồ sư phó, đức thuật của hắn phi thường inh, mà công tử cũng phi thường coi trọng người này, hiện giờ là đầu lĩnh ở nơi này, công tử đối với hắn phi thường tín nhiệm.” Lục Y thấy vẻ mặt mê man của Đồng Viện, liền thấp giọng bên tai nàng giải thích.

Đồng Viện gật gật đầu, đi tới phía trước hỏi: “A Sữu, đệ đang muốn làm gì?”

Đồng Phi đang muốn giải thích thì thấy từ lều vải đi ra một thiếu niên, ước chừng khoảng mười tám, mười chín tuổi, trên mặt còn mang theo tính trẻ con.

“Chủ công, cha của ta làm việc theo trình tự cũng không có sai, tài liệu cũng là thượng thừa, tình huống bị như vậy là do nguyên nhân thép bị giòn...”

“A Nguyên, người chạy tới đây làm gì?”

Bồ sư phó vừa thấy thiếu niên lập tức lộ ra vẻ khấn trương, hấn gượng cười nói: “Chủ công không nên trách cứ, tiểu nhi không hiểu chuyện, hay ăn nói lung tung, mong chủ công tha thứ.”

Đồng Phi cười cười, “không sao cả.”

Bồ sư phó vừa nói xong thì thiếu niên mập mạp mắt húng nói: “A cha, ta thật sự biết nguyên nhân.”

Bồ sư phó giật tím mặt, định qua đánh thì lại nghe Đồng Phi mở miệng nói: “Bồ sư phó, không ngại nghe hấn nói một chút.”

“Thuỷ chất!”

Thiếu niên kia nói: “A cha công nghệ không sai, nhưng do đao đặt tới “Bạch sáng” trình độ thì cần tiến hành tôi vào nước lạnh xử lý, mà tôi vào nước lạnh cần thuỷ chất yêu cầu rất cao, thời cổ, đại sư thường muốn chú kiểm trước thì nhất phải chọn địa phương non xanh nước biếc. Nói trắng ra chính là lựa chọn thuỷ chất thích hợp...Nơi này lấy nguồn nước từ thảo thuỷ, mà sự tinh khiết của nước thảo thuỷ rất kém, mặc dù cũng được, nhưng muốn tạo ra đao tốt thì chưa được, chủ công nếu muốn làm ra đao tốt thì phải thay đổi nguồn nước thì chắc chắn sẽ thành công.” Thiếu niên chậm rãi nói, lúc đầu Bồ sư phó còn có chút khấn trương, nhưng sau khi nghe xong lại vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Đúng vậy, thuỷ chất, nhất định là do thuỷ chất thiếu tinh khiết cho nên mới không được.”

Đồng Phi chau mày, “Vậy theo người thì cần lấy thuỷ chất ở đâu cho thích hợp?”

“Việc này....Tiểu nhân cũng không biết, bắt quá từ xưa đến nay các đại sư chú kiểm thường lấy nước ở phía nam, chủ công nếu muốn tạo ra kiếm tốt thì phải tìm về phía nam.....Tiểu nhân nhớ rõ, thời điểm chúng ta đi tới nơi này thì dừng ở Tà cốc một đêm, thuỷ chất nơi đó nhẹ nhàng mà khoan khoái, chủ công có thể sai người đi lấy về một ít, rồi thử qua một lần.”

Đồng Phi gật gù đầu, quay đầu kêu to: “Đồng Khí!”

“Có tiểu tướng!”

Đồng Khí chính là người theo Đồng Phi liên tục chinh chiến ở các chiến trường Tây bắc, là người có thể một địch trăm, hấn vốn tên là Khí Nhân, sau khi đi tới Lâm Thao thì Đồng Phi ban cho họ Đồng, lại chọn từ “Khí” làm tự, cho nên hiện tại được kêu là Đồng Khí.

“Mang hai mươi người lập tức đến Tà cốc, lấy chút thuỷ chất mang về.”

“Vâng!”

Đồng Phi thở dài một hơi, cười nói: “Bồ sư phó, nếu là vấn đề do nước thì Trảm mã kiếm tạm thời chưa cần tạo, nhưng những vật phẩm ta cần tạo ra thì phải nhanh một chút, nếu cần cái gì thì nói với Đồng Triệu.”

“Tiểu nhân tuân mệnh!”

Đồng Phi từ Đồng Thiết tiếp nhận y sam, “Tam tỷ, chúng ta vào lều nói chuyện.”

Hấn nói xong liền hướng về quân trưởng bước tới, mắt thấy sắp đến lều thì đột nhiên dừng lại. Quay đầu hướng tiểu mập mạp hỏi: “Uy, tên của người là gì?”

Không đợi tiểu mập mạp trả lời, Bồ sư phó sợ hãi nói: “Chủ công, hấn là khuyển tử của tiêu nhân, họ Bồ, tên một chữ Nguyên.”

“Bồ Nguyên?”

Đồng Phi nhìn tiểu mập mạp, “người là Bồ Nguyên?”

65. Chương 65: Phụ Tử Nhất Nặc (1)

Đồng Phi cũng không phải thấy tên này quen tai, tự nhiên cũng không biết được mập mạp này có địa vị gì, nhưng thấy tâm tình không sai.

Gật gật đầu, hắn cười nói: “Người không sai, ta xem trọng người!”

Bỏ lại Bồ gia phụ tử đang ngăn người, Đồng Phi dẫn người ly khai, cho đến khi đi được một đoạn hắn mới nhớ tới, hắn vừa nói câu nói kia hình như không được tự nhiên? giống như trường bối khen văn bối.

Có người đã sớm chuẩn bị tốt nước, Đồng Thiết đem khăn mặt đưa cho hắn để hắn lau đi mồ hôi trên trán.

Đồng Viện lúc này mới hỏi: “A Sư, đệ đang muốn làm gì?”

Đồng Phi ngồi xuống, nhìn thẳng vào Đồng Viện.

“Tiểu thiết, Lục nhi, các người đi ra bên ngoài trông chừng, ta muốn cùng tam tỷ trò chuyện.”

Lục Y cùng với Đồng Thiết nhìn nhau, tuy rằng không hiểu đồng phi muốn nói gì sau lưng bọn họ, nhưng vẫn kiên quyết nghe lời. Đừng nhìn Lục Y trên danh nghĩa là thiếp thất của Lục Y, lại được Đồng Phi yêu thích, nhưng trải qua một trận chiến ngàn dặm thì Lục Y đã hiểu được một đạo lý, ở trong quân doanh chỉ có Đồng Lục không có Lục Y.

Đồng Viện nghi hoặc nhìn Đồng Phi, “A Sư, đệ muốn làm trò quỷ gì?”

Đồng Phi cũng không nóng lòng trả lời, mà sắp xếp suy nghĩ trong đầu rồi mới nhẹ giọng nói: “Tam tỷ, nếu ta cho tỷ biết, thiên hạ sẽ đại loạn...Tỷ nghĩ thế nào?”

Đồng Viện ngạc nhiên, thốt ra nói: “Thiên hạ đại loạn liên quan gì tới ta....A Sư, người vừa mới nói cái gì?”

Tam tỷ a! Miệng của tỷ vĩnh viễn so với não con nhanh hơn a!

Đồng Phi có điểm hối hận, có nên nói tiếp hay không, nhưng cũng phải biết, chuyện mà hắn cần làm thì phải có người duy trì, nếu chỉ dựa vào bà nội thì không được, nếu thêm Đại nương cùng với Đồng Viện duy trì thì chắc cũng có chút phần thắng.

“Đệ vừa nói, chắc là tỷ đã nghe được.”

Đồng Phi nâng lên bát nước, đem một ngụm uống hết, hít sâu một hơi cả giận nói: “Đại tỷ trước khi chết đã nói với đệ, có lẽ không bao lâu thiên hạ sẽ rung chuyển, Đồng gia chúng ta không chừng sẽ bị kéo vào, thậm chí có thể nhà tan cửa nát....Đệ rất sợ hãi, cho nên muốn làm một việc gì đó, hy vọng tương lai có thể chống đỡ.”

Đồng Viện đối với đại tỷ xưa nay rất kính nể, nghe Đồng Phi lấy danh nghĩa đại tỷ nói ra những lời này, thì nghi ngờ trong lòng của nàng thật ra đã hoá giải. Dù sao Đồng Phi trong con mắt mọi người là còn nhỏ, cho dù là có kiến thức nhưng khi nói những lời này thì quả thật là đại nghịch bất đạo.

Đại tỷ khôn khéo, hơn nữa xưa nay ánh mắt rất độc đáo, cho nên nói những lời ấy với A Sư cũng không quái lạ.

Đồng Viện hỏi: “Đệ muốn làm cái gì?”

“Tam tỷ, tỷ có biết mấy năm nay võ nghệ của đệ từ đâu mà đến không?”

“Bà nội đã nói với ta, nói là chủy pháp năm đó của Phục Ba tướng quân Mã Viên lưu lại, nhưng có liên quan gì?”

“Vậy tỷ có biết Phục Ba tướng quân lưu lại chủy pháp còn có cái gì nữa không?”

Đồng Viện có chút không kiên nhẫn, “A Sư, đệ có chuyện gì cứ nói thẳng, ta ghét nhất nam nhân cứ ấp a ấp úng, giống như đàn bà.”

Đồng Phi không khỏi cười khổ, đành trầm giọng nói: “ Phục Ba tướng quân còn để lại

Binh pháp suốt đời của hần...Sở học của đệ, ngoại trừ chùy pháp còn có binh pháp của Phục Ba tướng quân, năm đó Phục Ba tướng quân tung hoành thiên hạ không có đối thủ, không hổ là Thường thắng tướng quân. Đệ phát hiện trong binh pháp thì thấy hần huấn luyện một chi nhân mã, tên là Phục Ba Doanh.....Có thể nói chi nhân mã lúc ấy dưới trướng Quang Vô hoàng đế là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.”

“Vậy thì sao?”

“Đệ muốn huấn luyện một chi nhân mã như vậy!”

Đồng Phi lần này thật ra nói như thế, trên thực tế hần lấy danh nghĩa của Phục Ba tướng quân để đến khi hần sản xuất ra móng ngựa, bàn đạp hoặc có gì đặc thù thì cũng có thể mượn danh nghĩa của Phục Ba tướng quân.

Đồng Viện gật đầu, “Tốt lắm, đệ cứ huấn luyện đi thôi.”

“Tam tỷ, tỷ nói đùa....Không có tiền thì đệ huấn luyện cái gì?”

Đồng Viện cười nói: “Người này A Sữu, cũng biết tính toán, không có thì ta sẽ cho...Tiền, ta mặc dù không nhiều lắm nhưng cũng có một ít, trước tiên đệ cứ cầm, nếu không đủ chúng ta sẽ nghĩ biện pháp, chỉ là....”

“Chỉ là cái gì?”

Đồng Viện nghiêm mặt nói: “A Sữu, chuyện tình hành quân đánh giặc ta không hiểu, nhưng mà ta biết, người muốn huấn luyện một chi quân đội thì chỉ dựa vào một mình ta trợ giúp là không thể được, dù sao chủ nhân của nhà chúng ta cũng chính là phụ thân, có một số việc nếu người không thương lượng với phụ thân thì sẽ rất khó khăn, chuyện đệ làm cũng không phải chuyện xấu, không bằng cứ thoải mái nói với phụ thân, chắc người sẽ đồng ý, còn nữa, tỷ phụ đệ từng nói, muốn làm đại sự thì một người làm không được.”

Đồng Phi trầm mặc !

Đối với Đồng Trác, hần thủy chung vẫn dùng một loại tình cảm rất phức tạp mà đối đãi.

Từ trên một góc độ mà nhìn thì Đồng Trác không nghi ngờ gì là một bại hoại, là một người giết người không chớp mắt, nhưng từ trước đến nay hần tuy đối xử với Đồng Phi không thân thiết, tuy không phải là một người cha tốt, ít nhất từ nhỏ đến giờ không làm hần bị đối, không làm khổ hần....Thậm chí khi Đồng Phi giết người của Vệ gia thì hần một mình tự giải quyết việc này. Không biết trong lịch sử vì cái gì mà Đồng Trác trở thành điên cuồng như vậy?

Ai cũng không biết, cho dù là sở học gia cũng không thể biết. Nhưng cả đời này cùng Đồng Trác là phụ tử, vận mệnh của mình cùng với Đồng Trác cũng sẽ gắn liền với nhau, Nếu Đồng Trác tốt thì Đồng Phi hần tốt, nếu Đồng Trác chết thì hần cùng với tất cả thân nhân đều khó thoát khỏi số phận.

Một khi đã như vậy thì sao lại không thể chân thành với nhau?

Đồng Viện đứng lên, “A Sữu, những lời này này kỳ thực ta đã muốn nói với đệ từ lâu, hơn nữa ta tin tưởng bà nội cũng có ý tưởng đồng dạng, nếu đệ muốn kiến công lập nghiệp thì dựa vào lực lượng của một người cũng không được. Ta, phụ thân, tỷ phụ....Còn có tất cả mọi người của Đồng Phủ đề nguyện ý giúp đệ, mà việc này chỉ cần người nguyện ý nói một câu nói là được. Văn Chính vừa phái người đem thư về, phụ thân sẽ về chuẩn bị tang lễ cho đại tỷ, thuận tiện mang chúng ta đi Hà Đông, có lẽ bọn họ hiện tại đã khởi hành.”

“Đi Hà Đông?”

“Đúng vậy!” Đồng Viện nói: “Đại tỷ chết làm cho phụ thân vô cùng khó chịu, người không muốn cùng với người nhà tách ra cho nên quyết định xong tang sự của đại tỷ thì người sẽ mang chúng ta đi Hà Đông, một nhà đoàn viên, đệ nên suy nghĩ lại, nên làm thế nào mới tốt?”

Đồng Phi nhắm hai mắt lại, thật lâu không nói nên lời.

66. Chương 66: Phụ Tử Nhất Nặc (2)

Mười hai ngày sau, Đồng Trác mang theo Lý Nho về tới Lâm Thao, đi theo còn một viên đại tướng uy vũ.

Lúc vừa đến mục trường, Đồng Trác hoảng sợ, không chỉ có hấn mà ngay cả Lý Nho cùng viên đại tướng cũng lắp bắp kinh hãi.

Hiện giờ mục trường của Đồng Gia đã không hề đơn giản là mục trường. Chuẩn xác mà nói, nói này đã biến thành một thành trấn độc lập ở Lâm Thao, có thương nhân ở Tây bắc lui tới, tất nhiên là dừng lại chỗ này, hoặc ngay chỗ này giao dịch hoặc là kết đội đi Tây Bắc, là ục trường phi thường náo nhiệt.

Tương phản, Lâm Thao lại trở thành một toà thành quân sự hoá. Ngưu Phụ tuy rằng bình thường, nhưng huấn luyện quân cũng có một chút bản lĩnh, từ khi đảm nhiệm Đô úy đến nay, hấn đem quân binh của Lâm Thao rất có kết cấu, về phần thuế má thì không chỉ giảm bớt mà ngược lại càng tăng lên so với năm vừa rồi.

Đồng Trác sau khi ở Hà Đông mấy năm đây là lần đầu tiên về nhà.

Người một nhà gặp mặt tất nhiên là không thể thiếu được một phen hàn huyên. Đồng Trác cũng phát hiện, đứa con mà hấn đã từng xem là yêu quái đối với hấn có chút thân cận, nhưng ngại vì nhiều người cho nên Đồng Phi cũng có chút ngại ngùng ngồi phía sau lưng lão phu nhân.

Dù sao phụ tử liền tâm, Đồng Trác rất vui, đó chính là đứa con của hấn a. Nếu không, Đồng Phi gây ra tai hoạ hấn há có thể mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho Đồng Phi? Thậm chí giữa Đồng Hoàng và Đồng Phi thì Đồng Trác đã bắt đầu nghiêng về phía Đồng Phi, ngoài miệng tuy không thừa nhận nhưng trong lòng lại phi thường tự hào, từ miệng của một ít khương nhân biết được, người mà danh chấn Tây bắc cự ma nhi rất có thể chính là đứa con xấu như yêu quái này. Thời thiếu niên Đồng Trác rất vũ dũng cho nên đối với điều này hấn rất vui vẻ. Cho nên mặt ngoài tuy không biểu hiện gì, nhưng trong tiệc rượu không khỏi liếc mắt về Đồng Phi mấy lần.

Chỉ tiếc Đồng Phi không có phát hiện, bởi vì ánh mắt của hấn đã bị viên đại tướng phía sau Đồng Trác hấp dẫn. Nói cũng thú vị, khi viên đại tướng kia thời điểm nhìn thấy Đồng Phi cũng ngẩn ra, Hai người đều từ trên người đối phương đều phát ra một loại khí chất mà chỉ có cao thủ mới có, cho nên không thể tránh khỏi hai người đều quan sát nhau.

Đại tướng này là ai?

Đồng Phi trong lòng không ngừng tự hỏi! Trong bình thư, bên người Đồng Trác cũng rất ít nhân vật lợi hại, ngoại trừ sau này xuất hiện Tam họ gia nô Lữ Bố thì có thể được xưng là cao thủ còn có một người, chẳng lẽ chính là gã gia hoả trước mặt này sao?

“A Sưu!”

Lý Nho phát hiện dị trạng của Đồng Phi, đồng thời cũng nhìn thấu tâm tư của viên đại tướng kia. Hấn nhẹ giọng bên tai Đồng Trác một hai câu, Đồng Trác liên tục gật đầu, hứng thú nhìn về phía Đồng Phi.

Lý Nho đi tới kéo tay Đồng Phi, “Đệ và ta là người một nhà nhưng chưa nói chuyện với nhau nhiều....Khà khà, qua đây, ta giới thiệu cho đệ một người, chính là viên mãnh tướng mà phụ thân đã nhận thức, các người nên thân cận một chút.”

Thời tiết rất nóng, nhưng bàn tay của Lý Nho rất lạnh, giống như làn da rắn cực kỳ trơn.

Hấn lôi kéo Đồng Phi dậy, chỉ vào viên đại tướng kia nói: “Đây là mãnh tướng thứ nhất trong quân ở Hà Đông, người Tiểu Huyện, họ Hoa, danh Hùng, tự Văn Khai....Văn Khai, đây là ái tử của phụ hân, Đồng Phi, năm nay mười ba tuổi.”

Quả nhiên là hấn !

Đồng Phi không khỏi nheo ánh mắt lại, chăm chú nhìn đối phương.

Trong bình thư có viết, người từng ở Ty thuỷ quan chém giết ười tám lộ chư hầu không còn chút góc đầu, cuối cùng lúc ấy lại bị người không tiếng tăm gì Quan nhị ca chém chết... Hồ tướng Hoa Hùng, không nghĩ tới hấn lại hiệu lực dưới trướng Đồng Trác.

Nhớ tới gã sinh viên duy nhất trong thôn có nói: Quan nhị ca là đệ nhất thích khách trong tam quốc, hần hung mãnh nhất chính là đệ nhất đao, còn có một chiêu vô cùng kỳ diệu chính là Tha đao kế. Phỏng chừng thời điểm lúc ấy Hoa Hùng cùng với Quan nhị ca sống mái do quá khinh địch cho nên đã đóng góp vào phần thành danh của Quan nhị ca.

Đồng Phi cũng không dám khinh thường Hoa Hùng, lập tức chấp tay, “Hoa tướng quân!”

“A, công tử không cần đa lễ!”

Hoa Hùng liền bước lên phía trước ngăn cản, hai người cao thấp không sai biệt lắm, nhưng luận dáng người thì Đồng Phi hơi thấp hơn một chút, bất quá lại khôi ngô hơn, bốn bàn tay chạm vào nhau, hai người đều theo bản năng thỉnh giáo đối phương. Hoa Hùng biến sắc, tuy rằng đã đánh giá cao Đồng Phi nhưng không nghĩ tới dưới tư thế ganh đua này, dĩ nhiên là lực lượng ngang nhau.

Hoa Hùng lúc này mới hai mươi tuổi, đây chính là tuổi hoàng kim. Mà Đồng Phi chỉ mới mười ba tuổi, lại có thể đo khí lực với Hoa Hùng, quả thật là ngoài dự liệu của Hoa Hùng.

Tính tình Hoa Hùng xưa nay cao ngạo, ở trong quân Hà Đông không phục người nào, lại được Đồng Trác cực kỳ tín nhiệm. Bị ăn một chút thiệt thòi, trong lòng nào chịu, lập tức tăng trên tay vài thành lực đạo, nhưng song chưởng Đồng Phi không chút sút mẻ.

“Công tử quả nhiên là hảo khí lực!”

Ngụ ý chính là nói, người bắt quá trời sinh khí lực lớn một chút mà thôi.

Đồng Phi cười nói: “Phi bất quá chỉ cậy mạnh, một chút võ nghệ thô thiển chắc chắn sẽ không lọt vào mắt của tướng quân.”

“Vậy sao, công tử không cần khách khí, ngày sau Hoa Hùng muốn thỉnh giáo một chút võ nghệ thô thiển của công tử mới được.”

Hai người nhìn nhau, đột nhiên cười to, đồng thời giảm bớt lực, lùi một bước về phía sau, Đồng Phi trở lại bên người lão phu nhân, mà Hoa Hùng cũng trở về phía sau Đồng Trác, hai người âm thầm đấu khí lực có thể đấu được ánh mắt người khác, nhưng lại không thể giấu diếm được Đồng Trác cùng Lý Nho.

Thấy Đồng Phi có thần lực như vậy, ánh mắt của Đồng Trác không khỏi sáng ngời. Thoạt nghe khương nhân nói “Cự Ma Nhi” Chắc chắn là A Sửu nhà ta, không sai, quả nhiên không sai!

Y theo nguyện vọng của Đồng Ngọc, phần mộ được kiến tạo ngay phía trên ngọn núi Thao thủy.

Trong phần mộ ngoài bình tro cốt của Đồng Ngọc còn có hai kiện quần áo của Bắc Cung Bá.

Đồng Phu nhân ở trong tang lễ đã khóc làm cho nàng ngất lên ngất xuống mấy lần.

Chuyện thống khổ nhất của nhân sinh chính là, năm mới tang cha mẹ, Trung niên tang thê*(Vợ), lão niên tang tử*(Con). Đồng Ngọc mặc dù chỉ là nữ nhi nhưng tình cảm mẹ con cực kỳ sâu sắc....Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, mặc dù kiên cường như Đồng Trác cũng không khỏi chảy nước mắt.

Đồng Phi ôm lão phu nhân yên lặng đứng một bên.

Đại tỷ, chúng ta về nhà ! Về sau tỷ có thể làm bạn với ánh tà dương, cùng thưởng thức cảnh đẹp này cùng với tỷ phu. Mặc dù hần thê không rơi lệ, nhưng nước mắt cứ không ngừng chảy ra.

Đồng Phu nhân khóc chết đi sống lại mấy lần, rốt cục cũng hôn mê. Hai tỷ muội Đồng Viện cùng đưa Đồng phu nhân về, Lục Y đánh xe giúp, cũng đưa lão phu nhân về. Đồng Phi căn bản muốn trở về, nhưng lại muốn bồi tỷ tỷ trong chốc lát cho nên đành nán lại.

Đồng Trác đứng trước phần mộ trầm mặc hồi lâu.

“Các người xuống trước đi!”

Hắn quay đầu nói với đám người Lý Nho, Ngưu Phụ, sau đó bảo Hoa Hùng dẫn người vây quanh núi, chỉ để lại phụ tử hai người.

Một người đứng, một người ngồi.

Ai cũng không nhìn ai, chỉ là lặng lẽ duy trì tư thế.

“A Sưu!”

Đồng Trác rút cục nhện không được, xoay người đưa lưng về phía Đồng Phi, mệnh giống như lầu bầu, “Người có phải hay không rất hận ta?”

Đồng Phi ngẩng đầu, “Một bút không thể viết ra hai tự Đồng, người là cha ta, ta như thế nào lại hận người?”

“Một bút không thể tả ra hai tự Đồng?” Tân ngôn ngữ này làm cho Đồng Trác ngẩn ra. Lời nói ngụ ý hết thức thâm ảo, hắn quay đầu đánh giá Đồng Phi, đột nhiên cười nói: “Văn Chính nhiều lần nói với ta, A Sưu nhà chúng ta có đại tài, ta còn tưởng rằng hắn sợ Viện Nhi mới nói như vậy, nhưng hiện tại thoát nhìn, thật ra ta hiểu lầm hắn, người quả nhiên bất đồng.”

Đồng Phi chưa sót cười, “Thì tính sao? Tuy có thiên lý mã, nhưng Bá Nhạc** lại không có!”

“A Sưu, người muốn làm thiên lý mã?”

Đồng Phi ngẩng đầu, nhìn thẳng Đồng Trác, “Chỉ cần phụ thân có nguyện ý hay không làm Bá Nhạc.”

Đồng Trác vuốt nhẹ chòm râu, cất tiếng cười to đứng dậy, “Nếu con ta nguyện ý làm thiên lý mã, ta đây là phụ thân há có thể không muốn làm Bá Nhạc...Kỳ thật, con ta không cần Bá Nhạc, đường đường là Cụ Ma Nhi thì cần gì Bá Nhạc? Thứ mà con ta cần chính là rong ruổi chiến trường, ta là phụ thân sao lại không thể cấp cho.”

Đồng Phi đứng lên, “Phụ thân, con chỉ có ba yêu cầu!”

“Nói!”

“Thứ nhất, con muốn chiêu mộ một quân, không cần nhiều người, năm nghìn người là được. Thứ hai, con biết phụ thân bây giờ chưa làm gì được Hàn Toại, nhưng con muốn phụ thân một cái hứa hẹn, năm nào nếu có cơ hội, xin cho con tự tay lấy đầu chó của Hàn Toại.”

Đồng Trác có chút suy nghĩ, “Điều thứ nhất có chút hoang đường, người tuổi còn nhỏ, nếu muốn thống lĩnh một quân....Bất quá phụ thân đáp ứng con, về phần điều thứ hai, phụ thân đảm bảo với người, nếu năm nào có cơ hội thì ta sẽ chuẩn cho người tự tay giết Hàn Toại. Nói, nói điều thứ ba đi.”

“Con...Việc thứ ba con chưa nghĩ tới!”

Đồng Trác cười to nói: “Con ta chậm rãi nghĩ, khi nào nghĩ đến nói cho vi phụ....Còn nữa, hai ngày tới ta phải trở về Hà Đông. Ta cũng đã thương lượng với nương của người, nàng cùng với ta về Hà Đông, còn có tam tỷ của người cùng đi, nhưng chỉ là nãi nãi của người không muốn rời xa cố thổ, không muốn rời đi...Người thì sao, đi với chúng ta đến Hà Đông hay là tự thủ gia viên?” Trong tâm tư của Đồng Trác mà nói thì hắn rất muốn Đồng Phi cùng hồi Hà Đông với hắn. Ánh mắt sáng quắc nhìn Đồng Phi, cùng đợi Đồng Phi trả lời, nào ngờ Đồng Phi trầm ngâm một lát, “Con không muốn đi Hà Đông, cũng không muốn ở nhà, con muốn đi ra ngoài một chút, đi xem giang sơn đại hán, đi xem anh hùng thiên hạ, có câu: “Độc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, con tự nhận đọc rất nhiều sách, hiện tại muốn đi ra ngoài một thời gian.”

“Độc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường !”

Đồng Trác yên lặng lặp lại những lời này, vỗ tay lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, “Con ta nếu có hùng tâm tráng chí như thế, vi phụ sao có thể ngăn người? Nhưng là, không phải người muốn tự quản một đội quân sao? Nếu người đi ra ngoài thì làm sao mà lĩnh quân?”

Đồng Phi cười nói: “Phụ thân, đúng như lời ngài nói, con tuổi còn nhỏ, trước mắt không thích hợp lĩnh quân, cho nên mới đi ra ngoài lịch lãm một chút, hơn nữa đội quân này của con bất đồng với quân đội dưới trướng phụ thân. Hiện giờ đúng là giai đoạn con đang chuẩn bị, con muốn phụ thân nhiều hơn trợ giúp, bất luận tài vật hay nhân lực, con mong phụ thân duy trì.”

“Không giống đội quân thường sao?”

Đồng Trác càng phát ra sự hứng thú, “Tốt lắm, bản thân ta muốn nhìn nhân mã của con ta sở lĩnh có gì bất đồng. Ta sẽ công đạo cho trong nhà, nếu người cần thứ gì tất cả đều đáp ứng, con ta, chờ đến ngày người trở về chính là ngày người lĩnh quân.”

Đồng Phi nở nụ cười !

Hắn lui ra phía sau một bước, hạ thấp người hướng Đồng Trác hành lễ, “Con tự biết lúc trước đối với phụ thân có nhiều bất kính, xin phụ thân hãy tha thứ. Con đảm bảo, chỉ cần con còn một hơi thở thì không để bất luận kẻ nào động đến người của Đồng gia một sợi tóc.”

Đồng Trác cũng cười, đi nhanh đến ôm lấy Đồng Phi.

Ánh mắt lơ đang quét qua phần mộ của Đồng Ngọc. Trong mắt của Đồng Phi hiện lên chút lệ quang : Tỷ tỷ, tỷ thấy được không? Đệ và phụ thân đã hoà hảo...Đệ biết, đây chính là việc mà người muốn chứng kiến nhất phải không, Tỷ trên trời có linh thiêng chắc là rất vui mừng phải không? Một trận gió xẹt qua, những cây hoa được trồng giữa phần mộ theo gió lay động, thật giống như lúm đồng tiền của tỷ tỷ.

Bá Nhạc họ Tôn tên Dương, là một chuyên gia giám định ngựa nổi danh ở triều đại nhà chu, Trung Hoa. Có lần ông đi qua vùng Ngưu Bản thấy một con tuần mã đang nằm dưới cang xe, Ngựa trông thấy Bá Nhạc liền hí lên một tiếng lớn, Bá Nhạc vội vàng bước xuống xe vỗ về an ủi, làm cho ngựa cảm động chảy nước mắt.

67. Chương 67: Cự Ma Sĩ (1)

Sau lễ tang hai mươi ngày, Đồng Trác rời đi mục trường, quay lại Hà Đông. Dù sao hắn cũng là triều đình quan viên, không tiện ở nhà lâu lắm, lần này vì tang lễ nữ nhi cho nên mới đặc biệt về thăm nhà, nếu ở nhà quá lâu sẽ bị nhóm danh sĩ phản ứng, Đồng Trác bây giờ rất rõ ràng, hắn hiện tại càng phải cẩn thận. Thu hoạch lớn nhất của hắn đợt về nhà này chính là cùng với đứa con hoà hảo, thời điểm Đồng Trác ra đi trên mặt vẫn mang theo nụ cười khoái ý, Đồng Phu nhân Hoa Man cũng theo Đồng Trác đi, nàng không muốn ở lại Lâm Thao, nơi này có phần mộ của nữ nhi, sẽ gợi lên sự thương tâm, mà Đồng Viện cũng theo Đồng Trác đi, dù sao cũng là người đã có chồng, nếu hai người cứ ở hai nơi khác nhau, tuy nàng không có vấn đề gì, nhưng Lý Nho chưa chắc đã cao hứng.

Đồng Hoàng cũng không thích hợp lưu lại. Đồng Trác đối với đứa cháu này rất thương yêu, bất quá thương yêu thì thương yêu, nhưng vẫn không phải là cốt nhục của hắn. Mục trường hết thảy đều giao cho lão phu nhân, trên thực tế cũng chính là giao cho Đồng Phi, còn Đồng Hoàng cùng đi theo, Đồng Trác không dám đảm bảo, nếu một ngày nào đó Đồng Hoàng đi treu chọc Đồng Phi, có thể sống hay không cũng là một vấn đề.

Đi theo còn có Nhã Đan, Hoàng Đạo, Hồ Xích Nhi với các gia tướng liên can cùng với ba nghìn thiết kỵ.

Ngưu Phụ tiếp tục ở lại Lâm Thao gia tăng luyện binh, về phần nguyên nhân Đồng Trác bảo tăng cường giúp đỡ A Sứ, Ngưu Phụ cũng không hỏi, Ngưu Phụ cũng không có hỏi, điểm này cũng chính là nhân tố Đồng Trác coi trọng Ngưu Phụ, sự tình gì nên hỏi, sự tình gì không nên hỏi, Ngưu Phụ cũng rất rõ ràng. Đồng Chiêu cũng lưu lại Đồng phủ Lâm Thao, phụ trách chiếu cố Ngưu Phụ cùng với xử lý một số vụ vặt trong Đồng phủ.

Tất cả an bài đều tốt, Đồng Trác có chút không cam lòng rời đi.

Nói thật trong lòng Đồng Trác, hắn rất hy vọng Đồng Phi có thể cùng hắn hồi Hà Đông, phụ tử hai người mười ba năm qua nói chuyện với nhau cộng lại không được mười câu, hiện tại quan hệ tốt đẹp, hắn cũng muốn làm một phụ thân tốt, nhưng hắn cũng hiểu được, câu nói kia của Đồng Phi không có sai: Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, điều hâu con luôn ở dưới cánh của điều hâu mẹ, vĩnh viễn không

thể giương cánh bay lượn, vật lộn cùng với trời cao. Đứa con lớn thì làm lão tử là có thể cung cấp cho hần một mảnh bầu trời.

Vì thế, Đồng Trác liền bắt Đồng Viện để lại tất cả các tư binh giao cho Đồng Phi, hơn nữa nhắc nhở Ngưu Phụ, phạm những thứ A Sưu cần thì phải tận lực cung cấp, nếu trong nhà ở Lâm Thao mà thiếu thì có thể trực tiếp nói cho Hà Đông, lão tử của hần sẽ nghĩ biện pháp.

Bất qua cũng có người mất hứng.

Hoa Hùng từ khi đánh giá ngăn ngủi cùng với Đồng Phi trong tiệc rượu vẫn muốn tìm Đồng Phi so đấu một lần, nhưng bởi vì lễ tang của Đồng Ngọc, Đồng Phi không có thời gian cùng hần luận võ, mà sau này thì Đồng Trác luôn mang theo Đồng Phi theo bên người, cho nên Hoa Hùng không thể mở miệng, hiện giờ phải đi, Hoa Hùng mặc dù biết có thể cùng với Đồng Phi gặp lại, nhưng trong lòng cũng không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Trời tháng bảy, thời tiết cực kỳ gay gắt, Đồng Phi cho người trồng những hàng tùng trước mộ phần của tỷ tỷ, mà hần thì xây nhà bên cạnh mộ mà trông.

Quy củ tang lễ ở thời đại này cũng không có nhiều như thời Đường, Tống. Đồng Phi dựa theo quy củ của quê nhà, quyết định trước phần mộ thủ cúng bảy bảy bốn chín ngày, sau đó mới chuẩn bị đi trung nguyên du lịch.

Hần ngồi trong lư phòng*(Nhà xây tạm trông phần mộ) tay cầm một quyển binh pháp đọc. Bên cạnh còn có Lục Y nói nội dung cho hần, bên ngoài lư phòng, bên cạnh phần mộ có một đoá hoa dại không biết tên theo gió nhẹ nhàng lắc lư, tựa hồ giống như đang nghe Đồng Phi đọc binh pháp, Đồng Thiết thì ngồi bên ngoài lư phòng, miệt mài miệt mài thiết đao gãy của hần. Những thanh âm soạt soạt, cùng xen lẫn với tiếng đọc sách quả thật có một phen hương vị.

Một trận vó ngựa đánh gãy tiếng đọc sách, từ dưới núi một thất đại uyên lương câu chạy nhanh như chớp vọt lên.

“Lục nhi, nhìn xem là ai đến?”

Đồng Phi ngồi yên một chỗ, nói với Lục Y xong hần liền tiếp tục đọc binh pháp.

Lục Y đứng dậy, đi ra từ lư ốc, nàng mang theo Đồng Triệu đi vào trong phòng, “Công tử, là Đồng Triệu đến.”

“Chủ công, tin tức tốt, tin tức tốt a!”

Đồng Phi buông thẻ tre xuống, “Có tin tức gì tốt?”

“Trăm mã kiếm, Trăm mã kiếm làm thành...”

“Vậy sao?”

“Sau khi thay đổi thủy chất, Bồ sư phó cùng với mọi người ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, rốt cục đạt tới yêu cầu của ngài, một kiếm phá giáp, nhóm trăm mã kiến đầu tiên đã ra lò, có năm trăm thanh, còn có ba trăm bộ giáp trụ, Bồ sư phó mời chủ công đến kiểm nghiệm.”

Ánh mắt Đồng Phi híp lại thành một cái khe, khoé miệng hơi nhếch lên.

Người quen thuộc hần nếu thấy hần biến tình như vậy thì sẽ biết hần đang rất cao hứng, Quả nhiên, Đồng Phi lập tức đứng dậy, “Lục nhi, đem đồ vật hôm nay đã sửa sang và thu lại, sau đó đưa đến bà nội bảo quản, đúng rồi, nhớ gọi Bùi Nguyên Thiệu qua.”

“Vâng!”

Lục Y đáp ứng xong liền thu thập mấy thứ ở trong lư phòng.

Đồng Phi cùng với Đồng Triệu đi ra lư ốc, từ trên cột cửi xuống giây cương của tượng long, phi thân lên ngựa sau đó huýt lên một tiếng.

Xa xa truyền đến tiếng hí dừ dừ của sư tông thú, tiếng vó ngựa từ xa chạy đến giống như có mấy trăm thốt ngựa chạy chồm lại.

Sau khi trở lại, Đồng Phi liền để mặc cho Sư tông thú tự do, mặc cho nó thoải mái ở mục trường.

Dù sao mọi người trong mục trường đều biết, Sư tông thú chính là vận mệnh tử của Đồng Phi, động vào nó một sợi lông thì Đồng Phi tuyệt đối sẽ điên lên, nhưng là A Sưu vẫn không hợp đàn, vẫn là cuộc sống cô độc, nhưng A Sưu vẫn sẵn sàng khoải tự do rong ruổi.

Đó cũng chính là hy vọng của Đồng Phi. Chỉ có giữ lại dã tính của a sưu thì mới là Đồng Phi cảm nhận toạ kỵ lý tưởng nhất.

Sư tông thú chạy tới đỉnh núi, nhìn có vẻ rất đắc ý, Đồng Phi vỗ vỗ đầu của nó, “Ồ trong này thay ta trông chừng dùm.”

Đánh một tiếng phì từ lỗ mũi, Sư tông thú xem như đáp ứng, đi tới trước mộ phần của Đồng Ngọc phủ phục xuống.

“Tiểu thiết, xem Lục nhi thu thập xong trong lư phòng thì bảo hộ nàng đi gặp bà nội.”

“Vâng !”

Đồng Thiết thu hồi đao gãy, đứng trước cửa lư phòng chờ Lục Y.

Đồng Phi cùng với Đồng Triệu giục ngựa chạy như bay tới hàng rào, hai người đến chỗ hàng rào thì ngựa lại, Đồng Phi xuống ngựa liền bước nhanh vào hàng rào.

Đồng Triệu rất tự giác dừng lại ở cửa hàng rào, tiếp đón xung quanh chính là binh lính trang bị vũ trang đầy đủ, đứng canh giới.

“Chủ công, tiểu nhân may mắn không làm nhục mệnh!”

Bồ sư phó chứng kiến Đồng Phi đi tới, lập tức đi tới báo cáo, trong lều trên một cái giá, những thanh trăm mã kiếm sắc bén được đặt trên giá, thân đao dài bốn thước, chuôi đao dài một thước, nhìn trông trơn không có chút trang sức nào, lại lộ ra một cổ sát khí lạnh thiên.

Đồng Phi không nói hai lời, tiến đến cầm lên một thanh trăm mã kiếm.

“Áo giáp ở đâu?”

Sớm đã có người chuẩn bị áo giáp, Đồng Phi đi qua tới, một tay cầm trăm mã kiếm chém xuống, hai tầng bì giáp được khảm đinh sắt bị chém thành hai nửa, vết đao ngọt lịm, hàn khí bức người, ngón tay Đồng Phi búng nhẹ lên thân đao, chợt nghe tiếng vang nhỏ, thanh âm không ngừng vang vọng rất lâu, nhin không được, hấn quát to một tiếng : “Quả nhiên là đao tốt!”

“Chủ công, lần này đã tạo ra năm trăm lẻ sáu thanh bảo đao, Trường mâu tám trăm bảy mươi sáu chi, đồng tay*(bảo vệ 2 vai và nách) ba trăm mười bảy bức, đầu ngao *(Dùi bảo vệ đầu và mặt) bốn trăm đỉnh, Lá chắn* (thuẫn) một ngàn bức, còn lại là tiểu nhân căn cứ vào lời nói của Đằng Lệ Nhi cô nương chế tạo ra hoại loại áo giáp...chủ công mời nhìn, cái này gọi là Lương dương khải, là Đằng lệ Nhi cô nương thiết kế, trải qua thực nghiệm thì rất lợi cho Kỵ binh *(Chiến đấu trên ngựa) tác chiến, Còn đây gọi là Mã khải, mã khải tạo ra chuyên dùng cho chiến mã.”

Đồng Phi đối với những thứ này nhận thức rất rõ ràng, có một bộ áo giáp tốt thì ở trên chiến trường có thể đề an sống rất lớn, vừa muốn tan thưởng một chút thì ánh mắt đột ngột dừng ở mã khải mà con chiến mã đang mặc.

Mã khải này thiết kế phi thường quái dị, có người dắt tới một thốt tây lương chiến mã, đem mã khải mặc vào.

Đồng Phi không khỏi hí mắt nhìn lại, bộ dạng này hẳn đã nhìn qua, nhìn qua giống như đời trước ở TV chứng kiến là loại trọng Kỵ binh tương tự. Mã khải cơ hồ là có thể bảo hộ thân thể chiến mã đại bộ phận, chỉ có thể nhìn thấy cặp mắt của chiến mã, không biết Bồ Nguyên cố ý chơi đùa hay không mà trên mã giáp còn khắc ra mắt bộ đồ ánh xương khô.

Khi Đồng Khí lên ngựa chạy như bay thì mã giáp dưới ánh mặt trời chiếu xạ hào quang, khô lâu trên mã giáp theo thân ngựa phập phồng giống như muốn nhảy ra, nhìn mà lạnh cả người, sát khí hiển lộ ra.

Đồng Phi không khỏi hít sâu một hơi.

Trên chiến trường nếu có một chi thiết kỵ như vậy xuất hiện, số lượng không cần nhiều lắm, mấy ngàn người là được, Đồng Phi kiếp trước không hiểu binh pháp, nhưng đời này lại nhìn binh thư mà lớn lên, lập tức thấy được sự ảo diệu trong đó.

“Đồng Khí, trở về!”

Hắn xoay người nói với Bồ sư phó: “Mã giáp này là do Bồ Nguyên thiết kế sao? Lập tức gọi hắn tới gặp ta.”

Đồng Phi đột nhiên đổi sắc mặt làm cho Bồ sư phó hoảng sợ.

“Chủ công chờ...”

Lão xoay người hướng về trụ sở chạy tới, nhưng không biết vì sao Đồng Phi lại đột nhiên triệu kiến Bồ Nguyên.

Lúc này Bùi Nguyên Thiệu cùng với Đằng Lệ Nhi cũng đã đi tới.

Đồng Phi chờ Đồng Khí xuống ngựa, lúc này mới đi tới vuốt nhẹ bộ mã giáp lạnh lẽo, trong lòng sinh ra một chút tâm tư.

Chỉ chốc lát sau, Bồ Nguyên đang mang theo khuôn mặt buồn ngủ đi đến, nhìn thấy Đồng Phi, Bồ Nguyên vừa muốn hành lễ thì đã thấy Đồng Phi nghiêm mặt nói: “Bồ Nguyên, mã khải này là do người thiết kế?”

“Vâng...”

“Tổng cộng được bao nhiêu bộ?”

“Mười bộ....Chủ công, loại mã khải này tuy rằng tinh mỹ, nhưng lại hao phí tài liệu rất nhiều, không thích hợp đại quy mô sử dụng.” Khuôn mặt mập mạp của Bồ Nguyên đang buồn ngủ lập tức biến mất. Thay thế vào là bộ dạng nghiêm túc, “Tiểu nhân từng để Đằng cô nương thử qua, bộ mã khải này nặng tám mươi cân, đầu tiên là đối với ngựa yêu cầu rất cao, đồng thời thời điểm xung phong có uy lực rất cường đại, trong cận chiến cũng bày ra đủ uy lực, nếu chủ công muốn đại quy mô trang bị chỉ sợ có điểm khó được.”

Đồng Phi nở nụ cười, “Ta khi nào thì muốn đại quy mô trang bị? Bồ Nguyên, có điều này các người phải nhớ, loại mã khải này phải giữ bí mật, tuyệt không thể lưu truyền ra ngoài, còn nữa, Lương đương khải cũng phải giữ bí mật, về sau tất cả những thứ sản xuất trong này đều phải giữ bí mật.”

Nhân tình Bồ Nguyên sáng lên, Đồng Phi nói những lời này thuyết minh....

“Bồ Nguyên, người làm không sai, ta muốn thưởng cho người, người muốn thưởng cho cái gì? Chỉ cần ta có thể làm được thì nhất định thoả mãn cho người.”

Bồ Nguyên do dự một lát, “Chủ công, mong ngài chờ ột lát.”

Hắn xoay người bỏ chạy, hướng về chỗ nghỉ chạy tới, Đồng Phi có chút ngạc nhiên nhưng đột nhiên cười.

“Bồ sư phó, ta cần người tiếp tục tạo ra mấy loại binh khí này, các người lần này làm không sai, chỉ cần người trong hàng rào làm ra thành tích thì ta nhất định không bạc đãi các người, đúng rồi, hàng rào từ hôm nay trở đi lập thành Tường Doanh, là một doanh độc lập, chỉ nghe lệnh của ta. Bồ sư phó, ta xem người là bậc thầy, ngày khác sẽ báo lên cha ta, cho các người một cái xuất thân. Đằng lệ Nhi truyền mệnh lệnh của ta, mọi người ở trong tường doanh được xưng là tượng, người trong mục trường không được đối với họ vô lễ....Bồ sư phó, các người làm rất tốt, ta Đồng Phi thề sẽ không phụ các người.”

Một câu nói kia đủ để nhóm công tượng lệ nóng doanh tròng.

Bồ sư phó quỳ xuống đất dập đầu: “Ta vì chủ công quên mình phục vụ!”

Lúc này Bồ nguyên đã trở lại, trong tay của hắn ôm một cái hộp sắt, mọi người chứng kiến cảnh này không khỏi sững sốt.

68. Chương 68: Cự Ma Sĩ (2)

Đầu ngao chủ yếu dùng để phòng hộ đầu, giống một cái vòng tròn, mặt sau dùng để bảo vệ gáy, hai má cùng với cổ, Bỏ sư pho tạo ra đầu ngao, phía trước bỏ một chút đệm cho nên có thể bảo hộ được mũi, miệng.

Đồng thủ áo khải rất giống một kiện áo cộ tay, làm bằng thiết, dùng để bảo vệ hai vai cùng dưới nách.

Thiết phiến được dùng bằng da thú tạo thành, càng làm tăng thêm phòng hộ lực, loại này dùng cho binh lính bình thường làm áo giáp, nghe nói chỉ có cấm vệ quân ở Lạc Dương mới có thể trang bị, mặc dù thủ hạ của Ngưu Phụ là quân binh nhưng còn không được trang bị.

Đồng Phi đã từng thấy qua đồng tay áo khải, nhưng hẳn cảm thấy Bỏ sư pho làm ra tựa hồ còn tốt hơn. Hoàn mỹ trang bị, hơn nữa cộng với vũ khí thì đó chính là điểm trụ cột để tạo ra một chỉ nhân mã, Đồng Phi từng xem qua kịch ở TV, bên trong có nói, một chỉ quân sĩ tinh nhuệ nhất định phải có hồn phách, Đồng Phi cũng muốn làm như vậy, nhưng muốn tạo ra hồn phách cho binh sĩ thì bây giờ còn chưa phải là chuyện trọng yếu nhất. Đối với Đồng Phi mà nói, tạo ra một chỉ nhân mã lý tưởng, đây mới là việc cấp bách nhất.

Đồng thời, Đồng Phi rất rõ ràng, chỉ cần thời đại này phát minh ra, chỉ cần phát minh ra một vật nhỏ bé thì sẽ thay đổi cả thời đại này.

Trần an cùng với thu nạp nhân tâm của nhóm công tượng, Đồng Phi lại mệnh lệnh Đằng Lệ Nhi triệu tập Bạch mã khương binh tăng mạnh thủ vệ tường doanh.

Hắn nhanh theo Bồ Nguyên đi tới quân trường, để Bùi Nguyên Thiệu cùng với Đồng Khí ở bên ngoài trường thủ hộ.

“Bồ Nguyên, hiện tại người có thể nói thoải mái, muốn thưởng cái gì? Hãy nói cho ta biết.”

“Chủ công....Thỉnh ngài nhìn trước thứ này.”

Bồ Nguyên mở ra hộp sắt, từ bên trong hộp sắt lộ ra một quyển thẻ tre, Đồng Phi tiếp nhận, mở ra nhìn thoáng qua, mặt trên ghi lại phương pháp chế tạo các loại khí cụ, nhưng lại không có đồ hình, chỉ đơn giản viết về kết cấu nguyên lý.

“Đây là...”

“Chủ công, nhà chúng ta nhiều thế hệ là công tượng, cư trú ở Quảng Hán, ngài cũng biết, luận về chú kiếm cùng với tạo vật thì Thục Quận đều có rất nhiều nhân tài kiệt xuất, tổ tiên của ta từ thời xuân thu thì đã làm công tượng, trải qua vô số cố gắng của tổ tiên...”

“Bồ Nguyên, ta không hứng thú biết lịch sử của tổ tiên các người, ta chỉ muốn biết, đây là cái gì?”

Ánh mắt Đồng Phi sáng quắc, chăm chú nhìn Bồ Nguyên

Bồ Nguyên hít sâu một hơi, “Chủ công, tổ tiên nhà chúng ta đã từng học nghệ ở nhà Công Thâu Bàn*(Một nhà công tượng nổi tiếng thời xuân thu), sau đó lại căn cứ vào những kinh nghiệm tổ truyền, để lại một quyển >, sau khi bạo Tần cầm quyền, Thủy Hoàng đế đã đốt sách chôn người tài, nhà của tổ tiên chúng ta cũng bị lan đến, chỉ để lại một quyển văn tự. Nguyên thừa nhỏ đã thích tạo tượng thuật, cho nên Nguyên thỉnh chủ công ban cho, để Nguyên có thể căn cứ theo > để tiến hành luyện tạo, nhưng chính Nguyên cũng không biết sẽ tạo ra vật phẩm gì thậm chí là tiêu phí thiên kim nhưng cuối cùng sẽ không đạt được thứ gì....Không biết chủ công có hay không nguyên ý?”

Đồng Phi nhìn Bồ Nguyên, nhẹ nhàng xoa cái mũi.

“Phụ thân người không biết chuyện tình về > sao?”

“Tổ tiên từng nói qua, tạo tượng không vẹn vẹn chỉ công nghệ là được, còn phải có thiên phú cùng với linh tính, tay nghề của phụ thân tiểu nhân có thể nói là rất cao, nhưng là....Cho nên, > ở trên tay phụ thân tiểu nhân tất không có trọng dụng, Nguyên sau khi sinh, tổ phụ sau khi trải qua ba năm quan sát, liền đem >

giao cho Nguyên, năm năm qua, mặc dù làm nô ở Bạch mã khương nhưng Nguyên vẫn không ngừng nghỉ nghiên cứu nó, Nguyên hôm nay thấy chủ công coi trọng, cho nên cả gan thỉnh cầu....Nếu nguyên có thể thí nghiệm thành công thì đối với nghiệp lớn của chủ công sau này tất có trợ giúp.”

“Nghiệp lớn? Ta có nghiệp lớn gì?”

Đồng Phi nở nụ cười, “Ta chỉ cầu là gia tộc bình an...Bất quá, ta đã nói, chỉ cần ta có thể làm được thì ta sẽ thoả mãn người, về chuyện này ta cũng có khả năng, người cứ việc thí nghiệm, nếu có gì thiếu thì hãy trình báo lên.”

“Nguyên đa tạ chủ công.”

“Bồ Nguyên, tâm tư của người ta có thể hiểu được, nhưng ta cảm thấy chỉ dựa vào một quyển văn tự này chỉ sợ....Nếu người nguyện ý thì có thể đi học nghề của những người giỏi trong thiên hạ, phàm những người tinh nghề thì nhất định sẽ có điều trợ giúp đối với người, và đối với nghiên cứu > sau này sẽ có thu hoạch lớn hơn, nếu người nguyện ý thì ta có thể trợ giúp người đi học tập.”

Bồ Nguyên nghe được ngẩn người hồi lâu, sau đó hần quỳ xuống mặt đất.

“Nghe thấy một lời của chủ công, Nguyên mới tỉnh ngộ....Nguyên nguyện du lịch thiên hạ, đi tìm người giỏi tay nghề học nghề, nếu ngày sau có thành tài nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của chủ công.”

“Tốt, người đã có ý tưởng như vậy thì hãy đi nói cho phụ thân của người biết, chuẩn bị mọi thứ đi, ngày mai ta sẽ phái người đưa tiền cho người, người tùy thời có thể xuất phát.”

“Đa tạ chủ công!”

Bồ Nguyên đứng dậy, thân mình rời khỏi quân trưởng.

Đồng Phi cũng đi ra quân trưởng, bảo người dẫn ngựa lại.

“Nguyên Thiệu, Đồng Khí....Đúng rồi, các người kêu thêm Đồng Triệu, các người ba người theo ta đi, Đằng Lệ Nhi, cố gắng bảo vệ tường doanh, nếu có chuyện gì thì đi nhà lớn tìm ta.”

Nhà lớn, là Đồng Phi nói đến Đồng Phủ trong mục trường. Cùng với Đồng phủ trong thành Lâm Thao bắt đồng, Đồng phủ trong mục trường chỉ có một loạt phòng xá, hiện giờ chủ yếu là lão phu nhân ở lại.

Đám người Bùi Nguyên thiệu lập tức tuân mệnh, đi theo Đồng Phi đến nhà lớn.

Khi bốn người vừa đi đến nhà lớn thì Lục Y cùng với Đồng Thiết cũng vừa xuống ngựa trước cổng nhà lớn.

“Lục Y, đem văn tự của người sao ra cho ta, thuận tiện đi tới chỗ bà nội, đem những thứ trước kia sao cầm lại đây.”

Lục Y đáp một tiếng, lập tức lấy trong bao mấy thẻ tre, đặt ở trong tay Đồng Phi.

“Tiểu Thiết, trong chốc lát ở ngoài phòng giúp ta nhìn.”

Đồng Thiết gật đầu, cười hì hì nói: “Chủ nhân yên tâm, Tiểu Thiết hiểu được.”

Đồng Phi mang theo ba người Bùi Nguyên thiệu tới thư phòng của hần, hần ngồi xuống trước rồi xua tay bảo ba người cùng ngồi xuống.

Không đầy một lát thì Lục Y cầm một cái túi nhỏ đi vào, đặt ở trên bàn.

“Công tử, đây là bà nội đã cho người làm tới đồ vật này, bà nội nói là giao cho người, người chắc chắn sẽ hiểu được có ý gì.”

Một khối thiết bài đen nhánh, to khoảng bằng một bàn tay, chính giữa chính là một đồ án người khổng lồ cầm chùy, phía mặt trái khắc ba chữ triện bằng đồng: Cự Ma Sĩ.

Đồng Phi cầm thiết bài ngắm cả người. Bà nội cho người tạo ra thiết bài này là có ý gì?

Người khổng lồ huy chùy....Cổ nhân xưng chùy, bất cứ thần thoại hay là truyền thuyết thì người dùng chùy cũng không phải rất nhiều.

“Bà nội còn nói gì nữa hay không?”

Lục y nhẹ giọng nói: “Bà nội nói : Cự Ma huy kim chùy, Thiên hạ giai chấn kinh, Môn hạ tam thiên sĩ, Đương hách Lạc Dương thành.”

Đồng Phi bưng tỉnh đại ngộ....Bà nội rõ ràng đã nhìn thấu ý đồ của hắn, thậm chí còn vì hắn đặt tên.

Cự ma huy kim chùy, Thiên hạ giai chấn kinh....

Đồng Phi cười ha ha, “Môn hạ ba nghìn sĩ, nổi giận giết Lạc Dương thành...Cự ma sĩ, cự ma sĩ, quả nhiên là tên rất hay!”

“Lục nhi, trở về nói cho bà nội, nói rằng A Sửu hiểu được!”

Lục Y cười đáp ứng, xoay người rời khỏi thư phòng, Đồng Phi mở ra túi đồ, nhìn những từ phía bên trên thẻ tre.

“Ta muốn lập ta tam quân, Ta có binh thư ba cuốn, hôm nay tìm ba người các ngươi chính là muốn ba người các ngươi đảm đương nhiệm vụ.”

Ba người Bùi Nguyên Thiệu nghe được thì thấy nhiệt huyết sôi sục. ba người liền đứng dậy, “Chúng ta nguyện vì chủ công chết cũng không từ...”

“Đây là Bộ quân binh thư tặng cho Nguyên thiệu....Người trước hết tuyển một ngàn người, nhưng cần phải thân thể cường tráng, một năm sau ta sẽ kiểm tra, nếu ta vừa ý sẽ bẩm báo phụ thân cho người làm Đô úy, người có bằng lòng hay không?”

“Nguyên Thiệu chết cũng không từ!”

Đồng Phi lại cầm một quyển binh thư, “Đồng Triệu, ta có một quyển kỵ quân binh thư, tặng cho người....Người cũng tuyển lấy một ngàn người, cung ngựa thuần thực đều có thể trúng tuyển, đồng dạng nếu một năm mà làm cho ta vừa ý, ta cũng sẽ bẩm báo phụ thân thăng người làm Đô úy kỵ binh.”

“Vâng !”

“Đồng Khí!”

“Có mặt tướng!”

Đồng Phi tựa hồ có chút do dự, từ trên xuống dưới đánh giá Đồng Khí, “Ta có thể tin tưởng người không?”

Đồng Khí ngẩng ra quỳ xuống, “Chủ công, Đồng Khí nguyện vì chủ công chết cũng không từ, vĩnh viễn không phản bội, nếu phạm lời thề, thì trời đánh chết.”

Đối với cổ nhân mà nói, đối với lời thề rất là coi trọng, không dễ dàng lập lời thề.

Đồng Phi đứng dậy, đi đến trước người Đồng Khí, hai tay đem hắn nâng dậy, “Người là người theo ta thời gian ngắn nhất, nhưng đồng dạng ta cũng rất tin tưởng người...chứng kiến người ta lại thấy giống như chứng kiến tỷ phu....ta tin người, mong người không cần cô phụ niềm hy vọng của ta.” Nói xong, cầm lấy cuốn binh thư cuối cùng đặt ở trong tay Đồng Khí.

“Đây là thiết kỵ quân của Phục Ba tướng quân, trước kia ta còn suy nghĩ làm sao mà tổ kiến, cho đến vừa rồi thấy Bồ Nguyên tạo ra mã khái....Người có thể đi tìm Lục Y, hướng nàng lãnh tiền, đi tây vực mua Đại uyên lương câu, ta cho người hai năm thời gian, hy vọng với tài cán của người vì ta tạo ra một chi thiết kỵ quân làm ta vừa lòng, người có bằng lòng hay không đảm đương nhiệm vụ này.”

“Vâng, chủ công yên tâm, Khí nhất định quên mình, không cô phụ sự uỷ thác của chủ công.”

Đồng Khí đứng thẳng người, nhìn binh thư, lại nhìn qua Bùi Nguyên thiệu, lại nhìn Đồng Thiết.

Ba người cười khổ nói: “Chủ công, còn có một việc.”

“Việc gì?”

“Việc này, này...Ba người chúng ta đều không biết chữ a!”

Đồng Phi cười nói: “Việc này ta đã nghĩ tới, bắt đầu từ hôm nay trở đi, các người theo Lục Y học chữ, trong binh thư nếu có chỗ nào không hiểu thì có thể hỏi Lục nhi, còn có...Nếu không thể thông qua sự kiểm tra của Lục nhi thì các người không thể lĩnh quân.”

Ba người nhìn nhau nói: “Đa tạ chủ công!”

Bùi Nguyên Thiệu do dự một lát, nhin không được nhẹ giọng hỏi: “Chủ công, chi nhân mã này tổ kiến xong được gọi là gì?”

“Cự Ma Sĩ, quân này gọi là Cự ma sĩ!”

Đồng Phi vuốt cằm, khuôn mặt có chút ảm đạm, con người dài và nhỏ hiện ra cái khe: Hàn Toại, chờ xem. chờ khi Cự ma sĩ giết đến Kim thành thì chính là ngày lấy đầu chó của người, trời cao nếu có mắt thì nhìn Hàn Toại người có thể đắc ý bao nhiêu thời gian nữa?

69. Chương 69: Vũ Phu Vô Danh

Đồng Gia nhận người!

Mặc dù chỉ là chiêu mộ hộ binh nhưng cũng đủ để hấp dẫn nhiều ánh mắt của mọi người.

Trước tiên là có Du tán khương nhân tiến vào báo danh, rồi sau đó lại có người ở Ung Châu, Lương Châu, Hán Trung cũng đến báo danh.

Một ngày trong tháng bảy, Đồng Phi thủ mộ rồi cúng bốn mươi chín ngày của Đồng Ngọc xong, liền mang theo Đồng Thiết cùng với năm mươi danh hộ vệ bước vào lễ trình.

Lão phu nhân không có đưa tiễn Đồng Phi, nhưng có chuyển lời cho Lục Y nhắn lại: “Gặp chuyện thì phải bình tĩnh, Trung nguyên người tài vô số, vạn lần không thể sinh ra lòng khinh thường, có thể thu nhận được thì tốt, nếu người ta không muốn thì không thể gượng ép, tránh cho người ta sinh ghét.”

Lục Y cũng không có đi cùng với Đồng Phi mà là lưu lại mục trường, trước khi chia tay, tiểu nha đầu khóc giống như một người lệ, làm cho Đồng Phi không đành lòng, dùng sức ôm nàng, “Lục nhi, ở nhà chiếu cố tốt cho bà nội...Lần này đi du lịch chắc là khoảng hai năm thời gian, nếu nhanh thì nửa năm sẽ về, cố gắng giúp ta trông chừng mục trường, ta đi lần này trở về chúng ta sẽ thành thân.”

Khuôn mặt tiểu nha đầu hồng lên, vui đầu trong lòng Đồng Phi, lỗ mũi phát ra thanh âm: Vâng!”

Kỳ thật, dựa theo ý tứ của lão phu nhân là Trước khi Đồng Phi đi du lịch thì cưới Lục Y trước, nhưng Đồng Phi cảm giác tuổi của mình còn quá nhỏ, tuy nói là trí lực đã thành thực, nhưng thân thể bất quá mới mười ba tuổi a.

Mọi người thương lượng, rốt cục đều nhường một bước. Khi Đồng Phi đi du học về thì sẽ thành thân cùng với Lục Y, việc này cũng xem như giải quyết tâm sự trong lòng của Lục Y.

Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường.

Đồng Phi ngồi trên tượng long, bên cạnh có một chiến mã khác, lưng ngựa treo một đôi móng tạo lời cổ kim chuy nặng một trăm tám mươi cân, hơn nữa Đồng Thiết đích thân ở bên cạnh trông coi, năm mươi người đi theo cơ hồ có hơn một nửa là những thân binh cùng vào sinh ra tử ở chiến trường Tây Bắc, hai mươi người còn lại là từ lão phu nhân phái tới, cũng rất được Đồng Phi tín nhiệm.

Chuyến đi này có khoảng một trăm con ngựa, trùng trùng điệp điệp đi qua Mặc Châu huyện, qua Tam phụ, Trường An, tới Đồng Quan, một đường cũng không phát sinh chuyện gì lớn, ngẫu nhiên có một vài đám mã tặc chặn đường, không đợi Đồng Phi động thủ thì dưới tay của hắn đã xử lý.

Vô nghĩa, chỉ có một đám ô hợp mà cần phải đường đường cự ma nhi đích thân động thủ sao?

Ngẫu nhiên cũng có quan quân xuất hiện có ý đồ cướp bóc ngựa của đám người Đồng Phi, cũng khó trách, đám chiến mã của Đồng Phi là tốt nhất Tây Lương, đặc biệt là thất tượng long của Đồng Phi, rất nhiều người đổ mắt khi nhìn thấy nó, mà sau khi Đồng Phi đưa ra thân phận thì tất cả quan quân đều thối lui, Đây là vùng đất của Ty đãi giáo úy, cướp đoạt con trai của Ty đãi giáo úy đó mới là muốn chết.

Đồng Phi không có đi Hà Đông mà sau khi đến Đồng Quan thì trực tiếp qua Lạc thủy, hướng tới mục tiêu đệ nhất của hắn, Toánh Xuyên! Đây chính là nơi thiên hạ sĩ tử tập hợp, trong diễn nghĩa có không ít người xuất thân ở Toánh Xuyên.

Nhớ không rõ là bao nhiêu người, nhưng chắc chắn một điều là nơi này nhân tài rất đông đảo.

Đồng Phi không phải không nghĩ đến Hổ thân chán nhất, Vương bá khí phát ra thì thiên hạ anh hùng đến đầu nhập. Nhưng hắn không phải một tên ngốc mới đến thời đại này, mười mấy năm cuộc sống, hơn nữa cộng với tâm trí đời trước làm cho hắn phi thường rõ ràng, người ở thời đại này tuyệt không đơn giản, Quách Gia, Tuân Úc, Tuân Du....Những người này ai không phải là người thành tinh, ai lại ngu ngốc nghe hắn nói phét? Thôi thì thành thành thật thật tìm một số nhân vật nhị, tam lưu rồi nói sau. Đợi cho tương lai có thân phận cùng với địa vị thì mới có tư bản đi chiêu binh mãi mã.

Về phần đám người mạnh có bao nhiêu người? Đồng Phi không biết, cũng không nhớ rõ. Dù sao khi thời điểm hắn tiến vào Toánh Xuyên thì cảm giác có một loại không khí bất đồng đập vào mặt của hắn.

Đây không phải là Tây Lương hoang man, cũng không phải là Tây bắc tràn ngập hơi thở bưng hển, đây là một loại rất độc đáo, có lẽ đây chính là hơi thở học thuật của Toánh Xuyên, hắn thậm chí không dám cưỡi ngựa hành tẩu trên đường, phóng mắt nhìn lại thì thấy một đám sĩ tử đầu đội mũ, phong nhã lạnh nhạt, khí chất thì đối với những người Đồng Phi đã gặp trước đó hoàn toàn bất đồng.

Đời trước Đồng Phi thường lấy việc không được học tiếp mà hối hận, sau khi đi vào thế giới này, bởi vì ảnh hưởng của bộ > cho nên đối với văn nhân sĩ tử không hiểu sao có một chút tôn kính cùng với sợ hãi.

Những người này, là những gã gia hỏa chỉ cần động mồm mép là có thể lấy mạng người a!

Đám người Đồng Thiết tuy không biết được tam tư của Đồng Phi, nhưng thấy Đồng Phi xuống ngựa thì làm sao mà dám tiếp tục ngồi trên lưng ngựa? Nhóm người Đồng Phi tiến vào Toánh Xuyên lập tức khiến cho không ít người chú ý.

Mà tướng mạo của Đồng Phi cũng làm cho rất nhiều người khẽ nói nhỏ, một vài nữ tử đi đường chứng kiến bộ dáng của hắn thì lấy tay che miệng, bộ dạng bất khả tư nghị, giống như muốn nói: Sao trên đời này lại có người xấu như vậy?

“Chủ nhân, chúng ta hiện tại muốn đi chỗ nào?”

“Trước hết tìm một cái khách điểm nghỉ ngơi rồi tính tiếp.”

Mọi người đều gật đầu, dọc theo đường phố của Toánh xuyên mà đi, không bao lâu thì thấy một khách điểm nguy nga ở trên đường.

“Vào khách điểm kia đi!”

Chạy một ngày đường, trời đã chuyển sang màu đen, Đồng Phi chỉ vào khách điểm nói: “Đêm nay chúng ta sẽ dừng chân ở khách điểm này.”

Mọi người cùng nhau đáp ứng, đi tới cửa của khách điểm.

Khách điểm có hai tầng, mặt trên là kết cấu bằng gỗ, cột trụ được chạm trổ, nhân sĩ đầy cả sảnh đường, tiếng cười âm ỹ không dứt bên tai.

Đồng Phi đem dây cương trao cho Đồng Thiết, đang muốn đi vào thì nào biết một gã tiểu nhị ngăn cản lại đường đi của bọn họ, “Các người muốn làm gì?”

Đồng Phi chấp tay, “Tiểu nhị, chúng ta muốn ở trọ!”

Thấy rõ diện mạo của Đồng Phi, tiểu nhị hoảng sợ kêu lên một tiếng, “Chỗ nào tới sủi quỳ, thật là dọa chết người!”

Đồng Thiết giận tím mặt, cất bước muốn tiến lên lại bị Đồng Phi ngăn lại.

Gã tiểu nhị kia cười lạnh nói: “Muốn thế nào, còn muốn giương oai phải không? Nhìn bộ dạng các người thì biết các người là vật gì, các người cũng không hỏi thăm một lần, Đẳng Tiên Lầu này chỉ dựa vào đám bỉ phu các người mà có thể ở lại sao? Ta nói cho các người biết, các người dám động vào một đầu ngón tay của ta thì ta sẽ diệt cả nhà các người, Đẳng Tiên lầu là sản nghiệp nhà ai các người biết không? Đây là sản nghiệp của Tuân gia....Dừng lỗ tai chó các người lên đi hỏi thăm một lần, Tuân gia ở đây có thân phận gì?”

“Tuân gia thì sao, cũng không phải ăn cơm cùng với ngủ sao?”

Đồng Phi có thể nhin, nhưng không có nghĩa người khác có thể nhin, đám người ở đây phần lớn là khương nhân xuất thân, đặc biệt là đám người đi theo Đồng Phi vào sống ra chết ở chiến trường Tây bắc, người nào lại không phải tính tình nóng nảy, ai ở đây không phải là Mục trường Đồng gia chủ nhân đi ngang.

Soạt.....

Liên tiếp tiếng thanh thuý vang lên, Đồng Thiết dẫn đầu rút binh khí ra.

Theo sau là những tiếng soạt, hàn quang của vũ khí thẳm thấu ra phía ngoài, gã tiểu nhị kia cũng bị hù dọa. Có lẽ hẳn chưa bao giờ thấy có người dám ở trong thành Toánh Xuyên này động võ, khuôn mặt giống khi kia trắng bệch không có nửa điểm huyết sắc.

“Bọn người là ai? Dám ở chỗ này động võ, không sợ quan phủ trị tội sao?”

Bên ngoài Đẳng Tiên Lầu ồn ào, tất nhiên khiến cho đám người phía trong chú ý, vài tên sĩ tử còn đứng ra dùng lời lẽ chính nghĩa quát lên.

Thấy sĩ tử xuất hiện, tiểu nhị lại thấy tinh thần tỉnh táo hẳn lên.

“Còn muốn giết người? Người tới a, có người muốn giết người...Tiểu tử, muốn giết ta sao? Có dám thì giết đi....”

Gã tiểu nhị càng nói càng khó nghe, hai tròng mắt của Đồng Phi nhỏ và dài bất giác híp lại thành một cái khe.

Ta nhẫn, ta nhẫn...Ta không thể nhẫn nữa!

Đồng Phi lấy tay rút thanh trảm mã kiếm trên lưng tượng long, thanh kiếm này do Bồ sư phó thiết kế riêng cho hắn, hán khí chột loé lên, đầu gã tiểu nhị đã bay lên không trung, trên miệng còn lải nhải, “Có dám thì giết ta a!”

Huyết quang bay ra, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Nhóm sĩ tử lập tức hét to: “Nhanh đi bắt báo quan phủ, có người giết người...”

Cũng có mấy chục sĩ tử đáng người khôi ngô từ Đẳng Tiên lầu đi ra, bảo kiếm rút ra vây quanh đám người Đồng Phi.

“Bọn người khinh người quá đáng!”

Đồng Phi lau vết máu trên Trảm mã kiếm, “Thu hồi ngay binh khí, nếu không đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, không kính hiền chi đạo.”

“Tất cả mọi người dừng tay!”

Một tiếng quát chói tai vang lên, từ trong đám người đi ra một người, vừa ra thì đã có người nói: “Từ minh, đừng buông tha bọn bỉ phu này, bọn chúng dám giết người ở Đẳng Tiên Lầu sao, khi Toánh Xuyên chúng ta không có người sao? Từ minh huynh vạn lần không nên buông tha cho bọn chúng.”

Người đi ra là một trung niên có khuôn mặt như ngọc, thân cao bát thước, nhìn là biết phong lưu phóng khoáng. Hắn mặc một bộ nho sam màu xanh nhạt, eo đeo bội kiếm, dưới hàm là chòm râu ba chòm, càng làm cho người ta kính trọng thêm mấy phần.

“Bọn người là người nào, dám ở đây gây sự giết người?”

Đồng Phi ngẩng đầu nhìn người trước mặt, trong lòng có một có mặc cảm nổi lên. Người ta rất đẹp trai, đẹp trai đến mức Đồng Phi cảm thấy xấu hổ vô cùng, bất quá trên mặt không biểu hiện ra, thu kiếm vào vỏ hỏi lại: “Còn ngươi là người phương nào?”

“Bỉ phu mắt bị mù sao, ngay cả Tuân Sảng mà cũng không nhận biết....Bỉ phu chính là bỉ phu!”

“Bọn ngươi nếu còn dám nhục người, mỗ gia tuy rằng kính trọng bọn ngươi, nhưng thanh kiếm trong tay ta chưa chắc đã kính trọng.” Tay Đồng Phi lại cầm chuôi kiếm, theo tiếng quát chói tai của hắn thì đám tùy tùng phía sau đã rút ra đao, kiếm, tiếng va chạm vào nhau, sát khí lạnh thấu xương, tuy rằng chỉ có năm mươi người nhưng khí thế không dưới thiên quân vạn mã, làm cho đám người ở trước khách điểm lạnh ngắt như tờ.

“Đây là Tuân Sảng, ngươi là một bỉ phu mà dám hỏi sao?”

Phía sau trung niên nhân có người vừa mở miệng, ánh mắt Đồng Phi khẽ nheo lại, “Tiểu Thiết, giết hắn!”

“Vâng!”

Lời còn chưa dứt, thậm chí mọi người đều không thấy chuyện gì xảy ra thì Đồng Thiết từ một không gian nhỏ hẹp thoát ra, một đạo hàn quang xẹt ra, chợt nghe trong Lầu nổi lên một tiếng hét thảm, một gã sĩ tử nằm trong vũng máu, thủ cấp thì đang lăn lộn trên mặt đất.

Trung niên nhân khẽ chau mày, bàn tay giờ lên, Trong phút chốc trong lầu xông ra mấy chục gia tướng, lập tức dằng co với đám người Đồng Phi.

“Thiếu niên kia, lúc trước ngươi giết người là do tuân gia ta quản lý thuộc hạ không nghiêm, giết thì giết, ta cũng không cùng ngươi chấp nhặt, nhưng bây giờ ngươi lại giết người....nếu không đem ngươi bắt, há chẳng phải bị người nhạo báng? Tả hữu, đem bỉ phu này bắt cho ta, nếu có chút phản kháng, giết!”

70. Chương 70: Cơn Giận Bỉ Phu

Đồng Phi chưa bao giờ nghĩ tới sẽ ở Toánh Xuyên giết người, càng không nghĩ tới vừa đến Toánh Xuyên thì đã cùng với dân bản xứ xảy ra xung đột.

Tuân Sảng là ai? Đồng Phi không biết được, hắn chỉ biết họ Tuân trong tam quốc nổi danh nhất chính là Tuân Úc, Tuân Du, bất quá, nếu Tuân Sảng này cũng họ Tuân thì chắc là người của Tuân gia, đắc tội hắn chẳng phải là đắc tội họ Tuân? Trong lòng bất đắc dĩ cười khổ, nhưng trơ mắt nhìn thấy tình huống như vậy thì chắc là không có khả năng giải hoà.

Bỉ phu? Ở trong mắt nhóm sĩ tử hắn bất quá chỉ là một gã bỉ phu? Một gã bỉ phu không biết trời cao đất rộng, man hoang bỉ phu. Nhưng bỉ phu cũng có tôn nghiêm, cơn giận của bỉ phu lại là nhóm sĩ tử các người lại không có khả năng thừa nhận. Nếu đã không có đường giải hoà thì Đồng Phi cũng sẽ không nhịn nữa, nếu còn nhường nhịn thì sẽ càng làm cho đối phương kiêu ngạo.

Phi thân lên ngựa, đã có người đưa tới cho hắn hai thanh đại chùy.

Bọn tùy tùng đều lên ngựa, đao thương đã rút ra, hàn khí bức người.

“Tuân tiên sinh, ta chỉ muốn ở đây tá túc một đêm, không muốn gây chuyện, bất quá, nếu ngươi muốn chết thì phóng ngựa lại đây, đến lúc đó đừng trách ta không tôn trọng người đọc sách thánh hiền, biển nơi này thành một biển máu.”

Đại chùy điểm vào người đối phương, Đồng Phi cố gắng nói lần cuối cùng.

Tuân Sảng biến sắc, thầm nghĩ một tiếng không tốt, sát khí của Đồng Phi giờ phút này phát ra, tuyệt đối được xưng là đáng sợ.

Mà tùy từng phía sau hấn lại phát ra sát khí lẫn thiên, nhìn đám người kia nếu không phải là đã trải qua chiến trường thì không có khí chất như vậy, Nhìn trang bị những người này thì mặc dù là lính tinh nhuệ của Lạc Dương cũng không bằng. Chẳng lẽ là hộ binh của một thế tộc nào đó? Hấn đột nhiên có chút hàn ý, vừa rồi người của mình ở tửu lầu cũng không ít, nhưng sừu quỹ này trong lúc có nhiều người như vậy lại dám giết người, quả nhiên là gan lớn a! Hơn nữa, chùy trong tay sừu quỹ này tựa hồ rất có phân lượng.

Tuân Sảng có điểm hối hận! Năm đó vì tránh né phân tranh trong đảng, một mình ở Hán Thủy sinh sống nhiều năm, lần này hồi Toánh Xuyên là muốn báỉ phỏng các lão hữu, cho nên tại nhà mình mở tiệc rượu, nhưng nào ngờ sẽ gặp phiền toái như vậy, quả thật có chút xui xẻo.

Tuân Sảng hối hận, nhưng không phải là hấn sợ. Tuân gia chính là đại gia tộc, làm sao sợ hãi người khác, Tuân thị bát tử, người nào lại là người lương thiện? Hấn lập tức nghiêm mặt, “giết người thì thường mạng, đây là quốc pháp! Hiện tại nếu xuống ngựa thúc thủ chịu tội, người chính là thiếu niên, niệm tình người trẻ người non dạ, ta có thể tha cho người một mạng, nếu không, đao thương không có mắt thì đừng trách lão phu thủ hạ không lưu tình!”

Đồng Phi nở nụ cười, tuy rằng nụ cười rất khó coi. Ánh mắt cơ hồ không nhìn thấy, chỉ còn lại một cái khe, nhưng trong đám gia tướng biết, Chủ công quả thực là nổi giận!

“Đầu hàng?” Thanh âm đột nhiên đề cao lên, “Mổ gia tại Tây Lương, mười vạn khương nhân vây quanh mà không làm gì được ta, chỉ dựa vào đám người các ngươi mà dám nói ta đầu hàng? Tuân tiên sinh, ta kính người mới nói những lời này, chớ để người dưới tay chết oan uổng.”

Song phương giường cung bật kiếm, mùi thuốc súng càng ngày càng đậm.

Đã có người nghĩ đến khi Đồng Phi chém đầu tên tiểu nhị, đã có người đi báo quan phủ, giờ phút này thăm mắng, quan phủ sao giờ này chưa đến.

Tuân Sảng giờ phút này đâm lao phải theo lao.

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, người nhà bị một bỉ phu giết, tuy rằng gã tiểu nhị kia cũng không phải là thứ tốt, nhưng tóm lại vẫn là người của Tuân gia, nếu lan truyền ra ngoài thì Tuân gia còn gì là thể diện, Hấn Tuân Sảng còn gì thể diện?

Hấn giơ tay cao lên, dùng sức buông xuống.

Đây là một cái tín hiệu, bọn gia tướng ở bên ngoài lập tức hò hét hướng đám người Đồng Phi vọt tới, cũng có người không biết sống chết, từ trong tửu lầu xông ra, múa kiếm đánh tới.

Đồng Phi đột nhiên mở to mắt, lạnh nhạt nói: “Giết!”

Lời còn chưa dứt thì tượng long đã xông lên, một tay cầm đại chùy hướng về phía trước tung ra một chùy, thanh âm giòn dã vang lên, mấy tên gia tướng học máu bay ra ngoài, có lẽ muốn lấy lòng Tuân Sảng thuận tiện muốn đề cao danh vọng của chính mình cho nên mới xông lại chỗ của Đồng Phi, nhưng suy nghĩ trong chớp mắt tan biến, Một chùy của Đồng Phi đã đập nát đầu của mấy gã gia tướng.

Hồng, vàng, bạch ...cùng nhau chảy xuống. Chùy của Đồng Phi đi đến đâu thì bọn gia tướng của Tuân Sảng không chết thì cũng chính tay chân bị đập nát, tiếng gào khóc thảm thiết quanh quẩn trong tai mọi người, đám văn sĩ trong tửu lầu giờ phút này mặt trắng như tờ giấy, người không khỏi run lên.

Thực ra đám gia tướng của Tuân sảng cũng không kém, nhưng đáng tiếc bọn họ lại gặp được những hung thần ác sát từ sinh vào tử ở chiến trường. Không nói đến hai mươi người tùy tùng mà lão phu nhân cấp cho Đồng Phi, đơn giản mà nói đám ba mươi người thân tín kia của Đồng Phi, người nào trong tay lại không có tám mươi, một trăm nhân mạng? Tây bắc tuy làm cho bọn họ chật vật không chịu được, nhưng lại rèn luyện cho bọn họ tâm ngoan thủ lạt, chiến đấu ngàn dặm ở các chiến trường, ai không phải là một thân kinh bách chiến hào kiệt, ba mươi người này giết qua giống như hổ nhập đàn dê, mà Đồng Thiết lại cực kỳ hung ác, hấn cũng không có lên ngựa mà ở trong đám người xông vào, thiết đao đi đến đâu thì huyết nhục cùng với máu tươi đi đến đấy.

Đám người Tuân Sảng trợn mắt há mồm. Nhân số bọn họ nhiều hơn đôi phương gấp đôi, nhưng hiện tại nhìn bọn gia tướng quả thực không chịu nổi một kích, còn thủ lĩnh của đôi phương thì lúc đầu có vung ra

hai chùy rồi không đánh nữa, chỉ đứng bên ngoài xem cuộc chiến, bên người hấn còn có hai mươi người chưa có xuất động, nhưng phía bên hấn đã không còn mấy người.

Từ cuối phổ vang lên một trận vó ngựa. Hơn một trăm quan quân chạy như bay mà đến, để cho nhóm văn sĩ ở trong lầu lầu thở dài một hơi, bình thường thì bọn họ không để mắt đến bọn người suốt ngày chỉ biết múa đao luyện thương này, nhưng lúc này bọn họ lại thấy đám người quan quân này cực kỳ thân thiết.

Đồng Phi đã thu hồi chùy, loại đơn phương chém giết này quả thật không hề có ý nghĩa, không làm cho hấn nổi lên nửa điểm hứng thú, hấn nhẹ khoát tay, ý bảo hai mươi danh hộ binh bên người đi lên. Hai mươi người này vừa xuất hiện lập tức bày ra phương thức chiến đấu không giống với đám người thân tín của Đồng Phi.

Ngựa không dừng vó, đánh thẳng vào đám người quan quân.

Hai mươi người này đều mang những thanh đao giống nhau, thuần sắc trường đao, đánh tới đánh lui chỉ có ba chiêu đao pháp lại phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, một người xông ra ngăn trở binh khí đối phương thì phía sau lại có người xông lên, một đao chặt bay thủ cấp đối phương, quá trình chém ra giống như mây bay ngược chảy, không có chút ứ đọng, rất lưu sướng, Đồng Phi không phải lần đầu chứng kiến loại phương thức chiến đấu loại này.

Hấn biết, những người này là của cải cuối cùng của Thành gia, bọn họ trước đây đều được Thành Phương đích thân huấn luyện, sau khi Thành Phương rời khỏi mục trường thì đám người này cũng được phái lại mục trường, bọn họ chỉ có ba chiêu đao pháp, nhưng từ nhỏ đã cùng nhau huấn luyện, ba chiêu đao pháp này đã cùng thân thể họ dung hợp cùng một chỗ, Đừng nhìn thấy chỉ có ba chiêu, nhưng nếu phối hợp với nhau thì những chiêu đao pháp đơn giản này sẽ trở thành phức tạp, là thủ pháp giết người vô số. Thành Phương cả đời cũng chỉ luyện được một trăm người làm cho Lão vừa lòng.

Đồng Phi huýt lên một tiếng, nhóm thân tín liền lập tức lui về bên cạnh hấn, mà trong nháy mắt công phu hai mươi người kia đã xuyên thấu đội ngũ của quan quân, rồi sau đó quay đầu ngựa, miệng rống lên một tiếng: “Giết!”

Hai mươi người bắt đầu giết trở về...

Đến lúc này, trên phố dài khắp nơi đều là thi thể.

Hai mươi gã quan binh may mắn thoát được, cả đám người sợ tới mức trốn về hai bên, căn bản không dám thò đầu đi ra nói chuyện.

Đồng Phi cười lạnh nói: “Tuân tiên sinh, bọn người các người đều là bác học đa tài, chắc chưa bao giờ nghe nói qua cơn giận bĩ phu, máu chảy thành sông.”

“Người...”

Tuân Sảng vừa muốn mở miệng thì người bên cạnh đã kéo hấn lại, tuổi tác nhìn thì so với Tuân Sảng không sai biệt nhiều, đứng ra chấp tay nói: “Tại hạ Nam Dương Hà Ngung, người thiếu niên, xem ra người dưới tay của người đều là thân kinh sa trường, người là người phương nào? Mau xưng tên ra.”

Hà Ngung? Chưa nghe nói qua! Nhưng Đồng Phi mặc kệ đối phương là ai, hiện tại muốn hỏi tính danh? Lúc trước sao không hỏi đi? Hấn đột nhiên cảm thấy giống như có người đang nhìn trộm hấn, Đồng Phi đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, thấy trên tầng hai của lầu lầu có một cái bóng nhỏ rút về, lập tức không thấy thân ảnh, nhưng hấn lại không biết hành động của hấn lại vũ nhục rất lớn đối với nhóm văn sĩ.

Hà Ngung cũng chính là đương đại danh sĩ, mặc dù là Đại tướng quân Hà Tiến cũng đối với hấn rất cung kính. Vì hấn cho rằng, hấn hỏi tên Đồng Phi thì đã cho Đồng Phi rất lớn thể diện, người chính là bĩ phu như thế nào đáng giá cho hấn đi hỏi tên?

Cũng đúng lúc này trong lầu lầu truyền đến một trận ho khan, sắc mặt đám người Tuân Sảng có chút biến sắc, liền vội vàng khom người tránh đường, từ phía trong đi ra một vị lão giả, khoảng hơn năm mươi tuổi, bên cạnh đi theo hai thiếu niên, trong đó có một người gầy teo yếu ớt, nhìn qua giống như một nữ hài tử thanh tú.

Gã còn lại chính là đáng người khôi ngô anh tuấn.

Lão giả kia vừa xuất hiện thì đám văn sĩ phảng phất giống như là người tâm phúc, biểu tình có chút không giống.

Ngoài thành truyền đến tiếng kèn. Đó là lệnh triệu tập binh lính của Toánh Xuyên.

“Từ Minh, không bằng cấp lão phu chút mặt mũi, làm cho thanh âm chột tiệt ngừng lại đi sao, cho dù là quân binh đến đây cũng không thể ngăn vị tiểu anh hùng này, ha ha, lại có khả năng tăng thêm tử vong....Không bằng như vậy, ta hướng về vị tiểu anh hùng này giải thích?”

“A, Bá Dê tiên sinh, điều này làm sao có thể, nếu thể giết tiểu sinh còn hơn, nếu Bá Dê tiên sinh đã lên tiếng, Từ Minh không dám không nghe?”

Nói xong liền lập tức triệu lại một người, ghé vào lỗ tai của hán thấp giọng dặn dò hai câu.

Lão nhân kia tóc đã hoa râu, thân mình nhìn rất gầy yếu, nhưng lại có một loại khí chất ngay thẳng. Mang trên mặt nụ cười hoà ái, hướng Đồng Phi chấp tay, “Tiểu anh hùng từ nơi nào đến? Muốn đi đến nơi nào? Lão phu Thái Ung.”

Đồng Phi nghe xong từ này có điểm hôn mê!

Tuân Sảng, Hà Ngung là ai? Hán không biết, nhưng Hán lại nghe qua tên của Thái Ung.

Trong tam quốc diễn nghĩa, cha sau khi bị gã tam họ gia nô Lữ Bố giết chết, cũng chỉ có Thái Ung vì cha Hán mà khóc, sau đó Thái Ung bị Vương Duẩn giết chết....Tuy rằng không biết Vương Duẩn hiện tại ở nơi nào, nhưng Đồng Phi không thích người này. Nghe nói Thái Ung là đương đại, đại văn hào, là nhà giáo dục gia, lại là đại âm nhạc gia.

Đồng Phi đối với Thái Ung hiểu biết không nhiều lắm, nhưng tên thì đã nghe rất nhiều, nhớ ngày đó lão chính là lão sư của Hán để Lưu Hoàn, lại trước mặt Lưu Hoàn viết tấu dâng lên tội ác của mười phường thị, đáng tiếc cuối cùng....Lão bị bãi chức quan.

Đó là một người tốt, một người đáng giá để tôn kính.

Có đôi khi người chính là loại động vật rất kỳ quái, đối với người mà mình biết tổng hội có chút cảm giác thân thiết.

Đồng Phi đột nhiên phát tay, làm cho tất cả tùy tùng đình chỉ công kích, Đồng Phi cho ngựa lùi về phía sau, Đồng Phi lập tức xuống ngựa, sửa sang lại y quan.

Hán tiêu sái sải bước đến cách Thái Ung khoảng mười bước thì dừng lại. Hán khoanh tay hành lễ, “Văn bối Đồng Phi, là con trai của Hà Đông Thái thù, Ti đại giáo úy Đồng Trác, bái kiến lão tiên sinh.”

Nói xong câu đó, Đồng Phi đột nhiên nhớ tới một sự kiện, vừa rồi thân ảnh yếu đuối trên lầu tựa hồ là người gầy yếu thiếu niên bên cạnh Thái Ung, nhận không được dùng dư quang ánh mắt nhìn qua thiếu niên giống như nữ hài tử kia, thấy thể nào cũng giống như nữ hài tử, chẳng lẽ là nữ giả nam trang?

Nữ giả nam trang?

Bốn chữ này hiện lên trong đầu của Đồng Phi, nhưng làm cho Hán nhận không được nhìn lại vài lần.

Chẳng lẽ là nàng?

71. Chương 71: Duyên Sâu Duyên Nông

Đám người Tuân Sảng thở dài nhẹ nhõm, mặt không chút thay đổi nhìn Đồng Phi, trong mắt lại hiện lên sự khinh miệt.

Đồng Trác?

Hà Đông Thái Thú, Ty hầu giáo úy? Nghe thì giống như rất uy phong, nhưng nói trắng ra cũng chỉ là một gã bỉ phu xuất thân, giống như Tuân Sảng thế gia đệ tử như vậy, hoặc giống như Hà Ngung là danh sĩ, quả thật là không để Đồng Trác vào mắt, đại tướng quân Hà Tiến thì như thế nào? Còn không phải đối với bọn họ cung cung kính kính? Bỉ phu quả nhiên là bỉ phu!

Đồng Phi nhớ tới ai? Tất nhiên là đại danh鼎鼎鼎鼎, nữ nhi của Thái Ung Thái Diễm, hẳn đối với Thái Diễm biết không nhiều lắm, chỉ nhớ bình thư có viết lúc Tào Tháo chinh phạt Hán Trung thì Thái Diễm có xuất hiện qua một lần, Viên Khoát Thành đại sư đánh giá nữ nhân này rất cao. Sau này nàng lại sáng tác ra khúc Thập bát phách, hơn nữa trí tuệ hơn người, nhưng cuộc đời cũng trải qua rất nhiều thăng trầm.

Trừ chuyện đó ra, Đồng Phi rốt cục không nhớ đến bất cứ chuyện nào của Thái Diễm, cho nên chỉ chứng kiến trong chớp lát rồi không có phản ứng gì, phi thường cung kính hướng Thái Ung hành lễ.

Thái Ung cũng không giống như bọn người Tuân Sảng khinh người mà là hiền lành gặt đầu: “Nguyên lai là công tử của Đồng Hà Đông, Ung quả thật thất lễ, bất quá công tử ở Toánh Xuyên đại khai sát giới như thế cũng không phải là chuyện tốt, nếu rơi vào tai triều đình, nói không chừng lại cấp cho phụ thân công tử phiên toái không cần thiết, hoạn đảng cầm quyền, công tử phải làm việc cẩn thận, chuyện hôm nay nếu nề mặt lão phu, mong mọi người hay quên đi được không?”

Ánh mắt lần lượt nhìn qua đám người Tuân Sảng, ngữ khí thì như trưng cầu, nhưng lại mang theo ý tứ không thể cường ngạnh.

Đám người Tuân Sảng gặt đầu đồng ý, lúc trước có chút không tình nguyện, bất quá khi nghe Thái Ung nhắc đến hoạn đảng hai chữ bỗng nhiên tỉnh ngộ lại.

Đồng Trác tuy uy vọng không cao, nhưng dù sao cũng là một tay che trời Thái Thú, lại kiêm thêm chức Ti Hầu giáo úy, cũng chính là nhân vật quyền cao chức trọng, hơn nữa người này lại quan hệ rất mật thiết với đại tướng quân Hà Tiến, mà đại tướng quân năm đó nhờ có hoạn đảng giúp đỡ mới có địa vị như ngày hôm nay, hai năm qua bởi vì sĩ phu cố gắng cho nên giữa đại tướng quân cùng với Hoạn đảng có chút khoảng cách.... Nếu vì chuyện hôm nay mà chọc giận Đồng Trác, thậm chí có thể làm cho Hà Tiến tức giận, đến lúc đó đại tướng quân cùng với hoạn đảng liên thủ thì quả thật đám người sĩ phu cùng với thanh lưu đảng ở trong triều quả thực không có đường sống.

Bá Dê tiên sinh quả nhiên tuệ nhân như đuốc a!

Liếc mắt thấy lợi hại vấn đề.....Tuân Sảng cùng Hà Ngung nhìn nhau, sau đó nhất tề đồng ý.

“Từ Minh đã đồng ý, không biết công tử thì thế nào?”

Đồng Phi như thế nào không biết, Thái Ung đây là đang giúp mình, nhưng hẳn không có tâm tư sắc sảo như đám người Tuân Sảng, Hà Ngung, cho nên cũng có chút không rõ, đường đường Thái Bá Dê tiên sinh lại muốn giúp hắn? Bất quá Đồng Phi cũng biết, lão cha của hắn nhìn thì oai phong, nhưng ở trong mắt của nhóm sĩ tử này quả thực không là cái gì cả, cho nên nếu đã giúp thì nhận lấy thôi.

“Là tiểu tử lỗ mãng, nếu Thái tiên sinh đã nói thế, tiểu tử không dám không nghe!”

“Tốt, tốt, tốt...” Thái Ung vui vẻ nở nụ cười, liên tục gặt đầu, “Như thế là tốt rồi, như thế là tốt rồi!”

“Chậm đã!”

Hà Ngung chau mày, cướp đoạt, nói: “Bá Dê tiên sinh ra mặt điều giải, ta không dám chối từ? Nhưng Toánh Xuyên là nơi mà thiên hạ danh sĩ tụ hội, cũng chính là địa phương mà người đọc sách có thể dừng lại...Đồng Thái Thú công tử hay là sớm rời đi là tốt nhất.”

Ngôn ngữ trong lời nói vẫn như cũ mang theo loại ngạo khí không thể vượt tới.

Trong lòng Đồng Phi giận dữ, đang muốn mở miệng nói chuyện thì Thái Ung đã gặt đầu nói: “Lời của Bá Cầu quả thật có chút đạo lý.”

Ngay cả Thái Ung đều nói như vậy, thì ngay cả Đồng Phi mang một bụng hỏa lại phát tiết không được.

Cười khỏ một tiếng, trong lòng không khỏi có chút ảm đạm, lực lượng sĩ phu quả nhiên là bá đạo....Trách không được có người nói, Võ tướng cùng với sĩ phu là trời sinh đối nghịch, võ tướng thì khinh thường sĩ phu tay trái gà không chặt, chỉ biết nói bốc phét, còn sĩ phu thì chê võ tướng là một gã tứ chi phát đạt, ý nghĩ đơn giản.

Khoanh tay hướng Thái Ung hành lễ, Đồng Phi dè nặng cơn tức nói: “Một khi đã như vậy, Phi cáo từ!”

Nói xong, hần xoay người nhảy lên chiến mã, “Chúng ta đi đường vòng, tối nay chọn cắm trại ở phía ngoài thành cũng được.”

Đám tùy tùng có vẻ khó chịu, nhưng Đồng Phi đã mở miệng, thân làm tùy tùng đương nhiên phải chấp hành?

Cứ như vậy, đoàn người dọc theo đường cái hướng về phía ngoài thành Toánh Xuyên đi đến.

Đợi cho thân ảnh đám người Đồng Phi biến mất, đám người Tuân Sảng tiến đến chào Thái Ung, “Bá Dê tiên sinh, ngài tại sao lại ở chỗ này?”

“Già rồi, quả thực là mệt mỏi!”

Thái Ung sang sảng cười nói: “Cả ngày nán lại ở Lạc Dương cũng không giải quyết được vấn đề gì, đơn giản chuẩn bị trở về Trần Lưu một thời gian.”

“Bá Dê tiên sinh sao lại nói như vậy? Tinh thần của ngài còn rất tốt, như thế nào lại suy nghĩ đến chuyện quy ẩn?”

Lời nói của Hà Ngung làm cho Thái Ung hiện lên sự buồn bã, Tuân Sảng tất nhiên đã nghe nói qua, Thái Ung mấy năm trước đã bị Hoàng đế cho thôi quan, nhưng vẫn được Hoàng đế coi trọng, dù sao hoàng đế năm đó đã từng chịu qua Thái Ung dạy bảo, nói trắng ra đây chính là Đế sư.

Nhưng là năng lực của mười phường thị quá lớn! Thái Ung tuy rằng đại nạn không chết, nhưng lại bị mười phường thị lúc nào cũng làm phiền, mà ngay cả năm trước nữ nhi của Thái Ung gả chồng thì mười phường thị cũng làm khó rất nhiều, Lạc Dương mặc dù rất tốt, nhưng lại có gian thần cầm quyền, Thái Ung mặc dù bản lĩnh rất lớn nhưng lại không có chỗ để thi triển.

Trong lòng biết tâm tình của Thái Ung cũng không tốt lắm, Tuân Sảng đá nhẹ vào chân Hà Ngung.

Hà Ngung cũng là danh sĩ, xưa nay mồm miệng cũng rất nhanh nhạy, nhưng không có nghĩa là hần không biết đối nhân xử thế. Tuân Sảng vừa đá vào chân hần, hần cũng lập tức hiểu được nội tình trong đó, liền nhanh miệng nói: “Bá Dê tiên sinh nghỉ ngơi một thời gian cũng tốt....Tương lai còn muốn sơn đông tái khởi.”

Tuân Sảng bắt đầu dĩ liếc mắt nhìn Hà Ngung một cái, mà Thái Ung lại nở nụ cười.

“Bá Dê tiên sinh, Minh cũng vừa đến Toánh Xuyên, đang cùng với nhóm bạn hữu gặp nhau, tiên sinh nếu không ngại thì cùng nhau vào ngồi một lát?”

Thái Ung lắc đầu cười nói: “Từ Minh không cần khách khí....Ung hiện giờ cũng là người chịu tội, không dám liên lụy đến các bạn tốt, vừa rồi thấy ồn ào cho nên mới ra xem một chút, bây giờ mệt mỏi, đang muốn nghỉ ngơi, không quấy rầy các vị.”

Đám người Tuân Sảng cũng không miễn cưỡng, “Một khi đã như vậy thì không phiền nhiều tiên sinh, không biết tiên sinh định ở Toánh xuyên bao lâu?”

“Sáng sớm ngày mai ta sẽ lên đường!”

Đám người liên can nhất thời toát lên sự thất vọng, Hà Ngung nói: “Tiên sinh chẳng lẽ không thể ở lại một vài ngày? Vừa lúc thư viện bắt đầu giảng bài, ta chờ tiên sinh dạy bảo a.”

“Bá Cầu không cần khách khí, ta là người thất bại, làm sao dám nói là dạy bảo? Nhưng ung hiện tại nóng lòng về quê cũ tỉnh đường....Không bằng như vậy, ngày khác nếu Từ Minh, Bá Cầu đến Trần Lưu thì Ung sẽ làm ông chủ, đến lúc đó chúng ta sẽ tâm tình một phen?”

“Một khi đã như vậy, chúng ta tương lại nhất định đăng môn bá phẩm.”

Tuân Sảng cùng với Hà Ngung cũng không cưỡng cầu nữa, bọn họ cung tiễn Thái Ung lên lầu lúc này mới vào ngồi trong tiệc rượu, nhưng mà tâm tình không giống với lúc mới bắt đầu.

Trở lại trong phòng nghỉ, Thái Ung ngồi xuống, dựa vào đệm mềm nhắm mắt dưỡng thần.

Hai gã thiếu niên bên cạnh đang cầm thư chậm rãi đọc, Trên mặt Thái ung toát ra vẻ tươi cười, thỉnh thoảng gật đầu tán thưởng.

Đột nhiên thanh niên gầy yếu buống cuốn sách xuống, hắn vừa buông xuống thì thanh niên khô ngô cũng theo đó buông xuống.

Thái Ung mở mắt, nhìn thanh niên gầy yếu nói: “Phụng Hiếu, người đang suy nghĩ cái

Gì?”

Thanh niên gầy yếu ngượng ngùng cười, “Tiên sinh, Gia nhớ tới một sự kiện...Là một sự kiện phát sinh một năm trước.”

Thái ung hỏi: “Sự kiện gì?”

“Năm trước Đông - Vệ hai nhà suýt nữa đám hỏi, Vệ gia phái người cùng với đội ngũ đi trước tới Lâm Thao , nhưng mà....Nghe nói người cầm đầu là một gã gia hỏa sử dụng chùy, tên hiệu là “ Công Tử”. Vừa rồi mới thấy Đông Phi đằng hoàng tử, Gia lại nhớ tới gã “Công tử” kia, từ năm trước đến giờ, vị “Công tử “ kia cũng tựa hồ giống như tiêu thất.”

Thanh niên khô ngô nhăn tình sáng lên, “Ý Phụng Hiếu là....”

Thanh niên gầy yếu lắc đầu, “Gia cái gì cũng chưa nói.”

Thái ung toát sự trầm tư, sau một lúc mới thở dài nói: “Phụng Hiếu nhắc tới chuyện này ta mới có chút ấn tượng, Đông-Vệ hai nhà đám hỏi cũng là một chuyện tốt đẹp, ít nhất Đông Trác sẽ được thanh lưu đẳng trong triều trợ giúp một ít, đáng tiếc sự tình không thể thành công...Phụng Hiếu, người rất có trí tuệ, ý nghĩ lại sâu sắc, tất nhiên là chuyện tốt, nhưng chuyện tình người vừa mới nói không khỏi có chút....Đổng gia tuy không phải là thế tộc, nhưng lại là công huân chi thần, Đông Trác năm đó làm Thái uý lập được rất nhiều công lao, người không có chứng cứ thì không thể nói lung tung, hơn nữa Đám hỏi giữa Đông -Vệ hai nhà là chuyện tốt, ta thật sự chưa nghĩ ra Đổng gia có cái gì bất mãn, về sau nói chuyện nhất định phải suy nghĩ.”

“Đệ tử thụ giáo!”

“Việc hôm làm hôm nay của đám người Từ Minh làm cho ta cảm thấy có chút lo lắng, Bá Cầu cũng là người có kiến thức nhưng lại giống mọi người khinh thường Đông Trác, lại không biết bây giờ triều đình loạn trong giặc ngoài, Đông Trác xuất thân ti tiện cứ nhiên là chủ hầu một phương, nếu tiếp tục bài xích bọn họ, thì sớm hay muộn sẽ sinh ra tai họa, những người như vậy chỉ có thể từ từ hướng dẫn, mà không thể chén ép, nếu dùng tốt thì đám người này sẽ là trợ giúp rất lớn cho chúng ta a.”

“Tiên sinh, ngài vừa rồi đối với Đông môn có hứng thú?”

“Hứng thú sao....Ha ha, ta không thông võ nghệ, cho nên cũng không biết về hài tử kia nhiều lắm, nhưng nhìn biểu hiện của hắn thì lúc đầu biểu hiện quả thực trầm ổn, rồi sau đó xuất thủ, khi giết người thì quả thực quyết đoán, rất có phong phạm của đại tướng, mà tùy tùng của hắn cũng đều là hạng người vũ dụng....Đúng rồi, hài tử kia có nói, hắn từng ở trong mười vạn khương binh từ trong giết ra? Không biết có thật hay không? nếu quả thực là thật, hai người các ngươi không thể khinh thường.”

Hai người gật đầu đều không nói gì.

Thái Ung cười nói: “Phụng Hiếu, người tám tuổi theo ta học tập, mấy năm nay ta có gì cũng đã dạy cho người, Toánh xuyên là quê hương của người, ta có Nguyên Thán làm bạn là được, người cũng về nhà gặp cha mẹ người đi sao, người phải nhớ kỹ, người tài ở thiên hạ có rất nhiều, người tuy rằng học ở chỗ ta không ít nhưng còn phải tiếp tục cố gắng, chỗ này của ta có một phong thư, người hay đến thư viện Toánh Xuyên bái phỏng, cố gắng học nhiều hơn một chút....Nếu có cơ hội thì nên đi ra học hỏi một chút.”

Thiếu niên gầy yếu ngẩn ra, “Tiên sinh, đệ tử có phải làm sai gì hay không? Ngài vì cái gì mà phải đuổi đệ tử đi?”

“Ha ha, cuộc đời ta có tam tuyệt, Thi, Hoạ, Kinh văn đã truyền hết cho Nguyên Thán, Cầm đạo thì truyền thừa cho Chiêu Cơ, đương nhiên Ung đắc ý nhất vẫn là binh pháp thừa nhỏ được dị nhân truyền thụ, Nguyên Thán trời sinh ngay thẳng không thích học tập, nữ nhi Chiêu Cơ cũng không thích học tập, tất cả những thứ ta biết đã truyền cho Phụng Hiếu người, ta như thế nào lại trách tội người?”

“Nhưng....”

“Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, người đã rời nhà nhiều năm, hãy về nhà chiếu cố cha mẹ, ở Toánh Xuyên kỳ nhân, dị sĩ rất nhiều, người cũng có thể biết được thêm một số bằng hữu. Ung có một lời nói cho người: Trường Giang và Hoàng Hà rất to lớn, người có thể hội tụ trăm thứ, Phụng Hiếu hãy nhớ kỹ, học ưu điểm của người khác thì tương lai mới có thể thành tựu một phen đại sự.”

Thiếu niên gầy yếu gật đầu: “Đệ tử sẽ nhớ kỹ lời dạy bảo của lão sư hôm nay!”

72. Chương 72: Thái Bình Giáo Đồ

Trời vừa sáng, xa mã của Thái Ung chậm rãi ra khỏi thành Toánh Xuyên.

Thời điểm đám người Tuân Sảng biết được thì Thái Ung đã rời khỏi Toánh xuyên, làm cho đám người Tuân Sảng, Hà Ngung đâm ngực không thôi.

Xa mã dọc theo quan đạo Dĩnh thủy tiến đến, ước chừng vào buổi trưa thì ly khai khỏi địa giới Toánh Xuyên, bắt đầu đi vào lãnh địa của Hà Nam Duẫn, từ hướng đông đi đến hướng nam, ước chừng hơn một ngày hành trình thì có thể đến Quán thành, rồi sau đó tiếp tục đi ba đến năm ngày thì tới Trần Quốc, xem như đã tiến vào địa giới Trần Lưu.

Thái Ung cũng không dừng lại ở Hà Nam Duẫn, càng không đi bái phỏng Hà Nam Duẫn Vương Duẫn, mà là ngồi thuyền trực tiếp vượt qua Dĩnh Thủy.

Thiếu niên khôi ngô sau khi thấy thời điểm đi qua Hà Nam Duẫn, nhin không được hỏi: “Lão sư, chúng ta không đi bái phỏng Vương đại nhân sao?”

Thái Ung đang ngồi trên xe nhắm mắt dưỡng thần, nghe được câu hỏi của thiếu niên, suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

“Tử Sư đích xác là người có tài văn chương, nhưng tâm tư hẹp hòi, lại quen dùng âm mưu, hơn nữa người này là người của thanh lưu đảng, chúng ta tốt nhất không nên thân cận với hắn quá. Nguyên Thán, không phải lão sư nhất gan sợ phiền phức, mà là mười phương thị bây giờ đang thời kỳ hưng thịnh, lại có qua lại với Đại tướng quân, Vương Tử Sư đi theo đại tướng quân mặc dù có chút tốt, nhưng mà khó thành đại sự, chúng ta bây giờ là đang đi tỵ nạn, không nên dính lấy thị phi, cố gắng sớm hồi Trần Lưu đọc sách thôi.”

“Đệ tử hiểu được!”

Thiếu niên khôi ngô lập tức gật đầu, lại tiếp tục đánh xa mã chạy nhanh hơn.

Đoàn người Thái Ung sau khi đi qua Dĩnh Thủy thì nghỉ ngơi ở dịch trạm, ăn cơm trưa xong lập tức khởi hành, hướng phía Trần Lưu đi tới, một đường đi cũng vô sự, trời chạng vạng tối, đoàn người đi tới một địa phương là Phú hỉ sơn, thuộc một chi nhánh của Tung Sơn.

Muốn tới Quán thành thì nhất định phải đi xuyên qua hạp cốc của Phú hỉ sơn.

Sắc trời lúc này không còn sớm, thiếu niên khôi ngô hướng Thái Ung xin chỉ thị: “Lão Sư, trời hôm nay đã tối, không bằng chúng ta đêm nay nghỉ ngơi tại đây, sáng mai lại đi tiếp?”

Thái Ung ra khỏi xe, ngẩng đầu lên nhìn sắc trời.

“Hiện giờ đúng là giữa hè, bầu trời cũng có chút tối, ta xem hay là chúng ta tiếp tục chạy một đoạn đường nữa....Qua Phú hỉ sơn là đến dịch trạm của Quán thành, nếu bây giờ nghỉ lại thì cũng chỉ có thể ăn ngủ nơi hoang dã, Nguyên Thán, chúng ta tiếp tục đi một đoạn nữa.”

Khôi ngô thiếu niên suy nghĩ một lát rồi lập tức đáp ứng, thúc dục xa mã chạy nhanh tốc độ.

Phú hỉ sơn cũng không lớn, sơn đạo cũng không tính là gập ghềnh. nếu dựa theo tốc độ bình thường thì một canh giờ là có thể vượt qua. Nhưng không nghĩ tới, khi mọi người đang đi thì càn xe đột nhiên bị gãy.

Trên xe đều là thư từ, là thư từ mà cả đời Thái Ung sưu tập mà đến. Càn xe gãy làm cho xe lật xuống đường, thư từ rơi hết xuống đất, làm cho Thái Ung thương tâm gần chết, lập tức từ xe nhảy xuống, lớn tiếng quát to: “Tất cả dừng lại, đều dừng lại....Nguyên Thán, nhanh tìm người đem thư từ nhặt lên.”

Thiếu niên khôi ngô rất rõ ràng lão sư yêu thích những thứ này, thấy tình huống như vậy, biết nếu không thu thập tốt từ từ chỉ sợ Thái Ung cũng sẽ không đi, hẩn sai người thu thập, đi đến trước mặt Thái Ung nói: “Lão sư, sách này bây giờ sắp xếp ở chỗ nào? Chiếc xe này hiện giờ không thể dùng.”

“Đặt ở trên xe của ta đặt ở trên xe của ta!”

Thái Ung ngồi chồm hổm trên mặt đất, lấy ống tay áo chùi bụi bẩn trên từng cuốn sách nhặt lên, khuôn mặt lộ ra sự đau lòng. Thiếu niên khôi ngô bảo người ta nhặt sách bỏ lên xe của Thái Ung, hẩn cũng không có kiểm tra thư từ mà là đi tới chỗ xe bị gãy xem xét càn xe, hẩn xem xong càn xe bị gãy thì lại cảm thấy cả kinh, càn xe có hai phần bị san đi, rõ ràng là vị người ta vụng trộm chém đứt.

Bộ phận càn xe bị gãy chỉ có một phần ba, là khi xe tiến vào sơn đạo bị xóc mà gãy.

Thiếu niên khôi ngô rõ ràng nhớ rõ, trước khi ở Toánh Xuyên xuất phát, hẩn đã cẩn thận kiểm tra xe, lúc ấy càn xe rất tốt, càn xe không có vết nứt nào, nếu là như vậy thì xe đi trên đường bị người ta động tay, động chân. Mà dọc trên đường đi xe tựa hồ không có dừng lại, thiếu niên khôi ngô cẩn thận nhớ lại một lần, thời điểm trước khi vượt qua Dĩnh thủy hẩn cũng có không nhìn qua xe, còn có chính là ở dịch trạm ăn cơm, nếu như có người động tay động chân thì chính là động thủ ở hai địa phương kia.

Dịch trạm là do quan gia mở, không quá có thể. Còn lại là thời điểm trước khi vượt qua Dĩnh Thủy....

Thiếu niên khôi ngô sinh ra một dự cảm không tốt, hẩn vội vàng đi đến bên người Thái ung nhẹ giọng đem những thứ hẩn phát hiện nói cho Thái Ung một lần, sắc mặt của Thái Ung cũng thay đổi, trầm tư một lát nói: “Nguyên Thán, chúng ta bây giờ phải làm sao?”

“Lão sư, chúng ta hiện tại chỉ có hai con đường, một là đem những thứ trên xe này vứt bỏ, chúng ta không mang thứ gì đi cả, sau khi thông qua hạp cốc đến dịch trạm thì chúng ta an toàn; Hai là chúng ta thu thập xong thư từ, sau đó theo đường cũ lùi về tìm một nơi an toàn nghỉ ngơi, đợi cho trời sáng chúng ta kiểm thêm một số người cùng nhau thông qua hạp cốc.”

Thiếu niên khôi ngô chần chờ một lát rồi nói tiếp: “Bất quá phương pháp thứ hai cũng không an toàn, sau khi rời khỏi sơn cốc chúng ta có thể ăn ngủ nơi hoang dã, có trời mới biết được chuyện gì xảy ra....Dù sao nơi này cũng không có chỗ nghỉ chân, rất dễ dàng gặp chuyện không may.”

Thái Ung có chút do dự, nhìn thư từ đầy đất, trong chốc lát không có quyết định. Không thể phủ nhận khôi ngô thiếu niên nói phương pháp thứ nhất là an toàn nhất, chỉ cần tới dịch trạm thì có thể đảm bảo, nhưng những cuốn sách này đều là do lão vất vả sưu tập mà tới, nếu như vất ở nơi hoang dã quả thật có chút đáng tiếc.

Thiếu niên khôi ngô nhìn thấy Thái Ung không nói gì, nhẹ giọng nói: “lão sư, thư từ mặc dù trân quý, nhưng dù sao cũng là vật chết, lưu lại thanh sơn lo gì củi đốt, chỉ cần lão sư ngài còn sống thì có thể một lần nữa thu thập lại, nhưng nếu ngài mất thì những quyển sách giản này còn ai để ý? Còn nữa, nơi chỗ tiểu sư muội không phải còn có bản sao lại sao?”

Thái Ung suy nghĩ một lát, cắn răng nói: “Nguyên Thán nói rất có lý, chúng ta vất bỏ lại, nhanh chóng vượt qua hạp cốc.”

Ra lệnh một tiếng, đám tùy tùng lập tức đứng lên, thiếu niên khôi ngô âm thầm quan sát, nhưng không thấy có người nào trong đám tùy tùng có biểu hiện gì khác thường, trong lòng có chút bất an, đám người

cùng với thiếu niên khôi ngô vây quanh Thái ung hướng về trong núi đi tới, một hàng người ngựa không dừng vó rớt cục trước khi trời tối đen đã xuyên qua Hạp cốc, hơn nữa cách đó không xa đã tìm được một dịch trạm.

Dịch trạm này cách sơn khẩu của Phú hỉ sơn cũng không xa, ngoại trừ có một gã dịch quan còn có thêm hai mươi tên tạp dịch.

Thái Ung tuy rằng bị thôi quan, nhưng dù sao cũng là một thế hệ đế sư, hơn nữa trên người còn mang theo Kim bài mà hoàng đế tặng hơn nữa chính lão là thiên hạ danh sĩ cho nên dịch quan không dám chậm trễ lập tức sai người quét tước phòng ở để đón người Thái Ung nghỉ ngơi.

Nơi đây còn cách Quần thành khoảng một trăm tám mươi dặm, an toàn thì an toàn, nhưng Thái Ung lại vì đồng ách lão vất bỏ mà cảm thấy đau lòng không thôi.

Lúc ăn cơm lão thậm chí năn nỉ gã dịch quan trước trời sang có thể đi thu thập hộ lão đồng sách kia, có thể thu thập nhiều hay ít thì vẫn tốt hơn vất bỏ toàn bộ, đối với yêu cầu của Thái Ung, gã dịch quan liên tục đáp ứng, cũng là cho thái Ung có chút an tâm.

Ăn cơm xong, Thái Ung nằm trên giường than thở, một lát thì trách mình nhất gan sợ chết, một lát thì lo lắng đồng sách bị phá hư, thẳng đến đêm khuya thì mới ngủ yên.

Thái Ung đang ngủ, nhưng thiếu niên khôi ngô lại không có ngủ, tuy rằng đã tới dịch trạm, nhưng hắc như cũ vẫn không yên tâm, hắc có trực giác, hắc cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường. Nhưng rốt cục chỗ nào không bình thường thì hắc lại không rõ?

Thiếu niên khôi ngô mãi không nói lên lời, mãi cho đến nửa đêm cũng không ngủ yên được, cho đến lúc tiếng cồng bảo hiệu đã đến canh một, thiếu niên khôi ngô đột nhiên ngồi dậy, nghiêng cái lỗ tai lắng nghe, hắc giống như nghe được cách thanh âm lộn xộn, có người đi qua đi lại, hơn nữa còn có người đè thấp thanh âm nói chuyện với nhau.

“Nhanh lên, nhanh lên...mang củi bỏ vào chỗ này.”

“Hoàng tiên sinh, ngài đừng thúc giục, hãy yên tâm đi, chúng ta trong rượu đã hạ mê dược, mọi người lúc này hắc là đã ngủ, sẽ không xảy ra vấn đề đâu, trong chốc lát đốt lửa thì nhiệm vụ chúng ta sẽ hoàn thành, mời yên tâm.”

“Yên tâm, ta làm sao có thể yên tâm?”

Thanh âm tuy rất nhỏ, nhưng thiếu niên khôi ngô lại nghe rất rõ ràng.

Cơm tối quả thật là có chuẩn bị rượu, bất quá trong lòng hắc có chút không an ổn nên không uống, mà Thái Ung vì đau lòng đồng sách cho nên cũng uống một ít, nhưng đám tùy tùng thì uống không ít, sớm đã đi nghỉ ngơi.

Khôi ngô thiếu niên vội đứng dậy, đi lại chỗ cửa sổ, từ khe cửa sổ hướng ra ngoài nhìn. Chỉ thấy ngoài cửa sổ đứng hơn hai mươi người, cầm đầu chính là gã dịch quan, bất quá lúc này lại mặc trang sức văn sĩ, đầu đội cao quan, cùng với bộ dạng trước kia khác nhau rất lớn. Mấy chục gã tạp dịch đều đã thay đổi quần áo, đầu đội khăn vàng nhìn qua giống như người của một tổ chức nào đó, phía ngoài sân có rất nhiều ngọn đuốc chớp lên, hiển nhiên cũng không ít người.

Không tốt, thực sự có nguy hiểm.

Thiếu niên xoay người, cố gắng đẩy tỉnh Thái ung.

“Lão sư, không tốt, có người muốn giết chúng ta!”

Thái Ung vốn đang mơ màng, nghe thiếu niên nói như vậy, buồn ngủ lập tức biến mất, “Ai, ai muốn giết chúng ta?”

“Còn chưa biết!”

Thái Ung hoàn toàn tỉnh táo, đi đến chỗ khe cửa hướng ra phía ngoài nhìn, ở bên ngoài phòng được đặt rất nhiều củi khô, gã dịch quan kia thấy đã chuẩn bị tốt, lập tức gạt đầu, ý bảo dưới tay ném đuốc vào đồng củi, chuẩn bị đốt cháy đám người Thái Ung.

Phanh, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Thái Ung đứng ở cửa phòng, thiếu niên cầm kiếm đứng bên cạnh hộ vệ.

Đám người đứng bên ngoài lúc đầu là lấp bắp kinh hãi, nhưng bọn hắn rất nhanh lại trấn tĩnh lại, gã dịch quan ăn mặc kiểu văn sĩ đi lên phía trước.

“Bá Đề tiên sinh, đệ tử Hoàng Thiệu hướng ngài vấn an.”

Tên này phi thường xa lạ, Thái Ung chưa bao giờ nghe qua, bất quá lão vẫn duy trì bình tĩnh, duỗi tay để thiếu niên đứng ở phía sau, tiến đến từng bước.

“Hoàng Thiệu, là ai muốn giết ta?”

Hoàng Thiệu tựa hồ đối với Thái Ung rất tôn kính, khẽ khom người, “Bá Đề tiên sinh là đại nho, được thiên hạ kính trọng, Thiệu mặc dù bất tài nhưng đối với tiên sinh vạn phần tôn kính, nếu không có....Thiệu thực sự không muốn thương tổn tiên sinh, nếu tiên sinh đã hỏi, Thiệu lập tức nói thật, muốn giết tiên sinh chính là người trong mười phương thị, Từ Hoà, Từ Phụng hai vị đại nhân, Thiệu bất quá chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi.”

Trong lòng Thái Ung không khỏi cười khổ. Nguyên tưởng rằng ly khai Lạc Dương là có thể bình an, nhưng không ngờ bọn Hoạn Yêm không buông tha chính mình, không ngờ lại đuổi tận giết tuyệt.

Quay đầu nhìn thoáng qua thiếu niên khôi ngô, Thái Ung nói: “Hoàng Thiệu, Ung xem ngươi cũng là người đọc sách, mười phương thị nếu muốn tính mạng của Ung, Ung không có lời nào để nói, nhưng mà Ung có một chuyện muốn nhờ....Nguyên Thán cũng là người theo ta học, cùng mười phương thị không có ân oán, bất quá Ung có chút cầu, nếu ngươi còn là người đọc sách, xin mời ngươi thả cho học trò này một con ngựa.”

“Lão sư...” Khôi ngô thiếu niên kinh sợ không thôi, “Cố Ung tuy bất tài nhưng cũng biết thiên địa quân thần sư thiên ngũ thường, há có thể bỏ lão sư mà sống một mình? Cố Ung nếu là sống một mình thì làm sao đối mặt với người trong thiên hạ, làm sao đối mặt với sư đệ, sư muội? Lão sư, nếu ngài còn đem Cố Ung làm đệ tử thì đừng nói những lời này. Hoàng Thiệu, có Cố Ung ở đây thì người mơ tưởng chạm được cây tóc của lão sư.”

Trường kiếm chỉ về Hoàng Thiệu, Cố Ung quát lớn.

Hoàng Thiệu lộ ra sự xấu hổ, hướng Thái Ung chấp tay, “Tiên sinh, không phải là Thiệu không đáp ứng, mà là không thể đáp ứng được!”

Nói xong, hắn phất tay, miệng hét lớn, “Đốt lửa!”

Mấy chục cây đuốc ném ra, dừng ở đồng củi, lập tức lập diễm hùng hực bốc lên, Cố Ung một tay lôi kéo Thái Ung, cất bước ra phía ngoài phòng, “Lão tặc tử Từ Hưu muốn hại lão sư của ta, ngươi hãy chờ xem!”

Nhóm người tập dịch rút đao kiếm ra chuẩn bị ngăn trở Cố Ung, đúng lúc này, xa xa truyền đến một trận vó ngựa. Theo sát thì có người lớn tiếng hỏi: “Dịch trạm phía trước tại sao không đi lấy nước? Các người đứng ở đó làm gì? Vì sao còn không đi vào cứu hỏa?”

Thanh âm kia giống như tiếng sấm vang vọng giữa trời đêm.

Thân thể Thái Ung run lên, tay nắm chặt lấy Cố Ung, “Nguyên Thán, đừng nóng vội, chúng ta được cứu rồi, chúng ta được cứu rồi!”

73. Chương 73: Vô Tình Gặp Nơi Hoang Dã

Bầu trời tối đen, Thành Toánh Xuyên trong đêm cũng chỉ là một cái ảnh tử mộng lung.

Đồng Phi ngồi trên lưng ngựa trên một ngọn đồi, ánh mắt híp lại, con người nhìn chăm chăm về thành Toánh xuyên, cho đến nửa ngày không nói câu nào.

Bàn tay nắm chặt Trảm mã kiếm, hai gò má hơi rút lại, trong lòng có một cổ đại hoạ không thể tiết ra được.

Bị đuổi ra Toánh Xuyên đối với Đồng Phi mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã, nhưng hắn cũng biết, nếu tiếp tục ở Toánh Xuyên gây chuyện thì chẳng những mạng nhỏ của hắn nguy hiểm mà Đồng thị gia tộc cũng sẽ bị sĩ tử thiên hạ phỉ nhổ. Đây là kết quả mà hắn không muốn nhìn thấy.

Vũ phu không có danh vọng chính là đặc thù trong trời đại tam quốc này.

Mặc dù là quyền cao chức trọng vẫn như cũ sẽ bị một đám sĩ tử tay trái gà không chặt khinh bỉ, tư vị kia quả thực là khó chịu.

Hắn tựa hồ có chút lý giải, cha sau này cầm quyền vì cái gì mà đàn áp cùng giết chóc đám sĩ phu như vậy. Chắc trong lòng của cha cũng đề một cổ lửa giận, nhưng lửa giận này cứ tích tụ dần không có chỗ phát tiết, nhưng sau này phát tiết ra thì quả thực đáng sợ.

“Chủ nhân, cứ như vậy mà quên đi?”

Đồng Thiết Nhẹ giọng hỏi, hắn cũng không phục, nhưng không phục thì biết làm thế nào đây? Nếu là trên lãnh địa tây bắc thì không phục ta dùng nắm đấm đánh cho người phục, làm cho đối phương không có câu oán hận, nhưng nơi này là trung nguyên, nắm tay tất nhiên là trọng yếu, nhưng không phải là tất cả, Gia thế, Danh vọng ...Có đôi khi so với nắm đấm còn mạnh hơn.

Thở phào một hơi, hình như là đem cổ lửa giận từ trong phế phủ kia nhổ ra. Đồng Phi quay đầu ngựa, “Tiểu Thiết, quân tử báo thù mười năm không muộn, sự vũ nhục của ngày hôm nay ở Toánh xuyên, ngày khác nhất định phải đòi lại, đừng có gấp, chúng ta có thời gian....Đến lúc đó xem bọn hắn có cười được nữa không.”

Đối với lời nói của Đồng Phi, Đồng Thiết có cái hiểu cái không. Trong lòng tuy không thoải mái, nhưng hắn vẫn gật đầu, bất qua khi nhảy lên ngựa, Đồng Thiết nói: “Chủ nhân, gã gia hoả kia khi chết bộ dạng thật buồn cười, Ha ha, Tiểu Thiết có điểm nghiện, không biết khi nào mới có cơ hội chém được đầu bọn chúng, gã gia hoả kia bị dọa làm cho đá cả quần, Danh sĩ? Hừ, còn không bằng một con chó.”

“Sẽ có cơ hội, sẽ có cơ hội!”

Đồng Phi kinh ngạc liếc mắt nhìn Đồng Thiết, người này vốn không xuất hiện trong lịch sử, nhưng hiện tại đã bắt đầu lớn dần, hắn bất quá năm nay mới mười sáu tuổi, tương lai không biết bộ dạng sẽ thế nào? Có lẽ chỉ có lão thiên gia mới rõ ràng được.

Đâu chỉ Đồng Thiết, ngay cả chính mình cũng không phải bắt đầu đã trưởng thành sao?

“Các huynh đệ, đêm nay chúng ta ngoài trời nướng thịt, ngắm sao....Ha ha, khoái hoạt giống như thần tiên a.”

“Đúng vậy, khoái hoạt giống như thần tiên!”

Đám tùy tùng không ngừng cười to, cơn tức trong chốc lát cũng theo câu nói kia của Đồng Phi mà tan thành mây khói.

“Đi, chúng ta tìm nơi dừng chân!”

Đồng Phi nói xong, phóng ngựa xuống đồi núi, phía sau hơn một trăm ngựa, người chạy theo, thính thoảng lại phát ra tiếng kêu rộn rã, tại bầu trời đêm vang vọng không thôi.

Ánh trăng nhô lên cao, ngay cả mây cũng không thấy một đám.

Đám người Đồng Phi dừng lại ở Dĩnh Thuỷ châm lửa trại, đã có tụi tụi tản đi săn đông vật mang về, nhất thời mùi thịt nướng tản ra bốn phía.

Người sống ở tây bắc, phần lớn đều là người hào sảng.

Có người lại hát lên dân dao của Tây bắc, bài này có nhiều người hát nên hầu như tất cả người ở đây đều thuộc >

Thơ ca viết :

Khởi viết vô y? dữ tử đồng bào. Vương vu hưng sư, tu ngã qua mâu. Dữ tử đồng cừu!

Khởi viết vô y? dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích. Dữ tử giai hành!

Khởi viết vô y? dữ tử đồng thường. Vương vu hưng sư, tu ngã giáp binh. Dữ tử giai hành! (****)

Tiếng ca dần dần thê lương, lại mang theo một loại nhiệt huyết. Đồng phi cũng không nhịn được, hấn tựa vào bên người tượng long, nhìn đám tụi tụi, bất tri bất giác họ đang hát lên: “ Phải chăng bạn thiếu áo dùn, Áo tôi xin sẻ san cùng với anh....”

Có lẽ bọn họ đang hướng Đồng Phi biểu đạt một loại quyết tâm; nhưng cũng có thể là thuận miệng mà ca xướng.

Nhưng đối với Đồng Phi mà nói, những người này quả thực làm cho hấn cảm động, bị sĩ phu khinh bỉ thì thế nào? Ta có từng này huynh đệ cùng sinh cùng tử, có thể giúp đỡ, có thể tín nhiệm, đám người sĩ phu các người có sao?

Nghĩ đến đây, Đồng Phi không khỏi nở nụ cười.

Khuôn mặt bắt đầu xuất hiện dấu hiệu của thanh niên dưới ánh trăng nhìn qua càng phá lệ khó coi, nhưng nụ cười kia lại phá lệ có hương vị.

Xa Xa có tiếng chuông vang lên.

Tiếng ca lập tức đình chỉ, một nhóm người đứng dậy hỗ trợ, đao thương đã cầm trong tay, cảnh giác nhìn về bóng đêm.

Đồng Phi đứng lên, tượng long cũng tùy theo đứng dậy. Tay hấn nắm chặt cán kiếm, nụ cười trên mặt đã không nhìn thấy, thay thế vào đó chính là biểu tình nghiêm túc.

Sát khí như có như không tràn ngập trong không khí, từ phía đằng xa đi tới một hàng xa mã, cầm đầu là một gã hấn tử.

Chứng kiến bộ dạng đám người Đồng phi, hấn tử kia lập tức đưa tay ra. Xa mã phía sau chậm chạp dừng lại, hấn tử thúc dục toạ kỵ tiến đến, cách lửa trại còn mấy chục thước thì dừng lại, ở trên ngựa chấp tay nói: “Tại hạ là Trần Lưu, Lưu Vọng, là một thương nhân, vừa rồi qua đường nghe được thanh âm có người ca xướng, rất có cảm xúc, cho nên tiến đến quấy rầy, không biết phía trước là hào kiệt phương nào? Lưu Vọng không có ác ý, thâm nghĩ kết giao một phen.”

Cái tên rất xa lạ, ít nhất trong bình thư không có xuất hiện qua. Nhưng xem người này khí khái, lại không giống người bình thường, chẳng những tướng mạo đường đường mà ngôn ngữ còn mang theo một tia nho nhã.

Đồng Phi phát tay, ý bảo mọi người không cần vọng động.

Hấn phi thân lên ngựa, giục ngựa đi lên trước mấy bước, mỉm cười nói: “Tại hạ là Lâm Thao Đồng Phi, binh sĩ dưới tay nhất thời húng khởi, nhưng lại quấy rầy các hạ, thật sự có lỗi, mọi người nếu đã gặp nhau tức là có duyên, nếu các hạ không chê thì chúng ta cùng ngồi uống rượu nói chuyện phiếm. còn hai chữ kết giao Phi không dám nhận.”

“Ha ha, huynh đài quả thật là khách khí, một khi đã như vậy thì chúng ta quấy rầy!”

Lưu Vọng cũng không khách khí, phất tay cho tùy tùng dừng trại ngay tại chỗ, nhìn thấy đám người ấy thì có khoảng hai trăm người, có người giống như bán dạo, có người nhìn qua thì giống tùy tùng, nghi ngờ trong lòng của Đồng Phi cũng tùy theo mà giảm bớt.

Thoạt nhìn không phải qua tìm phiền toái.

Lưu Vọng thật ra là một người rất phóng khoáng, hơn nữa đối với dung mạo của Đồng Phi không có nửa điểm khinh thị, thậm chí thời điểm nói chuyện, ánh mắt cũng không có trốn tránh, hiển nhiên hẳn không muốn biểu hiện ra là để cho Đồng Phi hiểu lầm, phần lớn người xấu xí đều có tâm tình tự ti, ngoại giới nếu biểu hiện không tốt thì sẽ làm cho cảm xúc của bọn họ dao động mãnh liệt.

Mà Lưu Vọng là một thương nhân, tự nhiên đối với điều này tất nhiên là phi thường hiểu biết.

Bất quá Đồng Phi cũng không phải thuộc loại người tự ti, tương phản hẳn cực kỳ tin tưởng.

Thấy đám người của Lưu Vọng bắt đầu hạ trại, Đồng Phi cũng không hề để ý tới, xoay hướng về phía lửa trại nói : “Mọi người cẩn thận một chút, nhưng không cần khẩn trương, muốn làm gì thì làm, ca hát, uống rượu....Ha ha, ta chưa nghe đã nghiên đâu.”

Một câu nói làm ọi người bình tâm không ít.

Đồng Thiết kéo con chiến mã chở Lôi úng kim chuỳ đi lại bên cạnh Đồng Phi, đem đại chuỳ tháo xuống, tìm một khối vải bố nhẹ nhàng chà lau. Đồng Phi rất thưởng thức tiểu tử này, nói không nhiều, nhưng lại rất hiểu chuyện, nhìn giống như đang lau chuỳ nhưng trên thực tế là đang đề phòng cực kỳ cẩn thận, vạn nhất đối phương có ác ý thì Đồng Phi có thể lập tức lên ngựa huy chuỳ, mà không cần phải dựa vào Trảm mã kiếm đi nghênh chiến.

Tựa vào trên người tượng long, Đồng Phi cũng lấy ra trảm mã kiếm.

Các tùy tùng vẫn đang ngồi ở lửa trại, tuy rằng vẫn ca hát uống rượu, nhưng bàn tay khi nào cũng đặt trên chuôi kiếm, có người cũng học bộ dạng của Đồng Phi, lấy một miếng vải bố nhẹ nhàng lau, tư thế không có chút thả lỏng, tùy thời có thể tác chiến.

Lưu Vọng đã sắp xếp cho thuộc hạ xong xuôi, liền mang theo hai túi da đi tới. Tại trước ánh mắt đang cảnh giác, hẳn sải bước đi tới trước mặt Đồng Phi, đưa một túi da trước mặt Đồng Phi.

“Huynh đệ, người nói rất đúng....Gặp nhau chính là có duyên, ta mời người uống rượu.”

Đồng Phi ngẩng đầu, ánh mắt nheo lại đánh giá Lưu Vọng nửa ngày, mà Lưu Vọng cũng không tránh né chút nào, trực tiếp nhìn thẳng vào hắn.

“Được, ta uống với người!”

Đồng Phi đứng dậy tiếp nhận túi da, đem nút mở ra, ngựa cổ uống một hơi dài.

Ánh mắt của Lưu Vọng toả sáng, lớn tiếng khen: “Đúng là chân chính hào kiệt, Lưu Vọng vào năm ra bắc, cũng đã gặp rất nhiều người, cho dù là lấy rượu thay nước như dân tộc Tiên Bì, hay là người Hung Nô cũng sợ không so được với hào khí của huynh đài đây.”

Hắn vừa nói xong, liền nhấc túi da rượu lên, học theo Đồng Phi uống một hơi dài.

“Thống khoái, thống khoái!”

Lưu Vung buông túi rượu xuống, cùng với Đồng Phi nhìn nhau một lúc lâu, sao đó hai người đồng thời cười to. Có đôi khi người với người kết giao chính là như vậy, một chữ duyên đơn giản thì có thể giải thích tất cả.

Kể từ đó, đám thủ hạ của Đồng Phi cũng có chút thả lỏng. Mặc dù không buông binh khí trong tay, nhưng trong ánh mắt lại giảm sát khí rất nhiều, loại thay đổi này cũng không phải rất lớn, nhưng mà đối với đám thương nhân chuyên vào Bắc ra nam thế cũng đủ rồi, có đôi người gan lớn cũng đã lập tức đi tới.

Đồng Phi híp mắt nói: “Huynh đài, người chẳng lẽ không sợ ta?”

“Sợ? Vì cái gì phải sợ?”

Đồng Phi cười nói: “Diện mạo của ta làm cho nhiều người mới gặp làm cho sợ hãi, như thể là đang nằm ác mộng đâu.”

Lưu Vọng ngăn ra, chợt cười ha hả, “Huynh đệ, nói thật là người thật sự rất xấu, đây là người xấu thứ hai mà ta từng gặp. Bất quá người cũng có nói, gặp nhau là có duyên, nếu đã có duyên thì cần gì phải lấy tướng mạo để trong lòng? Người tuy xấu nhưng tâm hồn vị tất lại xấu, người xinh đẹp, tấm lòng chưa chắc đã tốt, lời này của huynh đệ đáng phạt, ha ha!”

Đồng Phi không khỏi sinh ra một chút cảm động, gật đầu nói: Đúng vậy, nên phạt.”

Hắn giơ lên túi rượu, uống một hớp lớn, ý bảo Đồng Thiết không cần khẩn trương, sau đó hứng thủ hỏi: “Huynh đài vừa mới nói, ta người người xấu thứ hai mà huynh đài gặp, không biết người xấu thứ nhất là ai? Ta muốn kết giao một phen.”

Lưu Vọng cười ha hả, “Người nọ cũng là huynh đệ của ta, cũng là đồng hương với ta, là bằng hữu mà ta cả đời nay tin cậy nhất, họ của hắn đọc một chữ Điển, tên cũng một từ là Vi, chẳng những thân thể cao lớn, hơn nữa trời sinh thần lực, võ nghệ lại bất phàm. Nếu người có hứng thú thì tương lai qua Trần Lưu tìm ta, đến lúc đó ta làm ông chủ, sẽ gọi huynh đệ Điển Vi của ta đến cùng nhau uống rượu.”

“Rất tốt, rất tốt...”

Đồng Phi liên tục gật đầu, giơ lên túi da vừa định uống một ngụm, đột nhiên hắn rùng mình một cái, ngừng đầu, mở to mắt nhìn Lưu Vọng, hơn nửa ngày mới lắp bắp hỏi: “Huynh đài, người vừa nói tới ai? Điển Vi!”

**** VÔ Y (Kinh thi)

()

Khởi viết vô y?

Dữ tử đồng bào.

Vương vô hưng sự,

Tu ngã qua mâu,

Dữ tử đồng cừ.

(Phú dã)

Phải chăng bạn thiếu áo dùn,

Áo tôi xin sẻ san cùng với anh.

Nay vua tuyển tướng hưng binh,

Qua mâu tôi đã sấm sanh sẵn rồi.

Cùng nhau ta sẽ sánh đôi,

Cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường.

Khởi viết vô y?

Dữ tử đồng trạch.

Vương vô hưng sự,

Tu ngã qua kích,

Dữ tử giai tác.

(Phú dã)

Phải chăng bạn thiếu áo dùn,

Áo trong xin sẻ san cùng với anh.

Nay vua tuyển tướng hưng binh,
Này qua này kích sấm sanh sẵn rồi.
Cùng nhau ta sẽ sánh đôi,
Cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường.
Khởi viết vô y?
Dữ tử đồng thường.
Vương vô hưng sự,
Tu ngã giáp binh,
Dữ tử giai hành.
(Phú dã)
Phải chăng bạn thiếu áo dùn,
Quần tôi xin sẻ san cùng với anh.
Nay vua tuyển tướng hưng binh,
Này binh này giáp sấm sanh sẵn rồi.
Cùng nhau ta sẽ sánh đôi,
Cùng nhau ta sẽ vui tươi lên đường.

74. Chương 74: Phi Bạch Tuyệt Luân

Điển Vi, không ngờ Lưu Vọng lại biết Điển Vi! Đúng là Chân thị đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu*. Đồng Phi tuyệt đối không ngờ lại ở chỗ này biết được tin tức của Điển Vi.

Điển Vi là ai? Người đọc tam quốc diễn nghĩa chắc sẽ biết.

Đây là một trong những cường giả của tam quốc, võ công tuyệt đối được xếp trong hạng năm người mạnh nhất, mà trọng yếu nhất là hấn cực kỳ trung thành và tận tâm.

Trong tam quốc mãnh tướng nhiều như sao trên trời, mà nếu hỏi Đồng Phi thích ai nhất, thì chính là Điển Vi, thậm chí còn hơn cả Triệu Vân, Lữ Bố, Triệu Vân được trong tam quốc có nói là người Thường sơn, nhưng thời điểm này cũng không biết hấn đã sinh ra hay đã thành tài xuống núi? Cho dù hấn đã thành tài xuống núi, nếu muốn thu phục hấn cũng tuyệt đối không dễ dàng

Về phần Lữ Bố, Đồng Phi lại càng không nghĩ tới, đây cũng chính là một trong những đầu sỏ làm cho Đồng phủ bị diệt vong, có lẽ Đồng Phi xuất hiện tại thế giới này cũng có thể sẽ không xảy ra giống như trong bình thư, nhưng Đồng phi cũng không có chủ quan. Hơn nữa, từ góc độ của Đồng Phi mà nhìn thì hấn không có tư cách thu phục Lữ Bố.

Nhưng Điển Vi có lẽ còn có hy vọng. Đồng Phi nghĩ đến mình thu phục được Điển Vi, ngồi một chỗ ngày ngô cười.

Lưu Vọng ngạc nhiên nhìn Đồng Phi, thật sự không rõ gia hỏa này vừa rồi còn rất tốt, như thế nào đột nhiên choáng váng?

“Huynh đệ, người nhận biết Điển Vi hiền đệ của ta?”

“A ... Không nhận biết, bắt quá là bạn tri kỷ từ lâu, tri kỷ từ lâu.”

Đúng vậy, đích thực là bạn tri kỷ từ lâu, vượt qua một ngàn tám trăm năm ngưỡng mộ, vào giờ khắc này tựa hồ có cơ hội thực hiện.

Lưu Vọng càng thêm kỳ quái, “Điển Vi huynh đệ của ta chưa bao giờ đi ra thị trấn, thậm chí thanh danh ở Trần Lưu cũng không có, người như thế nào lại nghe nói qua hân?”

“A....Việc này, việc này....” Đồng Phi từ trong ý tâm tỉnh lại, có chút xấu hổ cười nói: “Việc này....Huynh đài, nếu ta nói cho người biết, thế gian này có một loại duyên phận tồn tại, không biết người có tin hay không?”

Lại là duyên phận!

Lưu Vọng cau mày, không biết trả lời như thế nào.

Nhân duyên là đến từ phật gia, mặc dù từ thời Hán minh để tới nay, phật giáo đã dần dần truyền vào trung nguyên, nhưng cũng không phải phi thường hiển hách, Lưu Vọng vào nam ra bắc nhiều năm tất nhiên cũng đã tiếp xúc một ít về phật giáo. Thấy Đồng Phi lặp đi lặp lại câu nói về nhân duyên, hân thậm chí có loại áo giác, gã sừu gia hoả này có phải hay không là phật tử?

“Cũng xem như tin tưởng.”

“Ha hã, nói thật là ta không biết cái duyên có gì mà khi nghe thấy tên ấy thì có cảm giác rất thân thiết, thậm chí có một loại xúc động muốn kết bạn, thật giống như hôm nay, ta cùng với Lưu Huỳnh gặp nhau, lúc này không phải là nhất kiến như cố sao?”**

Trong lời nói của Đồng Phi vận dụng thủ pháp duyên phận, có ý đồ đem Lưu Vọng đi vào ngã rẽ.

Nhưng hiển nhiên, Lưu Vọng đối với lời giải thích của Đồng Phi cũng không quá hài lòng, bất quá hân cũng không hỏi lại....Trên đời này thiếu gì chuyện kỳ lạ, ai có thể giải thích rõ ràng? Có lẽ, có lẽ gã gia hoả này qua thật có nhân duyên với Điển Vi cũng không chừng đâu.

Tính cách của Lưu Vọng cũng rất ngay thẳng, lập tức cười ha ha.

“Huynh đệ nói đúng, có lẽ hôm nay ta và người gặp nhau cũng là cầu nối cho người cùng với Điển Vi gặp nhau cũng không chừng.”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Đồng Phi xấu hổ, liên tục gật đầu.

Xa xa ở lửa trại, không ít người của Lưu Vọng đã quen với thủ hạ của Đồng Phi, cùng nhau uống rượu, ăn thịt và hát dân ca.

Lưu Vọng nói: “Ta thấy huynh đệ là người khí phách, cũng không phải là hạng người nghèo, nơi này lại cách Toánh Xuyên không xa, người vì sao lại ăn ngủ nơi hoang dã?”

Đồng Phi uống một ngụm rượu cười nói: “Huynh đài cùng với ta không giống nhau? Phi tuy không nghèo, nhưng trong mắt một số người ngay cả cầu cũng không bằng, bị người ta xem thường, không bằng ở ngoài này tiêu điều tự tại.”

“Đúng vậy, đúng vậy....” Lưu Vọng vỗ tay cười nói: “Ai cũng không thể so với ai kém, chỉ dựa vào một chút gia thế, dựa vào đọc một ít thư từ mà đã cho là giỏi sao, người như thế Vọng cũng không muốn kết bạn, còn không bằng ở tự do tự tại ở hoang dã.”

Hai người càng nói càng thấy hợp ý, Lưu Vọng đột nhiên hỏi: “Huynh đệ, vậy kế tiếp người muốn đến nơi nào?”

Đồng Phi ảm đạm nói: “Ta muốn du lịch thiên hạ, kết giao anh hùng hào kiệt, nhưng không ngờ....Nếu tất cả danh sĩ trong thiên hạ đều giống như ở Toánh Xuyên, bản thân ta thà về nhà, nói thật, ta hiện tại cũng không biết đi tới chỗ nào.”

Lưu Vọng nói: “Lời ấy của huynh đệ sai rồi, thiện hại anh hùng nhiều như lá mùa thu, đừng vì một số người mà sinh ra uế oải? Danh sĩ Toánh xuyên đều là người như vậy, hào môn thế gia tất nhiên là mắt cao hơn đỉnh, nhưng xuất thân hàn môn đồng dạng là ngoại hổ tàng long, mà Danh sĩ không chỉ Toánh Xuyên mới có,

Lạc Dương, Kinh Châu đồng dạng có rất nhiều danh sĩ hội tụ, huynh đệ nếu không muốn đi Toánh Xuyên thì không ngại đi vòng hướng nam, ở nơi đó, anh hùng hào kiệt cũng không ít hơn so với Trung nguyên.”

Nhân tình Đồng Phi sáng lên, gật gật đầu.

Đúng vậy, Toánh Xuyên không được thì còn có Kinh Châu a! Trong bình thư không phải cũng đã nói qua, nơi đó cũng có rất nhiều danh sĩ sao?

Nổi danh nhất chính là người được truyền tụng, Võ Ôn Hầu Gia Cát Lượng.

Lưu Vọng nói: “Huynh đệ nếu không chê thì cùng đi Trần Lưu với ta, nhà của ta coi như có chút tài sản, huynh đệ không phải muốn nhận thức Điển Vi sao? Đến lúc đó ta sẽ giới thiệu cùng người....Phỏng chừng một tháng sau, ta muốn đi một chuyến Trường sa, đến lúc đó chúng ta có thể kết bạn đồng hành, thế chẳng phải là thuận tiện cả đôi đường hay sao?”

Đồng Phi suy nghĩ một lát, “Đề nghị của huynh trưởng rất tốt, vậy theo lời của huynh trưởng mà thực hiện.”

Một đêm vô sự trôi qua, trời vừa đến hừng đông, Lưu Vọng cùng với Đồng Phi chỉnh đốn xa mã, rồi sau đó kết bạn đồng hành.

Lưu Vọng năm nay 34 tuổi, từ khi mười lăm tuổi bắt đầu đi bán dạo, đến nay đã hai mươi năm thời gian, trong hai mươi năm hấn vào nam ra bắc, đi đến rất nhiều địa phương, kiến thức rất nhiều phong tục ở các nơi, có thể nói là kiến thức cực kỳ phong phú.

Đồng Phi cùng hấn một đường nói chuyện với nhau, cảm thấy thu hoạch được rất nhiều.

Khi ngồi thuyền qua sông Dĩnh thủy, Lưu Vọng đột nhiên móc từ bọc hành lý ra bốn, năm tấm da trâu đặt ở trước mặt Đồng Phi.

“Huynh trưởng, đây là có ý gì?”

Lưu Vọng cười nói: “Ta xem huynh đệ là người phi thường, ngày sau thành tựu tất không tầm thường. Vọng mặc dù bất tài, nhưng cũng muốn huynh đệ sau này mà mưu hoa, nơi này là ta bán dạo nhiều năm mà vẽ ra hoạ đồ này....Chỗ khuỷu của góc sông này là Ung Châu, nơi đó hiện giờ đã bị dân tộc phía nam Hung nô chiếm lĩnh, còn đây là bản đồ khu Giang Đông võ.... Đúng rồi, nơi này ta còn tìm người vẽ thêm địa hình cùng với phong cảnh, cùng với mấy thứ không đáng giá, chỉ mong có điều giúp cho huynh đệ.”

Phía trên tấm da trâu được dùng bột chu sa vẽ lên đồ án cùng với bản ghi chép. Chẳng những đánh dấu phi thường chuẩn xác, lại có ghi phong tục của một vài địa phương.

Phía bắc thì có Hung nô vương đình, phía Tây chính là ba mươi sáu nước tây vực. Bộ bản đồ này có lẽ sau khi Đồng Phi về thời đại này là bộ bản đồ đầy đủ nhất của địa hình đại hán. Đặc biệt đối với sự đánh dấu của Lưu Vọng càng đáng quý.

Đồng Phi nghiêm túc nhìn một lần, sau đó cẩn thận thu lại, giao cho Đồng Thiết thu vào bọc hành lý.

Hắn đứng dậy hướng Lưu Vọng thi lễ, “Huynh trưởng ban thưởng, Phi không biết cảm tạ như thế nào, ngày sau nếu Phi có thành tựu thì nhất định không quên tình ý hôm nay của huynh trưởng.”

Lưu Vọng mừng rỡ, lời tay Đồng Phi, “Huynh đệ chớ khách khí, người một nhà, không cần nói hai lời.”

“Đúng, là người một nhà, là người một nhà....Ha ha ha!”

Đồng Phi cùng Lưu Vọng hai người nhìn nhau cười, từ trong mắt đối phương đều nhìn thấy một chút bất đồng.

Thuyền qua Dĩnh thủy, hai người lập tức thu thập xa mã, Đồng Phi ngồi trên tượng long cùng nói chuyện với Lưu Vọng.

Bất tri bất giác trời đã tối, đoàn người cũng không vội nghỉ ngơi mà là tiến nhập vào Phú hỉ sơn, đi trong thông đạo khoảng hai nén hương thời gian, đột nhiên có tuý tùng của Đồng Phi bầm báo, nói là phía trước sơn đạo phát hiện vất bỏ một chiếc xe.

Sơn đạo khó đi, xe bị vất bỏ là chuyện bình thường. Lưu Vọng cùng với Đồng Phi đều không quá để ý, đột nhiên có một gã từng theo Đồng Phi từ chiến trường tây bắc đi ra thậm trọng cầm một cuốn sách đi tới.

“Mã Tung, ta không phải nói là không cần lo ấy thứ này hay sao, đi về phía trước tiến lên đi?”

Đồng Phi nhận biết được gã tuý tùng này, đúng là gã binh lính bị bắt ở Kim thành, vốn sau khi từ Kim Thành trở về Lâm Thao, Mã Tung vốn có thể ở lại mục trường nhậm chức, nhưng không biết hắn nghĩ thế nào, sống chết muốn đi theo Đồng Phi.

Mã Tung có biết chứ, hơn nữa từng làm chức Đô bá, cho nên Đồng Phi đối với hắn cũng có chút trọng dụng. Hắn bổ nhiệm Mã Tung làm đội trưởng thân binh, tuy rằng vũ lực của hắn không tính là cao, nhưng hắn lại có thể hiểu được tâm tình của Đồng Phi, huống hồ hắn lại có thể vượt qua sự huấn luyện của Đồng Phi, cho nên cũng thành một nhân vật trọng yếu bên người Đồng Phi.

Mã Tung cung kính nâng lên thư từ, “Chủ công, ngài hãy nhìn kỹ nội dung trên sách đi ạ.”

“Có cái gì mà nhìn?”

Đồng Phi cầm lên, Đồng Thiết lập tức giơ cây đuốc đi lên, Đồng Phi nhìn qua một lát, nghi hoặc nhìn Mã Tung hỏi: “Đây hình như là chú giải và chú thích mà Đồng Trọng thời xuân thu lưu lại, tuy rằng cũng là hiếm, nhưng có cái gì kỳ quái a?”

“Không, mới chủ công nhìn chú thích.”

“Chú thích?”

Đồng Phi lúc này mới nghiêm túc, lúc này mới phát hiện sự ảo diệu bên trong.

“Thái Phi Bạch là ai?”

Đồng Thiết cùng với Mã Tung trợn hai mắt lên, sau đó nhìn Đồng Phi, hình như là muốn nói: Ngài cũng không biết, chúng ta làm sao mà biết?

“Huynh trưởng, huynh đã nghe nói qua người tên là Thái Phi Bạch chưa?”

Lưu Vọng ngăn ra, từ trên tay Đồng Phi tiếp nhận cuốn sách, nhìn lướt qua một lúc rồi tỏ ra vẻ khiếp sợ, “Thái Phi Bạch? Chẳng lẽ là hắn sao?”

“Là ai?”

Lưu Vọng trịnh trọng nói: “Tất nhiên là Thái Trung lang, Thái Ung, Thái Bá Dê.”

Cổ nhân thường lấy một danh hiệu nho nhã đề vào sách để lưu danh, nếu nói Đồng Phi không biết Thái Phi Bạch, Thái Trung lang kia là ai, nhưng Thái Ung thì hắn trăm phần trăm là biết, ngày hôm qua gặp nhau ở Toánh Xuyên, ấn tượng của Đồng Phi đối với Thái Ung cực kỳ tốt, cho nên thời điểm Lưu Vọng nói Thái Phi Bạch là Thái Ung thì hắn không khỏi ngẩn cả người, có chút không rõ vì sao Thái Ung lại kêu là Thái Phi Bạch?

Lưu Vọng giải thích nói: “Những năm trước đây, hoàng đế trùng tu Hồng đô, có công tượng dùng màu trắng viết chữ lên tường, Bá Dê tiên sinh chứng kiến như vậy, liền sáng tạo ra một bài là “Phi Bạch Thư” bút hoạ nhẹ nhẹ lộ ra, tựa hồ là dùng bút khô để viết, Bá Dê tiên sinh phi thường tự đắc, thường tự xưng là Thái Phi Bạch, huynh đệ, Phi Bạch thư của Bá Dê tiên sinh là nhất tuyệt, ở trên chợ bán là vạn kim khó cầu a.”

“Huynh nói là...”

“Đây chính là Phi bạch thư, ta từng được vinh hạnh chứng kiến một lần, cho nên có thể nhận được.”

Đồng Phi chần chờ trong chốc lát, nhẹ giọng nói: “Đây chẳng phải nói, thư từ trên chiếc xe này chẳng phải tất cả là của Bá Dê tiên sinh sao?”

Lưu Vọng suy nghĩ một lát, sai người cầm tới thêm mấy cuốn sách, chăm chú nhìn kỹ.

“Huynh đệ, xe này khả năng là của Bá Dê tiên sinh.....Trong thiên hạ không có ai có thể có được nhiều bút tích của Bá Dê tiên sinh như vậy.

Hai gò má của Đồng Phi có rút lại, đột nhiên quát to một tiếng nói: “Không tốt, Bá Dê tiên sinh đã xảy ra chuyện !”

“Chỉ giáo cho?”

“Thường nghe người ta nói, Bá Dê tiên sinh yêu sách như mạng, nếu không có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, ông ấy nhất định không đem nhiều thư vất bỏ như vậy. Tiểu thiết, người đi tra xét, nhìn xem có dấu vết gì hay không....Huynh trưởng ở lại thu thập thư từ, ta lưu lại hai mươi người cho huynh, Đồng Thiết sau khi tra xét xong thì nghe theo điều khiển của huynh trưởng, còn những người khác theo ta đi về phía trước tuần tra.

* “Đi mòn thiết hài tìm không thấy, vô tình bắt được chẳng tổn công: câu gốc”: [Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu]. Nghĩa là nỗ lực cố gắng làm một việc mà không được, rồi lại đạt được kết quả một cách vô tình.

** Vừa gặp như đã quen

75. Chương 75: Tái Chiến Khăn Vàng

Phú Hỉ sơn khẩu trạm dịch, liệt diễm hừng hực.

Trong hạp cốc có thể chứng kiến được ánh lửa bốc lên tận trời. Đồng Phi ngẩn ra, thầm nghĩ: “Đây là rõ như ban ngày, có người dám hỏa thiêu trạm dịch? Đây không phải là tuyên bố đối nghịch với triều đình sao? Ai, ai to gan như vậy?”

Sau khi lao ra hạp cốc, từ rất xa đã nhìn thấy khắp nơi tại trạm dịch ước chừng có ba bốn trăm người vây quanh.

Nhìn cách ăn mặc, hình như là bộ dáng quân binh. Nhưng theo đạo lý mà nói, trạm dịch bị hỏa thiêu, đám quân binh nên phải đi cứu hỏa. Nhưng thực tế, những người này đứng ở tại chỗ, không những không đi cứu hỏa, nhìn tư thế tựa hồ còn là muốn ngăn cản người khác cứu hỏa.

Không thích hợp!

Đồng Phi nhíu mày, khi khoảng cách còn có trăm bước chân, hét lớn một tiếng: “Lũ quan binh kia, trạm dịch hỏa hoạn, bọn người vì sao không đi cứu hỏa, ngược lại còn đứng xem náo nhiệt?”

Từ lúc đám người Đồng Phi từ trong hạp cốc lao ra, đám quan binh đã chú ý tới cách ăn mặc của bọn họ.

Thanh âm Đồng Phi còn chưa hạ xuống, chỉ thấy hai thớt chiến mã từ đám người lao ra. Đều là tướng quân phục khôi giáp, hướng về phía Đồng Phi quát: “Mỗ là quân thành Đô úy Trương Cửu, phụng mệnh ở trong này tước nã phản tặc. Bọn người tạp vụ các người lập tức rời đi, nếu không đao thương không có mất, vô duyên vô cớ mất mạng!”

Nghe thì không sai, nhưng hình như có điểm không đúng..

Đô úy?

Cách ăn mặc của đám người này đâu phải một gã Đô úy là có thể có được. Hơn nữa nhìn đám quân binh này, hiển nhiên là chưa từng trải qua huấn luyện, rải rác tự nhiên đứng ở bốn phía, không có một chút đội hình nào. Cho dù bọn chúng không cần phải lập đội hình, ít nhất cũng phải hiểu, khi bắt người hãn là cần xếp thành hàng canh gác. Đám người làm Đồng Phi cảm giác không giống như là quân binh, mà như một đám nông dân tùy thời tụ tập.

Trong lòng không khỏi nghi ngờ, ngựa cũng thả chậm lại, nhưng không có dừng.

Đúng lúc này, từ trong trạm dịch truyền ra một thanh âm: “Bên ngoài là anh hùng phương nào? Những người này là người xấu, chúng là tội giết lão sư của ta...lão sư nhà ta chính là Thái Ung Thái Bá Dê tiên sinh, mong rằng anh hùng cứu mạng!”

Người cất tiếng kêu la, nghe ra hẳn tuổi cũng không lớn.

Tiếp theo, từ trong đình viện truyền ra thanh âm tiếng vang: “đình đình đang đang”.

Thái Ung? Đồng Phi trong lòng nhảy dựng, phóng ngựa nhanh hơn. Gã thủ lĩnh của đối phương cũng có chuẩn bị, đưa tay như muốn ra lệnh cho thủ hạ ngăn lại Đồng Phi. Lúc này khoảng cách song phương ước chừng khoảng sáu mươi bước, Đồng Phi bởi vì chỉ là tới tìm tung tích, cho nên cũng không có mang theo Lôi Cổ Ứng Kim Chùy của hắn. Mắt thấy người nọ như muốn mở miệng, Đồng Phi hai chân chợt ghi mạnh, dậm trên hai bàn đạp, thân hình đột nhiên nhô lên, hai tay quàng ra phía sau, hét lớn một tiếng, hai thanh lao bay ra.

Nháy mắt thời gian, khoảng cách song phương chỉ còn lại không tới ba mươi bước.

Lao bay ra, nhanh như thiểm điện, lực hơn vạn cân. Hai gã thủ lĩnh còn chưa kịp hô lên, đã bị lao bắn thủng, ngã quỵ trên lưng ngựa. Mà lúc này, Đồng Phi đã vọt tới nơi. Một gã tặc binh kịp thời phản ứng, lộng thương xông lên cản đường.

Đồng Phi nhìn cũng chẳng thèm nhìn, ở trên lưng ngựa chỉ hơi nghiêng một bên thân, tay đã tóm được đại thương.

“Buông ra cho ta!”

Một tay đột nhiên phát lực, thanh đại thương của gã tặc binh đã cầm trong tay. Lực lượng hung mãnh khiến gã tặc binh không tự chủ mất đà lao tiếp đến phía trước, vừa lúc cản trước vó của Tượng Long mã. Tượng Long mã cũng không dừng bước, một vó cất lên đánh bay gã tặc binh. Khi rơi xuống mặt đất, gã tặc binh toàn thân đã xương đoạn gân nát, hít vào thì ít, thở ra thì nhiều.

Một tay cầm thương, Đồng Phi chỉ thẳng đăm tặc binh.

“Thái tiên sinh chớ kinh hoảng, Lâm Thao Đồng Phi tới đây, kẻ nào ngăn ta ắt chết!”

Đại thương làm côn, xoay lộng vù vù. Hễ có tặc binh tiến đến liền bị đại thương như có lực hút vào trong, tiếng la hét nổi lên bốn phía. Lúc này, hai mươi gã hầu cận của Thành gia cũng vọt tới, cũng cuốn đao bay múa, nơi đi qua chỉ thấy phần còn lại của chân tay đã bị cụt bay ra tán loạn.

Đúng như ý đoán của Đồng Phi, những người này cũng không phải là quân binh gì đó, thậm chí ngay cả đội hình đơn giản nhất cũng không thể bảo trì.

Hai mươi một người, đối diện số địch thủ gần gấp hai mươi lần, lại giống như hổ nhập đàn dê.

Đồng Phi ở phía trước, hoàn toàn sử dụng đại thương thành côn bốn quét ra từng đạo tàn ảnh, tặc binh kêu thảm thiết không ngừng. Mà phía sau bọn thân binh càng thêm hung ác, đao đao trí mạng, nhân mã đánh đánh giết giết, nơi đi qua, có để lại chỉ là thi thể, không thấy một người sống.

Thủ lĩnh đã vong, tặc binh đã rơi vào kinh hoảng.

Lại bị một trận trùng sát hung đồ như vậy, nhóm tặc binh sớm đã táng đảm.

Cũng không biết là kẻ nào hô to một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy, một người chạy, người khác cũng chẳng còn ý chí. Mấy trăm người ủa ra bốn phía chạy trốn, ngay cả binh khí cũng không cần. Đồng Phi cũng không thèm nhìn thêm đám tặc binh đang tan tác, vọt tới trước sân liền xuống ngựa, vung tay ném đại thương sang một bên, rút ra Trảm Mã Kiếm.

“Đuổi giết tặc binh, một người cũng không buông tha!”

Ra lệnh một tiếng, lập tức hai mươi gã hầu cận, chia năm người một tổ, bốn tổ lập tức tản ra.

Không phải Đồng Phi tâm tư cay độc, mà là nếu để tặc binh kịp thời phản ứng, phát hiện bọn họ chỉ có số ít người như vậy, tụ tập lại mà đánh, chỉ sợ cũng phiền toái không ít. Tốt nhất cứ như vậy thừa thắng đánh lên, có thể làm cho đối phương không rảnh tự hỏi, chỉ có thể một đường tan tác.

Tượng Long mã phi thường tự giác chạy tới một bên, Đồng Phi vọt vào sân.

Mới vừa vào trong cửa viện, đã có bốn năm hán tử đầu quân khăn vàng múa may đao thương vọt tới.

Khăn vàng? Đồng Phi trong lòng lại là ngẩn ra.

Vấn nạn loạn khăn vàng bạo phát? Ha hã, nơi này vì cái gì mà không có chứ? Nghĩ đến lúc ở Tây Lương, Đồng Phi bởi vì hành động của đám người Hàn Toại thiếu chút nữa nghĩ đến loạn khăn vàng bạo phát. Không nghĩ tới Trung Nguyên các nơi lại là bình tĩnh dị thường.

Cho nên chứng kiến đám người này đầu mang khăn vàng, Đồng Phi thật đúng là giật mình.

Bất quá kinh ngạc cũng chỉ là trong nháy mắt, mắt nhìn đối phương xông lên, dưới chân hần đồng thời đan chéo nhau... Hình thể của Đồng Phi có điểm giống lão tử của hần, thuộc loại người có thể hình cực kỳ vạm vỡ. Nhưng nhiều năm khổ luyện Ngũ Cầm Hí, làm cho thân thể hần cùng với nhịp chân phi thường linh hoạt. Trảm Mã Kiếm trong tay quay tròn chuyển động gạt ngang đẩy tới. Lập tức lướt qua đối thủ, chẳng những tránh thoát công kích của đối phương, còn chặt luôn cả nửa người đối thủ. Hán tử kia hạ thân lao tới phía trước, nửa người trên mới rời ra đổ trên mặt đất.

Gan và máu tươi đổ ra nhuộm đỏ mặt đất, tiếng kêu thê lương thấm thiết quanh quần bầu trời đêm.

Thừa dịp khoảng khắc những tên còn lại sửng sốt, Đồng Phi đã thấy được rõ ràng tình huống trong viện. Ước chừng có hai ba mươi địch nhân, Thái Ung được một gã thiếu niên khôi ngô che chắn trước người, bị mười mấy tặc binh khăn vàng ngăn ở cửa, không lao ra được.

Thế lửa rất mạnh, mắt thấy như muốn cắn nuốt cả toà phòng xá.

Mà thiếu niên khôi ngô lại miệng vết thương đầy người, có điều không chút nào lui bước, ương ngạnh vũ lộng bảo kiếm ngăn cản địch nhân.

Tình huống trong sân đã thấy rõ ràng, Đồng Phi không khỏi sốt ruột. Tặc binh lại xông tới, ý chí của bọn người này hiển nhiên nếu so với đám bên ngoài sân kiên cường hơn rất nhiều, hơn nữa cũng rất có dũng lực. Trảm Mã Kiếm run lên, phát ra hơn mười đạo kiếm quang.

Đao pháp của Đồng Phi cũng không tính là đặc biệt xuất chúng, nhưng nếu để so với đám tặc binh này, lại ỉnh gấp trăm lần.

Kiểm lóng lánh, một chùm máu nóng tung toé trên không trung. Mười mấy tặc binh khăn vàng vây khốn Đồng Phi nháy mắt bị chém đến mất hoa đầu vàng. Chiêu số của Đồng Phi chẳng những so với bọn hần tinh diệu hơn, đặc biệt nhất là một thân trời sinh cổ quái lực lượng. Trảm Mã Kiếm của hần, là do Bồ sư phó đặc biệt tạo ra, nặng bốn mươi tám cân. Mà binh khí trong tay đám tặc binh khăn vàng, căn bản không thể đánh đồng so với kiếm của Đồng Phi.

Một kiếm chặt rớt đầu đối phương, máu tươi phun tung toé trên người Đồng Phi.

Đồng Phi có điểm hưng phấn, hùng hực hô lên. Đối thủ không dám lao đến, hần liền vọt tới đám tặc binh đang vây khốn Thái Ung, giơ tay chém xuống, một tên khăn vàng lập tức mình phơi mặt đất. Hung mãnh chém giết, làm cho khăn vàng tặc binh cảm nhận được nỗi sợ hãi chưa từng có.

Thiếu niên khôi ngô mang theo Thái Ung mới vừa lao ra đám cháy, phòng ốc phía sau cũng “rầm” một tiếng sụp xuống.

“Bá Dê tiên sinh, ngài không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, không có việc gì...”

“Người, bảo vệ tốt Bá Dê tiên sinh, những người khác giao cho ta!”

Đồng Phi hướng về phía khôi ngô thiếu niên quát to một tiếng, xoay người lại nhắm phía đám tặc binh. Trong viện cũng chỉ còn lại có mười mấy gã tặc binh khăn vàng, căn bản không đủ cho Đồng Phi chém giết. Một lát sau, cũng chỉ còn lại có từng khối từng khối thi thể không trọn vẹn. Mà Đồng Phi vẫn trừng mắt ánh mắt tìm kiếm xung quanh. Máu tươi dính trên khuôn mặt xấu xí của hần, dưới ánh lửa phản chiếu hiện ra hơi thở vô cùng khủng bố.

Chúng kiến bộ dáng của Đồng Phi, khôi ngô thiếu niên nhện không được run run cả thân.

Bên ngoài sân, có tiếng vó ngựa truyền đến.

Thái Ung cùng với thiếu niên vốn vẫn kinh hồn chưa hết, nghe được tiếng vó ngựa, mặt lập tức trở nên trắng bệch. May mắn, người tới ở bên ngoài hô lớn nói: “Chủ công, tặc binh đã bị giết lui, chủ công không có việc gì chứ?”

“Ta không sao, không có việc gì... Lục soát lại chiến trường cho ta, nhìn xem có kẻ nào còn sống hay không.”

“Rõ!”

Đồng Phi lúc này mới đi tới trước mặt Thái Ung, cũng không để ý tới bộ dáng và vẻ mặt đề phòng của thiếu niên kia, cúi người hành lễ nói: “Tiên sinh bị sợ hãi rồi!”

Chỉ cần là con người, ai không sợ chết.

Lúc đã không có hi vọng, Thái Ung có thể hiên ngang lẫm liệt, không hốt hoảng chút nào. Nhưng khi nguy hiểm đã trôi qua, tâm tư căng thẳng chống chọi kia cũng một hơi lập tức lơi lỏng xuống. Chân mềm nhũn, suýt nữa ngồi bệt xuống mặt đất. Nếu không có thiếu niên nâng đỡ thân hình, mặt mũi cũng không biết phản ứng ra sao.

Bất quá, Thái Ung cũng không chút bối rối, ngược lại cười tự giễu nói: “Năm đó Vương Việt khiến ta luyện kiếm, ta còn chết sống không nghe. Hôm nay mới biết được, thế đạo gian nan... Có một số việc, không phải dựa vào sách thánh hiền là có thể giải quyết tất cả.”

Hắn đứng vững thân mình, “Đồng gia Tiểu ca, lần này đa tạ ngươi. Nếu không có ngươi tới đúng lúc, Ung hẳn chết rồi.”

“Tiên sinh khách khí, tiên sinh tại Toánh Xuyên thay Phi cầu tình, phần ân tình này Phi như thế nào có thể quên? Có câu là “Thụ nhân tích thủy chi ân, tất đương dùng tuyền tương báo”(1). Chỉ là việc nhỏ, nhưng thực ra mà nói, bây giờ, có thể tái ngộ tiên sinh, cũng là phúc khí của Phi.”

Lời nói rành mạch rõ ràng, đặc biệt một câu kia “Thụ nhân tích thủy chi ân, tất đương dùng tuyền tương báo” khiến cho Thái Ung nhân tình sáng lên. Nhện không được nở nụ cười, “Nguyên Thán, Khổng Tử nói: “Tam nhân hành tất hữu ngã sư”(2), lời này ngươi đã hiểu ra chưa?”

Thiếu niên đang cao thấp đánh giá Đồng Phi, được nghe lời Thái Ung, cũng cười. nói: “Đệ tử thụ giáo!”

Dư quang khoẻ mắt, thấy có bóng nhân ảnh chớp loé dán lên bức tường. Thiếu niên chăm chú nhìn lại, lập tức hét lớn một tiếng: “Tặc tử, chết đi!”

Hắn hô đã nhanh, nhưng tốc độ của Đồng Phi còn nhanh hơn.

Một đạo ô quang rít gió bắn ra, bay tới bức tường viện, ngăn cản trước mặt người nọ.

Thân ảnh phóng tới, Trảm Mã Kiếm đã kề ở trên cổ người nọ. Đồng Phi còn chưa kịp mở miệng, người kia đã quỳ rụp trên mặt đất.

“Cự Ma Nhi tha mạng!”

Đồng Phi không khỏi ngẩn ra. Cái tên Cự Ma Nhi này vốn là Hàn Toại hay gọi hắn, tại Tây Bắc có lẽ có chút thanh danh, nhưng ở Trung Nguyên... Chắc chắn Hàn Toại không có khả năng đem loại sự tình này rêu rao. Nhưng người này, lại là làm thế nào biết?

Trong lòng nghi hoặc, bật thốt lên hỏi: “Ngươi nhận biết ta?”

.....

(1). Thụ nhân tích thủy chi ân, tất đương dùng tuyền tương báo: Chịu ân người một giọt, tất mang cả suối báo đáp.

(2). Tam nhân hành tất hữu ngã sư: Ba người cùng đi sẽ có người thầy.

76. Chương 76: Hồi Tiếc Không Kịp

Người nọ một thân ăn mặc kiểu văn sĩ, chỉ là trên đầu mũ mao không thấy, tóc tai tán loạn rối tung, đúng là Hoàng Thiệu.

Đồng Phi đánh giá nửa ngày, lại không nhớ rõ đã gặp qua hắn ở nơi nào, liền hỏi: “Người là ai, như thế nào biết ta?”

“Tại hạ Hoàng Thiệu, người Ích Châu Ba Tây, từng gặp qua tướng quân đại triển thần uy tại Kim thành.”

Đồng Phi càng thêm kỳ quái: “Người nếu là người Ích Châu, vì cái gì chạy tới Kim thành? Hôm nay vì sao lại tới muốn giết tiên sinh?”

“Ta...”

Thái Ung được thiếu niên dìu đi tới, “Đồng gia Tiểu ca, hắn là phụng mệnh đám người Trung Thường Thị, Phong Tư tới giết ta.”

Phong Tư? Trung Thường Thị?

Đồng Phi tự nhiên có nghe nói qua cái tên Phong Tư. Hắn lão tử Đồng Trác, chuyện mờ ám hồi lộ Thập Thường Thị hắn cũng biết.

Còn nữa, cái tên Thập Thường Thị, có thể nói là cả thiên hạ đều biết.

Chỉ là Đồng Phi không rõ, Thập Thường Thị vì cái gì muốn giết Thái Ung? Hơn nữa, nếu là Thập Thường Thị muốn giết Thái Ung, vì cái gì để cho những người này ra mặt? Nhìn cách ăn mặc của những người này, rõ ràng chính là tặc binh khăn vàng, Thái Bình giáo đồ. Thập Thường Thị cùng với tặc binh khăn vàng liên kết với nhau sao? Đáng tiếc, trong bình thư đối với loạn khăn vàng giảng thuật cũng không nhiều, Đồng Phi cũng nghĩ không ra còn có một đoạn tình tiết như vậy.

Chần chờ chỉ chốc lát, cánh tay Đồng Phi đột nhiên ra sức, đao phong lạnh như băng dán trên cổ Hoàng Thiệu, lưu lại một đạo vết máu nhàn nhạt.

Hoàng Thiệu toàn thân mềm nhũn, ngồi rụp trên mặt đất.

Đồng Phi hỏi: “Ta hỏi người nói, người phải nói chi tiết... Người là Thái bình giáo đồ? Ất hẳn biết Đại Hiền lương sư?”

Hoàng Thiệu mắt lộ vẻ hoảng sợ, thất thanh nói: “Người...”

“Ta hỏi người, trước đây người tới Kim thành, sao lại cấu kết cùng với Hàn Toại, cùng nhau khởi sự?”

“Làm sao người biết?”

“Bây giờ là ta hỏi người, không phải người hỏi ta!”

Thái Ung hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, dụng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn Đồng Phi, nhìn Hoàng Thiệu, cuối cùng lại quay ra nhìn vào ánh mắt của thiếu niên bên cạnh.

“Ta lại hỏi người, Trung Thường Thị Phong Tư kia, cùng các người cấu kết phải không?”

Hoàng Thiệu chưa trả lời, nhưng trong mắt biểu lộ vẻ hoảng sợ, lại đủ để thuyết minh hết thảy. Đồng Phi không có hỏi lại, bởi vì tùy tùng sau khi lục soát xong, tiến đến báo cáo nói, không có kẻ nào sống sót. Có hay không có người sống cũng không còn trọng yếu, Hoàng Thiệu này, tất phải là nhân vật trọng yếu của Thái Bình giáo, biết được sự tình như vậy, cũng đã không để cho Đồng Phi thất vọng.

Mệnh tùy tùng giám sát chặt Hoàng Thiệu, Đồng Phi đang muốn mở miệng hỏi.

Thái Ung lại mở miệng trước, “Hiền chất, người sao biết, hắn là Thái Bình giáo đồ? Người làm sao biết được, Thái Bình giáo muốn khởi sự?”

Ngôn ngữ lúc này đã thân cận rất nhiều, từ “tiểu ca” đến “hiền chất”, từ ý nghĩa nào đó mà nói, thuyết minh Thái Ung đã tin tưởng Đồng Phi.

Đồng Phi âm thầm kêu khổ, chẳng lẽ lại nói là hấn bởi vì quay về quá khứ, biết là ắt hấn phát sinh khởi nghĩa của giặc khăn vàng

Do dự một chút, hấn nói: “Không dối gạt tiên sinh, mới năm trước, Thái Bình giáo từng truyền giáo tại Lâm Thao, ta lúc đó cảm thấy được bọn họ bụng dạ khó lường, cho nên muốn giải tán bọn chúng, cũng không nghĩ là bọn chúng phản kháng. Những người đó, đều là búi tóc rối tung, lấy khăn vàng quấn trán, cho nên... Từ đó ta hộ tống tỷ tỷ đi tới Kim thành trước, không nghĩ gặp phải Hàn Toại âm thầm hãm hại.”

Hấn đem chuyện gặp được ở Tây Lương nói một lần, nghe xong Thái Ung cùng với thiếu niên kia không ngừng hít lạnh, nhìn Đồng Phi với ánh mắt khác hẳn.

Cuối cùng, Đồng Phi nói: “Sau khi ta từ Kim thành về tới Lâm Thao, mới biết được triều đình đã bổ nhiệm Hàn Toại làm thái thú Kim thành, tây bộ Đô úy. Phụ thân khuyên ta không thể hành động theo cảm tình, nhưng ta lại không cam lòng. Những người thiện lương bị hàm oan mà chết, người làm ác lại tiêu dao tự tại, ta không cam lòng... cho nên ta sai người hỏi thăm tin tức, từ đó mới biết một vài chi tiết về Thái Bình giáo.”

Nghe rất hợp lý, không có gì sơ hở.

Thái Ung chần chờ một lát, đột nhiên đặt câu hỏi: “Hiền chất, người xem đại thể thiên hạ ngày nay sẽ như thế nào?”

Đồng Phi nhất thời choáng váng...

Đại thể thiên hạ, đại thể của thiên hạ cùng với hấn có cái rắm quan hệ? Hấn tự nhiên biết đại thể thiên hạ, chẳng lẽ là nói Đại Hấn bị tiêu vong ... nói ra, chỉ sợ Thái Ung cũng chẳng thêm nói hai lời, lập tức kéo hấn tới quan phủ vấn tội. Hấn điên rồi? Choáng váng? Nhưng Thái Ung hỏi ra lời này, tuy khó nhưng lại không phải không là một cái kỳ ngộ. Trả lời tốt, nói không chừng còn có thể được sự trợ giúp của Thái Ung.

Đồng Phi nghĩ nghĩ, nói: “Đại thể thiên hạ, Phi cũng không biết. Chỉ là Thái Bình giáo chính là một liều độc dược, sớm hay muộn sẽ tạo thành uy hiếp với triều đình. Nếu triều đình không sớm phòng bị cho kịp, chỉ sợ những người này sẽ trở thành con sâu làm rầu nồi canh, làm cho giang sơn rung chuyển.”

“Sẽ rung chuyển như thế nào?”

“... có lẽ sẽ làm triều đình suy sụp . Phi là một giới vũ phu, đối với việc này không rõ ràng cho lắm.”

Thái Ung thâm ý nhìn Đồng Phi một cái, “Hiền chất, người quả nhiên là rất cẩn thận... Ha ha, cùng phụ thân người giống nhau.”

“Phụ thân ta?”

“Phụ thân người họ Đồng ở Hà Đông, thân là cận giáo úy, Hà Đông Thái Thú, nói chuyện làm việc cũng phi thường cẩn thận. Kỳ thật, cái nguy của Thái Bình giáo, Ung cũng có thể cảm thấy, trong triều không ít chí sĩ hiểu biết đều có thể nhìn ra, chỉ tiếc Hoàng Thượng bị Hoạn Yên che mắt... Ung kỳ thật cũng rất kỳ quái, Hoạn Yên vì sao phải thay Thái Bình giáo nói chuyện? Hiện giờ, xem như đã biết đáp án.”

“Cái gì đáp án?” Đồng Phi nhin không được hỏi.

“Thái Bình giáo cùng với Hoạn Yên cấu kết, chuyện tình mưu đồ , chỉ sợ không nhỏ.”

Đồng Phi còn muốn thỉnh giáo, đột nhiên nghe bên ngoài tiếng người hô ngựa hý. Theo sát sau chỉ thấy Lưu Vọng, Đồng Thiết vội vàng đi vào.

“Hiền đệ, Bá Dê tiên sinh không có việc gì chứ?”

Thái Ung vừa thấy, không nhận biết người đang nói, nhin không được nhìn Đồng Phi .

Đồng Phi vội vàng giới thiệu nói: “Tiên sinh, đây là bằng hữu của ta sau khi rời Toánh Xuyên đã kết bạn, Lưu Vọng Lưu đại ca, cũng là người Trần lưu.”

“A... Đa tạ tráng sĩ đã lo lắng, Ung đều không có việc gì.”

Nào biết Lưu Vọng thấy được Thái Ung, không khỏi lệ nóng quanh tròng, cấp bách bước tới hai bước quỳ gối trước mặt Thái Ung, “Nghe tên tiên sinh đã lâu, Vọng chỉ hận mình xuất thân ti tiện, không thể nghe tiên sinh dạy bảo. Hôm nay có thể thấy tiên sinh, vọng cuộc đời này đủ rồi, cuộc đời này đủ rồi.”

Không nghĩ tới Lưu Vọng, còn có cá tính như vậy.

Đồng Phi biết Thái Ung rất có danh tiếng, lại là không nghĩ rằng, danh vọng đáng sợ đến như thế. Cùng với Lưu Vọng quen biết, thời gian tuy rằng không lâu, nhưng cũng biết người này là nông nhênh thành tính. Không ngờ nhìn thấy Thái Ung, phản ứng đến bậc này, thật sự là ngoài dự đoán mọi người.

Đồng thời lại không thể không cảm thán: Oai danh sĩ phu, quả nhiên là không giống bình thường.

Thái Ung vội vàng nâng Lưu Vọng, liên thanh nói: “Tráng sĩ xin đứng lên, tráng sĩ xin đứng lên...”

“Người đâu, đem vật phẩm của tiên sinh đưa lại đây.” Lưu Vọng hét lớn một tiếng, sau đó lại nhìn Thái Ung nói: “Vọng ở trên đường, thu thập được vật phẩm của tiên sinh, thế mới biết tiên sinh có nguy hiểm. Đáng tiếc Vọng không giống vũ dũng được như Đồng hiền đệ, cho nên chỉ có thể thu thập những thư từ rơi rớt trên sơn đạo... Đều ở trong này, thỉnh tiên sinh xem qua, có hay không thiếu cái gì?”

Thái Ung mừng rỡ, cũng không để ý gì tới lễ nghĩa, chạy tới phía trước xem xét.

Đồng Phi nhìn sắc trời, lại nhìn trạm dịch đã biến thành biển lửa, nhịn không được nói: “Tiên sinh, chúng ta hay là trước hết rời nơi này. Tìm một chỗ an toàn tha thò hàn huyên. Phi lo lắng, những kẻ đó tà tâm chưa dứt, lại quay đầu trở lại.”

Thiếu niên cũng đồng ý với đề nghị của Đồng Phi, “Lão sư, Đồng tráng sĩ nói không sai.”

Sở dĩ xưng Đồng Phi là tráng sĩ, bởi vì lúc này đây Đồng Phi còn chưa có công danh gì trong người, vẫn chỉ là một giới bạch đinh. Thái Ung vì mất rồi lại tìm thấy cho nên mừng như điên, tỉnh ngộ lại, liên tục gật đầu nói: “Hiền chất nói không sai, chúng ta tới Quán thành trước.”

Nói xong, Thái Ung nhịn không được nhìn thoáng qua đám cháy, lộ ra vẻ buồn bã.

“Chỉ tiếc đám tùy tùng của ta...”

Đúng vậy, những người đi theo Thái Ung, ngoại trừ thiếu niên này, tất cả đều đã táng thân trong biển lửa.

Tuy nói mạng người ti tiện, nhưng Thái Ung vẫn cảm thấy phi thường khổ sở. Đứng thẳng một lát sau, lúc này mới cùng với thiếu niên đi lên xe.

Đồng Thiết, Mã Tung mang theo ba mươi gã hầu cận ở phía trước mở đường.

Lưu Vọng thì ngồi trong xe ỷ chăm sóc cho Thái Ung. Đồng Phi cùng với hai mươi gã hầu cận của Thành gia tại phía sau áp trận, đoàn người trong bóng đêm, hướng phía Quán thành.

Trên đường, thiếu niên kia cùng với Đồng Phi giục ngựa đồng hành.

“Tại hạ Cổ Ung, tự Nguyên Thán, người Ngô quận, là đệ tử của lão sư.”

Đồng Phi vốn đang ung dung ở trên ngựa, nghe được thiếu niên mở miệng, suýt nữa té lộn cổ xuống dưới.

Phi thường, không ngờ là người phi thường!

Hắn mở to hai mắt nhìn thiếu niên kia, “Tiên sinh, tiên sinh chính là Cổ Ung Cổ Nguyên Thán?”

Không biết rằng, thiếu niên này so với hắn chỉ là lớn hơn hai tuổi. Mà từ “tiên sinh”, chỉ là cách xưng hô đối với những người tài học xuất chúng, cực kỳ nổi danh. Cổ Ung ngẩn ra, sau khi xác nhận rõ là Đồng Phi không phải đang đùa bỡn hắn, không khỏi cười nói: “Ung thực không dám nhận hai chữ “tiên sinh””

Cổ Ung, Cổ Ung...

Trong sách bình có đề cập qua người này, đó là người phi thường của Đông Ngô, Giang Đông vọng tộc.

Nếu như nói Thái Ung là danh nhân của mặt niên Đông Hán, thì Cổ Ung này có thể coi là người phi thường trong thời Tam Quốc. Đầu Đồng Phi có điểm tê tê, thâm nghĩ: Thật sự là vận khí tốt, không nghĩ tới ở chỗ này, có thể gặp được một người phi thường.

Đột nhiên nhớ tới một sự kiện, “Cổ...”

Đồng Phi không biết nên xưng hô đối phương như thế nào. Cổ Ung liền cười nói: “Hiền đệ chớ khách khí, người là ân nhân cứu mạng của Ung, không ngại cứ xưng tự của ta, Nguyên Thán.”

“Nguyên Thán huynh trưởng, Phi có một chuyện thỉnh giáo.”

Cổ Ung nói: “Chuyện gì?”

“Hôm tại Toánh Xuyên lúc gặp nhau, ta từng thấy bên cạnh tiên sinh còn có một người, như thế nào không thấy ? Chớ không phải là, vừa rồi xảy ra sự tình....?”

Cổ Ung ngẩn ra, chợt kịp phản ứng, cười ha ha.

“Hiền đệ nói , hửn là tiểu sư đệ của ta? Ha hử, yên tâm, hửn không có việc gì ... Phụng Hiếu vốn là người Toánh Xuyên, lão sư để hửn ở lại Toánh Xuyên phụng dưỡng song thân thuận tiện học tập. Bất quá nói thật, ý nghĩ và trí tuệ của tiểu sư đệ ta, nếu là theo lời nói của hửn, có thể... ai.. ân tình lần này của hiền đệ, tương lai ta chắc chắn chuyển cáo cho Phụng Hiếu, đa tạ.”

Phụng Hiếu, Phụng Hiếu, Phụng Hiếu...

Cái tên này như thế nào nghe quen tai như vậy?

Đồng Phi nơm nớp lo sợ hỏi: “Nguyên Thán huynh trưởng, tiểu sư đệ của ngài, gọi là gì?”

“A, hửn họ Quách, tên một chữ Gia, tự là Phụng Hiếu. Quách Gia Quách Phụng Hiếu... Hiền đệ, người làm sao vậy? Hiền đệ!”

Cổ Ung phát hiện, Đồng Phi ở trên ngựa hai mắt đăm đăm, thật lâu không nói gì.

Không khỏi trong lòng kỳ quái, tiểu sư đệ của ta kia thanh danh chẳng có, làm sao có uy lực như vậy, lại làm ặt mày của gã giống như ma vương này trắng bệch ra như thế, chẳng lẽ là choáng váng? Đấy nhẹ Đồng Phi, lúc này mới khiến Đồng Phi tỉnh táo lại.

“Uống, uống chết ta rồi!”

Đồng Phi dấm ngực rống lớn kêu: “Ta thật sự là có mắt không trông, không ngờ, không ngờ trở mắt nhìn thiên tài ở bên mình đi mất, hối, hối chết ta đi ...”

77. Chương 77: Mỗi Người Một Ngã

Quản Thành là một huyện nhỏ, bất quá bởi vì là giao giới với Dĩnh Thuỷ, hơn nữa lại gần Hà Nam Duẫn, cho nên cũng phi thường phồn hoa. Có dân cư gần bốn vạn, có rất nhiều khách thương lui tới, cho nên cũng rất náo nhiệt.

Trời vừa sáng, có một đội xa mã chạy nhanh vào trong Quản thành, đi tới huyện nha bấm báo, chỉ trong chốc lát chợt nghe một trận trống chiêng vang lên, theo sau là một người mặc trang phục huyện uỷ kích động chạy ra.

“Đệ tử cung nghênh lão sư đại giá quang lâm.”

Thái Ung từ trên xe bước xuống, tư thái đã khôi phục lại sự ung dung của ngày xưa.

“Ung là một giới thảo dân, làm sao mà phiên đại nhân đích thân đón chào?”

Đồng Phi đứng phía sau nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng hiện lên hai chữ: Dối trá, có đôi khi thánh nhân cũng phải bắt chước lễ nghi này, giống như Thái Ung, kỳ thật là một người rất hoà ái, rõ ràng là có thể cho xe đi thẳng vào, nhưng lại cố tình đợi huyện uỷ đi ra tiếp đón, miệng còn nói thảo dân thế này, thảo dân thế nọ....Nói dễ nghe cái này gọi là lễ nghi, nói khó nghe chính là khoe khoang.

Nhưng nếu Thái Ung không làm như thế thì chỉ sợ bị người bác bỏ. Dù sao làm danh sĩ đã mệt, hưởng hồ làm một danh sĩ mà cả trẻ em đều biết lại còn là Đố sư càng mệt hơn.

Cố Ung muốn nói chuyện với Thái Ung liền nhanh chóng chạy tới bên người Thái Ung. Cũng khó trách, trên đường đi, Đồng Phi không ngừng bám lấy Cố Ung mà hỏi: Người kia quả thật là Quách Gia? Người kia quả thật là Quách Phụng Hiếu? Bộ dạng giống như tẩu hoả nhập ma, đừng nói là Cố Ung mà ngay cả đám thân vệ cũng hoảng sợ.

Đã có người trong huyện nha an bài chỗ nghỉ cho đám người Đồng Phi.

Cho đến mãi buổi trưa, đến giờ cơm trưa thì Cố Ung mới cẩn thận đi vào phòng của Đồng Phi.

“Hiền đệ, lão sư ời.”

Đồng Phi vội vàng sửa sang quần áo đi ra ngoài, đi theo phía sau Cố Ung nhẹ giọng hỏi: “Nguyên Thán huynh trưởng, tiên sinh khoẻ không?”

“Ha hã, huyện uỷ nơi này từng được lão sư dạy bảo, cấp bậc lễ nghĩa thực ra cũng chu toàn, bắt quá lão sư vội vàng muốn về nhà, cho nên có sự việc muốn nói với hiền đệ, chủ yếu là về chuyện tình Thái bình giáo, người đến thì sẽ hiểu.”

Thái bình giáo?

Trong lòng Đồng Phi có chút kỳ quái: Chuyện này thì quan hệ gì tới ta? Cũng khó trách hẩn nghĩ như vậy, ở trong mắt Đồng Phi thì thấy nhiệm vụ của hẩn đã xong....Loạn khăn vàng có hay không bạo phát, thái bình giáo có làm phản hay không, đều đã có Thái Ung làm chủ, bằng vào uy vọng của lão thì chắc không phải chuyện khó. Suy nghĩ một lát thì đã đến ngoài phòng của Thái Ung.

Đồng Phi chợt dừng bước, sau đó theo Cố Ung bước vào trong phòng, trong phòng gồm có ba người, ngoại trừ Thái Ung còn có Lưu Vọng, mà người kia quả thực ngoài sự dự liệu của Đồng Phi, cứ nhiên là gã bị bắt Hoàng Thiệu.

Hoàng Thiệu đang quỳ trên mặt đất chứng kiến Đồng Phi đi vào, không khỏi theo bản năng thụt lùi ra sau.

Đồng Phi thực ra không quản Hoàng Thiệu, hướng đến chỗ Thái Ung thi lễ, rồi hỏi: “Tiên sinh tìm Phi qua có gì phân phó?”

“Hiền chất, người trước tiên ngồi xuống.”

Thái Ung xua tay, ý bảo hẩn ngồi xuống song song cùng với Cố Ung. Lưu vọng ngồi ở đối diện không khỏi hâm mộ nhìn Đồng Phi, làm cho Đồng Phi không khỏi có chút mặc danh kỳ diệu.

“Hiền chất, chỗ này của ta có ba phong thư, tất cả đều là về chuyện tình của thái bình giáo. Một phong, ta sẽ đem cho huyện uỷ trình báo Lạc Dương....Nhưng ta không thể khẳng định có hay không chuyển được tới tay hoàng thượng, một phong này cũng sẽ nhờ huyện uỷ đưa tới Lạc Dương, đến chỗ bạn tốt của ta, nhưng cũng giống nhau không thể xác định có tới hay không tới tay hoàng thượng. Còn phong cuối cùng, ta nghĩ sẽ nhờ vả hiền chất đưa cho lệnh tôn ở Hà Đông. Ta biết Đồng Hà đông kết giao rất rộng, nói không chừng có thể đưa được tới tay của hoàng thượng.”

Ngụ ý nói là: Ta biết Đồng Trác chẳng những đi lại với đại tướng quân, hơn nữa cũng đi lại rất gần với hoạn quan. Bất quá lời nói của Thái Ung mang theo sự thành khẩn, không có chút nào châm chọc hoặc khinh miệt.

Đồng Phi do dự một lát, liền đứng dậy tiếp nhận thư tín của Thái Ung.

“Phi lập tức phái người đem phong thư tới Hà đông giao cho phụ thân....”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, nếu bức thư này có thể gửi đến tay hoàng thượng thì Đồng hà đông sẽ trở thành công thần của giang sơn đại hán.”

Thái Ung thở phào một hơi, “Ung còn có một chuyện, chính là về Hoàng Thiệu, không biết xử trí thế nào?”

Đồng Phi quay đầu nhìn Hoàng Thiệu, “Việc này ...Phi tất nhiên là nghe theo phân phó của tiên sinh.”

Đôi mắt Hoàng Thiệu nhìn vào Thái Ung, trong ánh mắt mang theo vô hạn dự vọng muốn sống cùng với khải cầu. Thái Ung nhắm mắt trầm tư một lát, nhẹ giọng nói: “Hiền chất, Hoàng Thiệu tuy có hành vi đại nghịch bất đạo, nhưng cũng không phải là loại người không hiểu lý lẽ, vừa rồi hẳn rất thành khẩn đem chuyện tình thái bình đạo nói ra, ta nghĩ...Buông tha hẳn, không biết ý của hiền chất thế nào?”

Ánh mắt Đồng Phi không tự chủ được híp lại, nhìn chằm chằm Hoàng Thiệu một lúc lâu. Làm cho Hoàng Thiệu sợ tới mức trên trán chảy mồ hôi lạnh, cổ cảm thấy nóng, lưỡi cảm thấy khô, trong cổ họng giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

“Tiên sinh muốn thả thì theo ý tiên sinh vậy, thả hẳn thôi.”

“Nhưng nếu thả hẳn, hẳn lại trở về thái bình giáo làm chuyện xằng bậy thì làm sao bây giờ?”

“Hay là hiện tại giết hẳn cho rồi...”

Hoàng Thiệu đánh một cái rùng mình, ánh mắt chuyển qua người Thái Ung. Thái Ung nở nụ cười, “Hiền chất, nhưng ta vừa mới nói, muốn tha hẳn một mạng.”

Đồng Phi ngạc nhiên nhìn Thái Ung, thầm nghĩ: lão nhân ngươi muốn chơi ta phải không?

Thái Ung nói: “Nguyên Thán, ngươi mang Hoàng Thiệu đi xuống, ta có lời muốn nói với Đồng hiền chất.”

Cổ Ung vang một tiếng, sau đó kéo Hoàng Thiệu đi ra ngoài, Hoàng Thiệu vừa đi vừa ngoảnh mặt lại nhìn Thái Ung, trong ánh mắt mang theo vô hạn sự khẩn cầu.

“Vọng hiền chất, ngươi cũng lưu lại.”

Lưu Vọng chuẩn bị đi ra ngoài, lại bị Thái Ung giữ lại, hẳn cùng đứng chung một chỗ với Đồng Phi, trong lòng mờ mịt, không biết trong hồ lô của Thái Ung bán thuốc gì.

Thái Ung trầm ngâm một lúc rồi nói: “Hiền chất, luận tội danh thì Hoàng Thiệu đáng chết vạn lần, nhưng ta đàm luận với hẳn trong chốc lát, phát hiện người này cũng có chút kiến thức, chỉ tiếc hẳn xuất thân ty tiện, tuy có bản lĩnh nhưng không được thưởng thức, nếu thả hẳn rồi đi ta lo lắng hẳn sẽ quay lại hỗ trợ thái bình giáo, nếu như vậy thì Ung trăm chết cũng không hết tội.”

Đồng Phi đã hiểu ra đôi chút môn đạo, do dự nói: “Y của tiên sinh là...”

Thái Ung mỉm cười gật đầu, “Hiền chất quả nhiên thông minh, ta nghĩ hiền chất là người của mình cho nên cũng không có gì khách khí...Đồng Hà Đông tuy là Thái thú hà đông, Ty hầu giáo uý, nhìn qua thì địa vị cao, quyền cũng lớn, nhưng không được sĩ phu tiếp nhận, nếu hiền chất muốn chào mời nhân tài thì chỉ sợ ở phương diện này rất khó khăn, trừ phi Đồng hà đông giống như Đại tướng quân thì có lẽ còn chút hy vọng, nếu không, muốn được sĩ phu thừa nhận, khó! Khó! Khó!”

Thái Ung liên tiếp nói ba từ khó liền đem trong lòng Đồng Phi trở nên lạnh lẽo.

Mặc dù đã biết tình huống như thế, nhưng trong lòng còn có chút ôm hy vọng, nhưng lần này nghe Thái Ung nói thì hoàn toàn triệt tiêu ý niệm trong đầu. Cúi đầu thật lâu, Đồng Phi cũng không nói gì.

Thái Ung cũng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt thương xót nhìn Đồng Phi.

Lưu Vọng vỗ vỗ bả vai Đồng Phi, “Huynh đệ, ngươi không cần chán nản, hôm qua không phải đã nói hay sao, cũng không phải không có người sao?”

Đồng Phi ngẩng đầu, cố gắng bình tĩnh, “Huynh trưởng không cần lo lắng, ta không sao.” Nói xong, quay đầu nhìn Thái Ung nói: “Vậy tiên sinh thì sao? Tiên sinh có để mất bả phụ này không?”

Thái Ung nở nụ cười, “Hiền chất, Ung mặc dù là có chút danh tiếng, nhưng không thuộc loại người cổ hủ, nếu không có hiền chất cứu giúp thì Ung cho dù xuất thân cao quý thì bây giờ cũng trở thành một khối tử

thì, việc cao quý ti tiện này không cần nhắc lại, hiền chất có hạo nhiên chính khí, ý chí hơn người, mặc dù xuất thân hèn hạ thì thế nào? Ung nếu có chút khinh thị thì hôm nay sẽ không nói chuyện với hiền chất.”

Đồng Phi khom người sâu xuống, “Đa tạ tiên sinh.”

“Lúc này hiền chất chưa được sĩ phu thừa nhận thì không ngại hãy dùng hàn môn chi sĩ, Hoàng Thiệu kia cũng có chút kiến thức. không bằng để hắn đi theo hiền chất, nói không chừng tương lai có thể kiếm được cái xuất thân, mà đối với hiền chất cũng có người giúp đỡ.”

Đồng Phi suy nghĩ một lát, “Phi quả thực không dị nghị gì, nhưng không biết Hoàng Thiệu...”

“Ha hả, việc này hiền chất an tâm, lão phu sẽ khuyên bảo hắn.” Thái Ung giống như giải quyết được tâm sự cho nên thần thái có chút thoải mái hơn, lão xua tay cho Lưu Vọng cùng với Đồng Phi ngồi xuống, “Vọng hiền chất, ta với ngươi là đồng hương, lão phu xem thấy ngươi cũng có chút cầu học, lần này lão phu về Ngũ Thành, hiền chất nếu có thời gian thì không ngại đến chỗ ta một thời gian.”

Lưu Vọng nghe được vui mừng không xiết.

“Vọng cầu còn không được.”

Đồng Phi đột nhiên xen vào hỏi: “Tiên sinh, ngài khi nào thì khởi hành?”

“Xế chiều hôm nay ta sẽ khởi hành.”

Đồng Phi do dự một lát rồi nói: “Tiên sinh, Phi lo lắng mười phường thị chưa chết tâm, thái bình giáo đồ không chừng còn có thể quấy rầy, nếu tiên sinh không chê thì Phi nguyện tự đề cử mình, hộ tống tiên sinh về nhà, không biết tiên sinh có bằng lòng hay không?”

Không đợi Thái Ung trả lời thì Lưu Vọng luôn xưng đúng, “Lời này của hiền đệ nói không sai, tiên sinh, từ Quần thành đến Ngũ thành thì còn có rất nhiều nơi hiểm yếu, Đồng hiền đệ vũ dũng hơn người, tùy tùng lại dũng mạnh, mạnh hơn quan quân không biết bao nhiêu lần, không bằng để hắn hộ tống ngài một đoạn đường....Vọng nếu không có sự việc thì nhất định đưa tiên sinh một đoạn đường. Đáng tiếc.....Hôm nay Đồng Hiền đệ thay Vọng hộ tống, Vọng cũng an tâm phần nào.”

Thái Ung chau mày, “Nhưng là như vậy thì sẽ phiền toái hiền chất!”

“Không phiền toái, không phiền toái.” Đồng Phi cười nói: “Phi cũng muốn nán lại một thời gian để nghe tiên sinh dạy dỗ.”

“Một khi đã như vậy thì đánh phải làm cho hiền chất vất vả một chuyến vậy.”

Thái Ung đáp ứng làm cho Đồng Phi cao hứng vạn phần, hắn lập tức cùng với Lưu Vọng lập tức xuất môn nhanh chóng thu thập hành lý, đột nhiên nhớ tới một việc, liền nói với Lưu Vọng: “Huynh trưởng, đệ vốn muốn đi cùng với huynh trưởng, nhưng không nghĩ tới....Phi đành phải thất ước.”

Lưu Vọng nói: “Hiền đệ không thể nói như vậy, Bá Dê tiên sinh là danh sĩ được thiên hạ kính trọng, người có thể hộ tống lão nhân gia là phúc khí của người, ta là ca ca chỉ có thể mừng cho người, thật sự nếu không phải ta rời nhà lâu ngày, nếu không phải sợ người nhà lo lắng thì ta cũng muốn cùng người hộ tống tiên sinh. Hơn nữa, Ngũ Thành cách chỗ ta không đến hai ngày thời gian, chờ ta về dàn xếp việc trong nhà, khoảng bảy tám ngày sau thì ta sẽ đến Ngũ thành gặp hiền đệ. Ha hả, đến lúc đó ta sẽ mang theo huynh đệ Điển Vi, để cho tiên sinh đánh giá, hai người các người ai mới là đệ nhất thiên hạ.”

Đệ nhất thiên hạ, tất nhiên là xấu nhất thiên hạ. Nếu người khác nói những lời này thì Đồng Phi tất nhiên là sẽ tức giận. Nhưng Lưu Vọng nói những lời này làm cho hắn cực kỳ cao hứng, lập tức gật đầu nói: “Ta ở Ngũ thành chờ đợi huynh trưởng đến.”

78. Chương 78: Đường Đi Gập Ghềnh

Đồng Phi cũng chưa từ bỏ ý đồ, tuy rằng hắn biết rằng sự khả thi không lớn, nhưng vẫn nhịn không được muốn thử một lần. Dù sao cơ hội không phải mỗi ngày đều xuất hiện, giống như Cố Ung vậy, tương lai là ngư nhân(người giỏi, người mạnh) lại là Đồng Phi không thể thường xuyên gặp được, trên đường đi đến ngư thành, Đồng Phi cố gắng nói chuyện với Cố Ung, trong lời nói có ý muốn chiêu lãm Cố Ung.

Xuất thân của Cố Ung rất tốt, là một trong những gia tộc lớn nhất ở Giang Đông. Nhưng vài năm trước tựa hồ là ở giang đông gây hoạ, cho nên trốn tới Lạc Dương, sau đó được người giới thiệu bái làm môn hạ của Thái Ung.

Hiện giờ tai hoạ ở giang đông đã trừ, mà niên kỷ của Cố Ung cũng đã lớn, người trong nhà lại cố gắng liên hệ với quan viên địa phương đề cử làm quan. Việc đầu tiên của Cố Ung là đưa Thái Ung về nhà, sau đó mới về gia tộc nhậm chức.

Những câu nói của Đồng Phi có thể nói là rất mờ昧 và khó hiểu, nhưng Cố Ung là ai? Tất nhiên là hiểu ý tứ trong những lời nói của Đồng Phi.

“A Sứ huynh đệ!”

Cố Ung cùng với Đồng Phi xem như là quen thuộc, cách xưng hô có vẻ tùy ý rất nhiều, mà Đồng Phi lại chưa có tên tự cho nên Cố Ung gọi thẳng nhũ danh của hắn, xem như là một loại tán thành đối với Đồng Phi, đương nhiên Đồng Phi cũng rất cao hứng.

Cố Ung nói: “Tâm ý của ngươi không phải Ung không rõ, lại nói tiếp, bá phụ hiện giờ thân ở địa vị cao, tay cầm trọng binh, ở triều đình cũng rất có thân phận...Ngươi cũng biết, Ung xuất thân là đại gia tộc, một quyết định của Ung tất nhiên là phải lo lắng cho ích lợi của gia tộc, bá phụ tuy rằng chức cao nhưng lại không thể làm cho gia tộc của Ung đạt được lãi lớn.”

Lời nói này phi thường rõ ràng, Đồng Phi cực kỳ âm đạm, Ý tứ của Cố Ung nói là: Lão tử của ngươi tuy rằng quan chức cao, bất quá trong các gia tộc thì cái gì cũng không phải, nếu muốn ta nguyện trung thành với ngươi, cũng không khó. Đầu tiên là phụ thân ngươi phải được gia tộc ta tán thành, đồng thời còn phải mang đến đủ lợi ích cho gia tộc ta. Nếu không, cho dù ngươi là đại tướng quân, ta và gia tộc của ta cũng không cần để ý đến ngươi.

Đồng Phi gượng cười một tiếng, “Đa tạ huynh trưởng chỉ điểm.”

Nói xong, hắn nhịn không được quay về phía sau, chỉ thấy Hoàng Thiệu đang giục ngựa đi theo phía sau Đồng Thiết, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì.

Đồng Phi còn chưa phát hiện Hoàng Thiệu có gì đặc biệt lợi hại, sở dĩ thu lưu hắn là vì mặt mũi của Thái Ung, có lẽ Hoàng Thiệu thật sự có chút bản sự, nếu cùng so sánh với tương lai ngư nhân là Cố Ung chắc chênh lệch cũng sẽ không nhỏ. Một loại cảm giác mất mát trong lòng dâng lên.

Cố Ung thở dài, “A Sứ huynh đệ, Ung không biết vì sao ngươi lại coi trọng ta, nhưng Ung cũng phi thường cảm kích. Lão sư từng nói qua, ở trong hàn môn ngoại hồ tàng long. Hoàng Thiệu kia....Có lẽ thật sự sẽ giúp đỡ được cho ngươi, còn nữa, tiểu sư đệ của ta, tạm thời xin A Sứ huynh đệ không cần quấy rầy hắn, bài vở của Phụng Hiếu đúng là thời khắc mấu chốt, nếu mạo muội tìm hắn chỉ sợ tăng thêm cho hắn gánh nặng, ngày khác nếu có duyên, các ngươi nhất định sẽ gặp nhau.

Đồng Phi như thế nào lại nghe không ra ẩn ý trong lời nói của Cố Ung, rõ ràng là nhìn hắn không tốt, hơn nữa lại không xem trọng gia tộc sau lưng hắn.

“Phi nhớ kỹ!”

Nói xong, chân của hắn thúc nhẹ vào bụng ngựa, tượng long chợt tăng tốc chạy tới đội ngũ phía trước.

Cố Ung nhìn bóng dáng của Đồng Phi nhẹ thở dài một hơi, đợi cho Đồng Thiết cùng Hoàng Thiệu mang đội ngũ đi lên phía trước, hắn mới cho ngựa đi chậm lại, đi đến bên cạnh xe ỷ, ở trên ngựa khom người, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Lão sư.”

Màn che được kéo lên, lộ ra khuôn mặt của Thái Ung.

“Nguyên Thán, người xem người này thế nào?”

“Cổ Ung suy nghĩ một lát, A Sư huynh đệ mặc dù tướng mạo xấu xí, nhưng tính cách lại hào sảng, có thần cùng với khí, rất có phong phạm, nếu hần là đệ tử của lão sư, hoặc là một đại thể tộc ở Giang Đông thì đệ tử chắc chắn đi theo. Nhưng mà... Vấn đề lớn nhất của A Sư huynh đệ là không có dã tâm, đệ tử mặc dù đối với hần có chút tán thưởng, nhưng còn chưa đủ để đem gia tộc phó thác.”

“Thái Ung cười nói, Có lẽ hần không có dã tâm, hoặc là chưa đến lúc ấy...Thôi, người với người đều là một chữ duyên, nếu Nguyên Thán nói như vậy thì trong lòng đã quyết, việc này không cần nhắc lại, Nguyên Thán sau khi về nhà thì có kế hoạch gì?”

“Đệ tử hy vọng có thể đi lịch lãm một thời gian, cố gắng ổn định trụ cột, đem những đạo lý mà mấy năm nay lão sư dạy cho đệ tử tìm hiểu cho rõ ràng hơn.

“Nguyên Thán có tính toán như thế cũng tốt, chim ưng rốt cục cũng phải lớn lên cùng vật lộn với trời cao, hiện giờ đúng là thời cơ tốt.”

Thái Ung nói xong đem rèm che buông xuống, hai thầy trò không hề nói chuyện với nhau, đoàn xe chạy nhanh trên quan đạo, càng đi càng xa.

Ngũ thành thời cổ đại là nơi chặn thả rất phát triển. Đất đai rộng lớn, thổ địa phì nhiêu, bèo rong um tùm, nơi này ở nhiều năm trước chính là mục trường tốt nhất trung nguyên, nhưng do nông canh càng ngày càng phát triển, mà mọi người lại chỉ chăm chú vào nông canh, dần dần bỏ quên du mục, biến thành Ngũ thành hôm nay.

Thái gia là đại gia tộc ở Ngũ thành, có nhiều thế hệ thư hương, thanh danh hiển hách. Mà hiện giờ, Thái gia mấy trăm năm lại tạo ra danh sĩ Thái ung, hôm nay Thái Ung trở lại, tất nhiên cũng rất được dân bản xứ nghênh đón. Không chỉ về vẹn là quan nhân, còn có rất nhiều nhân vật nổi tiếng đều ở ngoài Ngũ thành nghênh đón.

Thái Ung lúc trước là nổi danh ngạo khí, nhưng trải qua nhiều thăng trầm của quan trường, sau này cũng hiểu được sự hoà hợp với mọi người. Cho nên đã sớm bước xuống xe, cùng tiến lên nói chuyện với đám người nghênh đón.

Một phen trò chuyện này với nhau, tất nhiên là về phong hoa tuyết nguyệt, Thái Ung đã về Thái gia đã ba ngày, nhưng lại không có thời gian sắp xếp thư từ, càng không cần phải nói đến tiếp đón đám người Đồng Phi, cả ngày đều bị vô số xã giao quấn lấy.

Đồng Phi cũng không sót ruột.

Thái Ung mấy năm trước vừa mới tang thê, còn có một nữ nhi, năm ngoài nữ nhi xuất giá, trong nhà cũng vắng vẻ không có người nào. Ngoại trừ nhóm gia phó cùng với nô tỳ ở phía ngoài trạch viện, mà địa vị của Đồng Phi cũng có chút đặc biệt, ngay khi vừa về đến nhà, việc đầu tiên Thái Ung là nói với đám nô bộc trong nhà : Lúc ta không có ở nhà, nếu có việc gì thì hướng về Đồng hiền chất bẩm báo.

Nghiêm nhiên trở thành Thái gia chủ nhân, làm cho Đồng Phi đỡ khóc đỡ cười.

Đồng Phi cũng không đi tham gia xã giao với Thái ung, xã giao suốt ngày chỉ đánh đàn, ngâm thi, làm phú cùng với chính trị, mà những thứ này hần cũng không biết. Thái Ung có lúc còn vì Đồng Phi đánh lên một khúc nhạc, nhưng đối với Đồng Phi mà nói thì quả thật không khác gì đàn gảy tai trâu. Cho nên đi một lần rồi hần kiên quyết không đi. Đương nhiên hành vi của Đồng Phi ở trong mắt chúng sĩ không hề nghi ngờ là cực kỳ thô bỉ, hơn nữa tướng mạo của hần rất xấu cũng làm cho người ta có cảm giác mất hứng. Đồng Phi không đi càng làm cho bọn họ cao hứng, lôi kéo Thái ung không chịu cho lão về nhà.

Trong lúc rảnh rỗi thì Đồng Phi giúp Thái Ung sửa chữ xe ỷ, cùng với sắp xếp thư từ. Mà đồng thư từ này cũng nặng mấy trăm cân, nếu muốn sắp xếp cũng là việc phi thường gian khổ, ít nhất đối với Đồng Phi mà nói là phi thường gian khổ, mà tác dụng của Hoàng Thiệu lúc này mới hiển lộ ra. Hần sắp xem thư từ rất có trình tự, gia nô không biết chữ không quan hệ, hần đều an bài rất tốt. Đồng Phi cũng phi thường mừng rỡ, hần biết nếu mình qua sắp xếp thì càng thêm phiền, cho nên chỉ đứng bên cạnh quan sát Hoàng Thiệu.

Một ngày, hai ngày.....Đồng Phi cùng với Hoàng Thiệu cũng không nói chuyện với nhau, nhưng lại phát hiện thấy người này rất có cách quản lý, chuyện phức tạp thì hẳn có thể nghĩ ra ngay ứng đối chi sách đơn giản nhất. Tương đối mà nói thì mưu hoa và bố cục của Hoàng Thiệu cũng có chút kém.

Đã hiểu biết đại khái về Hoàng Thiệu, Đồng Phi cũng cảm giác rất vui vẻ, có đôi lúc còn chủ động nói chuyện với Hoàng Thiệu, làm cho gã danh sĩ xuất thân nghèo túng từ hàn môn nhất thời rất cảm kích, tới ngày thứ ba thì thư từ đều đã sửa sang xong. Hoàng Thiệu nhân cơ hội này, từ trong tàng thư của Thái Ung lấy ra một bộ trong Ngũ kinh> Chăm chú đọc. Mà Đồng Phi thì sao, sau khi luyện võ xong thì ôm một quyển > cố gắng đọc.

Vào ngày thứ tư thì Cố Ung cáo từ rời đi. Đồng Phi đại diện Thái Ung đưa Cố Ung ra khỏi Ngũ thành, lúc chia tay lưu luyến không rời.

Thanh danh lúc này của Cố Ung cũng chưa hiển hách, thậm chí còn chưa thoát khỏi bóng dáng thiếu niên. Thấy Đồng Phi nặng tình như vậy, hẳn cũng phi thường cảm động, nếu không còn phải vì gia tộc thì hẳn quả thật rất muốn lưu lại, vì Đồng Phi bày mưu tính kế một phen.

“A Sư huynh đệ, hôm nay từ biệt không biết khi nào gặp lại....Ung có một lời nguyện nói cho hiền đệ. Bá phụ tuy chức cao nhưng lại xuất thân thô鄙, cho nên không được sĩ phu đón nhận, ba phụ lại là Thái thú Hà đông còn chấp chưởng Ty hầu giáo úy....Sớm hay muộn thì sẽ có người đổ kỵ. Hiền đệ, Đồng thị một môn nếu muốn nổi bật thì gia tộc cũng phải cực kỳ vững chắc.”

Đồng Phi gật gù đầu. Hồi tưởng trong bình thư thì quả thật Đồng gia cũng có kết quả như thế. Đồng Trác cả đời vất vả, có thể nói là cả đời trải qua cực kỳ khó khăn. Trong bình thư có viết, Đồng Trác bị giặc khản vàng đánh bại suýt nữa đánh mất chức quan, sau này lại mang binh nhập kinh, lại bị nghìn người chỉ trích. Một gia tộc nếu muốn quật khởi, quả nhiên cần phải có độ vững chắc.

“Nguyên Thán huynh trưởng, có thể có hoá giải chi sách không?”

Cố Ung nói: “Huynh mặc dù bất tài, nhưng nguyện ra hiến kế cho hiền đệ. Hiền đệ bây giờ ở Tây lương đã nổi danh vũ dũng, mà Đồng thị tại Tây Lương cũng đã là đại gia tộc, nếu có nguy hiểm thì tạm thời lánh ở Tây Lương....Nếu Tây Lương không thể lưu thì hãy mưu đồ Tây Vực.Tóm lại, kế của ta trong đó còn có một tự “ Nhẫn”.

Đồng Phi suy nghĩ thật lâu, lẩm bẩm nói: “Lùi một bước trời cao biển rộng sao?”

Cố Ung nghe vậy không khỏi ngẩn ra, ngạc nhiên chăm chú nhìn Đồng Phi, đột nhiên cười nói: “ Hiền đệ nói những lời này, đại thiện!”

Đại thiện? Đồng Phi trong lòng không ngừng cười khổ.

Nhẫn , nhẫn, nhẫn....

Nhưng nhẫn là dễ lắm sao? Tính tình của Lão tử Đồng Trác há có thể dùng chữ “ Nhẫn” mà hoá giải?Bất quá Cố Ung nói như vậy cũng đích thực có kiến giải, nào bộ Đồng Phi bắt đầu vận chuyển, bắt đầu tính toán.

Cố Ung nhìn xem sắc trời, nắm tay Đồng Phi nói: “Hiền đệ, sắc trời không còn sớm, ta bây giờ còn phải khởi hành, ngày khác nếu có duyên thì tự nhiên sẽ tái kiến.”

“Nguyên Thán huynh trưởng, tiền đồ gặp ghềnh, mong rằng huynh trưởng trân trọng!”

“Trân trọng!”

Cố Ung nói xong liền phi thân lên ngựa. Từ phương xa còn vang lại tiếng ca của Cố Ung.

Chứng kiến bóng dáng Cố ung biến mất ở quan đạo, Đồng Phi lúc này mới thở dài một hơi.

“Chúng ta trở về thôi!”

Hắn sải bước chiến mã, nhện không được lại hướng về phía xa nhìn thoáng qua, sau đó lại nhìn về phía Đồng Thiết cùng với Hoàng Thiệu.

Tiền đồ gặp ghềnh a....

Đây không vẻ vụn là lời khen tặng đối với Cố Ung, kỳ thật cũng đối với mình một loại nhắc nhở. Trần trong đi huynh trưởng....Ta và người đều phải cố gắng, nếu ngày sau Đồng Phi có điều thành tựu thì tất nhiên đáng môn bá phẩm. Nguyên Thán huynh trưởng, nhiều hơn bảo trọng!

79. Chương 79: Lý Nho Chi Mưu

Quang Hoà tháng mười, năm thứ ba ở Hà Đông.

Tinh thần Lý Nho toả sáng hướng về phía Thái thú phủ đi tới, tâm tình của hắn cực kỳ thư sướng. Thê tử đi tới làm cho những ngày buồn khổ của hắn rời xa. Nhớ ngày đó, Đồng Viện ở Lâm Thao, tuy hắn có gia cũng như không có. Muốn cùng đồng nghiệp đi phong hoa tuyết nguyệt nhưng lại sợ Đồng Trác biết được, lại sợ rơi vào trong tai của Đồng Viện, đó là tự huỷ tương lai của hắn a. Hồi tưởng lại những ngày gian khổ, quả thật đúng là gian nan.

Hiện giờ thê tử đã đến, tuy rằng như trước vẫn điều ngoa, nhưng theo năm tháng tuổi càng ngày càng lớn, đặc biệt do đại tỷ mất đi làm cho Đồng Viện thay đổi không ít, nàng giống như thay đổi tính, càng biết lưu luyến những gì đang có.

Gia có kiều thê, cho nên đến nơi phong hoa tuyết nguyệt làm cái gì? Nghĩ tới phong tình của kiều thê, bàn chân của Lý Nho giống như đắm bông, người cứ phiêu phiêu, giống như đang bay.

Vừa vào Thái thú phủ thì thấy tiếng cười của Đồng Trác vang lên sắc súa.

Lý Nho ngăn ra: Đã xảy ra chuyện gì mà cứ nhiên lão đại nhân cười thoải mái như vậy? Hắn đi vào đại sảnh thì thấy Đồng Mân, Đồng Hoàng, còn có Đồng Phu nhân ngồi ở bên trong, Đồng Trác ngồi phía sau trường án, khuôn mặt đầy sự hớn hở.

Đồng Mân nhìn qua rất kích động, Đồng Phu nhân lại mang trên khuôn mặt niềm tự hào. Mà Đồng Hoàng cho dù cực lực che dấu, nhưng không thể nào che dấu sự ghen tỵ trong nội tâm của hắn. Bất quá hắn còn cố gắng tươi cười, nhưng nụ cười muốn khó coi bao nhiêu thì khó coi bấy nhiêu.

Tất cả đều là người một nhà cho nên quy củ cũng không nhiều lắm.

Lý Nho chấp ta cười cười hỏi: “Nhạc phụ, có sự tình gì mà làm cho ngài vui vẻ như vậy?”

“Vui quá mức, vui quá mức!”

Đồng Trác đưa tay lên trường án, cầm lên một phong thư, “A Sữu phái người truyền tin đến đây.”

“A Sữu phái người truyền tin?”

Lý Nho ngăn ra, nhưng xuất phát từ thói quen, cẩn thận hỏi: “Là ai đưa thư tới? Có tin cậy được hay không?”

“Tin cậy, đương nhiên là tin cậy!”

Đồng Trác cười nói: “Là thủ hạ của A Sữu, mà người này nương của người cũng cũng biết, người này gọi là Mã Tung, nghe nói là lúc A Sữu ở Kim thành thu phục, hơn nữa là đồng hương với Văn Khai. Nương của người đã xác định qua, lúc này hắn đang ở phía dưới nghỉ ngơi. Đúng rồi, A Sữu còn đưa cho Mã Tung mang theo một ít lễ vật, nói là đưa cho Viện nhi, trong chốc lát người trở về, thuận tiện mang về cho Viện nhi.”

Lý Nho lúc này mới yên tâm: “Tiểu tử tất nhiên là tuân mệnh... A Sữu mang đến tin tức gì tốt mà ngài vui vẻ như thế?”

Đồng Trác đem lá thư cho Lý Nho, Lý Nho cẩn thận mở ra, nhìn lướt qua một lúc mới đột nhiên ngừng đầu.

“Phụ thân, đây không phải là bút tích của A Sữu...”

“Đương nhiên không phải của A Sữu, người xem lạc khoản (tên người viết thư) phía dưới xem.”

Lý Nho lúc này mới để ý đến lạc khoản có viết Phi Bạch tuyệt luân bốn chữ, hẳn đầu tiên là ngắt ra, trong đầu lập tức dần hiện ra một người. Hắn lại cẩn thận đọc lại nội dung thư một lần nữa, lúc này mới thất thanh kêu lên: “Đây, đây cứ nhiên là thư của Thái Bá Dê tiên sinh?”

“Đúng là của Thái Bá Dê.”

Đầu của Lý Nho có điểm choáng váng. Thái Bá Dê, cứ nhiên là Thái Bá Dê? Thái Bá Dê là ai? Đây chính là nhân vật được sĩ tử trong thiên hạ tôn sùng, cùng với Trịnh Huyền được xưng là Kinh học nhị tông sư. Đừng nhìn thấy Lý Nho xưa nay đối với danh sĩ không để vào mắt, nhưng đối với Thái Ung thì hẳn phát ra từ nội tâm tôn kính, thậm chí khi thời điểm Thái Ung soạn ra phi bạch thù thì hẳn cũng đã dùng đến một thời gian. Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, phong thư trên tay đúng là của Thái Ung tự tay viết, đúng là người mà hắn tôn kính nhất viết, sau một thời gian không kiểm chế được, hắn cầm thư trong tay lại run rẩy không ngừng, qua hơn nửa ngày cũng không nói được câu nào.

“A Sữu không hổ là con trai của Đồng Trác ta, vừa mới ra khỏi cửa thì đã được Thái tiên sinh ưu ái, tốt, thật sự rất tốt.”

Đồng Trác luôn miệng xưng tốt, rung đùi đắc ý, thoải mái cười to, thậm chí không để ý đến người bên cạnh.

Đồng Phu nhân cười nói: “Nhìn chàng mừng rỡ thành cái bộ dạng gì? A Sữu được Thái Bá Dê tiên sinh ưu ái thì cùng với chàng có quan hệ gì, ở Hà Đông kinh doanh nhiều như vậy còn không ra cái gì? Ta thấy đây là A Quyên ở hoàng tuyền bảo hộ A Sữu mới đúng.”

Đồng Trác tuy xấu hổ, nhưng vì xuất phát từ nội tâm kính trọng phu nhân cho nên liên tục gật đầu.

“Đúng vậy, đúng vậy, chính là như thế....Thúc Dĩnh, người phái người truyền tin cho Hào Phóng, nói hẳn đem phần mộ A Quyên tu sửa một lần. Đúng rồi, nói với hắn truyền tin cho nương, nói với nương là A Sữu được Thái đại sư ưu ái, nương tất nhiên là vui vẻ.”

“Vâng!”

Ánh mắt Đồng Hoàng giống như phun ra lửa, sự ghen tỵ trong lòng khó mà biểu đạt ra. Đồng Phi được xem trọng thì đại biểu cho hắn càng ngày càng mất đi ưu thế, tuy rằng Đồng Trác vẫn như trước đối với hắn quan ái, nhưng trong tâm lại bắt đầu hướng về Đồng Phi, việc này đối với Đồng Hoàng từ nhỏ được cưng chiều mà nói, hẳn làm thế nào mà tiếp thụ?

A Sữu, A Sữu.... Chết tiệt gã sữu quỷ, hắn có cái gì tốt? Cứ nhiên có loại vận khí như vậy, sớm hay muộn ta muốn nhìn xem người còn vận khí như thế nữa không!

Lúc này Lý Nho cũng bắt đầu phản ứng.

“Nhạc phụ, sự việc trong thư của Bá Dê tiên sinh ngài thấy thế nào?”

Đồng Trác thu hồi nụ cười trên mặt, “Văn chính, ta cho người tìm người là vì chuyện này, chiếu theo lời của Bá Dê tiên sinh thì thái bình giáo có lòng muốn dạ thú, kế hoạch của chúng ta có phải hay không có thể bắt đầu rồi? Còn có, quân cờ kia tình huống như thế nào? Gần đây có từng đưa tin không?”

Vừa nói đến chính sự, Đồng Phu nhân lập tức đứng dậy.

“A Tú, người theo ta đi mang giúp mấy thứ đến cho tứ muội một chuyến đi sao...Văn Chính, lễ vật của A Sữu ta sẽ mang đến cho tứ muội?”

“Làm phiền nhạc mẫu đại nhân.”

Đồng Hoàng không muốn đi, đây tuyệt đối là cơ hội tốt để đánh vào trung tâm của Đồng Thị. Nhưng thoát nhìn, bất kể Đồng Trác, Đồng Phu nhân, Đồng Mân hay Lý Nho đều chưa có ý tiếp nhận hắn vào trung tâm của Đồng thị.

Trong lòng hắn đại hận nhưng không thể chậm trễ, theo Đồng Phu nhân đại ra đại sảnh, lúc đi ra cửa, không cam lòng quay đầu nhìn về phía Đồng Trác, nhưng làm cho Đồng Hoàng thất vọng chính là Đồng Trác cũng không có chú ý đến hắn. Bất quá Đồng Trác không chú ý nhưng không có nghĩa là người khác không chú ý.

Lý Nho cảm thấy được Đồng Hoàng trong mắt toé ra sự oán hận, đợi cho Đồng Phu nhân mang theo Đồng Hoàng rời đi, không khỏi do dự nói: “Nhạc phụ, A Tú gần đây có điểm không đúng, ngài phải lưu ý một chút.”

Lời này Lý Nho vừa nói ra, nhưng trong lòng có chút không yên, cho tới nay Đồng Hoàng cùng với Đồng Phi đang tranh giành, không biết Đồng Trác trăm năm thì Đồng Gia sẽ thuộc về ai? Vì chuyện này Đồng Viện đã biết bao nhiêu lần sửa trị Lý Nho. Hiện nay đem những lời này nói ra thì chứng tỏ hắn đã lựa chọn phụ tá cho Đồng Phi, không quản Đồng Phi có hay không được việc, nhưng Lý Nho hôm nay đã không thoát khỏi sự suy nghĩ của Đồng Trác, để lại dấu vết của Đồng Phi. Nói cách khác, từ giờ khắc này trở đi, Lý Nho hẳn là người của Đồng Phi, từ bây giờ hắn phải vì Đồng Phi mà tiến hành mưu hoa.

Vì cái gì mà hắn lựa chọn như vậy? Lý Nho mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng không muốn thừa nhận cũng không được: là do lá thư của Thái Bá Dê. Nguyên vọng lớn nhất đời này của Đồng Trác là được sĩ phu thừa nhận, nhưng hiện tại cho dù hắn đã là Thái thú cùng với ty hầu giáo úy, gần tương đương với tướng quân, nhưng ở phương diện sĩ phu lại không có chút thu hoạch, Nhưng Đồng Phi làm được! Hắn được Thái Ung ưu ái thì cũng như đã bước được một chân vào sĩ phu đại môn. Đây đối với Đồng gia mà nói thì quả thực rất trọng yếu. Đương nhiên về các phương diện khác là địa vị của Đồng Phi ở Đồng gia không ngừng đề cao. Chẳng những được chiêu lãm một tổ thân quân, lại làm lành với Đồng Trác, đây không thể nghi ngờ là nhân tố trọng yếu Lý Nho lựa chọn, còn nữa thì chính là sự ảnh hưởng của Thái Ung, nói chung Lý Nho chính là môn đồ của Thái Ung, hơn nữa lại là loại môn đồ cực kỳ trung thành, cho nên dựa vào những điểm này đủ làm cho hắn quyết định.

Sắc mặt Đồng Trác có chút âm trầm. Sau một lúc lão mới thở dài một hơi, “Cũng được, Phù Phong hiện tại đang thiếu một chức đô úy, ngày mai để cho A Tú đi thôi.”

Phù Phong là một huyện trực thuộc của Ty hầu giáo úy, nói thiếu thì thiếu, nói không thiếu cũng được. Cư như vậy cũng đại biểu cho địa vị của Đồng Hoàng ở Đồng Phủ mất đi hoàn toàn, nói dễ nghe là thăng quan, nó khó nghe Đó chính là lưu đầy.

Đồng Trác nhẹ nhàng băng quơ xử lý xong Đồng Hoàng, sáu đó ánh mắt có chút ngưng trọng, “Văn chính, lá thư này của Bá Dê tiên sinh người thấy thế nào?”

“Chủ công!”

Nếu là đàm luận chính sự thì Lý Nho cũng thay đổi cách xưng hô, “Đường Chu hiện tại ở thái bình giáo rất có địa vị, ta xem đã có thể hành động, ta lập tức sai người thông tri hắn để hắn lấy danh sách trộm ra, bắt quá việc này....Ngài sau khi chờ được Đường Chu thì hãy đích thân mang theo danh sách đến Lạc Dương tiếp cận đại tướng quân, Bá dê tiên sinh tựa hồ có điểm biết là có liên quan đến mười phường thị, mà ngài không nên ra mặt đối nghịch với mười phường thị, hãy để cho đại tướng quân đứng ra nói chuyện thôi.”

“Nga? Đây là vì sao?”

“Theo Nho thì mười phường thị lần này mặc dù nguyên khí đại thương, nhưng lại không động được căn bản, hoàng thượng đối với đám người Trương Nhượng cực kỳ tin cậy...Mà đại tướng quân có địa vị như ngày hôm nay cũng do cấu kết với đám người Trương Nhượng, đừng nhìn hiện tại nhìn thấy hắn cùng với Trương Nhượng giương cung bạt kiếm, nhưng Nho dám khẳng định, ở thời điểm cuối cùng đại tướng quân nhất định giải hoà với Trương Nhượng, nếu chủ công đứng ra thì sẽ làm cho đầu giáo của đám người Trương Nhượng hướng về phía ngài.....Một khi đã như vậy, không bằng bán cho đại tướng quân một cái nhân tình, mà đối với chúng ta cũng có chỗ tốt.”

Đồng Trác suy nghĩ một hồi lâu mới vỗ tay một cái: “Lời này của Văn Chính rất hợp với ý ta, cứ làm như thế.”

Cũng tại thời điểm Đồng Trác cùng với Lý Nho bàn mưu thì ngoài cửa Quận doanh của Hà Đông có một tráng niên nam tử bước đến.

Tay hắn cầm một phong danh thiếp, cung kích giao cho vệ binh trông cửa.

“Nhờ đại nhân bẩm báo cho Hoa Hùng tướng quân, nói có đồng hương Mã Tung đến cầu kiến!”

Vệ binh bắt quá chỉ là một gã Đô bá nho nhỏ, nào được xưng hô là đại nhân thế này? Nghe người nọ xưng hô hần như vậy, trong lòng nhất thời mừng rỡ, đồng thời ở danh thiếp trong tay hần còn có thêm một gói tiền to. Hoa Hùng ở nơi này là chủ tướng, cho nên vệ binh cũng không dám chậm trễ. Được chỗ tốt lại bán thêm một chút tình cảm, nói không chừng ngày sau thăng chức rất nhanh, chắc có lẽ nhờ vào chuyện này.

“Vậy sao, tiên sinh ở chỗ này chờ, ta lập tức vào thông báo cho tướng quân.”

Vệ binh chạy như bay vào quân doanh, không đầy một lát thì trở về, trên mặt mang theo vài phần cung kính, hần đi đến trước mặt mã Tung, nhúng tay hành lễ nói: “Vị tiên sinh này, tướng quân ời.”

80. Chương 80: Phó Dĩ Ngô

Cổ Ung đi đến ngày thứ ba thì Đồng Phi cũng đã ở Ngũ thành ngày thứ bảy. Dựa theo ước định trước kia của Đồng Phi cùng với Lưu Vọng cũng thì không sai biệt lắm thì trong hai ngày này Lưu Vọng sẽ mang theo Điển Vi đến ngũ thành gặp hần. Trong lòng Đồng Phi quả thực có chút tưởng nhớ Lưu Vọng! Mặt khác là có thể sớm nhìn thấy Điển Vi, còn có phương diện khác là ở Ngũ thành quá buồn tẻ.

Thái Ung suốt ngày bề bộn xã giao, mỗi ngày đi sớm về trễ, rất ít thời điểm có mặt ở nhà, chứ đừng nói dạy học cho Đồng Phi, có đôi khi một ngày không nói được mấy câu. Mà bộ > Đồng Phi đọc cũng phi thường buồn tẻ, Trước kia hần học tập thì đều có người khác đọc cho hần nghe, giống như bộ phục ba binh pháp, lúc đầu là Thành Phương đọc rồi sau đó lại đến lượt Lục Y đọc, đọc cho đến khi hiểu mới thôi.

Nhờ có trí nhớ kiếp trước cùng với lý giải, Đồng Phi sau này mới hiểu được Tô Tần vì cái gì mà có thể đem bộ sách của Quỷ Cốc Tử đọc nhiều năm như vậy. Hần ngữ bát đại tinh thâm, chữ ở trên sách cũng chỉ có mấy nghìn từ mà thôi, nhưng làm thế nào sử dụng ít ngôn ngữ mà có thể lý giải hàm nghĩa nhiều nhất, thư của cổ nhân đều có lặp đi lặp lại, điều này cũng hình thành cho Hần ngữ có chỗ đọc đảo riêng, có tinh tế và sâu xa. Một chữ bao hàm nhiều nghĩa, nếu không lặp đi lặp lại Đọc, nghe, nhớ lý giải thì căn bản không thể hiểu được.

Phục ba binh pháp có chút hoàn hảo, chủ yếu là ghi lại sự dùng binh cả đời của Mã Viên. Nhưng quyển >....Đồng Phi đối với quyển sách này mà nói, với trình độ của hần cũng chưa lý giải được hết. Hoàng Thiệu có đôi khi vì hần giải thích một phen, nhưng đầu óc của Hoàng Thiệu chủ yếu đặt vào bộ > cho nên cũng không có nhiều thời gian giải thích cho Đồng Phi. Đồng Phi chạy qua thỉnh giáo một hai lần, tuy rằng Hoàng Thiệu không phiền, nhưng Đồng Phi cảm thấy rất là ngượng ngùng.

Trong một thời gian tương lai thì Hoàng Thiệu sẽ trở thành người mưu hoa cho hần, hiện giờ hần có cơ hội học thêm một vài thứ đối với Đồng Phi mà nói thì quả thật rất tốt, cho nên Đồng Phi cũng không đi quấy rầy Hoàng Thiệu đọc sách? Ngày lại ngày nhàm chán trôi qua.

Mỗi ngày ngoại trừ luyện võ cùng với gặp > nếu một hai ngày thì tốt, nhưng nếu trải qua thời gian dài thì Đồng Phi cũng có điểm không kiên nhẫn. Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, cho nên Đồng Phi càng tưởng nhớ Lưu Vọng. Một người có thể nói chuyện với hần, hơn nữa trên nhiều khía cạnh thì Lưu Vọng có thể lý giải cho hần được rất nhiều thứ. Cho nên hần nhanh chóng cho người trong Thái phủ quét tước phòng chờ Lưu Vọng tới.

Đứng ở trong sân của Thái phủ, Đồng Phi ngoài ý muốn phát hiện, hần giống như đã lớn hơn một ít, cho nên lập tức gọi Đồng Thiết đang luyện tập bên cạnh kêu đến, Đồng Phi tủm tỉm cười: “Tiểu Thiết, người có cảm giác hay không ta có chút biến hoá.”

Đồng Thiết trừng mắt đánh giá từ trên xuống dưới, “Chủ nhân, hình như là già hơn a!”

“Già hơn?”

“Đúng vậy, còn có chút biến hoá...Chủ nhân, trên mặt ngài hình như còn có đậu(mụn), giống như so với hai ngày trước còn nhiều hơn a.”

Kia đậu là nói đến thanh xuân đậu, đây cũng không phải là đáp án mà hần muốn biết, dài nhỏ con người híp lại, “Người không cảm thấy được ta giống như là cao lớn hơn sao?”

Đồng Phi đời trước cao có 170cm, nhưng hiện tại thì sao, thân thể đã cao đến bất thước, không sai biệt đã tiếp cận 180cm, tuy có chút vui vẻ nhưng lại mang theo vẻ sầu khổ. Hần còn không đến mười bốn tuổi, không biết sau này lớn lên thì không biết bộ dạng sẽ biến thành thế nào?

Đồng Thiết kêu lên một tiếng, vui mừng nói: “Chủ nhân, ngài nếu không nói thì Tiểu Thiết quả thật là không chú ý, ngài quả thật là cao hơn, Tiểu Thiết nhớ rõ, thời điểm ngài rời khỏi nhà thì Tiểu Thiết cao đến cầm ngài, nhưng hiện tại ngài đã cao hơn Tiểu Thiết một cái đầu a.”

Khẳng định vượt qua 180cm! Đồng Phi đứng thẳng lưng, thầm nghĩ: “Đã sắp cao gần chín thước....Lão thiên, đây không phải là đang chơi ta sao?”

“Tiểu Thiết, hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Đầu tháng tám!”

“Vậy Mã Tung chắc hẳn là đã đến Hà Đông rồi.”

Đồng Thiết đem đầu ngón tay ra tính, “Không sai biệt lắm, dựa theo cước trình của Mã Tung thì cũng đã đến Hà Đông, nói không chừng hiện tại đã gặp lão chủ nhân. Đúng rồi chủ nhân, ngài cho Mã Tung đi gặp Hoa Tướng quân, không biết có chuyện gì không?”

Đừng nhìn Đồng Phi ngày thường cùng với Đồng Thiết hi hi ha ha, nhưng vừa nhắc tới chính sự liền hiện ra sự nghiêm túc. Khuôn mặt xấu nghiêm lại, nhìn qua phá lệ dọa người, hần bình tĩnh nói: “Tiểu thiết, có việc nên hỏi thì hỏi, có việc không nên hỏi thì người tốt nhất không nên hỏi, có đôi khi biết nhiều sự tình ngược lại không tốt.”

Từ khi đi theo Đồng phi, Đồng Phi chưa bao giờ dùng loại ngữ khí này nói chuyện với hần, hần sợ run cả người, trên đầu Đồng Thiết chảy ra mồ hôi lạnh, vội vàng cúi đầu nói: “Chủ nhân, là Tiểu Thiết không đúng, Tiểu Thiết không nên hỏi.”

Đồng Phi cũng không tiếp tục truy cứu, khẽ vỗ vỗ vai Đồng Thiết, sau đó liền hướng về khoảng sân trống trải. Đây là sân luyện võ lâm thời của hần, phi thân lên ngựa, song chùy cao thấp tung bay, ba mươi sáu đường trường hạn chùy một hơi đánh ra, tinh thần phá lệ hưng phấn.

Đồng Thiết đứng ở góc sân nhìn Đồng Phi luyện võ, vẻ mặt hiện ra sự hâm mộ. Nếu ta có khí lực như chủ nhân thì tương lai nhất định vì chủ nhân làm được nhiều việc hơn...Ai, đáng tiếc!

Ngày lại ngày cứ như vậy trôi qua. Đợi đến ngày thứ tám thì Đồng Phi có điểm ngồi không yên. Lưu Vọng đáng lẽ đã đến Ngũ thành hội hợp với hần, vì cái gì không có một chút tin tức? Nếu hần không đến thì cũng sẽ sai người đưa tin a? Nhìn Lưu Vọng thì chắc không phải người không biết lễ nghĩa, cho dù trong nhà có việc thì cũng không đến mức một chút tin tức đều không có, chẳng lẽ trong nhà của Lưu Vọng xảy ra việc? Nhưng xảy ra chuyện gì mới được chứ?

Trong lòng giống như có một đoàn lửa, Đồng Phi ba bốn ngày tiếp theo có chút đứng ngồi không yên. Tới ngày thứ mười hai Lưu Vọng cũng không có chút tin tức, Đồng Phi nhịn không được liền chờ cho buổi tối đến gặp Thái Ung.

“A Sửu, sao còn không nghỉ ngơi?” Thái Ung bước vào thư phòng, thời điểm chứng kiến Đồng Phi thì ngẩn ra, cùng với Đồng Phi ở chung một thời gian dài, Thái Ung đối với hài tử này cũng có chút thương thức. Có đôi lúc Đồng Phi nói ra mấy lời rất tuyệt vời, đáng giá cho người suy ngẫm, hơn nữa sự việc mà hần lý giải thì vượt đám người cùng tuổi. Vốn lão còn muốn xong đợt xã giao này rồi muốn dạy dỗ Đồng Phi một phen. Tìm được nhân tài cũng là một chuyện vui trong đời, Thái Ung vốn đã tính rất tốt, chuẩn bị hai ngày nữa sẽ nói chuyện này với Đồng Phi, nhưng không ngờ Đồng Phi lại chủ động đến tìm hần, làm cho Thái Ung cảm thấy có chút kỳ quái.

Đồng Phi trầm ngâm một lát rồi nhẹ giọng nói: “Tiên Sinh, ngài còn nhớ Lưu Vọng đại ca không?”

“Lưu Vọng? Người nói đến Lưu Vọng mà chúng ta đã gặp sao? Ta sao lại không nhớ tới hần, người không đề cập ta cũng đang muốn hỏi người, đại ca Lưu Vọng của người không phải muốn tới Ngũ thành sao? Vì sao bây giờ ngay cả tin tức đều không có? Ai, thương nhân đều là như thế.” Ngôn ngữ trong lời nói thì đối với công việc của Lưu Vọng có chút khinh thị.

Đồng Phi nhú mày muốn biện giải một phen, nhưng lại không biết nói như thế nào cho nên đành phải trầm mặc.

Thái Ung thấy vậy không khỏi bật cười, “A Sữu, ta nói lời này cũng không phải khinh thường hần, Lưu Vọng hiền chất ở với ta thời gian không dài, nhưng cũng làm cho ta chú ý, chỉ là hần không dốc tâm cầu học, lại lấy việc buôn bán nhỏ mà trục lợi....Bản thân ta muốn hần toàn tâm toàn ý học, nếu là như vậy thì tương lai nhất định có một phen thành tựu.”

Kỳ thật không chỉ có Thái Ung suy nghĩ như vậy, ở thời đại này mọi người đối với thương nhân đều có chút khinh thường. Thậm chí Đồng gia trước kia cũng là thương nhân, nhưng tới sau này mới cố gắng xoa bỏ dấu vết làm thương nhân, cho nên thương nhân tuy có tiền tài, nhưng lại không có nửa điểm địa vị. Nếu cần tiền của người thì tất nhiên sẽ giúp người. Nếu không cần tiền của người thì sẽ đem người đi xử lý.

Đồng Phi có trí nhớ của đời trước, đối với thương nhân thì cảm giác không thể nói là tốt, nhưng cũng không thể nói là tồi, dù sao ở sơn thôn phương tiện cũng không có nhiều, hơn nữa đối với thương nhân tiếp xúc cũng không nhiều lắm, thời điểm tiếp xúc thương nhân của hần chính là thời trung học, đương nhiên loại tiếp xúc này cực hạn cũng chỉ là mua đồ.

“Tiên sinh, Phi mấy ngày nay cũng cảm thấy có chút kỳ quái, Lưu Vọng đại ca không phải là người không giữ lời. Phi lo lắng hần có hay không xảy ra chuyện gì, cho nên muốn hướng ngài từ giã, ta đi xem một chuyến, xem hần có hay không cần trợ giúp.”

“Người phải đi?” Thái Ung cảm thấy choáng váng, trong lòng mang theo một chút không muốn. Dù sao lão cũng không có con, nữ nhi thương yêu nhất đã gả ra ngoài, ở trong Thái phủ thường xuyên là vắng người, đối với người lớn tuổi như Thái Ung mà nói, có người thân quen ở trong nhà thì có thể bớt đi sự tĩnh mịch. Về phần giao lưu với đám danh sĩ cũng chỉ là bắt đắc dĩ. Thái Ung không thích cả ngày phong hoa tuyết nguyệt, cho nên vừa nghe Đồng Phi muốn rời đi, trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái.

Đồng Phi cũng có chút quan sát, mặc dù không biết vì cái gì, nhưng hần có thể nhìn ra Thái Ung đối với việc hần muốn rời đi thì có chút luyến tiếc. Cho nên vội vàng nói: “Tiên sinh không cần lo lắng, ta đi thăm Lưu Vọng đại ca, nếu Lưu Vọng đại ca không có chuyện gì thì Phi nhất định quay lại nghe tiên sinh dạy bảo, nói không chừng Lưu Vọng đại ca đi theo báỉ phỏng tiên sinh, mong rằng tiên sinh lúc đó hãy tiếp nhận.”

Thái Ung nở nụ cười, lắc đầu nói: “Già rồi, già rồi...Cũng được, người nếu muốn đi thì cứ đi thôi, xem như có tình nghĩa với huynh đệ, nếu Lưu Vọng nguyện ý tới thì dẫn hần qua; Nếu hần không nguyện ý thì cũng không nên ép buộc.”

Đồng Phi chấp tay hành lễ nói: “Phi nhớ kỹ lời nói của tiên sinh.”

Hôm sau sáng sớm, Đồng Phi mang theo Đồng Thiết cùng với hai mươi tùy tùng ly khai Ngũ thành. Hoàng Thiệu cùng với ba mươi gã tùy tùng đều lưu lại Thái Phủ, một mặt bởi vì Hoàng Thiệu muốn đọc sách, hơn nữa ba mươi gã tùy tùng kia có thể bảo vệ Thái phủ an toàn, tuy nói Ngũ thành là địa bàn của Thái ung, nhưng Đồng Phi cũng có chút không an tâm. Có trời mới biết giặc khản vàng có góc đầu trở lại không?

Ngũ Thành với Dĩ Ngô cách nhau cũng không quá xa, nếu đi chậm thì cũng mất khoảng hai đến ba ngày thời gian. Đám người Đồng phi ngựa không dừng vó, lúc rời đi ở Ngũ thành thì ánh thái dương chưa ló lên, nhưng khi màn đêm buông xuống thì đã thấy thị trấn Dĩ ngô. Dĩ ngô là huyện trấn, cho nên dân cư cũng không nhiều lắm, tổng cộng chỉ có hai, ba ngàn người. Trấn lý phòng vệ cũng không có nghiêm mật, tường đất thấp bé....Đồng Phi tự nhận có thể nhảy qua bức tường.

Ở cửa trấn cũng có mấy người canh gác, thời điểm đám người đến thị trấn đúng là nửa đêm. Lính gác đang ngủ mơ mơ màng màng bị Đồng Phi làm tỉnh, tự nhiên rất là mất hứng. Bất quá chứng kiến đám người

Đồng Phi thì thấy đoàn người đều cưỡi ngựa tốt, khôi giáp sáng bóng, vũ khí hoàn mỹ, một chút bất mãn lập tức đều biến mất, mấy gã lính liền qua loa kiểm tra, sau đó cho đám người Đồng Phi vào trấn.

Đồng Phi đột nhiên dừng ngựa hỏi: “Xin hỏi, trong trấn này có một người tên là Lưu Vọng không?”

Gã lính gác ngăn người, cảnh giác nhìn Đồng Phi, biểu tình phi thường do dự, thấy không có người nào bên cạnh, một gã đầu mục tiến đến nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi các hạ là gì của Lưu Vọng?”

“Nga, ta cùng Lưu Vọng ở trên đường quen biết, hôm nay tới bãi phỏng hấn một lần.”

Đầu mục nói: “Nhà của Lưu Vọng, sau khi tiến vào trấn thì cứ đi theo đường cái, ngã rẽ thứ ba, ở cuối đường có một cây đại thụ...Bất quá, ta khuyên ngài, nếu không có quá mệnh giao tình với Lưu Vọng thì tốt nhất là hãy đi đi.”

Nhân tình Đồng Phi nhíu lại, “Người đây là có ý gì?”

“Ta....Người đến nhìn sẽ biết!”

Đầu mục không chịu nói, Đồng Phi lại không muốn ở chỗ này động võ, cho nên lập tức chấp tay cảm ơn, mang theo đám người Đồng Thiết giục ngựa chạy vào trong trấn, đêm khuya yên tĩnh, vó ngựa đạp làm cho thanh âm ở trên phố vang lên.

Trong trấn rất im lặng, nhìn không thấy một người, Đồng Phi bảo Đồng Thiết dẫn ngựa lại, từ trên đó tháo xuống một đôi đại chuỳ, sau đó bỏ trên lưng Tượng long.

Đoàn người đi trên đường cái, hướng ngã rẽ thứ ba thì thấy trước của đại môn có một gốc đại thụ, gốc đại thụ giống như một cái ô, được trồng trước khoảng đất trống của ngôi nhà, đem hơn một nửa ngôi nhà che lại.

Đồng Phi do dự một lát, liền nhảy xuống ngựa, khẽ đưa tay gõ ba gõ trên tấm cửa của đại môn. Ở phía sau cánh cửa lặng ngắt như tờ, Đồng Phi không khỏi sinh ra dự cảm không lành. Khẽ lấy tay đẩy ra đại môn, cánh cửa dĩ nhiên là khép hờ, đột nhiên có một cổ huyết tinh từ phía trong xộc ra làm cho tóc gáy Đồng Phi dựng lên.

Một chân vừa bước vào cánh cửa thì đột nhiên nghe một thanh âm đồng tử vang lên: “Người xấu, để mạng lại!”

Một thanh kích từ trong phòng đánh ra, tốc độ phi thường mau, mang theo tiếng rít ô ô. Đồng Phi lùi bước tránh đi, thì chỉ thấy thanh kích kia đánh xuống nền nhà, làm cho lửa từ thanh kích bắn ra tung toé, theo sát phía sau là một người từ trên cây nhảy xuống, hai tay cầm một thanh đại đao ước chừng khoảng mười cân hướng tới Đồng Phi chém tới, do mang theo tiếng gió, chiêu sở cực kỳ cương mãnh, mang theo tốc độ kinh người.

Đồng Phi nhất thời không khỏi sửng sốt!

81. Chương 81: Lưu Môn Huyết Án

Người cầm đại đao ước chừng khoảng 7, 8 tuổi, còn là một hài tử, đại đao đối với hài tử này mà nói quả thật cũng khá nặng, cho nên mặc dù đao thế mãnh liệt nhưng sơ hở lại chổng chất.

Đối với công kích như vậy, Đồng Phi tất nhiên không để trong lòng, hấn đơn giản đưa chân xoay người, nghiêng người tránh đại đao, còn một chân còn lại thì đánh về phía cánh tay của đồng tử. Đồng tử lấy làm kinh hãi, hai chân lui về phía sau, tay dùng sức hướng đại đao chém về phía Đồng Phi. Đây cũng không phải là một hài tử bình thường, phải biết rằng đao pháp của đồng tử này rất có bài bản, hơn nữa trong lúc tiến thoái không có nửa điểm hoảng sợ, chỉ thấy đồng tử trầm ổn phản ứng thì Đồng Phi biết đồng tử này chắc chắn đã trải qua nhiều trận tập luyện. Bất quá Đồng Phi cũng không sợ hãi, dơ tay đánh ra một chiêu Bạch Hạc Lương sĩ, bàn chân dẫm theo phương vị thất tinh tránh thoát đại đao của đồng tử, đồng thời một

tay bắt được cánh tay của đồng tử, hấn khê vận lực thì đồng tử đã không chịu được, kêu lên một tiếng đánh rớt thanh đại đao.

Đúng vào thời khắc đó thì trong phòng truyền đến hai thanh âm của trẻ con, “Người xấu, thả ca ca , biểu ca ta ra!” Lời còn chưa dứt thì đã thấy hai đạo ánh sáng bắn ra, lúc này cũng làm cho Đồng Phi hoảng sợ, đối phương không ngờ lại dùng cung tiễn, tuy rằng lực đạo không lớn, nhưng bởi cự ly rất gần, mà tay Đồng Phi lại bận giữ lại đồng tử, cho nên cũng khó tránh né, cũng may Đồng Phi phản ứng nhanh, nhanh chóng cúi người ôm lấy đồng tử, thuận thế lăn tròn xuống đất, cho nên mũi tên vọt qua người hấn bay đi.

Đinh, đinh hai tiếng đánh vào vách tường.

Đồng tử ở trong lòng Đồng Phi hét lớn, “Mãn Tử, Phát Tử, giết tên xấu xa này ngay, không thể để cho hấn đi vào.” Hấn dùng lực muốn trốn khỏi người Đồng Phi, bất quá hấn làm sao là đối thủ của Đồng Phi? Đồng Phi cũng chưa bao giờ chột vật như vậy, muốn giết cũng được, nhưng.... là Đồng tử này là ai? Đồng Phi có nhớ Lưu Vọng nói qua, hấn chỉ có hai đứa con gái, còn có một đứa cháu trai bên ngoại tên là Lưu Cương, nguyên nhân là phụ thân chết sớm, cho nên mẫu thân cùng cùng Lưu Cương trú tại nhà Lưu Vọng. Đồng tử này chẳng lẽ chính là hấn?

Lưu Cương chính là cháu trai bên ngoại của Lưu Vọng, bất quá hấn chỉ mới 7, 8 tuổi, mà đồng tử trong tay lại thấy không giống, đương nhiên không thể so sánh Lưu Cương cùng với Đồng Phi được, cho nên không thể nhìn 7, 8 tuổi mà lớn như thế này được.

“Đi ra, nếu không ta giết người!”

Đồng Phi lớn tiếng quát, đem đồng tử kéo về phía sau thì đã có Đồng Thiết lại giữ lấy cánh tay đồng tử. Một gã tùy tùng cầm trảm mã kiếm đưa tới cho Đồng Phi, nhìn khí thế giống như đang đối địch.

“Người ở phía trong nghe đây, ta là bằng hữu của Lưu Vọng đại ca, họ Đồng danh Phi, là con của Thái thú hà đông, tỵ dãi giáo uý Đồng Trác, trong ấy nếu là người nhà của Lưu Vọng đại ca thì xin chớ hoảng sợ, còn nếu là kẻ trộm thì mau bước ra, nếu không thì đừng trách ta thủ đoạn độc ác.”

Lời vừa dứt thì có hơn mười gã đã đột nhập vào gần nhà ở, hướng về phía trước, đồng thời quát lên một tiếng : “Giết!”

Thanh âm tuy cố ý đè thấp, nhưng phảng phất giống như từ phế phủ toát ra, không chỉ nồng đậm sát khí, lại có loại ma lực câu đoạt hồn phách, một canh giờ, trong nhà không ngờ lại yên tĩnh trở lại, làm cho người vây phía bên ngoài cũng có chút ngoài sở liệu.

“Người, người thật là Đồng thúc thúc?” A, như thế nào trong chốc lát lại biến thành thúc thúc rồi? Đồng Phi đang nghi hoặc thì thấy trong đại sảnh đi ra bốn, năm người, tất cả đều là phụ nữ và trẻ em, có hai nữ nhân chừng khoảng 24, 25 tuổi, khuôn mặt tiêu tụy, tóc tai rối bù, có ba đồng tử , hai nữ một nam đi theo phía sau, nhìn bộ dạng thì đã bị làm cho kinh sợ, đều trốn ở phía sau lưng phụ nhân, thỉnh thoảng còn lén nhìn về phía Đồng phi, vừa thấy Đồng Phi liền lập tức lùi lại, thoạt nhìn thì bọn họ cũng rất sợ Đồng Phi. Nghĩ cũng đúng, tự nhiên hơn nửa đêm xuất hiện một người có tướng mạo giống như hung thần ác sát, trong tay lại cầm một thanh trảm mã kiếm sáng loáng đứng ngay trước cửa nhà mình, còn có hơn mười người thì ngồi xổm trước mặt hấn cầm lấy thuẫn chắn trước người hấn. Mặc cho người có lá gan lớn cũng phải cảm thấy sợ hãi.

Năm người vừa bước ra thì trong nhà cũng xuất hiện hai người, hai người tay cầm đoản kiếm, niên kỷ ước chừng 7, 8 tuổi, còn một tiểu đồng khác thì ước chừng 5,6 tuổi. Bất quá nhìn tiểu đồng tuy nhỏ, nhưng nhìn rất uy vũ.

Đồng Phi nhìn đồng tử phía sau, lại nhìn hai đồng tử kia, khê nhíu mày trầm nghĩ: Ba hài tử này quả thật rất giống nhau a.

“Các người là ai, có phải là người nhà của Lưu Vọng đại ca?”

“Phát tử, Mãn tử, các người đều qua đây, hấn không phải là người xấu, đây là bằng hữu tốt của Lưu bá phụ các người vừa mới nhận thức....Đồng thúc thúc, xin ngài hãy thả hài tử ra, bọn chúng không có ác ý, chúng chỉ sợ chúng ta tạo ngộ nguy hiểm.

Đồng Phi suy nghĩ một lát rồi phất tay cho Đồng Thiết thả hài tử ra. Không nghĩ tới Đồng Thiết vừa thả lỏng tay thì đồng tử xoay người đá mạnh một cước vào chân Đồng Thiết, không đợi Đồng Thiết phản ứng thì đồng tử đã chạy đến bên cạnh phụ nhân hỏi: “Thấm thấm, bọn họ thực sự không phải người xấu, vậy là người tốt sao?” E rằng trong lòng hài tử này chỉ có hai loại người, là người tốt cùng với người xấu.

“Tiểu Thiết, có sao không?”

Đồng Thiết lúng túng nói: “Chủ nhân, là Tiểu Thiết không cẩn thận....Bất quá khí lực của tiểu tử này cũng không nhỏ a.”

Đồng Phi gật đầu, nhìn về phía hai phụ nhân nói: “Người ta đã thả, các người là ai? Lưu Vọng đại ca ở đâu?”

“Thiếp thân là thê tử của Lưu Vọng, nguyên quán Trung Sơn, còn đây là muội tử của Lưu Vọng....Đồng thúc thúc, ngài như thế nào bây giờ mới đến a!”

Đồng Phi đã tin hơn phân nửa, đưa tay bảo tùy tùng thu hồi đao thương.

“Đại tẩu, Lưu Vọng đại ca đâu?”

“Lưu Vọng, Lưu Vọng hẩn....” Thê tử của Lưu Vọng lời còn chưa dứt thì nước mắt tuôn ra như suối, nghẹn ngào không nói được lời nào cả. May mà muội muội của Lưu Vọng vẫn trấn tĩnh hơn một chút, đi lên phía trước nói: “Đại ca của ta, đại ca của ta đã bị người giết chết!”

Trong lòng Đồng Phi nhiều ít cũng đã có chút đáp án, nhưng vừa nghe đối phương nói ra thì giống như bị sét đánh trúng đỉnh đầu, làm cho hẩn không ngừng run rẩy.

“Lưu Vọng đại ca bị ai giết?”

“Lưu bá phụ bị người xấu giết chết...”

Đồng tử lúc trước từ cây đại thụ nhảy xuống tập kích Đồng Phi lớn tiếng nói: “Năm ngày trước có một đoàn người xấu xông vào nhà Lưu bá phụ giết hết tất cả mọi người, chỉ còn sống bá mẫu cùng với thẩm thẩm, còn có đại nha, nhị nha, cùng với Ngưu tử.”

Đồng Phi khẽ nhú mày, hướng về phía đồng tử hỏi: “Vậy người là ai?”

“Ta là Điển Hữu, mấy ngày trước cùng thúc thúc đến bãi phóng Lưu bá phụ, người là bằng hữu của Lưu bá phụ sao? Xin người hãy báo thù cho Lưu bá phụ!” Đồng tử nói xong liền hướng về phía Đồng Phi tiến đến cúi người thỉnh cầu.

Trong lời nói đã mang theo phong phạm của người đã trưởng thành.

Mặt khác, hai đồng tử cầm đoản kiếm cùng đi lên sánh vai với Điển Hữu.

“Ta là Điển Phát!”

“Ta là Điển Mãn ...Xin ngài hãy vì Lưu bá phụ báo thù!”

Điển Hữu, Điển Phát, Điển Mãn! Đối với Đồng Phi mà nói thì đây là ba cái tên rất xa lạ, bất qua nghe thấy họ của ba người tiểu đồng này, hẩn liền nghĩ tới một người.

“Điển Vi là gì của các người?”

Điển Hữu cùng với Điển Phát trả lời: “Đó là thúc thúc của chúng ta!”

Còn Điển Mãn thì trả lời: “Đó là cha ta!”

Điển Vi, Điển Vi quả nhiên đã xuất hiện, Đồng Phi cố nén xúc động, xoay chuyển ánh mắt nhìn vào người nhà của Lưu Vọng.

“Đồng thúc thúc, xin hãy vào trong nhà ngồi.” Hai phụ nhân nghiêng người mới, Đồng Phi khẽ gật đầu, “Đồng Thiết, mang người canh giới bốn phía, nếu phát hiện người khả nghi thì lập tức bấm báo.”

“Vâng!”

Đồng Thiết vùng tay lên, mười gã tùy tùng lập tức tản ra, còn có năm người cùng với bốn mươi thất chiến mã dắt vào sân, ánh mắt của ba huynh đệ nhà họ Điền trợn lên, ba gã gia hỏa này cũng là người luyện võ, thuở nhỏ cũng đã tập võ cùng với Điền Vi, nhưng chưa bao giờ chứng kiến Tây Lương chiến mã nhiều như vậy, chưa từng chứng kiến trang bị của đám tùy tùng này mặc trên người so với quan quân còn tốt hơn mấy lần, mà ngay cả Ngưu tử nhìn thấy cũng không khỏi trợn mắt, há mồm. Bốn gã hài tử luôn mồm hít những ngụm lương khí. Nhưng hai người con gái thực ra rất lễ phép, nhẹ nhàng cầm lấy vạt áo của mẫu thân đi theo vào phòng khách.

Muội tử của Lưu Vọng châm nến lên, làm cho phòng khách hiện lên sự sáng sủa, trong đại sảnh còn phảng phất chút mùi máu tanh, Đồng Phi nhìn xung quanh liếc mắt có thể chứng kiến trên mặt đất, trên vách tường, cùng với cột nhà còn loang lổ vết máu, ở trên trường án còn lưu lại những vết chém của đao kiếm, cho thấy nơi này từng đã có chiến đấu kịch liệt xảy ra.

Thê tử Lưu Vọng có chút ngốc, lấy hai tấm chiếu trải ra, sau đó áy náy nói: “Thúc thúc, mời ngồi!”

Đồng Phi khê háng giọng, gật đầu ngồi cuống chiếu, khẩn cấp hỏi: “Đại tẩu, ta với Lưu Vọng đại ca vừa gặp đã thân, giống như thủ túc, đều là người một nhà, không cần phải khách sáo, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Lưu Vọng đại ca vì sao bị người ta giết? Bị ai giết? hung thủ ở nơi nào? Quan phủ nói như thế nào?”

Liên tiếp mấy vấn đề làm cho thê tử Lưu Vọng có chút mờ mịt.

“Kỳ thực đều là sản nghiệp trong nhà gây họa...Lưu Vọng buôn bán nhiều năm, mấy năm nay lời không ít tiền, cũng là cho nhiều người thêm muốn, lần này Lưu Vọng vừa mới về thì có Lý phú hộ ở Tuỳ Dương đến tìm hẩn. Bọn họ nói chuyện ở thư phòng trong chốc lát thì bắt đầu tiếng to, sau đó thì nghe Lưu Vọng nói lại là Lý phú hộ muốn hẩn gia nhập cái gì đạo...Lúc đó thiếp thân cũng không để ý, vì vậy không nhớ rõ, dù sao Lưu Vọng lúc đó cũng có chút khấn trương.”

“Đạo gì?” Đồng Phi trâm ngâm một lát, đột nhiên mở miệng nói: “Thái bình đạo sao?”

Thê tử Lưu Vọng còn chưa kịp trả lời thì tiểu muội Lưu Vọng đã cướp lời nói: “Đúng, chính là Thái bình đạo, Thái bình đạo!”

Đồng Phi có điểm hồ đồ! Lưu Vọng cùng với Thái bình đạo sao lại kéo lại với nhau.

Đại Nha, cũng chính là nữ nhi của Lưu Vọng nói: “Thúc thúc, lúc đó ta cùng với Nhị Nha ở phía ngoài nghe trộm, Lý phú hộ muốn phụ thân gia nhập thái bình đạo, còn muốn phụ thân quyền hết tài sản, còn nói là ngày sau có thể hưởng hết phú quý, thế nhưng phụ thân không đồng ý, Lý Phú hộ rất tức giận, nói cho phụ thân lo lắng mười ngày, mười ngày sau hẩn sẽ dẫn người theo bái phỏng.”

Đồng Phi minh bạch, nguyên lai Thái bình đạo coi trọng gia sản của Lưu Vọng.

Thê tử Lưu Vọng liền bít kín lấy miệng của Đại nha, khê tát lên miệng, “Người lớn nói chuyện, tiểu hài tử không nên xen vào!”

Nàng cười khỏ một tiếng, đối với Đồng Phi nói: “Thúc thúc, Đại nha sau này cũng đem chuyện này nói cho ta biết, bất quá ta cũng không tin tưởng, cũng chỉ cho rằng Lý phú hộ chỉ đe dọa, Lưu Vọng lúc đầu cũng có chút khấn trương, nhưng lại luyến tiếc tài sản mấy chục năm tích góp, khoảng chừng ba ngày không thấy động tĩnh gì cho nên cũng không để tâm trong lòng nữa, còn nói mấy nữa dẫn chúng ta đi Ngũ thành cùng hội ngộ với người, sau đó bái kiến một đại nhân vật, từ đó trở đi sẽ không đi làm thương nhân nữa.”

Thần sắc Đồng Phi khê toát lên vẻ thương tâm. Lưu Vọng thoát nhìn đã quyết tâm đọc sách, không hề muốn làm thương nhân nữa...Nhưng mà....Hồi tưởng lại thời gian gặp gỡ Lưu Vọng, Đồng Phi không khỏi có chút lo lắng, hẩn trâm mặt một lát, ngẩng đầu hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...Khoảng chừng hơn mười ngày, chúng ta một nhà đang dùng cơm thì nghe thấy bên ngoài có động tĩnh....Lưu Vọng nhìn ra bên ngoài, sau đó đem chúng ta giấu ở trong hầm, chúng ta ở trong hầm chỉ nghe Lưu Vọng nói đến tên của Lý phú hộ, sau đó lại không có tiếng động....Lúc đó chúng ta rất sợ hãi, ở trong hầm trốn cho đến sáng thì mới đi ra ngoài....Tất cả gia đình có hơn một trăm người, hôm nay chỉ còn sống năm người chúng ta.”

Thê tử Lưu Vọng than khóc, hai nha đầu đứng bên cạnh cũng ô ô khóc lên. Muội tử của Lưu Vọng còn có chút kiên cường, “Tài vật trong nhà bị lấy hết! Chúng ta đi cáo quan, nhưng quan phủ nói chuyện này là đạo tặc gây nên, cùng với Lý phú hộ không quan hệ. Đêm hôm đó, Huyện uý đại nhân cùng đi uống rượu với Lý phú hộ....Bọn họ còn nói, ruộng đồng nhà chúng ta một lần nữa cần phân phối, ngoại trừ những mảnh ruộng cần cỗi thì tất cả đều bị quan phủ lấy đi, sau đó hạ giá bán cho Lý phú hộ. Quan phủ một nhà, chúng ta sau này mới biết, bọn họ đã sớm thông đồng với nhau”

Sắc mặt Đồng Phi càng phát ra âm trầm, đây chỉ sợ không phải quan phủ thông đồng mà là quan phủ đầu phục Thái bình đạo.

“Vậy Diển Vi hôm nay đi đâu?”

“Diển gia thúc thúc năm ngày trước đã đến đây, nghe nói sự tình như vậy, hắc phi thường tức giận, hắc ở chỗ này chờ ban ngày thấy Lý phú hộ không phải người trở lại, cho nên hắc lưu ba tiểu hài tử lại cho chúng ta, một mình đi Tuỳ Dương.”

Muội tử Lưu Vọng cùng với thê tử Lưu Vọng lôi kéo hai tiểu nha đầu quỳ xuống trước mặt Đồng Phi.

“Đồng gia đại ca, ca ca ta sau khi trở về vẫn nói ngài người có chí lớn, còn nói sau này sẽ đi theo ngài kiến công lập nghiệp, nhưng không nghĩ tới....Ta thay đại tẩu xin ngài, xin ngài báo thù cho ca ca của ta, ca ca ta bị chết thật oan a!”

Đại nha, Nhị nha cũng lên tiếng khóc lớn: “Xin thúc thúc báo thù cho phụ thân chúng ta!”

Cùng lúc đó, ba huynh đệ họ Diển cùng với Ngưu tử cũng xông vào phòng khách quỳ xuống: “Xin thúc thúc làm chủ!”

Mất thấy người một nhà bị thảm trạng, Đồng Phi chỉ thấy một cỗ hỏa xông lên đỉnh đầu, hắc vỗ án đứng dậy, trường án kiên cố như vậy mà bị hắc một vỗ làm gãy, Đồng phi giận dữ hét lên: “Thù này không báo, Phi thê không làm người!”

82. Chương 82: Cổ Chi Ác Lai

Lưu Vọng có thể nói là bằng hữu duy nhất của Đồng Phi. Cô Ung tuy cùng hắc có chút thân cận, nhưng trong đó mơ hồ vẫn có một khoảng cách, về phần những người khác, hoặc là thân nhân của hắc, hoặc là thủ hạ của hắc, Đồng Phi luôn thường xuyên cảm giác mình là một người cô độc. Mà Lưu Vọng xuất hiện không hề nghi ngờ chính là người làm cho hắc thoát khỏi cảm giác cô độc. Tương giao của hai người cũng không nói là quá dài, nhưng ở trong đó không hề có giả dối với nhau. Đồng Phi không vì Lưu Vọng là thương nhân mà khinh thường, còn Lưu Vọng không phải vì tướng mạo của Đồng Phi mà xa lánh, hai người có thể nói là có rất nhiều điểm chung, có thể nói là nhất kiến như cố (Vừa gặp đã thân).

Đồng Phi hiển nhiên là không thể bình tĩnh cùng với nhần nại! Cừu của tỷ tỷ không thể báo là do nhiều nguyên nhân, cho nên hắc có thể nhần nại, nhưng nhần nại chứ không phải không nhớ, ở trong lòng của Đồng Phi lúc nào cũng mang theo một cỗ hỏa. Hôm nay hắc ở phía ngoài lại càng không có gì ràng buộc, cừu hận của bằng hữu tốt, hắc thế nào lại không báo? Nếu lúc này vẫn nói cái gì bình tĩnh, nhần nại thì hắc sống có ý nghĩa gì? ở trong lòng Đồng Phi luôn có một loại hiệp khí ân cừu khoái ý, hơn nữa làm việc sẽ không ướm át bản thủ. Nếu có quyết định muốn làm thì hắc không có nửa điểm từ chối. Lập tức đứng dậy bố trí, để cho Đồng Thiết cùng với mười người trợ giúp người nhà Lưu Vọng thu thập hành lý, sắp xếp lên xe, tuy rằng tài vật đã bị cướp sạch, nhưng xe cũ thì vẫn còn có. Mà Đồng Phi lại có ngựa cho nên lấy ngựa thay trâu kéo xe. Còn chính hắc thì dẫn mười thuộc hạ cùng với hai mươi con ngựa chuẩn bị đi Tuỳ Dương.

Bốn người Diển Hữu kéo tay áo Đồng Phi, “Thúc thúc, xin mang bọn ta đi theo!”

“Bọn hài tử các người đi làm gì?”

Điển Hữu không phục nói: “Ai nói ta là hài tử? ta tám tuổi đã đi theo túc thúc săn bắn, vẫn tự mình giết chết một đầu lang đầy chủ.” Hài tử này mang theo một cỗ hài khí làm cho Đồng Phi rất thích.

Con cháu họ Điển quả nhiên không có người yếu, mặc dù là hài tử những cũng đã hiển lộ là tài cao gan lớn, như thế này Đồng Phi càng muốn gặp Điển Vi, không phải vấn đề gì khác, chỉ là có thể dạy được hài tử như vậy, thiên hạ bên trong, ngoại trừ Cổ chi ác lai còn có thể là ai? Hắn kéo tay mấy hài tử lại, “Thúc thúc biết các người đều là vũ dũng hơn người, phụ thân, thúc phụ các người cũng chính là thiên hạ ít có hào kiệt, tương lai của các người tất nhiên sẽ không kém hơn so với hắn. Chỉ là hôm nay các người còn nhỏ, hơn nữa người nhà của Lưu Bá phụ cần phải có người chiếu cố....Các người nhìn xem, Đại nha, Nhị nha, các nàng so với các người còn nhỏ hơn, vẫn còn là nữ hài tử. Là anh hùng không phải là giết người là anh hùng, mà bảo hộ người yếu cũng là trách nhiệm của cường giả, hãy lưu lại chiếu cố các nàng cho tốt, biết không?”

Ba người Điển Hữu tuy niên kỷ còn nhỏ, nhưng cũng hiểu được lời nói của Đồng Phi. Trong mắt ba người bọn chúng thì Đồng Phi chính là thúc thúc của bọn họ, cùng phụ thân không sai biệt lắm, hơn nữa còn rất lợi hại, chính là nhân vật anh hùng, mà anh hùng hôm nay xem bọn chúng là cường giả, trong lòng có thể nào không kích động? Cường giả, chắc là phải bảo vệ người yếu!

Ba người nhúng tay hành lễ. “Tuân theo mệnh lệnh của thúc thúc, chỉ cần ba người chúng ta còn một hơi thì tuyệt không để cho người khác khi dễ thăm thẳm cùng tiểu muội.”

“Tốt lắm, chờ cho chuyện này kết thúc, thúc thúc đáp ứng các người, tặng cho các người mỗi người một bình khí tiện tay.”

“Thực sự?”

Đồng Phi nở nụ cười, “Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh!”

Ba người bọn chúng cao hứng vạn phần, nhìn vũ khí trong tay của đám tùy tùng Đồng Phi thì ba người đã sớm đỏ mắt, hôm nay Đồng Phi lại đáp ứng bọn họ....

Đồng Phi đi tới trước mặt thê muội của Lưu Vọng, “Chị dâu, Lưu gia tử tử, chúng ta một khi đã động thủ thì gia sản của Lưu đại ca ở chỗ này cũng không nên lưu lại.”

Thê tử Lưu Vọng gật đầu nói: “Ta cũng biết như vậy, thúc thúc cứ phân phó.”

“Đem tất cả hoả thiêu, tuyệt không lưu một chút đồ vật cho bọn vô liêm sỉ ấy....Sau khi thu thập xong, các vị cùng với tùy tùng của ta lập tứ ly khai, chiếu cố tốt bọn nhỏ, đây là cốt nhục của Lưu Vọng đại ca, khi ta ra khỏi trấn thì mấy người đi đến rừng cây ở bờ sông Tuy thủy chờ ta. Nếu tin ta thì hãy cùng ta đi Lương Châu, Phi có một miếng ăn thì tuyệt đối không bạc đãi tẩu cùng với bọn nhỏ.”

Hai vị phụ nhân của Lưu gia quỳ xuống khóc ròng nói: “Chúng ta nghe theo sự sắp xếp của thúc thúc!”

“Tiểu Thiết, chiếu cố các nàng, nếu có người ý đồ ngăn cản, giết!”

“Vâng!”

“Thành Lễ, dẫn người lên ngựa, cùng đi Tuy Dương với ta.”

Thành Lễ là đầu lĩnh của đám tùy tùng của Thành gia, là người rất nhạy bén, đồng thời cũng là người có thủ đoạn rất độc ác, mà lại là người cực kỳ trung thành.

Nghe được lệnh của Đồng Phi, Thành Lễ đáp ứng một tiếng, lập tức sai người lên ngựa.

Đồng Phi nhảy lên tượng long, đem song chuỳ cắm ở hai bên hông Tượng long, đầu tàu gương mẫu giục ngựa chạy ra khỏi Lưu gia.

Mười một người, hai mươi con ngựa trong bóng đêm lướt đi như bay. Móng ngựa bằng sắt của chiến mã nện vào đường của thị trấn, dẫn đến tiếng động cực kỳ ồn ào cùng với băng lãnh, những người dậy sớm nghe được thanh âm như vậy bị làm cho hết hồn, không dám thò đầu ra ngoài.

Vệ binh của trấn nhỏ thì ngay cả cái rắm cũng không dám phóng, lùi ra đứng bên cạnh, nhìn thấy một đám người đằng đằng sát khí lao ra, thẳng cho đến khi tiêu thất trong màn đêm mới dám thở ra một hơi, Rốt

cục đã chờ cho đoàn hung thần này đi rồi, không nghĩ tới Lưu gia lại nhận thức được nhận vật như vậy. Ha, chỉ sợ Lý phú hộ bị xui xẻo rồi! Quên đi, chuyện này cùng với ta không quan hệ.

Vệ binh đang muốn lùi vào trong phòng nghỉ ngơi thì đột nhiên có tiếng thê lương gọi.

“Cháy, cháy!”

Ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy phía xa trong trấn có một cỗ hỏa quang xông lên tận trời, đem nửa thị trấn toàn bộ chiếu sáng.

Có tiếng vó ngựa vang lên, còn có cả tiếng xe ngựa. Hai mươi con ngựa, dắt theo một chiếc xe ngựa từ cuối ngã tư đường chạy nhanh lại.

Có một gã đầu mục tiến lên, vừa định mở miệng hỏi thì đã thấy một con ngựa nhanh như tia chớp phóng lại, người trên lưng ngựa cầm một thanh đao dài hẹp huy đao chặt bỏ đầu của gã đầu mục, máu tươi phun ra, đoàn xe, cùng ngựa nhanh chóng chạy ra khỏi trấn nhỏ.

Lần này không có một gã vệ binh nào dám lên tiếng. Không nói những người này bộ bộ dạng hung thần ác sát, chỉ nói đến nồng đậm sát khí từ trên người tản ra thì biết bọn họ không dễ chọc. Huống chi nhìn thấy trang bị của đám người này, làm cho đám vệ binh xấu hổ muốn tự sát, người ta có trang bị như vậy, mà trên người chúng ta chỉ có mấy miếng Da vụn, quả thực là rác rưởi. Nhiều người, nhiều người thì có dùng với rắm, nếu xông ra cũng chỉ có chịu chết? Không sai, bảo mệnh vẫn quan trọng hơn.

Bọn vệ binh tất nhiên có sinh tồn triết học của bọn họ, người nào cũng mắt mở trừng trừng nhìn đoàn ngựa, xe trùng điệp đi qua.

Bây giờ trong trấn đã loạn thành một đoàn, không biết khi nào thì gió nổi lên, gió trợ lửa, lửa mượn uy phong của gió, trong nháy mắt đem phòng xá của một con phố đều đốt cháy hết, mọi người đều xông ra khỏi nhà, khua chiêng gióng trống gọi người cứu hỏa.

Một lão nhân thở dài, lầm bầm: “Đây là Quỷ hồn nhà Lưu Vọng báo cừu! Bọn họ nhất định trách cứ, khi đó chúng ta vì sao không đi hỗ trợ?”

Mọi người xung quanh lập tức im miệng, không nói được lời nào.

Sáng sớm, Thị trấn Tuy Dương đã mở cổng thành. Đồng Phi nhìn thấy cảnh rộn ràng trong cửa thành, lãnh đạm nói: “Thành Lễ, người mang người thủ ở cửa thành, một khi nghe được trong thành có động tĩnh thì cướp cửa thành, chờ ta đến hội hợp với người.”

“Chủ công, ngài đi một người thì làm sao có thể?”

“Vì sao không thể? Nhớ ngày đó ở Tây Khương hơn mười vạn đại quân cũng không vây được ta, còn Tuy Dương huyện nhỏ bé này có thể giữ ta lại được hay sao?”

Thành Lễ gật đầu, cũng đúng, Tuy dương là một huyện nhỏ, làm sao có thể so sánh được với đám người khương nhân? Hơn mười vạn kỵ binh đều không làm gì được chủ công thì lo lắng làm cái gì?”

“Đã như vậy, chủ công bảo trọng!”

Đồng Phi gật đầu, tay kéo thêm một con ngựa hướng về cửa thành Tuy dương phóng tới.

Quân binh thủ thành xa xa nhìn thấy Đồng Phi, lập tức quát lớn, “Người nào, nếu không dừng lại, chuẩn bị tiến!”

“Ta là người mang tin tức của Hà Nam doãn Vương Doãn đại nhân, có việc gấp thông báo Tuy dương huyện ầy, bọn người mau tẩu ra, nếu không chết cũng đừng trách ta.”

Hà Nam doãn, đây chính là quan lớn nhà, đám quân binh đời này nhìn thấy quan lớn nhất là huyện ầy của bọn họ. Vương Doãn đại nhân là ai? Chưa từng nghe qua. Bất quá nghe ra thì hình như rất kiêu ngạo....Hơn nữa nhìn trang phục cùng ngựa cưỡi của người này, những tiểu binh như chúng ta cũng chưa từng gặp qua. Cho nên quân binh lập tức tránh ra, một người hai ngựa chạy nhanh vào thị trấn.

Bây giờ ở ngã tư đường đã có không ít người, xa xa thấy Đồng Phi xông lại đều hướng về hai bên đường phỏ né tránh. Loại chuyện này trước kia Đồng Phi nhìn thấy Đồng Viện làm cũng không ít. Hôm này tự mình làm một chuyện như vậy, mới biết được phóng ngựa như bay làm cho gà bay cho sủa quả nhiên là tuyệt không thể tả, rất là uy phong, bất quá việc cấp bách bây giờ của hắn là tìm được nhà của Lý phú hộ.

Thê tử Lưu Vọng đã nói rõ, Lý phú hộ tên là Lý Vĩnh viễn, đã từng đảm nhiệm qua chức Phú xuân trưởng, cùng với huyện úy Tuy dương là bằng hữu tốt, trang viện của hắn nằm ở đường lớn của Tuy dương, đại môn phi thường cao, cánh cửa màu đỏ thẫm, ngoài cửa còn có hai tượng đá Tà Thần Thú để trừ tà....A, đối diện với trang viện của Lý phú hộ chính là một tửu lầu do chính Lý phú hộ mở. Cho nên Đồng Phi rất nhẹ nhàng tìm được nhà của Lý phú hộ.

Cửa lớn Lý phú hộ đóng chặt, tửu lầu đối diện cũng chưa mở rộng cửa, phía ngoài cửa của tửu lầu còn có một chiếc xe, phía trên xe còn đặt một con gà và vò rượu, bên cạnh xe còn có một hán tử ngồi chễm chệ, quần áo rách tả tơi, đầu đội một chiếc mũ cũ. Khuôn mặt nhìn xuống chân, tựa hồ như đang ngủ gật. Chắc là người đưa rượu cho tửu lầu, có thể dậy sớm nên ngủ gục, vì vậy thanh âm của tiếng vó ngựa cũng không làm hắn giật mình tỉnh giấc.

Đồng Phi xuống ngựa, từ trên lưng ngựa rút ra thanh trảm mã kiếm. Hắn đi nhanh lên đến đại môn, dùng trảm mã kiếm ra sức đánh ở cửa đại môn, hán tử ở phía trước tửu lầu cũng chậm rãi ngẩng đầu.

Trời ạ, gia hỏa này quả thực rất có tính cách, nói dễ nghe thì được gọi là khôi ngô, uy mãnh; nói khó nghe chính là xấu vô cùng, khuôn mặt màu vàng, ngay cả đồng tử cũng có một loại màu vàng giống như mắt hổ, mang theo một tia ác độc, Đầu báo, mũi sư tử, phía dưới hàm còn có bộ râu màu đen, hắn vừa chứng kiến Đồng Phi gõ cửa thì cũng chậm rãi đứng lên, từ trong tay áo lấy ra một thanh dao găm được giấu trong tay áo.

Thân cao cừu thước, so với Đồng phi còn cao hơn một chút. Hắn nhìn thì rất xấu, thế nhưng lại lộ ra một cỗ tử cương liệt khí. Nếu Đồng Phi lúc này quay đầu nhìn lại thì hắn sẽ nhớ đến một người. Đáng tiếc Đồng Phi giờ này chỉ chú ý động tĩnh phía sau đại môn.

P phía sau cửa có thanh âm truyền đến: “Ai? Sáng sớm có chuyện gì?”

“Nói cho Lý Vĩnh Viễn, Cự đầu cho người mang thư đến, có chuyện tình cần bẩm báo.”

Nếu Lý Vĩnh Viễn là người của Thái bình đạo thì nhất định sẽ hoang mang chạy ra nghênh tiếp. Nếu như không phải thì chắc còn có ẩn tình. Đồng Phi có một loại dự cảm: Thái bình đạo điên cuồng vơ vét của cải thì chỉ có thể bọn họ đã sắp tạo phản.

Từ phía trong cửa truyền đến một trận bước chân, theo sau là tiếng đại môn mở ra, một trung niên nam tử từ phía trong đi ra, lớn tiếng hỏi: “Tiên sư ở đâu, tiên sư ở đâu?”

Chứng kiến được Đồng Phi thì trung niên nhân kia ngăn ra. Đồng Phi không đợi cho hắn hiểu được, quát lên một tiếng: “Lý Vĩnh Viễn?”

Lý Vĩnh Viễn theo bản năng trả lời: “ Đúng vậy....”

Lời còn chưa dứt thì chỉ thấy Đồng Phi rút ra trảm mã kiếm, hầu như cùng với một thời gian thì phía sau cũng truyền đến một thanh âm giận dữ: “Lý Vĩnh Viễn gian tặc, gia gia đợi ngươi đã lâu, để mạng lại cho ta!”

Một đạo nhân ảnh xông lên, cùng lúc đó trảm mã kiếm ở trên không xuất hiện một đạo vùng cung kỳ dị chém thẳng xuống.

Phốc! Huyết quang bắn ra.

83. Chương 83: Song Sứ

Đồng Phi đột nhiên phát hiện có người xuất hiện phía sau, trong lúc huy kiếm ra chém thì cũng nghiêng người tránh ra.

Bóng người từ sau lưng hắn tiến đến, một thanh chuỷ thủ sắc bén đâm thẳng vào lồng ngực của Lý Vĩnh Viễn, thuận thế ngoáy thẳng vào trái tim, máu tươi phun tung toé trên người hắn, nhưng hình như hắn lại không có cảm giác gì, Hầu như cùng một lúc, trăm mã kiếm cũng chặt đứt đầu của Lý Vĩnh Viễn.

Đồng Phi lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt của người xông lên, bất thốt nói: “Người là Diển Vi?”

“Chính là gia gia, tặc tử để mạng lại!” Vừa nói, Diển Vi vừa đâm chuỷ thủ thẳng về phía Đồng Phi, cự ly hai người quá gần, Đồng Phi nghĩ đến cơ hội giải thích Diển Vi cũng không cấp cho, lại càng hoảng sợ, cổ tay đưa lên, đầu mũi của trăm mã kiếm chạm vào thanh chuỷ thủ.

Đang một tiếng, thanh chuỷ thủ bị đánh rớt ra. Nhưng Đồng Phi vẫn không tự chủ được lùi về phía sau một bước, mắt thấy Diển Vi lại muốn đánh qua, liền hét lớn: “Ta là bằng hữu của Lưu Vọng đại ca, người không nên hiểu lầm.”

Diển Vi đang ở thế tấn công, nhìn Đồng Phi một lát mới phun ra một câu: “Người xấu như vậy, chắc là nói thật?”

****!

Đã bao nhiêu năm không nói lời thô tục, nhưng giờ khắc này Đồng Phi nhịn không được đem lời thô tục của đời trước chửi ra, người này cũng có chút quá đi, ta xấu, nhưng người so với ta không đẹp hơn chút nào, cứ nhiên gọi ra là sứ quỷ? Bất quá lúc này người của Lý phủ đã kịp phản ứng.

“Giết người, chủ nhân bị hai tên sứ quỷ giết chết, ngăn bọn họ lại, đừng cho bọn họ chạy!”

Trước cửa Lý phủ xảy ra động tĩnh lớn như vậy thì sao lại không có người biết? Không đầy một lát, từ góc phố chạy ra mấy chục người, tay cầm hoán thủ đao, vừa chạy vừa hỏi: “Hung thủ ở đâu? Hung thủ ở đâu?”

Diển Vi quay đầu nhìn thoáng qua đám gia đình xông tới, “Bên ngoài là của người, bên trong là của ta.”

Không đợi cho Đồng Phi đáp ứng thì hắn đã xông vào Lý phủ, một gã gia đình đao còn chưa kịp giơ lên thì đã nghe thấy Diển Vi hét lên một tiếng: “Đi tìm chết!”

Tiếng quát như sấm, phối hợp với khuôn mặt Diển Vi dím đầy máu, làm cho đám gia đình sợ run lên. Diển Vi thừa cơ xông lên, bóp vào cổ một gã gia đình, gã gia đình nặng trên dưới một trăm cân mà bị một cánh tay hắn xách lên như xách một con gà, hướng về phía bọn gia đình đập tới, khí lực của Diển vi thật kinh người, có thể sử dụng chuỷ thủ mà bức lui Đồng Phi, vũ lực như thế quả thật là xuất sắc. Hắn nhảy vào đám người, bất chấp tất cả, cầm khối thân thể của gã gia đình đánh mạnh vào đám người.

Bọn gia đình chưa từng gặp phải gã gia hỏa nào hung hãn như vậy, không kịp né tránh, bị đập cho ngã trên mặt đất, kêu rên không ngừng. Đứng thấy nhân số của gia đình không ít, nhưng trong nháy mắt đã lùi về phía sau, không có người nào dám xông lên phía trước.

Diển Vi đại triển thần uy thì bên này Đồng Phi cũng đang ở ngoài Lý phủ giết người. Nghênh đón đám quan binh này vọt tới, trăm mã kiếm trong tay hắn phát ra hơn mười đạo kiếm quang, cũng không biết đạo nào là thật, đạo nào là giả, kiếm quang phun ra nuốt vào, máu tươi phun ra tung toé, phần chân tay bị chặt đứt rơi ra bốn phía, Đồng Phi giống như mãnh hổ, một người một kiếm không ngờ giết cho hơn mười gã quan binh chạy trốn chết chứ đừng nói là chạy đến bắt lấy Đồng Phi.

“Một đám phế vật, tránh ra cho gia gia!”

Chỉ thấy một gã xông lên phía trước, nhìn qua thì là đầu mục cả đám người này, Trong tay cầm một thanh đại thiết mâu nghênh đón về phía Đồng Phi, sau khi từ Tây Bắc giết ra, Đồng Phi có rất ít cơ hội thống khoái giết người, khi thấy thiết mâu đâm tới, nhìn như rất nhanh, nhưng trong mắt Đồng Phi lại có vẻ rất chậm chạp, hai tay cầm trăm mã kiếm, nhất chiêu chém tới. Kiếm quang chia thành lưỡng đạo, một đạo chém đứt đầu một gã quan quân, một đạo đánh mạnh về trên sống trường mâu. Gã đầu mục hai tay như tê

dại, thanh thiết mâu suýt nữa thì bay ra khỏi tay, đây là do Đồng Phi dùng bằng Trảm mã kiếm đánh, nếu trong tay hắn là đại chuỳ thì chỉ cần một chiêu như vậy thì chỉ sợ gã đầu mục cũng không còn lại mạng.

“Thật bản lĩnh, tiếp tục đón thêm một chiêu Liên hoàn chuỳ của ta!”

Đồng Phi lui về một bước, người nhảy lên, hai tay cầm trảm mã kiếm, hét lên một tiếng: “Giết!”

Đang!

Kiểm quang như điện, gã đầu mục căn bản không thể né tránh, cho nên liền nâng mâu lên ngăn cản. Đồng Phi từ không trung chém xuống, lực đạo vạn cân, liên hoàn chuỳ này vốn là chiêu số của trường hận chuỳ, nay thì triển trên trảm mã kiếm cũng hiện ra một loại uy lực khác.

Thời gian trôi qua một hơi thở, người của Đồng Phi vẫn ở trên không trung.

“Giết, giết, giết....”

Liên tiếp mười mấy tiếng kêu, hay chân của hắn chưa chạm đất. Đang, đang đang....Đao và mâu va chạm với nhau mười mấy lần, gã đầu mục suýt nữa quỵ xuống mặt đất, Đại thiết mâu suýt nữa rời khỏi tay, hộ khẩu hai tay vỡ toang, máu tươi chảy ra dính lên thiết mâu, làm cho thiết mâu nhuộm thành màu đỏ.

Đồng Phi đứng vững, huy kiếm đánh tiếp.

“Chấn sơn chuỳ!”

Một kiếm đánh ra, tiếng gió gào thét, gã đầu mục sợ đến hồn phi phách tán, giữ vững tinh thần đem thiết mâu lên ngăn cản.

Chỉ nghe ba một tiếng, trảm mã kiếm trải qua trăm luyện gãy nát, thanh thiết mâu cũng bị chém thành hai mảnh.

Một đạo vết máu từ trên đầu gã đầu mục xuất hiện, sau đó lan dần xuống khô giáp thành một đạo liệt ngân.

Một kiếm này của Đồng Phi đã chém gã đầu mục thành hai mảnh.

Bất quá Trảm mã kiếm cũng không chịu được khí lực của Đồng Phi, rốt cục bị gãy nát. Mấy gã quan quân đứng bên cạnh chứng kiến thấy Đồng Phi không có binh khí, lập tức đánh qua, không ngờ trong miệng của Đồng Phi lại huyết lên một tiếng, Tượng long đứng trước cửa Lý phủ kêu lên một tiếng, nhanh như chớp vọt tới, mấy gã quan binh không kịp né tránh liền bị tượng long va chạm làm cho chân tay gãy, bổ sắp trên mặt đất kêu thảm thiết. Tượng long vọt tới bên người Đồng Phi, Đồng Phi không nói hai lời, lập tức phi thân lên ngựa.

Lôi úng cổ chuỳ cầm trong tay, Đồng Phi tự nhiên sinh ra một cỗ hào khí. Chiến mã hí dài, kim chuỳ vũ động, hơn mười gã quan binh bị đánh cho ngã ở trên đường, huyết nhục tán loạn. Lúc này Lý phủ tràn đầy hỏa diễm, Cả người Diên vi đầy máu đang chạy ra. Cũng không biết máu trên người hắn là của địch nhân hay là của hắn, hắn chạy ra nhặt lấy đầu của Lý Vĩnh Viễn bỏ vào bao bên hông, bất quá khi hắn chứng kiến cảnh trên đường phố thì không khỏi hoảng sợ, nguyên tưởng rằng mình giết cũng đủ ngoan độc, nhưng không nghĩ tới vị này lại.....Hắn nhìn về phía Đồng Phi liếc mắt một cái, Diên Vi nhanh như lưu tinh chạy tới chiếc xe có gà và rượu, nhanh chóng lấy ra hai thanh đại kích cùng với mấy mũi lao. Hắn đi tới trước mặt Đồng Phi chấp tay nói: “Huynh đệ tốt, ta thay Lưu đại ca cảm ơn người!”

Đồng Phi ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, vững như thái sơn.

“Lưu Đại ca chính là đại ca của Đồng Phi, tại sao lại phải cảm ơn? Diên huynh, người có biết cưỡi ngựa không?”

Diên Vi cười to nói: “Đương nhiên là biết, thuật cưỡi ngựa của Diên Vi là do Lưu đại ca truyền thụ, nếu có ngựa hoang cũng có thể thuần phục.”

“Đã như vậy, Diên huynh lên ngựa, ta và người giết ra Tuy Dương!”

Đồng Phi mang theo hai con ngựa, vừa lúc mỗi người một con, thất ngựa kia của hắn tuy kém Tượng long, nhưng cũng là Tây Lương khó gặp. Diên Vi vừa thấy, ánh mắt nhất thời sáng ngời.

“Đã như vậy, Điển Vi không khách khí!”

Miệng thì nói, nhưng thân hình đã nhảy lên ngựa, hai chân vô tình đạp phải song đăng*(bàn đạp) giấu dưới yên ngựa, Điển Vi không khỏi ngẩn ra.

“Điển huynh, ta và người giết ra ngoài.”

Điển Vi gật đầu, hai chân cho vào song đăng, chỉ cảm thấy ngồi trên thân ngựa rất ổn định, có thể xuất hết lực chiến đấu. Hai người ngồi trên lưng ngựa, thấy xa xa có quan quân cũng không thèm để ý, liền đánh ngựa gioroi. Phía sau mấy trăm quan quân đuổi theo phía sau, đột nhiên có người hô to: “Đóng cửa thành, nhanh đóng cửa thành!”

Quan quân trông cửa thành chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì nghe thấy tiếng hô, một gã Đô bá lập tức tón tiếng hét lớn: “Đóng cửa , đóng cửa!”

Mười mấy quan binh đồng thời chạy lại từ từ đóng cửa thành

Đồng Phi ở phía xa thấy vậy, thúc giục Tượng long, ở trên ngựa quát lên một tiếng: “Cự Ma Sĩ ở đâu? Ngăn cản bọn họ!”

Từ phía hai bên cửa thành đột nhiên xuất hiện hơn mười người, dẫn đầu chính là Thành Lễ. Hẹp đao huy ra, mười mấy gã quan binh đang bề bộn đóng cửa thành bị giết cho chạy trốn chết. Cũng đúng lúc đó Đồng Phi cùng với Điển Vi đã chạy tới, hai người không nói một lời, một người vũ lộng song kích, một người vũ lộng đại chuỳ. Quan quân coi thành gồm có bao nhiêu người? Cộng tất cả lại cũng không vượt qua một trăm người! mà gần một trăm người này không đủ cho đám người Thành Lễ giết, hơn nữa hôm nay lại có hai đầu cạp là Điển Vi cùng với Đồng Phi, quân lính càng nhanh tan rã, một lượt xông lên đã giết hơn bốn, năm mươi người. Đồng Phi đứng ở cửa thành, bàn tay cầm lấy cửa thành, miệng rống to một tiếng.... Mười mấy người mới đóng được cửa thành , không ngờ chỉ mình Đồng Phi đã kéo ra được. Một đoàn mười hai người nhanh chóng chạy ra khỏi thành Tuy Dương.

Trong Tuy Dương thành, ngọn lửa đã thiêu huỷ Lý phủ, hơn nữa đã lan tràn hơn phân nửa Tuy Dương, mà trong thành Tuy dương thì vang lên tiếng kèn nức nở, mấy trăm quan binh từ trong thành lao ra, đuổi theo về hướng đám người Đồng Phi.

Chạy được khoảng hai, ba trượng thì Đồng Phi đột nhiên ghìm cương ngựa lại.

Điển Vi kỳ quái hỏi: “Huynh đệ, vì sao lại không đi?”

“Chiếc đuôi này quả thực thật đáng ghét, Điển huynh có dám cùng với ta quay lại giết một hồi?”

Điển Vi kinh ngạc nhìn Đồng Phi, sau đó cất tiếng cười to: “Huynh đệ tốt, quả nhiên có can đảm, không hổ là bằng hữu của Lưu Đại ca, người nếu có hào khí như vậy, ta làm sao dám lặc hậu. Cũng được, hôm nay cùng với huynh đệ giết một cái cho thống khoái.”

Hai người đối với mấy trăm quan binh truy đuổi thì quả thực xem thường. Đối lại bất luận kẻ khác thì cảm thấy bọn họ điên rồi. Nhưng đám người Thành Lễ lại không xem là như vậy. Tương phản, bọn họ thật ra cảm thấy nếu không phải như thế thì chủ công nhà mình là sao xứng danh hơn mười vạn khương nhân xưng là Cự Ma nhi? về phần Điển Vi, mặc dù cũng không biết, nhưng được chủ công coi trọng như vậy thì nhất định sẽ không kém. mười người ghìm lại cương ngựa, thúc ngựa chia ra một cái đường.

Xa xa, bụi mù cuồn cuộn, quan quân càng ngày càng gần. Mà Đồng Phi cùng với Điển Vi đang chuyện trò vui vẻ, đối với quan binh xông tới đều không để ý.

Còn cách khoảng hai mươi bước thì hàn khí đã đập vào mặt, đám người Thành Lễ khẩn trương cầm chặt lấy binh khí trong tay, trong lòng không ngừng nhảy loạn, chỉ là Đồng Phi chưa hạ lệnh, cho nên bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mười lăm bước.....

Đồng Phi cùng với Điển Vi hầu như là cùng một động tác, hai người cầm lao đồng thời hét to.

Lao! mang theo lôi đình vạn quân lao ra, hơn mười gã quan quân dẫn đầu đã bị đánh rớt xuống lưng ngựa.

Đội hình quan quân một trận mà loạn, mà Đồng Phi đã tháo xuống song chùy, lớn tiếng quát: “ Cự Ma Sĩ, xông lên!”

Mười hai người, giống như mười hai đầu mãnh hổ chạy ào vào trong đám loạn quân.

Chùy trong tay Đồng Phi vung ra, bang, bịch, liên tục đánh ba người rớt xuống ngựa. Điển Vi cũng không kém, đại kích tung bay, chém, đâm... Thậm chí so với Đồng Phi còn dũng mãnh hơn, một đường trùng sát, quan quân chết ở trong tay Điển Vi không ít hơn ba mươi người.

“Thống khoái, thống khoái!”

Điển Vi oa oa kêu to, mà Đồng Phi thì cất tiếng cười to. Ở trên chiến trường, hai người kia như hai gã điên, tướng mạo đều xấu xí dọa người, nhưng giết người thì so với ai cũng độc ác hơn. Đám người Thành lễ thấy được sự dũng mãnh của hai người, cho nên mười thành khí lực lại phát huy tới mười hai thành. Trong cánh đồng bát ngát, nơi này chỉ toàn là thi thể không trọn vẹn.

Tạc Thấu, là chiến pháp mà Thành gia già trẻ đem phương pháp mã chiến trước kia của Phục Ba tướng quân cải tiến, càng ngày càng linh hoạt, lực sát thương càng lớn, đương nhiên là đối với kỹ sĩ càng cao, Đồng Phi sau khi tiếp nhận, liền đem loại chiến pháp này gọi là Tạc Thấu.

Bốn trăm gã quan binh bị một vòng Tạc thấu đánh tới thì chết gần hai trăm người. Quân lính bình thường huấn luyện nào đã gặp được tướng như vậy, càng chưa bao giờ gặp loại phương pháp giết người ác độc như vậy, làm ấy trăm người gần cả người! Đối phương chỉ có mười hai người, nhưng trong mắt quan binh chính là mười hai gã Ma thần. Một binh sĩ đột nhiên kêu to một tiếng, vất binh khí trong tay ném xuống đất, sau đó quay người bỏ chạy, một người này làm mẫu, thì giống như bệnh truyền nhiễm lập tức lan ra, mấy trăm gã quan binh đồng thời la lên, ném binh khí xuống đất, hướng về xung quanh chạy toán loạn.

Trên tường thành phía xa, Huyện úy Tuy Dương chỉ cảm thấy miệng lưỡi không khốc, hai mắt tròn tròn. Lão Thiên, những người này là người nào? Sao lại hung hãn như vậy, thử hỏi ông trời thiên hạ ai có thể là đối thủ bọn họ?

84. Chương 84: Người Thông Minh Giả Vờ Ngốc

Màn đêm buông xuống, trời đã tiến nhập vào mùa thu, phía trước Tuy dương thành trở thành một mảng đều đều, từng đợt gió thu mang đến một mảnh thê lương. Đại hỏa ập đến, làm cho nhà cửa của nguyên một đường phố đều bị đốt thành một mảnh phế tích. Nhân số tử thương còn chưa có thể thống kê ra, nhưng người trong huyện nha phỏng chừng có trên một nghìn người chết.

Không biết bao nhiêu bách tính vì mất đi thân nhân cùng nhà cửa mà ra ngoài đường khóc than. Có một đoàn người từ trong mảnh phế tích đi ra, dẫn đầu là một người trung niên nam tử mặc hắc sắc đạo bào, người này ước chừng hơn năm mươi tuổi, trên tóc đã xuất hiện hoa râu, nhưng tinh thần vô cùng quắc thước, sắc mặt hồng nhuận. Long hành hổ bộ, nhìn ra có chút uy nghiêm, hàm râu dài phía dưới theo làn gió khẽ lay động, trên khuôn mặt lộ ra sự ưu thương, ánh mắt đảo qua mảnh phế tích, khuôn mặt lộ ra sát khí, ở phía sau hắn là huyện úy Tuy dương cùng những người liên can cung kính đứng yên.

“Cửu nhi đã chết?”

Ánh mắt của nam tử tròn lên, thanh âm có điểm run run.

Nghe ngữ khí thì hình như phi thường đạm mạc, nhưng lại làm cho đám người huyện úy không tự chủ được run bắn lên.

“Đại mục tôn sử, cũng không phải chúng ta vô năng, mà thật sự là....”

Nam tử cắt đứt lời nói của huyện úy, ngữ khí giống như trước, giống như đang lảm bảm: “Thương cảm Cửu nhi của ta, ngay cả thi thể hoàn chỉnh đều không để lại...Thúc thúc học tiên thuật nhiều năm như vậy lại cứu không được người, cứu không được người a!”

Thanh âm đột nhiên sắc bén , nam tử bỗng xoay người gầm rú lên: “Cửu nhi đã chết, các người vì sao không chết hả!”

Đám người huyện uỷ quỳ bịch xuống trước mặt nam tử, không dám hé ra một lời.

Vẫn là một người có trang phục tương tự Trung niên nam tử kia, niên kỷ khoảng hơn 30 tuổi, mở miệng nói: “Sư huynh, đừng như vậy, ta tin tưởng huyện uỷ đại nhân cũng đã hết sức, người cũng đã nghe nói, những người đó quả thật quá hung hãn.”

“Hung hãn, hung hãn....Ta không quản hãn hung hãn ra sao, ta muốn vì cửu nhi báo thù!”

“Sư huynh, thù này bất cộng đại thiên, tất nhiên là phải báo, ta Trương Nhượng Bát nguyện làm mã tốt cho sư huynh, đi giết hung thủ.”

“Không, ta tự mình đi!”

“Sư huynh.” Âm thanh của Trương Nhượng Bát đột nhiên nghiêm nghị hẳn lên, “Cửu nhi hiền chất chết ta cũng rất tức giận, hãn nhiều năm qua gop góp tài chính cho chúng ta, có thể nói là lập được công lao hãn mã....Nhưng người bây giờ là người tổng phụ trách ở Dự Châu, lại còn có sứ mệnh tiếp ứng cho Mã đại ca, tuyệt đối không thể rời bỏ nhiệm vụ, càng không thể hành động theo cảm tình.”

“Nhưng mà....”

“Sư huynh, nếu người tin được ta thì đem chuyện này cho ta xử lý, sư đệ tuy bất tài, nhưng nguyện đem đầu hung thủ đến gặp sư huynh.”

Trung niên nam tử nhắm hai mắt lại, do dự một lát, gật đầu nói: “Vậy đành làm phiền sư đệ!”

Trương Nhượng Bát xoay người hướng về đám người huyện uỷ, vẻ mặt ôn hoà hỏi: “Đại nhân, hung thủ có lai lịch như thế nào?”

Huyện uỷ suy nghĩ một lát, “Tiểu nhân chỉ biết trong đó có người kêu là Điển Vi, tiểu nhân cũng đã hỏi qua, Điển Vi ở địa phương chúng ta có thể được gọi có vũ lực, có người nói là hãn một người có thể giết hổ, sử dụng một đôi đại kích, có vạn phu chi dũng.”

“Tên còn lại đâu...”

“Cái này....Tiểu nhân không thể hỏi ra, bất quá tiểu nhân đoán rằng, người này tất nhiên có liên quan đến Lưu Vọng.”

Trương Nhượng Bát gật đầu, “Có biết chỗ ở của Điển Vi không?”

“Theo ý chỉ của Trương Bát Sử, tiểu nhân đã sai người tìm hiểu, cách thành của chúng ta ba mươi dặm về phía tây có một cái thôn , ngoại trừ có ca ca của Điển Vi là Điển Tấn thì cũng có một vợ là con gái của một gia đình săn bắn, còn có một đứa con tra....Còn ca ca Điển Tấn tuy có vũ lực, nhưng do nhiều năm săn bắn cho nên đã thụ thương, đến nay không thể xuống giường, hãn còn có hai con trai, tuổi còn không lớn lắm!”

“Tốt, tốt!”

Trương Nhượng Bát lộ ra vẻ tươi cười, quay đầu hướng về trung niên nam tử cười nói: “Sư huynh, người xem....Đại nhân cũng đã rất dụng tâm, chỉ cần bắt được một nhà Điển Vi vậy thì sẽ nhanh chóng tìm được Điển Vi? Đến túc bắt được Điển Vi thì sẽ biết tung tích của gã còn lại.”

Đại mục tôn sử trầm ngâm một lát, “ Vậy việc này đành vất vả cho sư đệ!”

“Nhất định sẽ không nhục mệnh!”

Trương Nhượng Bát nhúng tay hành lễ, sau đó lôi kéo cánh tay huyện uỷ nói: “Đại nhân, ta muốn đem năm trăm người đi bắt người nhà của Điển Vi, nhưng trong tay lại không có....Không biết đại nhân có thể hỗ trợ hay không?”

“Tất nhiên là hỗ trợ, tất nhiên là hộ trợ!” Huyện uỷ lúc này giống như con cháu của Trương Nhượng Bát, liên tục nói: “Tuy Dương sở hữu tám trăm bảy mươi quận binh, ngoài trừ những người vừa chết trận thì còn lại hơn sáu trăm người, nguyện giao cho Trương bát sử.”

Trương Nhượng Bát thoả mãn nở nụ cười, “Đã như vậy làm phiền đại nhân!”

Đồng Phi cùng với Diển Vi giết lui quân binh Tuy Dương thành, lúc này mới thúc ngựa chạy đi. Dựa theo ước định ban đầu, bọn họ trực tiếp hướng về phía rừng cây ở cạnh Tuy thủy, trời bây giờ cũng đã biến thành màu đen.

Đồng Phi để cho Thành Lễ huyết lên một tiếng chim hót, đó cũng chính là ám hiệu của hắn với Đồng Thiết. Chỉ chốc lát sau, từ trong rừng truyền đến một tiếng chim hót, mà theo sát sau thì thấy Diển Mãn cùng với Ngưu Cường chạy vọt ra.

Vừa chứng kiến thấy Diển Vi, Diển Mãn hưng phấn gọi lớn : “Phụ thân!”

Diển Vi cũng vội vàng xuống ngựa, ôm cổ Diển Mãn, cười ha ha hỏi: ”Mãn nhi có nhớ cha không?”

“Có nhớ!”

Ngưu Cường thì đi tới trước mặt Đồng Phi hành lễ: “Đồng thúc thúc, chuyện giải quyết có tốt không?”

Đồng Phi cười cười, gật đầu nói: “Rất tốt, rất tốt...Các người thế nào? Được rồi, Đồng Thiết sao không thấy đi ra?”

“Thiết thúc dẫn theo hai người cùng với Hữu tử, Phát tử ca về nhà!”

Đồng Phi không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Về nhà, về nhà nào?”

“Tất nhiên là nhà của Diển thúc thúc, Thiết thúc thúc nói với chúng ta, ngài cùng với Diển thúc thúc ở Tuy Dương giết người, nói không chừng có thể kinh động tới quan phủ, vạn nhất thân phận Diển thúc thúc bị tiết lộ thì người nhà của Diển thúc thúc sẽ bị liên lụy Cho nên Thiết thúc thúc mang theo hai người thúc thúc cùng với Hữu tử ca, còn có Phát tử ca về nhà của Diển thúc thúc để đem người nhà đón tới. Tuy nói sự tình chưa chắc đã có việc gì, nhưng đề phòng vạn nhất, cần phải dự định sớm hơn một chút.”

Đừng xem Ngưu Cường tuổi còn nhỏ, nhưng ăn nói lại rất có trước có sau, chỉ ít so với Diển Mãn đang riu ra riu rít hướng Diển Vi giải thích còn có trật tự hơn, càng về sau thì Diển Vi cũng chú ý về phía Ngưu Cường nói.

Ánh mắt Diển Vi có chút phức tạp, Diển Vi chấp tay hướng về phía Đồng Phi, “Hảo huynh đệ, người quả nhiên không phải người thường, ngay cả thủ hạ đều có tâm tư kín đáo như vậy. May mà thủ hạ của người sớm suy nghĩ như vậy, bằng không nếu liên lụy người nhà, Diển Vi chết cũng không hết tội.”

Đồng Phi cầm lấy cánh tay của Diển Vi, “Huynh trưởng không nên khách khí như vậy!”

“Cùng nhau giết địch, Diển Vi còn không biết huynh đệ người...Rất cục là ai a? Nhìn tư thế này của người, chắc là không tầm thường.”

Ai nói Diển Vi ngốc? Một kẻ ngốc mà dưới tình huống như vậy mà có thể nói ra nhưng lời như vậy? Hồi tưởng lại kinh nghiệm của Diển Vi, lưu lạc giang hồ, thà rằng ở trong núi làm thợ săn cũng không muốn thân phục người khác. Mãi cho đến sau này gặp Tào Tháo thì mới có chỗ yên thân. Đồng Phi có thể khẳng định, Diển Vi nhất định trải qua một phen qua sát thì mới quyết định đi theo Tào Tháo. Mà trên thực tế lựa chọn của hắn là chính xác. Nếu như không phải nguyên nhân Lão Tào háo sắc mà chộc giận Trương Tú, lúc này Diển Vi vì chiến trận mà chết. Nếu hắn còn sống, thành tựu của hắn chưa chắc đã kém hơn Hứa Trử. Người tinh mắt như vậy, ai có thể nói hắn ngốc? E rằng quả thực có điểm khờ, nhưng phạm là những người hàm hậu thì tâm nhãn cũng sáng hơn rất nhiều.

Đồng Phi cũng không dám khinh thường Diển Vi, hắn chấp tay nói: “Huynh trưởng không cần vội hỏi ta là ai. Chúng ta trước hết đi vào cánh rừng bái kiến đại tẩu...Đánh cả ngày chắc huynh trưởng cũng đã đói, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện có được không?”

“Rất tốt, rất tốt!”

Hai người Diển Vi , một người lôi kéo Diển Mãn, một người lôi kéo Ngưu Cường đi vào trong rừng cây.

Một nhà Lưu Vọng chứng kiến bọn họ lập tức đi tới, Thê tử Lưu Vọng cùng với muội muội quỳ gối xuống, “Cảm tạ hai vị trưởng nghĩa, vì Lưu Vọng báo thù rửa hận.”

Điển Vi từ bên hông gỡ xuống thủ cấp của Lý Vĩnh Viễn, “Đại tẩu, Lưu đại ca đối đãi với ta như huynh đệ, nếu ta không trả thù thì làm sao dám gặp người? Bất quá, giết Lý Vĩnh Viễn cũng không phải một mình Điển Vi, nếu không có vị Đồng huynh đệ này thì ta chỉ sợ cũng không ra được thành.”

“Đa tạ Đồng thúc thúc!”

Đồng Phi vội vàng hoàn lễ nói: “Đại tẩu, ngài làm cái gì vậy? Ta cùng Lưu Vọng là bằng hữu, đây vốn là việc mà ta phải làm....Đại nha, Nhị nha, mau đỡ mẫu thân các người đứng lên. Ngưu Cường, người cũng đỡ mẹ người đứng dậy.”

Ba hai tử ba chân bốn cẳng chạy lại nâng hai phụ nhân dậy.

Nhìn thấy thủ cấp của Lý Vĩnh Viễn, trong mắt thê tử Lưu Vọng như phun ra lửa, lệ quang chảy ra, quát lên một tiếng: “ Gian tặc, người cũng có ngày hôm nay!” Từ trên xe lấy xuống một thanh đoản kiếm hung hăng chém vào thủ cấp của Lý Vĩnh Viễn, muội tử của Lưu Vọng cũng không tỏ ra yếu kém, từ trên xe cũng cầm lấy....Một thanh kiếm khác, hai nữ nhân giống như phát điên, vừa chém vừa mắng, làm cho Đồng Phi đứng bên cạnh mà trong lòng phát lạnh. Ngàn vạn lần không nên đắc tội nữ nhân, đặc biệt là loại nữ nhân điên cuồng, quả thực so với ta còn muốn hung tàn hơn.

Thủ cấp của Lý Vĩnh Viễn bị chém thành đồng thối vụn, huyết nhục bay tán loạn trên mặt đất. Nhị nữ đồng thanh khóc rống lên, ba hài tử thì đi lại khuyên giải cùng với an ủi, Đồng Phi thấy vậy trong lòng chua xót, nghiêng người đi chỗ khác, mà Điển Vi thì lôi kéo Điển Mãn đi theo phía sau Đồng Phi.

Thành Lễ đưa lương khô tới, tay vẫn cầm thêm hai túi Tây Lương liệt tửu.

Điển Vi ngửi thấy mùi rượu thì mắt sáng lên, liên tục hô to: “Hảo tửu, hảo tửu!”

Đồng Phi không uống rượu, hần chỉ cầm một mảnh lương không chậm rãi ăn.

“Điển đại ca, ta là Đồng Phi, gần mười bốn tuổi....Gia phụ chính là Hà Đông Thái thú, Ty đãi giáo Uyển Đồng Trác, ở Tây Lương cũng có chút sản nghiệp, lần này người cùng ta giết một trận thống khoái, nhưng không thể không nghĩ đến hậu quả. Trần Lưu....Ta nghĩ người không thể ở lại nữa, nếu Điển đại ca nguyện ý thì có thể đem người nhà tới Lương Châu Lũng Tây, nhà của ta ở Lâm Thao, ta chắc chắn triều đình cũng sẽ không chú ý, chờ cho phong ba qua đi, người có thể mang người nhà trở về.”

“Việc này...”

“Nếu Điển đại ca muốn nhập quân, huyện uyển Lâm Thao là tỷ phụ của ta, ta có thể nghĩ cách bố trí cho ngài một chức vị tốt; nếu ngài không muốn ở Tây Lương thì cũng rất dễ, đi tới dưới trướng của cha ta, bằng vào bán lĩnh của Điển đại ca thì làm chức Đô úy cũng dư dả, cha ta cũng là một người yêu mến sự vũ dũng, hần nhất định sẽ cao hứng khi gặp Điển đại ca, huynh thấy thế nào?”

Đồng Phi không hề đề cập tới chuyện muốn Điển Vi hướng hần thuần phục. Cố Ung nhắc nhở rất chính xác, hần hiện tại, một không có gia sản, hai không có chức quan, ba không có danh vọng, vì vậy dựa vào gì mà Điển Vi hướng hần thuần phục?Tương phản, nhắc tới Đồng Trác thật ra cũng có chút dự hoặc, dù sao Đồng Trác hôm nay cũng chưa có ác danh gì cả.

Điển Vi cũng không nóng lòng trả lời, mà sau một lúc trầm tư mới nói: “Huynh đệ, việc này một người ta quyết định không được, chờ ca ca ta tới, ta muốn cũng hần thương lượng một lần. Dù sao Lương Châu đường xá xa xôi, muốn chuyển gia đình đi cũng không phải là việc nhỏ.”

Đồng Phi gật đầu, “Đó là đương nhiên!”

“Bất quá huynh đệ, người thực sự chỉ có mười bốn sao? Ta thế nào vẫn cảm thấy người so với ta còn muốn già hơn...”

Đồng Phi có một loại xúc động muốn điên, gã gia hỏa này cũng quá vô sỉ, đồng ý là ta xấu, nhưng cũng không thể nói là ta già a.

“Đúng vậy? Lưu đại ca từng nói đã gặp người so với ta còn xấu hơn, ta vốn không tin tưởng, nhưng hiện ta ta rất tin!”

“Nói vậy, người so với ta còn xấu hơn!”

“Vị tất, ta mặc dù xấu nhưng lại được coi là bình thường, nhìn người kia, ánh mắt như con cạp, vừa nhìn thấy đã làm cho người ta sợ.”

Điển Vi đứng lên cả giận nói: “Người bình thường? Người thử nhìn cái đầu của người....Ta lúc 14 tuổi cũng không có khoa trương như vậy. Chỉ về điểm này mà nói thì người còn xấu hơn ta, thiên hạ đệ nhất xấu chắc chắn thuộc về người mới đúng.”

“Điển huynh khách khí, cái đầu của tiểu đệ tuy rằng có chút khoa trương, nhưng bất quả cũng chỉ là cái đầu mà thôi.”

Mọi người chung quanh nhìn không được đều nở nụ cười, tiếng cười cũng lan dần đến người một nhà của Lưu Vọng, hai vị này quả thật cũng rất nhân hạ, chân trước vừa mới chung tay giết nhiều người như vậy, còn chân sau lại tranh cãi âm ỹ cả lên. Bất quá nếu nhìn kỹ hai người này quả thật không thể phân biệt được ai xấu hơn, chắc là sàn sàn như nhau.

Thê tử Lưu Vọng nhìn không được cười nói: “Đồng thúc thúc, Điển thúc thúc, theo ta thấy, đệ nhất thiên hạ xấu, ta nghĩ hai vị nên chia nhau mới đúng.”

“Đúng?”

Quay đầu nhìn thấy Lưu gia một nhà không hề khóc, Đồng Phi cùng với Điển Vi đều nhìn nhau cười.

Người chết thì đã chết, người sống thì vẫn tiếp tục phải sống.....Suốt ngày khóc sụt mướt còn không bằng vui vẻ để đón cuộc sống ngày mai.

E rằng đây chính là ý nghĩa mà bọn họ tranh cãi, nhìn bằng hữu thân nhân bên cạnh vui vẻ, Đồng Phi cùng với Điển Vi phát ra nụ cười từ nội tâm.

85. Chương 85: Ngươi Thành Nói Về Thái Bình Đạo

Trời vừa sáng, Đồng Thiết dẫn Điển gia mười bốn người đi tới. Ngoại trừ trực hệ thân nhân của Điển Vi thì vẫn có mấy người họ hàng gần. Mười bốn người ngồi trên ba chiếc xe ngựa. Đồng Thiết sau khi chứng kiến Đồng Phi, liền lập tức chạy đến hành lễ.

“Chủ nhân, khi chúng ta rời đi thì phát hiện ở hướng Tuy Dương có đội ngũ tiến đến, chắc là đã biết Điển tráng sĩ.”

Đồng Thiết không biết nên xưng hô với Điển Vi như thế nào, dù sao Điển Vi cũng đã sánh vai chiến đấu cùng Đồng Phi, cho nên đối với dũng sĩ xưng hô thường được gọi là tráng sĩ. Vì bằng hữu mà báo thù không tiếc thân hiểm cảnh. Tráng sĩ, tráng sĩ....Cũng chính là Tráng tai chí sĩ. Chỉ ít Đồng Thiết lý giải là như vậy.

Đồng Phi thầm nghĩ: Phản ứng thật nhanh! Đây chắc là không phải do quan phủ phản ứng. Được rồi, lúc rút khỏi Tuy Dương, có người hô lớn là Lý cửu gia đã chết, vậy Lý cửu gia là ai?”

“Đại tẩu, người cũng biết Lý cửu gia là ai sao? Ta nói ở Tuy dương huyện ai có thể được xưng là Lý cửu gia a?”

Lưu thị ngẩn ra, ngón tay chỉ về đồng thệ vụn củ thủ cấp Lý Vĩnh Viễn nói: “Thúc thúc, Lý cửu gia chính là Lý Vĩnh Viễn.”

Địa vị tựa hồ không nhỏ a!

“Đại tẩu, tẩu có biết trong nhà Lý cửu gia còn có ai nữa không? Ta nghe nói hần có một người thân thích rất khó lường?”

“Như thế nào cũng chưa nghe nói qua, chỉ nghe nói hần làm qua chức Phú xuân trưởng là dựa vào tiền tài mua lấy, sau này không biết vì sao mà cũng không làm Phú xuân trưởng nữa, rồi chuyển nhà đến Tuy Dương. A , hần hình như có một gã thúc thúc!” Lưu thị quay đầu nói với muội muội Lưu Vọng: “Muội muội, ta có nhớ kỹ ca ca của muội nói qua, Lý tặc còn có một gã thúc thúc?”

“Đúng vậy, hình như là có nói qua, tên là Lý Đại Mục, tên này có chút đặc biệt cho nên ta nhớ rất rõ ràng.”

Lý Đại Mục, tên rất xa lạ a! Chỉ ít có thể khẳng định, trong bình thư không hề xuất hiện người này, nhưng có trời mới biết chính sử *(quan ghi lại sự kiện lịch sử)có ghi chép hay không?

Lúc Đồng Phi đang suy nghĩ thì Diển Vi cũng đem tình huống nói cho người một nhà. Lúc đầu thì một nhà lớn bé đều oán giận Diển Vi hành động không có suy nghĩ làm liên lụy tới một nhà lớn bé. Nhưng sau khi nghe thấy thân thế của Đồng Phi thì tất cả đều sửa lại lời nói, liên tục xưng Diển Vi làm việc rất tốt.

Buồn cười, Diển gia bát đại *(8 đời) không có một đại nhân vật, người làm quan lớn nhất cũng chính là làm thôn trưởng. Đồng Thái thú, Ty đài giáo úy công tử, nghe chức quan này tuy không biết là to hay không, nhưng có điều khẳng định là nhất định không nhỏ.

Diển vi không phản ứng, nhưng không có nghĩa là người của Diển gia không phản ứng, mọi người hỏi thăm một trận, cuối cùng Diển Vi ca ca là Diển Tấn mở miệng nói: “ Nhị đệ, ta muốn trông thấy Đồng công tử.”

Diển Tấn hành động bất tiện, cho nên Diển Vi công hần đi tới trước mặt Đồng Phi.

“Huynh đệ, đây là ca ca của ta!”

Đồng Phi điều chỉnh thần sắc, phi thường cung kính chấp tay nói: “Tham kiến huynh trưởng.”

Chỉ một động tác này thì làm cho Diển Tấn cảm động. Đồng Phi là ai? Là công tử được hưởng hai nghìn thạch Hà Đông Thái thú, Ty đài giáo úy là chức quan gì? Diển Tấn cũng nghe nói, đó là chức quan lớn nhất dưới tướng quân a. Nhân vật như vậy thì bọn thảo dân như bọn họ làm sao có khả năng gặp qua? Hôm nay công tử của Thái Thú hà Đông lại hành lễ với hần, làm cho Diển Tấn thụ sủng nhược kinh*(Được yêu mà sợ), cho nên đánh giá Đồng Phi lại càng tốt thêm một tầng.

Có câu nói, cha mẹ sinh con trời sinh tính, chín người con đều bất đồng. Diển Vi lớn lên rất dọa người, nhưng Diển Tấn lại tướng mạo đường đường. Hần hỏi xong hai câu, sau đó hướng về Diển Vi nói: “Nhị đệ, khó mà gặp được công tử bình dĩ gần gũi, đối với đám thảo dân chúng ta lại thâm tình. Hần nói không sai, người làm phải chuyện này thì Dự Châu không thể nán lại được nữa, không bằng cùng đi với Đồng công tử đến Lương Châu, cho dù có làm tiểu tốt trấn thủ biên quan cũng có thể lập được công lao....Ừ, ta đồng ý với Đồng công tử, chúng ta đi Lương Châu.”

“Ca ca đã nói thì tiểu đệ làm sao dám cãi lời!”

Lập tức có người sắp xếp mọi người lên xe ngựa, do Thành Lễ dẫn người đi phía trước mở đường, Đồng Thiết mang theo mười người ở giữa bảo hộ một nhà già trẻ, còn Đồng Phi cùng với Diển Vi thì dẫn theo mười gã Cự mã sĩ đi ở phía sau áp trận, chậm rãi từ rừng cây đi ra.

Bây giờ trời đã chuyển thành buổi trưa.

Mục tiêu thứ nhất chính là Ngũ Thành.

Đồng Phi bắt Thái Ung nhất định còn đang ở Ngũ Thành đợi, hôm nay chọc phải tai hoạ chỉ sợ không thể đầu nhập vào môn hạ của Thái Ung để học tập, nhưng cũng phải nói với lão một tiếng. Mặt khác Đồng Phi cũng có một suy nghĩ khác: Nếu đem Thái Ung mang đi Hà Đông thì sẽ thế nào? Ý nghĩ này rất lớn mật, nhưng nếu được thì không có gì tốt hơn nữa. Bất qua có một câu nói, mọi việc tốt nhất nên thử một lần. Nếu như có thể thành công thì danh vọng của Đồng gia không chỉ đơn giản là tăng lên một hai tầng, Thái Ung là ai? Đây chính là đương đại đại nho ! Nếu có thể thành công địa vị Đồng gia từ bị phụ sẽ đề thăng

làm chuẩn thế tộc a. Nếu địa vị đề thăng thì tương lai cha cũng sẽ không làm xằng bậy. Ý nghĩ tuy rằng rất ngây thơ, nhưng Đồng Phi vẫn muốn thử một lần.

Từ ngũ Thành đến Dĩ Ngô, Đồng Phi dùng một ngày một đêm, còn từ Dĩ Ngô đến Ngũ Thành lại đi mất năm ngày thời gian. Không có biện pháp, có thêm rất nhiều người, hơn nữa tất cả đều là phụ nữ trẻ em, cho nên chỉ có thể chậm rãi đi tới. Đặc biệt thê tử Điển Vi còn đang mang thai, đi đường càng phải cẩn thận.

Đồng Phi thăng thần nhường một xe cho thê tử Điển Vi cùng với Lưu gia già trẻ, chí ít, có hai người đã làm mẫu thân cũng dễ chiếu cố cho thê tử Điển Vi.

Từ trong đoàn ngựa lấy ra năm con, Ngưu Cường cùng với ba huynh đệ họ Điển hưng phấn bừng bừng cười ở phía trên.

Điển Vi lúc này mới dò hỏi: “Huynh đệ, ở phía dưới yên ngựa của người treo cái gì vậy? Tựa hồ là dùng rất tốt a!”

“Vây sao?”

“Trước kia ta cảm thấy có món đồ chơi này, nếu ở trên ngựa tác chiến thì thuận lợi hơn rất nhiều, chí ít có thể gia tăng cho ta ba thành thực lực.”

“Huynh trưởng, đây là đồ chơi do ta nghĩ ra, huynh trưởng thấy tốt là được, nhưng xin chớ lộ ra.”

“Ta biết, ta hiểu...”

Tròng mắt của Điển Vi đảo quanh, “Huynh đệ, người phải so với ta một lần a?”

“So với? So với cái gì?”

“Đương nhiên là luận võ....Ta thấy võ nghệ của huynh đệ không kém, cặp chùy kia quả thật có phân lượng. Hắc hắc, tất nhiên là so chiêu a, người cũng có thể nhìn ra được, từ khi huynh trưởng của ta thụ thương tới nay thì vẫn không có ai giao thủ cùng với ta, hôm nay thật vất vả mới tìm được đối thủ, ta sao có thể buông tha? Hơn nữa hiện tại người chỉ có mười bốn tuổi mà đã có vũ dũng như vậy, chờ đến khi người trưởng thành...Ta mới không cùng người tỷ thí.”

Gã gia hoả này ngốc sao? Đồng Phi không khỏi đánh giá lại Điển Vi, gã gia hoả này không phải giả trừ ăn thịt cạp chứ?

“Đợi đến Lương Châu, ta nhất định đánh với ca ca một trận thống khoái. Ta ở chỗ ấy có một giáo trường rất lớn, còn có mấy gã thủ hạ, tất cả đều không kém, ca ca nếu muốn tìm người tỷ thí, tìm được ta, hắc hắc, vậy cũng xem như tìm đúng người rồi!”

“Như thế rất tốt, như thế rất tốt!”

Điển Vi mừng rỡ cười toe toét, đối với người luyện võ mà nói, có thể tìm được đối thủ ngang sức thì đó là chuyện rất may mắn.

Đã tiến nhập vào tháng mười một, tuyết ở Dự Châu rơi xuống rất lớn. Chứng kiến cảnh trời đầy hoa tuyết, tâm tình Đồng Phi cũng có chút thâm trầm, dọc đường đi cũng không nói câu gì. Thỉnh thoảng đoàn xe nghỉ ngơi thì hần lúc nào cũng cùng với tượng long đứng trên mặt tuyết ngây người.

Đám người Điển Vi không biết có chuyện gì xảy ra, vì vậy hướng về phía Đồng Thiết hỏi: “Thiết huynh đệ, Đồng công tử làm sao vậy?”

Đồng Thiết thần sắc bi thương, nhẹ giọng nói: “Thời điểm lúc này vào năm ngoái, tỷ tỷ cùng với tỷ phu của chủ nhân bị người hại chết. Tượng long vốn là toạ kỵ của tỷ phu chủ nhân, sau đó lại đưa cho chủ nhân, gặp phải thời tiết như thế này, chủ nhân chắc là đang tưởng niệm đến hai người đó.”

“A? Đồng công tử lợi hại như vậy thì tỷ tỷ làm sao bị người hại chết? Hần không báo thù sao?”

“Chủ nhân muốn báo thù, nhưng mà báo thù không được!”

Đồng Thiết đem tao ngộ năm ngoái nói qua một lần, mặc dù không nói đến tên của Hàn Toại, nhưng lại điểm ra tên hiệu của danh sĩ của người nọ. Diển Vi cũng không phải rất rõ ràng, nhưng Diển Tấn lại bị tình cảm của tỷ đệ họ Đồng lây chuyển, hấn đột nhiên cầm lấy tay Diển Vi nói: “Ta vẫn không thể đi bình thường mà ai oán, nhưng hiện tại ta thấy mình vẫn còn rất may mắn? Chỉ ít ta cùng mới người một nhà ở chung một chỗ, xem như Đồng công tử, thật sự là, thật sự là....”

Diển Tấn nói mấy câu thật sự là, sau đó cũng không nói tiếp được nữa.

Diển Vi giẫm chân, lớn tiếng nói: “Diển Vi ở đây phát thề, ngày khác nhất định cùng với Đồng huynh đệ san bằng Kim thành, báo thù rửa hận.”

Đồng Thiết mỉm cười, “Nếu chủ nhân biết như thế thì nhất định sẽ rất vui mừng.”

Mơ hồ trong lúc đó, cự ly già trẻ Diển gia cùng với Đồng Phi đã kéo lại gần hơn.

Trời có gió tuyết, đường đi rất gian nan. Sau khi đến Ngũ Thành thì đoàn người đều kiệt sức, ngựa hết hơi.

Đồng Phi sai Đồng Thiết dẫn theo Diển gia một nhà già trẻ cùng với Lưu thị một nhà đến khách sạn ở Ngũ thành nghỉ ngơi, còn hấn thì cùng với Diển Vi đi tới Thái phủ.

Lúc nhìn thấy Diển Vi quả thật làm cho Thái Ung hoảng sợ. May mà đã có một gã xấu kinh đời là Đồng Phi lót đường, mà tu dưỡng cùng với học vấn cao thâm cho nên trên khuôn mặt cũng không biểu lộ ra cái gì. Nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Vật hợp theo loài, người chia theo đàn....Cổ nhân không lừa ta !

Sau khi ngồi xuống thì đã có nô tỳ đưa tới một bình rượu nóng. Diển Vi quý rượu như mạng tất nhiên là vui sướng uống. Còn Đồng Phi thần sắc nghiêm túc đem chuyện xảy ra kể một lần, sau đó nhìn Thái Ung đang trầm tư.

Hoàng Thiệu ở một bên lắng nghe, sau đó mở miệng nói: “Chủ công, Thái bình đạo cùng với quan phủ cấu kết sớm đã không phải là chuyện bí mật. Những năm gần đây, Trương Giác tuyên bố Thượng thiên đã chết, hoàng thiên thành lập. Phía trong của Thái bình đạo chia ra tám đại đệ tử cùng với ba mươi sáu cử suất, gã mà chủ công nói chính là Lý Đại Mục, chính là một trong bát đại đệ tử của Trương Giác.”

Thoạt nhìn thì Hoàng Thiệu là thật tâm thuần phục. Đồng Phi có một điểm rất tốt, hấn nếu không tín nhiệm người thì người có làm gì hấn cũng sẽ đề phòng, nếu hấn tín nhiệm người thì sẽ lập tức xin lỗi, rồi sẽ cực kỳ tín nhiệm người. Cho nên Đồng Phi lập tức đứng dậy, hướng về phía Hoàng Thiệu thì lễ nói: “Hoàng Tiên sinh, Phi trước đây không tín nhiệm người cũng không phải vì người xuất thân bần hàn, mà là vì người uỷ thân Thái bình đạo, hôm nay quốc gia đến lúc tồn vong, bên trong có đảng tranh, hoạn quan, ngoại thích chi loạn, phía ngoài có dân tộc Hung Nô, Tiên Bi, Khương nhân dị tộc đang nhìn trộm, giống như Trương Giác, loại yêu nhân này học theo tà giáo đầu độc bách tính, thoả mãn tư dục của chính mình, chính là nên tru diệt! Ta đợi cho đến một ngàybỉ phu cùng với danh sĩ vì nước dốc sức, cho dù là chết trận sa trường, da ngựa bọc thây cũng không uống kiếp này.”

Lời này nếu nói trắng ra, nếu dựa theo góc độ của Danh sĩ thì chỉ có một chữ : Tục! hai chữ: Rất tục!

Nhưng Thái Ung lại mở to hai mắt nhìn, Diển Vi cũng dừng lại không uống rượu. Hoàng Thiệu quỳ phục xuống trước mặt Đồng Phi, khóc lớn: “Thiệu thuở nhỏ nhà nghèo, vì vậy tâm sinh bất mãn, Trương Giác lại buông thuyết lời tà, Thiệu không những không ngăn cản mà còn cấu kết với nhau làm việc xấu, thực đáng chết vạn lần! Hôm nay nghe lời tiên sinh giáo huấn, cùng với lời trách cứ trượng nghĩa của chủ công. Thiệu không phải cây cỏ, không phải không phân biệt được trung gian, hôm nay nguyện quên mình phục vụ dưới trướng chủ công, nếu một ngày vi phạm lời thề, thiên địa diệt, người người diệt.”

Thái Ung vô cùng khoái hoạt vuốt chòm râu, liên tục gật đầu: “Một lời của hiền chat hôm nay, Ung quả thật là tỉnh ra, quả nhiên là sáng khoái...Ha ha. Không sai, nghĩ tới ta là Sĩ đại phu, được triều đình ân điển, nhưng hôm nay quốc nạn trước mắt, nhưng lại suốt ngày nội đấu, không ngờ tiểu tử người có thể thấy rõ, Ung thật là xấu hổ, xấu hổ!”

Đồng Phi vội vàng nâng Hoàng thiệu đứng dậy, “Được rồi, xem như chuyện đã qua, xem như thả một cái rắm, từ này về sau người là Hoàng thiệu, là người của Đồng Phi ta, chứ không phải là Thái bình đạo Hoàng Thiệu. Hoàng tiên sinh, Phi vẫn muốn thỉnh giáo một sự việc.”

“Thiệu biết gì sẽ nói.”

“Vậy Thái bình đạo trước giờ làm sao mà vơ vét của cải?”

Trông mắt Hoàng Thiệu xoay chuyển, lập tức minh bạch ý tứ của Đồng Phi, hần trầm ngâm một lát rồi nói: “Chủ công, theo Thiệu biết thì Thái Bình đạo xưa nay vơ vét của cải, phần lớn là từ buôn muối, buôn lậu vũ khí, còn có thu thập được từ trong tay tín đồ. Mặc dù thỉnh thoảng có tập kích một số thành trấn nhưng cũng cũng không dám làm liều... Chỉ là lúc này, quả thật bọn họ hành động không cần phải cố kỵ nữa.”

Bàn tay Thái Ung run lên, một cây râu mép cũng bị nhổ xuống. Nhưng lão vẫn không cảm thấy đau đớn: “Hoàng Thiệu, ý của ngươi nói là...”

“Nếu đúng như suy đoán của Thiệu thì Thái bình đạo đã chuẩn bị khởi sự!”

86. Chương 86: Gặp Lại Đường Chu

Trong phòng một trận trầm mặc, ai cũng không nói gì.

Đồng phi tuy rằng đã sớm biết đáp án, nhưng hôm nay Hoàng Thiệu cùng Thái Ung có cái nhìn giống hần, làm cho hần có một loại áp lực chưa bao giờ có. Hoàng cân chi loạn bắt đầu rồi, thực sự bắt đầu rồi!

“Huynh đệ, ngươi cần gì phải nghiêm mặt như vậy? Thái bình đạo thì thế nào? Thừa dịp bọn họ chưa khởi sự, chúng ta đi giết đầu mục của bọn chúng.”

Đồng Phi nghe được cười khở nói: “Ca ca, nếu ta biết chỗ ở của ba huynh đệ Trương Giác ở chỗ nào thì ta cũng nguyện ý đi giết bọn họ, nhưng cho dù biết Trương Giác ở đâu thì làm sao có thể tiếp cận? Bọn hần khẳng định thủ vệ sâm nghiêm, đừng nói là giết hần, chúng ta hai người đến bên hần cũng rất khó, chứ đừng nói một lúc bắt được cả ba huynh đệ.”

Hoàng Thiệu lắc đầu nói: “Chủ công, cũng không phải Thiệu thay Trương Giác nói. Trương Giác vốn tâm cơ thâm trầm, những năm gần đây không chỉ kết giao với quan to của triều đình, hơn nữa lại bố trí tâm phúc làm quan ở các nơi, chỉ sợ chúng vừa có động tác thì bọn họ đã biết, muốn một lưới bắt hết quả thật không phải là chuyện dễ dàng a!”

Đồng Phi làm sao lại không biết, nhưng trong lòng có một cỗ quật cường, hần đơn giản là không muốn chịu thua.

Chỉ là một đám quê mùa....Những lời này không phải khinh thị mà là từ bình thư giải thích đến, Hoàng cân rất ít người tài, phần lớn là một đám ô hợp. Về phần ba huynh đệ Trương Giác cũng chỉ là có dã tâm, mà không phải người tài, nếu hần thực sự có tài thì sau khi Hoàng cân khởi sự thì các nơi đều xuất hiện giặc hoàng cân? Không hề có phương pháp quản lý, không hề có quân kỷ, giết người cướp của, thậm chí so với cường đạo còn muốn độc ác hơn. Nếu đầu không lại đám ô hợp này thì tương lai làm sao mà đấu với đám người ngu nhân khác? Ánh mắt hần đảo qua Thái Ung đang trầm tư, linh cơ Đồng Phi chợt loé lên, trong lòng đột nhiên có tính toán.

“Bá Dê tiên sinh!”

“Ừ?”

“Nếu như ngài hướng hoàng thượng lên tiếng, còn có đại tướng quân giúp đỡ, thì có mấy phần nắm chắc?”

Thái Ung trầm ngâm một lát nói: “Ngũ thành, có ngũ thành nắm chắc....A Sữu, ý ngươi là muốn ta hồi Lạc Dương?”

“Không, ngài không thể lập tức trở về Lạc Dương, nếu như vậy thì sẽ khiến hoạn quan cảnh giác. Theo ta thấy, ngài trước tiên là đi tới Hà Đông, sau đó nghĩ cách cha ta nhập kinh. Đến lúc đó ngài cùng với cha ta hồi Lạc Dương bí mật bãi kiến đại tướng quân, sau đó nhờ đại tướng quân nghĩ cách mang ngài đi gặp Hoàng thượng, đồng thời liên lạc với thanh lưu danh sĩ, như vậy nhất định có thể hành động.”

Nhân tình Hoàng Thiệu sáng lên, “Kế này của chủ công thật là diệu!”

Mà Thái Ung không nói gì, đang quan sát Đồng Phi, tựa hồ giống như đang muốn xem thấu tâm tư của hắn.

“A Sữu, dự định của ngươi quả nhiên là tốt a!”

Đồng Phi biết, về điểm này tâm tư của hắn nhất định không thể dấu giếm được Thái Ung, cho nên liên tục gãi đầu, nở nụ cười cộc lốc.

Hoàng Thiệu lúc đầu còn không kịp phản ứng, nhưng lập tức....Đây chính là kế sách mà chủ công cao lớn thô kệch có thể nghĩ ra sao? Nhất tiễn hạ song điêu, đây chân chính là nhất tiễn hạ song điêu a. Sau khi Đồng Trác mang theo Thái Ung nhập kinh thì chắc chắn có thể đề cao địa vị của Đồng gia, hơn nữa một số sĩ phu tán thành Đồng gia thì chắc chắn sẽ đầu phục Đồng gia, lúc này Đồng gia tương lai nhất định sẽ là gia tộc có tầm quan trọng đối với Hán thất. Mẫu chốt chính là người đưa ra chủ ý này, người này không chỉ vũ dũng hơn người, hơn nữa niên kỷ cũng chỉ mới mười bốn tuổi, đường đi của hắn còn rất dài, theo hắn tiên đồ chắc chắn là một mảnh quang vinh....Không sai, rất Quang minh a!

Hoàng Thiệu rất cực minh bạch, Thái Ung vì sao coi trọng Đồng Phi. Gã chủ công này xấu, rất xấu, xấu đến mức làm cho người ta không muốn nhìn, nhưng đây cũng là loại phương pháp cho người ta chú ý đến hắn ?

Thái Ung đứng lên nói: “Cũng được, ta ở Ngũ Thành cũng không có gì lưu luyến, nguyên lại muốn về nhà thanh tĩnh một thời gian, không nghĩ lại còn phiền toái hơn cả ở Lạc Dương. Đi Hà Đông cũng tốt, thuận tiện đến thăm nha đầu kia của ta....Bất quá, trước khi đi đến Đồng gia thì ngươi hãy cho ta một câu trả lời. A Sữu, ta hỏi ngươi một câu, ngươi có muốn bán ta làm thầy?”

Một loại hạnh phúc dâng lên như hải triều, một lần rồi tiếp theo một lần dâng tới. Đồng Phi đời trước muốn học nhưng lại không có nhiều cơ hội. hôm nay lại được đại nho nguyện ý thu hắn làm đệ tử? Trời ạ, đây chính là chuyện hạnh phúc nhất ở thời đại này.

Đứng dậy quỳ gối trước mặt Thái Ung, Đồng Phi cung kính nói: “Tiên sinh là đại nho, Phi có thể làm thư đồng của tiên sinh thì quả thật là tam sinh hữu hạnh. Phi nguyện bán làm môn hạ tiên sinh, không phụ sự yêu mến của tiên sinh.”

“Tốt, tốt, tốt....” Thái Ung nâng Đồng Phi dậy: “Chỉ là nếu ngươi làm thư đồng thì ta lại không dám thu a!”

Ngụ ý trêu ghẹo: ngươi rất xấu, mang đi ra ngoài quả thực mất mặt, hay là ngoan ngoãn ở nhà làm đệ tử của ta đi sao.

Hoàng Thiệu đứng một bên lộ ra vẻ hâm mộ. Diễm Vi vỗ tay cười to nói: “Huynh đệ, chúc mừng ngươi, chúc mừng ngươi, ta mời ngươi một chén!”

Đồ vật ở Thái phủ tuy không nhiều, nhưng mà rất phiền toái, chủ yếu là thư từ của Thái Ung, nhiều đến mức làm cho người ta sợ. Phải dùng hơn nửa ngày soạn sửa mới xem như là hoàn tất, có hai mươi rương, được chở trên sáu chiếc xe ngựa.

Hạ nhân của Thái phủ muốn ra đi thì nhận tiền rồi đi, bất quá người nguyện ý đi theo còn có tám, chín người.

Trời hửng đông thì đoàn xe đã hội hợp với đám người Đồng Thiết, hơn mười chiếc xe cùng với một đoàn người nhanh chóng rời khỏi Ngũ Thành. Đợi cho quan viên của Ngũ thành phản ứng thì Thái Ung đã đi xa.

Đồng Phi cùng với Diễm Vi phía sau áp trận, nhìn thấy một đội xe dài, trong lòng không ngừng kêu khổ. Lão thiên của ta, đi chậm như vậy thì biết khi nào mới tới Hà Đông? Bất quá hắn cũng không thể dục, bởi vì hắn biết một việc, đó chính là người giống như Thái Ung, nếu không phải vận bất đắc dĩ thì sẽ không bỏ quên thư tịch.

Thái Ung còn chưa thu hắn làm đệ tử, nói là muốn đến Hà Đông, chính thức nói cho Đồng Trác, sau đó mới làm lễ bái sư. Cổ nhân thu đệ tử quả thực là chuyện cực kỳ quan trọng, phải biết rằng Thiên, Địa, Quân,

Thân, Sư, lão sư chính là ở trong ngũ thường. Đặc biệt giống như Thái Ung chính là nổi tiếng thiên hạ danh sĩ, nếu muốn thu đệ tử thì càng phải long trọng.

Ngũ Thành ở trung nguyên, giao thông phát triển, muốn đến Hà Đông có rất nhiều sự lựa chọn, nếu đám người Đồng Phi đi đường Toánh Xuyên thì có rất nhiều xã giao. Cho nên đoàn người quyết định theo đường Tuy Thủy đi tới Dự Châu, sau đó đi vòng theo Đông quận, đi qua Hà Nội mà tới Hà Đông, nếu như thể có thể bớt đi rất nhiều chuyện, dựa theo Đồng Phi suy tính thì khoảng 12 ngày mới tới được Hà Đông.

Một đường nhàn nhã, màn trời chiếu đất. Thời tiết rất lạnh, gió tuyết rất lớn, nhưng không cách nào ngăn trở ý chí của đoàn người đi tới. Bất quá không thể không nói, tốc độ quả thật rất chậm, một ngày chỉ có thể đi ba, bốn mươi dặm, nhiều nhất là năm mươi dặm, làm cho Đồng Phi lòng như có lửa đốt.

Qua Tuy thủy, mắt đã thấy Đông quận. Đột nhiên Đồng Thiết phái người đến báo cáo, nói là có người ở phía trước hình như đang bị truy sát, đang hướng về phía này chạy tới.

Đồng Phi không nói hai lời, thúc ngựa đi về phía trước.

“Cự Ma Sĩ, dàn trận !”

Hai mươi người của Thành Phương huấn luyện lập tức giục ngựa chạy về phía trước, ba mươi người khác thì vây quanh đội xe, mà người của Thái phủ thì biến thành một ngựa trận vòng tròn, từ trên xe lấy ra cung tiễn, sẵn sàng tiếp đón quân địch, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía trước.

Xa xa, tuyết trần cuộn cuộn, thoạt nhìn nhân số cũng không phải ít. Đồng Phi đầu tàu gương mẫu vọt tới phía trước, Diển Vi lặng lẽ không tiếng động, trầm mặc ngồi trên lưng chiến mã.

P phía trước, một người một ngựa chạy như bay mà đến. ở phía sau hần còn có khoảng chừng hai trăm người, người nọ tuy rằng cưỡi ngựa, nhưng do có tuyết đọng trên đường cho nên tốc độ của hần chậm hơn rất nhiều, rất xa thấy được đám người Đồng Phi, làm cho hần không khỏi hồn phi phách tán. Toạ kỵ đột nhiên gào thét, ngựa mất đi móng, làm cho người nọ bị rớt ra ngoài. Cùng lúc rớt xuống ngựa thì người nọ thấy bộ dạng của Đồng Phi.

“Thiếu chủ công, thiếu chủ công cứu ta!”

Kiểu xưng hô kỳ quái này làm cho Đồng Phi không khỏi ngẩn người. Thiếu chủ công? Chẳng lẽ là thủ hạ của cha ta? Hần chăm chú nhìn rõ, Đồng Phi kêu lên một tiếng, nguyên lại người này hần cũng nhận biết. Là ai? Chính là gã trước kia ở Lâm Thao bị hần bắt, sau đó đưa tới Hà Đông, chính là thái bình giáo đồ-Đường Chu. Hần cứ nhiên còn không có chết? Nhưng hần làm sao kêu ta là thiếu chủ công? Bất quá thời gian cũng không cấp cho Đồng Phi nhiều, hần rút chùy từ hông ngựa, giơ lên đại chùy, lạnh lùng nói: “Cự ma sĩ nghe lệnh, toàn bộ xuất kích...Một địch nhân cũng không buông tha, những người khác áp trận, tùy thời thư sát!”

Danh từ thư sát là do Đồng Phi sáng tạo ra, dụng ý muốn nói là dùng cung tiễn bắn chết người có ý đồ đào tẩu. Người ở nơi này cũng không khỏi bội phục sự tự tin của Đồng Phi. Còn chưa ra trận mà đã quyết định sự thắng bại của đối phương, có lẽ là quồng vọng, có lẽ là nội tâm của hần cực kỳ tự tin. Tất cả hành động của Đồng Phi hầu như là xuất phát từ bản năng.

Đồng Phi thậm chí không cần suy nghĩ Đường Chu vì sao mà gọi hần là thiếu chủ công, hần giục tượng long vọt lên phía trước, Diển Vi cùng với Thành Lễ cũng vọt theo phía sau.”

Đoàn người Đồng Phi lướt qua Đường Chu, hần gã hán tử Hoàng cân đang đuổi theo hét lớn: “Người tới là người phương nào, hãy nhanh chóng xưng tên...”

“Gia gia người kêu là Cự ma nhi!”

Đồng Phi cũng mặc kệ, ngựa không dừng vó lao tới, đại chùy ra một chiêu Dã mã phân tông đánh tới hai gã hán tử.

Hai gã hán tử lấy làm kinh hãi, thầm nghĩ: Gã gia hoả này sao lại không dựa theo quy củ? Bất quá nghĩ thì nghĩ, nhưng tay cũng không dám để yên, nhanh chóng đưa binh khí trong tay ra ngăn cản, bất giác Tượng long đột nhiên gia tốc, đại chùy phốc một tiếng đã nện vào đầu của hai người, chùy tay trái 84 cân, chùy tay phải 96 cân, hai thanh đại chùy này đánh tới làm sao có thể sống được.

Hơi thở phù phù, đầu hai gã hán tử nát bét, máu tươi bắn thẳng vào trên mặt Đồng Phi, loại cảm giác áp này là cho Đồng Phi cực kỳ hưng phấn, trong miệng liên tục quát lớn, đại chùy gào thét, theo xu thế thái sơn áp đỉnh trùng sát đi tới, đối phương phần lớn là bộ tốt, chạy tán loạn khắp nơi, thậm chí còn không hiểu chuyện gì xảy ra thì hai gã đầu lĩnh đã bị giết chết. Đang nghi hoặc trong lòng thì Đồng Phi đã trùng sát đi vào.

Chùy mang theo tiếng gió, một chùm huyết quang, một thanh âm thâm thiết quanh quẩn vang vọng trong không trung. Mà đi theo phía sau hắn là Điển Vi, Điển vĩ lại càng độc ác, hắn vũ lộng song kích. lưỡi liềm trên song kích từng mảnh hàn quang, chỉ cần đụng phải thì sẽ có huyết nhục bay ra, đi theo sau là có hơn mười người trùng sát vào, còn bốn mươi người còn lại thì chia thành hai đội vây quanh.

Cảnh tượng như vậy làm cho Đường Chu há to miệng, thật lâu không nói nên lời. Nhớ ngày đó ở Lâm Thao, hắn cũng không chứng kiến được thủ đoạn của Đồng Phi, cho đến lúc này hắn mới được lĩnh giáo, cái gì mới gọi là chân chính giết người. Trời của ta à, xem như Đại hiền lương sư triệu hoán ra mười vạn thiên binh cũng không đủ cho quái vật kia giết. Đột nhiên hắn cảm thấy lựa chọn trước đây của hắn rất chính xác, trên người lại có khí lực, cho nên đứng dậy, hướng về đoàn xe chạy tới.

Mà bên chiến trường thuộc loại đơn phương giết hại đã đến cuối cùng của cuộc chiến. Thái bình đạo tặc bị giết cho chạy tán loạn xung quanh, có một số người có dũng khí vây công Đồng Phi, nhưng đã bị Tượng long đẩy cho bổ sắp, Tượng long trùng kích, khí lực không hề kém so với đại chùy của Đồng Phi, đám người vây công bị tượng long đẩy ngã xuống đất, lập tức bị vó ngựa dẫm lên làm cho huyết nhục mơ hồ, Đồng Phi không rõ mình giết bao nhiêu người, đợi cho thái bình đạo tặc không còn thấy một người nào nữa, lúc này mới thu hồi đại chùy. Trên mặt đất khắp nơi đều là thi thể, không có một khối tử thi hoàn chỉnh. Máu tươi đem mặt tuyết trắng xóa biến thành màu hồng, không ngờ một mảnh tuyết trắng như vậy, đột nhiên nhìn thấy một màu đỏ, làm cho giật cả mình.

Đồng Phi thúc ngựa đi về hướng xa đội, Đường Chu lập tức quỳ xuống: “Thiếu chủ công, Chu phụng lệnh của chủ công, trở về Hà Đông phục mệnh!”

87. Chương 87: Vạn Nhân Ngô Vãng Hí

Trời chạng vạng tối, tuyết rơi ngày càng nhiều. Toàn bộ đại địa bị một màu trắng của tuyết che lại, nhìn không thấy thi thể, nhìn không thấy vết máu, tất cả tử thi đều đã bị tuyết vùi lấp.

Bởi vì Đường Chu xuất hiện cho nên xa đội quyết định không đi, mà ở tại chỗ nghỉ ngơi và hồi phục.

Tất cả mọi người rất bận rộn, lấy lều da trâu dựng lên, còn đốt than lửa, tất cả rất ồn ào náo nhiệt. Ngoại trừ Thái Ung, Điển Tấn cùng với Điển thị đều có thân thể không tốt cho nên không làm, mà ngay cả Đại nha, Nhị nha cũng chạy tới hỗ trợ.

Phía ngoài thì Thành Lễ, Đồng Thiết cùng với Cự ma sĩ đi tuần tra. Mà Đồng Phi ngồi trên ngựa, trên mặt tuyết chậm rãi đi, bên cạnh hắn còn có Điển Vi yên lặng đi theo.

Từ một khía cạnh nào đó thì Điển Vi đã quyết định theo Đồng Phi, bất quá hắn còn muốn cơ hội, một cơ hội xác nhận Đồng Phi làm chủ công. Mặc dù không gọi Đồng Phi là chủ công, nhưng đối với Đồng Phi mà nói, như thế quả thực là đủ rồi.

Nhìn về phía xa xa, đất trời mênh mông, ở một nơi đã ngã xuống vô số thi thể. Nhưng hiện tại thi thể đã không thấy. Từ góc độ Đồng Phi nhìn lại thì chỉ có thể chứng kiến một mảnh trắng phau màu tuyết.

Bầu trời tối đen, doanh địa phía xa cũng đã sắp xếp tốt, đúng lúc gió tuyết cũng ngừng lại. Đồng Phi đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia nhìn qua có vẻ tái nhợt.

Điển Vi nhìn không được hỏi: “Đồng huynh đệ, người cười cái gì?”

“Ta nghĩ đến một câu nói, cùng với phong cảnh trước mắt rất giống với nhau.”

Điển Vi hỏi: “Nói cái gì? Đồng huynh đệ có thể nói ra cho ta kiến thức một phen không?”

“Ha ha, nhiều năm trước ta có nhận thức được một người rất có học vấn, hẳn chuyên nghiên cứu lịch sử, trong tay lại có một sổ sách đã thất truyền. Trước đây ta thường cùng hắn nói chuyện, nhaoáng cái thời gian đã trôi qua nhiều năm, rất nhiều năm ta cũng đã không nhớ rõ, nếu như không phải hôm nay nhìn thấy bức phong cảnh này thì quả thật là không thể nhớ....Ha hử, có hứng thú muốn nghe một chút không?”

Điển Vi gật đầu liên tục, “Ta đối với Đồng huynh đệ rất bội phục, nếu có lời nói nhất định không bình thường.”

Trầm ngâm một lát Đồng Phi chậm rãi ngâm:

Vi quan đích, gia nghiệp điêu linh,

Phú quý đích, kim ngân tán tẫn.

Hữu ân đích, tử lí đào sinh,

Vô tình đích, phân minh báo ứng.

Khiếm mệnh đích, mệnh dĩ hoàn,

Khiếm lệ đích, lệ dĩ tẫn.

Oan oan tương báo thật phi khinh,

Phân li tụ hợp giai tiền định.

Dục tri mệnh đoán vấn tiền sinh,

Lão lai phú quý chân nghiêu hạnh.

Khán phá đích, độn nhập không môn,

Si mê đích, uổng tổng tính mệnh.

Hảo nhất tự thực tẫn điều đầu lâm,

Lạc liễu phiến bạch mang mang đại địa chân kiền tịnh!

Dịch thơ: (*)

Quan thì cơ nghiệp suy tàn,

Giàu thì vàng bạc cũng tan hết rồi.

Có ơn chết để trốn đời,

Rành rành báo ứng những ai phụ lòng.

Mạng đền mạng, đã trả xong,

Lệ đền lệ, đã ròng rong tuôn rơi.

Oan oan đừng lấy làm chơi.

Hợp tan đã trốn được trời hay chưa ?

Gian nan là bởi kiếp xưa,

Giá mà phú quý là nhờ vận may,

Khôn thì vào cửa “Không” này,

Dại thì tính mệnh có ngày mất toi.

Như chim khi đã hết môi,

Bay về rừng thẳm, đậu nơi yên lành!

Lời Đồng Phi vừa ngâm, chính là đời trước hần tại sơn thôn nhận biết một gã sinh viên, gian khổ học tập, nhưng cuối cùng lưu lạc sơn thôn dạy học. Thường xuyên có chút cảm khái, cảm thán cuộc đời thay đổi liên tục. Danh ngôn trong < hồng=“” lâu=“” mộng=“”>> cùng với ca từ trong đó càng đọc càng say, người trong thôn đều nói hần là cuồng nhân, bằng hữu duy nhất cũng chỉ có Đồng Phi mấy người. Cho nên đối với những từ này mà nói, Đồng Phi có ấn tượng rất sâu.

Ngẫm lại Thái bình giáo chúng, Hoàng cân tặc binh, xin cái gì? Làm cái gì? Tất cả cũng không phải là làm cho Trương Giác hay sao, nếu thành đại sự, bọn họ trở thành dân chúng bình thường; nếu thất bại cũng chỉ sợ muốn theo Trương Giác bị chặt đầu.

Về phần ba huynh đệ Trương Giác, càng truy danh trục lợi cuối cùng không phải là cuối cùng không có gì hay sao.

Câu chuyện này phối hợp với cảnh này làm cho tâm hồn Đồng Phi sinh ra cô tịch, hình dáng không có một chút giống như ban ngày có bộ dạng giết người như ngoé.

Điển Vi kinh ngạc ở phía sau nghe hần nói. Nói thật ra thì Điển Vi nghe cũng không rõ ràng lắm, nhưng lại mơ hồ cảm thấy bên trong có đại văn chương.

Nhìn phía sau Đồng Phi thì dường như hần giống như một nhà sư từ bi. Cầm chùy lên chính là Cự ma, xuống ngựa lại có tâm lòng từ bi. Đồng huynh đệ rốt cục là người nào? Loại phức tạp cảm tình này đối với Điển Vi mà nói, quả thực là khó lý giải.

Đột nhiên từ phía sau có tiếng vỗ tay nói: “Hảo một từ, thực tấn diệu đầu lâm, lạc liễu phiên bạch mang mang đại địa chân kiên tịnh!”

Đồng Phi quay đầu nhìn lại thì thấy Thái Ung cùng với Đường Chu chậm rãi đi tới. Đồng Phi vội vàng xuống ngựa, tiến đến cung kính hỏi: “Lão sư, hôm nay trời lạnh, ngài như thế nào lại đi ra?”

“Nếu không đi ra thì làm sao có thể nghe được A Sữ nhìn cảnh nói chuyện đâu? Nói rất hay, nói rất hay...Chỉ là rất bi thương tựa hồ là ẩn sĩ nhìn thấu sự đời. A Sữ, người nói những lời này chắc là một tăng nhân? Là người phương nào, xuất gia ở đâu?”

Đồng Phi hai mắt trương lên, trong lòng nói một câu: Ta làm sao mà biết? Nhưng hần rõ ràng, nếu không có một lời giải thích thì sẽ làm cho Thái Ung mất hứng. Lập tức do dự trong chốc lát nói: “Người họ Quan, đệ tử chỉ biết hần gọi là Quan Quân Sách. Lúc nhỏ hần đã từng ở Lâm Thao đặt chân, Ta có nghe hần giảng giải một chút cổ sự, hình như hần là một tăng nhân, nhưng sau này hần đi vân du, từ đó về sau ta cũng chưa từng thấy quá hần.”

“Trong núi quả nhiên ngoạ hồ tàng long, quả nhiên là khó lường.”

Thái Ung cười cười, chợt nghiêm mặt nói: “Bất quá hần nói cũng quá bi quan, chỉ mong A Sữ đừng có học hần, rồi làm cho tinh thần sa sút.”

“A Sữ ghi nhớ lời lão sư giáo huấn!”

“Được rồi, vào trường bông thôi, vừa rồi Đường Chu cùng với ta nói qua một sự tình, ta nghĩ người có hứng thú.”

Đồng Phi rất rõ ràng, Đường Chu chính là quân cờ mà tỷ phụ Lý Nho bố trí tại Thái bình đạo, Về phần sự việc như thế nào thì Đồng Phi không muốn hỏi, cũng lười hỏi. Hơn nữa đã có Thái Ung cũng không đến phiên Đồng Phi làm chủ.

Đoàn người về tới trường bông, Đồng Thiết dẫn năm gã Cự ma nhi đi ra ngoài trường thủ hộ.

Thái Ung từ trong tay áo lấy ra một phong thư, nhìn về phía Đồng Phi nói: “Đồng Hà Đông yêu nước thương dân, đã có dự kiến trước, một lòng vì Hần thất mưu hoa, làm cho những người như ta quả thật xấu hổ. Đây chính là Đường tráng sĩ phụng mệnh Đồng đại nhân trộm cắp ở thái bình đạo một phần danh sách, nhìn những tên trên bản danh sách, quả thực làm cho người ta giật mình.”

Đồng Phi tiếp nhận thư, ở phía trên đọc lướt qua. Không có người nào hần biết, nhưng Thái Ung lại rất rõ ràng lai lịch của những người này.

“Đường tráng sĩ còn nghe được một tin tức, nói là sang năm vào khoảng tháng ba thì Thái bình đạo sẽ khởi sự. Hôm nay bọn họ đang cố gắng thu góp tiền tài để trang bị cho Hoàng cân lực sĩ của họ chúng. A, Hoàng cân lực sĩ, có người nói đây chính là thân quân của Trương Giác, nhân số khoảng chừng hai vạn người, được trang bị cực kỳ hoàn mỹ, có thể còn tốt hơn một số quân binh ở các nơi.”

“Còn có việc này?”

Đồng Phi giả vờ kinh ngạc nhìn thoáng qua Đường Chu, đột nhiên cười nói: “Đường Chu, khổ cực cho người!”

Nụ cười kia Đường Chu nhìn thế nào cũng thấy cổ quái, nhớ tới thủ đoạn Đồng Phi giết chóc, Đường Chu trong lòng run lên. Không thể phủ nhận là Đường Chu sau khi nhìn thấy Thái Ung thì đã sinh ra một ý niệm khác trong đầu. Nếu có thể thì hẳn sẽ từ Thái bình đạo đến đầu nhập dưới trướng Đồng Trác, vì sao cũng không thể từ trong tay Đồng Trác nhảy lên làm môn hạ Thái Ung? Đồng Trác cứ nhiên là quan to một phương, nhìn qua thì quyền cao chức trọng, nhưng so với lợi danh sĩ như Thái Ung thì còn kém xa, có câu, người chọn đường cao đi, nước chọn chỗ thấp chảy! Đạo lý kia Đường Chu phi thường minh bạch. Cho nên hẳn liền đem danh sách cho Thái Ung làm lễ gặp mặt. Nhưng khi đối mặt với Đồng Phi, làm cho hắn có một loại áp lực không hiểu. Đồng Phi đang cười, nhưng nụ cười quả thực quỷ dị. Hình như điểm tâm tư này của hắn đã bị Đồng Phi xem thấu.

Đường Chu thấy lạnh cả người rồi kéo tới sau lưng. Đường Chu biết, nếu như hắn không lập tức cho thấy thái độ thì gã Ma vương sát nhân này tuyệt đối đưa hắn vào chỗ chết. Thái Ung tuy có danh vọng, nhưng hiện tại còn phải dựa vào Đồng Phi bảo hộ, thì còn có thể nói cái gì? Hắn tâm tư vòng vo vài chuyện, sau đó liền nói: “Thiếu chủ công, theo ý kiến của Chu, Thái tiên sinh tốt nhất là hướng về Hà Đông, cùng nói rõ với chủ công, cũng xem như có một cường lực phía ngoài. Bằng không, nếu Bá Dê tiên sinh một mình nhập kinh chỉ sợ không đối phó được với bọn tặc tử trong kinh.”

“Người thực sự nghĩ như vậy?”

“Đây là lời tâm huyết của Chu!”

Đồng Phi ha ha cười rộ lên, gã gia hỏa này cũng có tâm tư quanh co, nhưng quả thật bản lĩnh không kém, không thể phủ nhận người như vậy ở trong loạn thế chắc chắn có tiền đồ, bởi vì bọn họ có thể nhận ra thị phi.

Đường Chu lần này nhìn Đồng Phi cười, trong lòng cảm thấy cũng không có đáng sợ như vậy! Hắn âm thầm thở ra một hơi, chỉ thấy phía sau lưng đã chảy mồ hôi ướt đẫm. Mẹ nó, sau này không thể trước mặt yêu vật này tính toán thiệt hơn.

Tâm tư hai người biến hoá, Thái Ung không nhìn ra, nhưng không nghĩa là dấu được ánh mắt của Hoàng Thiệu. Hoàng Thiệu cười nhạt, thầm nghĩ: “Chủ công không kém, chẳng những có vũ dũng, hơn nữa mưu lược cũng in. Theo hắn thì tiền đồ nhất định quang minh. Không thể như vậy mà nhường Đường Chu đoạt danh tiếng, Hoàng Thiệu đột nhiên hỏi: “Đường huynh, Thiệu cũng đã từng sinh hoạt tại Thái bình đạo, vì vậy có chuyện muốn thỉnh giáo. Thái bình đạo gần đây có động tĩnh gì không? Ta hỏi một chút, là có động tĩnh gì thường không?”

Đường Chu trầm ngâm một lát, “Hoàng huynh khách khí....Người không đề cập tới thì ta còn không nhớ ra. Mấy ngày nay trong đạo đích xác có điểm lạ, ở các lộ khẩu hình như còn phải thêm nhân mã, hình như đang muốn tìm người nào đó. Hướng đường Đông quận đi Hà Nội, từ Quán Thành đến Hà Nam đoàn đều bố trí người tìm kiếm....Thiếu chủ công, bọn họ không phải là tìm ngài chứ?”

Trong lòng Đồng Phi trầm xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Thái Ung. Nếu như tất cả ngã đường đều bị phong tỏa thì quả thật có chút phiền phức.

Thái Ung cầm lấy bản danh sách, thần sắc toát ra vẻ lo lắng, lão nhẹ giọng nói: “A Sữu, ở trên này phần lớn là một ít quan viên nhỏ, còn có mấy người là đảm nhiệm chức vụ trọng yếu của triều đình. Chỉ cần chúng ta đến Lạc Dương thì sẽ bị đám người này phát hiện, muốn gặp Hoàng thượng lại cực kỳ khó khăn.”

Đường Chu cũng gật đầu, “Không sai, đó cũng chính là nguyên nhân mà Chu chưa bẩm báo với lão chủ công.”

Đồng Phi khẽ trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Lão sư, chúng ta hiện tại cần giải quyết mấy vấn đề. Thứ nhất phía Đông quận đến Hà nội bị phong tỏa, nếu xông đến ta chỉ sợ nguy hiểm, phiền toái thứ hai nếu như chúng ta xông vào thì sẽ tập trung chủ lực thái bình đạo vào trên người lão sư, mặc dù lão sư có thể tới Hà Đông, nhưng cũng chỉ sợ khó mà thực thi được kế hoạch của chúng ta, trái lại có thể làm cho bọn tập trung đối phó với cha ta.”

Thái Ung gật đầu, “Không sai!”

“Thứ ba chính là, Lý Đại Mục vì cháu trai báo thù, khẳng định sẽ bám riết lấy chúng ta...Lão sư, nếu ba việc phiền toái này mà không giải quyết chỉ sợ chúng ta rất khó đến Hà Đông, càng không nói đến gặp Hoàng thượng.”

“A Sư, người có biện pháp gì?”

Đồng Phi trầm tư một lúc, sau đó đứng dậy nói: “Kế này phải dời đi tầm mắt của Thái bình đạo. Đồng thời chúng ta phải chia ra từng nhóm tiến đến, tuyệt đối không thể tập trung như bây giờ. An nguy của lão sư là trọng yếu nhất, ta có thể phải Thành Lễ, Đồng Thiết mang theo mười người hồ tống, độc thân đi tới Hà Đông. Dẫn đại ca cùng với người nhà sẽ là nhóm thứ hai xuất phát, ta sẽ phái hai mươi Cự ma sĩ hồ tống, nếu như cần nữa thì có người nhà của Thái phủ đi theo thì có thể đảm bảo cho người một nhà của Dẫn đại ca.”

Điền Vi đứng bên cạnh nghe Đồng Phi bố trí như vậy, không khỏi gật đầu, “Như vậy cũng tốt.”

Thái Ung nhin không được hỏi, “Nếu như thế thì làm sao mà hấp dẫn sự chú ý của Thái bình đạo?”

“Phi sẽ tự mình dẫn một nhóm Cự Ma Sĩ, một người một ngựa tập kích Thái bình đàn tràng(Tế đàn), đem ánh mắt của bọn họ tập trung hấp dẫn qua.”

“A!”

Nghe được Đồng Phi nói những lời này, làm cho đám người ở trong trường bông giật cả mình.

Thái Ung liên tục xua tay, “A Sư, không được, tuyệt đối không được. Quá nguy hiểm, nếu như vậy thì người có thể nguy hiểm đến tính mạng!”

“Vì hấp dẫn sự chú ý của Thái bình đạo, vì lão sư thuận lợi trừ gian thì một chút nguy hiểm có là gì? Chỉ cần có thể đem một lưới bắt hết Thái bình đạo, làm cho giang thất đại hán chúng ta ngạo thị càn khôn, Phi nguyện đầu rơi máu chảy, không than một tiếng!”

Tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người Đồng Phi. Nhìn qua khuôn mặt xấu xí, lúc này trong mắt Thái Ung lại không có gì khả ái hơn.

Đại hán có trung thần lương tướng như vậy, sao lại có thể mất? Sao lại có thể mất?”

Điền Vi đứng dậy, đẩy trường án ra, quỳ gối trước mặt Đồng Phi: “ Chủ công ở trên, Điền Vi nguyện ý theo chủ công đưa Đại hán chúng ta ngạo thị càn khôn.”

Hoàng Thiệu cũng quỳ rạp xuống, “Thiệu mặc dù bất tài, tuy sức yếu, cũng nguyện đi theo chủ công, chết cũng không từ.”

Mà ngay cả tính tình ích kỷ như Đường Chu cũng gần như lời nói này của Đồng Phi làm cho tâm động. Bất quá hán vẫn cố gắng giữ tỉnh táo, không nói gì.

Thái Ung đi lên phía trước, cầm lấy cánh tay của Đồng Phi: “A Sư, người phải suy nghĩ cho kỹ, chuyên đi này...Hung hiểm vạn phần a!”

Đồng Phi cúi đầu trầm ngâm một lát. Sau đó đột ngột ngẩng đầu lên tiếng nói: “Vì giang sơn đại hán, cho dù có ngàn vạn người hướng tới, Phi cũng sẽ đi tới!”

.....

(*) Khúc thứ 14 : Phi Điều Các Đầu Lâm (Chim bay về rừng), trong Hồng Lô Mộ

88. Chương 88: Cự Ma Nhi Lai Tập

[Mạnh Tử- Công Tôn Sửu] từng nói qua: Đạo ở một chỗ, ngàn vạn người đều hướng qua. Nói thật là Đồng Phi cũng không rõ chữ “ Đạo” ở trong miệng Mạnh lão phu tử đến tột cùng có ý gì. Nhưng không thể không phủ nhận, những lời này nói ra đích thực rất có khí thế, không quản những lời này có thể hay không giải trừ tình cảnh này, nhưng ánh mắt của Thái Ung đã ước ướn, thần tình của Đường Chu lại lộ ra vẻ trang nghiêm, mà Điền Vi cùng Hoàng Thiệu không nói được lời nào.

“A Sửu, Ung hôm nay mới biết được như thế nào là tráng sĩ!”

Thái Ung cảm động, cảm động làm cho rối tinh rối mù, người ta mới chỉ có mười bốn tuổi mà đã biết “ Đạo ở trong ta, nghĩa bất dung từ.” . Trái lại những người trong triều đình lại suốt ngày ngồi không, ăn bám, ngay cả Thái Ung cũng bắt đầu chán ghét chính mình.

“Lão sư, các người mau chóng chỉnh lý hành trang, tốt nhất là xuất phát trong đêm....Điền huynh, mong người hãy báo cho huynh trưởng cùng với đại tẩu cùng với người trong nhà là trời sáng sẽ xuất phát. Tất cả mọi người hãy chuẩn bị, đoạn đường tiếp theo e rằng sẽ phi thường khó đi.”

Đồng Phi nói xong liền nhanh chóng bước ra khỏi trường bông, chỉ để lại một đám người trong trường bông nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, khuôn mặt lộ ra vô hạn kính trọng.

Phù, quá mức giả bộ.....!

Đồng Phi sau khi ra ngoài trường bông thì thở phào một hơi. Thoạt nhìn thì lúc này phải muốn liều mạng, e rằng so với Tây Bắc càng hung hiểm hơn, bất quá lại rất có ý tứ. Kiếp trước ở trong núi, mỗi ngày cô đơn tĩnh mịch, suốt ngày bảo vệ sơn lâm. Ngoại trừ nghe bình thư thì tiêu khiển lớn nhất cũng chính là nghe các lão nhân trong thôn kể về một số việc ngạc nhiên cổ quái, làm cho hắn cảm thấy cuộc sống quá đơn điệu, nhưng không nghĩ tới sau này, cuộc sống sinh hoạt lại muôn màu muôn vẻ, đầy sự kích thích! Đồng Phi ngẩng đầu lên nhìn sao trời, lúc này mây đen đã tản đi, ánh trăng treo cao, toả ra ánh sáng lộng lẫy sáng chói.

Thời tiết ngày mai thật tốt, một thời tiết tốt cho giết người phóng hoả.

Sau khi đi vào lều trại, hắn lấy đại chủy bỏ bên cạnh, dùng một khối khăn tỉ mỉ lau sạch, Lao, còn có tạm thời Trảm mã kiếm, từng cái sau khi được sắp xếp hoàn chỉnh, Đồng Phi lúc này mới nhắm mắt lại, lắng lặng ngồi ở trường bông nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trời vào canh ba, Đồng Thiết một thân mang áo giáp đi vào lều trại.

“Chủ nhân, Thái tiên sinh đã chuẩn bị xong!”

Đồng Phi đứng dậy, mang túi Lao trên lưng, một tay cầm trảm mã kiếm, thần sắc bình thản nói: “Đã biết!”

Hai người đi ra trường bông thì thấy mọi người trong doanh địa đang bề bộn nhiều việc.

Tất cả mọi người thu thập hành lý, Thái Ung, Đường Chu đứng bên cạnh Thành Lễ làm bạn, chợt nhìn thấy Đồng Phi đi tới.

“Lão sư, đi đường cẩn thận!”

“A Sửu, người phải bảo trọng a....”

Thái Ung có rất nhiều lời muốn nói, nhưng chần chờ một lát rồi cuộc ngậm miệng lại. Đồng Phi cười cười, nhìn Thành Lễ, sau đó lại nhìn Đồng Thiết, bỗng nhiên bước lên, dùng sức ôm Thành Lễ, sau đó lại ôm Đồng Thiết.

“Hai người các người là huynh đệ tốt của ta, Tiểu Thiết, chờ về nhà, ta sẽ nói bà nội cho người lấy tự.”

Ánh mắt Đồng Thiết thoáng ươn ướt. Lấy tự, đây cũng chính thức thừa nhận hẳn là một phần tử của Đồng Gia, chẳng những thân phận nuôi ngựa đã bị thủ tiêu, mà hẳn chính thức trở thành một bình dân, chuyện này Đối với Đồng Thiết mà nói, có thể nào hẳn không kích động.

Sắc mặt Đồng Phi đột nhiên lạnh lại, “Các người nhớ kỹ, chuyến đi này quan hệ trọng đại, cần phải đảm bảo sự an toàn của Thái tiên sinh, nếu lão sư bị rớt một sợi tóc, ta nhất định sẽ lấy thủ cấp của các người. Ta nói chắc chắn sẽ giữ lời, các người nghe rõ ràng chưa?” Lời nói cuối cùng, thì trong lời nói mang theo vô hạn sát khí.

Mà ngay cả Diển Vi không sợ trời , không sợ đất đứng ở phía sau Đồng Phi cũng nhịn không được , rùng mình một cái. Diển Vi xác thực rất dũng mãnh, nhưng dù sao cũng là người sinh sống ở nông thôn, làm sao so được với sát khí của Đồng Phi từ trong thiên quân vạn mã giết ra, thanh âm mặc dù vẫn mang theo một chút non nớt, nhưng lại mơ hồ mang theo một chút hương vị máu tanh.

Chủ công của ta quả nhiên là sát khí bức người a! Diển Vi ở phía sau âm thầm đánh giá, mà Đồng Thiết cùng với Thành Lễ chấp tay hành lễ, cùng đáp: “Ta nhất định sẽ không phụ sự phó thác của chủ công.”

“Lão sư, mời khởi hành!”

Có người dắt tới một con ngựa, đương nhiên là trừ đi song đẳng(Bàn đạp), chỉ sử dụng đơn thuần là ngựa Tây Lương. Mặc dù sau này Thái Ung có thể trở thành lão sư của Đồng Phi, nhưng Đồng Phi vẫn như cũ quyết định, có đôi sự tình tốt nhất là vẫn lén giấu đi.

Đừng nhìn Thái Ung là văn sĩ, nhưng do Khổng lão phu tử truyền xuống lục nghệ, trong đó có Ngự, cái gọi là Ngự ở thời xuân thu gọi là đánh xe, mà cho đến bây giờ cũng không sai biệt lắm chính là cưỡi ngựa. Nếu là đại nho, tất nhiên cũng tinh thông lục nghệ.

Thái Ung đã thay nhung trang, phi thân lên ngựa.

“A Sư, bảo trọng!”

Phía sau là Thành Lễ cùng với Đồng Thiết bảo hộ, Thái Ung phóng ngựa ly khai doanh địa, theo sát phía sau là mười tên Cự mã sĩ cùng lao ra doanh địa. Mười ba người nhanh chóng tiêu thất trong bóng đêm, rất nhanh đã không nhìn thấy bóng dáng.

Đồng Phi đứng trước cửa của doanh trường, ước chừng khoảng nửa nén hương thời gian, lúc này mới thở dài một hơi, xoa người hỏi doanh địa, vậy mà vừa đi vào doanh địa lại làm cho Đồng phi gần cả người, hẳn nhìn thấy một người vừa xa lạ, vừa quen thuộc, nhưng người này hẳn cũng đã ly khai mới đúng chứ.

“Đường Chu, người...”

Đồng Phi lúc này mới nhớ tới, vừa rồi vì sao hẳn có một loại cảm giác quái dị. Nguyên lai là như vậy! Nhóm người Thái Ung có mười bốn người, nhưng chỉ đi mười ba người. Lúc đó rõ ràng còn có chút không hiểu, hoá ra là thiếu Đường Chu, nói thật ra, Đồng Phi không thích Đường Chu. Tuy rằng cũng là văn sĩ như Hoàng Thiệu, nhưng Đường Chu có vẻ gian xảo hơn, lại càng....Không thể nói rõ, nói chung là người mà làm cho người ta khó mà tin tưởng. Cho nên Đồng Phi vô ý bỏ qua người này.

Đường Chu nói: “Ta muốn lưu lại, vì chủ công bày mưu tính kế.”

“Người nói cái gì?”

“Chu trời sinh ra thì đã nhát gan, không chỉ có sợ chết mà còn háo danh, háo lợi, tuy biết rõ đi theo chủ công cực kỳ hung hiểm, nhưng Chu không chút nào sợ hãi....Được rồi, Chu ăn ngay nói thật. Hoàng Thiệu khéo về dương mưu, mà không thiện âm mưu. Chuyến đi này chỉ có dương mưu cùng với âm mưu cùng sử dụng thì mới có thể đảm bảo bình an. Mà Chu lại không muốn buông tha cơ hội tốt như vậy, một cơ hội để lấy tín nhiệm của chủ công.”

Tiểu nhân rất đáng ghét, nhưng có đôi lúc cũng rất đáng yêu.

Đồng Phi, Diển Vi cùng với Hoàng Thiệu nhịn không được nở nụ cười. gã tiểu nhân này a, lúc nào cũng không quên mất việc lợi ỉnh!

“Đường Chu, người cũng đã biết, chuyến đi này rất hung hiểm, là chết người đó.”

Đường Chu cũng cười nói: “ Chu đương nhiên minh bạch, nhưng Chu lại càng minh bạch một đạo lý, đó chính là phú quý hiểm trung cầu. Mạng người ti tiện như cầu, nếu có thể nhân cơ hội này mà đánh ra một hồi phú quý, cho dù chém đầu của Chu, Chu cũng muốn đánh cược một lần.”

Đồng Phi lắc đầu cười, “Đã như vậy thì hãy đi thu thập đi...Được rồi, đem quần áo văn sĩ của người thay đổi đi.”

“Vâng!”

Đường Chu vui mừng chạy đi thay quần áo, Diển Vi nhìn không được hỏi: “ Chủ công, có Đường Chu đi theo, có vương bản hay không?”

“Nếu là vương bản, vậy thì giết đi thôi.”

Hoàng Thiệu đứng bên cạnh run bắn cả người, chủ công nhà mình cũng không phải thiện nam tín nữ, những lời này chắc không phải vui đùa, không chỉ nói với Đường Chu, chỉ sợ đối với mình cũng như thế này. Bất quá cũng tốt, đi theo chủ công như vậy mới có điểm ý tứ.

Trời vừa sáng, Diển Tấn cùng đoàn xe chậm rãi chạy ra doanh địa.

Ba huynh đệ Diển Hữu sống chết muốn lưu lại trợ giúp Đồng Phi. Nhưng Đồng Phi biết loại ngàn dặm bồn tập cũng không phải bọn nhóc hơn mười tuổi có thể chịu đựng. Hẳn lúc trước có thể ngang dọc ở Tây Bắc, nói trắng ra đó vận khí, mượn mâu thuẫn của khương nhân để cầu sinh tồn. mà thiên phú của bản thân Đồng Phi thì người thường không thể so được, thân thể hắn to lớn, từ nhỏ đã luyện võ nghệ, hơn nữa lại tập luyện Ngũ cầm hí hơn mười năm. Cho nên nói trắng ra, ba huynh đệ Diển Hữu còn lâu mới bằng được Đồng Phi. Khuyên can mãi mới làm cho ba hài tử rời đi cùng với đoàn xe.

Bây giờ trong doanh địa chỉ có hai mươi người, hơn nữa đều là những người trước kia cùng chiến đấu cùng với Đồng Phi ở chiến trường Tây Bắc, Cự ma sĩ. Luận chiến pháp, bọn họ không có kỹ càng như đám người Thành gia, nhưng nói về cung, ngựa thì còn trên đám người Thành gia một bậc. Trọng yếu nhất là, những người này từng đã trải qua thời gian mấy ngày không ngủ, liên tục chiến đấu. Mà những điểm này đối với lần hành động lần này phá lệ trọng yếu.

Mặt trời đã lên cao, ánh dương quang chiếu rọi khắp nơi. Đồng Phi đem đại chùy dắt trên lưng một con ngựa, còn mình thì ngồi trên tượng long, đem trăm mã kiếm giắt ngay bên hông tượng long, chỉ cần Đồng Phi đứng dậy là có thể thuận lợi rút kiếm.

“Các huynh đệ, một năm trước các người cùng ta liên tục chiến đấu ở các chiến trường Tây bắc, hơn mười vạn khương nhân bị chúng ta làm chết vật không chịu nổi....Hôm nay, chúng ta đối mặt với cục diện lần thứ hai, mà lần này còn hung hiểm hơn lần trước, địch nhân lần này rất giáo hoạt.... Đường đi lần này của chúng ta rất dài, nguy hiểm cũng rất nhiều, nói không chừng các người sẽ chết....Nếu hiện tại ai cảm thấy sợ thì có thể ly khai, ta tuyệt đối không ngăn cản, bởi vì....Lần này rất nguy hiểm.”

Hoàng Thiệu cùng với Đường Chu giật mình, nào có lời động viên đội ngũ như thế? Đây không phải là làm cho nhụt chí sao?

Nhưng không ngờ, những.....Cự mã sĩ lại nở nụ cười, có người hát vang bài [Tần Phong –Không có quần áo]*** Tây Bắc đại địa từng tạo ra một chi thiết kỵ hùng bá thiên hạ, quét ngang sáu nước. Đã lâu không có người phụ xướng, nhưng cách bốn trăm năm sau là có người xướng ở trung nguyên, làm toát ra khí thế hào hùng.

Hoàng Thiệu cùng với Đường Chu tất nhiên biết bài ca này, nhưng lại chưa bao giờ nghe ai xướng đến mức nhiệt huyết sôi trào như vậy.Hai người không tự chủ được nắm chặt bảo kiếm trong tay, làm cho các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, thân thể không ngừng run lên. Bọn họ không phải sợ mà là cảm thấy kích động. Có thể sánh vai chiến đấu với đám Hồ lang chi sư,cái chó mà gì phú quý, cái chó má gì là tiền đồ, tất cả đi chết đi.

Hai gã văn sĩ rốt cục sinh ra một loại cảm giác muốn ăn tươi nuốt sống máu của quân địch, bỗng nhiên theo tiếng ca của Cự mã sĩ mà cất theo, liên tục múa bảo kiếm.

Đồng Phi rất kiêu ngạo, đây chính là Cự ma sĩ của hắn. Hắn dám nói những lời như thế, bởi vì hắn biết, Cự ma sĩ sẽ không bao giờ vứt bỏ hắn, có hắn tồn tại thì cự ma sĩ sẽ không sợ hãi...Hắn chính là linh hồn của Cự ma sĩ!

Không cần phải nói dài dòng, có cần khuyến khích không? Không cần, Cự ma sĩ từ chiến trường đi ra không cần khuyến khích, bọn họ sớm đã có giác ngộ lấy giết người làm nguyên tắc của chính mình!

Đồng Phi giơ tay lên, hướng về phía xa chỉ tới, “Xuất phát!”

Tượng long đầu tàu gương mẫu chạy ra khỏi doanh địa, đại chuỳ được Tây lương chiến mã chở đi theo bên cạnh, phía sau là Hoàng Thiệu, Đường Chu, cùng với hai mươi danh Cự ma nhi đang hát vang, đoàn người nhanh chóng rời khỏi doanh địa.

Doanh địa đơn sơ hoả quang tận trời. Đến đây đi Thái bình đạo! Đến đây đi Hoàng căn chết tiệt! Đến đây đi, Trương Giác chết tiệt! Ta ở chỗ này, nếu muốn giết ta thì xông ngựa qua đây. Ta ở phía trước chờ các người đưa tính mệnh đến!

Vô Y (Tàn Phong 8)

Hán:

Khởi viết vô y?

Dữ tử đồng bào.

Vương vô hưng sư?

Tu ngã qua mâu.

Dữ tử đồng cừu...

Việt :

Phải chăng bạn thiếu áo dùn?

Áo tôi xin san sẽ cùng với anh.

Nay vua tuyển tướng hưng binh.

Qua mâu tôi đã sấm sanh sẵn rồi.

Cùng nhau ta sẽ đánh đôi.

Cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường.

89. Chương 89: Cự Ma Nhi Lai Tập (2)

Xương Ấp là một huyện nhỏ ở bên cạnh Tế Thủy, nằm ở ngay nơi giao nhau giữa Duyệt Châu cùng Thanh Châu, nhân khẩu khoảng chừng một vạn người. Đứng có có xem thường thị trấn nhỏ này, huyện nhỏ này có địa hình chiến lược phi thường trọng yếu. Hướng Đông Nam hướng về Sơn Dương của Thanh Châu quận; hướng Tây bắc giáp với trọng địa Duyên châu của Đông quận, bởi vì phía đông bắc đi thông qua Sơn Dương hơn nữa đường phía đông thì hội tụ tại Xương Ấp. Hướng Tây đi tới Hoàng Hà, còn hướng phía đông đi tới Thái Sơn. Chuẩn xác mà nói Xương Ấp là một huyện có tính chiến lược rất lớn. Bất quá từ Quang Võ Đế tới nay, chiến lược vùng Xương Ấp tác dụng ngày càng nhỏ, dần dần bị quên lãng, mà Xương Ấp lại nằm trong Ty Thủy cùng với Tuy Thủy, cho nên đất đai cực kỳ màu mỡ, thích hợp trồng trọt, nhân khẩu cũng từ đó mà tăng lên. Bất quá hoàn quan cầm quyền, các đảng phái trong triều tranh đấu liên tục,

hơn nữa mấy năm nay liên tục gặp thiên tai, mất mùa liên tục, thuế má ngày càng tăng, dân số cũng chết mòn, dần dần giảm đi.

Nơi này có một đàn tràng trọng yếu của Thái bình đạo, căn cứ theo tin tức của Đường Chu, nơi đây đóng ít nhất có tám trăm tinh nhuệ Hoàng cân lực sĩ, là dùng cho Thanh Châu sử dụng để khởi sự, toàn bộ giáo đồ ở Xương ấp có khoảng sáu ngàn người, hơn nữa lại thừa hưởng sự mãnh mẽ của dân phong, cho nên rất khó đối phó. Người đứng đầu Xương ấp chính là một trong bát đại đệ tử của Trương Giác, Thiên Lô, có người nói hẳn sử dụng một thanh Đại thiết mâu nặng bốn mươi cân, có vạn phu chi dũng, người này trong bát đại đệ tử được xưng là vũ dũng đệ nhất, giết người cũng đệ nhất.

Đồng Phi nghe xong tư liệu của người này, trong miệng không khỏi nở nụ cười. Không đợi cho hắn mở miệng, Điển Vi tranh giành gầm rú lên, “Đường Chu, người chớ khen uy phong người khác mà diệt đi nhuệ khí nhà mình.....Chủ công, Điển Vi bất tài, không cần binh mã, một người một ngựa đi lấy thủ cấp Thiên Lô về dâng chủ công.”

“Điển đại ca, đừng có gấp!”

Đồng Phi cười nói: “Đường Chu nói như thế cũng chính là muốn chúng ta tuyển Xương ấp làm cho sự chú ý của Thái bình đạo về đây.”

Trầm tư một lát, hắn nói tiếp: “Thiên Lô nhất định không phải đối thủ của Điển đại ca, ta chỉ lo lắng chính là tám trăm hoàng cân lực sĩ.”

Hoàng Thiệu cười lạnh nói: “Chủ công, Thiên Lô là hạng người vũ dũng vô mưu, không đáng nhắc đến. Tám trăm hoàng cân lực sĩ, Thiệu có một kế có thể làm cho hoàng cân lực sĩ phi hôi yến diệt, nhưng kế này muốn thành thì cần phải có sự giúp đỡ của chủ công cùng với Điển đại ca.”

“A, chỉ giáo cho.”

Hoàng Thiệu từ trong lồng ngực lấy ra một tấm bản đồ da trâu, đây chính là bản đồ của Lưu Vọng tặng cho Đồng Phi, không nghĩ tới liền có cơ hội sử dụng.

“Chỉ cần như vậy, như vậy.....”

Đường Chu kêu lên một tiếng: “Ta biết chỗ này, nếu có thể thành công, vậy thì tám trăm hoàng cân lực sĩ mơ tưởng sống sót!”

Ngày tiếp theo, hai người Điển Vi cùng với Đồng Phi dẫn theo mười gã Cự ma nhi xông thẳng vào Thái bình đạo tràng ở Xương Ấp. Ở phía trước đạo tràng Thái bình đạo có rất nhiều giáo đồ hình dáng tiêu tụy, còn có rất nhiều người tụ tập phía trong đạo tràng.

Phía xa, có giáo đồ Thái bình đạo nhìn thấy có hơn mười ngựa cưỡi chạy nhanh đến, chạy nhanh đến mức không thể thấy kỹ sĩ nằm trên lưng ngựa, càng không nói đến nhìn thấy tướng mạo.

“Người đâu...”

Gã thủ vệ thái bình giáo đồ vừa mới hô lên được hai chữ thì ngựa của đối phương đã vọt tới trước mặt hắn. một đạo hàn quang xẹt qua, sau đó lại vang lên thanh âm kiếm rời khỏi vỏ, hàn quang chính là từ kiếm ra khỏi vỏ mà lộ ra, sắc bén trăm mã kiếm chém rụng đầu của gã thủ vệ nọ, gã thủ vệ trước khi chết còn nghi hoặc: Người này sao có thể ở trên lưng ngựa đứng thẳng lên?

Tượng long xông vào trong đạo tràng, trên tay Đồng Phi cầm lấy một thanh trăm mã kiếm nặng hai mươi cân, kiếm theo chiêu trường hận chuy, kiếm đi đến đâu thì thân thể thái bình giáo đồ cùng máu tươi không ngừng phun tung toé, phía dưới đất không ngừng nhìn thấy chân, tay bị chặt đứt, một số đầu lâu bị chém rụng bay loạn cả lên, những thi thể không có thủ cấp toả ra một cỗ huyết tanh.

Đồng Phi đi trước, Điển Vi cùng với mười gã Cự ma sĩ hợp thành một cái trận pháp truy hình.

Truy hình chính là dựa vào cơ sở của Tạc thấu mà biến hoá, đối với đám người Điển Vi cùng Cự ma sĩ không trải qua huấn luyện mà nói, thì cực kỳ phù hợp, mười hai người trùng sát qua, giống như làn sóng dâng lên, nơi đi qua toàn là tử thi, cùng với tiếng gào thét vang vọng cả đất trời.

Thái bình đạo căn bản là không nghĩ tới có người dám tập kích đàn tràng, hơn nữa Hoàng cân lực sĩ cùng với Thiên Lô không có ở chỗ này, cho nên những người ở đây hầu như là bình thường tin đồ tay không tác sát. Tuy có hơn mười gã thủ vệ nhưng lại không ngăn được đám người Đồng Phi chém giết, có người thông minh, vừa nhìn thấy tình huống không ổn liền lập tức chạy đi báo. Mấy nghìn tín đồ bị mười mấy người đuổi giết, chạy loạn thành một đoàn.

Trong tay Đồng Phi cầm một ngọn đuốc bằng dầu tùng, lớn tiếng quát: “Điển Vi, đem tế đàn huỷ đi cho ta!”

Tế Đàn của đàn tràng được dùng gỗ tốt làm thành, Điển Vi liền đáp ứng, phóng ngựa tiến lên, hai tay vũ lộng song kích nặng hơn tám mươi cân, hung ác chém mạnh lên cây cột chống đỡ Tế đàn, một lần, hai lần, ba lần....Một cây cột chống to bằng một người ôm đã bị Điển Vi chặt đứt, hấn giục ngựa chạy qua xung quanh Tế Đàn một vòng, tổng cộng mười hai cây cột đều bị chém đứt, cây cột trung gian không thể chống đỡ được sức nặng của Tế Đàn, một tiếng oanh long vang lên, tế Đàn ngã sầm xuống, biến thành một mảnh phế tích.

Đồng Phi đem cây đuốc trong tay ném vào Tế Đàn, mười mấy gã Cự ma sĩ đều ném mạnh cây đuốc trong tay. Chỉ một lát sau, Tế Đàn hừng hực liệt diễm.

Đồng Phi huýt lên một tiếng, mười hai người cưỡi ngựa giết ra một cái đường máu, hướng về phương xa mà chạy tới.

Trong đàn tràng, Hoả diễm hừng hực cháy, hơn hai trăm thi thể cũng bị hoả diễm thôn phệ, trên không trung toát ra một mùi xác người bị đốt, thật lâu cũng không tiêu tán đi, các tín đồ đầu tiên là sợ hãi, sau đó là kích động.

Sau khi đám người Đồng Phi đi xa, hơn mấy nghìn tín đồ trải qua sự sợ hãi, thay thế chính là một loại phần nộ. Có người cả gan dám ở đàn tràng nháo sự? Nếu Đại hiền lương sư biết, chắc chắn rất tức giận, hấn nhất định sẽ điều khiển thiên binh thiên tướng đi giết tên yêu quái kia. Không sai, đúng là yêu quái....Hai người đi đầu thì so với yêu quái không sai biệt lắm!

Thiên Lô đang ở trong thành Xương ấp uống rượu thì nghe được tin tức. Gã Thiên Lô này người cũng như tên, trời sinh có tính tình hoả bạo, nghe được đàn tràng bị huỷ, nhất thời giận tím mặt, một cước đạp lật cả bản rượu, đứng lên kêu oa oa, hấn tóm lấy cổ áo của người báo tin, rít gào nói: “Là ai dám đến nháo sự?”

“Hai gã sửu quỷ, còn dẫn theo mười người!”

A, Sao nghe như thế nào quen tai? Đúng rồi, mấy ngày trước đại sư huynh phái người truyền tin, nhờ hấn tìm hộ một số người. Đi đầu không phải là hai gã sửu quỷ sao? Trong đó có một người hình như là Điển Vi....Đúng, chính là Điển Vi! Nhân số cũng không sai, mười hai người....Tựa hồ tiểu sư đệ Trương Nhượng Bát đang tìm những người này. Đối với sư huynh Lý Đại Mục, Thiên Lô kính trọng có thừa, có thể nói ngoại trừ cha mẹ cùng với lão sư của hấn thì người mà Thiên Lô kính trọng nhất chính là Lý Đại Mục. Hấn không nói hai lời, từ người hầu đoạt lấy thiết mâu, lao ra tẩu lâu, hấn nhanh chóng phi thân lên ngựa, lớn tiếng quát, “Lập tức triệu tập Hoàng cân lực sĩ theo ta đi giết yêu!”

Không sai, đại hiền lương sư tự nhận là đệ tử tiên nhân, vậy những người đệ tử của hấn Đi giết người, tất nhiên là giết yêu quái!

Hoàng cân lực sĩ quả nhiên đã trải qua huấn luyện, rất nhanh tụ tập phía ngoài thành Xương ấp...Hôm nay Xương ấp cơ bản chính là nhà của thái bình đạo, những gã....Hoàng cân lực sĩ này bình thường lộ ra danh hiệu của quan binh, về phần quan viên lớn bé của Xương Ấp toàn bộ đã bị thái bình đạo nắm giữ, trở thành tín đồ của Trương Giác.

Thiên Lô ở Xương Ấp có thể nói, một người một thiên địa. Cho nên ai có thể quản lý được hấn? Tám trăm Hoàng cân lực sĩ được triệu tập, Thiên Lô nhanh chóng mang người chạy thẳng đến đàn tràng.

Nhưng tất cả đã chậm! Đàn tràng đại bị hoả diễm thôn phệ, vây xung quanh chính là tín đồ đang giận dữ, ánh mắt Thiên Lô đỏ lên! Ân sư đem đàn tràng giao cho hấn, không nghĩ tới lại bị hoả thiêu, nếu như không bắt những người đó thì làm sao hướng lão sư giao phó? Như thế nào hướng tín đồ ăn nói.

Một kế này của Đồng Phi làm cho Thiên Lô hướng về tuyệt lộ. Hối rõ ràng hướng của đám người Đồng Phi rút lui, Thiên Lô lập tức mang người đuổi theo.

Khoảng chừng một nén nhang thời gian, ở phía trước phát hiện một đoàn người ngựa đang chậm rãi mà đi, phía trong đó còn nhìn thấy hai gã gia hỏa phi thường xấu xí, vừa đi vừa cười. Nhân số, đặc thù cùng với mục tiêu của Thiên Lô hoàn toàn trùng khớp.

“Chủ công, hình như truy binh đã đuổi tới!”

Đồng Phi quay đầu nhìn lại, giả vờ kinh ngạc hô lên : “Không tốt, thái bình yêu nhân đã đuổi tới, chạy mau!” Hắn vừa nói, vừa giục ngựa chạy nhanh, mà người khác cũng hoảng sợ, theo Đồng Phi bỏ chạy.

Đến lúc này, tín niệm của Thiên Lô càng kiên định: Chỉ là một đám phế vật, đại sư huynh như thế nào lại không bắt được bọn chúng?

“Đuổi cho ta!”

Thiên Lô quát lên một tiếng, thúc ngựa vọt đi. Tám trăm hoàng cân, kỵ binh cũng chỉ có hai trăm người, những người khác cũng chỉ nhanh chân mới có thể theo kịp đội ngũ. Bất quá hai chân làm sao so được với bốn chân! Dần dần bộ binh cùng với kỵ binh cự ly cách xa ngày càng lớn, sau khi Thiên Lô dẫn kỵ binh chạy qua một khúc rẽ ở bờ sông thì bộ binh hoàn toàn mất đi sự liên hệ với chủ tướng.

Sau khi ngoặt qua khúc rẽ ở bờ sông thì có một rừng cây, trời rét đậm, ở những gốc cây chỉ trụi lủi những cành cây không có lá, sau khi ra khỏi rừng cây khoảng ba dặm thì địa hình đột nhiên phức tạp, một cái đường rộng rãi khoảng mười trượng ngăn cản phía trước.

Nơi này gọi là Đoạn đầu cầu, tương truyền thời kỳ Hán vũ đế, nơi này chính là địa phương đưa tù phạm bị xử tử hình, có không ít người bị chặt đầu chỗ này. Nói nơi này là rãnh quả thực cũng không có sai, rãnh này không có cầu, nếu muốn đi qua thì chỉ có thể đi hơn mười trượng trong tuyết ở dưới rãnh đi qua.

90. Chương 90: Giết Thiên Lô

Thiên Lô dẫn theo hai trăm kỵ binh lợi tuyệt xông qua rãnh, cách đó không xa, đám người Đồng Phi như ẩn như hiện, nhìn qua tựa hồ giống như đang kinh hoàng, sau khi qua sườn núi thì không thấy tung tích. Thiên Lô không suy nghĩ đã liên tục giục Hồng cân lực sĩ đẩy nhanh tốc độ, sau khi đi qua sườn núi tựa hồ không có lối đi, ở rừng cây phía trước, loáng thoáng có thể chứng kiến thân ảnh của đám người, còn có thanh âm mơ hồ của tiếng cãi vã, nghe qua thì giống như đang tranh cãi về những người đó đang nhập vào tử lộ.

Thiên Lô đại hỉ, thiết mâu ở không trung hươ lên, “Tặc tử không có đường đi, đuổi, mau đuổi theo, giết được tặc tử thưởng mười kim.”

Mười kim tại thời điểm đó không phải là ít, đám Hoàng cân lực sĩ lập tức hưng phấn lên, theo phía sau Thiên Lô xông vào rừng cây.

Một trăm bước.....Sáu mươi bước. ...Thanh âm trong rừng thưa đột nhiên tiêu thất, bóng dáng đám người phía trước cũng không thấy.

“Xông vào, xông vào a!”

Thiên Lô cũng không cảm thấy địa phương nào không đúng, vẫn mang người đuổi về phía trước, năm mươi bước, ba mươi bước.... Mắt thấy sẽ tiến vào rừng thưa, đột nhiên có một tiếng sét như sấm đánh từ rừng thưa vang ra.

Một mũi ô quang gào thét bay về phía Thiên Lô, nhưng ánh mắt Thiên Lô cũng nhanh nhẹn, nhanh chóng đưa mâu hướng về phía trước, chợt nghe một tiếng đang thanh thủy vang lên, quanh quẩn ở không trung,

lực đạo của Ô quang chứa đựng sự bạo phát, làm cho bàn tay của Thiên Lô tê dại, bắt quá trong rừng cây có một người một ngựa chột lao ra.

“Thiên Lô, để mạng lại!!”

Hầu như lao vừa phóng ra thì trong nháy mắt một con ngựa từ trong rừng vọt ra. Người cưỡi trên ngựa rống lên, giống như sét đánh vào trong tai Thiên Lô, hai tay của Thiên Lô còn đang tê dại, lại nghe tiếng quát như sấm làm cho hắn càng hoảng sợ. Nói thì chậm, nhưng lúc ấy thì nhanh vô cùng, một viên thiết cầu như lưu tinh hướng về phía Thiên Lô đập qua. Trên thiết cầu có vô số mũi nhọn hình thoi, trong ánh nắng chiếu rọi, phá lệ bắt mắt.

Trong đầu Thiên Lô còn có chút mộng, tay còn đang tê dại, mắt thấy đại chuỳ bay qua, hắn theo bản năng đưa mâu hướng về phía trước đón đỡ. Nhưng lúc này hắn không có vận khí tốt như vậy!

Thiết mâu đón đỡ đại chuỳ giống như đang đón đỡ một ngọn núi, đại chuỳ vẫn hung mãnh đánh xuống, chột nghe ba một tiếng, lồng ngực mặc giáp trụ của Thiên Lô bị đại chuỳ đập cho lõm vào trong cơ thể. Một ngụm máu tươi phun ra, Thiên Lô từ từ ngã về phía sau.

Lúc này chiến mã cũng đã vọt tới, trong nháy mắt một đạo hàn quang xẹt qua, đem đầu Thiên Lô chặt xuống, tử thi không đầu rơi xuống mặt đất, máu tươi từ trong cổ phun ra, trong nháy mắt nhuộm đỏ mặt đất.

Hai trăm gã Hoàng cân lực sĩ trong đầu có chút hồ đồ! Theo sự vũ dũng mà xưng thì Hoàng cân đều gọi Thiên Lô là đồ tể, nhưng cứ nhiên một hiệp đã bị chém xuống ngựa? Hơn nữa đối phương chỉ có một người, mà phe mình có hai trăm người, chẳng lẽ gã gia hỏa này không sợ chết? Hoàng cân lực sĩ lúc này mới thấy rõ dáng dấp của đối phương, hắn cao chín thước, lưng hùm vai gấu, màu đỏ cổ đồng, một đôi mắt dài và nhỏ, ánh mắt giống như híp lại thành một cái khe, mũi sư tử, màu tóc giống như lông mao của sư tử, nhìn qua phá lệ chói mắt. Một tay cầm một cây đại chuỳ nặng tám mươi cân, một tay cầm một thanh trăm mã kiếm.

Hắn giống như yêu quái vọt lại, trăm mã kiếm nhanh như thiểm điện, ứng kim chuỳ giống như sấm đánh. Chuỳ kiếm vung ra, mười mấy gã hoàng cân ở phía trước trong chớp mắt đã bị kiếm chém, chuỳ đập rơi xuống ngựa.

Máu tươi phun tung toé vào người gã quái vật kia, áo giáp đen thui trên người đã bị nhuộm thành một màu hồng sắc, Toạ kỵ của hắn thì giống như một đầu giao long, vừa nhảy, vừa đá, vừa cắn vào toạ kỵ của đám Hoàng cân lực sĩ, chiến mã bình thường tựa hồ giống như sợ hãi đối với con chiến mã này, liên tục lùi bước, có mấy thớt chiến mã muốn đi tới phân cao thấp, kết quả bị móng của thớt chiến mã đạp lên đuôi, rống rắc rắc tiếng, đám ngựa thê lương hí lên quỳ trên mặt đất, mà ngay cả hoàng cân lực sĩ cũng bị ngã xuống đất. Không chờ bọn họ đứng lên thì đã bị móng ngựa đạp lên, làm cho huyết nhục mơ hồ.

Bất quá những...Gã hoàng cân này quả nhiên đã được trải qua huấn luyện, sau khi trải qua sự hỗn loạn lúc đầu lập tức tỉnh táo lại, nhanh chóng triển khai phản kích, nhưng mà đối thủ của bọn hắn rất là hung mãnh, không có người nào trước gã kia mà tiếp được một hiệp. Đại chuỳ giống như thiếp tử câu hồn của Diêm vương gia, chỉ cần dính vào thì chết, đụng vào thì vong. Còn lại là nửa sống nửa chết thì cũng phỉ chiến mã giẫm chết, thời gian nửa nén hương thời gian thì hai trăm kỵ binh đã ngã xuống một phần tư.

Bất quá Hoàng cân lực sĩ không có lùi bước, bọn họ vẫn hướng về phía đối phương điên cuồng tấn công. Người cho dù lợi hại cũng chỉ có một người, chúng ta bên này có hơn một trăm người, nếu không đánh chết người thì cũng sẽ làm cho người một chết? Người bình thường nghĩ như thế này cũng không sai, đáng tiếc người bọn họ đối mặt chính là một gã gia hỏa sinh hạ rất đặc biệt. Đồng Phi thấy những...Hoàng cân lực sĩ không chạy trốn mà khí lực của hắn quả thực không ngừng tiêu hao, sát tính trong lòng nhất thời bạo phát, hắn hét lớn một tiếng, có một gã cự ly gần hắn có thể nghe thấy một thanh âm sột soạt vang lên.

Cổ tay Đồng Phi khẽ lật ra, đại chuỳ trên tay được mở chốt, soạt soạt hai tiếng, xích từ đại chuỳ buông ra, hắn hít một hơi, vận sức đan điền, đột nhiên hét lớn một tiếng, đại chuỳ hơn chín mươi cân vung lên, xích sắt dài hai trượng trải rộng ra, những nơi đầu chuỳ đi qua thì không có ai có thể ngăn cản, đại chuỳ càng xoay càng nhanh, tuyệt bị bám trên mặt đất theo vùng xoáy của chuỳ mà bốc lên mù mịt.

Máu tươi, tuyết đọng, còn có huyết nhục, tất cả trộn lẫn một chỗ, tung bay không ngừng lên không trung.

Cùng lúc đó ở phía sau đám người hoàng cân lực sĩ truyền đến một tiếng quát: “Tặc tử chết đi, Diễn gia gia các ngươi đến đây!”

Hơn mười chi thủ kích *(Một loại lao) bay ra cướp lấy bảy tám tính mạng của Hoàng cân lực sĩ. Một gã hán tử như mãnh hổ ngồi trên thất Tây Lương chiến mã, phía sau còn có mười gã cự ma sĩ đánh lên tới. Vốn đã bị Đồng Phi giết cho hết hồn, lại thấy đám người Diễn Vi giống như mãnh hổ xuất hiện, làm cho đám người Hoàng cân lực sĩ nhất thời luống cuống. Hoàng cân lực sĩ không biết đối phương xuất hiện bao nhiêu người cho nên một đám người thì nhau chạy trốn.

Mà Đồng Phi bỗng nhiên buông tay, Lưu tinh chuỳ gào thét bay ra, bốn năm gã Hoàng cân lực sĩ chạy chậm bị xích sắt quần vào, bị xích sắt siết chặt lại, làm cho giáp trụ cũng bị xé rách, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đại chuỳ rời tay, hai tay Đồng Phi cầm trăm mã kiếm từ phía sau đánh tới, cái tình cảnh này làm cho người ta cảm thấy kỳ dị, nhân số nhiều hơn lại bị một đám người rượt chạy toản loạn, có mười mấy người sắp chạy ra khỏi vùng hỗn chiến thì lại bị lao phóng trúng, làm cho người rớt xuống mặt đất.

Trận chém giết này quả thực được xưng là, giết cho thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Đồng Phi ngạo nghễ ngồi trên chiến mã, trăm mã kiếm bỏ trước người, ngồi quan sát đám người Diễn Vi đang truy sát.

Một gã Hoàng cân lực sĩ làm cho Đồng Phi rất chú ý! Gã gia hỏa này mặt đen như đít nồi, trong tay cầm một thanh môn đao, cùng chiến đấu với ba gã Cự ma sĩ mà không rơi xuống hạ phong, nhân tình Đồng Phi nhíu lại, thầm nghĩ : Gã này quả nhiên là hảo thủ, không biết là ai? hán hướng về gã có khuôn mặt đen như đít nồi, thần tình có vẻ hứng thú. Đồng Phi đột nhiên hét lớn: “ Cự ma sĩ tiếp tục truy sát, gã hán tử kia để cho ta!”

Kiểm mã hợp nhất, thanh âm vừa vang lên, tượng long đã nhắm về phía hán tử mặt đen phóng tới, mà Cự ma sĩ cũng rất ăn ý tản ra, cũng không quan tâm đến gã gia hỏa này, quay đầu tiếp tục truy sát đám người Hoàng cân lực sĩ đang trốn chui trốn nhủi. Tượng long tốc độ đẩy nhanh, Cự ma sĩ vừa tản ra, không đợi cho cho hán tử kia phục hồi sức lực thì đã xông tới, trăm mã kiếm quỷ dị chuyển đến tay trái Đồng Phi. Hai ngựa đối mặt, Đồng Phi hét lên một tiếng: “ Phách Sơn Thúc!”

Trăm mã kiếm nhanh như thiểm điện, hán tử mặt đen tuy có kinh hoàng, nhưng phản ứng cực nhanh, nhanh chóng đưa đao lên ngăn cản.

Đang!

Người mượn ngựa, ngựa mượn uy của người. Đây vốn là chiêu thức dùng để độ khí lực, không hề có chút hoa mỹ, yết hầu của gã hán tử cảm thấy có chút ngòn ngọt, hộ khẩu hai tay bị chấn vỡ.

“Liên kích!”

Phách sơn thúc mới chỉ là bắt đầu, chân chính chiêu thức tuyệt sát còn ở phía sau. Đầu ngựa lần lượt thay đổi, Tượng long đột nhiên ngẩng đầu lên đánh mạnh vào đầu ngựa đối phương, con ngựa kia thê lương hí dài, suýt đem gã hán tử mặt đen ném xuống ngựa, hán tử vừa mới ổn định tọa kỵ thì chiếu tiếp Phách sơn thúc là Tam liên kích đã đánh ra. Xoát, xoát, xoát, ba tiếng động của kiếm chạm vào đao, làm cho hán tử mặt đen rốt cục đánh hết bình khí, chưa kịp thở thì một ngụm máu tươi phun ra, hai ngựa sát lại với nhau, Đồng Phi khẽ vươn cánh tay ôm lấy đai lưng của gã hán tử quát lên một tiếng: “Xuống dưới cho ta!”

Hán tử mặt đen bị kéo xuống ngựa, vậy mà thất chiến mã sau khi chủ nhân bị kéo xuống thì cũng bị ngã ngựa ra đất miệng sùi bọt mép, nguyên lai vừa rồi trong lúc giao thủ thì lực chấn của Đồng Phi đã làm cho chiến mã không thể chịu đựng.

Đồng Phi ghì cương ngựa, trăm mã kiếm đặt ngay trên vai gã hán tử mặt đen, hàn ý từ kiếm toát ra làm cho hán tử mặt đen thanh tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn Đồng Phi quát lớn: “Sửu quỷ, ngươi chết không được tử tể!”

Vì sao người xấu thường mắng người khác là sửu quỷ? Hay là do xuất phát từ tự ti? Đồng Phi có đôi lúc cũng không rõ, ít nhất hán tử chưa bao giờ mắng người khác là sửu quỷ, nhiều nhất là hán tử đổ kị một số

gã có khuôn mặt giống tiểu bạch kiếm mà thôi, mắng chửi người là không tốt, mà mắng chửi người chính là người không có tố chất a.

Cán kiếm hung hăng đánh mạnh vào khuôn mặt đen của gã hán tử, làm cho gã hán tử phun ra một búng máu, mang theo mấy cái răng rớt ra.

Đồng Phi lạnh lùng cười, “Hán tử, ngươi tên gì? Có thể ngăn cản ta tam kiếm mà không chết, cũng xem như có vũ dũng.”

“Ngươi giết ta đi, ta tuyệt đối không đầu hàng!”

Đồng Phi ngửa mặt lên trời cười to, “Hán tử, ngươi tự mình đa tình, ta khi nào thì kêu ngươi đầu hàng? Chỉ là ta thấy nhìn ngươi có chút vũ dụng, so với gã cút chó Thiên Lôi còn lợi hại hơn, cho nên chuẩn bị giết ngươi xong thì lập cho ngươi một khối mộ bia mà thôi.”

“A?”

Hán tử mặt đen không biết nói gì hơn, khuôn mặt biến thành màu tím, nguyên lai người ta căn bản là không muốn hán đầu hàng! Sớm biết như vậy thì cần gì tỏ vẻ anh hùng a! Không bằng chạy sớm từ đầu còn tốt hơn. Bất quá cho dù chết cũng không thể đánh mất tôn nghiêm, không thể đánh mất tôn nghiêm của một vũ giả.

Hán tử mặt đen xoa đi vết máu bên miệng, không hề sợ hãi nói: “Đại gia đi không cải danh, ngồi không đổi họ, họ Chu, tên một chữ Thương, Chu Thương đại gia chính là ta!” Dù sao cũng chết, vậy thì chết cho xinh đẹp một chút.

Hán tử mặt đen vừa nói xong, chỉ thấy Đồng Phi cúi người từ trên ngựa xuống, một chưởng hung hăng đánh mạnh vào cổ gã hán tử, đau nhức kéo tới, đầu càng ngày càng mơ hồ, Chu Thương trước khi bất tỉnh còn đang suy nghĩ: Lão tử chết đúng thật là oan, như thế tự nhiên chết?

91. Chương 91: Đoạn Đầu Câu

Ngay khi Đồng Phi đánh chết Thiên Lôi thì bộ binh Hoàng cân lực sĩ cũng đã đến phía trước đoạn đầu câu. Mười trượng bao trùm bạch tuyết, nếu như có thể cận thận quan sát thì sẽ phát hiện trong tuyết có động một số thứ cổ quái, bất quá đối với đám người Hoàng cân đang nóng lòng đuổi theo thì trên cơ bản là không có chú ý.

Sau khi được một gã đầu mục thăm dò, Hoàng cân lực sĩ bắt đầu thử thăm dò bước xuống rãnh, tựa hồ thấy không có gì hung hiểm, gã đầu mục lớn tiếng quát to: “Toàn quân xuất phát, toàn quân xuất phát!”

Đám người hoàng cân lực sĩ đều từ bờ lạch trượt xuống, hướng về phía bờ bên kia đi đến.

Vừa lúc bắt đầu đi xuống thì tựa hồ không có tình huống dị thường, ngẫu nhiên có chân của mấy gã hoàng cân dẫm vào tuyết đọng không nhả ra được, gã Hoàng cân đầu mục lúc đầu không có để ý, nhưng càng đi vào sâu bên trong thì người bị dẫm ở trong tuyết càng ngày càng nhiều, đặc biệt khi tới phía giữa của rãnh thì đầu mục mới phát hiện có một nửa số người đã mất đi năng lực hành động.

“Các người làm gì đó? Nhanh đứng lên....Nếu Thiên Lôi đại nhân tức giận thì kết quả các người cũng biết đấy.”

Nói xong, hán muốn đi lên giục mấy gã binh sĩ đi tiếp, nhưng không ngờ ở dưới chân giống như bị sụp đổ, hai chân giẫm vào một đồng xoáy, gã đầu mục kêu lên một tiếng sợ hãi, cố gắng nhấc chân lên, nhưng hán càng dùng sức thì chân hán càng lún xuống, trong nháy mắt, một nửa thân của hán đã chìm sâu trong rãnh.

Một truyền thuyết lâu đời đột nhiên hiện ra trong đầu hán, tương truyền đoạn đầu câu là địa phương dùng để chặt đầu người, thậm chí thời đại chiến quốc, nơi này chính là địa phương tác chiến của nước Tề, Lỗ, Ngụy, Yên. Mọi lần chiến dịch chấm dứt thì sẽ có rất nhiều tù binh bị chặt bỏ đầu, sau này Lưu bang tạo

phản thì dưới trướng là Hàn Tín đã từng đem một nhóm mấy ngàn người toàn bộ giết chết ở địa phương này, đầu người lấp đầy cả rãnh.

Thời kỳ Vô Đế, Oán khí rất nặng, người muốn đi qua đoạn đầu câu đều bị oan hồn bắt lấy, kéo về địa phủ. Sau khi dân bản xứ mời cao nhân về làm phép, sau đó làm cầu, mà quan phủ cũng đành chỉ dùng địa phương này xử trăm phạm nhân, tình huống mới có chuyển biến đôi chút.

Hoàng cân lực sĩ là môn hạ của đại hiền lương sư, được tiên nhân bảo hộ, thời điểm bước vào Xương Ấp cũng đã được nghe qua loại chuyện này, nhưng bọn hắn cũng chính là chê cười, cho dù nghe qua cũng không để trong lòng. Nhưng hiện tại.....Gã đầu mục cảm thấy một trận sợ hãi, lớn tiếng kêu to: “ Cửa quỷ mở, mau chạy đi, nhanh lui lại!” Nói xong hắn còn liều mạng dấy dựa, nhưng hắn càng dấy dựa thì chìm càng nhanh, đám Hoàng cân chưa bị chìm xuống càng bối rối, nếu như chính diện cùng địch nhân chém giết thì bọn họ cũng chưa chắc đã sợ hãi đối phương, nhưng về việc quỷ thần lại có thể lấy đi hồn phách của bọn họ, bọn họ thờ phụng Thái bình đạo tất nhiên cũng sợ hãi quỷ thần, nếu gã đầu mục không hô thì bọn họ cũng sẽ không bối rối, nhưng một tiếng kêu to vang lên làm cho đám hoàng cân đều bối rối trong lòng, cũng lún sâu hơn trong rãnh tuyết.

Phía triền núi cách không xa đoạn đầu câu xuất hiện bảy, tám người ngựa. Cầm đầu chính là hai gã văn sĩ, vẻ mặt nghiêm nghị, biểu tình phi thường bình tĩnh. Phía sau bọn họ là năm Cự ma sĩ cầm cung tiễn trong tay, lặng lẽ đợi mệnh lệnh của văn sĩ.

“Quỷ thần xưa nay không thể nhục, mà bọn người các ngươi xúc phạm phải Cự ma nhi mà ngay cả quỷ thần cũng sợ ...Hiện giờ cự ma nhi tức giận, bọn người đều phải chết không có chỗ chôn. Hoàng huynh, ta xem thời điểm cũng không sai biệt lắm, ngươi hạ lệnh đi thôi?”

Hoàng Thiệu gật đầu, bàn tay nâng lên. Năm gã cự ma sĩ giương cung cài mũi tên, mũi tên còn bọc vải bố, hơn nữa còn tẩm cả dầu tùng.

Đường Chu châm mũi tên, một chi hỏa tiễn gào thét hướng về phía rãnh bắn tới. Ở trong rãnh đã đổ rất nhiều dầu tùng, đây chính là trước kia Đường Chu đưa ra giá tiền cao để thu mua trong dân chúng ở Xương Ấp, ước chừng có hơn năm mươi vò dầu tùng. Lấy dầu tùng đổ vào trong rãnh, rất nhanh liền bị kết tinh lại. Chỉ cần một chút lửa thì kết tinh này nhanh chóng bị thiêu đốt, hơn nữa nhanh chóng lan ra khắp rãnh. Nhìn đám Hoàng cân lực sĩ đang ở trong rãnh không ngừng bị hỏa diễm cắn nuốt, hai gã văn sĩ nhìn không được nở nụ cười.

“Đáng tiếc là dầu không nhiều lắm, nếu nhiều hơn thì ngay cả Xương Ấp cũng đốt!”

Hoàng Thiệu nhắm mắt lại, tai nghe tiếng kêu rên của đám người Hoàng cân, thân thể bị đốt làm cho không trung tràn ngập mùi tanh tươi, nhưng Hoàng Thiệu tựa hồ giống như không thấy gì, hai má nhẹ nhàng co rút lại: Một thanh hỏa tiễn này thì chứng tỏ ta với Thái bình đạo nhất đao lưỡng đoạn.

Xa xa tiếng giết chóc cũng dần bình ổn xuống, Hoàng Thiệu mở to mắt, “Đường tiên sinh, chủ công bên kia cũng sắp xong việc. Chúng ta chuẩn bị đi thôi....Một lần này muốn không kinh động đến Trương Giác cũng khó khăn, thân truyền đệ tử chết đi, đàn tràng bị đốt, ta thực muốn nhìn xem biểu tình của Trương Giác sau khi nghe tin sẽ thế nào?”

Đường Chu cười nói: “Còn có biểu tình gì, chắc chắn là giận đến thổ huyết!”

“Đi, chúng ta đi hội hợp với chủ công!”

Hoàng Thiệu quay đầu ngựa, Đường Chu đi theo phía sau, năm gã Cự ma sĩ ngơ ngác nhìn tình cảnh trong rãnh, đột nhiên rung mình một cái. Trách không được chủ công nhắc nhở chúng ta phải cẩn thận với văn sĩ trung nguyên. Đám gia hỏa này nếu tàn nhẫn lên thì so với chúng ta lợi hại hơn trăm lần. Sáu trăm người chưa đến một nén hương thời gian thì đã bị giết, hai gã văn sĩ này chỉ cần phát tay lên một cái thì tất cả đều phi hôi yến diệt. Ngày sau mối thù ở Kim Thành chắc chắn sẽ được báo a!

Cự ma sĩ vội vàng dục ngựa đuổi theo về phía hai người Hoàng Thiệu.

Thời gian đã qua chính ngọ, ánh thái dương dần bị mây đen che lấp, thoạt nhìn thì có khả năng sẽ có gió tuyết. Thời điểm đám người Hoàng Thiệu cùng hội hợp với Đồng Phi thì chiến đấu cũng đã kết thúc, hai

trăm hoàng cân lực sĩ đào tẩu được khoảng ba, bốn mươi người, còn lại tất cả đều biến thành một đám tử thi, có mười mấy gã cự ma sĩ đang dọn dẹp chiến trường.

Đường Chu sau khi nhìn thấy gã hán tử mặt đen đang bị trói gô lại, nằm một bên bất tỉnh.

“Chủ công, người này là ai?”

“Nga, hán tử là bằng hữu của Nguyên Thiệu, ta nghĩ nếu Nguyên Thiệu nhìn thấy hán tử thì sẽ rất vui vẻ, trước tiên hãy mang hán tử đi theo, nếu thời điểm đi đường mà hán tử gây phiền toái thì hãy giết hán tử. Đúng rồi, lấy khoả đầu người này bỏ lên mặt trên của đồng thi thể, cái này gọi là Mộ Phần Thiên Lô!”

Hơn một trăm bộ thi thể được xếp chồng lên nhau, phía trên là thủ cấp của Thiên Lô, nhìn qua rất là quái dị, đồng thời cũng làm cho người ta cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Đồng Phi cho người dắt một con ngựa lại, sau đó ném Chu Thương lên, lúc đó Diển Vi cũng chạy lại báo cáo.

Trận chiến này cơ hồ giết hết kỵ binh của đối phương, nhưng bên ta cũng có ba người chết, hai người bị trọng thương.

Đây là vừa mới bắt đầu a! Đồng Phi nhìn qua ba thi thể đã từng cùng hán tử chiến đấu ở chiến trường tây bắc, trong lòng đột nhiên có cảm giác buồn bã. Hán tử nhảy xuống ngựa cắt lấy ba dím tóc trên ba thi thể, sau đó dùng vải bố gói kỹ.

“Đường Chu, tìm người đem họ an táng, làm ký hiệu cho tốt, tương lai chúng ta có năng lực thì sẽ đón họ về Lâm Thao!”

“Vậy còn hai người kia thì sao?”

“Có thể cưỡi ngựa thì cưỡi, nếu không thì chúng ta phải mang đi, bọn họ là huynh đệ của ta, ta tuyệt đối không vứt bỏ.”

Nhóm Cự ma sĩ đang bận rộn thì nghe được lời nói của Đồng Phi, không khỏi vạn phần cảm động, chân tay Diển Vi luống cuống, liên tục nói: “Chủ công, chủ công là người như vậy thì ta Diển Vi nhất định theo suốt đời...”

“Người là huynh đệ của ta, nếu ngày khác ta gặp nguy hiểm thì người chắc chắn cũng sẽ không bỏ rơi ta!”

“Tất nhiên, đó là tất nhiên!”

Đồng Phi bỏ chùm tóc ba cổ thi thể vào trong lòng, phi thân lên ngựa, bắt quá trong lòng hán tử dâng lên một cỗ cảm giác khác thường.

Ta thay đổi rồi sao? Không vất bỏ? Chỉ sợ hai người kia vị tất đã sống qua được tối hôm nay! Ta khi nào thì trở nên dối trá như vậy, bắt đầu thu mua nhân tâm...Thôi, dối trá thì dối trá, nếu so với nhà tan của nát thì còn tốt hơn. Tỷ tỷ, A Sữu hôm nay làm tất cả đều vì nhà của chúng ta, người đừng trách đệ, A Sữu không có biến đổi, A Sữu vẫn giống A Sữu trước kia, chỉ là thế giới này không ngừng biến hóa. hán tử dùng sức lắc đầu, nhìn thấy đám người đã thu thập xong. Đồng Phi hít một hơi, đưa tay chỉ về phía trước: “Xuất phát, chúng ta đêm nay sẽ nghỉ phía ngoài thành của Sơn Dương quận, xuất phát!”

Thời gian hoàng hôn, lửa ở Đoạn đầu câu cơ bản đã bị dập tắt. Tuyết cùng với bùn trong rãnh dung hợp lại một chỗ, mơ hồ có thể chứng kiến rất nhiều thi thể bị đốt cháy trôi nổi phía trên. Trương Nhượng Bát dắt hơn một nghìn Hoàng cân lực sĩ chạy đến thì thấy thảm trạng trước mặt, trong lòng hừng hực lửa giận.

Ngày đó hán tử suốt ngày đi Dĩ Ngô tróc nã một nhà Diển Vi, nhưng lại bị chậm một bước, ở Tuy Dương quanh co hai, ba ngày lại không phát hiện thấy bóng dáng của đối phương. Sau khi trở về, Lý Đại Mục tuy không nói gì, nhưng trong lòng Trương Nhượng Bát lại cảm thấy Lý Đại Mục đang trách hán tử. Hổ thẹn, cảm thấy hổ thẹn, hổ thẹn đến mức Trương Nhượng Bát không thể chịu đựng được, hán tử hướng Lý Đại Mục nhận lệnh, sau đó từ một huyện phụ cận triệu tập một ngàn Hoàng cân lực sĩ, thế bắt được gã Diển Vi chết tiệt.

Đồng thời Lý Đại Mục cũng xin giúp đỡ từ hai uyện Thanh, Duyên. Ba ngày trước nhận được tin địch nhân xuất hiện ở huyện bên cạnh, Trương Nhượng Bát suốt đêm từ Dự Châu chạy tới, rồi lại biết Địch nhân lại từ Xương Ấp chạy trốn, trong lòng hân rất vui vẻ, hân biết tại Xương Ấp có đồng môn sư huynh đệ Thiên Lô có tám trăm hoàng cân lực sĩ. Vì thế hân vội vàng đuổi tới, không nghĩ vừa tới thì thấy Đoàn trằng đã biến thành một mảnh phế tích. Thu thập từ miệng tin đồ thì biết được, Thiên Lô đã nắm bắt được hành tung của đối phương, đang dẫn người đuổi theo.

Trương Nhượng Bát lúc này mới dẫn theo nhân mã đuổi theo lộ tuyến của Thiên Lô, trước khi chạy tới Đoạn đầu câu thì hân suy nghĩ đối phương cho dù hung hãn nhưng đã có tám trăm Hoàng cân cùng với Thiên Lô thì mơ tưởng chạy thoát.

Nhưng nào ngờ....Một mặt thì sai người kiến tạo cầu tạm thời, một mặt thì đi qua rãnh nhìn đồng thi thể đen thui. Trương Nhượng Bát bắt đầu cảm thấy tình huống có chút không đúng, đối phương không phải vền vền là một đám mãng phu, mà là có cao nhân ở bên cạnh bày mưu tính kế. Những người này chính là giang hồ du hiệp vì Lưu Vọng mà báo thù sao, đây chính là người ở sơn thôn ra sao? Nhưng nếu không phải thì là ai? Ngay khi Trương Nhượng Bát đang trầm tư suy nghĩ thì cầu cũng đã được làm xong.

Mang theo đám nhân mã vượt qua Đoạn đầu câu, Trương Nhượng Bát lúc này không dám liều mạng truy kích, dọc đường đi cực kỳ cẩn thận, sau khi đi qua triền núi thì hân sợ đến mức ngây người! Vô sô thi thể được xếp theo hình dạng Kim Tự Tháp. Phía trên cao còn đặt thủ cấp của sư huynh hân phía trên, trong bóng đêm quả thật làm cho người ta kinh hồn táng đờm, làm cho đám người lạng ngắt như tờ.

“Sư huynh!”

Trương Nhượng Bát bị thiết kêu lên một tiếng, sau đó vội vàng nhảy xuống ngựa. Hân bây giờ lại cực kỳ bình tĩnh, đây là hai trăm kỵ binh được nghiêm chỉnh huấn luyện a....Phải biết rằng đám kỵ binh này ở các quận huyện khác không thể bằng được. Đây là chuyện tình mười mấy người làm được sao? Không thể có chuyện đó!

Nhưng đuổi, hay không đuổi? Trương Nhượng Bát rất do dự, cũng đúng lúc này có người mang theo một gã kỵ binh hoàng cân may mắn sống sót đến trước mặt Trương Nhượng Bát, từ trong miệng của gã hoàng cân thì Trương Nhượng Bát đã biết được đáp án.

Mười mấy người, tuyệt đối không đến hai mươi người, cầm đầu chính là hai gã sừ quý, trong đó có một gã trong tay cầm song chùy, giết người cực kỳ hung hãn, Thiên Lô cũng chính là chết ở trong tay người này, đúng vậy, đây chính là đám người Điển Vi.

Chỉ có mười mấy người, cứ nhiên , cứ nhiên..... Việc này đối với người tâm cao khí ngạo như Trương Nhượng Bát mà nói, đây là sỉ nhục, tuyệt đối là một loại sỉ nhục. Đồng thời hân cũng không lo lắng đối phương có viện binh, tất cả tình huống cho thấy thì đối phương quả thực chỉ có mười mấy người, cho dù có tăng thêm gấp đôi, hoặc gấp ba là cùng! Cho dù gã Điển Vi cùng với gã sừ quý chưa biết tên là người thiết thì có thể ngăn được bao nhiêu cây đinh?

Trương Nhượng Bát phần nộ rít gào, “Đuổi, đuổi cho ta...Không bắt được đám người đó thì khó giải được mối hận trong lòng của ta, đuổi theo!”

Trong tiếng ù ù của vó ngựa trộn lẫn tiếng động lất phất của gió tuyết.

92. Chương 92: Liên Tục Chiến Đấu Ở Chiến Trường Thanh, Từ.

Đúng như dự đoán của Đồng Phi, trời đã trở nên lạnh và rét buốt, đường đi lại rất xóc, khi trời còn chưa tối thì hai gã cự ma sĩ bị thương đã chết. Y theo động tác của Đồng Phi lúc trước, hân đã cắt lấy búi tóc của bọn họ, sau đó mai tang tử tế tại chỗ, cũng làm một dấu hiệu nhận biết.

Đoàn người lại trong tuyết lớn khởi hành, hướng phía Sơn Dương quận đi tới.

Trên đường đi biểu tình của Đồng Phi rất trầm lặng, không hề nói bất cứ thứ gì. Tất cả mọi người cho rằng hắn đang đau khổ vì cái chết của thuộc hạ, nên trong lòng mọi người cảm thấy may mắn vì đã tìm được một vị chủ công tốt.

Nhưng đâu là sự thật?

Đồng Phi đang tự trách, thật sự tự trách.

Sở hữu kí ức của kiếp trước, đối với mọi người đều ngang hàng. Không có ai cao quý, không có ai ti tiện.

Thế nhưng hiện tại?

Đồng Phi phát hiện mình..... Giống như tỷ tỷ đã nói, hắn đã dần hòa nhập vào xã hội này, bắt đầu nếm trải sự thay đổi của thời đại. Nhưng muốn thay đổi, hắn phải vứt đi những đạo đức vốn có, mà việc này đối với Đồng Phi mà nói là chuyện phi thường thống khổ.

Những cự ma sĩ này đối với hắn luôn trung thành và tận tâm.

Từ Tây Khương một đường chém giết tới đây, thậm chí chưa từng được hưởng phúc một ngày nào thì đã vĩnh viễn chôn thân nơi đất khách quê người.

Tất cả vì cái gì?

Vì cứu vớt vương triều? Hay vì lê dân bá tánh?

Cứt chó, tất cả đều là cứt chó! Trong lòng Đồng Phi rõ ràng, tất cả việc hắn đang làm chỉ nhằm lôi kéo Thái Ung giúp gia tộc của hắn ngày càng hưng thịnh. Về phần sống chết của người khác hắn không suy nghĩ qua, cũng chưa bao giờ suy nghĩ qua.

Ích kỷ, phi thường ích kỷ!

Hiện tại, Đồng Phi phát hiện hắn có thể giết chết địch nhân gây nguy hiểm cho hắn và gia tộc mà không cần suy nghĩ hay có chút bất cứ cảm tình nào, khi hắn trở mắt nhìn thuộc hạ của mình vào sinh ra tử trút hơi thở cuối cùng tại các chiến trường nam bắc..... Đồng Phi đột nhiên hiểu được: Ta đã thay đổi, ta đã trở thành người của thời đại này, thật sự đã không khác biệt gì cho lắm.

Là chuyện tốt? Hay chuyện xấu?

Dọc đường đi hắn luôn tự hỏi vấn đề này, nhưng rốt cuộc cũng không tìm được đáp án.

Trong bóng đêm, Sơn Dương quận đã xuất hiện trước mặt. Đồng Phi đột nhiên dừng chiến mã, đứng ngây người tại chỗ.

Nhóm Cự Ma sĩ đi theo Điển Vi còn được vài người hoàn hảo, nhưng hai người Đường Chu cùng Hoàng Thiệu đã mỗi một chịu không nổi.

“Chủ công, phía trước chính là Sơn Dương quận, chúng ta nên dừng lại nghỉ ngơi chốc lát, chờ cho trời hửng đông hãy tiếp tục hành trình.”

Đồng Phi lại hỏi: “Hoàng Thiệu, nếu ngươi là người của đạo Thái Bình đạo, chứng kiến đạo tràng của mình bị phá hủy, huynh đệ bị giết hại, ngươi sẽ làm gì? Đường Chu, ta cũng muốn ngươi trả lời..... Còn có Điển Vi, ngươi sẽ nghĩ sao, đổi lại là ngươi ngươi sẽ làm thế nào?”

“Việc này.....”

Đây là vấn đề làm Đường Chu và Hoàng Thiệu xấu hổ không thôi, bởi vì xuất thân của bọn họ là từ Thái Bình đạo.

Nhưng Điển Vi lại trả lời rất sáng khoái, “Ta sẽ cùng với địch nhân sống chết không thôi.”

Ánh mắt Đồng Phi lại chuyển lên 2 người Hoàng Thiệu và Đường Chu, hai người nhìn nhau cười khổ một tiếng, không hện mà cùng gật đầu.

“Có lẽ vậy, chúng ta sẽ tìm cách thăm dò rõ ràng tình huống của địch nhân, đồng thời vạch ra kế hoạch chu đáo, tiêu diệt đối thủ!”

Chú ý!

Hoàng Thiệu và Diễm Vi dùng lời nói hoàn toàn bất động, cũng là đại biểu cho hai loại người có lối tư duy bất đồng với nhau.

Diễm Vi thì cùng địch nhân không chết không thôi; mà Hoàng Thiệu thì chu đáo lên kế hoạch chặt chẽ muốn tiêu diệt đối thủ!

Đây là chính là sự khác biệt giữa văn sĩ và võ phu. Đồng Phi chú ý tới điểm này, sau đó hỏi: “Đối thủ của chúng ta là ai? Tính cách của hắn như thế nào?”

Đường Chu suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Theo thói quen của Thái Bình đạo, người truy kích chúng ta nhất định là Trương Trượng Bát. Hắn là một người ợp Thái bình đạo rất được kính trọng. Đại hiền lương sư tam huynh đệ chắc cũng không chú ý tới điểm này..... Đối với tên Trương Trượng Bát này ta biết được vài điểm, hắn có một chút tiểu thông minh, tính tình nóng nảy, hơn nữa đối với thanh danh rất coi trọng.”

“Àn, chúng ta sẽ đặt mình vào vị trí của Trương Trượng Bát, các người nói hắn sau khi phát hiện ra Thiên Lô đã chết thì sẽ xử lý như thế nào?”

“Liều mạng truy kích.....”

Hoàng Thiệu cùng Đường Chu lập tức minh bạch được ý tứ của Đồng Phi, hai người nhìn nhau, Hoàng Thiệu cất tiếng: “Chủ công, ý của người là..... Trương Trượng Bát sẽ mạng người đi suốt đên qua Sơn Dương? Thậm chí hắn có thể sẽ thông báo cho giáo chúng ở Sơn Dương quận ngầm phục kích chúng ta?”

“Rất có thể!” Đồng Phi gật gật đầu

Ba người nói chuyện vòng vo làm Diễm Vi có chút chịu không nổi.

“Chủ công, ngài cứ việc nói thẳng, tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

“Trở về, chúng ta không đi Sơn Dương quận nữa!”

Không đi Sơn Dương quận thì tất cả mọi người có thể hiểu được, nhưng “Trở về” có nghĩa là gì?

Đồng Phi kiên nhẫn giải thích: “Ta nhớ rõ trên đường đi có một khúc sông có chỗ ngoặt rất bí mật. Chúng ta tại chỗ ngoặt của khúc sông nghỉ ngơi, nếu trước hừng đông đám người của Trương Trượng Bát đuổi theo, chúng ta sẽ bỏ họ lại sau lưng để đánh úp Xương Ấp, vòng nước Lỗ, đi Lang Gia. Nếu như bọn chúng không đuổi theo, chúng ta sẽ đi xuyên qua Bái Huyện. Dù sao, Sơn Dương quận tuyệt đối chúng ta không thể đi.”

Ba người Diễm Vi có điểm không rõ được ý tứ của Đồng Phi, nếu như vậy sẽ kéo dài lộ trình ra.

Bất quá, xuất phát từ lòng tín nhiệm đối với Đồng Phi, ba người cũng không tiếp tục hỏi nguyên nhân. Mà lập tức hành động, quay đầu ngựa trở về.

Nhóm Cự Ma sĩ không hiểu nguyên nhân gì mà phía trước đang muốn tiến đến Sơn Dương, lại đột nhiên quay đầu lại.

Nhưng những người này là những lão nhân theo Đồng Phi chinh chiến liên tục ở các chiến trường tây bắc, nếu Đồng Phi baot bọn họ ngàn dặm bồn tập thì bọn họ cũng sẽ không kỳ quái. Vì thế, đoàn người dọc theo đường cũ trở về, một nén nhang sau mọi người đã ẩn thân nơi khúc sông.

Tuyết càng lúc càng lớn, gió cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Cũng may tại đoạn ngoặt sông có rất nhiều cỏ khô, từ xa nhìn lại sẽ không thấy được gì. Mọi người đều nhẫn nại chịu lạnh, ước chừng khoảng một canh giờ, mọi người phát hiện một đội nhân mã khoảng chừng một ngàn người hướng từ phía quan đạo đi qua, nhìn cách ăn mặc rất giống quan quân. Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện những người này được trang bị rất hoàn mỹ, so với binh lính của một quận bình thường thì mạnh hơn không ít, hơn nữa trên đầu lại quấn khăn vàng.

Đã cùng Hoàng Cân lực sĩ giao thủ qua, những người này thật sự không xa lạ.

Chu Thương (hand tử mặt đen) đã sớm tỉnh lại, đáng tiếc trong miệng hắn được nhét một miếng vải bố dày cộm trên cổ còn có thêm một thanh Trảm Mã Kiếm.

Muốn gọi cứu viện? Ha hả, chỉ sợ thanh âm chưa kịp thoát ra thì đầu đã lìa khỏi cổ.

Chu Thương rất tin tưởng điểm này, bởi vì chủ nhân của thanh Trảm Mã Kiếm này chính là tên xấu xí, nhưng rất giống hung thần ác sát này.

Qua canh hai, quân Khăn Vàng đã đi xa

Lúc này Đồng Phi mới mang người men theo hướng lộ trình xa đi, đến lúc sáng sớm tại Xương Ấp tiến hành một cuộc công kích nhỏ, quấy rầy vài thôn xóm xung quanh sau đó phóng hỏa. Đến khi trời sang ngheh ngang trời đi, tiến thẳng tới Lỗ quốc.

Trương Trương Bát biết được tin này, đành mang người gấp rút qua về. Nhưng khi đến nơi, Đồng Phi đã biến mất không còn tung tích.

Trong lòng tràn ngập cơn tức giận, Trương Trương Bát ngồi trên ngựa oa oa hét to, phải liên tục hành quân, hấn cùng bộ hạ đã phi thường mệt mỏi. Đang định nghỉ ngơi và hồi phục một lúc, sau đó lại tiếp tục truy kích, lại nghe phải tin tức Lỗ quốc bị tập kích, gần trăm tín đồ chết thảm.

Máu điên nổi lên!

Trương Trương Bát xốc lại tinh thần, dẫn xuất phát theo hướng Lỗ quốc.

Còn chưa đến Lỗ quốc, lại có tin tức tới, Thái Sơn quân bị tập kích. Đành lập tức chạy đến Thái Sơn Quận, nhưng đến nơi lại biết được Đồng Phi đã đến được Lang gia.

Sức ép từ các nơi truyền đến, khiến Trương Trương Bát muốn nổi điên rồi, trong lòng liền dâng lên cỗ nộ khí, tiếp tục hành quân.

Tuy nhiên Thái Bình đạo cũng có người tài giỏi, đã nhắc nhở Trương Trương Bát: “Tôn sử, bọn người kia hình như cố tình tạo ra hỗn loạn nhằm lôi kéo sự chú ý của quân ta. Việc bọn họ liên tục tập kích như vậy chắc hẳn là có âm mưu?”

“Âm mưu? Âm mưu cái rắm, mười mấy người các ngươi nói đó là âm mưu gì!”

Trương Trương Bát nổi giận lôi đình, dùng roi quật lên người mưu sĩ, “Bất quá hấn cũng đã đạt được mục đích, hấn đã làm cho ta thực sự tức giận. Lập tức hướng Thanh, Từ hai châu, hướng tới sư huynh báo cáo, thỉnh bọn họ điều động thêm năm trăm Hoàng Cân lực sĩ, theo ta truy bắt.”

Ba ngày tuyết lớn liên tục đã đem Từ, Thanh hai xứ gián đoạn, mặt đất phủ toàn màu trắng.

Tuyết ruốt cuộc đã ngừng, trên thông đạo của Từ Châu xuất hiện một đoàn nhân mã chậm rãi đi tới.

Nhóm người Đồng Phi tinh thần phấn chấn, sau khi nghỉ ngơi tại Lang Gia một ngày, nhân tiện phá hủy đạo tràng Thái Bình đạo tại Lang Gia, đã hướng Từ Châu xuất phát. Ba ngày ba đêm liên tục chiến đấu ở các chiến trường, đem đến cho Đồng Phi cảm giác rất giống khi ở Tây Bắc. Hấn rất vui vẻ, Diển Vi cũng rất vui vẻ. Mặc dù bọn họ lại tổn thất thêm ba Cự Ma sĩ, nhưng thành tích đạt được cực kỳ lớn. Giết địch hơn một ngàn, đánh chết đầu mục lớn nhỏ của đạo Thái Bình tại các nơi lên tới hơn 100 người.

Có lẽ đây không tính là cái gì, nhưng đã gây cho Thái Bình đạo một chấn động thật lớn.

Tất cả Thái Bình tín đồ đều biết có lực lượng chuyên môn cùng đạo Thái Bình đối địch. Chỉ cần là tín đồ, có thể bị giết. Vì thế, rất nhiều tín đồ đồn đãi, nếu đại hiền lương sư không sớm thì triển thần thông tiêu diệt đối phương, bọn họ sẽ không tham gia nghi thức bố thí. Một truyền mười, mười truyền một trăm, tin tức này tựa như có cánh, bay về phía Cự Lộc.

Không hiểu được Trương Giác sẽ có phản ứng gì, nhưng có thể nói bọn họ đang rất khó chịu.

Đã gần tới lúc khởi sự, là đuổi giết bọn Đồng Phi? Hay là ngồi yên không lý đến? Bất kể đưa ra lựa chọn gì đều ảnh hưởng rất lớn đến Thái Bình đạo. Mà chính như thế lại là đúng ý của Đồng Phi. Đến đây đi, đem ánh mắt của các ngươi tập trung lên ta đi!

Sau khi rời khỏi Lang Gia, một đoàn người ngựa không ngừng theo hướng Từ Châu đi tới.

Khi đến quận Đông Hải, Đồng Phi trên đường lại gặp một đoàn người thuộc một gia tộc. Bọn họ nguyên quán Lang Gia, chuẩn bị dời đến Kinh Châu.

Tại thời điểm gặp được Đồng Phi, những người này xuất nũa đã cùng Đồng Phi nổi lên xung đột.

Điều này cũng khó trách, hiện giờ mùa màng thất bát, giặc cỏ nổi lên khắp nơi. Nhưng người này lại tới Thanh, Từ nhị châu, là nơi có rất nhiều giặc cỏ. Đám người Đồng Phi lại một người cưỡi ba ngựa, vũ khí hoàn mỹ. Trên người lại tỏa ra sát khí nồng đậm, bọn họ có thể nào không thể không đề phòng?

Mặc cho đồng Phi giải thích như thế nào, đối phương đều mang tâm lý đề phòng thật sâu.

Không biết làm sao hơn, Đồng Phi đành phải lấy ra ấn tín của lão tử đặt trên người hắn để phong ngừa việc tiết lộ bí mật, mới làm cho đối phương từng chút một bớt lòng cảnh giác.

Gia chủ của gia tộc này là một nam nhân, ước chừng ba mươi tuổi.

Thân hình to lớn, thân cao tám thước. Dưới hàm có ba sợi râu đen, mang theo phong thái của một người tri thức, cách nói chuyện tạo ra phong thái ung dung.

Bên cạnh gã có một đồng tử đi theo, ước chừng khoảng trên dưới mười tuổi.

Chủ nhân tuy rằng đã buông lỏng cảnh giới, nhưng lời nói vẫn toát ra vẻ kiêu ngạo. Có thể thấy được, hắn cũng không để đám người của Đồng Phi vào mắt. Phải biết rằng, đối với gia thế, Đồng Phi trong mắt người thường là cao không thể với. Người này là ai? Cự nhiên lại có thái độ nhu thế? Đồng Phi trong lòng âm thầm suy nghĩ, nhưng lại bởi vì chưa quen thuộc, cho nên cũng không muốn hỏi.

93. Chương 93: Gia Cát Nhất Tộc.

Mục đích của Đồng Phi rất đơn giản.

Việc liên tục tập kích Thái Bình đạo, khẳng định đã khơi lên lửa giận trong lòng bọn chúng. Căn cứ từ những phân tích của Hoàng Thiệu và Đường Chu có thể đưa ra kết luận, Thái bình đạo của tam châu Thanh, Từ, Duyện chắc chắn sẽ nghĩ cách chặn đường vây bắt bọn họ, hơn nữa nhân số chắc không ít.

Mà tình huống của Đồng Phi lúc này thật sự không được tốt cho lắm.

Liên tục chinh chiến, đã làm cho bọn họ cũng sắp tới cực hạn. Diễn Vi và một vài Cự Ma sĩ còn đỡ, nhưng Hoàng Thiệu và Đường Chu thật sự ăn không tiêu. Trọng yếu hơn cả là binh sĩ trong tay bọn họ đã tổn thất phân nửa, nên không thể tiếp tục chiến sự.

Tại thời gian này tốt nhất là nên tạm tránh sự chú ý.

Thứ nhất là có thể tranh thủ sức tích lũy, thứ hai là việc bọn họ tự nhiên đình chỉ công kích, người thật sự sốt ruột không phải là họ, mà chính là lũ Hoàng Cân lực sĩ đang truy kích cùng với ba huynh đệ Trương Giác đang đóng quân tại Cự Lộc. Dù sao khi còn chưa bắt được bọn họ, tín đồ của Thái Bình đạo đối với đại hiền lương sư của bọn họ sẽ sinh ra cảm giác hoài nghi. Như vậy rất hay, cực hay.

Cứ việc sốt ruột đi!

Đồng Phi cũng có chút mệt mỏi

Hắn cũng không phải là người sinh ra đã thích giết chóc, việc liên tục chém giết thân thể của hắn cũng đã có chút mệt mỏi.

Cũng nhân cơ hội này toàn quân mai danh ẩn tích. Ít nhất là trước khi đến Từ Châu, Đồng Phi sẽ không có bất cứ hành động gì.

Về phần lo lắng đối phương (gia tộc ở phía trên) sẽ làm như thế nào?

Đồng Phi cũng không thêm để ý. Có thể thấy được, bọn họ cũng muốn mượn người của Đồng Phi để tăng thêm sức phòng vệ. Không quản đến thái độ của tên gia chủ kia, loại chuyện này đối với hai bên đều có lợi, cho nên Đồng Phi sẽ không để ý, cùng đoàn người hướng thẳng đến Từ châu.

Hai ngày sau, bọn họ đi tới Hạ Bi quốc.

Chỉ cần là người đọc qua Tam Quốc Diễn Nghĩa, chắc hẳn đều nghe qua địa danh này.

Lưu Bị giải Từ Châu chỉ vậy, từng đóng quân hạ bi; Quan Vân Trường ngàn dặm bên ba, cũng tại nơi hãn vừa trấn thủ Hạ Bi có người nhà Lưu Bị cho nên không thể không đầu hàng Tào Tháo. Mà nổi danh nhất, là việc xét xử con người được cho là dũng mãnh nhất lịch sử tam quốc, tam họ gia nô Lữ Bố.

Tại triều đại nhà Hán, Hạ Bi là thủ phủ của quận Đông Hải. Năm đó sau khi Lưu Bang đoạt thiên hạ, sắc phong Hàn Tín thành Sở vương đóng đô tại Hạ Bi. Đến triều đại của Minh đế, thành lập Hạ Bi quốc, cũng phong cho con của hãn là Lưu Diễn làm Hạ Bi vương mãi cho tới bây giờ.

Sau khi đến Hạ Bi, trong lòng Đồng Phi đối với thành thị này sinh ra cảm giác ngưỡng mộ, mang theo Điển Vi đi dạo qua một vòng.

Ăn xong cơm chiều hãn mới quay trở lại khách điếm, vừa bước vào phòng đã thấy tên gia chủ mang theo tiểu đồng tuần tú kia đang đợi bên trong.

Đường Chu cùng Hoàng Thiệu đang cẩn thận tiếp khách.

Chứng kiến Đồng Phi đi vào, hai người đánh cho hãn một ánh mắt.

Không đợi Đồng Phi hiểu rõ, vị gia chủ kia đứng lên.

Hãn chấp tay nói: “Phi công tử, trên đường đi có nhiều chỗ đắc tội, Gia Cát Khuê xin nhận lỗi!”

“A, khách khí, khách khí!”

Đồng Phi có điểm mù mù, không biết là đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì khiến vị gia chủ kiêu căng này đến đây nhận lỗi.

Bất quá bộ dạng của Đường Chu và Hoàng Thiệu, có thể thấy được địa vị của vị gia chủ này thật sự không nhỏ a.

Chậm đã, Gia Cát Khuê? Không ngờ hãn thuộc họ Gia Cát! Đồng Phi không khỏi khiếp sợ, không phải vì họ sĩ trước mắt mà bởi vì dòng họ của hãn, liên tưởng đến nhân vật nổi danh trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Gia Cát Lượng. Thì Gia Cát Khuê này là ai?

Gia Cát khuê phối hợp nói: “Vừa rồi tại hạ cùng tiểu nhi tại trên đường nghe người ta nói lên một sự kiện nổi bật, có một vị tráng sĩ tại Thanh, Từ, Duyện, Dự tứ châu liên tục tập kích hang ổ của Thái Bình đạo. Khuê hơi suy nghĩ, đã nghĩ ngay tới đoàn người của Phi công tử. Vừa rồi cùng hai vị tiên sinh nói chuyện, mới biết được Phi công tử dĩ nhiên là đệ tử của Bá Dê tiên sinh, thật sự là thất kính, thất kính!”

Mới đầu Đồng Phi có phần khấn trương, bất quá khi sau lại nghe ra khẩu khí của Gia Cát Khuê có phần tán dương hành động của hãn.

Đồng thời cảm thán, danh sĩ chính là danh sĩ..... Nếu như không phải là đệ tử Thái Ung thì thái độ của Gia Cát Khuê cũng sẽ không tốt như thế này.

Lập tức hoàn lễ nói: “Tiên sinh khách khí. Phi bất tài, chỉ được Bá Dê tiên sinh giúp đỡ, tuy muốn bái làm môn hạ, nhưng chưa cử hành lễ bái sư trực tiếp. Không thể nói là đồ đệ của Bá Dê tiên sinh được, xin tiên sinh chớ nên hiểu lầm.”

Gia Cát khuê đối với thái độ này phi thường hài lòng.

“Có thể có được sự tán thưởng của Bá Dê tiên sinh, Phi công tử đáng để tự hào!”

Song phương lại khách khí hai câu, phân chủ khách ngồi xuống. Lúc này Gia Cát Khuê mới nói: “Phi công tử, nếu sắp sửa trở thành đồ đệ của Bá Dê tiên sinh thì có thể coi như là người một nhà, Khuê đây cũng sẽ không khách khí. Phi công tử diệt trừ thái bình tà đạo, quả thật là hành động làm thoải mái nhân tâm.

Thái Bình đạo tuy bên ngoài tuyên truyền đạo lý, nhưng lại âm thầm làm không biết bao nhiêu là trò quỷ, Khuê đã sớm nhìn không thuận mắt.”

Đồng Phi cuối cùng cũng yên tâm, ít ra lần này Gia Cát Khuê đã biểu lộ rất nhiều.

Nhưng hắn vẫn có điểm lo lắng, ngẫm ra hiệu cho Đường Chu, Đường Chu hiểu ý nói: “Gia Cát đại nhân, đệ tử còn đi xem xét tất cả tình huống, nên xin cáo từ. Quân Minh, đi cùng ta, một mình ta chỉ sợ không trấn an được những người đó.”

Quân minh là tên tự của Điển Vi, được đặt bởi Thái Ung.

Điển Vi, Điển Quân Minh, rất dễ đọc. Điển Vi đối với cái tên này rất vui vẻ và vừa lòng. Dù sao, tên tự của hắn là do chính nho sĩ nổi danh nhất trong thiên hạ đặt ra. Nói ra lời này, cũng đủ làm hắn thấy tự hào.

Đường Chu cùng với Điển Vi đi ra ngoài cảnh giới, trong phòng chỉ còn lại có bốn người Đồng Phi, Hoàng Thiệu, Gia Cát Khuê và tiểu đồng tử.

Gia Cát Khuê mỉm cười, đối với mục đích của bọn Đường Chu tuy hắn hiểu rõ nhưng lại không có nửa điểm tức giận. Đương nhiên, nếu Đồng Phi không phải đệ tử của Thái Ung, dựa vào thái độ cảnh giác như thế này đủ để Gia Cát Khuê phát tay ào rồi đi.

“Khuê lần này sở dĩ di cư gia tộc nguyên nhân cũng là do Thái Bình đạo. Thái Bình đạo hai năm nay đã lộ rõ dã tâm mà triều đình đối với việc này lại coi như không thấy, khác gì Dương hổ vi hoạn (giống như trước nuôi hổ sau bị hổ làm thịt). Khuê mỗi phi thường lo lắng đại loạn sẽ nổi lên, nên mới cùng gia đình rời đi.”

Đồng Phi gật gật đầu, “Lo lắng của Quân Cống tiên sinh, cũng chính là chỗ suy nghĩ của Phi đây.”

Quân Cống là tên tự của Gia Cát Khuê.

Gia Cát Khuê nghiêm mặt nói: “Cho sau khi nghe nói Phi công tử có hành động vĩ đại, Khuê mỗi có điều muốn thỉnh giáo.”

“Thỉnh giáo thì không dám, nhưng hỏi gì thì cứ tự nhiên.”

“Những chuyện Phi công tử làm nên dọc đường, nhìn không có quy tắc gì, nhưng lại dấu điểm huyền cơ. Khuê mỗi muốn biết Phi công tử đang âm mưu những gì?”

“Việc này.....”

Đồng Phi có điểm do dự, không biết mở miệng như thế nào.

Dù sao đối với Gia Cát Khuê này giao tình không tính là sâu, có thể nói hắn là họ Gia Cát nhưng năng lực sẽ như thế nào? Không chừng cùng người mang dã tâm. Gia Cát thị tại Lang Gia đúng là danh gia vọng tộc, vừa rồi Hoàng Thiệu cũng giới thiệu quá. Nghe nói tổ tiên của vị Gia Cát tiên sinh này cũng từng đảm nhiệm chức vụ của lão gia tử nhà Đồng Phi đang làm, ti hầu giáo úy. Nhưng như thế có thể nói lên cái gì?

Không nghĩ tới, Gia Cát Khuê còn chưa mở miên, đồng tử bên cạnh hắn lại nói.

“Tính toán của Phi công tử đương nhiên là muốn lôi kéo sự chú ý của bọn chúng, phân tán sự chú ý tại Lạc Dương, có phải hay không?”

Đồng Phi hoảng sợ, nhìn tiểu đồng tử.

Không thể nào, một tiểu hài nhi có thể nào nhìn ra mưu kế của ta? Đây tiểu hài nhi này là ai? Có phải là Khổng Minh tiên sinh trong truyền thuyết?

Đồng Phi không biết Gia Cát Lượng sinh ra vào năm nào tháng nào, nên theo bản năng đem tiểu hài tử này cùng Gia Cát Lượng liên hệ cùng một chỗ.

Gia Cát Khuê từ phản ứng của Đồng Phi đã có được đáp án.

Hắn nở nụ cười, “Phi công tử không cần lo lắng mưu kế bại lộ, nên lo lắng là Khuê mỗi cùng Thái Bình yêu nhân liên quan đến nhau. Thì ra mục đích của Phi công tử là ở Lạc Dương, cũng may là do hài nhi nhắc nhở, nếu không Khuê mỗi cũng chưa nhận ra.”

“Xin hỏi tiểu công tử tên gì?”

“Tiểu nhi Gia Cát cần, năm vừa mới mười tuổi!”

Hô một tiếng, nguyên lai không phải là Khổng Minh tiên sinh. Bất quá Đồng Phi đột nhiên run lên một cái, hoảng sợ nhìn đồng tử tuần tú kia.

Gia Cát cần, Gia Cát cần..... Gia Cát Tử Du, không phải là ca ca của vị Khổng Minh trong truyền thuyết sao?

Ánh mắt chuyển hướng đến Gia Cát Khuê, vị này chẳng lẽ là cha của Gia Cát sao?

Đối với sự thất thố lần này của Đồng Phi, Gia Cát Khuê có phần mờ mịt. Con trai nhà mình mới mười tuổi, thanh danh cũng không lớn. Phi công tử có thể thất thố như vậy? Nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng là đối với đứa con trai này phi thường, phi thường ngưỡng mộ a!

“Phi công tử đã nghe qua tên của tiểu nhi ?”

“A..... việc này, đây là lần đầu nghe được.”

“Sao lại giật mình như thế?”

Đồng Phi cứng họng, sau đó cười ha ha che dấu việc thất thố vừa rồi, nói:“Cần công tử thật sự là trí tuệ, ta chưa bao giờ gặp qua con người trí tuệ như thế, thật sự thất thố . Ha hã, Quân Cống tiên sinh, ngài cũng thật sự là có phúc khí!”

Gia Cát khuê nhin không được dương dương tự đắc đích vuốt râu mép, dễ dàng thấy được là hắn thật sự cao hứng.

“Đệ đệ của ta thông minh hơn ta gấp bội!”

Đồng Phi ho khan một trận kịch liệt, nhìn Gia Cát Cần nói: “Đệ đệ của người?”

Gia Cát Khuê đắc ý, cười nói:“Nga, hắn nói rất đúng, đó là con thứ Lượng nhi. Năm nay vừa mới ba tuổi, trí tuệ thật sự hơn người.”

Con thứ Lượng!

Đồng Phi thật sự sắp điên rồi..... Hắn đã gặp qua tiểu thí hài kia, là người thích đi sau mông của Gia Cát Cần, hơn nữa còn thông lòng nước mũi. Mặt ngọc da phấn nhìn rất được. Nhưng lúc đó, Đồng Phi không hề đem tiểu tử như con ốc sên kia để cùng một chỗ với Gia Cát. Gia Cát Lượng, tiểu ốc sên kia, Gia Cát Lượng trong truyền thuyết sao?

A, ta còn vô tư véo vào khuôn mặt của Gia Cát Lượng một cái a!

Đây chính là khuôn mặt của danh nhân.....

“Phi công tử, Phi công tử.....”

“A, Quân Cống tiên sinh, có gì chỉ giáo?”

Đồng Phi cuối cùng tỉnh táo lại, xấu hổ cười cười. Cho dù là Gia Cát Lượng thì sao? Không phải mới chỉ là một tiểu hài nhi!

Gia Cát khuê cũng cười , “Xem ra hai đứa con của ta gây cho công tử sự giật mình không nhỏ nhỉ!”

Đồng Phi nghiêm mặt nói: “Quân Cống tiên sinh, không phải là Phi đây nịnh nọt, nhưng xem ra hai vị công tử đây sau này chắc chắn vang danh thiên hạ, lưu danh sử sách a.”

Vang danh thiên hạ, lưu danh sử sách.....

Gia Cát khuê chấp tay nói: “Nếu tương lai tiểu nhi có thành tựu như vậy, hôm nay xin cảm ơn công tử trước. Tử Du, người không nghe thấy sao? Về sau phải khắc khổ đọc sách hơn nữa, không được phụ lòng coi trọng của Phi công tử hôm nay. Còn có đệ đệ của người, phải dạy bảo cho tốt.”

“Con hiểu được!”

Gia Cát Cẩn rất cung kính đáp ứng, bất quá tò mò nhìn thoáng qua Đồng Phi

Vị Phi công tử này hình như thật sự coi trọng ta. Chỉ là tại sao hắn lại coi trọng ta? Hì hì, Phi công tử hình như là người tốt, nhưng thật sự mà nói bộ dáng của hắn thật khó xem. Đặc biệt là lúc cười, so khi không cười còn khó nhìn hơn.

Nếu giờ này Đồng Phi biết được ý nghĩ trong đầu của tiểu hài tử này thì hẳn chắc sẽ dở khóc dở cười.

Gia Cát khuê nói: “Phi công tử, lời khách sáo mỗi cũng không muốn nói nhiều. Ý công tử Khuê mỗi đã hiểu được. Cả nhà Khuê mỗi sẽ đi vòng qua Quảng Lăng, qua, Đan Dương mà tiến vào Kinh Châu. Ta cùng với một hảo bằng hữu là Bàn Sơn Dân đã định, hắn sẽ đón cả nhà ta tại Giang Hạ. Nếu Phi công tử cũng đi Kinh Châu, chúng ta không ngại kết bạn mà đi, chỉ là Khuê mỗi không biết Phi công tử có bằng lòng hay không.”

Lần nói chuyện này khiến Đồng Phi vạn phần cảm động.

Người ta đã rõ được mục đích của hắn, đồng thời hiểu được khi đi với hắn sẽ gặp nhiều nguy hiểm như thế nào.

Nhưng Gia Cát Khuê vẫn nguyện ý đồng hành cùng hắn.

Việc này..... Đồng Phi không muốn suy nghĩ gì thêm. Hơn nữa đi suy nghĩ về tâm tư của văn sĩ, so với đánh nhau cùng một trăm người có phần mệt hơn.

Hắn đứng lên cúi người hành lễ: “Long cao thượng của Quân Cống tiên sinh, Phi xin đa tạ !”

94. Chương 94: Một Ngữ Đánh Thức Người Trong Mộng.

Khí trời thật đẹp, ít nhất là sau khi hết mùa hạ, thời tiết kiểu như thế này cũng thật hiếm .

Thời tiết tốt cùng mang đến cho con người một tâm trạng tốt. Đồng Phi lại càng như thế, bởi vì hắn đã gặp được con người kiếp trước hắn sung sướng nhất.

Tuy rằng người kia bây giờ vẫn là một tiểu tử ốc sên thông lòng nước mũi, nhưng Đồng Phi biết được thành tựu tương lai của con ốc sên này sẽ kinh người như thế nào, đương nhiên cũng cực kỳ thê lương.

“Ra quân chưa thắng thân đã thác. Khiến lệ anh hùng chan chứa rơi.”

Không biết được tiểu ốc sên này có kết cuộc giống với lịch sử không? Đồng Phi ngồi trên lưng ngựa, hứng thú nhìn về phía trước.

Chiếc xe phía trước hiện ra một cặp mắt đen như mực, nhấp nháy nhìn hắn.

Đồng Phi không khỏi hướng tới tiểu ốc sên trong xe cười, tiểu ốc sên bĩu môi một cái, oa oa khóc.

Xa xa phía trước chính là Từ Châu, đoàn xe đột nhiên ngừng lại.

Chỉ lát sau, Gia Cát khuê phái người đi lại, Đồng Phi nhảy xuống ngựa theo tên gia nhân kia tiến vào trung tâm của đoàn xe.

“Quân Cống tiên sinh, tại sao không đi tiếp ?”

Gia Cát khuê thấp giọng: “Phi công tử, vừa rồi ta phái người đi do thám phát hiện phía trước có rất nhiều quân Khăn Vàng. Xem bộ dạng của bọn chúng nhất định là đang tìm người, chỉ sợ chúng ta không thể tiến vào Từ Châu .”

Không ngờ Thái bình đạo đã phát triển tới mức này?

Đồng Phi chau mày, lâm vào trầm tư.

Khăn vàng buộc trán, đây vốn là đặc thù trong tương lai khi khởi nghĩa Khăn Vàng của giáo đồ Thái Bình đạo . Không nghĩ bây giờ lại xuất hiện lúc này , hoặc có thể trong lịch sử bọn họ chính là xuất hiện như thế này . Không quản như thế nào, sự tình có lẽ càng ngày càng có ý tứ .

“Quân Cống tiên sinh, một khi đã như vậy. Chúng ta nên chia tay tại đây đi.”

“Phi công tử, người nói gì vậy? Người có thể vì quốc gia không tiếc sinh tử, Khuê mỗ mặc dù bất tài, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Gia Cát khuê đột nhiên cả giận: “Chẳng lẽ trong mắt Phi công tử, Khuê mỗ là một người ham sống sợ chết sao?”

Đồng Phi vội vàng nói: “Quân Cống tiên sinh đừng hiểu lầm. Phi mỗ không có ý này. Nhưng quân cống tiên sinh phải hiểu được, Phi đây cả người đều là máu tanh, hơn nữa độc thân không có chỗ vướng bận. Nhưng Quân Cống tiên sinh lại không giống ta, bên người toàn là thân thích..... Đặc biệt Đại công tử cùng với tiểu công tử trong tương lai đều có tiền đồ, vạn nhất xảy ra chuyện, chẳng phải thật đáng tiếc?”

Sắc mặt Gia Cát Khuê hơi trầm lại, trong lòng cũng hiện lên sự phức tạp.

Hắn không phải là người sợ chết, nhưng người trong nhà tính như thế nào bây giờ? Đặc biệt là hai đứa con trai không thể xảy ra bất cứ chuyện gì.

Thấy Gia Cát khuê có điểm do dự, Đồng Phi lại mỉm cười.

“Quân cống tiên sinh không cần do dự . ta chính là một thân một mình. Nếu lưu lại sẽ liên lụy đến một nhà của Quân Cống tiên sinh. Chắc chắn sẽ khiến Phi mỗ cảm thấy có lỗi trong những ngày sau này. Đa tạ tiên sinh đã giúp đỡ những ngày qua, bất quá thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn,xin cáo từ!”

Nói xong, Đồng Phi liền quay vó ngựa, phát ra mệnh lệnh, đám người Diển Vi liền theo sát phía sau.

Nhìn đoàn người trên quan đạo từ từ biến mất. Gia Cát khuê thở dài một tiếng, nói với hai nhi tử bên cạnh:“Phi công tử đích thực là một anh hùng..... Cẩn nhi, Lượng nhi, bọn người phải nhớ kỹ, làm người phải như Phi công tử , đó mới là anh hùng thật sự.”

“Phụ thân, bọn người Phi công tử sẽ gặp nguy hiểm gì sao?”

Gia Cát khuê sắc mặt tối sầm lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Việc này, chỉ mong ông trời phù hộ..... Đi, chúng ta tiến vào thành Từ Châu.”

Chập tối. Đồng Phi quyết định xuất động, tập kích vào giáo đường phía ngoài thành Từ Châu.

Nhưng không ngờ bọn họ không gặp phải sự kháng cự đáng kể nào. Giết hơn ba mươi tín đồ của Thái Bình đạo, đoàn người liền nghênh ngang rời đi.

Bất quá trong lòng Đồng Phi xuất hiện nỗi bất an, vào đêm hôm sau hắn tìm được một nơi tránh gió và nghỉ ngơi lý tưởng ở trong một cái từ đường bị hỏng .

Châm lửa trại, mọi người cùng ngồi vây quanh đồng lửa. Diển Vi mang theo hai gã cự ma sĩ ra bên ngoài từ đường làm nhiệm vụ canh gác.

Đường Chu nhin không được mở miệng hỏi: “Chủ công, ngài dọc đường đều mang theo tên khốn kia, cuối cùng ngài muốn xử lý thế nào a.”

Đồng Phi ngẩng đầu, nhìn vào Chu Thương tại góc tường.

Kỳ thật hắn rất do dự, không biết xử lý gã này như thế nào. Trên đường đi hắn không phải không nghĩ qua cách xử lý tên kia. Nhưng tên Chu Thương này quả thật rất cứng đầu, không hề có ý định đầu hàng bọn họ, nếu dùng biện pháp mạnh hắn lại chửi ầm lên, có khi còn dùng cái chết để uy hiếp. Đến khi Đồng Phi nhắc đến cái tên Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương mới dịu đi chút ít. Nhưng thủy chung vẫn không hé ra nửa lời.

Đồng Phi không có nghị lực cùng hắn khua môi mua mép, nhưng lại không đành lòng giết hắn.

Mặc kệ như thế nào, gã Chu Thương này cũng là người có tiếng tăm. Giết rất đáng tiếc, nhưng nếu như nói không giết thì thực sự là cái phiền toái.

Đứng lên đi đến trước mặt Chu Thương, nhìn thấy nam tử mặt đen này quả thật đã rất mệt.

Trên đường đi đã rất xóc nảy, hơn nữa còn chứng kiến vô số cuộc tàn sát, Chu Thương đã chết lặng, đồng thời cũng vô lực phản kháng.

Trong lòng mình bạch, Thái Bình đạo chỉ sợ là không còn hy vọng !

Thử nghĩ, họ đã thu hút sự chú ý của quan phủ, đồng thời bị Đồng Phi chém giết tới bờ, lòng tin của các tín đồ vào đại hiền lương sư đã giảm đi rất nhiều. Bọn họ muốn khởi sự, muốn triệu tập tín đồ, chính là dựa vào những lời nói giả thần giả quỷ của đại hiền lương sư. Nếu không thể giết chết đồng Phi, danh vọng của đại hiền lương sư sẽ giảm xuống cực thấp; Nếu có thể bị giết, thì năng lực sẽ như thế nào?

Đánh!

Đồng Phi, Chu Thương nói: “Phi công tử, người không cần khuyên ta nữa,ta không hàng người.”

Đồng Phi rất kỳ quái. Lúc trước Bùi Nguyên Thiệu đã không chịu nổi thống khổ nên đầu hàng, xương cốt tên Chu Thương này thế nào lại cứng như thế?

“Chu Thương, người nói đi, tại sao không muốn hàng ta?”

“Phi công tử, theo tính toán của ta..... Mục đích của người ta rõ ràng cuộc hiểu rõ, là muốn che dấu hành tung để đi Lạc Dương, có đúng hay không? Bất quá, người tuy rằng thành công, nhưng đại hiền lương sư chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người. Ta theo người cũng chỉ là đi vào đường chết..... Bá Hầu quy thuận người, là vận số của hắn. Nhưng ta thì khác, ta chịu ơn cứu mạng của đại hiền lương sư, nếu theo người, chẳng phải là vong ân phụ nghĩa? Người không giết ta, muốn ta theo người đối phó đại hiền lương sư, ta làm không được.”

Đồng Phi đứng lên, quay đầu nhìn nhìn Đường Chu và Hoàng Thiệu, thấy hai người đều lắc đầu.

Đường Chu phát ra ám hiệu giết, Đồng Phi thở dài một tiếng, “Nếu ta giết người sau này có thể ăn nói như thế nào với Bá Hầu? Nhưng nếu thả người ra, vạn nhất người lại chạy về đi làm ác, chẳng phải là ta đã phụ sự kì vọng của triều đình cùng sự phân phó của sự phụ sao? Chu Thương a Chu Thương, người thật sự làm khó ta. Người đúng là một nam tử hán. Giết người..... quả thật có chút đáng tiếc.”

Đúng lúc này, bên ngoài từ đường truyền tới một giọng nói lớn: “Phi công tử, nếu người thấy khó xử, không bằng đem hắn giao cho ta.”

Huân Phi quay đầu nhìn, thấy Gia Cát Khuê và Diên Vi phía sau bước đến.

“Chủ công, vừa rồi bên ngoài ta gặp phải Quân Cống tiên sinh cùng gia tộc, hắn nói chuyện đặc biệt khẩn cấp muốn nói với người.”

Đồng Phi vội vàng chấp tay, “Quân cống tiên sinh.....”

“Phi công tử, lời khách sáo không cần nói nữa. Khi ta vào bên trong Từ Châu, nghe được người lại tập kích giáo tràng, trong lòng đặc biệt thống khoái. Bất quá, ta gặp một bằng hữu họ Trần, cũng là một danh gia vọng tộc tại địa phương. Thái Bình đạo thế mạnh, vì bảo toàn gia tộc, hắn cùng gia tộc phải gia nhập Thái Bình đạo, vì thế có được một tin tức trọng yếu.”

“Tin gì?”

“Đệ đệ của hắn cho biết, đệ tử thân truyền của Trương Giác đang tụ tập binh mã của Thanh, Dự, Duyện tam châu, quân số khoảng hai ngàn. Đang hướng Từ Châu đi tới, khoảng sang mai sẽ đến nơi. Mà phía Từ Châu, cũng có đệ tử thân truyền của Trương Giác là Đào Bình Hán mang một ngàn người khi chàng vạng đã chạy ra khỏi thành. Hình như là muốn hội họp cùng một chỗ với Trương Trương Bát để đối phó với các người.”

Hai ngàn, thêm một ngàn.....

Đám người Đồng Phi hít một hơi lạnh. Ba nghìn Hoàng Cân lực sĩ, hơn nữa lại toả rộng ra tất cả các nơi, thế lực của Thái Bình đạo thật sự đáng sợ. Đồng Phi cũng không nghĩ sẽ hấp dẫn một số lượng lớn binh lực từ Thái Bình đạo như thế. Ba nghìn Hoàng Cân lực sĩ. Hơn nữa trước kia tại Xương Ấp đã xử lý tám trăm Hoàng Cân lực sĩ, đây chính là 1/5 quân tinh nhuệ của Thái Bình đạo.

Xem ra, Trương Giác thật sự muốn động thủ !

Chu Thương nở nụ cười, “Phi công tử, người nghe rồi đấy, ta nói đâu có sai. Các người đích xác là rất lợi hại, người cùng với những tên xấu xí kia thật sự dũng mãnh. Nhưng dù sao các người cũng chỉ có mấy người, muốn đối phó với ba nghìn Hoàng Cân lực sĩ sao, mơ tưởng.”

Điền Vi giận tím mặt, tiến lên cho Chu Thương một cái tát.

“Tên khốn. Câm miệng!”

“Ha ha ha, không phải các người đang sợ chứ?” Chu Thương phun ra một ngụm máu. Không thấy chút đau đớn.

Đồng Phi ngăn Điền Vi lại, hẳn không có tâm tình cùng Chu Thương đấu khẩu, xoay người quát khẽ: “Hoàng Thiệu, đem bản đồ qua đây.”

Hoàng Thiệu lấy bản đồ Từ Châu từ bọc hành lý ra, Đồng Phi chăm chú nhìn kỹ.

Xem trên bản đồ, đường lui đã bị chặn Từ Từ Châu đi chỉ có ba hướng, một là xuôi theo sông Hoài đi phía tây, đến Nhữ Nam. Bất quá tại Nhữ Nam nghe nói đạo Thái Bình cực kỳ hưng thịnh, thành phía nam còn có đại soái Trương Mạn trấn thủ. Đồng Phi không có ấn tượng gì đặc biệt đối với người này. Nhưng Hoàng Thiệu và Đường Chu đều nói, trong Thái Bình đạo Trương Mạn là một người cực kỳ quan trọng, cùng với Trương Ngư Giác tọa tại Dục châu, được xưng là nhị tướng, tinh thông binh pháp, đích thị là một người có tài.

Cho nên, Nhữ Nam không thể đi.

Chỉ còn lại hai nơi là Quảng Lăng và Cửu Giang . Cửu Giang thủy tặc tung hoành, Quảng Lăng có đồi núi hiểm trở.

Hai nơi chỉ có thể chọn một, Đồng Phi muốn chọn Quảng Lăng. Nhưng khi ngón tay của hắn hạ đến vị trí đồi núi xung quanh lại sinh ra chần chừ .

“Chủ công, chúng ta luôn trốn chạy như thế này cũng không phải là một giải pháp .”

“Đương nhiên ta biết. Chuyện bây giờ đã làm lớn, Trương Giác không giết được chúng ta, khẳng định sẽ không bỏ qua..... Ta là suy nghĩ, nếu đã như thế này, thì muốn Trương Giác mất mặt một lần, thì phải đem ba ngàn Hoàng Cân lực sĩ này tiêu diệt luôn.”

“A?”

Hoàng Thiệu và Đường Chu trường mắt nhìn Đồng Phi giống như kẻ điên, mà ngay cả Gia Cát Khuê và Chu Thương bên cạnh định khuyên giải cũng lâm vào choáng váng.

“Phi công tử, điều đó không có khả năng!”

Đồng Phi còn chưa kịp trả lời, bên ngoài từ đường lại đi vào bốn người. Một trung niên nhân đang ôm Gia Cát Lượng, phía sau có Gia Cát瑾, cùng với một thiếu niên nhìn qua cũng không khác tuổi của Đồng Phi là bao, rất có phong phạm của một thân văn sĩ.....

Trung niên nhân kia thân cao thất thước, mặt như ngọc , toát ra một cỗ anh khí.

Gia Cát Khuê vừa thấy người này, vội vàng tiến lên trước.

“Phi công tử, xin giới thiệu qua. Đây chính là hảo bằng hữu ta vừa nói qua, họ Trần tên Khuê, tự Hán du, là danh sĩ Từ Châu. Đây là công tử của hắn, Trần Đăng Trần Nguyên long, tuy còn nhỏ nhưng rất thông minh, là người rất nổi tiếng ở nơi này.

Hán du, đây là Phi công tử.”

Trần Khuê hừ một tiếng, xem như là đáp lễ.

Mà vẻ mặt của thiếu niên kia lại rất kiêu ngạo, phớt mắt nhìn Đồng Phi một cái, cũng không mở miệng nói chuyện.

Gia Cát khuê cảm giác có chút xấu hổ, vội vàng nói: “Hán Du, Phi công tử chính là đệ tử của Bá Dê tiên sinh.”

Trần khuê và Trần đăng tựa hồ rất ngạc nhiên, sắc mặt tựa hồ tốt hơn đôi chút. Bất quá Trần khuê sau khi đánh giá trên dưới một phen, cười lạnh một tiếng nói: “Bá tiên sinh là đại nho sĩ đương thời, Khuê xưa nay luôn kính nể. Chỉ là nhân lực của hắn..... Hắc hắc. Hắc hắc.”

Ngụ ý vẫn còn xem thường Đồng Phi, bất quá so với vừa rồi đã khá hơn nhiều.

Đồng Phi thật ra không tức giận, hắn đã quá quen với thái độ của các văn sĩ phái đoàn. Nhưng về Phương diện khác hắn lại bị thiếu niên kia làm chấn kinh.

Trần Đăng, Trần Nguyên Long?

Lão thiên ơi, đó cũng là một nhân vật “trâu bò” thời tam quốc a!

Đồng Phi vội vàng hành lễ, trong lòng lại âm thầm nói: Lần này đến Trung Nguyên vận khí quả thật không tệ, có thể nhìn thấy những nhân vật đỉnh đỉnh đại danh như thế..... Chắc chắn, hết người này đến người khác, đúng là đã được mở rộng tầm mắt.

Trần khuê buông Gia Cát Lượng xuống, đối đồng Phi nói: “Hành động vĩ đại của Phi Công tử, mỗ đã nghe Quân Cống nói qua, cảm thấy rất bội phục. Chỉ là, với thanh thế của Thái Bình đạo, Phi công tử chọc vào đúng là đã gặp phải họa sát thân. Vừa rồi lúc tiến vào, ta nghe Phi công tử muốn tiêu diệt ba ngàn binh mã kia? Không biết Phi công tử có bao nhiêu người ngựa, và kế hoạch cụ thể như thế nào?”

Đồng Phi có chút xấu hổ, lắc đầu nói: “Kế hoạch chính là trong buổi sáng Phi đưa ra quyết định này. Về phần nhân mã..... Ngoại trừ Phi ra, thủ hạ dưới trướng có mười sáu người. Ngựa bốn mươi ba con, ngoài những thứ đó ra, cái gì cũng không có.”

“Ha, quả thực quá khoát lác, chỉ bằng bấy nhiêu người mà muốn tiêu diệt ba ngàn Thái Bình đạo tặc?”

Gia Cát khuê đột nhiên nói: “Hán du, Phi công tử tính sai rồi. Không phải chỉ là mười sáu người, tính thêm một nhà già trẻ của Gia Cát Khuê nữa thì phải là năm mươi bảy người.”

“Quân cống tiên sinh.....”

“Phi công tử, lúc chúng ta chia tay, Khuê luôn suy nghĩ. Việc này liên quan đến sự an toàn của xã tắc Đại Hán, lại phải nhờ đến một thiếu niên còn chưa trưởng thành đứng ra chống đỡ. Ta đây tự xưng danh sĩ, thân chịu hoàng ân. Nay triều đình đang lúc nguy cấp tồn vong, tự nhiên phải liều mình báo đáp xã tắc. Một nhà già trẻ bốn mươi một người hiện giờ của ta đều nghe người chỉ huy, tùy ý điều khiển.”

Đồng Phi vô cùng cảm kích, cúi người hành lễ: “Quân cống tiên sinh, Phi vô cùng cảm kích.”

“Quân cống. Đừng tưởng chỉ có nhà Gia Cát các người mới biết báo đáp triều đình, người nói lời này. Khiến Trần thị của ta phải giải quyết sao cho thích hợp..... hừ hừ, đừng cho là ta không biết tâm tư của người. Phi công tử, Trần gia ta tại Đan Dương cung cấp cho người ba trăm binh sĩ. Còn tặng thêm ba trăm bộ khôi giáp và vũ khí, về phần người thể tiêu diệt Thái Bình đạo tặc hay không, Trần mỗ tại Từ Châu xin gương mặt đại tin.”

Nói xong, hắn xoay người mang theo Trần đăng bước đi.

Lúc bước ra cửa Trần Hán Du đột nhiên quay lại, liếc Đồng Phi một cái rất thâm ý, nói: “Phi công tử, nếu người có thể thành công, thì sẽ có công đối với xã tắc, người cùng Đồng gia, đối với triều đình cùng lê dân bá tánh, phải nó là công đức vô lượng a.”

Đồng Phi còn chưa hiểu được ý tứ của phụ tử Trần Nguyên Long, thì hai người đã đi ra khỏi trướng bông. Đồng Phi không dám chậm trễ, vội vàng mang theo Đường Chu cùng Hoàng Thiệu bước theo. Nhưng vừa

ra tới nơi hấn lại lâm vào ngầy dại. Chỉ thấy cách năm mươi bước có ba trăm binh sĩ đứng mẫn đứng yên tại chỗ. Thấy phụ tử Trần khuê đi ra, một thanh niên có vẻ là tướng lĩnh đến hành lễ.

“Đây Vu Mĩ gia tướng của ta, hôm nay cũng ta đem giao hết cho Phi công tử. Vu Mĩ, từ hôm nay trở đi, người không phải là người của Trần gia nữa. Phi công tử là con của Hà Đông Thái Thú, ti đại hầu giáo úy Đồng đại nhân, người hãy trợ giúp cho tốt, mưu cầu tiền đồ.”

“Vu Mĩ nhất định không phụ công bồi dưỡng của chủ nhân!”

“Tốt lắm, việc ta làm được chỉ có bấy nhiêu. Quân công, người tham gia vào mớ hỗn độn này, ta cũng không ngăn người. Tiền đồ của Phi công tử sau này còn nhiều nguy hiểm, người phải cẩn thận. Chiều cổ tốt cả nhà của Quân Công, Trần mỗ xin nhờ người việc này.”

Trần khuê chấp tay, sau đó mang theo Trần đăng rời đi.

Gia Cát khẽ giọng nói: “Phi công tử không cần trách cứ Hán Du. Sự nghiệp nhà hấn lớn, tính tình lại cẩn thận, không thể không như thế. Lần này có thể xuất ra ba trăm dũng sĩ cũng là kinh ngạc ngoài dự định của ta. Đây chính là một nửa gia sản của Trần gia.”

Đồng Phi cười, “Quân công tiên sinh không cần hiểu lầm, ta làm sao có thể trách cứ Hán Du tiên sinh? Vu Mĩ tướng quân đúng không, xin ra lệnh ọi người tại chỗ đợi lệnh, theo ta vào trong.”

Vu Mĩ lập tức hạ lệnh xuống, cho binh sĩ vây quanh từ đường hình thành một khoảng đất trống ba mươi thước.

Gia nhân của Gia Cát Khuê bên ngoài từ đường đốt lửa, phụ nữ và trẻ em ngồi xung quanh đồng lữ khe khẽ thảo luận. Cự Ma sĩ thì canh gác bên ngoài doanh trại, đám người Đồng Phi vây quanh lửa trại, nhìn bản đồ, trầm tư suy nghĩ đối sách, thật lâu không nói lời nào.

Ba nghìn người, làm thế nào mới có thể tiêu diệt được ba nghìn người đây?

Đang lúc tất cả mọi người dâng lên cảm giác buồn rầu, Gia Cát Lượng cầm lấy một thanh củi khô.

“Hỏa, hỏa.....”

Tiểu ốc sên nhìn lửa trại sắp dập tắt, muốn tiến lên thổi lửa.

Đồng Phi nhìn cảnh củi khô trong tay hấn, linh quang trong đầu chợt lóe, “Quân công tiên sinh, các vị..... Ta có chủ ý!”

95. Chương 95: Hoả Thiêu Bàn Long Cốc (1)

Trong cuộc đời của Gia Cát Lượng, việc gì là nổi tiếng nhất!

Lúc hấn chưa vào đời thiên hạ đã chia ba? Một mình đi Giang Đông tranh biện với lũ hủ nho? Hay là dâng đàn mượn gió Đông, bảy lần bắt Mạnh Hoạch, sáu lần tiến ra Kỳ Sơn, còn có đối mặt với đại binh của Tư Mã Ý đốt hương gây đàn sử dụng không thành kế? Không, những việc này đối với người thường tựa hồ có chút quá thần bí.

Ít nhất đối với Đồng Phi, việc nổi danh nhất của Gia Cát Lượng chính là việc dùng lửa.

Vừa xuất sơn, đã dùng lửa thiêu đốt Bác Vọng. Sau đó lại có đốt cháy Tân Dã, hỏa thiêu Xích Bích, ba lần sử dụng lửa trên đã đốt cho trăm vạn đại quân của Tào Tháo hồn phi phách tán. Bất kể lịch sử ghi lại như thế nào, trong cảm nhận của Đồng Phi, Gia Cát Lượng chính là một cao thủ dùng lửa.

Gia Cát khẽ chạy tới ôm Gia Cát Lượng ra xa đồng lửa.

Đồng Phi nhặt cành củi khô trên mặt đất, đưa vào đồng lửa, ngọn lửa lại lập tức bùng hực.

“Ba nghìn binh mã, cũng không thể chịu nổi một ngọn lửa a!”

Đám người Gia Cát Khuê ngẩn đầu lên nhìn Đồng Phi, lại thấy Gia Cát Lượng kêu a a trong lòng Gia Cát Cẩn, liên thông suốt.

“Ý của Phi công tử là.....”

Đường Chu tiếp lời :“Phương bắc có tuyết lớn, nhưng tại Quảng Lăng từ đầu mùa đông đến giờ chưa hề có mưa. Cảnh khô khắp núi, đúng là vật rất dễ bắt lửa..... Chủ công, ý của ngài là đem bọn Thái Bình đạo tặc dẫn vào vùng đồi núi của Quảng Lăng, sau đó đem bọn chúng thiêu cháy?”

Tên Đường Chu này quả nhiên là người có tâm tư linh hoạt, giành trước nói ra ý của Đồng Phi.

Đồng Phi gật đầu,“Chỉ là địa hình phụ cận của vùng núi Quảng Lăng kia chúng ta lại không quá quen thuộc, chưa thể đưa ra cách nào để phóng hỏa.”

Vậy mà Vu Mi lúc đó đi vào, nghe được lời nói lúc sau của Đồng Phi, mở lời:“Phi công tử, tiểu nhân chính là người Quảng Lăng, đối với địa hình nơi đó rất rõ ràng. Ta nhớ rõ có một nơi rất thích hợp với kế sách của ngài.”

“Nga?”

Đúng là mới vừa buồn ngủ gặp chiếu manh ,Đồng Phi mừng rỡ.

Vội vàng đứng dậy kéo Vu Mi tới, để Hoàng Thiệu đưa bản đồ,“Xin Vu tráng sĩ hãy chỉ điểm. Theo lời người nói địa phương kia tốt cùng là chỗ nào?”

Vu mi được yêu quá mà sợ, vội vàng gộp các dữ kiện ở quá khứ, lướt mắt trên bản đồ vài lần, gật đầu nói:“Bản đồ này được người vẽ rất chính xác, dường như tất cả dãy núi hay con sông đều được đánh dấu..... Ân, địa phương mà ta nói cũng đã được đánh dấu trong này .”

Ngón tay hần chỉ lên một điểm,“Chính là nơi này, Bàn Long Cốc!”

“Bàn Long Cốc?”

“Vùng núi này hình vòng cung, trong cốc lại có rất nhiều cỏ khô. Hơn nữa địa hình nơi này rất kì lạ. Có thể che mưa gió, cho nên một năm bốn mùa đều rất khô ráo. Người địa phương tại Quảng Lăng đều rõ khi tới Bàn Long Cốc tuyệt đối không được nhóm lửa. Bởi vì chỉ cần một đóm lửa cũng có thể làm sơn cốc bốc cháy, cho nên cũng có người đem nơi đặt tên thành hỏa thiêu cốc.”

Đồng Phi liên tục gật đầu,“Chính là nơi này, chính là nơi này.”

Vu Mi tiếp tục:“Chỗ này rất bí mật, cho dù là dân địa phương cũng không quá nhiều người biết được chỗ này.”

Gia Cát Khuê vỗ đùi,“Một khi đã như vậy, chúng ta hãy chọn nơi này đi.”

Hoàng Thiệu chau mày,“Địa điểm đã chọn được , cũng đã xác định được phương pháp , thậm chí nhân thủ cũng nhận được bổ sung. Vấn đề còn lại là..... Làm thế nào để đưa được ba ngàn quân Hoàng Cân lực sĩ tiến vào? Bọn họ không tới, kế sách sẽ không thành.”

Đám người Đồng Phi nghe xong lại tiếp tục trầm mặc !

Đúng vậy, Trương Trương Bát, Đào Bình Hán đều là những nhân vật đứng đầu Thái Bình tặc. Chắc chắn sẽ không phải là người ngu xuẩn. Làm sao để dẫn bọn chúng vào đây?

Gia Cát Khuê sau khi trầm ngâm chốc lát, đột nhiên nói:“Ta có một kế. Có thể khiến giặc Thái Bình đi tìm chỗ chết.”

Đồng Phi vội vàng nói:“Xin được chỉ giáo!”

Gia Cát khuê hạ giọng, như thế nào, như thế nào nói qua một lần, đám người Đồng Phi nghe được liên tục gật đầu.

Nhưng khi gần kết thúc, Đồng Phi lại phát hiện một vấn đề:“Kế này của Quân Cống tiên sinh quá mức tinh diệu, nhưng mấu chốt kế sách này là ở một người. Nếu Trương Trương Bát và Đào Bình Hán không tin vào lời nói của người này , tất cả kế sách cũng chỉ là nói suông.”

Trong nhất thời, mọi người lại trầm mặc .

Khóe mắt liếc qua liếc lại, đột nhiên nhìn vào Chu Thương đang ngồi trong góc tường, ánh mắt Đồng Phi tự nhiên sáng ngời.

Theo ánh mắt của hắn mọi người đều nhìn theo, Đường Chu, Hoàng Thiệu còn có Gia Cát Khuê đều nở nụ cười, liên tục nói:“Chính là hắn, chính là hắn!”

Chu Thương bị những nụ cười tươi rói này làm cho sợ hãi, rút vào góc sáng lớn tiếng quát to:“Các người muốn làm gì? Không được chú ý ta. Ta không đi, ta tuyệt đối sẽ không đi..... Tên xấu xí kia có thể giết ta, ta cũng tuyệt đối không sẽ đi!”

Đồng Phi không để ý tới Chu Thương, cười nói:“Các vị, thành bại của kế hoạch lần này chỉ có thể phụ thuộc vào hắn .”

Ánh mặt trời ấm áp, bầu trời xanh thẳm ngàn dặm không có mây.

Mặc dù gió rất mạnh, thổi lên trên mặt giống như một lưỡi đao , nhưng đối với một người đã quen chịu cái lạnh khủng khiếp ở Tây Bắc như Đồng Trác, cơn gió nhỏ ấy không tính là cái gì. Cánh tay trần trụi, trong sân lão huy vũ một cặp tạ đá, thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng la hét, mồ hôi theo thân mình chảy xuống, trên đầu bốc ra một luồng nhiệt khí, bị gió thổi qua, lập tức tiêu tán.

Già rồi , thật là không bằng trước kia !

Khi còn tráng niên, lão có thể ở trên ngựa nâng Tam Thạch kéo cường cung(ý nói là sức khỏe hơn người), hơn nữa có thể làm nhiều việc cùng một lúc mà không hề thấy mệt mỏi. Nhưng bây giờ, chỉ mới hoạt động vài động tác đã thở hổn hển. Thời gian không buông tha con người, Đồng Trọng Toánh năm đó tung hoành Tây Bắc bây giờ thật sự đã già!

Nhưng Đồng Trác tuyệt đối không chịu già!

Tin tức của nhi tử truyền đến , cho thấy hắn càng ngày càng trưởng thành.

Lão còn muốn cố gắng hơn, để trở thành một cây cổ thụ che mưa che gió cho con trai mình. Cho nên, hắn bây giờ không thể tự buông lỏng.

Điều làm cho Đồng Trác vui vẻ là con trai đã kết bạn được với đại nho sĩ đương thời, việc này đối với hoàn cảnh của Đồng gia chính là một cơ hội tốt. Có được sự thừa nhận của nhà đại nho học này chính là nguyện vọng cả đời của Đồng Trác. Nhưng bây giờ có thể thấy nguyện vọng đã không còn quá xa xôi. Nhớ tới thằng con trai xấu xí kia, trong lòng Đồng Trác đầy sự tự hào.

Thở dốc buông đôi tạ đá xuống, Đồng phu nhân mang theo một kiện cấm bào đi tới, mang lên người Đồng Trác.

“Phu nhân, gần đây có tin tức gì của A Phi không?”

Đồng phu nhân phốc xuy nở nụ cười,“Trọng Toánh, gần đây thế nào chàng lại quan tâm đến A Phi a. Ha ha, chàng cũng biết là a Phi hiện giờ đang đi du lịch Trung Nguyên, hắn làm gì có nhiều thời gian rảnh? Yên tâm đi, nếu có lúc rảnh rồi hắn nhất định sẽ viết thư..... Nga, hôm qua Tứ nha đầu có nói đại muội trước kia đưa cho chàng bảy con Xích Thổ, nó chắc sẽ lấy một con để cười.”

“Ồ đồ!”

Sắc mặt Đồng Trác trầm xuống,“Nha đầu kia ngày ngày điên điên khùng khùng, cũng đã đến tuổi lập gia đình, suốt ngày lại vũ lộng đao thương, không có chút nào giống con gái? Nàng cũng thật là... có rãnh thì dạy nó đọc sách, học nữ công gia chánh. Đừng có cả ngày mơ mộng đến Xích Thổ của ta.”

Đang nói, Lý Nho từ bên ngoài đi vào.

“Nhạc phụ đại nhân!”

“Văn Chính à”

Viện nhi đã thành thân nhiều năm , cũng đến lúc nên có hài tử, để nàng đứng đắn hơn”

Khuôn mặt tuần tú của Lý Nho lập tức đỏ bừng.

Cũng may Đồng Trác không đi quá sâu vào vấn đề này, khoác cẩm bào sải bước đi đến phòng khách. Lý Nho đi theo sau hần, hình như đang nói ra suy nghĩ trong đầu. Đồng phu nhân thì tự giác đi tìm gia nô quét dọn lại thao trường vừa rồi.

“Văn Chính, có chuyện gì? Nói đi.”

Lý Nho ngập ngừng, “Nhạc phụ, chuyện này có quan hệ với a Phi”

Vốn Đồng Trác đang ngồi ngả người ở phía trên, nghe được lời của Lý Nho lập tức ngồi thẳng dậy, “A Phi xảy ra chuyện gì?”

“Ngài còn nhớ rõ người lần trước a Phi phái đến truyền tin tức không?”

“Đương nhiên nhớ rõ. Nga, người kia hình như kêu là.....?”

“Mã Tung!”

“Nga. Chính là Mã Tung!” Đồng Trác vỗ trán, nhìn Lý Nho với ánh mắt nghi hoặc: “Văn Chính, việc đó có quan hệ gì với a Phi?”

“Mã Tung dạo này thường xuyên gặp gỡ với tên họ Hoa, tiểu tể thường xuyên thấy bọn chúng uống rượu với nhau. Bản thân tiểu tể không phải lo lắng a Phi có tư tâm gì, mà là tên Mã Tung này đối với Đồng gia giao tình cũng không sâu, con chỉ sợ hần..... Văn Khai là chính là đại tướng bên cạnh ngài, nếu Mã Tung là người do người khác phái tới , có phải hay không..... Tiểu tể nghĩ rằng nên tìm một việc gì đó cho hần làm.”

Nói xong những lời này, trong lòng Lý Nho thầm nghĩ: A Phi huynh đệ, người đừng trách tử phụ a. Động tác này của người, người sang suốt nhìn vào chần chẫn sẽ biết người đang cố mượn sức của Hoa Hùng. Tuy rằng Nhạc phụ hiện tại không nghi ngờ. Nhưng kéo dài một thời gian chung quy sẽ sinh ra tâm tư không tốt..... Tên Mã Tung này thật sự không được việc. Muốn mượn sức người, thì làm sao có thể sử dụng thủ đoạn rõ ràng như vậy?

Đồng Trác nga một tiếng, cũng không quá chú ý đến việc này.

“Chuyện này ta cũng nghe nói. Mã Tung là đồng hương của Hoa Hùng, nên có qua lại vài lần cũng là chuyện bình thường, không liên quan gì đến a Phi. Vợ người cũng đã hỏi qua Lục Nhi, tại kinh thành Mã Tung đã quy hàng a Phi, sau đó lại cùng hần liên tục chiến đấu ngàn dặm ngoài chiến trường, về lòng trung thành chắc không có gì phải lo lắng. Bất quá lời nói của người cũng có chút đạo lý, để hần rảnh rỗi như thế cũng thật không có chuyện gì tốt.”

Ánh mắt Lý Nho xoay đông, cười nói: “Con có nghe Viện nhi nói qua, Mã Tung này vài năm trước là một tiểu thương. Không bằng.....”

“Có thể phái hần đi xử lý quân nhu. Ân, ta đang muốn phái người đi Ngũ Nguyên mua một nhóm chiến mã, không bằng giao việc này cho hần đi.”

“Ánh mắt của phụ thân thật sự sang suốt, để Mã Tung đi mua ngựa đúng là lựa chọn tốt nhất.”

Kết quả này chính là rất hợp với tính toán của Lý Nho.

Trước tiên có thể làm người ít hiểu biết như Mã Tung có một chức vụ, đồng thời giải trừ nghi ngờ của Đồng Trác, còn có thể giao hảo với a Phi, đúng là một công tam việc.

Đồng Trác tựa vào đệm, trầm ngâm trong chốc lát hỏi, “có tin tức gì của Đường Chu không?”

“Đã phái người tin. Chắc chắn là hần đã hành động, nếu là có tin tức, cũng phải mất một hai ngày.”

“Ân, việc này không thể làm qua loa, nhất định phải tiến hành nhanh chóng.”

Đồng Trác muốn chắc chắn, “Tất cả lễ vật để tiến kinh đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?”

“Đã chuẩn bị thỏa đáng.”

“Ân, lễ vật cho đại tướng quân và Trương Nhượng phải nhiều hơn một chút. Người nói không sai tại những chuyện trên tốt nhất là ta không nên nhúng tay vào. Chuyện này người phải gia tốc tiến hành, một khi Đường Chu trở về, chúng ta lập tức tiến kinh.”

“Tiểu tể hiểu được.”

Hai cha con sau khi bàn xong chính sự lại bắt đầu tán gẫu.

Câu chuyện của hai người bất tri bất giác lại rơi vào người Đồng Phi. Nói thật, đối với thời thơ ấu của Đồng Phi, Lý Nho và Đồng Trác cũng không quá rõ ràng. Bất quá Lý Nho có tốt hơn, có nhiều sự tình được Đồng Viện kể lại, nên hắn nói nhiều hơn một chút. Có một vài sự tình Đồng Trác đã nghe phu nhân nói qua, nhưng khi nghe lại hắn vẫn cảm thấy khá thú vị, cười không ngớt.

“Đại nhân!”

Hai người đang nói chuyện cao hứng, bỗng nhiên một thủ vệ tiến vào báo cáo.

Đồng Trác cực kỳ mất hứng, sắc mặt âm trầm hỏi: “Có chuyện gì?”

“Đại nhân, ngoài cửa có một đám người nói là thủ hạ của Phi công tử, có chuyện trọng yếu muốn bẩm báo.”

“A Sữu có tin?”

Nhân tình Đồng Trác sáng lên, lập tức đứng dậy hỏi: “Mau cho bọn họ tiến vào. Không phải ta đã nói nếu là người của Phi nhi thì phải lập tức mang vào sao. Phế vật, thật sự là phế vật..... Văn Chính, A Sữu đột nhiên phái người báo tin, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Người này thật sự kì quái.

Hai phụ tử này luôn không hợp nhau, đối với gã con trai xấu xí kia luôn cảm thấy không vừa mắt. Nhưng hôm nay lại hòa hảo, huyết mạch tương liên và sự thân tình giữa phụ tử đã biến Đồng Trác thành một người cha đúng nghĩa. Sau khi thân vệ rời đi, hắn có chút sợ hãi hỏi.

Lý Nho cũng không biết nói thế nào, chỉ có thể lấp liếm: “Chắc là không có việc gì đâu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, A Sữu dùng mãnh tuyệt luân, ta tin là không có người nào có thể làm khó nó.”

Bố vợ và con rể đang nói chuyện, bên ngoài phòng khách đã có một đám người tiến vào. Hai người dẫn đầu Đồng Trác có thể nhận biết. Một người là thân tín của A Sữu, Đồng Thiết; gã còn lại gọi là Thành Lễ, hình như là do lão nương cấp cho A Sữu làm người hầu. Bất quá, ở giữa hai người có một nam nhân tuổi tác nhìn không nhỏ, lại có vẻ phong trần mệt mỏi, Đồng Trác không nhận biết được.

“Lão chủ nhân!”

“Lão chủ công!”

Đồng Thiết, Thành Lễ cùng với nhóm cực ma sĩ nhất loạt quỳ xuống hành lễ.

Chỉ có lão giả vẫn đứng thẳng ngạo ngễ như trước. Hắn nhìn Đồng Trác đánh giá từ trên xuống dưới, Đồng Trác cũng nhìn hắn đánh giá.

Nói thật, phong phạm hai người lúc này không hợp mắt chút nào.

Một người khoác cẩm bào, lồng ngực để trần, long ngực màu đen có thể nhìn thấy được; Người còn lại có vẻ phong trần mệt mỏi, râu tóc hỗn độn, còn có cảm giác bần hàn. Nhưng khí độ lại khiến Đồng Trác cung kính.

Lý Nho để ý tới lão nhân, trong lòng thầm hỏi: Người này là ai?

Mà Đồng Trác lại đứng lên, chấp tay hướng lão nhân kia nói: “Tiên sinh này, tại hạ Đồng Trác, xin hỏi quý danh tiên sinh là gì? Vì sao đến đây?”

Trong đầu Lý Nho đồng thời cũng hiện lên một cái tên.

Không phải là hắn chứ!

Cuồng quít đứng lên, khoanh tay cung kính đứng thẳng trong lòng đồng thời suy nghĩ: Lão thiên của ta ơi, nếu là hần, có thể sao!

Đồng Trác còn đang kỳ quái với hành động của Lý Nho, đang chuẩn bị thấp giọng hỏi.

Nhưng lão nhân đã mở miệng. Chỉ thấy hần hơi chấp tay: “Đồng Hà Đông, nghe đại danh đã lâu, hôm nay được gặp mặt quả thật may mắn. Lão phu chịu sự phò thác của đồ nhi là A Sửu muốn đến cầu viện Đồng Hà Đông. Vì chuyện gấp gấp xin được lượng thứ.”

“Tiên sinh là, là..... Bá tiên sinh?”

Ánh mắt Đồng Trác nhất thời trợn tròn, mà vẻ mặt của Lý Nho phía sau lại càng kích động, bước mau hai bước: “Đệ tử Lý Nho, bái kiến Bá tiên sinh!”

96. Chương 96: Hoả Thiêu Bàn Long Cốc (2)

Gió thổi, hơn nữa càng lúc càng lớn.

Mùa đông ở Quảng Lăng rất ít khi xuất hiện gió lớn như thế này, cổ khô trong núi lay động tạo ra tiếng sần sật, đúng là đặc trưng cho nơi hoang vu.

Đồng Phi rất bức mình, cực kỳ bức mình.

Thỉnh thoảng hần lại đánh giá Gia Cát Khuê, thật sự không rõ được làm sao hần có thể dụ dỗ Chu Thương quy hàng?

Đương nhiên, Chu thương không phải là hàng Đồng Phi, mà là hàng Gia Cát gia tộc.

Thậm chí hần còn quá đáng đem họ sửa thành Gia Cát. Họ Gia Cát nghe rất êm tai sao? Nhưng thế nào nghe lại giống thành Trư ca.

Đối với huyền cơ trong đó, Gia Cát Khuê lại tỏ ra bí mật. Hỏi nhiều lần không nói, Đến lúc người hỏi nóng nảy, hần lại ra vẻ thần bí: “Đây là phương pháp bí mật trong gia tộc của Khuê.”

Bí pháp cái rắm, không phải chỉ khua môi múa mép thôi sao!

Đồng Phi đối với chuyện này tức giận không thôi, đồng thời hần có thể hiểu được, trong Diễn Nghĩa gã tiểu ốc sen kia lấy tài năng đầu ra mà chọc cho Chu đại công tử (Chu Du) thổ ba lít máu..... Không đúng, là ba lượt, đem Chu công tử đang sống làm cho tức chết. Kiểu nói chuyện đó đúng là do lão tử nhà hần truyền lại a. Có thể làm cho người chết sống lại, thì việc chiêu hàng Chu Hắc Tử đúng là không thành vấn đề.

Tơ mắt nhìn một nhân tài tới tay tự nhiên rơi vào tay người khác, Đồng Phi đau lòng muốn chết.

Có thể làm gì được đây? Ai bảo mồm mép của hần không bằng Quân Công tiên sinh. Không thể làm cho người chết sống lại.

Ngồi trên tảng đá, Đồng Phi vẫn tức giận như trước không nói lời nào.

Mà thần sắc của Gia Cát Khuê lại cực kì thoải mái, trên mặt còn mang theo nụ cười bình tĩnh.

Đừng tưởng rằng Gia Cát Khuê thực sự thư thả, kỳ thật hần còn khấn trương hơn so với bất cứ ai. Chỉ cần nhìn tay hần run run, đủ biết trong lòng hần so còn khấn trương hơn vài phần khi so với Đường Chu hay Hoàng Thiệu. Dù sao, hai người kia luôn đối mặt với chiến trường, mà đối với Gia Cát Khuê phỏng chừng cả đời này hần chưa hề gặp cảnh giết chóc bao giờ.

Có chút ý nghĩ ác độc. Nếu lúc này xử lý cả nhà Gia Cát Khuê thì sẽ như thế nào?

“Chủ công.....”

“A!”

“Bọn chúng đã đến.”

Đám người Đồng Phi đứng trên đỉnh Bàn Lồng cốc được đám cỏ khô che khuất. Nhìn từ phía dưới lên, căn sẽ không thấy gì. Bốn phía có trăm Đan Dương binh sĩ tay cầm vũ khí, đang khấn tụng ngồi phía sau, tùy thời có thể phóng hỏa.

Địa hình Bàn Long Cốc quả thật rất hiểm yếu, nghe nói thời Xuân Thu Chiến Quốc đã được dùng làm chỗ đầu binh.

Bên trong có thể chứa được mấy nghìn người, nơi nơi đều là nham thạch có hình dạng răng cưa rất cổ quái. Ba mặt sơn cốc đều là vách đá, chỉ có một lối ra. Trong cốc chứa ra một bãi đất trống. Chặt hai ba tảng đá để xây bếp nấu. Chung quanh chung quanh còn làm thể mười mấy người cỏ. Khiến cho người ngoài nhìn vào có cảm giác rất thật, phi thường chân thật.

Từ đằng xa, một đoàn người ngựa đi tới.

Nhìn cách ăn mặc thì biết ngay đám người này chính là Thái Bình đạo Hoàng Cân lực sĩ. Nhân số có thể đếm qua được khoảng hai ngàn người.

Đồng Phi chau mày, nhẹ giọng nói: “Nhân số dường như không thích hợp a!”

“Không sai biệt lắm!” Gia Cát Khôi nói:

“Hán du đưa tới tin tức, Đào Bình Hán để lại năm trăm Hoàng Cân lực sĩ tại Từ Châu, mà hán cùng với Trương Trương Bát hợp quân. Người xem, tên đi đầu kia chính là tặc tử Đào Bình Hán đó.”

Tốc độ tiến quân của địch nhân rất nhanh, cầm đầu là một người cưỡi trên con ngựa được bọc kín, tay cầm đao. Đẳng đẳng sát khí.

Hoàng Thiệu nói: “Chính là Đào Bình Hán!”

“Trương Trương Bát ở đâu?”

“Không phát hiện..... Ta phỏng chừng hán ở lại trông coi tên Gia Cát Thương (chính là Chu Thương sau khi đổi họ). Quân công tiên sinh, tên Gia Cát Thương kia có thể tin được không? Vạn nhất hán làm phản, toàn bộ chúng ta sẽ chết ở nơi này.” Đường Chu vẫn là có chút lo lắng.

Lúc trước phái Chu Thương trở về báo tin, thực sự là mạo hiểm. Nếu không phải vì Chu Thương là người duy nhất thích hợp, nếu không phải vì Gia Cát Khôi vỗ bộ ngực đảm bảo, thật sự Đồng Phi không dám xai đến chiêu hiểm này.

“Phi công tử, người nói Diển Vi có thể cứu được Gia Cát Thương không? Bây giờ hán chính là người của nhà Gia Cát a!”

Đồng Phi nhìn lướt qua những tên Hoàng Cân lực sĩ phía xa, “Nếu tình báo của Hán Du tiên sinh lần này là đúng, số lượng quân sĩ cùng Trương Trương Bát ở lại doanh trại sẽ không vượt quá hai trăm người. Lấy một trăm binh sĩ Đan Dương lại cùng với Diển Vi và cự ma sĩ, chắc đủ.”

“Phi công tử, Diển Vi Diển Quân Minh quả thật là một mãnh tướng!”

Gia Cát Khôi nói nhỏ ra vẻ rất hâm mộ, “Không bằng người đem hán tặng cho ta đi , muốn điều kiện gì chỉ cần mở miệng ra là được.”

Đồng Phi hung hãn trợn mắt nhìn Gia Cát Khôi, “Quân công tiên sinh, Quân Minh là một chi hổ tướng làm sao có thể đem làm hàng hóa mua bán? Hơn nữa, hán như là huynh trưởng của Phi mỗ, gắn liền như tay với chân . Nếu hán nguyện ý đi cùng người, Phi tuyệt không ngăn trở..... Cuộc trao đổi này không nên nhắc lại. Hơn nữa, người vừa gạt ta được Chu Thương, còn chưa thỏa mãn sao?”

Gia Cát Khôi có chút phẫn nộ, “Khôi mỗ nói lỡ !”

Lúc này, Đào Bình Hán đã tới gần miệng cốc, nhìn thấy bóng người lấp ló trong cốc nhất thời mừng rỡ.

Bọn này đã nhiều lần náo loạn , lại làm ặt mũi ân sư mất hết. Cuối cùng bây giờ đã bắt được, tuyệt không thể buông tha.

Gã Chu Thương kia cũng đã lập công lớn, có thể bẩm báo ân sư cấp cho hắn đảm nhiệm chức đầu mục.

Đào Bình Hán cầm đao trong tay quát một tiếng chói tai: “Theo ta tiến vào, bất luận sống chết, một tên giặc cỏ thưởng trăm tiền.”

Những người nghe được lời nói đó thì phi thường dũng mãnh.

Trước khi xuất phát, Trương Trọng Bát đã nhắc qua với Đào Bình Hán tuyệt đối không thể chủ quan, khi nhìn thấy địch nhân, phải đồng loạt xông lên.

Hơn hai ngàn tên Hoàng Cân lực sĩ hò hét ầm ĩ hướng sơn cốc phong tới, Đào Bình Hán đi giữa đội ngũ, sau khi xông vào trong sơn cốc, trong lòng hắn sinh chút dự liệu bất hảo. Dũng mãnh tiến vào cốc, một tên Hoàng Cân lực sĩ giơ đao chém đứt một cái đầu lâu. Không có máu, không có tiếng động, Đào Bình Hán lập tức phát hiện bên trong sơn cốc toàn là người cỏ.

Hồng rồi, bị lừa!

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu Đào Bình Hán, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng nổ vang lên.

Hai bên vách đá của sơn khẩu rơi xuống vô số cự thạch. Tại sơn khẩu Hoàng Cân lực sĩ trốn không kịp, gần trăm người bị đá đè nát. Miệng cốc bị cự thạch lấp kín. Theo sát phía sau trên vách núi truyền đến một trận hò hét.

Vô số ánh lửa từ trên trời rơi xuống khắp mặt đất trong sơn cốc, cỏ khô phút chốc đã cháy bùng lên.

Những cây đuốc còn chưa rơi xuống đất, người trên vách núi đã ôm cành cây cùng cỏ khô vứt xuống. Lửa cháy cực kỳ dữ dội, trên vách núi xuất hiện tầng tầng hỏa diễm do cỏ khô bốc lên.

Gần hai ngàn tên Hoàng Cân lực sĩ bị vây giữa biển lửa không ngừng kêu khóc. Tiếng kêu thật thảm thiết.

Đào Bình Hán lớn tiếng la hét, cũng không thể nào ổn định lại quân tâm. Thấy lửa cháy càng lúc càng lớn, Đào Bình Hán biết bây giờ hắn xong rồi. Không chỉ có hắn, phía bên ngoài cũng chỉ sợ Trương Trọng Bát cũng gặp nguy hiểm.

“Lao ra đi, lao ra đi!”

Đào Bình Hán lớn tiếng gầm rú, nhảy xuống ngựa, hướng miệng cốc chạy nhanh.

Những tên Hoàng Cân lực sĩ tụ tập ngoài cốc cũng tỏ ra cực kỳ luống cuống. Tại thời điểm đó, một tiếng quát vang lên. Theo sau là hai đội nhân mã lao ra. Số lượng cũng không nhiều chỉ khoảng năm mươi mỗi bên. Dẫn đầu là một viên Đại tướng, ngựa bọc kín, tay cầm thương, là ngọn thương tử thần.

Hoàn toàn thất thủ, Hoàng Cân lực sĩ cuống quýt chạy trốn. Tên Đại tướng kia vẫn mang người đuổi theo phía sau, theo hướng ngoài núi.

Những người này đi rồi, từ hai bên vách núi lại xuống dưới một đám người.

Dàn trận tại miệng cốc.

Một vài Hoàng Cân lực sĩ leo qua được những cự thạch, thì nghênh tiếp họ chính là một trận vũ tiễn. Đào Bình Hán khi lên được trên đỉnh của một tảng cự thạch hai tay máu tươi đã đầm đìa. Một mũi tên bắn lên đã bay tới ngay giữa mặt của hắn.

Đáng thương thay đường đường là một trong bát đại tôn sư, Đào Bình Hán đến ngay cả bóng dáng địch nhân còn chưa thấy thì đã chôn thân tại Bàn Long cốc.

Đồng Phi híп ánh mắt lại, ánh lửa chiếu vào mặt của hắn, khiến gương mặt xấu xí kia càng tăng thêm vài phần sát khí.

Rất tốt!

Nói vậy bên kia Diển Vi cũng có thể đắc thủ.

Quay đầu ngựa, hắn đối diện Gia Cát Khôi chấp tay cười nói: “Quân công tiên sinh, lần tiêu diệt thái bình đạo tặc này, công của ngài thật không nhỏ.”

“Nào dám, nào dám. Vẫn là do Phi công tử bày mưu tính kế.”

Hai người tang bốc nhau trong sơn cốc cũng truyền ra những tiếng kêu thảm thiết. Thế lửa hung mãnh, các tảng đá trong sơn cốc cũng bị đốt đến đỏ bùng. Không người nào có thể đi ra Một mùi xú khí từ sơn cốc bốc ra khiến người ta có cảm giác buồn nôn.

Lửa cháy càng lúc càng lớn, dần dần có hướng lan ra ngoài sơn cốc.

Đồng Phi chau mày, nhẹ giọng nói:“Quân cống tiên sinh, hay là chúng ta triệt quân đi.”

“Khuê cũng có ý này!”

“Thu binh!”

Đồng Phi lập tức ra lệnh, một trăm Đan Dương binh sĩ lập tức thu hồi cung tiễn, chầm rãi theo đám người Đồng Phi rút ra ngoài.

Gió núi thổi qua, ngọn lửa bên trong Bàn Long cốc bốc cao, theo hướng gió lắc lư.Đốm lửa bắn loạn tung tóe, đã châm lửa chung quanh khiến lửa càng ngày càng lan rộng.

Sau khi đám người Đồng Phi rời khỏi núi, hơn nửa tòa núi đã bị hỏa diễm thôn phệ. Khói bốc lên ngàn ngút, tới tận trời.....

Đồng Phi thở phào một hơi, lẩm bẫm:“Đã xong rồi sao!”

“Cái gì, A Sữu ở chỗ đó hấp dẫn sự chú ý của Thái Bình đạo tặc?”

Hai mắt Đồng Trác trợn lên, tròn mắt cũng muốn rớt ra ngoài, thần thái đến nửa ngày không nói ra lời nào.

Mà ngay cả con người hay nói như Lý Nho cũng choáng váng!

Thái có chút kính nể nói:“Hà Đông đại nhân, hành động của cậu con trai này, cho thấy Đồng thị thật sự trung liệt, khi về Lạc Dương ta nhất định sẽ bẩm báo với Hoàng thượng. Hà Đông đại nhân, không biết khi nào chúng ta mới có thể khởi hành đi Lạc Dương?”

Đồng Trác trầm mặc hồi lâu,“Sáng sớm mai sẽ bắt đầu khởi hành!”

Dứt lời, thân hình to lớn lão đứng lên,“ Những người mới tới cùng Bá Dê tiên sinh đi đường có lẽ đã mệt mỏi, xin hãy nghỉ ngơi tự nhiên, đưa Bá Dê tiên sinh đi nghỉ ngơi.”

Nói thật ra, cử chỉ này của Đồng Trác có chút vô lễ.

Nhưng động thái của hần lý giải cho tâm tình của hần.....

Thái độ làm người cha mẹ , mặc cho tình huống của Đồng Trác như thế nào, đứa con độc nhất cũng vì người khác mà rơi vào nguy hiểm, đến nay sinh tử không rõ. Chỉ sợ bất cứ ai tâm tình cũng cực kỳ tồi tệ, ngay đến cả Thái Ung cũng cảm thấy có chút áy náy.

“Hà Đông đại nhân, xin hãy không cần trách cứ bọn Đồng Thiết. Phi công tử đối với bọn họ cực kỳ tin cậy, nếu sau khi trở về không thấy bọn họ, nhất định sẽ rất khó chịu. Phi công tử là cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ bình an trở về. Hà Đông đại nhân đừng quá nóng lòng .”

Đồng Trác cười gượng một tiếng,“Làm phiền tiên sinh lo lắng!”

Thái Ung vừa ly khai, Đồng Trác đã tung chân đạp trường án lật nhào, thấp giọng rít gào nói:“Ta có thể nào không nóng lòng? Ta có thể nào không nóng lòng? A Sữu là con trai ta, không phải của tên kia, khuyên ta nên bình tĩnh, con mẹ nó, ta có thể an tĩnh sao?”

“Nhạc phụ đại nhân.....”

Lý Nho thật sự không biết nên khuyên như thế nào đành đứng bên cạnh cười khò.

Một người là nhạc phụ của hắn; Một người là đại nho đương thời, cũng là người hắn tôn kính nhất. Không có biện pháp mở miệng, hiện giờ biện pháp thỏa đáng nhất chính là giả câm điếc. Trong lòng Lý Nho lại kêu khổ, hiện giờ hắn có thể giả câm điếc, nhưng về nhà thì thế nào? Đồng Viện kia..... lão thiên ơi, mạng của ta thật sự rất khổ !

Ý niệm trong đầu còn chưa kịp lắng xuống, chợt nghe bên ngoài cửa có người quát to.

“Phụ thân, phụ thân..... Người phải cứu A Sửu, phải cứu A Sửu a!”

Đồng viện được người đưa vào phòng khách, theo sát sau Đồng phu nhân cùng vào . Các nàng nghe nói là Đồng Thiết đã quay lại, cho nên muốn hỏi thăm một ít tin tức của Đồng Phi. Nhưng thế nào lại nhận được một tin tức như vậy, vội vàng chạy đến đây.

Tâm trạng Đồng Trác sau khi phiền muộn, nghe được lời này giận tím mặt:“Cứu, ta phải cứu như thế nào? Tên tiểu tử ngốc kia muốn làm anh hùng, hắn hiện tại đi đâu ta cũng không biết, làm thế nào ta có thể cứu hắn?”

Dứt lời, hắn vỗ cái trán, hơi thở có phần dồn dập.

“Văn Chính, lập tức phái người tìm hiểu tin tức của A Sửu. Còn nữa, bảo Từ Vinh hãy lập tức sẵn sàng, một khi có tin tức của A Sửu sẽ lập tức xuất ứng..... A Sửu nếu có chuyện gì không hay xảy ra, ta sẽ giết chết Trương Giác!”

Khuôn mặt Đồng Trác hiện vẻ dữ tợn lớn tiếng la hét.

nhất thời, mọi người cao thấp trong Đồng phủ bắt đầu hành động, tạo thành một mảnh hỗn loạn.

Đồng Trác cười khổ một tiếng: A Sửu, ngàn vạn lần người đừng xảy ra chuyện gì, người còn muốn báo thù cho tỷ tỷ..... Vạn nhất có cái gì không hay xảy ra, nãi nãi của người có thể sẽ lột da ta. Xú tiểu tử, anh hùng cái rắm? Người nhất định phải còn sống.

97. Chương 97: Phi Yến Đi Về Nam

Quang Hoà tam niên, tháng mười hai, tuyết rơi cực kỳ lớn.

Tuổi có chút lớn, Trữ Yến đốt ngọn đèn dầu tùng, làm cho trong phòng có thêm chút ánh sáng. Tuy rằng đã phân phát than củi nhưng Trữ yến không muốn sử dụng, hắn rất tin tưởng, hoàn cảnh càng khổ cực, cuộc sống gian khổ phải luôn giữ như thế, nếu quá an nhàn thì sẽ làm người ta không có ý chí tiến thủ, mà hắn là một người có ý chí tiến thủ mãnh liệt. Hoặc có thể nói là dã tâm? Trữ yến cũng không thể nói rõ, nhưng hắn vẫn giữ nguyên thói quen cuộc sống mộc mạc.

Lại nói tiếp, hắn sinh ra trong một gia đình có gia cảnh tương đối tốt, phụ thân hắn là một thân hào ở nông thôn, nhưng ở Thường Sơn ba năm đại hạn, triều đình phái quan viên đến chẳng những không quan tâm đến dân chúng hơn nữa lại còn cướp đoạt của dân chúng, phụ thân hắn vì chống lại cho nên bị quan phủ lôi ra nha môn đánh cho tới chết. Từ đó về sau, Trữ Yến yếm nhà tan cửa nát, lưu lạc trong chốn giang hồ. Cũng may hắn từ nhỏ học qua binh thư, hơn nữa cũng có bản lĩnh về thương pháp, hơn nữa cuộc sống lưu lạc giang hồ ba năm cũng đã vơi bớt đi, gã quan viên năm đó hại gia đình hắn đã bị giết chết, là một phạm nhân bị triều đình truy nã ba năm, cho nên ba năm trước đây Trữ Yến đầu phục Trương Giác, hơn nữa dựa vào bản lĩnh của mình, cho nên rất được Trương Giác ưu ái.

Phụ thân hắn năm kia chết cũng rơi vào mùa đại tuyết. Trữ Yến cầm một thanh Hổ đầu kim thương sai bước ra khỏi phòng. Đứng ở trong sân, tâm tình của hắn phá lệ tối tăm, hắn vũ lộng trường thương, đầu thương xuất hiện từng đạo hàn quang, đầu thương run lên liền xuất hiện bảy tám đoá hoa thương, đại thương giống như giao long rời bến, cao thấp tung bay, Trữ Yến giống như nhìn thấy gã quan viên hại chết cha mình trước mặt, trong lồng ngực của hắn nổi giận, liên thanh hét lớn, thương mang tiếng gió, mang theo một trời mưa tuyết.

“ Tốt, Thương pháp rất tốt!”

Đang lúc Trữ Yến đang hứng khởi thì bên cạnh đột nhiên có người cao giọng trầm trầm khen ngợi, hơn nữa lại vỗ tay cười to. Đại thương ra một chiêu đại mãnh xoay người, Trữ Yến lùi bước thủ thế, quay đầu nhìn lại thì thấy một trung niên nam tử khoanh tay đứng đó nhìn hắn mỉm cười cười.

“ Nghĩa phụ, ngài trở lại lúc nào?”

Trữ Yến chứng kiến người nọ thì phi thường cao hứng, trung niên nhân này chính là Đại soái phương bắc của Thái bình đạo, Trương Ngư Giác xuất thân hàn môn, lại luyện được một thân võ nghệ, binh pháp lại xuất chúng, rất được Trương Giác tín nhiệm, ngoài trừ ba huynh đệ Trương Giác trong thái bình đạo thì hẳn là một trong hai người có thể tự lập một nhánh quân, cùng nổi danh với Trương Mạn Thành ở Nhữ nam.

Lúc trước Trữ Yến đầu nhập vào Thái bình đạo, Trương Ngư Giác sau khi chứng kiến liền thu hắn làm nghĩa tử, cực kỳ tín nhiệm. Mà Trữ Yến cũng không thua kém, chứng minh được Trương Ngư Giác rất có ánh mắt. Hiện giờ hẳn là thông lĩnh thân quân của Trương Ngư Giác, ngay cả ba huynh đệ Trương Giác cũng đã nghe nói đến tên hắn. Trữ Yến rất cảm kích Trương Ngư Giác, không có ân tình của Trương Ngư Giác thì cũng sẽ không hẳn Trữ Yến hôm nay. Cho nên khi chứng kiến Trương Ngư Giác thì hắn vạn phần cao hứng, tâm trạng cũng đã bị xua tan đi không ít. Hắn cảm lấy thương đi về phía Trương Ngư Giác vái chào.

Trương Ngư Giác đỡ Trữ Yến nói: “ Chiêu thức khoá hầu thương của Phi Yến càng ngày càng tinh vi, vi phụ thật sự vui vẻ.”

“ Còn không phải nghĩa phụ dạy có cách sao!”

Trương Ngư Giác cười ha ha, xua tay bảo người hầu cần lui ra, cầm tay Trữ Yến lôi vào phòng, may đột nhiên vừa nhú, sau đó có chút không vui nói: “ Bọn người hầu sao lại như vậy? Vì cái gì không đốt than ở trong phòng?”

Trữ Yến vội vàng nói: “ Nghĩa phụ, đây là chủ ý của Yến. Yến nhớ rõ khi còn bé thì nghe phụ thân đọc sách, trong đó có một đoạn nội dung như thế này : Thiên tương hàng đại nhâm vu tư nhân, tất tiên khổ kì tâm chí, lao kì cân cốt, ngạ kì thể phu(1). Con cảm thấy lời này không sai, nếu người muốn thành đại sự thì phải bảo trì sự tỉnh táo, ham hưởng thụ thì sẽ mất đi ý chí chiến đấu.”

Trương Ngư Giác liên tục gật đầu, “ Con ta nói không sai.”

“ Bọn họ có tặng than lửa, nhưng bởi vì con không muốn sử dụng, bắt quá nghĩa phụ đã đến đây thì con lập tức sai người đưa tới.”

Chỉ trong chốc lát thì có người hầu đã đưa chậu than tới phòng của Trữ Yến, nhưng không khí trong phòng có chút khẩn trương.

Trữ yến hỏi: “ Phụ thân, đại hiền lương sư đem qua tìm ngài, đến tột cùng có chuyện gì xảy ra?”

Thần sắc Trương Ngư Giác tối sầm lại, thở dài nói: “ Chuyện tình bị người tập kích, người đã nghe nói chưa?”

Trữ Yến gật đầu, “ Nghe người ta nói qua một chút.”

“ Vậy người có cách nhìn như thế nào?”

“ Cách nhìn?”

“ Hôm nay phụ tử chúng ta nói chuyện phiếm, người có chuyện cứ việc nói, không cần có cái gì băn khoăn, trời biết, đất biết, chỉ mình ta và người biết.”

Trữ Yến suy nghĩ một lát, “ Nguyên nhân xảy ra sự tình con cũng không quá rõ ràng, con có mơ hồ nghe người ta nhắc tới, hình như là Lý Đại Mục chiếm đoạt tài vật của người khác, hơn nữa còn giết một nhà người ta, kết quả là bạn tốt của đối phương đứng ra báo thù, liền giết chết cháu Lý Đại Mục....Theo con nghĩ thì việc này từ đầu là do chúng ta không đúng, không nói đến chuyện cướp đoạt tài vật, nhưng lại khơi nên sự phẫn nộ của dân chúng, hơn nữa lại dễ dàng bại lộ mọi chi tiết của chúng ta, Vấn đề trọng yếu nhất

chính là Lý Đại Mục không nên vì thù riêng mà triệu tập binh lính từ các châu huyện, con lo lắng cứ như vậy thì chúng ta sẽ bại lộ hoàn toàn thực lực, sau đó sẽ khiến cho triều đình chú ý.”

“ Như thế không sao.” Trương Ngưu Giác suy nghĩ nói, “ Có Phong Tư cùng với Từ Phụng ở giữa điều giải thì chắc chắn triều đình không có động tĩnh quá lớn, đẳng hoạn quan cầm chỗ tốt của chúng ta nhiều như vậy, nếu có chút sự ấy mà làm không được thì cần gì phải nuôi bọn chúng?”

Trử Yển gật đầu, “ Đây chính là việc thứ nhất.”

“ Vậy thứ hai đâu?”

“ Từ khi đạo tràng của Lộ Quốc bị tập kích thì con vẫn chú ý đến việc này, con cảm thấy được trong đó có huyền cơ....Những người đó tựa hồ là cố ý làm như vậy, muốn làm cho chúng ta chú ý đến bọn họ, nhưng vì cái gì mà cần làm chúng ta lưu ý? Con cảm thấy được phương diện này không chỉ đơn giản là báo thù mà là cố ý hấp dẫn sự chú ý của chúng ta, nhưng con không nghĩ ra đối phương đang che dấu điều gì?”

Trương Ngưu Giác tán thưởng gật đầu, “ Con ta quả nhiên là trí tuệ, không uổng công vi phụ trước mặt đại hiền lương sư đề cử một phen.”

“ Đề cử? Đề cử cái gì?” Trử Yển nghi hoặc hỏi.

Trương Ngưu Giác cũng không vội trả lời, chỉ trầm ngâm một lát, sau đó nói: “ Chuyện này đợi lát nữa sẽ nói cho con, vi phụ hỏi con, còn có thứ ba hay không?”

“ Về vấn đề thứ ba, con xem hành động của đối phương thì chắc chắn là những người đó đã được trải qua huấn luyện, thực sự không phải giống như Lý Đại Mục đã nói, đám người đó chỉ là người sơn dã, càng không phải là một đám giặc cỏ.... Con lo lắng Trương Trọng Bát là hạng người lỗ mãng, chỉ sợ không phải đối thủ của đối phương, con cẩn thận đọc qua báo cáo thì phát hiện đối phương chẳng những dũng mãnh, hơn nữa lại có mưu trí, chỉ sợ....”

Lời của Trử Yển còn chưa nói hết thì đã nghe Trương Ngưu Giác thở dài một hơi.

“ Con ta quan sát quả nhiên là cẩn thận, tình huống như vậy mà ta cũng không lưu ý, còn nghĩ rằng chỉ là một chi giặc cỏ làm loạn, nhưng không nghĩ tới...”

“ Nghĩa phụ, rốt cục đã có chuyện gì xảy ra?” Trử Yển có loại dự cảm không tốt, hướng về Trương Ngưu Giác hỏi.

“ Đại hiền lương sư gọi ta đến là nói cho ta hai chuyện. Thứ nhất là tháng trước ở Đông Quận, bản danh sách đã bị người ta đánh cắp.”

“ Đó là cái gì?”

“ Một phần danh sách...Có người trộm đi một phần danh sách, phía trên còn ghi những người đã nguyện trung thành với chúng ta, tất cả đều là quan viên triều đình cùng với thể tộc.”

Trử Yển nghe được hoảng sợ hỏi, “ Việc này là thật sao?”

“ Còn chuyện thứ hai. Ba ngày trước Trương Trọng Bát cùng với Đào Bình Hán dẫn ba nghìn hoàng cân lực sĩ truy kích đối phương, nhưng lại không cẩn thận lại bị phục kích ở Quảng Lăng. Những người đó quả thật cũng ác độc, một thanh lửa đã hoả thiêu ba nghìn hoàng cân lực sĩ, Trương Trọng Bát cùng với Đào Bình Hán chết trận, hiện giờ tin tức còn chưa lan truyền, nhưng các tín đồ ở Từ Châu thì quả thật nhân tâm đã lung lay.”

Khuôn mặt Trử Yển trắng bệch, “ Nghĩa phụ, việc này chắc chắn không phải giặc cỏ gây nên, chỉ sợ là triều đình đang muốn theo dõi chúng ta, việc cấp bách bây giờ chính là tìm kiếm nơi hạ lạc của bản danh sách, nếu danh sách đi vào Lạc Dương thì chỉ sợ các thể lực bao nhiêu năm qua chúng ta vất vả kinh doanh chỉ sợ sẽ tan thành mây khói....” Nói được một nửa, Trử Yển đột nhiên không nói. Hắn giống như hiểu được cái gì, đứng dậy muốn nói chuyện thì đã bị Trương Ngưu Giác ngăn lại.

“ Phi Yển, chuyện về danh sách thì để cho Đại hiền lương sư đích thân xử lý, chỗ danh sách rơi xuống còn chưa xác định, chỉ biết tên gã đã trộm đi danh sách, mà người đó hiện giờ đang theo cùng với đám người đó chạy trốn. Sau khi hoả thiêu Quảng Lăng thì tung tích của những người đó đột nhiên không rõ, Chúng

ta sắp khởi sự, các nơi binh mã cùng với lương thảo đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng các tín đồ hiện tại đã có sự dao động, nếu không lập tức có thể giết đám người đó thì danh vọng của đại hiền lương sư quả thật bị đả kích rất lớn.”

Trử Yến rất muốn nói: Gã kia có thể đã được đưa tới lạc Dương, nhưng hắn vẫn nhịn được, bởi vì hắn biết, thái bình đạo có được thanh thế như hôm nay thì đó cũng chính là nhờ vào danh vọng của Trương Giác.

Trương Ngưu Giác nói: “Vi phụ đã sai người đi trông giữ những yếu đạo*(những con đường quan trọng) của Nghiêm, Thanh, Duyệt tam châu, về chuyện danh sách người ko cần lo lắng, chỉ cần danh sách xuất hiện thì Phong Tư cùng với Từ Phụng hai người tự nhiên sẽ có kế sách đối phó. Thúc phụ của ngươi là Trương Mạn Thành hiện tại đang toàn lực xử lý quân vụ phía nam, mà vùng Nam Dương của Nhữ nam có mấy chuyện rườm rà, một thời gian ngắn chỉ sợ hắn không thể xuất thủ, cho nên vi phụ đã hướng đại hiền lương sư tiến cử người phụ trách.”

Trử Yến thầm nghĩ cảm thấy bản danh sách tựa hồ cũng là chuyện có thể giải quyết, nhưng trong lòng còn có chút lo lắng, hắn vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

“Phi Yến?”

Trử Yến đột nhiên bình tĩnh, đứng dậy chấp tay nói: “Phụ thân, việc con làm cũng không có gì khó, nhưng con chỉ muốn biết, Từ, Dương, Kinh đều có thể phối hợp? nếu là như thế thì con sắp xếp tìm đám người ấy đem giết!”

“Đại hiền lương sư đã hạ lệnh, các đàn tràng phía nam người có thể tùy ý điều khiển, ngoại trừ quân vụ không thể can thiệp thì tất cả các đàn tràng đều phải nghe mệnh lệnh của người, đây là Thiên Công Lệnh mà Đại hiền lương sư cấp cho người, có lệnh bài này thì mọi người đều nghe theo sự điều khiển của người.”

Trử Yến trình trọng tiếp nhận kim bài trong tay Trương Ngưu Giác, cẩn thận bỏ vào trong lòng.

“Nghĩa phụ yên tâm, con chắc chắn sẽ lấy thủ cấp tên kia về phục mệnh.”

Trương Ngưu Giác mỉm cười, đứng dậy vỗ bả vai Trử Yến nói: “Ta tất nhiên là tin tưởng người sẽ làm được, vi phụ ở nhà chờ nghe tin tốt của người....Còn nữa, việc này phải nhanh chóng tiến hành, người tốt nhất là thu thập ngay đi, trời sáng thì lập tức dẫn người xuất phát.”

Trử Yến khom người đáp :” Vâng!”

.....

(1). Thiên tương hàng đại nhâm vụ tư nhân, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, ngã kỳ thể phu.: Thế nên hễ Trời định phó thác trách nhiệm lớn lao cho người nào, trước hết phải làm cho người ấy khổ não tâm chí, lao nhọc gân cốt, đói khát cầu bơ cầu bất..

Phụ chú:

Mạnh Tử đã từng nói rõ:

“Cổ Thiên tương giáng đại nhiệm ư thị nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, ngã kỳ thể phu, không pháp kỳ thân, hành phát loạn kỳ sở vi. Sở dĩ động tâm nhẫn tánh, tăng ích kỳ sở bất năng” : “Thế nên hễ Trời định phó thác trách nhiệm lớn lao cho người nào, trước hết phải làm cho người ấy khổ não tâm chí, lao nhọc gân cốt, đói khát cầu bơ cầu bất, nghèo nàn thiếu trước hụt sau, và làm rối loạn, điên đảo các việc làm của người ấy. Làm thế để mà phát động lương tâm của người, cho nhẫn kiên tánh tình của người, và gia tăng tài đức còn khiêm khuyết của người.”

98. Chương 98: Thương Hàn Bệnh Chứng

Đồng Phi đột nhiên rùng mình một cái, hắn cảm giác trong người cảm thấy có chút không thoải mái. Hắn quay đầu về phía sau nhìn, Hoàng Thiệu có vẻ bị bệnh ngồi trên lưng ngựa, bộ dạng hữu khí vô lực, giống

như tùy thời có thể rút xuống lưng ngựa.

Vu Mỹ dẫn Đan Dương binh đi theo ở phía sau, tất cả đều như bình thường, chỉ có Hoàng Thiệu nhìn qua rất yếu, tựa hồ giống như sinh bệnh.

Thời gian hoả thiêu Bàn long cốc đã trôi qua sáu ngày, từ lý luận mà nói thì mục đích của Đồng Phi trên cơ bản đã đạt được, những điểm này thì có thể nhìn ra được ở các đàn tràng ở Dương Châu, tín đồ rõ ràng đã giảm đi rất nhiều so với trước kia, cùng lúc thì chỗ này đã cách Quảng Lăng rất xa, uy vọng đám người Trương Giác dĩ nhiên không có cánh, uy vọng ở các châu của phương bắc tuy cao, nhưng còn phía này thì đã bị đám người Đồng Phi giết chóc cũng làm cho các tín đồ cảm thấy sợ hãi.

Thờ phụng quỷ thần là một chuyên trọng yếu, nhưng nếu mà vì chuyện này mà đánh mất cả mạng nhỏ thì quả thật là không chịu nổi. Hơn nữa Dương, Kinh các nơi không giống như phương bắc có tai hoạ, cho nên tình huống tự nhiên có bất đồng.

Theo đạo lý mà nói, tình huống chuyển biến tốt đẹp thì Đồng Phi phải cảm thấy được cao hứng, nhưng trên thực tế thì không phải như vậy, trong lòng hắn khi nào cũng có sự hoang mang.

Nguyên nhân? Không thể nói rõ! Nhưng hắn cảm thấy Thái bình đạo không thể dễ dàng nhận thua như vậy, bọn chúng có đầy đủ tiền vốn để tiếp tục đuổi giết hắn, nhưng từ sau khi qua Quảng Lăng thì không còn thấy có động tĩnh gì cả.

Trương Giác....Đồng Phi cũng không quá hiểu biết người này, bắt quả từ Hoàng Thiệu cùng Đường Chu nói qua thì Trương Giác không phải loại người dễ buông tay, bị một thanh hoả làm cho da mặt Trước Giác đều lột xuống, ăn thiệt thòi lớn như vậy, nếu là Đồng Phi thì cũng chỉ sợ hắn nuốt không trôi sự việc này. Cho nên Trương Giác nhất định có hậu chiêu.

Nhưng Trương Giác lại không có động tĩnh gì, quả thực làm cho Đồng Phi lo lắng. Mà tình huống trước mặt của Đồng Phi cũng có chút bất đồng, ba trăm binh sĩ Đan Dương cùng với Vu Mỹ gia nhập vào làm cho lực lượng của hắn tăng mạnh, nhưng điều đó cũng dẫn hắn từ chỗ tối đến chỗ sáng, đây giống như một cuộc trao đổi, Thái bình đạo lại chuyển về chỗ tối.

Theo ý của Đồng Phi thì hắn không muốn ba trăm binh lính Đan Dương đi theo hắn, sau khi sự kiện ở Quảng Lăng kết thúc, hắn từng nghĩ tới trả lại đan dương binh cho Trần Khuê, chỉ để lại Vu Mỹ là được. Gã gia hoả này vũ lực không tính là cao, chắc là ngang ngửa với Bùi Nguyên Thiệu, cũng may hắn rất nhanh nhẹn, hơn nữa có thể tìm hiểu tin tức, Đồng Phi không nhớ rõ Vu Mỹ có xuất hiện trong tam quốc hay không, bắt quả hắn cũng lười suy nghĩ.

Dọc theo đường đi hắn gặp qua người giỏi nhiều lắm, hơn nữa những người ấy là Đồng Phi trước kia rất tôn sùng họ, người mà hắn kính nể là Không Minh tiên sinh cũng đã gặp qua, hơn nữa bàn tay lại nhiều lần sờ mặt của Không Minh tiên sinh. Thoả mãn, Đồng Phi rất thoả mãn.

Bắt quả Gia Cát Khuê lại khuyên can Đồng Phi không nên đem Đan Dương binh trả lại cho Trần Khuê.

“Phi công tử, Hán Du có ý tốt, mà ngươi lại đang muốn giao hảo với Trần gia Từ Châu, nếu ngươi đem trả lại cho hắn thì tất sẽ làm cho Hán Du xấu hổ, thậm chí còn có thể cho là ngươi khinh thường hắn, tốt nhất hãy đem mọi người đi theo, nhiều người thì có thêm nhiều lực lượng, bên cạnh ngươi ngoại trừ Điển Vi thì chỉ còn lại 8 gã cự ma sĩ, nếu như thế thì chỉ sợ hơi ít người, mặc dù nói mục tiêu có lớn một chút, nhưng tóm lại vẫn có nhiều chỗ tốt, ngươi nói có phải không?”

Ngẫm lại Gia Cát Khuê nói cũng có lý, cho nên Đồng Phi không đem binh trả lại cho Trần Khuê, đoàn người lại tiếp tục khởi hành, vòng qua Lịch Dương thành, sau đó đi qua Đan dương thành, đêm tối chạy tới Giang Hạ, dựa theo kế hoạch của Đồng Phi thì hiện tại hắn đã hoàn thành nhiệm vụ, đây chính là thời điểm rất tốt để về nhà, nếu qua sông thì có thể đưa Gia Cát Khuê về nhà và hắn có thể trực tiếp chọn tuyến đường Nam Dương, sau đó từ Toánh Xuyên đi Hà Đông. Chắc là đám người Thái Ung hắn đã đến Hà Đông, nói không chừng đã cùng phụ thân đi tới Lạc Dương.

Nhưng không nghĩ tới, thời điểm sắp đến Lư Giang thì xảy ra một việc nghiêm trọng, Hoàng Thiệu bị bệnh, bệnh rất nghiêm trọng, kỳ thực từ khi rời khỏi Quảng Lăng thì Hoàng Thiệu đã có chút không thoải mái, lúc đầu còn nghĩ rằng chỉ là bệnh nhẹ, Đồng Phi cũng không quá mức lưu ý, nhưng sau này bệnh tình càng

ngày càng nghiêm trọng, ngay cả ngựa đều không cưỡi được, Gia Cát Khuê có chút tinh thông y thuật, sau khi kiểm tra thì nói là bị chứng lạnh người, sau khi ở Lữ Giang tìm lang trung khám bệnh thì mới biết Hoàng Thiệu bị bệnh rất nghiêm trọng, đó chính là chứng Thương hàn. Nguyên nhân bệnh thương hàn có rất nhiều triệu chứng, bị nóng, bị lạnh, ôn dịch, thậm chí tâm thần không yên.

Nhiều nguyên nhân như vậy cho nên mới bị phát bệnh thương hàn, sau khi lang trung kiểm tra xong, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Xin thứ cho ý thuật tại hạ nông cạn, không thể nhìn ra nguyên nhân gì tạo thành bệnh thương hàn, bất quá ta có thể đề cử một người, nói không chừng hần sẽ có biện pháp.

Đồng Phi vội vàng hỏi: “Xin chỉ giáo!”

“Đi Trường Sa.” Lang trung nói: “Trường Sa có một vị danh y, hơn nữa người này xuất thân liêm chính, hiện tại đang đảm nhiệm Thái Thú Trường Sa, người này y thuật tinh, hơn nữa rất có tâm đắc về chữa bệnh thương hàn, nói không chừng có thể chữa khỏi cho quý thuộc hạ.”

Thái Thú? Danh y? Có hai ngàn thạch bổng lộc. Thái Thú cứ nhiên là một danh y sao? Đồng Phi không khỏi ngạc nhiên, quay đầu hướng về phía Gia Cát Khuê nhìn lại, Gia Cát Khuê suy nghĩ một lát, đột nhiên vỗ tay một cái, “Người nói chính là Trương Cơ?”

“Đúng là Trương Trường Sa!”

“Đúng, đúng, nếu hần có thể xuất thủ thì chắc sẽ không thành vấn đề.”

Đồng Phi kỳ quái hỏi: “Quân Công tiên sinh, vị này ở Trường Sa rất có danh sao?”

“Ha hã, quả thật có chút danh tiếng, ta đã nghe nói đến vị Trương Cơ này, hần tự là Trọng Cảnh, xuất thân rất tốt, nhưng vì thừa nhò ham mê y thuật cho nên thường xuyên bị người nhạo báng, nhưng hần cũng không để ý, một lòng nghiên cứu y thuật, sau đó thì làm Thái Thú Trường Sa, lại thêm y thuật tinh, cho nên danh khí cũng không nhỏ....Bất quá từ nơi này đến Trường Sa là một đoạn hành trình dài, không biết Hoàng tiên sinh có chịu đựng nổi không?”

Hoàng Thiệu đang mơ màng màng mở to mắt, hữu khí vô lực nói: “Chủ công, ngài không cần quản ta, Thiệu chỉ cố gắng tĩnh dưỡng thì sẽ nhanh bình phục, tự nhiên sẽ hội hợp với chủ công ở Hà Đông, không nên chậm trễ thời gian, nơi này quả thực là không an toàn.”

Đồng Phi trừng mắt nói: “Hoàng Thiệu, người nói cái gì vậy? ta đã từng nói qua, tuyệt không bỏ rơi thủ hạ, người đã theo ta, ta tất nhiên là có trách nhiệm bảo vệ tính mệnh của người.... Cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, trời sáng ta sẽ mang người đi Trường Sa tìm Trương Cơ.”

Sau khi để cho Đường Chu lưu lại chiếu cố Hoàng Thiệu, cùng với tiền lang trung thì Đồng Phi ngồi tại phòng khách trầm tư.

Diễn Vi không nói một tiếng ngồi ở bên cạnh, hần lấy ra một tấm vải bố lau đôi đại kích, đôi đại kích kia đã uống vô số máu tươi, Nguyên Nha kích*(Hình trăng bên cạnh mũi kích) mơ hồ tỏa ra hồng quang, tản mát ra một cỗ huyết tinh nhàn nhạt.

Gia Cát Khuê đi vào, ngồi đối diện với Đồng Phi.

“Phi công tử, người thật sự muốn dẫn Hoàng tiên sinh đi Trường Sa sao?”

Đồng Phi gật đầu, nghiêm mặt nói: “Hoàng Thiệu xuất thân bản hàn, tuy có tài hoa nhưng không có sở dụng, thậm chí đã đầu nhập vào đạo tặc, người như thế trong mắt mọi người tuy không tính là cái gì, nhưng đối với Phi mà nói, nhìn thấy hần như nhìn thấy chính mình, ta mặc dù xuất thân bỉ phu, nhưng cũng không phải giống nhau đều bị người ta xem thường sao? Ha Hã, ngài đừng trách ta nói thẳng.”

Gia Cát Khuê thực không có tức giận, nhưng vẻ mặt lại đang suy nghĩ vấn đề gì.

Đồng Phi nói tiếp: “Phi may mắn có được Bá Dê tiên sinh ưu ái; Thiệu bất hạnh, nhưng hần còn biết làm đường mà quay lại, đầu nhập vào môn hạ của ta, một đường khổ cực, nhưng hần đối với ta rất trung thành và tận tâm, lại toàn tâm toàn ý bày mưu tính kế cho ta, nếu ta từ bỏ hần thì chẳng phải làm những người theo ta tâm hàn hay sao? Diễn đại ca, người nói người có thể thất vọng hay không?”

Diễn Vi ngẩng đầu, khuôn mặt xấu xí nở nụ cười cộc lốc nói, “Sẽ!”

“ Người xem, ngay cả Điển đại ca là người thanh thật cũng nói như vậy.... Quân Công tiên sinh, Phi không có chí lớn, suốt đời có một nguyện vọng là bảo vệ Đồng thị một nhà chúng ta một đời chu toàn, tuy nói chí nhỏ nhưng cũng không dễ dàng, ta cần mỗi người theo ta sau này đều có cuộc sống vui vẻ, Quân Công tiên sinh, loại cảm giác này ngài có thể sẽ không biết được, nhưng đây đúng là suy nghĩ chân thật của ta, ngày đó Trần Nguyên Long sẽ nói ta thăng chức rất nhanh, kỳ thật đối với ta không sao cả, Đại trưởng phu kiến công lập nghiệp, nhưng nếu ngay cả người nhà đều bảo hộ không được thì còn nói gì đến chuyện kiến công lập nghiệp, thăng chức rất nhanh? Lời trong lòng như thế, kỳ thật ta cảm thấy rất cô độc.”

Gia Cát Khuê kinh ngạc nhìn Đồng Phi, thật lâu không nói nên lời. Lời này nếu để cho người khác nghe được thì chắc sẽ nhạo báng Đồng Phi không có chí lớn, nhưng Gia Cát Khuê cũng đã ở chung với Đồng Phi một đoạn thời gian, người này giết người như ma, rất khắc sâu ấn tượng đối với Gia Cát Khuê. Trong yếu hơn nữa chính là câu nói sau cùng, làm cho tâm của Gia Cát Khuê cực kỳ xúc động, những lời này giống như không nên có ở tuổi Đồng Phi nói ra, càng giống với một người đã trải qua thế sự xoay vần, là một lão nhân đã trải qua vô số sự tình mới nói được những lời như vậy.

Gia Cát Khuê nhẹ giọng nói: “ Phi công tử, ngài rốt cục là hạng người gì?”

Đồng Phi cầm một cây lao chà cho đến mức sáng như tuyết, cắm vào trong túi, sau đó cười nói: “ Là một gã bình thường Sứ quỷ mà thôi.”

“ Ha ha ha.....Đúng vậy, là một gã sứ quỷ bình thường!”

Gia Cát Khuê nghiêm mặt nói, “ Nếu Phi công tử đã quyết định như vậy thì Khuê cũng không nói nữa, muộn rồi, sớm nghỉ ngơi một chút đi thôi.”

Nói xong hắn đứng dậy muốn đi ra khỏi phòng, nhưng Đồng Phi đột nhiên mở miệng, “ Quân Công tiên sinh, ta sẽ cho Vu Mỹ hộ tống các người trở về, còn nữa, Đường Chu cũng sẽ đi theo....Sau khi người về nhà thì có thể cho bọn họ trực tiếp đi Hà Đông.”

Gia Cát Khuê quay người, chấp tay nói: “ Lòng cao thượng của Phi công tử, Khuê quả thực không nói hết lời cảm tạ.”

Gia Cát Khuê đi ra ngoài, Đồng Phi cho gọi Vu Mỹ cùng với Đường Chu vào nói chuyện một phen.

Bảo Điển Vi lấy bọc hành lý qua, từ bên trong lấy ra một quả ấn tín đưa cho Vu Mỹ.

“ Vu Mỹ, người cùng với Đường Chu sau khi đưa Gia Cát tiên sinh về nhà thì có thể trực tiếp cầm ấn tín này đi Hà Đông, chỗ này của ta có một phong thư, người chuyển giao cho cha ta, nếu cha ta không có thì giao cho tỷ phu của ta là Lý Nho hoặc mẫu thân của ta cũng được, ta tiến cử người làm Kỳ Đô Úy, ở trong quân Hà Đông hiệu lực, người nếu có cái gì không hài lòng thì có thể nói cho ta biết.”

Từ một gã bạch đinh, lập tức biến thành Kỳ Đô Úy.... Đối với Vu Mỹ mà nói thì quả thực giống như gà rừng biến thành phượng hoàng, sau một thời gian kích động không nói nên lời, tay thì cầm thư, tay thì cầm ấn, liên tiếp run rẩy.

“ Đường Chu, tâm tư của người linh hoạt, nhưng về vấn đề đọc sách cũng không nhiều lắm, luận về học vấn cùng với tu dưỡng thì người còn kém so với Hoàng Thiệu, nhưng luận về tâm nhân thì người hơn Hoàng Thiệu, sau khi hai người các người đầu nhập ta, ta luôn quan sát các người, ta rất muốn trọng dụng người, nhưng người bây giờ còn chưa đủ để ta trọng dụng...Sau khi hồi Hà Đông, ta sẽ an bài người làm thủ hạ của tỷ phu ta một thời gian. Ha hã, thủ đoạn của hắn người cũng đã được lĩnh giáo, chờ cho người học thành, ta còn có chuyện trọng yếu muốn giao cho người.”

Đã một lần gặp Lý Nho, nhưng lần đó chính là tù binh. Mà lúc này đây....Đường Chu chảy nước mắt nói: “ Chủ công, Chu chắc chắn sẽ dốc lòng tu học, tuyệt không có phụ niềm kỳ vọng của chủ công.”

“ Tốt lắm, tất cả đi chuẩn bị đi, ngày mai ta sẽ không nói lời từ biệt cùng với các người.”

Vu Mỹ cùng với Đường Chu lui ra, Đồng Phi đột nhiên nở nụ cười.

Điển Vi hỏi: Chủ công, ngài cười cái gì?”

“ Không có gì...Chỉ là suy nghĩ, gã Tiểu Lượng kia tương lai sẽ như thế nào? Thật hy vọng hắn nhanh lớn lên, ta có thể xem phong thái của hắn.”

Diễn Vi không hiểu chuyện này có gì buồn cười? Một gã tiểu ốc sên mà thôi, thật sự đáng giá được chủ công coi trọng như thế sao? Bất quá, chủ công cảm thấy buồn cười thì nhất định là buồn cười. Diễn Vi nhìn không được cũng nở nụ cười.

Ngày hôm sau Gia Cát Khuê dậy sớm những cũng không gặp được Đồng Phi. Hắn hỏi Chu Thương, không, phải gọi là Gia Cát Thương, thần sắc hắn có chút ảm đạm nói: “ Phi công tử sáng sớm đã dẫn người rời đi.”

Đúng vậy, chẳng những đi rồi, hơn nữa bốn mươi thất chiến mã kia cũng mang theo!

Vu Mỹ triệu tập nhân mã ở phía ngoài khách điểm trang nghiêm đứng chờ, Đường Chu đứng sau Vu Mỹ giống như một pho tượng, lặng yên không một tiếng động.

Gia Cát Khuê nhẹ giọng nói: “ Chu Thương, người hối hận phải không?”

Gia Cát Thương ngẩng đầu nghiêm mặt nói: “ Chủ nhân sao lại nói như vậy? Chu Thương đã chết, hiện giờ ta chính là Gia Cát Thương, Thương hiện tại đã quy thuận chủ nhân, tại sao lại hối hận? Nhưng chính tiểu nhân cảm thấy được, Phi công tử tuy rằng rất xấu, nhưng tấm lòng lại rất tốt.”

“ Đúng vậy, trên đời này không thể trông mặt mà bắt hình dong, Phi công tử đã dạy cho ta một bài học a!”

Cảm thán xong, Gia Cát Khuê hạ lệnh khởi hành, hắn một tay ôm ấu tử Gia Cát Lượng, một tay lôi kéo đứa con cả là Gia Cát Cẩn lên xe.

Gia Cát Cẩn hỏi: “ Phụ thân, Sứ thúc thúc đâu?”

“ Phi công tử đi làm đại sự.”

“ Chúng ta có thể cùng Sứ thúc thúc tái kiến không?”

“ Đương nhiên có thể.....Bất quá người phải đọc sách thật tốt, nếu không tương lai làm sao dám đi gặp Phi công tử?”

“ Con nhất định sẽ dụng công đọc sách!”

Gia Cát Cẩn dùng sức nắm tay, lớn tiếng đảm bảo. Đọc theo đường đi, hắn lúc đầu nhận biết Đồng Phi chính là rất sợ hãi, nhưng càng về sau thì càng cảm thấy thú vị, đặc biệt khi nghe nhóm Cự mã sĩ kể về chuyện cũ của Đồng Phi năm đó tung hoành Tây Bắc, làm cho Gia Cát Cẩn chuyển từ thú vị ra kính nể, gã xấu thúc thúc này tuy không lớn hơn hắn bao nhiêu tuổi, nhưng cũng đã có uy danh hiển hách. Đại trượng phu phải là người như vậy, Gia Cát Cẩn thầm hạ quyết tâm.

Xe ỷ sau khi chạy ra khỏi Lư Giang thì hướng về phía Giang Hạ xuất phát.

Cùng một ngày, ở cửa khẩu Giang Hạ cũng đi tới một đám người, cầm đầu là một thanh niên có tướng mạo uy vũ.

Người đồng hành hỏi; “ Tiểu cừ suất, chúng ta bây giờ đi chỗ nào?”

Thanh niên kia trầm ngâm một lát, sau đó vung tay nói: “ Nếu như là ta, tất nhiên sau khi sự tình ở Quảng Lăng kết thúc thì sẽ nhanh chóng rút khỏi, nếu Yến không đoán sai thì những người đó nhất định sẽ đi Lư Giang, sau đó chạy tới Giang Hạ, rồi Kinh Châu đi tới Nam Dương, về phần phương diện ở Nam Dương thì ta đã nhắc nhở Trương thúc thúc thay ta chú ý, chúng ta bây giờ đi tới Lư Giang, nói không chừng có thể gặp được đám người đó cũng nên.”

99. Chương 99: Ngũ Khê Man Nhân

Đồng Phi cũng không biết rằng, nhờ Hoàng Thiệu bị trận bệnh này mà miễn đi một trận ác chiến, thậm chí có thể nói là hoạ sát thân.

Hắn đang chạy đi, mang theo Hoàng Thiệu chạy nhanh về hướng Trường Sa, hơn bốn mươi thất chiến mã chạy trên quan đạo làm cho bụi tung mù mịt, một đường nhanh như điện chớp, tâm trạng nào có lo lắng đến chuyện khác.

Một người ba ngựa thay phiên nhau cưỡi. Có thể nói là một nắng hai sương để hình dung, ngựa không dừng vó hướng về phía Trường Sa chạy tới.

Hoàng Thiệu đã suy yếu đến mức một mình không thể cưỡi ngựa, Đồng Phi liền ôm hắn qua cưỡi chung ngựa với mình, đương nhiên loại chuyện này chưa đến mức phải làm phiền Tượng long, dù sao bên người ngựa cũng nhiều, hơn nữa dưới bụng còn có song đăng, cho nên cũng rất thoải mái.

Đồng Phi không biết hành động của hắn như vậy thì đã làm cho những cự mã sĩ may mắn còn sống sót vô cùng cảm động. Hoàng Thiệu vụng trộm nhiều lần lau nước mắt, âm thầm cảm thấy may mắn mình đã tìm được một người chủ công tốt, hắn thề sau khi hết bệnh thì nhất định vì Đồng Phi cúc cung tận tụy, cho dù đánh mất tính mạng cũng không tiếc. Có lẽ là cố ý, có lẽ là vô tình, nhưng dù sao như vậy làm cho lực ngưng tụ của Đồng Phi càng ngày càng mạnh.

Mà ngay cả Điển Vi là một con người rắn rỏi cũng không khỏi đỏ mắt, đối với người khác nói: “Chủ công quả thực là một người tốt.”

Lộ trình từ Lư Giang đến Trường Sa khoảng hai trăm dặm, nhưng đám người Đồng Phi chỉ dùng hai ngày thời gian thì chạy đến.

Thành Trường Sa nguy nga đứng vững, sau khi thời điểm Đồng Phi chứng kiến Tương Thủy thì hắn lại sinh ra một loại cảm thụ phảng phất giống như cách một thế hệ. Đúng vậy, chính là cách một thế hệ. Ở đời trước hắn chính là uống nước dòng sông Tương Thủy mà lớn lên, đứng ở bên cạnh con sông còn có thể nhìn thấy Vũ Lăng Sơn phía xa, Vũ Lăng Sơn a, chúng ta lại gặp mặt. (Vũ Lăng sơn chính là nơi đời trước Đồng Phi sống ở đó)

Tâm tình Đồng Phi không khỏi sinh ra sự cảm khái, nhìn dòng sông cuộn cuộn, nhịn không được lệ rơi đầy mặt.

Mọi người không rõ vì sao Đồng Phi đột nhiên thương cảm, mà giải thích của hắn lại càng làm ọi người cảm thấy kỳ quái, thậm chí mặc danh kỳ diệu.

“Nơi này, hồn ta từng đến nơi đây.”

Vì sao Hồn đến nơi đây? Đồng Phi cũng không có giải thích, sau khi dừng chân ở Tương Thủy trong chốc lát thì hắn đột ngột quay đầu ngựa, hướng về phía Trường Sa chạy nhanh tới, Điển Vi cùng với người khác cảm thấy có chút mặc danh kỳ diệu, sững sờ trong chốc lát, sau đó phóng ngựa theo sau.

Đời trước Đồng Phi chưa đến Trường Sa, chỉ nghe người ta nói qua, đây chính là một thành thị phi thường lớn, hơn nữa phi thường phồn hoa. Đương nhiên Trường Sa bây giờ hoàn toàn khác biệt với Trường Sa đời trước, nhưng Đồng Phi cũng có thể tưởng tượng, Trường Sa chính là một thành thị phồn hoa, nhưng khi vào thành Trường Sa thì Đồng Phi phát hiện sự khác biệt đối với suy nghĩ của hắn.

Ở trên đường phố rất vắng, trên mặt đất thậm chí còn có vết máu chưa được lau khô, đám quan quân hữu khí vô lực, rất nhiều người còn mang theo đại thương, tựa hồ giống như trước khi Đồng Phi đến thì nơi này đã trải qua một hồi đại chiến, cảnh sắc đập vào mắt quả thực tiêu điều, thấy cảnh tượng người đi đường vội vàng, sau khi chứng kiến đoàn người Đồng Phi thì cảm thấy sợ hãi.

Đồng Phi cảm thấy kỳ quái, ý bảo Điển Vi tiến đến hỏi đường. Nào biết khi Điển Vi ngăn lại một người qua đường, cái miệng rộng cười lên, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì chỉ thấy người đi đường kia thét

lên một tiếng chói tai, quay đầu hoảng sợ bỏ chạy, làm cho đầu óc Điển Vi choáng váng nửa ngày, một câu cũng không nói nên lời.

“ Chủ công, những người này làm sao vậy? Sao lại chạy!”

Hoàng Thiệu mở to mắt, hữu khí vô lực nói: “ Lão Điển a, ngươi cũng không xem ngươi có bộ dạng như thế nào, không có chuyện gì thì cười làm cái gì? Chẳng lẽ không ai nói cho ngươi biết, thời điểm ngươi cười so với không cười còn khó xem hơn hay sao? nếu đó là ta thì ta cũng sẽ chạy trốn.”

“ Lão Hoàng, ngươi không nên vì ngươi có bệnh mà có thể tùy tiện nói bậy, ta cảm thấy được, ta cười so với chủ công quả thực còn tốt hơn rất nhiều.”

Đồng Phi tức giận đến mức muốn qua nên cho Điển Vi một chùy, ngươi cùng với Hoàng Thiệu đấu vô mồm, nhưng sao lại lôi ta vào? Ngay khi hắn muốn mở miệng nói chuyện thì cuối đường ngã tư chạy ra một đám đông, cầm đầu là một nam tử mặc áo quan văn, phía sau còn đi theo không ít quan quân, phía sau quan quân còn có một đám dân chúng, có người cầm cuốc, có người còn cầm thái đao chạy vọt lại.

“ Bảo hộ chủ công!”

Điển Vi gầm rú một tiếng, cự ma sĩ lập tức bày trận cản trước mặt Đồng Phi, nhưng khi bọn họ vừa mới che chắn thì phía sau lại xuất hiện một đám dân chúng, tay cũng cầm đủ loại vũ khí, nhanh chóng chạy lại.

Đồng Phi chau mày, “ Điển Vi, không được hành động thiếu suy nghĩ....các ngươi muốn làm gì?”

Sau khi nói câu cuối, Đồng Phi hướng về phía quan quân cùng với dân chúng, vận khí đan điền, chợt quát lên một tiếng, giống như sét đánh giữa trời quang, thanh âm vang lên ngăn chặn tiếng ồn ào, làm cho quan quân Trường sa cùng với dân chúng giật cả mình.

Đồng Phi giục ngựa tiến lên nói: “ Ta là Đồng Phi, là con trai của hà Đông Thái Thú, ty hầu giáo úy Đồng Trác, hôm nay tiến đến Trường Sa đặc biệt bái phỏng Trương Cơ Thái Thú.”

“ Ngươi ...Là con trai của Hà Đông Thái Thú? Có bằng chứng gì không?”

Một gã quan viên giơ tay lên, ngăn lại tiếng ồn ào phía sau, dùng một loại ngữ khí không tin tưởng hỏi Đồng Phi.

Nếu như là ở Lâm Thao thì Đồng Phi chắc chắn xông lên quát cho gã quan quân này một roi, nhưng nơi này là Trường Sa, có câu cường long không áp địa đầu xà, Đồng Phi mặc dù có chút không cao hứng, nhưng vẫn nhìn được, bảo Điển Vi mang một quả ấn tín đưa qua, gã quan văn sau khi tiếp nhận, nhìn thoáng qua phía trên mặt ấn, vẻ mặt cũng giãn ra không ít, quay đầu đối với dân chúng nói: “ Không phải địch nhân, không phải địch nhân...Tất cả mọi người, phía trên đây chính là ấn tín của Thái Thú hà Đông, là người một nhà, mọi người giải tán.”

Gã quan văn tựa hồ có chút uy vọng, một câu nói lập tức làm cho dân chúng giải tán.

Đồng Phi lúc này cũng ôm Hoàng Thiệu xuống ngựa, sải bước tới trước mặt gã quan văn nói: “ Xin hỏi Trương Trường Sa ở đâu?”

Gã quan văn lộ ra vẻ làm khó, “ Công tử, xin hãy theo ta.”

Một hàng mười một người, bốn mươi ba thất chiến mã, theo phía sau quan văn còn có khoảng hai trăm quan quân cẩn thận đi theo. Đồng Phi không rõ những người này làm sao vậy? Trường sa chẳng lẽ xảy ra chuyện?

Đi tới Phủ nha Trường Sa, gã quan văn cho người chăm sóc chiến mã, lúc này mới cười khổ nói: “ Công tử không nên trách móc, chúng ta cũng vì sợ, vừa rồi bên ngoài khó mà nói rõ....lúc trời tối ngày hôm qua có một đám nhân mã xông vào Trường Sa thành, giết chết chúng ta hơn một trăm quan quân, còn bắt đi Thái thú đại nhân, hạ qua đang chuẩn bị báo cáo cho triều đình.....làm cho bách tính sợ hãi, cho nên vừa rồi mới có chút kích động, kỳ thật không chỉ là ngại, mà những người xa lạ đến thì tất cả mọi người đều có sự phòng bị.”

Đồng Phi cả kinh, “ Trương Trường Sa bị bắt đi” Vậy ngại là..”

“Hạ quan vốn là đệ tử Thái Thú đại nhân, chỉ vì đọc qua mấy năm thư cho nên đảm nhiệm Trưởng Sử, công tử tìm đến đại nhân chắc là xem bệnh?”

Đồng Phi gật đầu, “Đúng vậy, thuộc hạ của ta bị bệnh thương hàn. Lang trung ở Lư Giang không thể khám và chữa bệnh cho nên mới đề cử Trương đại nhân, nói về phương diện này Trương đại nhân là đại hành gia, không nghĩ tới...Trương đại nhân bị đám người nào bắt?”

Gã quan văn cũng không nóng lòng trả lời, mà đi tới trước người Hoàng Thiệu kiểm tra một lần.

“Chỉ là do chấn kinh mà tạo thành bệnh thương hàn, không tính là nghiêm trọng....Xin hỏi ngài gần đây có trải qua việc gì kinh hách hay không?”

Hoàng Thiệu do dự một lần, sau đó nhẹ giọng nói: “Tại Quảng Lăng có chút hoảng sợ.”

Quảng Lăng? Đồng Phi ngạc nhiên nhìn Hoàng Thiệu, tại Quảng Lăng bị kinh hách, chẳng lẽ là do việc hoả thiêu bàn long cốc bị kinh hách sao?” Suy nghĩ lại làm ắt Đồng Phi sáng ra. Hoàng Thiệu chỉ sợ là do một hồi đại hoả, làm ẩy nghìn người mất mạng mà bất an, người này có mưu, có trí, nhưng có nhược điểm là có chút mềm lòng, mà hắn lại không đem loại bất an nói cho kẻ nào, sau đó lại trải qua một đường vất vả.... Đồng Phi thở dài, ngồi xổm xuống nói: “Lão Hoàng, người vì sao lại không nói ra sớm?”

Hoàng Thiệu nói: “Trong loạn thế, mạng người ti tiện như cỏ, người không giết người thì sẽ bị người giết, chủ công chính là người tài, Thiệu chỉ sợ chủ công biết thì sẽ xem nhẹ Thiệu, nguyên bản tưởng vài ngày sẽ tốt, ai có thể nghĩ đến sẽ như vậy.”

“Lão hoàng, ta thật sự không biết nói với người như thế nào.”

Đồng Phi thở dài nhẹ giọng nói: “Phi quả thực không muốn giết người, nhưng tất cả đều ngoài ý muốn...Người về sau phải nhớ kỹ, có lời gì thì phải nói ra, giấu ở trong lòng sẽ không thoải mái, thậm chí còn có thể gây ra hiểu lầm, như thế chẳng phải là không xong sao.”

Dứt lời, hắn đứng lên đối với gã quan văn kia nói: “Tiên sinh có thể khám và chữa bệnh tình của hắn không?”

Gã quan văn kia do dự một lần, nhẹ giọng nói: “Lão sư thường nói, thầy thuốc như cha mẹ, nói thật, bệnh của quý thuộc hạ không khó trị liệu, miễn mặc dù bất tài, nhưng cũng đã đi theo lão sư học nhiều năm, y thuật cũng có chút tâm đắc, đối với bệnh thương hàn thì có thể chữa được.”

“Một khi đã như vậy, xin tiên sinh hãy lo lắng.”

Gã quan văn nhẹ giọng nói: “Ta có thể vì quý thuộc hạ chữa bệnh, nhưng hy vọng công tử có thể giúp ta một việc.”

Đồng Phi ngần ra, gật đầu nói: “Tiên sinh cứ phân phó, nếu tại hạ có thể làm được thì tất nhiên nghĩa bất dung từ.”

“Hạ quan nhìn thấy công tử cùng với quý thuộc hạ đều là thế gian lực sĩ, muốn công tử đi cứu lão sư của hạ quan, chẳng biết có được không?” Trong lời nói mơ hồ có chút cầu khẩn, cùng với uy hiếp.

Đồng Phi không hề tức giận, ở trong lòng hắn thì đây cũng chính là một cuộc trao đổi điều kiện, không có gì không tốt cả.

“Phi tất nhiên công hiến, nhưng không biết đám người bắt đi Thái Thú đại nhân là người phương nào?”

Gã quan văn cười khở một tiếng nói: “Nói đến những người đó thì lão sư cũng đã từng giúp đỡ, bọn họ ở trong Vũ lăng sơn, là ngũ Khê man nhân, tộc ngũ Khê man nhân là tộc nhân từ xưa đến giờ đều sống ở Trường Sa, trời sinh có tính nhanh nhẹn và dũng mãnh, hơn nữa lại tâm ngoại thủ lật, từng nhiều lần mưu phản. Quan phủ từng nhiều lần dẫn quân tiêu trừ nhưng cũng không làm gì được bọn họ, lần tạo phản gần đây nhất là ...cách đây khoảng ba, bốn mươi năm...Tuy rằng chúng ta cũng có lòng phòng bị, nhưng không ngờ bọn chúng cứ nhiên dám giết người ở trong thành Trường Sa.”

Ngũ Khê man nhân? Đồng Phi có chút nhức đầu, trong lòng có chút do dự. Cứng không phải hắn sợ hãi cái gì, đối với chuyện tình của ngũ Khê man nhân hắn cũng đã nghe nói, đó chính là thời điểm đời trước cũng đã nghe các lão nhân trong thôn nhắc tới, lại nói tiếp. bọn họ chính là đồng hương của Đồng Phi, Ngũ Khê

man nhân ở trong Vũ lăng sơn, mà đời trước Đồng Phi cũng lớn lên ở Vũ lăng sơn, chính là như vậy, cho nên Đồng Phi muốn tác chiến lên núi, quả thực là có chút khó khăn. Cự ma sĩ am hiểu tấn công vùng đồng bằng, nhưng đối với tác chiến vùng đồi núi thì chưa quen thuộc, trọng yếu nhất là một khi vào núi thì sự linh hoạt của Cự ma sĩ sẽ kém đi, nếu chỉ dựa vào đánh bừa thì Đồng Phi quả thật không tin tưởng có thể đánh thắng đối phương.

“Hạ quan cũng biết việc này có chút làm khó công tử, nhưng là Quan quân Trường Sa cũng không dám ra ngoài chiến, bọn họ đối ngũ khê man nhân vô cùng sợ hãi. Quên đi, xem như hạ quan không nói qua lời này, hạ quan lập tức vì quý thuộc hạ chữa bệnh, công tử không cần phải lo lắng.”

Đồng Phi nghe được, nhất thời không vui.

“Tiên sinh nói gì vậy? Được, ta đáp ứng người, sẽ cứu Trương thái thú trở về!”

100. Chương 100: Đồng Tử Cưỡi Ngựa

Trời có sao, ánh sao loé ra giữa màn đêm. Đồng Phi cùng với Diễm Vi dưới ánh trăng phóng ngựa như bay, hướng tới Võ lăng Sơn.

Vốn gã đệ tử của Trương Cơ muốn trang bị cho hắn mấy trăm tên quan quân, nhưng Đồng Phi lại cự tuyệt, thậm chí ngay cả Cự ma sĩ đều lưu lại Trường Sa, hai người bốn ngựa nhanh chóng lên đường, dọc theo đường đi không chút ngưng nghỉ, ước chừng chạy được hai, ba trăm dặm thì mới dừng lại, phía trên đường không có vết chân, bốn phía có đồng xanh bát ngát, nhìn trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đồng Phi dừng ngựa, đột nhiên dò hỏi: “Diễm đại ca, hôm nay là ngày bao nhiêu?”

Diễm Vi không kịp phản ứng, chợt đưa đầu ngón tay tính qua một lần, cười nói: “Tháng giêng sơ bát (hình như là ngày 8/12). Chủ công, như thế nào lại đột nhiên hỏi ngày? Dọc theo đường đi, ta chưa bao giờ nghe người hỏi qua chuyện này.”

Đồng Phi cười nói: “Diễm đại ca, nơi này chỉ có chúng ta hai người, người đừng luôn gọi ta là chủ công, ta chưa bao giờ xem người là thuộc hạ, mà chỉ xem người như huynh trưởng, nếu trước mặt người khác người cứ như thế gọi ta, nhưng nếu riêng lẻ thì hãy gọi ta là A Sửu huynh đệ thì hay hơn, như vậy so với hai từ chủ công thì dễ nghe hơn nhiều.”

Về mặt của Diễm Vi kích động vạn phần, “Như vậy sao được, người là con của Thái Thú, xuất thân cao quý, lão Diễm ta xuất thân nghèo hèn, có thể thành thuộc hạ của người thì đã rất may mắn, tại sao có thể xưng hô người....Không được, ta vẫn gọi người là chủ công cho thoả đáng.”

Đồng Phi cười, giẫm chân lên bàn đạp xuống ngựa.

“Diễm đại ca, chúng ta nghỉ ngơi trong chốc lát, trò chuyện một lát rồi lên đường?”

“Được!”

Đồng Phi không để ý đến ngựa, bởi vì có Tượng long, cho nên nó giống như mã vương, ngoài hắn ra thì đoàn ngựa phi thường phục tùng tượng long. Tượng long từ từ đi theo phía sau Đồng Phi, gặm những ngọn cỏ ven đường.

Đồng Phi ở chỗ một dòng suối nhỏ thì dừng lại, từ túi áo lấy một tấm vải sạch nhúng vào nước, sau đó lau lên mặt. Tinh thần hắn lập tức phấn chấn, Đồng Phi thở phào một hơi.

“Diễm đại ca, lau mặt rồi chúng ta nghỉ một lát.”

Diễm Vi trả lời một tiếng, tiếp nhận cái khăn, sau đó khê lau trên mặt. Đang muốn đưa cho Đồng Phi thì lại nghe Đồng Phi nói: “Diễm đại ca, ở trong mắt của người thì Phi chính là cao quý, nhưng người có biết chúng ta ở trong mắt bọn sĩ phu thì không bằng một con kiến ti tiện. Ha ha, nói dễ nghe ta là một gã lục

quận đảng hoàng tử, nhưng nói khó nghe thì ta chính là một bỉ phu, ta và người trong mắt bọn hần thì không khác nhau nhiều lắm.”

Điển Vi cứng lưỡi nhìn Đồng Phi, hần là một gã dân chúng sống ở tầng chót của xã hội, mà tiếp xúc với đám người sĩ phu thì càng ít, ở trong mắt của hần thì Thái Thú có thể nói là quyền cao chức trọng, đi đâu cũng có người hầu hạ, cảm ỷ ngọc thực, nô tỳ thành đàn, cao cao tại thượng.

Sĩ phu? Sĩ phu là cái gì? Một cỗ tức giận từ trong lòng Điển Vi dâng lên, Điển Vi nắm chặt lấy bàn tay: Sĩ phu có thể có vũ dũng như chủ công nhà ta sao?

Đồng Phi giống như không thấy, nâng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao. “ Lại nói tiếp, ngay trước khi ta và người gặp nhau thì ở Toánh Xuyên ta đã gặp sự nhục nhã chưa bao giờ có, ngay cả một gã gia nô của đám sĩ phu cũng dám chỉ vào mặt ta mà chửi, một đám sĩ phu tay trái gà không chặt... Làm cho ta phải thoát ly khỏi Toánh Xuyên, nếu không phải có Bá tiên sinh thì ta hiện tại có lẽ cũng chính là một gã phạm nhân.”

Điển Vi hoảng sợ trừng mắt lên, tức giận làm mặt đỏ lên, râu tóc dựng đứng. “ Huynh đệ, người hãy nói...Là người phương nào dám đối đãi với người như thế? Nói cho lão Điển, để lão Điển đi giết sạch bọn họ.”

Đồng Phi cười ha ha, “ Điển đại ca, có lời này của người thì Phi cảm thấy mỹ mãn, nhưng mà cừu của ta thì ta tự mình báo, chỉ cần ta còn sống thì mượn của ta, thiếu của ta, ta nhất định thu hồi.... Nói những lời này, kỳ thật ta muốn nói cho người biết, ta và người kỳ thực không có gì khác nhau, ta xem người là huynh trưởng, nhưng không biết Điển đại ca có xem ta như huynh đệ?”

“ Dương nhiên, người chính là huynh đệ của ta!”

Điển Vi kích động lớn tiếng quát to, hoa chân múa tay thật là vui sướng, giống như sợ Đồng Phi hiểu lầm.

Đồng Phi lại một lần nữa nở nụ cười, hần lấy hai tay làm gối, nằm ở bên cạnh dòng suối, “ Hôm nay đã là tháng giêng sơ bát, ta đã mười bốn tuổi...Sinh nhật năm trước ta ở chiến trường Tây bắc liên tục chiến đấu, không nghĩ tới năm nay lại chiến đấu ở các chiến trường trung nguyên. Đại ca, có đôi khi ta cảm thấy được chuyện tình trên đời này thật giống như cái vòng tròn, điểm bắt đầu cũng chính là kết thúc.”

Nhưng câu đầu Điển Vi có thể hiểu được, nhưng đến những câu sau hần lại có chút không hiểu, nhưng hần lại ngồi bên cạnh Đồng Phi, ngây ngô ha ha cười.

“ Đại ca, huynh hiểu được ý của ta?”

Điển Vi gật đầu cười, nhưng lập tức lại lắc đầu, “ Ta nghe không hiểu, bất quá huynh đệ người nói như thế giống như rất có đạo lý, ta không thể nói là có đạo lý gì, nhưng ta trong lòng vẫn hiểu được...Thực sự không lừa người, ta thực sự hiểu được.”

Đồng Phi khẽ vuốt cái mũi, ngồi dậy nói: “ Hiểu được hay không không quan trọng, quan trọng nhất chúng ta là huynh đệ.”

“ Đúng vậy, chúng ta là huynh đệ!”

“ Ha ha ha, như thế là đủ rồi...Đi, Điển đại ca, chúng ta nghỉ ngơi cũng đủ lâu!”

Hai người đứng lên, đều tự lên ngựa, hai khuôn mặt xấu mang theo nụ cười, nhìn nhau phóng ngựa dơ roi.

“ Điển đại ca, chúng ta hãy đua ngựa nào!”

Trong tiếng trời đêm vang lên thanh âm của Đồng Phi, theo sát phía sau chính là tiếng hí dài của Tượng long.

“ Huynh đệ, người chơi xấu....Ngựa của người là ngựa tốt, hơn nữa người lại chạy trước?”

Điển Vi lớn tiếng quát to, tiếng vó ngựa vang lên, quanh quẩn ở trong cánh đồng bát ngát thật lau không tiêu tán.

Sau khi thấy Vũ Lăng sơ, Đồng Phi dừng ngựa. Có một loại trở về gia hương, tuy bây giờ Vũ Lăng sơn khác hẳn với Vũ Lăng sơn của một ngàn tám trăm năm sau, hoàn toàn là hai bộ dạng, dựa theo cách nói của khoa học thì vỏ trái đất luôn vận động, một ngàn tám trăm năm trôi qua cũng đủ để biến chỗ này thành một bộ dạng khác. Một ngàn tám trăm năm sau không nghe được tiếng chim hót tuyệt vời như vậy. Một ngàn tám trăm năm sau, tiếng nước cũng không có thanh âm như vậy, cây cũng không có tươi tốt, mà ngay cả đường cũng không gập ghềnh như vậy.

Trời đã sáng, dưới chân núi Vũ Lăng sơn có những giọt mưa nhỏ tí tách rơi, sau khi mặt trời mọc lên thì mưa bụi của Vũ Lăng sơn cũng bay lên, vũ như tơ, vụ như sa làm cho Vũ Lăng sơn giống như một cô gái thướt tha.

Thật đẹp!

Ánh mắt Đồng Phi đã ướt....Chứng kiến mưa bụi của một ngàn tám trăm năm trước, đây chính là một loại tạo hoá như thế nào a?

Điền Vi không hiểu tâm tư hiện giờ của Đồng Phi, nhưng hẳn cũng không tiến đến quấy rầy. Hẳn biết, gã huynh đệ xấu xí này nhìn qua thì rất hào phóng, nhưng trên thực tế lại có một trái tim đa sầu đa cảm.

“Đại ca, chúng ta vào núi!”

Trước khi lên núi thì đệ tử Trương Cơ từ trong phủ ở Trường sa tìm ra được một tấm bản đồ da trâu, tấm bản đồ này là do Thái Thú trường sa hơn mười năm trước sở chế, lúc ấy Ngũ Khê man nhân tạo phản, Thái Thú trường sa phụng chỉ chiêu an, bắt quá hẳn rất rõ tính tình của đám người man nhân, cho nên khi đến chiêu an thì đã cho tùy tùng vụng trộm vẽ lại địa hình của thổ địa đám người man nhân. Phía mặt trên là đánh dấu địa điểm của các tộc nhân ngũ Khê man rất đầy đủ, thậm chí cả một ngọn suối cũng không buông tha.

Sau khi vào núi thì Đồng Phi liền mở bản đồ, rất nhanh tìm được chỗ dừng chân của bọn họ, nhưng ngũ Khê man nhân cơ hồ bao trùm nửa ngọn vũ Lăng sơn, quần sơn rậm rạp, biển người mờ mịt....Trương Cơ bị ai bắt đi? Bị bắt đến địa phương nào? Đồng Phi một chút cũng không biết.

Trong lòng cười khổ: Anh hùng chỉ sợ không làm được, người ta rõ ràng bảo là trị liệu miễn phí, không cần mình đi cứu Trương Cơ, nhưng vì cái gì muốn làm anh hùng, nếu làm không tốt thì có thể chết ở vùng núi trùng điệp này.

“Huynh đệ, chúng ta làm sao tìm được?”

Đồng Phi có chút nhúc nhích, thu hồi bản đồ, cười khổ nói: “Ta cũng không biết, ngũ Khê man nhân gồm ba mươi sáu động, chúng ta đành phải tìm từng động một, đại ca, trong chốc lát nếu gặp chuyện gì thì không nên dễ dàng động thủ, nếu không sự tình có thể trở nên phức tạp.”

Điền Vi gật đầu, “Huynh đệ yên tâm, ta hiểu rồi!”

Hai người lên ngựa, dọc theo sơn đạo chậm rãi tiến đến, gót sắt đạp trên sơn đạo phát ra tiếng vang thanh thúy, đi được khoảng một nén hương thời gian thì từ sơn đạo truyền đến một tiếng chuông kêu. Đinh đương, đinh đương, phi thương vui tai.

Phía cuối sơn đạo xuất hiện một đầu ngưu, con ngưu này toàn thân màu đen, không có một cây tạp mao, nhìn qua một màu đen nhánh, phi thương uy mãnh. Hình thể nó cực lớn, so với ngưu bình thường thì phải to hơn gấp đôi, thậm chí còn to hơn tượng long, có đôi song giác*(Sừng) gấp khúc cực kỳ sắc bén, hai tròng mắt mang theo nhân nhật hồng mang, nhìn qua thì có khả năng nhận biết, đầu ngưu này nặng khoảng ngàn cân. Lưng của ngưu trước cao sau thấp, trước lưng có hai khối hở ra xương cốt, lưng trơn nhẵn, đi trên đường có cái đuôi luôn vung lên.

Đồng Phi không biết loại ngưu này là loại gì, nhưng cũng có thể biết, đầu ngưu này nhất định hung mãnh. Bất quá chân chính làm cho hắn giật mình không phải là thân hình của đầu ngưu, ngưu cho dù dữ dội mãnh cũng không thể biết thành lão hổ, Đồng Phi cùng với Điền Vi giật mình chính là người ngồi trên lưng ngưu. Người này cao khoảng chín thước, không khác với Đồng Phi bao nhiêu, lưng hùm vai gấu, khuôn mặt đỏ như bôi sơn, đôi mắt của ưng ẩn hiện mũi nhọn, một bộ tóc màu vàng tung bay trên bờ vai, hẳn ngồi trên

lưng ngựa, một thanh Uớc tặc lê(Vũ khí) nặng chừng một trăm cân đặt trên lưng ngựa, quả nhiên là đẳng đẳng sát khí.

Sau khi chứng kiến người này, Đồng Phi cùng với Điển Vi đột nhiên giống như vất được gánh nặng, thở phào một hơi, vì sao như vậy? Vì gã này rất xấu, xấu đến mức Điển Vi cùng với Đồng Phi đứng trước mặt của hắn cũng có thể vạn phần tự tin, người muốn hỏi hắn có bao nhiêu xấu? Không thể nói rõ, dù sao hắn nói hắn xấu thứ hai thì Đồng Phi không dám nhận thứ nhất.

Ba gã sừ đứng ngang giữa sơn đạo, người xem ta, ta xem người, ai cũng không nói được một câu.

Sau người gã cười ngựa thì có ước chừng hơn năm mươi tủy từng phía sau, có lẽ do thói quen chứng kiến diện mạo của chủ nhân, cho nên thời điểm nhìn thấy Đồng Phi cùng với Điển Vi thì không có biểu tình kinh dị nào, không tiếng động dừng lại cước bộ.

Đối phương không lớn tuổi lắm, nhìn cái cằm không có râu cùng với đôi môi thì có thể nhìn thấy được, nhiều nhất cũng xấp xỉ tuổi của Đồng Phi.

Từ khi sinh ra đến nay thì Đồng Phi chưa bao giờ nhìn qua cực phẩm như thế, hơn nữa cực phẩm cùng lứa tuổi với hắn. Đồng Phi cùng với Điển Vi đồng thời dục ngựa, gã thiếu niên ngồi trên lưng ngựa cũng thúc dục toạ kỵ.

Khoảng cách ba người còn khoảng hai mươi bước thì đều dừng lại, sau đó lại từ trên xuống dưới đánh giá đối phương, trên mặt gã thiếu niên đối diện đột nhiên lộ ra nụ cười tự tin.

Ba người đều mỉm cười, Đồng Phi chấp tay vừa muốn nói chuyện thì đối phương đã giành trước.

“ Hai gã sừ quỷ đối diện kia, không biết nơi này không chào đón Hán nhân sao? Nếu muốn sống thì hãy nhanh chóng trở về.”

Đồng Phi đột nhiên chết lặng, dù sao cũng không phải lần đầu tiên bị người ta kêu là sừ quỷ, nhưng lại bị một gã sừ quỷ như vậy gọi, trong lòng không khỏi có chút không thoải mái. Lập tức hừ lạnh một tiếng: “ Gã sừ yêu quái kia, dám man nhân các người không có giáo hoá, liên tiếp tạo phản, không ngờ hiện giờ dám tấn công Trường Sa, còn bắt đi Thái Thú, chẳng lẽ các người không sợ quốc pháp hay sao? Nghe lời ta, nhanh chóng giao người ra đây, nếu không đừng trách bản công tử ngựa đạp Man khê.”

“ Phi, người mới là yêu quái!”

Gã thiếu niên giận tím mặt, tháo ngay Thiết tặc lê chỉ Đồng Phi nói: “ gã xấu quỷ người không biết sống chết, dám khẩu xuất cuồng ngôn, còn dám ngựa đạp Ngưu man khê ta? Hôm nay, Sa Sa sẽ giáo huấn người một lần, để cho người biết trời cao đất rộng.”

Đồng Phi cũng không yếu thế, nhanh chóng tháo song chùy từ trên một con ngựa khác.

“ Qua đây, ai giáo huấn ai còn chưa nhất định đâu!”

“ Sừ quỷ chết đi!”

“ Yêu quái, tới đây!”

Hai người bằng tuổi nhau, lại là loại người tâm cao khí ngạo, một lời bất hoà, Đồng Phi bất chấp vừa rồi còn bảo Điển Vi không được lỗ mãng làm việc, nhanh chóng giục ngựa tiến lên, đừng nhìn toạ kỵ của thiếu niên là một đầu ngựa, nhưng ở trên sơn đạo thì tốc độ phi thường nhanh, một ngựa một người đối mặt, ngựa đưa đầu ra húc, ngựa nhảy lên, đôi chân đá qua.

Hai đầu toạ kỵ không ai phục ai, mà chủ nhân của toạ kỵ lại không cam lòng yếu thế.

Gã thiếu niên cầm thanh thiết tặc lê hung mãnh đánh qua, mà Đồng Phi vận chùy hướng về phía trước, song chưởng vận đủ khí lực, miệng hét lớn một tiếng : “ Khai!”

Một tiếng nổ lớn, lượn lơ trong quần sơn, những người có khoảng cách gần một chút thì thấy cái lỗ tai ông ông, đầu giống như bị búa đánh vào.

Hai đầu toạ kỵ có điểm không chịu đựng được, bị chấn lùi về phía sau, đầu ngựa kia suýt nữa thì đặt mông ngồi xuống đất, mà song chưởng của Đồng Phi bị chấn cho đến mất đi cảm giác.

Mà hai tay của thiếu niên kia cũng phát run, hộ khẩu mơ hồ có vết máu chảy ra.

Lần va chạm này dĩ nhiên là ngang sức nhau, ánh mắt nhỏ và dài của Đồng Phi híp lại, mà anh mắt của thiếu niên kia lại tròn tròn ra.

Cơ hồ là trăm miệng quát lên: “ Người dám xuống ngựa tái chiến?”

101. Chương 101: Thiếu Niên Đi

Từ nhỏ đến lớn, Đồng Phi chưa bao giờ gặp có một người bằng tuổi hắn mà có thể so khí lực với hắn, nhưng một hiệp vừa rồi thì làm cho hắn ý thức được cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên(ngoài trời có trời), gã gia hoả này có niên kỷ tương đương với hắn, nhưng lại có khí lực tương đương, đối với Đồng Phi mà nói , thì đây chính là chuyện chưa bao giờ có, Diển Vi tuy khí lực so với hắn mạnh hơn, nhưng tuổi của hắn so với Đồng Phi lớn hơn sáu tuổi, nói đơn giản một tý thì Diển Vi đã đến thời kỳ thành thực.

Mà Đồng Phi bây giờ mới bắt đầu tiến vào thời kỳ lớn dần, hắn rất có lòng tin, thời điểm hai mươi tuổi thì hắn có thể đánh ngang tay với Diển Vi, hoặc là có thể sẽ hơn một chút, nhưng hiện tại lại xuất hiện một người có khí lực không thua gì hắn, như thế nào lại không làm cho hắn mừng rỡ?

Hắn cảm giác được Tượng Long không thể chống đỡ được mấy hiệp nữa, cho nên bước chân xuống ngựa, huy chuỳ đánh qua.

Còn gã thiếu niên thì cũng không cam lòng yếu thế, hét lên một tiếng, thiết tặc lê đánh mạnh vào người Đồng Phi.

Đinh đinh, đang đang một tiếng, một tiếng nổ quanh quần sơn đạo.

Nói thật, loại trình độ này chiến đấu cũng không đủ để khiến cho Diển Vi hứng thú. Khí lực lớn cũng không có nghĩa là vô địch thiên hạ, có thể đem khí lực cùng với kỹ xảo dung hợp hoàn mỹ lại một chỗ thì mới làm cho chiêu số cùng với khí lực phát huy đến cực hạn, đây chính là điều Diển Vi theo đuổi.

Đồng Phi cùng với thiếu niên kia giao thủ, tất cả đều là cứng đối cứng, không có chút gì hoa mỹ, trong chớp mắt, Đồng Phi huy ra mười tám chuỳ, mà thiếu niên kia cũng đánh ra mười sáu đòn, tiếng nổ làm cho đám ngựa xung quanh bạo khiêu.

Tượng long cùng với đầu ngư gia còn tốt một chút, nhưng chiến mã của Diển Vi thì đã không chịu nổi, chiến mã liên tục lùi về phía sau, mặc cho Diển Vi trấn an thế nào thì thốt tây lương chiến mã cũng im lặng lui xuống, Diển Vi tức giận bước xuống ngựa, một tay một con ấn chúng nó nằm trên mặt đất, hai mắt sáng ngời hữu thần, dừng lại xem biến hoá trên sơn đạo.

Đồng Phi thở hồng hộc, cánh tay đã không có cảm giác, mà thiếu niên kia tình huống có vẻ thảm hại hơn, hộ khẩu hai tay vỡ toang, tay đều là máu tươi, nhưng hai người này vẫn không chịu yếu thế.

Đồng Phi nói: “ Yêu quái có dám tái chiến?”

Thiếu niên kia trả lời: “ Sử quỷ, đánh thì đánh, ta sợ người sao?”

“ Vậy thì đến đây!”

Đồng Phi đứng thẳng người lên, hai tay xách chuỳ, nhưng lại cảm giác đối với đôi chuỳ này lại phá lệ trầm trọng. Trong lòng biết đây là do lực lượng tiêu hao quá nhanh, đã đạt tới cực hạn. Hít sâu một hơi, Đồng Phi hét lớn một tiếng, một cổ chân khí trong người vận hành, cốt cách toàn thân đều kêu răng rắc, các khớp xương chuyển động làm cho hắn đau đớn chảy mồ hôi lạnh đầm đìa. Trong người hắn lại sinh ra một cỗ cự lực, Đồng Phi quát lớn một tiếng, đại chuỳ nhấc lên, đánh mạnh về phía trước.

Thiếu niên vừa thấy lại hoảng sợ. Gã gia hoả này là một yêu quái sao? Ta không còn khí lực để đánh, hắn cứ nhiên nhìn qua không có việc gì? Nhưng lúc này hắn tuyệt đối không yếu thế, mười bốn tuổi vô địch ngũ

khê man, nhiều năm nay thiếu niên có lòng cao ngạo, nếu bại bởi tộc nhân thì hẳn có thể tiếp thu, nhưng lại bại một gã sừu quỷ hán nhân thì hẳn không thể tiếp thu. Hẳn miễn cưỡng cầm lên thiết tạt lê đánh qua.

Đồng Phi một tay huy chùy đánh qua, đang một tiếng, chùy lê tương giao, Đồng Phi đánh một cái lão đảo, bất quá tốc độ không rơi chậm lại, bỏ nhào vào trước người thiếu niên, chùy trong tay phải đánh mạnh xuống.

Thiết tạt lê chạm vào đại chùy liền bay ra khỏi tay, rơi ra ngoài.

Thiếu niên quát to một tiếng, thân thể nhanh như miêu, thiết tạt lê cũng không cần, vọt người hướng về phía Đồng Phi đánh tới.

Đại chùy thất bại, trước ngực liền lộ sơ hở, dưới sự không kịp đề phòng của Đồng Phi liền bị thiếu niên đánh ngã, song chùy cũng rời khỏi tay.

Đồng Phi giận tím mặt, tứ chi giống như bạch tuộc, quyền đâm, cước đá vào thân thể của thiếu niên, mà thiếu niên kia cũng không yếu thế, không ngừng đánh trả, một hồi đánh nhau sống chết, làm cho đám tùy tùng thiếu niên hết hồn.

Nhưng trên khuôn mặt của Điển Vi lại lộ ra ý cười, hẳn nhìn ra được, Đồng Phi đã giảm lực đánh ra, mà thiếu niên kia mặc dù chỉ là chống đỡ, nhưng trên khuôn mặt lại lộ ra vẻ bội phục. Nhưng là bộ dạng của bọn họ giống như hai hài tử đánh nhau trên đường, không hề có nửa điểm phong độ. Điển Vi lắc đầu cất bước chuẩn bị tiến lên, cùng lúc đó tùy tùng của thiếu niên cũng ủa lên, Điển Vi biến sắc, một đôi đại kích rút ra, giống như chuẩn bị đánh qua tới.

“ Dừng tay cho ta!”

Thiếu niên lớn tiếng quát, thuận tay lau vết máu bên miệng.

Đồng Phi nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, ánh mắt híp lại nhìn thiếu niên, sau đó đột nhiên cười to.

Thiếu niên lúc đầu còn sững sờ sau đó cũng cười lên, nụ cười của hai người làm cho không khí khẩn trương được giảm bớt.

Đám tùy tùng đứng ở chỗ cũ, Điển Vi cũng không cử động thân mình.

“ Sừu quỷ hán nhân, người giỏi lắm!”

Đồng Phi cũng đứng lên, “ yêu quái man nhân, người cũng không sai!”

Nói xong, hẳn hướng về phía đối phương phát tay, “ Yêu quái, chúng ta hôm nay dừng lại, ta còn có chuyện muốn làm, hôm khác tỷ thí.”

Thiếu niên ngẩn ra, ánh mắt lộ ra một tia âm áp. Hẳn do dự một lát, duỗi tay cầm tay Đồng Phi, cánh tay Đồng Phi lập tức dùng sức, kéo hẳn từ mặt đất đứng dậy.

“ Sừu quỷ hán nhân, ta thua!”

Thiếu niên nói: “ Sa Sa vẫn cho rằng hán nhân chỉ biết giở quỷ kế, là người nhu nhược, Sa Sa sai lầm rồi, người rất lợi hại, là một gã dũng sĩ chân chính, còn có vị đại ca đang xem cuộc chiến kia cũng rất lợi hại, cùng với người giống nhau, đều là dũng sĩ.”

Điển Vi vội vàng chạy tới đỡ lấy Đồng Phi, nhưng vừa lại thì làm cho hẳn ngây dại, bởi vì hẳn thấy lòng bàn tay của Đồng Phi mơ hồ có vết máu, đây không phải máu ở hộ khẩu chảy ra là là máu của hẳn vừa rồi ho ra, không khỏi hoảng sợ: “ Chủ công, người không sao chứ ?”

“ Không có việc gì, bất quá chỉ là một chút nội thương thôi!”

Đồng Phi hít sâu một hơi, cũng không có cảm giác mình không khoẻ, “ Điển đại ca, người không cần lo lắng, thân thể ta tráng kiện giống như trâu, không có việc gì.”

“ Thực sự không có việc gì?”

“ Không có việc gì!”

Đồng Phi đối với việc ho ra máu cũng không thêm để ý, đẩy Diễm Vi ra, hướng về gã thiếu niên kêu là Sa Sa kia chấp tay nói: “ Yêu quái, ta còn có chuyện trọng yếu muốn đi làm, chúng ta lần sau hãy tỷ thí, bây giờ mong người cấp cho cái đường, chẳng biết có được không?”

“ Sứu quý, người có chuyện gì trọng yếu?”

Một hồi sống mái với nhau, hai người tuy xưng hô như cũ, nhưng bây giờ hương vị lại có chút trêu chọc.

Đồng Phi nói: “ Ta vừa mới nói qua, ngũ man khê các người bắt đi Thái Thú trường sa là Trương Cơ đại nhân, ta tới để cứu hắn.”

Sa Sa suy nghĩ một lát, “ Sứu quý, Trương Cơ là gì của người?”

“ Hắn không là gì của ta, trước kia ta không hề nhận thức hắn.”

“ Không nhận thức hắn? mà người đi cứu hắn? Người có biết hay không, trong núi này có rất nhiều tộc nhân của ta? Người như thế nào cứu ra được?”

Đồng Phi nghiêm mặt nói: “ Yêu quái, ta không dối người, Trương Cơ đại nhân là một người tốt, hơn nữa y thuật lại tinh, đã cứu tánh mạng của rất nhiều người, ta vốn là muốn tìm hắn xem bệnh, không nghĩ tới... Đệ tử của hắn nguyên lúc đầu muốn ta đi cứu giúp, nhưng sau lại thấy quá nguy hiểm cho nên cũng không nói tiếp việc này, hắn khám và chữa bệnh cho thuộc của ta, vì báo đáp cho nên ta tự mình đi cứu lão sư của hắn, Hắn nhân có một câu: Tri ân báo đáp, cho nên không quản có bao nhiêu nguy hiểm, không quản có bao nhiêu khó khăn, cho dù dâng lên tánh mạng của ta, ta cũng nhất định cứu Trương Cơ trở về.”

Lần này nói nhưng lời hiên ngang lắm liệt như vậy quả thực làm cho Đồng Phi hổ thẹn không thôi, hắn nhìn ra Sa Sa chính là một gã gia hỏa đơn thuần, hơn nữa ở nơi này chắc là rất có địa vị, Đồng Phi muốn hắn trợ giúp, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào, đối phó với hạng người đơn thuần thì phải sử dụng đại nghĩa cùng với nhiệt huyết cảm động hắn, mà trên thực tế thì hắn thành công!

Sa Sa liên tục gật đầu, “ Sứu quý, ta không có nhìn lầm người, người là một người dũng sĩ chân chính!”

Nói xong, hắn ngoắc tay gọi một gã tùy tùng tiến đến, “ Có biết hay không là nhà ai cần lang trung? gần nhất có ai rời núi không?”

Gã tùy tùng suy nghĩ một lát, “ Thiếu chủ nhân, lão Long Linh Kha đại vương có nữ nhân bị bệnh, giống như rất nghiêm trọng, lang trung phụ cận đều đã xem qua, đều nói là không tốt, Kha đại vương rất tức giận, có một gã lang trung nói là ở Trường Sa có một gã y thuật rất tinh....Vâng, gần đây cũng không có ai rời núi, nếu có cũng chỉ có nhân thủ của Kha đại vương.”

“ Vậy sao?”

“ Tám ngày trước, đứa con của Kha đại vương dẫn dũng sĩ trong tộc rời núi, nhân số mang theo không ít.”

“ Vậy nhóm của hắn đã trở về chưa?”

Gã tùy tùng lắc đầu nói: “ Chưa nghe nói đã trở về, bất quá nếu chuyện này do Kha đại vương làm thì cũng nhanh chóng trở về!”

Sa Sa xoay người nói: “ Hắn nhân, ta có thể giúp người, những lời hắn vừa nói chắc người cũng nghe được. Như vậy đi, ta phái người đi tìm lão Kha đại vương tranh luận, nếu thật sự là hắn làm thì ta có một điều thỉnh cầu, làm cho gã lang trung kia khám và chữa bệnh cho con gái của Kha đại vương. Ta đảm bảo, quản hay không có chữa bệnh được ta sẽ đưa lang trung giao cho người.”

Đồng Phi liếc mắt nhìn Diễm Vi một cái, suy nghĩ nói: “ Một khi đã như vậy, ta tin tưởng người!”

“ Hắn nhân, người có dám đi nhà của ta?”

“ Đi nhà của người?”

“ Như vậy sẽ rất tiện lợi, khi tìm được gã lang trung kia thì ta có thể nhanh chóng thông báo cho người, mà người ở nhà của ta thì chúng ta có thể tiếp tục tỷ thí.”

Sa sa nói xong, đột nhiên cười: “ Bất quá Hắn nhân các người rất sợ chúng ta, người có can đảm đi không?”

A, gã gia hoả này còn biết dùng phép khích tướng?

Đồng Phi nở nụ cười, “ Có gì không dám? Ta sẽ theo người đi!”

Điển Vi muốn có tâm ngăn trở, nhưng suy nghĩ lại thì đây là biện pháp tốt nhất.

Đồng Phi cầm lấy cương tượng long, Điển Vi đứng bên cạnh hần, Sa Sa cũng kéo đầu ngựa, ba người nhìn nhau, không hện mà nở nụ cười.

“ Yêu quái, ta còn không biết người tên gì?”

“ Ta gọi là Sa Sa, là con trai của Ngũ Khê Man vương, tương lai chính là người đứng đầu ngũ Khê man nhân, cha ta cho ta một cái tên Hán nhân, tên là Sa Ma Kha. Sứ quý, còn người? Người tên là gì? Còn có người, vị xấu đại ca kia tên gì?”

Đồng Phi nói: “ Ta gọi là Đồng Phi, là con trai của Hà Đông thái thú, Ty đãi hầu giáo ụy Đồng Trác, ta về sau không thể thừa kế chức vụ của cha ta, nhưng chính ta sẽ tự mình tranh lấy.....Hần là đại ca ta, tên gọi là Điển Vi, người cũng kêu hần là đại ca, nhưng không cần thêm một chữ “Sứ” .”

Điển Vi cười cười, “ Ta gọi là Điển Vi”

Sa Ma Kha trở về một cái lễ, ánh mắt ngưng tụ trên người Đồng Phi, tựa hồ giống như đang suy nghĩ sự tình gì.

“ Đồng Phi, người nói không sai, quả nhiên là một dũng sĩ, chúng ta không nên dựa vào cha mẹ, hần là nên dựa vào chính mình đánh một mảnh thiên.....Đúng rồi, sau khi các người cứu lang trung trở về thì định như thế nào? Ta muốn cùng với các người đi cùng nhau, ta muốn dựa vào chính mình đi tranh thủ.”

Đồng Phi không nghĩ tới, những lời nói của hần lại cải biến tư tưởng của một người.

“ Người muốn cùng ta đi trung nguyên sao?”

Sa Ma Kha dùng sức gạt đầu nói: “ Đúng vậy, ngũ Khê man nhân đã không có ai là đối thủ của ta, cha ta thường xuyên nói, hần nhân có rất nhiều người lợi hại, lợi hại giống như người, ta muốn gặp bọn họ lĩnh giáo bản lĩnh, hơn nữa người vừa rồi nói rất hay, dựa vào cha mẹ mà thành Ngũ man vương thì không phải là một vị Vương tốt.”

102. Chương 102: Trương Cơ Từ Quan

Man Vương thực ra là một vị lão nhân biết khai sáng, trên thực tế từ khi Phục ba tướng quân Mã Viên chinh phạt ngũ man Khê thì ngũ man Khê có rất nhiều khía cạnh đã tiếp thu văn hoá trung nguyên.

Sau khi nghe Sa Ma Kha kể xong, Man Vương tò mò nhìn Đồng Phi cùng với Điển Vi.

Lão trầm ngâm một lát, sau đó nói: “ Sa Sa, người có ý nghĩ như thế này quả thực là tốt, ta rất vui vẻ, kỳ thực lâu nay ta vẫn lo lắng tương lai cho người, người rất kiêu ngạo, thậm chí khinh thường hần nhân, trên thực tế ta đã nói qua, Hán nhân tuy rằng giáo hoá nhưng cũng có dũng sĩ chân chính, người rất may mắn là đã gặp được bọn họ.”

“ Phụ thân, vậy là người đồng ý thỉnh cầu của con?”

Man Vương không trả lời câu hỏi của Sa Ma Kha, hơn nữa đi tới trước bàn Đồng Phi, vì hần cầm lên một đỉnh rượu.

“ Hán nhân dũng sĩ, thật cao hứng vì người đã khai đạo cho Sa Sa, dùng lời nói của hần nhân các người nói, Thiên ngoại hữu thiên, Sa Sa ở chừng này tuổi mà gặp được một người hần nhân có thể tương đương với hần, ta nghe Sa Sa nói, phụ thân người là Thái thú Hà đông, người xuất thân hần là cao quý, ta rất hy vọng Sa Sa có thể đi theo người học văn hoá trung nguyên....Đương nhiên, ta hy vọng người có thể đảm bảo hần không bị thương tổn.”

Đồng Phi đứng lên, từ tay Man Vương tiếp nhận đỉnh rượu.

“ Man Vương đại nhân, thật xin lỗi, ta không thể cho người sự đảm bảo, Sa Sa muốn ra đi là chuyện tốt, nhưng hấn có thể sống hay không trở về thì ta không thể đảm bảo, việc này phải dựa vào hấn, nhìn xem tạo hoá của hấn.”

Nụ cười trên mặt Man vương lập tức thu liễm, lão lẳng lẳng nhìn Đồng Phi, không nói một câu, không khí trong căn phòng đơn sơ đột nhiên có chút khẩn trương.

Sa Sa ngừng không thở, Điển Vi nhin không được, tay nắm đại kích.

Đột nhiên Man vương cười ha ha.

“ Ta đây an tâm...Dũng sĩ hán nhân, nếu người vừa rồi không chút do dự đáp ứng xuống thì ta sẽ cho rằng người trong tâm có quỷ, người rất thành thực, Sa Sa đi theo người sẽ không thiệt thòi. Được rồi, ta không cần người đảm bảo sự an toàn của hấn, mọi việc đều do hấn, nhưng ta hy vọng người có thể cho hấn cơ hội, cố gắng dạy dỗ hấn.”

Đồng Phi chỉnh sắc mặt nói: “ Phi sẽ không cô phụ sự dày vò của Man vương!”

Một câu nói kia làm cho Sa Ma Kha cười lộ cả bộ răng.

Ở trong nhà Sa ma Kha, Đồng Phi có cảm giác giống như mình ở nhà. Đó là một loại rất thoải mái, không có tranh đấu, không có lục đục với nhau, Ngũ Khê man nhân có cuộc sống rất đơn giản, bọn họ phân công công việc rất có tổ chức, hoặc là săn bắn, hoặc là trồng trọt, dùng thành quả lao động để giao dịch với hán nhân .

Đồng Phi không rõ, một đám người như vậy, vì cái gì mà triều đình nói bọn họ gian ngoan? Thời điểm cùng nói chuyện phiếm với Sa Sa thì hấn có hiểu được đôi chút, nguyên lai chín quận kinh tương có các thế tộc không ít hơn so với trung nguyên, thậm chí nói căn cơ của bọn họ còn vững chắc hơn, những thế tộc này cơ hồ đã khống chế hết Cửu quân kinh tương....Thổ địa, buôn bán, chính trị, thậm chí cả quân sự.

Từ miệng của Sa Sa mới biết được, thực ra quan quân ở kinh tương không đáng sợ, chân chính đáng sợ chính là tư binh của đám môn phiệt, những đám tư binh này trang bị phi thường hoàn mỹ, so với quan quân thì tốt hơn nhiều, hơn nữa nhân số cũng vượt qua đám quan quân, bọn họ thường xuyên bắt giữ Ngũ Khê nhân về làm nô lệ, hơn nữa toàn lực khống chế sự phát triển của ngũ Khê nhân, cho nên mới làm cho ngũ Khê man nhân xung đột với hán nhân ngày càng tăng.

Đồng Phi lâm vào trầm tư: Trách không được triều đình đôi khi tiến hành chèn ép đối với sĩ phu.

Đích xác nếu có được giai tầng sĩ phu như vậy thì quả thực đối với hán vương triều quả thực tạo thành uy hiếp, tuy rằng triều đình cũng đã nghĩ đến vấn đề này, nhưng nếu có nhìn thấu thì sao? Vẫn như cũ thúc thủ vô sách- Bó tay không có biện pháp.

Đồng Phi bắt đầu dĩ lắc đầu, loại sự tình này cùng với hấn một chút quan hệ đều không có, sự tình ngay cả triều đình đều giải quyết không được thì hấn càng không muốn đi giải quyết, tốt nhất là cố gắng bảo vệ gia tộc mình cho tốt, chuyện khác không nên nghĩ nhiều.

Bất quá Đồng Phi cùng với Điển Vi đối với đầu toạ kỵ của Sa Sa thì tỏ ra vô cùng hứng thú, theo lời nói của Sa Sa thì đầu ngựa kia là dị chủng, lúc trước phụ thân hấn bỏ ra số tiền khá lớn từ Nam Man mua tới.

Ngũ Khê man nhân tuy thiếu ngựa, nhưng lại không thiếu bộ binh, cơ hồ mỗi nam nhân của ngũ Khê mạnh nhân đứng ra thì chính là đủ tư cách chiến sĩ, không có ngựa thì bọn họ đành phải sử dụng biện pháp khác.

Đầu ngựa này chẳng những có thể đi trên sơn đạo giống như đi trên đất bằng, hơn nữa trên bình nguyên thì tốc độ cũng không thua kém một đầu chiến mã. Hơn nữa sự chịu đựng của Ngưu so với chiến mã thì còn tốt hơn nhiều.

Thời điểm trao đổi đầu ngựa thì nó còn rất nhỏ, nhưng không ngờ khi nó lớn lên thì rất hung dữ, đôi sừng trên đầu đã húc chết rất nhiều dũng sĩ của ngũ Khê man nhân, sau khi Sa Ma Kha mười hai tuổi thì đem nó

thu phục, sau đó liền biến thành toạ kỵ của hắn, toàn bộ người trong ngũ Khê man, ngoại trừ Sa Ma Kha thì không có ai có thể đến gần đầu ngựa này.

“ A Sừ ca ca, huynh đọc qua thư, cho đầu ngựa của ta một cái tên được không?”

Sa Ma Kha so với Đồng Phi thì nhỏ hơn mười ba ngày, cũng vừa qua tuổi mười bốn, gã gia hỏa này chưa bao giờ phục ai, nhưng khi đã phục thì quả thực rất chân thành, đầu tiên bị Đồng Phi đả bại, sau đó lại bị Diển Vi đánh cho thành dễ nghe. Cho nên khi hắn trông thấy Đồng Phi cùng với Diển Vi thì một ngụm gọi ca ca.

Đồng Phi nhìn đầu ngựa đang nằm dưới gốc cây, suy nghĩ một lát, “ Đồi sừng của gia hỏa này đỏ như nước sơn....Ta từng nghe người ta nói qua, có một loại động vật có tên là Tê, cùng với Ngưu có chút quan hệ, đúng rồi....Đan Tê, kêu nó là Đan tê đi, người xem thế nào?”

Đan Tê?

Sa Ma Kha kêu lên mấy tiếng, đột ngột hét lên một tiếng: “ Đan Tê, tên tốt, gọi nó là Đan tê đi!” Lúc này Sa Ma Kha không có sự dừng mảnh trước kia, vỗ tay cười to, giống như một hài tử.

Đầu ngựa kia giống như đối với cái tên này rất vừa lòng, cho nên ngựa cổ rống hai tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

Người bắt Trương Cơ đi quả nhiên là Long Linh Kha đại vương, ái thiếp của hắn bị bệnh nặng, toàn thân phù thũng, ngay cả thở đều cảm giác khó khăn, có đôi khi ho khan còn chảy ra máu, thậm chí tim phổi đều thấy đau nhức, lang trung của Vũ lăng sơn đối với chứng bệnh này thúc thủ vô sách, nhưng Kha đại vương có tính tình nóng nảy, vừa thấy ái thiếp không chữa được liền có sát niệm trong lòng.

Rơi vào đường cùng, những lang trung này đành cấp Trương Cơ liên lụy vào, trong lòng bọn họ suy nghĩ, Trương Cơ là thái thú Trường Sa, ngũ Khê man nhân cho dù hống hách cũng không dám đến Trường Sa bắt người? Đáng tiếc đám lang trung này lại không để ý đến tình cảm một đứa con trai đối với mẫu thân, cho nên khi Kha đại vương còn có chút do dự thì đứa con lão nhịn không được khi thấy mẫu thân suốt ngày thống khổ, liền mang theo tâm phúc vụng trộm xuống núi, vốn sự tình không có việc gì, bọn họ nếu gặp được Trương Cơ thì nói không chừng Trương Cơ sẽ đi tới, nhưng khi đám người Hán nhân trong thành Trường sa nhìn thấy bọn họ liền sinh ra địch ý, cũng khó trách, ngũ Khê man nhân ân oán với Hán nhân cũng rất nhiều năm, xa xôi còn có thời xuân thu chiến quốc, oán hận quả thực chất chứa quá sâu.

Đám ngũ Khê man nhân tay đều cầm vũ khí, mà quan binh lại muốn bọn họ giao ra.

Có lẽ phương thức biểu đạt có chút vấn đề cho nên song phương lập tức nổi lên xung đột, đặc biệt sau khi quan quân giết một gã ngũ Khê man nhân thì lập tức khơi dậy sự thô bạo của đám người ngũ Khê man nhân, cho nên song phương lập tức đánh nhau.

Nhưng quan quân làm sao là đối thủ của đám ngũ Khê man nhân! Đứa con trai của Kha đại vương một là không làm, nếu làm thì phải làm cho trót, đành mang người vọt vào phủ nha, bắt đi Trương Cơ, còn giết hơn một trăm người.

Kha đại vương biết thì cũng đã chậm. Tuy rằng vị Kha đại vương này cũng là loại người thô bạo, nhưng chuyện tình hắn lo lắng so với chết cũng không ít, bắt cóc mệnh quan triều đình, ý nghĩa là Ngũ man Khê sẽ gặp tai nạn, ngay khi lão thấy thời điểm gấp rút thì Sa Ma Kha phái người qua tới, đem sự tình nói rõ ràng, hơn nữa nói cho Kha đại vương, chỉ cần hắn không thương tổn đến Trương Cơ thì sẽ xem như không phát sinh qua chuyện này, hơn nữa có thể còn để Trương Cơ chữa bệnh cho thiếp tử của hắn.

Sau khi Kha đại vương đồng ý, Đồng Phi cùng với Diển Vi lập tức đi tới Long Linh.

Lúc này, Đồng Phi cũng muốn nhìn xem Trương Cơ, Đại danh鼎鼎 Trương Trọng Cảnh, trong tương lai lưu truyền chuyện xưa về hắn rất nhiều, Đồng Phi cũng không rõ ràng lắm, thậm chí còn không biết Trương Trọng Cảnh là người của thời Tam quốc, đời trước hắn từ miệng của mấy người già trong làng thì mới biết được, người này rất giỏi, mà ngay năm đó khi hắn vào thị trấn thì cũng thấy có nhà thuốc mang tên Trương Trọng Cảnh.

Nếu là trước kia Đồng Phi chắc chắn rất kích động, nhưng mà hiện tại thì....Ha ha, hắn chết lặng.

Niên kỷ Trương Cơ hơn bốn mươi tuổi, nhưng không biết là do trời sinh hay là do bảo dưỡng tốt, nhìn qua thì hần giống như mới ba mươi tuổi, nhìn qua rất hào hoa phong nhã, có một loại phong độ khó nói, con người thâm thúy làm cho người ta cảm thấy có một loại khí chất không nói nên lời, khi Đồng Phi nhìn thấy hần thì hần đang khám và chữa bệnh.

Thê tử Kha đại vương bị một loại bệnh thông thường của miền núi, chính vì điều trị không dứt, cho nên sinh ra biến chứng, theo y học hiện giờ, đó chính là bệnh dân phế quản. Loại bệnh này rất khó trị tận gốc, cần phải có thời gian dài điều dưỡng.

Trương Cơ viết một đơn thuốc, đặt ở trong tay của Kha đại vương, sau đó cẩn thận dặn dò vài câu. Kha đại vương liên tục cảm tạ, làm cho con hần đi lên núi hái thuốc. Lúc này Trương Cơ mới có cơ hội nói chuyện với Đồng Phi.

“Phi công tử, nhân tình này, Cơ xin lĩnh!”

Trương Cơ cùng với Đồng Phi chậm rãi đi lên đỉnh của Long Lĩnh, thỉnh thoảng còn có chút biểu tình khó khăn, hần nhẹ giọng nói: “Cơ bây giờ không muốn hỏi Trường Sa....Làm quan nhiều năm như vậy, Cờ đều giống như quên bốn phận của mình, dịch bệnh ở Nam Dương, Cơ trở mắt nhìn cha, mẹ, người thân....Khi đó Cơ đã từng thề, nhất định phải mang một thân y thuật đến đúng địa phương, giải cứu dân chúng, nhưng sau này làm quan, mỗi ngày bề bộ công việc, cho nên mới quên lời thề, ngầy ngốc mấy năm nay, Phi công tử, sau khi chứng kiến những người này, Cơ bây giờ mới cảm thấy mình hữu dụng.”

“Nhưng mà....”

“Phi công tử, người đừng khuyên ta, hai ngày hôm nay ta luôn do dự, cho tới hôm nay mới quyết tâm, kiếp sống quan lại đó không phải là Trương Cơ chọn, ta nguyện ở lại chỗ này, nguyện vì những người này mà khám chữa bệnh, về phương diện khác thì muốn sửa sang một chút tâm đắc, ta sẽ viết một phong tấu chương, thỉnh Phi công tử đem tới cho đệ tử của ta.”

Đồng Phi suy nghĩ một lát, nhẹ giọng nói: “Lão đại nhân, ngài không vì mình lo lắng thì cũng phải vì đệ tử ngài mà lo lắng, hơn nữa, ngài không muốn làm quan, Phi có thể hiểu được, nhưng ngài không nên sống ở chỗ này, hoàn cảnh ở nơi này quả thực có chút khắc nghiệt.”

“Khắc nghiệt sao?” Trương Cơ cười nói: “Bản thân ta cảm thấy rất tốt, hơn nữa nơi này cũng rất an toàn.”

Đồng Phi muốn khuyên nữa, nhưng Trương Cơ phát tay, “Phi công tử, Trung Hành tâm tư đơn thuần, quả thực không nên làm quan, nếu ta có đó thì có thể bảo đảm cho hần một phần, nếu ta không ở....ha hã, Cơ có một điều muốn thỉnh cầu, phụ thân ngài cũng là quan to của triều đình, Ngài....Ta mặc dù không biết, nhưng có thể cảm giác ra, ngài là người tốt, để cho Trung Hành ở bên cạnh ngài thì ta cũng an tâm, ít nhất có chứng bệnh nào thì hần cũng có thể giúp đỡ.”

Nói đến mức này thì Đồng Phi biết nói gì nữa! Vì cái gì tất cả mọi người đều nói hần là người tốt? Vì cái gì ai cũng phải hướng hần thỉnh cầu? Man vương cũng như thế, bây giờ lại đến lượt Trương Cơ.

Ha, không nghĩ tới cổ nhân lại nói ta là người tốt. Được rồi, bên người chỉ sợ lại có thêm một người.

Đồng Phi ngẫm lại, bất đắc dĩ gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười khổ, “Trương Cơ đại nhân yên tâm, Phi chắc chắn sẽ chiếu cố hần.”

103. Chương 103: Bàng Đức Công

Trương Cơ lưu lại Ngũ man khô, hấp dẫn hần lưu lại không vện vện là những công vụ rườm rà của Triều đình, trong lòng Đồng Phi cũng rõ ràng, đó cũng chỉ là lấy cớ mà thôi.

Ngũ Khê man bởi vì có cuộc sống túng thiếu, hơn nữa lại bị các thế tộc bên ngoài phong toả, được phẩm cùng với vật tư không thể mua được, do đó sinh ra đủ loại bệnh, khiến cho nhóm người trong núi có cuộc sống khổ không thể tả nổi, hơn nữa người Ngũ man khô lại hiếu chiến, thường xuyên phát sinh xung đột, rất

nhiều trai tráng trên người ít nhất cũng có các vết dả thương, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng các tiểu thương dần dần tích tụ thành đại thương thì đến lúc đó quả thực là khó mà chữa, đối với Trương Cơ mà nói, nhưng đối tượng này là vật thí nghiệm sống, hơn nữa trong núi lại có rất nhiều dược thảo, đối với Trương Cơ từ nhỏ yêu thích y thuật thì ngũ kê man tuy rằng hoàn cảnh khó khăn, nhưng cũng chính là nơi mà hắn thi triển tài hoa.

Đồng Phi cũng không vội vã rời đi mà theo Sa Ma Kha đi thăm cảnh sắc của Võ Lăng sơn, hơn nữa hắn muốn ôn lại mùi thơm nơi cổ thổ, lần này rời đi không biết khi nào thì trở lại, hơn nữa xuất phát từ sự kính trọng đối với Trương Cơ, Đồng Phi cảm thấy nên bồi lão một đoạn thời gian.

Đời trước là phòng hộ viên, Đồng Phi cũng học một số thủ đoạn cứu hộ của các lão nhân trong thôn, tỷ như bị độc xà tập kích, hoặc là bị một số nhiễm trùng do bị va chạm, tuy rằng đều rất đơn giản, ở thế giới đời trước không là cái gì, nhưng ở đời này lại giúp Trương Cơ rất nhiều.

Rất khó nói Trương Cơ ở tại chỗ ngộ đạo, sau đó lại để lại cho đời sau, thật giống như người viết đã nói qua, đối với thời tam quốc, một chút phát minh nhỏ bé cũng chính là một bước đi dài ở thời đại đó, Trương Cơ có bao nhiêu sự linh ngộ thì đó là khả năng của lão, Đồng Phi chỉ đem một số thứ hắn có thể nắm giữ truyền lại, đem những thứ này bảo mệnh cho đám người ngũ kê man, hy vọng bọn họ có thể kiên cường sống sót.

Hắn biết, bằng năng lực của hắn mà muốn thay đổi toàn xã hội, cùng tư tưởng dân chúng, điều đó căn bản là không có khả năng, có một số việc, gấp là không được, tự như một câu tục ngữ có nói: Nóng vội không thể ăn bánh bao nóng. Tuy vậy, những việc làm này của Đồng Phi quả thật đã làm cho đám người Ngũ kê man nhân đối với hắn sinh ra nồng đậm cảm kích.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt thì đã ở trong núi mười lăm ngày.

Đồng Phi tính ngày, thấy mình cũng nên xuất phát, nếu không ở Trường sa sẽ sốt ruột, nói không chừng sẽ truyền tin cho Hà Đông. Mà nếu người trong nhà biết thì khẳng định rất lo lắng, vì thế Đồng Phi liền đối với Man vương thỉnh cầu rời đi.

Lão Man vương cũng không ngăn cản, mà chỉ dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị tiệc rượu tiễn đưa, một bàn đầy sơn trân mỹ vị, rượu nhường trái cây của ngũ kê man, một đêm vây quanh lửa trại, làm cho Đồng Phi say mèm.

Sáng sớm hôm sau, Tượng long mang theo Đồng Phi đang nhè nhẹ men say, Diễm Vi cùng với Sa Ma Kha ly khai vũ lăng sơn. Đi theo còn có tám trăm dũng sĩ man tộc do Man vương cấp cho Sa Ma Kha, Đồng Phi cũng không muốn mang theo nhiều người như vậy....Nhiều người mục tiêu lớn, hiện giờ hắn đang đứng đầu sóng ngọn gió, đây chẳng phải là tự kiếm phiền toái sao? Nhưng sau suy nghĩ lại, đây là những hộ vệ mà lão man vương đưa cho Sa Ma Kha, hắn là một ngoại nhân, quả thực không tìm ra lý do để cự tuyệt, Hơn nữa có những ngũ kê man nhân dũng sĩ đi theo quả thật cũng là một cách che giấu.

Lão man vương cùng với các động chúa liên can cùng với Trương Cơ tiễn đám người Đồng Phi ra khỏi núi.

Sa Ma Kha nhảy xuống đan tê, dập đầu ba cái, “ Cha, người trở về đi, Sa Sa nhất định sẽ theo học A Sữu ca ca, tương lai sẽ trở thành một vị man vương tốt, yên tâm đi, Sa Sa không có việc gì đâu.”

Những lời dặn dò thì đã dặn dò, cho nên lão man vương cũng không nói những lời vô nghĩa. Cười một đầu Bạch thủy ngư, lão uy vũ khoát tay, sau đó mang theo mọi người đi vào núi, Sa Sa tuy không thấy được, nhưng Đồng Phi lại thấy được, Lão man vương khi xoay người trong nháy mắt đã vụng trộm lau đi khoé mắt.

Đang thương tâm của cha mẹ thiên hạ a!

Đồng Phi nhìn Sa Ma Kha đang ngồi trên lưng đan tê nói: “ Sa sa, ngươi nhất định phải cố gắng, phụ thân của ngươi đối với ngươi rất kỳ vọng.”

Sa Ma Kha dùng sức gật đầu, “ A Sữu ca ca yên tâm, Sa sa nhất định sẽ cố gắng.”

Không biết tương lai cha của ta có đối với ta như vậy không? Tuy rằng cùng ông ấy hoà hợp, nhưng ta cảm thấy nó giống như một cuộc giao dịch!”

Đồng Phi ngồi trên lưng ngựa, dùng sức lắc đầu, làm cho ý niệm kia vất bỏ ra khỏi đầu.

“ Xuất Phát!”

Hắn vung tay lên, đầu tàu gương mẫu phóng đi trước. Diển Vi cũng giống như trước đi theo phía sau hắn , Sa Ma Kha mang theo tám trăm dũng sĩ đuổi theo Đồng Phi.

Bởi vì gia tăng rất nhiều người, cho nên hành trình đám người Đồng Phi trở nên chậm rất nhiều.

Dọc theo đường đi, Đồng Phi phát hiện đất vườn hoang vu, trăm dặm không thấy dấu vết loài người. Lúc trước hắn nóng lòng cứu người cho nên cũng không để ý, nhưng hôm nay nhiệm vụ hoàn thành thì điểm này lại làm cho hắn chú ý.

“ Diển đại ca, đất vườn như thế này sao lại không trồng trọt a!”

Diển Vi nhìn quanh một lát, lắc đầu nói: Có thể là chưa đến thời điểm.”

“ Nhưng tại sao dọc đường đi sao lại không thấy bóng người?”

“ Việc này....”

Dù sao điểm này cũng không quá bình thường, Đồng Phi biết loại vấn đề này nếu để Diển Vi trả lời quả thực có chút khó khăn. Nhưng hắn lại nghĩ, những cái này đối với hắn có quan hệ gì? Từ Dự Châu một đường đi tới, hắn gặp được bao nhiêu cảnh thê lương, nhưng ít nhất nơi này không có khắp nơi đều là người đói, so với Phương bắc thì Kinh tương cứu quận quả thật là tốt hơn nhiều.

Cứ như vậy, ngày đêm hành trình, hai ngày sau bọn họ rốt cục đến ngoại thành Trường Sa.

Xa xa chứng kiến đám ngũ man khê đông nghìn nghịt, thủ thành quận Trường sa lập tức hoảng loạn cả lên, chia nhau đóng cửa thành cùng với đi phủ nha thông báo, có người thì nổi trống lên, làm cho cả toà thành Trường Sa tán loạn cả lên.

Đồng Phi liền cho đám người Sa Ma Kha ở cách cửa thành tám trăm bước thì dừng lại, hơn nữa còn ước thúc ngũ khê man dũng sĩ.

Hắn phóng ngựa tiến lên, ở phía dưới thành cao giọng quát: “ Người ở phía trên nghe đây, ta là con của Thái Thú Hà đông Đồng Trắc, Đồng Phi. Mấy ngày trước được sự nhờ vả của Trường sa trưởng sử đi ngũ khê man cứu Trương Cơ đại nhân, chỗ này có thư tín của Trương Cơ đại nhân, mau mở cửa thành.”

Thật là có người nhận ra Đồng Phi! Cũng khó trách, giống như Đồng Phi có đặc điểm như vậy, trên cơ bản là lưu lại ấn tượng rất sâu, nhưng đám quan quân càng không dám mở cửa thành, đám người ngũ khê man nhân đứng đằng sau như hổ rình mồi, nếu vị Đồng công tử này đạt thành hiệp nghị nào đó với đám người ngũ man khê, kia chẳng phải thành Trường sa muốn lâm vào tai ương? Nhưng không mở cửa lại đặc tội với vị Phi công tử này?

Ngay khi thời điểm quan quân khó xử thì Trường sử Mã Chân đã mang theo đám người của phủ nha bước lên tường thành.

Sau khi chứng kiến Đồng Phi, Mã Chân lớn tiếng hỏi: “ Phi công tử, xin hỏi đã cứu ra thái thú đại nhân?”

Đồng Phi lắc đầu, “ Không có....Bất quá, ta nơi này có thư của lão đại nhân viết, một phong cấp cho triều đình, một phong cấp cho người.”

Mã Chân do dự....Mở cửa, hay không mở cửa? Đây chính là quyết định mang sinh tử cả thành ra a! Đồng Phi mặc dù là quan lại đệ tử, nhưng dù sao Mã Chân hiểu biết không sâu, vạn nhất hắn đã đầu hàng Ngũ Man khê đến trá thành, vậy thì làm sao bây giờ?

“ Trọng Hành tiên sinh, ta biết người hiện tại rất do dự, nhưng người ngấm lại, bộ khúc của ta đang còn ở trong thành Trường sa, ta làm sao lại không để ý đến bọn họ? Nếu người lo lắng, ta liền bắn thư lên cho người.”

Đồng Phi nhìn thấu sự do dự của Mã Chân, quay ngựa hộ: “ Sa sa lại đây!”

Sa Ma Kha thúc giục đan tề chạy tới bên người Đồng Phi, cười nói: “ A Sưu ca ca, có gì phân phó?”

“ Dem phong thư này bắn lên đầu tường, nhớ kỹ là không được đả thương người.”

Cùng với Sa Ma Kha quen biết cũng đã được một thời gian, Đồng Phi phát hiện gã gia hỏa này có tài bắn cung, quả thật làm cho hắc xấu hổ không chịu nổi. Nghe nói từ nhỏ Sa Ma Kha có khí lực quá lớn, cho nên bạn cùng tuổi không chơi với hắn, vì thế thường xuyên một mình mang cung tiễn vào rừng săn động vật, cho nên có một tay bắn cung cực kỳ inh.”

Nói rằng một mũi tên có thể bắn chết ruồi, đó là nói hươu nói vượn, nhưng thiện xạ quả thực không thành vấn đề, Sa Ma Kha có khí lực rất lớn, có thể dùng tứ thạch trường cung, Đồng Phi liền gấp lại thư tín của Trương Cơ buộc cổ định ở đầu tiễn, sau đó đối với trên thành quát: “ Trọng Hành tiên sinh, thỉnh dẫn người lùi về phía sau!”

Mã Chân do dự một lát, sau đó phát tay bảo người lui về phía sau.

Sa Ma Kha giương dây cung, nhắm ngay cột cờ phía đầu tường, ngón tay bỏ ra, mũi tên giống như lưu tinh bay ra, phập! Một tiếng, mũi tên cắm ngay trên cột cờ, tài bắn cung không thể không làm ọi người lớn tiếng thán phục.

Có quan quân đi đến tháo bức thư trên mũi tên đưa đến cho Mã Chân.

Nhìn qua một lát, mã Chân đem thư giao lại cho gã quan quân bên cạnh, “ Đây đúng thực là chữ viết của Thái Thú đại nhân.”

Gã quan quân tuy không thể nhận thức, nhưng nhìn thoáng qua một lát, sau đó nói: “ Mạt tướng nghe theo trưởng Sử đại nhân.” Ngụ ý nói, nếu xảy ra chuyện gì thì người ghánh vác.

Ma Chân xem như cũng lẫn lộn quan trường nhiều năm, ý tứ của gã quan quân kia như thế nào lại không rõ. Lập tức cười, sau đó đối với Đồng Phi nói: “ Phi công tử, xin chờ một chút...Bất quá ngài có thể vào, nhưng man nhân thì không thể tiến vào.”

Đồng Phi biết, đây chính là đối với Ngũ man nhân không tín nhiệm. Lập tức gật đầu, “ Ta mang theo tám trăm ngũ kê man nhân, Là bộ khúc theo ta đi Hà Đông, bọn họ có thể không vào thành, nhưng là hắc...”

Ngón tay chỉ vào Sa Ma Kha, Đồng Phi nói: “ Ta dẫn hắc vào thành, còn thỉnh Trưởng Sử đại nhân cung cấp một chút lương thực cùng với trang bị, tất cả chi tiêu đều do ta ghánh vác, nếu như không hợp quy củ, xin hãy lấy danh nghĩa cha ta để bảo lãnh, không biết như thế có được không?”

Theo đạo lý mà nói, Đồng Phi căn bản không cần thương lượng với Mã Chân. Tuy rằng Kinh Châu cùng với Hà Đông không liên quan, nhưng Đồng Trác còn có chức vụ Ty đài hầu giáo uý, đó chính là chức quan có thể gần sánh với Tướng quân, điều này chứng minh, Đại tướng quân Hà Tiến tin tưởng Đồng Trác, nếu muốn lương thảo cùng với trang bị thì hắc hoàn toàn phải đáp ứng.

Đồng Phi nói như vậy, điều này quả thực là cho Mã Chân mặt mũi.

Cho nên Mã Chân nghe xong, lập tức gật đầu, “ Nghe theo sắp xếp của Phi công tử, người đâu, mở cửa thành!”

Đồng Phi, Diển Vi, Sa Ma Kha liền phóng ngựa vào thành, nhanh chóng đã có quan quân đưa trang bị cùng với lương thảo đến đội ngũ của man kê dừng sĩ.

Ở trong phủ nha, Mã Chân hỏi tình huống của Trương Cơ, sau đó mới yên tâm. Hắc đối với lão sư phi thường hiểu rõ, trước khi có chuyện không may thì lão sư của hắc đã muốn từ quan, hơn nữa nguyên nhân chính là do y thuật mà lão muốn từ quan, cho nên Mã Chân đối với chuyện này là không có chút hoài nghi.

Trong tín thư của Trương Cơ viết cho hắc thì nói rằng: Trung Hoàn, cá tính của người không thích hợp làm quan, nếu ta rời khỏi thì người chắc sẽ có phiền toái. nếu người nguyện ý thì có thể đi theo Phi công tử, hắc là một người tốt, hơn nữa Phụ thân Phi công tử quan chức cũng không thấp, nếu có thể thì ở dưới

trưởng phụ thân Phi công tử kiếm một chức quan, nếu không muốn làm quan thì có thể đi theo Phi công tử, hoặc là tự lập môn hộ, dù sao không quản người có lựa chọn thế nào thì ta cũng sẽ không trở về làm quan.

Mã Chân theo lời của Trương Cơ nói thì quả thật có chút đơn thuần, nhưng đơn thuần không có nghĩa là ngu dốt, vua nào thần nấy, đạo lý này hẳn đương nhiên rõ ràng, Trương Cơ nếu không làm quan, thì hẳn.....

“Chân nguyện đi theo Phi công tử!”

Hắn có lo lắng một chút, nếu là làm quan dưới trưởng Đồng Trác, mặc dù nói là người của Phi công tử, nhưng tổng khó tránh phát sinh xung đột, Hà Đông so với trưởng sa thì nhân tài đông đúc, mà phụ thân Phi công tử là thái thú Hà Đông, chỉ sợ thuộc hạ....Bản lãnh của hắn thì hẳn quá rõ ràng, nếu cứ rụt rè kiếm ăn thì chẳng bằng đi theo Phi công tử, tương lại Phi công tử làm quan thì mình dù sao cũng xem như là nguyên lão, lão sư cũng nói, Phi công tử là người tốt, chắc sẽ không bạc đãi chính mình.

Những suy nghĩ của Mã Chân tất nhiên Đồng Phi không thể rõ ràng.

Đối với Mã Chân lựa chọn đi theo hắn, Đồng Phi quả thực có chút giật mình. Nhân phẩm ta khi nào thì tốt như vậy? Trước có Điển Vi, Hoàng Thiệu, Đường Chu nguyện trung thành, hiện tại bây giờ lại có Mã Chân nguyện đi theo.

Bất quá đã đáp ứng Trương Cơ, Đồng Phi tất nhiên sẽ không từ chối.

“Trọng Hành tiên sinh, thuộc hạ kia của ta...”

Thái độ của Mã Chân thay đổi cực nhanh, Phi thường cung kính trả lời: “Bệnh tình của Hoàng tiên sinh đã chuyển biến tốt, mấy ngày hôm nay thường dẫn người ra ngoài, nghe người ta nói. Hoàng tiên sinh giống như đã làm quen được một người bạn rượu, thường xuyên gặp nhau. Ân, vừa rồi xảy ra động tĩnh lớn như vậy, nói không chừng Hoàng tiên sinh sẽ nhanh trở về. Chủ công, về sau không nên xưng hô Chân là tiên sinh, Chân thực sự không chịu nổi.”

Đồng Phi nở nụ cười, “Một khi đã như vậy thì ta sẽ xưng tự của ngươi. Đúng rồi, ta ở chỗ này không thể dừng lại lâu lắm, nếu có chuyện tình cần xử lý thì hãy nhanh chóng giải quyết, nhiều nhất ba ngày, ba ngày sau ta muốn hồi Hà Đông.”

“Ba ngày?”

Mã Chân tính toán một lát, sau đó gật đầu nói: “Ba ngày chắc là đủ rồi! Chân sẽ không làm chậm trễ hành trình của chủ công.”

Mang theo Điển Vi cùng với Sa Ma Kha đứng dậy, Đồng Phi đang muốn ly khai thì bên ngoài truyền đến một loạt bước chân, theo phía sau là thanh âm của Hoàng Thiệu truyền đến: “Chủ công đã trở lại? Chủ công ở nơi nào?”

Không đợi Đồng Phi trả lời, Hoàng Thiệu mang theo một đám người vọt vào đại sảnh.

Sau khi chứng kiến Đồng Phi, Hoàng Thiệu lệ nóng doanh tròng, quỳ xuống trên mặt đất, run giọng nói: “Chủ công, người làm cho Thiệu muốn chết!”

Đồng Phi vội vàng đi tới nâng lên, cười nói: “Lão Hoàng, ngươi làm gì vậy?”

“Chủ công vì Thiệu mà đơn thân mao hiểm, đại ân đại đức Thiệu muốn chết cũng không báo đáp được, Ngày đó Thiệu luôn lo lắng, hôm nay gặp chủ công bình an trở về, Thiệu, thiệu, thiệu, trong lòng Thiệu quả thực rất vui vẻ.”

Đồng Phi nâng Hoàng Thiệu dậy, “Lão Hoàng, ngươi là thuộc hạ của ta, Phi làm sao mà không quản, nhìn ngươi bị bệnh đau, lòng ta rất xót? Tốt lắm, đừng nói những lời vô nghĩa, các ngươi, tất cả các ngươi đều đứng dậy đi.”

Theo phía sau Hoàng Thiệu là mười người, ngoại trừ tám gã cự ma sĩ thì còn có một gã văn sĩ cùng với một tiểu đồng tử.

Văn sĩ ước chừng khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, dáng vẻ đường đường, khí thế bất phàm. Nhưng mà bên người trung niên văn sĩ này là một tiểu đồng tử, diện mạo có chút xấu xí, làn da đen nhánh, nhìn qua rất không đáng yêu.

Đã gặp qua Gia Cát Lượng giống như phần điêu ngọc mài, người bình thường khẳng định sẽ cảm thấy rất kinh dị, nhưng Đồng Phi thật ra cảm thấy bình thường.

Người ta thường nói, nữ mười tám liền biến, kỳ thật nam hài tử cũng như thế, khi còn bé nhìn còm nhom nhưng không có nghĩa lớn lên cũng có bộ dạng như vậy. Hơn nữa bộ dạng Đồng Phi từ nhỏ cũng rất xấu xí, cho nên hẳn có tư cách gì mà đi cười nhạo người khác?

Mơ hồ cảm giác được văn sĩ này không đồng nhất, ánh mắt Đồng Phi liền nhìn qua người văn sĩ đánh giá.

Văn sĩ cũng không tức giận, mỉm cười nhìn Đồng Phi, hai người người xem ta, ta xem người, không ái mộ miện trước.

Nhưng Hoàng Thiệu nhanh chóng phản ứng, vội vàng giới thiệu: “ Chủ công, vị này chính là bằng hữu tốt nhất mà sau khi ta khỏi bệnh ở trường sa nhận thức, đây chính là Tương Dương danh sĩ....”

Không đợi Hoàng Thiệu nói xong, văn sĩ liền giành trước, đánh gãy lời của hắn.

Hắn chấp tay, tủm tỉm cười nói: “ Tại hạ là Tương Dương danh sĩ, Lộc môn sơn nhân, Bằng Đức Công... Là người sơn dã, không có lễ nghĩa, gặp qua Phi công tử.”

104. Chương 104: Thái Bình Loạn.

Đức Công là ai?

Đồng Phi không rõ ràng lắm, thậm chí chưa nghe qua tên của người này. Bất quá nhìn khí độ của người này tựa hồ không tầm thường, lập tức chấp tay nói: “ Tại hạ Đồng Phi, là một giới vũ phu, gặp qua tiên sinh.”

“ Phi công tử chớ khách khí, lệnh tôn là Thái Thú Hà Đông, là lương đồng của triều đình, Bằng Đức Công chỉ mộ danh Phi công tử mà đến, mấy hôm trước nếu không gặp được Hoàng tiên sinh, thì chỉ sợ vô duyên với Phi công tử.”

Mộ danh?

Đồng Phi càng thêm kỳ quái.

Mộ danh cái gì? Ta có cái gì để được mộ danh?

Nhìn Hoàng Thiệu đứng sau Mã Chân với bộ dạng kích động, hơn nữa lại nghe cách nói của người này, chỉ sợ rằng người này không đơn giản a.

Chẳng lẽ là một người có quyền? Đồng Phi rốt cục không rõ, Bằng Đức Công này có địa vị như thế nào, hơn nữa ngư nhân hắn thấy cũng nhiều, cho nên cũng đã có sự miễn dịch, cho nên nếu gặp người danh lưu sử sách hẳn cũng không nhất định là giết mình, huống hồ một cái tên hắn chưa bao giờ nghe qua, bất quá thần sắc của Đồng Phi vẫn duy trì cung kính.

“ Xin hỏi tiên sinh, từ chỗ nào thì biết tên của Phi?”

“ Ha hã, nói ra thì quả thực hổ thẹn, mấy ngày trước ta ở Giang Hạ nghênh đón một vị bạn tốt, mà vị bạn tốt đó Phi công tử cũng quen thuộc. Gia Cát Khuê, Phi công tử chắc còn nhớ người này chứ?”

Đồng Phi bừng tỉnh, gật đầu nói: “ Nhớ rõ, đương nhiên nhớ rõ, Quân Cống tiên sinh ta như thế nào lại quên?”

Không phải không quên Gia Cát Khuê, mà là không thể quên 2 đứa con rất trâu bò kia, chỉ sợ cả đời Đồng Phi đều không thể quên được.

Nếu người này nhận thức với Gia Cát Khuê, chắc chắn là một danh sĩ. Thần thái Đồng Phi càng thêm cung kính, vừa muốn nói chuyện, nào biết Bàn Đức Công lại cướp lời của hắn: “ Phi công tử từ Võ Lăng sơn đến Trường Sa nhất định rất mệt nhọc, không bằng nghỉ ngơi sớm một chút....Nếu Phi công tử có rảnh rỗi thì tối nay Bàn mỗ xin đến bái phỏng. Ha ha, còn có một việc, xin thứ cho Bàn mỗ vô lễ, trước xin cáo từ!”

Bàn Đức Công này không nhưng giỏi về chuyện ngắt lời, hơn nữa tính tình hình như có chút quái đản. Nói đi là đi, mang theo đồng tử hướng về phía ngoài đại sảnh đi ra. Cũng may Đồng Phi phản ứng mau, nhanh chóng bào Diễm Vi cùng với Sa Ma Kha tránh ra.

“ Vậy tối nay Phi ở Phủ phủ chờ tiên sinh tới.”

Cũng không biết Bàn Đức Công nghe được hay không nghe được, dù sao cũng đã đi, thẳng đến khi không còn thấy thân ảnh, Đồng Phi mới vội vàng kéo Hoàng Thiệu cùng với Mã Chân hỏi: “ Ai có thể nói cho ta biết, Bàn Đức Công này là ai? Lão Hoàng, người như thế nào lại nhận thức?”

Một bộ ‘Người cứ nhiên không biết Bàn Đức Công là ai?’, Mã Chân nói: “ Chủ công, Bàn Đức Công chính là kinh tương cửu quận danh sĩ, cư trú ở Lộc Môn sơn Tương Dương, là người kết giao với Kinh Châu danh sĩ Tư Mã Huy và Hoàng Thừa Ngạn, Tư Mã Huy có nhà hào là Thủy Kính tiên sinh, cũng chính là cấp bậc đại sư. Dân gian có truyền một câu tục ngữ: Nam có Tư Mã, Bắc có Trịnh Huyền, Phi Bạch tuyệt luân, ý nói chính là Trịnh huyền, Thái, cùng với Thủy Kính tiên sinh.

Có thể nhìn ra được, Mã Thực đối với Tư Mã Huy rất là sùng kính. Thậm chí cách xưng hô cũng là bất đồng, Đối với Trịnh Huyền cùng với Thái Bá Dê là gọi thẳng kỳ danh, còn đối với Tư Mã Huy lại xưng nhà hào. Có lẽ ở Trường Sa thời gian dài, cho nên Mã Chân theo đó mà kính trọng Tư Mã Huy.

Hoàng Thiệu nói: “ Bàn Đức Công tương giao với Tư Mã Huy quá mức thân mật, chẳng những học vấn tốt, phẩm đức càng tốt. Những năm trước đây, Hà Toại có ý đồ muốn mượn sức tiên sinh, nhưng lại bị tiên sinh cự tuyệt. Chủ công, người có biết Hà Toại Cao khi gặp tiên sinh nói thế nào không?”

Hà Toại sau khi thăng chức Đại tướng quân liền thêm chữ Tiến vào, Toại Cao là tự của hắn.

Hoàng Thiệu xuất thân hàn môn, hơn nữa lại từng ở dưới tay của Trương Giác, cho nên cách xưng hô đối với Hà Tiến cũng không kính trọng.

Cũng may trong đại sảnh đều là người của Đồng Phi, nếu không Hoàng Thiệu có thể chịu không nổi.

Đồng Phi biết Hoàng Thiệu khinh thường Hà Tiến. Cũng khó trách, tổ tiên Hà Tiến là Đồ gia tử(nghề giết súc vật) so với bề phu cũng không tốt hơn bao nhiêu, là người đọc sách, có lẽ trong mắt của Hoàng Thiệu, Hà Tiến quả thật không là cái gì cả.

Theo lời hắn hỏi tiếp: “ Đại tướng quân nói thế nào?”

Hoàng Thiệu nói: “ Đại tướng quân phái người đi tìm tiên sinh, nói một người không làm quan thì chính là tự bảo lấy thân mà không phải bảo khắp thiên hạ.”

Đồng Phi hỏi lại: “ Bàn Đức Công trả lời thế nào?”

Khuôn mặt Hoàng Thiệu lộ vẻ kính trọng, ngữ điệu mang theo sự sùng kính nói: “ Tiên sinh trả lời:

- Có một loài chim tên là thiên nga, xây tổ cao hơn cả rừng cây, khiến cho hoàng hôn phải đậu lại.
- Có một loại động vật sống dưới vực sâu kêu là con Ba Ba, sống nhờ bóng đêm đen, người đời xu thế muốn bỏ bôn ba để ẩn nấu. Chung quy cũng chỉ là hiện thân hay ẩn nấu mà thôi.

Đồng Phi hỏi: “ Vậy người của Đại tướng quân không nói gì nữa sao?”

Hoàng Thiệu cười nói: “ Sứ giả của Hà Toại đương nhiên không muốn như vậy mà trở về, vì thế hỏi lại: Ngài vất vả trông trọng mà không chịu ăn bổng lộc triều đình, như thế sau này trăm tuổi thì lấy gì mà lưu lại cho con cháu? Tiên sinh liền nói, người ta làm quan là muốn lưu cho con cháu, nhưng ta chỉ cần cho chúng vừa làm ruộng vừa đi học, lấy an cư lạc nghiệp lưu cho bọn chúng, chính là thứ lưu lại có chút bất đồng thôi, không thể nói là ta không lưu lại cái gì.”

Đây là một loại triết học tư tưởng mộc mạc của trung quốc, Đồng Phi cái hiểu cái không. Bất quá xem như có chút hiểu biết về Bàng Đức Công.

Trầm ngâm một lát, “ Lão Hoàng, người như thế nào cũng hẳn quen biết?”

Hoàng Thiệu lắc đầu, “ Không phải ta cùng hẳn quen biết, mà là hẳn chủ động cùng nói chuyện với ta. Ta hai ngày hôm nay chủ động nói chuyện với hẳn, muốn từ miệng hẳn để tìm hiểu mục đích, nhưng đều bị hẳn tránh né, nhưng ta cảm thấy được, tiên sinh không có ác ý.”

Có ác ý hay không, Trời mới biết!

Dù sao hẳn là danh sĩ a, người đọc sách mà, luôn luôn thích có một chút bí hiểm.

Điển Vi hậm hực nói: “ Người này thực không sáng khoái, có lời gì thì nói ngay đi, cứ ấp a ấp úng, còn phải chờ cho đến trời tối mới nói.”

Đồng Phi cười nói: “ Quân Minh đại ca, hẳn đang muốn thử ta!”

“ Thử?”

“ Hẳn muốn xem cách ta làm người có độ lượng không, hơn nữa cũng thử tính nhẫn nại của ta, người đọc sách thường thích như vậy, biết hiện này là bình thường.” Đồng Phi cười nói: “Nếu hẳn muốn làm như vậy thì chắc có nguyên nhân của hẳn, chúng ta cũng không ngại kiên nhẫn chờ đợi, xem hẳn muốn nói cái gì.”

Nếu Đồng Phi đã nói như vậy thì mọi người đương nhiên không cần phải nhiều lời nữa.

Bởi vì Trương Cơ từ quan cho nên cần hướng về triều đình bẩm báo, đồng thời Mã Chân cũng muốn lý khai cho nên cũng muốn an bài nhiều việc, hơn nữa ngoài thành lại có tám trăm ngũ man khê dũng sĩ, cho nên công việc của Mã Chân cùng với Hoàng Thiệu quả thực bận rộn.

Đồng Phi được Mã Chân an bài chỗ nghỉ, Điển Vi cùng với Sa Ma Kha không chịu ngồi yên, liền ra phía ngoài tỷ thí.

Phía ngoài đánh nhau âm ỹ làm cho Đồng Phi không thể nghỉ ngơi được, đi ra phía ngoài chốc lát, cảm thấy tay chân ngứa ngáy, nhanh chóng gia nhập vào, ba người ta đánh người, người đánh ta, giống như đại giao phong trong trò chơi tam quốc.

Cự ma sĩ đứng bên cạnh cười to, thỉnh thoảng còn trầm trồ khen ngợi. Cứ như vậy, thời gian trôi qua phi thường mau, thời điểm bầu trời tối đen, Đồng Phi vừa mới tắm rửa xong, vừa vào ngồi trong thư phòng thì chợt nghe Hoàng Thiệu bên ngoài cửa bẩm báo: “ Chủ công, Bàng tiên sinh đến!”

“ Mau mau ời!”

Đồng Phi vội vàng đứng dậy ra khỏi phòng, chỉ thấy Bàng Đức Công mặc một bộ bạch y đứng ở trong sân, đồng tử thì đứng bên cạnh hẳn, một đôi con người đen nhánh nhìn chăm chăm vào Đồng Phi, tò mò đánh giá, nếu nổi chính xác thì buổi tối nếu Đồng Phi xuất môn thì quả thực dễ dàng dọa người, nhưng đồng tử này tựa hồ không sợ, ngược lại cảm thấy có cảm giác thân cận. Có lẽ cái này giống như vật hợp theo đàn.

“ Bàng tiên sinh!” Đồng Phi thi lễ, “ Phi đợi tiên sinh đã lâu!”

Bàng Đức Công cười nói; “ Phi công tử quả thật là độ lượng, không chấp nhất sự quái đản của Bàng mỗ, quả thực giống như Quân Cống nói, quả thực là anh hùng đại trượng phu.”

“ tiên sinh, mời vào!”

“ Phi công tử, mời vào.”

Hai người khách sáo một phen, sau đó đi vào thư phòng.

Sa Ma Kha cùng với Điển Vi lập tức mang theo tám gã cự ma sĩ làm nhiệm vụ cảnh giới, mà Hoàng Thiệu cầm một vỏ rượu đứng bên cạnh hầu hạ.

Đồng Phi cùng với Bàng Đức Công cùng ngồi xuống, tiểu đồng tử quả thực biết điều, ngồi ngay phía sau Bàng Đức Công.

“ Đây là...”

“ Nga, đây là đường chất của ta, Bàng Thống!”

Nếu như không gặp qua Gia Cát Lượng thì Đồng Phi nhất định kêu to, Tiểu Phụng hoàng tiên sinh.

Bất quá đã kết giao cùng với một nhà Gia Cát, gặp được phụ tử Trần Khuê, Trần Đăng. Thậm chí danh lưu thiên cổ Y thánh cũng đã gặp qua, cho nên trong lòng Đồng Phi tuy rằng khiếp sợ, nhưng trên mặt lại không biểu hiện cảm xúc giao động.

Đối với Bàng Thống thì Bình thư trong tam quốc diễn nghĩa cũng không có nhiều công đạo, tên của hắn xuất hiện lần đầu tiên là chỗ Thủy kính sơn trang, được Tư Mã Huy gọi là Phượng Sồ tiên sinh, sau khi tiểu phượng hoàng xuất trường liền ra liên hoàn kế ở trận xích xích, sau đó một thời gian dài lại mai danh ẩn tích, sau trận xích xích liền quy thuận Lưu Bị, nhập vào Tây Xuyên mà chết thắm ở sườn núi, cũng chưa kịp bày ra nhiều tài hoa.

Đồng Phi không khỏi cẩn thận đánh giá người được xưng là một trong những nhân vật đau khổ nhất Tam quốc diễn nghĩa, tiểu Phượng hoàng tiên sinh.

Chỉ tiếc lúc này tiểu Phượng hoàng tiên sinh chỉ là một hài tử, nhìn không ra chỗ tài hoa, nhưng trong ánh mắt kia lại toát ra một loại cô độc, một loại cao ngạo, trong thoáng chốc, Đồng Phi cảm thấy cực kỳ đồng cảm.

Trong ánh mắt cô độc kia, Đồng Phi có thể hiểu được. Nhớ ngày đó hắn cũng cô độc như vậy, bị thế nhân bài xích tránh né.

“ Phi công tử, Phi công tử...”

“ A, tiên sinh, có chuyện gì?”

Bàng Đức Công rất kỳ quái nhìn Đồng Phi, không rõ trong miệng bạn tốt là Phi công tử vì sao lại đối với đường chất mình cảm thấy hứng thú.

Bàng Thống sinh ra đã xấu, cho nên bị người đời bài xích, sáu tuổi đã lộ ra một loại tính tình cổ quái, ngoại trừ Bàng Đức Công thì trong nhà không thể có ai gần trụ được hắn.

Lần này đi nghênh đón Gia Cát Khuê, Bàng Đức công lo lắng tiểu gia hỏa ở nhà gây chuyện, cho nên mang theo bên người, cũng không nghĩ tới, tiểu gia hỏa này ở Giang Hạ bị Gia Cát Cẩn trêu đùa, hơn nữa Gia Cát Lượng lại càng cười nhạo, tiểu gia hỏa rất miễn cảm, Gia Cát Lượng mới ba tuổi, có năng lực cười nhạo hắn cái gì? Thật sự không có biện pháp, Bàng Đức Công sợ Bàng Thống đi khi dễ Gia Cát Lượng, thứ hai cũng muốn gặp người được Gia Cát Khuê hết lòng khen ngợi, vì thế liền mang theo Bàng Thống độc thân đi Trường sa, nhưng không nghĩ rằng, đi tới thì Đồng Phi lại đi Võ lăng sơn.

Đồng Phi tự biết thất thố, xấu hổ cười, “ Phi thấy chất nhi rất cơ trí, chỉ là tính cách có chút quái gở, điều này làm cho Phi nhớ tới mình mấy năm trước, cho nên thất thố, xin tiên sinh bỏ qua. Nga, không biết chất nhi có nhũ danh không?”

Bàng Thống rất kỳ quái nhìn Đồng Phi, cảm thấy vị Đại cá tử này có nụ cười quả thực là thân thiết.

Bàng Đức Công hồ thẹn cười nói: “ Thống có trí tuệ, Bàng mộ thật mặc cảm. Huynh đệ trong nhà...Bỏ đi, không nói việc này, hắn có nhũ danh là A Sửu...”

Phía sau Bàng Đức Công nói cái gì, Đồng Phi cũng không nghe rõ, Hắn đột nhiên nở nụ cười, hướng về phía Bàng Thống vươn tay, “ A Sửu, qua ngồi bên cạnh ta.”

Nói tiếp cũng kỳ quái, luôn luôn đối với người khác không hứng thú, Bàng Thống lúc này cứ nhiên rất nghe lời đứng lên, đi tới bên cạnh Đồng Phi.

Tiểu gia hỏa này quả thực rất gây!

Sau khi bàn tay bé nhỏ kia đặt ở bàn tay to của Đồng Phi, Đồng Phi cảm thấy có một loại cảm giác kỳ quái.

Tiểu gia hoả này tương lai nhất định là của ta, nếu hần hôm nay nhận ta thì ta tuyệt sẽ không cho hần lặp lại con đường lịch sử.

Đồng Phi nở nụ cười, Bằng Thống cũng nở nụ cười.

“ Bằng tiên sinh, ta nói có thể ngài không tin, nhũ danh của ta cũng kêu A Sữu....Tiểu A Sữu, nhớ kỹ ta, ta là đại A Sữu, tương lai bởi nếu có người vì người xấu mà khi dễ người thì tới tìm ta. Chúng ta xấu không quan hệ, cho dù lão thiên có bỏ quên chúng ta, nhưng chúng ta lại không thể buông tha cho chính mình.”

Bằng Đức Công thật sự ngạc nhiên, nhìn một lớn một nhỏ A Sữu, thật lâu không nói nên lời.

Bằng Thống tựa hồ nghe hiểu được lời Đồng Phi, dùng sức gật đầu, sau đó duỗi tay lớn tiếng nói :” Ngoắc tay!”

“ Tốt, chúng ta ngoắc tay!”

Bằng Đức Công hiểu được....Không phải Đồng Phi có mị lực, mà là hần tôn trọng chính mình, tôn trọng người khác. Có lẽ giống như Quân Cống nói, Phi công tử quả thực là một người tốt. Vội vàng ho khan một tiếng, liền làm cho Đồng Phi đổi lại sự chú ý.

Đồng Phi có điểm xấu hổ, cười cười nói: “ Bằng tiên sinh, chúng ta nói về chính đề. Đêm khuya tới chơi, không biết có gì dạy bảo?”

Bằng Thống ngồi ở bên người Đồng Phi, nghiêng tai lắng nghe.

Có Hoàng Thiệu châm rượu, sau đó thối lui ra phía sau người của Đồng Phi.

Bằng Đức Công nói: “Hành động tung hoành ở Thanh Từ của Phi công tử quả thực vĩ đại, Bằng mẫu từ Quân Cống đã biết hết, nói thật Bằng mẫu đối với Phi công tử một lòng vì nước quả thực là cảm động, nhưng đồng thời cũng phát hiện, chỗ yếu hại kế hoạch lần này của Phi công tử.

Đồng Phi ngăn ra, “ Có yếu hại gì?”

“ Bằng mẫu phỏng đoán, hành động của Phi công tử ở Thanh từ tất nhiên là vì hấp dẫn sự chú ý của Thái bình đạo, để cho người mang tin tức thoát ly Thanh từ. Ta đoán, người đưa tin không đi đến Lạc Dương mà là đi đến Hà Đông,sau đó mới chuyển cho lệnh tôn, sau đó mới đi đến kinh đô, kế sách này tuy nhiên là tốt, nhưng hành động của Phi công tử quả thực làm hơi mạnh tay, chỉ sợ không trợ giúp được lệnh tôn, ngược lại sẽ kích thích Thái bình yêu nhân.”

Đồng Phi vội vàng lên tiếng: “ Mong tiên sinh chỉ giáo.”

“ Thái bình yêu nhân liên tục bị công tử làm cho xấu mặt, tất nhiên thẹn quá thành giận, bọn chúng sẽ phái người đi điều tra, lúc đó sẽ kinh động triều đình, đến lúc đó triều đình sẽ không ngồi yên mà không quản, mà khi đó chỉ sợ Thái bình yêu đạo sẽ sớm tạo phản.”

Điểm này Đồng Phi quả thực không nghĩ tới.

“Thật sự sẽ giống như lời tiên sinh nói?”

“ Bằng mẫu không dám đảm bảo, nhưng có một việc có thể xác định, nếu tin tức của lệnh tôn không rơi vào tay của Hoàng Thượng, nếu triều đình không có sự chuẩn bị thì lúc đó Thái bình đạo tạo phản, kết quả này chỉ sợ....Sinh linh lầm than.”

Đồng Phi trầm mặc, ngón tay nhẹ nhàng đánh trên bàn rượu.

“ Tiên sinh, nếu dựa theo ngài phỏng đoán, hiện tại chúng ta còn có bao nhiêu thời gian?”

Bằng Đức Công suy nghĩ một lát, “ Tình trạng của Thái bình yêu nhân đã đến mức chuẩn bị bạo phát, nếu như không có ngoại giới kích thích, theo Bằng mẫu phỏng đoán, nhiều nhất có bốn mươi ngày, nhưng nếu có tác động khác, vậy cũng khó mà đoán.”

Bốn mươi ngày, đây quả thực là một con số chính xác.

Trong lòng Đồng Phi tính toán một lượt, nếu dựa theo thời gian mà phỏng đoán, Thái Ung đã sớm tới Hà Đông, cùng Phụ thân cũng đã đi Lạc Dương, triều đình nói không chừng đã chuẩn bị, nếu thời gian càng dài thì triều đình sẽ có thêm thời gian chuẩn bị.

“Bằng tiên sinh, xin hỏi có biện pháp nào kéo dài thời gian được không?”

“Vậy thì trừ phi...” Bằng Đức công suy nghĩ một lát, nhìn Đồng Phi nói: “Trừ phi có thể đem thể lực của Trương Giác ở Lạc Dương bại lộ.”

Đồng Phi ngẩn ra, “Tiên sinh, mong chỉ giáo?”

“Chỉ xem Phi công tử có hay không đảm lượng. Trương Giác đối với Phi công tử hận thấu xương, Hiện giờ Kinh, Từ đã bình tĩnh, không có gì đáng ngại, nếu Phi công tử bây giờ xuất hiện ở Dự Châu thì Trương Giác sẽ có phản ứng như thế nào? Nói vậy Phi công tử có thể tưởng tượng, người này tuy có dã tâm, lại có trí tuệ...Chỉ sợ Phi công tử vừa đến thì tình cảnh sẽ càng thêm hiểm ác.”

Ánh mắt Bằng Đức Công sáng ngời nhìn Đồng Phi.

Sắc mặt Hoàng Thiệu có điểm thay đổi, đây làm gì mà bày mưu tính kế, căn bản là bảo chủ công đi nạp mạng a.

Hắn vừa muốn mở miệng khuyên can, Đồng Phi đột nhiên vỗ mạnh lên bàn, “Nếu có thể vì quốc gia mà chết, Phi tan xương nát thịt thì đã sao?”

105. Chương 105: Tam Sứ Kết Nghĩa

Đồng Phi lâm thời cải biến chủ ý. Quyết định sáng sớm hôm sau khởi hành.

Đồng Phi gọi Mã Chân tới, thuyết minh tình huống một lượt. Thời điểm Mã Chân nghe được tin này, nhất thời hoảng sợ, nếu đã như vậy thì đành phải xuất phát sớm

Mã Chân trầm ngâm chốc lát, sau đó dứt khoát nói: “Chỉ công, nếu quốc gia có nạn thì những việc vặt kia tính là cái gì? Chân lập tức nhanh chóng sắp xếp tất cả mọi việc, chuẩn bị ngày mai xuất phát, sáng sớm ngày mai nhất định chuẩn bị ổn thoả, chủ công yên tâm.”

“Trung Hành, ta muốn người từ trong kho lấy ra vũ khí, khôi giáp, lương thảo, cung tên suốt đêm phân phát cho đám người ngũ khê man, người có làm được không?”

Mã Chân do dự một lát, “Việc này tuy có chút phiền toái, nhưng Chân chắc chắn an bài thoả đáng.”

“Tốt lắm, người đi làm đi.”

Mã Chân đáp một tiếng, sau đó vội vàng rời đi.

Sau đó cho người gọi Diên Vi cùng Sa Ma Kha lại, thừa dịp còn chờ bọn họ đến, Hoàng Thiệu có chút do dự nói: “Chủ công, kể của Bằng Đức Công rõ ràng là muốn ngài đi chịu chết a. ta cảm thấy người này không có hảo ý, ngài có nên suy nghĩ lại hay không?”

Đồng Phi đứng lên, duỗi tay một cái, “Lão Hoàng, việc này ta đã quyết, Bằng Đức Công với ta không oán không cừ, trước kia vốn không quen biết, vì sao lại hại ta. Hắn nói đúng, thủ đoạn trước kia của chúng ta quả thực có chút mãnh liệt, hiện giờ đúng là thời điểm vấn hồi...Hơn nữa tới Dự Châu Trương Giác có thể giết ta sao? Binh pháp có câu: Tìm đường sống trong cái chết. Đến lúc đó, ai chết về tay ai còn không nhất định.”

Hoàng Thiệu thấy Đồng Phi có thái độ kiên quyết, biết có khuyên nữa cũng vô dụng, cũng không sao, mạng này là do chủ công cứu về, hiện giờ coi như hoàn lại, không phải chủ công đã nói sao, Đại trượng phu thì phải chịu trách nhiệm? Ta cả đời bị người xem thường, Ta Hoàng Thiệu, hôm nay muốn cho đám người khinh thường ta nhìn xem, ta không phải là người nhu nhược.

Lúc này Điển Vi cùng với Sa Ma Kha cũng đã đi vào phòng, Đồng Phi bảo hai người ngồi xuống, sau đó đem quyết định của mình nói cho hai người bọn họ.

Sau khi nghe tin này, bất kể là Điển Vi hay là Sa Ma Kha, trong đầu đều có một ý niệm giống với Hoàng Thiệu : Có người muốn hại chúng ta.

Nhưng sau khi nghe Đồng Phi giải thích, sau đó hai người mới gật đầu.

Đồng Phi cười nói: “ Ta biết lần này đi Dự Châu rất hung hiểm, rất có thể là cử tử nhất sinh, Phi cho dù tan xương nát thịt cũng phải đền đáp quốc gia, nhưng Điển đại ca cùng với Sa Sa, các người không giống ta, đặc biệt là Sa Sa, người là nữ kê man nhân, đây là chuyện tình của nhà Hán, người tất yếu không cần dính vào, ta đã cho Mã Chân phân phối áo giáp cùng với binh khí, xem như ca ca tặng lễ vật cho người, người bây giờ trở về núi, chờ thiên hạ thái bình lại đi ra.”

“ Ca ca, huynh tại sao lại nói như vậy?” Sa Ma Kha nghe xong nhất thời nổi giận, đứng lên nói: “ Ca ca xem Sa sa là huynh đệ, vì Sa Sa suy nghĩ, Sa Sa cũng đã xem người như thân sinh ca ca, nếu là huynh đệ thì làm sao mà nhìn ca ca một thân đi mạo hiểm, còn chính mình thì trốn đi? Ta nếu thật sự làm như vậy thì sẽ không thể làm một vị Man vương chân chính. Ca ca, ta đi theo huynh.”

“ Sa Sa...”

Điển Vi đứng dậy đánh gãy lời nói của Sa Ma Kha, “ Phi huynh đệ, những lời trước kia người xem ta là huynh đệ là giả sao? Lão Điển chỉ có một cái mạng, ngại gì sống chết, người đường đường là con của Thái Thú cũng dám liều mạng, lão Điển ta cũng không cam lạc hậu, hơn nữa người cũng nói qua, người xem lão Điển là huynh trưởng, trên đời này không có Ca ca nhìn đệ đệ một mình đi chịu chết.”

“ Nhưng mà...”

Đồng Phi đứng dậy muốn biện giải.

Điển Vi phẫn nộ lên, trừng mắt đỏ như mắt hổ, lớn tiếng quát, “ Huynh đệ, người nếu khuyên nữa thì ta sẽ chết ngay trong này.”

“ Ca ca chớ làm như thế, tiểu đệ đáp ứng là được!”

Đồng Phi cảm giác mình có chút ê tiện, nguyên muốn thử hai người này, không ngờ lại ra kết quả như vậy, đồng thời cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Trong viện, ánh trăng sáng tỏ, linh cơ Đồng Phi chợt động, đột nhiên nói: “ Điển đại ca, Sa Sa, nếu chúng ta hợp ý, lại giống nhau gốc, giống nhau xấu, không bằng chúng ta kết bái làm huynh đệ, cùng sinh cùng chết, vĩnh viễn không rời.”

“ Việc này...”

Điển Vi cùng với Sa Ma Kha đều ngăn cả người.

Hoàng Thiệu kích động nói: “ Chủ công, Thiệu nguyện làm chứng.”

“ Một khi đã như vậy, nhanh chóng bày hương án, ta cùng với hai vị huynh đệ kết bái.”

Đồng Phi một tay lôi kéo Điển Vi, một tay lôi kéo Sa Ma Kha, Hoàng Thiệu vội vàng chạy ra, chỉ chốc lát đã bày hương án trước sân.

Cũng không quản hai người có đồng ý hay không, Đồng Phi cứ vậy lôi kéo bọn họ ra khỏi phòng.

Hắn dẫn đầu quỳ xuống bô đoàn, “ Ta Lâm Thao Đồng Phi, nguyện cùng Điển Vi, Sa Ma Kha kết thành huynh đệ, cuộc đời này cùng chung hoạn nạn, vĩnh viễn không rời. Nếu có vi phạm lời thề, thiên có thể giết, địa có thể giết, thế nhân đều có thể giết.”

Sau khi cắm hương vào lư hương, Đồng Phi cầm con dao đặt trên hương án cắt vào cánh tay, đem máu nhỏ vào chén rượu.

Quay đầu nhìn Điển Vi cùng với Sa ma Kha, tựa hồ đang chờ bọn họ trả lời.

Sa Ma Kha do dự một lát, sau đó cũng tiến lên quỳ xuống bô đoàn phát ra lời thề, sau đó cắt vớ ngón tay.

Điển Vi lúc này lệ nóng doanh tràng, ba huynh đệ bên trong, hấn xuất thân nghèo hèn, Sa Ma Kha dù thế nào cũng là Man vương. Hít sâu một hơi, liền đối với thương thiên thề: “Trần Lưu Điển Vi nguyện cùng Đồng Phi, Sa Ma Kha kết làm huynh đệ, cuộc đời này vì huynh đệ mà sinh, vì huynh đệ của ta mà tử, nếu có chút vi phạm lời thề, trời giáng ngũ lôi, trọn đời không được siêu sinh, vĩnh viễn là chó lợn.”

Lời thề này so với Đồng Phi quả thực còn muốn độc gấp mấy lần.

Ba người cùng uống một chén rượu, sau đó nhìn nhau không nói. Đồng Phi lùi ra phía sau một bước, cúi đầu thật sâu, “Đồng Phi bái kiến huynh trưởng!”

Sa Ma Kha cũng học theo, “Sa Ma Kha bái kiến huynh trưởng.”

“Huynh đệ tốt, các người đều là huynh đệ tốt của lão Điển...”

“Một tay Điển Vi nắm lấy cánh tay Đồng Phi, một tay cầm lấy cánh tay Sa Ma Kha. Ba người nhìn nhau đột nhiên cười to, hắt gao ôm lấy nhau.”

Trời sau khi hừng đông, Mã Chân tiến đến bẩm báo, đã chuẩn bị tốt cho việc xuất phát.

Đồng Phi sửa sang khôi giáp, sau đó phi thân lên ngựa. Sa Ma Kha từ kho vũ khí lấy ra một thanh đại cung, ngồi trên Đan Tê chuẩn bị xuất hành, Điển Vi cũng nhảy lên ngựa, đại kích cắm vào bên hông ngựa, ba người nhìn nhau cười, Đồng Phi giục ngựa đi ra khỏi đại môn.

Vừa mới đi ra khỏi cửa phủ nha, Đồng Phi lập tức dừng ngựa, chỉ thấy Bàn Đức Công mang theo Bàn Thống, bên cạnh còn có hai gã người nhà, cầm ba thất chiến mã lẳng lẳng đứng ở đại môn.

“Tiên sinh, ngài là...Ngài không cần phải tiễn ta đâu.”

Bàn Đức Công lại cười nói: “Phi công tử, Bàn mỗ thật sự không phải muốn đến tiễn người, mà là muốn đi với người đến Dự Châu.”

“A?”

Đồng Phi giật mình nói: “Tiên sinh, điều này sao có thể? Phi vốn xuất thân bỉ phu, sinh tử không lo, nhưng tiên sinh...”

“Bàn mỗ cũng là con dân của đại hán, người là con của Thái thú hà đông, Ty đãi hầu giáo uý còn không sợ chết, Bàn mỗ há là người lạc hậu? Hơn nữa, Bàn mỗ là người nghĩ kế cho người, nếu không đi theo thì chẳng phải là trên lưng mang theo ác danh? Gia Cát Quân Cống có thể hoả thiêu Bàn Long Cốc, Bàn mỗ tất nhiên sẽ không kém hẳn.”

Đám danh sĩ này có trời mới biết được trong đầu họ nghĩ gì! Bất quá như vậy lại có thể tiêu trừ lòng nghi ngờ của đám người Hoàng Thiệu.

Cũng không quản Đồng Phi có đồng ý hay không, Bàn Đức Công xoay người bước lên ngựa, có người nhà ôm lấy Bàn Thống, chuẩn bị đưa đến tay của Bàn Đức Công, thì bất giác tiểu Bàn Thống cứ nhiên dựa dựa hướng tới Đồng Phi ngoắc tay, “Đại xấu thúc thúc ôm ta.”

Đồng Phi cười to, phóng ngựa tới bên cạnh gã người nhà, “Đưa hấn giao cho ta đi.”

Bàn Thống ngồi trong lòng Đồng Phi lập tức liền yên tĩnh trở lại.

Bàn Đức Công khẽ gật đầu, âm thầm thở dài duyên phận kỳ diệu. Thời điểm mang theo Bàn Thống nào có biết được một người có thể làm cho tiểu Bàn Thống nghe lời?”

Hấn chấp tay nói: “Phi công tử, sự an toàn sau này của thúc diệt Bàn mỗ đành phải nhờ vào sự chiếu cố của công tử.”

Đồng Phi thở dài một tiếng, cắn môi nói: “Tiên sinh, ngài cần phải rõ ràng a....Lần này đi Dự Châu không thể thiếu sự chém giết. Phi thật lo lắng, vạn nhất Bàn tiên sinh có chuyện không hay xảy ra, Phi cả đời đều áy náy.”

“ Phi công tử, đây là quyết định của Bàng mỗ, bất quá người đừng có hiểu lầm, ta cũng không phải hướng người nguyện trung thành.”

Đồng Phi cười cười, “ Việc này ta biết....Một khi đã như vậy, tiên sinh, chúng ta xuất phát đi thôi.”

Thúc dục Tượng long hướng về phía ngoài thành chạy tới, Bàng Đức Công cùng hai gã người nhà đều lên ngựa, một tả một hữu đi ra khỏi thành Trường Sa.

Ở ngoài thành hội hợp cùng với tám trăm ngũ man khê dũng sĩ. Đám người ngũ man khê nghe nói chủ nhân cùng với Đồng Phi kết bái huynh đệ, tự nhiên đối với Đồng Phi càng thêm tôn kính.

Ở trong mắt dân chúng Trường sa thì nhìn thấy một hàng nhân mã trùng trùng điệp điệp xuất phát. Mã Chân cơ hồ đem kho vũ khí của Trường Sa lấy ra hết, đám người ngũ khê man nhân thay đổi trang bị, thay đổi vũ khí, toàn bộ bây giờ giống như lột xác.

Đi nhiều nói ít, đám người Đồng Phi ngày đi đêm nghỉ, sau khi vượt qua Trường Giang thì tiến nhập vào Nam Dương.

Đêm hôm nay họ ngủ lại ở một huyện nhỏ của Uyển Thành, bởi vì trong tay của Đồng Phi có ấn tín của Đồng Trác, cho nên huyện lại phi thường nhiệt tình tiếp đãi bọn họ, hơn nữa vì bọn họ mà bao một khách sạn lớn nhất thị trấn.

Đám người Đồng Phi tụ tập lại một chỗ thảo luận kế hoạch hành động, mắt thấy trời đã đến canh ba, đột nhiên bên ngoài truyền đến những tiếng động lớn.

Vội vàng đi ra đại môn khách điểm thì thấy người dân trong thành đang ủa ra.

Vô số người dân đầu đội khăn vàng, cầm vũ khí trong tay, lớn tiếng quát to: “ Thương thiên đã chết, hoàng thiên phải lập, tuổi đã quá giáp, Thiên hạ đại cát...thiên hạ đại cát!”

Đồng Phi cả kinh, quay đầu nhìn về phía Bàng Đức Công. chỉ thấy vị Tượng Dương danh sĩ lúc này có khuôn mặt phá lệ ngưng trọng. Một ý niệm trong đầu hần dăng lên: “ Chẳng lẽ, chẳng lẽ...Hoàng Cân chi loạn đã bạo phát sao?”

106. Chương 106: Đi Lạc Dương

Bình nguyên nhất thảng sơ nguyệt, trời đại tuyết.

Một hàng xe chậm rãi chạy vào Lạc Dương, trùng trùng điệp điệp khoảng sáu trăm người, xe ỷ nhiều vô số, quả thực uy phong.

Bất quá người Lạc Dương đã nhìn quen trường hợp như vậy, cho nên cũng cảm thấy bình thường. Đây có gì là oai? Nhớ ngày đó bọn ta gặp Hoàng đế đi tuần, trường hợp như vậy mới gọi là phô trương.

Đoàn xe đi trong gió tung bay , nhìn qua quả thật hoành tráng.

Trên cờ xí có trang trí ngân tuyến, một bên viết Thái thú hà đông, một bên viết Ty Đãi hầu giáo úy, ở giữa trung ương có viết một tự “Đồng”. Người lạc dương hiểu được, nguyên lai là Hà Đông Thái Thú Đồng Trác nhập kinh.Hà, không có gì khó lường, chỉ là một gã bỉ phu mà thôi.

Nói thật, Lạc Dương mới thật là ngoạ hổ tàng long a. Buổi sáng ăn cơm, ngồi đối diện người, mặc quần áo đơn giản, ăn bữa sáng nghèo nàn, nói không chừng chính là triều đình quan viên.Dù sao chưa ăn qua thịt bò, nhưng có thể thấy bò ở khắp nơi? Hơn nữa một gã bỉ phu thì có gì khó lường, danh sĩ ở trong thành đầy một đám, nói không chừng có thể nhỏ chết người.

Đồng Trác ngồi trên lưng ngựa, nhìn tường thành nguy nga, trong người không khỏi hào hùng.

Không nghĩ thân phận hần là một gã lục quận đẳng hoàng tử, mấy năm trước còn du hiệp Lương Châu, sau đó đầu nhập vào môn hạ của Thoại Tung, bỏ từng tước từ một gã quan quân thấp nhất, cho đến hôm nay đã là Thái thú một quận, có hai ngàn thạch bổng lộc, có thể nói là phong cảnh vô hạn.

Nhưng Lạc Dương là lần đầu tiên đến, chưa tới Lạc Dương không thể biết thành Lạc Dương to lớn.

Từ khi Quang vũ hoàng đế trùng hưng, cho thành đô di chuyển từ Trường An tới Lạc Dương, trải qua mười đời hoàng đế, thành thị này so với Trường An thì không nhỏ hơn, thậm chí xu thế có thể vượt qua Trường An, được người Đại hán xưng tụng là đại hán thứ nhất thành.

Hiện giờ, ta rốt cục đã đến!

Hoa Hùng liềm mạng khua chiêng giống trống tiến vào Dương*(Lạc Dương)

Đồng Trác quả thực muốn biểu diễn uy phong một lần, Thái *(Thái Bá Đề) giấu ở trong xe ý thật ra có thể hiểu được tâm tư của Đồng Trác, nhưng mà Lão cũng hiểu được, lần này chỉ sợ Trọng Toánh thất vọng. người ở Dương cái gì cũng chưa thấy qua, nhưng gặp nhiều nhất chính là lăm lăm. Chớ nói người là một gã thái thú nho nhỏ....Ha ha, người bên trong thành Dương lợi hại hơn so với người, quả thực rất nhiều.

Quả nhiên, Xe ý của Đồng Trác vừa mới tiến vào Hỉ Dương Môn thì không thể không ngừng lại, đối diện đoàn xe cũng có một đoàn xe chạy nhanh lại, vừa lúc cùng với xe ý Đồng Trác đối mặt, nhưng những người đó quả thực không nhiều, nhưng đám người đó người nào cũng thần sắc kiêu ngạo.

“ Người phía trước tránh ra, tránh ra!”

Có một gã ăn mặc theo phong cách gia tướng xông lại, hướng về phía xe ý của Đồng Trác quát lớn: “ các người mù mắt chó phải không, ngay cả xe Thái Phó đại nhân mà cũng dám cản trở phải không?”

Hoa Hùng là một người có lòng dạ cao ngạo, nghe vậy giận tím mặt, lao ra lớn tiếng quát: “ Còn đây là xe ý của Thái thú Hà Đông Đồng đại nhân, bọn người nếu không muốn chết thì rút ngay cho ta, nếu không đừng trách mỗ tâm ngaoon thủ lạt, lấy mạng chó của người.”

“ Ha, chỉ là một gã Thái Thú, người có giỏi thì lại đây thử xem?”

Hai phe cãi nhau, rốt cục khiến cho người Lạc Dương chú ý, hoặc là đứng bên đường, hoặc là đứng trên lầu lầu xem, một đám hứng thú bưng bưng, bình phẩm từ đầu đến chân, thậm chí có người chỉ e thiên hạ không loạn, còn hô to : “ nếu là đàn ông thì động thủ a...Không cần nói nhiều, Ha ha ha, là đàn ông liền chém gã tiểu tử kia, lão tử đã sớm nhìn không vừa mắt.”

“ “ Viên Trung, phía trước đã xảy ra chuyện gì, sao hỗn loạn như vậy?”

Từ trong xe ý truyền ra một u lãnh thanh âm, trong đó còn mang theo một tia ngạo khí.

Gã gia tướng chỉ Hoa Hùng Mãng lập tức chạy qua , thái độ cực kỳ cung kính, “ Lão gia, có xe ý của Thái Thú Hà Đông chặn đường.”

“ Bảo cho hần tránh ra, ta còn có chuyện quan trọng, không có thời gian dây dưa với bọn bỉ phu này.”

Viên Trung liền đáp ứng, lập tức chạy đi, lạnh lùng nói: “ Đại nhân chúng ta bảo các người rút ngay, một đám bỉ phu, các người không nhìn xem đây là địa phương nào? Dám ở Dương thành nháo sự, cần thận quan chức lão gia nhà người khó giữ được....Tránh ra!”

Đồng Trác ngồi trên ngựa nghe được rõ ràng, một cỗ tức giận nổi lên. Vừa muốn phóng ngựa tiến đến thì chợt nghe thanh âm của Thái từ xe ý bên cạnh truyền đến, “ Trọng Toánh hiền đệ, đừng xúc động. Đó là Thái Phó Viên Ngỗi...Là Viên gia gia chủ, là người phục vụ 2 đời vua, đến nay lại có Viên Phùng kiêm chức Tư Không, Viên Ngỗi làm Thái Phó, có thể nói là tứ thế ngũ công, môn sinh trải khắp thiên hạ, quả thực là quyền khuynh thiên hạ, người không cần chọc hần.”

Một chậu nước lạnh từ đỉnh đầu dội xuống, lập tức cả người đều lãnh lẽo. Thời điểm Viên ngỗi nói chuyện cũng không hạ giọng, cho nên Đồng Trác nghe rất rõ ràng. Chưa bao giờ có sự khuất nhục làm cho lão lãnh lẽo chỉ tâm, nhưng lão cũng biết được, lão không thể đấu với đối phương.

“ Văn Khai, nhường đường!”

Cơ hồ lão lão căn rằng nói những lời này.

Hai gò má Hoa Hùng co rút lại, nặng nề hừ một tiếng, đưa tay lên phất một cái.

Đoàn xe nhường đường, nhìn xe ỷ của Viên gia ngênh ngang chạy đi, Đồng Trác nhìn thái độ kiêu ngạo của đám gia tướng, đột nhiên sinh ra một cái tâm nguyện: Sĩ phu như cẩu, nếu Trác có một ngày cầm quyền, thì đem bọn người khai đao.

Xe ỷ tiếp tục rời đi, nhưng tâm tình Đồng Trác lại không có phần hào hùng như trước kia nữa. thu lại đại kỳ, yên lặng tiến về phía trước, người dân hai bên đường không ngừng trào phúng, còn có người chửi rủa khinh miệt. trong mắt Đồng Trác đột nhiên hiện ra hung quang.

Thái ngồi trong xe ỷ, nhẹ thở dài một hơi, đám Dương người này a, các người bỏ đá xuống giếng thì có gì chỗ tốt?

Sau khi nghỉ lại dịch quán, Đồng Trác cũng không chú ý gì, liền lại xe ỷ cung kính mời Thái xuống xe.

Thái Dá Dê đi vào phòng, sau đó thay một bộ thanh sam, áo khoác là một bộ cẩm bào thật dày. Khi ra khỏi phòng thì gặp Hoa Hùng đang có khuôn mặt âm trầm chỉ huy người khác làm việc.

Kỳ thật không chỉ có Hoa Hùng, mà là cơ hồ tất cả mọi thành viên đều có khuôn mặt âm trầm như vậy.

“ Văn Khai...”

“ A, Thái tiên sinh!”

Đối mặt với Thái, Hoa Hùng vẫn duy trì sự lễ phép, tiến đến muốn hành lễ, lại bị Thái nâng đứng dậy.

“ Văn Khai, Hà Đông không thể so với Lạc Dương, mọi việc phải cẩn thận, hiện giờ ngươi là phụ tá của Thái thú đại nhân, xem như ta với ngươi cũng là đồng liêu, hay để trái tim buông ra một chút, thế đạo như vậy không ai có thể thay đổi, ngươi chỉ có thể đi thích ứng. Nhớ ngày đó ta gặp A Sửu, hắn ở Toánh Xuyên còn chịu khuất nhục hơn thế này.”

Hoa Hùng giật mình nói: “ Thiếu chủ công giải quyết như thế nào?”

“ Ha hã, A Sửu tuổi trẻ khí thịnh, cuối cùng không nhịn được...Hắn mang người đại khai sát giới, nếu không có ta ra mặt thì hắn gặp phải phiền toái không nhỏ, Văn Khai, Toánh Xuyên không thể so với Dương, người tâm cao khí ngạo thì càng phải cẩn thận một điểm, lòng dạ phải buông ra một chút.”

Hoa Hùng nghiêm mặt, gật đầu, “ Tiên sinh dạy bảo, Hùng nhớ kỹ trong lòng.”

Nhưng trong lòng hắn vẫn còn đang suy nghĩ: Phi công tử quả nhiên có khí phách....Chỉ hận lúc ấy ta không ở bên cạnh hắn, nếu không thì có thể giết mấy tên sĩ phu cho thống khoái. Thật bức mình a....Chúng ta thì chinh chiến sa trường, còn bọn sĩ phu lại cao cao tại thượng?

“ Văn Khai, ngươi có tin tức của gia công tử không?”

Hoa Hùng ngẩn ra, lộ ra vẻ buồn bã nói: “ Từ khi xuất phát đến hiện tại, Văn Chính đều dùng một loại phương pháp truyền tin đặc thù, nhưng từ khi công tử ở Quảng Lăng thiêu chết ba nghìn giáo đồ Thái bình, sau đó giống như đá chìm đáy biển, không có một chút tin tức, đáng tiếc, chỗ Kinh Tương chúng biết cũng không nhiều....Hùng lo lắng, Phi công tử có hay không đã xảy ra chuyện?”

“ Không được nói bừa, gia công tử của ngươi không phải là người đoán mệnh. Không có tin tức cũng tốt, điều này nói rằng hắn đã kiếm chỗ ẩn nấp rồi....Nhưng mà thủ đoạn của hắn không khỏi có chút mãnh mẽ, tuy rằng hấp dẫn chủ lực của Thái bình yêu nhân, nhưng như vậy lại đem thân vào hiểm cảnh....Văn Khai, những lời này lão phu chỉ nói với ngươi, nhất định không thể nói với đại nhân các người, hiểu chưa?”

“ Tiên sinh yên tâm, Hùng có chừng mực.”

Hai người nói chuyện với nhau trong chốc lát, Thái trở về phòng nghỉ ngơi, Hoa Hùng tiếp tục chỉ huy người làm việc.

Trời chạng vạng tối, Đồng Trác cũng bắt đầu bình tĩnh trở lại. Khuôn mặt đen cười lên rất đặc ý, nhìn không ra lão có một chút gì là tức giận. Nhưng nếu cẩn thận quan sát thì vẫn từ trong mắt lão vẫn nhè nhẹ toả ra hung quang. Đại tướng phu báo thù mười năm chưa muộn.

Đầu tiên là tìm Thái giải thích, sau đó Đồng Trác nói: “ tiên sinh, ta muốn lập tức đi bá kiến đại tướng quân, nhưng là nếu tiên sinh muốn đi thì cần phiền tiên sinh chịu uỷ khuất, tiên sinh chịu khó làm phụ tá cho ta. Còn nữa, mấy phần hậu lễ ta đã đưa đến các nơi, nhưng về chuyện tình Thái bình đạo ta cũng không nói, chúng ta trước tiên là hãy đi gặp đại tướng quân.”

Thái cười cười nói: “ Trọng Toánh khách khí, ta và ngươi đều là vì triều đình làm việc, tại sao phải nói là uỷ khuất? Ta đã chuẩn bị thoả đáng, chúng ta xuất phát thôi, càng sớm nhìn thấy đại tướng quân thì đối với triều đình càng có lợi, việc này rất cấp bách.”

Đồng Trác lên liêng, sau đó cùng Thái đi ra cửa.

Mặc dù không thể nói là tâm phúc của Hà Tiến, nhưng Đồng Trác coi như là người được Hà Tiến coi trọng. Cho nên rất nhanh đã đi đến phủ Đại tướng quân, Đồng Trác cho người vào thông báo, không đến một thời gian thì chợt nghe một trận cười to.

“ Trọng Toánh hiền đệ, ngươi rốt cục cũng đến đây!”

Một người có dáng người khôi ngô, lại phi thường nho nhã sải bước từ đại sảnh đi ra, thân hần cao ước chừng tám thước, mặc một bộ quân nhân, nhìn rất có khí khái. Vừa thấy Đồng Trác, hần cười lớn, bắt lấy cánh tay Đồng Trác, không ngừng lay động, nhìn qua phi thường thân thiết.

Hai người đứng rất gần nhau, cho nên Đồng Trác vẫn nghe được thanh âm nói nhỏ của Hà Tiến: “ Trọng Toánh, khi tiến vào ngươi chịu uỷ khuất ta đã biết. Bất quá hôm nay Viên Thái Phó quả thực có việc gấp, nói những lời không nên nói, hần cũng đã hối hận, sau đó hần nhờ ta chuyển đạt lời xin lỗi.....Mọi người đều là đồng liêu, chuyện này theo ta xem như xong đi sao.”

Lời nói tuy nhẹ nhàng, nhưng trong suy nghĩ của Đồng Trác lại mang theo mơ hồ uy hiếp.

Đồng Trác không khỏi đánh giá lại Hà Tiến, lần đầu cùng Hà Tiến gặp mặt, sau khi lão tiên nhiệm ở Hà Đông, khi đó Hà Tiến đến chơi, một bộ vũ phu oai hùng khí khái, đêm hôm đó hai người uống thật say, sau khi say, Hà Tiến mắng bọn sĩ phu, một bộ hần không thể giết, nhưng chớp mắt mấy năm thời gian, quân nhân phong phạm đã yếu bớt, càng hiện ra phong nhã khí chất.

Đại tướng quân vẫn là đại tướng quân a! Trong lòng Đồng Trác bất đắc dĩ cảm thán một tiếng, thì Hà Tiến hạ giọng nói: “ Qua đây, ta có vài vị bạn tốt muốn giới thiệu cho ngươi nhận biết.”

Phía sau người của Hà Tiến có một gã thanh niên, thân cao bát thước, ngũ quan tuấn lãng, khí chất cao nhã.

Gã thanh niên đứng phía sau Hà Tiến cúi người nói: “Tại hạ Viên Thiệu, gặp qua Hà Đông đại nhân, Gia thúc lúc trước có việc gấp cho nên đắc tội Hà Đông đại nhân, thật cảm thấy hổ thẹn, đặc biệt sai tại hạ đến giải thích, xin hà đông đại nhân tha thứ.”

Đồng Trác ngẩn ra, trong người có một loại cảm thụ không nói nên lời.

Thanh niên này rất có ngạo khí, hơn nữa nhìn trong mắt hần có thể nhìn ra hần rất có tâm kế.

Viên Ngõ có thể xin lỗi người ta? kỳ thật dùng đầu gối cũng suy nghĩ ra được, đây căn bản là không có khả năng.

Bất quá khí độ Viên Thiệu quả thực làm cho Đồng Trác hảo cảm. lập tức chấp tay nói: “ Hiền chất sao lại nói vậy, việc này là Trác không đúng, không quan hệ tới Thái Phó, làm cho Thái Phó áy náy, Trác quả thực không chịu nổi, việc này về sau không cần nhắc lại.”

Hà Tiến đứng một bên chen lời nói: “ Trọng Toánh, Bản Sơ vốn là thanh niên tài giỏi đương thời, cùng với đệ đệ là Viên Thuật được xưng là Viên gia song kiệt, hai người các ngươi sau này cần kết giao một phen....Đúng rồi, có một số việc ta muốn phái người thương lượng với ngươi, nhưng sau khi nghe ngươi muốn tới, cho nên cũng không thông tri ngươi, hôm nay vừa đúng lúc, cho nên nói với ngươi một tiếng.”

Đồng Trác có điểm mê man nhì Hà Tiến nói: “ Đại tướng quân cần gì khách khí, có việc cứ phân phó là được.”

Hà Tiến tựa hồ khó mở miệng, hết nhìn Viên Thiệu lại nhìn Đồng Trác, sau đó cắn răng một cái nói: “ Là như thế này, Bản Sơ thanh danh vừa hiện, hiện giờ cũng đã đến tuổi, ta muốn hấn tiếp nhận Ty đãi hầu giáo ụy, công việc ở Hà Đông phức tạp, người lại kiêm hai chức, cho nên.... Việc này ta đã báo cáo cho Hoàng thượng, qua vài ngày sẽ hạ chỉ chiếu cáo.”

Một cổ tức giận từ chân lên đầu, Đồng Trác cảm thấy tay chân lạnh lẽo. Sát ý, nồng đậm sát ý lưu động, lão hiện tại hận không thể rút kiếm ra khỏi vỏ, đường trường chém chết Hà Tiến.

Thật sự là bạn tốt a! Còn chưa có ngồi xuống thì trước hết đã đoạt chức vụ ty đãi hầu giáo ụy của lão. Trong lòng Đồng Trác quả thật bi ai, vì chức vụ ty đãi hầu mà lão không ngừng vất vả kinh doanh, không ngờ lại tiện nghi cho Viên Thiệu cùng Toại Cao, Toại Cao người rất cục làm sao vậy? Chẳng lẽ quên lời người nói với ta, sĩ phu như thế nào đối đãi người? Nhưng mà bây giờ người lại là một thành viên trong đó?

Hà Tiến tựa hồ cũng áy náy, không dám đối mặt với Đồng Trác.

Viên Thiệu đứng bên cạnh cảm thấy không khí có chút khó thở, lập tức cười nói: “ Đại tướng quân, Hà đông đại nhân đi tới bái phỏng, làm sao có thể cho bọn họ đứng bên ngoài?”

“ Đúng vậy, chúng ta vào nhà nói chuyện, đi vào nói chuyện.”

Đồng Trác gượng cười một tiếng, không có mở miệng, sau đó cùng với Hà Tiến sánh vai đi vào.

Hai người cầm tay nhau nhìn rất thân thiết, nhưng Thái đi theo phía sau Đồng Trác lại thở dài một hơi. Đại tướng quân là đảng hoàng tử xuất thân, chung quy là không chịu được sự hấp dẫn của sĩ phu a!

Thái tự nhiên nhận biết Hà Tiến, đương nhiên Hà Tiến cũng nhận biết Thái, cuộc sống của Thái ở Dương nhiều năm, có thể nói là rất nhiều người biết. Cho nên khi xuất môn, lão đã lấy một chiếc mũ áo trùm lấy đầu, chỉ lộ ra hai mắt.

Viên Thiệu nghi hoặc liếc mắt nhìn Thái, cảm thấy người này tựa hồ rất quen mắt, dầu gì cũng là xuất thân từ Viên thị gia tộc, có thể nói là giao du bằng hữu rất nhiều, từng làm môn hạ của Thái, từng nghe Thái giảng bài.

Thái đối với người này có chút hiểu biết, nói thật là Thái có chút không thích Viên Thiệu. Người này có tính lập dị, tự hào thanh cao. Nhưng trên thực tế thì sao....

Theo Đồng Trác đi vào Đại sảnh, Thái không khỏi âm thầm cười khổ. Trong đại sảnh còn ngồi bảy tám người, những người này Thái đều nhận biết, những người này đều là người có thanh danh ở Lạc Dương, trong đó có một người, không lâu trước kia cũng đã gặp qua.

Hà Tiến hướng về mọi người giới thiệu, “ Đây là bạn tốt của Tiến, Hà Đông thái thú Đồng Trác, Đồng Trọng Toánh.”

Trong lời nói đã lau đi chức vụ Ty đãi hầu giáo ụy của Đồng Trác, chỉ thấy trong đám người có một người thần sắc lạnh lùng, hừ một tiếng.

Không có một người nào đứng lên, làm cho Đồng Trác phi thường xấu hổ.

Hà Tiến cười nói: “ Trọng Toánh, người qua đây, ta giới thiệu cho người mấy người bạn tốt, Tuân Sảng tuân tiên sinh, Vương Duẫn Vương tử sư, mới đến nhậm chức Hà Nam Duẫn, lần này hồi kinh báo cáo công tác, ngày khác tất được hoàng thượng trọng dụng; Ha hử, vị này là Lưu Biếu, Lưu Cảnh Thăng....Cảnh Thăng là hoàng thân quốc thích, học vấn tu dưỡng cao thâm, đương thời “ Bát cập” chi sĩ, rất là khó lường.”

Cái gọi là bát cập là một loại các nói của Thanh lưu đảng.

Ý tứ của Cập có thể nói là thái độ làm người, là người có thể noi theo. Bát cập phía trên còn có Tam quân, Bát Tuấn, Bát Cố. Phía dưới lại có Bát Trù. Ở trong này ý muốn nói hàm nghĩa xưng hô. Quân, đại biểu cho tông sư. Đương đại tam quân, ý nói là Lục Kinh Trịnh Huyền, Thủy Kinh tiên sinh Tư Mã Huy cùng với người đi theo phía sau Đồng Trác là Thái Ung.

“Tuần” đây là chỉ tinh anh; “Cố” đại biểu cho phẩm đức cao thượng; còn lại là “Trù” đây là chỉ người thích làm vui người khác, có khí khái của mệnh thường quân.

Đồng Trác quả thật là hoảng sợ, không nghĩ tới phủ của Hà Tiến lại có nhiều đại nhân vật như vậy. Nếu nói vừa rồi lão không đặt Viên Thiệu vào trong mắt, nhưng hiện tại lão phải suy nghĩ lại, không thể không cẩn thận a.

“...Vị này chính là Hà Ngung...”

Lời còn chưa dứt thì Hà Ngung đột nhiên hừ lạnh một tiếng, quay đầu không để ý tới Đồng Trác. Những người khác tuy rằng rất cao ngạo, nhưng cũng vẫn ặt mũi, nhưng hành vi này của Hà Ngung rõ ràng là đối với Đồng Trác coi rẻ.

Cũng khó trách, Đồng Phi tại Toánh Xuyên đại khai sát giới, Hà Ngung hẳn cũng có mặt trong đó, tuy rằng cũng là danh sĩ, nhưng địa vị còn chênh lệch so với Tuân Sảng. Tuân Sảng chính là một trong “Bát Cố”. Nhân phẩm rất tốt, hơn nữa khí độ lại rộng rãi, chuyện tình ở Toánh Xuyên, hẳn lúc ấy quả thực rất tức giận, nhưng sau này tĩnh tâm suy nghĩ thì lại hoàn toàn không thể trách cứ Đồng Phi, dù sao sự tình cũng do gia nhân nhà hắn khơi mào. Hơn nữa Đồng Phi là một tiểu hài tử, chẳng lẽ hắn là người lớn lại đi chấp nhặt với tiểu hài tử? Huống hồ Thái cũng đã đứng ra giải thích. Cho nên Tuân Sảng nhìn thấy Đồng Trác vẫn còn chào hỏi.

Hà Tiến lúc này cũng rất tức giận, âm thầm trách cứ Hà Ngung không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, thật mất mặt danh sĩ.

Hắn đang muốn tiếp tục giới thiệu thì đột nhiên có người đứng lên. Nhìn kỹ hoá ra là Hoàng thân quốc thích, có Bát cập xưng hô là Lưu Biểu Lưu Cảnh Thăng.

Khuôn mặt Lưu Biểu nghi hoặc đi tới trước mặt Thái.

“Xin hỏi có phải là lão sư?”

Mọi người giật nảy mình, tuệ nhãn của Lưu Biểu sáng như đuốc, đã gặp qua một lần nhất định không thể quên. Bởi vì duyên cớ gia thế, cho nên Lưu Biểu từ nhỏ đã kết giao rất rộng rãi, đã bái rất nhiều lão sư, trong đó không thiếu thiên hạ danh sĩ.

Trịnh Huyền, Thái. Đều đã làm lão sư của Lưu Biểu. mà trên thực tế, được mọi người tán thành người có thể có tư cách làm lão sư của Lưu Biểu cũng chỉ có Trịnh Huyền cùng Thái hai người.

Lưu Biểu nói một câu kia làm cho Hà Tiên không biết làm thế nào cho phải.

Thái cười khổ một tiếng, thầm nghĩ: Còn không giấu diếm được đôi song nhãn của Lưu Cảnh Thăng.

Tháo khăn che mặt xuống, Thái chấp tay hướng về đám người trong đại sảnh hành lễ, “Các vị bạn tốt, lâu ngày không gặp, mọi người khoẻ a?”

“A, Thực sự là Bá tiên sinh!”

Tuân Sảng mở to hai mắt, là người đứng lên đầu tiên, “Mấy ngày trước còn nghe nói tiên sinh bán hết gia sản lấy tiền mặt, không biết tung tích. Sảng còn lo lắng thật lâu...Không nghĩ tới tiên sinh hôm nay lại tới đây. Ha ha ha, Sảng quả thực vui vẻ, thật sự là vui vẻ a!”

Hà Tiến choáng váng! Hắn tuy là ngoại thích, cũng là đương triều đại tướng quân. Nhưng được Hán đế tin cậy cũng không phải Hà Tiến hẳn, cũng không phải Trương Nhượng, mà chính là vị Thái tiên sinh đang đứng trước mặt này.

Nhưng chỉ là Thái đôi khi không thức thời, thường xuyên can gián Hán đế Lưu Hoành, làm cho Hán đế đối với vị lão sư này vừa hận vừa yêu, cho nên khi Trương Nhượng thúc ép, Lưu Hoành cũng chẳng quan tâm, nhưng nếu mà liên quan tới sinh mệnh thì Lưu Hoành lập tức kêu Trương Nhượng đến để thoả mạ. nếu không, lúc trước Thái đắc tội mười phường thị há có thể sống sót?

Lưu Biểu mừng rỡ quỳ xuống mặt đất, “Lão sư, đệ tử thật nhớ người!”

Mọi người cơ hồ là cấp Đồng Trác quên, đều vội vàng đứng dậy, đi tới bên người Thái.

Vương Duẫn đột nhiên hỏi: “ Bá tiên sinh, ngài như thế nào vội vàng rời đi, sao lại cùng ở với Đồng Hà Đông?”

107. Chương 107: Đồng Trác Ngụy Tường

Những ánh mắt có chút hiểu biết đang chăm chú nhìn vào Thái, đột nhiên quay lại nhìn Đồng Trác. Đúng vậy, đường đường Tam Quân Phi bạch tuyết luân vì cái gì cùng với một gã xuất thân bỉ phu ở cùng một chỗ?

Hà Tiến đột nhiên phản ứng, đối với thị vệ ngoài đại sảnh quát lên một tiếng, “ Truyền lệnh của ta, cửa phủ đóng chặt, những người tới chơi không tiếp đón. Tất cả gia tướng đều phải cảnh giới, cách phòng này năm mươi thước không bắt luận kẻ nào đi lại, người vi phạm, Giết!”

Thái có thể buông thân phận cùng với Đồng Trác nhập kinh, nhất định là có chuyện trọng yếu. Mà chuyện trọng yếu không thể bị người biết. Cơ hồ đám người trong đại sảnh ý thức được cái gì, Viên Thiệu đi tới bên cửa đại sảnh, khoanh tay mà đứng, nhìn bộ dạng của hắn thì chỉ biết ai muốn ra ngoài thì phải xem kiếm của hắn.

Thái cười khổ lắc đầu. Nguyên là muốn bí mật hội kiến Hà Tiến, nhưng không ngờ lại có kết quả như vậy. Bất quá cũng tốt, ít nhất những người trong phòng này đáng giá tín nhiệm. Lão suy nghĩ một lát nói: “ Việc này là từ con trai của Đồng Hà đông mà ra.”

Sau đó Thái đem tin tức của Đồng Phi, nhất nhất giảng giải, đoạn thời gian sau đó của Đồng Phi cũng toàn bộ kể ra ọi người. Hà tiến liên tục nhíu mày nhìn Đồng Trác, trong đó có cảm kích, có xấu hổ.

Đám người Tuân Sảng trầm mặc không nói gì. Cũng khó trách bọn hắn trầm mặc. Thanh lưu danh sĩ mấy năm nay bị mười phương thị chèn ép cho cơ hồ không thở nổi, thật vất vả mới dựa vào Hà Tiến, bọn họ hy vọng từ Hà Tiến có thể thực hiện được lý tưởng của bọn họ, khôi phục lại một Đại hán lý tưởng.

Nhưng hiện tại con trai của gã bỉ phu thân còn trong hiểm cảnh a! Một đám trong lòng hổ thẹn, đồng thời trong lòng lại không yên. Nếu Đại tướng quân cùng mười phương thị có giao phong, người thắng sẽ yên ổn trong triều đình. Hà Tiến thắng thì tương lai sĩ phu tất nhiên là tốt, nếu bị đánh bại? Phải biết rằng, sau bài học kinh nghiệm là Lữ Hậu, ngoại thích luôn luôn là tâm phúc đại họa của hoàng đế. Lúc này hoàng đế sẽ lựa chọn như thế nào? nếu hoàng đế lựa chọn mười phương thị, mà thanh lưu đảng lại đứng về phía Hà Tiến, như vậy kết quả....Đám người Tuân Sảng không dám nghĩ nhiều, tất cả đều lo lắng .

Lưu Biểu nhện không được hỏi: “ Lão sư, vậy con trai của Đồng Thái thú đang ở đâu? Hiện đang làm gì?”

Trông mắt Đồng Trác lộ ra vẻ sầu lo, trong ánh mắt lại lộ ra tầng hơi nước. Thái nhắm mắt lại, thở dài một hơi.

“ Phi công tử vì muốn che dấu cho ta đi Hà Đông, cho nên độc thân mang theo hai mươi người liên tục chiến đấu ở các chiến trường Thanh, Từ nhị châu, tập kích đàn tràng của Thái bình yêu nhân...Mấy ngày trước chúng ta nghe nói, hần dẫn người ở Quảng Lăng đòi tiêu diệt hơn ba nghìn thái bình yêu nhân, sau đó liền không có tin tức truyền đến. Đồng Hà đông hiện giờ lòng như lửa đốt, nếu không phải lấy đại cục làm trọng thì hắn đã sớm đi kinh tương.”

“A?”

Tất cả đám người sĩ phu kinh hô lên một tiếng. Ánh mắt mọi người nhìn Đồng Trác có chút bất đồng.

Gã đảng hoàng tử tuy rằng thô bỉ, nhưng lại có một lòng đền đáp quốc gia, quả thực là làm cho người ta kính nể....Đồng thị một môn, giai vi trung liệt a!

Tuân Sảng bước ra, hướng tới Đồng Trác thi lễ thật sâu.

“A, Từ Minh tiên sinh, ngài làm cái gì vậy?”

Tuân Sảng trịnh trọng nói: “ Đồng Hà Đông, thi lễ này không phải là cho người, mà là cho quý công tử. Sảng ở Toánh Xuyên đã gặp qua công tử một lần, nói thật là ấn tượng không tốt, thậm chí còn có chút xung đột. Vậy mà quý công tử lại xông vào hiểm nguy, ta cùng các vị ở đây cảm thấy xấu hổ. Đại hán có Đồng Hà Đông trung liệt một nhà, quả thật rất may, quả thật rất may a!”

Tất cả mọi người đều nghĩ Đồng Phi sợ rằng không tốt. Dù sao hán đối mặt không phải một hai người, mà là một quần thể khổng lồ. Có thể sống sót sao? Ai cũng nói là không tốt.

Bàn tay Hà Tiến vuốt nhẹ chòm râu, “ mấy ngày trước ở Thanh, Từ nhị châu có động tĩnh không nhỏ, chuyện này Tiến cũng đã được nghe nói. Bất quá các nơi truyền báo nói, là quan phủ điều động nhân mã, ta cũng không chú ý. Không đúng a, chuyện lớn như vậy vì sao quan phủ không báo?”

Thái tử ồng tay áo lấy ra một phần danh sách.

“ Đây là danh sách mà thuộc hạ của Phi công tử là Đường Chu mạo hiểm, cứu tử nhất sinh lấy từ trong tay của thái bình yêu nhân. Mặt trên có viết các quan viên gia nhập Thái bình đạo, nhân số trong này có quan chức hiển hách, làm cho Thái cảm thấy ghê người, trong đó có không ít thế gia đệ tử....Hôm nay đem danh sách tới dâng, xin Đại tướng quân hãy xử lý thích đáng.”

Một câu nói kia làm ọi người rung mình. Lão thiên, cứ nhiên cũng có thế gia đệ tử liên lụy vào? Nhìn phần danh sách kia....Ít nhất cũng có hơn trăm người, thậm chí càng nhiều.

Ở trong phòng này, phần lớn là thế gia xuất thân, khuôn mặt cả đám giống như tờ giấy trắng. Nếu thật sự nhà mình có con cháu bại hoại, nên làm cái gì bây giờ?

Bàn tay Hà Tiến có điểm run rẩy. Hán bắt đầu hồi hận, vì cái gì triệu tập nhiều người như vậy. Nếu chỉ có hán cùng Đồng Trác thì sự tình có thể giảm bớt. Nhưng hiện tại, hán làm sao bây giờ? Đám lao đao phải theo lao.

Đồng Trác cũng cười khổ không thôi, vốn định để cho đại tướng quân xuất đầu, ai ngờ lại như.....Hiện tại chỉ sợ hán muốn thoát thân cũng khó. Đắc tội mười phường thị? Điều này không phải là Đồng Trác muốn. Về phần Thái nói Đường Chu là thuộc hạ của Đồng Phi, Đồng Trác thật ra không có một chút để trong lòng. Cho dù thế nào thì Đồng Phi là con lão, nếu sự tình mà thành thì không phải công lao kia đều của Đồng gia hay sao? Cho dù Đồng Trác không có công lao, nhưng nuôi một đứa con tốt như vậy, chỗ tốt tất nhiên không phải ít.

Ánh mắt Hà Tiến nhìn vào danh sách đảo qua một lượt, sắc mặt mấy lần biến đổi: “ Bá tiên sinh, những người trên danh sách này, người có xác định?”

Thần sắc Thái lạnh nhạt trả lời: “ Nếu là giả thì Phi công tử có thể oan chết, Thái bình yêu nhân cũng đã điên lên rồi.”

Đúng vậy, nếu là giả thì Thái bình yêu nhân tại sao lại khua chuông gióng trống như vậy?

Hà Tiến cũng có biết những người này, quả thực là liên lụy rất rộng, làm cho hán có điểm không dám nhìn.

Hai người đầu tiên là Phong Tư, Từ Phụng đã làm cho người ta giật mình. Xuống phía dưới....Dựa vào trí nhớ không quá kém của mình, Hà Tiến biết rằng, ít nhất có một phần tư quan viên là kẻ dưới tay bọn họ.

Việc cấp bách bây giờ không phải là trình báo với hoàng thượng, mà là cố gắng phủi sạch quan hệ với đám người này a. Đồng thời Hà Tiến cũng có một chút tâm tư, hán cùng với mười phường thị quan hệ không sai, lúc trước muội muội ở trong cung bị khi dễ, may mắn có đám người Trương Nhượng hỗ trợ, từ một gã đảng hoàng tử, cho đến bây giờ là đại tướng quân, mười phường thị quả thực xuất lực không ít. Hiện tại quan hệ đã vỡ, nhưng giao tình thì vẫn còn. Hà Tiến còn đang lo lắng, nếu không thể một gậy đánh chết mười phường thị, vậy hán nên làm cái gì bây giờ? Chắc chắn cuộc sống sau này không có tốt.

“ Bá tiên sinh, danh sách trước hết cứ để chỗ này của ta. Ta sẽ tìm cơ hội thích hợp đưa cho hoàng thượng, bất quá bây giờ vì sự an toàn của ngài, Tiến nghĩ rằng ngài tốt nhất không nên xuất hiện, tốt nhất là ở trong phủ của ta.”

Thái lắc đầu nói: “ Đại tướng quân không cần bận khoản sự an nguy của ta, danh sách này phải nhanh giao cho hoàng thượng. Nếu không....Ta sẽ ở chỗ của Đồng Hà Đông, chắc sẽ không ai chú ý đến hán, nếu mà ở

tại phủ tướng quân,. ngược lại sẽ không chu toàn.”

“ Một khi đã như vậy, Tiến cũng không miễn cưỡng. Trọng Toánh, cố gắng chiếu cố Thái tiên sinh...Còn về chuyện tình của lệnh công tử, nếu có tin tức, ta nhất định nhanh chóng thông tri cho người. Nga, lệnh công tử tên là Đồng Phi? Không biết còn có đặc điểm gì?”

Đồng Trác ngăn cả người, không biết hình dung thế nào.

Nhưng Thái ở bên cạnh thì rộ lên noi: “ Tướng mạo Phi công tử bình dị, khác với thường nhân, khí độ thì....Ngay thẳng dữ dằn, quả thật là một thể chi hổ tướng.”

Lời này của Thái rất hàm súc, mọi người trong phòng đều rất rõ ràng.

Nếu là diện mạo khó coi, mà không thể nói từ xấu, thì sẽ lấy từ bình dị để hình dung. Nói cách khác, Phi công tử có bộ dạng rất xấu.

“ Thế chi hổ tướng? Phi công tử bao nhiêu tuổi mà có thể được xưng bốn từ này?”

Lưu Biểu nhin không được hỏi.

Đồng Trác suy nghĩ nói: “ Khi hấn xuất môn đi du lịch là mười ba, nếu như hiện giờ đã là mười bốn.”

Tuân Sảng cười nói: “ Cảnh Thăng chớ có hoài nghi. Phi công tử chỉ dừng, Sảng cũng đã gặp qua. Nếu không có Đồng Hà Đông nói, ta nhất định sẽ không nghĩ Phi công tử chỉ mới mười bốn, Bất quá câu nói Thế chi hổ tướng của Bá tiên sinh, quả nhiên là đủ hình dung, rất thoả đáng, thoả đáng a.”

Tuân Sảng nói như vậy, Lưu Biểu tự nhiên là không hoài nghi. Bất quá trong lòng rất ngạc nhiên, không hiểu trong miệng của lão sư cùng với Tuân Từ Minh, vị Thế chi hổ tướng đến tột cùng là dừng mãnh như thế nào? Hấn tính tình dừng cảm, mặc dù xuất thân thế gia, nhưng thừa nhỏ cũng tập võ.

Bất luận là Hán cao tổ Lưu Bang, hay quang võ đế Lưu Tú, đều là vũ dũng hơn người, tuy nhiên huyết mạch của sự vũ dũng này không lưu lại đương kim Hán đế, bất quá ở trên những người khác còn chút lưu lại. Lưu Biểu biết, bất kể là Lão sư hay Tuân Sảng, rất ít mở miệng khen người khác, hiện giờ hai người này đều nói Đồng Phi là Thế chi hổ tướng, vậy thì Hổ tướng khó thoát khỏi tay Đồng Phi a. Không nghĩ tới, nhà bỉ phu lại sinh ra bậc nhân vật như thế.

Đồng Trác cùng Thái cáo từ, Hà Tiến đích thân tống xuất hai người ra khỏi phủ đệ, sau đó vội vàng hồi đại sảnh để cùng với thuộc hạ của hấn thương nghị kế sách.

“ Bá tiên sinh, ngài vì sao không lưu lại phủ của Hà Tiến? Nhà của hấn hộ vệ sâm nghiêm, so với dịch quán thì an toàn hơn một trăm lần a.” Ở trên đường, Đồng Trác nhin không được hỏi.

Thái cười một tiếng, “ Trọng Toánh a, người chẳng lẽ không nhìn ra manh mối của đám người đó sao?”

“ Có manh mối gì?”

“ Tuân Sảng, Vương Duẫn, Lưu Biểu, Hà Ngung, còn có Khổng Dung, năm người này đều là đảng nhân.”

“ Đảng nhân?”

“ Đúng vậy, kỳ thật Hoàng thượng đối với đảng nhân cực kỳ phản cảm, Phủ của Đại tướng quân có tổng cộng là tám khách nhân, cứ nhiên là có năm đảng nhân, Ta năm đó đã bị đảng nhân hại, hiện giờ chứng kiến đảng nhân hận không thể trốn tránh cho xa. Toại Cao cũng có ý tốt. Nhưng hấn...Còn không đủ để khống chế đảng nhân, nói không chừng lại bị gia hại. Ta nếu ở trong nhà Toại Cao, thì sẽ xem như có dấu vết của đảng nhân, việc này ta làm sao dám ở.”

Đồng Trác hiểu được, nguyên lai những lời Hà Tiến vừa nói, cứ nhiên còn bao hàm một tầng hàm nghĩa.

Bửu môi, Đồng Trác giống như lẩm bẩm: “ Đảng nhân rất giỏi sao? Một ngày nếu ta đắc thế, một quyết đánh nát các người.”

Thái lắc đầu, “ Trọng Toánh, người quá coi thường đảng nhân...”

“ Sao?”

“ Người cũng biết, người mặc dù tinh thông quyền mưu, nhưng lại không có chỗ dựa lớn, cho nên không biết sự lợi hại của đảng nhân.”

“ Tiên sinh, Trọng Toánh không hiểu!”

Thái thử dài, “ một ngày người sẽ minh bạch. Bất quá việc cấp bách hiện giờ là làm sao đối phó với đám thái bình yêu nhân. Ta và người không cần phân tâm, ngày sau nhất định sẽ thảo luận sự ảo diệu của triều đình.”

Lão gia hoả này quả thật ngay thẳng có chút đáng yêu a!

Trong lòng Đồng Trác âm thầm cảm thán một tiếng, cùng với Thái chậm rãi hướng về dịch quán.

Hà Toại Cao khi nào thì có thể cung cấp danh sách cho Hoàng Thượng? Hắn rốt cục sẽ xử lý như thế nào?”

Đồng Trác không rõ lắm, nhưng theo lời con rể là Lý Nho, Hà Toại Cao sẽ thoả hiệp với mười phường thị, về phần thoả hiệp như thế nào, Đồng Trác cũng không rõ ràng, nhưng có một chút lão có thể hiểu được, nếu đã luyện luy vào thì phải tận lực đứng ở giữa.

Trong lòng vừa động, Đồng Trác đã có chủ ý. Không quản như thế nào, hôm nay về nhất định phải sớm đến bái kiến Trương Nhượng, muốn cho Trương Nhượng mau chóng biết tin này, nếu không ta quả thực gặp nguy hiểm.

Quân tử không nhịn được việc nhỏ, Yêm*(quan hoạn) không phải là quân tử, cho nên Yêm sẽ cho người không chết cũng đầu rơi máu chảy.Con mẹ nó, Yêm tuy không phải quân tử, nhưng yêm lại có nhiều cái lợi thế.

Đồng Trác suy nghĩ được phương pháp tốt nhất, nhất thời trong người cảm thấy thoải mái.

Trời đã hoàn toàn tối, trong đêm khuya đã nghe tiếng, bang, bang, bang, giờ đã giờ tỵ, không biết ngày mai sẽ như thế nào?

108. Chương 108: Biến Loạn Nam Cung Môn.

Sau khi trình bản danh sách lên cho Hà Tiến, Thái về dịch quán chờ tin tức.

Còn Đồng Trác ? Lão giống như không có việc gì, đầu tiên là đến bài phỏng Trương Nhượng, sau đó mỗi ngày mang theo Hoa Hùng đi bái phỏng khắp nơi. Chuyện hôm trước lão vào Dương gặp Viên Ngỗi chính là đề tài câu chuyện ở các tút lâu, quán trà. Một gã bỉ phu không ngờ lại muốn tranh đường với người có quyền thế trong triều là Viên Ngỗi? Quả thực là bộ ngựa đá xe. Cho nên mỗi khi Đồng Trác đi qua, đều có người lấy chuyện này ra làm trò cười.

Trong lòng Đồng Trác rất giận, nhưng lại cố nén, khuôn mặt mang vẻ tươi cười. Trong thành Lạc Dương, lão là Thái Thú Hà Đông quả thực không khác gì con kiến, rất dễ dàng bị người cấp giết. Không, Ty đài hầu giáo ụy đã bị triệt tiêu, để cho Viên Thiệu thay thế. Trác quả thực không nguyện ý, nhưng biết làm sao. Bất quá Đồng Trác đối với Viên Thiệu quả thực rất có hảo cảm. Dù sao Viên Thiệu bên ngoài cũng được xưng là có tài đức, hơn nữa dao du rộng lớn, đối với Đồng Trác mà nói, người như vậy quả thực đáng để kết giao.

Thái hỏi qua Viên Thiệu: “ Đại tướng quân có hay không đã chuyển danh sách cho Hoàng Thượng?”

Viên Thiệu trả lời: “Còn không có...Hoàng Thượng gần đây tắm rửa trai giới, chuẩn bị mười lăm ngày sau vào Thái miếu bái báo tiên hoàng.... Cho nên danh sách sẽ chuyển lên sau, tiên sinh không cần phải gấp, hãy kiên nhẫn chờ đợi tin tức.”

Đồng Trác đứng một bên cười lạnh, Hà Toại Cao ngu xuẩn giống như Lý Nho nói giống nhau. Hắn sau khi nhận được danh sách thì đã bí mật gặp Trương Nhượng. Đồng Trác tới mật báo quả thực không làm cho Trương Nhượng hoài nghi, thậm chí còn khích lệ lão. Phong, Tư hai người rất tức giận, hơn nữa nói bọn hắn

không liên quan đến chuyện này, hoàn toàn là bịa đặt. Đồng Trác tất nhiên là nổi giận mắng theo, làm cho đám người Trương Nhượng quả thực rất cao hứng. Đồng thời cũng bảo tin tức của Đồng Trác linh thông.

Đồng thời Đồng Trác cũng không đem tin tức này nói cho Thái, bởi vì lão biết rõ, lấy tính tình của Thái, nếu biết chuyện này sẽ không chịu nhận mà xông đến thoa mạ Hà Tiến, nếu mà như vậy thì Đồng Trọng Toánh đúng là khó mà sống yên thân. Nếu chuyện này đều có thể thuận lợi, ai có vượt qua được Đồng Trọng Toánh lão?

Từng ngày từng ngày trôi qua, đảo mắt đã đến ngày mười lăm. Nhưng chỗ Hà Tiến còn chưa có tin tức, nhưng Đồng Trác lại không báo cho Thái, đó cũng do Trương Nhượng phân phó. Mà nói thật là Trương Nhượng cũng từng hướng về Đồng Trác cảm thán đối với Thái: “ Bá tiên sinh nhân phẩm cùng với học vấn làm cho Nhượng phi thường bội phục, nhưng vì cái gì? Người này lại không hiểu thế đạo? Lão không thông quyền mưu sao? cứ chớ, bọn hán không thông thì ai có thể thông.”

Đồng Trác đối với điều này quả thực chấp nhận. Từ trong lòng mà nói, Đồng Trác vẫn tương đối thích Trương Nhượng, gã gia hoả này thuần túy là một tiểu nhân, người muốn đề phòng hán thì dễ dàng đề phòng hơn một gã sĩ phu, bị người nhạo báng, hơn nữa Hà Tiến lại đối với lão như vậy, bất tri bất giác Đồng Trác đã đứng về phía Trương Nhượng.

Quang Hoà nguyên niên. Trời sáng sớm, Hoàng Thượng muốn triệu kiến Thái, cho nên thân thái Thái phá lệ hưng phấn, liên tiếp ở trong lòng bồi hồi.

Đồng Trác thầm nghĩ: Thoạt nhìn thì Hà Toại Cao cùng với Đám người Trương Nhượng đã bắt đầu hành động...Ta có thể từ đây cố gắng kiếm lấy chỗ tốt? Đã đánh mất Ty đãi hầu giáo uỷ, như thế nào cũng phải kiếm thứ bồi thường mới được. Nhưng suốt một ngày, Hán hiến để đều không phái người qua, Thái trong lòng đang như lửa đốt thì một tiểu thái giám đi tới dịch quán, kêu lên một tiếng: “ Hoàng THượng có chỉ, triệu kiến Thái Ung vào cung.....Thái Thù Hà Đông Đồng Trác đứng ở ngoài cửa Nam Cung*(Cửa phía nam của cung vua) chờ Hoàng Thượng triệu kiến.

Lỗ chân lông toàn thân giống như mở ra, Đồng Trác cảm giác rất thích, thích từ đầu cho tới chân, vội vàng cho người vụng trộm đưa cho tiểu thái giám một gói to hoàng kim, Đồng Trác sau khi đưa tiền ra cửa, nhẹ giọng hỏi: “ Xin hỏi, Hoàng Thượng triệu Trác, không biết có chuyện gì không?”

“ Loại chuyện này ta làm sao mà biết?”

Tiểu thái giám nhận gói hoàng kim to, nhìn lướt qua, khuôn mặt lập tức nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “A Phụ bảo tiểu nhân nói cho Đồng Đại nhân là chúc mừng đại nhân, nhưng sau này ngài về sau cần chiếu cố tiểu nhân hơn a.”

“ Khách khí, khách khí....”

Trong lòng Đồng Trác nhẹ thở một hơi, rốt cục cũng buông được một cái cọc tâm sự a. Dương , nhìn quả thật rất phồn hoa, nhưng lại kém về khoản tiêu điều tự tại như ở Lâm Thao, vừa ra ngoài, nói không chừng lại gặp một gã danh sĩ ngồi chễm hểm, con mẹ nó, quả thực là khó chống đỡ mà.

Thái sửa sang lại y quan, sau đó được nhân mã Hà Đông hộ vệ đi vào Hoàng Thành. Hoàng thành nguy nga, ở trong trời chiều phá lệ hùng vĩ, Kim loan điện được phủ ngói màu xanh, đây chính là nơi mà Hán hiến để cùng với bá quan văn võ tụ họp, sẽ có một ngày, ta cũng sẽ đường đường chính chính đi vào, mà không phải ở cửa cung chờ đợi. Đồng Trác phát hạ chí nguyện to lớn, rồi sau đó bảo Hoa Hùng dẫn dắt binh mã Hà Đông đứng ngoài cửa cung chờ.

“ Chủ công, vậy phải chờ cho đến khi nào a!” Ước chừng trôi qua một canh giờ, trời cũng đã tối, Hoa Hùng chịu không được thấp giọng hỏi.

“ Văn Khai, nhẫn nại một chút.”

Đồng Trác đứng một bên sửa sang lại vũ khí trên thân ngựa, miệng thì trả lời: “ Chờ qua đêm nay, mai ta sẽ mời người đi anh hùng lâu.”

“ Ha, thật sao?”

“ Là thật.....Bất quá có điểm đói bụng, có cái gì ăn thì tốt.”

Hoa Hùng nhìn đám thị vệ ở ngoài cửa cung, vụng trộm lấy từ lồng ngực ra một cái bánh bột ngô.

“ Lúc ra cửa, Hùng từ nhà bếp lấy được một khối bánh bột ngô, chủ công ăn tạm.”

Bụng đã đói thì cái gì cũng là ngon. Nhân tình Đồng Trác sáng lên, từ trong tay Hoa Hùng tiếp nhận bánh bột ngô, suy nghĩ một lát, sau đó bẻ bánh bột ngô thành hai phần, “ Văn Khai, chúng ta mỗi người một nửa, trở về, thưởng mỗi người mười kim.”

Hoa Hùng từ tay Đồng Trác tiếp nhận bánh bột ngô, cảm động suýt nữa thì rơi lệ. Hắn vội vàng gạt đầu, cảm giác trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Nhìn sắc trời thì cũng không còn sớm, nói vậy chắc Hoàng Thượng cũng nên triệu kiến ta đi chứ.....Bất quá quả thực kỳ quái, trời hôm nay sao lại yên lặng như vậy? Còn có, theo quy củ thì cửa cung bây giờ phải đóng cửa a.

Lại đợi một nén nhanh thời gian, tựa hồ có rất nhiều người đang hướng cửa cung đi tới, Đồng Trác không khỏi ngạc nhiên, Nam Cung cửa thành lúc nào có thể tùy tiện đi tới., chứ đừng nói là tiếng bước chân có vẻ ồn ào, khoảng cách ngày càng gần với cửa thành, nhìn về phía thủ vệ cửa cung, nhưng đám thủ vệ một chút phản ứng cũng không có, giống như tai bị điếc?

“ Văn Khai, ngươi nghe được cái gì không?”

“ Giống như có không ít người hướng về phía bên này đi tới!”

Đồng Trác chau mày, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác không hay, quay đầu đối với cấm vệ quân quát lên: “ Có người hướng về phía bên này, các ngươi còn không mau ngăn cản?”

Đầu lĩnh cấm quân đột nhiên nở nụ cười quỷ dị, “ Đúng vậy, có người hướng về phía bên này, chúng ta lập tức qua.” Phía sau cửa cung chợt có nhiều thân ảnh chớp lên.

Đồng Trác run run một cái, lập tức tỉnh ngộ nói: “ Văn Khai, đoạt môn!”

Hoa Hùng không có thời gian kịp phản ứng, mà đầu lĩnh cửa cung đã rút ra bảo kiếm, lớn tiếng quát: “ Giết!”

Cửa cung yên tĩnh đột nhiên vang đến từ ‘ Giết’ Quả thật giống như tạc đạn.

Từ phía xa đột nhiên vang lên từng tiếng hét vang: “ Thương thiên đã chết, lập lại thương thiên, tuổi đã quá giáp....Thiên hạ đại cát, thiên hạ đại cát!”

Đây có lẽ là ám hiệu, cho nên phía xa từng ngọn đuốc đều thấp lên.

Không đếm được số người, nhưng chỉ biết đó là dân chúng, trên đầu người nào cũng đeo một chiếc khăn màu vàng, trong tay cầm theo các loại vũ khí. Mấy trăm danh cấm quân cũng từ phía sau giết ra.

Xuất phát từ bản năng của võ tướng, Đồng Trác xoay người bước lên ngựa, đầu lĩnh của cấm quân đã xông lại, nhưng không đợi hắn đến chỗ ngựa của Đồng Trác thì Hoa Hùng đột nhiên nổi giận gầm lên: “ Muốn chết!”

Bàn tay hắn không có vũ khí, muốn cầm vũ khí đã không kịp nữa, cho nên lập tức xông lên, giơ tay bắt lấy bàn tay cầm kiếm của gã đầu lĩnh cấm quân, thuận thế đem một cước đá trúng lồng ngực đối phương, một cước phóng ra, làm cho giáp trụ trước ngực gã đầu lĩnh bị bóp méo, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này, nhân mã của Hà Đông cũng đã bắt đầu có động tác, Đồng Trác đầu tẩu gương mẫu, thuận thế rút Trảm mã kiếm ở lưng ngựa, Tướng Doanh ở Lâm Thao sản xuất ra thú nào cũng nhất lưu, chuyên môn cung cấp cho thân vệ của Đồng Trác.

Đồng Trác thấy Trảm mã kiếm rất sắc bén cho nên cũng trang bị một thanh. Chiều dài của Trảm mã kiếm cũng không ngắn hơn so với các loại binh khí, khí lực Đồng Trác quả thực rất lớn, tuy rằng không giống với sự dũng mãnh của năm xưa, nhưng vẫn hung hãn vô cùng.

Lúc này cấm vệ quân cũng đã vọt lại, những con ngựa tốt của Tây Lương bị chém thành hai nửa.

“ con mẹ nó!”

Hoa Hùng từ lưng ngựa tháo xuống đại đao, bắt chập trên người máu tươi đầm đìa, quát lớn: “ Các huynh đệ, theo ta giết địch!”

“ Văn Khai, mang theo ba trăm người ngăn trở bạo dân!”

Khảm sơn đao xuất ra một đạo đường cong, Hoa Hùng nhanh chóng vọt vào đám người. ba trăm danh binh sĩ Hà Đông được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức từ đội ngũ tách ra, quơ Trảm mã kiếm xông vào bạo dân.

Phía bạo dân nhân số không ít, ước chừng có mấy ngàn người. Phía xa còn có rất nhiều người đầu đội khăn vàng hướng về phía Nam cung xông tới, thanh thế vô cùng lớn.

Đối mặt với đông đảo địch nhân như vậy, Hoa Hùng không hề sợ hãi, đao phát lên, ba trăm binh lính Hà Đông giống như mãnh hổ rời núi, đi theo phía sau Hoa Hùng, một thanh trảm mã kiếm vung lên thì cướp ngay một tánh mạng của bạo dân.

Bạo dân nhân số tuy nhiều, nhưng phần lớn là dân chúng lâm thời tụ tập, sau khi bị Hoa Hùng dùng mãnh xông tới tề giết, dĩ nhiên là nhanh chóng bại lui, nếu có người chạy chậm thì bị vô số đôi chân đạp qua, rất nhanh liền biến thành đồng thịt.

Hoa Hùng bên này thắng lợi thì Đồng Trác bên này lại gặp nguy hiểm. Đối phương chính là Cẩm vệ quân được nghiêm chỉnh huấn luyện. Đồng Trác biết, nếu không nhanh chóng cướp cửa cung thì bạo dân sẽ càng ngày càng nhiều, sớm hay muộn sẽ phát sinh đại sự.

Hai tròng mắt đỏ bừng, Đồng Trác biết phải lấy cửa cung bằng bất cứ giá nào, thanh âm truyền đến những trận tê giết, làm cho lão có một cảm giác trở về Lương Châu.

“ Giết chết đám cẩm quân.”

Thanh âm Đồng Trác liên tiếp gầm rú, hai tay cầm trảm mã kiếm điên cuồng chém ra, không kể là chiêu pháp gì, có thể giết chết đối phương thì đó chính là chiêu pháp tốt nhất.

Chủ tướng hung hăng chém giết, càng làm cho thân vệ của Đồng Trác kích phát ra hung tính. Những người này đại bộ phận là tâm phúc mà Đồng Trác từ Lương Châu mang tới, trong đó có phân nửa là là Khương nhân huyết thống, hung tính trong nhiều năm cuối cùng lập tức bộc phát.

“ Giết, giết, Giết!”

Tiên tiếp những tiếng rống, làm cho nhân mã Hà Đông tựa hồ giống như biến thân, hung hãn không sợ chết, tròng sát tới.

Cẩm vệ quân có điểm ngăn không được. Tuy nói là nghiêm chỉnh huấn luyện, nhưng dù sao cũng ở Dương có cuộc sống an nhàn, sung sướng, làm gì đã trải qua chân chính chiến trường, làm sao là đối thủ của đám lấy máu làm niềm vui này.

Đám binh lính Hà Đông hoặc là ôm lấy hai chân đối thủ, sau đó để cho đồng bạn đánh chết, hoặc là dùng thân mình ngăn cản binh khí đối phương, sau đó ôm lấy đối thủ, há mồm hung hăng cắn. Lúc này đám binh lính Hà Đông không phải là người mà là Lang, mà Đồng Trác chính là Lang Vương, không một người nào có thể ngăn cản. Sau khi vọt vào trong Nam Cung, cẩm vệ quân toàn quân bị diệt.

Mà thủ hạ Đồng Trác trở về cũng không đủ một trăm người, “ Văn Khai, dẫn người trở về, trở về!”

Hoa Hùng nghe được tiếng gào của Đồng Trác, lập tức quay đầu ngựa, một đao chém rơi đầu một gã bạo dân, sau đó hướng về cửa cung lui lại.

Một đường giết ra, toàn thân Hoa Hùng đều là máu, Quay đầu lại nhìn, không ngờ thuộc hạ không có một người nào đi ra, tất cả đều bị bạo dân vây quanh. Hắn quay đầu ngựa, cũng không quản Đồng Trác kêu gào, Hoa Hùng tru lên xông vào đám người, đao giơ lên thì có một người ngã xuống, Hoa Hùng trợn mắt lên, lớn tiếng quát: “ Các huynh đệ, lui lại, lui lại!”

Nơi nào có bạo dân nhiều thì Hoa Hùng liền hướng về phía đó giết qua, một đường giết qua, hắn rất cục cựa không nhớ rõ là có bao nhiêu người bị hắn giết, Đao đã bắt đầu sút mẻ. nhưng chính vì Hoa Hùng

điên cuồng trùng sát, làm cho hơn một trăm binh lính Hà Đông mới có cơ hội từ trong giết ra , bắt đầu xâm nhập cửa nam Cung.

Hoa Hùng có tâm muốn tái giết, nhưng khổ chiến mãi lại duy trì không được, rốt cục ngã xuống nằm trong vũng máu. Hoa Hùng đứng lên, từ mặt đất nhặt lên hai thanh Trảm mã kiếm, nhìn binh lính Hà đông bị bạo dân bao phủ, hân hết lên một tiếng đau đớn, sau đó nhanh chóng đi vào cửa Nam cung.

Đại môn trầm trọng chậm rãi đóng lại, Hoa Hùng cùng với Đồng Trác đi lên phía đầu tường thành, hướng về phía ngoài nhìn .

Chỉ thấy đám người tấp nập, ước chừng hơn một vạn bạo dân đang tụ tập phía ngoài Nam Cung, hô vang từ Thiên hạ đại cát, sau đó lại giống như điên, hướng về phía cửa cung đánh sâu vào. Trên tường thành, đám binh lính Hà đông vội vàng lấy cung tên tuý thân bắn ra, nhưng quả thật tên bắn ra như muối bỏ biển.

Lúc này, trong đám người trong Hoàng thành cũng nhận được tin tức, Hà Tiến vội vàng mang theo đám người Viên Thiệu chạy tới.

“ Trọng Toánh, người điên rồi a...Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Chứng kiến trên đất đầy tử thi, lại thấy toàn thân Đồng Trác toàn là máu tươi, Hà Tiến có chút mộng.

“ Thái bình yêu nhân, thái bình yêu nhân tạo phản!”

Đồng Trác thê lương gầm rú: “ Người của ta, người của ta đều chết gần hết, ngay cả cấm vệ quân đều tạo phản...”

Trong đầu Hà Tiến ông lên một tiếng, khuôn mặt đột nhiên trắng bệch. Hân hướng ra phía ngoài thanh nhìn ra, chỉ thấy đầu người rậm rạp, ở trong ánh lửa hiện lên, mà những binh lính Hà đông đang bị vây lại hiện lên khuôn mặt dữ tợn cùng với vạn vạ.

“ Bắn tên, mau bắn tên”

“ Đại tướng quân, chỉ dựa vào những người này, ta chỉ sợ chống không được bao lâu, đại tướng quân mau triệu tập nhân mã!”

Lúc này cái tâm tư cẩn thận đều vắt sang một bên, Đồng Trác ở một bên rút gươm.

Hà Tiến cũng bất chấp Đồng Trác vô lễ, phát tay bảo Viên Thiệu: “ Tập kết nhân mã, lập tức tập kết ngự lâm quân!”

Tiếng Ngưu Giác hào*(1 loại kèn báo động) ở trong thành quanh quẩn, làm cho Thành Dương ban đêm mang theo một cỗ không khí khủng bố.

Đồng Trác ở phía trên tường chỉ huy, sau đó lại cùng với Hoa Hùng qua lại chém giết.

Hà Tiến cũng nhịn không được, từ dưới đất nhặt lên một thanh trảm mã kiếm, nhanh chóng nhập vào chiến trường chém giết. Trận chiến đấu này dằng dặc có khoảng một nén nhang thời gian, binh lính đã hao tổn hai phần ba.

Hơn mười người bạo dân xông lên đầu tường thành, phía sau còn có nhiều bạo dân đi theo phía sau. Trên tường thành khắp nơi đều là máu tươi sền sệt, chân tay bị cụt văng tung toé khắp nơi, máu tươi theo khe hở tường thành chảy xuống, phía ngoài cửa cung khắp nơi đều là thi thể.

Đồng Trác giết người làm cho tay như mềm ra, căn bản không thể tiếp tục chém giết. Xong rồi, chẳng lẽ Đồng Trác ta lại muốn chết ở chỗ này sao?

Đột nhiên Đồng Trác ngửa mặt lên trời quát một tiếng dài, “ Hoàng Thượng, Đồng Trọng Toánh vô năng, chỉ có thể lấy cái chết báo đáp Hoàng ân.”

Hoàn Kiếm lên cổ, Đồng Trác nhắm hai mắt lại thầm nghĩ: “ A Sư, phụ thân phải đi, cố gắng sống để báo thù cho phụ thân!”

109. Chương 109: Lạc Dương Đắm Máu

Ô ô———ô ô——!

Trong trời đêm quanh quẩn những tiếng kèn vang lên. Đó chính là tín hiệu của Ngự Lâm quân mỗi lần xuất chiến, chỉ có Ngự lâm quân của Đại Hán mới có thể thổi những tiếng kèn như vậy.

Từ bốn phương tám hướng, vô số nhân mã chen chúc mà ra, hướng tới phía bạo dân phóng đến.

Bạo dân vốn ỷ vào nhiều người, cho nên mới kiên trì đến bây giờ, nhưng khi chứng kiến một đợt quân, mặc khôi giáp sáng loáng, bạo dân đột nhiên cùng hét lên, giống như thủy triều, nhanh chóng rút lui.

Độc chiến bạo dân chính là một gã hán tử khoảng ba mươi tuổi, đầu đội mũ giáp, thân mặc áo giáp, tay cầm trường mâu lớn tiếng hô lớn: “ Không cần lùi, không cần lùi....Xông vào, giết chết cẩu hoàng đế, chúng ta mới có đường sống, nếu không thì mọi người cùng nhau chết.

Tiếng gào rất nhanh bị bao phủ lấy.

Ngự lâm quân dựng thẳng trường thương, hình thành từng dãy hàng ngũ, chỉ nghe thấy tướng lãnh ở trên ngựa hô to một tiếng: “ Giết!”

“ Giết-giết-giết!”

Một bước tiến của Vũ lâm quân là ngã mấy chục, thậm chí cả trăm bạo dân.

Đối với việc được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, cùng với nhân số đông đúc của Vũ lâm quân mà nói, thì bạo dân không thể chống lại.

Gã đầu lĩnh chứng kiến loại tình huống này, trong lòng biết đại thế đã mất. Hiện giờ chỉ có một đường sinh cơ, chính là phá cửa cung, xâm nhập vào trong cung bắt lấy cẩu Hoàng đế. Quả thực thật là đen đủi, có thể nói là kế hoạch lần này quả thực rất cẩn thận, ngự lâm quân mỗi lần xuất động thì phải cần một chút thời gian, mà ở cửa Nam Cung chỉ lưu lại mấy trăm danh cấm quân, hướng chỉ lại có cấm quân giúp đỡ, cho nên nếu xông vào Nam Cung thì cho dù bên người Hoàng đế có vệ đội thì cũng không thể chịu được vạn dân đánh vào, hoàng đế chắc chắn bị bắt. ...Thiên tính vạn tính, nhưng thật không ngờ Hán đế hôm nay lại triệu kiến Thái. Càng không có người nghĩ đến , phía ngoài Nam Cung môn sẽ có mấy trăm danh binh lính Hà Đông, hơn nữa lại có Đồng Trác cùng với Hoa Hung xuất hiện, khiến cho âm mưu thất bại trong gang tấc. Chẳng lẽ nghiệp lớn của Thái bình đạo sẽ không thành công sao? Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, đối với hơn một trăm giáo đồ vây quanh hắn quát to: “ Hoàng cân lực sĩ, xông lên...”

Nói xong, hắn dẫn đầu nhằm về phía Nam cung môn chạy tới, hướng về phía tường thành trèo lên. Hoàng Cân lực sĩ phía sau cũng hò hét ầm lên, đi theo gã đầu lĩnh xông ra ngoài, Thái bình bạo dân không có lòng dạ nào chiến đấu cũng làm cho Vũ lâm quân bắt đầu thông thả đánh lên.

Trên đầu tường thành, Đồng Trác buông lòng người, hai chân mềm nhũn, dựa vào vách tường ngồi xuống.

Cũng đúng lúc này, từ dưới thành đi lên chính là gã tráng hán đầu lĩnh, tay cầm một thanh đại đao, sau khi chém chết hai gã sĩ tốt Hà Đông, sau đó chứng kiến Đồng Trác, nhất thời hai mắt đỏ bừng.

“ Cầu quan, để mạng lại!”

Đại đao lộ ra tiếng gió, bổ mạnh về phía Đồng Trác. Đồng Trác lúc này thật sự không nhúc nhích được, mắt thấy đại đao chém lại, trong lòng lộ vẻ sầu thảm, hai mắt nhắm chặt.

“ Xong rồi, không nghĩ Đồng hà đồng ta cứ nhiên chết ở chỗ này!”

Phía xa, Hoa Hùng đang chém giết với đám Hoàng cân lực sĩ, khi quay đầu lại nhìn thấy cảnh này..... Khoé mắt hắn như vỡ toang. Nhưng vì khoảng cách quá xa, không có khả năng chạy tới, Hắn dùng sức, vận khí đan điền quát lớn một tiếng, khoảng cách vài chục thước, song chưởng hắn dùng sức, dùng xác của một gã hoàng cân ném mạnh về phía gã đầu lĩnh tráng hán.

Gã tráng hán nghe được tiếng gió , theo bản năng xoay người bổ ra một đao, xác hoàng cân lực sĩ bay tới bị chém thành hai nửa, ruột gan, cộng với máu tươi sền sệt phun ra tung toé.

Bụng hắn đột nhiên cảm thấy lạnh, khí lực toàn thân giống như bị tiêu thất. Tráng hán nhìn thấy một thanh trảm mã kiếm cắm ở ngay trên bụng mình, lại nhìn thấy Đồng Trác vừa rồi có bộ dạng nửa sống nửa chết, bàn tay thì cầm trảm mã kiếm đang nhe răng cười.

“ Muốn giết ta? Không dễ dàng như vậy đâu!”

Đồng Trác nói xong liền rút trảm mã kiếm từ bụng tráng hán ra, sau đó đột nhiên đứng dậy, hai tay cầm trảm mã kiếm chém về phía tráng hán. Sắc bén trảm mã kiếm chém thẳng về thân mình của tráng hán, một tiếng kêu thảm thiết, ngay cả ruột gan cũng dính vào người Đồng Trác.

Đám Hoàng cân lực sĩ đang xông lên thì gặp tình cảnh này, tất cả đều choáng váng!

“ Mã đại soái đã chết, Mã đại soái đã chết....!”

Mất đi đầu lĩnh, Hoàng cân lực sĩ lập lực bị loạn đội ngũ. Đồng Trác cùng với đám người Hoa Hùng lúc này liền đánh tới.

Thời điểm ngàn quân nguy kịch thì một đạo nhân ảnh từ trong hoàng cung phóng ra. Người tới có niên kỷ khoảng ba, bốn mươi tuổi, mặc một bộ sam y màu đen, tay cầm ba thước Thanh Phong kiếm, nhìn tốc độ thì không mau, nhưng trong nháy mắt đã đến tường thành, nhìn như tùy ý, kiếm pháp nhìn qua cực kỳ đơn giản, chỉ là đâm, chém, nhưng từng người từng người hoàng cân lực sĩ lại bị chém chết.

Đồng Trác thậm chí không thấy rõ động tác của người nọ, không khỏi trợn mắt há mồm, còn sót lại mười mấy tên Hoàng cân lực sĩ, trong nháy mắt bị giết sạch, trên người nam tử cứ nhiên không có nửa điểm vết máu.

“ Đại tướng quân không có việc gì chứ?”

“ Vương tiên sinh, ngài như thế nào...Hoàng Thượng đâu?”

“ Cẩm vệ quan toàn bộ đã bị bắt giam, ngự lâm quân đã tiến vào thành, Hoàng Thượng hiện giờ đang được họ bảo vệ, bắt quá nhìn qua thì mọi việc cũng đã xong!”

Tất nhiên là đã xong!

Phía ngoài Nam cung môn, đám bạo dân cũng đã đình chỉ chống cự, cho dù họ có chống cự cũng không phải đối thủ của Ngự lâm quân.

Không lâu sau khi tráng hán đầu lĩnh chết, tất cả thái bình giáo đồ đều bị ngự lâm quân vây khốn ngoài cửa cung.

Xa xa, có vô số vũ lâm quân đi tới, bắt đầu tiếp thu tường thành.

“ Đại tướng quân, nhìn qua thì mọi việc đã xong....Càng xin cáo lui trước!”

Kiểm khách kia phẩy tay áo bỏ đi, hiển nhiên là về phía trong hoàng cung đi tới.

“ Đại tướng quân!”

“ Đó là lão sư kiếm thuật của Hoàng tử Biện, tên là Vương Càng, người này kiếm thuật tuyệt luân....Lúc trước đáp ứng dạy Biện ba năm, hiện giờ cũng đã sắp hết thời hạn. Trọng Toánh, người cũng đừng nghĩ mời chào người này, ngay cả ta mời chào mà cũng không được, người này ngoại trừ thích kiếm thuật, cái gì cũng không thích.”

Đồng Trác rất yêu thích nói: “ Đại tướng quân, người này quả thực là Kiếm si.”

Hà Tiến nhìn Thái bình giáo đồ phía ngoài thành, nở nụ cười ha ha, “ Trọng Toánh, qua tối nay, ta và người đều là quốc sĩ.”

Quang Hoa hai mươi lăm thang giêng, đại hiền lương sư Thái Bình đạo đang hô to: “ Thương thiên đã chết, phải lập thiên mới.... Ta sau này sẽ gọi là Thiên Công Tướng Quân, Lập nhị đệ Trương Bảo làm Địa công tướng quân, Tam đệ Trương Lương làm Nhân Công tướng quân.” Trương Giác tại Cự Lộc sơn nói với giáo chúng: “ Hán vận đã hết, nên lập Triều mới, làm cho dân chúng thái bình.”

Cự Lộc sơn, ánh lửa tận trời.

Khuôn mặt Trương Giác(1) đặc ý, tai nghe tiếng hét của giáo đồ, quả thực là xuân phong đặc ý.

Ở phía phương xa, một gã thanh niên ăn mặc kiểu văn sĩ, hàm răng cắn chặt.

“ Cha, Mẹ...Các người chờ, con sẽ vì các người báo thù, con sẽ tự tay giết chết Trương Giác, rồi tự vẫn tại mộ phần các người.” Hắn ngẩng đầu lên nhìn mà đêm thanh thuý.

Đám mây biến ảo, hé ra một khuôn mặt người thanh niên, “ Sử Quỷ, ta Bá Ninh thề cùng người không đội trời chung!”

Sáng sớm, Dương Tứ môn đóng chặt.

Thỉnh thoảng có một đội ngự lâm quân vọt vào nhà của một số nhà giàu, địa chủ, theo sát phía sau là gà bay chó sủa, tiếng ồn ào ngày càng lớn.

Một đám phạm nhân bị áp giải đi, nhà tù ở Dương trong chốc lát đã chật ních người.

Tiếng động ồn ào đêm qua qua người Dương cũng không biết? Sau khi sáng dậy thì thấy khắp nơi đều là tử thi, người nhát gan thì rúc vào chăn không dám thò đầu ra, sau khi thấy vũ lâm quân thì bắt đầu mới dám đứng bên cửa sổ nhìn ra.

Trời của ta, đen tọt cùng là có bao nhiêu người chết?

Văn võ bá quan tụ tập ngoài cửa Nam Cung, mùi máu tươi nồng đậm làm ột đám run cả người, thi thể chồng chất hai bên đường nhìn qua quả thực đáng sợ, nếu không cẩn thận đi qua không chừng còn vấp phải một cánh tay, hoặc chân bị chẹt đứt, còn có những đoạn ruột từ trên tường thành rơi xuống, vừa lúc rơi trúng đầu của gã quan văn, gã quan văn thấy đoạn ruột máu chảy đầm đìa, hoảng sợ ngất đi.

Mãi cho đến chính ngọ, Hán đế để mới tuyên văn võ bá quan vào triều.

Cả đám quan văn cẩn thận đi vào kim loan điện, cố nén cảm giác buồn nôn do mùi máu tươi ở ngoài tường thành thổi vào, nhưng trên mặt họ lại không dám biểu lộ ra cái gì, bởi vì Hán đế đang ngồi tên Long ý.

Sắc mặt Hán đế rất trắng, nhìn qua không có nửa điểm huyết sắc, nhưng trên khuôn mặt hắn có thể nhìn thấy được, hắn giờ đây phi thường phần nộ.

Ở phía bên cạnh Hán đế còn có hai người lâu nay đã không xuất hiện. Đó chính là Trương Nhượng cùng với Thái.

Một lát sau Đại tướng quân Hà Tiên bước vào, mà ở phía sau Há đế chính là Trương Nhượng đang nhắm mắt trang nghiêm đứng.

“ Đại tướng quân, người nói đi!”

Thanh âm Hán đế rất suy yếu, lại có một loại sát ý không che dấu.

Hà Tiên khom lưng, sau đó lớn tiếng nói: “ Sáng nay biết được Trương Giác ở Cự Lộc sơn tạo phản, nhưng trong đám này lại có quan viên cùng thế gia đệ tử cấu kết với phản tặc, đúng là tội đáng muôn chết!”

Trên triều đình vang lên từng trận xôn xao.

Hai mắt Hán đế khép hờ, tựa hồ không kiên nhẫn nói: “ Tốt lắm, đại tướng quân, mau đọc danh sách đi!”

“Vâng!”

Hà Tiên lấy từ trong tay áo một bản danh sách, giơ lên nói: “ Phía trên là những quan viên cấu kết với Thái bình đạo tặc.”

Danh sách vừa đưa ra, trên triều đình có mấy người sắc mặt đại biến.

“ Trung Bình thị Phong Tư, Từ Phụng đang bị giam giữ, thỉnh Hoàng thượng xử lý.”

Ánh mắt Hán đế đột nhiên mở ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ Hai người này tội không thể xá, cho ngũ mã phanh thây.” Cũng khó trách Hán đế sẽ có phản ứng như vậy, Phong Tư, Từ Phụng là một trong những

người mà Hán đề tín nhiệm, nhưng không ngờ rằng.... Nếu đổi là người khác chỉ sợ là đường trường phần nộ.

Ngữ khí Hà Tiến lạnh lẽo, tên trong bản danh sách nhất nhất đọc ra, có rất nhiều quan viên dính líu ngã quỵ trên đại diện.

Đọc bản danh sách hết mất một nửa canh giờ. Mỗi khi Hà Tiến đọc đến một người thì Hán đề chỉ nói : Hoặc là chém, ngũ mã phanh thây, chém đầu, chém eo....mà những quan viên không liên quan lại hô to vạn tuế khai ân.

“ Hoàng Thượng, trên bản danh sách có ba trăm bảy mươi bốn người, ngoại trừ tặc tử thì quan viên lớn nhỏ trong thành cũng có hơn hai trăm người, mời Hoàng Thượng xem qua.”

Còn xem cái rắm, Hán đến vất bản danh sách qua một bên, “ Đại tướng quân, bây giờ tình huống thế nào?”

“ Hoàng Thượng, phản tặc mặc dù thế lớn, nhưng chỉ là đám ô hợp, không cần phải lo, chỉ cần một người thiện chiến chi tướng thì có thể đem đám phản tặc này tiêu diệt.”

“ Chưa công, có thể chọn người nào cho thích hợp?”

Hà Tiến không nói hai lời, khom người nói: “ Thần có một người, Nghị Lang Hoàng Phủ Tung, người này xuất thân tướng môn, Ông cố và Thúc phụ đều làm Độ Liêu Tướng quân, hơn nữa người này đối với Đại hán cực kỳ trung thành và tận tâm, hơn nữa lại giỏi về dùng binh....”

Lời còn chưa dứt, lại có một người đứng ra, đây chính là Thái Phó Viên Ngỗi.

“ Thần cũng đề cử một người, Chu Tuấn từng đảm nhiệm Giao Châu Thứ Sử, lại từng bình loạn Giang Châu, nếu người này ra tay, phản tặc phải chết không thể nghi ngờ.”

Hán đề gật đầu, “ Hai người này thật ra rất thích hợp, truyền cho Chu Tuấn làm Trung Lang Tướng, nhưng về Nhị châu còn lại thì làm thế nào để bình định?”

Hà Tiến cảm miệng, Viên Ngỗi liền lui trở về. Bọn họ rất rõ ràng, hai châu kia là có Hoàng Cân dũng sĩ rất dũng mãnh, ba châu còn lại không thể sánh bằng, nếu tiến cử mà thua trận, thì quả thực là xui xẻo.”

Bất quá Hán đề đã hỏi, không thể không mở miệng.

Viên Ngỗi liền cướp lời nói trước: “ Hoàng Thượng, Thái Thú U Châu Lưu Yên là hoàng thân quốc thích, về phần trung tâm thì không phải bàn cãi, cho nên thần đề cử người này.”

Lúc này, Trương Nhượng vẫn trầm mặc lại mở miệng.

“ Thánh Thượng, nô tài có một người đề cử.”

“ Vậy sao? A Phụ chọn người nào? Báo tên cho trẫm biết một chút.”

Hán đề vẫn xưng Trương Nhượng là A Phụ, làm cho Thanh lưu đảng triều thân mặt tối sầm lại, thoát nhìn địa vị Trương Nhượng đối với Hán đề vẫn như cũ.

Trương Nhượng khiêm tốn nói: “ Hoàng Thượng chẳng lẽ đã quên? Đêm qua có một người đã nhận ra mưu kế của phản tặc, vì nam cung chết không sồn, sự trung tâm này có thể chứng giám a, người này có thể bình định Dự châu chi loạn.”

“ Người nói là....Thái Thú Hà Đông Đồng Trắc?”

“ Đúng là người này!”

Lời còn chưa dứt thì có một người đứng ra, “ Hoàng Thượng, người này tuyệt đối không thể dùng, trung tâm cho Hán Thất, nhưng dù sao cũng là xuất thân bỉ phu, càng không có công danh. Ai biết người này có thể bình định Dự châu hay không? Nếu không được thì quả thực nguy hiểm a.” Người này chính là Vương Duẩn Vương Tử Sư. Đứng ở bên người Vương Duẩn chính là người của thanh lưu đảng liên tục xưng đúng, ngăn cản không cho Hoàng Thượng chọn Đồng Trắc.

Trương Nhượng nhìn đôi phương liếc mắt một cái, trong lòng cười lạnh, sau đó nói: Một khi đã như vậy, không biết Vương đại nhân có thể tiến cử ai?”

“ việc này...”

“ Hoàng Thượng, nô tài vẫn như cũ đề cử Đồng Trác!”

Hán đế có chút do dự, hôm qua buổi tối, Đồng Trác cả người đều là máu...Nhưng ý kiến của Thanh lưu đảng cũng không thể không nghe. Trung tâm thì có, nhưng quốc gia đại sự còn phải cẩn thận a.”

Hà Tiến lúc này thần sắc hờ hững, không nói một lời, Hán đế lúc này phát hiện Thái đứng bên cạnh vẫn không nói gì. Cho nên lập tức mở miệng hỏi: “ Bá tiên sinh, ngài có đề nghị gì?”

Trương Nhượng được Hán đế tín nhiệm, nhưng Hán đế cũng không muốn đắc tội với đám người Thanh Lưu đảng, cho nên Hán đế liền đem củ khoai lang làm phỗng tay này ném cho Thái.

Thái Ung trầm ngâm một lát, sau đó nhẹ giọng nói: “ Trọng Toánh vũ dũng quả thực không giả, hiện giờ là lúc cần điều động binh lực, cho nên không thể không cần, Thần có một người, không biết Hoàng Thượng có muốn nghe không?”

“ Bá tiên sinh cứ nói?”

“ Lô Thực Lô Tử Kiên, người này từng là đệ tử của Trịnh Huyền, văn võ toàn tài, người này chính là lựa chọn tốt nhất.”

“A...”

Đám người Vương Duẫn hô nhỏ một tiếng, như thế nào lại đem người này quên.”

Trương Nhượng sau khi nghe được tên của Lô Thực, hừ một tiếng, sau đó không hề mở miệng.”

Hán đế liên tục gật đầu, “ Tiên sinh không nói, trầm suy nghĩ nửa quên....Đúng rồi, Lô Tử Kiên hiện giờ ở đâu? Vì cái gì không thấy hắn đâu?”

Thái nhìn qua Trương Nhượng cười nói: “ Hoàng Thượng đã quên sao? Quang Hoà nguyên niên, Lô Thực đã làm một bộ tấu thư [Trần Bát Kỳ Sự] ...”

Chuyện này Hán đế quả thực không nhớ rõ, mơ hồ chỉ nhớ rõ có bộ tấu chương[Trần Bát Kỳ Sự], còn nội dung bên trong cũng không nhớ chút gì.

Hán đế nói: “ Một khi đã như vậy, liền phong cho Lô Thực làm Bắc Trung Lang Tướng, bình định U, Dự nhị châu. Hà Đông thái thú Đồng Trọng Toánh có công bảo vệ cung đình, phong quan Nội Hầu, vẫn đảm nhiệm Thái Thú Hà Đông...Đúng rồi, bảo hắn sau khi về Hà Đông liền triệu tập binh mã, đốc chiến U châu, hiệp trợ Lô Thực bình định phản loạn”

(1)Trương Giác (tiếng Trung: 张角) (140?-184) là thủ lĩnh của cuộc khởi nghĩa Hoàng Cân, hay còn gọi là quân Khăn Vàng vào cuối thời kỳ nhà Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông thành lập và lãnh đạo đội quân khăn vàng (triều đình nhà Hán gọi là giặc Khăn Vàng) chống lại triều đình nhà Hán nhưng đã bị triều đình đàn áp.

Ông là người huyện Cự Lộc, tỉnh Hà Bắc. Tháng giêng năm Trung Bình thứ nhất (184) đời Hán Linh Đế, bệnh dịch lan tràn khắp nơi. Là người theo Đạo giáo, ông tự xưng là đại hiền lương sư, cùng các đệ tử vân du bốn phương, dùng phép phù thủy chữa bệnh đồng thời truyền bá tư tưởng. Người các châu như Thanh Châu, Từ Châu, U Châu, Ký Châu, Kinh Châu, Dương Châu, Duyện Châu, Dự Châu theo ông rất đông. Ông thu thập được tới 100.000 tín đồ, chia thành 36 phương, mỗi phương đều đặt các thủ lĩnh chỉ huy để đứng lên khởi nghĩa mà sử sách Trung Hoa sau này gọi là Hoàng Cân chi loạn, do quân đội của ông đều đội khăn vàng trên đầu. Ông tự xưng là Thiên Công tướng quân, các em là Trương Lương và Trương Bảo xưng là Nhân Công tướng quân và Địa Công tướng quân. Chẳng may, sau đó không lâu ông mất vì bệnh.

110. Chương 110: Dĩ Hán Chi Tranh.

Nước cuộn cuộn chảy về hướng đông. Nước sông vẫn đục lộn lờ. Hơn hai mươi người mặc áo phạm nhân, nữ có, nam có, tất cả bị áp giải đến bờ sông, cả đám người đều quỳ trên mặt đất, khuôn mặt cả đám người không có chút huyết sắc.

“ Trảm!”

Một gã tướng lãnh vũ lâm quân quát lên, hai mươi gã đao phủ hươ đao chém xuống, hai mươi khoả đầu người rơi vào trong nước, chỉ thấy máu loang lổ, còn đầu người trong một lát không thấy tung tích. Những thi thể không đầu được bọn binh lính nâng qua chất đống một bên, chiếc cổ vẫn âm ỉ phun ra máu, hoà cùng với toà thi thể, máu loãng chảy nhiễm vào sông, làm cho dòng sông thành một màu đỏ.

Tướng lãnh Vũ lâm quân cũng không nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu, từ buổi sáng đến hiện tại, hắn đã hô lên làm cho thanh âm cũng đã khàn khàn.

Mà đao phủ cũng đã đổi ba người, khảm đầu quỷ đao cũng không biết thay bao nhiêu thanh? Nhìn phương hướng từ Dương thì thấy không ngừng có xe chở tù chạy qua, làm cho gã tướng lãnh cũng chết lặng.

Hôm qua, ở trong đám tử tù này còn có sĩ phu mà hắn ngưỡng mộ. Nhưng trong một đêm, ngày xưa sĩ phu bây giờ lại thành một khối tử thi không đầu, tướng lãnh có vẻ không chịu nổi không khí tràn ngập máu tươi, cho nên đối với gã Phó tướng nói: “ Người tối giám trảm, ta đi thay đổi chút không khí, nơi này mùi máu quá thực quá nặng.”

Bộ tướng kia cười khổ: “ Có thể không nặng sao? Đây đã là nhóm thứ ba....Nghe nói trong Dương Thành còn giết một đám, Dương Môn cùng Vọng Xuân môn tất cả đều phủ lấy máu tươi. Tướng quân, ta ở chỗ này chống đỡ một lát, phỏng chừng hôm nay sẽ hết người.”

Tướng lãnh gật đầu thờ dài : Tội gì phải khổ như thế? Cuộc sống tuy khổ một chút, nhưng lại có thể sống sót. Vì cái gì lại muốn tạo phản, kết quả là ngay cả thi thể cũng không đầy đủ. Người a, có đôi khi quả thực ngu xuẩn.

Bên tai truyền đến thanh âm của phó tướng: “ Đưa phạm nhân áp giải qua!”

Tiếng khóc quanh quẩn bên tai, theo sát phía sau là tiếng quát chói tai: “Trảm!”

Tất cả thanh âm đều tiêu thất, nhưng thêm vào đó là mùi máu tươi càng thêm nồng nặc, làm cho gã tướng lãnh kia khó mà hô hấp.

Hoa Hùng và mấy chục danh sĩ tốt Hà Đông may mắn sống sót khuôn mặt không chút thay đổi, như từ trong mắt bọn họ lại nhìn ra một loại phần nở.

“ Hoàng Thượng thực sự quá đáng a!”

Đồng Trác nhìn nước sông một màu đỏ, quay đầu cười nói: “ Văn Khai, đừng nóng giận, chúng ta còn sống là có hy vọng.”

“ Chủ công, Hùng cảm thấy không đáng giá, chúng ta liều mạng như vậy, ngài suýt nữa....Nhưng cuối cùng chỉ chiếm được chức quan nội hầu, nhưng có một số người cái gì cũng không làm lại được phong thưởng, Lô Thực có đức hạnh gì mà lại muốn chúng ta đi hỗ trợ hắn?”

Đồng Trác nghiêm mặt nói: “ Văn Khai, không được nói những lời này, người có thể trước mặt ta tức giận, nhưng không thể nói ra bên ngoài.”

Hoa Hùng gật gật đầu, “ Hùng hiểu được!”

“ Đi thôi, đừng nhìn nữa..... Hôm nay Dương có năm ngàn người bị xử trảm, Hoàng Thượng muốn mượn việc này cảnh cáo thế nhân, đám gia hoả này đừng nghĩ sống sót, chúng ta xuất phát, phỏng chừng Lý Nho chuẩn bị cũng không sai biệt lắm....Chúng ta không có công danh thì phải đi chiến trường lấy công danh.Lão tử không tin, chờ ta bình định U Châu chi loạn, ta muốn xem đám sĩ phu này có thể nói thế nào?”

Đoàn người phóng ngựa chạy nhanh, qua đến bờ sông bên kia còn vang lại thanh âm quanh quẩn trong không trung: “ Trảm!”

Trung Bình nguyên niên hai mươi sáu tháng giêng, có hai vạn người bị giết, ngoại trừ bắt giữ được mấy ngàn giáo đồ Thái bình đạo thì bên trong các thành lớn bé, sở hữu các gia tộc đều toàn bộ bị nhổ. Ba ngày dọc theo đường đi từ Mang Sơn tổng cộng có hai mươi tám toà đầu lâu người, làm cho người ta nhìn thấy mà ghê người.

Đôi mắt Đan tê mang theo nhan sắc đỏ sẫm, nhưng hôm nay nhìn qua lại có cảm giác yếu dị. Sa Ma Kha múa máy Thiết tạt lê đập nát đầu của một gã đầu mục khăn vàng, từng đợt chất lỏng sền sệt màu trắng bắn tung toé vào mặt của hắn.

Phía xa, Đồng Phi vũ lộng đại chuy, ở trong mấy ngàn danh khăn vang trùng sát. Tượng long mang theo lực lược vạn quân đánh sâu vào, một gã hoàng cân binh lính vừa mới tránh thoát chưa còn đứng vững thì đã bị tượng long đá trúng, thanh âm xương cốt vỡ vụn rõ ràng có thể nghe, người còn không rơi xuống mất đất thì đã trở thành một khối thi thể.

Điền Vi mang theo Cự ma sĩ bảo vệ sự an toàn của Bàn Đức Công cùng với Hoàng Thiệu.

Mà tám trăm ngũ khên man nhân cũng gào thét xông lên, nhưng người này không hiểu được cái gì là phối hợp, nhưng lại hiểu được một chút trận pháp, nhưng đám người này có phong cách giết người rất hung tàn, vốn là một đám người thích chém giết, cho dù ở trong Võ Lăng sơn thì cũng chưa chính thống giết người thống khoái như vậy, cho nên hung hăng giết qua, làm cho khăn vàng binh lính chạy trốn chết.

Từ trong thị trấn giết ra ngoài thị trấn, Đồng Phi đột nhiên dừng tượng long lại, thở hổn hển, hét lên: “Đình chỉ truy kích, đình chỉ truy kích.”

Sa Ma Kha cả người đều là máu, cười ngư đi đến trước mặt Đồng Phi hỏi: “Nhị ca, như thế nào lại không đuổi theo?”

Đồng Phi cũng không trả lời, quay đầu ngựa đi vào thị trấn, vừa đi vừa lớn tiếng nói: “Tam đệ, lập tức thu lại nhân mã, chúng ta trở về thành rồi nói.”

Trong lòng trăm lần không muốn nghe, nhưng lời của nhị ca không thể cãi, Sa Ma Kha quay đầu thét lên một tiếng dài, đám người ngũ man khê cũng đình chỉ công kích.

Mà lúc này thị trấn đã trở thành một đồng hồ hỗn độn, có ít nhất một nửa phòng xá bị thiêu đốt, từ đầu đến cuối đường đều là tử thi, có Hoàng cân binh lính, có quân lính của huyện nha, nhưng lại càng nhiều dân chúng vô tội.

Huyện uỷ bị giết, huyện nha biến thành biển lửa. Đồng Phi nhìn thị trấn hôm qua còn có chút náo nhiệt, nhưng hiện tại....

Điền Vi mang theo cự ma sĩ bảo hộ Bàn Đức Công chạy tới.”

“Chủ công...”

Đồng Phi đưa tay ngăn lại Điền Vi, nhìn Bàn Đức Công nói: “Tiên sinh, thoát nhìn thì Trương Giác đã tảo phản!”

Khuôn mặt Bàn Đức Công đỏ lên, lộ ra vẻ xấu hổ. Trước kia hắn nói còn khoảng 40 ngày thời gian, nhưng từ hôm ở Trường Sa đi tới Nam Dương chỉ có hơn hai ngày thời gian mà thôi.

Trầm ngâm một lúc, Bàn Đức Công khôi phục bình thường, “Phi công tử, thoát nhìn thì bên người Trương Giác có người tài a.”

“Chỉ giáo cho?”

“Danh sách bị mất, Trương Giác khẳng định sót ruột, nhưng ta xem hắn lại thấy, người này làm việc rất cẩn thận, nếu không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không tạo phản, chuyện này chắc là do người tập kích Thanh Từ nhị châu ảnh hưởng ra, hậu quả còn không có tiêu trừ...Bên cạnh hắn chắc chắn có cao nhân, cùng với ngôi chờ chết, không bằng nổi dậy, chưa biết chừng có thể thanh công a.”

Đồng Phi gật đầu nói: “Phi cũng cho là như thế, nhưng bây giờ Trương Giác đã tạo phản, chúng ta nên ứng phó như thế nào? kế hoạch trước kia của chúng ta xem như vô ích, chúng ta bây giờ hiện tại là đối mặt với đám phản tặc Hoàng cân.”

“Đi đến Uyển Thành, chúng ta đến Uyển Huyện!”

Bàng Đức Công nói: “Uyển huyện không mất thì Nam Dương được đảm bảo. Nếu Uyển huyện thất thủ thì đối với triều đình mà nói thì quả thực thiệt hại quá lớn, hơn nữa đối với Hoàng cân thì sĩ khí đại tướng, sẽ ảnh hưởng đến các nơi khác.”

Hoàng Thiệu cũng gật đầu nói: “Chủ công, đại soái phía nam của Thái bình đạo chính là Trương Mạn Thành, binh pháp người này không bình thường, hơn nữa địa vị trong lòng giáo chúng không kém gì tặc tử Trương Giác, hẳn tất nhiên là biết tầm quan trọng của Uyển Thành, hơn nữa nếu Uyển Thành thất thủ thì Hoàng cân ở Dự Châu sẽ cấu kết lại với nhau, nói không còn có thể lan đến Kinh, Từ, Thanh, Duyên tứ châu.”

“Một khi đã như vậy, chúng ta phải nhanh chóng chạy tới Uyển huyện!”

Sa Ma Kha sau khi sắp xếp xong liền chạy lại chỗ Đồng Phi đang nói chuyện cùng với Bàng Đức Công. Đối với lời nói của Hoàng Thiệu cùng với Bàng Đức Công, hẳn cũng không thêm để ý, nhưng hẳn có thể nghe ra được, chỉ cần đến Uyển Huyện nhất định có chém giết, nguyên lúc đầu có chút mất hứng cũng lập tức tan thành mây khói.

Đồng Phi cho Bàng Thống ngồi cùng với hắn trên lưng tượng long, đối với việc này, Bàng Đức Công cũng không phản đối, tại trong lòng hắn, Bàng Thống ở bên người Đồng Phi càng thêm an toàn, còn hắn cùng với Hoàng Thiệu thì được tám gã cự ma sĩ bảo vệ, đi theo đám người Đồng Phi ra ngoài thị trấn. Cũng không chờ bọn họ đi ra ngoài thị trấn thì đã gặp mấy ngàn dân chúng đi ra cản đường, người cầm đầu là một thanh niên mười bảy, mười tám tuổi, bộ dạng tuấn tú, anh khí ngời ngời. Hắn nhảy xuống ngựa, thân thể cao khoảng sáu thước, nhìn qua rất là rắn chắc.

Bàn tay cầm một thanh Tẫn thiết sóc, bên trên sóc nhận còn lộ ra nồng đậm mùi máu, áo giáp mặc trên người còn dính máu tươi, đằng đằng sát khí, phá lệ bắt mắt.

Đồng Phi dừng tượng long lại, một tay cầm dây cương, còn tiểu Bàng Thống thì để chỗ khuỷu tay, còn tay kia đặt ngay trên chuôi Trảm mã kiếm, sắc mặt trầm tĩnh như nước, khẽ quát một tiếng: “Mọi người không cần hành động thiếu suy nghĩ, những người này tựa hồ không phải địch nhân.”

Sa Ma Kha vốn định thúc dục đàn tề tiên đến, nhưng nghe lời nói của Đồng Phi liền dừng đàn tề lại.

Ba huynh đệ, Diển Vi tuy là lão đại, bất quá lời nói chân chính lại là Đồng Phi, hắn giục ngựa tiến lên, trầm giọng hỏi: “Các ngươi là ai? Vì sao cản trở đường đi của chúng ta? Hay là các ngươi muốn theo đám người Hoàng cân kia tạo phản?”

Thiếu niên khê khom người, chấp tay nói: “Thỉnh công tử không cần hiểu lầm, ta không phải là tặc tử. Tại hạ Văn Sính, là người địa phương, nhưng người này đều là hương thân phụ lão, cùng với đám phản tặc không có chút liên hệ, Sính vừa rồi nghe hai vị tiên sinh nói chuyện, cũng cảm thấy rất có đạo lý. Sính cũng muốn vì nước hiệu lực, nhưng những hương thân phụ lão này...”

Sa Ma Kha nhin không được nói: “Hán nhân kia, ngươi có việc gì cứ nói, cứ áp ứng như thế quả thực không thoải mái.”

Văn Sính bị Sa ma Kha đánh gãy lời nói, trên mặt lộ ra vẻ không hài lòng, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, chấp tay nói: “Công tử, nơi này không thể ở lại, phản tặc nếu lại đến thì hương thân phụ lão khó thoát khỏi cái chết, Sính muốn nhờ công tử hộ trở, hộ tống hương thân phụ lão đi Uyển huyện, nơi này cách Uyển huyện không xa, tuyệt không chậm trễ hành trình của công tử.”

Mà đám dân chúng này có khuôn mặt sợ hãi, không dám ngăn đầu, có thể nhìn ra được, những người này phi thường sợ hãi.

Đồng Phi mềm nhũn, chuẩn bị đám ứng thì đã thấy Bàng Đức Công giục ngựa tiến đến hỏi: “Người thiếu niên, ngươi nói người không phải phản tặc, ngươi có chứng cứ gì?”

Văn Sính ngẩn ra, vội trả lời: “ Vị tiên sinh này, Sính tại Uyển huyện cũng có chút danh tiếng, đã từng ở Uyển huyện bái Giáo ụ đại nhân làm lão sư, nếu tiên sinh hoài nghi, Sính trước tiên có thể tự trời, đợi cho đến Uyển huyện chờ quan phủ xác minh.”

“ Phi công tử, người xem...”:

Đồng Phi nói: “ Nhìn người này có khí độ, không giống như phản tặc, ta xem nên đáp ứng, chắc cũng không có vấn đề gì.”

Nói xong, hắn đối với Văn Sính nói: “ Văn gia công tử, ta cũng không muốn người tự trời, chỉ là thời gian chúng ta không nhiều lắm, không thể chờ ở chỗ này, muốn đi theo chúng ta thì lập tức xuất phát, nếu có ai trên đường rút lại thì chúng ta sẽ không để ý.”

Văn Sính cảm kích trả lời: “ Công tử cao thượng, Sính đã lĩnh.”

Có lẽ đám dân chúng này thật sự sợ hãi, cho nên không mang theo tài vật, đại đa số chỉ mang theo vật tùy thân, nhanh chóng theo đám người Đồng Phi ly khai thị trấn, nơi này cách Uyển huyện khoảng năm mươi dặm lộ trình, dựa theo tốc độ thì Đồng Phi dự đoán thì đến trưa là có thể đến Uyển huyện, nhưng mãi cho đến trời chạng vạng tối thì mới thấy được Uyển huyện.

Uyển huyện tứ môn đóng chặt, trên tường tinh kỳ pháp phối, nhưng lại không nhìn thấy một người.

Đồng Phi dục ngựa tiến đến đang muốn kêu người mở cửa thành, lại nghe thanh âm dây cung ở trên tường thành vọng xuống, một chi mũi tên nhanh như tia chớp phóng tới.

Cầm dây cương, Đồng Phi dùng sức quay một cái, Tượng long giống như bạo tề, chân trước giơ lên, dùng sức xoay người một cái, cơ hồ là đúng lúc đó, Trảm mã kiếm cũng ra khỏi vỏ, hung hăng chém vào mũi tên. Đang một tiếng, mũi tên nhọn kia liền bay ra, nhưng Đồng Phi lại thấy cánh tay run lên, trong lòng không khỏi hoảng sợ, tài bắn cung thật là lợi hại, mũi tên này ít nhất là do tứ thạch cung bắn ra, nếu không thì không có khả năng có lực đạo như vậy.

Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên đầu tường thành xuất hiện một loạt cung tiễn thủ, cầm đầu là một gã tướng lãnh, tay cầm một thanh đại cung, giương cung nhắm ngay trên người Đồng Phi.

“ Các người là ai?”

Không đợi Đồng Phi trả lời, Sa Ma Kha ở phía sau nổi giận, địa vị của Đồng Phi trong lòng hắn phi thường cao, huống chi đã kết bái huynh đệ, vô duyên vô cớ bị người ta bắn một mũi tên, đối với Sa Ma Kha mà nói, hắn há có thể nuốt trôi.

Từ trên đàn tề, hắn thào xuống Bảo điều cung, lạnh lùng nói: “ Hán nhân kia, người dám tập kích nhị ca ta, nhìn tiễn!” Mũi tên nhọn rời cung bay ra, phá không mà đi tới.

Gã tướng lãnh ở đầu tường thành cười lạnh một tiếng, đưa tay giương cung ra bắn.

Hai chi mũi tên ở trên không trung va chạm. Ba một tiếng, đồng thời rơi xuống đất. Tướng lãnh kia nói: “ Gã mọi rợ kia, tiễn pháp không sai, đốn ta một tiễn.”

“ Ta sợ người sao?”

Sa Ma Kha không nói hai lời, lập tức lấp tên.

Chỉ nghe trên không trung đình đình, đang đang vang lên, mũi tên va chạm với nhau cùng một chỗ. Bất kể là Đồng Phi, Diển Vi hay quan quân trên thành cùng dân chúng, tất cả đều nhìn không được trầm trồ khen ngợi....

Một hồi bắn liên hoàn, làm cho Sa Ma Kha không thở nổi, lớn như vậy còn chưa có lần nào đối bắn, gã tướng lãnh trên tường thành, tiễn thuật so với hắn thì hơn một bậc.

Mã gã tướng lãnh trên thành, khuôn mặt cũng có chút đỏ bừng, trừng mắt nhìn Sa Ma Kha một lúc lâu, sau đó mới hỏi: “ Các người là ai?”

Lúc này Văn Sính mới dục ngựa tiến lên, chấp tay nói: “ Lão sư, có nhớ rõ Văn Sính?”

Gã tướng lãnh kia híp mắt lại, “ Là Trọng Nghiệp sao? Ngươi tại sao lại ở chỗ này....Những gia hoả này là ai?”

“ Lão sư...”

Không đợi Văn Sinh nói ra , Đồng Phi liền đoạt lời: “ Ta là con trai của Thái Thú Hà Đông Đồng Trác, nơi này có thư tín của cha ta, cùng với điệp văn.”

Nói xong, đồng Phi buộc thư tín cùng với điệp văn buộc vào đầu mũi tên, nói Sa Ma Kha bắn lên trên tường thành.

Tướng lãnh tiếp nhận thư tín , sau đó đọc qua một lượt, xoay người vội vàng rời đi, Văn Sinh lại dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Đồng Phi.

“ Ngươi nhìn ta làm gì?”

“ Sao, không có gì?”

Văn Sinh quả thật không nghĩ tới Đồng Phi là quan lại đệ tử, trước kia nếu không phải chứng kiến Đồng Phi giết Hoàng cân đạo tặc thì sẽ cho rằng hắn là một gã ác nhân, nhưng những lời này nếu nói ra thì quả thực là vô lễ, vì thế cười nói: “ Sinh thật không ngờ công tử là con của Thái Thú Hà đông đại nhân, một đường quả nhiên là thất kính a.”

Đồng Phi nhún vai, cũng không nói gì.

Lúc này trên tường thành đột nhiên nổi lên một khoảng sáng rực, gã tướng lãnh kia cùng với một gã văn sĩ ước chừng ba mươi tuổi đi lên tường thành.

“ Vị nào là Công tử của Đồng Hà Đông?”

Đồng Phi giục ngựa tiến đến nói: “ Chính là tại ha!”

Dựa theo ánh sáng trên tường thành, văn sĩ cẩn thận nhìn một lát, sau đó hướng qua gã tướng lãnh nói: “ Hắn là đúng, mở cửa thành đi thôi.”

“ Tần đại nhân, hắn...”

“ Trước khi đến đây, Trữ quận trưởng sớm đã nhận được thư tín của Đại tướng quân, bảo chúng ta hỗ trợ tìm kiếm con trai của Đồng hà đông, nội dung cụ thể ta cũng không biết rõ ràng, dù sao Trữ quận trưởng cũng đã nói qua, đứa con của Đồng đại nhân có khuôn mặt bình dị, hắn là hắn.”

“ Mặt tướng hiểu được!”

Tướng lãnh lập tức lên tiếng: “ Mở cửa thành!”

Cửa thành vừa mở thành một cái khe, Đồng Phi đang định cho dân chúng di chuyển vào trước thì đột nhiên từ phía xa truyền đến một trận thanh âm hỗn loạn.

Quay đầu nhìn lại thì thấy khắp đồi núi đều là đuốc, ánh lửa sáng rực một góc trời. Sắc trời đã tối, rất cục không thể nhìn rõ bao nhiêu nhân mã, nhưng vấn đề quan trọng là đối phương toàn là kỵ binh, vó ngựa đạp trên đại địa, làm cho trời đất rung chuyển. Ở trên thành, khuôn mặt của Văn sĩ cùng với gã tướng lãnh đại biến, mà sắc mặt của đám người Đồng Phi cũng tái nhợt.

Bách tính nghe được tiếng vó ngựa, không ngừng vừa hô vừa khóc, hướng về phía cửa thành chạy tới. Nếu bọn họ có chút trật tự thì tình huống không phải là không ổn, nhưng nhìn đám kỵ binh thể này thì ai còn để ý đến trật tự? Bọn họ chen đẩy hỗn loạn, hướng về phía thành chạy tới.

Văn sĩ biến sắc, thậm chí kêu một tiếng không tốt, nếu cứ để dân chúng vào thành thì phản tặc cũng đã giết qua.

“ Đóng cửa thành, mau đóng cửa thành!”

“ Đại nhân, không thể a...Nếu đóng cửa thành chỉ sợ dân chúng không sống nổi!”

“ Hân Thăng, việc này không thể lòng dạ đàn bà, ngoài thành bắt quá chỉ có mấy ngàn, nhưng bên trong thành lại có mấy vạn, nếu cửa thành bị phá, mạng của ta và người đều là chuyện nhỏ, nhưng tính mạng dân chúng cả thành...Truyền mệnh lệnh của ta, lập tức đóng cửa thành!”

Tướng lãnh âm tình bất định, “ Đại nhân, thỉnh cấp mật tướng một chi nhân mã, mật tướng nguyện xuống chiến đấu, giúp cho dân chúng vào thành.”

“ Hân Thăng, người tội gì phải thế?”

Văn sĩ muốn cự tuyệt, nhưng lại thấy tướng lãnh có biểu tình kiên quyết, trong lòng không khỏi do dự.

Ở dưới thành, Đồng Phi quay đầu ngựa, đưa Bàn Thống giao cho Bàn Đức Công, thuận tay tháo song chùy từ trên một con ngựa khác.

“ Phi công tử, người muốn làm gì?”

“ Tiên sinh đại danh, chắc văn sĩ trên tường thành nhận ra được. Phi mong tiên sinh ra mặt khuyên bảo quan viên tường thành trì hoãn đóng cửa thành, Huỳnh đệ ba người chúng ta nguyện lãnh binh ngăn cản phản tặc....Văn công tử, mời người rở chức lại sự ổn định cho dân chúng, không cần từ chối.”

Nói xong, Đồng Phi dục ngựa xông ra ngoài. Diển Vi cùng với Sa Ma Kha không nói hai lời, đi theo phía sau hân, Tám gã cự mã sĩ cũng gắt gao đi theo, tám trăm ngũ man khê nhân cũng phóng ngựa chạy theo.

Văn Sính có chút ngây dại. Nói thật, đối với quan lại đệ tử hân không có gì là hảo cảm, nhưng thật không ngờ trong tình huống như vậy, Đồng Phi cư nhiên lại làm ra quyết định như vậy. Hân căn môi rút ra thanh Thiết sóc.

“ Tiên sinh, chuyện ở đây liền giao cho người, những người này đều là hương thân của ta, Phi công tử là một ngoại nhân còn có thể vì họ liều mạng, Sính há có thể khoan tay đứng nhìn?” Nói xong hân thúc dục khó ngựa hướng về phía Đồng Phi đuổi theo.

Bàn Đức Công chỉ sửng sờ một lát, sau đó xuống ngựa, hai đầu gối quỳ xuống đất.

“ Ta là Tương Dương Lộc Sơn Môn Bàn Đức Công, thỉnh đại nhân niệm tình sự chân thành của Phi công tử, làm cho chút dân chúng này vào trong thành đi sao.”

Nói xong hân xoay người dập đầu.

Hoàng Thiệu yên lặng không nói gì, chỉ đứng phía sau hân liền quỳ xuống, tiểu Bàn Thống trong mắt loé ra lệ quang, phủ phục tại bên người Hoàng Thiệu.

Văn sĩ trên tường thành chấn kinh rồi....Bàn Đức Công? Cứ nhiên là có trong Bát cố Bàn Đức Công. Hân không cần biết sự sinh tử của đám dân chúng này, nhưng không thể không để ý đến sự thỉnh cầu của Bàn Đức Công. Bàn Đức Công thỉnh cầu một phen, làm cho quan quân trên tường thành xấu hổ.Gã tướng lãnh quỳ xuống trước mặt Văn sĩ, “ Đại nhân, Ta nguyện tử chiến, bảo hộ dân chúng vào thành.”

111. Chương 111: Dĩ Hân Chi Tranh (2)

Hai ngàn Hoàng Cân lực sĩ, đây chính là tiền vốn cuối cùng của Lý Đại Mục. Thời điểm Trương Giác giao cho hân là Tổng Đốc giáo vụ Dự Châu thì phân cho hân ba nghìn nhân mã, trong đó một ngàn người đã giao cho Trương Trượng Bát.

Đáng tiếc, Trương Trượng Bát quá mức vô năng, chẳng những làm ột ngàn Hoàng cân lực sĩ không thể trở về, hơn nữa lại làm cho hơn ba ngàn binh lính chết cháy ở Bàn long cốc, điều này khiến cho Lý Đại Mục cũng bị liên lụy, lần này khởi sự, theo đạo lý mà nói thì hân cũng có thể nhận một chức đốc chiến, nhưng Trương Mạn Thành lại cố tình không quan tâm, hơn nữa Trương Giác cũng không phân phó gì cho hân. Lý Đại Mục đương nhiên cảm tức, nhưng trong đó uỷ khuất lại là phần nhiều.

Trương Mạn Thành khởi binh đã ra lệnh cho hần lòi kéo sự chú ý của quan quân tại Toánh Xuyên. Nhưng Triều đình phản ứng cực kỳ nhanh, đầu tiên là đập tắt tuyến khởi nghĩa ở Dương, sau đó lại điều động Vũ lâm quan cùng với Ngự lâm quân, điều chỉnh tranh bị trấn thủ kinh sư. Nói cách khác, vùng lân cận ở kinh đô không thể chiếm đóng, trừ phi Trương Giác có thể mang binh giết ra Dự Châu, nếu không, dựa vào binh mã của Lý Đại Mục thì mơ tưởng lay động được Dương.

Đồng thời Hàm Cốc quan đều điều động thêm binh lính, ở mỗi quan khẩu đều có Đô úy đóng giữ, khiến cho không gian quấy rối của Lý Đại Mục càng trở nên nhỏ hẹp. Đương nhiên Lý Đại Mục cũng không muốn loại tiểu đánh tiểu nháo, Hiện giờ đúng là Thái bình đạo làm nghiệp lớn, đây chính là lúc Lý Đại Mục hấn kiến công lập nghiệp, hấn há có thể làm cho người khác ăn? Sau khi quân lệnh đến trong tay Lý Đại Mục, thì hấn lập tức tập trung chú ý ở Uyển huyện. Hai ngày hai đêm, hấn và Hoàng quân lực sĩ đi hơn một trăm dặm. Rốt cục đã đến Uyển Huyện.

Lý Đại Mục bây giờ rất đắc chí, ở trên ngựa kêu gào: “ Hoàng cân lực sĩ, đánh vào Uyển thành, sau khi vào thành cho các người tùy ý làm việc.”

Nhân mã chạy đến mệt mỏi không chịu nổi, đám Hoàng cân lực sĩ nghe vậy, tất cả giống như uống một liều thuốc kích thích.

Mặc cho các người làm? Những lời này chính là, tài bảo vàng bạc trong thành, cùng với nữ nhân trong thành đều thuộc về bọn họ.

Phía ngoài thị trấn, Đồng Phi cầm cương ngựa đứng trên sườn dốc. nơi này có một con dốc, tuy nói là dốc, nhưng cũng không khác gì đất bằng là mấy, độ dốc tuy không lớn, nhưng lại là điều tiên quyết để đánh thắng quân địch.

Đồng Phi tự tin, nếu cho hấn một ngàn Cự ma sĩ thì hấn có thể đánh tan kỵ binh của đối phương.

Đáng tiếc bên cạnh hấn chỉ có 8 gã cự ma sĩ, mà Diển Vi cùng với Sa Ma Kha đối với chiến thuật của Phục Ba tướng quân cũng chưa quen thuộc. Mà tam trăm man khê nhân chủ yếu là bộ binh.

Đối mặt với kỵ binh của Hoàng cân lực sĩ, trong lòng Đồng Phi cũng không lo lắng. Từ bản chất mà nói, Đồng Phi đời trước cũng chỉ là một gã thanh niên nhiệt huyết mà thôi, ở thời đại này sinh sống đã mười bốn năm, tính tình hấn cũng không thay đổi, nếu hấn muốn vào thành thì cũng không khó, một đường giết qua, đám dân chúng này căn bản không đủ giết. Nhưng mấu chốt ở chỗ, hấn có thể hạ thủ được sao? Đồng Phi có thể đối mặt với định nhân không lưu tình chút nào, nhưng nếu đối mặt với đám dân chúng tay không tác sát thì lại không thể nhẫn tâm. Cùng chờ đợi, không bằng hợp người lại tử chiến một trận, ít nhất thanh danh có thể ột chút.

Hít sâu một hơi, Đồng Phi mở miệng nói: “ Đại ca, Tam đệ, hôm nay chúng ta quyết một trận chiến. Hấn thất suy đồi, nhưng ta là đại hấn con dân, cũng không thể suy đồi. Thái bình đạo là loạn thần tặc tử, ta muốn lấy cái chết để đền đáp quốc gia. Phía sau là mấy ngàn dân chúng vô tội, phía trước là một đám ô hợp. Phi nguyện vì đại hấn, cùng phản tặc liều mạng.”

“ Nam nhi tốt thì phải như thế, hôm nay là lúc ba huynh đệ chúng ta dương oai!”

Diển Vi mở cái miệng rộng, thào xuống đại kích, “ Nhị đệ, tam đệ, đại ca lên trước!” Không nói hai lời, đầu tàu gương mẫu thoát ra.

Đồng Phi cùng với Sa Ma Kha đồng thời quát lên một tiếng, “ Đại ca, chờ ta, trận thứ nhất này đáng lẽ là của ta.”

Ba người cơ hồ không phân biệt được trước sau, Đồng Phi tuy rằng chạy sau, nhưng nhờ Tượng long xuất sắc bạo phát, rất nhanh đã cùng với Diển Vi song song chạy đi. Sa Ma Kha cũng không chút lạc hậu, không ngừng thúc dục đàn tề tăng tốc, tám gã cự ma sĩ không có chút do dự, liền theo phía sau xông lên.

Hơn mười thất chiến mã lại sinh ra khí thế vạn quân, khí thế này từ trước đến giờ chưa từng có.

Đồng Phi đem đại chuỳ bỏ ở lưng ngựa, hai tay đưa ra phía sau rút lao ra, cách một trăm bước, lao đã bay ra. Mỗi mũi lao phóng ra đều được dùng toàn lực, lao phá không mang theo tiếng gió.

Đám hoàng cân lực sĩ đi đầu không ngờ đối thủ lại xông lại, càng không ngờ Đồng Phi ở xa như vậy lại xuất thủ, bị bất ngờ, không kịp đề phòng, ha gã hoàng cân liền bị lao xuyên thủng thân mình, rơi xuống lưng ngựa, theo phía sau là bị vô số vô ngựa đạp thành nát vụn.

Sáu mươi bước, Đồng Phi đã xông lên phía trước, mười hai chuôi lao đã phóng hết, thuận thế lấy ra song chùy, tượng long trong nháy mắt đã xông vào quân địch.

:Giết!”

Đồng Phi phát ra tiếng gầm giận dữ, đại chùy vung lên, hai gã kỵ binh đã bị đạp xuống ngựa, Kim úng cổ chùy thi triển lên, cao thấp tung bay, đập, phang, quải, chém, giống như làn sóng, huyết nhục bay tứ tung, tiếng binh khí va chạm, Đồng Phi gầm gừ, Hoàng cân lực sĩ kêu lên thảm thiết, trong phút chốc hỗn loạn xen cùng với tiếng ngựa hí.

Phía sau, Diên Vi mua máy đại kích, Sa Ma Kha hướng Thiết tặc lê mãnh liệt đánh ra.

Ba người trong đám người quả nhiên là Sở Hưởng Vô Địch, hai ngàn hoàng cân lực sĩ thậm chí không thể ngăn cản ba người vọt tới, liên tục trốn tránh.

Tám gã cự ma sĩ là từ một đường tề giết ra, cho nên phối hợp cực kỳ ăn ý, lẫn nhau phối hợp, tất cả đều dùng thuần sắc trăm mã kiếm, trong nháy mắt theo đám người Đồng Phi giết vào.

Trên mặt dính đầy máu tươi, ba người Đồng Phi chiếu rọi trong ánh lửa phá lệ giống như lệ quỷ.

Quay đầu ngựa trùng sát lại, lúc này tám trăm danh dũng sĩ ngũ man khô cũng đã lao tới, cất lên tiếng thét, gia nhập chiến trường,

Lý Đại Mục sau khi chứng kiến ba người Đồng Phi, trong mắt hắn hiện lên cảm giác quen thuộc. Hắn tuyệt đối chưa bao giờ thấy ba người này, nhưng lại giống như đã nhận ra ba người này rất lâu rồi.

“Sửu quỷ, đền mạng cho chất nhĩ của ta!”

Lý Đại Mục hét lên một tiếng, thúc ngựa vũ thương hướng về phía Đồng Phi. Hắn có hôm nay cảnh ngộ đều do đám người Đồng Phi ban tặng, đau khổ tìm kiếm, không nghĩ lại gặp nhau ở chỗ này.

Thù mới hận cũ chồng chất, Lý Đại Mục cũng không quản đến Uyển huyện, mang theo thân tín nhằm về phía Đồng Phi xông tới, Đại thương ở trong tay run lên, ba đoá hoa thương đâm ra, lại nói tiếp, Lý Đại Mục thân mặc Phi minh quang giáp, cùng với khải giáp của Hoàng cân lực sĩ là bất đồng.

Nếu như lúc bình thường, Đồng Phi không chừng có thể hỏi tên đối phương, nhưng hôm nay, Đồng Phi giết người cũng đổ cả mắt, mắt thấy Lý Đại Mục xông lại, cũng không quản hắn là ai. Tay phải cầm chùy đập xuống, chùy trong tay trái quét qua một chiêu.

Lý Đại Mục cầm Đại thương lên đón đỡ.

“Người, đi tìm chết đi!”

Nhị ngựa gần nhau, Đồng Phi đánh ra một chiêu Tề ngư vọng nguyệt, Lý Đại Mục không kịp trốn tránh, vôi vàng đánh ra một chiêu Tô Tần đeo kiếm, đại thương để ngang phía sau lưng. Ba, Đại chùy nện mạnh phía trên cán thương....Nếu bị một chùy này đập trúng, Lý Đại Mục chết không nghi ngờ, nhưng sau khi bị đại thương chắn, lực đạo cũng bị gạt bỏ một phần, tuy là như vậy, một chùy này đập cũng làm cho Lý Đại Mục phun ra máu tươi.

Phía bên là Sa Ma Kha xông lại, một chiêu Hoàn hảo thiên quan đánh mạnh vào vai của Lý Đại Mục.

Gã gia hỏa này ở trên ngựa kêu thảm một tiếng, xương bả vai bị đập nát, thân mình trượt xuống chiến mã, nhưng chân của hắn lại vấp phải dây cương ngựa, bị chiến mã kéo lê trên mặt đất, ở chiến trường không ai biết có chuyện gì xảy ra, chiến mã xoay quanh, Lý Đại Mục bị dẫm thành một đồng thít nát, sau khi chiến mã thoát ly chiến trường thì cũng ngã sấp xuống.

Đồng Phi cũng không biết, tứ đệ tử của Trương Giác đã chết chỗ này. Mà hắn cũng không quản được nhiều như vậy, ở trong đám người tiếp tục trùng sát, khôi giáp trên người dính đầy máu tươi, Diên Vi cùng Sa Ma

Kha cũng đã tách ra, tám gã cự ma sĩ bây giờ cũng chỉ còn ba gã đi theo phía sau hần, mà tám trăm ngũ khê man nhân lúc này bị kỵ binh đánh sâu vào cũng đã liên tục lui về phía sau.

Toàn thân đầm máu, Đồng Phi cũng không biết hần có bị thương hay không, chưa bao giờ cùng nhiều đối thủ giao phong như vậy, giết lớp này rồi lại đến lớp khác, tượng long cũng thương tích đầy mình.

Xa xa, hơn mười gã hoàng cân lực sĩ vây quanh Sa Ma Kha hung mãnh công kích, chiến mã của Diễn Vi cũng đã chết trận, trên đồi còn có một cây thương đâm trúng, nhưng gã Cổ chi ác lai này cũng quá ngoan, căn bản không để ý tới vết thương trên đùi, hai mắt đỏ hồng, lớn tiếng rít gào, giống như một đầu sư tử bị thương nhưng vẫn hung mãnh tê giết địch nhân.

Gã Văn Sính kia cũng gia nhập chiến trường, trên Tần thiết sóc đều dính máu tươi. Mũ giáp cũng không còn, giáp trụ thì rách tả tơi, trên mặt còn trúng một vết chém từ tai tới miệng. Vốn là một thiếu niên tuấn tú, nhưng lúc này cùng với lệ quỷ cũng không sai biệt lắm. Văn Sính cũng không có cảm giác đau đớn, mặc áo tươi chảy xuống, nhưng tần thiết sóc cũng không ngừng chút nào, một lần vung lên là máu bắn tung toé.

Ai cũng có thể rõ ràng, nếu cứ như vậy giết xuống thì đám người Đồng Phi cuối cùng sẽ bị Hoàng cân lực sĩ đánh bại, tất cả mọi người đều ghen một cổ tử khí, bất quá vì nhân số chênh lệch cho nên chỉ biết đỏ mắt giết.

Ngay tại thời điểm ngàn quân nguy kịch thì từ phương hướng Uyển Huyện nổi lên một trận ngư giác. Trên sườn núi xuất hiện một chi nhân mã, người cầm đầu chính là tướng lãnh đã đổi tên với Sa Ma Kha ở tường thành.

Trong tay hần cầm một thanh tương tự như Cổ nguyệt đại đao, lưỡi đao hình trăng rằm, lưỡi đao so với đao bình thường có dài hơn một chút, mũi đao hơi nhếch lên, người sử dụng loại đao này thì yêu cầu lực lượng cùng với kỹ xảo yêu cầu rất cao, bởi vì mỗi một đao chém ra đều mang theo một cỗ lực lượng vòng xoáy, có thể đem vết thương nhỏ thành vết thương trí mạng.

Ở phía sau hần ước chừng có một ngàn người, trong đó có ba trăm người là kỵ binh.

Đại đao giơ lên không trung, tướng lãnh kia gầm rú: “ Các huynh đệ, chúng ta đường đường là con dân đại hán, chớ để thua kém đám mọi rợ đó, theo ta giết, giết chết phản tặc.” Toạ kỵ của hần chính là một giống ngựa hiếm thấy, lông vàng óng ánh, tốc độ cực kỳ nhanh.

Gã tướng lãnh kia từ trên sườn núi lao xuống, mũi cổ nguyệt đại đao quét ra, mang theo một cỗ lực đạo mạnh mẽ sát nhập chiến trường, lực sát thương của thanh đại đao không nhỏ hơn đám người Đồng Phi, phần còn lại là chân, tay bị chặt đứt tung bay khắp chiến trường, đao vung ra, thể như chẻ tre, không có Hoàng cân lực sĩ nào có thể ngăn hần đi tới.

Ở phía sau hần là ba trăm kỵ binh thiết kỵ xông đến, sau đó là bộ binh mãnh liệt xông lên.

Cũng đã ở trong cực hạn, Hoàn cân lực sĩ vốn sắp sụp đổ tinh thần, lại thêm gã tướng lãnh kia sát nhập vào, nhất thời duy trì không được.

Mà Đồng Phi lại chấn hưng tinh thần, đại chùy run lên, rầm một tiếng, xích từ trong đại chùy đã được rút ra.

“Giết!”

Một tiếng thét chói tai, Ứng cổ kim chùy đã biến thành lưu tinh chùy, gầm một trăm cân đại chùy quét ngang, chỉ một lát đã có hàng đồng tử thi rơi xuống đất.

“ Đại ca, ta tới giúp huynh!”

Đại chùy cực nhanh, đập nát đầu một gã hoàng cân đang muốn đánh lén Diễn Vi. Đồng Phi lấy một thanh chùy khác, xích từ thanh đại chùy kia cũng vung ra, hướng về phía hoàng cân lực sĩ đánh ra.

Ánh lửa chiếu rọi ở trên chiến trường, mấy ngàn danh binh lính vây quanh một gã văn sĩ hiện ra trên sườn núi.

Chiến đấu đã chấm dứt, trên chiến trường khắp nơi là tử thi, vô số chiến mã không có chủ đứng ở chiến trường bồi hồi, không ngừng phát ra tiếng gào thét.

Đồng Phi ngồi xuống chỗ khu đất đã nhuộm toàn màu máu, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có, trận giết chóc này đối với hắn mà nói, quả thực chưa bao giờ gian nguy như vậy.

Tượng long vây quanh Đồng Phi, khắp khiêng bước đi, hiển nhiên là đã bị thương.

Đồng Phi nhẹ nhàng chụp lấy dây bao quanh mặt ngựa, cắn răng đứng dậy, lấy đại chuỳ thu lại, sau đó đi tới bên cạnh Diển Vi và Sa Ma Kha.

Hai người này đều ở tình trạng kiệt sức, chứng kiến Đồng Phi đi lại, ngay cả người cũng không muốn động.

“Đại ca, tam đệ...có bị sao không?”

“Sa Ma Kha mở cái miệng rộng, cười nói: “Ca ca, thật sự là thống khoái....Ta ở Vũ Lăng sơn chưa bao giờ giết người thống khoái như lần này.”

“Đan tê thì sao?”

“Có chút thương, bắt quá da nó dày, không có việc gì.”

Diển Vi chống đại kích đứng dậy, lau vết máu trên mặt, “con mẹ nó, Hoàng cân tặc tử lần này quả nhiên tàn ác hơn nhiều a.”

“Đúng vậy, tất cả đều là kỵ binh!”

Khuôn mặt Đồng Phi lộ ra vẻ sầu lo nói: “Không biết đám Hoàng cân tặc tử này là tiên phong hay giặc cỏ, ta lo lắng chiến đấu sau này sẽ trở nên hung hiểm.”

“Sợ cái gì, binh tới tướng đỡ, thủy đến thì đắp đất, giỏi lắm thì giống như hôm nay giết một hồi.”

Sa Ma Kha nói xong câu đó, nhìn ra phía đám người ngũ man khê đang tập kết, nhẹ giọng nói: “Ca ca, tộc nhân của ta chết hơn ba trăm người.”

Một câu nói làm cho đám người lâm vào trầm tư, mà gã văn sĩ trên đồi núi khi chứng kiến thảm trạng của chiến trường, trong lòng vô cùng trầm trọng.

Hắn ở trên ngựa thì thào nói, “Chẳng lẽ giang sơn hán thất lại suy đồi đến mức này sao? Một đám phản tặc cứ nhiên có chiến lực hùng mãnh như vậy....chỉ sợ là những ngày kế tiếp sẽ không thể sống khá giả a!”

Hắn nghĩ xong, giục ngựa đi tới trước mặt Đồng Phi, nhảy xuống ngựa, chấp tay hành lễ, “Tại hạ là Tần, là thái thú Nam Dương mà Triều đình mới bổ nhiệm, hôm nay nhờ có Phi công tử xuất lực, nếu không....Xin nhận tại hạ một lễ.”

“A, Thái Thú đại nhân, Phi là một giới bạch thân, làm sao nhận đại lễ của ngài?”

Tần nghiêm mặt nói: “Phi công tử, nếu không có người thì hôm nay ta chỉ trở mắt mà nhìn dân chúng bị giết chóc, đại lễ này là vì dân chúng cảm tạ người, lấy Thái Thú Nam Dương cảm tạ người hôm nay cứu giúp.”

112. Chương 112: Giảo Nhục Kỵ (1)

Hoàng cân lực sĩ cơ hồ là toàn quân bị diệt, nếu có người sống sót thì khi thu dọn chiến trường cũng bị chặt đầu. mà bên phía ta thương vong cũng rất thảm trọng.

Nếu tính cả quan quân sau này gia nhập thì phía ta tử vong khoảng tám trăm người, bị thương lại vô số kể. Có không ít người lúc quét tước chiến trường thì bị hoàng cân phản kích mà tạo thành thương tổn.

Tần nghiêng rằng nghiêng lợi hạ lệnh, không lưu một người sống, cho dù đã đoạn khí, trước hết phải chém hai đao rồi nói sau.

Nghe qua thì có vẻ không nhân đạo, nhưng Đồng Phi rõ ràng biết, đây là do Tần quá thống hận.

Bất quá nhìn những người bị thương nâng lên, nhìn qua rất thống khổ, linh cơ Đồng Phi vừa động, nghĩ ra một cái chủ ý, sai người tìm một chút dây lưng của yên ngựa, buộc tại hai đầu cây gỗ, vì thế trên thế giới đã có chiếc cang sớm nhất.

Cứ như vậy, khi di chuyển người bệnh thì giảm đi sự thống khổ rất nhiều, mà binh lính dọn dẹp chiến trường lại thoải mái không ít.

Đối với việc này, Tần quả thực cảm tạ.

Nhưng Đồng Phi lại cảm thấy kỳ quái, bởi vì viên tướng lãnh đứng phía sau Tần lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn. Trong ánh mắt hắn biểu lộ tình cảm rất phức tạp, tựa hồ muốn nói với hắn điều gì đấy.

Nhưng có lẽ là có Tần cho nên viên tướng lãnh kia không tiện mở miệng, mà Đồng Phi cũng không muốn tới chỗ người đó để hàn huyên.

Văn Sính được người nâng qua trước mặt Đồng Phi, thân mình đầy thương tích không nói, mà đạo vết thương trên mặt kia là cho khuôn mặt vốn nho nhã tuần tú, nhưng bây giờ lại phi thường xấu xí, nếu không phải Văn Sính mở miệng, chỉ sợ Đồng Phi không nhận ra.

“Phi công tử, Sính thay mặt hương thân cảm ơn ngài.”

Thanh âm Văn Sính rất nhỏ và suy yếu, Đồng Phi thiếu chút nữa thì không nghe rõ, nhưng từ ánh mắt kia thì Đồng Phi có thể chứng kiến một tầng tử khí.

Hắn đi qua cầm lấy tay Văn Sính, “Văn công tử, cố gắng tĩnh dưỡng, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Nói xong, Đồng Phi phát tay bảo binh lính nâng Văn Sính vào uyển huyệt.

Hắn cau mày, trầm tư một lát, sau đó đột nhiên nói: “Đại ca, phiền toái huynh gọi Mã Chân lại đây.”

Mã Chân là đệ tử Y thánh, ý thuật chắc chắn là không kém. dưới tình huống như vậy, có một lang trung giỏi có vẻ rất trọng yếu. Về sau có phải hay không nên thành lập một chi bộ đội lang trung nữa không đây.

Đồng Phi gãi gãi đầu, đột nhiên nở nụ cười, bây giờ không biết có sống sót hay không mà đã muốn nghĩ đến chuyện sau này.

Mã Chân chạy tới, “Chủ công, có phân phó gì không?”

“Trung Hành, mời người tới là giúp một chút việc, người tổ chức một số người tìm cách cứu những người bệnh này, nhưng người này nếu có thể sống sót tất nhiên là một lực lượng hiếm có....Đúng rồi, Ta đây phải đi tìm Tần thái thú, ta hướng về hắn thuyết minh tình huống.”

Vốn tưởng Mã Chân sẽ lập tức đồng ý, nhưng không nghĩ hắn lại do dự.

“Chủ công, Chân chủ yếu học là nội thương, nhưng những binh lính này phần lớn là ngoại thương, Chân chỉ sợ không làm được a.”

“A...”

Đồng Phi không khỏi đau đầu, hắn quả thực nhớ rõ Mã Chân là lang trung, nhưng lại quên Mã Chân chỉ biết chữa nội thương.

Suy nghĩ một lát, hắn không có cách nào đành nói: “Trung Hành, mạng người lớn hơn thiên, có thể cứu được bao nhiêu người thì cứ hết sức đi sao, nếu thực sự không cứu được đó cũng là ý trời, tuy người không biết trị ngoại thương, nhưng chắc chắn hơn đám người thường dân như chúng ta đây phải không?”

Mã Chân nở nụ cười, gật đầu nói: “Nếu chủ công phân phó như vậy, Chân sẽ cố hết sức.”

Nguyên lai là nội khoa lang trung, thoát nhìn về sau phải kiếm một gã ngoại khoa lang trung mới được, Đồng Phi vừa đi vừa suy nghĩ.

Sau khi nói suy nghĩ của hắn cho Tần, quả thực làm cho Tần ngạc nhiên.

“ Phi công tử, có chuyện này ta không rõ, đám binh lính này thật sự có cần lang trung chuyên môn đến chữa thương sao?”

Đồng Phi không chút do dự gật đầu nói: “ Đại nhân, Phi sống ở Lương Châu, hàng năm cùng Khương nhân giao tiếp, Khương nhân có một câu tục ngữ, Không có Dũng sĩ giết người không là là dũng sĩ, những người này đều là từ chỗ chết đi ra, đối với chiến trường đã vượt qua giai đoạn sợ hãi, nếu như có thể chữa khỏi, sau đó ra chiến trường, sức chiến đấu của bọn họ sẽ tăng lên kinh người.”

Tần quay đầu hỏi: “ Hán Thăng, có phải thế không?”

Gã tướng lĩnh đứng phía sau Tần khom người trả lời: “ Đại nhân, ta cũng không biết, nhưng Phi công tử nói quả thực có đạo lý, quan quân Uyển huyện nhiều năm không trải qua chinh chiến, cho nên ở tình huống lúc này đã chết bốn, năm trăm người, thậm chí chết còn nhiều hơn Man nhân, ta nghĩ, phương diện này chính là nguyên nhân mà Phi công tử nói.”

Tần quả thực đối với việc này không rõ ràng lắm, bất quá có thể nhìn ra được, hán phi thường tín nhiệm gã tướng lĩnh kia, cho nên lập tức đáp ứng yêu cầu của Đồng Phi.

“ Phi công tử, chỗ này ta còn đang muốn thanh lý chiến trường, để cho Hán Thăng đi an bài cùng với người đi sao, hán thực ra là người Uyển huyện.”

“ Đồng Phi vội vàng nói: “ Vậy đa tạ tướng quân!”

“ Một giáo uý nho nhỏ, làm sao gánh được hai chữ tướng quân? Phi công tử quả thực khách khí, Ta gọi là Hoàng Trung. tự Hán Thăng....Mời đi theo ta.”

Hoàng Trung, Hoàng Trung.... Đây chính là tương lai Thực quốc một trong Ngũ hổ thượng tướng a.

Đồng Phi cả kinh, không khỏi cẩn thận đánh giá vị trong truyền thuyết, bảy mươi tuổi vẫn có thể ra chiến trường xung trận ngũ hổ thượng tướng a.

Tướng mạo Hoàng Trung rất bình thường. Đúng vậy, mày rậm mắt to, mũi thẳng, miệng rộng, trong ánh mắt có một cỗ anh khí, tuổi ước chừng trên dưới ba mươi, thân cao bát thước tam tấc, nhìn qua Hoàng Trung có thể thấy, hán có một loại khí khái của quân nhân.

Đây là Hoàng Trung? Đồng Phi mang theo Mã Chân đi theo Hoàng Trung đi vào thị trấn.

Nghênh đón có Bàn Đức Công cùng với Hoàng Thiệu, chứng kiến Đồng Phi không có việc gì, hai người đều thở dài nhẹ nhõm.

“ Đại ca cùng với tam đệ của ta thế nào? Dàn xếp tốt không?”

Hoàng Thiệu nói: “ Chủ công yên tâm, đại gia cùng với tam gia đều được an bài tại nha nội huyện nha, Tần thái thú đã phái người chăm sóc, vừa rồi Mã Chân cũng đã xem qua thương thế của bọn họ, vấn đề không quá lớn, trên đùi đại gia mặc dù bị thương nhưng nhờ thân thể rắn chắc, lúc này đang cùng uống rượu với tam gia ở huyện nha.Nga, thật ra Văn Sinh công tử quả thực có điểm nghiêm trọng.”

Thân mình Hoàng Trung run lên, “ Có mời lang trung xem qua không?”

“ Đã xem qua, nhưng không có gì khởi sắc.”

Đồng Phi đột nhiên mở miệng: “ Trung Hành, người cùng với lão Hoàng lập tức đi huyện nha, đi đến xem tình huống của Văn công tử một lần.”

“ Vâng!”

Mã Chân vội vàng đi theo Hoàng Thiệu, Đồng Phi muốn an ủi Hoàng Trung hai câu, thì phía sau Bàn Đức Công toát ra một đứa bé, lập tức chạy lại ôm lấy Đồng Phi, là tiểu Bàn Thống Đồng Phi ôm lấy Bàn Thống, có thể tưởng tượng trên người đây là máu, vội nói: “ Tiểu A Sữu, chớ ôm ta, trên người ta đều là máu, sẽ làm bẩn y phục của người.”

Tiểu Bàn Thống cũng không buông tay, “ Đại A Sữu, huynh không sao chứ!”

“ Ta không sao...”

Nhìn máu trên khôi giáp đã làm bản y phục

Bàng Thống, Bàng Đức Công ở bên cạnh bất đắc dĩ cười khổ.

“Đại A Sưu, huynh thật lợi hại...Tương lai ta cũng muốn tập võ, cùng lợi hại giống như huynh.”

Đồng Phi hoảng sợ, tương lai tiểu phụng hoàng tiên sinh dừng bởi vì ta mà bỏ văn học võ a, vội vàng cười nói: “Tiểu A Sưu, người hẳn là nên theo thúc thúc của người học tập cho tốt mà không nên giống như Đại A Sưu, người cũng thấy được, đại A Sưu tuy võ nghệ không sai, nhưng lại không thể ngăn được nhiều người của đối phương, người nếu muốn giúp Đại A Sưu như trong lời nói thì hãy đem bổn sự của thúc thúc người học hết, đây chính là vạn người địch, so với ta còn mạnh hơn nhiều.”

“Thực sự sao?”

“Đương nhiên là thực...”

“Ta đây nhất định học tốt bản lãnh của thúc thúc, tương lai nhất định trợ giúp đại A Sưu!”

Bàng Đức Công ở một bên, tâm tình phức tạp, thật lâu không nói lời nào.

Hoàng Trung thật ra đứng ở bên cạnh cười, hắc quả thực không rõ, xấu xí nam nhân này ở tên chiến trường tự như hung thần ác sát, nhưng lúc này thật sự giống như một hài tử mới lớn, bộ dạng hiện tại của hắc quả thực càng giống ca ca của Bàng Thống.

“Bàng tiên sinh, ngài bị sợ hãi!”

Bàng Đức Công cười khổ một tiếng, “Phi công tử không cần nói như vậy, người vì dân chúng mà liều mình cùng với phản tặc, Bàng mỗ bội phục vô cùng, lúc trước Quân Cống nói với ta là Công tử quả thực cao thượng, ta còn có chút không tin, nhưng bây giờ quả thực ta còn không thể nói gì.”

Đồng Phi ha ha cười nói: “Tiên sinh, Phi bắt quá cây một thân cây khỏe, nhất thời bộc phát sức mạnh nào có tốt như vậy? Bất quá, quyết đấu sa trường, giết người đoạt mệnh Phi sẽ làm; Bày mưu tính kế, làm cho Uyển huyện bình an lại phải dựa vào Bàng tiên sinh xuất thủ. Phi có dự cảm, chỉ sợ chân chính chiến sự đến bây giờ còn chưa có bắt đầu.”

Bàng Đức Công gật đầu, “Ta cũng có cảm giác như thế.”

Nhìn nhìn Đồng Phi, sau đó lại nhìn Hoàng Trung, Bàng Đức Công nói: “Phi công tử, nhìn bộ dạng người thì đang có việc phải làm, không bằng ta về trước huyện nha tìm lão Hoàng thương lượng kế sách, trong chốc lát người xong việc, có thể đến huyện nha tìm ta.”

“Cung kính không bằng tuân mệnh!”

Đồng Phi tiến bước Bàng Đức Công, nhỏ một bãi trọc khí, ôm Bàng Thống, đối với Hoàng Trung bất đắc dĩ cười cười.

“Hoàng tướng quân, chúng ta hay là làm chính sự đi sao?”

“Cũng được!” Hoàng Trung vừa đi vừa giới nói: “Uyển huyện vật tư cùng với nhân viên đều có Khoái tiên sinh phụ trách, Khoái tiên sinh xuất thân đại tộc ở Kinh tương, cùng với Tần đại nhân là bạn tri giao, hiện giờ đảm nhiệm Uyển Huyện Trưởng Sử chức vụ.”

“Vậy sao, Khoái tiên sinh là ai?”

Hoàng Trung đột nhiên dừng bước, phức tạp nhìn Đồng Phi.

“Hoàng tướng quân, ngài đây là làm sao vậy?”

Hoàng Trung nói: “Phi công tử, Trung có một vấn đề, không biết có nên hỏi hay không?”

Đồng Phi kỳ quái nói: “Tướng quân cứ việc hỏi, chỉ cần ta có thể trả lời, chắc chắn sẽ bẩm báo.”

Hoàng Trung do dự một lúc, nhẹ giọng nói: “Phi công tử, Trung muốn biết, ngài cùng với Phục ba tướng quân là quan hệ như thế nào?”

113. Chương 113: Giảo Nhục Kỵ (2)

Đồng Phi cảnh giác nhìn Hoàng Trung, muốn từ trông mắt hắn nhìn ra thứ gì đấy, nhưng hai tròng mắt của Hoàng Trung phá lệ u sầu, không thể biết được ý tưởng của hắn, Đồng Phi rất giật mình, từ khi hắn đi du lịch tới nay, đây là lần đầu tiên có người hỏi hắn quan hệ như thế nào với Phục Ba tướng quân. Nói thật sao? Đồng Phi còn chưa biết ý đồ của Hoàng Trung, nhưng Hoàng Trung lại là người mà hắn ở kiếp trước có chút sùng bái, cho nên không muốn đối gạt đối phương.

Hoàng Trung đột nhiên cười nói: “ Nếu Phi công tử khó trả lời, vậy quên đi!” Hắn dứt lời, xoay người hướng về khổ(kho) phủ, Đồng Phi vội vàng đi theo phía sau Hoàng Trung, hắn quyết định vẫn tiếp tục dấu diếm.

Khoái tiên sinh tên là Lương, tự Tử Nhu, là người Nam quận Kinh Châu, bộ dạng đường đường, dáng vẻ bất phàm.

Thời điểm Đồng Phi chứng kiến Khoái Lương, đột nhiên nghĩ tới một việc.

Khoái Lương hình như đã xuất hiện trong bình thư, sau này chính là thủ hạ của Lưu Biểu, hắn có ca ca, hay đệ đệ đang hiệu lực cho Lưu Biểu, đáng tiếc là sự tình hắn làm đã không nhớ rõ, chỉ biết hai huynh đệ này cũng rất khá.

Kinh Châu Lưu Biểu.....

Đồng Phi sau khi rời khỏi phòng làm việc của Khoái Lương, đột nhiên vỗ tay quát to một tiếng: “ Ta nhớ ra rồi!”

Trong gian phòng đó người không ít, chiến sự hậu phương đang có nhiều người cần xử lý việc quân nhu, Uyển Huyền lớn nhỏ quan viên đều ở đây.

Đồng Phi hô to như vậy, làm cho đám người Khoái Lương giật nảy mình.

Hoàng Trung vội vàng đẩy tay Đồng Phi, “ Phi công tử, mời chú ý dáng vẻ, thời điểm Khoái tiên sinh làm việc không thích ồn ào.”

Đồng Phi quay đầu lại nhìn, Khoái Lương quả nhiên có khuôn mặt âm trầm. Hắn vội vàng hướng Khoái Lương giải thích : “ Tiên sinh thứ tội, Phi chỉ là nghĩ tới một việc, nhất thời có chút thất thô, thỉnh thứ tội.”

Có câu là, Duỗi tay không đánh khuôn mặt cười.

Khoái Lương cũng là người có tính tình cao ngạo, từng đi học ở Thuỷ Kính sơn trang, ở Kinh châu cũng có chút danh tiếng. Hắn xem thường nhất là loại người có bộ mặt xấu xí như Đồng Phi, nếu không phải hắn đi với Hoàng Trung thì Khoái Lương chắc không để ý tới Đồng Phi, chỉ sợ thân thích của Đại tướng quân tiến vào hắn cũng khinh thường. Nhưng nếu người ta đã giải thích, Khoái Lương cũng không nói nữa.

Khuôn mặt âm trầm nói: “ Sự tình đã giải quyết, nhanh chóng đi ra ngoài, không nên ở chỗ này trở ngại công việc của ta.”

“ Khoái tiên sinh chớ trách, chớ trách!”

Hoàng Trung vội vàng lôi kéo Đồng Phi rời khỏi khổ phủ, sau đó thở ra một hơi: “ Phi công tử, cùng với kẻ sĩ giao tiếp nhất định phải cẩn thận, kẻ sĩ nhiều quy củ, không giống đám người chúng ta, về sau cần phải chú ý.”

Đồng Phi vội vàng gật đầu, chấp tay nói: “ Ghi nhớ lời dạy bảo của Hoàng đại ca.”

Ở trong loạn thế, có đôi khi phải học sự khéo léo một chút, Tuy rằng Đồng Phi không thích làm người như thế, nhưng việc này không thể không nhập gia tùy tục.

Hoàng Trung có chút quái lạ, rõ ràng từ Hoàng tướng quân biến thành Hoàng đại ca, mà Hoàng Trung cũng chỉ cười, cũng không cự tuyệt cách xưng hô của Đồng Phi.

Hai người hướng về phía Huyện nha đi đến, sau khi đi qua một toà nhà to, Hoàng Trung đột nhiên dừng ngựa.

“Phi công tử, Uyển huyện tuy rằng không so được với Dương, nhưng lại phức tạp hơn Hà Đông rất nhiều, người phải cẩn thận, chủ nhân của ngôi nhà này tuyệt đối không thể đắc tội, nếu không cho dù là phụ thân người cũng không bảo vệ được người.”

Đồng Phi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn về phía đại môn sơn son thiếp vàng, trên phía đại môn còn viết hai chữ Hà Phủ. Nhất thời hiểu ra.

“Là nhà của Đại tướng quân?”

Hoàng Trung tiếp tục giục ngựa đi, hạ giọng nói: “Người nhà Đại tướng quân phần lớn đã đi Dương, nhưng vẫn giữ lại tổ nghiệp ở bản địa, hơn nữa phụ thân đại tướng quân, Hà lão thái công không thích ở Dương, cho nên...Đại tướng quân là một hiếu tử, ở Uyển huyện mọi người đều biết, người phải cẩn thận, Hà Lão thái công có tính tình rất cổ quái.”

Đồng Phi nói: “Phi nhớ kỹ.”

Đi được một lúc, Đồng Phi đột nhiên hỏi: “Hoàng đại ca đã thành gia chưa?”

“Đã sớm lập gia đình.” Hoàng Trung khi nhắc tới nhà mình, tựa hồ phi thường vui vẻ, “Vốn mấy ngày nữa là tròn năm của khuyến tử, nguyên bản muốn làm tiệc....bất quá hiện tại nhìn qua thì không thể, nga, nhà của ta ở con phố phía trước. Phi công tử nếu có rảnh rỗi thì có thể đến tìm ta.”

Hai người nói chuyện, bất tri bất giác đi ra cửa huyện nha.

Hoàng Trung chấp tay nói: “Phi công tử, Trung còn phải dẫn người đi tuần tra, người hôm nay đánh trận chắc cũng đã mệt mỏi, chiến sự tiếp theo chắc rất gian khổ, mong Phi công tử trợ giúp.”

Hoàng Trung đánh ngựa rời đi, Đồng Phi ở bậc thang huyện nha nhìn theo Hoàng trung rời đi, lúc này mới xoay người đi vào huyện nha.

Diện tích huyện nha rất lớn, có một diễn võ trường sau hậu viện. Tần không thích luyện võ nhưng không có nghĩa người nhà của hắn không luyện võ, theo người nhà thì được biết, diễn võ trường này là làm cho đệ đệ của Tần, hiện giờ thiên hạ đại loạn, phỏng chừng đệ đệ của Tần cũng không thường xuyên đến, cho nên nơi này chính là chỗ ở mới của ngũ khê man nhân.

Đồng Phi đầu tiên là đi xem Diển Vi cùng với Sa Ma Kha một chút, kết quả là hai người uống say, đang ngã vào giường ngủ, lại nhìn qua Bảng Đức Công, sau đó đắp cho Bảng Thống chăn, lúc này mới trở về phòng.

Mệt chết đi!

Đồng Phi chưa bao giờ mệt như hôm nay. Hắn ý thức được một việc, tuy rằng hắn có khí lực của người trưởng thành, nhưng chuẩn xác mà nói, hắn bây giờ mới mười bốn tuổi.

Thể chất của hắn chưa thích hợp với loại chém giết quy mô này, mỗi lần vận dụng bộ vận khí thuật của Mã Viện lưu lại, tuy rằng có thể tạm thời qua đi những mệt mỏi, hơn nữa từ trận đại tuyết năm trước, hắn mang người giết từ Dự Châu giết đến Thanh Châu, từ Thanh Châu giết đến Từ Châu, liên tục chiến đấu ở các chiến trường ngàn dặm, hắn quả thực quá mệt mỏi.

Nguyên tưởng rằng có thể ở Uyển thành nghỉ ngơi và phục hồi một thời gian, nhưng hiện tại sẽ thành một ảo tưởng.

Đại chiến sắp bắt đầu, giống như lời của Hoàng Trung nói, về sau càng thêm gian khổ, càng thêm hung hiểm.

Điều bất đồng duy nhất chính mình không hề phải tác chiến một mình, bất tri bất giác, trợ thủ của hắn cũng đã khá nhiều.

Nhớ ngày đó, Trong Tam quốc diễn nghĩa, khi Lưu Bị lập nghiệp cũng chỉ dựa vào hai người, nhưng mình nếu so mới Lưu Bị thì mạnh hơn rất nhiều, ngoại trừ Diển Vi, Sa Ma Kha thì còn có Hoàng Thiệu, Mã Chân..

Trời đã tối....Đồng Phi cởi khôi giáp xuống, sáu đồ tựa và giường nặng nề ngủ.

Lâm Thao, hần mơ thấy Lâm Thao, mơ thấy bãi cỏ Đồng Gia, mơ thấy bà nội, Lục nhi, còn có đám người Bùi Nguyên Thiệu.

Cự Ma Sĩ đã huấn luyện xong, chính mình mang theo Cự ma sĩ tung hoành tây bắc, bắt được Hàn Toại, chặt bỏ đầu của hắn. Đây, quả thực là một giấc mộng tuyệt vời.

Cùng lúc đó, khoảng cách Uyển thành ngoài trăm dặm, Thị trấn chân núi Tây Ngạc ánh lửa tận trời, tiếng kêu gào thảm thiết.

Trương Mạn Thành tay cầm dây cương, nhìn quan quân chạy trốn, trong lòng cười lạnh không thôi, ở phía sau hắn có mười mấy cừu suất đang đứng thẳng, cầm đầu là một thanh niên, rõ ràng là người đã phụng mệnh xuôi nam Trử Yển, khuôn mặt hắn bình tĩnh nhìn về phía trước.

Hai mươi lăm ngày trước, Trương Mạn Thành đã ra lệnh lớn nhỏ Cự Suất ở phía nam tập kết tại Nhữ nam, rồi sau đó một đường giết đến Nam Dương, có thể nói là thế như chẻ tre. Có khi trong một ngày hạ ba thành trì, quan quân thấy đại kỳ của Hoàng cân liền bỏ chạy, căn bản không có sức chống cự.

Hướng về phía trước chính là Uyển huyện!

Trương Mạn Thành cười nói: “ Phi Yển, lần này nếu có thể đánh hạ Uyển huyện là có thể đánh tới Dự Châu, sau đó tới Dương, Toánh Xuyên cũng đã nằm trong vận mệnh, đến lúc đó Thiên Tướng quân mang binh đến Dự Châu, chúng ta hai cánh cùng đánh, cầu hoàng đế Đại hán chắc chắn phải chết.”

Trử Yển không phải rất vui vẻ, trước khi tạo phản thì binh mã cùng với lương thảo chưa chuẩn bị thoả đáng. Mặc dù là quan quân liên tiếp bại lui, nhưng Trử Yển rất rõ ràng, bọn họ chưa chân chính đánh với lính tinh nhuệ của Đại hán.

Quận binh các nơi không chịu nổi một kích tựa hồ làm cho Trương Mạn Thành nổi lòng khinh thị.

Trử Yển tuy lo lắng, nhưng lại không thể khuyên can, trước kia ở Cửu Giang gian khổ đợi Đồng Phi mười ngày, nhưng lại không phát hiện tung tích.

Sau khi nhận được tin tức của Trương Mạn Thành, Trử Yển muốn làm cho dân chúng của Kinh, Dương hai châu loạn biến, nhưng thế tộc ở hai châu này lá gan đột nhiên lớn lên, các đệ tử thế tộc trước kia từng gia nhập Thái bình đạo, hiện giờ ngay cả cái bóng cũng không thấy, ở Giang Đông thế tộc các nơi lớn hơn phương Bắc, nếu không thế lôi kéo họ thì Kinh, Dương không thể làm cho sóng lớn.

Trử Yển rất miễn tuệ phát hiện, tình huống của hai châu này đã mất đi sự khống chế, cho nên quyết đoán đem thuộc hạ rời khỏi Kinh Châu. Nhưng Cứ như vậy, hai nhiệm vụ mà Thiên tướng quân giao cho hắn, hắn đều không hoàn thành. Cho nên địa vị của hắn trong Thái bình đạo đã giảm bớt, nếu không phải Trương Giác nghĩ hắn là nghĩa tử của Trương Ngưu Giác nói không chừng đã cắt chức cừu suất của Trử Yển, cho nên Trương Mạn Thành làm sao nghe hắn?

Uyển huyện nếu không thể công hãm....

Trử Yển do dự một lát, sau đó nhịn không được tiến lên nói: “ Đại soái, Uyển huyện là trọng địa của Nam Dương, Thành cao hào sâu, chúng ta hiện tại đối với Uyển Huyện dùng binh, vạn nhất không thể công thành, mà tân binh quan quân sắp đánh tới Toánh Xuyên, điều này rất có thể làm cho chúng ta hai mặt thọ địch....Đại soái, việc này không thể không đề phòng.”

Trương Mạn Thành nghe được ngăn ra, theo bản năng gật đầu nói: “ Phi Yển nói có đạo lý.”

Sau đó chợt cười: “ Bất quá Phi Yển an tâm, Ta đã mệnh lệnh cho Lý Đại Mục cùng với hoàng cân lực sĩ đối với quan quân Toánh Xuyên tập kích và quấy rối, ít nhất có thể bám trụ quan quân hai tháng thời gian, đồng thời ta sai Bàng Thoát, Hàn Trung từ các nơi hướng Toánh Xuyên xuất phát, năm sáu vạn nhân mã có thể tranh thủ cho ta nửa năm thời gian, nếu trong nửa năm không thể phá Uyển huyện, chúng ta ở đây chờ chết đi.”

Ngụ ý là nửa năm tuyệt đối có thể công phá Uyển Huyện.

Đám Triệu Hoàng, Tôn Hạ cùng với mấy gã cự suất lập tức chụp mã thí đối với Trương Mạn Thành, Trử Yển đứng bên cạnh, trong lòng càng thêm sầu lo, Trương thúc thúc đã thay đổi, càng ngày càng không giống trước kia, đúng lúc này có một gã thám báo chạy ngựa vọt nhanh đến.

“Đại soái, không tốt, đại sự không tốt!”

Trương Mạn Thành chau mày, “Chuyện gì không tốt? Nhanh nhanh bẩm báo!”

“Lúc trời chạng vạng, phía ngoài thị Trấn Uyển huyện đã xảy ra một trận chiến kịch liệt, quan quân Uyển huyện cùng với một chi nhân mã của chúng ta huyết chiến một canh giờ, quân ta toàn bộ bị diệt.....Tiểu nhân âm thầm tìm hiểu, phát hiện chi nhân mã, chi nhân mã kia dĩ nhiên là...”

Thám mã ấp a ấp úng làm ho Trương Mạn Thành giận tím mặt.

“Là chi nhân mã của ai? Nói!”

“Hình như là của Lý Đại Mục đại nhân!”

“Cái gì?”

Trương Mạn Thành nghe được tin tức này, nhất thời hoảng sợ, dựa theo kế hoạch thì Lý Đại Mục là dẫn người từ Dương châu lao thẳng đến Toánh Xuyên, nhưng như thế nào lại.... Nhưng rất nhanh hấn kịp phản ứng, thay thế vào chính là sầu lo.

Quan quân Uyển huyện có sức chiến đấu mãnh mẽ như thế sao? Thủ hạ Lý Đại Mục chính Hoàng Cân lực sĩ a, bất luận trang bị hay dũng mãnh đều là nổi tiếng. Hơn nữa đây chính là quân tinh nhuệ của Thiên tướng quân phân phối cho, nhưng không ngờ lần đầu tiên giao thủ lại bị toàn quân bị diệt?

Đám cự suất phía sau Trương Mạn Thành đều ngậm miệng lại, đã không có sự lạc quan lúc trước.

Trử Yển nhin không được mở miệng hỏi: “Uyển huyện xuất động bao nhiêu binh mã? Là bộ binh hay là Kỵ Binh? Mau mau báo cáo.”

“Khởi bẩm cử suất, Uyển huyện lúc đầu xuất động không đủ một ngàn bộ binh, ước chừng ác chiến hơn nửa canh giờ, tiểu nhân nhìn bộ dạng của đám người đó, tựa hồ phần lớn là người Nam man...Sau này lại có một gã tướng lĩnh dẫn dắt một ngàn quan quân xuất chiến, kỵ binh có mấy trăm người, đại bộ phận là quan quân, nhưng sức chiến đấu không thể so sánh với man nhân.”

Trử Yển giật mình hỏi: “Man nhân? Người không nhìn lầm?”

Tuy rằng bọn họ ăn mặc đồ quan quân, nhưng tiểu nhân có thể nhìn ra được, đây tuyệt đối là Man nhân, Man nhân vùng Võ Lăng sơn.”

Trương Mạn Thành đột nhiên hỏi: “Ngũ Khê man nhân sao? Bọn họ như thế nào lại ở Uyển huyện, hơn nữa lại cùng quan quân ở cùng một chỗ?”

“Đại soái, nói đến chuyện này, mặt tướng có một điều muốn bẩm báo.”

“Bặc Minh cứ nói!”

Gã Cự suất kia tiến lên trước vài bước nói: “Hôm nay ta vừa gặp một số giáo chúng ở Văn gia trấn, nói rằng đêm qua bọn họ tại An Cư trấn tập kích thì gặp phải quan quân phản kích, trong đó có một người nhắc tới đám người này tựa hồ không giống với quan quân, đặc biệt trong đó có một người cười ngạo, còn lại đầu lĩnh quả đám quan quân này đều có khuôn mặt xấu xí dữ tợn, nhưng vì mặt tướng nóng lòng cùng hội hợp với đại soái cho nên không quá để ý....Hiện giờ ngấm lại, có thể là bọn chúng.”

“Vì cái gì không nói sớm!”

Trương Mạn Thành đang muốn tức giận, đột nhiên chứng kiến khoé miệng Trử Yển hơi nhếch lên tựa hồ đang cười. Trong lòng Trương Mạn Thành rất cảm tức: Trử Yển à Trử Yển, người từ Kinh Châu xám xịt chạy lại, là ta thu lưu người, lúc này người cứ nhiên chê cười ta?

“Phi Yển, người đang suy nghĩ gì?”

“ A...Đại soái, ta đột nhiên nhớ tới một sự kiện, hai gã có khuôn mặt xấu xí có hay không là người mà chúng ta muốn tìm? Ta từ ở các nơi ở Kinh Tương nhưng không tìm được manh mối của bọn họ, hiện giờ nghĩ đến, nếu bọn họ đi Võ Lăng sơn thì chúng ta tìm kiếm tự nhiên mất tác dụng, nơi đó là địa bàn của ngũ kê man nhân, không có người của chúng ta.”

Trương Mạn Thành cau mày nói: “ Phi Yến, hiện giờ Thiên tướng quân đã khởi sự, một hai gã mao tặc không đáng nhắc đến. Chính là....Lý Đại Mục vừa chết, chúng ta ở Toánh Xuyên mất đi lực lượng kiểm chế quan quân. Phi Yến, người xưa này nhiều mưu, võ nghệ cũng không sai, ta muốn người lĩnh một chi nhân mã đi trước Toánh Xuyên kiểm chế quan quân, người có bằng lòng hay không?”

Trử Yến ngẩng ra, Phát hiện sắc mặt của Trương Mạn Thành không tốt lắm. Trong lòng đột nhiên tỉnh ngộ, chỉ sợ là Trương thúc thúc đối với ta có sự hiểu lầm.

Cũng được, ở nơi này ta khó có cơ hội thi triển quyền cước, Trương thúc thúc càng ngày tự cho là đúng, hơn nữa chung quanh lại là một lũ tiểu nhân, cùng ở một chỗ như vậy, không bằng ta ở bên ngoài tiêu diêu tự tại. Hơn nữa lại không làm cho Trương thúc thúc hiểu lầm, thứ hai là cũng giúp hắn, dù sao Trương thúc thúc nói không sai, nếu không phá được uyển huyện mọi người chắc chắn chết ở chỗ này.

Trử Yến nghĩ đến đây, lập tức khom người nói: “ Phi Yến theo lệnh của đại soái làm việc.”

“ Nếu như vậy, ta lệnh cho người mang theo một vạn nhân mã, người là chủ tướng...Ba Tài!”

Trương Mạn Thành hét lớn một tiếng, một gã cừ suất nhánh chóng đứng ra, “ Đại soái có gì phân phó?”

“ Ba Tài, lệnh người làm phó tướng, dẫn theo nhân mã hiệp trợ Phi Yến đi trước Toánh Xuyên, chờ cho Bành Thoát, Hàn Trung đến, bốn người các người sau khi hợp binh phải ngăn cản quan quân tiến về phía Nam Dương, ta không quản các người dùng thủ đoạn gì, sử dụng biện pháp gì, khi Uyển huyện chưa được công phá thì các người không thể để cho quan quân tiến đến đây, nghe rõ chưa?”

Trử Yến cùng Ba Tài đồng thời nhận mệnh. Nhưng trong lòng Trử Yến lại cười khổ không ngừng, Trương thúc thúc quả thực là chơi hắn, cho hắn làm chủ soái, lại cho hắn chỉ huy Ba Tài, nhưng lại làm cho Ba Tài làm phó tướng? Ta đây làm sao có thể huy động binh lính a! Đánh thắng là công lao của Ba Tài; Đánh thua trách nhiệm lại thuộc về ta. Không được, phải nghĩ cách hồi Dục Châu, làm thủ hạ của nghĩa phụ tuyệt không có cảm giác ăn nhờ ở đậu này.

Trong lòng Trử Yến quyết định chủ ý, cho nên cũng không nói cái gì nữa.

Ba Tài là tướng lĩnh dưới tay của Trương Mạn Thành, hơn nữa dùng binh không tầm thường, tính tình thì lại chân chất. Có chút thời điểm a, người chính là như vậy, môn nghĩ nhiều lắm....

Trử Yến thì đem sự tình nghĩ cho phức tạp, còn Trương Mạn Thành thì nghĩ quá mức đơn giản, để cho Trử Yến đi Toánh Xuyên, trước mắt chính là lựa chọn tốt nhất, Ba Tài chắc chắn sẽ phối hợp với Trử Yến, đây không là cái gì, đây chính là tính cách của Ba Tài, hắn tuyệt đối sẽ không ngáng chân Trử Yến.

Nhưng vì Trử Yến nói ít một câu, mà Trương Mạn Thành lại nói thiếu một câu. Hiểu lầm một khi sinh ra thì sẽ không dễ dàng hoá giải, Trương Mạn Thành sau khi nhìn theo hai người rời đi, trầm tư một lát nói: “ Truyền mệnh lệnh của ta, quét tước chiến trường, thời gian chính ngọ ngày mai xuất phát, trước khi trời tối, ta muốn nhìn thấy uyển huyện.”

“ Vâng!”

Lớn nhỏ Cừ suất đều khom người tuân mệnh, Trương Mạn Thành cười lạnh một tiếng: “ Uyển huyện sao? Bản thân ta muốn xem người khó đối phó bao nhiêu.”

114. Chương 114: Giảo Nhục Kỵ (3)

Trời còn chưa sáng, Đồng Phi đã ngủ dậy, hẩn khoác một kiện áo choàng đi ra sân, hít một hơi không khí buổi sáng, bắt đầu luyện tập ngũ cầm hí, động tác phi thường thông thả, rồi giống như nước chảy mây trôi, cực kỳ thư sướng, nếu có người đứng bên cạnh Đồng Phi sẽ phát hiện làn da của Đồng Phi đột nhiên tiến vào cơ thể, sau đó lại xuất ra ngoài, giống như có cái gì ở trong cơ thể của hẩn đi lại, khí huyết toàn thân gia tốc vận chuyển.....

Dát băng, dát băng....

Khớp xương rất có quy luật vận chuyển không ngừng, mồ hôi từ lỗ chân lông thẩm thấu đi ra ngoài thân thể Đồng Phi. Mà Đồng Phi tựa hồ không có cảm giác, vẫn như cũ chậm rãi tuần hoàn động tác Ngũ cầm hí. Mà bên trong mồ hôi mang theo nhàn nhạt tơ máu.

Phù, Đồng Phi thở dài một hơi, thu thế đứng vững. Trời đã sáng, hẩn đối với ánh sáng nhìn một lần, sau đó điều chỉnh hô hấp, tinh thần nhất thời tốt lên.

Ngũ Cầm hí quả nhiên không hổ là lưu truyền thiên cổ dưỡng sinh thuật.

Đồng Phi có đôi lúc suy nghĩ, dưỡng sinh thuật inh như vậy, vì cái gì mà dần dần thất truyền chứ?

Tương lai người trong nước lại thích các loại quyền khác, còn dưỡng sinh thuật như thế này lại cổ tình quên, võ thuật là khởi nguồn của trung quốc . Đúng rồi, không hiểu Hoa Đà có phải hay không nghiên cứu ra Ngũ cầm hí. Nếu lúc này đây có thể còn sống trở về, nhất định phải cho người đi tìm tung tích của Hoa Đà, đương nhiên, Đồng Phi cũng biết điều này rất khó, tốt xấu Trương Cơ trước kia cũng là Thái thú Trường Sa, cho nên còn có thể tìm ra, nhưng Hoa Đà lại không giống, lão ngao du tứ phương, như thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ sợ không dễ dàng tìm như vậy.

Hai gã cự ma sĩ xuất hiện tại cửa diễn võ trường, một người trong tay bưng một cái chậu, bên trên chậu còn có khăn sạch, gã còn lại cầm một kiện cẩm bào, sau khi chứng kiến Đồng Phi đình chỉ luyện công, liền đi tới, “ Công tử, trước tiên rửa mặt đã.”

Hai người này là một trong những cự ma sĩ lúc trước cùng hẩn rong ruổi Tây Bắc, hiện giờ chỉ còn sống hai người, đều là Khương nhân, từng là thân vệ của Bắc Cung Bá, một người kêu là Long Thập nhị, một người kêu là Cuồng Lang.

Đồng Phi chứng kiến bọn họ, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác khó chịu. Những người này là người đi theo hẩn từ Tây Bắc thoát ra, còn chưa kịp hưởng phúc thì đã chết trên chiến trường.

Tiếp nhận khăn lau mặt, Đồng Phi lau đi mồ hôi trên mặt.

Long Thập nhị nhẹ giọng nói: “ Chủ công, đã chuẩn bị tốt, những bàn đạp đều đã thu lại, chai móng ngựa thì không thể thu hồi, nhưng Tần thái thú đã giao ngựa cho chúng ta, tất cả đều xử lý thích đáng, chúng ta bây giờ còn chưa đến ba mươi con ngựa.”

Đồng Phi cũng không hỏi Long Thập nhị xử lý như thế nào, lấy khăn lau mặt ném vào chậu nước, từ trên tay Cuồng Lang tiếp nhận cẩm bào.

“ Tất cả đều giữ lại đi, đừng có vất đi!”

“ Chủ công yên tâm, đều làm tốt, tất cả đều giữ lại chỗ Hoàng tiên sinh.”

Thở phào một cái, Đồng Phi nhẹ giọng nói: “ Mỗi lần chết đi một huynh đệ, trong lòng của ta...Những người từ Tây Bắc theo ta chính chiến, bây giờ chỉ còn lại hai người các người, Thập nhị, kiếm kê ngựa một lần nữa, từ trong man nhân lựa chọn ra những người biết cưỡi ngựa, các người phụ trách dạy bọn họ Tác mặc chiến thuật, không cần phải tinh thông, chỉ cần hiểu được một chút là được.”

“ Vâng, chúng ta liền đi an bài.”

“ Còn nữa, sau khi chọn ra, hãy huấn luyện tốt bọn họ, không có mệnh lệnh của ta không cho phép ra chiến, nếu có người trực tiếp cãi lệnh thì hãy nói với tam gia, được rồi, chuyện này ta sẽ đi nói với hẩn, người

không nghe lời thì giết, sau đó an bài người nghe lời đi vào, những người các ngươi là lực lượng cuối cùng trong tay ta, ta có việc phải dùng!”

“ Vâng!”

“ Tần thái thú đã đến chưa?”

Long Thập nhị lắc đầu, “ Tần đại nhân cùng với mọi người một đêm không ngủ, ở trong đại sảnh thương nghị, sau đó Bằng tiên sinh cũng đi qua, dù sao ta cũng không hiểu bọn họ đang nói gì, tựa hồ tranh luận rất nhiều, vừa rồi Hoàng tướng quân cũng tới, vốn nghĩ muốn gặp ngài, nhưng mà Tần đại nhân gọi hần qua, nói là có chuyện quan trọng cần bàn với hần.”

Đồng Phi ngẩn ra, ngay cả Hoàng Trung cũng được người kêu đi thương nghị sao?

Vì cái gì không ai tìm ta?

Bất quá tướng tượng cũng không khó, Mời Bằng Đức Công, bởi vì người ta là Kinh tướng danh sĩ, có giao tình rất tốt với Thuỷ Kính tiên sinh. Tần cũng tốt, Khoái Lương cũng vậy, tất cả đều là sĩ phu xuất thân, tất nhiên đối với Bằng Đức Công phi thường tôn kính, về phần Hoàng Trung, đó là bộ hạ của Tần, gọi qua cũng rất bình thường, về Đồng Phi, hần bất quá chỉ là con trai của một Thái thú bị phụ mà thôi. Đám người Tần chưa chắc để hần vào mắt.

“ Bọn hần không kêu lão Hoàng đi sao?”

“ Hoàng tiên sinh không có đi, một người bận rộn suốt nửa đêm, mãi tới gần sáng mới nghỉ ngơi một chút.”

“ Vậy là tốt rồi, để cho hần ngủ tiếp đi, đi theo ta, hần cũng vất vả....Thập nhị, các ngươi có cảm thấy đi theo ta có phải uỷ khuất lắm không? Suốt ngày chém giết, nhưng ta lại không thể cho các ngươi một cái xuất thân tốt.”

Cuồng Lang sợ hãi nói: “ Chủ công, ngài nói quá mức rồi? Ta đi theo chủ công cũng không phải là muốn kiếm một cái xuất thân tốt. Cuồng Lang đi theo chủ công rất sung sướng, có thể thống khoái giết người, thống khoái uống rượu, thống khoái ăn thịt, so với lúc ở Phá Khương còn sung sướng hơn nhiều.”

Đồng Phi ha ha nở nụ cười, “ Lão Lang, người yên tâm, tương lai ta nhất định lấy cho ngươi một cái xuất thân tốt.”

“ Vậy ta ơn chủ công trước.”

Đồng Phi thay quần áo, không có mặc lại bộ khôi giáp, tuy rằng đã tẩy sạch vết máu trên giáp, ở bên cạnh khôi giáp còn đặt hai mươi thanh lao từ trên chiến trường thu thập về, còn chưa kịp tiến hành lau chùi.

Kim Úng cổ chui đặt ngay ở một góc sáng, cũng chưa kịp tẩy rửa, Đồng Phi từ trên giường cầm lấy Trảm mã kiếm, trên người mặc một bộ giáp khải từ Tướng Doanh làm riêng cho hần, cùng với các bộ khải giáp khác nhau, sử dụng hai tầng da trâu, bên ngoài còn có kim chúc tính chế, mặc trên người rất thoải mái, sẽ không ảnh hưởng đến hành động của Đồng Phi. Cái khải giáp này do tự tay Bồ Nguyên thiết kế. Đây cũng chính là khải giáp mang phong cách nhẹ, đương nhiên lực phòng ngự sẽ yếu đi một chút.

Phía ngoài mặc lên một áo khoác cầm bào, sau đó đem tóc búi lại, sau đó đi ra phòng. Kỳ thật Đồng Phi không thích để tóc dài, bất quá thân thể do cha mẹ sinh ra, không thể tùy tiện vất bỏ. Đồng Phi nhập gia tùy tục, nhưng mười mấy năm vẫn không có thói quen.

Đi ra khỏi phòng, Đồng Phi lập tức hướng về phía hậu viện đi tới. Tần bởi vì mới nhậm chức, cho nên gia quyến còn chưa đến, vì vậy hậu viện tạm thời lưu lại cho đám người Đồng Phi, xem như một loại tôn trọng. Mới đi được một lúc thì thấy Bằng Thống từ phương hướng diễn võ trường chạy tới, hai gã người hầu cũng đi theo phía sau.

“ Đại A Sữu, đại A Sữu!”

Khoảng cách còn rất xa thì đã nghe tiếng gọi của Bằng Thống.

Đó là một tiểu ốc sên, so với Gia Cát Lượng còn muốn dính người hơn.

Đồng Phi đành phải ngừng quốc bộ, nhìn Bàn Thống chạy tới, ngồi xổm người xuống ôm hân vào lòng ngực.

“ Tiểu A Sửu, như thế nào lại dậy sớm như vậy? Sao lại thở hổn hển, định đi đâu? Qua đây, qua nói cho Đại A Sửu.”

“ Đi diễn võ trường nhìn những người đó luyện võ, bắt quá không có ý nghĩa, ta xem trong chốc lại sau đó không muốn nhìn nữa.”

“ Đúng vậy, vũ đạo lộng thương không phải là sở trường của Tiểu A Sửu, chờ tương lai tiểu A Sửu học xong bổng sự, sau này ngay cả Đại A Sửu cũng không phải đối thủ của người.”

“ Đại A Sửu, huynh hiện tại muốn đi đâu?”

“ Đồng Phi nói: “ Đi qua nhìn Đại ca, thuận tiện xem mấy người ấy thương thế thế nào.”

“ Ta và huynh cùng đi.”

Hai gã người hầu chứng kiến bộ dạng Bàn Thống, bất đắc dĩ cười khổ. Bất quá bọn họ rất bội phục Đồng Phi, ít nhất có thể làm cho vị thiếu gia có tính tình cổ quái này thành thật, đây cũng chính là một loại bổng sự.

Đồng Phi cười đáp ứng, một tay ôm Bàn Thống, hướng về phía mã thất đi đến.

Mã Chân cũng tính ở không quá xa, nhưng vị trí tương đối hẻo lánh, người ở nơi này chủ yếu là người bị thương, cần phải có hoàn cảnh yên lặng để nghỉ ngơi, Hoàng Thiệu cũng chính vì nguyên nhân này nên mới an bài cho hân ở chỗ này, nhưng lại cấp hai vị hàng xóm cho Mã Chân không được tốt lắm, Điển Vi cùng với Sa Ma Kha là hai gã tửu quỷ, làm cho Mã Chân đau đầu không thôi.

Còn không tiến vào sân đã nghe một cỗ mùi rượu, Đồng Phi đi vào sân chỉ thấy hai người ngồi dưới gốc đại thụ, nâng ly cạn chén rất là vui vẻ.

“ Nhị ca, lại đây uống rượu a!”

Thấy Đồng Phi đi vào, Sa Ma Kha hô to, điển hình là có vẻ uống hơi nhiều.

Điển Vi đứng lên vừa muốn hành lễ, lại bị Đồng Phi đỡ lấy, ghé vào lỗ tai hân nhẹ giọng: “ Ca ca, các người uống rượu không quan hệ, nhưng phải chú ý đến thân thể, các người đều bị thương, cứ như vậy buổi sáng nếu uống rượu đối với thân thể cự kỳ không tốt.”

“ Không sao, chỉ là vết thương nhỏ...”

Sa Ma Kha gào to nói: “ Nhị ca, nghe huynh nói, ta cùng với đại ca không phải đàn bà, chỉ bị thương chút ngoài da thôi.”

“ Lão tam, câm miệng!”

Đồng Phi trừng hai con mắt nhỏ và dài quát lên, Sa Ma Kha hoảng sợ, lập tức im miệng.

Ba người kết bái, Đồng Phi tuy tuổi không phải lớn nhất, nhưng lại là trung tâm của ba người. Điển Vi ha ha cười, “ Nhị đệ, đệ không cần lo lắng, trong lòng ca ca có tính toán, nhưng mà đệ phải chú ý thân thể mới được, đệ còn nhiều chuyện lớn phải làm a.”

Đồng Phi không sợ Điển Vi trừng mắt với hân, nhưng lại ngăn không được Điển Vi nói loại nhẹ nhàng này.

“ Được rồi, vậy hai người chú ý một chút, đừng cho lão tam uống nữa, gia hỏa này tửu lượng không có mà tửu phẩm lại càng kém.”

Điển Vi cười gật đầu đáp ứng.

“ Ta đi xem Văn công tử, đại ca uống ít thôi!”

“ Đệ cứ đi....”

Điển Vi liên tục đáp ứng, bất quá nghe vào nhiều hay ít, Đồng Phi còn chút hoài nghi. Còn nhiều thời gian, hay là chậm rãi khuyên giải đi sao, nhớ rõ Điển Vi ở trong Tam quốc cũng bởi vì uống rượu mà đánh mất

tánh mạng, nếu không sửa đổi tật xấu này của hần, sớm hay muộn sẽ tạo thành sai lầm lớn, Đồng Phi trong lòng có tính toán, như thế nào mới khuyên bảo được Điển Vi, thì cước bộ đã đi vào trong sương phòng, Mã Chân đang xem thương thế cho Văn Sính, thấy Đồng Phi liền đứng dậy hành lễ.

Buông Bàng Thống, Đồng Phi dò hỏi: “ Tình trạng Văn công tử như thế nào?”

Mã Chân lắc đầu nhẹ giọng nói: “ Cũng không phải vết thương trí mạng...Nhưng chân Văn công tử có thể có phiền toái.”

“A?”

“ Bị thương gân cốt.”

Đồng Phi cau mày hỏi: “ kết quả sẽ như thế nào?”

“ Không biết được, bất quá có thể sống. Chân y thuật không inh, thẹn với kỳ vọng chủ công, loại ngoại thương này không phải Chân am hiểu.”

“ Vậy có biết người nào có tài trị ngoại thương không?”

Mã Chân suy nghĩ một lát nói: “ Gia sư có một người bạn tốt, tên là Hoa Đà, người này am hiểu ngoại thương, nhưng hành tung người này rất khó nắm bắt, cho nên...Hơn nữa, cho dù là tìm được chỉ sợ cũng không kịp, thương thế của Văn công tử một khi ổn định, sẽ rất khó chữa khỏi.”

Nói xong, Mã Chân ở bên tai Đồng Phi nhẹ giọng nói: “ Văn công tử tựa hồ rất để ý đến vết sẹo, tinh thần có vẻ sa sút.”

Cứ nhiên còn có loại sự tình này?

Đồng Phi gật gật đầu, đi tới bên giường Văn Sính, “ Văn công tử, khoẻ không?”

Khuôn mặt Văn Sính không chút thay đổi ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Đồng Phi, xem như chào hỏi.

Hỏi vài câu đều là tự mình hỏi. Trong lòng có điểm mất hứng, Đồng Phi ngày hôm qua ở khổ phủ thất thố, chủ yếu là bởi vì nhớ tới lai lịch của Văn Sính, Người này ở trong Tam quốc có từng xuất tướng, từng là đại tướng của Lưu Biểu, sau đó quy thuận Tào Tháo, mà điều sâu sắc nhất chính là dùng kế dọa lui Tôn Quyền, người thứ nhất sử dụng không thành kế trong tam quốc không phải Không Minh mà là Văn Sính.

Hoàng Trung...Đồng không phải không muốn mời chào mà là mời chào người này quả thực khó khăn.

Tình tình Hoàng Trung cương liệt, hơn nữa lại cực kỳ trung tâm, điểm này trong bình thư cũng có thể cảm nhận. Hơn nữa ngày hôm qua Hoàng Trung đột nhiên hỏi một câu như vậy, khiến cho Đồng Phi hơi giật mình, cho nên Đồng Phi tạm thời không có ý định này. Mời chào thành công cứ nhiên là rất tốt, nhưng nếu thất bại, về sau khó mà nói chuyện với nhau. Cho nên Đồng Phi nghĩ tới lai lịch của Văn Sính, cho nên ánh mắt dừng lại trên người Văn Sính, muốn thử mời chào.

Ai nghĩ rằng, Gã gia hoả này tinh thần lại sa sút đến vậy. Điều này làm cho Đồng Phi rất cảm tức.

Không ngờ hiệu ứng con bướm làm ột cái tương lai ngư nhân lại trở thành như vậy.

Sau khi ở một bên khuyên giải, Văn Sính không phản ứng chút nào. Đồng Phi bảo mọi người đi ra ngoài, ngồi ở trên giường, trầm mặc hồi lâu nói: “ Văn công tử, ta muốn mời ngươi đi Hà Đông!”

Ánh mắt Văn Sính đột nhiên sáng ngời, trừng mắt nhìn Đồng Phi, trên mặt tựa hồ có chút sinh khí. Nhưng lập tức lại biến thành bộ dạng nửa sống nửa chết như trước kia.

“ Sính đã trở thành phế nhân, Phi công tử muốn sính đi Hà Đông làm cái gì? Chẳng lẽ là đang thương hại Sính? Sính không cần thương hại.”

Vừa nghe lời này, Đồng Phi có điểm mất hứng.

“ Văn công tử, ta và ngươi cũng từng kề vai chiến đấu, Phi mặc dù bắt tài nhưng cũng không phải loại lấy lợi ích làm trọng, Phi xem công tử là người có đại tài, nhưng vì một chút thương tổn mà sa sút tinh thần? Không biết bao nhiêu cổ nhân, thân đều mang tàn tật, Tôn Tẫn mất đi hai chân nhưng lại có thể dùng binh pháp nổi tiếng thiên hạ, sau đó lại chính tay giết chết cừu nhân; Tư Mã Thiên chịu hủ hình, loại nào nhục

nhã mà chưa từng trải qua...Văn công tử, người hiện giờ chỉ có chút thương tích lại có bộ dạng như vậy, nói thật, Phi khinh thường người.”

Văn Sính nổi giận, “ Người biết cái gì? Tôn, Tư Mã Thiên là cái thế kỳ nhân, Sính nào có thể so sánh với bọn họ? Sính bất quá chỉ là nhất giới vũ phu, chân không dùng được, mặt cũng bị phá, giống như yêu quái. Ai dám dùng ta, ai dám dùng ta?”

Nhìn Văn Sính gương nanh múa vuốt, Đồng Phi rút cuộc xác định một việc, Gã gia hỏa này bị đả thương cũng tính không nặng, lại chứng kiến cảnh hán tử chết nửa sống, lại cảm thấy trong lòng không hiểu phần nộ. Chỉ là một chút thương tổn, có cần như vậy không?

Hắn cầm lấy cổ áo của Văn Sính, kéo cổ Văn Sính từ giường lên.

“ Văn Sính, ta xem sai người....Người ngay cả nữ nhân cũng không bằng!”

“ Người nói cái gì?”

Văn Sính mở to hai mắt, giận giữ hét lên: “ Người lặp lại lần nữa.”

“ Ta nói người ngay cả nữ nhân cũng không bằng.”

Đồng Phi chỉ vào mặt Văn Sính mắng: “Không phải là trên mặt có một vết sẹo, người đã muốn sống muốn chết? Con mẹ nó, người dựa vào khuôn mặt ăn cơm sao? Nam tử hán đại trượng phu, mạng có thể đoạt, nhưng chí không thể mất, người một chút thương ấy là cái gì? Người đi theo ta, đi theo ta nhìn xem....”

Đồng Phi lôi Văn Sính ra khỏi phòng, chỉ thấy trong viện mọi người đều giật mình nhìn hắn.

Ngón tay chỉ Điển Vi, Đồng Phi cả giận: “Ca ca ta trời sinh có tướng mạo xấu xí, bị bao nhiêu người nhạo báng, người xem hắn có ý chí tinh thần sa sút không? Xem Tam đệ của ta, làm một man nhân nhưng chưa bao giờ mất đi ý chí. Còn ta, người lại nhìn ta.... Ta sinh ra mang theo diện mạo này, cho nên người ta bảo ta là yêu quái, thiếu chút nữa bị chìm xuống nước cho chết, lâu nay đến giờ, mọi người nhìn thấy chúng ta đều bảo chúng ta một tiếng sũu quỷ, nhìn chúng ta bằng một ánh mắt khác thường, nhưng chúng ta không oán, chưa bao giờ oán, tướng mạo tính là cứt chó gì, bộ dạng nếu như dễ nhìn, nhưng mà không có chí khí thì cũng như cứt chó giống nhau.”

Nói xong liền đẩy ngã Văn Sính.

Đồng Phi nói tiếp: “ Người què thì làm sao? Người là tướng quân, ngồi tên lưng ngựa chẳng lẽ lo lắng không giết được địch nhân? Đều là lấy cớ, người nói đều là lấy cớ....Văn Sính, ta xem người đường đường là nam nhân, nhưng từ hôm nay trở đi mặc quần áo nữ nhân, sau đó đi theo thừa đi, mẹ nó, Đồng Phi ta mặc dù không phải anh hùng, nhưng cũng tự nhân là đường đường nam tử hán, nhưng chưa bao giờ thấy loại nam nhân như người, chết thì không tính, nếu không chết thì mặc quần áo nữ nhân, cả đời trốn trong phòng đi sao.”

Lời mắng này có chút ác độc, người trong viện sắc mặt đều thay đổi.

Tiểu Bàng Thống chưa bao giờ thấy Đồng Phi hung ác như vậy, kinh ngạc nhìn Đồng Phi, không nói được lời nào.

Hai tròng mắt Văn Sính tựa hồ phun ra lửa, hai tay không ngừng run rẩy, đột nhiên lớn tiếng quát : “ Sũu quỷ, người có thể giết ta, nhưng không được nhục ta!”

“Là nhục người thì sao, thế nào?”

Đồng Phi khinh miệt cười, vất trăm mã kiếm trước mặt Văn Sính, “ Là nam nhân thì cầm lên vũ khí đi tới giết ta a! Đại trượng phu có thể chết không thể nhục, nếu người ngay cả dũng khí cầm vũ khí lên cũng không có, thì người ngay cả nữ nhân cũng không bằng.”

115. Chương 115: Giảo Nhục Kỵ (4)

Lời nói của Đồng Phi nếu đặt ở thời hiện đại xem như cũng không có gì, nhưng mà thời đại này, địa vị nữ nhân không cao, mắng Văn Sính ngay cả nữ nhân cũng không bằng, đừng nói Văn Sính chịu không nổi, mà ngay cả đám người Điển Vi bên cạnh cũng thấy được Đồng Phi có điểm hơi quá, đương nhiên cơ hồ có thể đoán được ý đồ của Đồng Phi, biết đó cũng vì cho Văn Sính tốt hơn, cho nên đám người Điển Vi thấy có chút quá, nhưng không có người nào ra nói chuyện.

Nhưng những người này làm như vậy khiến cho trong mắt của Văn Sính liền biến thành đang cười nhạo hắn. Hắn vốn là một người cao ngạo, cho nên làm sao chịu được loại châm chọc này.

Văn Sính hét lên một tiếng, cầm lấy trăm mã kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ, cũng không quan tâm chân bị thương, liền đứng dậy: “ Sữu quỷ, ngươi khinh người quá đáng....Văn Sính mặc dù không bằng ngươi, nhưng cũng không thể chấp nhận cho ngươi vũ nhục, xem kiếm!”

Nó xong liền gơ trăm mã kiếm hướng về Đồng Phi đánh tới.

Đồng Phi hừ lạnh một tiếng, sải bước lách mình tránh ra, luận võ công thì hắn cùng với Văn Sính cũng sèn sèn như nhau, nhưng lực lượng của hắn lại lớn vô cùng. Hơn nữa thêm nhiều năm luyện ngũ cảm hí, cho nên thân hình phá lệ linh hoạt.

Hắn tránh được trăm mã kiếm, bàn tay hắn liền nắm lấy cổ tay Văn Sính nhẹ nhàng đánh ra một quyền, cái này gọi là tứ lạng bạt thiên cân, nguyên lý này vốn là thái cực quyền, hoặc nói thái cực quyền của đời sau.

Mà Văn Sính thì đối với quyền pháp cũng chỉ là thô lậu, thân hình hắn lập tức bay lên không, lập tức rớt xuống đất tạo ra một trận tiếng vang.

Rất đau! Nhưng Văn Sính đâu qua tâm đến từng ấy thương tích, cuộc đời chưa bao giờ có sự khuất nhục như vậy, làm cho hắn quên đi đau đớn trên người, đứng lên, cầm trăm mã kiếm đánh về phía Đồng Phi, hắn như nổi điên, trong miệng liên tục rít gào.

Thân hình Đồng Phi nhẹ nhàng linh hoạt tại vòng kiếm quang chớp động, thỉnh thoảng còn châm chọc khiêu khích, làm cho Văn Sính suýt nữa thì hộc máu.

Trăm mã kiếm mang theo kiếm quang, Đồng Phi đã có điểm không kiên nhẫn, thời điểm Văn Sính đánh tới, hắn sử dụng chân đá ngang, sáu đố tay lại dùng nhất chiêu Bá vương trút giáp, chế trụ hai vai của Văn Sính, sau đó vất ra ngoài.

Phanh! Bụi đất bay tứ tung.

Toàn thân Văn Sính như nhũn ra, một thời gian không thể gượng dậy.

Đồng Phi nghiêm mặt nói: “ Văn Sính, ngươi có thể xem như có cứu chữa, ít nhất có thể bảo vệ tôn nghiêm của mình, hy vọng ngươi có thể bảo trì như vậy, nếu muốn tìm ta báo thù, ta tùy thời phụng bồi. ta nói cho ngươi điều này, nhân sinh khó coi không đáng sợ, chân ngắn một đoạn cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là tâm đã chết, người cũng xem như xong, nếu muốn người khác tôn trọng mình, trước hết mình phải tôn trọng mình.”

Hắn cũng không quay đầu lại, nhanh chóng rời khỏi sương phóng, ngoài ý muốn phát hiện là, Tần, Hoàng trung, Khoái Lương cùng với Bàn Đức Công đều đứng ở phía ngoài.

Lúc này Bàn Thống chạy ra, bắt lấy tay của Đồng Phi lớn tiếng nói: “ Đại A Sữu, ta hiểu được lời của huynh.”

“Vậy sao?”

“ Muốn người khác tôn trọng mình, trước hết mình phải tôn trọng chính mình....Huynh yên tâm, Tiểu A Sữu không bao giờ cảm thấy tự ti nữa.”

Bàng Đức Công vui sướng vạn phần, hẳn vì đứa cháu này vì tự ti mà đau đầu không thôi, nhưng không ngờ lần này đi ra lại hiểu rõ được chuyện này. Hắn tiến lên một bước nói: “Phi công tử, Bàng mỗ hôm nay thụ giáo!”

Đồng Phi vội vàng hoàn lễ nói: “Tiên sinh, Phi hồ ngôn loạn ngữ, quấy rầy tiên sinh.”

Không đợi Bàng Đức Công tiếp tục khách khí, Hoàng Trung cũng tiến lên thi lễ nói: “Phi công tử, Trung cũng muốn thay Trọng Nghiệp nói lời cảm ơn, ngày khác nếu Trọng Nghiệp có thành tựu, đều là nhờ công đức của Phi công tử hôm nay a.”

“Hoàng đại ca, huynh khách khí!”

Đồng Phi hướng về phía Tần, “Đại nhân, ngài muốn tìm ta sao?”

“Đúng vậy, có quân tình muốn thương lượng cùng với Phi công tử.”

“Nếu như vậy, đại nhân mời.”

“Phi công tử, mời!”

Đồng Phi cùng với Tần sánh vai mà đi, ánh mắt của Khoái Lương nhìn Đồng Phi so với trước kia có chút không giống. Bàng Đức Công ôm lấy Bàng Thống, hướng về Khoái Lương nói: “Tử Nhu, chúng ta cũng đi theo thôi.”

“Tiên sinh, vị Phi công tử này....Ngài từ đâu tìm tới a!”

“Việc này....Ha ha, kỳ thực trước kia ta không nhận biết hẳn, khi ta ở Giang Hạ đón Quân Cống thì ngẫu nhiên Quân Cống nhắc tới người này, Quân Cống nói Hán Du tiên sinh đối với hẳn có ấn tượng rất tốt, cho nên mới tới Trường Sa, lúc này mới quen biết với hẳn.”

“Quân Cống, Hán Du tiên sinh? Có phải là Bát Tuần Gia Cát Quân Cống cùng với Từ Châu Trần Hán Du?”

“Đúng là hai người này...” Bàng Đức Công cười gật đầu, đi vài bước đột nhiên nói: “Tử Nhu, thái độ trong chốc lát phải chú ý một chút, Phi công tử chính là đệ tử mới nhận của Bá Dê tiên sinh, người cũng không nên vô lễ a.”

“Phi Bạch Tuyết Luân Thái Bá Dê?”

Đầu óc Khoái Lương có điểm phản ứng không kịp, đi theo Bàng Đức Công lăm lăm: “Nói như thế, Lương hôm qua chẳng phải thất lễ sao?”

Lúc này Hoàng Trung đã đi vào sân, trước tiên bắt chuyện với Diên Vi cùng Sa Ma Kha, sau đó nâng Văn Sính dậy.

“Trọng Nghiệp, có sao không?”

“Lão sư....Kia, gã sừ quỷ kia nhục ta như thế, ta thề phải giết hẳn!”

Hoàng Trung thở dài, biết Văn Sính lần này còn chưa hiểu được sự khổ tâm của Đồng Phi. Người với người đích xác bất đồng, Văn Sính từ nhỏ đến lớn xem như thuận buồm xuôi gió, Mà Đồng Phi thì sao, hẳn còn nhỏ hơn Văn Sính bốn tuổi, nhưng lại có một loại cảm giác phong sương, có lẽ bởi vì thời thơ ấu không giống với, cho nên mới để cho hai người này có tính cách khác nhau đi sao?

Trong lòng Hoàng Trung rất cảm kích Đồng Phi, nhưng lại không thể nói ra, do dự một lần, Hoàng Trung âm thầm thở dài: Phi công tử, thật sự xin lỗi, Trung đành phải uỷ khuất người một lần.

“Trọng Nghiệp, người muốn giết Phi công tử? Bằng vào bộ dạng này của người, có thể sao?”

“Ta nguyện tiếp tục theo lão sư học tập, không giết sừ quỷ thề không bỏ qua.”

Diên Vi cùng Sa Ma Kha trong lòng giận tím mặt, Hoàng Trung người tai sao có thể làm như vậy? Ngay cả trí tuệ như bọn ta cũng hiểu được tâm tư của chủ công, người sao lại không hiểu? Không nghĩ biện pháp giải thích thì thôi, rõ ràng còn thêm dầu vào lửa.

Sa Ma Kha nhin không được đi tới quất: “ Tiểu bạch kiểm, chỉ bằng ngươi mà cũng muốn giết nhị ca ta? Một bàn tay lão tử cũng có thể làm ngươi què.”

Ý là tốt, nhưng những lời này nói ra.....

Đổi lại một người, cho dù là Điển Vi đứng ra nói chuyện cũng sẽ không nói những ngôn ngữ như Sa Ma Kha. Nhưng Điển Vi khi đi ra lại bị Mã Chân kéo lại, mã Chân lại hiểu ý tứ của Hoàng Trung, cho nên đứng một bên không lên tiếng, chỉ để cho Sa Ma Kha đứng ra nói chuyện.

Văn Sính giận dữ, “ Sữu quý, ta liều mạng với ngươi!”

Cánh tay Hoàng Trung bắt lấy tay của Văn Sính, “ Trọng Nghiệp, ngươi hiện tại nên dưỡng thương cho tốt!”

Nói xong, hướng về Sa Ma Kha nói:” Sữu tiểu tử khinh người quá đáng, biết rõ Trọng Nghiệp hiện giờ có thương tích....Ngươi đã muốn làm anh hùng vậy thì để ỗ lĩnh giáo thủ đoạn của ngươi, làm cho ta xem, huynh đệ của Phi công tử có phải anh hùng không.”

“ Lão tiểu tử, ta sợ ngươi sao?”

Sa Ma Kha đời này rất phục Đồng Phi, Điển Vi tuy là đại ca, nhưng còn không bằng.

Hoàng Trung nhìn gã có dung mạo xấu xí, nhưng Sa Ma Kha lại không biết Hoàng Trung lợi hại, cho nên không nói hai lời liền đánh về phía Hoàng Trung, lại bị một bàn tay của Hoàng Trung đẩy ra, làm cho Sa Ma Kha trực tiếp bị đánh ra ngoài, dính ở trên tường, nếu như người khác chắc bị phế đi, nhưng Sa Ma Kha da dày thịt nhiều cho nên lập tức đứng lên, miệng thì nói: “ Lão già, có chút khí lực, vừa rồi ta chủ quan, đền đây.”

Đến hay không đến giống nhau, Sa Ma Kha liên tục bị Hoàng Trung đánh cho không thở nổi.

Văn Sính nằm bên cạnh có chút không đành lòng, “ lão sư, chúng ta rời đi nơi này thôi...Ta không cần người của sữu quý kia chữa thương cho ta.”

“ Cũng được!”

Hoàng Trung từ biệt viện gọi hai gã người nhà, nâng Văn Sính đi ra ngoài, “ Đưa Trọng Nghiệp đến nhà của ta.”

Sau khi nhìn Văn Sính được đưa đi, Hoàng Trung lúc này mới xoay người hướng về Điển Vi, Mã Chân cúi người hành lễ.

“ Vừa rồi có chỗ đắc tội....Tính tình Trọng Nghiệp vừa cao ngạo lại cực đoan, nếu như nói ra chỉ sợ cô phụ sự hảo ý của Phi công tử.Vừa rồi...Tam công tử, vừa rồi Trung thật sự vô lễ, mong công tử bỏ qua cho.”

Sa Ma Kha lắc đầu nói: “ nguyên lai lão nhân ngươi vẫn hiểu được!”

“ Tam công tử trời sinh thần lực, nhưng tựa hồ đối với kỹ xảo vận dụng lực lượng không thuần thực, nếu Tam công tử nguyện ý, Trung quả thực có chút môn đạo, không biết Tam công tử có nguyện ý học hay không?”

Sa Ma Kha còn chưa kịp hiểu ý tứ của Hoàng Trung thì Điển Vi đã phản ứng. Lúc ở trên chiến trường, Điển Vi đã gặp qua thân thủ của Hoàng Trung, hơn nữa vừa rồi lại nhìn qua một phen, đối với bản lĩnh Hoàng Trung đã hiểu biết. Bốn sự người này so với ta thì cao hơn.

Điển Vi lập tức bước lên mấy bước, lời Sa Ma Kha lên, chấp tay nói: “ Xin tướng quân vui lòng chỉ giáo cho.”

Đại ca đã chấp tay, Sa Ma Kha tự nhiên phải làm theo.

“ Lão tiểu tử, ta muốn học ngươi bốn sự vừa rồi làm cho ta bay ra ngoài, ngươi có bằng lòng dạy ta hay không?”

Hoàng Trung cười ha hả, “ Chuyện này có đáng gì? Vừa lúc Đại nhân cùng với Phi công tử thương lượng sự tình, chúng ta không ngại đi diễn võ trường luận bàn một chút.”

“ Rất tốt, rất tốt!”

Diễn Vi mừng rỡ lôi kéo Sa Ma Kha đi theo phía sau Hoàng Trung, hướng về phía diễn võ trường đi đến.

Mã Chân đảo mắt nhìn khoanh sân trống rỗng, sững sờ trong chốc lát, sau đó tự nhủ: “ Chủ công, ngài tội gì phải như thế ? Không duyên không có lại thêm một gã cừu nhân, đây chính là chuyện gì a, Thật sự là nghĩ không rõ.”

Trong phòng nghị sự của huyện nha, Tần mời Đồng Phi cùng với Bàn Đức Công ngồi xuống.

“ Phi công tử, vừa rồi thám mã báo cáo, Tây Ngạc tinh sơn đã bị phản tặc công hãm, hiện giờ đang nghỉ ngơi tại chỗ và hồi phục, tùy thời có thể xuất phát. Theo thám báo, người lĩnh quân chính là một trong những đầu lĩnh của phản tặc, Nhữ Nam Trương Mạn Thành, bọn chúng đã tập kết mười lăm vạn nhân mã, muộn nhất ngày mai sẽ đến Uyển huyện, thanh thế phản tặc rất lớn,. muốn mời Phi công tử đến xem có đối sách không?”

Đồng Phi rung mình một cái. Mười lăm vạn, hơn nữa lại cứng đối cứng? Loại chuyện này cho dù ngốc tử cũng có thể biết, chuyện này là không có khả năng.

Lại nhìn thấy Bàn Đức Công có bộ dạng không có biện pháp, tâm tình Đồng Phi cũng trầm xuống.

“ Uyển huyện có bao nhiêu binh mã?”

Tần cười khổ: “ Không đủ hai vạn bảy ngàn người, đây là tính cả những ngũ Khê man nhân mà Phi công tử mang theo.”

Tâm tình Đồng Phi lại càng trầm trọng, “ Hiện giờ kế sách chỉ có hai biện pháp, tiếp tục ở lại Uyển huyện hoặc buông tha cho Uyển huyện.”

Tần lắc đầu nói: “ Uyển huyện tuyệt đối không thể buông tha cho! Tầm quan trọng của Uyển huyện chắc Phi công tử cũng đã từ Bàn công biết, không cần nói năng rườm rà, uyển Huyện quan hệ tới sự an nguy của Nam Dương, nếu Uyển huyện còn, Nam Dương còn; Uyển huyện Vong, Nam Dương không còn là giang sơn của Hán thất.

Đồng Phi đứng dậy, “ Một khi đã như vậy, Phi chỉ có hai chữ, tử chiến!”

“Phi công tử, giống như lời người nói, ta cùng với Tần Thái Thú, Tử Nhu cũng nghĩ chỉ có chiến, nhưng mặc dù như vậy, như thế nào để quyết chiến? Như thế nào mới bảo vệ cho Uyển huyện? đây mới là vấn đề chúng ta cần thảo luận.”

“ Phi không hiểu rõ đối sách lắm, chỉ cần đại nhân sai phái là được.”

Tần trầm ngâm một lát nói: “ Binh lực Uyển huyện bây giờ không đủ, quan quân triều đình không biết khi nào thì đến cứu viện, nhưng trước khi viện quân đến, chúng ta phải tử thủ Uyển huyện. Thỉnh công tử dẫn nhân mã của mình thủ một cửa thành, ta có thể cho công tử thêm một ngàn nhân mã, các loại vật tư đều có thể hướng Tử Nhu lấy, mong rằng công tử không cần từ chối.”

Trong lòng Đồng Phi thầm nói: đây là muốn cho ta chịu chết a!

Thuộc hạ chỉ có năm trăm ngũ man nhân, cho dù người cho ta thêm một ngàn, vậy có tác dụng sao?

Nhưng hiện tại Đồng Phi cùng với Uyển Huyện giống như đã ngồi chung một chiếc thuyền, muốn cự tuyệt cũng rất khó. Cho nên Đồng Phi lập tức trả lời: “ Phi nếu còn sống, tuyệt không để ột tên phản tặc nào vào thành.”

Tần thở ra một hơi, “ như vậy làm phiền công tử.”

Bốn người ở trong phòng nghị sự thương lượng phương pháp thủ thành, đột nhiên ngoài phòng có người bẩm báo: “ Đại nhân, Hà lão thái gia phái người tới, mời đại nhân qua phủ dự tiệc.”

116. Chương 116: Giảo Nhục Kỵ (5)

Đồng Phi ngồi dựa vào tường thành, dùng một khối dễ nhẹ nhàng chà lau các thanh lao, rất cẩn thận chùi vết máu ở rãnh lao, động tác cẩn thận giống như đang lau chùi cho hài tử, cực kỳ cẩn thận.

Diễn Vi cùng Sa Ma Kha cũng ở bên cạnh lau vũ khí, bộ dạng nhìn qua rất là chăm chú.

Cùng ở thời gian dài với Đồng Phi, bất tri bất giác đã bị Đồng Phi ảnh hưởng, mỗi ngày không lau binh khí thì cảm thấy không thoải mái.

Phía đầu tường, một gã hán tử có dáng người hùng vĩ đang đi qua đi lại, thỉnh thoảng hô to gọi nhỏ.

Người này gọi là Hà Phụng, là nhị quản gia của Hà Phủ, nghe nói có họ hàng với Hà lão thái gia, ở trong phủ ngày thường cũng rất kiêu ngạo, Hà Phụng cũng là người có chút võ công, cho nên ở Uyển huyện cũng thường thường tung hoành không có kỵ ai.

Hôm qua Hà lão thái gia mở tiệc chiêu đãi tần, không vì cái gì khác, mà là đem tư binh của Hà Phủ giao cho Tần.

Đừng nghĩ đây là tư binh của một phủ, nhưng cũng phải nhìn đây là ai. Hà lão thái gia xem như là ngoại thích, nữ nhi chính là hoàng hậu, đứa con lại là đại tướng quân, tư binh trong phủ lớn nhỏ cùng với nô bộc cũng bốn năm ngàn người, lúc này Hà Thực lão gia tử rất sáng khoái, ngoại trừ vài người ngày thường hay hầu hạ lão thì trong phủ lớn bé, nam nữ tất cả đều giao cho Tần, cũng nói rõ, người không nghe lệnh có thể chém.

Hai ngàn tư binh Hà Phủ, một ngàn lão yếu phụ nữ và trẻ em. Đối với Tần, người vì binh lực mà phát sầu mà nói, tuyệt đối là đưa than sưởi ấm giữa ngày tuyết.

Tần liền đem hai ngàn tư binh của Hà Phủ giao cho Đồng Phi quản lý, một ngàn quan quân ban đầu đồng ý bổ sung, bây giờ đã chuyển đến cho Hoàng Trung.

Đồng Phi thật ra không sao cả, nhưng gã đầu lĩnh Hà Phụng này thực sự không biết tốt xấu, vừa tiếp xúc cửa thành lập tức đoạt quyền, bộ dạng hấn chính ta là lão đại, khoa chân múa tay không ngừng.

Bất quá nói thật, tư binh Hà phủ rất tốt, Đồng Phi có thể cảm giác được, những gia binh này tuyệt đối đã ăn nằm chiến trường, giết người trong tình nhuệ, so với quan quân của Tần còn muốn dũng mãnh hơn vài phần. Cũng khó trách, nhưng gia binh này là do Hà Tiến phái đến bảo hộ lão gia tử, há có thể là binh tôm tướng cua?

Hà Phụng đứng trên tường thành kêu gào, Đồng Phi cũng mặc kệ, chỉ cần gã gia hoả này không trêu chọc gì đến hấn, thì hấn muốn ồn ào thế nào cũng được.

Trên danh nghĩa Hà Phụng là phó tướng, nhưng Đồng Phi có loại thái độ như vậy, làm cho Hà Phụng giống như chủ tướng, đám gia binh chán ghét nhìn Hà Phụng, trong ánh mắt lộ vẻ khinh thường, chính mình là phó tướng, tự mình không hiểu lấy, khi nào cũng thích quát mắng.

“ Nhị ca, gã gia hoả này quả thực chán ghét.”

Sa Ma Kha đem thiết tạt lê chà lau sạch sẽ, sau đó sai thân binh đưa tới treo ở trên lưng đan tề. Hấn lại cầm trảm mã kiếm chậm rãi chà lau, cùng ở với Đồng Phi một thời gian, hấn cảm thấy trảm mã kiếm có lực sát thương rất lớn, đáng tiếc liên tục quyết chiến, cho nên trảm mã kiếm bây giờ cũng không còn bao nhiêu, ngoại trừ cấp cho đám Long Thập nhị ba mươi thanh thì trong tay hấn cũng chỉ còn bốn thanh, rõ ràng là đưa cho Sa Ma Kha hai thanh.

Sa Ma Kha có chút hưng phấn, “ Nhị ca, Hoàng cân tặc tử hôm nay cùng với phản tặc trước kia có giống nhau không?”

“ Hấn là không có khả năng....Hôm qua rõ ràng chính là quân tinh nhuệ nhất của Thái bình đạo Hoàng cân lực sĩ, nếu giặc khản vàng cũng dũng mãnh như hoàng cân lực sĩ vậy thì chúng ta cũng không cần đánh, trực tiếp đầu hàng luôn đi. Ha hử, Tạm đệ, đệ sợ sao?”

“ Nói vậy, đệ làm sao mà sợ?”

Đồng Phi quay đầu hướng về phía Diển Vi nói: “Đại ca, ngày hôm qua các người cùng Hoàng đại ca ở diễn võ trường tỷ thí một phen, kết quả thế nào?”

Diển Vi chần chờ một lát, nhẹ giọng nói: “Hoàng Trung sao với ta mạnh hơn...Hắn nói cho ta biết bí quyết sử dụng lực. ta hiện giờ có thể cử trọng nhược khinh, nhưng không thể đạt được cử nhẹ đánh ra thì mạnh giống như Hoàng tướng quân nói, bất quá ta không lo lắng, sớm hay muộn ta sẽ vượt qua hắn.”

“Cử trọng nhược khinh?”

Đồng Phi cũng sờ một chút, vẻ mặt giống như nghĩ tới cái gì.

“Các người, mấy người các người ...Đứng chỗ này làm gì? Nhanh lại đây mang đồ vật lên.”

Cách đó không xa, Hà Phụng chỉ vào hai gã ngũ Khê man nhân đứng ở phía sau Đồng Phi gầm rú. Hắn không dám đối với Đồng Phi khoa chân múa tay, thứ nhất là bởi vì ba người kia là chủ tướng, thứ hai cũng chính là ba người kia quá xấu, nhìn thấy làm cho người ta sợ hãi, muốn trốn còn không kịp.

Hắn ở Hà Phủ cho nên quen thói hống hách, mà hắn cảm thấy đã đến lúc tạo uy tín của mình, hơn nữa đám ngũ Khê man nhân chỉ là đám mọi rợ, thu thập một lần cũng làm cho ba gã sừ quỳ biết sự lợi hại của ta.

Hà Phụng tự cho là rất giỏi, nhưng không biết đã chọc giận Đồng Phi.

Con người dài và nhỏ híp lại, hai tròng mắt lộ ra sát khí lạnh lẽo, khoé miệng lộ ra ý cười cổ quái.

Sa Ma Kha đứng bên cạnh giống như đang phát hỏa, “Nghe hắn, xem như cấp cho Hà lão thái gia một chút mặt mũi, nếu không ta cho hắn đẹp mặt.”

Sa Ma Kha nắm chặt tay, hướng về phía hộ vệ nói: “Đi, nhìn xem hắn có thể làm động tác gì.”

Hộ vệ đang định cất bước, bỗng nhiên trên thành chạy xuống một gã sĩ tốt.

“Phản tặc xuất hiện!”

Đồng Phi đứng dậy, một tay mang theo túi đựng lao, một tay cầm trăm mã kiếm sải bước đến đầu tường thành.

Diển Vi cùng Sa Ma Kha đi theo phía sau, thời điểm gặp qua Hà Phụng, Sa Ma Kha sử dụng chút lực, suýt nữa làm cho Hà Phụng té sấp. Hắn hừ lạnh một tiếng, lầm bầm: “Hổ lang chi tướng sao? Không bằng một tay của ta, còn dám ra đây bêu xấu.”

Hổ lang chi tướng là Hà lão thái gia đánh giá Hà Phụng.

Sa Ma Kha sau khi nghe Hà lão thái gia nói như vậy, trong lòng liền không phục, ở trong cảm nhận của hắn, Đại ca, Nhị ca, còn có Hoàng Trung mới là Hổ lang chi tướng, Hà Phụng, chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi.

Đi lên tường thành, Đồng Phi đưa mắt nhìn về phía xa. Chỉ thấy bụi mù cuộn cuộn, tiếng vó ngựa như sấm, một đội quân từ chân trời xuất hiện, hướng về phía Uyển huyện nhanh chóng đi tới.

Đồng Phi khẽ nhíu mày, “Người không ít a!”

Bên cạnh có một gã gia tướng Hà Phủ nhẹ giọng nói: “Phi công tử, địch quân khoảng hơn tám ngàn người.”

“Vậy sao?”

Đồng Phi hứng thú nhìn qua gã gia tướng liếc mắt một cái, “Người có thể nhìn ra nhân mã đối phương sao? Người kêu tên gì?”

“Tiểu nhân họ Từ, tên một chữ Hoảng, tự Công Minh, là người Hà Đông Dương, từng làm huyện lại ở Cao Bằng...”

Đồng Phi ừ một tiếng, đang chuẩn bị nhìn quân tình phía xa, đột nhiên quay đầu lại, kinh ngạc hỏi: “Người nói người tên gì?”

“Tiểu nhân Từ Hoảng!”

Từ Hoảng Từ Công Minh.

Đồng Phi đột nhiên nở nụ cười, vừa mới gặp một trong ngũ hổ thượng tướng của Lưu Bị, hiện giờ lại gặp thứ năm lương tướng của Tào Tháo. Thế giới quả thực rất thú vị!

Đối với Từ Hoảng, kỳ thật không cần dùng nhiều ngôn ngữ để giới thiệu, chỉ dùng câu nói của Tào Tháo: Từ tướng quân có thể nói có phong phạm của Châu Á Phu.(1)

Trước kia Đồng Phi không rõ Châu Á Phu là ai, nhưng khi đi vào thời đại này mới biết, có thể cùng đánh đồng Châu Á Phu lại phải còn giới thiệu sao? Bất quá tương lai Châu Á Phu này hiện giờ nhìn qua có vẻ nghèo túng, bất quá nhìn dáng người của hắn cùng với khí độ trọng ánh mắt lộ ra thì có thể cảm nhận Từ Hoảng không cam tâm trầm luân. Tuổi của Từ Hoảng so với Điển Vi cũng không hơn kém bao nhiêu, nhưng lại có một thân nam tử khí.

Đồng Phi nghi ngờ hỏi: “ Nếu là huyện lại cao Bàng, vì sao ở chỗ này?”

Từ Hoảng nhìn xem tả hữu không có người chú ý, nhẹ giọng nói: “ Phi công tử, lời này nói qua có thể dài....”

Đối đầu với kẻ địch mạnh, Đồng Phi chậm rãi nghe Từ Hoảng nói, thần thái tự nhiên, vốn đám gia tướng có chút hoảng hốt lại cảm thấy yên tâm không ít. Sự vũ dũng của Đồng Phi đám gia binh cũng nghe nói qua, vì muốn cứu dân chúng nên mới xông ra tề giết đám phản tặc, nhân vật như thế thì tiểu nhân vật Hà Phụng lán sao so sánh. Gia binh Hà Phủ phần lớn là người phạm quân luật, hoặc ở trong quân thất bại, cuối cùng bắt đắc dĩ Hà Tiến đành phải tới Uyển huyện làm gia binh Hà Phủ.

Những người này phần lớn đều qua chiến trường, cho nên đối với cường giả tự đáy lòng kính nể.

Hà Phụng ngẹn khuất....Đây không phải là cướp đoạt sự nổi bật của ta sao? Hắn vừa rồi bị sa Ma Kha dụng phải, làm suýt nữa ngã, trong bụng mang một đám hỏa, thấy tình hình này, liền xông lại: “ Từ Hoảng, cảnh giới cho tốt, ở trong này....”

Vừa nói được một nửa, Hà Phụng đột nhiên cứng lại. Xa Xa khăn vàng đạo tặc đã hiện ra tung tích, giống như lời Từ Hoảng nói, nhân số gần một vạn, hơn nữa trong đó có ba ngàn kỵ binh, vạn người hành quân, ba nghìn thất chiến mã chạy chồm, nhìn quả thực rất đáng sợ, người nào nếu không lạc vào cảnh tượng thế này, quả thực rất khó tưởng tượng ra.

Đồng Phi đã từng gặp qua vạn ngựa chạy, nhưng so với cảnh vật trước mắt thì còn kém xa.

Đứng ở tường thành, cảm giác có một cỗ sát khí sắc bén đánh tới, trong nháy mắt phong vân biến sắc, thật giống như trời muốn sụp xuống, bên tai ngoại trừ thanh âm vó ngựa của chiến mã, còn lại cũng chỉ có tiếng hò hét của phản tặc.

Hà Phụng chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng như vậy, lập tức sợ ngây người!

“ Phản, phản, Phản tặc đến đây....”

Thanh âm thê lương, giống như tiếng heo bị giết.

Đồng Phi nhíu mày, trầm giọng quát: “ Hà tướng quân, mời chú ý dáng vẻ của người, chỉ là tám, chín ngàn người, bất quá là tiên phong của thái bình nhân mã mà đã làm người thành bộ dạng như thế này, nếu đại quân của khăn vàng tặc tử đến, có phải hay không người muốn mở thành đầu hàng?”

“ Ta, ta ta....”

Hà Phụng nói liền mấy chữ “Ta”, sau đó không nói được lời nào.

(1) Có câu ngạn ngữ : một đàn sư tử do một con cừu dẫn đầu không đánh nổi đàn cừu do con sư tử dẫn đầu, chứng tỏ vị trí quan trọng của tướng lĩnh trong chiến tranh.

Thế kỷ 2 trước công nguyên, Trung Quốc dựng nên nhà Hán. Chính phủ nhà Hán thông qua hôn nhân duy trì quan hệ hoà bình với quý tộc Hung Nô ở miền tây, hai bên không xảy ra chiến tranh quy mô lớn. Nhưng sau đó Thiên Vũ của Hung Nô nghe lời gièm pha của người khác, chấm dứt quan hệ với nhà Hán. Năm 158 trước công nguyên, Hung Nô ra quân xâm phạm biên giới nhà Hán, giết người cướp của, các phong hoá đài ở biên giới đều đốt lửa cảnh báo, ánh lửa xa gần, ở thủ đô Trường An cũng nhìn thấy. Cho nên Hán Văn Đế sai ba vị tướng dẫn ba đội quân đi chống Hung Nô. Để bảo vệ thủ đô Trường An, còn sai ba vị tướng

dẫn quân đóng ở xung quanh Trường An: Lưu Lễ đóng quân ở Bá Thượng, Từ Lợi đóng quân ở Cúc Môn, Châu Á Phu đóng quân ở Tế Liều.

Có một lần, Hán Văn Đế đích thân đến những nơi này khảo quân, thuận tiện đi thị sát. Ông trước tiên đến Bá Thượng, Lưu Lễ và các binh sĩ thấy hoàng đế đến, đón tiếp trọng thể. Đoàn xe của Hán Văn Đế đi trong trại lính, không có gì cản trở, Hán Văn Đế khảo quân một lát rồi về, các binh sĩ liền đi tiễn. Tiếp theo, Hán Văn Đế đến Cúc Môn, lễ đón tiếp ở đây cũng long trọng như ở Bá Thượng. Cuối cùng, Hán Văn Đế đến Tế Liều. Tiền đồn trại lính của Châu Á Phu nhìn thấy có một đoàn cưỡi ngựa đến, lập tức báo cáo Châu Á Phu. Các binh sĩ đội mũ sắt và áo giáp, cầm cung tên, dao kiếm, hoàn toàn trong tình trạng chuẩn bị chiến đấu. Đội tiên phong của Hán Văn Đế đến cổng trại, lính canh trại lập tức cản trở, không cho vào. Quan chức tiên phong hô một tiếng oai nghiêm: “Hoàng Thượng sắp đến.” lính canh trại trả lời rằng: “trong trại chỉ nghe quân lệnh của tướng. Tướng không ra lệnh, không được cho vào.” Quan chức đang muốn tranh cãi với lính canh trại, xe của Hán Văn Đế đã đến. Lính canh trại vẫn cản trở. Hán Văn Đế ra lệnh tùy tùng cầm phù hiệu của hoàng đế, sai người truyền lời cho Châu Á Phu: “Trẫm muốn vào trại khảo quân.” Châu Á Phu ra lệnh mở cổng trại, cho xe của Hán Văn Đế đi vào. Đoàn người cưỡi ngựa hộ tống Hán Văn Đế mới vào, binh sĩ canh trại lại trình trọng bảo chúng: “trong quân có quy định, trong doanh trại không được cho xe ngựa đi nhanh.” Các quan tùy tùng đều rất tức giận. Hán Văn Đế bảo mọi người thả lỏng dây cương, đi từ từ.

Đến giữa doanh trại thấy Châu Á Phu đội mũ sắt và áo giáp, cầm binh khí, đứng trước mặt Hán Văn Đế một cách oai phong凛冽, chấp tay làm lễ, nói: “Thần mặc áo giáp, không quỳ xuống được, xin cho phép thần triều kiến theo quân lễ.” Hán Văn Đế nghe xong rất cảm động, cũng làm lễ đáp trả Châu Á Phu. Tiếp theo, sai người chuyển lời thăm hỏi tới binh sĩ toàn quân. Khảo quân xong, Hán Văn Đế rời Tế Liều, trên đường về Trường An, các tùy tùng của Hán Văn Đế đều rất tức giận, cho rằng Châu Á Phu quá vô lễ với hoàng đế. Nhưng Hán Văn Đế khen không ngớt lời, nói: “đây mới là tướng thật sự. Quan đội ở hai nơi Bá Thượng và Cúc Môn rất tàn bạo, nếu quân địch đến đánh úp, tất sẽ phải làm tù binh. Châu Á Phu quản lý quân như vậy, quân địch đâu dám xâm phạm ông.” Trong thị sát lần này, Hán Văn Đế nhận định Châu Á Phu là nhân tài quân sự.

Năm sau, Hán Văn Đế bị bệnh nặng. Sắp qua đời, ông gọi thái tử đến, dặn dò: “nếu tương lai nhà nước xảy ra rối loạn, kêu Châu Á Phu tổng soái quân đội, sẽ không có gì sai.” Sau khi Hán Văn Đế chết, thái tử Lưu Cảnh lên ngôi, tức Hán Cảnh Đế. Do hoàng đế mới trẻ tuổi, bầy chư hầu do Lưu Ty dẫn đầu muốn thừa cơ phản loạn, đoạt ngôi vua. Hán Cảnh Đế bổ nhiệm Châu Á Phu dập tắt vụ nổi loạn. Đối mặt với sự tấn công lớn mạnh của bầy chư hầu, Châu Á Phu áp dụng sách lược chỉ phòng thủ không tấn công. Có mấy lần Hán Cảnh Đế ra lệnh ông chủ động tấn công phản quân, nhưng ông từ chối thực hiện. Châu Á Phu biết phản quân tuy rất mạnh, nhưng do khởi quân không chính nghĩa, nhất định không giữ được thời gian dài. Quả nhiên, thời gian đi qua, phản quân vội không thể chờ đợi, lúc đầu là nhiều lần khiêu khích, sau đó lại dương đông kích tây, nhưng bị Châu Á Phu biết rõ.

Cuối cùng, phản quân bắt buộc rút quân, Châu Á Phu thừa cơ sai lực lượng tinh nhuệ đi truy kích, đánh bại phản quân. Trên đường chạy trốn, Lưu Ty bị bộ hạ đánh chết. Các chư hầu khác thấy thế đã mất, cũng tự tử luôn.

Việc dập tắt vụ rối loạn bầy chư hầu, đã góp phần giữ gìn sự thống nhất của Tây Hán, tăng cường tập quyền trung ương, kiến tạo ra một thời kỳ huy hoàng trong lịch sử Trung Quốc

117. Chương 117: Giảo Nhục Kỵ (6)

Đồng Phi chán ghét nhìn thoáng qua Hà Phụng, sau đó không để ý tới. Loại người thường bắt nạt kẻ yếu làm cho người ta rất ghê tởm.

Ăn chơi tác tác thì thế nào? Nói trắng ra ai cũng có tồn tại thứ này, đối với Đồng Phi mà nói, ăn chơi tác tác, hoành hoành ngang ngược, làm xằng làm bậy chưa hẳn là chuyện xấu, nhưng rõ ràng, lúc nào cũng cần

phải bảo vệ được tôn nghiêm của nam nhân, nếu có tôn nghiêm thì ăn chơi trác tráng là cái gì? Đồng Phi cảm thấy được, cho dù là Đồng Lục cũng so với gã gia hoả này mạnh hơn.

Bàn tay Đồng Phi giờ lên để che nắng, nhìn đám khăn vàng đạo tặc đang tới gần.

Đồng Phi đột nhiên mở miệng: “ Công Minh huynh, người có dám cùng ta giết địch?”

Từ Hoảng lúc đầu là sửng sốt, lại nhìn khuôn mặt xấu xí đang cười của Đồng Phi, không hiểu sao một cỗ nhiệt huyết hướng thẳng về đỉnh đầu.

“ Phi công tử sai phải, Hoảng không dám từ?”

“ Đại ca, Tam đệ, hai người đứng đây xem ta chiến, để ta hưởng về đám cầu tặc này lấy đầu nhắm rượu. Từ Hoảng, điểm một trăm binh lính, theo ta ra khỏi thành giết địch.”

“ Vâng!”

Đồng Phi xoay người định rời đi thì Hà Phụng đột nhiên quát to: “ Không cho phép ra chiến, không cho phép ra chiến....Các người điên rồi, ta còn chưa có điên, lại nói, Tần Thái Thú nói là không được tự tiện xuất chiến, Đồng Phi, người muốn làm anh hùng thì mặc người, nhưng ta còn đang muốn sống?”

“ Nơi này ta là chính tướng, Tần đại nhân lệnh ta tùy cơ ứng biến, người là phó tướng nhưng lúc này lại nhiều loạn quân tâm, người quả thực đáng chết? Tả hữu, bắt lại cho ta hạ người ham sống sợ chết này!”

Gia binh Hà phủ ngăn ra, đứng yên không nhúc nhích, nhưng Diển Vi và Sa Ma Kha thì khác, đặc biệt là Sa Ma Kha sớm nhìn Hà Phụng đã khó chịu, liền đi qua tới đá một cước vào chân Hà Phụng, làm cho Hà Phụng té ngã xuống đất, Diển vi qua tới bắt lấy hai vai của Hà Phụng, đôi tay giống như kim sắt.

Hà Phụng hét to lên: “ Ta là người của Hà Phủ, ta là người của Đại tướng quân, họ Đồng, lão tử người bắt quá chỉ là một Thái Thú Hà Đông, người dám động ta? Ta muốn tố cáo lên Hà lão thái gia, cho người đến xét nhà của người, có dám thì người giết ta, nếu không ta và người thề bất lưỡng lập.”

Đồng Phi nhân tình nhất mị, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn.

“ Xét nhà ta? Tốt....Kiếp sau lại nói. Tam đệ, đem gã gia hoả làm loạn quân tình chém, vừa đúng lúc để tế cờ.”

Đồng Phi ghét nhất là có người đối với hắn nói về những liên quan đến như xét nhà của hắn hay đại loại như thế.

Hà Phụng nếu thông minh một chút, có thể không nói hai lời, trở về cáo trạng, nếu vậy Đồng Phi cũng không quan tâm, nhưng hắn há mồm lại chọc lấy nghịch lân của Đồng Phi, điều này quả thực đi tìm chết, Hà Phụng còn muốn lên tiếng, chỉ thấy Sa Ma Kha đã huy kiếm chặt bỏ đầu hắn.

Đồng Phi làm như vậy cũng có một nguyên do nữa, đây là muốn cảnh cáo Hà Phủ gia binh cùng đám người ngũ khê man nhân.

Tất cả mọi người đều hiểu được, đây là một chủ tướng giết người không chớp mắt, thời điểm này tốt nhất là thành thành thật thật nghe theo.

Biểu tình Từ Hoảng trang nghiêm, tựa hồ không chứng kiến tử thi dưới đất, hắn xoay người đi xuống, điểm nhân mã.

Đồng Phi cũng bước lên ngựa, tháo xuống song chuỳ, cửa thành chậm rãi mở ra.

“ Các huynh đệ, khăn vàng thế lớn nhưng chỉ là đám ô hợp, đến lấy đầu chủ tướng bọn hắn làm mồi uống rượu!”

“ Chúc tướng quân kỳ khai đắc thắng!”

Trên thành binh lính phát cờ hò reo, Đồng Phi thúc ngựa chạy nhanh ra khỏi thành.

Quan đảm nhiệm quân tiên phong là mãnh tướng dưới trướng Trương Mạn Thành, Trương Khải, hẳn có một thân thương thuật, có vạn phu chi dũng. Người này trong bình thư vốn không có tiếng tăm gì, nhưng cuối cùng làm được đại sự chính là giết lão tử Tào Tháo, Tào Tung.

Trương Khải lần này được dẫn quân tiên phong đi quả thực rất đắc ý, vốn là tiểu cừ suất của một phương, nhưng chỉ sợ sau trận chiến này có khả năng chữ 'Tiểu' sẽ bị loại bỏ, đường đường chính chính trở thành cừ suất.

Cho nên hẳn mang theo bản bộ nhân mã ngày đêm hành trình tiến đến phía ngoài thị trấn. Đang chuẩn bị khai triển trận thế tấn công Uyển huyện, nhưng nào ngờ nhân mã còn chưa dừng bước lại thì chợt nghe trên thành một tiếng hét to, theo sát phía sau là tiếng cửa thành mở rộng ra, từ trong Uyển huyện lao ra một chi nhân mã, lao thẳng về phía hắn.

Quân Khăn vàng chưa sắp xếp đội hình thì kỵ quân đối phương đã xông lại.

Còn không biết tình huống đối phương như thế nào thì đã bị đối phương giết cho trở tay không kịp, một thất Tượng long, ngồi phía trên là một gã gia hỏa xấu xí, trong tay cầm một đôi đại chùy nhìn rất dọa người, ngựa đi tới đâu huyết nhục bay tới đó, người ngã ngựa đổ.

Mà phía sau gã gia hỏa xấu xí còn có một viên mãnh tướng, một thanh Khai sơn phủ cao thấp tung bay, hai người giống như hai đầu mãnh hổ xuống núi, giết cho khăn vàng chạy khắp bốn phía, theo phía sau là hơn một trăm kỵ binh, đúng là đàn lang xâm nhập đàn dê, hung ác cắn xé, tiền quân có ít nhất là ngàn người, không ngờ bị đối phương đánh cho liên tục lùi về phía sau.

Trương Khải một lòng muốn thành lập tương lai sự nghiệp há có thể không tức giận?

Hắn tháo xuống đại thương, lớn tiếng quát: “ Không cần kích động, không cần kích động....Quân địch bắt quá mấy trăm người, tiến lên, tiến lên.”

Nói xong, Trương Khải giục ngựa vọt lại. Cờ xí gất gao đi theo, ở trong gió bay phát phới.

Đồng Phi giờ phút này như vào chỗ không người, đôi đại chùy điên cuồng cắn nuốt tánh mạng quân địch.

Tai nghe có người quát to, ngẩng đầu nhìn lại thì gặp phía trung quân của địch nhân đang xông tới, đi trước là một viên đại tướng, người mặc khôi quán giáp, Đồng Phi lập tức hiểu được, đây chính là đầu lĩnh của quân tiên phong khăn vàng, trong lòng rất rõ ràng, nếu trung quân của quân địch chạy đến chỉ sợ muốn thoát thân cũng khó, lập tức đem một thanh đại chùy giắt ở bao chùy trên lưng Tượng Long, vung trộm tháo xuống một thanh lao.

Mất thấy khoảng cách Trương Khải còn ba mươi bước, Đồng Phi trợn hai mắt, dồn khí đan điền gầm lên giận dữ.

“ Phản tặc, để mạng lại!”

Tiếng gầm giận giữ kia giống như tiếng sét ở trên không trung nổ vang, khổ chiến mã của Trương Khải hoảng sợ trượt cả chân, nói thì chậm, khi đó nhanh vô cùng, phi lao đã rời khỏi tay Đồng Phi.

Một đạo mũi nhọn phá không mà bay, phát ra một tiếng gió cực kỳ bén nhọn, Trương Khải vừa mới ổn định chiến mã thì mũi lao đã bay đến.

Hắn muốn tránh chỉ sợ không kịp, đột nhiên kéo mạnh dây cương, hai chân trước chiến mã giơ cao, đột nhiên phát ra một tiếng hý thê lương.

Dựa theo ý của Trương Khải, hắn muốn dùng thân ngựa ngăn cản mũi lao.

Nếu đổi là người khác, một chiêu này của hắn quả nhiên là thông minh, nhưng hắn lại đối mặt với quái thai Đồng Phi, một mũi lao phong ra mang theo sức mạnh vạn quân, sau khi xuyên thấu lồng ngực chiến mã lại tiếp tục xuyên thẳng vào lồng ngực Trương Khải, mà máu rãnh ở mũi lao lúc này đã nổi lên tác dụng, Trương Khải mở to hai mắt nhìn, nhìn vào đầu lao đang cắm ở lồng ngực mình, máu tươi theo rãnh máu ở mũi lao chảy xuống.

Người và ngựa ầm ầm ngã xuống, chết cùng một chỗ, Thân binh xung quanh có điểm mộng, nhưng Đồng Phi lại nhân cơ hội này xông qua, đại chùy lại tiếp tục tung bay.

Điển Vi ở trên tường thành xem cuộc chiến mừng rỡ như điên, đã từng kề vai chiến đấu cùng Đồng Phi, nhưng lại chưa bao giờ ở chỗ xa xem cuộc chiến. Cái loại cảm giác này hoàn toàn khác hẳn, Đồng Phi mừng rỡ làm cho Điển Vi cực kỳ vui mừng, lập tức đoạt dùi trống trong tay một gã sĩ tốt.

“ Theo ta nổi trống, vì huynh đệ của ta trợ uy.”

“ Phi công tử vũ dũng, Phi công tử vũ dũng...Thùng thùng...Thùng...”

Trống trận nổi lên, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, cũng có người gọi to : “ Tướng lĩnh tặc tử đã chết, tướng lĩnh tặc tử đã chết...”

Quân khăn vàng đến nay không biết địch nhân đến tới cùng nhiều hay ít, lại nghe phía quân địch hô là tướng lĩnh phía mình đã bị giết, nhất thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tướng tiên phong và ngựa đổ sầm xuống, nhất thời có chút bối rối, nhưng đám quân khăn vàng này không phải là Hoàng Cân lực sĩ, Hoàng Cân lực sĩ vốn phần lớn là kinh nghiệm sa trường, mặc dù chủ tướng chết trận cũng có thể tự mình tác chiến.

Nhưng quân khăn vàng ở phía ngoài uyển huyện phần lớn là xuất thân từ nông dân, thậm chí có chút thành phần lưu manh, bắt nạt kẻ yếu thì rất am hiểu, cho nên khi thấy tình hình không ổn liền quay đầu bỏ chạy, Đồng Phi ngựa mất lên trời thét dài, đại chùy tung bay, làm cho đám quân khăn vàng bên người bị đánh cho huyết nhục lẫn lộn, hấn hướng về Từ Hoảng nói: “ Công Minh huynh, giặc cùng chó đuổi, chúng ta về thành uống rượu.”

Ba năm qua, Từ Hoảng lần đầu tiên mới cảm thấy thống khoái như vậy. Bất quá hắn từng đảm nhiệm huyện lại cao Bằng, hơn nữa đã từng ở Cao Bằng giao thủ với người Hung Nô và dân tộc Tiên Bi, cho nên biết tầm quan trọng của quân luật nghiêm minh.

Đại phủ dính đầy máu tươi và thịt, giơ lên trên cao, hét lớn: “ Thu binh!”

Những kỵ binh này phần lớn là những người ở Cao Bằng năm đó đi theo Từ Hoảng đánh giặc, đều là những lão binh có kinh nghiệm, cho nên vừa nghe mệnh lệnh lập tức đình chỉ truy kích.

Lúc này ở trên tường thành cũng truyền đến tiếng giác ngư, đó chính là tín hiệu thu binh.

Trăm người phóng ra, bị chết mất mười mấy người, hơn nữa lại đánh tan tám ngàn quân khăn vàng, đối với binh lính Uyển huyện mà nói, không thể nghi ngờ là tin tức tốt nhất.

Địch nhân có số lượng nhiều hơn thì thế nào? một trăm người của chúng ta có thể đánh tan tiên phong nhân mã của đối phương, muốn đánh hạ Uyển huyện, trước tiên chuẩn bị tám mươi vạn người rồi mới nói sau!

Nguyên bản sĩ khí đang hạ, nhất thời tăng vọt. Tin tức rơi vào trong tai của binh lính canh các cửa thành khác, toàn bộ Uyển huyện tất cả đều một mảnh vui mừng.

Cửa thành đóng lại, Đồng Phi đi lên tường thành, Điển Vi mang theo một bao Liệt tử đi tới, “ Nhị đệ, hận không thể cùng nhị đệ sống vai giết địch a!”

Đồng Phi tiếp nhận bao rượu, nhỏ nút, sau đó ùng ùng uống một ngụm to. Sau đó tiện tay đưa cho Từ Hoảng, “ Công Minh huynh, ta nói muốn mời người uống rượu, uống!”

Từ Hoảng chỉ thấy nhiệt huyết sôi trào, “ Công tử ban tặng, nào dám kháng mệnh!”

Tay tiếp lấy túi rượu, sau đó hả hờm uống một ngụm to, uống xong hắn chuyển túi rượu cho binh lính phía sau.

Tay Đồng Phi vịn lỗ châu mai, nhìn quân khăn vàng bên ngoài thành đang chạy tán loạn, trên mặt tuy mang ý cười, nhưng trong lòng lại nặng trĩu, một chút vui vẻ cũng không có.

Lúc này đây là vận khí!

Nhưng tiếp theo còn có thể có vận khí sao? Đồng Phi tuyệt không lạc quan, thậm chí cảm giác được, hành động hôm nay sẽ hoàn toàn chọc giận Trương Mạn Thành, lúc đó chân chính là khổ chiến, quay đầu nhìn tất cả binh lính đang hưng phấn, trong lòng mơ hồ có chút sầu lo.

Sau khi đại chiến, những người này còn có thể sống sót mấy người chứ?

118. Chương 118: Giảo Nhục Kỵ (7)

Thời gian chính ngọ, Trương Mạn Thành suất lĩnh đại quân khăn vàng đến phía ngoài Uyển huyện.

Đứng ở trên cổng thành, liếc mắt một cái, chỉ thấy doanh trại rậm rạp, kéo dài hơn mười dặm.

Thường thường nghe người ta nói mấy chục vạn đại quân như thế nào hoành tráng, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, Đồng Phi hình không được hít một hơi lạnh. Đây cũng chính là lần đầu tiên Đồng Phi nhìn được số lượng địch nhân khổng lồ như vậy, một mảnh đen nhánh, nhìn qua cực kỳ quỷ dị.

Cũng chỉ có loài người không tim không phổi như Sa Ma Kha mới thấy hứng thú, liên tiếp nhắc tới, giết người bằng cách nào.

Điền Vi, Đồng Phi cùng Từ Hoảng đều không nói gì, nhìn đại quân phía dưới thành, không ngừng tự hỏi đối sách.

Lúc này Hoàng Thiệu cũng đi tới đầu tường, nhìn đại quân khăn vàng, trong lòng hẳn có chút phức tạp. Nếu không phải xuất hiện Đồng Phi, có lẽ hiện tại hẳn chính là một trong những thành viên trong đại quân, có lẽ phong hầu bá tửng cũng sắp tới, nhưng suy nghĩ lại, Hoàng Thiệu không khỏi nở nụ cười, cho dù hẳn có ở trong quân khăn vàng thì thế nào? Người không có nên tăng như hẳn căn bản không được coi trọng, vận khí tốt, thì làm cái tiểu lại; Vận khí không tốt, không biết chôn thầy chôn nào. Nhưng bây giờ hẳn đứng bên người Đồng Phi lại cảm thấy thoải mái.

“ Trận này không thể đánh!”

Trong lòng mọi người rất rõ ràng, nhưng nhìn mọi người có tinh thần có vẻ sa sút, Đồng Phi biết nếu như vậy thì không được, nếu đối thủ giống như trước thì hẳn có thể xung phong ra đánh, đề cao sĩ khí một lần nữa, nhưng hiện tại quân khăn vàng đã có phòng bị, đã phòng thủ kỹ càng, nếu muốn đánh cho đối phương không kịp trở tay, hiển nhiên là không thể.

Nhân châu xoay động, hẳn nảy ra ý hay.

“ Công Minh huynh, người từng ở Cao Bằng đánh qua người Hồ* (Tiên Bi), chiến lược bọn họ thế nào?”

Từ Hoảng không kịp phản ứng, nói: “ Dân tộc Tiên Bi rất hung hãn, so với quân chính quy của đại hán cũng không thể kém.”

“ Dân tộc Tiên Bi so với quân khăn vàng dưới thành thì sao?”

Từ Hoảng lúc này hiểu được ý của Đồng Phi, đề cao thanh âm nói: “ Phi công tử vui đùa sao? Những người này cũng được xưng là binh lính sao? Ngay cả vũ khí khôi giáp đều thiếu thốn, nhiều già gia hỏa còn cầm cả gậy gộc chạy đến, căn bản là một đám ô hợp.”

Đồng Phi rất hài lòng, phản ứng của Từ Hoảng rất nhanh, thầm nghĩ: Không hổ là thứ năm lương tướng, quả nhiên lợi hại.

Nhìn đám sĩ tốt ở tường thành nghiêng tai lắng nghe, Đồng Phi lớn tiếng nói: “ Ta nghe người ta nói, binh mã Uyển huyện dừng mảnh nổi danh cả Kinh tương, một đám ô hợp cho dù nhân số nhiều cũng chỉ một đám ô hợp. Chúng ta đường đường là quân của Đại hán, nếu ngay cả một đám ô hợp đều cảm thấy sợ hãi, vậy không bằng bây giờ trở về nhà, tránh ở dưới váy nữ nhân càng an toàn.”

Hắn lại đề cao thanh âm, “ Nói, các người có sợ hãi không?”

“ Không sợ hãi!”

Tất cả đều là hán tử nhiệt huyết, như thế nào có thể rụt rè? Phía trên tường thành vang lên thanh âm hò hét, Đồng Phi ngoác tay gọi Sa Ma Kha lại, “ Tam đệ, xử lý gã đầu mục kia!”

Động tĩnh trên thành làm cho quân khăn vàng dưới thành rất nghi hoặc, từ khi khởi sự tới nay, đám quan quân chứng kiến bọn họ rất là sợ hãi, nhưng quan quân Uyển huyện sao một chút sợ hãi cũng không có?

Có mấy gã quân khăn vàng phóng ngựa chạy đến, tay che nắng hướng về phía tường thành nhìn lên, Sa Ma Kha đã giương cung cài tên, sừ, sừ, sừ, hần thi triển ra hàng loạt tiễn pháp, làm ấy gã đầu mục đứng phía trước đường trường bị bắn chết, bất tri bất giác quân khăn vàng lui về sau mấy bước, mà chính mấy bước nhỏ này lại làm cho quan quan ở trên tường thành nhin không được hết lên.

“ Tam công tử, hảo tiễn pháp!”

Từ Hoảng nhin không được tán thưởng. Hần cũng là biết bắn cung, nhưng so với Sa Ma Kha thì không inh như vậy.

Trước kia từng thấy Từ Hoảng ở trong quân địch tê giết, Sa Ma Kha đối với người này rất hảo cảm, lập tức ha ha cười.

Đám người ở trên tường thành kiêu ngạo, làm cho đám đầu mục quân khăn vàng dưới thành phần nộ không thôi, nhưng do chưa có mệnh lệnh tấn công, cho nên đám người này đành phải ổn định trận tuyến, kiên nhẫn chờ đợi.

Mà phía ngoài cổng thanh, Trương Mạn Thành đang cùng Tần nói chuyện, kỳ thực nội dung cực kỳ đơn giản, chính là bắt Tần đầu hàng, nếu không phải chết không nghi ngờ.

Kết quả đàm phán rất rõ ràng, Tần một ngum từ chối.

Vừa qua thời gian buổi trưa, chợt nghe tiếng trống ù ù truyền đến từ trong quân khăn vàng, bắt đầu chính là thanh âm chỉ một nơi, sau đó lan truyền rất nhanh, cuối cùng khắp doanh trại đều vang lên tiếng trống. Thùng, thùng, thùng, thùng....Tiếng trống làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, đầu lĩnh khăn vàng giơ lên thanh đao , hướng về phía Uyển huyện gầm rú: “ Tiến công, tiến công, công phá Uyển huyện!”

Một đội khăn vàng khiêng thang hướng về phía tường thành Uyển huyện chạy lại, giống như một đám châu chấu kết thành một đoàn thể, la hét hướng về phía Uyển huyện xông tới.

Đồng Phi mặt trầm như nước, giơ cánh tay lên, Từ Hoảng thê lương gầm rú: “ Cung tiễn thủ, tiến lên...”

Còn cách khoảng cách mười bước, Đồng Phi đột nhiên phát tay.

“ Bắn tên!”

Ông—!

Nhất tề thanh âm dây cung buông ra, phát ra những tiếng xé gió, cung tiễn thủ phía tường thành ước chừng có hai ngàn người, phân bố khắp tường thành, một loạt mũi tên nhọn phá không gào thét bắn ra, sau đó lại tiếp tục một loạt cung tiễn thủ lại tiến đến.

“ Bắn tên!”

Từ Hoảng gầm rú, lại một đợt mũi tên bay ra.

Đám khăn vàng quân xông lên phía trước nhất thời bị mũi tên bắn trúng, bởi vì khoảng cách quá gần cho nên lực đạo của mũi tên làm cho thân thể bọn họ đánh bay ra ngoài, sau đó mới rơi xuống mặt đất, đám sĩ tốt phía sau không kịp dừng bước cho nên dẫm đạp lên, tiếng kêu thảm thiết ở trên chiến trường vang vọng, nhưng những tiếng kêu đó cũng không ảnh hưởng đến đám sĩ tốt khăn vàng phía sau, bọn chúng vẫn hung hãn không sợ chết hướng về phía đầu tường thành chạy tới.

Cung tiễn thủ liên tục bắn, tên như mưa bay tới, sinh mệnh giờ khắc này phá lệ trở nên rẻ mạt, từng khối từng khối thi thể ngã xuống dưới tường thành, con hào đào để bảo vệ tường thành dần dần bị lấp đầy thi thể, thang đã dựng được vào tường thành, Đồng Phi vẫn bình tĩnh dị thường, nhẹ giọng nói: “ Đốt lửa!”

Phía dưới chân tường thành, chất đồng một dãy củi khô, cơ hồ là đem tất cả củi của uyển huyện tập trung lại đây, phía trên phủ đầy cỏ khô.

Vô số cây đuốc từ trên tường thành ném xuống, sau đó dừng lại phía trên cỏ khô, lửa ngùn ngụt bốc lên, mà đám khăn vàng quân lúc này đã treo lên thang mới phát hiện, ở phía dưới tường thành cứ nhiên còn cất giấu củi khô, ngay lập tức cả thanh cả người đã bị cắn nuốt trong ngọn lửa, có người cơ trí cũng bắt chắp ở giữa tường thành nhảy xuống, sau đó lăn lộn dưới mặt đất, lúc này mới dập tắt được hoả diễm.

Một bức tường đã hình thành một cái chắn bảo vệ thành.

Đám quân khăn vàng muốn dập tắt lửa, nhưng cực kỳ khó khăn, hơn nữa củi đã thiêu cháy, nào có thể dễ dàng dập tắt.

Khi liệt diễm đang tung bay, tất cả đám cũng tiến thủ lui về phía sau, buông tất cả cường cung, sau đó cầm đại đao lên.

Tiếng kêu lách tách của hoả diễm. hơn nữa xen lẫn với tiếng kêu của đám người bị đốt cháy không ngừng thấm thiết bên tai, làm người ta nghe mà rợn cả người, cũng có những chiếc thang bị lửa đốt cháy, sập xuống vang lên những tiếng động rất lớn.

Trên chiến trường đột nhiên im lặng, có lẽ quân khăn vàng bắt đầu quá mức thuận lợi, nhưng sau khi gặp phải sự chống cự quyết liệt, tất cả đám đầu lĩnh có chút không biết làm sao, Người xem ta, ta nhìn người, tiếng trống trận phía sau đình tai nhức óc, lại nhìn về phía tường thành, cũng không biết phải làm cái gì.

Đại hoả qua một ngày sau mới dần dần tắt đi, tường thành đều là một mảnh cháy đen.

“Lên, Tiến công cho ta!”

Quân khăn vàng lại truyền đến một trận tiếng rống thê lương, mấy ngàn người cầm đồn củi đao hướng về phía Uyển thành đánh tới, phía trên tường thành tên bắn xuống như mưa, vừa mới dựng được thang lên thì một tảng đá đập cho huyết nhục mơ hồ. Một lần, hai lần, ba lần....đầu mục quân khăn vàng thấy tên bắn xuống như mưa, trong đầu một mảnh hỗn loạn, nửa ngày khổ chiến, quân khăn vàng đã tổn thất mấy ngàn nhân mã.

Phía trên tường thành, Đồng Phi biểu tình trạng nghiêm, có thể nhìn ra được, chỉ huy quân khăn vàng tấn công hôm nay không có kinh nghiệm gì, nhưng điều này không có nghĩa là quân khăn vàng không có người tài ba, không biết chiến đấu ngày mai có kết quả thế nào?

Đồng Phi rất lo lắng, nhưng lại không thể biểu lộ ra sự lo lắng, cho nên áp lực trong người càng lúc càng lớn.

Một đêm vô sự.

Trời vừa hừng đông, quân khăn vàng lại phát động công kích uyển huyện.

Lúc này đây, hiển nhiên bọn họ đã phái tới tướng lĩnh có kinh nghiệm, đầu tiên là dùng cung tiễn thủ đối bắn, áp chế cung tiễn thủ trên thành, một toà thang được dựng lên, khăn vàng tặc nhanh chóng trèo lên. Từ trên tường thành những giọt mưa dầu đổ xuống.

Rất rõ ràng, tướng lĩnh quân khăn vàng đã hạ quyết tâm tàn nhẫn, căn bản không để ý tới tánh mạng binh lính, điên cuồng khởi xướng tấn công.

Một đám quân khăn vàng bị đánh lui, binh lính trên thành chưa kịp thở thì nhóm thứ hai quân khăn vàng liền đánh lên, hơn nữa lại có cấu kết chặt chẽ, làm cho quan quân Uyển huyện có thương tổn cực lớn, tình hình chiến đấu có thể dùng hai chữ thấm thiết để hình dung.

Sau giờ ngọ, nhóm đầu tiên của quân khăn vàng xông lên đầu tường Tây Môn*(Cửa thành phía tây), bắt quá rất nhanh đã bị giết xuống.

Trần thủ Tây môn chính là một gã tướng lĩnh tên là Lý Nghiêm, tuổi bất quá chỉ mười tám, mười chín tuổi, nhưng khi đối mặt với tràng huyết tinh như vậy, khuôn mặt biểu hiện cực kỳ bình tĩnh, nhưng đám khăn vàng mặc dù bị giết xuống, quả thực tạo thương tổn cực kỳ lớn, đám khăn vàng mới xông lên cảm thấy thành sắp bị phá trước mắt, cho nên điên cuồng tấn công.

Buổi chiều, Chủ Môn*(Cửa lớn của thành), Nam Môn cũng lần lượt bị quân khăn vàng tấn công.

Chủ môn có Hoàng Trung trần thủ, Cửa nam có Tần đích thân toạ trấn, hai người liên tục chỉ huy sĩ tốt tự thủ tường thành, đem quân khăn vàng đuổi xuống, trong một thời gian, tam môn cực kỳ nguy hiểm, ngược lại, nhân số yếu kém ở Bắc Môn thuý chung vẫn vững như núi Thái.

Cả ngày, Uyển huyện giống như một cái hắc động sâu không thấy đáy, liên tục cắn nuốt mấy ngàn tánh mạng quân khăn vàng.

Mà phía Uyển huyện cũng thương vong thảm trọng, gần ngàn người bị giết, hơn ngàn người bị thương, dựa theo an bài trước kia của Đồng Phi, Tần làm cho huyện nha trở thành trống rỗng, làm trạm cấp cứu lâm thời, lấy Mã Chân dẫn đầu, lang trung toàn huyện đều bị trưng dụng, từ buổi sáng đến buổi tối đều phải chăm sóc người bị thương, thậm chí thời gian ăn cơm cũng không có.

Ở thời đại này, chưa có cuộc chiến tranh nào mà có quân thể cứu chữa lớn như vậy, cũng nhờ quân thể lang trung này xuất hiện, cho nên nhiều sĩ tốt băng bó xong vết thương, lập tức trở lại chiến trường.

Bầu trời tối đen, đám quân khăn vàng điên cuồng tấn công, rút cục đình chỉ công kích.

Dưới tường thành, khắp nơi toàn là tử thi

Trên tường thành, máu tươi theo khe đá chảy xuống, làm cho toàn bộ Uyển huyện lâm vào một mảnh huyết sắc.

Tần đối mặt với tình huống này cũng thập phần lo lắng. Hà lão thái gia đem hơn một Hà Phủ cống hiến ra, làm lâm thời huyện nha.

Trong phòng nghị sự, một mảnh im lìm.

Đồng Phi, Hoàng Trung, Tần, Lý Nghiêm, Khoái Lương, Bàng Đức Công ở trong phòng nghe thủ hạ báo cáo, ai cũng lo lắng vạn phần.

“Đại nhân, hôm nay tam môn đều lâm vào tử chiến, nhiều lần bị phản tặc tấn công, ngược lại Bắc môn lại bình yên vô sự?”

Tuổi trẻ khí thịnh Lý Nghiêm, lại là bằng hữu Văn Sính, đều từng là môn hạ của Hoàng Trung, từng bái Hoàng trung học võ nghệ.

Hắn chính là nhìn Đồng Phi không vừa mắt, trên mặt còn mang theo vết máu, võ án đứng dậy, chỉ vào mặt Đồng Phi hỏi.

Đồng Phi chau mày, “Chính Phương huynh, những lời này của ngươi là có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì? Trong lòng ngươi tự minh bạch.”

“Theo lời của Chính Phương huynh nói, có phải hay không Phi cùng phản tặc cấu kết cùng một chỗ?”

Đồng Phi nói chuyện không có nửa điểm hàm hồ, ngũ diệu phá lệ âm lãnh, “Chính Phương huynh, có phải hay không chuẩn bị trừ nội gián Đồng Phi này.”

May mắn không mang Diển Vi cùng Sa Ma Kha, nếu không khẳng định đường trường trở mặt.

Lý Nghiêm hừ lạnh một tiếng: “Đây chính là ngươi tự nói!”

“Chính Phương, câm miệng”

119. Chương 119: Giảo Nhục Kỵ (8)

Hoàng Trung cảm thấy có chút ngượng ngùng, Lý Nghiêm không phải là không có việc gì tự tìm phiền toái sao....Cửa thành người ta không bị công phá, chứng minh người ta có bốn sự inh. Hắn tất nhiên biết Lý Nghiêm đang nghĩ gì, nhưng đối đầu với kẻ địch mạnh, mà vì việc nhỏ làm rối loạn trận tuyến thì Lý Nghiêm cũng không khỏi quá mức hẹp hòi.

Đồng Phi không để ý tới sự khiêu khích của Lý Nghiêm, quay đầu về phía Tần, “Đại nhân, nếu hoài nghi Phi, Phi xin giao lại binh quyền.

“ Phi công tử chớ trách, hôm nay bên phía Chính Phương chết có chút thảm trọng, cho nên mới lỡ lời, chớ trách, chớ trách!”

Tần vội vàng khuyên giải, sau đó lạnh lùng nói: “ Chính Phương, còn không mau xin lỗi Phi công tử?”

“ Lý Nghiêm thở dốc đứng lên, chấp tay nói: “ Mỗ lỡ lời!”

Đồng Phi cười lạnh nói: “ Chính Phương huynh giải thích, Phi không dám nhận, Phương huynh hôm nay ban tặng, ngày khác Phi nhất định hồi báo.”

Đám người Tần không khỏi cười khở, nhưng lại không biết khuyên giải như thế nào.

Bàng Đức Công trầm mặc không nói, bất quá suy nghĩ một lát, đột nhiên nói: “ Bất quá tình huống hôm nay bên Phi công tử đích xác có điểm không bình thường.”

Đồng Phi biến sắc, thầm nghĩ: Lão nhân ngươi không phải muốn thêm phiền toái cho ta sao?

Hoàng Trung cầm chặt bảo kiếm, nhìn chăm chăm Đồng Phi. Mà Tân cùng Khoái Lương nghi hoặc nhìn Bàng Đức Công, có chút không hiểu ý tứ của hắn.

Bàng Đức Công cười nói: “ Phi công tử đừng hiểu lầm, ta không phải nói Phi công tử cùng phản tặc cầu kết, mà nói phản tặc hiện giờ đang dùng kế, bọn chúng mãnh liệt tấn công Tam môn, duy độc Bắc môn tấn công không quá mãnh liệt, nếu đổi người khác thì sẽ đối với người trông Bắc môn hoài nghi, nếu người xử lý hấn tất khiến cho hấn bất mãn, không xử lý lại làm cho người khác sinh nghi, đúng như lời nói của Hán Thăng, đối đầu với kẻ địch mạnh, chúng ta không nên rơi loạn trận tuyền....Hơn nữa hôm nay bọn chúng không mãnh liệt tấn công Bắc môn, có thể hay không quân khải vàng muốn tạo ra ảo giác cho chúng ta?”

Tần ngẩn ra, “ Xin Bàng công nói rõ.”

Bàng Đức Công nói: “ Áp lực Bắc môn hôm nay không đủ, nhưng mà Tam môn lại cố hết sức, nếu đổi một cái chủ tướng, nói không chừng sẽ phân binh lực của Bắc môn điều động đến Tam Môn, mà Bắc môn bởi vì chiến sự không quá áp lực cho nên sẽ chủ quan, chờ thời cơ thành thực đột nhiên bọn chúng sẽ tấn công Bắc môn, Uyển huyện chắc sẽ bị công phá. Trương Mạn Thành quả thực có chút thủ đoạn.”

Đám người Tần nghe được, không tử chủ được nhất thời gật đầu.

“ Bàng công nói như vậy, quả thực có vài phần đúng.”

Lý Nghiêm cảm thấy mình vừa rồi có điểm quá phận, nhưng lại vì mặt mũi không thể hướng về phía Đồng Phi giải thích, nhịn không được hỏi: “ Bàng công, có phương pháp hoá giải không?”

Bàng Đức Công hỏi: “Phi công tử, trong tay ngươi còn có bao nhiêu nhân mã?”

Đồng Phi nói: “ Ngũ khê man nhân chưa xuất động, hơn nữa gia binh Hà lão thái gia đưa tới, hiện giờ có hơn hai ngàn người, trừ những người đó còn có khoảng một ngàn phụ nữ và trẻ em do Hoàng Thiệu chỉ huy, Hiện giờ đang ở trong thành tu kiến một toà Ứng thành*(1) lâm thời.

Trước kia Ứng thành chủ yếu là tu kiến ngoài thành, nhưng mà Đồng Phi lại kiến tạo trong thành, phù trợ phòng ngự.

Nghe Đồng Phi nói muốn ở trong thành tu kiến Ứng thành, đám người Tần ngẩn cả người, nhưng ngược lại, Bàng Đức Công và Lý Nghiêm nhân tình sáng lên.

“ Phi công tử thoát nhìn đã có chủ ý?”

Đồng Phi lắc đầu, “ Đây không phải là chủ ý của ta, là chủ ý của lão Hoàng, nhưng trước mắt tài liệu không đủ, từ ngày hôm qua ta đã sai người dỡ bỏ nhà dân ở khu vực Bắc thành, đúng, dân chúng cũng không phản ứng, tương phản rất tích cực hiệp trợ chúng ta.....Tần đại nhân, ta đề nghị phát động dân chúng Uyển huyện phụ trợ phòng ngự, dù sao Uyển huyện nếu bị công phá thì mọi người đều không tốt, hơn nữa, nếu có sự giúp đỡ của dân chúng, ta nghĩ có thể làm cho thời gian chống đỡ của chúng ta dài hơn một chút.”

“ Kế này rất tốt...Tử Nhu, việc này do ngươi an bài.”

Tần do dự một lát, “ Bàng công, người còn chưa nói đến kế sách đâu?”

Bàng Đức Công cười nói: “ Không cần nói nữa, Phi công tử đã nghĩ ra phương pháp tốt nhất, không bằng để hắn giải thích.”

Hoàng Trung, Tần cùng với Khoái Lương đứng dậy, “ Xin công tử hãy chỉ điểm bên mê.”

Đồng Phi lúc này có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu, hắn khom người nói: “Xin chờ một lát...”

Hắn xoay người đi ra phòng nghị sự, sau đó sai thân binh đem mô hình đưa tới đặt trên bàn.

“ Đây là mô hình hôm qua Hoàng Thiệu nhờ thợ mộc trong thành làm tới, Đây là Ứng thành, đây là cửa thành, kế sách của lão Hoàng là như thế này...”

Đồng Phi chậm rãi nói, Đám người Tần cẩn thận lắng nghe, thỉnh thoảng còn hỏi một đôi lời.

Chờ Đồng Phi nói xong, Bàng Đức Công cùng Lý Nghiêm đều kêu tuyệt. Bàng Đức Công cười nói: “ kể này nếu thành, có thể làm cho sĩ khí quân khải vàng đại giảm, quá diệu, quá mức diệu.....Phi công tử, không nghĩ tới lão Hoàng bình thường không thích nói chuyện, thời khắc mấu chốt lại nghĩ ra được diệu kế như vậy. Hắc hắc, nhìn bộ dạng thủ hạ của Phi công tử, quả nhiên là tàng long ngoạ hổ a.”

Lý Nghiêm chăm chú nhìn Đồng Phi, trong ánh mắt cũng trở nên có chút không giống!

Trương Mạn Thành liên tiếp cho quân tấn công tam môn mỗi ngày, mỗi ngày binh lực hơn một vạn người, nhỏ nhỏ Uyển huyện trong mười ngày này đã biến thành một cái máy xay thịt, mỗi ngày không ngừng cắn nuốt tánh mạng binh sĩ của song phương.

Phòng ngự Bắc môn, Đồng Phi giao cho Sa Ma Kha cùng Từ Hoảng, trải qua hơn mười ngày chiến đấu kịch liệt, tài năng của Từ Hoảng mới dần hiển lộ ra, đã bắt đầu lộ ra bản sắc của một danh tướng, hắn từ một người không có tiếng tăm gì, đến bây giờ đã là khách quen của phòng nghị sự.

Ngắn ngủi hơn mười ngày thời gian, Từ Hoảng đã chiếm được sự công nhận của mọi người, cũng chính vì như vậy, Đồng Phi cùng Điển Vi từ Bắc môn dời đến Chủ môn, hiệp trợ Tần phòng ngự. Không hề nghi ngờ, Tần là một vị quan tốt, nhưng mà ở bên trong đại chiến, một gã văn nhược thư sinh quả thực không phát ra tác dụng quá lớn.

Đồng Phi cùng Điển Vi vũ dũng đã chiếm được mọi người tán thành. Vừa đến Chủ môn, Tần liền đem quyền chỉ huy giao cho Đồng Phi, còn hắn lại đến hiệp trợ Khoái Lương, động viên dân chúng uyển huyện.

Toà thành đã biến thành một toà máu tươi, sền sền máu tươi đã ngấm vào tường thành, làm cho tường thành biến thành màu đỏ sẫm, khắp nơi đều có huyết nhục, gan, ruột, máu tươi còn đang chảy xuống, đám quân khải vàng điên cuồng trải qua hai mươi ngày chiến đấu, càng ngày càng phát ra sự hung hãn, không bao giờ....giống như lúc bắt đầu, không có phương pháp công kích, không bao giờ có người một mình tác chiến.

Đồng Phi bỏ xuống khôi giáp trầm trọng, thay vào đó là mặc vào quang khôi giáp loại nhẹ, ngay cả giày cũng đổi thành giày rơm.

Hai tay múa may trăm mã kiếm, gào thét múa máy, làm ột tên tướng lĩnh quân khải vàng vừa mới bước lên tường thành bị chém thành hai nửa, sau đó xông lại sát tường thành, hai tay cầm lấy đầu thang, song chưởng dùng sức, phát ra một tiếng rít gào, “ Đi xuống cho ta!”

Thang trầm trọng bị đẩy ngã, năm sáu gã sĩ tốt đang ở trên thang bị rơi xuống, huyết nhục mơ hồ.

Hai chân ngâm trong vũng máu, mà Đồng Phi tựa hồ mất đi cảm giác, hắn chết lặng, hoàn toàn chết lặng.

Máy móc giết người, máy móc gặm rú...

Ngắn ngủi hơn hai mươi ngày, người hắn gầy đi một vòng.

Tình huống Điển Vi cũng không được khá lắm, vết thương trên đùi vốn chưa khỏi, hiện giờ lại càng thêm trầm trọng, đám khải vàng giống như đám kiến tiêu diệt mãi không hết, không ngừng tấn công Uyển huyện, Đồng Phi cũng không nhớ rõ thời gian, cũng không nhớ rõ hắn rốt cục giết bao nhiêu người, hắn rốt cục hiểu được, ở trong thiên quân vạn mã tê giết, lực lượng con người quả thực là nhỏ bé.

Thật không biết Triệu Vân lúc trước xông vào đại quân Tào Tháo, sáu đó lại tề giết đi ra như thế nào?

Đang, đang, đang.....

Xa xa có tiếng đồng la vang lên, sĩ tốt khăn vàng giống như thủy triều lui xuống, chỉ để lại một đám tử thi.

Những người chưa chết ở dưới thành kêu rên, tiếng tề giết lập tức tiêu thất, thay thế vào đó là một loại khí tức quỷ dị.

Đám người Tần tổ chức đội cứu viện vội vàng lên đầu tường thành, đem những khối tử thi quân khăn vàng ném xuống dưới thành, sau đó thu thập tử thi quan quân bỏ mình, đem đám quan quân bị thương vội vàng đi chữa thương, không khí phá lệ vội vàng.

Chân Đồng Phi mềm nhũn, ngồi xuống ở đồng máu loãng, dựa vào vách tường thở dốc.

Xa xa, Diên Vi khập khiễng đi tới, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Đồng Phi, trên vai trái của hắn còn bị cắm một mũi tên nhọn.

Có một loại cảm giác sống sót sau tai nạn, Đồng Phi nhìn Diên Vi, Diên Vi nhìn Đồng Phi, đột nhiên nở nụ cười.

“Đại ca, bị thương?”

Diên Vi duỗi tay rút ra mũi tên, một cổ máu tươi phun ra trên mặt Đồng Phi.

“Tiểu thương mà thôi, không sao cả, huynh đệ, đệ có sao không?”

“Đệ?”

Đồng Phi cười cười nói: “Còn sống, không sao cả.”

Cố gắng ngồi xoay lại, ánh mắt hướng từ lỗ châu mai nhìn xung quanh, chỉ thấy doanh trại đại quân khăn vàng đang dâng lên khói bếp.

“Đại ca, hôm nay là ngày thứ bao nhiêu?”

Diên Vi đem đầu ngón tay tính một lần, “hai mươi tám ngày, đã hai mươi tám ngày.”

“Mẹ nó, Viện quân ngay cả tin tức cũng không có? Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? nếu cứ như vậy đi xuống, chúng ta chỉ sợ chống đỡ không được.”

“Chống đỡ không được cũng phải chống, lão tử còn muốn sống sót, còn muốn nhìn đứa con chưa sinh ra, nếu tính ngày thì cũng không sai biệt lắm.....Hắc, hắc, huynh đệ, Ca ca có hai đứa con, người thì sao? Như thế nào ngay cả một người vợ cũng không có?”

Trong đầu Đồng Phi hiện ra bóng dáng xinh đẹp của Đồng Lục.

“Lần này trở về, ta nhất định thành thân!”

“Đúng rồi, lần trước lão Hoàng nói Trương Mạn Thành sẽ phát động công kích Bắc môn, như thế nào đến bây giờ còn không có động tĩnh? Ta ngày hôm qua thấy lão Tam than thở, nói tình hình Bắc môn lúc thì khẩn trương. Lúc thì lỏng lẻo, không hiểu đến tột cùng đám phản tặc này muốn làm gì?”

Đồng Phi thì thào nói: “Ta làm sao biết...ta hiện tại muốn về nhà, muốn nhìn thấy bà nội.”

“Hắc hắc, còn là một hài tử a!”

Diên Vi cười cười nói, sau đó đứng lên chuẩn bị đi tuần tra tường thành, đó cũng chính là công việc của hắn cùng với Đồng Phi mỗi ngày, bất quá nhìn tâm trạng của Đồng Phi hôm nay, Diên Vi biết, chỉ sợ Đồng Phi không có tâm trạng để kiểm tra.

Vừa chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên từ trên trời truyền đến một trận tiếng vang.

Thần kinh Đồng Phi chấn kinh, xoay người đứng dậy, lớn tiếng gầm rú nói: “Địch tập? Có phải hay không địch tập?”

Kỳ thật không chỉ mỗi Đồng Phi phản ứng như thế, mà ngay cả đám binh lính trên tường thành cũng có phản ứng tương tự.

Thanh âm kia cùng với tiếng trống trận rất tương tự, mỗi lần nghe thanh âm như vậy, thì đại biểu ột cuộc chiến bắt đầu.

Điển Vi tay vịn tường thành, ngẩng đầu nhìn sắc trời.

“ Không phải địch tập, là sét đánh!”

“ Sét đánh?”

Đồng Phi ngẩng đầu, phát hiện sắc trời đột nhiên có chút hôn ám, mây đen quay cuồng, những tia chớp từ trong đám mây xuyên qua.

Đây cũng chính là tiếng sét đánh đầu tiên từ lúc đầu xuân.

Ở loại thời tiết này xem như rất bình thường, nhưng ở Đồng Phi xem qua lại có chút không giống.

Điển Vi thì thảo luận: “ Thoạt nhìn buổi tối có mưa toa a!”

“ Đúng vậy. Trời muốn mưa!”

Lúc này có một con chiến mã từ đường lớn xông lên tường thành.

“ Phi công tử có đó hay không, Phi công tử ở nơi nào a?”

Đồng Phi kêu lớn: “ Ta ở chỗ này, có chuyện gì?”

Một gã thân binh từ trên chiến mã nhảy xuống, quỳ xuống vũng máu, “ Thái thú đại nhân có lệnh, mời Phi công tử tiến đến nghị sự.”

Thoạt nhìn không phải một mình mình nghĩ như vậy, đám người Bàng Đức Công hẳn là ý thức được!

Đồng Phi gật đầu, “ Nói cho Tần đại nhân, Ta lập tức tới ngay!”

Nói xong, lại kéo tay Điển Vi, nhẹ giọng nói: “ Đại ca, hôm nay huynh vất vả một lần, đệ nghĩ là mọi việc sắp chấm dứt.”

“ Chấm dứt? Cái gì sắp chấm dứt?”

Điển Vi nghe được câu nói không đầu không đuôi của Đồng Phi, trong lòng không khỏi có chút mặc danh kỳ diệu.

Nhưng Đồng Phi không thể trả lời vấn đề của hắn, thậm chí không nghe hắn hỏi cái gì, đã nhanh chóng chạy xuống tường thành.

Ôm tường thành, nhìn bầu trời quay cuồng mây đen.

Linh cơ Điển Vi vừa động, tựa hồ có chút hiểu được ý tứ của Đồng Phi.

Đã xong, thật sự muốn xong sao?

“ Y Hộ binh và Chăm sóc binh đâu? mẹ nó, không phát hiện lão tử bị thương sao, nhanh lại đây băng bó cho ta, các người chết chỗ nào vậy!”

Tiếng gào của Điển Vi mang theo đủ loại giọng, Hộ Binh và Chăm sóc binh là Đồng phi đối với những người phụ trách băng bó đặt tên.

Binh lính đầu tường nghe được cái giọng như vậy, nhất thời phá lệ an lòng, có không ít người thậm chí ha ha nở nụ cười.

Giữa không trung, tiếng sấm xuân nổ vang.

(1) Ứng Thành là một thành bao cửa thành chính, mở lối đi vào cạnh bên (nách). Muốn vào trong thành, phải qua cửa nách của Ứng Thành rồi mới quay một góc 90 độ vào trong thành. Như vậy chức năng chính Ứng Thành là không cho vào thẳng cửa thành.

120. Chương 120: Đồng Trác Hội Tam Anh (1)

Đồng Phi đúng là người thích hợp.

Nhưng mọi người đều biết, xông qua vài chục dặm doanh trại của quân khăn vàng, đồng dạng hung hiểm vạn phần. Đây không phải là vài trăm người, mấy ngàn người, mà là hơn mười vạn người tạo thành khăn vàng đại doanh. Mà bọn họ chủ soái mới vừa bị bắt, nói vậy hiện giờ chính tức giận vạn phần.

Xông vào doanh, rất có thể sẽ trêu chọc lên phản tặc lửa giận. Nên như thế nào xông vào, đồng dạng là Đồng Phi đám người cần tiến hành lặp lại thương thảo.

Trời hừng đông, quân khăn vàng không có tiếp tục công kích uyển huyện, mà lui ra phía sau ba mươi dặm, hơn nữa phái người qua nói cho Tần: chỉ cần thả Trương đại soái, hết thấy đều có thể thương lượng.

Tần hồi phục cũng rất đơn giản: ba ngày sau ở ngoài thành mười lăm lý sẽ tiến hành đàm phán.

Ba ngày, đã là có thể kéo dài ra tới cực hạn. Vượt qua ba ngày, quân khăn vàng có hay không có thể chịu đựng, tất cả mọi người không thể đoán được.

Huân Phi làm cho việc này đều ném ở sau đầu, đắc ý ngủ cả ngày.

Gần ba mươi ngày qua, cơ hồ không có ngủ qua, tinh thần đã khẩn trương tới cực điểm, nếu không ngủ một giấc, thực có thể sẽ điên mất. Mà mọi người ở Uyển huyện, ngoại trừ còn tại cảnh giới quan quân ở ngoài, ba mươi ngày qua bây giờ mới yên lặng được một ngày.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ba ngày thời gian đã đến.

Sáng sớm, Đồng Phi như ngày xưa rời giường, trước luyện một bộ ngũ cầm hí, rửa mặt một phen lúc sau, rất tinh thần ngồi ở trong sân, chà lau hần binh khí.

“Nhị đệ, lại tại dưỡng thần sao?”

Nghe thanh âm chỉ biết, là điển Vi đến.

Huân Phi ngẩng đầu, thấy điển Vi chính cất bước đi vào đi, cười cười nói: “Đại ca, chào buổi sáng!”

Loại phương thức chào hỏi kỳ quái này, Điển Vi cũng thói quen. Ngồi đối diện với Đồng Phi, lẳng lặng nhìn hần.

Đồng Phi tiếp tục chà lau lao, vừa lau, vừa nói: “Kỳ thật cũng không phải cái gì dưỡng thần. Chỉ là muốn làm mình có thể tỉnh táo lại. Đại ca, nói thật ra nói, đệ rất sợ hãi, thật sự rất sợ hãi. Bởi vì đệ không biết khi nào thì sẽ chết trận chiến trường. Mặc dù nói da ngựa bọc thây, là nam tử hán tốt nhất quy túc, Nhưng đệ có đôi khi cảm thấy sợ hãi. Chỉ có nắm binh khí ở trong tay, đệ mới có thể cảm giác được tâm linh sự yên lặng, xoá đi tất cả sợ hãi cũng bị mất.”

Điển Vi cái hiểu cái không gật gật đầu.

Hần đột nhiên nhớ tới, trước mắt này thô lỗ đại gia hỏa. Trên thực tế mới mười bốn tuổi mà thôi.

Mười bốn tuổi, ta mười bốn tuổi thời điểm đang làm gì đó? Là cùng huynh trưởng săn thú, hay vô ưu vô lự ở trong núi chơi đùa?

Thở dài, điển Vi nói một câu: “Này chết tiết thế đạo.”

Huân Phi nở nụ cười, đem đồng lao được chà lau sạch sẽ nhất nhét vào túi, rửa sang lại một lần lúc sau, cầm lấy văn kiện, sau đó đưa khải giáp. Đưa cho điển Vi.

“Đại ca, huynh mặc vào thử xem!”

Điển Vi ngăn ra, “Huynh đệ, đệ làm cái gì vậy?”

“Loại này áo giáp tại thời điểm xung phong , tác dụng không lớn. Bất quá chúng ta ở thời điểm phòng ngự trên tường trên tường thành còn có chút tác dụng. Nhẹ nhàng... Nếu không phải có đồ chơi này, đệ có thể đã sớm bị thương. Đệ hôm nay xông vào doanh, cầm nó cũng không giải quyết được gì. Trên người của huynh có thương tích, mặc nó vào. Ít nhất có thể ngăn một chút thương tích. Đệ không ở, Tam đệ tự làm phiền huynh tốn nhiều tâm.”

Diễn Vi đang cầm nhẹ khải, ngăn người nhìn Đồng Phi.

Đột nhiên, làm cho áo giáp ném tại bên cạnh.“Huynh đệ, đệ không đi , đệ không nên đi mạo hiểm, có được không?”

“Đại ca, quân tìn há có thể làm trò đùa? Nói không đi sẽ không đi, đây chính là tội chém đầu . Hơn nữa, chuyện này nhất định phải làm. Nếu như không có viện binh, huynh xem chúng ta có thể duy trì bao lâu... Ha ha, huynh yên tâm, đám lính tôm tướng cua khải vàng tặc tử còn không thể gây thương tổn cho ta. Các người ở trong này chống, ta sẽ mau chóng mang viện binh trở về.”

Ở trong đôi mắt hổ, có một chút bất an.

Diễn Vi muốn nói cái gì nữa. Đồng Phi cũng đã đứng dậy, đi vào phòng.

Đội Bát Bảo sư tử khôi, sau đó mặc vào Bát Bảo sư tử liên hoàn khải, lồng ngực một cái cực đại địa sư đầu hộ tâm giáp.

Đây là Hà lão thái công đưa cho Đồng Phi lễ vật, là hắc sắt chứa nhiều năm trần phẩm.

Đồng Phi Phi phủ thêm màu đen áo choàng, uy phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí ra khỏi phòng. Sớm có Long Thập nhị cầm cương tượng long tại cửa chờ. Dem những thứ cần buộc thì buộc, sau đó treo lên song chuy, trên lưng đeo túi lao, phi thân lên ngựa.

“Thập Nhị, các người đều chuẩn bị tốt có hay không?”

“Chủ công không cần lo lắng, đều chuẩn bị thỏa đáng !”

Đồng Phi vừa lòng gật gật đầu, thở phào một cái.

Long Thập Nhị cùng với Cuồng Lang trong ba mươi ngày cũng không xuất chiến, mà là một lòng một dạ huấn luyện ngũ khê man người.

Tuy rằng còn so ra kém thành gia hộ vệ, lại luận về sức chiến đấu, lại không kém cõi chút nào cự ma sĩ.

Lúc này, này ba mươi gã ngũ khê man nhân cũng đã chờ xuất phát, ở cửa lẳng lẳng địa chờ. Đồng Phi ở trên ngựa hướng diễn Vi vừa chấp tay, “Ca ca, huynh phải bảo trọng a!”

“Huynh đệ, đệ bảo trọng!”

Diễn Vi không thể bồi Đồng Phi xông vào doanh, bởi vì hắc hiện giờ đã là chủ nhân thành chủ tướng, có Hoàng Thiệu ở một bên phụ tá.

Phương diện Bắc môn, có Sa Ma Kha cùng với Từ Hoảng hợp tác, cũng là vạn vô nhất thất(vô sự). Còn lại là Nam Môn do văn sinh cùng với Lý Nghiêm hai người hợp tác.

Về phần Hoàng Trung, lần này cùng đi với Đồng Phi xông vào doanh trại quân khải vàng.

Đồng Phi kỵ mã lao ra đại môn, lại phát hiện tất cả mọi người đã tụ tập tại cửa. Bằng Đức Công ôm Bằng Thống, Tần, Vănninh, Lý Nghiêm, một đám vẻ mặt trang nghiêm. Chứng kiến Đồng Phi xuất hiện, mọi người tề xoát xoát chấp tay nghiêng người nhượng xuất đường qua.

Một đường yên lặng không nói gì, đưa Đồng Phi đi tới tây cửa thành.

Hoàng Trung dẫn dắt năm trăm kỵ binh đã chuẩn bị thỏa đáng, chứng kiến Đồng Phi đi lại, giục ngựa tiến lên.

“Sưu quỷ, người nhớ kỹ, người còn khiếm ta một mạng !”

Thời điểm khi Đồng Phi ra khỏi cửa thành , Văn Sinh đột nhiên kêu to.

Đồng Phi ngẩn ra, quay đầu hướng về phía Văn Sính nhìn lại, thì thấy Văn Sính đầu đội khôi quán giáp, cầm trong tay đại đao ngồi ngay ngắn trên ngựa, hướng hấn chấp tay vái chào.

“Trọng Nghiệp đã hiểu được sự khổ tâm của ngươi.”

Hoàng Trung nhẹ giọng nói một câu. Đồng Phi ha hả nở nụ cười, hướng Văn Sính khoát tay áo, đã thấy Văn Sính ngoảnh đầu đi nơi khác, ra vẻ không thấy.

“Hoàng đại ca, chúng ta xuất phát đi !”

Hoàng Trung gật gật đầu, “Chúng ta xuất phát!”

Hai người mang theo năm trăm ba mươi hai kỵ binh, hướng phía xa chạy như bay tới.

Màu đen áo choàng ở trong gió phàn phật, giống như một mặt cờ xí càng lúc càng xa.

Văn Sính nhin không được hỏi Lý Nghiêm nói: “ Chính Phương, ngươi nói kia xấu quỷ thật có thể mang đến viện quân sao?”

“Có thể hay không mang đến viện quân không phải Phi công tử định đoạt, nhưng là ta biết, hấn nhất định sẽ đem tin tức truyền đến triều đình.”

Lý Nghiêm đột nhiên khẽ cười nói: “Trọng nghiệp. mấy ngày trước không phải muốn tìm Phi công tử liều mạng sao?”

Vết sẹo trên mặt Văn Sính giống như con giun, phi thường khó coi. Mặt đỏ lên, xấu hổ nói: “ Chính Phương như thế nào còn giấu cợt ta? Nếu không có Phi công tử ngày đó quở trách, Văn Sính hôm nay còn đang đần độn. Nói thật, ta thật sự rất cảm kích hấn. Nếu sau chuyện này chúng ta cũng còn có thể sống sót lời nói, nhất định phải hướng về phía Phi công tử thỉnh tội.”

“Yên tâm, chúng ta đều có thể sống sót!”

Đều có thể sống sót... Lý Nghiêm tuy rằng nói như vậy, vừa lý trí cũng miễn có chút hoảng sợ. Quay đầu hướng đầu tường thành nhìn lại, chỉ thấy cờ xí đại biểu cho uyển huyện ở trong gió tung bay. Hai gã xấu xí hấn tử, đứng ở bên cạnh cờ xí hướng về phía xa nhìn ra xa.

Lý Nghiêm đột nhiên tinh thần phấn chấn: kia hai cái xấu quỷ còn không sợ, chẳng lẽ ta Lý Nghiêm đường đường nam tử hán, lại như thế không tin tưởng?

Chúng ta đều có thể sống sót!

Mưa to qua đi, không khí phá lệ tươi mát.

Hàng Liễu bên bờ sông rũ xuống, lộ ra sinh cơ dạt dào.

Đồng Phi cùng Hoàng Trung chạy đến chỗ đàm phán còn có chút khoảng cách. Thì thấy doanh trại quân khăn vàng dài dằng dặc hơn mười dặm.

Người chịu phụ trách đàm phán là hai người Triệu hoàng cùng với Hàn Trung.

Cũng là vì phòng bị vạn nhất, hai người mang đến một ngàn quân khăn vàng. Song phương làm cho đội hình triển khai, Triệu Hoàng chứng kiến là Đồng Phi cùng với Hoàng Trung đến, cũng không khỏi lâm vào sửng sốt.

“Như thế nào Tần Đại nhân chưa có tới?”

Hoàng Trung giục ngựa tiến lên, cười nói: “Tần Đại nhân hôm nay thân thể có chút không khoẻ, cho nên lệnh ta tiến đến thương thảo.”

“Ngươi? Có thể làm chủ được sao?”

Nhân tình Triệu Hoàng nhú lại, cảnh giác nhìn Hoàng Trung. Ánh mắt từ bả vai Hoàng Trung xẹt qua, dừng ở trên người Đồng Phi. Chợt vừa thấy bộ dạng của Đồng Phi, Triệu Hoàng hoảng sợ.

Bất quá hắn cũng nghe nói. Ở trong uyển có ba mãnh tướng có tướng mạo xấu xí, giết chết rất nhiều tướng lãnh quân khăn vàng.

Chính là gã gia hỏa này sao?

Không tiếp tục nhìn Đồng Phi, Triệu Hoàng đưa ánh mắt thu trở về.

Hoàng Trung nói: “Ta lúc ra cửa, Tần đại nhân nói để cho ta toàn quyền xử lý.”

“Tốt lắm. Một khi đã như vậy, ta đây sẽ nói rõ. Giao ra đại soái chúng ta, mở thành đầu hàng. Ta đảm bảo quân lính dưới trướng không động Uyển huyện một chút. Tướng quân, hiện giờ Hán thất lụn bại, triều đình đầy rẫy gian thần, dân chúng khổ không thể tả. Thiên tướng quân chính là thuận theo thiên ý, cứu sinh linh. Tướng quân chẳng lẽ không có thấy, hơn mười huyện Nam Dương trong một đêm đã thay đổi cờ xí?”

Triệu hoàng nhìn Hoàng Trung, chân thành nói: “Ta xem tướng quân cũng là có người có bản lĩnh. Cần gì phải bỏ ngựa đầu xe, tự tìm đường chết? Không bằng gia nhập thái bình đại quân, lấy tướng quân bản lĩnh. Hoàng dám đảm bảo ngày khác địa vị sẽ ở trên Hoàng.”

Hoàng Trung đột nhiên cười ha ha: “Ta không biết nam dương hơn mười huyện trong một đêm thay đổi cờ xí. Ta chỉ biết là, Uyển huyện ba mươi ngày vẫn như cũ thuộc về đại hán triều đình. Phản tặc, các người kiêu ngạo nhất thời, lại đắc ý không được một đời.”

Những lời này, quả thật làm cho tâm Triệu Hằng đau nhói.

Đích xác, vì Uyển huyện, khăn vàng đại quân tử thương vô số.

Khổ tâm bày ra ba mươi ngày, cuối cùng lại bị người khác tính toán, lập tức nhà mình chủ soái cũng...

Triệu hoàng sắc mặt âm trầm, “Tướng quân, lời này của người là có ý gì?”

Hai người nói chuyện với nhau tr, Đồng Phi lại tính toán. Đây gia hỏa nhìn qua tựa hồ là cái đầu lĩnh, hơn nữa địa vị tương đương cao.

Nếu như có thể giết chết này gia hỏa, khăn vàng đại quân tất nhiên sẽ tự loạn đầu trận tuyến.

Ta xông vào doanh có thể làm loạn một chút, còn có thể cấp uyển huyện tranh thủ một chút thời gian. Tần làm cho ta thừa dịp đàm phán thời điểm đột nhiên tập kích, hiện giờ đúng là tốt nhất địa cơ hội. Đúng, muốn giết những người đó, tất nhiên có thể an toàn xông qua doanh trại quân khăn vàng.

Nghe được Triệu hoàng hỏi, Đồng Phi đột nhiên mở miệng quát: “Ý tứ chính là... Người đi chết đi!”

Lưỡng can lao mang theo vạn quân lực xuất thủ.

Sự tình rất đột nhiên, ngay cả Hoàng Trung không ngờ Đồng Phi sẽ đột nhiên xuất thủ.

121. Chương 121: Đồng Trác Hội Tam Anh (2)

Hai nước giao binh, không giết sứ giả, đây là quy củ từ trước đến nay. Hiện giờ Triệu Hoàng tiến đến đàm phán, tất nhiên không ngờ Đồng Phi sẽ giết hắn, cho nên bị bất ngờ không kịp đề phòng, lao đã cắm giữa trán, phốc một tiếng, làm cho hắn rơi xuống ngựa.

Hàn Trung lấp bắp kinh hãi, xuất phát từ quân nhân bản năng, giờ thương lên chắn.

Nhưng khoảng cách quá gần, tốc độ mũi lao lại quá nhanh. Hàn Trung mới vừa giờ binh khí trong tay lên, lao đã cắm vào lồng ngực hắn.

Hét thẳm một tiếng, lao từ phía trước xuyên thấu qua ngực Hàn Trung.

“Phi công tử, người...”

Hoàng Trung muốn trách cứ, nhưng Đồng Phi đã đầu tầu gương mẫu hướng tới, đại chuy vũ động. Lớn tiếng nói: “Hoàng Tướng quân, những thứ này là phản tặc, cần gì cùng bọn họ nói nhiều ? Chúng ta giết qua tới, ít nhất có thể làm cho khăn vàng kẻ trộm hỗn loạn, tạo cho chúng ta một chút thời gian.”

A...

Đúng vậy, khăn vàng phản tặc tính cái gì vậy, cùng bọn họ thương thảo cái gì?

Hoàng Trung tuy cảm thấy làm như vậy có điểm không quá đạo nghĩa, nhưng suy nghĩ lại, lời Đồng Phi nói cũng rất đúng.

Lập tức tháo xuống đại đao, quát một tiếng: “Các huynh đệ, Theo ta giết!”

Năm trăm ba mươi hai đầu lang. Được hai đầu lão hổ suất lĩnh, vọt vào trận hình quân khăn vàng . Triệu Hoàng không nghĩ tới đám người Hoàng Trung không tuân thủ quy củ, tuy có đề phòng, nhưng mang tới được phần lớn là bộ quân. Nhân số tuy rằng so với nhân mã Hoàng Trung nhiều hơn, hơn nữa Triệu hoàng cùng với Hàn Trung bị giết, quân khăn vàng không kịp phản ứng, cũng không hiểu đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Đồng Phi đã vọt lại. Đại chuy huy động, phốc phốc mấy tiếng vang nhỏ, đánh cho đầu, óc của mấy gã tiểu đầu mục vỡ toang, huyết nhục bay tứ tung. Tượng long đã chạy đi lên, mang theo sức mạnh vạn quân đánh vào. Khăn vàng sĩ tốt trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, xương đoạn gân gãy, người còn không có rơi xuống đất thì đoạn khí. Một loạt kỵ binh xung phong, làm cho hơn một ngàn tên sĩ tốt khăn vàng chặt vật mà chạy. Đám người Đồng Phi cũng không đuổi giết, không nhanh không chậm đi theo phía sau đám sĩ tốt quân khăn vàng. Trong chớp mắt đã đi tới cửa lớn đại doanh quân khăn vàng. Không có ai ngờ rằng, đại quân của Uyển huyện sẽ chủ động phóng ra, cho nên ở cửa đại doanh không có phòng ngự gì cả.

Tượng long đột nhiên tăng tốc, vượt qua phía trước sĩ tốt quân khăn vàng, đại chuy vung lên. Dồn khí đan điền gầm lên giận dữ.

Cánh cửa đại môn đang khép hờ bị đập dập nát, vụn gỗ văng khắp nơi.

Đồng Phi mang theo ba mươi gã tùy tùng một đường điên cuồng xung phong, gặp người thì giết giết, gặp người tụt chém.

Hoàng Trung một là không làm, đã làm phải làm đến cùng, tự tìm tới cây đuốc, một đường thấy lều trại liền ném tới. Đám quan quân cũng học theo, hơn nữa chuyện giết người phóng hỏa cũng không phải lần đầu tiên làm, chỉ chốc lát, lửa bắt đầu thiêu rụi khắp nơi.

Phía trong Trung quân , đám cừ suất khăn vàng đang ngồi chờ kết quả, ai lại nghĩ rằng, chuyện này sẽ phát sinh.

Chờ cho bọn hần nghe được tin tức, hơn phân nửa lều của doanh trại đã bị đốt . Cũng có người lớn tiếng quát to: “Triệu Hoàng đã chết, Hàn Trung đã chết!”

Đây là chủ ý của Hoàng Trung. Hần bắt hai gã quân khăn vàng, hỏi rõ ràng thân phận Triệu Hoàng hai người , trong lòng mừng rỡ như điên.

Hai gã đầu lĩnh cừ suất bị giết sao?

Đây chẳng phải nói, quân khăn vàng hiện giờ như rắn mất đầu?

Nếu đám người Tần ở trong Uyển huyện chứng kiến đại doanh quân khăn vàng bị bốc lửa, nếu thông minh thông minh thì khẳng định sẽ thừa thắng xông lên. Mặc dù không nhất định đánh tan quân khăn vàng, nhưng ít nhất cũng có thể đảm bảo uyển huyện trong một thời gian không có chiến sự . Kể từ đó, uyển huyện chắc chắn sẽ yên tĩnh.

Đồng Phi không nói quy củ làm việc, trong người cũng cảm thấy thoải mái.

Hoàng Trung múa máy đại đao trong tay, cao thấp tung bay, theo đó là một màn huyết ảnh.

Hơn mười dặm doanh trại, đột ngột bị đám người Hoàng Trung đốt. Đám cừ suất lao ra lều trung quân , chỉ thấy đại doanh khăn vàng ánh lửa tận trời.

Từ phương hướng uyển huyện, truyền đến tiếng kèn rộn rã.

Tuy rằng thanh âm không phải rất rõ ràng, nhưng có thể khẳng định, đám người Tần đang hành động .

Đi lên đồi cao, nhìn đại doanh quân khăn vàng đã loạn thành một đồng. Hoàng Trung như trút được gánh nặng thở phào một hơi.

Ở trên ngựa quay đầu hướng Đồng Phi ôm quyền, “Phi công tử, Trung đa tạ !”

Đồng Phi ngăn ra, “Hoàng đại ca cảm tạ ta cái gì?”

“Nghe được tiếng kèn không? Tần Đại nhân khẳng định thấy được ánh lửa, chuẩn bị trùng sát đi ra . Một trận chiến này, ít nhất có thể làm cho uyển huyện trong vòng mười lăm ngày không có chiến sự. Đợi cho viện quân triều đình đến, đám phản tặc ở Nam Dương nhất định tan thành mây khói.”

Đồng thật ra không lo lắng nhiều như vậy, hấn làm như vậy chủ yếu là muốn làm rối loạn quân doanh của địch.

Nhưng sự tình thật sự đơn giản như vậy?

Có lẽ là đi vào thời đại này cũng đã lâu, Đồng Phi đã không nhớ được trong bình thư viết quân khăn vàng nổi loạn trong bao lâu, nhưng có thể khẳng định, Khăn vàng chi loạn nhất định nhanh chóng bị dập tắt...Về phần Uyển huyện có hay không bị công phá, cũng chỉ có ấn tượng mơ hồ, nếu thật sự giống như lời nói của Hoàng Trung, vậy chuyệt này tuyệt đối là việc tốt !

Nhưng, thật sự sẽ như vậy sao? Trong lòng Đồng Phi Phi có chút không yên.

Hoàng Trung chấp tay nói: “Phi công tử, nhiệm vụ của ta đã xong. Người đi tìm cứu binh, một đường phải cẩn thận. Ta phỏng chừng đường đi sẽ không an toàn. Đúng rồi, chỗ này của ta có một cuốn sách từ Phục Ba tướng quân lưu lại, hơn nữa trong này cũng có những linh ngộ mấy năm nay của ta, Phi công tử cầm lấy, xem có thể giúp được gì không?”

A?

Bản lĩnh của Hoàng Trung, cũng chính là Phục ba tướng quân Mã Viện truyền xuống ?

Đồng Phi ngạc nhiên, nhưng lại nghĩ: Thành Phương lão gia tử từng nói qua, Phục Ba tướng quân năm đó có bốn gia tướng: Thành, Bàng, Nghiêm, Hoàng.

Chẳng lẽ Hoàng Trung chính là ...

Đột nhiên nhớ tới một việc, Đồng Phi giục ngựa đi tới. Gọi Hoàng Trung dừng lại.

“Hoàng đại ca, mấy ngày trước ta chứng kiến chất nhi tựa hồ có chút không tốt, huynh tốt nhất đưa chất nhi đến Mã Chân khám qua một lần, thân thể tiểu hài tử nếu quá yếu sẽ không tốt....Hơn nữa ở Uyển huyện toàn đầy tử khí, cẩn thận sẽ không có chuyện, ngài nên nhớ kỹ a!”

Mấy ngày trước, Đồng Phi thấy được nhi tử của Hoàng Trung, đã được một tuổi tuổi, hơn nữa lại là một gã gia hoả đáng yêu.

Bất quá thường xuyên bị ho khan.

Đồng Phi mơ hồ nhớ, trong Bình thư có nhắc qua nhi tử của Hoàng Trung bị bệnh chết, nhưng cụ thể bị bệnh gì, cũng không nhớ rõ.

Tốt nhất nên nhắc nhở Hoàng Trung một lần, tiểu hài tử bị nhiễm bệnh nên khám trước, chứ đợi thời gian sau, chỉ sợ sẽ bị nặng hơn.

Hoàng Trung cảm kích nhìn Đồng Phi, sau đó chấp tay nói: “ Phi công tử cao thượng, Trung nhớ lý trong lòng.”

Nói xong, mang theo kỵ binh dưới trướng rời đi.

Đồng Phi nhìn tấm da trâu trong tay, lại nhìn bóng dáng Hoàng Trung.

Việc ta làm được chỉ có từng ấy.....Hoàng đại ca, đại ca, Tam đệ, các người nhất định phải bảo trọng. Sau đó hẩn bỏ tấm da trâu vào lồng ngực, Đồng Phi liền quay đầu ngựa.

“ Chúng ta xuất phát!”

Hướng về đường tới Toánh Xuyên xuất phát, Long Thập nhị cùng Cuồng Lang mang theo đám ngũ man khê, gắt gao giục ngựa chạy theo phía sau Đồng Phi.

Càng đi càng xa.....

Trung bình niên nguyên mười lăm tháng hai, Thái thú hà đông Đồng Trác mang theo một vạn nhân mã, phong Hoa Hùng làm tiên phong, trải qua khổ chiến đã công phá Thương Đảng.

Đại môn từ Hà Đông tới, U, Dự hai châu được mở ra!

Dựa theo phương án lúc trước của Lý nho, đại quân Hà Đông sau khi đoạt được Thương Đảng sau đó đi tới Tây hà quận, sau đó từ Nhận Môn quan tiến vào U châu, sau đó sẽ tiêu diệt phản tặc ở U châu, tiếp theo xuyên qua Kinh Hà đến Bột Hải quận(Vùng biển giữa bán đảo Sơn Đông và bán đảo Liêu Đông), quét sạch khăn vàng tặc tử ở U, Thanh hai châu, làm cho phản tặc co lại ở Dự châu, sau đó phối hợp với đại quân của Lô Thực, cuối cùng quyết chiến một trận ở Cự Lộc Sơn.

Trên thực tế, phương án tác chiến này không khác với phương án của Lô Thực bao nhiêu, nhưng không nghĩ tới, sau khi đi qua Nhận môn qua, không đợi cho đại quân Đồng Trác tiến vào U châu thì nghe được một tin tức kinh người.

Khăn vàng tặc tử đã bị bình ổn!

Lúc mới bắt đầu,tình hình chiến đấu ở U Châu cũng không lạc quan.

U Châu thái thú Lưu Yên khẩn cấp chiêu mộ hương dũng, đồng thời triệu tập binh lính các khu Ngự Dương, Thượng Cốc gia nhập đội quân bình loạn.

Tổng Đốc U Châu chiến sự quân khăn vàng là đệ tử Trương Giác, Bạch Tước.

Lúc mới đầu, quân khăn vàng chiến thắng liên tiếp, đánh tới U châu, nhưng không nghĩ khi chuẩn bị tới Dự Châu thì tao ngộ Hương dũng mai phục.

Bạch Tước bị một gã hán tử mặt đỏ giết chết, Phó tướng Đặng Mâu bị một gã thanh niên mặt đen bắt sống, sau khi bắt giữ tới U Châu, liền bị Lưu Yên trảm thủ thị chúng, Bạch Tước cùng Đặng Mâu vừa chết, khiến cho quân khăn vàng ở U châu lâm vào hoàn cảnh như rắn mất đầu, hơn nữa quan quân dưới sự chỉ huy của Lưu yên một đường đuổi giết, quân Khăn vàng tan ra, từ đó rời khỏi võ đài U Châu.

Đồng Trác sau khi nghe được tin này không khỏi cười to.

“ Trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta!”

Hoa Hùng không khỏi nghi hoặc hỏi: “Chủ công, có chuyện gì mà ngài cao hứng như vậy?”

“ Trách nhiệm của ta chính là độc chiến chiến sự U châu, hiện giờ không chết người nào, mà U Châu đã dẹp được loạn tặc, tuy rằng Lưu Yên thủ công đầu, nhưng ta đây là Phó soái đốc chiến....Hắc hắc, không vô duyên vô cớ cũng có công lao.”

Ngẫm lại cũng có đạo lý, tuy rằng Đồng Trác không chân chính tham gia chiến sự U châu, nhưng quả như thể nào lão cũng đã đoạt được Thương Đảng, cũng làm cho đường lui của Khăn vàng phản tặc mất đi, nếu chiến sự U châu chấm dứt, như vậy có thể lao thẳng tới Thanh châu.

Đại quân cũng không nghỉ ngơi, hồi phục, suốt đêm xuất phát.

Từ Nhận môn quan đuổi giết một đường, Từ Trùng Sơn quốc tiêu diệt quân khăn vàng một bộ phận, sau đó lại đánh Tây Hà quận, đoạt được toàn thắng.

Vào cùng lúc đó, Bọt Hải truyền đến tin tức:

Trương Ngưu Giác ở Bọt Hải bị Cung Cảnh đánh bại, sau đó lui về Dự Châu.

“Cung Cảnh có bản lĩnh lớn như vậy?” Đồng Trác sau khi nghe được tin này, không khỏi bĩu môi, hướng về phía Lý Nho hỏi.

Thần sắc Lý Nho trang nghiêm, bắt lấy thám mã hỏi: “Cung Cảnh như thế nào đánh bại Trương Ngưu Giác?” Rất hiển nhiên, Lý Nho cũng không tin tưởng Cung Cảnh có năng lực như vậy.

Thám mã hồi báo: “Lúc mới bắt đầu, Cung Cảnh liên tiếp bị bại lui, nhưng sau khi được Lưu yên phái bộ hạ là Trâu Tĩnh đến cứu viện, Phía ngoài Bọt Hải bố trí mai phục, ba đường giáp công đã bại Trương Ngưu Giác. Nghe nói người lập nhiều công huân nhất chính là một gã hán tử mặt đỏ cùng với một thanh niên mặt đen...Nga, đúng rồi, còn có một gã hán tử mặt trắng, nhưng tình hình cụ thể thì không được rõ ràng lắm.”

Đồng Trác chau mày, “Chỗ nào chạy đến ba người, không ngờ luân phiên phá hỏng đại sự của ta?”

Lý Nho suy nghĩ một lát, trầm giọng nói: “Nếu là như vậy, chúng ta phải buông tha cho kế hoạch, không cần để ý đến chiến sự U Châu, Thanh Châu, đuổi theo đánh Trương Ngưu Giác, ta cũng không tin lại có người cùng chúng ta tranh công?”

“Kế này rất tốt, theo ý Văn Chính mà làm.”

Đồng Trác hạ quyết tâm, lập tức mệnh lệnh đại quân chuyển hướng, Tây hà quận đi thẳng tới Yên Tĩnh quốc đuổi theo đại quân Trương Ngưu Giác. Song phương đại chiến bảy ngày bảy đêm, Trương Ngưu Giác lùi về giữ Cao Ấp, Đồng Trác không để đại quân nghỉ ngơi, tiếp tục truy kích, nhưng ở dưới thành Cao Ấp bị Trương Ngưu Giác phục kích, đại bại mà về, tổn thất ước chừng hơn ba ngàn nhân mã.

Lần này Trương Ngưu Giác hoàn toàn chọc giận Đồng Trác.

Ngay khi lão đang trọng chỉnh binh mã, chuẩn bị tiếp tục đánh Cao Ấp thì Lô Thực suất lĩnh Tam giáo nhân mã Bắc quân ra Hà Nội, hướng đến Thanh Hà Quận.

Sau khi biết được tình huống, Lô Thực phái người truyền lệnh, mệnh cho Đồng Trác hành quân trong đêm cùng hội hợp với đại quân.

Đồng Trác tuy rằng khó chịu, nhưng quân lệnh không thể trái.

Đồng Trác rơi vào đường cùng, dẫn dắt đại quân suốt đêm khởi hành, hai ngày sau đến Thanh Hà quận hội hợp với đại quân Lô Thực.

Lúc này Cự Lộc khăn vàng đã đạt tới mười vạn người, hơn nữa cộng với nhân mã của Trương Ngưu Giác, tổng binh lực vượt qua mười bảy vạn, mà nhân mã trong tay Lô Thực, cộng với bộ đội của Đồng Trác mới gần được tám vạn, binh lực song phương lập tức chênh lệch gấp đôi.

Đồng Trác sau khi đến Thanh Hà Quận, lập tức báo kiến Lô Thực.

Đối với người cùng danh vọng ngang Thái, Trịnh Huyền, Đồng Trác phi thường tôn kính.

Nhưng không ngờ vừa đến ngoài cửa trung quân đã bị người ngăn lại.

Trong phút chốc ở trong lều trung quân có mệnh lệnh truyền ra, “Lệnh cho Hà đông Thái thú Đồng Trác báo môn mà vào!”

Cái gì báo môn mà vào? Nói trắng ra, chính là người đi một bước, báo tên một lần, đi hai bước báo tên hai lần. Từ phía ngoài đi vào lều trung quân đâu chỉ trăm bước? Nói thật ra chính là làm khó dễ, cho người cái oai phủ đầu.

Người thời cổ, phần lớn tướng quân thua trận mới có thể bị lệnh báo môn mà vào.

Đồng Trác có chút không rõ: Ta mặc dù là chiến bại, nhưng cũng không đến mức báo môn mà vào a?

Nhưng quân lệnh đã ra, lão cũng không dám cãi lời, khuôn mặt xanh mét, cất bước đi vào, lớn tiếng nói: “Hà Đông Thái Thú Đồng Trác, phụng mệnh tiến đến!”

122. Chương 122: Đào Anh Tam Viên

Lô Thực ngồi yên ổn trong trung quân, màu tóc hoa râm làm hắn có vẻ già đi. Dấu vết thời gian hằn lên gương mặt của hắn, người thiếu niên năm nào đã từng là môn hạ của Mã Tung thần thông cái thế, giờ đã trở thành một ông lão.

Bất quá, hắn lại rất chính trực, vẫn như trước kia, đang có cái khí khái ngang ngạnh.

Hắn ngồi nghiêm chỉnh, sống lưng thẳng thắn, tuy rằng đã bị cắt chức quan nhiều năm, nhưng khí khái anh hùng thừa xưa vẫn không hề giảm.

Ở trên bàn có đặt một thanh bảo kiếm, Lô Thực trong lòng có một chút khổ sở. Dù sao hắn tuổi không còn trẻ nữa, không thể còn phong thái như xưa. Tuy rằng không muốn chấp nhận, nhưng Lô Thực cũng biết rằng, qua nhiều năm gian khổ tu luyện cũng làm cho hắn học được cách thỏa hiệp.

Đối với Đồng Trác, Lô Thực thực sự cũng không có ấn tượng sâu sắc nào cả. Chỉ nghe nói hắn là người thân cận bên cạnh đại tướng quân Hà Tiến, hơn nữa lại giỏi về luân cú. Thế nhưng ở lúc gian nguy, cái lúc mà triều đình cần người thì hắn lại tỏ rõ cái khí khái nam tử sâu sắc. Trận đánh ở Nam Cung Môn, Đồng Trác có thể nói là thanh danh đại thịnh. Hôm nay chuyện đó được bàn luận nhiều nhất ở các tửu lầu, chính là chủ đề của các sĩ phu xưng là bỉ phu thời.

Trước khi cắt quân, chuyện này đã được Viên Ngỗi (chú của Viên Thiệu a trong tam quốc là bị Đồng Trác giết vì Viên Thiệu làm mình chủ 18 lộ chư hầu tiến đánh Đồng Trác sau đó có truyện tam anh đánh Lữ Bố rất nổi tiếng) tìm Lô Thực nói qua.

Ngay lúc này đây cảnh tượng ấy lại hiện ra rõ ràng trước mắt của Lô Thực. Đó là hình ảnh của Viên Ngỗi ngồi trong thư phòng, mặt trời rải sắc nắng long lanh, nhưng cái không khí đầu xuân vẫn làm cho con người ta cảm thấy ớn lạnh.

Viên Ngỗi nói:” Hôm nay mời được Lô trung lang là có một chuyện muốn nói cho trung lang biết.”

Nhìn cái cuộc đời mà lòng người ảm lạnh, nhưng bị biếm quan đã bốn năm, tính nóng nảy của Lô Thực cũng đã giảm đi rất nhiều. Lời của Viên Ngỗi cũng rất cung kính, nhưng bề ngoài không có chút cung kính nào. Nếu như trước đây thì với tâm lý của một sỹ phu, Lô Thực đã phát tay áo bỏ đi rồi.

Hiện tại thì...

Lô Thực nói:” Thái phó có điều gì chỉ dạy?”

Viên Ngỗi đập bàn nói:” Họ Hoàng Phủ Tung trước khi cách chức đã dă tâu với Hoàng Thượng cớ bỏ đảng cấm, Hoàng Thượng cũng đã đồng ý rồi. Lô trung lang cũng là đã rõ ràng, hôm nay hoạn quan trong triều làm vậy, chính chúng ta có đôi khi cũng phải thỏa hiệp với nhau. Chỉ thể dẹp yên loạn hoạn quan, chỉ có duy nhất đại tướng quân. Nhân sỹ hiện nay, đại Hán hiện nay, chỉ có một mình đại tướng quân mà thôi.”

Lô thực mi mắt chùng xuống, trong lòng có chút buồn bực.

Lại là đảng phải tranh giành. Lúc trước Hoàng Thượng tiến hành đảng cấm, không phải vì sợ các người tranh giành nhau sau? Hôm nay đảng cấm đã được bỏ, các người liền tiến hành tranh đoạt, Lô Thực thoát nhìn thì vẫn chưa có biểu hiện gì. Bất quả thái độ biểu hiện ra vẫn còn rất cứng kính:” Thực đối với việc này, có biết một chút!”

Viên Ngỗi nói thêm:” Đại tướng quân là người mà kẻ sỹ hi vọng, nhưng đại tướng quân cùng cấu kết với hoạn quan làm vậy, thực sự làm ta có chút đau lòng. Lần này đi đốc chiến ở Dự Châu, thái thú Hà Đông là Đồng Trác sẽ phụ trách hỗ trợ, người cũng biết người này.”

“Có biết một chút!”

“Vậy thì tốt rồi...” Viên Ngỗi khẽ chớp mi mắt. Tựa hồ như hữu khí vô lực, “Đồng Trác là người của đại tướng quân, chúng ta chính là để đại tướng quân biết, không có chúng ta hỗ trợ, chỉ dựa vào sức vũ phu, đừng có mơ tưởng thống trị quốc gia.”

Lô Thực trong lòng hồi hộp, “Thái phó ý này là ...”

“Con người Đồng Trác xưa nay vốn cuồng vọng, hơn nữa cũng rất thô lỗ. Cho hắn một ít giáo huấn, đem như cho đại tướng quân một lời cảnh báo.”

Trong lòng Lô Thực thầm kêu khổ, như thế nào mới từ Đông Quan đi ra, liền gặp ngay loại chuyện phức tạp này.

Làm biện tu ở Đông quan tuy rằng kham khổ, nhưng những ngày trôi đi thật thanh thản, không có nhiều chuyện phiền não như vậy.

Lô Thực nhin không được nói: “Thái phó. Lẽ nào người không sợ đại tướng quân tức giận sao?”

Viên Ngỗi cười ha hả, “Tử Không, người ở Đông Quan một thời gian dài, có một số việc người cũng không nắm rõ được. Nếu như bốn năm trước, chúng ta thực không dám động tới Đồng Trác, nếu không sẽ bị đại tướng quân tức giận thậm chí trở mặt, nhưng từ năm ngoái, ta vốn cùng Bản Sơ (Viên Thiệu) nhập phủ đệ của đại tướng quân, thấy lòng trung của Đồng Trác đối với đại tướng quân không còn như trước nữa. Bằng không đại tướng quân làm sao lại cho Bản Sơ làm chức Ty đài giáo úy trước đây là của Đồng Trác? Đại tướng quân trong lòng cũng rõ ràng, muốn dùng Bản Sơ kiểm chế Đồng Trác.”

Lô Thực cau mày, trầm tư suy nghĩ.

Viên Ngỗi nhàn nhả khép mắt, “Thế nào, Tử Kiên không muốn giúp ta?”

Ngôn ngữ dịu dàng, nhưng mang theo mùi vị âm trầm. Lô Thực minh bạch, nếu như không đáp ứng nhất định sẽ gặp chuyện không may.

Cũng được, ở Đông Quan làm người yên phận bốn năm, thật vất vả mới có ngày được nổi danh, Lô Thực thật không muốn bỏ qua.

Lô Thực nói: “Thực sẽ làm hết sức.”

“Hảo ... Có lời của Tử Kiên, ta thực yên tâm nhiều.”

” Lão sư, lão sư...”

Lô Tử Kiên bỗng thoát khỏi sự trầm tư, “chuyện gì?”

“Đồng Trác đã báo môn mà vào. giờ đang ở bên ngoài đợi lệnh”

“Cho hắn vào đi!”

Lô thực quay đầu, nhìn một chút người gọi hắn là Lão sư. Người này tuổi chưa quá 20, thân cao 7 thước 5 tấc, mặt tựa như ngọc, mặt có thần quang, vành tai của hắn rất lớn, cứ theo tướng mạo mà nói, đây là người có phúc khí. Tay hắn dài quá đầu gối, giờ hắn đang khoanh tay trước ngực, thần thái cực kỳ cung kính.

Nười này là Lưu Bị, là người U Châu.

Lưu Bị từng là môn hạ của Lô Thực, nhưng nói cho cùng, Lô thực đối với hắn cũng rất yêu thích.

Lưu Bị không thích đọc sách, cái gì cũng chỉ qua loa, cũng chẳng cần giải thích, nhưng lại rất giỏi ứng phó. Trong nhà cũng không giàu có gì lắm, nhưng lại rất thích “hoa phục”. Lại là đồng hương của Lô Thực, hơn nữa rất hiểu thảo, ở quê nhà được coi là người có tài đức cho nên Lô Thực mới thu nhận hắn làm môn sinh. Mặc dù nói Lô Thực có dạy cũng như không, nhưng người này quả thực là làm Lô Thực vui mừng.

Có đôi khi, nhìn người, thật đúng là không thể dùng con mắt bình thường để nhìn nhận xét.

Hình như năm đó cao tổ hoàng đế cũng là một người chơi cờ lêu lổng, không học vấn, không nghề nghiệp, thế mà sau này lại có thể làm nên đại nghiệp.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là trong suy nghĩ của Lỗ Thực mà thôi, chứ chẳng có biểu hiện gì ra bên ngoài cả.

Lúc này, Đồng Trác cũng đã vào trung quân, sắc mặt xanh đen, chấp tay nói: “Thái thú Hà Đông là Đồng Trác, đã phụng mệnh đi tới.”

Lỗ Thực tỷ mỉ nhìn thẳng vào Đồng Trác, quả thật là có chút thất thố.

Nhưng lại rất cuồng vọng...

Hắn cố tình quên đi, trong khoảnh khắc mắt lại như là đang nhớ đến một người, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Đó là một trung niên, họ Tống tên Viên, là người Bắc Hải, cùng là tỵ mã ngang cấp với Viên Ngỗi. Nói là phó tướng, nhưng Lỗ Thực cũng rất rõ ràng, đây là Viên Ngỗi sai tới để giám sát mình. Tống Viên là hậu duệ của Tống thị tại Bắc Hải, tổ tiên rất có tài đức, chỉ tới hôm nay không còn vẻ cường thịnh như trước nữa. Ở Bắc Hải, vẫn là một thế tộc giàu có, cùng với Viên gia có quan hệ mật thiết.

Lỗ Thực nói: “Đồng Trác, nơi biết tội của mình không?”

Đồng Trác nổi giận trong lòng, mặt lạnh lại nói: “Trác không biết!”

”Được rồi, ta sẽ cho người minh bạch. Người trước tiên là tự ý thay đổi

đường hành quân, quân lệnh cũng không thêm để ý. Sau đó lại còn tự xuất binh đến Cao Ấp. Lại còn bại trận ở đây nữa. Thêm một điều nữa, từ Cao Ấp đến đây, chậm lắm cũng chỉ mất một ngày đường. Ta lệnh cho người đêm tối xuất phát, tại sao bây giờ mới tới? Cãi lại quân lệnh, thua trận Cao Ấp, hại làm chậm thời gian ... kể từ đây tới, ta bắt người báo môn mà vào. Người còn không phục?”

- Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ!

Đồng Trác cũng hiểu rõ ràng lợi hại của kẻ sỹ, nhất là khoa mồm mép, bất kể cái gì cũng có thể thành tội.

Muốn biện giải, nhưng hiểu rằng cánh tay nhỏ không lay chuyển được đùi. Lão cán rằng nói: “Trác chịu phục!”

Chịu phục là tốt rồi, nếu như Đồng Trác cứ cãi chày cãi cối, Lỗ Thực thật không biết giải quyết như thế nào.

Được rồi, ra oai phủ đầu cũng đã làm rồi, đang định nói đỡ cho Đồng Trác,

Lỗ Thực đang muốn mở miệng thì Tống Viên đã nói vào: “Tướng quân. Nếu Đồng Trác nhận tội rồi, thì phải xử phạt mới phải. Hôm nay sắp bước vào đại chiến, nhân cơ hội này mà thắt chặt quân kỷ. Mặt tướng xem ra, tội của Đồng Trác đáng phải phạt, hơn nữa phải phạt thật nặng.

Cừ thật, cái này thật là hiếm độc a.

Cái gì gọi là cực hình? Chính là lôi ra chém đầu!

Người này dĩ nhiên là muốn mạng của Đồng Trác. Đồng Trác thực sự nghĩ không ra mình đã mắc tội gì với người này? Trước kia cũng chưa từng có gặp qua hắn? Nói trắng ra Tống Viên cũng muốn có một chút công lao làm rạng rỡ với tổ tông. Nhưng Đồng Trác ở chỗ này quả thực là muốn cản trở con đường của hắn a.

Lỗ Thực sắc mặt trầm hẳn xuống.

Cái tên Tống Viên này chính ra còn cuồng vọng kiêu ngạo hơn Đồng Trác. Ý vào chỗ dựa là Viên Ngỗi, đã cho rằng mình muốn làm gì thì làm.

Kiêu ngạo, cuồng vọng?

Viên Ngỗi nói một điểm cũng không sai, bất quá lại không phải là Đồng Trác, mà là Tống Viên quá kiêu ngạo.

Lô Thực đè nén lại cơn giận, híp mắt nhìn Tống Viên một cái. Một tia quang mang nhìn tới khiến Tống Viên lạnh cả gáy, không tự giác được run lên một cái.

”Đồng Trác, theo lý thuyết thì tội không thể tha, nhưng sắp vào đại chiến không nên chém tướng, ta để tạm cái đầu trên cổ ngươi, chờ ngươi lập công chuộc tội, nếu không mấy tội danh đều tính một thể, ý ngươi thế nào?”

Đồng Trác khom người: “Trác nguyện ý a.”

“Cao Ấp là thành của Cự Lộc, nếu ngươi có thể nhất tề xông tới bình định được phản tặc. Ta cho ngươi ba thời gian, phải đánh hạ được Cao Ấp, nếu hạ được, chuyện cũ coi như bỏ qua, hơn nữa bản soái còn tâu lên triều đình, khen thưởng cho ngươi. Nwng nếu không chiếm được Cao Ấp, thì đừng trách bản soái vô tình, gom mọi tội lỗi, lấy cái đầu của ngươi. Bản soái an bài now thế, ngươi có nguyện ý không?”

Đồng Trác hít sâu một hơi, “Trác nguyện ý!”

“Đã nw vậy thì ta cho ngươi làm chủ wóng, Tống Viên làm phó tướng, cho các ngươi một ngày để chỉnh đốn quân mã, ngày mai canh ba xuất phát, lấy ba ngày làm thời hạn phải công phá cho được Cao Ấp, ba ngày sau bản soái muốn đứng trên thành Cao Ấp.”

“Dạ!”

Đồng Trác nhìn Lô Thực một cái, cũng không thêm để ý đến Tống Viên, xoay người đi ra khỏi trường.

Tống Viên sắc mặt thay đổi, hơn nữa lại phi thường xấu xí.

“Tướng quân, đây là ý gì?”

Lô Thực cười nói: “Tông tướng quân đừng vội khẩn trương, ta cho ngươi làm phó tướng của Đồng Trác cũng là vì ngươi mà lo lắng. Thứ nhất là cho ngươi ở bên cạnh hấn để giám thị hấn, nếu như hấn có oán giận lập tức báo cho ta biết, ta sẽ mang hấn ra trị tội. Thứ hai, Đồng Trác hạ được Cao Ấp, ngươi làm giám quân cũng có lợi đây gọi là nhất cử lưỡng tiện a. Nếu đánh không được, hấn là chủ tướng, ngươi có can hệ gì đâu?”

Tống Viên nghe thế, tim đập thành thịch.

Lô Thực nói không sai, phương pháp này quả thật là rất tốt, cơ hội thăng quan sắp đến rồi.

“Đã như vậy thì mặt tướng sẽ theo sự phân phó của tướng quân.”

Nhìn Tống Viên rời đi, trên mặt Lô Thực có vài phần tiếu ý.

Đảng phái cũng được, hoạn quan cũng được, mấy năm nay ở Đông Quan, có rất nhiều chuyện xem như là nhìn thấy thấu đáo.

Ta chỉ trung với Hoàng Thượng, nói ít làm nhiều, với sự tranh đua bè phái, ta không có quan hệ. Về phần Đồng Trác, coi như là thiệt thòi cho hấn a.

Lưu Bị một mực bằng quan, nhịn không được nhẹ giọng nói: “Lão sư, làm như vậy có quá phận không?”

Lô Thực trầm mặc nói: “Quá phận? Lão sư không có quá phận chỉ là bọn họ quá phận. Quốc gia nguy nan thế mà còn người tính toán ta, ta tính toán người. Ta phụng chỉ đi bình định giặc hoàng cân, những việc tranh cãi của bọn họ ta không có quan hệ. Tùy bọn họ đi.”

“Nhưng Tống Viễn có ảnh hưởng đến kế hoạch của ngài không?”

Lỗ Thực cười nói: “Kế hoạch? kế hoạch gì?”

” Cho Đồng Trác đánh Cao Ấp chính là kế hoạch a!”

Lô Thực lạnh lạnh cười, “Đồng Trác đánh Cao Ấp, ta cũng không có quan hệ. Hấn đánh được Cao Ấp ta vì hấn mà lập được công, hấn không hạ được Cao Ấp, ta cũng không bị trách tội. Dù sao ta cũng không có ý đánh Cao Ấp, chỉ là mượn cơ hội này đánh lấy Ngụy Quận.”

“Nguy Quận!”

Lưu Bị mắt sáng lên, “Đệ tử hiểu rồi!”

Lô Thực thở dài, nhẹ giọng nói: “Huyền Đức, Triều đình lâm vào cảnh như vậy ngươi tính toán ta, ta tính toán ngươi. Ngươi không để ý đến cũng khó... Cũng được, bọn họ cứ ở đây mà tính toán. Coi như tính kế trên người ta cũng đừng trách ta tính toán lại với họ. Bình định được phản tặc thì đại công cáo thành. Về phần họ Viên và lũ hoạn quan, bọn họ muốn nháo thế nào mặc họ.”

“Nhưng Tổng Viên ...”

“Huyền Đức ngươi có lưu ý tới ánh mắt của Đồng Trác.”

“Học sinh chưa từng lưu ý.”

“Đồng Trác cũng không phải hạng nhân từ, người này có thể không phải như lời của Viên Ngỗi là loại cuồng vọng thì thật sự là người có dã tâm. Hắn vô duyên vô cớ bị ta vũ nhục, trong lòng tất nhiên là tức giận. Nhưng thủy chung lại hắn chẳng nói một câu nào... Nhưng hắn sẽ không nhẫn nại với Tổng Viên. Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ Tổng Viên lúc này sẽ gặp phải đại nạn.”

Lưu Bị trong lòng cả kinh, “Lão sư, ngài nói Đồng Trác sẽ giết Tổng Viên?”

“Ta cái gì cũng không nói... Được rồi, ngươi kêu hai huynh đệ của ngươi ngày mai canh năm chúng ta sẽ xuất quân đánh Nguy quận.”

“Học sinh tuân lệnh.”

Lưu Bị chấp tay rời khỏi trung quân, chưa đi được hai bước chợt nghe có một người cao giọng nói: “Đại ca, chúng ta ở chỗ này”

Ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy có hai cổ khí lực hùng hậu đi tới.

Một người so tuổi với Lưu Bị cũng không hơn nhau nhiều lắm thân cao 9 thước 2 tấc. Dưới cằm có hàm dài 2 thước, rất là xinh xắn. Mặt như trái táo, môi như tô son, mắt xếch, mi mắt nằm ngang như kén tằm, sinh ra là khí mạo đường đường, uy phong凛冽. Một người khác nhìn qua có vẻ không giống với hắn, tuổi vừa hai mươi, chiều cao hơn tám thước, đầu báo mắt tròn, hàm yếm râu hổ, cùng một đường đến. quả nhiên là rồng bay hổ dạo, nói đến là đến, giọng nói như sấm ở bên tai, chấn động màng nhĩ.

Lưu bị vừa nhìn thấy hai người này, muốn nhin cười cũng không được.

Đây là ở Ung châu vừa xem cáo thị nhận thấy hai hảo hán, người mặt đỏ chính là Quan Vũ, tự là Thô Trường, người Hà Đông, vì giết một thổ hào địa phương nên phải trốn đi nơi khác vì vậy mới lưu lạc tha hương sau mới sửa thành Vân Trường, trước khi đi đánh giặc hoàng cân thì buôn bán để kiếm sống.

Hắn sử một Thanh Long Yển Nguyệt Dao, khi đi làm sai nha, bộ pháp giết người hết sức uy mãnh. Có thể nói người đã giành lại thái bình cho thành U Châu giết thủ lĩnh Bạch Tước chính là Quan Vũ.

Người mặt đen chính là Trương Phi, Tự Dục Đức, là một người giàu có trong huyện, có ruộng tốt và nhiều tài sản. Một thân vũ dũng, thích kết giao với tất cả anh hùng hào kiệt trong thiên hạ. Hắn lại là người rất khéo tay, am hiểu cung nữ đồ. Ngay cả Lưu Bị cũng khen không ngớt miệng. Trong tay hắn là một thanh Bát Xà Mâu, một mình có thể địch được nghìn người. Đàng Mậu chính là bị Trương Phi bắt sống được.

Ba một lòng kết bá huynh đệ. Chuyện truyền mãi về sau này là chuyện vườn đào kết nghĩa mà ba nhân vật chính chính là ba người này.

Bất quá hôm nay, lại có chuyện Trường Sa ba xú tử kết nghĩa trước đây, không hiểu được chuyện đào viên tam anh kết nghĩa có hay không cùng lưu truyền cho hậu thế?

Quan Vũ, Trương Phi thấy Lưu Bị thì vô cùng cao hứng.

Hai người đi nhanh tới, Trương Phi còn cách rất xa đã chủ động cất tiếng gọi: “Đại ca, huynh đi đâu vậy?”

”A, hôm nay lão sư tìm ta có chút việc, vừa rồi mới ở trung quân, Vân Trường, Dục Đức, hai người lần đầu tiên ở quân doanh, có thấy quen không?”

“Nam tử Hán đại tướng phu, quyết chiến sa trường, da ngựa bọc thây!”

Quan Vũ híp con mắt, hình như là đang ngủ. Nghe được Trương Phi nói, ngẩng đầu vuốt râu nói” Tam đệ nói như thế đúng là con nhà võ!”

Vậy mà Trương Phi còn nói vọng một câu:“Nhưng mà quy củ nhiều quá, đệ không thể uống rượu, trong miệng cứ như ngậm đá vậy!”

Lưu Bị cùng Quan Vũ tiến lên, mỗi người cầm một tay Trương Phi, một tay bưng lấy miệng của hắn.

“Tam đệ, đừng có hồ ngôn loạn ngữ.”

“Ô, ô ,ô ...”

Trương Phi không nói ra lời, liên tục gật đầu, biểu thị sự minh bạch.

Đúng lúc này, Lưu Bị nhìn thấy một người. Hắn liền bỏ Trương Phi ra, vội vã tiến đến chỗ người đó thi lễ.

“Hà Đông đại nhân!”

Người nọ đúng là Đổng Trác. Chỉ thấy mặt lão xanh mét, ở cửa đang chuẩn bị lên ngựa. Lão cũng không tránh khỏi sự tức giận, chẳng biết vì sao lão lại bị một phen vũ nhục như vậy,lại nhận một cái mệnh lệnh thật hồ đồ, sau đó lão đi sang quân nhu lấy một vài thứ cần thiết mà trong bụng thì đầy một trướng khí. Quan quân nhu là Tổng Viên đại nhân, nghĩ rằng Tổng Viên làm quan quân nhu chính là Lô Thực để hắn giám sát Đổng Trác.

Trong lòng Lưu Bị biết, Đổng Trác đang căm giận Lô Thực.

Nhưng mà hết lần này đến lần khác lại không tranh cãi với Lô Thực, thậm chí sớm đánh cho xong để trở về. Lưu Bị ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại rất rõ ràng:Lão sư tuy nói mấy năm trước đều khổ sở, có thể nói vẫn còn có những suy nghĩ đơn giản. Nếu biết rõ Đổng Trác là người có tâm cơ hiểm độc. Tội gì phải tự làm khổ mình, giải thích minh bạch với Đổng Trác để cầu một đường lui.

Có đôi khi cường giả cũng phải lụy người a.

Coi như Lô Thực không kết giao với ai, coi như hắn chỉ ngồi trong nhà, nhưng cũng dễ gặp họa sát thân.

Lưu Bị muốn vì Lô Thực giải thích một phen.

Cũng không biết trong bụng của Đổng Trác là đầy một bụng tức chưa tìm ra chỗ phát tiết. Vừa rồi ở trong trung quân đã gặp qua Lưu Bị.

Tuy rằng không hiểu Lưu Bị này là ai, mà cũng chẳng cần biết hắn là ai chỉ biết hắn là người của Lô Thực.

Con mắt sọc lên,“Các hạ là ai, có chuyện gì?”

“Tại hạ là Lưu Bị, là ... học trò của Lô trung lang, có chuyện muốn thưa cùng Hà Đông đại nhân.”

Không nói tới Lô Thực thì còn tốt, nhắc đến Lô Thực lập tức cơn giận của Đổng Trác vụt tới đỉnh đầu, Đổng Trác hừ một tiếng,:” Người xuất thân ở đâu, giờ làm cái chức gì?”

Một câu nói kia đã đâm vào chỗ đau của Lưu Bị,

Trước khi tham gia đánh giặc, Lưu Bị chỉ là một người có gia cảnh bần hàn, dựa vào hỗ trợ của thúc thúc để mưu cầu sinh hoạt. Mẫu thân tuổi đã cao, hắn phải bỏ dở chuyện học hành, ở nhà dệt chiếu, đan dép mà sống. Chúc quan? Hắn thật sự chưa có chức quan nào a!

“Bị này còn chân trắng .”(chưa có chức quan trong người)

Đổng Trác ngửa mặt lên trời cười ha hả:“Người xuất thân là chân Trắng, có tư cách gì nói chuyện với ta? Thực là không biết tự lượng sức mình, mau tránh ra!”

Hắn thúc ngựa rời đi để lại Lưu Bị xấu hổ đứng ở cửa doanh trại.

Chuyện này quả thật hắn không tự lượng sức mình, Chỉ là Đổng Trác nói có phần quá lộ liễu.

Trương Phi cùng Quan Vũ bị chọc giận, hai người chạy đến bên cạnh Lưu Bị, Trương Phi nhìn theo bóng Đổng Trác mà nổi trận lôi đình.

“Tên mập kia là người ở đâu? Dám chọc giận huynh trưởng của ta? Nếu không giết hắn, khó trừ đi mối hận trong lòng ta... người đâu chuẩn bị ngựa.”

Trương Phi nói xong, lên ngựa cầm mâu, đi đánh Đổng Trác.

Về Phần Quan Vũ, Lúc đầu có tên là Trường Sinh, sau mới đổi làm Vân Trường, cũng có sách nói là Thọ Trường.

Quyển sách này lấy từ bản in ở Giang Nam Trường Châu Mao Tông cương bình(Tam quốc chí diễn nghĩa) là chính, tên tự viết là Thọ Trường, nên sách này cũng theo đó mà dùng.

123. Chương 123: Giết Trương Ngưu Giác (1)

Lưu Bị nắm lấy tay Trương Phi.

“Dực Đức, không nên hồ đồ!”

Trương Phi cả giận nói:” Đại ca, tên mập kia thực là làm nhục huynh quá đáng, huynh chịu để yên vậy sao?”

Lưu Bị lắc đầu nói:”Cũng không phải là Đổng Trác vô lễ, mà thật ra ta không biết tự lượng sức mình. Chuyện này nói thật dài dòng, thôi chúng ta về trại rồi nói.”

Bị lôi Trương Phi vào doanh trại, nhưng Quan Vũ nhìn theo bóng của Đổng Trác, mắt trợn ngược lên rất giận giữ.

Đổng Trác nổi giận đùng đùng về tới quanh trại của quân Hà Đông, hắn đi vào trung quân cầm lăm lăm thanh kiếm không nhận được kêu lớn một tiếng, đem nổi giận giữ xả vào cái bàn chỉ nghe chát một tiếng cái bàn đã bị thanh kiếm xẻ là làm hai khúc. Đổng Trác rít lên:”Lô Tử Kiên khinh ta quá ! Lô Tử Kiên khinh ta quá!”

Lý Nho, Hoa Hùng vội vã đi vào trung quân thấy vậy liền kêu lên:”Chủ công có việc gì khiến ngài tức giận như vậy?”

“Lô Tử Kiên khinh ta quá!”

Đổng Trác khoa kiếm chém vào bàn, đem cái bàn đó chặt ra làm đôi, cơn giận cũng đã vơi, nhưng bọn Lý Nho lại động chạm đến vết thương lòng của hắn, làm cơn giận lại bùng lên.

Hơn nửa ngày sau, hắn mới bình tĩnh lại, đem những lời của Lô Thực nói hôm nay thuật lại một lần.

Hoa Hùng cùng Từ Quang Vinh hai người nghe xong, oa oa kêu lên:”Chủ công, chúng ta liền quay về Hà Đông, không để ý chuyện ở đây nữa. Lúc trước, chúng ta đã liều chết một trận, chủ công suýt nữa là mất mạng, nhưng chỉ đổi lấy được một chức nội hầu hư quan a. Ngài từ Hà Đông cách chiến trường hàng nghìn dặm từ U châu đến Thanh châu, rồi lại đến Dự châu, vậy mà họ lại đối xử với người như vậy.

Hoa Hùng giận giữ vô cùng, Từ Quang Vinh lại càng hoảng sợ, vội bịt chặt cái miệng của hắn.

Đổng Thiệt, Thanh Lễ tuy hai người không nói gì với Đổng Trác nhưng trên mặt thì không vui vẻ một chút nào. Hồ Chấn nói:”Chủ công, Văn Khai nói rất hợp ý. Ta không nên liên tục liều mạng , triều đình bắt công, triều đình bắt công a.”

“Các người cầm miệng lại hết cho ta.”

Đổng Trác đi ra giữa cửa kêu lớn một tiếng. Hắn quay ra bên ngoài doanh trại.

Người phụ trách cảnh giới cũng là cự ma sỹ của Đồng Phi. Đồng Trác thở ra một hơi nói: “Nội trong vòng năm mươi bước không cho ai lại gần.”

Cự ma sỹ xuất hiện ở đây, chủ yếu là vì có quan hệ với Đồng Thiết, Thành Lễ. Mặc dù Đồng Trác không phải chủ công của họ, nhưng cũng là cha của Đồng Phi, bọn họ tất nhiên y lệnh mà làm.

Đồng Trác hung hăng trợn mắt nhìn Hoa Hùng, Hồ Chấn, “chỗ này là chỗ nào để cho hai người nói bậy? Đây không phải là chỗ của chúng ta, nếu như bọn người kia biết các người ở đây hồ ngôn loạn ngữ thì họ lại tìm tới Trác ta mà gây sự.”

Hắn ngồi xuống ghế, sửa lại cái đai lưng. “Ta làm sao mà không tức giận cho được? Nhưng làm gì có biện pháp. Lỗ Tử Kiên là chủ soái, triều đình bắt ta phải nghe theo lệnh của hắn, bây giờ chưa phải lúc ta trở mặt với hắn? A Sứ năm đó đã nói với ta một câu, rất có đạo lý: Người đứng dưới mái hiên, có thể nào lại không cúi đầu.”

Bọn người Hoa Hùng cũng biết, Phi công tử đến nay vẫn bất vô âm tín, Đồng Trác cũng vì chuyện này mà lo lắng thành bệnh.

Trầm ngâm một lát, Đồng Trác đột nhiên phát hiện Lý Nho từ nãy đến giờ chưa nói một câu gì, có vẻ như đang đắm chiêu suy nghĩ.

“Văn Chính, sao từ nãy đến giờ người không nói.”

Lý Nho ngẩn đầu, cười cười nói: “Chúa công, Nho đang suy nghĩ, Tử Kiên sao lại đối xử với ngài như vậy?”

“A”

” Lô Tử Kiên chính là một trưởng giả có uy danh lớn, bằng không thì Bá tiên sinh đã không giao hảo với hắn. Bọn họ cũng có những đệ tử với đủ mọi xuất thân. Do đó có thể thấy được người này không phải là người coi trọng thân thế. Nếu đối xử với ngài như vậy sợ là có nguyên nhân khác.”

“Nguyên nhân gì?”

Lý Nho di chuyển cặp mắt vàng, đột nhiên cười nhạt đứng lên.

” Có lẽ có người muốn mượn Tử Kiên để chèn ép ngài, sau đó uy hiếp đến đại tướng quân.”

Đồng Trác đầu tiên là không có phản ứng gì. Nhưng Dù sao hắn cũng lăn lộn quan trường nhiều năm rất nhanh đã có thể tìm ra được vấn đề then chốt.”

Lý Nho nói:” Nho đã phái người thám thính qua, Viên Bản Sơ năm ngoái thành tướng quân, hôm nay không ít người đã theo hắn. Hôm nay xóa bỏ lệnh đảng cấm chỉ sợ những tên đó lại gây ra chuyện thị phi... Hừ hừ, bọn họ muốn dùng ngài để cảnh cáo đại tướng quân, ý nói không có bọn đảng nhân đó, đại tướng quân đừng mơ tưởng ở triều đình mà hô mưa gọi gió.”

Đồng Trác liên tục gật đầu,” Văn Chính nói những lời ấy, thật hợp ý ta”

Sau đó quay đầu về phía Lý Nho:” Văn Chính, vậy người có cao kiến gì mau nói.”

Lý Nho cọ cọ cái quạt vào mặt, tròn mắt di chuyển, cười lạnh nói:” Chủ công, chuyện này thì có khó khăn gì?”

“Có kế sách gì mau nói!”

“Chúa công chỉ cần như vậy ... như vậy ... ”(tên này bắt chước tam quốc quá đi)

Lý Nho thâm nói vào tai Đồng Trác mấy câu, Đồng Trác liền cười ha hả. Cả doanh trại không biết Lý Nho thì thâm những cái gì nhưng biết rằng mỗi lần Lý Nho như vậy là có một chủ ý, mỗi câu Nho nói thì nỗi giận của Trác giảm đi một chút.”

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, canh hai hôm sau, Đồng Trác thăng trưởng điểm binh.

Sau khi quân đã chỉnh đốn xong, canh ba nhỏ trại dời đi, chuẩn bị xuất phát. Canh ba vừa tới, một đội binh mã đang xếp lại lán trại một người đi đầu chính là Tống Viên, vừa vào đến cửa, Tống Viên liền quát hỏi” họ Đồng kia đây là cái ý gì?”

“Người là tên nào mà trước doanh trại còn phóng ngựa, tên nào lại đứng trước doanh trại la lớn thế. người đầu bắt hấn lại cho ta.”

Đồng Trác đứng giữa cửa doanh đầu đội khôi giáp, đằng đằng sát khí quát lên một tiếng chói tai.

Hai đội thiết kỵ theo hai bên đánh ra, thành linh xuất hiện là Thành Lễ theo sau là hai mươi cự ma sĩ. Chỉ nghe Thành Lễ quát lớn một tiếng:“Trừ người đầu tiên, còn những tên khác giết hết không tha.”

Cự ma sĩ chia thành hai đội, gào thét xông vào nhóm người của Tống Viên.

Tống Viên sợ đến trắng bệch cả ra, lớn tiếng quát lên:” họ Đồng kia, người muốn tạo phản a.”

Lời còn chưa dứt một mũi tên nhằm thẳng chiến mã của Tống Viên mà bắn tới, chỉ thấy chiến mã ngã gục ra đất hất văng Tống Viên đi, chỉ thấy Tống Viên hoảng sợ kêu oa oa rất to.

Nhóm người Hoa Hùng ở phía sau Đồng Trác cất điệu cười khoái chí a.

Bọn họ làm việc thật hoàn hảo, cũng không gặp phải sự kháng cự nào, tất cả đều được làm rất gọn, Tống Viên chỉ thấy trước mặt của mình từng đạo tinh quang vẩy lầy.

Lúc này bọn Thành Lễ đã áp sát tùy tùng của Tống Viên.

Mỗi người một đao, đồng loạt tiến lên, đại đao tung bay, những tên này rất biết cách phối hợp, có thể nói là tâm ý hợp nhất. Mỗi động tác, mỗi ánh mắt, cũng biết đường đồng bạn muốn gì, bọn tùy tùng của Tống Viên thì làm sao sánh được. Chỉ một hai lượt tấn công, ba bốn mươi tên tùy tùng của Tống Viên đã ngã gục trong đồng máu, không tên nào sống sót.

Phương pháp giết người dùng mãnh, thật là quỷ dị, bọn Hoa Hùng đều giương mắt ra nhìn.

“Đây đều là nhờ sự huấn luyện của Phi công tử mà ra.”

Đồng Thiết thu hồi binh khí, khom người nói :“Những người này đều là vì chủ nhân mà hỗ trợ.”

Đồng Trác trong khóe mắt lộ tinh quang, thanh âm trầm trầm khen ngợi không dứt. Trong lúc bất chợt, thần sắc lại có phần ảm đạm, nhẹ giọng nói:” Nếu A Sữu còn ở bên cạnh ta, thì mọi công lao của ta là phân nửa do hấn lấy về, bây giờ nơi nơi đều có phản tặc, không biết là hấn đang lưu lạc phương nào?”

“Nhạc phụ. Người vì tiểu đệ mà lo lắng. A Sữu trời sinh ra đã có tướng không tầm thường, cũng không phải là người đoản thọ. Ngài yên tâm, A Sữu rất có trí, nói không chừng đang giết địch ở một nơi nào đó... Ngài cũng biết là hấn trời sinh ra là để dẹp loạn a.”

Đồng Trác gạt đầu, nghiêm sắc mặt lạnh lùng nói:“Đem tù binh đến đây!”

Hoa Hùng nhanh như Lưu Tinh tiến đến, nắm lấy cổ áo của Tống Viên lôi xềnh xệch đến trước mặt Đồng Trác.

” Họ Đồng kia, người dám làm vậy với ta? Ta chính là thái phó đại nhân cử đi , cũng là phó tướng của Lô đại nhân, người dám giết ta?”

Đồng Trác cười lạnh nói“Hôm nay canh hai điểm binh, người canh ba mới đến, không coi quân lệnh ra gì. người biết tội không? Ở đại doanh còn phóng ngựa như bay, hơn nữa lại còn hô to gọi nhỏ, đã phạm vào quân luật. Giờ lại còn cậy có người mà dám ăn nói như vậy... Ba tội cùng xử một lúc, quân Tư Mã ở đâu?”

Hoa Hùng đứng lên trả lời:” Có mặt tướng.”

“Theo quân pháp, phải xử như thế nào?”

Tống Viên giờ này mới chỉ có nói mấy lời, không ngờ rằng người ta đã chờ hấn đến đâyCử tử.

“Đồng Thái Thù!”

Xưng hô tuy theo lúc mà biến hóa,“Mặt tướng chưa được thông tri là canh hai điểm quân.”

“Ha vậy là ta nói oan cho người? Ở khắp quân doanh này ai cũng được thông tri thê mà người lại không biết? Tông phó tướng, cho dù hôm nay người có giả biện như thế nào cũng không tránh khỏi việc xử lý theo quân luật. Quân tư mã xử trí như thế nào?”

Hoa Hùng nở nụ cười, lòng Tống Viên ánh lên tia hi vọng.

Bỗng nhiên Hoa Hùng đổi ngay sắc mặt, lạnh như băng nói một từ: “giết”

“Đồng đại nhân tha mạng, Đồng đại nhân tha mạng”

Tống Viên trong lòng biết. Bọn người này chủ yếu là thu thập hãn. Hãn cố gắng kiên cường thêm một chút cầu xin lấy một sự khoan dung.

Hai đao phủ lôi Tống Viên đi, đem chém đầu trước cửa quân doanh.

“Xuất phát!”

Trong lồng ngực một sự tức giận đã vơi đi một chút, Đông Trác vung bàn tay to lên, phi thân lên ngựa.

Cùng lúc đó Lô Thực cũng nhận được tin tức.

Lưu Bị cũng ở trong lều, đang cùng với Lô Thực bàn bạc kế sách, đột nhiên có do thám về báo, Tống Viên đã bị Đông Trác giết chết.

Lô Thực ngẩn ra, sau đó cười to một tiếng.

“Huyền Đức, ta nói có sai không?”

“Lão sư thật inh, học trò thật khâm phục.”

Lô thực khoan khoái đứng lên.” Bất quá Đông Trác cũng bị xúc phạm. Ta những tưởng hãn sẽ quay lại đánh Cao Ấp một lần nữa, không nghĩ tới ... Ha ha, Huyền Đức, người có nhìn ra không, Đông Trác hành động như vậy là muốn thị uy với ta a.

Lưu Bị cau mày,” Lão sư, học sinh vẫn còn cảm thấy, người nên trình bày với Đông Trác một chút. Bằng không về sau sẽ có những ảnh hưởng không tốt lắm.”

Lô Thực lạnh lùng cười nói:” Huyền Đức ta cần gì phải giải thích với hãn? Lô Tử Kiên ta có bao giờ sợ người khác? Hãn muốn tìm ta để gây phiền phức, có thể không? Đầu Lô Tử Kiên ở chỗ này, hãn có bản lĩnh thì lấy đi? Ta còn muốn biết, hãn có lá gan đó không?

Nói xong, Lô Thực cụt hứng ngồi xuống:” Bất quá người này cũng là một tên hán tử. Viên Ngỗi như vậy lại bức bách một trung thần, quả thật là quốc tặc, quốc tặc a... Đông Trác bây giờ thì sáng khoái rồi, chỉ sợ những phiền phức của hãn mới chỉ bắt đầu thôi.”

Đó cũng chính là bi ai của quân nhân a.

Phía xa, Lý Ứng, Chung Tung chưa nói làm gì. Gần thì bọn Lương Châu Tam Minh, Hoàng Phủ Quy, Đoạn Toánh, Trương Hoán, đều là những người có chiến công hiển hách, vì nước lập nhiều chiến công. Nếu Hoàng Phủ Quy, Trương Hoán không dựa vào kẻ sỹ, nếu như Đoạn Toánh không dựa vào hoạn quan thì làm sao có vinh quang về sau này. Bi ai, thật là bi ai a.

Lô Thực cảm thán ở trong lòng một phen, đứng dậy xem sắc trời.”Được rồi chúng ta cũng phải lên đường thôi!”

124. Chương 124: Giết Trương Ngưu Giác (2)

Đông Trác có điểm nghi mà sợ

Dù sao Tông Viên cũng không phải người thường, ở Bắc Hải, Tông gia tuy rằng đã xuống dốc, nhưng dù sao cũng là một đại gia tộc hơn trăm năm, không thể không phòng.

Được rồi, dù cho Tông gia không có biểu hiện gì, thì ở phía sau kia, còn có bọn Viên gia bốn đời làm tam công.

Đồng Trác có thể không sợ Tông gia nhưng nói không sợ Viên gia thì tuyệt đối là lừa người dối mình, hẳn có thể ngang ngược ở nơi khác, nhưng mà với cái thế bốn đời làm tam công của Viên gia thì quả thật hẳn không khác gì con kiến. Nếu không xem mặt mũi Viên gia thì ...

Bất quá, Đồng Trác rất nhanh đem chuyện đó bỏsảu đầu, không để ý đến nữa.

Nói cho cùng thì cá chết lưới rách, lão tử đâu không lại với Viên gia, nhưng người muốn tìm ta gây sự thì có chết ta cũng phải cắn người một miếng.

Có câu vua cũng thua thằng liều, tâm tư Đồng Trác hôm nay quả thật là như vậy.

Hắn đem sự chú ý của mình vào trận chiến sắp tới.

Ba ngày phải hạ được Cao Ấp, đó là việc khá khó khăn. Trước kia đã từng thử qua, Trương Ngưu Giác không phải là loại người vô năng.

Làm sao bây giờ? Nếu không đánh được Cao Ấp, thì sẽ thật mất mặt với Lô Thực, làm sao bây giờ?

Đồng Trác ở trên ngựa suy nghĩ đến đau cả đầu, cố tìm ra cách để đối phó với Trương Ngưu Giác. Kỳ thực không chỉ có Đồng Trác đang suy nghĩ, Lý Nho cũng đồng dạng với lão, cái tên Trương Giác này a, thật là rất phiền phức, không thể so sánh với bọn phản tặc tầm thường được.

"Văn Chính, làm thế nào để đánh Cao Ấp đây?"

Lý Nho cau mày nói : " Những năm trước thế sự thái bình, tiểu tử với Trương Ngưu Giác cũng có biết nhau chút ít. Người này có tâm cơ, lúc ở thái bình thì ít có người bằng ... Bất quá đối phó với hắn, Nho có một kế này."

Mắt của Đồng Trác sáng lên!

Với gã con rể này, lão ngày càng thấy hài lòng.

Đa mưu túc trí, hơn nữa lại rất giỏi trong việc dò đoán tâm tư kẻ khác. Cũng may là hắn xuất thân hàn môn, nếu như là danh gia vọng tộc thì chẳng bao giờ có thể tìm được con rể như hắn? Mỗi khi Đồng Trác gặp chuyện phiền phức thì người đầu tiên hắn nghĩ đến chính là Lý Nho.

" Hiền tể, kế sách như thế nào?"

Lý Nho cười: " Chỉ là nhạc phụ phải chịu một ít tổn thất!"

Con mắt ó vàng linh lợi chuyển động, ở trong đại quân nhất nhất đảo qua đảo lại, trên bộ mặt lãnh như băng lại có tiểu ý.

Xuất phát rất nhanh, khoảng cách chỉ có Cao Ấp khoảng 100 dặm, Đồng Trác đột nhiên chia quân làm hai đường.

Hắn cho Từ Quang Vinh làm chủ tướng, Nhã Đan làm phó tướng, Hoàng Đạo làm tiên phong tiến thẳng tới Cao Ấp.

Trương Ngưu Giác đóng quân ở Cao Ấp vừa nghe thám báo báo cáo, cảm thấy rất vui vẻ, " Đồng Trác thực là muốn chết, xem ra lần trước hắn còn chưa biết sợ"

Không nói thêm lời nào nữa, hắn cho quân ra ngoài thành bày thế trận, Song phương mở trận thế, Hoàng Đạo không nói không rằng phi ngựa ra trước trận.

Từ khi quy thuận Đồng Trác tới nay, Hoàng Đạo vẫn chưa có công trạng gì.

Mắt thấy Đồng Thiết, Thành Lễ theo Đồng Phi một đạo liền được Trác tín nhiệm.

Đồng Trác rời khỏi Lâm Thao một thời gian, hấn cảm thấy theo Đồng Trác thì tiền đồ sáng lạng.

Nhưng không nghĩ tới Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu, Hoàn Hữu, và hàng tướng là Đồng Khí hôm nay đều được thống lĩnh quân mã, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng là có gió được gió, có mưa được mưa, sống chết ở trên yên ngựa. Vậy mà Bùi Nguyên Thiệu vẫn còn cười thêm lão bà là tộc trưởng của một tộc Khương nhân, khi Đồng Phi không ở mục trường tên kia bỗng nhiên trở thành người tin cẩn của Đồng gia.

Việc này làm cho Hoàng Đạo buồn bực không ít.

Hắn cười ngựa múa đao, ở trước trận quát to một tiếng:” Hà Đông Đô úy Hoàng Đạo ở đây. Phản tặc còn không xuống ngựa mà chịu chết ?”

Một câu nói như chọc giận đám giặc khăn vàng, trong quân có một tên tướng không nói lời nào phi ngựa phóng ra, ” Quân Hối ta ở đây, cầu quan xem chiêu!”

Người này cười khoái mã, chạy nhanh như gió, trong chớp mắt đã tới. Hai người cùng một chỗ chiến đấu bốn, năm hiệp Quân Hối kìm ngựa lại bỗng nhiên xuất chiêu tê ngư vọng nguyệt, đại đao hung ác chém xuống, chém đầu Hoàng Đạo rớt xuống. Trương Ngư Giác cười ha ha, giờ cung lên không trung bắn ra một hiệu lệnh, đại quân lập tức xông đến, quân Hà Đông hốt hoảng chống cự trong chốc lát, rồi tìm đường đào tẩu.

Trương Giác đánh thắng một trận to, đắc thắng trở về thành.

Ngày thứ hai, Cường Doan suất lĩnh quân mã liền chết quay trở lại. Kêu Quân Hối xuất chiến báo thù cho Hoàng Đạo.

Cũng khó trách cho cơn giận của Cường Bưng. Lúc hấn mới tiến nhập Đồng gia cũng là lúc Hoàng Đạo vừa vào. Bỏ Đồng Phi, theo Đồng Trác, nhưng ai có biết rằng hấn và Hoàng Đạo cùng một hoàn cảnh là tương liên, đi đâu cũng có nhau.

Hai người bình thường có quan hệ rất tốt, nghe tin Hoàng Đạo bị giết, Cường Doan giận đến tím mặt.

Không để ý đến lời ngăn cản của Từ Quang Vinh và Nhã Đan, hấn mang theo bản bộ nhân mã thẳng tới cửa thành khiêu chiến, Quân Hối quả nhiên là uy mãnh, không nói lời nào vác đao lên ngựa, xuất lĩnh đại quân ra khỏi Cao Ấp. Hai người chiến đấu 5, 6 hiệp sau đó Quân Hối ở trên ngựa hét lớn một tiếng, giờ tay chém xuống, đem đầu của Cường Doan rớt xuống chân ngựa.

Trương Ngư Giác lần thứ hai thừa thắng xông lên, giết chết mấy trăm quan quân rồi mới thu quân về.

Hai ngày có hai chiến thắng liên tiếp, Trương Ngư Giác phi thường đắc ý.

Nhưng hấn không nghĩ tới lúc mặt trời lặn, lại có quân của Hà Đông là Nhã Đan ở dưới thành đứng ra chửi mắng.

Trương Ngư Giác cả giận!

Nhưng đám quan quân này không sợ chết hay sao, mà suốt ngày đến thành khiêu chiến.

Quân Hối cảm giác được điều gì đó không bình thường.

“Đại soái, quan quân thua nhiều như vậy mà vẫn khiêu chiến chắc chắn có gì đó bí hiểm!”

Trương Ngư Giác mặc khôi giáp, cả giận nói ” có cái gì mà không thích hợp? Bọn kia thực là muốn chết? Ngày hôm nay ta tự mình xuất mã. Bá An, người theo ta xuất chiến. Ta không tin những tên kia vẫn còn sống sót.”

Quân Hối trong lòng bất an, nhẹ giọng nói:“Đại soái, tiểu tướng thấy bên trong có điều gì đó kỳ quặc, chi bằng ta thủ chặt không ra nữa thì hơn!”

“Bá An, chẳng nghề người sợ”

Quân Hối nhất thời phát hỏa,” đại soái, ngài nói gì vậy? Quân Hối từ khi theo ngài đến nay đã biết sợ là gì?”

“Hừ, nhằm ta xem ngươi là hán tử , chẳng lẽ ngươi sợ làm cho lòng đã rét run rồi!”

“Đại soái, ngài không phải nói nữa, tiểu tướng sẽ cùng người xuất chiến!”

“Đây mới là một hảo hán tử. Lần trước chúng ta chỉ là sơ ý, chờ Thiên công tướng quân hồi phục, sau đó chúng ta sẽ cùng đi đánh Dự Châu, đòi lại quận Bột Hải đã mất lấy lại bộ mặt. Bá An,(Tự Quân Hối) đừng trách ta khi này đã nặng lời với ngươi. Ngươi cùng Phi Yến đều là người mà ta coi trọng, có đôi khi ngươi vũ dũng có thừa, những khả dũng thì bất túc. Hôm nay, Phi Yến không ở đây, tất cả ta đều nhờ cậy vào ngươi.”

Một câu nói vừa rồi khiến cho Quân Hối cảm động rơi lệ.

“Tiểu tướng nguyện vì đại soái muôn chết không từ!”

Trương Ngưu Giác cười nói:” Không phải vì ta mà là vì Thiên công tướng quân, vì sự nghiệp thái bình.”

“Tiểu tướng sẽ không phụ sự kỳ vọng của đại soái...”

Lập tức Trương Ngưu Giác điểm lại binh mã mang quân ra khỏi Cao Ấp. Quân Hối cũng ra ngoài lược trận cho Trương Ngưu Giác, chỉ thấy Nhã Đan ở trước cửa trận phi ngựa chạy đi chạy lại, lớn tiếng quát lên:“Phản tặc Trương Ngưu Giác, dám giết huynh đệ của ta, đáng muôn lần chết. Nhã Đan ở đây còn không mau chịu trời!”

Trương Ngưu Giác giận giữ, thúc ngựa nhằm thẳng hướng Nhã Đan.

Nhã Đan cũng không tiếp lời, hai người lao vào một chỗ, chỉ thấy Nhã Đan cầm cây thương bay lượn, Trương Giác cũng không yếu thế, đại thương cũng như giao long. Hai người đánh nhau đến trên ba mươi hiệp, Nhã Đan đột ngột quay đầu bỏ chạy.

Trương Giác đang lúc đánh nhau cao hứng, lớn tiếng quát lên:” tặc tử chó chạy!”

Sau đó hần thúc ngựa truy đuổi.

Quảng Hối cau mày, lớn tiếng gọi to:” Đại soái cẩn thận!”

Lời còn chưa dứt thì Nhã Đan đột nhiên xoay người lại, dùng chiêu hồi mã thương.

Luận kỹ thuật, Nhã Đan chính là Sư phụ của Đồng Phi. Về sức lực thì không thể so sánh với Đồng Phi, khoảng cách của hai ngựa chỉ có 10 bước, một thương này chính là xuất quỷ nhập thần, Trương Ngưu Giác thậm chí không còn kịp nhìn Nhã Đan xuất thủ thế nào. May mà Quảng Hối cất tiếng gọi, theo bản năng Trương Ngưu Giác cúi thấp người, mũi thương đang bay vào đầu Trương Ngưu Giác lập đâm vào khoảng không.

Trương Ngưu Giác ứa ra mồ hôi lạnh, những lửa giận cũng bốc lên tận trời.

“Bọn chuột nhắt dám dùng thủ đoạn với ta, nếu không giết người, Trương Ngưu Giác thì không làm người!”

Hần liền đuổi sát tới Nhã Đan, lúc này Quân Hối phát hiện tình huống không ổn, vội vã ra lệnh cho nhân mã xuất binh.

Thủ hạ của Nhã Đan thấy bóng quân khăn vàng tới, cũng hò hét vang trời xoay người bỏ chạy.

Có câu binh bại như núi đổ, Nhã Đan này bại một lần thật là thê thảm.

Trương Ngưu Giác lửa giận hừng hực, đuổi sát ngựa Nhã Đan. Quân Hối trong theo cười khổ lắc đầu, không ngừng thúc dục nhân mã đuổi theo. Chỉ chốc lát sau đã thấy Nhã Đan cho ngựa vòng qua sơn khẩu. Trương Ngưu Giác không chút do dự cũng xốc ngựa chạy vào. Quân Hối có chút bất an, hần lại không thể thấy đại soái như vậy mà không để ý, chỉ có thể kiên trì tiến lên. Đại quân vừa qua khỏi sơn khẩu, đột nhiên nghe thấy hai bên sườn núi có tiếng mõ nổi lên.

Loạn tiễn như mưa ở hai bên sườn núi bắn xuống, quân khăn vàng không kịp đề phòng tử thương vô số.

Ở hai bên sườn núi có hai toán binh mã đổ ra chém giết, một bên là Từ

Quang Vinh, một bên chính là bộ tướng của Đồng Trác - Hoa Hùng.

“Trương Ngưu Giác, gia gia ở đây chờ người đã lâu rồi!”

Hoa Hùng cùng chiến mã đã đứng sẵn ở đó, đó là giống ngựa chính gốc của Tây Lương. Nghĩ tới lúc đầu hần cùng với Đồng Trác rời khỏi Lâm Thao, Đồng Phi thấy hần cưỡi con ngựa phổ thông, lập tức tìm cho hần một con ngựa thuần chủng, chính là Thanh Thông mã. Đương nhiên là kém hơn so với con Tượng Long của Đồng Phi, nhưng tại trung nguyên này cũng rất khó gặp. Thân là đại tướng, có được một con bảo mã đó chính là điều mơ ước khát khao.

Hoa Hùng cưỡi Thanh Thông mà nhiều người hằng ước ao. Từ Quang Vinh thậm chí còn đề nghị dùng 500 sĩ tốt để trao đổi với hần, thế nhưng Hoa Hùng từ chối, đây là một chút tình ý của Đồng Phi, hần thực sự từ thời khắc ấy cảm nhận rằng Đồng Phi thực sự là một người tốt.

Hôm nay, bảo mã đã thể hiện được uy lực của nó. Hần xông thẳng lên phía trước phút chốc đã ở bên cạnh Trương Ngưu Giác rồi.

Trương Ngưu Giác lúc này mới tỉnh ngộ, biết mình trúng kế muốn quay trở về nhưng không kịp nữa, Chiến mã của Hoa Hùng đã ở sát bên cạnh rồi.

Không cần phải nhỏ to gì cả hần giơ tay chém xuống.

Thương thay cho đại soái của quân khăn vàng Trương Ngưu Giác bởi vì nhất thời khinh địch, lại bị Hoa Hùng một đao chém thành hai nửa.

Quản Hối hai mắt đỏ ngầu, thúc ngựa múa đao nhằm về phía Hoa Hùng. Hoa Hùng hét lớn một tiếng, giơ đao nhanh tiếp. Luận về vũ lực, Hoa Hùng đang ở trên cao, đao và ngựa phối hợp thuần thục. Mà Quản Hối mặc dù thua kém Hoa Hùng nhưng chứng kiến cái chết của Trương Giác liền liều mạng để báo thù. Hai người cùng nhau giao thủ, người tới ta lui trong một lúc khó mà phân biệt thắng bại.

Quản Hối không có trong quân, quân khăn vàng thực sự không còn ai chỉ huy.

Nhã Đan nhanh chóng lĩnh xuất quân mã, cũng quay trở lại đánh giết một trận. Từ Quang Vinh rất âm ỉ. Thật vất vả mới có thể lập được đại công, hết lần này đến lần khác đều bị Hoa Hùng đem ngựa tốt mà dành mất. Trong lòng như bốc hỏa, hạ thủ bỗng nhiên trở nên ác độc. Hình như mỗi quân sỹ khăn vàng kia bỗng chốc là một Hoa Hùng.

Lão tử cũng phải tìm cho được một hảo chiến mã, tuyệt đối không cho Hoa Văn Khai người kiêu ngạo.

Ai cũng không chú ý tới, ở xa xa kia thành Cao Ấp cờ xí của Trương Ngưu Giác đồng loạt bị vút xuống, thay vào đó là những ngọn cờ được dựng lên tung bay phấp phới, chỉ một chữ Đồng ở trong đó.

125. Chương 125: Tả Trung Lang Tướng

Lô Thực ngồi yên ổn trong trung quân, màu tóc hoa râm làm hần có vẻ già đi. Dấu vết thời gian hần lên gương mặt của hần, người thiếu niên năm nào đã từng là môn hạ của Mã Tung thần thông cái thế, giờ đã trở thành một ông lão. Bất quá, hần lại rất chính trực, vẫn như trước kia, đang có cái khí khái ngang ngạnh. Hần ngồi nghiêm chỉnh, sống lưng thẳng thắn, tuy rằng đã bị cắt chức quan nhiều năm, nhưng khí khái anh hùng thừa xưa vẫn không hề giảm. Ở trên bàn có đặt một thanh bảo kiếm, Lô Thực trong lòng có một chút khổ sở. Dù sao hần tuổi không còn trẻ nữa, không thể còn phong thái như xưa. Tuy rằng không muốn chấp nhận, nhưng Lô Thực cũng biết rằng, qua nhiều năm gian khổ tu luyện cũng làm cho hần học được cách thỏa hiệp. Đối với Đồng Trác, Lô Thực thực sự cũng không có ấn tượng sâu sắc nào cả. Chỉ nghe nói hần là người thân cận bên cạnh đại tướng quân Hà Tiến, hơn nữa lại giỏi về luân cú. Thế nhưng ở lúc gian nguy, cái lúc mà triều đình cần người thì hần lại tỏ rõ cái khí khái nam tử sâu sắc. Trận đánh ở Nam Cung Môn, Đồng Trác có thể nói là thanh danh đại thịnh. Hôm nay chuyện đó được bàn luận nhiều nhất ở các tửu lầu, chính là chủ đề của các sĩ phu xưng là bỉ phu thôi. Trước khi cất quân, chuyện này đã được Viên Ngỗi (chú của Viên Thiệu a trong tam quốc là bị Đồng Trác giết vì Viên Thiệu làm mình

chủ18 lộ chư hầu tiến đánh Đông Trác sau đó có truyện tam anh đánh Lữ Bố rất nổi tiếng) tìm Lô Thực nói qua. Ngay lúc này đây cảnh tượng ấy lại hiện ra rõ ràng trước mắt của Lô Thực. Đó là hình ảnh của Viên Ngỗi ngồi trong thư phòng, mặt trời rải sắc nắng long lanh, nhưng cái không khí đầu xuân vẫn làm cho con người ta cảm thấy ớn lạnh. Viên Ngỗi nói: “Hôm nay mời được Lô trung lang là có một chuyện muốn nói cho trung lang biết.” Nhìn cái cuộc đời mà lòng người ấm lạnh, nhưng bị biếm quan đã bốn năm, tính nóng nảy của Lô Thực cũng đã giảm đi rất nhiều. Lời của Viên Ngỗi cũng rất cung kính, nhưng bề ngoài không có chút cung kính nào. Nếu như trước đây thì với tâm lý của một sỹ phu, Lô Thực đã phát tay áo bỏ đi rồi. Hiện tại thì... Lô Thực nói: “Thái phó có điều gì chỉ dạy?” Viên Ngỗi đập bàn nói: “Họ Hoàng Phủ Tung trước khi cách chức đã tâu với Hoàng Thượng cớ bỏ đẳng cấm, Hoàng Thượng cũng đã đồng ý rồi. Lô trung lang cũng là đã rõ ràng, hôm nay hoạn quan trong triều làm bậy, chính chúng ta có đôi khi cũng phải thỏa hiệp với nhau. Chỉ thể dẹp yên loạn hoạn quan, chỉ có duy nhất đại tướng quân. Nhân sỹ hiện nay, đại Hán hiện nay, chỉ có một mình đại tướng quân mà thôi.” Lô Thực mi mắt chùng xuống, trong lòng có chút buồn bực. Lại là đẳng phải tranh giành. Lúc trước Hoàng Thượng tiến hành đẳng cấm, không phải vì sợ các người tranh giành nhau sau? Hôm nay đẳng cấm đã được bỏ, các người liền tiến hành tranh đoạt, Lô Thực thoát nhìn thì vẫn chưa có biểu hiện gì. Bất quả thái độ biểu hiện ra vẫn còn rất cung kính: “Thực đối với việc này, có biết một chút!” Viên Ngỗi nói thêm: “Đại tướng quân là người mà kẻ sỹ hi vọng, nhưng đại tướng quân cùng cấu kết với hoạn quan làm bậy, thực sự làm ta có chút đau lòng. Lần này đi đốc chiến ở Dự Châu, thái thú Hà Đông là Đông Trác sẽ phụ trách hỗ trợ, người cũng biết người này.” “Có biết một chút!” “Vây thì tốt rồi...” Viên Ngỗi khẽ chớp mi mắt. Tựa hồ như hữu khí vô lực, “Đông Trác là người của đại tướng quân, chúng ta chính là để đại tướng quân biết, không có chúng ta hỗ trợ, chỉ dựa vào sức vũ phu, đừng có mơ tưởng thống trị quốc gia.” Lô Thực trong lòng hồi hộp, “Thái phó ý này là ...” “Con người Đông Trác xưa nay vốn cuồng vọng, hơn nữa cũng rất thô lỗ. Cho hắn một ít giáo huấn, đem như cho đại tướng quân một lời cảnh báo.” Trong lòng Lô Thực thầm kêu khổ, như thế nào mới từ Đông Quan đi ra, liền gặp ngay loại chuyện phức tạp này. Làm biện tu ở Đông quan tuy rằng kham khổ, nhưng những ngày trôi đi thật thanh thản, không có nhiều chuyện phiền não như vậy. Lô Thực nhin không được nói: “Thái phó. Lễ nào người không sợ đại tướng quân tức giận sao.” Viên Ngỗi cười ha hả, “Tử Không, người ở Đông Quan một thời gian dài, có một số việc người cũng không nắm rõ được. Nếu như bốn năm trước, chúng ta thực không dám động tới Đông Trác, nếu không sẽ bị đại tướng quân tức giận thậm chí trở mặt, nhưng từ năm ngoái, ta vốn cùng Bản Sơ (Viên Thiệu) nhập phủ đệ của đại tướng quân, thấy lòng trung của Đông Trác đối với đại tướng quân không còn như trước nữa. Bằng không đại tướng quân làm sao lại cho Bản Sơ làm chức Ty đài giáo úy trước đây là của Đông Trác? Đại tướng quân trong lòng cũng rõ ràng, muốn dùng Bản Sơ kiềm chế Đông Trác.” Lô Thực cau mày, trầm tư suy nghĩ. Viên Ngỗi nhàn nhã khép mắt, “Thế nào, Tử Kiến không muốn giúp ta?” Ngôn ngữ dịu dàng, nhưng mang theo mùi vị âm trầm. Lô Thực minh bạch, nếu như không đáp ứng nhất định sẽ gặp chuyện không may. Cũng được, ở Đông Quan làm người yên phận bốn năm, thật vất vả mới có ngày được nổi danh, Lô Thực thật không muốn bỏ qua. Lô Thực nói: “Thực sẽ làm hết sức.” “Hảo ... Có lời của Tử Kiến, ta thực yên tâm nhiều.” “*****” “Lão sư, lão sư...” Lô Tử Kiến bỗng thoát khỏi sự trầm tư, “chuyện gì?” “Đông Trác đã báo môn mà vào. giờ đang ở bên ngoài đợi lệnh” “Cho hắn vào đi!” Lô thực quay đầu, nhìn một chút người gọi hắn là Lão sư. Người này tuổi chưa quá 20, thân cao 7 thước 5 tấc, mặt tựa như ngọc, mặt có thần quang, vành tai của hắn rất lớn, cứ theo tướng mạo mà nói, đây là người có phúc khí. Tay hắn dài quá đầu gối, giờ hắn đang khoanh tay trước ngực, thần thái cực kỳ cung kính. Người này là Lưu Bị, là người U Châu. Lưu Bị từng là môn hạ của Lô Thực, nhưng nói cho cùng, Lô thực đối với hắn cũng rất yêu thích. Lưu Bị không thích đọc sách, cái gì cũng chỉ qua loa, cũng chẳng cần giải thích, nhưng lại rất giỏi ứng phó. Trong nhà cũng không giàu có gì lắm, nhưng lại rất thích “hoa phục”. Lại là đồng hương của Lô Thực, hơn nữa rất hiểu thảo, ở quê nhà được coi là người có tài đức cho nên Lô Thực mới thu nhận hắn làm môn sinh. Mặc dù nói Lô Thực có dạy cũng như không, nhưng người này quả thực là làm Lô Thực vui mừng. Có đôi khi, nhìn người, thật đúng là không thể dùng con mắt bình thường để nhìn nhận xét. Hình như năm đó cao tổ hoàng đế cũng là một người chơi bởi lâu lổ, không học vấn, không nghề nghiệp, thế mà sau này lại có thể làm nên đại nghiệp. Đương nhiên, đây cũng chỉ là trong suy nghĩ của Lô Thực mà thôi, chứ chẳng có biểu hiện gì ra bên ngoài cả. Lúc này, Đông Trác cũng đã vào trung quân, sắc mặt xanh đen, chấp tay nói: “Thái thú Hà Đông là Đông Trác, đã phụng mệnh đi tới.” Lô Thực tỷ mỉ nhìn thẳng vào Đông Trác, quả thật là có chút thất thố. Nhưng lại rất cuồng vọng... Hắn cố tình quên đi, nhưng trong khóe mắt lại như là đang nhớ đến một người, trong lòng không khỏi trầm xuống. Đó là một trung niên, họ Tống tên Viên, là người Bắc Hải, cùng là tỷ mã ngang cấp với Viên Ngỗi. Nói là phó tướng, nhưng Lô Thực cũng rất rõ ràng, đây là Viên Ngỗi sai tới để giám sát

minh. Tống Viên là hậu duệ của Tống thị tại Bắc Hải, tổ tiên rất có tài đức, chỉ tới hôm nay không còn vẻ cường thịnh như trước nữa. Ở Bắc Hải, vẫn là một thế tộc giàu có, cùng với Viên gia có quan hệ mật thiết. Lô Thực nói:” Đồng Trác, nỡ biết tội của mình không?” Đồng Trác nổi giận trong lòng, mặt lạnh lại nói:”Trác không biết!” “Được rồi, ta sẽ cho người minh bạch. Người trước tiên là tự ý thay đổi đường hành quân, quân lệnh cũng không thêm để ý. Sau đó lại còn tự xuất binh đến Cao Ấp. Lại còn bại trận ở đây nữa. Thêm một điều nữa, từ Cao Ấp đến đây, chậm lắm cũng chỉ mất một ngày đường. Ta lệnh cho người đêm tối xuất phát, tại sao bây giờ mới tới? Cãi lại quân lệnh, thua trận Cao Ấp, hại làm chậm thời gian ... kể từ đây thôi, ta bắt người báo môn mà vào. Người còn không phục?” - Dục gia chỉ tội, hà hoạn vô từ! Đồng Trác cũng hiểu rõ ràng lợi hại của kẻ sỹ, nhất là khoa mồm mép, bất kể cái gì cũng có thể thành tội. Muốn biện giải, nhưng hiểu rằng cánh tay nhỏ không lay chuyển được đùi. Lão cán rằng nói:”Trác chịu phục!” Chịu phục là tốt rồi, nếu như Đồng Trác cứ cãi chày cãi cối, Lô Thực thật không biết giải quyết như thế nào. Được rồi, ra oai phủ đầu cũng đã làm rồi, đang định nói đỡ cho Đồng Trác, Lô Thực đang muốn mở miệng thì Tống Viên đã nói vào:”Tướng quân. Nếu Đồng Trác nhận tội rồi, thì phải xử phạt mới phải. Hôm nay sắp bước vào đại chiến, nhân cơ hội này mà thắt chặt quân kỷ. Mặt tướng xem ra, tội của Đồng Trác đáng phải phạt, hơn nữa phải phạt thật nặng. Cừ thật, cái này thật là hiểm độc a. Cái gì gọi là cực hình? Chính là lôi ra chém đầu! Người này dĩ nhiên là muốn mạng của Đồng Trác. Đồng Trác thực sự nghĩ không ra mình đã mắc tội gì với người này? Trước kia cũng chưa từng có gặp qua hần? Nói trắng ra Tống Viên cũng muốn có một chút công lao làm rạng rỡ với tổ tông. Nhưng Đồng Trác ở chỗ này quả thực là muốn cản trở con đường của hần a. Lô Thực sắc mặt trầm hần xuống. Cái tên Tống Viên này chính ra còn cuồng vọng kiêu ngạo hơn Đồng Trác. Ý vào chỗ dựa là Viên Ngỗi, đã cho rằng mình muốn làm gì thì làm. Kiêu ngạo, cuồng vọng? Viên Ngỗi nói một điểm cũng không sai, bất quá lại không phải là Đồng Trác, mà là Tống Viên quá kiêu ngạo. Lô Thực đè nén lại cơn giận, híp mắt nhìn Tống Viên một cái. Một tia quang mang nhìn tới khiến Tống Viên lạnh cả gáy, không tự giác được run lên một cái. ”Đồng Trác, theo lý thuyết thì tội không thể tha, nhưng sắp vào đại chiến không nên chém tướng, ta để tạm cái đầu trên cổ người, chờ người lập công chuộc tội, nếu không mấy tội danh đều tính một thể, ý người thế nào? Đồng Trác khom người:”Trác nguyện ý a.” “Cao Ấp là thành của Cự Lộc, nếu người có thể nhất tề xông tới bình định được phản tặc. Ta cho người ba thời gian, phải đánh hạ được Cao Ấp, nếu hạ được, chuyện cũ coi như bỏ qua, hơn nữa bản soái còn tâu lên triều đình, khen thưởng cho người. Nwng nếu không chiếm được Cao Ấp, thì đừng trách bản soái vô tình, gom mọi tội lỗi, lấy cái đầu của người. Bản soái an bài now thế, người có nguyện ý không?” Đồng Trác hít sâu một hơi, “Trác nguyện ý!” “Đã nw vậy thì ta cho người làm chủ wóng, Tống Viên làm phó tướng, cho các người một ngày để chỉnh đốn quân mã, ngày mai canh ba xuất phát, lấy ba ngày làm thời hạn phải công phá cho được Cao Ấp, ba ngày sau bản soái muốn đứng trên thành Cao Ấp.” “Dạ!” Đồng Trác nhìn Lô Thực một cái, cũng không thêm để ý đến Tống Viên, xoay người đi ra khỏi trường. Tống Viên sắc mặt thay đổi, hơn nữa lại phi thường xấu xí. “Tướng quân, đây là ý gì?” Lô Thực cười nói:”Tống tướng quân đừng vội khẩn trương, ta cho người làm phó tướng của Đồng Trác cũng là vì người mà lo lắng. Thứ nhất là cho người ở bên cạnh hần để giám thị hần, nếu như hần có oán giận lập tức báo cho ta biết, ta sẽ mang hần ra trị tội. Thứ hai, Đồng Trác hạ được Cao Ấp, người làm giám quân cũng có lợi đây gọi là nhất cử lưỡng tiện a. Nếu đánh không được, hần là chủ tướng, người có can hệ gì đâu?” Tống Viên nghe thế, tim đập thành thịch. Lô Thực nói không sai, phương pháp này quả thật là rất tốt, cơ hội thăng quan sắp đến rồi. “Đã như vậy thì mặt tướng sẽ theo sự phân phó của tướng quân.” Nhìn Tống Viên rời đi, trên mặt Lô Thực có vài phần tiểu ý. Đảng phái cũng được, hoạn quan cũng được, mấy năm nay ở Đông Quan, có rất nhiều chuyện xem như là nhìn thấy thấu đáo. Ta chỉ trung với Hoàng Thượng, nói ít làm nhiều, với sự tranh đua bè phái, ta không có quan hệ. Về phần Đồng Trác, coi như là thiệt thòi cho hần a. Lưu Bị một mực bàng quan, nhin không được nhẹ giọng nói:” Lão sư, làm như vậy có quá phận không?” Lô Thực trầm mặc nói”Quá phận? Lão sư không có quá phận chỉ là bọn họ quá phận. Quốc gia nguy nan thế mà còn người tính toán ta, ta tính toán người. Ta phụng chỉ đi bình định giặc hoàng cân, những việc tranh cãi của bọn họ ta không có quan hệ. Tùy bọn họ đi.” “Nhưng Tống Viên có ảnh hưởng đến kế hoạch của ngài không?” Lô Thực cười nói:” Kế hoạch? kế hoạch gì?” ” Cho Đồng Trác đánh Cao Ấp chính là kế hoạch a!” Lô Thực lạnh lạnh cười, “Đồng Trác đánh Cao Ấp, ta cũng không có quan hệ. Hần đánh được Cao Ấp ta vì hần mà lập được công, hần không hạ được Cao Ấp, ta cũng không bị trách tội. Dù sao ta cũng không có ý đánh Cao Ấp, chỉ là mượn cơ hội này đánh lấy Ngụy Quận.” “Ngụy Quận!” Lưu Bị mắt sáng lên, “Đệ tử hiểu rồi!” Lô Thực thở dài, nhẹ giọng nói:” Huyền Đức, Triều đình lâm vào

cảnh như vậy người tính toán ta, ta tính toán người. Người không để ý đến cũng khó... Cũng được, bọn họ cứ ở đây mà tính toán. Coi như tính kế trên người ta cũng đừng trách ta tính toán lại với họ. Bình định được phản tặc thì đại công cáo thành. Về phần họ Viên và lũ hoạn quan, bọn họ muốn nháo thể nào mặc họ.” “Nhưng Tông Viên ...” “Huyền Đức người có lưu ý tới ánh mắt của Đồng Trác.” “Học sinh chưa từng lưu ý.” “Đồng Trác cũng không phải hạng nhân từ, người này có thể không phải như lời của Viên Ngỗi là loại cuồng vọng thì thật sự là người có dã tâm. Hắn vô duyên vô cớ bị ta vũ nhục, trong lòng tất nhiên là tức giận. Nhưng thủy chung lại hắn chẳng nói một câu nào... Nhưng hắn sẽ không nhẫn nại với Tống Viên. Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ Tống Viên lúc này sẽ gặp phải đại nạn.” Lưu Bị trong lòng cả kinh, “Lão sư, ngài nói Đồng Trác sẽ giết Tống Viên?” “Ta cái gì cũng không nói... Được rồi, người kêu hai huynh đệ của người ngày mai canh năm chúng ta sẽ xuất quân đánh Ngụy quận.” “Học sinh tuân lệnh.” Lưu Bị chấp tay rời khỏi trung quân, chưa đi được hai bước chợt nghe có một người cao giọng nói: “Đại ca, chúng ta ở chỗ này” Ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy có hai cổ khí lực hùng hậu đi tới. Một người so tuổi với Lưu Bị cũng không hơn nhau nhiều lắm thân cao 9 thước 2 tấc. Dưới cằm có hàm dài 2 thước, rất là xinh xắn. Mặt như trái táo, môi như tô son, mắt xếch, mi mắt nằm ngang như kén tằm, sinh ra là khí mao đường đường, uy phong凛凛. Một người khác nhìn qua có vẻ không giống với hắn, tuổi vừa hai mươi, chiều cao hơn tám thước, đầu báo mắt tròn, hàm yếm râu hổ, cùng một đường đến. Quả nhiên là rồng bay hổ dạo, nói đến là đến, giọng nói như sấm ở bên tai, chấn động màng nhĩ. Lưu Bị vừa nhìn thấy hai người này, muốn nhin cười cũng không được. Đây là ở Ung châu vừa xem cáo thị nhận thấy hai hảo hán, người mặt đỏ chính là Quan Vũ, tự là Thạo Trường, người Hà Đông, vì giết một thổ hào địa phương nên phải trốn đi nơi khác vì vậy mới lưu lạc tha hương sau mới sửa thành Vân Trường, trước khi đi đánh giặc hoàng cân thì buôn bán để kiếm sống. Hắn sử một Thanh Long Yển Nguyệt Dao, khi đi làm sai nha, bộ pháp giết người hết sức uy mãnh. Có thể nói người đã giành lại thái bình cho thành U Châu giết thủ lĩnh Bạch Tước chính là Quan Vũ. Người mặt đen chính là Trương Phi, Tự Dực Đức, là một người giàu có trong huyện, có ruộng tốt và nhiều tài sản. Một thân vũ dũng, thích kết giao với tất cả anh hùng hào kiệt trong thiên hạ. Hắn lại là người rất khéo tay, am hiểu cung nữ đồ. Ngay cả Lưu Bị cũng khen không ngớt miệng. Trong tay hắn là một thanh Bát Xà Mâu, một mình có thể địch được nghìn người. Đặng Mậu chính là bị Trương Phi bắt sống được. Ba một lòng kết bá huynh đệ. Chuyện truyền mãi về sau này là chuyện vườn đào kết nghĩa mà ba nhân vật chính chính là ba người này. Bất quá hôm nay, lại có chuyện Trường Sa ba xú tử kết nghĩa trước đây, không hiểu được chuyện đào viên tam anh kết nghĩa có hay không cùng lưu truyền cho hậu thế? Quan Vũ, Trương Phi thấy Lưu Bị thì vô cùng cao hứng. Hai người đi nhanh tới, Trương Phi còn cách rất xa đã chủ động cất tiếng gọi: “Đại ca, huynh đi đâu vậy?” “A, hôm nay lão sư tìm ta có chút việc, vừa rồi mới ở trung quân, Vân Trường, Dực Đức, hai người lần đầu tiên ở quán doanh, có thấy quen không?” “Nam tử Hán đại trượng phu, quyết chiến sa trường, da ngựa bọc thây!” Quan Vũ híp con mắt, hình như là đang ngủ. Nghe được Trương Phi nói, ngẩng đầu vuốt râu nói “Tam đệ nói như thế đúng là con nhà võ!” Vậy mà Trương Phi còn nói vọng một câu: “Nhưng mà quy củ nhiều quá, đệ không thể uống rượu, trong miệng cứ như ngậm đá vậy!” Lưu Bị cùng Quan Vũ tiến lên, mỗi người cầm một tay Trương Phi, một tay bưng lấy miệng của hắn. “Tam đệ, đừng có hồ ngôn loạn ngữ.” “Ồ, ô, ô ...” Trương Phi không nói ra lời, liên tục gật đầu, biểu thị sự minh bạch. Đúng lúc này, Lưu Bị nhìn thấy một người. Hắn liền bỏ Trương Phi ra, vội vã tiến đến chỗ người đó thì lễ. “Hà Đông đại nhân!” Người nọ đúng là Đồng Trác. Chỉ thấy mặt lão xanh mét, ở cửa đang chuẩn bị lên ngựa. Lão cũng không tránh khỏi sự tức giận, chẳng biết vì sao lão lại bị một phen vũ nhục như vậy, lại nhận một cái mệnh lệnh thật hồ đồ, sau đó lão đi sang quân nhu lấy một vài thứ cần thiết mà trong bụng thì đầy một bụng khí. Quan quân nhu là Tống Viên đại nhân, nghĩ rằng Tông Viên làm quan quân nhu chính là Lô Thực để hắn giám sát Đồng Trác. Trong lòng Lưu Bị biết, Đồng Trác đang căm giận Lô Thực. Nhưng mà hết lần này đến lần khác lại không tranh cãi với Lô Thực, thậm chí sớm đánh cho xong để trở về. Lưu Bị ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại rất rõ ràng: Lão sư tuy nói mấy năm trước đều khổ sở, có thể nói vẫn còn có những suy nghĩ đơn giản. Nếu biết rõ Đồng Trác là người có tâm cơ hiểm độc. Tội gì phải tự làm khổ mình, giải thích minh bạch với Đồng Trác để cầu một đường lui. Có đôi khi cường giả cũng phải lụy người a. Coi như Lô Thực không kết giao với ai, coi như hắn chỉ ngồi trong nhà, nhưng cũng dễ gặp họa sát thân. Lưu Bị muốn vì Lô Thực giải thích một phen. Cũng không biết trong bụng của Đồng Trác là đầy một bụng tức chưa tìm ra chỗ phát tiết. Vừa rồi ở trong trung quân đã gặp qua Lưu Bị. Tuy rằng không hiểu Lưu Bị này là ai, mà cũng chẳng cần biết hắn là ai chỉ biết hắn là người của Lô Thực. Con mắt sọc lên, “Các hạ là ai, có chuyện gì?” “Tại hạ là Lưu Bị, là ... học trò của Lô Thực lang, có chuyện muốn thưa cùng Hà Đông đại nhân.” Không nói tới Lô Thực thì còn tốt, nhắc đến Lô Thực lập tức cơn giận của Đồng Trác vụt tới đỉnh đầu, Đồng Trác hừ một tiếng:” Người xuất thân ở đâu,

giờ làm cái chức gì?” Một câu nói kia đã đâm vào chỗ đau của Lưu Bị, Trước khi tham gia đánh giặc, Lưu Bị chỉ là một người có gia cảnh bần hàn, dựa vào hỗ trợ của thúc thúc để mưu cầu sinh hoạt. Mầu thân tuổi đã cao, hẳn phải bỏ dở chuyện học hành, ở nhà dệt chiếu, đan dép mà sống. Chức quan? Hẳn thật sự chưa có chức quan nào a! “Bị này còn chân trắng.” (chưa có chức quan trong người) Đồng Trác ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Người xuất thân là chân Trắng, có tư cách gì nói chuyện với ta? Thực là không biết tự lượng sức mình, mau tránh ra!” Hẳn thúc ngựa rời đi để lại Lưu Bị xấu hổ đứng ở cửa doanh trại. Chuyện này quả thật hẳn không tự lượng sức mình, Chỉ là Đồng Trác nói có phần quá lộ liễu. Trương Phi cùng Quan Vũ bị chọc giận, hai người chạy đến bên cạnh Lưu Bị, Trương Phi nhìn theo bóng Đồng Trác mà nổi trận lôi đình. “Tên mập kia là người ở đâu? Dám chọc giận huynh trưởng của ta? Nếu không giết hẳn, khó trừ đi mối hận trong lòng ta... người đâu chuẩn bị ngựa.” Trương Phi nói xong, lên ngựa cầm mâu, đi đánh Đồng Trác. ————— Về Phần Quan Vũ, Lúc đầu có tên là Trường Sinh, sau mới đổi làm Vân Trường, cũng có sách nói là Thọ Trường. Quyển sách này lấy từ bản in ở Giang Nam Trường Châu Mao Tông cương bình(Tam quốc chí diễn nghĩa) là chính, tên tự viết là Thọ Trường, nên sách này cũng theo đó mà dùng.

126. Chương 126: Nghĩa Chân Chi Tử (1)

Bình nguyên niên tháng hai, Hoàng Phủ Tung phụng chỉ chinh phạt phản tặc Toánh Xuyên.

Điều động bắc quân ngũ giáo [truyền kỵ, việt kỵ, bộ binh, trường thủy, xạ thanh], và tam hà [hà nam, hà đông, hà nội] kỵ binh, tổng số hơn sáu vạn người tập kết tại Quán Thành, cũng tại ngày 13 tháng 2 ước hẹn cùng hữu trung lang tướng Chu Tuấn chia binh xuất kích.

Binh lính Chu Tuấn đi đến huyện Trần Lưu, rồi chạy thẳng đến Nam Dương, mà Hoàng Phủ Tung thì xuất kích đến Toánh Xuyên nhằm hấp dẫn sự chú ý của quân khản vàng.

Hoàng Phủ Tung vừa qua tuổi bốn mươi, tổ tiên từng đảm nhiệm Độ liêu tướng quân, là quân nhân chân chính xuất thân từ thế gia.

Tính tình cương liệt, ghét ác như thù. Sau khi tiến vào Dĩnh Hà không bao lâu, đã tương ngộ với một đội nhân mã quân khản vàng.

Song phương tại bờ Dĩnh Thủy, triển khai giết chóc ác liệt.

Quang cảnh khổ chiến gần mười ngày, Hoàng Phủ Tung rốt cục đã đánh bại Ba Tài, dành được trận đại thắng đầu tiên sau khi tiến vào Toánh Xuyên.

Bờ sông Dĩnh thủy, tà dương như máu.

Vô số tử thi chất chồng ở nơi đó, chiến mã hí gào thê lương quanh quẩn vang vọng trên chiến trường, dường như đang tìm kiếm chủ nhân đã chết.

Hoàng Phủ Tung leo lên một ngọn đồi cao, vọng nhìn phương xa.

Hai gò má như được gọt đẽo bằng dao, góc cạnh hết sức rõ ràng. một mùi máu tươi gay mũi phiêu đảng trong gió, nhưng cũng làm cho Hoàng Phủ Tung cảm thấy phi thường thoải mái. Đã thật lâu không có người thấy hương vị như vậy, giống như nhớ tới những năm tháng tại biên quan tác chiến cùng dị tộc.

Lúc này, có lẽ là cơ hội cuối cùng trong đời hắn.

Trong nội tâm Hoàng Phủ Tung rất rõ, nếu không phải Thái Bình Đạo tạo phản, giờ đây hẳn không chừng vẫn còn đang ở phương nào làm một tiểu quan thanh nhàn.

Nội tâm thì xem thường những tên quan viên trên triều đình, ngồi không ăn bám, cả ngày chỉ biết tính kế lẫn nhau. Chẳng một ai vì hoàng thượng. Vì nước Đại Hán mà lo nghĩ. Lại hít một hơi thật sâu, Hoàng Phủ Tung mở lời:

- Quân ti mã đâu?

- Có mặt tướng?

- Mệnh lệnh đại quân đình chỉ thu dọn chiến trường, tiếp tục xuất phát về Uyển Huyện. Ta muốn trong vòng mười ngày. Đến Uyển Huyện.

- Vâng!

Quân ti mã lập tức đi truyền đạt mệnh lệnh.

Hoàng Phủ Tung vẫn y nguyên đứng ở trên đồi cao, trong tà dương giống như một cổ tùng cứng cáp hiên ngang.

Uyển Huyện à.... Từ hai mươi ngày trước đã mất tin tức. Nghe nói cả Nam Dương đều bị phản tặc công phá, không biết Uyển Huyện như thế nào?

Hoàng Phủ Tung không thể không cảm thấy lo lắng, tuy nhiên hẳn chưa từng ở trước mặt thủ hạ biểu hiện tâm tình.

Uyển Huyện có gia quyến của Đại tướng quân, nghe nói phụ thân Đại tướng quân. Hà lão thái công hiện nay đang ở trong thành Uyển Huyện. Nếu như Uyển Huyện bị phản tặc công phá, chỉ sợ Hà phủ thân là hoàng thân quốc thích, đương nhiên chỉ là ngoại thích, cũng khó có thể bảo toàn.

Trước khi rời khỏi Lạc Dương, Hà Tiến từng đặc biệt đến cửa nhờ vả Hoàng Phủ Tung.

Nếu như Hoàng Phủ Tung đối với Hà Tiến người này cũng không xem vào mắt, thì lời nói của thái phó Viên Ngỗi, hẳn lại không thể không nghe.

”Nghĩa Chân à, Toại Cao là mấu chốt thanh trừ hoạn yêm của chúng ta. Nếu như chúng ta có thể cứu phụ thân hắn. Chắc hẳn Toại Cao tất nhiên sẽ cảm kích chúng ta vạn phần. Cho nên, lão hủ khẩn cầu người, không tiếc hết thảy, phải chắc chắn cam đoan an toàn cho thái công.”

Có thể nhìn ra được. Viên Ngỗi đích xác để ý Uyển Huyện.

Đương nhiên hẳn cũng không phải để ý an nguy của Uyển Huyện, mà là để ý là một người trong Uyển Huyện.

Đã đến lúc này, Còn tính toán? Trong nội tâm Hoàng Phủ Tung muốn phiền phức thì phiền phức đến càng nhiều, mà hết lần này tới lần khác lại vô pháp cự tuyệt.

* * * * *

Dựa theo kế hoạch của Hoàng Phủ Tung, chủ lực phản tặc đã bị đánh tan, như vậy trong mười ngày tất nhiên có thể đến Uyển Huyện.

Ai cũng không nghĩ tới, sau khi Ba Tài đại bại, chỉ trong vòng vài ngày ngăn ngừa lại lần nữa tập kết mấy vạn nhân mã, chặn đường tiến của Hoàng Phủ Tung. Không thể không nói, bắc quân ngũ giáo là trung ương thường bị quân, sức chiến đấu của nó kinh người phi thường.

Mà nhân mã Ba Tài phần lớn là đám ô hợp tạm thời tụ tập lại, song phương vừa mới tiếp xúc, hẳn rất nhanh đã rơi xuống hạ phong.

Sau đó, Hà Nội kỵ binh từ hai bên vu hồi xuất kích, làm Ba Tài lại một lần nữa đại bại.

Tại bờ sông Dĩnh Thủy bỏ lại mấy ngàn cỗ thi thể, bỏ chạy tán loạn. Ba Tài dưới sự bảo vệ liều chết của thân quân đã chạy thoát.

Tốt rồi, hai lần đại bại, chắc hẳn quân khản vàng cũng có thể minh bạch chênh lệch giữa song phương.

Ngay lúc Hoàng Phủ Tung đang chỉnh đốn và sắp đặt nhân mã, đang định hạ lệnh hành quân gấp rút, Ba Tài lại dẫn theo hơn vạn quân ô hợp vừa mới tập kết xuất hiện lần nữa,.

- Đám kiến hôi, đám kiến hôi đáng chết!

Hoàng Phủ Tung rốt cục nổi giận.

Bọn người hai lần đại bại, hai lần mặc kệ không quản các người, những con châu chấu chết tiệt lại không biết sống chết, lần một lần hai, lại còn dám lần thứ ba đến tìm chết. Được rồi, nếu các người đã muốn chết, ta đây sẽ thanh toán cho bọn người.

Hoàng Phủ Tung dẫn quân xuất kích, đánh tan tác Ba Tài ở ngoài Dĩnh Âm thành.

Bất quá lúc này hắn không còn định buông tha cho đối phương. Mệnh lệnh năm giáo nhân mã ngay tại Dĩnh Âm tu chỉnh, rồi sau đó mang theo ba ngàn tam hà kỵ binh thừa thắng xông lên. Lúc này, vô luận thế nào đều phải đem lũ châu chấu này tiêu diệt, giảm bớt đám phiền toái không mời mà đến này.

Ba Tài dẫn theo nhân mã, hoảng sợ bỏ chạy như chó nhà có tang.

Dọc theo Dĩnh thủy hốt hoảng chạy thực mạng. Trên đường đi cơ hồ không kịp tu chỉnh gì, vừa thở một hơi, kỵ binh đằng sau đã đuổi theo.

Cẩn rằng tiếp tục chạy, trong lòng Ba Tài đã đem tổ tông mười tám đời Trử Yển chửi mắng một trận.

Chiến tranh là chiến tranh, nào có nhiều phiền phức như vậy chứ? Ba trận đã qua, hơn vạn quân khăn vàng phơi thây bên bờ Dĩnh thủy. Tuy những người này đại bộ phận là nhân mã Ba Tài tạm thời từ Dĩnh Hà triệu tập, thực sự không phải là bản bộ đích hệ (binh lính trực thuộc) của hắn. Nhưng bất kể thế nào, tất cả mọi người đều là giáo hữu, tất cả mọi người đều khổ ha ha. Chết nhiều người như vậy, Trử Yển không đau lòng sao?

Ba Tài người này, có điểm chân chất, thông minh cũng không tính là nhiều.

Phụng mệnh nghe theo sự điều khiển của Trử Yển, hắn vốn có chút không thoải mái. Chẳng qua vì đại nghiệp thiên công tướng quân, Điều này tính là gì chứ.

Cho nên, rất vui vẻ đem nhân mã trong tay giao cho Trử Yển.

Chính hắn thì mang theo đám ô hợp tạm thời triệu tập, liều mạng ngăn trở Hoàng Phủ Tung.

Lấy lời Trử Yển, “Ba Tài tướng quân, nhiệm vụ của người rất đơn giản, chính là chọc giận Hoàng Phủ Tung cho ta, không tiếc mọi giá chọc giận Hoàng Phủ Tung. Tổn thất bao nhiêu nhân mã không trọng yếu, quan trọng là người có thể đem hắn đưa đến bờ sông Ấm Mã hay không. Thành công, người nhận công đầu, nhưng nếu thất bại, thì đừng trách Phi yển quân pháp vô tình, đến lúc đó người đừng có oán ta.”

Ấm Mã hà, Ấm Mã hà....

Ba Tài chạy một ngày một đêm. Hoàng Phủ Tung vẫn như hình với bóng bám theo đằng sau, với ý nếu không lấy tính mệnh của hắn thì không bỏ qua.

- Cách sông Ấm Mã còn xa không?

- Cừ suốt, ở phía trước 20 dặm. Chính là sông Ấm Mã !

Ba Tài đã mệt không chịu nổi nghe thấy thế, lập tức tinh thần phấn chấn, “ Báo cho các huynh đệ. Có thêm chút nữa, chúng ta sắp an toàn rồi!”

Hoàng Phủ Tung suất lĩnh tám ngàn kỵ binh một đường truy kích , chém giết sĩ tốt khăn vàng nhiều không kể xiết.

Mắt thấy sắp đuổi kịp Ba Tài cũng đã đến sông Ấm Mã, phát hiện tại bờ sông đối diện có một trại quân khăn vàng, Ba Tài mang theo tàn binh bại tướng, trốn vào trong doanh. Không rõ đối phương có bao nhiêu nhân mã. Bất quá xem ra, nhân số hắn là không quá nhiều Có lẽ nơi đây chính là một chỗ tụ tập quân khăn vàng, vừa vậ đem nó tiêu diệt sạch.

Bất quá trời về khuya, kỵ binh thủ hạ đuổi theo đã lâu, cũng đều có vẻ rất mệt mỏi.

Đại doanh đối phương nhìn qua dường như đã có chuẩn bị. Hoàng Phủ Tung sau khi ngẫm nghĩ một phen, quyết định tạm thời khởi trại, để sau hừng đông sẽ phát động công kích. Dem đàn châu chấu này tiêu diệt. Khi đó tiến về Uyển Huyện thì cũng không có trở ngại nữa.

Vì vậy, tám ngàn kỵ binh tạm thời dựng trại, ở một bên bờ Ấm Mã hà tu chỉnh.

Trong doanh địa bờ bên kia. Thỉnh thoảng lại có tiếng trống vang lên. Hẳn là phản tặc đang triệu tập nhân mã, thương nghị đối sách.

Hoàng Phủ Tung cũng không nghỉ ngơi trong lều. Mà đứng ở bờ sông, nhìn doanh địa sáng rực bờ đối diện.

Sau khi phần nộ qua đi, hắn bắt đầu ần ần cảm thấy có chút không đúng. Chủ soái phản tặc chẳng lẽ lại ngu ngốc vậy sao?

Biết rõ đánh không lại ta, lại cứ muốn chịu chết.

Nếu đổi lại là ta, nhất định sẽ thả chủ lực đến, sau đó không ngừng tập kích quấy rối phòng tuyến hậu phương, phá nhanh lương đạo (đường vận lương) của bọn họ.

Toánh Xuyên hôm nay đã thành chỗ vui chơi của phản tặc, quan quân phần lớn đều trốn ở một vài thành thị kiên cố, không dám lộ ra.

Cũng xem như sau khi nhân mã triều đình tiến vào Toánh Xuyên, lương đạo đã rất thiếu an toàn. Nếu như không có mệnh lệnh xuất phát của Viên Ngỗi, không có thỉnh cầu của Hà Tiến. Hoàng Phủ Tung tuyệt đối sẽ không chút để ý mà mạo muội xuất kích. Trái lại, hắn sẽ thận trọng, bình định chủ lực phản tặc Toánh Xuyên, rồi mới xuất phát đến Uyển Huyện. Đáng tiếc hiện tại, hắn chỉ có thể mạo hiểm tiến quân.

Không đúng, trong này dường như có vấn đề.

Hoàng Phủ Tung nhíu mày nhìn bờ bên kia doanh địa, lại nhìn Ấm Mã hà thủy thế rất bình hòa.

Kỳ quái, nước sông Ấm Mã sao lại ít như vậy?

- Người đâu!

Hoàng Phủ Tung đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, lập tức gọi tướng lĩnh thủ hạ,

- Người dẫn người qua doanh trại bờ bên kia xem xét.

Tướng lĩnh này run lên một cái, ý của ngài là đánh lén địch doanh? Có thể bọn họ còn chưa ngủ!”

“Bảo người đi thì người phải đi, không cần nhiều lời như vậy!”

Quân lệnh khó cãi, cho dù có một vạn lần không tình nguyện, cũng chỉ có thể tập hợp nhân mã cho tốt, lên lút qua Ấm Mã hà, lao thẳng tới doanh trại đối phương. Nước sông chỉ sâu tới đầu gối đùi ngựa như vậy... Trong nội tâm Hoàng Phủ Tung lộp bộp, tựa hồ đã minh bạch.

- Toàn quân tập kết, toàn quân tập kết!

Ý thức mình đã mắc lừa, Hoàng Phủ Tung lớn tiếng hét, đám binh sĩ chạy cả ngày, mở to mắt mơ mơ màng màng, một bên lên ngựa, một bên âm thầm chửi bới Hoàng Phủ Tung. Nhưng Hoàng Phủ Tung lúc này cũng bất chấp lớn tiếng thúc giục.

Cơ hồ đồng thời, tướng lĩnh qua sông đang tiếp cận doanh địa ở bờ bên kia, phát hiện đối phương cũng không có phản ứng gì.

Trong lòng kỳ quái, cẩn rằng một cái, dẫn người vọt tới.

Cửa chính doanh trại khép hờ, cửa ra vào có hai vệ binh đứng canh. Kỳ binh tiến đánh vào, chém đầu hai vệ binh mới phát hiện, dĩ nhiên là hai người rơm. Tướng lĩnh trong lòng ý thức được có chút không ổn liền xông vào doanh địa.

127. Chương 127: Nghĩa Chân Chi Tử (2)

Chỉ nhìn thấy khắp nơi đều là đuốc, Chính giữa doanh địa có một cái trống trận, phía trên mặt treo một con dê.

Tiếng trống, vốn là từ đây ra. Trong cả doanh địa, không có lấy một bóng người.

- Không ổn, rút lui!

Tướng lĩnh này lập tức mang người rút khỏi doanh địa, tại bên kia bờ sông lớn tiếng quát lên:

- Tướng quân, không doanh, đây là một không doanh!

Lời còn chưa dứt, từ trên thượng du, truyền đến một hồi tiếng gầm gừ âm âm.

Giống như thiên hà tràn đến, hai bức tường nước cao lớn gào thét lao nhanh đến. Hoàng Phủ Tung không nghe rõ tiếng la của tướng lĩnh bờ bên kia, nhưng cũng hiểu được chuyện gì xảy ra.

Hôm nay đã gần kỳ nước lên, mực nước sông Ấm Mã không có khả năng thấp như vậy.

Chỉ có một khả năng, có người ở thượng du sông Ấm Mã chặn dòng nước chảy, mới xuất hiện kết quả như vậy.

Ba Tài này, chỉ sợ không phải là chủ soái quân khăn vàng. Đối phương có cao nhân.... Hoàng Phủ Tung trở thân nhảy lên ngựa, hô lớn:

- Chạy, chạy mau!

Xung trận ngựa lên trước, dưới hộ vệ tùy tùng đã phi ngựa như bay.

Nhưng đại đa số binh lính còn không biết rõ đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Trơ mắt nhìn lũ lụt cuộn cuộn tràn tới. Lúc này mới phát ra la hét hoảng sợ.

Sông Ấm Mã là thượng du Dĩnh thủy, bởi vì đợt rét đậm vừa qua, trong nước sông có không ít khối băng lớn chưa tan.

Mấy ngàn binh lính bị cuốn vào cơn hồng thủy. Rất nhiều người bị băng cứng đụng bay, sau khi rơi vào nước sông đã biến thành thi thể. Nước đã tích trữ hai ngày, mực nước thượng du sông Ấm Mã cao đến đâu có thể tưởng tượng được.

Hai bờ sông sau khi bị hồng thủy cuốn qua, biến thành một mảnh lầy lội.

Khắp nơi đều là tử thi. Binh lính, cả ngựa.... Vũ khí, lương thảo trải đầy đất, cảnh tượng thê thảm vô cùng.

Hoàng Phủ Tung chạy nhanh, hơn nữa còn chạy về chỗ cao.

Một khối băng cứng đã đập đến, đụng vào trên ngựa, chiến mã hí thảm một tiếng, đem Hoàng Phủ Tung đẩy rớt khỏi lưng ngựa.

Thân binh đi theo sau lưng, có người cỡi ngựa. Có người căn bản là không kịp lên ngựa. Có thân binh đem Hoàng Phủ Tung chộp vào trên lưng ngựa, điên cuồng xông lên một gò đất cao. Hồng thủy từ dưới chân cuộn trào mãnh liệt, tiếng va đập của các băng khối, thanh âm nước sông lao nhanh. Làm cho người ta hãi hùng khiếp vía.

Hoàng Phủ Tung ngồi ở trên một ngọn đồi cao, chết lặng nhìn hồng thủy cuộn cuộn.

Đột nhiên hô to một tiếng:

- Tung... Đáng chết!

Cheng rút bội kiếm dưới sườn muốn tự vận. Có thân binh tay mắt lạnh lẽo kịp thời ngăn cản Hoàng Phủ Tung.

- Tướng quân, ngài không thể chết được!

- Tung vô năng, bị tặc nhân lừa gạt, liên lụy ba quân tướng sĩ bỏ mạng, càng phụ ưu ái của hoàng thượng, để ta chết, để ta chết!

Mấy trăm binh sĩ cùng chạy lên ngọn đồi cao đồng loạt quỳ xuống,

- Tướng quân, ngài mà chết, chúng ta phải làm sao đây? Tại Dĩnh Âm còn có hai vạn đại quân, chúng ta còn có cơ hội mà..... Tướng quân ngài chết, ai sẽ báo thù rửa hận cho chúng ta chứ?

Bảo kiếm trong tay Hoàng Phủ Tung bị thân binh cướp đi, ngấn ngơ như khúc gỗ đứng tên thảo nguyên.

Đúng vậy, phải báo thù rửa hận!

Dĩnh Âm còn có hai vạn đại quân, ta còn có cơ hội rửa sạch sỉ nhục hôm nay.

Nghĩ tới đây, Hoàng Phủ Tung tinh thần tỉnh táo lại. Sau hừng đông, Hoàng Phủ Tung thu nạp tàn binh bại tướng may mắn còn sống, cũng chỉ còn lại bốn năm trăm người .

Hơn nửa phần lớn ngựa của bọn họ đều bị hồng thủy cuốn đi, Hà Nội kỵ binh, hôm nay biến thành Hà Nội bộ quân.

Đội hồng thủy qua đi, Hoàng Phủ Tung tinh thần phấn chấn, mang theo tàn binh bại tướng bỏ chạy về hướng Dĩnh Âm. Trên đường đi chứng kiến vô số binh sĩ bị chết trong hồng thủy, Hoàng Phủ Tung lòng như dao cắt, không ngừng ở trên lưng ngựa trách cứ chính mình quá khinh địch.

Tặc khản vàng, không đơn giản!

Tuy không muốn thừa nhận sự thật này, nhưng Hoàng Phủ Tung không thể không đối mặt.

Có khả năng không tiếc hơn vạn tính mạng đồng bạn mà xếp đặt kế sách này, chẳng những tức trí đa mưu, mà còn tâm ngoan thủ lạt.

Ba Tài?

Chỉ là hạng người tầm thường, không đáng nhắc đến. Kẻ đáng sợ chính là, người ẩn dấu phía sau Ba Tài.

Hoàng Phủ Tung là vận khí tốt, mà Trử Yển cũng vì nhất thời chủ quan. Từ lúc mấy ngày trước, tướng lãnh khản vàng Bành Thoát ở Trần Lưu đã phái người hướng hấn cầu cứu. Đối mặt với công kích hung mãnh của Chu Tuấn, Bành Thoát đã sắp duy trì không nổi. Cho nên Trử Yển sau khi xếp đặt kế sách này, đã dẫn nhân mã chủ lực lao thẳng về Trần Lưu, chuẩn bị cùng Bành Thoát giáp công nhân mã của Chu Tuấn.

Mà Ba Tài lại một đường lo lắng hải hùng, hiện giờ đang tránh ở bãi đất thượng du sông Ấm Mã ngủ khò khò.

Cho nên, Hoàng Phủ Tung lúc này mới có thể nhặt về tính mạng.

Chỉ có điều, khi tới là kỵ binh, mọi người tinh thần hăng hái. Lúc trở về biến thành bộ quân, còn phải ảo nảo tránh né giặc cỏ. Quả nhiên là cảnh tượng không hề vẻ vang.

Chạy một ngày sau, Hà Nội kỵ binh đã kỵ mã chạy như bay liên tục thật sự đã không còn chịu nổi.

Đã có vài chiến mã, bởi vì quá mệt mỏi mà chết bên đường.

Hoàng Phủ Tung trong lòng biết tiếp tục như vậy thì không được. Nếu như bị tặc binh đuổi theo, tình huống hiện tại của bọn họ có thể là một người cũng không thoát.

Bất quá, chuyện trên đời này có đôi khi thật là cổ quái.

Lúc bầu trời sắp về đêm, một đám tàn binh bại tướng đói khổ lạnh lẽo, mỗi một vô cùng phát hiện một đội nhân mã ở dưới chân núi, hơn nửa đều là kỵ binh, xem những chiến mã kia, không biết so với chiến mã của bọn hấn trước kia còn tốt hơn gấp mấy lần.

Nhân số cũng không tính là nhiều, hơn ba mươi người.

Tuy rằng đều cầm vũ khí, nhưng bốn năm trăm người Hoàng Phủ Tung bên này, trong tay cũng đều cầm đồ chơi.

- Tướng quân, những người kia thoát nhìn không phải quan quân. Hơn nữa người lúc này dám ở Dĩnh Hà huyện hoang, không phải phản tặc thì cũng là giặc cỏ. Chúng ta cứ như vậy chạy trốn Trời mới biết phải chạy tới khi nào. Không bằng, chúng ta đoạt ngựa của bọn hần?

Nếu như lúc bình thường, Hoàng Phủ Tung tất nhiên sẽ thăm dò rõ ràng tình huống đối phương.

Nhưng tình huống hôm nay này, bảo vệ tánh mạng là đệ nhất. Hơn nữa thân binh nói cũng không sai. Lúc này người còn có thể huênh hoang khắp nơi. Không phải giặc cỏ cũng là phản tặc. Không quân bọn họ là giặc cỏ, hay phản tặc. Tất cả đều không trọng yếu.

Trọng yếu là, phải nhanh một chút chạy về Dĩnh Âm

Lập tức. Hoàng Phủ Tung làm ra một quyết định sai lầm nhất trong cả đời hần, cũng là một quyết định cuối cùng trong đời hần.

Mấy trăm quan quân ủa lên, lao thẳng tới những người kia. Trong lúc vội vã, đối phương lập tức lên ngựa nghênh chiến, một người cầm đầu đầu đội mũ sư tử vàng, mặc sư tử giáp. Dưới khó giống như long mã, bàn tay một đôi lông cổ ứng kim chuy, đúng là đoàn người Đồng Phi từ Uyển Huyện giết đến đây.

* * *

Sau khi rời khỏi Uyển Huyện, bọn người Đồng Phi ngày đêm thần tốc, ngựa không dừng vó tiến vào Toánh Xuyên.

Nhưng Toánh Xuyên lúc này đã biến thành thiên hạ của Thái Bình Đạo, cõi yên vui của giặc cỏ. Khắp nơi đều là phản tặc đeo khăn vàng, ngược lại quan quân thì nhìn như không thấy. Trên đường đi, đoàn người Đồng Phi cũng vài lần chạm trán quân khăn vàng. Chẳng qua may mắn nhân số của đối phương đều không xem là nhiều, liền bị bọn người Đồng Phi giết sạch, nghe nói tại thành Dĩnh Âm có quan quân đóng quân, đang chuẩn bị đến đó.

Mất thấy trời sắp tối !

Người bên cạnh Đồng Phi cũng đều trong tình trạng kiệt sức mệt mỏi.

Hết cách đành dừng lại tại khe núi. Chuẩn bị nghỉ ngơi một lát ăn chút gì rồi mới xuất phát.

Ai cũng không tưởng được, một đám người cầm trong tay vũ khí đột nhiên vọt ra. Mặc dù không có mang theo tiêu chí khăn vàng, chỉ nhìn bộ dạng như vậy, là biết đối phương là đồ cùng hung cực ác. Nói thật ra, lúc này bộ dáng thủ hạ của Hoàng Phủ Tung cũng rất thê thảm, nhìn so với đám què mùa không khác biệt gì. Nếu như là ngày thường, Đồng Phi còn có thể lưu tâm chú ý. Nhưng trên đường gặp tập kích số lần ngày càng nhiều, Đồng Phi không khỏi có chút chim sợ cành cong. Chứng kiến đối phương xông lại, không nói hai lời lật chùy giết ra.

Một bên Ngũ Khê man cự ma sĩ mỗi một, một bên là quan quân chặt vật.

Tình huống mọi người đều không sai biệt lắm, cự ma sĩ tuy ỷ vào lợi thế của ngựa và binh khí, nhưng nhân số quan quân cũng rất nhiều.

Đại chùy Đồng Phi vung lên vung xuống, trong đám người liên tục thăm sát.

Nơi chùy đi qua, không một ai có thể ngăn cản. Giống như rồng trong quần người tung hoành ngang dọc, đâm đá, lại cắn xé, rồi va đập.

Hoàng Phủ Tung ở phía xa nhìn rõ ràng, trong lòng thầm nghĩ một tiếng: trong phản tặc, quả nhiên là tàng long ngoạ hổ. Mạnh tướng như thế, lại không thể vì triều đình hiệu lực... Đáng tiếc, thật sự đáng tiếc!

Bất quá đáng tiếc thì đáng tiếc, Hoàng Phủ Tung vẫn từ trong tay thân binh tiếp nhận một tam thạch ngạch cung.

Giương cung lắp tên, nhắm ngay vào Đồng Phi. Nhẹ tay buông dây cung, mũi tên nhọn giống như sao băng lao thẳng tới Đồng Phi trong đám người.

Cường lang quát to một tiếng,

- Chủ công chú ý!

Một cái hổ vồ, lập tức nhào đến, xô Đồng Phi té xuống chiến mã. Mũi tên nhọn cắm ngay ở giữa lưng Cuồng Lang, Cuồng Lang mất mạng tại chỗ.

Con mắt Đồng Phi thoáng cái đã đỏ

Đại chùy tuy rằng đã rút mất, nhưng giống như rồng có linh tình chạy tới bên cạnh hắn.

Phiên thân lên ngựa, rút Trảm Mã kiếm ra.

- Phản tặc, để mạng lại!

Âm thanh như cự lôi, tay múa Trảm Mã kiếm, một đường xông sát lao thẳng tới Hoàng Phủ Tung.

Khởi xướng hung ác này của Đồng Phi, sát pháp vô cùng hung tàn. Dao dao thấy máu, chiêu chiêu đòi mạng. Phàm là quan quân ngăn trở trước mặt hắn, đều bị hắn chém cho huyết nhục tung tóe, nát thành mảnh nhỏ. Trong nội tâm Hoàng Phủ Tung âm thầm giật mình: trong phản tặc lại có nhân vật như thế?

Thân binh bên người tiến lên, bao vây Đồng Phi vào giữa.

Lúc này, cự ma sĩ đã liên tiếp bại lui. Có câu hảo hổ không chịu nổi quần lang, quan quân cũng liều mạng giết chóc.

Hoàng Phủ Tung mặt trầm như nước, trong mắt hàn mang ẩn hiện.

Lần nữa giương cung lấp tên, đang chuẩn bị bắn chết Đồng Phi, đột nhiên từ trong khe suối bên cạnh truyền đến một thanh âm:

- Chủ công, đừng kinh hoảng, không phải sợ, Đường Chu đến đây!

Nói thì chậm, nhưng lúc đó lại nhanh, một mũi tên nhọn gào thét bắn về phía Hoàng Phủ Tung.

Phù một tiếng, cắm vào giữa bả vai Hoàng Phủ Tung. Mà Đồng Phi cũng tại lúc đó chém bay thân binh bên người, lấy tay cầm một cái lao, nổi giận gầm lên một tiếng, vung tay ném. Song phương cách xa nhau hơn mười bước, nhưng một cú ném của Đồng Phi, lại là nén giận mà ném, chẳng những lực đạo mãnh liệt, tốc độ lại nhanh như sao băng.

Hoàng Phủ Tung đầu tiên là bị mũi tên bắn trúng bả vai, tay mềm nhũn, cung tiễn rời tay.

Theo sát là một đạo ô mang phủ mặt, con mắt khép lại, thậm chí kêu một tiếng nói: mạng ta xong rồi!

Phốc....

Một chùm huyết vụ đã phun lên không trung.

128. Chương 128: Âm Thác Dương Soa

Đồng Phi tuyệt đối không nghĩ tới, một kích nhất định sẽ trúng, rõ ràng lại thất thủ!

Lao nhanh, nhưng mà mũi tên nhọn còn so với lao còn nhanh hơn. Ở trong tích tắc Hoàng Phủ Tung nhắm mắt lại, một mũi tên nhọn xuyên thấu cổ Hoàng Phủ Tung bắn hắn lật mình trên mặt đất. Lao cơ hồ là sát lỗ tai Hoàng Phủ Tung gào thét xẹt qua.

Liên châu tiễn pháp?

Đồng Phi cả kinh, thuận thế hướng khe suối nhìn lại.

Từ trong khe suối đã lộ ra hơn hai trăm người, mặc đồng tុ khai cùng một màu, nhưng thực sự không phải là đồng phục quan quân.

Những người này lao tới, vây quanh quan quân đuổi giết một hồi. Bầu trời tối đen, tai nạn tăng thêm liên tiếp, quan quân đã sớm không còn giống như quan quân. Trên áo giáp trát đầy bùn đen, hơn nữa chạy cả ngày, đám giáp mũ đều xiêu vẹo, đừng nói trong lúc vội vàng tương ngộ, phỏng chừng coi như là mặt đối mặt nhìn nhau hơn nữa ngày, cũng chưa hẳn có thể nhận ra những người này là Hà Nội kỵ quân cường duệ.

Kỵ quân không có ngựa, thậm chí còn kém hơn cả bộ quân.

Đổi phó cự ma sĩ của Đồng Phi, bọn họ dựa vào nhiều người còn có thể chiếm cứ thượng phong.

Nhưng hôm nay bỗng xuất hiện nhiều người như vậy, hơn nữa sát pháp cực kỳ hung hãn, vốn là sĩ khí đã nguội lạnh thoáng cái không còn sót chút gì.

Có người chứng kiến Hoàng Phủ Tung ngã úp trong vũng máu, kinh hô một tiếng:

-“Tướng quân chết rồi!”

Một tiếng này hình như đã đè sập phòng tuyến cuối cùng, Hà Nội kỵ quân rốt cuộc không chịu nổi. La hét tứ tán bỏ chạy.

Ba mươi Ngũ Khê man nhân. Chết đi mười tám.

Đồng Phi mục quang chăm chú tại hai người từ cuối khe núi đi tới.

Một người thân cao bảy xích sáu tấc, tướng mạo tuấn tú, tuổi chừng hai mươi. Dáng vẻ đường đường, khí khái bất phàm.

Một tay nắm cương cung, bên hông xách bảo kiếm, sau lưng còn có một con ngựa trắng đốm đen, trên đặc thẳng câu treo một cây đại thương. Ở bên người thanh niên này là một văn sĩ. Tướng mạo xấu xí. Trông mắt xoay tròn lộ ra một cỗ cơ linh.

Đường Chu?

Đồng Phi chứng kiến người này, lắp bắp kinh hãi.

Hắn tại sao lại ở chỗ này? Trách không được những binh lính kia trông có điểm quen mắt, nguyên lai là Đan Dương binh Trần Khuê đưa cho hắn.

Nhưng bọn họ không phải sớm nên trở lại Hà Đông sao? Vu Mỹ đâu? Vì sao không trông thấy Vu Mỹ?

Đồng Phi không có buông lỏng cảnh giác, chăm chăm vào hai người Đường Chu, tay cầm Trảm Mã kiếm, không tự chủ được nắm chặt hơn.

Đường Chu vẻ mặt mừng rỡ, bước nhanh tới trước mặt Đồng Phi.

- Chủ công. Đường Chu đã đến!

Đồng Phi nghi ngờ hỏi:

“Đường Chu, ta không phải bảo ngươi trở lại Hà Đông sao, ngươi tại sao lại ở chỗ này? Vu Mỹ đâu?”

Cũng khó trách Đồng Phi hoài nghi Đường Chu. Người này biến đổi quá nhanh, có đôi khi khiến cho người ta rất khó nghĩ thấu tâm tư của hắn.

Đường Chu cười khổ nói:

“Chủ công. Chuyện này nói đến cũng lâu rồi. Ngày ấy ta và chủ công chia tay tại Lư Giang. Quân binh hộ tống người nhà Cống tiên sinh đến Ngọa Long Cương. Nhưng Quân Cống tiên sinh giữ chúng ta lại hơn mười ngày, cuối cùng vẫn là ta nhất định phải đi, hắn mới để chúng ta rời khỏi. Nhưng sau khi qua Nam Dương, phản tặc lại náo loạn... Chủ công, người không biết tình huống lúc đó. Khắp nơi khắp núi đều là phản tặc, ta phát hiện tình huống không ổn, lập tức núp vào trong núi. Nhưng trốn lần đó cũng đã trốn đến bây giờ, nguyên lai tưởng rằng phản tặc rất nhanh sẽ... Nhưng ai biết thế đạo càng ngày càng nghiêm trọng.

Nói rất nhịp nhàng ăn khớp, thật không có gì sai lầm.

Nhưng Đồng Phi lại cảm thấy một vấn đề: Đường Chu luôn dùng ‘Ta’ xưng hô đội ngũ bọn họ, mà không phải chúng ta.

Cùng Vu Mỹ giận dỗi? Hoặc là....

“ Vu Mỹ đâu? “

Đường Chu biểu tình cứng lại, tựa hồ rất khó mở miệng.

Ngược lại thanh niên phía sau hắn tiến lên một bước nói:

“Xin hỏi các hạ chính là Phi công tử?”

“Là tại?”

‘ Tiểu nhân trước kia sai cho rằng đoàn người Đường tiên sinh là phản tặc, vì vậy âm thầm đánh lén, giết lầm Vu tướng quân, đặc biệt đến thỉnh tội.

- Người giết Vu Mỹ?

Đồng Phi lại lấp bắp kinh hãi, nhìn người thanh niên này, thầm nghĩ: còn tưởng rằng là Đường Chu một mình tư tâm âm thầm trừ Vu Mỹ, không nghĩ tới lại là ngộ sát. Bất quá đã như vậy, vì sao Đường Chu lại ở cùng một chỗ với người này? Liên châu tiến trước, hắn là từ tay người này xuất ra. Có bản lĩnh như thế, thật không đơn giản à... Giữa vùng sơn dã này, thực là tàng long ngọa hổ.

Đang muốn mở miệng hỏi thăm, tai nghe LongThập Nhị kêu khóc: - Lão Lang, tỉnh lại, lão lang, tỉnh lại!

Quay đầu xem, chỉ thấy Long Thập Nhị đang ôm thi thể đã dần dần lạnh buốt của Cuồng Lang khóc rống. Chiến sự cũng đã chấm dứt, Đan Dương binh đang tại quét dọn chiến trường. Mà Ngũ Khê man nhân, đã yên lặng thu thập thi thể đồng bạn, trong mắt đầy bi thương.

Ừ ừ cạc cạc đánh một trận, ừ ừ cạc cạc hao tổn hơn phân nửa nhân thủ, Cuồng Lang.... là năm đó chiến đấu liên tục ở các chiến trường Tây Bắc, một trong hai người còn sống. Hôm nay Cuồng Lang cũng đã chết, chỉ còn lại một người Long Kỵ.

Nói một tiếng xin lỗi, Đồng Phi đi tới bên cạnh Long Kỵ.

Vỗ vỗ bờ vai của hắn, ngồi xổm người chà lau máu đen trên mặt Cuồng Lang.

Thanh niên kia thấy một màn như vậy, không khỏi khẽ giật mình. Nói khẽ:

- Đường tiên sinh, tấm lòng Phi công tử thật là nhân hậu.

Đường Chu cười cười, đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Tung, nhặt nhánh cung trên mặt đất lên.

Đột nhiên, sắc mặt hắn đại biến, ngồi xổm người xuống, dùng tay áo chà lau nước bùn trên khôi giáp Hoàng Phủ Tung, hét lớn nói:

- Lấy lửa!

Đan Dương binh lập tức chạy tới, giơ đuốc lên.

Tại ánh lửa, Đường Chu lại lau đi máu đen trên mặt Hoàng Phủ Tung, sau đó lục lọi trên người hắn hồi lâu, tại bên hông hắn tìm được một khối ngọc bội hình khuyên, chính diện là đồ án mãnh hổ, mặt sau đã có một hàng chữ. Đường Chu thấy rõ ràng chữ ở trên mặt, mặt xám như tro. Cũng bất chấp báo cho thanh niên kia, vội vã chạy tới bên người Đồng Phi.

Tại bên tai Đồng Phi nhẹ giọng nói một câu nói, Đồng Phi đang chà lau gương mặt cho Cuồng Lang hô một tiếng đứng lên, mở to hai mắt hỏi:

- Không thể nào!

- Là sự thật.... Chủ công xin xem.

Đem ngọc bội đưa cho Đồng Phi, Trong ánh lửa chiếu rọi nhìn kỹ: Nghĩa Chân An Định

Đường Chu khẽ nói:

- Nghe nói trước kia Đại tướng quân Đậu Vũ muốn cất nhắc Hoàng Phủ Nghĩa Chân, nhưng lại bị hắn chối từ. Đại tướng quân không trách cứ mà còn sai người đưa một khối mãnh hổ bội. Trên đó viết bốn chữ

Nghĩa Chân An Định. Nghĩa Chân, là tên tự của Hoàng Phủ Tung, An Định là quê quán của Hoàng Phủ Tung. Còn có ý khác là, có Hoàng Phủ Tung Bắc Địa bình an.

Nuốt một ngum nước bọt, Đồng Phi lấp bắp nói:

- Như vậy nói lên, người này là Hoàng Phủ Tung?

- Nghe đồn Hoàng Phủ Tung đối với ngọc bội kia phi thường yêu thích, cả ngày mang trên người, thường xuyên lấy ra thưởng thức. Nếu như ngọc bội kia không phải giả, chứng minh.... Hẳn chính là Hoàng Phủ Tung.

- Nói thế thì. Những người này không phải là giặc cỏ?

Đường Chu cười khở gật đầu,

- Chẳng những không phải giặc cỏ, thậm chí có thể là quan quân.

Đối với Hoàng Phủ Tung, Đồng Phi một chút hảo cảm cũng không có. Có lẽ là trong Bình thư giảng thuật ảnh hưởng quá lớn với hắn, cảm giác người có thể hung ác quyết tâm giết chết một lão ẩu tóc bạc trắng, tuyệt không phải là hạng người tốt gì. Huống chi, lão ẩu đó là nãi nãi đời này của hắn. Chợt nghe người vừa rồi chết đi là Hoàng Phủ Tung, Đồng Phi trước là không tin. Sau đó lại có chút mừng rỡ.

Nhưng theo sát lấy, nhưng là một trận khẩn trương không nguồn gốc.

- Đường Chu, chúng ta nên làm gì bây giờ? Đồng Phi hơi mất đi chủ trương, nhẹ giọng hướng Đường Chu thỉnh giáo.

Đường Chu nhìn thoáng qua thanh niên xa xa đang giúp Đan Dương binh quét dọn chiến trường.

- Chủ công, chúng ta lập tức bỏ chạy.... Vào núi. Chỉ cần vào núi, ai cũng không có biện pháp bắt được chúng ta. Đúng rồi, đem tất cả dấu vết đều muốn xóa đi, thi thể, binh khí, còn có ngựa toàn bộ chôn đi, tuyệt không thể lưu lại chỗ này.

Rồi sau đó ngẩng đầu nhìn sắc trời, dứt khoát nói:

- Chủ công, chúng ta hiện tại nên đi.

- Thi thể quan quân....

- Vứt ở chỗ này.... Đúng rồi, đem giáp trụ của bọn họ lột bỏ, binh khí lấy đi.

- Cứ làm như lời người nói!

Lập tức xoay người lệnh Long Thập Nhị hiệp trợ quét dọn chiến trường. Đem chiến mã thu nạp, đem thi thể cự ma sĩ bỏ lên trên ngựa.

- Vào núi, lập tức vào núi!

Nhìn thấy sắc trời đã không còn sớm. Đồng Phi liên tục thúc giục, đoàn người ném từng cỗ thi thể trần truồng, rất nhanh tiến vào thâm sơn.

Đám người Đồng Phi ly khai ước chừng hai canh giờ sau, quan quân nhận được báo cáo của bại binh vội vã chạy tới địa điểm xảy ra chuyện.

- Tướng quân bị giết, mau hướng triều đình bẩm báo!

Tướng lãnh lĩnh đội kẻ từ sau khi biết tin Hoàng Phủ Tung chết, đã sợ tới mức đau tim. Hoàng Phủ Tung, đây chính là tả trung lang tướng Tổng đốc chiến sự Toánh Xuyên. Hắn vừa chết, chiến sự Toánh Xuyên giờ phải làm sao đây? Mấy vạn đại quân, ai sẽ chỉ huy chứ?

* * *

Đầu tháng 3 Bình Nguyên niên, quân khải vàng Toánh Xuyên cử suất Trử Yến xếp đặt vở sông Âm Mã, sau khi đánh bại Hoàng Phủ Tung, liền đêm tối đi Trần Lưu.

Tại Trần Lưu huyện cùng Bành Thoát giáp công, đánh bại Chu Tuấn.

Thái Bình Đạo Địa công tướng quân Trương Bảo từ Thanh Châu mở một đường máu, đến Dự Châu tụ hợp cùng bọn người Trử Yển.

Lúc này, Trử Yển mới biết được Trương Ngưu Giác tại Cao Ấp bị Đồng Trác sở sát, dưới bị phần, đổi tên là Trương Yển, thề phải vì Trương Ngưu Giác báo thù. Nhưng bị Trương Bảo khuyên can, chuẩn bị sau khi liên thủ đánh tan Chu Tuấn, rồi chỉ huy công phá Hồ Lao quan, Trục Bức Dương (uy hiếp triều đình).

Nhưng cũng chính lúc này, Uyển Huyện truyền đến tin tức Trương Mạn Thành bị bắt, quân khăn vàng đại bại.

Trương Bảo suy nghĩ một hồi, mệnh lệnh Trử Yển đã đổi tên là Trương Yển lập tức xuôi nam đến Uyển Huyện, làm Tổng đốc chiến sự Nam Dương. Trương Yển tuy không quá tình nguyện, nhưng cũng biết tầm quan trọng của Nam Dương. Đang cùng Trương Lương thương thảo một phen, ngày kế sẽ lên đường khởi hành.

Cơ hồ cùng một ngày, tin Hoàng Phủ Tung tử trận rơi vào tay triều đình.

Hán đế Lưu Hoàn quá sợ hãi, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Trên triều càng lòng người bàng hoàng, Viên Ngỗi xưa nay cáo già cũng mất đi chuẩn mực. Việc cấp bách, là do ai tới tiếp nhận thay cho Hoàng Phủ Tung, đốc chiến Dĩnh Hà ?

Năm đầu Đông Hán, danh tướng xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Nhưng đến đời Hán đế Lưu Hoàn, cũng rải rác không còn bao nhiêu.

Hoàng Phủ uy minh, đã mười năm trước bệnh mà chết, Đoạn Dĩnh Đoạn Kỷ Minh, năm đầu Quang Hòa vì thái giám xem tấu, ở trong ngục tự sát, Trương Hoán Trương Nhiên Minh, tại ba năm trước đã qua đời tại nhà. Trước kia uy chấn Lương Châu tam minh tây bắc, cũng không còn ở nhân gian.

Còn có ai, còn có ai có thể thay Hoàng Phủ Tung, ngăn cơn sóng dữ?

Quan viên lớn nhỏ đều hoảng sợ. Nhất gan, sợ sau khi tiếp củ khoai lang phồng tay này, một khi thất bại tính mạng gia đình và bản thân khó bảo toàn. Gan lớn không bởi tuổi tác, chính bởi tài năng không đủ, đảm đương không nổi nhiệm vụ nặng nề này.

Mãi đến lúc này, có một vài người mới tỉnh ngộ lại, có phải đã áp bách quá đáng đối với quân nhân?

Trương Nhượng nhân cơ hội đề cử Đồng Trác, điều này làm cho Hán đế nhớ tới tháng trước Lâm Thao lương gia tử từng tại triều liêu chết hộ vệ Nam Cung.

Mà lúc này đây, ai cũng không nhảy ra ngăn trở.

Trên triều đình hỗn loạn này, không cần quá mức rườm rà. Tóm lại. Đồng Trác đảm nhiệm tả trung lang tướng. Tổng đốc chiến sự Toánh Xuyên.

Đồng Phi tâm hoảng hốt, nhanh chóng dẫn dắt mọi người tiến sâu vào trong núi.

Thi thể cự ma sĩ, chôn ở trong núi sâu. Thân là Ngũ Khê man nhân. Tướng mạo đặc thù của bọn họ quá mức rõ ràng, Đồng Phi cũng chỉ có thể làm như vậy. Trong nội tâm rất minh bạch, sau lần này về sau đừng mơ tưởng tìm được bọn họ. Chỉ có thể cắt tóc, bảo tồn.

Trong núi sâu rừng hoang, có một sơn cốc rất bí ẩn.

Bọn người Đồng Phi sau khi tiến vào. Mới phát hiện nơi đây rõ ràng có không ít người ở.

Phần lớn là dân chúng từ Nhữ Nam, Trần Lưu, còn có Toánh Xuyên. Vì tránh né chiến loạn, bắt đắc dĩ tiến vào trong sơn cốc.

Thanh niên bắn chết Hoàng Phủ Tung, tên là Trần Đáo, tự Thúc Chí, là người Nhữ Nam.

Trải qua danh sư chỉ điểm, binh pháp thao lược xuất chúng, càng giỏi về trị binh. Đồng thời, kiêm võ nghệ cao cường, cung mã thành thạo. Hắn vì bảo vệ thôn dân từ Nhữ Nam trốn đến nơi này. Về sau cùng Đường Chu gặp mặt, song phương đầu tiên bởi vì hiểu lầm mà sinh ra xung đột, Vu Mỹ và Trần Đáo giao thủ ba hiệp. Đã bị hắn giết chết. Trải qua Đường Chu nói rõ tình hình, Trần Đáo giờ mới hiểu được giết sai người rồi.

Lại nghe nói Đường Chu chính là thủ hạ của Đổng Phi. Không khỏi tâm hướng tới.

Đổng Phi cũng không biết mình hôm nay danh khí lớn bao nhiêu, nhưng liên tục chiến đấu ở các chiến trường mấy ngàn dặm, chuyện tình tung hoành Thanh Từ nhị châu, hỏa thiêu Bàn Long cốc, đã lặng yên truyền lưu ở dân gian. Bất quá, đại đa số mọi người không biết thân phận Đổng Phi cho nên đem hắn hình dung thành thân cao quá trượng(230cm) , lưng eo quá trượng, yêu quái mặt xanh nanh vàng. Há miệng ra có thể nuốt mười vạn binh giáp, phóng cái rắm cũng có thể thổi chết mấy ngàn người.

Trần Đáo xuất thân cũng không phải quá tốt, nghe nói sau khi Đường Chu giới thiệu, đã tự đề cử mình , trợ giúp đường Chu Thống lĩnh Đan Dương binh.

Không thể không nói, người này quản binh thật có chút môn đạo.

Đan Dương binh vốn là hãn tốt thiên hạ ít có. Trải qua huấn luyện của Trần Đáo, tuy chỉ hơn vài tháng thời gian, cũng đã thoát thai hoá cốt.

Sau khi minh bạch những tình huống này, Đổng Phi không khỏi đối với Trần Đáo sinh ra lòng hiếu kỳ.

* * * * *

Bọn người Đổng Phi đến, làm cho dân chúng trong sơn cốc cảm thấy một trận sợ hãi. Nguyên nhân là do Đổng Phi hãn lớn quá xấu. Hơn nữa đêm đột nhiên xuất hiện, vài tiểu hài tử sợ tới mức oa oa khóc lớn không ngừng. Làm cho Đổng Phi rất xấu hổ, dứt khoát không vào sơn cốc, ở lại ngay tại cốc khẩu.

Long Thập nhị mai táng Cuồng Lang, một người tại bên cạnh phần mộ nói liên miên thao thao không dứt, tựa hồ như muốn thổ lộ hết lòng mình.

Đổng Phi, Trần Đáo và Đường Chu ba người tụ lại cùng một chỗ.

Đan Dương binh còn bắt được hai tù binh, đã áp giải đến trước mặt ba người.

Vừa nghe nói mình giết tả trung lang tướng triều đình, tiểu bạch kiểm Trần Đáo mặt thoáng cái đã trắng bệch, không có nửa điểm huyết sắc.

Đổng Phi cố nén kinh hoảng, cẩn thận hỏi thăm tù binh một phen, mới xem như minh bạch sự tình.

Nhìn hai cái tù binh lạnh run, Đổng Phi đột nhiên hỏi:

«Đường Chu, người biết trong Thái Bình Đạo, có ai có thể ra kế sách ngoan độc này? Có thể không quản tổn thất nhân mã của mình, dám dùng vạn người đến toàn diệt quan quân tinh nhuệ, người này không đơn giản. »

Đường Chu nghiêng đầu, trầm tư không nói.

Mà Trần Đáo thì mục quang đăm đăm, thì thào lẩm bẩm:

- Ta lại giết Hoàng Phủ tướng quân sao?

Lúc này, Đổng Phi đã từ thất kinh lúc đầu tỉnh táo lại. Thấy Trần Đáo còn đang ngẩn người, không khỏi chau mày.

Nhìn thoáng qua hai cái tù binh, đột nhiên kêu đến hai cự ma sĩ.

- Hai người này giao cho các người, truy điệu huynh đệ Ngũ Khê man. Các người tự hành xử trí, xử lý sạch sẽ một chút.

Ngũ Khê man cự ma sĩ vô duyên vô cớ chết mười tám người, việc này khiến trong lòng ghen một cổ tức khí.

Nghe thấy liền mừng rỡ,

- Đa tạ Nhị lão gia!

Trần Đáo bỗng dưng tỉnh ngộ lại, hô to đứng lên, lạnh lùng nói:

- Không được, người không thể giết bọn họ....

Đồng Phi tròn mắt hơi híp lại,

- Vì sao không thể giết?

- Lúc trước còn có thể nói là hiểu lầm, nhưng hiện tại.... Chúng ta đã giết sai người, không thể mắc thêm lỗi lầm nữa.

Đồng Phi lại nở nụ cười,

- Thúc chí huynh, ta không giết bọn hần, chẳng lẽ để bọn họ còn sống đi ra ngoài, bầm báo triều đình giết ta sao?

Trần Đáo lắc đầu liên tục nói:

- Ta mặc kệ, không thể để cho công tử sai thêm nữa.

Đứng dậy bắt cánh tay Trần Đáo, Đồng Phi ý bảo cự ma sĩ đem hai quan quân mang đi. Trần Đáo liều mạng giãy dụa, muốn ngăn trở. Nhưng bàn tay lớn của Đồng Phi, giống như một gọng kìm sắt, nắm chặt hần tại chỗ, không thể động đậy.

- Thúc Chí huynh trưởng, huynh phải biết rõ, ta đây là cứu huynh, cứu gia đình huynh!

Trần Đáo khê giật mình, nhìn xem Đồng Phi nói:

- Công tử thế là ý gì?

- Kỳ thật lan truyền ra ngoài thì ta không sợ. Ai ai cũng biết ta thiện dùng lao, không dùng cung tiễn. Nhưng Hoàng Phủ Tung lại chết ở dưới tiễn, chết ở dưới tên của huynh. Người nhà của ta đều ở Lâm Thao, quá lắm thì ta mang người đi Tây Vực, ai có thể làm khó dễ được ta? Nhưng Thúc Chí huynh thì sao? Huynh sẽ làm sao đây? Nếu như triều đình biết huynh giết Hoàng Phủ Tung, sẽ xử trí như thế nào.... Ha ha, xem như là huynh không sợ chết, người nhà của huynh? Ta nhớ trong sơn cốc có mẹ huynh, còn có thân thích nữa!

Một câu uy hiếp chọc đến Trần Đáo.

- Vậy, ta nên làm gì bây giờ?

- Thúc Chí huynh trưởng, nam nhi đại trượng phu hần nên đấm máu sa trường, cầu lấy công danh. Nếu huynh không chê, có thể mang theo người nhà đi Lâm Thao. Nơi đó núi cao hoàng đế xa, thường xuyên sẽ có Khương Hồ làm loạn, đúng là chỗ tốt để thành lập công danh. Ta xem huynh trưởng cũng là người có bản lĩnh, cùng với ở đại sơn tằm thường vô vi, chẳng thà đến biên quan thành lập công danh sự nghiệp.

- Việc này....

Trần Đáo có chút động tâm.

Đồng Phi nhún vai,

- Đương nhiên, huynh cũng có thể không đi theo ta. Nhưng nếu như sự tình một khi bại lộ, huynh sẽ làm sao đây? Người nhà của huynh làm sao đây? Kết quả tốt nhất, cũng là bị người chặt đầu, cha mẹ của huynh sẽ phải trở thành quan nô. Thúc Chí huynh, mẹ của huynh đã lớn tuổi như vậy, kiểu thế cũng đang tuổi thanh xuân, huynh nhẫn tâm làm cho các nàng bởi vì huynh phải chịu liên lụy?

- Để ta suy nghĩ, để ta suy nghĩ...

Trần Đáo thật sự rất khó nghĩ. Một mặt là thuở nhỏ bị quán thâu chữ trung với triều đình, mặt khác phải cùng lúc chu toàn cha mẹ thê nhi.

Chọn lựa sao đây?

Đồng Phi sở dĩ nói những lời này, là vì dưới tay hần xác thực không có người thống binh.

Đường Chu đối với năng lực Trần Đáo vô cùng tôn sùng, lại làm cho Đồng Phi động tâm. Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, tựa hồ cũng không có Trần Đáo người này. Nhưng Đồng Phi cũng hiểu được, thiên hạ này to lớn, người tài ba rất nhiều. Trời mới biết có nhân tài nào đó đã bị mai một.

Mà Trần Đáo, quả thực chính là lễ vật ông trời đưa cho hắn.

Thấy Trần Đáo do dự, Đồng Phi cũng không miễn cưỡng,

- Thúc Chí huynh, không miễn cưỡng huynh. Chỉ là chọn lựa ra sao, huynh nên cẩn thận.

Trần Đáo mặt âm trầm, khẽ gật đầu.

Lúc này, Đường Chu đột nhiên a một tiếng kêu lên kinh sợ:

- Chủ công, ta nhớ tới một người!

- Người nào?

- Trong Thái Bình Đạo, người có thao lược không tính là nhiều, có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay. Chẳng qua ta nhớ tới một người, đánh bại Hoàng Phủ Tung, chỉ có thể là người này. Người này là con nuôi của bắc Phương đại soái Trương Ngư Giác, địa vị không lớn, chỉ là một tiểu cừ suất, nhưng rất được Trương Ngư Giác tín nhiệm. Hắn rất có mưu lược, biết tiến thoái, càng thêm tâm ngoan thủ lạt.

Đồng Phi vội hỏi nói:

- Đường Chu, người nói đến tột cùng là ai?

- Trử Yển, chỉ có thể là Trử Yển.... Trừ người đó ra, ta thật sự là nghĩ không ra, kẻ nào lại có thủ đoạn như thế.

Phi Yển?

Đối với Đồng Phi mà nói, cái tên này quả thực xa lạ, cũng giống như tên của Trần Đáo, không có chút nào ấn tượng.

Hay là do thời gian đến thời đại này quá dài? Trí nhớ mơ hồ? Đồng Phi cũng không dám khẳng định.

Trong buổi tối, Đồng Phi đã từ miệng của Đường Chu hiểu biết chuyện tình ở Toánh Xuyên, thậm chí cả khu chiến sự Trần Lữ, trong người không khỏi cảm thấy lo lắng.

Quan quân, thoát nhìn không thể trông cậy a. Hơn nữa, Hoàng Phủ Tung đã chết, có trời mới biết, cục diện Toánh Xuyên sẽ nát đến tình trạng gì, tiếp tục hướng về Lạc Dương đi sao? Đồng Phi có chút lo lắng, nếu lộ mặt ra, chỉ sợ lại bị đám quan quân đào tẩu nhận ra, sự việc lại thêm phiền toái.

Làm sao bây giờ....Đồng Phi lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“ Chủ công, không bằng để ọi người nghỉ ngơi, chờ trời sáng lại tính tiếp!”

Đường Chu nhìn thấy Đồng Phi không nói lời nào, vì thế nhẹ giọng ai ủi: “ Sự tình nếu đã phát sinh, nếu cứ suy nghĩ cũng vô ích, kế hiện tại là về sau phải làm thế nào, theo suy nghĩ của Chu, Triều đình chắc chắn trong mười ngày tới sẽ có hành động.”

“ Đành vậy, nghe lời người!”

Đồng Phi biết, Đường Chu nói rất đúng. Hoàng Phủ Tung bị giết, cuộc chiến Toánh Xuyên lâm vào hỗn loạn, triều đình chắc chắn sẽ nghĩ cách cứu lại, nhưng có trời mới biết, triều đình lúc nào mới cứu lại?

Xa xa, cự ma sĩ ngũ khê man nhân cất tiếng ca, hát cho những huynh đệ đã chết đi được yên nghỉ.

Long Thập nhị đang dựa vào phần mộ của Cuồng lang, ngửa đầu nhìn ánh trăng, trên mặt biểu hiện thê lương.

Tượng Long tựa hồ không thích loại không khí này, không ngừng rung đùi, phát ra tiếng phì phì từ mũi. Đồng Phi đứng lên nhìn Trần Đáo, nhẹ giọng nói: “ Thúc Chí huynh, nghỉ lại đề nghị của ta một lần đi, cứ nghĩ đến chuyện Hoàng Phủ Tung tướng quân chết đi làm gì, không bằng cố gắng lưu giữ tính mạng rong ruổi sa trường, bảo vệ quốc gia, nếu anh linh Hoàng Phủ Tung tướng quân linh thiêng, nhất định sẽ tha thứ cho chúng ta.”. Đồng Phi nói xong liền mang theo Tượng Long rời đi.

Tâm tư Trần Đáo rất phức tạp, áy náy nhất định là có, nhưng mà muốn hấn cùng đi chết cùng Hoàng Phủ Tung, trong lòng hấn có chút không cam lòng. Lời nói của Đồng Phi quả nhiên đã động đến tâm tư của hấn, đồng thời hấn cũng mơ hồ nghe đến một tầng ý tứ khác.

Ta cũng không muốn cùng người đi chết a! Đúng vậy, ai lại nguyện ý tự nhiên chết đâu?

Đường Chu vỗ vỗ bả vai của hấn, “ Thúc Chí, chuyện đã phát sinh như vậy, thực là ngoài mong muốn, chúng ta bây giờ nên nghĩ biện pháp giải quyết, ta biết người không sợ chết, nhưng người phải nghĩ đến lão mẫu, cùng vị hôn thê của người đi....Làm cho tất cả cùng theo người chết, người thật sự nhẩn tâm như vậy sao?”

Trong lòng Trần Đáo lại giao động. Đường Chu lại nói tiếp: “ Thúc Chí, bổn sự của người lớn hơn ta, nhưng nếu bàn về kiến thức, chắc chắn không bằng ta, có chút thời điểm hãy mở tấm lòng một chút, lưu ỳnh một đường lui, đây cũng chính là vì người khác lưu lại chút đường sống, đây là chỗ tốt của tất cả mọi người.”

“ Đường huynh, để ta nghĩ lại, để ta nghĩ lại!”

Đồng Phi tuần tra ở chỗ cự ma sĩ ơ, sau đó lại hỏi thăm tình hình đan dương binh. Đám người Đan dương binh ở chung với hấn thời gian không dài, cho nên không quen thuộc cho lắm, nhưng tình cảm có thể bồi dưỡng, điều này Đồng Phi hiểu được. Tuy rằng hấn không nói gì nhiều, nhưng hấn biết, đám Đan dương binh lính có ấn tượng với hấn rất tốt.

Sau khi xử lý một số việc vặt vãnh, một người mang theo Tượng Long, ở phía ngoài sơn cốc tìm được một con suối, đầu tiên là cởi ra khôi giáp trên người, dùng nước rửa đi vết máu trên khôi giáp, sau đó chùi rửa qua thân thể Tượng long, cuối cùng mới nhảy vào dòng nước lạnh lẽo, dòng nước lạnh lẽo làm cho ý nghĩ Đồng Phi phá lệ thanh tĩnh, sau khi tắm xong xong, lập tức mặc quần áo mới nằm tựa vào trên người tượng long, cẩn thận chà lau máu ô trên chùy, ý nghĩ càng ngày càng rõ ràng.

Kế hay nhất bây giờ là phái người đi Dương, lên tiếp xúc với Thái (Thái ung), sau đó mới nói đến tình trạng ở Uyển Huyện, nhưng người được sai đi phải phù hợp mấy điều kiện, đầu tiên là phải nhận biết với Thái, nếu không thì không thể lấy được tín nhiệm của Thái; hơn nữa người này phải cơ trí, có thể nghe nói mà quan sát; điều kiện thứ ba là, người này phải là thân tín, nếu không, một khi đầu phục quân khăn vàng, vấn đề sẽ trở nên phiền toái.

Ai? Ai có thể phù hợp ba điều kiện này? Đồng Phi vắt óc suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, tựa hồ chỉ có thể có một người đảm đương, nhưng người này cũng không đáng tin, Đồng Phi cũng không rõ ràng, hấn có phải hay không nên tín nhiệm người này, có thể hay không giao phó trọng trách? Đối với điểm này, Đồng Phi rất do dự, có lẽ đoạn thời gian này quá mệt mỏi, bất tri bất giác lại ngủ quên. Trong lúc ngủ, giống như đang nhớ lại chỗ máu và lửa trộn lẫn với nhau ở Uyển huyện.

Thời tiết đầu xuân, có một tầng sương mù mong manh quanh quẩn.

Đồng Phi sau khi tỉnh lại, chân trời vừa xuất hiện ánh sáng, tinh thần chấn hưng, cười tượng long đi tới một địa phương trống phía trước, sau khi hô hấp một khối không khí trong lành, Đồng Phi chậm rãi luyện tập ngũ cầm hí.

Một bộ ngũ cầm hí luyện xong, mồ hôi trên người đầm đìa, Đồng Phi cởi áo ra, tay cầm lên song chùy, đang muốn phi thân lên ngựa luyện tập một phen thì nghe thanh âm vó ngựa.

Theo thanh âm nhìn lại thì thấy Trần Đáo cười thất bạch mã có điểm màu đen từ trong màn sương xuất hiện. Trong tay cầm một thanh ngân thương, thời điểm chứng kiến Đồng Phi, Trần Đáo có chút giật mình.

“ Phi công tử, sao dậy sớm như vậy?”

Đồng Phi ha ha cười nói: “ Thúc Chí huynh cũng dậy sớm a, chúng ta là người tập võ, phải thích ứng với việc chăm chỉ. Có câu, một ngày không luyện ngựa tay, luyện võ giống như đang đi ngược dòng nước, không tiến chắc thối, muốn nhàn hạ cũng không thể được a.”

Trần Đáo có chút cảm khái gật đầu, “ Thoạt nhìn Phi công tử cũng phi thường chăm chỉ a.”

“ tư chất ta không tốt, chỉ cậy một thân sức mạnh, nếu không khổ luyện, chỉ sợ đã sớm chết...Thúc Chí huynh, ta nghe Đường Chu nói, võ nghệ người không sai, nếu có hứng thú, chúng ta thử đối luyện một phen, người xem thế nào?”

Trong lòng Trần Đáo một trận hoảng: Hắn muốn giết ta diệt khẩu? Nhưng lại nhìn bộ dạng của Đồng Phi lại không giống như hân tướng tượng. Có tâm quá chiêu, nhưng người ta đã mở miệng, nếu từ chối chỉ sợ có chút khiếp đảm, mà nếu so chiêu chỉ sợ....Thôi, tin hắn một lần có ngại gì?

Hai tay Trần Đáo hoành đại thương, “ Một khi đã như vậy, tại hạ hướng Phi công tử lãnh giáo.”

“ Lãnh giáo không dám nhận, chúng ta chỉ so chiêu mà thôi.”

Lời Đồng Phi còn chưa dứt liền giục ngựa xông qua, song chùy đều ra chiêu, nhất chiêu hướng về ngựa, nhất chiêu hướng về Trần Đáo.

Trần Đáo cũng không khách khí, giục ngựa lùi về phía sau, hắn nhìn ra được, thanh thế của song chùy Đồng Phi có lực lớn vô cùng, nếu muốn đối cứng nhất định sẽ chịu khổ sở, nhưng Trần Đáo dù sao cũng trải qua danh sư chỉ điểm, đầu thương run lên, đầu thương điểm ngay giữa đầu chùy, thuận thế xoay cán thương đánh tới, Đồng Phi thấy vậy, tay hành động thành một đường cong quái dị, thương cũng theo đường vòng cung chuyển động, điểm vào một đầu chùy khác của Đồng Phi.

Chùy mang lực vạn quân, cứ nhiên đánh trật, nếu không phải tượng long có song đăng*(Bàn đạp), hơn nữa kỹ thuật cưỡi ngựa của Đồng Phi inh, chỉ sợ chỉ một chiêu này hắn phải rớt xuống ngựa.

Hít sâu một hơi, Đồng Phi giật mình không nhỏ. Trách không được Đường Chu đối với người này tán thưởng, quả nhiên không giống với, thương pháp hắn thi triển tựa hồ có chút âm nhu, làm cho Đồng Phi suýt nữa thì thua, loại tình huống này Đồng Phi chưa bao giờ gặp.

“ Hảo thương pháp!”

Đồng Phi nhin không được, quát to một tiếng, bắt đầu trở nên hưng phấn, khó có thể gặp được nhân vật lợi hại,tất nhiên phải cố gắng lĩnh giáo.

Lúc đầu còn giữ mấy phần bản lĩnh, sợ Trần Đáo không chịu nổi, nhưng lúc này hưng phấn, Đồng Phi không chút lưu thủ, đại chùy cao thấp tung bay, lúc đánh ra mang theo tiếng gió, giống như không khí bị xé rách. Trần Đáo cũng chấn hưng tinh thần, đại thương giữ ra từng đạo hồ quang, Quán, ngăn, đâm, ...Hai người liên tục chiến đấu một chỗ, chùy như lưu tinh, Thương như giao long, hơn mười hiệp không phân được thắng bại.

Đồng Phi rất khó chịu, thương pháp Trần Đáo quả thực rất quái lạ, đại chùy giống như bị một lực lượng quái dị dắt đi, đánh nửa ngày, binh khí hai người cứ nhiên chưa va chạm với nhau, cái loại cảm giác này thật giống như thân không có khí lực đang cùng đánh nhau với không khí.

Thương pháp Trần Đáo rất diệu, toé ra hồ quang, đại thương xoay quanh thân, kín không một kẽ hở. Nếu ngẫu nhiên phóng ra, đúng là linh xà xuất động, làm cho Đồng Phi rất khó lòng phòng bị. Nguyên lý thương pháp này giống như thái cực quyền của đời sau vô cùng giống nhau.

Đồng Phi càng đánh càng khó chịu, càng đánh càng nóng vội, đột nhiên nổi giận, gầm lên một tiếng, cũng không quản thương ảnh quỷ dị, một chùy che ngực, một chùy đánh ra, Trần Đáo thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, khó ngựa cùng hắn tâm ý tương thông, lập tức lùi về phía sau, đại thương đánh ra.

Đang một tiếng, cuối cùng va chạm.

Nhưng Trần Đáo trong nháy mắt đón chùy, rất rõ ràng có làm động tác giảm bớt lực. Đồng Phi a lên một tiếng, thu tay không được, liền rơi xuống ngựa,Trần Đáo cũng không bắt được đại thương, khó ngựa hí một tiếng dài, chân mềm nhũn, quỳ xuống đất, hắn liền rớt xuống ngựa.

Trần Đáo nhìn qua thì chống đỡ dễ dàng, nhưng thực tế có khổ mà không nói nên lời.

Đại thương bị đập trúng có chút biến hình, trước khi rơi xuống đất, hắn thuận thế lẩn mấy vòng, hai tay run rẩy. Mỗi lần giảm bớt lực chính là phải vận toàn thân khí lực.

Lực lượng của Đồng Phi rất mạnh, tuy rằng đã giải trừ đại bộ phận lực đạo, nhưng vẫn làm cho Trần Đáo chịu không nổi. Đương nhiên khổ chiến mã cũng không chịu đựng được.

“Phi công tử, ngươi không sao chứ?”

Đồng Phi sau khi rơi xuống ngựa, nửa ngày không đứng lên, hần ngựa mặt lên trời, tứ chi mở ra, vừa rồi vì đã giảm lại lực đạo, cho nên hần cũng không có cái tổn thương gì. Nhưng trải qua cuộc chiến đấu này, làm cho linh quang trong đầu hần chợt loé.

Lấy khí vận chuỳ...Này khí cũng không phải là người đời sau nói là nội lực, mà chỉ là hơi thở phân phối hợp lý mỗi phân lực lượng, điều này cũng chính là mấu chốt tâm pháp mà Mã Viện lưu lại. trước kia có thể nói, hần đang lấy lực vận chuỳ, dựa theo cách nói của Mã Viện, lấy khí vận chuỳ, chẳng phải là giống cách nói của Hoàng Trung, cử trọng nhược khinh?

Đối thủ nếu như là Diển Vi, Sa Ma Kha là người hung hãn, có thể lấy lực mà thắng, nhưng Lực lượng Trần Đáo rõ ràng không thể qua hai người Diển Vi, nhưng lại có thể đấu với hần lâu như vậy, chẳng lẽ là do.... Đồng Phi không để ý tới Trần Đáo, xoay người đứng dậy, từ trong lồng ngực lấy ra tấm da trâu.

Đây là lễ vật lúc rời khỏi uyển huyện Hoàng Trung tặng cho hần. Lúc này, ánh mặt trời đã lên cao, Đồng Phi mở ra tấm da trâu, nghiêm túc nghiên ngắm mỗi chữ ở bên trong, có khi hoa chân múa tay vui sướng, giống như điên, hơn nửa ngày đột nhiên hét lớn: “Ta hiểu được!”

Đem tấm da trâu cất lại, hai tay cầm lên đại chuỳ, sau khi hít thở một hơi, giống như cảm thấy được khí lưu chuyển, Đồng Phi cẩn thận cầm chuỳ vũ lộng, cảm thụ đường chuỳ và hô hấp được kết hợp.

Dần dần đại chuỳ trong tay càng ngày càng nhẹ, giống như bàn tay không cầm gì.

Trần Đáo thấy vậy, khôi phục lại thần sắc, kinh ngạc nhìn Đồng Phi, cầm đại thương lên, “Phi công tử, ta và ngươi tiếp tục!”

Hơn hai mươi năm khổ luyện, lại có danh sư chỉ điểm mới hiểu được giảm lực thuật, Trần Đáo không tin Đồng Phi có thể lĩnh ngộ nhanh như vậy.

Hai người đi lại, đứng gần một chỗ, mà hai người lúc này giao thủ phá lệ quái dị.

Chiêu thức thương pháp Trần Đáo uyển chuyển, nhưng chuỳ pháp của Đồng Phi tựa hồ cũng mất đi sự cương mãnh lực đạo. Nhìn như mềm nhẹ, lại giống như lời đình vận quân; rõ ràng là sấm nổ giữa trời, sau đó lại như đùng phải khoảng không trống rỗng, nhìn không ra có nửa điểm khí lực.

Lúc này đây, Trần Đáo có vẻ không chịu nổi, chiêu thức ngày càng chậm chạp, đánh hơn hai mươi hiệp, đột nhiên quát to một tiếng, “Phi công tử, ta nhận thua.”

Đồng Phi huy chuỳ có vẻ rất thoải mái, Trần Đáo thì ngược lại, rốt cục không tránh được, chỉ nghe một tiếng Đang, đại thương rớt xuống đất.

Nhìn lại thanh ngân thương thì chỉ thấy nó cong như con tôm.

“Đa tạ Thúc Chí huynh chỉ điểm!”

Trần Đáo cười khổ nói: “Ngày đó ta xuất sư, sư phụ ta từng nói, thương pháp của ta ở trong thiên hạ có thể đi ngang, nhưng không nghĩ tới...”

“Thúc Chí huynh, thương pháp của ngươi quả thực xảo diệu, cuộc đời ta chưa từng thấy qua, Phi thắng nhờ vào binh khí, cậy một thân sức mạnh, nếu không nhờ vào những thứ này, Phi cũng không phải là đối thủ của Thúc Chí huynh.”

Đồng Phi nói rất chân thành, làm cho Trần Đáo rất cảm động, khúc mắc trong lòng cũng từ đó mà trôi đi.

Đúng vậy, thiên hạ làm gì có người khí lực như Đồng Phi? Hai người nhìn nhau một lát, sau đó nở nụ cười to.

Đồng Phi đang định buông đại chuỳ xuống, đột nhiên giật mình, người nhảy lên, đại chuỳ hướng về khối cự thạch phía sau đánh tới.

Oanh.....

Cự thạch bị đánh nát, lộ ra một thân ảnh đơn bạc, tướng mạo thanh tú, nhưng nhìn qua lại rất có anh khí. Một chùy này của Đồng Phi có thể xem như thanh thể kinh người, trong lòng thiếu niên cực kỳ sợ hãi, nhưng cố tình làm ra vẻ ta không sợ.

Mười bốn mười lăm tuổi thiếu niên, ưỡn ngực lên, tay chống nạnh, ngạnh cổ nhìn Đồng Phi.

“ Từ Thứ...Người sao lại ở chỗ này?”

Trần Đáo nhận biết thiếu niên này, nhin không được kinh ngạc kêu lên một tiếng nói: “ Thế nào, có bị thương hay không?”

“ Thúc Chí huynh, huynh nhận biết hần?”

Trần Đáo gật đầu nói: “ Đây là dân chúng tỵ nạn trong cốc, tên là Từ Thứ, là người Dĩnh Âm.”

“ Ta không phải dân tỵ nạn, là ta bảo hộ mẹ ta...” Thiếu niên mở to mắt nói, sau đó hướng về phía Đồng Phi nói: “ Đại thúc, ta có thể hay không cùng ngài học võ nghệ?”

Đại thúc?

Một câu nói kia của thiếu niên, quả thực là thương tổn Đồng Phi.

Ta nhìn qua có già như vậy không? Bất quá đột nhiên phản ứng, đem chùy buông xuống, cẩn thận đánh giá thiếu niên một phen.

Thiếu niên ưỡn bộ ngực lên cao, bộ dạng ‘ người nhìn ta có rắn chắc không’.

“ Người kêu Từ Thứ?”

“ Đúng vậy!”

“ Người có tự chưa?”

“ Đại thúc, ta năm nay mới mười bốn tuổi, làm sao có tự?”

Đồng Phi bị hai chữ “Đại thúc” làm cho xấu hổ không chịu nổi, cười khổ mà nói: “ ca ca, ta mới có mười bốn tuổi, có thể hay không đừng gọi ta là đại thúc?”

Từ Thứ cau mày, một bộ “ Người lừa ai”

“ Người mới mười bốn tuổi? nhưng ta xem người so với Thúc Chí đại ca còn muốn lão...”

Mẹ nó, đây không phải gọi là lão, mà là thành thực! Đồng Phi rất khó mà liên tưởng tới thiếu niên này với Đan Phúc tiên sinh trong tam quốc thành một người, Đan Phúc tiên sinh có thể nói, thế nhưng sao tiểu tử này nói chối tai đến như vậy?

“ Người thật là Từ Thứ?”

Trần Đáo không nhin được nói: “ Phi công tử, hần thật sự kêu là Từ Thứ, còn có một mẫu thân, nàng phi thường hiền lương, người ở nơi này rất tôn kính nàng....Từ Thứ, người sáng sớm chạy đến đây làm gì? Chẳng lẽ không biết sao, nhìn người khác luyện võ là không có lễ phép sao?”

“Ta, ta muốn học võ!”

“ Học võ?”

Đồng Phi ngạc nhiên nhìn Từ Thứ hỏi: “ Người vì cái gì muốn học võ?”

“ Ta, ta muốn làm một vị đại hiệp...”

Đồng Phi không nói gì, cũng rất hoài nghi, Từ Thứ này có phải hau không chính là Đan Phúc tiên sinh trong Tam Quốc Diễn Nghĩa?

129. Chương 129: Tình Huống Ngày Càng Khó Khăn

Từ Thứ muốn học kiếm, muốn làm một gã du hiệp.

Đáng tiếc kiếm pháp Đồng Phi không cao, không có tư cách dạy người khác? Bất quá nhìn cặp mắt chờ đợi của Từ Thứ làm cho Đồng Phi không đành lòng cự tuyệt, bất đắc dĩ cười khổ nói: “Từ huynh đệ, không phải là ta không muốn dạy ngươi, nhưng kiếm pháp của ta vốn rất kém....Nếu như ngươi muốn học chùy, bản thân ta có thể chỉ bảo, nhưng nếu là kiếm pháp, ta quả thực không dạy được.”

Từ Thứ nhìn thoáng qua cặp chùy, tựa hồ ngẩn ra, kỳ thực Từ Thứ biết Đồng Phi cũng không thoái thác, mà là một loại bất đắc dĩ, hẳn biết Đồng Phi đang nói thực, nhưng mấu chốt ở chỗ, mặc dù muốn học chùy, nhưng cũng không có cái khí lực kia a. Trên đời này, mấy người có thể như Đồng Phi đem chùy kia thi triển?

“Bất quá ta có thể dạy cho ngươi phương pháp tăng lên khí lực, đối với thân thể rất có chỗ tốt.”

Từ Thứ thở dài một hơi, “Vậy có tác dụng gì? Cho dù là lực lượng lớn, nhưng cũng không phải là kiếm thuật a.”

Lúc này Trần Đáo nhin không được mở miệng, “Từ thứ, ngươi muốn học kiếm cũng không phải không thể, nhưng phải cần mẫu thân ngươi đồng ý..Ta thời điểm tập võ từng học qua một bộ kiếm pháp, tuy không phải là phi thường inh, nhưng cũng xem như một môn tuyệt học, ngươi có bằng lòng hay không?”

Từ Thứ nhin tình sáng lên, “Thúc chí ca, ta thật sự có thể học kiếm?”

Sau khi chiếm được sự khẳng định của Trần Đáo, Từ Thứ mừng như điên đi tìm mẫu thân thuyết minh tình huống.

Đồng Phi tò mò hỏi: “Thúc Chí huynh, ngươi học võ nghệ với ai? Vừa rồi nhìn thương pháp của ngươi, ta biết không phải tầm thường.”

Trần Đáo nói: “Nga, chuyện này đã là chuyện trước kia...Sư phụ dạy ta thương thuật cũng không thừa nhận ta là đồ đệ, chỉ nhận ta là đệ tử ký danh, người họ Đồng, danh Uyên, là đại tông sư lừng danh thiên hạ về thương pháp, bất quá ta chỉ theo sư phụ ta học được ba năm, sau khi ta mười lăm tuổi, sư phụ tiếp tục du lịch thiên hạ, khi đó tới giờ chưa từng gặp qua. về phần kiếm thuật, sư phụ nói là người không am hiểu mà là từ bằng hữu thắng tiền cược, giữ bên người cũng không hữu dụng, sau đó giao cho ta.”

Đồng Uyên?

Chưa Nghe nói qua!

Đồng Phi không khỏi có chút hâm mộ Trần Đáo, mặc dù không chính thức trở thành đệ tử người kia, nhưng có thể được danh sư chỉ điểm, cũng là loại phúc khí. bất quá nghĩ lại, phúc khí mình cũng không kém, ông trời cho hẳn sống lại, sau đó cho hẳn một thân thể cường hãn, còn có cơ hội học chùy pháp của Phục Ba tướng quân. Người a, có đôi khi có chút lòng tham.

Hai người tán gẫu trong chốc lát, bất tri bất giác mặt trời đã lên.

Từ Thứ hưng phấn chạy đến, nói rằng mẫu thân hẳn đã đồng ý cho hẳn học kiếm.

Trần Đáo đương nhiên muốn đưa Từ Thứ đến gặp mẫu thân hẳn xác nhận một phen, mà Đồng Phi cũng không hỏi tới Trần Đáo có suy nghĩ được hay chưa, mà cho người gọi Đường Chu cùng với Long Thập Nhị đến, trong lòng còn có chút do dự, nhưng cũng không còn cách nào.

“Đường Chu, ta có việc rất trọng yếu, muốn nhờ ngươi đi làm.”

Đường Chu đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cẩn thận hỏi: “Chủ công, chủ công muốn Chu đi truyền tin sao?”

Đồng Phi gật đầu, cũng không cảm thấy giạt mình.

Đường Chu người này có đôi khi gian xảo, nhưng rất thông minh, cũng có thể quan sát sắc mặt, suy một ra ba. trọng yếu nhất là hắn biết nghiền ngẫm tâm tư của người khác, cho nên thường xuyên là người vừa mở miệng thì hắn đã đoán ra người muốn nói gì.

“ Đường Chu, ta suy nghĩ thật lâu, cảm giác chuyện này chỉ mỗi người đi làm là thích hợp. Nguyên nhân...Ta nghĩ người cũng biết. Tình huống trước mắt ta quả thực không thích hợp xuất hiện. Người đi Dương tìm Bá tiên sinh, chuyện khác không cần nói cùng hắn, chỉ nói Uyển huyện chưa mất, đám người Tần thái thú còn kiên trì, mong triều đình cho viện quân đến.”

Đường Chu gật đầu, “ Chu hiểu được!”

“ Thập Nhị, người mang theo cự ma sĩ hộ tống Đường Chu đi Dương...Đúng rồi, dọc đường phải nghe hắn an bài, cần phải đem sự an toàn của hắn đến Dương, hiểu chưa?”

“ Vâng!”

“ Sự tình sau khi làm tốt, các người đi tìm cha ta hoặc là hồi Hà Đông cũng được.”

“ Chu nhớ kỹ!”

Đồng Phi đứng lên, “ Được rồi, đi chuẩn bị đi, mau chóng xuất phát.”

“ Chủ công, người phải bảo trọng....Thúc Chí là người ngoài mềm trong cứng, không thể bức bách quá mức, chủ công nói rõ là được....Đan Dương binh tốt nhất là nắm trong tay, người nhà Thúc Chí cũng nên cố gắng bảo vệ an toàn , nếu người này còn không đồng ý....Chủ công không nên nhân từ mà nương tay, thiên hạ người tài ba rất nhiều, không nên vì một người mà đánh mất tánh mạng.”

Đồng Phi không lên tiếng, gật gù đầu tỏ vẻ hiểu được.

Đường Chu lúc này mới cùng Long Thập Nhị đứng dậy rời đi, đơn giản thu thập một lần hành lý, thời gian chính ngọ được Long Thập Nhị dẫn theo mười hai danh cự ma sĩ còn sống hộ vệ rời đi, khởi hành thoát khỏi thâm sơn rừng già, hướng về Dương đi tới.

Đường Chu đi rồi, Đồng Phi cũng không nóng lòng thu lại binh quyền, vẫn giao Đan Dương binh giao lại cho Trần Đáo huấn luyện.

Mà Trần Đáo thì sao, đến bây giờ hắn vẫn chưa có ý kiến, hoặc là dạy Từ Thứ luyện kiếm, hoặc là huấn luyện đan dương sĩ tốt. Nhưng đại bộ phận là ở trong sơn cốc cùng với mẫu thân thê tử cùng một chỗ.

Hoàng Phủ Tung chết là một chuyện đại sự. Quân Toánh Xuyên sau khi nghe nói Hoàng Phủ Tung bị giết, sĩ khí cơ hồ xuống thấp đến cực điểm, căn bản không có lòng dạ đóng quân ở Toánh Xuyên.

Tương phản, quân khản vàng càng ngày càng kiêu ngạo.

Sau khi Trương yển(Trử yển) rời đi Toánh xuyên đến Nam Dương không lâu thì gã đệ đệ của Trương Giác là Nhân công tướng quân Trương Lương đến Duyện Châu.

Chiến sự không giống với Toánh Xuyên, chiến sự Cự Lộc cực kỳ căng thẳng.

Đặc biệt sau khi mưu sĩ cương chiêu bị giết là Đại soái Trương Ngưu Giác, làm cho Trương Giác tức giận công tâm, bệnh tình cũng theo đó mà nghiêm trọng. Trong tay có hơn mười lăm vạn nhân mã, kiêm tám ngàn Hoàng cân lực sĩ nhưng lại bị bốn, năm vạn người của Lô Thực đánh cho liên tiếp bại lui, rơi vào đường cùng đành phải lệnh cho Trương Bảo, Trương Lương ra ngoài, gia tăng thời gian chiếm lĩnh Toánh Xuyên cùng với Chủ quận, ý đồ đối với Dương tăng thêm áp lực, làm giảm bớt nguy cơ ở Cự Lộc, mà Trương Lương, Trương Bảo cũng đã làm được điều này. Vì thế, ở trong ngọn núi, dân chạy nạn càng ngày càng nhiều.

Từ Nhữ Nam, Trần Quốc, Toánh Xuyên vào núi tránh nạn càng ngày càng nhiều, càng ngày càng gia tăng.

Nhỏ sơn cốc, ở trong thời gian ngắn ngủi một tháng đã tăng lên mấy trăm người.

Sơn Động hiển nhiên không thể chứa thêm dân chúng, hơn nữa lương thực càng ngày càng ít, có người muốn đánh chủ ý đến chiến mã của Đồng Phi, nhưng lại sợ hãi bộ dạng của Đồng Phi, cho nên trong một thời gian không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“ Thúc Chí huynh, nếu cứ như vậy ta chỉ sợ loạn thành một đồng.”

Trần Đáo cũng vì chuyện này mà cảm thấy đau đầu, “ Phi công tử, nhưng ta cũng không có biện pháp a, cũng không thể đem đám người này đuổi đi.”

Ánh mắt Đồng Phi lạnh lùng, “ Nhưng vấn đề hiện tại chúng ta không có lương thực! Mà đội ngũ phản tặc ngày càng mạnh, hướng hồ tin tức của quan quân bây giờ chưa thấy, trước kia chúng ta có thể miễn cưỡng cướp bóc bọn giặc cỏ mà sống, nhưng hiện tại giặc cỏ đã biến thành đạo tặc, mà binh lính của chúng ta không giống như trước, chúng hành động không thể thiếu suy nghĩ.”

Điều này cũng là vấn đề lớn, địa phương cho người ta ở cũng không sao, nhưng trong đám dân chạy loạn này xấu tốt lẫn lộn, có không ít là du thủ du thực, còn có một ít là quan quân đào binh.

Những người này sau khi tới đây, cái gì cũng không làm, miệng ăn núi lở, lại còn thích gây chuyện thị phi, mấy ngày hôm trước thậm chí còn xuất hiện chuyện cưỡng gian, nếu không phải Trần Đáo trùng hợp đi qua, chỉ sợ một hoàng hoa khuê nữ đã bị làm bẩn.

Tuy rằng Trần Đáo đem gã gia hỏa kia giết, nhưng trấn nhất thời, không trấn được một đời a.

Những tên du thủ du thực này cùng với các tên đào binh nhất thời kết bè kéo phái, vấn đề đã trở nên cực kỳ phức tạp.

Để cho Đồng Phi cùng Trần Đáo đánh giặc thì còn có thể, nhưng để thống trị dân sinh thì lại không am hiểu, cho nên đối với cục diện như vậy, quả thực làm cho hai người Đồng Phi lo lắng.

Hai người đang ở chỗ này phát sầu thì Từ Thứ vội vàng chạy tới.

“ Thúc Chí đại ca, Phi công tử, đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện.....”

Trong lòng Đồng Phi lộp bộp, vội vàng hỏi: “Từ huynh đệ, xảy ra chuyện gì?”

“ Những người đó đi lên....Còn tụ tập một chỗ, chuẩn bị tìm các người phiền toái.”

Đồng Phi không nói hai lời, đứng người dậy, bước lên Tượng long, hướng về phía sơn cốc chạy tới, mà Trần Đáo cũng không do dự, lập tức triệu tập Đan Dương binh. Kỳ thật quân tâm của Đan dương binh cũng không ổn, luôn trốn ở trong núi, thiếu ăn thiếu mặc, trong lòng mơ hồ có chút bất mãn, nếu không phải lo lắng đến tiền đồ tương lai, hơn nữa vì hung danh Đồng Phi cùng với Trần Đáo trị quân rất nghiêm, nếu không đan dương binh đã sớm tạo phản, ngấm lại cũng đúng, đi ra ngoài làm phản tặc cũng rất sung sướng a.

Nhân mã điểm xong, Trần Đáo vội vàng lĩnh đan dương binh hướng về cửa sơn cốc chạy tới. Nhưng còn chưa tới cửa sơn cốc thì đã ngửi thấy một mùi máu tươi, vừa chạy qua thì thấy ngoài sơn cốc có hơn mười cỗ thi thể, chết rất thê thảm, toàn thân đều nát bét, liếc mắt một cái có thể nhận ra đây là xuất xứ từ Đồng Phi.

Ngoài sơn cốc, một bên là dân chúng run run, mặt không còn chút máu, bên kia có một trăm gã hán tử, có người tay cầm binh khí, có người thì tay không.

Song phương đang đứng ở giữa một khối đất trống. Đồng Phi hung thần ác sát nắm chuỳ, ánh mắt híp lại thành cái khe.

“ Là ai vừa rồi hô muốn tạo phản?”

Ngữ điệu Đồng Phi mềm nhẹ, nhưng khi nghe thấy lại cảm giác rất lạnh.

“ Như thế nào lại không nói? Không phải vừa rồi có người hô rất hăng say sao, nói là muốn đầu nhập vào phản tặc, muốn cùng nói chuyện với ta sao?”

Những hán tử này lặng ngắt như tờ.

Bộ dạng Đồng Phi hiện tại rất dọa người, bởi vì nhiều ngày bôn ba, cũng không để ý đến phong phạm, tóc cũng không buộc, rồi tung có điểm giống dã nhân, chùy để trên vai, máu tươi còn có chút óc dính trên chùy, Tượng long không ngừng phun ra những tiếng phì phì trong mũi, móng trước không ngừng cào mặt đất, ngẫu nhiên còn lộ ra hàm răng nanh, hướng về đám hán tử thị uy.

Một người một ngựa nhìn rất hung dữ.

Nguyên bản tưởng mười mấy người có thể ngăn trở một lần, không ngờ lại bị giết sạch.

Một gã hán tử đứng ra hét lớn, “Sửu quý, vừa rồi là ta nói, các ông là quan quân, ở trong quân là Đô bá, triệu tập một ít hảo hán chuẩn bị rời núi đi đánh giặc, tìm các người lấy chút lương thực, có cái gì không đúng?”

Đồng Phi vui vẻ.....

“Đương nhiên không có gì không đúng!”

Gót chân chạm nhẹ bụng ngựa, tượng long lập tức hí dài, như tia chớp xông ra ngoài.

Một tiếng hét thảm vang lên, gã hán tử kia bị Đồng Phi đập cho óc vỡ toang, cùng lúc đó đám người Trần Đáo cũng chạy lại vây đối phương ở trung tâm.

Một bên là đám ô hợp, một bên là đan dương binh được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Một bên như rắn mất đầu, một bên lại có một gã giết người không nháy mắt.

Phần thắng thua được mọi người liếc mắt một cái là nhìn ra, đám hán tử lập tức vất vũ khí xuống, “Chúng ta đầu hàng!”

“Không ai nói chuyện điều kiện sao?”

Lúc này đây làm gì có ai can đảm đứng ra nói điều kiện? Căn bản là đưa mạng ra cho người ta giết a.

Đồng Phi lạnh lùng, “Thúc Chí!”

“Có!”

“Đem những người này bắt lại....Ta không muốn gặp lại đám người này, xử lý thế nào, ta tin tưởng trong lòng người hiểu được.”

“Mặt tướng hiểu được!”

Bất tri bất giác, Trần Đáo đã đem vị trí từ một người bằng hữu xuống làm một người thuộc hạ.

Từ đầu tới cuối hắn cũng không nói đến chuyện đầu vào Đồng Phi, nhưng có đôi khi, có đôi việc không cần nói, trong lòng mọi người hiểu là được rồi.

Giết chết Hoàng Phủ Tung chỉ có Đồng Phi, Trần Đáo cùng Đường Chu biết, về phần Long Thập Nhị cũng chỉ cảm thấy mơ hồ, nhưng không biết rõ, còn những người khác lại càng không biết.

Đan Dương binh đem trói đám hán tử đi ra sơn cốc, về phần xử lý đám người đó, Đồng Phi có thể đoán được.

Bất quá cũng tốt, ít nhất có thể làm cho Đan dương binh được phát tiết một chút, nếu cứ để bắt mãi trong lòng áp xuống, chắc chắn sẽ xảy ra đại sự.

Chuyện này trước mặt có thể tạm thời giải quyết, nhưng Đồng Phi cùng Trần Đáo đều rõ ràng, phiên toái còn chưa chấm dứt.

130. Chương 130: Phụ Tử Gặp Nhau

“Chủ công, cứ như thế này mãi thì không thể được a...Chúng ta bây giờ có thể áp một lần, hiện giờ bọn gia hỏa này nháo sự, trong tay chúng ta có binh, nhưng nếu binh lính trong tay chúng ta nháo sự, vậy thì làm gì bây giờ?”

Dân cư càng ngày càng nhiều, lương thực càng ngày càng ít, dựa vào săn bắn cùng cướp bóc tất nhiên không thể thoả mãn tình trạng trước mắt.

Trần Đáo không khỏi lo lắng. Nhưng đối với tình huống này, Đồng Phi cũng thúc thủ vô sách(Ko có biện pháp). Nhưng hắn cũng rõ ràng, nếu không giải quyết thì tình hình ngày càng nghiêm trọng.

Lúc này hắn bắt đầu tưởng niệm Hoàng Thiệu.

“Chúng ta giết ra ngoài!”

Đồng Phi do dự thật lâu, rốt cục hạ quyết tâm, “Thúc Chí, chúng ta ở trong này cũng không phải biện pháp tốt, nán lại ở trong núi, tình huống bên ngoài cũng không rõ ràng, không bằng giết ra ngoài, có lẽ còn tốt hơn ở trong này.”

“Chủ công, nhưng dân chúng giờ thế nào?” Trần Đáo cười khổ lắc đầu nói: “Chẳng lẽ chúng ta bỏ lại dân chúng không quản sao? Chúng ta đi ra ngoài có thể tự bảo vệ mình, nhưng dân chúng tay không tấc sắt, làm sao có thể ngăn cản đám phản tặc như lang như hổ? Đi ra ngoài chẳng phải là để cho họ chịu chết?”

Đồng Phi ngậm một ngón cỏ, trầm ngâm một lát nói: “Cho bọn họ binh khí!”

“A?”

“Người bên ngoài bắt quá cũng là đám người què mùa, cầm lấy vũ khí tự nhiên biến thành đám giết người phóng hỏa phản tặc, đám phản tặc có thể như vậy, những người đó vì sao không thể? Thúc Chí, chúng ta có thể bảo vệ họ nhất thời, không bảo được họ một đời.”

Trần Đáo gật đầu, “Lời nói này của chủ công không sai, bây giờ cũng là biện pháp tốt nhất, nếu một khi binh của chúng ta thực sự làm phản, sự tình chắc không thể thu thập nổi.”

“Như vậy đi, người đi hỏi mọi người, những người nguyện ý theo chúng ta thì sáng mai xuất phát, chúng ta không yêu cầu bọn họ giết địch, nhưng ít ra cũng có thể tự bảo vệ mình, nếu không muốn đi với chúng ta thì cứ để bọn họ tự sinh tự diệt đi thôi.”

“Vâng!”

Nhìn Trần Đáo rời đi, Đồng Phi ở cạnh dòng suối rửa mặt, cảm giác đầu óc thanh tĩnh rất nhiều.

Cách đó không xa, Từ Thứ đang dưới ánh trăng luyện kiếm.

Nhắc tới thì gã gia hỏa này cũng có năng khiếu luyện kiếm, gần gũi một tháng thời gian cứ nhiên học xong kiếm pháp của Trần Đáo. Hơn nữa mỗi ngày vận động Hồ cầm hí, thân hình so với trước kia trắng kiện hơn không ít.

Kiểm quang loé ra, Từ Thứ múa xong bộ kiếm pháp, mặt không đổi, tâm không nhảy, chậm rãi thu thế.

“Từ huynh đệ!”

Đồng Phi hô lên một tiếng, luận tuổi, Đồng Phi lớn hơn Từ Thứ ba tháng, cũng xem như huynh trưởng. Từ Thứ nghe được tiếng kêu của Đồng Phi, mang theo bảo kiếm chạy tới, cười hì hì nói: “ca ca, huynh dạy cho ta bộ quyền pháp kia quả thực rất tốt.”

“Đây không phải là quyền pháp, chỉ là dùng để tăng mạnh khí lực mà thôi.”

“Nhưng ta cảm thấy có thể dùng để đối chiến a.”

Đồng Phi không nói gì, ý tưởng của Từ Thứ hắn không phải không nghĩ tới, nhưng hắn không có bốn sự làm một bộ khí công dưỡng sinh biến thành quyền pháp. Có lẽ năm đó người sáng tạo ra ngũ cầm hí cũng

thật là tạo ra bộ quyền pháp giết địch, nhưng trải qua một ngàn tám trăm năm, giết địch quyền pháp đã sớm thất truyền, ít nhất Đồng Phi chỉ học được bộ dưỡng sinh công phu.

“ Phi ca ca, vừa rồi ta nghe được huynh và Thúc đại ca nói chuyện!”

“ Vậy sao? Người thấy thế nào?”

Từ Thứ suy nghĩ một lát, “ Vì cái gì các huynh không đi Dĩnh Âm? Phi ca ca là con quan lại, quan quân hẳn sẽ không làm khó chứ.”

Đồng Phi cười khỏ một tiếng, thầm nghĩ: Người làm sao mà biết trong này có huyền cơ a!

Mà nếu không nói thì sẽ làm cho Từ Thứ sinh nghi. Đồng Phi không biết Từ Thứ này có phải hay không Từ Thứ trong tam quốc diễn nghĩa, nếu như là đúng, đừng nhìn hắn còn chưa trưởng thành, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường.

“ Từ huynh đệ, không phải ta không muốn đi...Mấy ngày trước người cũng nghe người vào núi tự nạn nói qua, Tổng đốc quân sự Toánh Xuyên Tả trung lang tướng Hoàng Phủ Tung bị chết trận, Dĩnh Âm mặc dù có quan quân nhưng có trời mới biết ở đó tình huống thế nào? Nếu chúng ta mạo muội đi dĩnh âm, nơi đó nếu bị phản tặc công hãm...Huynh đệ, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

Từ Thứ suy nghĩ một lát, “ Ca ca, chúng ta không cần đi dĩnh âm.”

“ Không đi dĩnh âm, vậy đi nơi nào?”

“ Phía ngoại ô dĩnh âm có một trang viênb, tuy nói là trang viên nhưng phòng về không kém gì thành trấn. Đó là điền trang của Tuân thị gia tộc...Ca ca, huynh chắc biết nơi đó, nơi đó chẳng những có hộ vệ, hơn nữa trữ lại không ít lương thực, Tuân thị ở Toánh Xuyên là đại tộc, xưa nay rất có uy vọng, chúng ta có thể nhờ bọn họ che chở, nếu không được cũng có thể xin một ít lương thực a.”

Tuân thị...

Trong lòng Đồng Phi cười lạnh:Lão tử đâu chỉ là biết, chút nữa thì giết Tuân Sảng nữa chứ.

“ Nếu như người nói, phản tặc sẽ bỏ qua cho bọn họ?”

Từ Thứ chớp động hai mắt, hắc hắc cười, “ ca ca, nếu ta là đầu lĩnh phản tặc, tuyệt sẽ không tấn công Tuân thị điền trang.”

“ Vì cái gì?”

“ Thứ nhất, thủ vệ Tuân thị điền trang cực kỳ sâm nghiêm, hơn nữa Tuân thị nhân tài rất nhiều, chắc chắn sẽ hiểu cách phòng lửa, tường điền trang của bọn họ rất cao và dày, so với thành dĩnh âm cũng không kém, phản tặc nếu công kích điền trang, nhất định sẽ trả giá thảm trọng đại giới...Hơn nữa, Điền trang chỉ có một ít lương thực, ngoài ra không có gì giá trị, có thể nói được không bằng mất.”

Đồng Phi bắt đầu nhìn thẳng vào thiếu niên trước mặt này!

“ Nga, có hay không có nguyên nhân khác?”

“ Điểm thứ hai, Tuân thị ở Toánh Xuyên rất có hiền danh, hơn nữa là trăm năm đại tộc, nếu đánh bọn họ thì sẽ bị các đại tộc khác trở mặt. Ca ca, huynh nên biết, thế tộc ở Toánh Xuyên này rất đoàn kết, đánh Tuân thị chính là hướng về các thế tộc ở phương bắc khiêu chiến...Hắc hắc, ta không cho rằng phản tặc có loại năng lực này.”

Đồng Phi đột nhiên hỏi: “ Từ huynh đệ, người nghe những ai nói lời này?”

Mặt Từ Thứ đỏ lên, gãi đầu nhẹ giọng nói: “ Chính mình tự nghĩ ra, mấy ngày trước huynh và Thúc Chí đại ca bàn luận, ta ở bên cạnh đều nhớ kỹ, thời gian rảnh rồi ta tự mình cân nhắc...Nếu nói không tốt, huynh đừng cười ta.”

Đồng Phi nở nụ cười, “ Từ huynh đệ, người không nên xem nhẹ mình, người vừa rồi nói rất tốt, nhưng nếu Tuân thị không chào đón chúng ta thì thế nào?”

“ Mượn bọn họ ít lương...Sau đó có thể tìm một nơi hiểm yếu, sau đó chiếm núi lập vương, phản tặc chắc sẽ không xuống tay với cường đạo, mặc dù mời chào không được, cũng không dễ dàng xuất binh, bởi vì ở Dự châu sơn tặc không ít, rất dễ dàng làm cho đám sơn tặc kết thù, có lương thực, chúng ta dựng cờ hiệu, tạm thời sẽ rất an toàn, đợi cho quan quân phản công, chúng ta từ phía sau tập kích, tất nhiên có thể lập công lớn...Ca ca nghĩ thế nào?”

Có lẽ thiếu niên một lòng muốn làm kiếm khách quả thực là Đan phúc tiên sinh.

Đồng Phi gật đầu nói: “ Theo ý của người mà làm...Từ huynh đệ, kỳ thật người đọc sách sẽ có tiền đồ tốt hơn học võ, nếu người có hứng thú ta có thể cho người giới thiệu mấy lão sư. Tương Dương danh sĩ Bàng Đức Công có quan hệ với ta rất tốt a.”

Từ Thứ lắc đầu nói: “ Không cần, ta thích làm kiếm khách!”

Dân chúng trong sơn cốc chỉ có hơn một nửa là nguyện ý đi theo Đồng Phi.

Phần lớn là những dân chúng lúc đã ở trong sơn cốc những ngày đầu tiên. Bọn họ đối với Đồng Phi cùng Trần Đáo có tin tưởng, hơn nữa Trần Đáo cũng đã nhắc chuyện tình về Đồng Phi với vài người, làm cho những người này đối với Đồng Phi rất tín nhiệm. Mẫu thân Từ Thứ cho rằng, địa phương an toàn nhất chính là ở bên cạnh Phi công tử. Ít nhất hấn trung với hấn thất, là một người vì dân chúng. Tổng Cộng đi theo Đồng Phi có hơn hai trăm người, nếu tính cả Đan dương binh thì tổng số gần năm trăm người.

Đồng Phi cùng Trần Đáo thương lượng một buổi tối, cảm thấy biện pháp của Từ Thứ cũng không tốt.

Ngày kế sáng sớm, mọi người chờ xuất phát, Đồng Phi vừa muốn lên ngựa thì bị Trần Đáo giữ lại, ý bảo hấn lại gần.

“ Thúc Chí, có chuyện gì?”

“ Chủ công, lần này rồi nói, người không thể dùng chùy...Thậm chí không thể cầm chùy.”

Đồng Phi ngăn ra, ngạc nhiên nói: “ vì cái gì?”

“ Ngài quên? Chúng ta từng giết Hoàng Phủ Tung! Thân binh của hấn đào tẩu không ít a, mà binh khí của người chắc chắn bị nhận ra.”

“ việc này..”

Đồng Phi biết rõ, Trần Đáo nói rất có lý. Nhưng không cho hấn dùng chùy, vậy thì hấn dùng binh khí gì?

Trần Đáo nói tiếp: “ Chẳng những là chùy không thể mang, Lao của ngài, khôi giáp cũng không thể dùng, tốt nhất nên tìm một chỗ mà chôn đi.”

“ thúc Chí, vậy người cho ta dùng binh khí gì?”

Trần Đáo cười khổ nói: “ Chủ công, ta cũng biết lần này làm khó dễ người, nhưng ta cũng không có biện pháp? thời điểm ngày đó giết Hoàng Phủ Tung, ngài đội mũ giáp che hơn nửa khuôn mặt bọn họ không nhất định nhận ra, nhưng bộ áo giáp này của người nhìn rất bắt mắt....Ngài giấu lại, người đại hấn có bao nhiêu người ăn mặc như ngài?”

Nói xong, Trần Đáo nhìn đám binh lính đan dương đang xếp hàng phía xa.

“ Mấy ngày trước chúng ta rời núi cướp bóc, mặt tướng từng giết một gã đầu lĩnh phản tặc, gã gia hỏa kia sử dụng một thanh Đồng nhân sóc, nặng tám mươi cân, ta không biết chủ công có biết dùng Đồng Nhân sóc hay không, nếu biết thì mọi việc sẽ giải quyết dễ dàng hơn.”

“ Cũng được, theo ý của người!”

Trần Đáo dẫn Đồng Phi đi lại một hồ to, “ Đây là hôm qua ta cho người đào, ngài đem binh khí cùng khôi giáp vào đây chôn lại, chuyện này ngài biết, ta biết, cho dù có người nói ngài giết Hoàng Phủ Tung, ngài cũng không được thừa nhận.”

“ Ta biết!”

Đồng Phi bỏ đi khô giáp, cũng cầm đại chùy là lao cùng ném vào trong hố, trăm mã kiếm cũng không dám dùng nhất nhất ném vào hố, bên cạnh hố có tảng đá nặng khoảng tám trăm cân, Đồng Phi vận khí đan điền, đột nhiên hét to một tiếng, đem cự thạch đẩy mạnh xuống hố, làm iệng hố bị bịt kín mít.

“ Như vậy có thể đi được chưa?”

Đồng Phi thở phào một hơi, cùng Trần Đáo đi lại đội ngũ. Có hai gã đan dương binh nâng một cây Đồng nhân sóc đi tới, một tay Đồng Phi nhắc lên, ở trong tay hắn quả thực nhẹ nhàng.

Chuôi Độc cước Đồng sóc nhân này có chuôi dài sáu thước, đầu sóc có hình dạng rất cổ quái, có hình dạng người, có bốn thước chiều dài, đồng nhân có đầu có tay, chỉ có độc một chiếc chân, nếu nhìn qua còn tưởng rằng là tượng con nít, Thiết sóc ước chừng nặng khoảng tám mươi cân, Đồng Phi cầm lên có điểm nhẹ.

Bất quá Đồng nhân sóc là thập bát ban trọng binh khí(18 loại binh khí nặng), chuyên dùng cho kỵ chiến.

Có câu Mâu dài Trọng bát vị chi Sóc, muốn sử dụng Sóc tốt cũng không phải sự tình đơn giản, đặc biệt Độc cước Đồng nhân sóc càng thêm phức tạp, nó vừa nặng, hơn nữa hình dạng độc đáo, cho nên so với sóc bình thường càng khó sử dụng.

Đồng Phi lúc trước ở Lâm Thao có học sử dụng sóc, nhưng cũng không tính là tinh thông. Bất quá còn hơn là hai tay không có gì. Đồng Phi lên ngựa múa may, cảm thấy tạm được, lập tức hướng Trần Đáo gật đầu, ý là binh khí này có thể sử dụng. Trần Đáo cũng yên lòng, lập tức suất lĩnh đan dương sĩ tốt đi ra sơn đạo.

Đám dân chúng ở trong đội ngũ cũng cầm đủ loại binh khí. Thanh tráng ở ngoài, phụ nữ và trẻ em ở phía trong, một trăm danh đan dương binh là hộ vệ, mà Đồng Phi dẫn năm mươi danh đan dương binh đi phía sau áp trận, đội ngũ chuyển đi này rất cổ quái, trùng trùng điệp điệp đi ra khỏi thâm sơn rừng già, hướng về Dinh âm xuất phát.

Dọc theo đường đi cũng không gặp được nhiều phiền toái. Ngẫu nhiên có một ít giặc cỏ quấy rầy, nếu không phải bị Trần Đáo dẫn người đánh chết thì cũng bị Đồng Phi giết cho chạy trốn chết.

Bách tính lúc đầu cũng có khẩn trương lo lắng, nhưng chậm rãi cũng thích nghi hoàn cảnh, không ít thanh tráng thay đổi vũ khí, càng đánh càng hăng, cùng sống vai với sĩ tốt Đan dương chiến đấu. trong đó biểu hiện xuất sắc nhất là Từ Thứ.

Chậm rãi sử dụng quen thanh Đồng nhân sóc, càng đánh càng thấy nó quen tay, Đồng Phi đem chiêu thức chùy pháp dung hợp với Đồng nhân sóc, dần dần quen tay, lúc mới đầu mọi người đều cảm thấy Đồng Phi tại sao không sử dụng chùy, Từ Thứ hỏi Đồng Phi nhiều lần, nhưng mỗi lần đều bị Đồng Phi hàm hồ trả lời cho qua chuyện.

Thời gian dài, mọi người cũng thành thói quen, không ít người đã quên Đồng Phi sử dụng chùy, thậm chí còn cho hắn là một cao thủ sử dụng Đồng Nhân sóc. Chỉ có Từ Thứ tựa hồ có chút mơ hồ, sau khi hỏi vài lần không được đành thôi không hỏi nữa.

Khoảng cách Dinh âm ngày càng gần, gặp phản tặc ngày càng nhiều.

Bất đắc dĩ đám người Đồng Phi đành phải đi đường nhỏ, tránh đi bộ đội của phản tặc. Mặc dù có chút gian khổ, nhưng lại có thể đảm bảo thực vật sung túc, từ quân khải vàng đoạt đến không ít lương thực, hơn nữa cứ một lần giao phong, sĩ khí đan dương binh càng ngày càng cao. Đặc biệt Đồng Phi ra lệnh, mỗi lần chiến đấu có chiến lợi phẩm, ngoại trừ lương thảo và ngựa thì tất cả đều giao cho đan dương binh xử lý. Đan dương binh mấy ngày hôm nay cướp bóc không ít tài phú.

Vài ngày đan dương sĩ tốt thu hoạch rất khá, thậm chí có một ít thanh tráng nhìn đỏ mắt, cũng kêu gào gia nhập.

Đồng Phi đám người ngày nghỉ, đêm hành quân. Mọi người cũng đã quen cuộc sống như thế, cũng không có biểu hiện gì, Từ Thứ đoạt một chiến mã, suốt ngày theo bên người Đồng Phi.

“ Ca ca, sau khi ở rừng cây phía trước có thể thấy Tuân thị điền trang...huynh xem, từ đại lộ đi xuống là Trường xã, qua trường xã là Dinh âm. Chúng ta đi tới Tuân thị điền trang xem tình huống, sau đó lại tính toán kế hoạch tiếp theo?”

Có đôi khi, Đồng Phi thực sự nhận thức Từ Thứ, không kể là Đan phúc tên sinh hay không, nhưng theo hần nói, tập võ còn có tiền đồ hơn đọc sách, không biết có vấn đề gì xảy ra nhưng lại mê luyện hiệp khách hơn sĩ phu, nói thế nào cũng vô ích. Ở điểm này, mâu thuẫn Từ Thứ cũng bắt đầu rồi.

“Phi công tử có điều không biết, hài tử này khi còn bé gặp qua một kiếm khách. Lúc ấy cô nhi quả phụ chúng ta bị ức hiếp, người kiếm khách kia từng trị đám người ức hiếp mẫu tử chúng ta, từ đó về sau hần lập chí làm một kiếm khách, quản việc bất bình của thiên hạ Hần tuy rằng hiểu thuận nhưng có một số việc ta không thể quản, đành phải theo ý hần. Chỉ không cần hần gây chuyện thị phi, tương lai có thể hiểu được, có đôi lúc không phải dùng kiếm có thể giải quyết vấn đề.”

Đồng Phi lập tức chết tâm khuyên bảo Từ Thứ. Lực lượng của thần tượng a....Đối với lúc nhỏ quả thực rất khó thay đổi.

Nghĩ đến đời trước không phải hần từng sùng bái Giải phóng quân sao? Tuy rằng cuối cùng không thể trở thành giải phóng quân, nhưng lại ảnh hưởng hần cả đời.

“Từ huynh đệ, chúng ta ở trong rừng cây nghỉ một lát, ta mang những người này đi Tuân thị điền trang, hy vọng tìm được người trợ giúp.”

“Được, như vậy cũng tốt....Nếu qua một lúc nhiều người như vậy chỉ sợ Tuân gia hiểu lầm.”

Lập tức Đồng phi giục ngựa hướng về phía Trần Đáo, đem ý tưởng Từ Thứ nói qua một lượt.

Trần Đáo cũng rất tán thành, vì thế mang người hướng về phía trước đi tới, chợt nghe xa xa có tiếng tê giết.

Đang lúc Đồng Phi cùng Trần Đáo đang cảm thấy kỳ quái thì có thám báo chạy đến hồi báo: “có phản tặc cùng với quan quân đang giao chiến ở Trường Xã.”

“Quan quân?”

Đồng Phi cùng Trần Đáo nhìn nhau, mừng như điên, cuối cùng cũng có tin tức quan quân...Dọc theo đường đi toàn thấy đám phản tặc, còn tưởng rằng quan quân bị giết hết cơ chứ.

“Có thấy cờ hiệu của quan quân không?”

Gã thám báo trả lời: “Có thấy! Trên cờ hiệu quan quân có Viết: Tả Trung Lang Tướng “Đồng”. Nhưng đến tột cùng người nào là tả trung lang tướng, tiểu nhân không biết.”

Tả Trung Lang Tướng “Đồng”...

Nhân tình Đồng Phi sáng lên, thầm nghĩ: Chẳng lẽ là cha đến đây?

“Thúc Chí, người mang một trăm người che chắn mọi người dẫu vào rừng cây, những người khác theo ta đi xem cuộc chiến!”

Sau khi nói xong, Đồng Phi chạm nhẹ vào bụng ngựa, tượng long ngửa mặt lên trời hí một tiếng dài, trong trời đêm quanh quẩn.

Tượng long giống như tia chớp hướng về phía chiến trường chạy tới.

Một trăm danh đan dương sĩ tốt chạy theo phía sau Đồng Phi, cao hứng vạn phần chạy về phía trước.

Trần Đáo cũng cảm thấy được tâm tư của Đồng Phi. Nếu thật sự phụ thân của chủ công là Tả trung lang tướng, như vậy những người của chúng ta không bao giờ....Cần phải lo lắng nữa.

131. Chương 131: Tướng Quân Uy Vũ

Bình nguyên niên tháng tư, ở bờ sông Trường xã, đã xảy ra một hồi kịch chiến.

Tiên phong quân của Tả Trung lang tướng Đồng Trác là Hoa Hùng, suất lĩnh tám ngàn Tần hồ binh ở Trường xã hạ đại doanh, sau đó lập tức kịch chiến cùng quân khản vàng. Tám ngàn Tần hồ binh này là do Ngưu Phụ khổ cực ở Tây Lương chiêu mộ các tinh tráng ở khắp nơi, sức chiến đấu cực kỳ cường hãn.

Ở trung nguyên từng có người nói: Thiên Hạ dũng mãnh, người làm cho dân chúng sợ hãi cũng chỉ có người Tây Lương; bao gồm dân tộc Hung Nô, Đê Các, Tây Khương tám tộc, hơn nửa người Tây Lương sống ở nơi lạnh khủng khiếp, nhiều năm chiến đấu với người Hồ có thể nói là mỗi người là tinh binh hãn tốt, mà những chi nhân mã khác cũng làm cho thiên hạ nghe đến mà khiếp sợ.

Tần hồ binh này là những người từ các dân tộc tuyển mộ, trời sanh thích tranh đấu, tính tình tàn nhẫn, từ nhỏ đã thành thạo cung ngựa.

Nghe thấy Đồng Trác xuất binh tác chiến, Ngưu Phụ thân là con rể lo lắng cha vợ gặp chuyện không may, không chút do dự đem binh lính tinh nhuệ nhất dưới tay đưa qua, thống lĩnh phụ trách chi nhân mã này chính là Bùi Nguyên Thiệu và Đồng Triệu, trải qua hơn một năm, cự ma sĩ trong tay hai người đã huấn luyện xong xuôi, đang tìm cơ hội thử đao, không nghĩ cơ hội lần này đã tới.

Hai người cũng hơn một vạn cự ma sĩ trùng trùng điệp điệp mà tới.

Không nghĩ chi nhân mã này khi tới Hà Đông thì Đồng Trác đã xuất binh, sau khi tìm hiểu hành tung của Đồng Trác, Bùi Nguyên Thiệu cùng Đồng Triệu lập tức tới Cao Ấp, ngay khi Đồng Trác chuẩn bị khởi hành đi Toánh Xuyên đốc chiến thì kịp chạy tới.

Sau khi chứng kiến chi nhân mã này, Đồng Trác hoàn toàn hoảng, lập tức đem tám ngàn Tần Hồ binh giao cho Hoa Hùng thống lĩnh, làm cho đám người Từ Quang Vinh hậm mộ mãi thôi.

Bùi Nguyên Thiệu cùng Đồng Triệu và hai ngàn cự ma sĩ, sức chiến đấu không thể kém hơn tám ngàn Tần hồ binh, cho nên Đồng Trác giữ hai người lại bên người, xem như làm hộ vệ trung quân, sau khi Hoa Hùng xuất phát không bao lâu cũng khởi binh hướng Toánh Xuyên đi tới.

Đối với vận khí của Đồng Trác cũng làm cho Lô Thực hậm mộ không thôi. Vốn định cho ba huynh đệ Lưu Bị cùng Đồng Trác đi tới Toánh Xuyên, nhưng tam đệ của Lưu Bị là Trương Phi bất mãn Đồng Trác, chết sống không muốn dưới trướng Đồng Trác hiệu lực, nếu ba người kết nghĩa, Lưu Bị mặc dù muốn đi, nhưng vẫn thuận theo ý tứ của Trương Phi.

Hơn nữa Lô Thực cũng nhìn ra, Đồng Trác đối với lão có thành kiến rất lớn. Nguyên nhân do đột trước khi Đồng Trác tới bị bắt báo danh. Tuy rằng không phải là ý của Lô Thực, nhưng lão cũng không muốn giải thích.

Người đại tướng, người chỉ cần vì quốc gia xuất lực, nguyện trung thành với Hoàng thượng là được, về phần Đồng Trác người có hận ta hay không, ta cũng không sợ, về phần người muốn hiểu lầm thì theo ý người mà làm.

Nhưng lão cũng không thể không xem vận mệnh của đệ tử a, nếu thật sự ở dưới trướng Đồng Trác hiệu lực, nói không chừng, không biết khi nào thì Đồng Trác đem ba người khai đao. Đồng Trác quả thực là một gã gia hỏa tâm ngoan thủ lạt, từ chuyện tình Đồng Trác đối phó với Tống Viên, Lô Thực cũng biết, cho nên đành để ba huynh đệ Lưu Bị theo mình kiến công lập nghiệp?

Hoa Hùng xuất binh Toánh Xuyên, rất nhanh đã bị quân khản vàng biết.

Sau khi Hoàng Phủ Tung bị giết, quân khản vàng kiêu ngạo đến cực điểm. Chiến thắng liên tiếp, công thành đoạt đất... Trong một đoạn thời gian, có thể nói là bách chiến bách thắng.

Còn bên Hoa Hùng vừa hạ doanh trại thì đã bị nhân mã quân khản vàng đánh lại.

Hoa Hùng có tính tình thế nào, đây chính là một thùng thuốc nổ, chỉ cần một đốm lửa nhỏ sẽ nổ.

Không nói hai lời ra trại nghênh chiến, bồng vào một cỗ ngựa, một thanh đao hai chiến hai thắng, bắt mấy ngàn tù binh quân khản vàng.

Đối với chiến cuộc đã nát bét ở Toánh Xuyên mà nói, hai trận chiến này của Hoa Hùng có thể nói là cực kỳ quan trọng. Không kể hấn giết bao nhiêu người, nhưng đối với sĩ khí mà nói, quả thực tăng lên. Nhưng

cứ như vậy, chi nhân mã của Hoa Hùng đã bị Ba Tài theo dõi, có thể nói ba Tài tuy khờ, nhưng cũng biết binh pháp.

Thấy Hoa Hùng khí thế đại thịnh, Ba Tài ngược lại không ra chiến. Liên tiếp hai ngày không để ý đến sự khiêu chiến của Hoa Hùng, hôm nay trời tối đột nhiên mang binh đánh lén.

Hoa Hùng thắng lợi hại trận, cứ nhiên phòng bị lơ lửng. Bị Ba Tài tập kích, nhất thời trở tay không kịp, cũng may Tần hồ binh có sức chiến đấu cường hãn, sau khi trải qua hỗn loạn cứ nhiên ổn định trận tuyến, chặn thế công của Ba Tài, điều này cũng không thể làm cho Ba Tài chính diện giao phong, cho nên ỷ vào người đồng thế mạnh chỉ huy binh mã dưới tay đánh sâu vào doanh trại, nhân mã Hoa Hùng dần dần ngăn không được.

Thời điểm Đồng Phi dẫn người chạy tới vừa lúc chứng kiến đại môn doanh trại Hoa Hùng bị công phá.

Ba Tài được bảo vệ trong trung quân, đứng thẳng ở trên một ngọn đồi chỉ huy nhân mã tiến hành lần cuối cùng công phá.

Đại khái nhìn tình trạng chiến trường, Đồng Phi có chút hiểu được!

Lão cha, thoát nhìn là người không chịu được nữa a!

Lúc này Đan dương binh đã đuổi tới. Đồng Phi nhìn thấy Tướng lĩnh ở trong trung quân đám quân khăn vàng, cắn răng một cái, hét lớn: “ Các huynh đệ, theo ta đến lấy thủ cấp đầu lĩnh phản tặc, thời điểm kiến công lập nghiệp đã đến!”

Nói xong, Tượng long hí dài, như tia chớp lao ra. Tốc độ nhanh như thiểm điện, giống như một khoả lưu tinh từ trên trời rơi xuống.

Trung quân hộ vệ quân khăn vàng đang mãi xem cuộc chiến bị bất ngờ không kịp đề phòng thì đã bị Đồng Phi giết vào. Đồng nhân sóc giờ lên cao, nhất chiêu thái sơn áp đỉnh đánh xuống, đám hộ vệ trung quân đang mãi xem cuộc chiến nào ngờ có người đánh úp? Một gã tướng lãnh quân khăn vàng hoảng sợ, vừa muốn hỏi thân phận Đồng Phi thì đã bị Đồng nhân sóc đập trúng.

Phốc một tiếng, đồng nhân sóc đánh trúng thiên linh cái của gã tướng lãnh kia.

Đồng nhân sóc bí mật mang theo lôi đình vạn quân có sức mạnh như thế nào? Làm cho gã tướng lãnh cùng khổ chiến mã bị đánh cho huyết nhục mơ hồ. Chiến mã thê lương hý lên một tiếng, tuyệt khí.

Người còn chưa ngã xuống đất thì Tượng long đã xẹt qua thi thể, hơn mười danh binh lính quân khăn vàng muốn tiến lên ngăn trở, nhưng tốc độ của Tượng long há có thể ngăn trở, ngựa khoác giáp, hơn nữa lại hung mãnh, hai tên tiểu tốt trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, xương cốt lồng ngực bị đập nát, miệng phun máu tươi, trong chốc lát đoạn khí.

“ Người chặn ta, tử!”

Đồng nhân sóc trong tay đại triển thần uy, uy lực không kém so với lôi úng kim chùy.

Đại sóc làm cơn, cao thấp tung bay, giống như giao long nổi trên mặt nước. Dính là tử, chạm là vong, Đồng sóc lướt qua có thể nói là huyết nhục bay tứ tung. Đồng Phi ở trên ngựa đâm, chém, quét; Tượng long liên tục dùng chân đá, giống như một đầu mãnh hổ xuống núi, một người một ngựa làm cho quân trung khăn vàng long trời lở đất, người ngã ngựa đổ.

Theo sát phía sau là đan dương sĩ tốt xông vào trận chiến.

Ba Tài cũng cảm thấy có chút động tĩnh, nhìn thi thể trên mặt đất, khuôn mặt hẩn rút lại, trầm nghĩ: Ở đâu chạy ra một gã quái dị hung ác như vậy?

Bất quá ba Tài cũng không khẩn trương, dù sao hẩn cũng ở trung quân, có mấy ngàn người bảo vệ, hai trăm người có thể xông vào sao?

Ba Tài quát lên một tiếng: “ Trương Thành đâu!”

Một gã hán tử chắc nịch đứng ra, nhún tay hành lễ: “ có mặt tướng!”

“ Mang bản bộ nhân mã của người, đi giết gã quái dị cho ta!”

“ Tuân lệnh!”

Trương Thành lập tức phi thân lên ngựa, hét lên một tiếng dài, hướng Đồng Phi chạy tới, ở phía sau là hơn một trăm danh khải vàng sĩ tốt, những sĩ tốt này không đồng dạng như những kỵ binh khác, Trương Thành là do Trương Bảo cấp làm hộ vệ cho Ba Tài.

Hơn trăm người này là Hoàng cân lực sĩ, thân kinh bách chiến, dũng mạnh vạn phần. Hoàng cân lực sĩ dũng mãnh cứ nhiên là trải qua vô số trận chiến, kinh nghiệm phong phú, nhưng trọng yếu hơn là những người này là tín đồ cuồng nhiệt của Trương Giác, vì nghiệp lớn của Thái bình đạo chết cũng không tiếc, đối với họ đó chính là chuyện tình cực kỳ vinh quang, cho nên hung hãn không sợ chết, là một chi quân đội dũng mãnh nhất Thái bình đạo.

Trương Thành vốn là đầu mục Hoàng cân lực sĩ, bản thân cũng là hãn tướng thân kinh bách chiến.

Thấy Đồng Phi giết vào trung quân như vào chỗ không người, sớm đã nhiệt huyết sôi trào, một chi nhân mã lao ra làm cho quân khải vàng sĩ khí tăng vọt, Trương Thành cầm trong tay một thanh Nguyệt nha kích, ở trên ngựa rống to: “ Sứu quý, đừng vội càn rỡ!”

Đồng Phi thấy đối phương sử dụng vũ khí, biết người này không đồng nhất. Bất quá tình huống như vậy hẳn cũng không có lựa chọn, lập tức giục ngựa hướng về phía Trương Thành phóng tới.

Còn cách mấy bước, Trương Thành ra nhất chiêu lực phách hoa sơn đánh về phía Đồng Phi, khoảng cách như vậy ở kỵ chiến cũng không xem là xa, chiêu số vừa ra hai người liền giáp mặt. Ánh mắt nhỏ Đồng Phi híp lại, gót chân chạm nhẹ vào bụng ngựa, tượng long tương thông, đột nhiên tăng tốc, trong chớp mắt đã đến trước mặt Trương Thành.

Đến lúc này mới biết là ai inh hơn. Trương Thành hoảng sợ, thềm kêu một tiếng không tốt, có tâm muốn đổi chiêu số, nhưng Đồng Phi há cho hắn cơ hội này?

Một tay cầm chuôi Đổng nhân sóc, nhất chiêu Lão Long quần thất lưng.

Chỉ nghe thanh âm Ba một tiếng, đầu đổng nhân sóc đánh mạnh vào lồng ngực Trương Thành. Giáp trụ vỡ vụn, có thể nhìn thấy lồng ngực Trương Thành xuất hiện một cái đầu người lõm xuống, Trương Thành ở trên ngựa phun một khẩu máu tươi, hai ngựa vượt qua nhau, cùng lúc đó, Đồng Phi trên ngựa đánh ra một chiêu kỳ dị hình cung, phần chuôi ở trên thiết sóc đánh mạnh vào đầu Trương Thành. Phốc, huyết vụ phun ra, màu trắng của óc trộn lẫn với máu nhìn qua quả thật rùng rợn.

Chỉ có nhất chiêu đánh chết đầu lĩnh Hoàng cân lực sĩ.

Khi Trương Thành rớt xuống ngựa trong nháy mắt, Đồng Phi đã đón đám Hoàng cân lực sĩ đang phóng qua.

Chỉ thấy hãn trong đám người tả xung hữu đột, không có người nào tiếp hãn được 1 hiệp, mấy Hoàng cân lực sĩ rơi xuống ngựa, đồng thời cũng khơi dậy hung tính của Hoàng Cân lực sĩ, một đám người hò hét vây quanh Đồng Phi, không để ý đến sinh tử, hướng Đồng Phi chém qua.

Trong một thời gian, Đồng Phi bị vây lại bên trong.

Mà bên kia, một trăm danh sĩ tốt đan dương bị vây lại, dần dần cũng mất đi nhuệ khí, Ba Tài cười lạnh một tiếng, cờ hiệu trong tay lay động, cuối cùng một chi nhân mã nhắm phía doanh trại phóng đến.

Đồng Phi trên ngựa thấy rõ, trong lòng âm thầm lo lắng.

Nếu có lao trong tay, lúc này cách Ba Tài ước chừng năm mươi thước cũng có thể thử một lần.

Đáng tiếc....

Đại sóc đập ngã một gã Hoàng cân lực sĩ, nhưng tượng long lại bị chém trúng hông, Tượng long hí lên một tiếng đau đớn, móng trước giơ lên.

Hai chân Đồng Phi gia tăng thúc vào bụng ngựa, người ở trên chiến mã đứng lên, đại sóc từ bụng ngựa đâm ra một đường quỷ dị, làm ột người bay ra.

“ Chủ công chờ hoảng, Trần Đáo đến đây!”

Đúng lúc này, Trần Đáo dẫn người chạy đến, chứng kiến cảnh này, không nói hai lời liền sát nhập trận chiến. Đại thương vong ra, giống như vạn đoá hoa lê nở rộ, theo sao chính là đan dương sĩ tốt.

Ba Tài ngẩn ra, thầm nghĩ: Chỗ nào xuất hiện nhiều hân tướng như vậy? Thời điểm cảm thấy nghi hoặc, đột nhiên phía xa truyền đến một trận dồn dập vó ngựa, một chi nhân mã đánh tới, tạo nên thiên địa đầy mù mịt.

Bóng đêm thăm thẳm, Ba Tài cũng không rõ đối phương có bao nhiêu người ngựa, làm cho Ba Tài cảm thấy một trận hoảng hốt, đang định tính toán như thế nào đối phó đột nhiên nghe tiếng gầm gừ như thiên lôi gầm rú.

Ngẩn đầu nhìn lại, hoá ra Đồng Phi phát điên.

Hắn hoàn toàn không để ý tới những người khác tấn công mình, đại sóc chỉ duy nhất sử dụng nhất chiêu Hoàn hảo thiên quân.

Ba chiêu đồng dạng chiêu số, lại làm ười gã Hoàng cân lực sĩ người ngã ngựa đổ, chìm trong vũng máu.

Đồng Phi cả người đầy máu, từ ngoài giết vào.

Ai cũng không rõ ràng lắm, hắn như thế nào đột nhiên đứng lên, Đại sóc làm lao, dùng sức ném ra ngoài.

Hơn tám mươi cân đại sóc phá không phát ra tiếng gió chói tai.

Ba Tài còn kỳ quái: Người quái dị này làm sao mà đứng lên được?

Thiết sóc đã bay tới trước mặt, bản năng muốn làm ra Thiết bàn kiêu tránh thoát Đại sóc, nhưng không ngờ vừa mới ngựa đầu thì đại sóc đã bay đến, đánh mạnh vào cằm của Ba Tài, làm cho cằm của hắn huyết nhục mơ hồ, thật lớn lực đạo lan nhanh làm cho cổ Ba Tài bị đánh nát, một tiếng thê lương thảm thiết, Ba Tài rơi người xuống ngựa.

Mà lúc này một gã Hoàng cân lực sĩ huy đao chém vào bả vai Đồng Phi.

Đồng Phi nhất chiêu Bá vương trút giáp giải hoá đại bộ phận lực đạo, tay phải nâng lên, một tay cầm lát cán đao, mắt trợn lên, nổi giận gầm lên một tiếng, “ Đưa cho ta!”

Cán đao từ trong tay Hoàng cân lực sĩ vừa rơi ra, Đồng Phi xoay người chém ra một đao, làm cho đối phương chém xuống ngựa.

Ngựa giống như một đầu mãnh hổ, một đao chém gã Hoàng cân xuống ngựa, chỉ thấy trong ánh lửa, người Đồng Phi đầy máu tươi, khuôn mặt cực kỳ dữ tợn, vạn đan điền rít gào: “ Phản tặc đã chết, bọn ngươi bây giờ không đầu hàng vậy chờ đến khi nào?”

Tiếng hét như vạn ngựa chạy chồm, truyền khắp ngõ ngách của chiến trường.

Sau đó có đan dương binh cứu viện nhìn một màn này rất rõ ràng. Hắn nhìn không được, lớn tiếng hô: “ Tướng Quân Uy Vũ!”

132. Chương 132: Vương Tá Tài Dã

Hoa Hùng đã làm tốt việc tự vẫn. Bởi vì hắn nhất thời đại ý khiến cho Ba Tài đánh lén đắc thủ, trong lòng rất hối hận. Trước khi xuất phát, Lý Nho đã từng gặp hắn cảnh cáo: Quân khăn vàng không phải là không có người tài, cho nên phải cẩn thận để tránh mắc mưu.

Nhưng không ngờ bị mắc mưu.... Nguyên tưởng rằng quân khăn vàng đã khiếp đảm, không ngờ là kiêu binh chi kế.

Ngay khi đại môn doanh trại bị công phá trong nháy mắt, Hoa Hùng đã nản lòng thoái chí.

Ai ngờ có sự thay đổi bất ngờ, mắt thấy đại quân muốn tan tác, không ngờ kỳ tích lại xảy ra.

Xa xa truyền đến một trận thanh âm “ Tướng quân uy vũ”. Hoa Hùng theo thanh âm nhìn lại, phát hiện trung quân quân khăn vàng đã không thấy, tuy rằng không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng hẳn cũng hiểu được một việc, nhất định là viện binh đã tới.

“ Đầu lĩnh tặc tử đã chết, viện quân đã đến....Theo ta ra giết địch!”

Hoa Hùng rống lớn, huy đao chém hai gã sĩ tốt khăn vàng, đầu tàu gương mẫu lao ra doanh trại đại môn.

Sĩ khí Tần hồ quân nhất thời tăng vọt, gào thét xông lên, anh dũng giết địch.

Mà sĩ tốt quân khăn vàng lại không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết đám quan quân này sắp buông tha cho chống cự, không ngờ đột nhiên thay đổi giống như dã thú, cuồng tê giết lên. Luận về sức chiến đấu, quân khăn vàng không chỉ kém Tần hồ binh một bậc, trận hình phía trước bị tách ra, nhóm sĩ tốt khăn vàng liên tiếp bại lui, mà đám quân khăn vàng phía sau cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên nghe có người hô chủ soái bị giết, theo sát sau là liên tiếp bại lui.

Đám quân khăn vàng này khi nào thắng thì giống như một đám mãnh hổ, nhưng khi thua thì liên liếp bại lui, đúng như câu: Binh bại như núi đổ, sau khi quay đầu nhìn lại thì đã không thấy trung quân, đám sĩ tốt lập tức hoảng sợ, không có tâm tình đánh tiếp. Một đám người tán loạn, ánh lửa chiếu xuống, chỉ thấy đám quân khăn vàng giống như ruồi bọ nhưng nhúc nháy.

Đám duy nhất còn chiến đấu chính là mấy chục danh Hoàng cân lực sĩ. Nhưng sau khi chủ soái bị giết, dưới tình huống này đám Hoàn cân lực sĩ có thể gây bao nhiêu sóng gió.

Có mấy người vọt tới bên người Đồng Phi, nhưng nhanh chóng bị chém xuống đất, mà đa số hoàng cân lực sĩ vị viện quân vây khốn, chỉ nghe trong đám người hét lớn một tiếng: “ Bắn!”

Mấy trăm danh cung thủ gương cung cài tên, giống như mưa bay về đám Hoàng cân lực sĩ.

Chỉ trong một lát đám Hoàng cân lực sĩ bị biến thành con nhím trong vũng máu, bất quá làm cho người ta sợ hãi chính là những gã gia hỏa này trước khi chết vẫn như cũ quay đầu nhìn về phía Đồng Phi, ý nói cho dù chết cũng muốn giết Đồng Phi.

Đồng Phi nghĩ lại cảm thấy mà sợ! Nếu bên gã chủ soái quân khăn vàng có thêm mấy trăm gã như vậy, chỉ sợ kết cục hôm nay sẽ không thể nói được.

Trần Đáo lúc này người toàn là máu, nhảy xuống ngựa nâng Đồng Phi xuống lưng Tượng long.

“ Chậm một chút, chậm một chút!”

Đồng Phi lúc này mới cảm thấy vết thương trên người mang lại đau đớn, nhẹ rằng suýt nữa rút xuống lưng ngựa.

Nhìn kỹ, toàn thân của hắn có hơn mười vết thương. Vết thương trên vai là nghiêm trọng nhất, bị Hoàng cân lực sĩ chém rất sâu, có thể chứng kiến xương cốt màu trắng.

Mà trên đùi, trên lưng còn có một dấu vết của các loại binh khí, miệng vết thương tạo ra một mảnh huyết nhục.

Đồng Phi đặt mông ngồi xuống đất, nhìn thi thể Ba Tài cách đó không xa, âm thầm cảm thán: Thật sự là may mắn.

Lúc này Hoa Hùng đã mang theo Tần Hồ binh vọt lại, mà nhân mã cứu viện cũng ở dưới chân núi xếp hàng.

“ Công tử?”

Lúc Hoa Hùng chứng kiến Đồng Phi, thất thanh hét lên.

Trước khi xuất phát, Đồng Trác từng công đạo cho hắn, nếu có tin tức của Đồng Phi lập tức sai người báo tin, nhưng nhiều ngày trôi qua, Đồng Phi giống như đá chìm đáy biển, tin tức hoàn toàn không có. Không nghĩ tới dưới tình huống như thế lại gặp lại Đồng Phi.

Hoa Hùng nhảy xuống ngựa, lao đảo đi lại trước mặt Đồng Phi.

Đồng Phi đau đến nhe răng, thấy có người đi lại, lập tức làm ra bộ dạng thoải mái, còn nở ra nụ cười.

Sau khi thấy rõ ràng thân ảnh Hoa Hùng, Đồng Phi thở dài một hơi.

“ Là Văn Khai a...”

“ Công tử, người không chết, người không chết...Thật sự là tốt quá!”

Hoa Hùng hưng phấn hồ ngôn loạn ngữ, làm cho Đồng Phi cảm thấy rất xui xẻo.

“ Văn Khai, người nói hươu nói vượn gì? Đang tốt sao muốn nguyên rửa ta chết đâu?”

“ Không phải, ta không muốn nguyên rửa công tử...Ha hả, nhìn thấy công tử, Hùng thấy rất cao hứng, chủ công nếu biết công tử bình yên vô sự, chắc chắn phi thường vui vẻ.”

Đồng Trác có vui vẻ hay không, Đồng Phi không biết. Bất quá hẳn biết, hiện tại hẳn rất vui vẻ.

Đột nhiên nhớ tới một việc, “ Văn Khai, ở rừng cây cách đây không xa, có một ít dân chúng tỵ nạn, người phải người đem bọn họ đón qua...Nói cho binh của người biết, chú ý một chút quân kỷ, vạn lần không nên làm cho dân chúng sợ hãi.”

Đồng Trác không có, hơn nữa Đồng Phi vừa rồi cứu viện, cho nên Hoa Hùng rất cảm kích, lập tức giống như bộ hạ nhúng tay tuân mệnh, có một ít đàn dương sĩ tốt dẫn đường, hơn nữa hẳn đích thân dẫn người đến rừng cây đón người.

Trời mới biết đám người này là ai? Nếu Phi công tử trịnh trọng nói như vậy, nhất định phải cẩn thận một chút.

Lúc này trong đám viện binh đi ra một người, tuổi ước chừng hơn hai mươi, mặc dù mặc một bộ quan văn, nhưng lại khoác một kiện nhuỷ giáp, hông đeo bảo kiếm, rất có anh khí, người này một mình đi lên đồi, nhúng tay nói: “ Tại hạ Tuân Úc, tham kiến tướng quân.”

Có đàn dương sĩ tốt đã lấy Đồng nhân sóc đưa lại cho Đồng Phi, Đồng Phi tay cầm thiết sóc, đứng thẳng lên ở trên đồi.

Bỗng nghe người kia xưng tên, Đồng Phi không khỏi lắp bắp kinh hãi.

“ Là Bát long Chi Tuấn, Văn Nhược?”

Tuân Úc ngẩn ra, kỳ quái hướng Đồng Phi nhìn lại. Tuân thị bát long tất nhiên nổi danh, nhưng trong mắt người ngoài, nếu có danh chỉ có thúc thúc hắn Tuân Sảng cùng với cháu của Tuân Sảng là Tuân Du, mình cũng chỉ là một tiểu nhân vật được truyền lưu mà thôi.

Hảo hán này cứ nhiên biết ta? Tuân Úc rất ngạc nhiên, vội vàng nhúng tay nói: “ Đúng là Tuân Văn Nhược, xin hỏi tôn tính đại danh tướng quân?”

Đồng Phi cung kính hướng Tuân Úc thi lễ: “ Tại hạ Đồng Phi, là con trai của Thái Thú Hà Đông, Tả Trung lang tướng Đồng Trác.”

“ Hoá ra là Phi công tử, có danh là Đồng gia sư nhi?”

Đến lúc này, Đồng Phi có chút mặc danh kỳ diệu. Cũng khó trách, Đồng gia sư nhi chính do Thái nói, ở Dương có một số người gọi hắn là Hồ lang chi tướng. Hẳn tung hoành Thanh Từ nhị châu, hoả thiêu bàn long cốc đã được mọi người truyền lưu, là đề tài câu chuyện trên phố. Hơn nữa có người đem những lời Thái ung đánh giá Đồng Phi truyền lưu ra ngoài, cho nên Đồng Phi mặc dù không đi qua Dương, nhưng cũng là nhân vật được mọi người biết tới, đó cũng là chuyện hắn không nghĩ tới.

Đồng Phi biết Tuân Úc là bởi vì trong Bình thư, Tào Tháo từng đem người này so với Trương Tử Phòng*(1). Trương Tử Phòng là ai, đây chính là công thần của Hán cao Tổ, so mới Mã Viện còn ngu hơn. Hơn nữa, trong trí nhớ của Đồng Phi, Sau khi Tào Tháo chinh phạt Từ Châu, Lữ Bố tấn công Duyệt Châu, cũng nhờ Tuân úc đã chặn thể công của Lã Bố.

“ Tại hạ đúng là Đồng Phi, về phần sư nhi, Phi đảm đương không nổi!”

Vô nghĩa, cách nói sư nhi chính là cách Tào Tháo xưng hô đối với Giang Đông tiểu bá vương Tôn Sách, Đổng Phi còn không muốn cướp danh hiệu này. Nhắc tới sự kiện xưng hô, Đổng Phi không khỏi nhớ lại một sự kiện.

Tôn Sách hiện giờ đã xuất thế chưa? Còn Mã Siêu, Triệu Vân...

Một đám anh hào nhân vật này tương lai sẽ rong ruổi thiên hạ, một lúc nào đó sẽ xuất hiện trước mặt của hắn, Đổng Phi trước kia vốn có chút sợ hãi cùng tôn kính, nhưng bây giờ tương phản, muốn một ngày nào đó sẽ chiến đấu với những anh hùng thiên hạ này.

“ Văn Nhượng tiên sinh vì sao ở chỗ này?” Đổng Phi đem nghi vấn trong lòng hỏi.

Tuân Úc nở nụ cười, “ Phi công tử có điều không biết, cách chỗ này không xa, Tuân gia ta có một điền trang, ta đi thăm bằng hữu vừa trở về nhà không nghĩ tới lại gặp tình huống bọn phản tặc tảo phản, đành phải cùng với mấy bạn tốt ở trong điền trang, mấy ngày trước nghe thấy quan quân chiến bại, ta rất lo lắng, muốn cùng liên hệ với các thế tộc khởi binh chinh phạt phản tặc, không nghĩ tới mấy ngày trước nghe thấy nhân mã dưới trướng lệnh tôn lấy được thắng lợi, ta lo lắng phản tặc hai ngày không ra chiến, sợ bị trúng kế, cho nên cùng mấy người bạn tốt dẫn theo mấy trăm danh gia binh đến trợ trận cho tướng quân.”

“ Chỉ có mấy trăm người?”

Đổng Phi ngạc nhiên nhìn Tuân Úc, vừa rồi tình thế những người này xuất hiện nhìn qua không phải là mấy trăm người, nhìn khói mịt mù, dù thế nào cũng là mấy nghìn người a.

Tuân Úc nhìn thấu nghi hoặc của Đổng Phi, cười nói: “ Nga, đây chỉ là một tiểu xiếc, ở đuôi ngựa ta buộc mỗi cành cây. Ha ha, sau khi ngựa chạy nhanh thì nhánh cây sẽ tạo nên bụi mù, chủ yếu là che dấu tai mắt mọi người thôi.”

Kế sách này hình như là Trương tam gia cũng đã dùng qua thì phải, chẳng lẽ nói, Trương tam gia lập lại kế sách sao?

Đổng Phi còn muốn nói nữa, Tuân Úc đã ngăn cản, “ Phi công tử, trên người của người thương thế không nhẹ, tốt nhất nên trị liệu trước đã.”

Lúc này Đổng Phi một lần nữa cảm thấy đau đớn. Nhịn không được nhe răng, hình ảnh anh hùng lúc trước bị cái nhe răng làm mất hết.

Nhưng bộ dạng này của Đổng Phi làm Tuân Du tăng thêm mấy phần hảo cảm, ít nhất người này rất chân thật, không phải một tên gạt....Người.

Có người đi tới băng bó vết thương cho Đổng Phi, sử dụng kim sang được cầm máu cho hắn.

Đổng Phi lúc này có chút tưởng niệm Mã Chân...Gã gia hỏa này xử lý vết thương cực kỳ khéo, không có đau đớn như mấy gã lang trung này a.

Chân trời xuất hiện ánh mặt trời.

Hoa Hùng kiểm kê một lần nhân mã, một bên sai người quét tước chiến trường, đồng thời tại doanh trướng thiết yến khoản đãi đám người Tuân Úc, về phần Trần Đáo cùng đan dương binh đã an bài doanh trướng cho bọn họ nghỉ ngơi, mà đám người Từ Thứ tất cả đều được đưa vào Trường Xã.

Đang ngồi có một gã thiếu niên xinh đẹp như nữ tử, tròn mắt hắn xoay chuyển, ở trong yến hội không ngừng nhìn quanh, tựa hồ đang tìm người nào.

“ Phụng Hiếu, đang tìm ai sao?”

“ Hắc hắc, tất nhiên là tìm tiểu sư đệ của ta!”

Tuân Úc nghe được không khỏi cười ha hả, “ Phụng hiếu, tiểu sư đệ của người quả thực là thú vị. Tự mình cậy mạnh đi về không cần ai đỡ, kết quả vừa đi tới cổng doanh trại lại kiên trì không được....Bất quá thân thể của hắn không sai, ý quan cũng nói, ngoại trừ vết thương trên vai, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có việc gì. Đúng rồi, trước kia người không phải nói, Phi công tử là man phu sao?”

Thiếu niên đỏ mặt lên, “ Chẳng lẽ hiện tại không phải man phu? Một người một ngựa chạy vào trung quân mấy ngàn người mà cũng có thể nghĩ ra, nếu không phải vận khí hần tốt, ra tay xử lý chủ soái đối phương, chỉ sợ ngay cả xương cốt cũng không còn.”

Hoa Hùng ngồi một bên uống rượu, vốn nghe được thiếu niên gọi Đồng Phi là man phu, rất mất hứng. Nhưng sau khi nghe lại, gã gia hoả này cứ nhiên là sư huynh đệ! Ân oán của huynh đệ người ta, ta không cần nhúng tay là tốt nhất.

Đồng phi lúc này ngủ cảm giác rất thoải mái. Nhiều ngày lo lắng hãi hùng đều biến mất. Thẳng cho đến trời sáng, hần mới bị một trận xôn xao bình tĩnh. Xoa xoa mắt, một cánh tay giờ lên.

“ Đã xảy ra chuyện gì? Như thế nào lại ồn ào như vậy!”

Đồng Phi ngoác cái miệng rộng, ngáp một cái, hướng về phía vệ binh ngoài doanh trường hỏi.

Đám vệ binh này là thân binh của Hoa Hùng, vì bảo hộ Đồng Phi, cho nên Hoa Hùng đem tất cả đến bảo vệ sự an toàn của Đồng Phi.

Một gã thân binh thấy Đồng Phi, vội vàng cung kính trả lời: “ Khởi bẩm công tử, là chủ công đến!”

“ Chủ công, người nào là chủ công?”

Thân binh có nén ý cười, đang muốn trả lời vấn đề nghe rất ngu xuẩn này, chợt nghe ngoài doanh trường có thanh âm khàn khàn, theo sát phía sau là một thân thể khôi ngô cường tráng mập mạp, có khuôn mặt đen xuất hiện, lớn tiếng quát to: “ Con ta ở đâu? Con ta ở đâu?”

Mặt đen mập mạp vừa xuất hiện, Đồng Phi lập tức hiểu. Hần ha to miệng, tiến lên mấy bước nói: “ Phụ thân, con ở trong này!”

Đồng Trác sau khi chứng kiến Đồng Phi, sắc mặt nhất thời thay đổi, từ tay một binh sĩ đoạt một cây thương, đem thương bổ trên đỉnh đầu Đồng Phi, “ Tên không có chút phép tắc, ta xem tiểu tử người về sau còn dám gây loạn khắp nơi không?”

*(1)

Trương Lương tự là Tử Phòng (), là dòng dõi sĩ tộc nước Hàn thời Chiến Quốc. Tổ tiên làm khanh sĩ nước Hàn.

Ông nội Trương Lương là Trương Khai Địa làm tướng quốc của Hàn Chiêu Hầu, Tuyên Huệ Vương, Tương Ai Vương; cha ông là Trương Bình làm tướng quốc của Hàn Li Vương, Hàn Diệu Huệ Vương. Năm thứ 23 đời Hàn Diệu Huệ Vương (250 TCN), Trương Bình chết. Vì khi đó Trương Lương còn ít tuổi nên chưa từng làm quan nước Hàn.

Năm 230 TCN, nước Hàn bị Tần Thủy Hoàng tiêu diệt. Trương Lương có ba trăm người tôi tớ trong nhà. Em ông chết, ông không lo chôn cất mà lo việc báo thù nước Tần. Ông đem tất cả gia tài tìm thích khách giết vua Tần để báo thù cho nước Hàn.

Trương Lương, tìm được một lực sĩ, làm một cái chùy sắt, nặng một trăm hai mươi cân. Năm 218 TCN, Tần Thủy Hoàng đi chơi ở miền đông, ông và người lực sĩ rình đánh Tần Thủy Hoàng ở bãi cát Bác Lăng, nhưng lại đánh nhầm phải xe tuý tùng nên giết hụt vua Tần. Tần Thủy Hoàng nổi giận sai lùng khắp thiên hạ. Trương Lương bèn đổi tên họ, trốn tránh ở Hạ Bì.

Ngày ở Hạ Bì, tương truyền nhờ tính khiêm tốn, nhún nhường, ông được Hoàng Thạch Công truyền cho cuốn “Thái Công binh pháp”. Hoàng Thạch Công dặn Trương Lương rằng:

Đọc quyển sách này thì làm được thầy bậc vương giả. Mười năm sau, sẽ ứng nghiệm. Mười ba năm sau, con đến gặp ta. Hòn đá màu vàng dưới chân núi Cốc Thành ở phía bắc sông Tế là ta đó.

Trương Lương rất quý quyển này, thường đem ra học tập nghiền ngẫm.

Trương Lương ở Hạ Bì làm người nghĩa hiệp. Hạng Bá là anh Hạng Lương, con tướng Hạng Yên nước Sở phạm tội giết người, được ông che chở.

Năm 209 TCN, Trần Thắng khởi nghĩa chống nhà Tần. Trương Lương cũng tụ họp hơn trăm trai tráng. Tháng 12 năm 208 TCN Trần Thắng bị giết, tướng Tần Gia lập người dòng dõi nước Sở là Cảnh Câu ở đất Lưu làm Giả Vương[1] nước Sở. Trương Lương muốn đi theo, đi đến giữa đường thì gặp Lưu Bang, bèn theo Lưu Bang. Lưu Bang cho ông làm tướng coi về việc ngựa của quân.

Ông mấy lần đem binh pháp của Thái Công ra trình bày với Lưu Bang, được khen ngợi. Vì vậy, ông quyết định theo Lưu Bang, không đến yết kiến Cảnh Câu nữa.

Sau đó Hạng Lương khởi nghĩa ở đất Ngô, vượt sông Trường Giang đánh Tần, khí thế rất mạnh. Hạng Lương diệt Tần Gia không chịu quy phục.

Lưu Bang đến đất Tiệt, yết kiến Hạng Lương, Hạng Lương lập Sở Hoài Vương. Trương Lương bèn nói với Hạng Lương:

Ngài đã lập con cháu vua Sở; trong các công tử nước Hàn, Hành Dương Quân tên là Thành là người hiền, có thể lập làm vương để tăng thêm vây cánh.

Hạng Lương nghe theo, sai Trương Lương tìm Hàn Thành, lập làm vua Hàn, cho ông làm tư đồ nước Hàn, cho Hàn Vương cầm hơn 1000 quân đi về hướng tây lấy đất Hàn. Quân Hàn lấy được mấy thành, nhưng yếu thế nên bị quân Tần cướp lại ngay. Quân Hàn đi lại đánh quanh quẩn ở miền Dĩnh Xuyên

Lưu Bang và Hạng Vũ nhận giao ước đi đánh Tần. Khi Lưu Bang đi từ miền nam Lạc Dương ra khỏi núi Hoàn Viên, Trương Lương dẫn quân theo, lấy được hơn mười thành của Hàn, đánh phá quân của Dương Hùng.

Lưu Bang bèn sai Hàn Vương Thành ở lại giữ huyện Dương Định, còn mình cùng Trương Lương đi về hướng nam, đánh lấy được đất Uyển, rồi quay sang hướng tây vào Vũ Quan. Trên đường vào Quan Trung, quân Lưu Bang không gặp nhiều trở ngại do không phải đối mặt với những đạo quân hùng hậu của nhà Tần. Tuy nhiên, có tướng chư hầu Tư Mã Ngang nước Triệu muốn tranh công vào Quan Trung trước. Trương Lương bèn bày kế cho Lưu Bang ngăn đường Ngang khiến Ngang không thể chen chân vào Quan Trung sớm.

Lưu Bang muốn đem hai vạn quân đánh quân Tần ở gần đất Nghiên, ông nói:

Quân Tần vẫn còn mạnh, chưa có thể coi thường. Thần nghe nói tướng Tần là con nhà hàng thịt. Là con nhà buôn, thì dễ lấy lợi mà lời cuốn họ. Xin hãy tạm thời ở lại giữ thành, sai người đi trước dự bị lương thực cho năm vạn người ăn, lại cấm thêm cờ xí ở trên núi để làm nghi binh, sai Lịch Tự Cơ mang của quý đút lót cho tướng Tần.

Quả nhiên tướng Tần làm phản, muốn liên kết với Lưu Bang cùng đem binh về hướng Tây đánh úp Hàm Dương. Lưu Bang nghe theo, ông nói:

Đây chỉ có viên tướng của nó là muốn làm phản thôi, sợ bọn quân lính không nghe theo. Nếu họ không nghe theo thì nguy, chỉ bằng ta nhân lúc nó trễ nãi mà đánh nó.

Lưu Bang liền đem quân đánh quân Tần, phá tan quân Tần. Lưu Bang đi về hướng bắc đến Lam Điền, đánh trận thứ hai, quân Tần thua to. Lưu Bang đến Hàm Dương, vua Tần là Tử Anh ra hàng

133. Chương 133: Quân Anh Hội

Đầu thương đập vào đầu Đồng Phi kỳ thực cũng không đau.

Đồng Trác cũng không phải rất tức giận, nói thật, đối với con trai, lão rất k ngạo, đứa con này đã làm cho lão hưởng thụ vô hạn phong cảnh, đồng thời lại không ngừng gây cho lão vô hạn đau đầu, Việc kia không nói, nhưng Đồng Trác có bảy phần nắm chắc, người giết chết Hoàng Phủ Tung, Bộ mặt phản tặc ghê tởm kia kỳ thật là con trai bảo bối của lão. Trong lòng lão quả thực lo lắng hãi hùng một thời gian dài, trong một đoạn thời gian, thậm chí ngủ không yên.

Bất quá sau đó lại truyền đến tin tức, nói là Hoàng Phủ Tung đã chết trong tên lạc, đến lúc này Đồng Trác mới xem như có chút yên tâm.

Đồng Trác nghe nữ nhi nói qua, Đồng Phi không biết bản tên. Nhưng bất kể có phải hay không Đồng Phi, nhưng Đồng Trác có thể khẳng định, Hoàng Phủ Tung chết nhất định có liên quan đến Đồng Phi.

Trên đường hành quân tới Toánh Xuyên, Đồng Trác đã từng nói với Lý Nho: “ Khi lão tử nhìn thấy tiểu tử thú kia, nhất định phải giáo huấn hắn cho tốt.”

Không nghĩ tới Đồng Phi thực sự xuất hiện. Hơn nữa lại ở thời điểm mấu chốt xuất hiện.

Nhưng sau khi Đồng Trác chứng kiến cánh tay của Đồng Phi đang bị băng bó, cả người đầy vết thương, bất mãn trong lòng lập tức biến mất, thay thế vào đó là một loại đau lòng, mơ hồ còn có chút tự hào.

Đây chính là Đồng gia sư nhi....

Hai phụ tử gặp nhau đương nhiên không thể thiếu một phen hàn huyên.

Hoa Hùng ở trung quân lều lớn mở tiệc rượu, vì Đồng Trác tẩy trần, ngay cả các quan viên của Trường xã cũng đến.

Đồng Phi lúc này mới chứng kiến có hai người đứng cạnh Tuân Úc, một người có tướng mạo giống như nữ tử; Gã còn lại mang theo một cỗ phong độ của người trí thức, hình thức có chút tuấn lãng, người mặc hắc sam văn sĩ.

Đồng Phi không khỏi giật mình há to miệng, thầm nghĩ: Hắn tại sao ở chỗ này?

Cùng với chỗ Tuân Úc có hai thanh niên, Đồng Phi cũng không nhận biết, bất quá có thể đoán ra, nhất định là học sinh tránh nạn ở Toánh Xuyên.

Mà thiếu niên kia Đồng Phi cũng không xa lạ. Đây chính là năm trước ở Toánh Xuyên, thiếu niên này đi ra với Thái, từ trong miệng Cố Ung biết được, người giống như nữ tử, lại rất yên tĩnh này được thế nhân xưng là thiên tài, là một trong những mưu sĩ của Tào Tháo, Quách Gia Quách Phụng Hiếu.

Tuân Úc dành giới thiệu trước: “ Trường Văn, qua đây ta giới thiệu cho ngươi một người, vị này chính là Phi công tử, là đệ tử tương lai của Bá Tiên sinh.”

Thanh niên kia chấp tay, âm đạm cười: “ Tại hạ Toánh Xuyên Trần Đan, tự Trường Văn, đã lâu nghe danh Phi công tử, không ngờ hôm nay mới có thể gặp mặt.”

Trần Đan Trần Trường Văn...

Đồng Phi chết lặng, đây cũng chính là tương lai ngư nhân! Trong diễn nghĩa người này từng xuất hiện qua, tựa hồ rất được sự tín nhiệm của Tào Tháo, về phần có công tích gì, Đồng Phi đã không nhớ rõ, nhưng nếu được Tào Tháo coi trọng, nhất định không thể bình thường.

Tuân Úc nói: “ Trường Văn là Toánh Xuyên vọng tộc, rất có mỹ danh, sớm từng nghe người nhắc đến Phi công tử, vẫn nói muốn gặp một lần. Ha hả, nhưng không nghĩ tới, chúng ta dưới tình huống như vậy mới gặp được Phi công tử.”

“ Trường Văn tiên sinh khách khí!”

Trần Đan vẫn nhã cười, không thêm nhắc lại. Tuy rằng cử chỉ cũng khiêm tốn, nhưng trong đó vẫn mang theo một cỗ kiêu căng của đệ tử thế tộc, cho nên hắn cũng không nói nhiều.

Sau đó Quách Gia tiến lên mấy bước, cười nói: “ Phi công tử, chúng ta lại gặp mặt!”

“ Ngươi là Quách Gia?”

“ Hắc hắc, nhân lực Phi công tử quả thực rất tốt, trước kia Cố sư huynh còn viết thư nhắc đến Phi công tử, không nghĩ tới ở Toánh Xuyên từ biệt, Gia thậm chí có hân hạnh nhìn công tử đại triển thân uy, trận chiến đêm qua, Phi công tử quả nhiên uy vũ.”

Đồng Phi mặt đỏ lên, “ Phụng Hiếu quá khen!”

“ Quá Khen cái rắm?” Quách Gia biến sắc, khuôn mặt trắng bệch đỏ bừng, kích động chỉ tay vào mũi Đồng Phi nói: “ Người nghĩ rằng ta thật sự khen người sao? Tình huống của địch không rõ mà tự mạo muội xông ra, nếu bên kia Ba Tài có thêm một chút Hoàng cân lực sĩ thì người không những không vãn hồi được chiến cuộc mà còn bồi mạng đi vào...Cũng chính là Ba Tài ngu xuẩn, nếu là ta, ta sẽ lập tức cho thân binh bên người bỏ qua chiến trường vây người giết, lão sư đã từng nói, lấy việc ứng với mưu, sau đó mới hành động, người xem như dừng mãi, kỳ thực rất ngu xuẩn, nếu người đánh lên không thành công, chẳng phải là tăng thêm sĩ khí cho phản tặc?”

“ Việc này...”

Đồng Phi nào nghĩ tới Quách Gia tiến lên chỉ vào mặt hần máng xối xả, làm cho khuôn mặt đen của hần biến thành màu tím.

“ Man khí của Phi công tử nhất thời phát tác mà thôi.”

“ Man khí phát tác, hừ...Văn Nhược, người có nghe hay không, ta sáng nay nói không sai chứ.”

Tuân Úc nhin không được cười ha hả, “ Phụng Hiếu, miệng lưỡi người bén nhọn, ai có thể nói qua người? Ta xem Phi công tử là không muốn chấp nhất thôi.”

“ Phải không?”

Quách Gia trừng mắt nhìn Đồng Phi, miệng lại muốn nói.

Đồng Trác cùng Lý Nho đi tới, “ Xin hỏi vị nào là Tuân tiên sinh?”

Tuân Úc vội vàng đứng dậy, cung kính nói: “ Đồng tướng quân chớ xưng hô như thế với tại hạ, Nhược không dám nhận hai chữ tiên sinh.”

“ Tiên sinh khách khí, nếu không có tiên sinh đến cứu viện, chỉ sợ Văn Khai cùng tiểu nhi chắc gặp nguy hiểm ở chỗ này. Ân cứu mạng, Trác cảm kích vô cùng.”

Đồng Trác vì sao đối với Tuân Úc khách khí như vậy?

Nói trắng ra không phải vì danh khí của Tuân Úc lớn, mà là xuất thân của hần, cho nên không thể không làm cho Đồng Trác khách khí.

Trước kia ở tướng quân phủ, tất cả đám sĩ phu chỉ có Lưu Biểu cùng Tuân Sảng đối với lão khách khí.

Bánh ít đi, bánh quy lại, Tuân Úc là cháu Tuân Sảng, hơn nữa Tuân gia lại là đại tộc, Đồng Trác làm sao dám bất kính.

Mà ở phía dưới, đồng dạng là Quách Gia một thân bạch gia(ko có gì) cho nên Đồng Trác có chút chậm trễ, cũng may Đồng Phi cơ trí lời Quách Gia lại nói nhỏ, cuối cùng đem loại vô lễ này của Đồng Trác che giấu. Bất quá Quách Gia bây giờ chứ không phải Quách Gia trong tam quốc diên nghĩa, hiển nhiên bây giờ hần vẫn còn chút non nớt.

Cử chỉ Tuân úc rất khách khí, cùng hàn huyên với Đồng Trác một trận, sau đó mới phân chủ khách ngồi xuống.

Tuân Úc, Trần Đan, Quách gia ba người ngồi phía bên phải, Đồng Phi, Lý Nho ngồi một bên tiếp khách.

Mà Hoa Hùng, Trần Đáo, Từ Quang Vinh, Nguyên Thiệu,Đồng Triệu thì ngồi bên kia, liếc mắt một cái tự nhiên nhận ra tất cả là võ tướng xuất thân.

Đồng Thiết cùng Thành Lễ không ngồi mà đứng ở phía sau Đồng Phi, hai người vừa gặp Đồng Phi lập tức đảm nhiệm hộ vệ. Muốn nói tiếp, Đồng Thiết cùng Thành Lễ hai người bây giờ cũng là võ tướng rất có địa vị dưới trướng Đồng Trác, nhưng lại như trước cung kính với Đồng Phi, làm cho ba người Tuân Úc hâm mộ không thôi.

Rượu qua ba tuần, Tuân Úc đột nhiên mở miệng nói: “ Đồng Trung Lang, không biết kế tiếp có tính toán gì không?”

Đồng Trác ngẩn ra, “ Văn Nhược tiên sinh sao nói lời này?”

Tuân Úc nghiêm mặt nói: “ Đồng trung lang, hôm nay mặc dù Phi công tử dũng mãnh chém đầu thủ lĩnh bọn phản tặc Ba Tài mới đánh tan bọn phản tặc. Nhưng theo Úc biết, ở Toánh Xuyên có gần hai mươi vạn phản tặc, lại có tặc tử Trương Bảo làm đốc chiến, trong tay lại tụ tập hơn mười vạn đại quân. Ba Tài bị giết tất nhiên sẽ làm cho Trương Bảo báo thù, đến lúc đó hơn mười vạn đại quân kéo đến Trường xa, không biết Đồng Trung lang có phương pháp nào chưa?”

Đồng Trác nghe xong, khuôn mặt đen nhất thời âm trầm. Nói thật sau khi nghe được Ba Tài bị giết, sau đó lại có tin tức của đứa con, Đồng Trác rất vui vẻ, không lo lắng đến chuyện khác. Nhưng Tuân Úc vừa nói đến chuyện này, phản tặc cứ nhiên thanh thế lớn như vậy, lão cho lão có áp lực rất lớn.

Lần này dẫn quân vào Toánh Xuyên, Đồng Trác chỉ dẫn theo hai vạn nhân mã. Hơn nữa ở dọc đường thu nạp bại quân của Hoàng Phủ Tung lúc trước bị bại ở Trường xa, cộng lại cũng chỉ gần năm vạn người.

Lấy năm vạn đối kháng với mười vạn người, quả thực là khó khăn.

Đồng Trác ghé mắt nhìn Lý Nho, phát hiện hần cúi đầu trầm tư. Về phần đám võ tướng tựa hồ ngoại trừ tên Trần Đáo mà A Sứ mới nhận kia đang tự hỏi thì những người khác đều có vẻ không sao cả, một bộ binh đến tướng đồ, thủy đến đắp đất.

Hướng Đồng Phi nhìn lại thì phát hiện hần đang cùng Trần Đán, Quách Gia nâng ly cạn chén. Tựa hồ đối với chuyện này không để ý chút nào, lời nói của Tuân Úc không khỏi làm cho lão sầu lo.

Trong lòng chợt động, Đồng Trác tủm tỉm cười nhìn Đồng Phi, “ A Sứ....”

“ Có con!”

“ Nhìn con có bộ dạng như vậy, chắc đã có đối sách phải không?”

Đồng Phi cười ha hả, “ Phụ thân, trong lễu hiện giờ nhân tài đông đúc, Văn Nhược tiên sinh có Vương Tá tài, Trường Văn tiên sinh là đương kim thanh niên tài giỏi. Về phần Phụng Hiếu, ngực giấu mười vạn binh giáp, là thiên tài đương kim thiên hạ...Hơn nữa tỷ phụ túc trí đa mưu, hơn nữa dưới trướng phụ thân mãnh tướng như vân, chỉ có một tên Trương Bảo thì làm sao đấu lại? về phần con, bất quá chỉ là măng phụ mà thôi, chuyện hao tổn tâm trí không nên hỏi con, đấu tranh anh dũng, xông ra giết địch, lại chuyện này mới là con am hiểu.”

Đồng Phi vừa nói xong, làm cho không khí khẩn trương trong lễu lớn tùy theo hơi thở mà giảm xuống.

Tuân Úc cùng Trần Đán tò mò nhìn Quách Gia liếc mắt một cái, “ Phụng Hiếu, thiên tài này của người từ đâu mà đến, vì sao không nghe có người nhắc qua?”

“ Việc này, việc này...”

Quách Gia lúc này chỉ là một gã thiếu niên, cũng chưa đạt tới tình trạng thiên tài. Nghe được Đồng Phi nói như vậy, mặt đỏ tai hồng. Đừng nhìn hần bình thường cơ trí trí tuệ, nhưng trước mặt bao nhiêu người nói hần như vậy cũng làm cho hần ngượng ngùng. Hung hăng trợn mắt nhìn Đồng Phi một cái, cười khổ nói: “Văn Nhược huynh trưởng, Trường Văn huynh trưởng, Gia có bốn sự như thế nào các người còn không hiểu? Đừng nghe Phi công tử nói lung tung, uống rượu, uống rượu!”

“ Ha ha ha, không nghĩ tới Quách Gia cũng có lúc thẹn thùng!”

Trần Đán nhin không được cất tiếng cười to, làm cho Quách Gia mặt đỏ tía tai.

Đồng Phi giới thiệu như vậy cũng không làm ọi người kỳ quái. Lại nói tiếp, Đồng Phi tương lai sớm hay muộn cũng sẽ báí Thái làm môn hạ, sớm hay muộn cũng cùng với Quách Gia là sư huynh đệ, người ta đồng môn có thói phong nhau đôi chút cũng không phải không được.

Lý Nho cũng cười....

Đồng Trác tủm tỉm cười, liên tục vuốt cằm râu.

“ Hôm nay trong trường có thể nói là anh hào tụ hợp, có hiền lương tương trợ, phản tặc muốn làm nên sóng gió gì cũng không thể.”

Đồng Phi lúc này đột nhiên đứng dậy nhúng tay nói: “ Phụ thân, con có chuyện muốn nhờ.”

“ A Sửu cứ nói, đừng ngại!”

“ Hai tháng trước con cùng quân khăn vàng giao thủ tại Uyển huyện. Khổ chiến hơn ba mươi ngày, bắt đại soái phương bắc phản tặc là Trương Mạn Thành làm tù binh, cũng giết chết phản tặc vô số. Nhưng là Uyển huyện vẫn ở trong tay triều đình, nhưng binh lính chết rất nhiều.... Phụ thân của đại tướng quân là Hà lão thái công , Nam Dương thái thú Tần cùng Tương Dương danh sĩ Bàng Đức Công hiện giờ đang ở Uyển huyện khổ chiến chờ viện quân triều đình đến.”

Nói xong, Đồng Phi quỳ xuống một gối, “ Con còn có hai người huynh đệ kết nghĩa cũng đang ở Uyển huyện trợ giúp, còn có hai gã cấp dưới cũng đang ở Uyển huyện, mong phụ thân cho con một chi nhân mã đi trước Uyển huyện cứu viện, nếu có chút muộn chỉ sợ Uyển huyện nguy hiểm.

Đồng Trác không khỏi ngạc nhiên, hỏi: “ Uyển huyện còn chưa bị chiếm đóng?”

Đồng Phi lập tức mang chuyện như thế nào thủ thành, như thế nào phá vây nhất thời nói ra.

Đám người Đồng Trác nghe, sắc mặt ai cũng biến đổi mấy lần. Tuy rằng Đồng Phi cũng chỉ kể sơ qua, nhưng ai cũng biết, những lời nhìn như đơn giản kia, tất cả đều biết sự hung hiểm trong đó.

Trần Đan dẫn đầu đứng dậy, “ Phi công tử cao thượng, Đan quả thực kính nể...Lúc trước nghe Bá tiên sinh ca thán công tử vì nước, Đan không cho là đúng. Nhưng hiện tại....nếu không có công tử liều mình tương trợ, chỉ sợ Nam Dương một khi bị chiếm đóng, Đại Hán một ngày sẽ nguy.”

Tuân Úc cùng với Quách Gia cũng đứng dậy thi lễ nói: “ Công tử quả thực quốc sĩ!”

Đồng Trác hí hóp mắt nhìn Đồng Phi đang chân tay luống cuống, mặt đỏ tai hồng. Trong lòng đột nhiên xuất hiện vô hạn khiêu ngạo.

Sư nhi nhà của ta qua nhiên không đồng nhất a!

Phải biết rằng, Tuân gia cũng tốt, Trần gia cũng thế, bọn họ không vẻ vụn là vọng tộc Toánh Xuyên mà là lâu đời thế tộc. A Sửu được bọn họ tán thành cùng duy trì chúng ta Đồng gia quả thực có nhiều chỗ tốt.

Nhưng là....

Đồng Trác do dự chốc lát, nhẹ giọng nói: “ A Sửu, không phải phụ thân không muốn xuất binh cứu viện, thật sự là binh lực bây giờ ở Toánh Xuyên quá bạc nhược. Viện quân các nơi chưa đến, Hữu Trung Lang tướng Chu Lang lúc trước ở Trần Lưu bị Bành Thoát cùng Phi Yến giáp công, tổn thất thảm trọng, hiện giờ đang ở Quân thành chỉnh đốn binh mã, con có điều con không biết, một chi phản tặc khác do Trương Lương dẫn binh đến Thanh Châu tập kích bất ngờ Chủ Quận, đã uy hiếp đến sự an toàn của Dương, Chu Trung lang mặc dù chỉnh đốn xong cũng phải ở gần kinh sư để bảo vệ xung quanh kinh sư.

Tuân Úc cả kinh, “Nói như vậy, ở Toánh Xuyên hiện giờ chỉ mỗi một mình Đồng tướng quân?”

Đồng Trác chưa xót cười nói: “ Đúng là như vậy!”

Ở trong lều lớn tất cả mọi người đều trầm mặc, Đồng Phi lo lắng nhìn Đồng Trác, thấy phụ thân không mở miệng, nhận không được nhìn về phía mọi người.

Đám võ tướng liên quan đều cúi đầu.

Hai người Tuân úc, Trần Đan cũng lo lắng cúi đầu.

Ngược lại Lý Nho, Quách Gia hai người thần sắc bình tĩnh, Trong lòng Đồng Phi vui mừng, “ Tỷ phu, Phụng Hiếu sư huynh, có ý kiến gì hay không?”

Lý Nho cùng Quách Gia đột nhiên nở nụ cười.

“ Chủ công, Toánh Xuyên cũng chiến mà Uyển huyện cũng phải cứu, hai việc này không có gì xung đột, có thể đồng thời tiến hành.”

Đồng Trác chau mày, “ Văn Chính, Phản tặc ở Toánh xuyên thế lớn, chúng ta tập hợp lực lượng toàn bộ mới có thể khó khăn đánh một trận, nếu như chia ra, chỉ sợ....A Sữu vừa rồi cũng nói, nhân số Nam Dương cực kỳ đông đảo, cũng không ít hơn so với Toánh Xuyên.”

Lý Nho nói: “ Việc cấp bách ở uyển huyện là thủ thành, cho nên không cần nhiều nhân mã, theo ý kiến của ta. Bản bộ dưới trướng A Sữu là Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu, hơn nữa chúng ta từ Hà Đông mang tới tám ngàn binh sĩ đủ để kiến trì bảo vệ Uyển huyện cho tới lúc chiến sự Toánh Xuyên chấm dứt. Mà dưới trướng chúng ta có bốn vạn nhân mã ở lại Toánh Xuyên, tìm cơ hội tiêu diệt Trương Bảo.”

Đồng Trác trở mình một cái xem thường, thầm nghĩ: Người nói thật thoải mái, lão tử năm vạn người còn cảm thấy không đủ, người tự nhiên phân ra một vạn, nghe ý của người thì hình như muốn cho A Sữu đi Uyển huyện? Tuy nhiên tiểu tử này có thể học kinh nghiệm, nhưng hắn một khi tiếp tục gây chuyện thị phi, sau khi để cho hắn chạy tới uyển huyện, nếu như tiếp tục chọc chuyện gì đó, ta thật sự không chịu nổi a.

Bất quá nếu Lý Nho đã nói như vậy, Đồng Trác cũng không tốt để đường trường trở mặt.

“ Văn Chính, nói nửa ngày, người còn chưa có biện pháp đánh tan đại quân của Trương Bảo a!”

Lý Nho âm hiểm cười, “ Phụng Hiếu, nói vậy người chắc chắn cũng có biện pháp a, không bằng ta và người đem phương pháp ghi trên thẻ tre, nhìn ý tưởng của Phụng Hiếu có giống ta hay không?”

Đây là Lý Nho hướng Quách Gia khiêu chiến!

Lúc trước Đồng Phi thổi Quách gia là thiên tài, Lý Nho đương nhiên không phục. Tuân Úc, Trần đàn đều là xuất thân danh môn, hơn nữa lại có hiền danh, Lý Nho tuy không phục hai người kia, nhưng lại không dám chạm râu hổ, nhưng Quách Gia tuổi còn nhỏ, hơn nữa chưa có danh khí, cho nên Lý Nho muốn thử một lần.

Quách Gia hung hăng trợn mắt nhìn Đồng Phi, Ý nói: người tìm phiền toái cho ta.

Đồng Trác nói: “ Một khi đã như vậy, hai người đều ghi trên giấy đi sao.”

Đã đâm lao đành theo lao, Quách Gia âm thầm mắng Đồng Phi lắm miệng. Mà Tuân Úc cùng Trần Đàn có bộ dạng đang xem kịch vui.

Hai người đối với tài hoa của Quách Gia rất rõ ràng, nhưng có thể được hai chữ Đồng Phi ca ngợi là “ Thiên tài” hay không lại có phần nghi ngờ. Lý Nho có bốn sự gì, hai người Trần Đàn, Tuân Úc không biết, nhưng có thể làm quân sư của Đồng Trác nói vậy cũng là người có tài.

Quách Gia lắc đầu, trầm tư một lát, sau đó viết trên thẻ tre một chữ.

Mà Lý Nho lại viết trên thẻ tre ba chữ. Hai người nhìn nhau trao đổi, sau đó cười ha ha.

Tuân Úc, Trần Đàn cùng Đồng Phi đi lại xem kết quả...Thấy Quách Gia viết một chữ “ Thủy”, mà Lý Nho lại viết “ Bạch Đằng Hà”

Ba người ngẩn ra, Tuân úc cùng Trần Đàn dần dần hiểu được, hai người biến sắc, hoảng sợ nhìn Quách Gia cùng Lý Nho, thầm nghĩ: Hai người này quả nhiên tâm ngoan thủ lạt.

Đồng Phi cũng hiểu được ý tứ hai người Lý Nho. lập tức xoay người nói: “ Phụ thân, con nguyện tự mình dẫn binh mã đi trước Uyển huyện cứu viện, mong phụ thân ân chuẩn.”

134. Chương 134: Phụng Hiếu Xuất Mã

Đồng Trác vẫn rất do dự.

Lão do dự có hay không nên để cho Đồng Trác lại phái đi mạo hiểm. Không quản nói như thế nào, lão duy nhất chỉ có một người con trai. Lúc trước Đồng Phi nói muốn đi ngao du tứ hải, kết quả gặp nhiều phong ba phiền toái lớn như vậy, làm cho Đồng Trác rất lo lắng.

Nhưng không đáp ứng ? Đồng Phi làm sao có thể đáp ứng chứ ?

“A sừu, việc này không vội, để cho phụ thân suy nghĩ vài hôm đã!”

Đồng Trác trầm ngâm một lát mới trả lời, sau đó lại vội vàng chuyển sang đề tài khác.

“Văn Chính, Phụng Hiếu hiền chất, các người ai có thể giải thích cho ta một lần, tội cùng là các người có ý tứ gì ? Như thế nào ta xem đến nửa ngày cũng không có nhìn ra ?

Quách Gia làm một cái thủ thế, ý bảo Lý Nho nói.

Phía sau, Lý Nho cũng khomog khách khí, lập tức đứng dậy nói :

“ Chủ công, bên ngoài trường thành là sông Bạch Đằng, ngoại trừ Dĩnh Thuỷ là một trong những vùng bị nạn lụt lội hàng năm. Bất quá, thuỷ lưu của sông Bạch Đằng rất bình ổn, hai bên bờ lại có nhiều lau sậy, rong bèo, bồi đắp lên một bờ bôn cát, khiến cho lòng sông Bạch Đằng so với bình thường còn sâu hơn rất nhiều.”

Quách gia lúc này mở miệng nói :

“ Không chỉ như thế, Gia mỗ sinh ở Toánh Xuyên, cho nên đối với sông Bạch Đằng này rất hiểu biết. Trong mười lăm năm qua, Bạch Đằng hà mưa thuận gió hoà, không có xuất hiện thiên tai đặc biệt nghiêm trọng nào. Ngày bình thường,thuỷ lưu của sông Bạch Đằng chỉ sâu tới đầu gối, điều duy nhất đáng lo là, tháng tư hàng năm sẽ xuất hiện một cơn lũ đón xuân một lần. Khi lũ mùa xuân tới, nước sông sẽ tăng vọt.”

Đồng Trác đã hiểu được ý tứ hai người, vội vàng hỏi:

“Lúc lũ xuân kéo về, nước sông có thể dâng cao bao nhiêu ?”

“ Ước chừng cao tới ngực!”

Lý Nho nói:

“ Nho lúc trước ở trên đường, đã thỉnh giáo dân bản xứ. Trên sông Bạch Đằng, ở ngoài ba mươi dặm ước chừng có một cái cửa ải. Cửa ải ấy phía tây, diện tích mặt sông rộng lớn. Cửa ải lấy về phía mặt tiền, cho nên cửa sông biến thành chật hẹp. Chúng ta chỉ cần ngăn chặn ở cửa ải, hai ngày sau tự nhiên nước sông sẽ tăng vọt... Đến lúc đó mở cửa ải, hai bờ sông Bạch Đằng đều sẽ bị hồng thuỷ bao phủ.

Đồng Trác trông mắt vừa chuyển, hỏi lại Quách Gia :

“ Hiền chất có biết lũ xuân khi nào tới ?”

“ Dựa theo thường lệ hàng năm, đại khái sẽ trong vòng ba mươi ngày nữa. Bất quá năm nay mưa gió quanh năm, hơn mười ngày qua tại Toánh Xuyên đã có mưa rớt liên tiếp.... Cho nên ta dự tính lũ xuân sẽ kéo về sớm hơn, chắc chỉ trong vòng mười ngày tới là sẽ tràn về.”

“ Vậy thì ta phải bám trụ Trương Bảo mười ngày ?”

Lý Nho đi đến trước cửa lều chủ soái. Nhìn sắc trời, quay đầu nói :

“ Chủ công, hôm nay vị trí doanh trại của chúng ta, địa thế so với lòng sông Bạch Đằng là ngang tầm. Nếu hồng thuỷ tới, doanh trại cũng khó tránh khỏi nguy hiểm. Nho đề nghị, không ngại lệnh cho toàn quân kéo vào trong thành ...Lấy Nho đảm bảo, trong vòng mười ngày thời gian chắc sẽ mưa to.”

“ Vậy cứ làm theo ý người!”

Đồng Phi thấy chính sự cũng đã an bài thoả đáng, nhưng chuyện của hắn vẫn còn chưa thấy đã động đến, không khỏi khẩn trương.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, mọi người cũng ly khai đi.

Đồng Phi nhìn Đồng Trác đang chuẩn bị ly khai khỏi doanh trường, vội qua đuổi theo, định muốn hỏi tiếp. Nhưng tại cửa doanh trường, đã bị Lý Nho một tay giữ lại.

“ A Sửu, chớ sốt ruột. Phụ thân ngươi sở dĩ không đáp ứng là lo lắng cho ngươi. Ngươi không biết, đoạn thời gian ngươi bắt vô âm tín, phụ thân ngươi cả ngày lo lắng sợ hãi. Mẫu thân nói, phụ thân thường xuyên nửa đêm bừng tỉnh. Gọi to tên của ngươi.”

Đồng Phi nói :

“ Ta biết phụ thân quan tâm tới ta, nhưng là huynh đệ kết nghĩa Uyển Huyền của ta còn đang gặp nạn,ta làm sao có thể không nghĩ cách cứu nạn.”

“ Ta cũng không nói rằng không cho ngươi đi. Chính là ngươi phải hứa với ta một việc, ta sẽ đáp ứng với ngươi, hướng phụ thân cầu tình.”

Đồng Phi vội la lên :

“ Tỷ phụ, vậy huynh mau nói đi ? Chỉ cần ta có thể làm được, tất nhiên sẽ tuân mệnh.”

Lý nhơ hai tròng mắt xoay chuyển, thở dài nói :

“ A Sửu, tỷ phụ chỉ có một yêu cầu rất đơn giản. Nếu có chuyện gì nguy hiểm, không được khinh suất. Càng không được có ý nghĩ mạo hiểm giống như đêm qua. Ngươi không lo lắng cho bản thân mình, cũng phải nghĩ cho phụ thân lo lắng cho ngươi, mẫu thân, nãi nãi lo lắng. Nếu ngươi xảy ra chuyện gì . Nãi nãi ngươi làm sao có thể sống tiếp đây ?”

“ Việc này....”

“ Theo như ta nghĩ, đệ tốt nhất hãy tìm một người giúp đỡ, có thể cùng đệ đi tới cứu Uyển Huyền trước, có khả năng bù đắp khuyết điểm cho đệ.”

Đồng Phi hỏi :

“ Vậy theo như tỷ phụ, ta nên tìm ai hỗ trợ ?”

Lý nhơ cười.

“ Người mà ta tiến cử chính là sư huynh đệ, được đệ gọi là thiên tài Quách Gia, có thể cùng đệ đi trước ? Người này tuy niên kỷ còn nhỏ, nhưng tâm tư so với đệ còn kín kẽ hơn. Ta hôm nay đã thử, quả nhiên chỉ có thể đánh giá hai chữ thiên tài”.

“ Vậy.... được rồi, đệ đi cầu sư huynh.”

“ Đệ nếu có thể cầu được hỗ trợ giúp, ta có thể thay đệ hướng phụ thân cầu tình.”

Huân chấp tay, cúi đầu thi lễ :

“ Đa tạ tỷ phụ!”

Nói xong, liền vội vã chạy đi tìm Quách Gia. Bất quá, lúc Đồng đi ra thì ba người Quách Gia cũng chuẩn bị rời đi.

“ Sư huynh, các người định đi đâu vậy ?”

Tuân Úc cười nói :

“ Chúng ta mới cáo từ Đồng Trung Lang, chuẩn bị trở về. Hôm nay bên cạnh Trung Lang đã có Văn Chính tiên sinh, chúng ta cũng yên tâm . Ba cái chúng ta chuẩn bị quay về Điền trang, chiến sự Toánh Xuyên đã xong, chuẩn bị cùng nhau ra ngoài đi thăm thắng cảnh.”

Huân lấp bắp kinh hãi, nhìn theo ba người nói :

“ Mọi người nhất định phải đi sao ?”

Trần Đan gật gật đầu nói.

“Chỉ cần lệnh tôn Tả Trung Lang có thể đánh bại Trương Bảo, chiến sự Toánh Xuyên cũng sẽ chấm dứt. Ba người chúng ta ở chỗ này cũng không còn ý nghĩa gì nữa, chẳng phải trở về tiếp tục tiêu dao khoái hoạt... Công tử, người tìm chúng ta còn có sự tình gì sao ?”

Đồng Phi nhúc đầu nói, “Ta định thỉnh sư huynh tương trợ!”

“Tương trợ ? Có chuyện gì sao ?” Quách Gia nghi hoặc hỏi.

“ Ta nghĩ mời sư huynh theo giúp ta một chuyến cứu Uyển Huyện...Huynh cũng nói, ta thường xuyên nóng nảy không kìm chế được. Phụ thân chắc chắn sẽ không tán thành phái ta đi cứu Uyển huyện. Nhưng nếu có sư huynh làm bạn, vậy phụ thân cũng sẽ đỡ lo lắng hơn, sư huynh có nguyện ý hay không ?”

Quách Gia nhìn qua Tuân Úc, lại thoáng qua Trần Đan.

Hai người này thì lại đang nhìn Đồng Phi , một lát sau Tuân Úc nói :

“ Một khi đã như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh, người lưu lại giúp công tử một tay, coi như cởi cái nút thắt trong lòng còn vướng bận kia.”

Trần Đan cũng nói :

“Như thế cũng tốt, Có Phụng Hiếu hỗ trợ, hơn nữa còn có công tử, tất nhiên đi Uyển Huyện đã không còn là vấn đề. Như vậy đi, Ta cùng Văn Nhược trước tiên về Điền Trang. Nếu chiến sự tại Toánh Xuyên chấm dứt, chúng ta chuẩn bị đi Từ Châu một chuyến, bái phỏng Hán Du tiên sinh. Nếu như Phụng Hiếu muốn tìm chúng ta, thì hãy hỏi thăm nơi ở của Hán Du tiên sinh. Phỏng chừng chúng ta sẽ nán lại ở đó vài ngày.”

Quách Gia gật gật đầu.

“Một khi đã như vậy, Gia tạm thời lưu lại, giúp tiểu sư đệ một tay.”

Tuân Úc cùng Trần Quân hai người cùng nhau ly khai trước.

Đồng Phi nhìn theo bóng dáng hai người. Cuối cùng nghĩ tới lời đối thoại của Tuân Úc cùng Trần Đan vừa rồi, hình như là muốn biểu đạt ý tứ gì đó.

“ Tiểu sư đệ, không phải người muốn cùng ta đứng mãi ở ngoài này sao ?”

Đồng Phi lúc này mới giật mình tỉnh ngộ, có chút xấu hổ, cười cười.

“ Phụng Hiếu sư huynh, chúng ta đi ra ngoài trường xã nhìn chút. Phỏng chừng hôm nay đại quân cũng sẽ rời đi, doanh trại này có ở lại cũng không còn tác dụng. Đúng rồi, ta đi tìm Thúc Chí, rồi mọi người cùng đi.” Vừa nói, Đồng vừa cao hứng bước đi.

Mà Quách Gia nhìn theo bóng dáng của Đồng Phi, ánh mắt có chút phức tạp.

Đêm đó, Đồng Trác đích thân cho toàn bộ nhân mã dời đến xã Liễu Trường.

Đó là một tiểu thành trấn, nhưng tập trung mấy vạn dân, xem ra có vẻ khá đông đúc.

Đồng Trác mang theo nhóm người Lý Nho tiến vào phủ nha. Vốn là muốn Đồng Phi cùng đi, nhưng Đồng Phi lại cự tuyệt.

Bởi vì Đồng Trác muốn người nhà mình cùng ở một chỗ, ở đây cũng có một khách sạn.

Lý Nho cũng hoàn thành được lời hứa của hắn, đã khuyên bảo Đồng Trác đáp ứng thỉnh cầu Đồng Phi.

Hắn nói lý do:” Nhạc phụ đại nhân. Người muốn Đồng Phi cùng ở một chỗ nhưng mà thân hắn ở đây lòng lại không ở đây, Tính tình của hắn thế nào người cũng hiểu rõ, nếu như muốn quyết định chuyện kế tiếp nhất định sẽ không đổi ý. Vạn nhất hắn len lén trốn đi, ngài chẳng phải là lo lắng sao. Chi bằng để hắn thoải mái thích làm gì thì làm, chỉ ít có nhiều người bảo vệ hắn, người cũng không cần lo lắng nữa.”

Đồng Trác trầm ngâm một lúc, liền đáp ứng lời thỉnh cầu của Lý Nho.

Ngoại trừ đem bọn Đồng Thiết bốn người trả cho Đồng Phi, hai nghìn cự mã sĩ cũng giao cho Đồng Phi chỉ huy. Song song với đó hắn cho Hoa Hùng thống lĩnh hai nghìn Tàn hồ binh. cùng với bộ tốt của Từ Quang Vinh, cộng lại hơn một vạn người do Đồng Phi chỉ huy .

Thống suất Tàn Hồ binh là một tên võ tướng Hàn Mãnh tuổi chưa đến bốn mươi.

Chỉ có điều người Hồ có đặc thù rõ rệt. Có người nói tổ tiên hần là một trong ba mươi sáu dũng sỹ từng giúp Xa Hưu Ban đánh thắng Sử Kiến. Về sau này cưới Thiện nữ nhân ở Tây vực và an cư ở đấy. Nhi tử của Ban bị Dũng Hựu Đáo hãm hại, khiến cho lão Ban tâm lạnh ý nguội. Hàn Mãnh chính là cháu của người dũng sỹ đó. Hần cho toàn gia già trẻ đứng xếp hàng ở Uy Vô đàn.

Hàn Mãnh có dũng lực, sử dụng một cây khai sơn phủ. Được Ngưu Phụ mời Tần Hồ binh cùng đi tới Toánh Xuyên, đồng thời lập nhiều công lao, được Hoa Hùng vô cùng yêu thích. Ngoại trừ Hàn Đức, năm nay 17 tuổi, ảnh hưởng khí chất của Hàn Mãnh, cũng sử dụng một cây khai sơn phủ, được xưng là một địch vạn người.

Đương nhiên, khi thấy biện pháp giết người của Đồng Phi, khiến cho tính kiêu ngạo của Hàn Đức trước kia bị đả kích rất nhiều.

Lần này biết được là mình đến làm thủ hạ cho Đồng Phi, Hàn Đức thập phần vui vẻ, không nói hai lời, liền dục Hàn Mãnh đi báỉ kiến Đồng Phi.

Hàn Đức này thân cao tám xích, tuy chỉ mới 17 tuổi, nhưng cũng vai rộng ngực nở.

Mặt đen không râu, cái cổ nhỏ bé. Đôi tay to như cái quạt hương bồ, nhìn thấy Đồng Phi một thời gian, kích động không thể nói lên lời.

Đồng Phi ở trong phòng, đang nói chuyện cùng với bọn Trần Đáo.

Quách Gia sau một đêm không hề nghỉ ngơi, đã sớm an giấc. Hàn Đức vừa vào lập tức dùng đại lễ đến thăm viếng, làm cho Đồng Phi cuống tay cuống chân, nói hơn nửa ngày, mới có thể dứt ra được. Tính cách của Đồng Phi như thế lại càng cho Hàn Đức càng thêm hưng phấn. Muốn nói hần uy danh không nhỏ, ở Vô Uy một thời gian cũng rất người có thể cùng hần độ sức, Kết quả ở trước mắt Đồng Phi so đấu, một điểm phản kháng cũng không có. Trước đây đã có phần sùng báỉ sau lại càng sùng báỉ hơn.

Xem ra Phi công tử so với ta tuổi còn nhỏ mà cũng lập được một đại danh tiếng. Thực sự người với người ăn nhau ở cái bản lĩnh. Ta mới mười bốn tuổi còn bị cha bắt phải luyện võ, quả thực không sai.

“Hàn tướng quân, Phi lúc còn trẻ, chiến đấu anh dũng thì có thể, nhưng để làm thống soái thì tài năng có chút chưa ổn. Lần này trước khi đi Uyển huyện xin tướng quân ra sức. Tần Hồ binh kỵ quân vẫn do tướng quân thông lĩnh, mong tướng quân đừng quá suy nghĩ.”

Đồng Phi nói xong, hướng về phía Hàn Mãnh thi lễ.

Những lời này làm cho Hàn Mãnh khẩn trương, liền thanh nói” Hàn mỗ đã nguyện vì công tử mà phục tùng đầu chết không từ.”

Nguyên trước kia vẫn có chút lo lắng, bởi vì ở trong quân của Đồng Trác vẫn chưa có chỗ dựa nào chắc chắn. Có thể leo lên vị trí như bây giờ, vẫn chỉ dựa vào bản thân uy dũng giết địch, chiếm được cảm tình của Hoa Hùng. Không phải là thân tín của Đồng Phi, Hàn Mãnh lo lắng sẽ bị Đồng Phi tước đoạt binh quyền, không ngờ rằng, Đồng Phi đối với hần phi thường tôn trọng, không có kiêu căng, vẫn cho hần làm thống lĩnh Tần Hồ binh. Lại nói thêm, mạng của Hàn Mãnh là do Đồng Phi cứu vớt, dù cho Đồng Phi có tước đoạt hết binh quyền thì hần cũng không oán thán.

Hết lần này tới lần khác Phi như một thần tượng. Làm hần rất cảm động.

Bởi trên người còn lưu giữ huyết thống của người Hồ, Hàn Mãnh thật là có chút kiêu ngạo. Hôm nay Đồng Phi chiêu hiền nạp sỹ, để Hàn Mãnh có thể tìm một loại cảm giác,

Càng hi vọng mượn lấy cơ hội này, tìm thấy một chỗ dựa vững chắc.

Đồng Phi khuyên giải vài câu, nói Hàn Mãnh sáng hôm sau xuất phát.

Hàn Mãnh lúc này mang theo Hàn Đức rời đi. Trước khi chia tay đã liên tục phát thệ, nói sẽ không làm lỡ việc của Phi công tử.

Làm cho Đồng Phi dở khóc dở cười, bất quá trong lòng cũng cảm khái. Thời kỳ Tam Quốc, coi trọng võ tướng. Tung hoành ngang dọc, hiện rõ ý chí của một đấng nam nhi đội trời đạp đất. Những sự kiện đã trải

qua, võ tướng hôm nay địa vị thấp hèn. Nhìn ra được, Hàn Mãnh là một dũng tướng. Nếu như sinh sau vài mươi năm không chừng sẽ được sử sách lưu danh.

Sinh không gặp thời, quả nhiên là sinh không gặp thời a.

Đồng Phi nhìn theo bóng phụ tử rời đi. Đóng cửa lại ngồi xuống.

Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu nhìn thấy tâm tình của Đồng Phi phi thường kích động, ” Chủ công thật đúng là muốn làm chúng ta lo sợ.”

Đúng vậy chỉ chớp mắt mà đã nửa năm rồi.

Đồng Phi cười nói, ” Bá Hầu, Đồng Triệu, ta cũng nhớ các người lắm. thời gian vừa qua, trong nhà có ổn không? Nãi nãi ta thế nào rồi?”

“Lão thái thái vô cùng khỏe mạnh, vẫn thường hay nhắc tới chủ công.”

Đồng Phi cười ha hả nói :” Không chỉ là nhắc tới, chỉ sợ là ngày nào cũng đem ta ra quả trách.”

Nhóm người Bùi Nguyên Thiệu cũng đều nở nụ cười. Đây là sự thực, lão phu nhân ở nhà không ngừng của trách Đồng Phi bất hiếu, đã đi biệt tích hơn nửa năm rồi, mà cũng không chịu về nhà lấy một chuyến. Cho dù một bức thư cũng không hề viết, cũng có thể hiểu rõ được lão phu nhân lo lắng như thế nào.

Đồng Phi rất cảm khái...

Cuộc dẹp loạn giặc Khăn vàng đã kết thúc. Đại Hán có được thái bình thêm ít ngày.

Thật không ngờ hẳn lại đang nhớ về nãi nãi. Hai năm qua, quả nhiên hẳn có chút bất hiếu thuận.

“Lục cô nương cũng rất nhớ chủ công, lần này chúng ta đến đây, lục cô nương cũng đòi đi cho bằng được ... Chủ công, Lục cô nương hôm nay ngày càng ưa nhìn còn võ nghệ so với trước kia chỉ có à chưa có giảm, ngay cả Bá Hầu cũng không phải là đối thủ.”

“A!”

Đồng Phi xoay chuyển ánh mắt, cười nói :“Chỉ sợ là Bá Hầu hạ thủ lưu tình a.”

Bùi Nguyên Thiệu đỏ mặt tới mang tai, trừng mắt nhìn Đồng Triệu, cười khổ nói:” Cũng không phải là Bá Hầu có ý nhường. Thật sự là Lục cô nương có tiến bộ rất nhanh. Nàng theo chuyết kinh học xong Phi Dao thuật, quả nhiên là xuất quỷ nhập thần, Nguyên Thiệu xác thực không phải là đối thủ.”

Trần Đáo đứng ở một bên. Lặng lặng đứng nghe mọi người nói chuyện phiếm,

Trong lòng một cổ tình cảm ấm áp chảy xuống, xem những người này cùng Đồng Phi nói chuyện cứ như là người một nhà, thấy cảm giác thân thiết vô cùng.

Có lẽ, lúc trước quyết định cũng không sai.

Đồng Thiết cùng Thành Lễ ngồi ở phía sau Đồng Phi , chỉ cười a a không nói lời nào.Đồng Phi đột nhiên hỏi:” Được rồi, Đồng Khí hôm nay như thế nào rồi?”

Bùi Nguyên Thiệu nói:” Đồng Khí rất chăm chú. Chỉ là chủ công xuất lĩnh quân mã, yêu cầu rất cao, Hắc theo Trương Dịch cũng chuẩn bị không ít hảo mã, nhưng chỉ có chọn ra hơn 1000 thốt ngựa. Hơn nữa, với người cũng yêu cầu rất nghiêm ngặt, trong đám vạn quân chỉ chọn ra 600 người mà thôi. Bất quá Đồng Khí nói, binh không cần nhiều chỉ cần tinh, hôm nay đã đẩy mạnh tập luyện.”

Bên cạnh Trần Đáo cả kinh, trong lòng thầm nhủ: Thủ pháp luyện quân như thế nào mà trong vạn người chỉ có chọn ra 600 ?

” Cũng tốt, 600 thì 600 có thể đem 600 quân này cho ta huấn luyện thành Hồ Lang chi sư, đủ sức chiến đấu với thiên quân vạn mã.”

“Chủ công, Nguyên Thiệu có việc muốn cầu.”

Bùi Nguyên Thiệu do dự hơn nửa ngày, mặt xấu hổ nói:” Cũng không phải là Nguyên Thiệu lười biếng, thật sự là năng lực chưa đủ. Một ngàn cự ma sỹ đến nay vẫn không thể quản nổi, Nguyên Thiệu tự thân nhận

thấy, Thiệu có thể kiên trì đến hôm nay thực sự không uổng cô phụ hu vọng của chủ công, hôm nay khẩn cầu chủ công, ngày khác nếu có người tài giỏi hơn, mong ngài cho Nguyên Thiệu từ chức để ở bên cạnh bảo vệ ngài!”

“Nguyên Thiệu thà rằng cùng ngài vào sinh ra tử, cũng tốt hơn là làm những chuyện quân quân này.”

Đồng Triệu cũng nói:” Chủ công, cho Triệu nói thẳng Triệu cũng có cảm giác như vậy, thật sự là lực bất tòng tâm.”

Đồng Phi cũng biết, để hai người này huấn luyện nhân mã, xác thực là có chút gượng ép, hẳn thật sự nhận thức không nhiều người có thể thống lĩnh binh mã, Trần Đáo thật là một người giỏi dụng quân, nhưng vô duyên vô cớ đem Bùi Nguyên Thiệu hai người đi cách chức, sẽ làm cho quân quân sĩ kinh tâm.

Không nghĩ tới, hai người này cùng chủ động đưa ra ý kiến, thật ra có chút ngoài dự liệu của Đồng Phi.

Hắn quay sang nhìn Trần Đáo rồi lại quay sang nhìn Bùi Nguyên Thiệu và Đồng Triệu.

Đồng Phi trầm ngâm một lát rồi nói:” Ta cũng biết là làm khó hai người ... bất quá trong lúc này cũng chưa có tìm được ai thích hợp để thay thế cho các người. Như vậy đi, lần này đến Uyển huyện, các người tạm thời vẫn nắm giữ chức vụ cũ, ta sẽ sai Thúc Chí hỗ trợ các người, sau này nếu tìm được người thích hợp ta sẽ cho hai người quay về bên cạnh ta, thế nào?”

“Thuộc hạ sẽ không làm nhục sứ mệnh!”

Ba người đứng dậy đồng thanh tuân mệnh.

Bùi Nguyên Thiệu cùng Đồng Triệu như trút đi một gánh nặng. Mà Trần Đáo mừng rỡ ở trong lòng, bởi vì hẳn nghĩ Đồng Phi nói có một chút thâm ý, đó là sau khi chiến thắng ở Uyển huyện hẳn sẽ có khả năng tiếp nhận cự ma sỹ của Đông Phi.

Đã từng gặp qua cự ma sỹ chiến đấu, Trần Đáo có chút ước ao.

Bất quá, hẳn có một chút tự tin, nếu như đám nhân mã ở trong tay hắn, so với hiện tại sẽ có sức mạnh chiến đấu hơn nhiều.

135. Chương 135: Đẳng Người Gian Nan

Bầu trời ngàn dặm không mây, thời tiết rất đẹp.

Che phủ trên bầu trời tại Lạc Dương là những tin thắng trận ở các nơi từ tiền tuyến truyền về, những lo lắng ban đầu đã tan thành mây khói . Đầu tiên là Lô Thực đánh chiếm Ngụy quận, quân Trương Giác đại bại tại hạ Khúc Dương, lấy năm vạn người vây khốn 15 vạn người của Trương Giác tại vùng đất Nghiễm Tông nhỏ hẹp.

Theo sau là vị quan mới nhậm chức, Đồng Trác, liên tục chiến thắng ở Tứ Xuyên, đánh chết được thủ lĩnh của bọn phản tặc, làm thay đổi được chiến cuộc tại Tứ Xuyên. Sau khi Đồng Trác thắng lợi không lâu, người lúc trước luôn thất bại là Chu Tuấn cũng đột nhiên phát lực. Tại thành Trần Lưu đánh bại được Bành Thoát, tiêu diệt gần như toàn bộ binh mã của Bành Thoát, sau đó mấy ngày liền điều quân trở lại Đông quận, cùng với Lô Thực giáp công Trương Lương, thu được toàn thắng.

Những thực khách trong tửu quán lập tức náo hiệt hẳn lên, tình hình chiến sự ở các nơi trở thành đề tài chính của mọi người. Thậm chí có một số người thích ba hoa bốc phét, khoa tay múa chân đích , tựa hồ như mấy chục vạn quân Khăn Vàng sắp bị phá đến nơi.

Hán Đế cũng rất cao hứng, phá lệ lên triều mấy ngày liên tiếp, hơn nữa còn mở ngân khố, xuất ra mấy trăm vạn lượng bạc làm thưởng.

Đúng vậy, mọi chuyện đều trôi qua!

Phản tặc bị tiêu diệt , thiên hạ thái bình , tiếp theo nên làm cái gì? Ha ha, không cần lo lắng, tự nhiên là vui ca nhảy múa hưởng thái bình.

Bất quá, sung sướng của người này là lo lắng của người kia.

Có người cao hứng, tự nhiên cũng sẽ có người mất hứng.

Ít nhất Đại tướng quân Hà Tiến, mấy ngày nay rất không vui.

Trong đại sảnh, một mỹ nữ người Tây Cương được huynh đệ Hà Miêu Cương đưa tới đang ca múa. Bộ đồ bằng lụa mỏng manh, khiến cho người khác nhìn thấy máu huyết có thể sôi trào xuất ra xuân ý. Lụa mỏng tung bay, thân hình như ẩn như hiện. Hai điểm đỏ đỏ trên đôi tuyết lê, đang dập dờn như sóng vỗ, làm cả đại sảnh tràn ngập từng đợt thổ dốc nặng nề.

Nhưng Hà Tiến lại không có chút hứng thú, nằm tựa vào giường, thỉnh thoảng lại thở dài.

Có hai nữ tỳ xinh đẹp xoa bóp bên cạnh, nhìn Hà Tiến như đang hưởng thụ, nhưng thật ra trong lòng hẳn đang suy nghĩ đến những chuyện phiền phức.

Ai nghĩ tới, cái tên Đồng mập mập cả ngày chỉ hô hào kia, lại có thủ đoạn inh thế này?

Đầu tiên là đại thắng tại Dục Châu, chém giết Trương Ngư Giác, liền được Lô Thực tán thưởng, thậm chí còn sai bộ hộ xếp cho công lao nhất đẳng.

Công phá Thượng đẳng. Gấp rút tiếp viện U, Thanh..... Mặc dù tại Cao Ấp có thất bại nhỏ, nhưng lập tức liền xoay chuyển chiến cuộc, lập nhiều đại công. Quan trọng hơn là, Thập Phường Thị lại nói giúp cho Đồng Trác, sau khi Hoàng Phủ Tung bị giết, Đồng Trác lại thành Tả Trung Lang tướng.

Đột nhiên, Hà Tiến hít sâu một hơi.

Nguyên lai là tỳ nữ xinh đẹp hơi nặng tay. Để hắn cảm thấy rất đau.

Mở to mắt, tát thẳng một cái vào mặt nữ tỳ kia, Hà Tiến cả giận nói:“Tiện tì, không phân biệt được nặng nhẹ à?”

Lời này dùng để mắng nữ tỳ này, hay còn ý nào khác?

Chỉ sợ có mối trong lòng Hà Tiến mới biết được. Ca múa dừng lại, tất cả mọi người nhìn Hà Tiến, không hiểu xảy ra chuyện gì.

Nữ tỳ kia sợ tới mức bủn rủn, quỳ xuống:“Đại tướng quân tha mạng!”

Càng run rẩy, càng khiến lửa giận trong lòng Hà Tiến bốc lên. Quát một tiếng chói tai:“Người đâu, kéo con tiện tỳ này ra chém.”

“Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng a.....”

Nữ tỳ gào khóc, nhưng Hà Tiến sao có thể để ý? Vài tên gia đình như lang như hổ chạy vào, kéo nữ tỳ kia ra ngoài.

Mặt âm trầm nhìn này đám vũ công, Hà Tiến tung một cước, toàn bộ bàn rượu lật nhào,“ Cút đi ra!”

Nhóm vũ công sợ hãi, chạy như bay ra khỏi đại sảnh, trong phòng khách chỉ còn lại ba tên Văn sĩ, nhìn Hà Tiến đang thở phì phì, không hiểu nguyên nhân.

“Đại tướng quân.....”

“Tử Viễn, chủ ý của ngươi thật là hay a!”

Hà Tiến nhìn một văn sĩ trong số đó, hừ lạnh một tiếng nói:“Chỗ tốt lúc trước ngươi đã hứa với ta đâu? Hiện giờ ở nơi nào?”

Văn sĩ này tên là Hứa Du. Cũng là một danh sĩ nổi tiếng đương thời, là phụ tá của Hà Tiến.

Nghe được lời tức giận của Hà Tiến, hắn lập tức hiểu được bí mật trong đó. Vội vàng đứng dậy nói:“Đại tướng quân, hà tất phải quan tâm được mất nhất thời?”

Quan tâm được mất nhất thời?

Hà Tiến rất muốn cho tên này vài cái tát tai. Trên triều đình, hần đề cử Hoàng Phủ Tung, họ Viên đề cử Chu Tuấn, mà Thái giống như không có liên hệ gì với triều đình lại đề cử Lô Thực. Đám người Trương Nhượng lại đề cử Đồng Trác.

Hiện giờ, cánh quân của Lô Thực có thể nói là thế như chẻ tre, cực kỳ hùng mạnh. Chu Tuấn tuy lúc trước có bại nhưng sau này cũng dành được chiến thắng. Mà ngay cả Đồng Trác cũng dành được đại công, thậm chí đã làm chủ được Tứ Xuyên, có được chiến tích rất huy hoàng.

Chỉ có người được hần đề cử, còn chưa làm được gì, đã bị người khác giết chết vô thanh vô tức.

Hà Tiến cảm thấy hần bị người khác cho vào tròng. Theo đạo lý hần và Hoàng Phủ Tung không có giao tình gì. Tên kia một lòng dựa vào kẻ có học, thực sự không cùng một bè với với Hà Tiến. Là do Hứa Du nói cho hần biết, đề cử Hoàng Phủ Tung, có thể giao hảo với tầng lớp tri thức, lúc này mới khiến Hà tiến hạ quyết tâm.

Mặc dù tay cầm binh quyền, lại không thể thống trị vô số người.

Hà Tiến vì thế mới phiền não một hồi lâu, may mắn gặp người muốn dựa vào hần, hơn nữa Hà Tiến muốn thoát khỏi tai tiếng là Đồ gia tử, cho nên Hà Tiến đi lại với đảng người rất gần. Mà trên thực tế, nếu luận theo quan hệ, có thể nói quan hệ của Hà Tiến và đám người Trương Nhượng lúc trước cực kỳ thân cận.

Lúc trước khi muội muội Hà Tiến mới vào cung bị người khác khi dễ.

Được đám người Trương Nhượng bảo vệ. Tuy một phần cũng là do tiền bạc, nhưng không thể không thừa nhận, nếu không có Trương Nhượng sẽ không có Hà Dung hôm nay. Sau khi Hà Dung cãi nhau với Hán Hiến Đế, thậm chí làm cho Hán Hiến đế có ý niệm phế truất trong đầu. Lại là họ Trương ra mặt, xuất ra một số tiền lớn để làm vui lòng Hán Hiến đế, mới đem việc này cho quên, nếu không như thế, Hà Tiến hôm nay sao được như thế này?

Nhưng làm cho Hà Tiến đau đầu lại là Đồng Trác.

Đồng Trác vốn là người của hần, lại do một tay hần đề bạt. Trước đây, đối với hần rất trung thành.

Nhưng vì sĩ phu, Hà Tiến từ bỏ Đồng Trác.

Chỉ là ti Hần giáo úy thì không nói, nhưng sau lại phụ trách chiến trường tại Tứ Xuyên, bất cứ động tĩnh nào của Đồng Trác hần đều biết được.

Nhưng bây giờ Đồng Trác là người lập được công lớn.

Nếu như không có Đồng Trác, Nam Cung có thể bị phá, thậm chí phản tặc đã có thể chiếm lĩnh Dương châu.

Chẳng phải lúc ấy Đồng Trác khó có thể vượt qua sao.....

Mà người kết quả này do người đứng trước mặt hần tạo thành, Hứa Du.

Hà Tiến thấy bộ mặt của Hứa Du, đã cảm thấy tức giận không có chỗ phát tiết, hung tợn mắng:“Tử Viễn, người đề cử cho ta một nhân tài thật giỏi!”

Có thể nói cơn giận của Hà Tiến không có chỗ phát tiết cho nên chỉ có thể lấy cơ này phát tiết.

Con mắt Hứa Du xoay chuyển, liền hiểu được nguyên nhân tức giận của Hà Tiến. Trong lòng âm thầm khinh bỉ: Đồ gia tử chính là cái Đồ gia tử. Một chút khoan dung cũng không có.

Hà Tiến đã nghĩ oan cho đám người của Viên Ngỗi. Không phải là Hoàng Phủ Tung không có tài, mà là do thái độ làm người quá kêu ngạo, hơn nữa vận khí lại không tốt. Tuy đám người Viên Ngỗi cũng không có hảo tâm gì, nhưng cũng hy vọng Hoàng Phủ Tung có thể làm được chuyện gì đó.

Chỉ tiếc.....

Hứa Du nói:“Đại tướng quân lo lắng đến chiến cuộc tại Tứ Xuyên?”

Hà Tiến như người cầm ăn phải Hoàng Liên, có khổ nói không nên lời. Hừ một tiếng, gật gật đầu xem như đã thừa nhận.

Hứa Du coi như đã hiểu: “Lo lắng của đại tướng quân không phải không có lý. Quan hệ của Đồng Trác và đám hoạn quan kia rất gần, hiện giờ Tứ Xuyên đại thắng, chỉ sợ địa vị của đám hoạn quan sẽ tăng vọt. Ngày khác nếu phản tặc được bình định, người có thể uy hiếp được tướng quân chắc chắn là Đồng Trác.”

Hà Tiến chau mày. Lạnh lùng nói: “Tử Viễn lời này là có ý gì? Trọng Toánh là môn hạ của Lão Thái Úy, có giao hảo với ta. Trước đây lập nhiều chiến công hiển hách, là trụ cột của triều đình, sao lại có thể uy hiếp được ta?”

“Đại tướng quân, Đồng Trác thực sự có giao hảo với ngài? Nếu như là như vậy, tại sao bọn thái giám kia lại ra sức tiến cử chức quan cho hắn?”

Hà Tiến trầm nghĩ: Còn không phải do các người muốn châm ngòi cho bọn chúng?

Ngồi dưới Hứa Du là Hà Ngung đứng lên, “Đại tướng quân. Lời ấy của Tử Viễn cũng không phải là đe dọa. Đồng Trác càng lập nhiều chiến công lớn, trong tương lai uy hiếp đến tướng quân càng lớn. Đại tướng quân chớ quên chuyện của thái úy Đoàn Toánh, năm đó hắn và hoạn quan cấu kết, tạo thành nguy hại như thế nào? Ta xem Đồng Trác hôm nay chính là Đoàn Toánh hôm qua, không thể không đề phòng.”

Năm đó Đoàn Toánh dựa vào hoạn quan, từng tham dự vào vụ tàn sát tại Thái Học Viện.

Thậm chí Đại tướng quân Đậu Võ cũng không dám va chạm với mũi nhọn này. Một câu nói kia, đã đâm trúng tim đen của Hà Tiến.

Đồng Trác hôm nay là Đoàn Toánh trước kia, đã được làm quan to. Bản thân có hay không giống đại tướng quân Đậu Võ trước kia?

Hà Tiến không khỏi hít một hơi lạnh.

“Ta nên làm gì bây giờ?”

Hứa Du nói: “Đại tướng quân phải hết sức lấy lòng Lô Thực..... Hiện giờ có ba lộ binh tướng, chỉ có Lộ Thực là không rõ lập trường. Ta phải tận lực mượn sức Lô Thực, để triệt tiêu hậu quả do Hoàng Phủ Tung tạo thành. Đồng thời, chúng ta không thể để Đồng Trác tiếp tục lập công Công lao của hắn càng nhiều. Chỉ sợ tương lai tạo thành hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, Đại tướng quân không thể không đề phòng.”

Hà Tiến một nhú mày, “Đồng Trác đốc chiến tại Tứ Xuyên, làm sao ta có thể ngăn cản hắn lập công?”

“Đại tướng quân, phản tặc chỉ là đám ghẻ bu trên da, không đáng để lo. Hãy để Đồng Trác và Chu Tuấn đối quân, lệnh Đồng Trác đóng giữ tại cửa ải Hồ Lao quan, do có công tiêu trừ phản tặc. Cứ như vậy, cho dù Đồng Trác có năng lực bằng trời, thì có thể làm gì?”

“Lâm trận hoán suất?”

Hà Tiến biến sắc. Lạnh lùng nói: “Bọn người không biết đây là điều tối kỵ của binh gia sao?”

“Đại tướng quân, tuy là tối kỵ. Nhưng vẫn còn tốt hơn tương lai chết không có chỗ chôn! Vết xe đổ của Đậu Võ, Trần Phiền, tướng quân đừng quên.”

Hà Ngung lạnh lùng phán một câu, làm cho Hà Tiến lập tức ngậm miệng lại.

Trong lòng cực kỳ chua xót: Trọng Toánh, người hôm nay nhất định phải làm Đoàn Toánh trước kia sao?

Đồng thời cũng cảm thấy một cơn tức giận ập tới. Đồng Trác quan hệ gần gũi với đám Trương Nhượng, chẳng lẽ muốn phản bội ta? Thật đáng giận!

Hà Tiến biết tạo thành thế cục như bây giờ, chủ yếu là do bản thân. Trở mặt với Đồng Trác sao? Hà Tiến còn chưa chuẩn bị tốt. Chưa cần nói đến giao tình nhiều năm, chỉ cần là vận mệnh đồng bệnh tương liên kia, cũng đủ khiến cho Hà Tiến do dự.

“Việc này rất hệ trọng, để ta nghĩ lại.”

Nói xong, Hà Tiến làm ra tư thế tiễn khách. Đám người Hứa Du và Hà Ngung nhìn nhau, có chút không rõ ý tứ của Hà Tiến?

Lập tức đứng dậy cáo từ, đi ra khỏi phủ Đại tướng quân .

Hà Tiến xoay chuyển ánh mắt, nhìn chăm chăm vào người chưa lên tiếng:“Cung Tổ, người cảm thấy đạo lý bọn họ nói như thế nào?”

Người này tuổi chừng năm mươi tuổi cao thấp, râu tóc đã hiện ra màu hoa râm .

Tuy ăn mặc theo kiểu nho sĩ, nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ oai hùng. Được nghe câu hỏi của Hà Tiến , hắn đứng lên lớn tiếng nói:“Đại tướng quân, Hứa Du, Hà Ngung trong mắt không có vua , thật đáng giết, thật đáng giết!”

“Nga, Cung Tổ xin chỉ giáo ?”

“Quân quốc đại sự, nào phải trò đùa? Hứa Du, Hà Ngung, thân phận là đầy tớ, mưu kế bao nhiêu. Việc của Đồng Trác trước đây tướng quân cũng có sai lầm. Hiện giờ hắn lập nhiều công lớn, tướng quân cần mượn sức hắn, kéo hắn về phía tướng quân.

Giao tình, nói vậy sẽ không quá khó khăn. Đồng Trác là người thông minh, Đại tướng quân và bọn người Trương Nhượng, theo bên nào hắn có thể biết được nặng nhẹ.”

Tuy rằng không hiểu, nhưng Hà Tiến lại liên tục gật đầu.

“Cung tổ nói như vậy, quả nhiên là lão thành mưu quốc.”

“Khiêm còn có một lời, đại trượng phu nếu muốn được việc, trong tay không thể không có binh lính. Hiện giờ đang là đại loạn. Đại Tướng quân thu nạp binh quyền là đúng lúc. Đám người họ Viên luôn tư lợi cho bản thân, hướng chi tay trái gà không chặt, làm sao có thể thành đại sự? Khiêm có một mưu, Kinh, Dương, Từ tam châu là nơi giàu có, Đại tướng quân nên sai người tâm phúc tiếp quản ba châu này . Rồi sau đó từ từ định mưu..... Nếu trong triều có việc, chỉ cần vung tay một cái, có tam châu ủng hộ có thể trấn áp triều cương. Chắc chắn sẽ trọng hưng Hán thất.”

Hà Tiến gật đầu,“Lời này rất đúng. Còn Trọng Toánh.....”

“Việc của Đồng Trác cũng không khó làm. Hiện giờ hắn đang rất nổi bật tại Tứ Xuyên, nếu mao muội thay đổi hắn, chắc chắn sẽ đem hắn chọc giận. Phải để hắn tiếp tục công chiến Tứ Xuyên, nếu chiến sự thuận lợi, là Đại tướng quân có mắt nhìn người, Đồng Trác làm sao có thể không cảm kích? Nếu chiến sự không thuận lợi. Đại tướng quân nghĩ cách cho hắn rời khỏi, nói vậy khi đó Đồng Trác cũng sẽ không lưu luyến tứ xuyên..... Hơn nữa, Đại tướng quân đừng quên Uyển Huyện đang lúc nguy ngập, lâm trận hoán suất(lâm trận đổi tướng), mặc dù là thiên tài, phải thu thập từ đầu, đến lúc đó..... Đại tướng quân sao không thúc giục Đồng Trác tăng cường tiêu diệt phản tặc, xuất binh Uyển huyện?”

Hà Tiến vỗ tay hoan nghênh.“Lời này của Cung tổ, rất đúng với lòng ta. Không bằng như vậy, ngày mai thượng triều, ta đề cử cung tổ vào Thứ Sử Từ châu. Như thế nào?”

“Đào khiêm sẽ không phụ ưu ái của Đại tướng quân!”

Hà Tiến cùng Đào Khiêm bàn mưu .

Hứa Du cùng Hà Ngung ra khỏi Đại tướng quân phủ, đồng dạng cũng sẽ rất lo lắng.

Có thể thấy, đối với tình hình trước mắt Hà Tiến rất bất mãn. Nếu không nghĩ cách sửa lại, chỉ sợ càng ngày càng mâu thuẫn.

Hai người Hứa Du ngồi trong xe ngựa, trên đường hướng tới Viên phủ, yên lặng không nói.

“Đề cử Hoàng Phủ Tung, chẳng lẽ thật sự là một sai lầm?”

Hứa Du nhin không được hỏi:“Nghĩa Thực là danh tướng thế gia, binh pháp thao lược xuất chúng. Cứ tưởng rằng hắn có thể giúp chúng ta làm cho Hà Toại Cao cùng đứng một phía với chúng ta, nhưng không ngờ...”

Hà Ngung chưa trả lời, trên mặt biểu lộ như có điều đang suy nghĩ.

“Bá Cầu. Vì sao không nói lời nào?”

Hà Ngung ngẩng đầu, “Ta đột nhiên nhớ tới một sự kiện.”

“Nga?”

“Trong chiến báo có nói, giết chết Nghĩa Thật là một người tay cầm song chùy, bộ mặt dữ tợn như phản tặc. Ta cảm thấy hình như đã gặp qua bộ dạng này ở đâu..... Vừa rồi ngươi lại nhắc tới nghĩa thật, ta cảm thấy được, tên giết chết Nghĩa Thật rất giống với tên này.”

Nhân tình Hứa Du sáng lên, “Ai?”

“Con Đồng Trác, Đồng Phi!” Hà Ngung nói: “Lúc trước tại Tứ Xuyên lần đầu tiên nhìn thấy hắc ta đã cảm thấy hắc là một người tàn bạo. Hơn nữa đối với vũ khí của hắc có ấn tượng rất sâu sắc, đúng là một đôi đại chùy. Trước ta còn không nhớ ra được, bất quá hôm nay các ngươi mở miệng Đồng Trác, ngậm miệng Đồng Trác, làm ta lại nhớ đến chuyện này. Chẳng lẽ người giết chết nghĩa thật là.....”

Hà Ngung không có đem nói cho hết lời, nhưng Hứa Du đã hiểu .

“Bá Cầu, ngươi có nhớ lắm không?”

“Làm sao có thể nhớ lắm. Lúc ấy Từ minh, còn có Bá tiên sinh đều ở đó, có rất nhiều người có thể làm chứng cho việc này.”

“Nếu như là như vậy thì.....”

Hứa Du ánh mắt phát lạnh, lạnh lẽo nói: “Vô độc bất trượng phu, Thanh danh của Đồng Trác đã cao chói vót, phải nghĩ cách diệt trừ hắc.”

“Đúng là như thế!” Hà Ngung đối với khí thế kiêu ngạo lúc trước của Đồng Phi nhớ mãi không quên, “Bất quá chúng ta trước hết cần tìm chứng cứ của hắc. Nếu có người có thể đứng ra làm chứng, cho dù cả người Đồng Trác đều mọc miệng, cũng vô pháp giải thích việc này.”

Hứa Du nghĩ nghĩ, “Ta nhớ rõ tên thân binh của Nghĩa Thật chạy tới báo cáo, nói vậy chỉ cần kêu hắc ra xác nhận chắc cũng không khó khăn.”

Hai người nhìn nhau cười, cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Đúng lúc này, trên đường cái liền rối loạn. Theo sau đó là tiếng hô to : “Tin chiến thắng từ Tứ Xuyên, tin chiến thắng từ Tứ xuyên!”

“Có chuyện gì xảy ra?”

Hứa Du vén màn xe, lớn tiếng hỏi: “Sao lại mất trật tự như thế?”

“A?”

“Vừa rồi nghe người ta nói, Tứ Xuyên đưa đến chiến báo, Tứ Xuyên đại thắng! Phản tặc Trương Bảo bị chém chết, thủ cấp đã đưa đến Lạc Dương.”

Hứa Du nghe được , quá sợ hãi.

Hắn nhìn Hà Ngung nói: “Sao lại thế này? Gã bỉ phu kia lại có bản lĩnh thế này sao, có thể chém đầu được phản tặc sao?”

Sắc mặt Hà Ngung càng trở nên âm trầm.

136. Chương 136: Mạnh Đức Gặt Hái

Nước lũ bất ngờ dâng lên trước thời hạn, điều này đã vượt ra ngoài tình hình Trương Bảo dự liệu.

Mà việc Đồng Trác liên tiếp tránh chiến, cũng quả thực nuôi dưỡng cho lòng kiêu ngạo của Trương Bảo. Kế kiêu binh đơn giản, tại sao có thể nhiều lần kiến công. Nói trắng ra là muốn thấy làm thế nào nắm bắt được tâm tư của địch thủ. Trương Yến nắm chắc tích cách bảo thủ của Hoàng Phủ Tung, có gan bỏ qua tính mạng của gần vạn người khiến cho Hoàng Phủ Tung mắc mưu, cuối cùng tại Âm Mã Hà suýt nữa giết được Hoàng Phủ Tung.

Bên cạnh Đồng Trác cũng có một người có thể nắm bắt được tâm tư của người khác, đó chính là Lý Nho. Đối với những người đã nghiên cứu Thái Bình Đạo, Lý Nho so với những người khác hiểu biết càng thêm sâu sắc. Đặc biệt đối với tâm tư của ba kẻ Đầu lĩnh của Thái bình đạo, Lý Nho vô cùng hiểu rõ. Ba Tà trước lúc chết, đã chọc giận Trương Bảo. Mà đối mặt với tình trạng nghiêng của ngôi nhà Thái Bình Đạo, Trương Bảo cũng hiểu rất rõ, nếu không thể đánh bại Đồng Trác thì Thái Bình Đạo tại Toánh Xuyên sẽ phải đối mặt với nguy hiểm.

Cho nên, hẳn chỉ có tấn công điên cuồng, cũng chỉ có thể điên cuồng tấn công! Lý Nho đã giúp Đồng Trác trừ tính kế sách rút lui, khiến cho Trương Bảo nảy sinh ra những ý niệm sai lầm trong đầu.

Nhân mã của Đồng Trác cũng không nhiều, cho nên mới phải tị chiến tại Trường Xã. Mà những ngày kế tiếp, cũng chứng minh điều này.

Nhân mã của Trường Xã, cũng không vượt quá hai vạn. Không thể không nói, Lý Nho để Đồng Phi mang đi một phần nhân mã, quả thực làm cho Trương Bảo sinh ra chủ quan. Tuy rằng biết rõ Bạch Đằng Hà sẽ có lũ định kỳ, nhưng dựa vào kinh nghiệm của những năm trước, ít nhất vẫn còn hơn hai mươi ngày. Điều này cũng khiến cho Trương Bảo đối với tình huống Bạch Đằng Hà không có phòng bị gì, đem tất cả binh lực tập trung dưới thành Trường Xã, mấy ngày liên tiếp không ngừng điên cuồng tấn công.

Đồng Trác tổn thất vô cùng nặng nề, nhưng trước sau vẫn giữ lại một nhóm người ngựa, chậm trễ không chịu sử dụng.

Có lẽ đúng là trời giúp Đồng Trác thành sự. Ngay trong lúc lão do dự đem hay không đem đạo nhân mã cuối cùng tiến lên thì trời đổ mưa to. Trận mưa to vô cùng đột ngột này, mưa càng lúc càng lớn, vượt ra ngoài dự liệu của Lý Nho. Bạch Đằng Hà trong một đêm nước sông đột ngột dâng lên. Vào lúc rạng sáng đã phá tan vật chắn của cửa ải, khiến ười mấy dặm phương viên biến thành đầm lầy.

Hơn mười vạn quân Trương Bảo bị nước lũ nhấn chìm cho thất linh bát lạc. Thủy thế thậm chí tràn vào Trường Xã, có thể ngập tới nửa thân đứa bé 7, 8 tuổi. Lũ lụt qua đi, chỉ nhìn thấy hai bên bờ Bạch Đằng Hà thi thể khắp nơi, nước sông cuộn cuộn, càng không biết đã lấy đi tính mạng của bao nhiêu người.

Trương Bảo mang theo mấy nghìn người chạy tán loạn, có thể nói sợ hãi như chuột chạy qua đường.

Sau khi trời sáng, mưa lớn vẫn không thấy tạnh. Đang chuẩn bị tập hợp tàn binh, lại vừa lúc gặp một đội quan quân của Trường Xã đi qua. Tướng lĩnh cầm đầu thân cao bảy thước, râu dài. Sau khi gặp được Trương Bảo, nào có đạo lý không đánh rắn giáp đầu? Lập tức dẫn quân trở lại đánh lên.

Đúng ra, binh lính bên mình Trương Bảo không ít, so với binh lực của đối phương còn đông hơn rất nhiều. Nhưng lúc này sĩ khí của binh sĩ hạ xuống thấp nhất, đôi bên mới giao thủ, rất nhanh đã bỏ chạy tán loạn. Nếu Trương Bảo bên mình không có Hoàng Cân lực sĩ liều chết bảo vệ hẳn đào tẩu. Chỉ sợ đến tính mạng cũng không giữ được.

Tướng lĩnh kia dẫn quân thừa thắng xông lên, đuổi theo mười mấy dặm mới thu binh. Lúc này, Đồng Trác đã dẫn người đuổi theo tới đây.

“Tướng quân từ nơi nào đến?”

Tướng lĩnh nọ cũng thấy rất rõ cờ hiệu của Đồng Trác, vội vàng xuống ngựa yết kiến, “Mặt tướng Tào Tháo, quan bái đô úy, ra mắt Đồng trung lang”

Người này phong thái phi thường, có khí phách của con nhà gia thế. Nhưng trong lời nói lại không có sự kiêu ngạo của thế gia tử bình thường, đồng thời lại không kiêu căng. Ân nói rất đúng mực. Đồng Trác vừa gặp người này, liền có cảm tình.

“Đã như vậy, theo ta cùng truy sát phản tặc!”

Nói xong mang theo ba nghìn kỵ quân nhanh như chớp tiếp tục đuổi theo. Sau khi Tào Tháo ngăn ra, cười với tả hữu nói:

“Tả lang tướng thật ra là người ngay thẳng phóng khoáng. Thôi được, điểm tề nhân mã, cùng với Tả trung lang đi một phen. Hôm nay chính là thời điểm tốt để lập công!”

Dẫn theo hơn nghìn người đi theo Đồng Trác. Đến lúc chính ngọ, mưa to tạnh hẳn. Trương Bảo lúc này mới thu nạp nhân mã, nhưng việc thu nạp này lại làm cho hắn thiếu chút nữa đã khóc lên.

Hơn mười vạn nhân mã, chỉ còn lại không đến nghìn người. Trong đó khiến Trương Bảo đau lòng hơn cả vẫn là Hoàng Cân lực sĩ của hắn hầu như tổn thất không còn, đoàn tùy tùng còn được không tới một trăm người. Bốn nghìn Hoàng Cân lực sĩ, đây chính là lực trọng yếu của Thái Bình Đạo.

Trương Bảo khóc không ra nước mắt. Đang chuẩn bị nghỉ ngơi một lát thì lại phải vội vã lên đường, lại nghe thấy tiếng trống trận vang lên, phía trước là hai đoàn nhân mã, một đoàn là Tần Hồ binh của Hoa Hùng, đoàn khác lại là Từ Quang Vinh mang theo đội kỵ binh Hà Đông. Tổng cộng lại có gần vạn người. Trương Bảo bị vây ở giữa, ra sức chém giết. Hoàng Cân lực sĩ bên mình từng người từng người chết trận, khiến cho Trương Bảo không lòng dạ nào ham chiến.

Thật không dễ dàng mở ra một đường huyết mạch, Trương Bảo đang lúc muốn đào tẩu, đột nhiên nghe phía sau tiếng quát lớn:

“Tặc tử, để lại đầu rồi hẵng đi!”

Hoa Hùng máu tươi đầy người, vút roi thúc ngựa chạy về phía sau lưng Trương Bảo. Ngựa của người này thật quá tốt, tốc độ cực nhanh. Lúc Trương Bảo nghe thấy tiếng hét lớn, liền phát giác một luồng gió kéo tới. Vẫn chưa nhìn rõ đối thủ, đại đao của Hoa Hùng đã chém trên cổ hắn. Đao đi nhanh như cắt, máu tươi trong nháy mắt đã chảy xuôi toàn thân. Hoa Hùng dùng đại đao lấy thủ cấp của Trương Bảo, vui mừng đến mức hai mắt đều híp lại. Giết chết tặc tử, đây chính là công đầu! Chỗ đó trong tay là cái gì, đầu người, rõ ràng là tiền đồ gấm vóc ngày sau a.

Trương Bảo vừa chết, quân Hoàng Cân Toánh Xuyên lập tức như rắn mất đầu, rối cuộc vô phương làm lên sóng gió. Đồng Trác nghỉ ngơi suốt một ngày, liền mang binh đi về phía Nam Dương. Không còn cách nào khác, ai làm cho nhi tử bảo bối của lão phải có nghĩa khí với các huynh đệ chứ!

Nếu không phải vì Đồng Phi đi Uyển huyện, Đồng Trác thật sự không nghĩ nhanh như vậy có thể xuất binh tới Nam Dương. Nhưng thật ra hắn vô cùng yêu quý Tào Tháo, thăm dò được Tào Tháo là Tây Hán khai quốc công thần, là hậu duệ của Hán Tương Quốc Tào, nhất thời tâm muốn kết giao.

Tào Tháo tự Mạnh Tử, tên hồi nhỏ là A Man. Có thể nói là xuất thân hiển hách. Hắn không phải là hậu duệ của Tào Tham, tổ phụ Tào Đằng còn là một hoạn quan, cũng chính là nhân vật hiển hách một thời.

Đồng Trác đã nghe nói qua về người này. Nói với Lý Nho:

“Hóa ra là Bắc Đô úy của Uy Chấn Dương năm đó, chẳng trách không hề tầm thường.”

Bắc Đô úy, là Tào Tháo của mười năm về trước mới chỉ 19 tuổi được tiến cử làm hiệu liêm, tại Uy Chấn Dương đảm nhiệm chức vụ. Vừa nhận chức, liền thiết lập năm ngũ sắc lớn nói rõ các lệnh cấm, pháp cương nghiêm minh, càng bổn sát (đánh đòn) thúc thúc của hoạn quan được Hán Đế sủng hạnh, làm cho Lạc Dương lâm vào chấn động.

Có người từng nói: Bắc đô úy tại kinh thành thu mình lại, không dám vi phạm lệnh cấm.

Đối với một người như vậy, Đồng Trác vô cùng kính phục. Hóa ra muốn cùng Tào Tháo kết giao, nhưng chuyện của con trai bảo bối còn vương bận trong lòng. Cuối cùng nhi tử vẫn là quan trọng.

Đồng Trác cũng cho Tào Tháo một cơ hội tốt, cho hắn đảm nhiệm việc thu dọn tàn cục Toánh Xuyên, tiêu diệt toàn bộ bọn thổ phỉ còn sót lại.

Đồng Phi rời khỏi Trường Xã đã lâu. Đồng Trác dọc đường đi cấp bách đuổi theo. Không ngừng thúc giục đại quân đẩy nhanh tốc độ. Nhưng mặc dù là vậy, đương lúc đại quân muốn tiến vào cảnh nội Nam Dương, thám báo lại truyền đến một tin tức: Uyển huyện thất thủ!

“Uyển huyện thất thủ? Làm sao uyển huyện có thể thất thủ?”

“Ba ngày trước, Nam Dương mưa to, gian tặc Trương Yến đã mở cổng chắn nước làm nước tràn vào Uyển huyện...”

Không chỉ có Đồng Trác, đám người Lý Nho ở bên cũng nghe được. Tất cả bỗng ngây dại. Trương Yến người này trước đây chưa ai từng nghe nói qua. Chỉ là Đồng Phi từng cảnh cáo, trong quân Hoàng Cân có một người tên Trử Yến.

Tại Âm Mã Hà toàn bộ quân kỵ mã của Hoàng Phủ Tung, 10 người thì có 8, 9 người là xuất từ bút tích của Trử Yến. Lúc ấy không ai để ý, đều bận rộn chuẩn bị đối phó với Trương Bảo. Sao bỗng nhiên lại ra một Trương Yến, lai lịch thế nào?

Lý Nho vỗ tay một cái, “Vì sao trong tin tức Đường Chu đưa tới, không có người tên Trương Yến này?” Cũng khó tránh khỏi hắn có chút hoang mang. Từ sau khi Đồng Trác đảm nhiệm Tả lang tướng, Lý Nho luôn nghiên cứu tình trạng của Toánh Xuyên.

Đầu tiên là có một Quách Gia cùng với hắn có chung một ý nghĩ. Giờ lại chạy tới một Trương Yến!

Lý Nho hít sâu một hơi. Hắn có thể nghĩ tới thủy yêm Trương Bảo, đó là trải qua thời gian dài suy xét mới đưa ra phán đoán. Quách Gia có thể trong thời gian ngắn ngủi có cùng suy nghĩ với hắn, hoặc có thể hắn có lợi thế là người Toánh Xuyên. Nhưng tên Trương Yến này, lại là nhân sĩ phương nào? Nếu gặp người này tại Nam Dương chỉ sợ khó tránh sẽ có một hồi ác chiến. Lý Nho không sợ ác chiến, điều mà hắn lo sợ là hoàn toàn không không hiểu rõ người tên Trương Yến này. Một tên Trử Yến, một tên Trương Yến,.....Suy nghĩ của Lý Nho có chút lẩn lộn. Nhưng hắn là người suy nghĩ trầm tĩnh, rất nhanh lấy lại sự tỉnh táo. Bắt được thám báo hỏi:

“Uyển huyện thất thủ, vậy người của Uyển huyện hiện giờ ở đâu?”

Huân Trác cũng đã tỉnh ngộ, gật đầu liên tục nói:

“Đúng vậy, Tàn và lão thái công, hiện giờ ở đâu?”

Thám báo nói:

“Việc này vẫn chưa rõ. Chỉ nghe nói lúc nước tràn vỡ khẩu cổng, Tàn thái thú dẫn người từ cửa Bắc uyển huyện đi. Đến nay không rõ ở nơi nào.....”

Nếu nói Đồng Trác buồn phiền hay không Hà Tiến? Chắc chắn là buồn phiền rồi! Nhưng hắn không hề muốn mất đi chỗ dựa vững chắc này. Nếu như trên mình có dấu vết đánh hạ hoạn yêm, chỉ sợ ngày sau càng nhiều phiền toái.

Mọi việc thuận lợi là Đồng Trác thích nhất. Chỉ cần Hà Tiến một ngày không trở mặt với mười phường thị. Như vậy lão cũng có đủ đường sống rồi. Chỉ khi nào cần thiết phải lật mặt, Đồng Trác cũng không chuẩn bị lựa chọn bên kia. Treo giá! Đó cũng là đạo lý Đồng Trác hiểu được. Làm chó săn, người khác sẽ không coi trọng mình. Cách tốt nhất chính là treo giá. Cho nên, Đồng Trác một mặt nóng lòng đuổi theo Đồng Phi, một mặt có ý nghĩ cứu lão thái công. Cho dù nói thế nào thì cứu được lão thái công ra cũng coi như là bán cho Hà Tiến một phần nhân tình, nhân cơ hội bù đắp vết rạn nứt giữa hai người.

Lý Nho lại hỏi:

“Nhân mã của Phi công tử ở đâu?”

“Sáng sớm hôm qua, Phi công tử đã giao chiến với phản tặc bên bờ sông, giết quân tặc tử nhiều vô số, sau đó không rõ tung tích”

Đồng Trác ngăn người ra!

“Khoan đã, khoan đã, ý người nói là, Đồng Phi thắng rồi?”

Thám báo trả lời:

“Đúng là vậy. Nghe nói Phi công tử lấy sáu nghìn bộ tốt hãm chân quân chủ lực, lúc đợi quân phản tặc toàn lực tiến công, dùng hai đạo nhân mã đánh tan hai cánh quân phản tặc, phản tặc đại bại. Sau đó lại đột nhiên rút lui không còn tin tức.”

Đây là ý gì? Là nguyên nhân nào khiến Đồng Phi bỗng nhiên rút quân khỏi chiến trận? Theo sự hiểu biết của Đồng Trác đối với nhi tử, khẳng định sẽ công kích Uyển huyện hung mãnh. Có điều gì khó, chẳng lẽ phát hiện phát hiện ra mối nguy hiểm nào? Cũng có thể nói, hẳn có tính toán khác chăng?

Đồng Trác nhất thời không hiểu rõ Đồng Phi rốt cuộc sao lại vậy, càng không biết nên tiếp tục tiến lên, hay từ từ mà đi. Lúc này đây, là phản tặc theo thành mà thủ, binh lực cũng vô cùng nhiều. Hơn nữa bên trong còn một thủy quyết khẩu Trương Yên, một người hành tung chưa rõ, lại là kẻ bụng dạ nham hiểm, làm thế nào bây giờ?

“Văn Chính, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?”

Hai mắt Lý Nho luống cuống con người đảo đi đảo lại, trầm ngâm một lát, sau đột nhiên đi đến quyết tâm:

“Chủ công, toàn lực tiến lên!”

“Tại sao? Phản tặc đang thế lớn, vả lại tình hình quân địch không rõ...”

“Chủ công, người ngẫm lại xem A Sữu tại sao sau khi đại thắng, bỗng nhiên lại mất tích chứ?”

Đồng Trác nghĩ ngợi

“Này thôi, ta thật sự không hiểu rõ được dụng ý của hẳn. người cũng biết, lòng dạ A Sữu khó dò.”

“Thật ra không khó chút nào”

Lý Nho cười nói:

“Theo tính cách của A Sữu, sau khi đại thắng mà thoái binh chỉ có hai khả năng. Một là hẳn đã phát hiện ra cạm bẫy của phản tặc. Nhưng theo tình hình thám báo vừa rồi nói, hẳn là không thể... Vậy khả năng thứ hai, chính là A Sữu có dụng kế.”

“Dụng kế?”

Lý Nho gật đầu nói: “Người chó quên, đi theo bên mình A Sữu là một thiên tài”

“Người muốn nói là cái tên tiểu tử họ Quách đó sao?”

“Chủ công chó xem thường người này....A Sữu nói người đó là thiên tài, không phải là không có đạo lý. Thử nghĩ, nếu chủ công ngài bị một đám người trong tình thế bất lợi binh mã thất bại, lại đột nhiên mất tích, sẽ có phản ứng thế nào? Hơn nữa trong tình huống cả đại quân ta mất tích, sẽ có phản ứng ra sao?”

Đồng Trác ngăn ra,

“Hoặc là cùng đại quân tụ hợp, hoặc là ẩn náu tại nơi nào đó...Ý người nói là A Sữu đang dùng kế nghi binh?”

“Không sai!”

Lý Nho cười nói:

“Phản tặc nhất định thường xuyên lo lắng hướng đi của đoàn nhân mã này, thậm chí không có khả năng cùng chúng ta chính diện giao phong, mà là ở trong thành phòng thủ ch. Nhưng ta thấy rất lạ, nếu Uyển huyện vừa trải qua mấy lần đại chiến, các loại vật tư đều vô cùng thiếu thốn. Hơn nữa thủy yếm Uyển huyện, cũng khiến cho khả năng phòng ngự của tường thành rất thấp. Với nhân vật như Trương Yên, làm sao có thể không nhìn ra điểm có hại này?”

“Chỗ có hại nào?”

“Chúng ta chỉ cần vây chứ không đánh, không dùng được nhiều lần, lương thảo Uyển huyện lại đứt, thì chưa đánh đã bại. Huống hồ phản tặc đều không phải là quan quân, trong tình huống như vậy còn có thể sinh ra

chiến lược nào? Cách tốt nhất, chính là lập tức rút lui khỏi Uyển huyện, tìm nơi có lương thảo dồi dào tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, rồi cùng chúng ta tiến hành quyết chiến. Khi đó thắng bại còn chưa biết được.”

Huân Trác khẽ nhắm mắt, “Người rốt cuộc là có ý gì?”

“Trương Yến thất thế, phản tặc xuất hiện nội chiến...Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ là Trương Yến kia đã không còn ở Uyển huyện nữa!”

Huân Trác ngẫm nghĩ, “Nói đúng lắm! Truyền lệnh của ta, ba quân tăng tốc tiến lên. Ta muốn ngày mai thấy được tường thành Uyển huyện.”

Kỷ luật nghiêm minh, theo lệnh của Đồng Trác xuất quân, ba quân tề động, hướng Uyển huyện cực tốc lên đường.

137. Chương 137: Giang Đông Mãnh Hổ

Trầm lắng, ánh trăng nhìn qua rất vắng đượ, chỉ lộ ra một nửa còn mang theo vầng sáng nhạt. Không nhìn thấy sao, khiến cho trăng khuyết tựa hồ rất tịch liêu, yếu ớt treo trên màn đêm, thậm chí chẳng buồn mở mắt.

Nhương Sơn tối đen như mực, giống như là dã thú đang ngủ say.

Trong núi non trùng điệp, có đoàn nhân mã lặng lẽ trong đêm tĩnh lặng không tiếng động tiến lên phía trước, thỉnh thoảng còn truyền đến vài tiếng phì phì trong mũi của ngựa chiến.

Trử Yến,...không, nên gọi hắn là Trương Yến, đứng ở trên núi, theo dõi hành trình của đội quân này. Tuyết Hoa Thông, thất ngựa đã theo hắn nhiều năm yên lặng đứng sau lưng hắn, phía sau còn có hai nam tử hán đích thực, phân nhau đứng ở hai bên Trương Yến. Tuổi tác có lẽ chừng 30, so với Trương Yến vẫn lớn tuổi hơn. Nhưng từ trong ánh mắt bọn họ nhìn Trương Yến, có thể nhận thấy sự kính trọng từ trong tận đáy lòng. Bọn họ cứ đứng như vậy, như hai pho tượng thạch, không nói gì. Tầm nhìn rất sâu xa, dường như muốn xuyên qua núi , khoảng cách không gian

“Đồng Phi...”

Trương Yến đột nhiên quay đầu lại

“Mạnh Bình, Quyền Nghĩa, các người phải nhớ kỹ tên này. Nếu chúng ta còn có ngày sau, hắn chính là địch nhân lớn nhất của chúng ta.”

“Đại soái, Uyển huyện thật sự không còn hy vọng rồi!”

“Người cứ nói!”

Trương Yến nhìn hai người, mỉm cười. Lưu Tích Lưu Mạnh Bình, Cung Đô Cung Quyền Nghĩa, hai người này đều là cừu soái trong quân Hoàng Cân, binh mã trong tay cộng lại có tới 7, 8 nghìn, lại vì nghĩa mà quay đầu đi theo chính mình. Điều này khiến cho Trương Yến vô cùng cảm động.

“Ta thuê binh sinh ngoại trừ nghĩa phụ ra không hề khâm phục kẻ khác. Nhưng hiện tại, người ta khâm phục có thêm hai người. Đồng Phi, lấy sức một mình làm cho Thái Bình Đạo chúng ta sứt đầu mẻ trán không nói, là đối thủ thứ nhất khiến ta vô công mà phản... Còn có Tần, những tướng người này bản lĩnh bình thường, nhưng lại có thể trước lúc rút lui giết chết Trương đại soái, rất inh.”

Lưu Tích xoay cổ, “ Cao minh, xin chỉ giáo!”

Trương Yến gần như độc thoại “Ta vốn không để ý. Nhưng sau khi nghĩ tới cừu soái Bành Thoát ta mới hiểu được dụng ý của Tần. Hắn dùng kế li gián, giết chết đại soái, lại đem tội đó đổ lên đầu ta. Mười sáu cừu soái phía nam vốn dĩ đã không thực lòng tin phục ta, ta đã công phá Uyển huyện, cũng giết chết đại soái, không inh sao?”

Trương Yến gật gật đầu “ Hết lần này đến lần khác ta không có cách nào giải thích rõ. Sau khi cừ soái Bành Thoát đến, sự bất mãn của mọi người với ta càng lớn. ta cũng đã thấy được điều này, mới quyết định dời khỏi Uyển huyện. Hơn nữa, Uyển huyện, hiện giờ không đủ làm bình phong.”

Lưu Tích hỏi: “Đại soái, vậy chúng ta nên đi đâu?”

“Đại nghiệp Thái Bình Đạo đã không còn hy vọng. Diệt vong chỉ trong sớm muộn. Việc cấp bách giờ, chúng ta cần tìm nơi nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian. Vậy Đồng Phi tại thủy yếm bên bờ sông giết chết Tôn Hạ, các người đều thấy cả rồi chứ? Nhưng hẳn cũng đã phát hiện ra chúng ta, bỗng nhiên rút lui, tất nhiên là lo lắng có mai phục... Cũng coi như ta vì các huynh đệ của Uyển huyện mà dốc hết sức lực cuối cùng.”

Nét mặt Trương Yến có chút trùng xuống, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường.

“Nhưng không sao, chúng ta có thời gian. Tuy rằng lần này chúng ta không thể thành sự, là vì thời cơ chưa chín muồi. Mỗi xem ra, triều Hán tương suy, thiên hạ tất loạn. Ta tạm thời ẩn náu chờ thời cơ, đợi ngày nhất phi trùng thiên mà chuẩn bị sẵn sàng.”

Nói xong, hắn xoay người lên ngựa. Lưu Tích và Cung Đô cũng đã cười trên chiến mã, “Đại soái, chúng ta phải đợi bao lâu?”

“Ha Ha, vậy phải xem những nhân sĩ này có thể nhẫn nại bao lâu....Nhân sĩ vô binh, người lính vô danh, các người nói thiên hạ này làm sao không loạn? Mạnh Bình, Quyền Nghĩa, các người cần kiên nhẫn bàng quan. Cầu hoàng đế ra lệnh cấm, cạnh tranh trong triều đình, nhưng là vừa mới bắt đầu, để cho bọn họ làm ầm ĩ đi, càng ầm ĩ, chúng ta càng có nhiều cơ hội hơn”.

Ba người phóng ngựa lao xuống núi, theo đại đội nhân mã, biến mất trong những vùng núi rậm rạp. Một trận gió núi thổi tới, làm lay động cây cỏ Nhượng Sơn. Có lẽ, đúng như lời Trương Yến, tất cả mới chỉ bắt đầu.

Đại quân Đồng Trác sau khi tới được thủy yếm bên bờ sông, lập tức cho thám báo đi tìm kiếm hành tung của Đồng Phi. Đồng thời lệnh cho Hoa Hùng, Từ Quang Vinh, Hồ Chấn ba người dẫn một đạo nhân mã, đóng quân tại ba cửa Tây, Nam, Bắc. Chính mình dẫn một vạn người dựng doanh trại tại cửa đông. Theo trù tính của Lý Nho, đối với Uyển huyện chỉ vây mà không tiến công. Nhưng Đồng Trác không đánh, nhưng quân Hoàng Cản lại càng muốn đánh.

Trương Yến, Lưu Tích cùng với Cung Đô ba người đã rời đi, làm cho sĩ khí của quân Hoàng Cản chịu ảnh hưởng lớn. Rồi sau đó lại ở thủy yếm bên bờ sông bị Đồng Phi giết thảm hại, đối với quân Hoàng Cản của Uyển huyện mà nói, là họa vô đơn chí. Lúc này quân Hoàng Cản, cần một hồi thắng lợi để cổ vũ sĩ khí. Dù chỉ là một trận thắng nhỏ, cũng có thể làm lên ảnh hưởng ghê gớm. Thế nên, Bành Thoát quyết định xuất kích.

Thừa lúc nhân mã Đồng Trác chưa ổn định, Bành Thoát chính tề nhân mã tứ phía xông ra.

Hoa Hùng đóng giữ cửa bắc, vừa lúc đối mặt cừ soái quân Hoàng Cản. Hai người không nói một lời, cùng đánh tới. Chỉ ba hiệp Hoa Hùng bực mình từ trên mình ngựa lao xuống, giết chết quân Hoàng Cản tháo chạy về thành. Bên ngoài cửa Tây, thương của Từ Quang Vinh đã chọn cừ soái Tôn Trọng, đánh lui sự công kích của quân Hoàng Cản. Còn Bành Thoát tự mình dẫn nhân mã từ cửa đông ra, lại bị một trận mưa tên của Đồng Trác bắn trở lại, để lại mấy trăm thi thể, không thể phản công.

So sánh một chút, Hồ Chấn đóng giữ ở cửa nam có chút khó khăn. Đối mặt với sự tấn công điên cuồng của quân Hoàng Cản, đại doanh Hồ Chấn chưa dựng xong, chỉ có thể vội vàng nghênh chiến.

Trời đất mịt mù bên dưới thành, mắt thấy nhân mã bên ta lần lượt tháo chạy, sẽ vô cùng lo lắng!

Ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, có một đạo nhân mã, ước chừng khoảng nghìn người. Tướng cầm đầu trán rộng, lưng hùm mình hổ, trong tay cầm một thanh đỉnh đao cổ, ở trong đám người tả xung hữu đột, thế giống như mãnh hổ xuống núi.

Theo sau còn có hai nam tử xấp xỉ tuổi hắc, đều trên dưới 30 tuổi. Đầu là đỉnh khôi quán giáp, một là tay vũ song đao, một có thể khiến ột cây chia thành thủy quỷ đầu đao, sát pháp vô cùng dũng mãnh. Ba người

này vừa xuất hiện, khiến cho áp lực của Hồ Chấn giảm đi tức khắc.

Không thể không phản chấn, lớn tiếng la lên “ Anh hùng phương nào đến trợ giúp?”

“Ta là Hạ Thừa Tôn Kiên, nghe Uyển huyền thất thủ, đặc biệt chiêu mộ hương dũng, trợ giúp dẹp yên phản loạn.”

Được nghe là người một nhà, Hồ Chấn không còn lo lắng nữa. Lập tức tụ hợp nhân mã, hung mãnh phản công.

Sĩ khí quân Hoàng Cân vốn đã không quá mạnh mẽ, cũng chính là bên này yếu đi một chút, mới có thể cho bọn họ chiếm thế thượng phong. Giờ vừa thấy quan quân có viện quân đến, sĩ khí vừa dâng lên lập tức biến mất, cùng kêu to, tản ra hướng vào trong thành mà chạy. Tôn Kiên vừa thấy tặc binh bỏ chạy, lập tức thúc ngựa đuổi theo, giết chết vô số quân địch. Đến khi đầu thành bắn tên, Tôn Kiên lúc này mới thu binh. Sau khi gặp Hồ Chấn, dẫn dắt toàn bộ nhân mã tiến đến cửa đông gặp Đồng Trác. Tôn Kiên là người tính tình nóng nảy, thấy Đồng Trác liền cất lời hỏi: “Trung lang tướng vì sao vậy mà không đánh để tùy ý phản tặc hung hăng càn quấy?”

Đồng Trác tâm địa vốn tốt, bị câu nói của Tôn Kiên chọc giận. Đúng ra, hắn là chủ tướng, Tôn Kiên chỉ là một hạ thừa, dựa vào cái gì mà vừa gặp mặt liền hung hăng truy vấn?

“Ta tự có chủ trương, người không cần phải hỏi nhiều”

“Trung lang tướng, ta nhận bổng lộc của triều đình nên vì nước mà dốc sức, làm quân nên chia sẻ. Hiện giờ phản tặc đã lâm vào đường cùng. Ta đợi tiếng trống cổ vũ tinh thần, tương trợ tiêu diệt hoàn toàn quân phản loạn, đưa Đại Hán ta vang cùng trời đất, tướng quân lại vì lẽ gì mà chậm trễ không chịu động thủ?”

Lời kia vừa thốt ra, hai người phía sau Tôn Kiên liền biết không hay rồi.

“Văn Đài, chú ý ngữ khí!”

Tôn Kiên lúc này mới ý thức được mình đã nói sai rồi, cố ý tiến về phía Đồng Trác giải thích, nhưng Đồng Trác lại hừ một tiếng, phất tay áo mà đi khiến cho đoàn người Tôn Kiên đỏ mặt tía tai. Đứng ở cửa ra vào của doanh trại cũng không được mà rời khỏi cũng không xong.

“Văn Đài, người cũng thật là... Tại sao mãi không sửa được tính khí nóng nảy ấy?”

Phía sau một người thở dài, nhẹ giọng trách cứ. Người này tướng mạo có phần hơi giống Tôn Kiên. Nhưng thiếu đi vài phần dũng khí của Tôn Kiên, nhưng lại hơn vài phần khí chất nho nhã. Hắn vừa nói như thế, người bên cạnh lại không bằng lòng.

“Đại Vinh, người nói gì vậy? Văn đài mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng cũng không thể nói là không có lý. Trung lang tướng này không có nửa quân bên mình, ta thấy cũng chỉ là tốt mã rề cũi mà thôi. Văn đài, Không bằng chúng ta quay về thôi, ở lại đây để chịu loại người này điều khí?”

“Công Phúc nói gì vậy?”

Tôn Kiên chau mày, “Đại Vinh nói cũng đúng. Ta lúc trước quả thật có chút lỗ mãng. Chi bằng thế này, người đi trước dựng trại đóng quân. Ta và Đại Vinh đi xin lỗi tướng quân. Tất cả đều vì nước dốc lòng phục vụ mà. Ta nghĩ trung lang tướng cũng không phải người hẹp hòi.

“Vậy ta cũng đi!”

“Công Phúc, người tính khí nóng nảy cũng không khác Văn Đài lắm, không đi vẫn tốt hơn. Ta với Văn Đài đi, sẽ không có chuyện gì đâu”.

Nam tử kia gật đầu “cũng phải, các người đi đi, nếu điều tướng quân kia nể mặt hai người. Chúng ta trở về thôi!”

Tôn Kiên nghe xong những lời này, không khỏi có chút dở khóc dở cười. Gật gật đầu, hắn mang theo một người khác đi về phía trong đại doanh. Người đó tiến lên trước một bước, chấp tay nói: “Xin bẩm báo với trung lang tướng đại nhân, nói có hạ thừa Tôn Kiên chiêu mộ hương dũng tới trợ chiến. Mong rằng trung lang tướng đại nhân ban cho tiếp kiến”

Binh lính ở cửa doanh trại lên tiếng, liền chạy tới lều lớn của chủ soái để bẩm báo. Một lát sau, binh lính kia quay lại “ Trung lang tướng đại nhân mời hai vị vào trong”

Lập tức Tôn Kiên sửa sang quan y, mang theo Đại Vinh đi vào trong doanh trại. Trong lều lớn của chủ soái, Đồng Trác đang cùng với Lý Nho bàn bạc quân tình. Thấy hai người đi vào, sắc mặt sầm xuống.

Tôn Kiên tiến lên phía trước nói: “Lúc trước mặt tướng ngôn từ có chút thất lễ, xin trung lang tướng đại nhân thứ lỗi”.

Đã biết lỗi rồi, thì Đồng Trác cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi, liền nở nụ cười, xua tay ý bảo Tôn Kiên ngồi xuống. Ánh mắt nhìn lướt qua người phía sau Tôn Kiên “Vị này là....”.

Tôn Kiên vội vàng nói: “ Còn đây là mặt tướng bạn tốt đồng hương, họ Tổ, tên Mậu, tự là Đại Vinh, giờ là người dưới trướng của mặt tướng.”

Đồng Trác cười cười: “Nhưng thật ra là một bộ uy vũ.” Cũng cho Tổ Mậu ngồi xuống, thở dài nói: “Tướng quân có điều không biết, thực sự không phải vì Đồng Trác không muốn xuất trận. Trận chiến ở Toánh Xuyên, tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Mà Uyển huyện thượng có gần 10 vạn quân phản tặc, mao muội xuất kích, chỉ sợ có sơ xuất.”

“Nhưng phản tặc đã lâm vào đường cùng, tinh thần của binh sĩ suy sụp, chỉ một tiếng trống dóng quân sẽ đánh tan tành. Nếu cứ tiếp tục kéo dài, chỉ sợ sẽ sinh biến cố, mong tướng quân suy xét.”

Đồng Trác chau mày, trong lòng rất không vui. Người là chủ tướng, hay ta là chủ tướng? Ta cũng đã nói nguyên nhân, người vẫn muốn ta đánh trống khiêu quân, đánh trống khiêu quân, có thể không đánh mà thắng tại sao còn muốn đi hao binh tổn tướng? Lý Nho nhìn bộ dạng của Đồng Trác có vẻ như muốn nổi giận, nhẹ nhàng ấn cánh tay hấn xuống.

“Tướng quân trung liệt, quả thật là tấm gương của ta. Thật ra trung lang tướng đại nhân đã có tính toán, chuẩn bị bốn cửa tấn công, tiêu diệt phản tặc trong thành. Chỉ có điều, thấy đại quân của ta binh lực không đủ. Quân đóng bên ngoài cửa nam không có chủ soái. Rất khó.”

Tôn Kiên đập bàn đứng dậy, chấp tay nói: “Mặt tướng bất tài, nguyện vì đại nhân chia sẻ ưu phiền”.

Đồng Trác không rõ ý đồ của Lý Nho lúc này. Liếc Lý Nho đầy nghi hoặc, ý muốn nói: “Người có ý gì?” Lý Nho cười, ý bảo Đồng Trác chớ vội.

“Đã như vậy, xin tướng quân sáng sớm ngày mai di chuyển tới cửa nam, trợ giúp Hồ Chấn tấn công cửa nam. Tướng quân cùng nhau thể công.Ta đợi ba cửa khác cũng sẽ triển khai tiến công. Ai có thể vượt lên lập công trước tiên trên thủ thành, công đầu này sẽ được đặt trên đầu người đó. Thế nào?”

Tôn Kiên cất cao giọng: “ Mặt tướng nguyện quên mình phục vụ!”

Tổ Mậu hơi khê chau mày, cảm thấy trong chuyện này dường như có vấn đề gì đó. Nhưng không nói được rốt cuộc là vấn đề gì, sau một chút do dự, cùng Tôn Kiên cáo từ rời khỏi. Nhìn bóng dáng hai người, Đồng Trác đột nhiên nói: “Ta không thích người này lắm!”

“Nhạc phụ, Lý Nho cũng không thích người này!”

Có đôi khi chính là như vậy, thích một người, không thích một người, không cần đến bất kỳ lý do nào. Nói thật ra, Tôn Kiên nếu như có thể khéo léo hơn một chút, phong thái phóng khoáng một chút, nói không chừng Đồng Trác còn có thiện cảm với hắn. Đáng tiếc...

“Văn Chính, chúng ta không phải đã nói rõ rồi sao? Vậy mà không đánh? Tại sao lại bốn cửa tề công?”

Lý Nho cười lạnh nói: “Nhạc phụ, đã có người nguyện ý làm kẻ chết thay. Chúng ta sao lại không làm chứ? Thông báo cho Hồ Chấn, sáng sớm ngày mai để Tôn Kiên dẫn người của hắn đi đánh trận đầu, cũng vừa lúc giúp ta thăm dò tình hình trong nội thành. Đánh thua rồi, nhạc phụ xứng đáng là người chỉ huy. Đánh thắng lại không liên quan đến người. Chúng ta ba cửa đánh nghi binh, để Tôn Kiên đi liều mạng xem sao.”

Đồng Trác gật đầu liên tục, “rất tốt, rất tốt....Vậy con hãy đi sắp xếp đi!” Nói xong hắn với lấy cái thắt lưng, “Đã có tin tức gì về A Sửu chưa?”

Lý Nho lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Đến nay vẫn không rõ tầm tích. Con thấy rất lỳ lạ, đông người ngựa như vậy, tại sao trong chốc lát đã không thấy đâu nữa? Nhưng xin nhạc phụ yên tâm A Sưu là hổ tướng trên đời, mang theo mấy chục người là có thể rong ruổi chiến trận. Hiện giờ cạnh hấn có vạn người binh mã. Bên cạnh lại có mưu sĩ tính kế, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì, Lý Nho sẽ tiếp tục tìm kiếm.”

“Ây! Đứa trẻ này....luôn khiến ta lo lắng. Văn Chính, ta thật sự không thích tên Tôn Kiên kia.”

“Lý Nho hiểu rõ!”

Ngày thứ hai, Tôn Kiên chỉ huy đoàn nhân mã, khởi xướng việc công kích hung mãnh về phía uyển huyện. Trong nhất thời cào cào bay khắp bầu trời, che khuất mặt trời. Tiếng trống trận ù ù như xé rách vùng trời yên tĩnh nơi uyển huyện, cảnh tượng rất náo nhiệt. Tôn Kiên đích thân xuất chiến, mạo hiểm trong trận mưa tên, một tay cầm lá chắn, một tay cầm đỉnh đao cổ, lớn tiếng kêu gọi:

“Đại trưởng phu kiến công lập nghiệp chính vào lúc này. Các huynh đệ theo ta giết bọn phản tặc!”

Hơn một nghìn hương dũng hô lớn, hung hãn không sợ chết phát động công kích về phía uyển huyện.

Hồ Chấn ở phía sau không ngừng cười khẩy, hạ lệnh cho binh lính thuộc hạ và quân Hoàng Cân trên thành đối xạ. Nhưng thấy hé ra một thang mây dựng trên tường thành, Tôn Kiên mang theo Tổ Mậu hai người dẫn đầu trèo lên thang mây, dùng miệng cắn chặt đỉnh đao cổ, một tay giữ lá chắn, tay khác hướng lên trên leo lên.

Nơi xa, Đồng Trác và Lý Nho đang quan sát trận chiến. Thấy Tôn Kiên dũng mãnh như thế, không nén nổi thốt lên: “Người này đúng là một mãnh hổ!”

Lý Nho cười nói: “Mãnh hổ mặc dù mạnh nhưng vẫn không thoát được mưu kế của thợ săn. Nhạc phụ, để những cửa thành khác đùa vui náo nhiệt một chút nhỉ.”

“Lý nên như vậy!”

Đồng Trác cười gằn không ngớt, nhìn đám thuộc hạ của Tôn Kiên từng người từng người ngã trong vũng máu, trong lòng vô cùng sáng khoái. Cho người chống đối ta. Đây là kết cục của những kẻ chống đối ta!

Tôn Kiên tại chiến trường, phải trở mắt nhìn thuộc hạ từng người từng người chết đi, tim như bị đao cắt. Trong một lần bị đánh lui xuống dưới, Tôn Kiên giết đỏ cả mắt cưỡi nón giáp sắt trên người xuống, lại lần nữa nhằm về phía thủ thành. Tổ Mậu hai người vội vàng mang theo trên dưới một trăm thân cận lên trước yểm trợ. Thấy chủ tướng liều mạng như vậy, những hương dũng kia cũng đỏ cả mắt. Tôn Kiên một tay đáp ở lỗ châu mai, nhún người nhảy lên thủ thành. Múa lá chắn, đem đầu của sĩ binh Hoàng Cân đập vỡ. Gõ đỉnh đao cổ từ trong miệng xuống, thể nhược phong hổ nhất bàn. Ánh đao chớp sáng, máu thịt tung tóe. Tổ Mậu hai người cũng lên được thủ thành, cùng Tôn Kiên ra sức chém giết quân địch. Nhưng quân Hoàng Cân thật sự quá đông. Mặc dù không có sĩ khí, nhưng tại thời điểm phải đối mặt với sinh tử, cũng bộc phát sức chiến đấu đáng sợ. Theo Tôn Kiên lên thủ thành, còn có trên dưới một trăm người hầu cận, rất nhanh bị quân Hoàng Cân bao vây...Một mũi tên bay lạc tới, bắn trúng vào vai Tôn Kiên. Đau đến mức Tôn Kiên kêu to một tiếng, đại đao trong tay suýt nữa thì rơi khỏi. Tổ Mậu hai người thấy tình huống bất thường lập tức đỡ Tôn Kiên rút lui xuống thành.

“Bỏ ta ra, bỏ ta ra...”

Tổ Mậu đánh một chưởng lên cổ Tôn Kiên, làm hấn ngất đi “Công Phúc mang theo Văn Đài xuống dưới, rút lui, rút lui...”

138. Chương 138: Văn Đài Chịu Nhục

Chiến sự đã kết thúc! Tổ Mậu hai người liều chết yểm trợ, cuối cùng cũng mang Tôn Kiên từ tường thành Uyển Huyện xuống. Nhưng những hương dũng đã không còn quay trở lại nữa.

Những hương dũng chiêu mộ của hắn, cũng tổn thất quá nửa. Sống sót, không nhiều thì ít đều bị thương. Tổ Mậu hai người tìm như bị đao cắt, nhưng lại may mắn không dám thể hiện bất mãn. Bởi vì bọn họ thấy anh mắt của Hồ Chấn và phó tướng người khương, có chút không thoải mái. Tôn Kiên ngừng tấn công, những tiếng reo hò ở nơi khác theo đó mà rất nhanh biến mất. Đồng Trác trong lều lớn của chủ soái triệu tập các tướng nghị sự. Có thể nhìn ra được, hắn có chút lo lắng.

“Phản tặc vẫn còn chiến lực như vậy? Cũng may là không có cường công, nếu không đã tổn thất nặng nề!”

Trong lòng Lý Nho thích thú tỏ vẻ đồng ý, “Chủ công, Theo Lý Nho thấy, ra lệnh ọi người canh phòng nghiêm ngặt, coi chừng phản tặc bỏ trốn!”

“Nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, cũng không phải là cách hay!”

“Chủ công chớ lo lắng, hôm qua Lý Nho đã cho người giả làm phản quân trà trộn vào Uyển Huyện. Hôm nay có tin tức truyền tới, đã tìm thấy khu kho lương của Uyển Huyện. Chỉ là phản tặc trông coi kho lương rất chặt, nhất thời không có cách nào ra tay được. Chỉ cần tìm được cơ hội, sẽ làm cho kho lương kia thành ngọn lửa lớn....ha ha , không có lương thực, để xem phản tặc có thể chống cự được bao lâu?”

Đồng Trác nghe được cười lớn ha ha “Ta có Văn Chính, đúng là vô lo”

Đang nói chuyện thì có một tiểu giáo vào báo cáo, Tôn Kiên đã đến, mang theo cả thuộc hạ đến thỉnh tội. Đồng Trác nghe thấy nhíu mắt lại “Đúng lúc như vậy, cho hắn dâng môn rồi vào!”

Khi có quyền lực trong tay, cảm giác thật là tuyệt vời. Đồng Trác rất muốn xem, tên Tôn Kiên kia, còn ngừ khí đến chất vấn hắn hay không? Chỉ lát sau, Tôn Kiên đã vào tới đại doanh của chủ soái. Tổ Mậu hai người theo sau hắn, sắc mặt của ba người có vẻ rất bình tĩnh. Đồng Trác lạnh lùng nhìn Tôn Kiên nói: “Hạ Bi tiểu lại, Sao không giành được Uyển Huyện?”

Cách xưng hô thế này, kèm theo ý làm nhục người khác. Ý muốn nói: ta đã nói có tính toán, người chỉ một tên tiểu quan, không có tư cách khoa chân múa tay trước mặt ta. Nếu theo suy đoán của Đồng Trác, Tôn Kiên chắc chắn sẽ nổi giận. Vậy mà Tôn Kiên vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, chấp tay nói: “Mặt tướng bất tài, không chiếm được Uyển Huyện, xin trung lang tướng đại nhân trị tội!”

Được, phục rồi thì tốt! Đồng Trác và Tôn Kiên cũng không có thù sâu oán nặng gì, nên cũng không nghĩ tới diệt cỏ phải diệt tận gốc. Theo hắn thấy, Tôn Kiên chẳng qua cũng chỉ là nhân vật bình thường mà thôi, làm gì có tư cách tìm hắn báo thù. Nếu như hắn muốn báo thù, vậy thì chỉ cần phóng ngựa lại đây. Lý Nho ngược lại cảm thấy không tốt lắm. Nếu như Tôn Kiên lớn tiếng, hắn sẽ thấy yên tâm hơn. Nhưng càng là bình tĩnh thế này, hắn lại càng cảm thấy người này nguy hiểm, trong lòng không khỏi dâng lên sát khí, đưa mắt ra hiệu cho Đồng Trác. Cũng không biết là Đồng Trác không nhìn thấy, hay là nhìn thấy nhưng cố ý giả bộ không thấy.

“Tôn Văn đài, thấy người cũng là vì nước mà dốc lực, ta cũng không muốn làm khó người. Chỉ là quốc có quốc pháp, quân có quân quy. Người khư khư cố chấp ép buộc xuất chiến làm hao binh tổn tướng, giúp phản tặc thêm phần kiêu ngạo. Không thể không phạt. Phạt người 20 quân trưởng, mang quân của người quay về Hạ Bi đi thôi. Phản tặc ở Uyển Huyện, không cần người nhúng tay nữa. ta tự có chủ trương.”

“Tạ ân đại nhân không giết!”

Tôn Kiên khom người tuân lệnh, tại nơi Hoa Hùng trông giữ, cùng với Tổ Mậu hai người lên trước lĩnh phạt. Lý Nho chau mày, cũng muốn đi ra ngoài, nhưng lại bị Đồng Trác gọi lại.

“Văn Chính, để hắn đi đi. Dù nói thế nào, hắn cũng đã từng giúp Văn Tài một tay, chúng ta không nên ép người qua đáng. Hôm nay cho hắn một bài học, để hắn biết trời cao đất rộng là được rồi.....Hừ, hừ nếu hắn vẫn muốn tự tìm cái chết ta sẽ cho hắn được thỏa đáng.”

Lý Nho bị Đồng Trác nhìn thấu tâm tư, cũng không nói gì nữa. Mơ hồ cảm thấy, Đồng Trác dường như đã thay đổi. Thắng lợi liên tiếp, đã làm cho hắn trở nên tự tin hơn trước nhiều. Đây rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu. Lý Nho không thể nói rõ, đồng thời về mặt bình tĩnh của Tôn Kiên, luôn khiến hắn cảm thấy bất an. 20 quân trưởng, đánh cho Tôn Kiên bong da tróc thịt. Sau khi trở về tiểu doanh, Tôn Kiên để Tổ Mậu hai người thu chỉnh nhân mã, chuẩn bị nhổ trại lên. Đợi hai người sau khi rời khỏi doanh trường, về mặt bình tĩnh của Tôn Kiên bỗng xuất hiện những nếp nhăn, nắm chặt quả đấm, gằn từng tiếng: “Đồng

Trác, người làm nhục Tôn Văn Đài ta quá đáng, nổi nhục ngày hôm nay, ngày sau ta nhất định sẽ trả lại người gấp bội!”

Sau khi Tôn Kiên đi, tất cả đều trở lại bình yên. Đồng Trác tiến hành vài cuộc công kích thăm dò, nhưng kết quả không được tốt lắm.. Hân và Lý Nho đều coi thường quyết tâm đánh một trận liều chết của quân Hoàng Cân, cũng may sớm đã có suy tính, Uyển Huyện mặc dù vẫn trong tay quân phản tặc, nhưng hân cũng không hề sốt ruột. Lại qua mấy ngày, Lý Nho bỗng hưng phấn đi vào trong doanh trại của chủ soái.

“Nhạc phụ, có tin tức rồi!”

Đồng Trác ngẩn ra, “Tin tức, tin tức gì?”

“A Sữu, tin tức của A Sữu!”

Mấy ngày liền không có chiến sự, Đồng Trác vốn nhàm chán dựa người trên giường, nghe được những lời này của Lý Nho, lập tức ngồi thẳng người dậy.

“A Sữu ở đâu?”

“Thăm mã truyền thông tin về, A Sữu dẫn nhân mã trong 10 ngày liên tiếp tập kích 11 thành trấn Nam Dương. Tất cả thành trấn bị quân phản tặc chiếm đóng, đều đã bị công phá chiếm lĩnh....Hiện giờ, Uyển Huyện đã trở thành một cô thành.”

“Cái gì?”

Mắt Huân Trác bỗng sáng lên. Ngây người một lát, bỗng cất tiếng cười lên: “Làm tốt lắm, làm tốt lắm....không hổ là nhân sư của Đồng gia ta. Văn Chính, đem tin tức này truyền ra doanh trại, và để cho bọn phản tặc trong thành cũng biết. Chỉ cần chiếm được Uyển Huyện, thì chiến sự ở Nam Dương cũng sớm kết thúc. Ha ha lần này ta muốn xem , triều đình sẽ nói thế nào.”

Lý Nho hơn hớn nói: “Nhạc phụ, vẫn còn một tin tốt lành”

“Hả? Vẫn còn tin tốt lành, nói nghe xem!”

“Mật thám trong nội thành Uyển Huyện truyền tin tức về, nói rằng việc trông coi kho lương thực có phần lơ lửng, đêm nay sẽ tìm cách đốt kho lương.”

Về mặt Huân Trác nghiêm lại: “Có khẳng định không?”

“Thiên chân vạn xác”

“Tốt, làm rất tốt”

Đồng Trác xuống khỏi giường, đi đi lại lại trong đại doanh, “Đốt kho lương, xem quân phản tặc còn có thể chống đỡ được bao lâu.”

Lý Nho nói: “Nhạc phụ, con có một kế, nói không chừng có thể tốc chiến tốc thắng.”

“Nói thử xem”

“Đêm nay hỏa thiêu kho lương, chỉ cần hỏa thế, phản tặc Uyển Huyện chắc chắn đại loạn.Vừa lúc chúng ta lợi dụng sơ hở tiến vào, thừa cơ chiếm lĩnh Uyển Huyện, cũng không phải là việc không thể.”

“Cái này...”

Đồng Trác có chút do dự. Kế sách của Lý Nho quả thực không tồi, nhưng vạn lỡ là cạm bẫy, thì phải làm sao?”

“Văn Chính, có thể nắm chắc phần thắng chứ?”

Lý Nho nhếch miệng, “Tất nhiên là chắc chắn rồi. Nhạc phụ, đêm nay có thể tập trung binh lực, toàn lực công phá Uyển Huyện, tiêu diệt phản tặc”

“Nếu đã như thế, vậy cứ theo kế của người mà làm”

Đồng Trác lập tức triệu tập các tướng, sau khi đã nói rõ tình hình, các tướng lĩnh đều hăm hở. Hoa Hùng càng không ngừng la lớn,

“Chủ công, sớm nên động thủ rồi. Ta mấy ngày nay chỉ ăn no rồi ngủ, ngủ chán lại ăn, trên người toàn là thịt mỡ rồi”. Nói xong khiến mọi người cười lớn ha ha, Đồng Trác cũng cảm thấy vô cùng tự tin.

“Đã như vậy, mọi người hãy tranh thủ thời gian chuẩn bị. Đợi trong thành lửa cháy, chúng ta liền tấn công Uyển Huyện.”

Thời gian qua đi chậm chạp. Trong đại doanh, mọi người đã chuẩn bị ổn thỏa. Đồng Trác cũng đã mặc áo giáp, tay cầm ba chiếc Khai Sơn đao. Hít sâu liên tục, rất lâu rồi không căng thẳng thế này. Cho dù trong ác chiến cũng không căng thẳng đến vậy. Nhưng không thể nói là không căng thẳng, mà là cơn mưa lớn đến quá bất chợt, căn bản là không có thời gian cho hắn căng thẳng. Mưa lớn qua đi, cũng chỉ còn lại việc hưởng thụ niềm vui thích sau khi thắng trận. Mà bây giờ... Đồng Trác có cảm giác căng thẳng của lần đầu tiên nghe lệnh khi còn dưới trướng của Tung Thái úy. Cảm giác này, thực sự rất tuyệt vời. Nhưng đợi đến quá nửa đêm, mà trong thành vẫn không thấy động tĩnh gì. Huân Trác lòng như lửa đốt đi đi lại lại trước đại doanh, thỉnh thoảng hướng về phía Uyển Huyện chờ đợi. Lý Nho vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng cũng vạn phần lo lắng, “Sao vẫn chưa động thủ, chẳng nhẽ đã phát sinh chuyện gì sao?” Khoanh tay đứng nhìn cũng đã đến giờ dần, Đồng Trác cũng mất đi kiên nhẫn. Ngay tại lúc hắn chuẩn bị ra lệnh hủy bỏ lệnh tấn công, Uyển Huyện bỗng ánh lửa ngút trời, chiếu sáng quá nửa bầu trời.

“Bốc cháy rồi, bốc cháy rồi...”

Đồng Trác mắt rực sáng, hưng phấn la lớn, “Xuất kích, xuất kích.....chiếm lĩnh Uyển Huyện, tiêu diệt phản tặc!”

Đám người Hoa Hùng sớm có chút không kiên nhẫn hô vang tuân lệnh, cùng với tiếng hiệu của sừng bò theo đó mà hô lớn, toàn bộ nhân mã lao ra khỏi đại doanh, dũng mãnh tấn công về phía Uyển Huyện. Đúng như những gì Lý Nho dự đoán, lửa bốc cháy, toàn bộ Uyển Huyện rối loạn, căn bản không có ai chú ý tới động tĩnh ngoài thành. Không tốn chút sức nào tiến đến dưới thành, cùng với quân sĩ dùng gỗ xô đổ cổng thành, Hoa Hùng dẫn đầu đám quân xông vào trong thành Uyển Huyện. Nhưng, sau khi xông vào thành, lạo phát hiện bên trong là một thành trống.

“Không hay rồi, bị mắc mưu rồi!”

Hoa Hùng lập tức ý thức được tình huống bất ổn, quay đầu ngựa liều mạng chạy ra ngoài. Một hồi mõ lớn trên đầu thành, trên tường thành xuất hiện vô số cung thủ. Một trận mưa tên bay tán loạn, rất nhiều binh sĩ bị trúng tên, ngay cả Hoa Hùng cũng trúng vài tên.

“Rút lui, rút lui...”

Cổ nén đau đớn, Hoa Hùng và Từ Quang Vinh quát lớn. Cổng thành đã vỡ thành từng mảnh, đầu thành vừa rồi tĩnh lặng, bỗng xếp thành vòng vây, các cung thủ hướng mũi tên về phía quan quân dưới thành bắn xuống giành ưu thế. Nhờ vào sự liều chết yểm trợ của thân vệ, lúc này Hoa Hùng và Từ Quang Vinh xông ra được khỏi cổng thành, thì trên mình cũng đã đầy thương tích. Vừa thở hổn hển, lại nghe thấy một hồi trống âm. Từ hai bên ra vô số nhân mã đã rất hoảng loạn làm đại quân Đồng Trác bị ảnh hưởng lớn, liền vây quanh lại.

Phía trước nhất là một võ tướng, mặt lạnh như đồng, mũi thẳng miệng rộng, tay cầm một cây kim thương chạm đầu hổ, ngồi trên ngựa cười lớn: “Cầu quan, gian kế của bọn người sớm đã bị ta thấy rõ. Lửa trong thành chẳng qua chỉ là một khoảng không...Các huynh đệ, giết chúng cho ta!”

Đồng Trác vừa nhìn đã nhận ra người này, đúng là cử soái của quân Hoàng Cân, chủ tướng của Uyển Huyện Bành Thoát.

Trúng kế rồi, trúng kế rồi!

Không ngờ rằng Bành Thoát còn có bản lĩnh như vậy rõ ràng cũng có dụng kế. Quả thật là Đồng Trác đã xem thường Bành Thoát. Hắn tuy lỗ mãng, nhưng tuyệt đối không phải người vô mưu, nếu không cũng không thể cùng Ba Tài trở thành chiến tướng đặc lực nhất của Trương Mạn. Có thể Trần Lưu đại bại dưới Chu Tuấn, mặc dù có công lao của Trương Yến, nhưng cũng không thể không thừa nhận công lao của Bành

Thoát. Đáng tiếc, công lao của Bành Thoát phần lớn bị danh tiếng của Trương Yển che khuất, thế cho nên Đồng Trác đối với người này cũng sinh ý coi thường. Giờ mới hối hận thì đã muộn rồi! Đồng Trác liên tục không ngừng nhìn phản tặc từ trong thành đánh ra, trong lòng không khỏi hối hận. Quan quân bị đánh mai phục, có phần không biết phải làm sao. Trần đầy niềm tin công phá Uyển Huyện, không ngờ lại bị trúng kế. Nhất thời quan quân đại loạn. May mà Hoa Hùng, Từ Vinh liều mình đốc chiến, lúc này mới xem như là tạm thời ổn định một chút. Nhưng người sáng suốt nhìn qua cũng có thể thấy, thất bại chỉ là việc sớm muộn. Nhã Đan ngênh đón, tướng Bành Thoát liền ngăn lại.

“Chủ công mau rút lui, chủ công mau rút lui!”

Lý Nho sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, nghìn tính vạn tính cũng vẫn là tính sai. Nhìn về phía Đồng Trác, thấy sắc mặt Đồng Trác xanh mét, giơ cao đại đao trong không trung, hô lớn: “ Các huynh đệ, theo ta chết trận!”

Đồng Trác không sợ chết sao? Sợ, hẳn sợ đến muốn chết, nhưng hẳn cũng biết , nếu trận này thất bại, công sức chuẩn bị của bao nhiêu người thành vô ích. Chỉ có liều mạng mới có đường sống sót. Nếu như thất bại, chiến quả ngày trước đành phó mặc sự đời. Phản tặc kiêu căng lại càng cường thịnh. Quân Hoàng Cân trốn khắp nơi cũng sẽ lại nhanh chóng tập kết. vậy cũng đã quá mệt rồi. Đồng Trác đã nhiều năm không ra trận, giờ đây cũng liều mạng. Hăng hái tiến lên nhằm về phía quân Hoàng Cân, đồng thời không ngừng kêu gọi quân tán loạn áp sát về phía hắn. Nhất thời hai bên lại hình thành trạng thái giằng co. Đồng Trác tay múa đại đao, cũng không nhớ rõ đã giết chết bao nhiêu người nữa. Giống như quay về những năm tháng tuổi trẻ, cảm giác cùng Tung thái úy chinh chiến sa trường, cùng với người Khương chém giết tìm lại được rồi.

Trên mặt đầy hắc khí, mang theo vẻ dữ tợn. Đồng Trác không ngừng phóng ngựa xoay quanh. Một bên kêu cổ vũ quan quân. Dần dần, địa thế quan quân cũng ổn định lại. Nhưng thế này có thể giữ vững được bao lâu? Chỉ có mấy vạn quan quân, đối mặt sự vây đánh của gần 10 vạn phản tặc, có thể giữ được bao lâu? Phía trước là Uyển Huyện, sau lưng là thủy yểm. Đồng Trác đã không còn đường lui. Chỉ có thể liều chết chiến đấu. Quan quân dần dần không trụ được, từng bước rút lui. Kết quả tan vỡ đã thành kết cục xác định, khiến Đồng Trác khóc không ra nước mắt. Lui về trung quân, thấy đám người Hoa Hùng đều quay lại. Xem bộ dạng của hắn, liền biết cũng vào đường cùng rồi. Đại đao cắm trên mặt đất, Đồng Trác rút ra bảo đao, trong đầu xuất hiện ý định tự sát. Cũng trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, một tiếng gầm giống như tiếng sấm gào thét trên mặt đất chiến trận vang lên.

“Kẻ nào muốn giết cha ta, trước tiên phải hỏi cây đại sóc trong tay ta có đồng ý hay không đã...”

Theo sát sau, nghe thấy âm thanh như tiếng biển gầm dữ dội: “Đại ma kim chùy, thiên hạ phải khiếp sợ. Môn hạ ba nghìn sĩ, nổi dậy ở Dương thành. Đại ma Kim Chùy, thiên hạ khiếp sợ. Đại ma kim chùy thiên hạ khiếp sợ, giết, giết, giết.....”

Một đạo nhân mã từ hậu phương chiến trận đánh ra. Cầm đầu một viên đại tướng mũ đen, áo giáp đen, dưới khó là tượng long mã. Tay cầm một cây thương bằng đồng độc thoái hơn 80 cân. Người như mãnh hổ xuống núi, ngựa như thường luồng rời bến. Đại sóc kia chém ra, từng đạo, từng cái từng đường vòng cung kỳ lạ. Một chiêu cực kỳ đơn giản quét sạch cả nghìn quân, nhưng lại hết sức biến hóa, chém đánh máu thịt bay tung tóe. Phía sau hắn, là một nghìn cự ma sĩ. Cùng một màu mũ đen, áo giáp đen, ngựa là ngựa Tây Lương thượng đẳng, đầu đội túi khâu, mặc áo sắt tay áo có hình lá cây, tay cầm giáo dài, ai cũng dũng mãnh, phối hợp rất thuần thục. Bên cạnh đại tướng, còn 3 võ tướng đi theo. Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu, Hàn Đức... Ba người này mặc dù không thể so sánh với Đồng Phi, nhưng cũng vô cùng dũng mãnh. Một nghìn đại ma sĩ Phách Ba Trảm Lãng hướng về phía trung tâm quân Hoàng Cân.

“Là công tử.” Hoa Hùng mừng rỡ la lớn “Chủ công, là công tử, Phi công tử trở về rồi!”

“Nhân sư nhà ta đã trở về ư?”

Huân Trác mừng khôn kể xiết, một tay chặn ngang thanh đao, lớn tiếng nói: “Viện quân đã tới, các huynh đệ theo ta giết chết quân địch!”

Bành Thoát nào nghĩ tới, có thể gặp phải biến hóa thế này. Nhìn Đồng Phi trên chiến trường này, giống như nhìn thấy hung thần. Cây độc cước sắc bằng đồng nhìn có vẻ rất quen mắt, nhưng không nhớ ra đã

thấy qua ở đâu? Mắt thấy việc lớn đã thành, Bành Thoát sao có thể can tâm. Đại thương chỉ về phía Đồng Phi: “Ngăn tên quỷ sứ kia lại, ngăn tên quỷ sứ kia lại!”

Bên cạnh mười mấy tướng lĩnh thúc ngựa xông lên. Đồng Phi không mấy may sợ hãi, đôi mắt nhỏ hẹp bỗng nhiên trợn tròn, cơ thể trên lưng ngựa tốc độ như tượng long. Một chiêu Thái Sơn áp đỉnh, mang theo gió trên không trung đập rơi xuống.

Tướng lĩnh cầm đầu quân Hoàng Cân lúc này mới nhận ra tướng mạo của Đồng Phi, kêu lên một tiếng a lớn “Là tên sát nhân đại ma đến” Lời còn chưa dứt, đại sóc đã rơi xuống, cả người và ngựa trở thành đồng thịt vụn. Sát nhân đại ma, là lúc trước Đồng Phi ở Uyển Huyện bị quân Hoàng Cân đặt cho biệt hiệu.

Những người quen biết Đồng Phi cũng vô cùng kinh sợ. Trời ơi, tại sao tên quái dị này lại trở lại? Muốn chạy, đã không còn kịp rồi! Đại sóc của Đồng Phi đưa lên hạ xuống, đánh bật ba tướng lĩnh. Những người khác muốn chạy trốn, lại bị Bùi Nguyên Thiệu ba người truy đuổi. Trên chiến trận xuất hiện một hiện tượng rất kỳ lạ. Mười mấy người chạy phía trước, bị ba bốn người đuổi đánh theo.

Bành Thoát thấy vậy, giận tím mặt, thầm nghĩ: “Các người thật là quá đáng, cho dù tên tiểu tử này lợi hại, các người mười mấy người bị mấy tên đuổi đánh, chấp nhận được không? Cũng khó trách, Bành Thoát không đích thân giao đấu với Đồng Phi.

Liên thúc ngựa chiến, lao tới phía Đồng Phi “Tiểu quỷ, tiếp chiêu!”

Theo cách nghĩ của Bành Thoát, hấn vừa ra tay, những người này không thể còn mặt mũi nào tiếp tục chạy, Tự biết bên đó người đông thế mạnh, vậy đánh tên tiểu quỷ, vẫn không thể giết được hấn sao? Nhưng Bành Thoát quả thực đã đánh giá sai sự ảnh hưởng của Đồng Phi đối với những người này. Đừng nói là Bành Thoát ra trận, chỉ sợ ba huynh đệ Trương Giác có cùng ra, bọn họ cũng không muốn giao đấu với Đồng Phi. Mắt thấy có người đến chịu chết, Đồng Phi lại thấy vui vẻ. Vừa ghim dây cương, tượng long lập tức dừng lại. Đồng Phi neho mắt, nhìn Bành Thoát lao tới, nắm chặt đại sóc nhẹ nhàng hướng về phía đối phương.

Đại sóc hơn 80 cân trong tay Đồng Phi giống như một ngọn bấc. Bành Thoát giờ thương nghênh đón, chỉ nghe một tiếng phịch, theo sát sau là một khối lực lớn, giống như là núi đè lên hấn. Xương cốt toàn thân kêu răng rắc loạn xạ, ngựa hí lên thảm thiết, phun ra một ngụm máu tươi. “Đây không phải là binh khí của đệ đệ ta sao? Sao lại trong tay tên tiểu quỷ này?” Bành Thoát toàn thân xương cốt vỡ hết, trước lúc chết lại nhớ ra nguồn gốc của cây đại sóc này, mắt trợn trừng như khối bùn ngã trên mặt đất. Ánh mắt kia rõ ràng là đang chất vấn Đồng Phi: Người làm gì đệ đệ của ta rồi?

139. Chương 139: Điều Kiện Minh Chủ

Bành Thoát tử trận, làm cho đại quân Hoàng Cân giống như bỗng nhiên mất đi người tâm phúc.

Có tướng lĩnh thông minh phát hiện tình hình không ổn, lập tức kêu gọi toàn bộ nhân mã, muốn rút lui khỏi chiến trận. Một người ngHi như vậy, rất nhanh ảnh hưởng đến những người khác. Mọi người không muốn tiếp tục tham chiến, tới tập tháo chạy về các hướng.

Gần mười vạn đại quân, cứ tán loạn như vậy!

Còn đại quân Đồng Trác thì lại lòng quân phần chấn, từng người đổ mắt, ra sức truy sát.

Chân trời, đã lộ ra những tia ánh sáng màu trắng bạc. Dưới thành Uyển Huyện vẫn ánh lửa ngút trời, quân Hoàng Cân trên núi bị đại quân Đồng Trác truy kích chạy tán loạn. Có binh lính muốn lui về Uyển Huyện, lại bị đám người Hoa Hùng liên thủ chặn đánh ở phía ngoài thành.

Thực tế, trong tình huống thế này, ai cũng có thể nhìn ra, Uyển Huyện đã thất thủ.

Hội quân chạy trốn, sau khi chạy đi được mấy dặm, hai đạo nhân mã từ hai bên tả hữu đánh ra, đồng phục của binh Tàn Hồ, một bên là đội Hàn Mãnh, bên kia là quân Lĩnh của Thành Lễ, thừa thế xông lên, giết hết quân binh tháo chạy rồi mới thu binh.

Tiếp tục thất bại, từ xa đã trông thấy thủy yêm.

Trưởng hội quân thở dài, biết rõ chỉ cần qua được thủy yêm, bọn họ coi như đã an toàn.

Trời đã sáng, có ánh nắng, bỗng có một hồi mõ lớn, châu chấu bay đầy trời che khuất cả bầu trời làm cho nhật nguyệt thôi chiếu.

Không thể đếm rõ hội quân tại chỗ bị tên bắn ngã trên mặt đất, theo sát một đạo nhân mã từ trong đám cỏ lau xuất hiện.

Hai viên đại tướng cầm đầu, một là Trần Đáo, Một là Đồng Thiết, hai người chỉ huy Cự ma sĩ chặn ở bờ sông ngay cạnh thủy yêm, mác lớn, đao dài dưới ánh nắng mặt trời lóe lên những ánh làm tâm thần con người yếu đuối, làm người ta kinh hồn bạt vía.

“Đầu hàng!”

Trần Đáo trên mình ngựa quát một tiếng chói tai, một nghìn cự ma sĩ đồng thanh hô lớn “Đầu hàng, đầu hàng!” Phần lớn hội quân một đêm chưa được nghỉ ngơi. Nhìn thấy tình huống như vậy, nào còn tâm trạng tiếp tục đánh? Mấy vạn hội quân quỳ rạp dưới mặt đất, ném binh khí la lớn “Tướng quân tha mạng, ta xin hàng, ta bằng lòng đầu hàng!”

Trời đã sáng rõ, trận đại chiến cũng đã chấm dứt.

Bên ngoài thành Uyển Huyện, dựng lên tạm thời một doanh tù binh thô sơ, do 2 nghìn cự ma sĩ phụ trách trông giữ, Trần Đáo và Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu ba người cùng lúc là chủ tướng phụ trách doanh trại của tù binh, nghiêm mật theo dõi nhất cử nhất động của những tù binh này.

Chiến sự mặc dù đã kết thúc, nhưng không thể buông lỏng được.

Tu sửa Uyển Huyện, tập trung bách tính, những việc này Đồng Trác có thể không phải suy nghĩ. Dù sao hẳn cũng chỉ là 1 trung lang tướng, chứ không phải Nam Dương Thái Thú. Nhưng tù binh xử lý ra sao? Chiến lợi phẩm phân chia thế nào? Đồng Trác lại không thể không vì những chuyện này mà buồn phiền.

Chiến trận đã lùi lại. Ước chừng có 4, 5 vạn tù binh. Theo ý kiến của Đồng Trác và Lý Nho, những tù binh này nên bị chém đầu trước dân chúng, lấy máu tươi của bọn họ nhuộm đỏ thủy yêm.

Nhưng Đồng Phi lại không đồng ý làm như vậy! Mặc dù nói xử trảm tù binh, việc tru di cửu tộc ở thời kỳ này phát sinh, nhưng không có nghĩa là Đồng Phi có thể tiếp nhận những chuyện như vậy.

Hắn mang theo Đồng Thiết và Thành Lễ trèo lên đầu thành Uyển Huyện, trong đầu lại hiện ra tình hình ngày đó lúc hắn tại Uyển Huyện huyết chiến. Đại ca họ hiện giờ ra sao? Nói là rút khỏi Uyển Huyện, nhưng Đồng Phi đã tìm một vòng ở Nam Dương, cũng không thấy bóng dáng họ.

Ngày đó bên bờ sông thủy yêm, Quách Gia phát hiện có quân Hoàng Cân ở bên như hổ rình mồi, lập tức sinh ra cảnh giác. Uyển Huyện thật ra không cần phí quá nhiều trắc trở. Chỉ cần đại quân Đồng Trác tới, phá thành cũng chỉ là điều sớm muộn. Nhưng một số phản tặc rải rác tại một số nơi ở Nam Dương lại không thể không lo lắng, nếu không thể mau chóng tiêu diệt chúng. Một khi địch ở Uyển Huyện bị tiêu diệt, những phản tặc này lập tức sẽ trở thành giặc cỏ. Đến lúc muốn trừng trị lại càng thêm phiền toái. Đồng Phi và Quách Gia đều sợ phiền toái.

Hơn nữa lại thêm 1 đạo quân bí mật của quân Hoàng Cân bên cạnh dòm ngó, Quách Gia liền sinh ra ý nghĩ tìm cơ hội tiêu diệt.

Chiến trận liên tục ở Nam Dương, trong mấy ngày liền phá 10 thành trấn, tù binh phản tặc tổng cộng có 2, 3 vạn. Nhưng đạo quân bí mật của Hoàng Cân mãi không có tung tích, khiến Quách Gia cũng cảm thấy có chút lo lắng. Đồng thời hy vọng tìm kiếm tung tích đám người Diên Vi của Đồng Phi cũng thất bại, dần dần mất đi ham muốn đánh tiếp. Đêm tối, quay lại Uyển Huyện, lại đúng lúc gặp phải cảnh ngộ bị mai phục của Đồng Trác.

Nhớ tới Quách Gia, trong lòng Đồng Phi không khỏi cảm thấy buồn bã.

Nhẹ nhàng nắm chặt tay đánh vào lỗ châu mai, thềm thổ dài một tiếng, những lời Quách Gia trước khi chia tay, vang lên bên tai.

Đó là chính ngọ ngày hôm qua, Quách Gia quyết định chia tay Đồng Phi. Nói thật Đồng Phi rất muốn để Quách Gia ở lại trợ giúp hắn. Mặc dù thời gian chung sống không lâu nhưng bên Quách Gia, Đồng Phi lại cảm thấy trong lòng rất yên bình.

Liên tục tiến Quách Gia tới chân núi Tây Ngạc, Quách Gia bỗng dừng bước.

“Tiểu sư đệ, không cần tiếp tục tiến nữa!”

Đồng Phi do dự một chút, nhẹ giọng nói: “Sư huynh, tại sao huynh không thể lưu lại đây chứ?”

Trên khuôn mặt rất thanh thú Quách Gia, hiện lên nụ cười khó hiểu hàm ý “Người vẫn mang những câu này ra hỏi....Ha ha, ta vẫn cho rằng người sẽ không hỏi chứ. Tiểu huynh đệ, người đối với thiên hạ đại thể có thể có nhận định gì? Ta là nói, hình thức sau khi đại loạn lần này.”

Lại là kiểu câu hỏi rất phiền não này!

Đồng Phi đau đầu nhìn Quách Gia, không biết nên nói thế nào.

Có thể cảm thấy điều đó, Quách Gia là thật lòng thật dạ hỏi thăm hắn, hoặc có thể nói là đang kiểm tra hắn. Trả lời hay là không trả lời?

Đồng Phi tự biết, lần loạn Hoàng Cân này chỉ là một yếu tố tác hỏa (một ngọn lửa nhỏ). Do dự chốc lát, hắn quyết định nói “Loạn....sẽ rất loạn”

Quách Gia gật đầu bằng lòng “Không sai, tầm nhìn của tiểu sư đệ không tồi, không hổ là người lão sư coi trọng. Thật ra, đây cũng không coi như bí mật gì, người có chút khả năng quan sát đều có thể nhìn ra huyền cơ trong chuyện này. Đại loạn lần này, chẳng qua chỉ là bắt đầu, tiếp đến có lẽ có chút yên bình ngắn ngủi...Nhưng một khi hoàng thượng....thì toàn thiên hạ tất đại loạn.”

Đồng Phi ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn Quách Gia.

Dựa theo ghi chép trong Bình Thư, loạn tam quốc không phải bắt đầu từ sau khi Linh đế mất.

Dè dặt nhìn sang hai bên, chỉ có Thành Lễ và Đồng Thiết theo ở phía sau, khoảng cách mấy trăm cự ma sĩ khoảng ngoài mấy chục bước đảm nhiệm canh gác.

Quách Gia nhìn bầu trời “Thật ra bắt đầu từ Cao Tổ Hoàng Đế, vương triều Đại Hán ta trước sau còn vài vấn đề lớn. Thái hậu, hoạn quan, ngoại thích....Hoàn đế lên, hoạn quan đổi mệnh. Quan lại yêu tiền. Muốn có danh thì phải dựa vào quyền quý. Quan lại trong triều, xuất phát từ tư môn, thanh lưu danh sĩ, lại vu cho là thô bạo. Do nhà nhà dị nghị, dân chúng bàn luận. Không thể kiểm soát, sự tình không có định giá, trường yêu ác mà kết bè đảng...Tiếp tục như vậy, thì sao lại không loạn?”

Đồng Phi điều hiểu điều không, nhưng đại khái có thể hiểu được ý của Quách Gia.

Thái hậu, ngoại thích, hoạn quan, thế tộc, kết đảng....Chợt nghe được vấn đề của đế quốc Đại Hán này đúng là rất nhiều, rất nhiều.

Quách Gia nói: “Tiểu huynh đệ, lúc rối ren của thời loạn lạc sắp tới. Người muốn lựa chọn thế nào? Ta tham vọng tìm kiếm đường lớn, muốn lập lại bình yên thiên hạ. Tiểu huynh đệ người vũ dũng, tính tình cương trực, ta rất yêu quý. Nhưng người bây giờ trắng tay, mặc dù là tương lai vào triều làm quan....Xin thứ lỗi cho ta nói một câu bất kính: lệnh tôn còn, tiểu sư đệ người vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được”.

Sắc mặt Đồng Phi bỗng trở lên rất khó coi, trừng mắt nhìn Quách Gia, có chút không vui.

Quách Gia lại cười nói: “Tiểu huynh đệ, ta nói rõ thêm một chút. Ta dựa vào người, người có thể cho ta cái gì? Là quan chức, hay là phát triển tài năng, lập lại bình yên trong thiên hạ. Điều này mới nghe có vẻ rất dễ dàng, nhưng người cần phù hợp vài điều kiện: danh vọng, tài năng, ruộng đất và hùng binh mãnh tướng rong ruổi thiên hạ, người có được mấy điều?”

Tài năng, có thể học hỏi....

Hùng binh mãnh tướng, có thể đi huấn luyện....

Nhưng danh vọng và thổ địa (ruộng đất)....Đồng Phi trầm mặc. Hấn ý thức được, Quách Gia không hề nói sai, cha còn, hấn không có ngày ngóc đầu lên được.

Danh vọng, có lẽ ngày khác dựa vào cố gắng có thể đạt được. Nhưng trên người hấn dấu vết hậu duệ của bề phư dừng hòng thoát khỏi. Ngẫm lại năm đó Lương Châu tháng 3, việc ấy chưa từng theo thư lập nói, khoác biệt hiệu của bề phư nào? Nhưng trong mắt của những đại trượng phư chân chính kia, ba người hấn vẫn là võ phư. Muốn có danh vọng, nhất định phải đạt được sự thừa nhận của bề phư. Điểm này rất khó, rất khó!

Về phần ruộng đất, Đồng Phi từng nghĩ tới Lâm Thao. Nhưng, đó chung quy vẫn là tài sản của cha, không hề có chút quan hệ nào với hấn.

Lại nói Đường Chu, Trần Đáo, ngay từ lúc đầu đi theo hấn, lúc đó chẳng phải cũng nhìn vào quan chức của cha hấn sao?

Huân Phi ngẩng đầu nhìn Quách Gia, “Sư huynh, ta nên làm thế nào?”

Quách Gia lắc đầu, “Ta không biết....Nếu ta biết, ta đã sớm tự mình đi làm rồi. Tiểu sư đệ, biết vì sao ta giúp người lần này không?”

Huân Phi lại lắc đầu “Ta không biết”

“Văn Nhược và Trường Văn đều không xem trọng người. Hoặc là nói, họ không xem trọng lệnh tôn....Cho nên, người không phải chủ gia, bọn họ không thể dựa vào người. Cho dù bọn họ biết rõ, trong thời loạn, dựa vào cường hào vẫn tốt hơn nhiều. Ta và người cũng coi như đồng môn, ý của Văn Nhược là, để ta theo người chuyển này, dựa vào ta và người tình ý của đồng môn.”

Đồng Phi hoảng hốt há to miệng, hấn cuối cùng đã hiểu câu nói của Tuân Úc lúc rời đi, là có ý gì?

“Giống như loại thế tử gia Văn Nhược này, suy nghĩ phức tạp hơn ta. Gia quốc gia quốc, gia vĩnh viễn trước quốc. Điều hấn suy nghĩ đầu tiên là lợi ích của gia tộc, sau đó mới là quốc gia. Mà ta xuất thân nghèo hèn, không có nhiều lắm thấp thỏm nhớ mong. Nhưng như ta vừa nói với người ở trên, người có thể có điều nào? Tiểu sư đệ, nghĩ thông rồi hãy đến tìm ta.”

Đồng Phi nhẹ giọng hỏi: “Sư huynh, vậy sau này huynh....”

“Trước hết ta sẽ đi ngao du thiên hạ, xem giang sơn nhà Hán sau đại loạn rốt cuộc thế nào? Tiểu huynh đệ, nếu sau này người có đủ điều kiện để ta phát triển bản lĩnh tài hoa, mà ta lại không tìm được một minh chủ làm chỗ dựa, ta nhất định sẽ đi tìm đệ.”

Huân Phi mắt sáng lên “Thật không?”

“Một lời đã định”

Quách Gia dứt lời, xoay người lên ngựa, “Tiểu sư đệ, cố gắng nha. Chỉ mong một ngày, khắp thiên hạ đều lưu truyền danh tiếng của đệ. Đến lúc đó, ta nhất định sẽ không quản xa muôn sông nghìn núi đến tìm đệ. Mà trước ngày đó, đệ nhất định phải bảo trọng.”

“Sư huynh bảo trọng”

Buổi nói chuyện đó không nghi ngờ gì đã khắc sâu trong Đồng Phi. Nên đi từ đâu? Hấn nhất định phải có phán đoán.

“Chủ nhân, chủ nhân”

Đồng Thiết đã thoát khỏi nô dịch, nhưng vẫn theo thói quen gọi Đồng Phi là chủ nhân.

Từ trong trầm tư tỉnh táo lại, Đồng Phi lúc này mới tỉnh ngộ sự thất lễ vừa rồi, cười vang một tiếng, “Tiểu Thiết, có chuyện gì sao?”

“Người xem, kia có phải là Hoa tướng quân!”

Huân Phi nhìn theo hướng chỉ tay của Huân Thiết, thấy Hoa Hùng mang theo một đội Tần Hồ binh, khí thế hùng hổ chạy ra ngoài thành

“Văn Khai tướng quân”

Đồng Phi gọi lớn “Người muốn đi đâu?”

Hoa Hùng nghe thấy tiếng của Đồng Phi, ghìm cương ngựa ngẩng đầu nhìn, quay đầu nói gì đó với phó tướng đằng sau, phóng ngựa từ đường lớn lên đầu thành.

“Công tử, sao lại ở đây? Không đi nghỉ ngơi sao?”

Đồng Phi cười cười “Trời sáng rõ vậy, ta khó mà lật ngược thành đêm được?Đúng rồi, người vội vã thế, muốn đi đâu à?”

“Chủ công có lệnh, sai ta đi làm”

“Làm việc?”

Đồng Phi nhìn Hoa Hùng, lại nhìn đám Tần Hồ binh bên dưới thành, nhướng mày, giống như nghĩ ra điều gì vậy, lạnh lùng nói: “Chẳng nhẽ người muốn đi giết tù binh sao?”

“Ta,...” Hoa Hùng vội vàng lấy tay ra hiệu “Công tử, đừng lớn tiếng như vậy?”

Đồng Phi lạnh lùng nói “Ta không phải đã nói với phụ thân, xin người đừng làm thế rồi sao?Ta đương nhiên sẽ nghĩ ra cách giải quyết”

Hoa Hùng nét mặt xấu hổ nói: “Công tử, không phải là không có cách....Lương thực của Uyển Huyện vốn dĩ đã không nhiều, lương thảo chúng ta mang theo cũng chỉ đủ duy trì một hai ngày. Nếu tính cả những tù binh này nữa thì mỗi người chỉ còn một bữa một ngày. Cho tù binh ăn, lòng quân không yên, không cho chúng ăn, nhất định chúng sẽ làm loạn. Hơn nữa, chúng đều là phản tặc, sớm muộn cũng không tránh được một đao rơi đầu. Như vậy, không bằng cho bọn họ một chút vui vẻ.

Huân Phi chau mày “Không được”.

Đối với việc giết tù binh này, Đồng Phi vô cùng phản cảm. Nhưng hắn cũng hiểu rõ, Hoa Hùng nói không sai. Thật ra, giết hay không giết tù binh, hoàn toàn phải xem lựa chọn của một người. Trong Bình Thư của Tào Tháo không phải có việc không giết tù binh ở Thanh Châu sao? Trái lại, hắn còn dựa vào binh Thanh Châu của quân Hoàng Cân để lập nghiệp. Nếu Tào Tháo có thể dựa vào quân Hoàng Cân để lập nghiệp, tại sao ta lại không? Không thể không nói, những lời Quách Gia trước lúc chia tay đã nói, đối với Đồng Phi mà nói, có ảnh hưởng rất lớn.

“Văn Khai tướng quân, xin ở đây chờ một lát, ta đi nói rõ tình hình với phụ thân”

“Việc này, công tử người tốt nhất nên nhanh một chút, Hoa Hùng cũng chỉ kéo dài thời gian không được bao lâu.”

Đồng Phi biết, đây cũng là do Hoa Hùng nể mặt hắn, mới cố gắng hết sức, gật đầu rồi chấp tay nói: “Văn Khai tướng quân, đa tạ!”

Nói xong hắn lệnh cho Đồng Thiết tới tượng long, xoay mình lên ngựa phi xuống dưới thành.Hoa Hùng nhìn theo bóng dáng Đồng Phi, cười đau khổ với Thành Lễ bên cạnh “Phi công tử của chúng ta, ta một chút cũng không hiểu rõ. Chỉ là bọn phản tặc thôi mà, sớm muộn cũng phải chết, hà tất phải để tâm tới bọn chúng như vậy?”

Thành Lễ cười, thâm nghĩ “Quả thật, ta nhìn cũng không ra”

140. Chương 140: Huynh Đệ Gặp Lại

Đồng Trác và Lý Nho cũng cảm thấy rất nhức đầu. Nhưng không phải đau đầu vì sự sống chết của lũ tù binh kia mà là thời gian để quay lại.

Có thể tiên đoán được rằng, sau chiến thắng nhỏ tại Toánh Xuyên và Uyển huyện có thể đem đến cho họ vinh quang. Nhưng song song với đó họ cũng đối mặt với nhiều nguy hiểm, trắc trở. Lý Nho thông minh, cũng có rất nhiều tâm kế. Không thể phủ nhận rằng, hắn đôi khi có tham cái lợi trước mắt, nhưng lo toan mọi công việc cũng rất chu đáo và toàn diện.

Uyển huyện chuyển bại thành thắng, nói trắng ra cũng có chút ít quan hệ với hắn. Nhưng phần lớn dựa vào những dũng tướng liều mạng xung phong, dựa vào kì binh của Đồng Phi mới có thể xoay chuyển được tình hình. Nếu như Đồng Phi không xuất hiện lúc đó có khi họ đã thảm bại rồi.

Đồng Trác không trách cứ gì Lý Nho. Lý Nho còn trẻ tuổi, ở tuổi ba mươi này làm lên sự nghiệp đó đã không phải đơn giản gì. Người ta thường nói tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc. Một người cầm quân, cần phải có thiên phú nhưng cũng phải có một gia thế vững vàng, nếu như thiếu một thứ cũng không được. Lý Nho dù rất có đầu óc những hiểm một nỗi hấn xuất thân hèn kém nên bị suy giảm đi đôi chút.

” Văn Chính, người nói triều đình sẽ ban thưởng gì cho ta?”

Lý Nho cau mày nói :“có thể là thăng quan tiến chức, nói không chừng có thể làm lên thứ sử một châu cũng không biết chừng?”

“Thứ sử a ...”

Đồng Trác trong lòng bồi hồi, lẩm bẩm:” Dự Châu là một chỗ tốt ... Văn Chính, người cảm thấy ...”

” Dự Châu ...”

Lý Nho cũng cảm thấy có điều gì đó không đúng, ngẫm nghĩ rất lâu, rồi lắc đầu nói :“Theo tiểu tể thì ... không tốt lắm.”

“A...”

” Dự Châu là cái rốn của Trung Nguyên. Là rào rậu của kinh đô. Tuy nơi đây có thể nói là địa linh nhân kiệt, rất nhiều ra tọc lớn ở đây, kết bè đảng đã lâu rồi. Nhạc phụ, người đừng quên là ngày trước khi người ở đây đã bị người ta vũ nhục. Ngài cho rằng những người đó có thể tiếp thụ người không?”

Đồng Trác nhẹ nhàng lắc đầu,” vô cùng trắc trở.”

” Thứ hai, Dự Châu tuy sản vật rất phong phú, nhân khẩu đông đúc. Nhưng trong lúc loạn lạc thế này, ngài cũng có thể nhìn ra một chút mảnh khoe. Toánh Xuyên chính là nơi ba bề bốn bên trống trải, nhiều giặc cướp quấy nhiễu. Nếu Toánh Xuyên mà loạn thì Dự Châu cũng loạn theo ... Đến lúc đó ngài có thể không có liên quan ư?”

Đồng Trác lần thứ hai lắc đầu :” Rất khó!”

” Thứ ba, từ thời Võ Hoàng Đế đến giờ. Việc tuyển chọn thứ sử Dự Châu rất nghiêm ngặt, phần lớn là danh sỹ xuất thân là sỹ phu, mà ngài ... Toánh Xuyên tuy rằng trải qua một trận binh đao loạn lạc có thể nói là rách như sơ mướp rồi nhưng đó dù sao cũng là nơi quy tụ của đám kẻ sỹ. Ngài cho rằng, ngài có thể ngồi cùng một mâm với những người đó sao.

Đồng Trác đến lúc này, không lắc đầu nổi nữa.

” Theo như lời người nói, Dự Châu không thể nhận, vậy chúng ta đi Thanh Châu, Ti Châu. Nếu không được nữa, chúng ta sẽ đi về phía nam?”

” Nhạc phụ, Dự Châu không tiếp nhận chúng ta, nhưng có nơi có thể thu nhận chúng ta?”

” Chứ chúng ta sẽ đi về đâu?”

Lý Nho cười khổ, cảm thấy trong lòng có sự uất ức không thể nói ra được. Rõ ràng vừa rồi đã đánh thắng một trận lớn. Như thế nào lại có cảm giác như vừa thất bại vậy? Kỳ thực trong lòng hắn đã có chủ ý, nhưng

không biết khi nói ra chủ ý này có được Đồng Trác tiếp thụ hay không. Hơn nữa, đi đứng chỗ nào không phải là bản thân mình tự quyết định mà được, chuyện này biết làm sao đây?

Đúng lúc này, Đồng Phi chạy lên. “Phụ thân, người đã đáp ứng con không giết tù binh rồi sao?”

Đồng Trác vỗ đầu nói :” A sữu à, con đừng có làm mấy việc phiền phức như vậy nữa được không. Bọn chúng là ai? Là phản tặc, triều đình quy chúng nó là phản tặc a. Người không giết bọn họ, lẽ nào triều đình lại tha bọn họ? Nếu làm không tốt, chúng ta sẽ có chuyện đó.”

” Nhưng là ...”

Không đợi Đồng Phi nói xong, Lý Nho đi tới vỗ vỗ vai hắn, cắt đứt lời nói của hắn. ” A Sữu, nghe tỷ phụ nói, chuyện này người không quản được đâu.” Lý Nho nói tiếp:” cho dù chúng ta buông tha bọn chúng, thì biết sắp xếp chúng vào đâu? Người cũng thấy đấy, những việc này như người thấy đấy không phải là bọn chúng bị ép cầm vũ khí xông pha chiến trường mà đã có sự chuẩn bị nhiều tháng trời, tất cả các trận Nam Dương, Toánh Xuyên, Trần Lưu cũng đã tham gia có thể nói là trải qua trăm trận. Giờ thả bọn chúng, chúng lại tạo phản thì làm thế nào bây giờ?”

“Cái này ...”

Lý Nho nói thật sự là làm khó Đồng Phi. Đúng vậy, nhưng người này đã tạo phản một lần, lấy gì đảm bảo là chúng không tạo phản lần thứ hai. Mặc dù trong mắt của Đồng Phi, đám phản tặc này chỉ là đoàn quân ô hợp. Nhưng cả đám ô hợp cũng có cái khôn cùng. Mọi sự tình nếu xảy ra thì cả già trẻ trong nhà cũng không khỏi liên lụy. Nhưng mặc kệ chúng thì sao? Đồng Phi không nhẫn tâm nhìn ánh mắt cầu cứu của đám tù binh kia.

Thế giờ phải làm thế nào?

Đồng Phi lục lọi trong kí ức nghĩ đến chuyện Tào Tháo thu nạp đám quân khản vàng ở Thanh Châu ...

Nhưng hắn thất vọng khi phát hiện ra rằng, Tào Tháo khi thu nạp đám giặc Thanh Châu lúc đó Hán thất đã mất hết tôn nghiêm, Triều đình không còn quản chế được địa phương. Tào Tháo có thể tại một nơi không kiêng nể ai thu nạp phản tặc nhưng vào thời điểm hiện tại thì ...

“Phụ thân, có thể cho con một chút thời gian, để con suy nghĩ, không chừng có thể có biện pháp gì đó...”

Đồng Trác và Lý Nho nhìn nhau, chỉ lắc đầu cười khổ nói:” A Sữu không phải là chúng ta không cho người thời gian, mà chúng ta không còn nhiều thời gian nữa. Nếu cứ thu nhận phản tặc thì công phá mười một thành trấn thì sẽ lên tới mấy vạn, lương thảo tiếp tế không đủ dùng người bảo quân sỹ của ta làm thế nào bây giờ.

” Vậy thì nửa ngày, cho ta thời gian nửa ngày có được hay không ...”

Đồng Phi đau khổ cầu xin, ” Phụ thân, cho ta thời gian nửa ngày, nếu ta không nghĩ ra thì tùy phụ thân xử lý.”

Lý Nho thở dài, ” A Sữu, không phải chúng ta không cho người thời gian, mà là ... Như vậy đi, nếu như trong vòng nửa ngày người có thể lo lương thực ấy vạn phản tặc này trong ba ngày, ta sẽ khuyên phụ thân không động thủ. Người có thể nghĩ ra biện pháp nào không?”

” Cái này ...”

“Vô dụng, ta và phụ thân không phải là không nghĩ biện pháp, mà thật sự là không có biện pháp nào.”

” Ai nói là không có biện pháp nào?”

Từ phòng khách, đột nhiên truyền lại một thanh âm vọng tới. Nhìn ra là Đồng Thiết mang theo một đám người đang tiến vào.

Dẫn đầu là ba văn sĩ. Trong đó có một người đang ôm một đứa bé.

Nhìn ba văn sỹ kia trông có vẻ rất uể oải, quần áo xộc xệch, thật sự là cuộc sống chật vật. Ở phía sau bọn họ, là một lão nhân. Đồng Trác nhìn thấy lão nhân kia bất giác có chút quen mặt, nhưng lại không muốn đứng dậy chào.

Phía sau là một đám võ tướng. Trong đó có hai người diện mạo vô cùng dữ tợn. Một cái mặt như nạm vàng, trong con mắt hổ hình như có quang mang lóe ra. Một thân khôi giáp, dính toàn máu đen. Tên con lại mặt đỏ, mắt ưng, hai trong mắt hiện lên màu xanh ngọc bích. Hắn khoác áo choàng màu vàng, cầm một thứ như là cái vò bằng sắt. Hai người này có vẻ vừa qua hung hiểm có đôi chút thương tích nhưng xem ra không nặng lắm.

Đồng Trác vừa nhìn thấy hai người này, thầm nghĩ : làm sao mà họ có thể vào được ? Cũng không biết đây là thần thánh phương nào, thì chỉ nghe Đồng Phi reo vui lên một tiếng. ” Đại ca, Tam đệ ... các người, các người vẫn còn sống ! ” Đồng Phi chạy tới hai tay ôm chầm lấy hai người.

Đồng Trác và Lý Nho liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng sinh ra những ý niệm kỳ quái ở trong đầu.

Thực sự là vật họp theo loài, người họp theo đàn. Hạng người gì, thì tìm chính dạng bằng hữu như vậy. Cổ nhân nói quả không có ngoa.

Vị văn sĩ chấp tay, ” Tại hạ là Thái Thú Nam Dương, Tần Thạc.”

“A!”

Đồng Trác và Lý Nhỏ nhất thời hoảng sợ, vội vã bước ra khỏi bàn. Cùng hướng về Tần Thạc chào một tiếng.

Văn sĩ ồm ồm cười nói, ” Tại hạ là Tương Dương Lộc Môn Sơn Nhân, Bàng Đức Công, trước đây đã từng gặp qua Trung lang.”

” Khoái Lương Kinh Châu xin ra mắt đại nhân!”

Ba người này vừa báo danh, thực sự như sấm nổ ngang tai Đồng Trác và Lý Nho. Khoái Lương có chút danh tiếng vẫn còn chưa nổi trong thời bấy giờ còn Bàng Đức Công, chính là người mà ai ai cũng bội phục về tài mưu lược.

Lý Nho tự nhiên biết địa vị của vị Bàng Đức Công này. Hắn vội vã thi lễ nói:” Học sinh là Lý Nho, xin ra mắt Bàng Công.”

” Các người ... ”

Đồng Trác muốn dò hỏi Tần Thạc một chút, vậy mà Tần Thạc dường như rất cung kính với lão già ở phía sau, ” Tả Trung lang đại nhân, vị này chính phụ thân của Đại Tướng quân đại nhân, Hà lão thái gia.”

Hà Tiến lão tử? Lão vẫn còn sống sao?

Đồng Trác thầm nói: chẳng trách khi nhìn cảm thấy lão gia hỏa này rất quen mắt, nguyên lai là Hà Tiến lão tử. Quả nhiên, lão đã trốn ra ngoài được. Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng vẫn vui vẻ hướng về phía Hà lão thái công hành lễ.

Lão thái công rất uể oải, ” Tả trung lang không cần đa lễ, lão hủ bất quá đã trở thành tay trắng, cũng không đáng để hành đại lễ. Vừa rồi ở bên ngoài, nghe Phi công tử vì niệm tình bọn tặc tử mà cầu xin. Lão hủ nói thật đáng nhẽ không nên can dự vào chuyện này, nhưng Phi công tử với ta từng có ơn cứu mạng ... Lão hủ chỉ cần một câu cam đoan, phản tặc này không hề có ý phản loạn nữa, lão hủ lấy tính mạng ra đảm bảo.”

Đồng Trác chấn động, nhìn Lý Nho một chút, lại quay sang nhìn Đồng Phi.

Đứa hài tử này thật miệng kín như bưng? Cả chuyện đã từng cứu Hà lão thái công cũng không hề nghe nhắc tới qua.

Trên thực tế, không phải là Đồng Phi cố giấu, mà có lý do khác.

Hà lão thái công nhân thấy Đồng Phi đang ở tại Huyện Uyển, khổ chiến với phản tặc, lại còn cố bảo vệ hắn. Mà Đồng Phi thì chỉ cảm thấy hắn đến Uyển huyện chẳng qua là một sự trùng hợp. Nói trắng ra, là tự bảo vệ mình, chứ không phải vì người khác.

Dù sau cũng có ý kiến của ba người này, lại không phải nói ra sự thật. Tự nhiên sẽ sinh ra một loại hiểu lầm phi thường.

Cảm giác được ánh mắt của cha, Đồng Phi cũng có chút hiếu kỳ.

Nhưng Hà thái công nếu nói ra miệng, hẳn suy nghĩ một chút, cũng không có giải thích. Để cái hiểu lầm này, tiếp tục tồn tại đi.

” Cái này thì ... ”

Đồng Phi cũng không dám nói bốc nói phét, cam đoan phản tặc sẽ không hề tái khởi nghĩa. Hẳn dường như nhìn Bàng Đức Công với ý cầu cứu, Bàng Đức Công suy nghĩ một chút, đột nhiên nói một câu:” tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha!”

Đó là ý tứ gì?

” Phi công tử tâm địa nhân hậu, thực là người vô cùng lương thiện. Nói phản tặc nói là bị xúi dục, nhưng không thể phủ nhận rằng cũng có người có bụng dạ chẳng tốt lành gì. Theo ta thấy, tử tội có thể miễn, nhưng tội sống thì khó tha. Nghe nói từ lâu này Lương Châu hoang vắng, lại có người Khương thường xuyên bị quấy nhiễu ... Không bằng như thế này, đem họ ra biên ải. Năm đó Hoàng Phủ Quy từng hiến kế là thu nạp lưu dân, cùng với người Khương hỗn cư, chậm rãi đồng hóa bọn họ, bình định loạn người Khương ở Lương Châu. chỉ là Lương Châu lạnh khủng khiếp, mọi người không muốn di chuyển nên kế đó khó thành.”

Đồng Phi trong đầu chọi lóe tinh quang, tựa hồ hiểu được ý tứ của Bàng Đức.

” Không sai, những việc chiến đấu này bọn phản tặc đã từng trải qua, đẩy ra biên ải, cũng có thể thắng cường binh lực cho lính biên thùy, thứ hai có thể tăng thêm nhân khẩu của người Hán tại Lương Châu. Có thể nói đây là nhất cử lưỡng tiện, phụ thân, ngài nên đồng ý đi thôi.”

Hà lão công nói:” Lão hủ có thể thay mặt của công tử cầu xin đại nhân.”

Lúc này lão thái công vì Đồng Phi mà ra mặt, mặc dù không cam đoan rằng chuyện đó nhất định thành công, nhưng cũng xem như là một lời hứa hẹn.

Lão đầu từ nghĩ ra chiêu này, cũng vì mình mà suy nghĩ.

Người ta nói gừng càng già càng cay. Có thể cứu sống mấy vạn tính mạng, cũng là thu lấy một chút công đức. Nói không chừng lại mang lên ơn trạch cho con cháu, để Hà lão gia tích thêm tuổi thọ. Hơn nữa, coi như trả lại một cái ân tình cho Đồng Phi.

Lý Nho nhíu mày, ” Nhưng mấu chốt của vấn đề là ... Lương thảo.”

Tần Thạch nói:” Nam Dương tuy rằng bị giặc cướp sạch, nhưng để cấp lương thực ột vài ngày thì có thể lo được. Kinh Châu xưa nay không thiếu lương thảo, chỉ cần có thể sống qua mấy ngày, ta nguyện đi quyên góp của các đại gia tộc ở Kinh Châu rồi cùng với những bạo dân này di chuyển đến Lương Châu.

Ở phương diện này, Tần Thạch cũng có chút tính toán.

Nam Dương có đất đai màu mỡ, nhân khẩu đông đúc. Hơn nữa trải qua một cuộc chiến tranh tàn phá như thế, mọi phương diện đều phải tu sửa lại, cũng cần phải tích trữ lương thảo nhiều một chút. Nếu tụ tập ở Nam Dương quá đông có thể biến thành người địa phương. Mượn cơ dẹp loạn bạo dân, vừa lúc đó có thể lập lên một số bộ tộc ... Nhất là đảm bảo cho việc an dân, thứ hai là không làm mất lãnh thổ, còn có thể giúp một chuyện cho Đồng Phi.

Đến lúc đó, chỉ cần trả một chút tiền thuế ruộng là có thể đổi lấy nhiều sản vật. Cũng không có phiền phức gì sao lại không làm?

Chỉ trong chớp mắt mà cũng đã có lắm công phu. Trong đại sảnh lúc này liên xuất hiện không biết bao nhiêu là ý niệm.

Ngay cả Đồng Trác và Lý Nho cũng có thể tính toán làm sao mà kiếm được một chỗ tốt, người duy nhất không lo lắng cho vụ việc này chỉ có Bàng Đức Công. Cũng chính là liên quan đến Đồng Phi.

Thấy việc này có hướng giải quyết, tâm sự của Đồng Phi cũng đã vơi đi nhiều.

Chỉ cần việc này đại nhân có thể gật đầu, mọi chuyện về sau này có thể từ từ giải quyết, không còn phải lo lắng nhiều nữa.

Lập tức hắn không muốn đứng ở trong phòng khách, để xem bọn đại nhân này tính toán. Hắn liền cáo lui rồi lúi Diễm Vi cùng Sa Ma Kha ra ngoài. lúc này Bàn Thống mơ mơ màng màng tựa như là vừa ngủ dậy, thấy Đồng Phi lập tức dựa vào thoát khỏi vòng tay của Bàn Đức Công tụt xuống, giang hai cánh tay, nài thanh nãi khí gọi:” Đại A Sư, Đại A Sư, ôm ta một cái!”

Đồng Phi rất bất đắc dĩ, còn Bàn Đức Công nhất thời xấu hổ.

Nhưng thật ra Đồng Trác cũng thấy có điểm gì kỳ quái,” Bàn Công, vì sao gọi khuyến tử của ta là Đại A Sư.”

Bàn Đức Công nói:” chuyện này ... ta đây có một người cháu trai, vì tướng mạo cổ quái nên có nữ danh là A Sư. Không ngờ Phi công tử cũng nói hắn có nữ danh là A Sư nữa ... Sở dĩ hắn kêu Phi công tử là Đại A Sư, là do Phi công tử cũng xưng hô với hắn là Tiểu A Sư.”

Trong phòng khách mọi người không khỏi nở nụ cười.

Đồng Trác lại bắt đầu tính toán A Sư nhà ta được người của Bàn gia gọi là Đại A Sư ... không hiểu là có thể mượn cơ đó mà lưu Bàn Đức Công ở lại đây? Nếu như có Bàn gia ủng hộ thì Hà Toại Cao cũng không dám khinh thị ta. Việc này cũng đáng để bàn tính một phen.

Lý Nho cũng có cùng ý nghĩ như thế, gật đầu thương nghị.

Đồng Trác cả cười nói:” Đã như vậy thì A Sư, người mang theo tiểu A Sư đi chơi đi.”

Đồng Phi trong lòng uất ức muốn chết. Ta đây là một đại hán sao lại mang theo một đứa bé đi chơi nhỉ?

Ha ha, cha, người lại có tính toán khác. Nhưng người không biết Bàn Đức Công là nhân vật như thế nào, lại có thể để người tính toán sao?

Lập tức ôm lấy Bàn Thống, tứ Sư hỉ hả ra ngoài phòng khách. Bàn Thống thì trèo lên vai của Đồng Phi vô cùng hỉ hả, khoa chân múa tay tỏ vẻ vui sướng.

Trông thấy một người cao chín thước như Đồng Phi lại bị một tiểu hải tử cười, mọi người không khỏi cười rộ lên.

Ở bên ngoài phủ nha đã đổ nát, có một bọn người đang tụ tập. Đồng Phi vừa nhìn thấy, nhất thời vi vẻ. Đầu là người quen cũ a Hoàng Thiệu, Mã Chân, Hoàng Trung, Từ Hoảng, Văn Sính, Lý Nghiêm ...

Tuy rằng nhìn qua mọi người đều chật vật, nhưng sống sót là tốt rồi, sống sót là tốt rồi.

Đồng Phi tiến đến chỗ đám người này, cùng Văn Sính chào hỏi, chỉ thấy trên mặt hắn vết thương đã đỡ hơn, chỉ để lại một vết sẹo như con giun đất trải qua nhiều chuyện như vậy nhưng tinh thần không còn chán chường như lúc đầu nữa.

Trong Uyển huyện này mọi thứ đều rách nát, cũng không tìm thấy một nhà nào hoàn hảo cả. Lập tức Đồng Phi đem mọi người rời xa Huyện Uyển, cùng với Hoa Hùng nói rõ mọi sự tình, rồi cùng với cự ma sĩ đi về phía doanh trại. Vừa đến, Đồng Triệu và Bùi Nguyên Thiệu đang áp giải tù binh, trong đại doanh ngoài bọn cự ma sĩ còn có Hàn Đức.

Người này đang quang tay ở bãi trống trong doanh trại luyện võ, thoát nhìn đêm qua chém giết một trận cũng không làm cho hắn đỡ ngiên. sau hồi giới thiệu, Hàn Đức nghe nói Từ Hoảng dùng phủ (búa), nhất thời đòi tỉ thí.

Bất quá Đồng Phi ngăn trở hắn, hắn thấy Từ Hoảng đang bị thương, nếu tỉ thí sẽ có chuyện khó nói.

Đồng Thiết cũng hành lễ mang rượu tới, sau đó yên lặng ra ngoài lều lớn để canh giữ.

Đồng Trác lúc này mới tìm ra cơ hội dò hỏi những chuyện mà mọi người đã trải qua. Nguyên lai, ngày đó Đồng Phi xông ra khỏi doanh trại, Tân Thạch cũng thừa thắng xông lên, đó là một chiến thắng huy hoàng định sẵn, đồng thời Huyện Uyển vì thế mà chuyển bại thành thắng. thời gian kể ra cũng đã diễn ra được 10 ngày rồi.

Sau 10 ngày, quân khăn vàng mới bổ sung đến, lại càng thêm hung ác phát động công thành dồn dập.

May mà Tân Thạch thu được rất nhiều vật tư, cuối cùng cũng có thể chiến thắng được đối phương. Nhưng chợt một đêm nọ, quân khăn vàng bỗng nhiên không tấn công nữa. Tân Thạch không dám lơ lỏng phòng bị, tinh thần khẩn cấp, không có lấy một phút thư giãn.

Mấy ngày sau Nam Dương mưa to. Đối phương phải đề, đem nước tràn vào Huyện Uyển.

Tân Thạch không còn con đường nào khác là đem hơn một ngàn người, trong đó có hơn 200 người ngũ kê man, chạy ra khỏi Uyển huyện.

Trước khi đi. Khoái Lương đã đưa ra chủ ý giết chết Trương Mạn Thành.

Dù sao mang theo hấn cũng vướng chân vướng tay, lại không thể để đó cho quân khăn vàng. Tân Thạch cũng không ngờ, đúng là bức tử Trương Mạn Thành tạo thành cái cớ cho Liễu Trương Yến xuất quân, càng vì vậy mà lại càng phải bỏ chạy tha hương. Bằng không, thắng bại cũng không biết đâu mà lần.

Sau khi chạy ra khỏi Uyển huyện, nhóm người Tân Thạch đã trốn vào rừng sâu cách Uyển huyện 30 dặm.

Thắng đến khi thấy Uyển huyện bốc cháy, lúc này mới mang người xuất sơn, suốt đêm chạy tới Uyển huyện, bất quá lúc này chiến sự đã kết thúc.

Nhìn ra được quân sĩ cũng mệt mỏi. Đầu tiên là diễn ra một trận ác chiến, sau đó là dẫn người chạy trốn, cả đám người đi theo cũng chịu không nổi.

Hôm nay chiến sự kết thúc, hấn đang thoải mái chè chén.

Hoàng Thiệu cùng Mã Chân say trước, sau đó là Văn Sính, Lý Nghiêm, Tử Hoảng cũng uống hết mình. Đồng Phi cùng Hoàng Trung ba người nhìn lên bầu trời tối đen, cuối cùng khi nhìn đã rồi thì nằm xuống. Cũng có hơi chút cảm thấy say, để Đồng Thiết đi an trí mấy con ma men, lúc này mọi thứ đều an tĩnh, Đồng Phi thấy mọi người đã ngủ say cũng có một chút trầm tư.

Chiến sự kết thúc ...

Bước tiếp theo, thì phải làm thế nào?

Đồng Phi cảm giác rằng chưa bao giờ mệt mỏi như thế này. Thực sự là mệt đến chết, có đôi khi nghĩ đến sự tình này so với lúc chiến đấu còn mệt hơn.

Quay về Lâm Thao, quay về Lương Châu thôi.

Nãi nãi có lời khen chúng ta. chỉ có 3000 binh sĩ sẽ dương danh Lạc Dương thành.

Có lẽ, đây là thời gian để bắt tay vào chuẩn bị ... Danh khí, xuất thân, ta còn không được.

Binh hùng tướng mạnh, ta vị tất đã có được. Có binh hùng tướng mạnh, ta sẽ có đất dung thân, Có đất rồi có lẽ sư huynh sẽ thay đổi chủ ý.

141. Chương 141: Quay Về Hà Đông (1)

Sáng sớm, Đồng Phi sau một đêm không chớp mắt di dạo trong quân doanh, bỗng nhiên đụng phải Bàn Đức Công cùng cảnh ngộ đang đi tới. Đồng Phi không ngủ được vì lo lắng chuyện sau này sẽ đi đâu về đâu, còn Bàn Đức Công cũng sốt ruột vì không biết an trí lũ tù binh kia như thế nào. Hai người mắt thâm cuồn lên vì thiếu ngủ đụng phải nhau bất chợt nở nụ cười.

” Phi công tử, nếu không phiền, ta cùng người đi dạo a?”

” Hân hạnh!”

Đồng Phi tuy rằng một đêm thức trắng, nhưng tinh thần xem ra vẫn rất tốt, sánh vai nhau bước đi, một lúc hai người đã đến bên bờ sông. Sáng sớm người qua lại cũng thừa thớt bởi hôm qua là kết thúc chiến sự vì vậy bọn họ cố nín kéo giấc ngủ thêm một chút.

Buổi sáng rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy.

Dòng sông nước lặng lẽ trôi, trong lòng bất tri bất giác nhận ra thời gian đã bước vào tháng sáu.

Bàng Đức Công đột nhiên mở miệng:” Phi công tử, người sau này có dự định gì không?”

” Dự định?”

” Sau trận chiến này lệnh tôn nhất định sẽ được trọng dụng ... còn người? Người có dự định gì ? Hay là ở trong quân doanh giúp đỡ phụ thân ...”

Đồng Phi ngắt một ngọn cỏ xanh cho vào miệng cắn cắn cảm giác mùi vị của cỏ cây, trầm mặc một lúc, nhẹ giọng nói:” Bàng công, nếu ta nói ta không muốn phụ thân ta sẽ thăng chức nhanh đến vậy, người nhất định không tin?”

Bàng Đức Công chợt nhắm mắt nói,” xin chỉ giáo cho?”

Đồng Phi khẽ thở dài một hơi nói:” Ta không có ý tưởng nào quá lớn, chỉ cầu cho người nhà khoái hoạt cả đời. Cha ta đã dẫn sâu vào chốn quan trường, tuy có quyền mưu nhưng lại không biết được thế cục ... Ta rất lo lắng, hần quan chức càng cao sẽ lợi dụng rất nhiều người ... mà tính tình của hần ... Bàng công, xuất phát từ trong lòng của ta, ta chẳng bao giờ có cái gì là đền đáp quốc gia, cũng không nghĩ đến chuyện cứu vớt dân chúng qua cơn nước lửa. Ta chỉ có một sở cầu là gia đình bình an, hi vọng phụ thân trong tương lai sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Bàng Đức Công nghe được những lời này, bất giác nở nụ cười.

”Phi công tử, những lời người nói, trái lại lão phu rất yên tâm. Người và ta có nhiều điểm giống nhau, đều là người bình thường. Bất quá người phải hiểu là người bình thường chỉ làm những chuyện bình thường! Hôm nay phụ thân người đã là cánh diều no gió, có muốn ngăn lại cũng không được. Bây giờ không tính toán thì đến lúc nào mới tính toán đây.

Đồng Phi nói :” Ta cũng có chí cả, chỉ tiếc là tài năng chưa đủ.”

“A”

Bàng Đức công nhẹ giọng nói:” Người tài năng chưa đủ, nhưng chỉ cần biết dùng người thì có thể khắc phục được.

“Chính là, không có người nguyện chí cùng ta.”

Đồng Phi nói những lời này thật sâu não, sau đó lặng lẽ cúi đầu. Đúng vậy, ai muốn vì hần mà gia súc đây? Ngay cả sư huynh hần, cũng không thể mời xuống núi được?

Bàng Đức công ngẩng đầu. Thật lâu mới nói:” Không phải là không có người nguyện cùng người sát cánh mà là họ không nguyện ở dưới trướng của lệnh tôn.”

Đồng Phi nói:” Bàng công, nhưng lời vừa nãy là thế nào?”

” Lệnh tôn tuy có chiến công, nhưng tính tình thì hấp tấp, lại không biết dung người, chính là lời người vừa nói đó, mặc dù có quyền mưu, nhưng không hiểu được thời cuộc ... Phi công tử, nói những lời này người đừng mất hưng. Người nếu một ngày không tự lập ra môn hộ thì khó có thể chiêu hiền nạp sĩ.”

Đồng Phi trong lòng chợt có sự bối rối.

Đây là người thứ hai nói với hần về vấn đề này. Lần trước là Quách Gia, bây giờ là Bàng Đức Công. Nếu như Quách tuổi còn trẻ, lời nói không đáng tin thì Bàng Đức Công đa mưu túc trí, hần không phải là bản tên không đích. Tự lập môn hộ?

Bàng Đức Công nói tiếp” Hơn nữa, lão hủ chỉ nhìn là biết, Công tử muốn tự lập môn hộ, nhưng vẫn còn e ngại lệnh tôn. từ xưa một trời không thể có hai mặt trời, nếu công tử làm như thế tất nhiên là lệnh tôn sẽ không đồng ý. Sở dĩ con đường của công tử sau này còn rất dài, còn rất nhiều gian nan a.”

Đồng Phi vội nói:” Mời tiên sinh chỉ giáo cho?”

” Chỉ giáo thì không dám ... Bất qua Phi công tử muốn bảo toàn được người nhà, lại không biết câu thơ khôn thường có ba hang sao.”

Bàng Đức Công trầm ngâm mất một lúc, rồi nói tiếp:” Lương Châu về diện tích rất rộng lớn, lại là chỗ biên thùy, ở đó các bộ tộc hỗn tạp quần cư, dân chúng cực kỳ dũng mãnh và nhanh nhẹn. Tuy là rất lạnh, nhưng không phải là nơi không thể xây dựng được sự nghiệp. Tĩnh Châu đã cùng với bọn Tiên Bì, Hung Nô giao tranh nhiều lần, nhưng thiên hạ coi trọng về binh, tốt nhất là cả Tĩnh Châu và Lương Châu đều có quân đội nhanh nhẹn dũng mãnh, công tử là người vũ dũng, việc này có thể đảm đương được .

Lương châu, Tĩnh châu ...

Đồng Phi suy nghĩ một chút, khom người nói:” Đa tạ Bàng công đã chỉ giáo.”

Bàng Đức công đứng lên, cẩn thận chỉnh lại thắt lưng,” đây cũng không phải là chỉ giáo gì, lão hủ chỉ tùy tiện nói, công tử cũng tùy tiện nghe. Mai lão hủ sẽ mang tiểu A Sứ quay lại Tương Dương, lần đi này sẽ là xa cách rất lâu mới gặp lại. Cùng với công tử tương kiến một thời gian cũng coi như là sự may mắn trong đời. Sắp phải chia tay lão hủ cũng có một lời muốn tặng cho công tử: từ việc bạo dân này là cơ hội cho công tử lập nghiệp, vận lần không nên buông tha. Ở đây ta có một quyển gọi là ” đồn điền lục” là bạn tốt của ta là Hoàng Thừa Ngạn làm (thằng này là bố vợ của Khổng Minh đó) nay đưa cho công tử coi như là lễ vật đi.” Từ trong tay áo lão rút ra một quyển sách đặt vào tay Đồng Phi.

Đồng Phi nhạc nhiên nói:” tiên sinh định ngày mai rời khỏi đây?”

” Đúng vậy ... ha ha, lúc trước chỉ muốn tương kiến với công tử, lại không nghĩ trải qua nhiều chuyện như vậy. Hôm nay mọi việc xong rồi, nhất định phải rời đi.”

Bàng Đức công trở về, Đồng Phi vội vã đuổi theo. vậy mà, Bàng Đức Công đột nhiên nhỏ giọng nói:” Công tử ta nghe nói, Hoàng Phủ Tung bị phản tặc giết, lên tôn đã tiếp nhận chiếc ghế trống đó?”

“A...”

Đồng Phi trong lòng run run, khó khăn lắm mới không để ặt mũi có thay đổi gì cười cười, “ mọi việc đều phải có công văn”

” Hoàng Phủ là người nhân nghĩa , cũng là một trí sĩ trung trinh, chỉ sợ chuyện này có điều không đơn giản, công tử tốt nhất là nên cẩn thận một chút.”

Đồng Phi hoảng sợ trông theo Bàng Đức Công, trong lòng thấp thỏm không yên.

” Lão hủ nghe nói, kẻ giết chết Hoàng Phủ Tung tuy là phản tặc nhưng lại có ngoại hình rất giống với công tử, bất quá công tử là người ngồi ngời chánh khí đó lại là điểm bất đồng, tất nhiên là một chuyện hiểu lầm thôi. Chỉ là lệnh tôn là người đứng mũi chịu sao, chắc chắn sẽ bị lũ tiểu nhân lấy cớ làm hại. nếu ta là công tử, lập tức ly khai chỗ này. Sau này cố dấu tài một chút, sẽ không bị lũ tiểu nhân quấy nhiễu nữa.”

Đồng Phi với ánh mắt phức tạp nhìn Bàng Đức Công, đột nhiên có một loại xung đột chính là giết người diệt khẩu.

Nhưng giết lão thì có tác dụng gì. Do dự một lát, Đồng Phi khoanh tay hành lễ,” đa tạ Bàng Công đã chỉ ra những điểm sai lầm!”

Bàng Đức Công cười cười, quay về doanh trại không nói một lời nào nữa.

Sau khi trở lại quân doanh, hắn liền mang theo bàng thống trở về Huyện Uyển. Còn Đồng Phi thì ngồi thờ ở trung quân suy nghĩ rất lâu.

Buổi trưa, Đồng Trác tổ chức yến tiệc ở Uyển huyện tẩy trần cho Hà lão thái công. Đồng Phi không tham dự mà lên tìm Lý Nho,” tỷ phu, ta có ý muốn li khai khỏi đây.”

Lý Nho kỳ quái nói:” Li khai? Hiện tại li khai sao? Nhạc phụ còn muốn chờ thánh chỉ đến mang người ra bái kiến.”

” Đây là chủ ý của ta... huynh cũng đừng hỏi nguyên nhân gì nữa.”

“Chuyện này, người cũng phải nói cho nhạc phụ một tiếng chứ.”

“Ta sẽ nói với phụ thân. Bất quá huynh cấp cho ta một ít lương thảo, ngày mai ta sẽ đi.”

Lý Nho không hiểu vì sao mà Đồng Phi lại đột nhiên muốn đi. Hơn nữa lại vội vã đến như vậy. Nhưng hắn đã không nói, Lý Nho cũng không hỏi thêm nữa. Lập tức gật đầu nói:” Lương thảo thì dễ lắm, ta có thể cho người một ít.”

Đồng Phi không nói thêm gì nữa, liền trở lại quân doanh của cự ma sĩ. Hắn triệu tập tất cả thủ hạ đến.

” Ta có việc gấp, nên ngày mai phải li khai nơi này. Đại ca, Tam đệ, Bá Hầu ba người theo ta đi về Hà Đông một chuyến, Thúc Chí, Đồng Triệu, Hàn Đức, ba người hãy tạm thời ở lại nơi này. Chờ thêm hai ngày nữa, chiếu chỉ của hoàng thượng tới, ta sẽ cầu xin phụ thân cho các người một danh phận. phụ trách áp giải tù binh đến Lâm Thao... Ta ở Hà Đông bái kiến mẫu thân sau đó sẽ cùng các người hội họp ở Lâm Thao.”

Diễn Vi trừng hai con mắt ” Huynh đệ, chuyện gì mà gấp gáp vậy?”

” Cái này, các người đừng có bận tâm.

Đồng Phi cười cười một tiếng, ” Dù sao chuyện này ta đã cho người xử lý. Ta đã trao cho phụ thân Hàn Mạnh Tân Hồ Binh, hơn nữa còn 1000 Cự ma sĩ bộ quân và 500 kỵ quân. Toàn bộ cho quý cho Thúc Chí chỉ huy. Hàn Mạnh, Đồng Triệu, hai người phải theo mệnh lệnh của Thúc Chí ta không ở đây hẳn chính là chỉ huy. nếu ta mà nghe thấy hai người cãi lại lời quân kỷ, Thúc Chí có tha cho các người ta cũng không tha cho các người.”

Trần Đáo có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Đồng Phi, lại thấy Đồng Phi cho hắn một nụ cười khổ.

Lập tức minh bạch ra điều ảo diệu bên trong. Hắn là một tiểu nhân vật không quan trọng, ở lại trong quân sẽ càng an toàn. Mà chuyến đi của Đồng Phi lần này, vô cùng khẩn cấp. Vì vậy mới đem những chuyện kia giao phó. Trong lúc nhất thời trong lòng hắn dấy lên một trận cảm khái.

Hàn Đức, Đồng Triệu lĩnh mệnh lập tức cùng Trần Đáo ly khai quân doanh.

Đồng Phi ngồi tựa ở trên giường, suy nghĩ một chút:” Tam đệ, mang người đi tìm tử phụ của ta, ta cần 3 ngày lương cho 800 người. mặt khác từ Huyện Uyển đi tới Hà Đông cũng phải có chút phòng bị không để lộ ra bí mật, nhất nhất không được lộ ra.”

“Vâng!”

“Đại ca, 500 kỵ quân giao cho người thông lĩnh, Bá Hầu sẽ đảm nhiệm phó tướng. người đi tiếp quản chúng ngày mai ta sẽ có lệnh.”

Diễn Vi cùng Bùi Nguyên Thiệu cùng lên tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Thở phào một cái, Đồng Phi nhẹ nhàng bóp trán, trầm tư một lúc lâu, đột nhiên nói:” Trung Hành, người đích thân đến nhà Hoàng Trung tướng quân một chuyến xem thể trạng của hải tử. xem có bị gì không.”

Mã chân đứng dậy tuân mệnh, không hiểu vì sao lại li khai.

Thăm nghĩ: chủ công hôm nay làm sao vậy, mệnh lệnh đem tới đều là những địa điểm lạ ...

Trong đại trường chỉ còn lại Đồng Phi cùng Hoàng Thiệu hai người. Đồng Phi lúc này mới đứng dậy, đi tới cửa nói với Đồng Thiết và Thành Lễ nói:” Ta cùng với lão Hoàng có chuyện cần bàn, các người ra ngoài, nếu có ai đến lập tức báo ngay.”

Dứt lời hắn ngồi xuống .

“Lão Hoàng, người xem cái này.”

Đồng Phi từ ống tay áo lấy ra quyển ” đồn điền lục” đưa ra trước mắt Hoàng Thiệu.

Hoàng Thiệu chăm chú nhìn vào đó, con mắt đột nhiên sáng ngời, kinh hỉ nói:” Chủ công đây là thứ tốt, ở chỗ nào mà có?”

” Thứ tốt là được còn ở đâu mà có ... người không cần phải hỏi nhiều. Ta có một chuyện vô cùng trọng yếu muốn nhờ người làm.”

“Chủ công cứ phân phó.”

Đồng Phi trầm ngâm một lát, ” Ta đã mời phụ thân tâu lên triều đình, tha cho bọn bạo dân này. Những người này sẽ bị áp giải lên Lương Châu, Mậu Biên. nhưng người cũng biết, Lương Châu cũng là một nơi khó khăn, khó mà sinh sống, những người này nếu tới Lương Châu rồi, nếu không xử lý được sẽ gặp phải chuyện phiền phức. Ta muốn người làm chủ đồn điền, đem những người này an trí thỏa đáng... Nhưng trọng yếu nhất là những người này người phải nắm chắc trong tay, người nên nhớ kỹ.

Hoàng Thiệu nghe được trong lòng cả kính, mơ hồ đoán được trong đó có một chút manh mối.

Nắm chặt trong tay? Vậy phải chăng là nắm giữ đất của chủ công ở trong tay? có lẽ nào chủ công muốn tự lập môn hộ?

Có một loại hưng phấn mơ hồ, song song với cảm động phi thường.

Đây là một loại đặc biệt tín nhiệm a, chỉ sợ so với chức trưởng binh kia có phần to lớn hơn.

Lập tức đứng dậy khom người đáp:” Chủ công yên tâm, Thiệu sẽ dùng hết khả năng hành sự, để đền đáp được sự tín nhiệm của chủ công.”

Mọi người đi rồi ...

Trong đại trường vắng vẻ vô cùng.

Trong lòng Đồng Phi cũng có một sự trống vắng phi thường.

Một mình tựa ở trên giường nhưng linh hồn lại phiêu bạt ở một phương trời nào đó.Đồng Phi cũng không biết bản thân mình đang suy nghĩ cái gì. Cứ nhìn mãi lên trần nhà, mãi sau mới lật đặt ra khỏi quân doanh.

142. Chương 142: Quay Về Hà Đông (2)

Tiệc rượu đã kết thúc.

Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là biểu đạt một chút với Hà lão thái công nhằm an ủi và nhân tiện cũng cùng nhóm người Tần Thục thiết lập mối quan hệ.

Đồng Phi trông thấy Đồng Trác lúc này đang ngồi lim dim nhất thời không biết nói gì.

Bên trong tia sáng dường như rất yếu ớt, nhưng vẫn còn có thể thấy được những nếp nhăn trên mặt của Đồng Trác, có một thứ cảm giác dâng lên ở trong lòng, dâng lên tình phụ tử. Mặc dù trong nội tâm hắn và Đồng Trác có một chút ngăn cách, nhưng trên người hắn dòng máu chảy này là của Đồng Trác như vậy thôi cùng đã phát sinh mối quan hệ rồi. Dù sao trong mắt mọi người ta là còn hắn, hắn chính là lão tử của ta, có muốn thay đổi cũng không được.

Đồng Trác uống rượu quá nhiều, nên có vẻ rất say.

Trong lúc thiu thiu đầu hắn không tự chủ được gục xuống dưới lúc này hắn giật mình tỉnh giấc, dụi dụi hai mắt, ” A Sữu a, người vừa mới nói cái gì?”

Trên thực tế, Đồng Phi cũng chưa có nói cái gì.

Đột nhiên một ý niệm nảy sinh ra trong đầu, ” Phụ thân, chúng ta quay trở về Lương Châu đi.”

Đồng Trác hiển nhiên vẫn còn chưa tỉnh rượu, vô ý thức gật đầu nói:” Hảo a, quay về lương châu ... Người nói cái gì? Quay về Lương Châu?”

Đồng Phi nói:” Trở lại Lương Châu, đó chính là thiên hạ của chúng ta. Hà tất phải suốt ngày ở vùng Trung Nguyên này để nhận những lời khinh bỉ, lại còn bao nhiêu điều lo lắng. Phụ thân, chúng ta quay về Lương Châu đi ... Bằng vào tài của Phụ tử chúng ta, thêm vào nhân mã của hài nhi, giết Hàn Toại, vì tử tử báo thù, về sau chúng ta yên ổn ở Lương Châu. Nếu triều đình tìm chúng ta gây phiền phức, chúng ta liền theo đó mà lên Tây Vực.”

Đồng Trác hai mắt mở to, hơn nửa ngày mới tiêu hóa được những lời của Đồng Phi nói.

” A Sữu à, con vừa rồi có phải uống quá nhiều rượu không?”

Nói xong, lão đứng lên hoa chân múa tay vui sướng, kích động nói:” Ta thật vất vả mới xây dựng được kết cục này, ta giờ phải quay về Lương Châu cái chỗ sơn cùng thủy tận ấy, tiếp tục bị người ta gán cho cái danh là bỉ phu, không có chút đảng hoàng tử tể nào? A Sữu, người đang ở đây nói mê sảng phải không? Hôm nay là ngày ta đại công cáo thành, chính là cơ hội phát triển tốt. vì sao phải quay về Lương Châu? Người có phải đã uống quá nhiều rượu không?

Đồng Phi thở dài, cha đã bị danh lợi làm ờ mắt à.

“Phụ thân, chúng ta ở lại vùng Trung Nguyên này làm gì? Ở trong mắt người khác, người thủy chung cũng chỉ là một vũ phu. Người có so được với Hoàng Phủ Tung không? Người có so được với Trương Hoán không? Hoàng Phủ Tung chiến công hiển hách là vậy, dựa vào mình, sau đó còn để lại cho đời thi phú nhưng hai mươi bảy thiên. Trương Ương cũng lừng lẫy về ” thơ ” ” dịch ” giáo đồ rất nhiều. Chỉ khi nào xảy ra sự tình, cũng là cần tới bọn họ? Phụ thân, chúng ta là quân nhân, quân nhân chân chính, làm thế nào mà theo dõi văn vẻ. Ở trong mắt của người khác vẫn chỉ là một lão thất phu lỗ mãng.”

Đồng Trác sắc mặt biến đổi, trong lòng cũng có chút an tĩnh.

Rất khó có dịp như hôm nay cùng A Sữu nói những lời chân tình. Làm lão rất vui vẻ. Nếu bảo lão bỏ qua cục diện hôm nay, lão cũng vui lòng.

” A Sữu, mọi việc cũng không tệ hại như người tưởng tượng đâu.”

Đồng Phi trầm ngâm một chút, cắn răng nói:” Phụ thân sự tình không phải như con nghĩ, mà còn có thể là bi đát hơn.”

“Người nói như vậy là có ý gì?”

“Hoàng Phủ Tung!”

Đồng Phi trong miệng thốt lên ba chữ kia, làm cho Đồng Trác cực kỳ sợ hãi.

Quả nhiên, không chỉ có một mình Bàng Đức Công nghi ngờ hấn, mà ai gặp qua hấn cũng đều như thế. Đồng Phi với tên tướng phản loạn kia có điểm giống nhau. Tất cả đều có ý như vậy. Ở Toánh Xuyên hai phụ tử gặp nhau, hai người đều tránh nói chuyện này.

Ngày hôm nay, Đồng Phi bằng bất cứ giá nào cũng phải nói.

Có một số chuyện vẫn còn mờ mịt. Đồng Trác không biết lựa chọn như thế nào?

Đồng Trác đứng dậy, đi tới phía cửa hướng ra bên ngoài ngắm nhìn, sau đó quay lại trong phòng. Kỳ thực cũng không có gì mà lo lắng cả, nơi này là phủ nhà của Đồng Trác người canh gác cũng là thân binh do Đồng Trác lựa chọn. Cũng chỉ có mình Lý Nho ở lại. Mà tiền viện thì có Hoa Hùng làm nhiệm vụ canh giới, người bình thường muốn nghe trộm thật không có khả năng, nhưng gặp sự phi thường trắc trở như vậy cũng phải canh phòng một phen.

Nặng nề ngồi xuống, Đồng Trác trông thấy Đồng Phí, ánh mắt lấp lánh có thần.

Mà Đồng Phi cũng không có sợ hãi, chờ đón ánh mắt của Đồng Trác,”

Phụ thân, người có thể liên tưởng đến con, những người khác cũng như vậy cũng có thể liên tưởng đến con . Đặc biệt là những người từng có tiếp xúc với con, sớm muộn đều đem chuyện này liên tưởng lên con người

của con. Tránh được nhất thời không thể tránh được một đời. Chúng ta rời xa vùng Trung Nguyên âm ỹ này đi, ở Tây Lương làm chúa một phương có phải khoái hoạt hơn không?”

” Thật sự là người làm?”

Thấy Đồng Phi gật đầu thừa nhận, Đồng Trác thở dài một tiếng nói:” Kỳ thực khi ta lần đầu tiên nghe được tin tức, cũng có liên tưởng tới rồi. Sau này ở Toánh Xuyên, thấy người thay đổi binh khí, ta càng thêm kiên định điều này, Chỉ là không muốn thừa nhận nó... A Sữu à, cũng biết là những lời người nói đích thực là không sai. chỉ là ta thật sự không thể cảm lòng.... Ta thời còn là niên thiếu cũng ôm hoài bão lớn, là phải như Hoắc Phiêu Kỵ*(Hoắc Khứ Bệnh), hoặc phải đỉnh thiên lập địa tạo sự nghiệp lẫy lừng. Tuổi ngày càng lớn, lại càng minh bạch một đạo lý.”

Đạo lý gì cơ? ”Trên chiến trường đối mặt với địch nhân, nếu không có người nhà hậu thuẫn thì thật là đáng sợ.”

Đồng Phi gò má hơi kéo xuống, cũng không nghĩ là cha còn chưa đến nỗi hồ đồ.

Đồng Trác nói, ” Ta cũng không muốn phải dựa vào người khác, mà nếu không như vậy ta đã sớm chết ngay cả tấm thân cũng đã thành xương trắng rồi. thế nhưng ta cũng không dám minh bạch cho người khác biết, ta phải dựa dẫm vào người nào. Năm xưa ở Lương Châu đã từng có ba tướng chần giữ, chuyện đó đến nay ta vẫn chưa thể quên được. Đoạn Toánh can rở nhất thời, rồi chết không toàn thây, bọn Hoàng Phủ, Tương Toán bị bẻ lủ đả kích cả đời đâm ra chán nản. Ta không muốn cùng với bọn nó chán nản, càng không muốn chết mà không toàn thây. Ta chỉ hi vọng cả đời có thể phong phong quang quang ... A Sữu, đã bao nhiêu năm như vậy rồi ta vẫn ngày đêm tìm kiếm, tìm kiếm một lối đi riêng cho quân nhân chúng ta.”

” Vậy người đã tìm được chưa?”

Đồng Trác nhẹ giọng nói :” Chưa có ... Sở dĩ ta không thể làm gì khác hơn được là luôn cúi bọ họ để tìm ra một con đường sống, hai bên cũng không thể đắc tội.”

”Phụ thân, hai bên cũng không đắc tội, chỉ sợ là hai bên đều phải đắc tội. Ngài vẫn như thế, tả hữu đều lác lư, chỉ sợ sau này càng thâm. Sẽ chẳng có ai giúp, tốt nhất dựa hẳn vào một bên thôi. Chúng ta quay về Lương Châu, Hoàng Đế ở xa tít, những người muốn gây khó dễ cho chúng ta cũng sẽ là rất khó khăn. Đánh thắng được ở đâu thì đánh, đánh không thắng thì bỏ chạy, mấy ngàn dặm đất Tây Vực, nơi nào chẳng thể ẩn thân? Nếu không thành, chúng ta lại sang phía tây. Đánh tộc Hung Nô, cũng không phải là không thực hiện được mộng tưởng thời niên thiếu của cha.”

”Cái này ...”

”Cha đến lúc này mà còn không quyết sẽ bị bọ người kia hại chết!”

Đồng Trác không khỏi nhiều động nhân tâm.

Đồng Phi nói lần này, khơi dậy cái nhiệt huyết thời niên thiếu của phụ thân.

”Những lời con nói vừa rồi, cũng có một chút đạo lý a.”

Đồng Phi chấp tay nói:” cha, người đừng lo lắng về vinh hoa phú quý. Chúng ta muốn người có người, muốn tiền có tiền. Nếu cha quay đầu về Lương Châu, hải nhi nguyện ý suất bản bộ nhân mã vì cha mà tranh đấu. Đến lúc đó phụ tử liên thủ, cũng không tin rằng Tây Vực có người là địch thủ của chúng ta, cha cũng nên suy nghĩ một chút. Về phần công danh ... Cha, công danh không phải cứ dùng sách vở học là có, đó phải là chúng ta dùng một đao một thương chém giết mà có a.”

”Con ta lời nói thật đại nghịch.”

Đồng Trác liên tục gật đầu, ”ai muốn tính toán với chúng ta, trước hết phải xem xét rằng chúng ta đang hiện ở đâu.”

”Cha, hải nhi ban đầu sẽ đi từng bước, trước đi Hà Đông bá phủng mẫu thân, sau đó mang mọi người về Lương Châu. Một là bên này chiến sự vừa kết thúc, không thiếu những kẻ có tâm tư riêng với chúng ta. Hải nhi không thể kiên nhẫn kết giao với bọ chúng, thứ hai, ngài cũng biết con không ở đó bọ chúng khó có thể tìm được bằng chứng, cũng có thể giảm đi nhiều phiền phức. thứ ba, hải nhi có điểm rất nhớ nhà.”

“Cũng được, nếu con ta có chủ trương như vậy, thì mau trở về nhà a.”

“Vậy hài nhi sẽ đi vào ngày mai, ở lâu trong chỗ này, chỉ sợ sẽ lại càng có nhiều phiền phức.”

Phụ tử hai người thương lượng trong chốc lát. Đồng Phi mới cáo từ.

Đi ra khỏi nha môn phủ, Hoàn lý đột nhiên thoát ra một người, ôm đồm ôm lấy cánh tay của Đồng Phi, “Phi công tử, như thế nào mà ra đi vội vã vậy?”

“A. Hoàng đại ca.”

Đồng Phi liền hoảng sợ, thấy rõ ràng người ở đằng sau mới thở phào một tiếng.

Trông ra đích thị là Hoàng Trung, hấn dùng ánh mắt phức tạp nhìn Đồng Phi một chút, “ngày hôm nay ta nghe qua Mã Trung Hành nói. công tử sẽ dời đi vào ngày mai.”

Đồng Phi gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Hắn do dự một chút, thực có hay không rõ ràng khi lôi kéo Hoàng Trung.

Trên thực tế, Hoàng Trung hôm nay đã theo Tần Thạc, tiền đồ so với đi theo hắn hoặc là Đồng Trác thật phong quang hơn nhiều.

Tần Thạc làm thái thú Nam Dương, cùng Đồng Trác có chức quan giống nhau.

Một điều cốt yếu là Tần Thạc xuất thân danh gia, làm quan đã lâu năm cũng là một danh sỹ nổi tiếng, danh vọng so với Đồng Trác cao hơn rất nhiều. Lần này bình định, mặc dù nói Đồng Trác lập được nhiều quân công, Nhưng Đồng Phi thật sự có điều không thể nói. Tần Thạc tương lai sẽ có nhiều thành tựu so với Đồng Trác chỉ hơn chứ không kém. Trong sách nói, Hoàng Trung sau này về giữ Trường Sa là thủ hạ của Lưu Biểu, Đồng Phi cũng không rõ ràng lắm chuyện này có điều gì khúc triết. Nhưng theo hiện tại mà nói rằng, chỉ cần Hoàng Trung theo Tần Thạc thì lập tức sẽ được Tần Thạc tín nhiệm, ngày sau chuyện tiền đồ sẽ như điều gặp gió.

Đồng Phi nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi chấn động. Hướng tới Hoàng Trung chào một tiếng thật to.

“Phi công tử, người làm sao? có phải là thân thể không được khỏe, thế nào mà lại đột nhiên run run bần bật như vậy?”

” A. cái này thì ...”

” Người cũng quá bất cẩn đi, vẫn còn cho Mã Trung Hành đi thăm khám bệnh của tiểu nhi mà bản thân người thì lại không biết mình sinh bệnh.”

Đồng Phi cười khổ một tiếng, “Hoàng đại ca, Phi không phải là sinh bệnh ... Được rồi, Trung Hành vì cháu mà có qua thăm khám, tình hình thế nào rồi?”

Hoàng Trung lộ vẻ cảm kích, ” Ta lần này đến chính là để “báo cáo” với huynh đệ chuyện này. Trước đây huynh đệ người đã từng nhắc nhở ta, chính là sau khi chiến sự kết thúc, ta đâm ra quá bận bịu thành thử nên quên mất. Buổi chiều Trung Hành có đến khám cho tiểu nhi, cũng không phát hiện ra tình huống gì có thể là không tốt. Hắn nói cái gì là nội hàn ... chứng bệnh này dù sao ta cũng không rõ, đích thực có một chút vấn đề.”

Đồng Phi lấy làm kinh hãi, liền vội vàng hỏi: “Vậy Trung Hành không thăm khám bệnh một cách thỏa đáng sao?”

Hoàng Trung lắc đầu, “Mã Trung Hành nói loại bệnh này không đến nỗi nghiêm trọng, vẫn có thể chữa được chuyện ta bị tuyệt tử là không có khả năng. chính là cần phải có một khoảng thời gian dài an dưỡng, với lại cần phải có một người chuyên biệt chăm sóc.... Người ngày mai đã đi ta thật sự có một số việc không hiểu.”

Đồng Phi đã nhìn ra, Hoàng Trung đến đây là muốn thăm hỏi a.

Trong lòng thầm cười khổ một tiếng, ta vốn cho người đi thăm hỏi người, cũng không ngờ đến lại bị người thăm hỏi lại a.

Hoàng Trung nói:” Ta nghĩ nên đến tìm công tử để thương lượng, có thể cho tiểu nhi tử đi theo Mã Trung Hành, còn có ta và gia quyến nữa, sẵn sàng đi theo công tử ...”

“Cái này ... A, huynh nói ta mang theo tiểu chất đi a?”

Hoàng Trung trịnh trọng gật đầu, “Là như thế này, ở nhà của ta Chủ công đã chuẩn bị hai ngày nữa lên Kinh Châu một chuyến . Chủ công đối với ta có ơn tri ngộ, ta tất nhiên cũng phải đi theo bảo hộ, đối với người lần này đi, thì trong nhà không có ai chiếu cố đến tiểu oa tử kia. Phán tắc mặc dù đã dẹp xong, nhưng còn giặc cỏ khắp nơi hoành hành, ta thấy Uyển huyện bây giờ a, thật không an toàn. ”

Đồng Phi kinh ngạc nhìn Hoàng Trung, trong lòng nghĩ đến những ý tứ trong lời nói của Hấn.

“Tẩu tẩu cùng tiểu chất, Phi nhất định đem hết khả năng... Chỉ là đại ca sao không chào từ biệt Tần đại ca lấy một tiếng, giờ ta quay trở về Lương Châu? Nhà ở của ta ở Lâm Thao cũng có một bãi cỏ, huynh trưởng nếu thích có thể đến ở nơi đó.”

Hoàng Trung ánh mắt trầm tĩnh, mỉm cười:” Công tử, ta và người là người một nhà không phải nói hai lời. Người có tâm ý gì, Trung không phải là không rõ, lại nói tiếp ta và người tổ tiên đều là hộ vệ dưới trướng của Mã Viện tướng quân, hôm nay ta có thể sánh vai cùng người chiến đấu. Trung không phải là không nghĩ tới. chỉ là Tần đại ca cùng ta có ơn tri ngộ, Khoái Lương cũng từng trợ giúp ta, Ta thu xếp hết mọi việc rồi sẽ tới tìm người.”

Đồng Phi hết chỗ để nói.

Lời nói này thật sự hợp lý, Hoàng Hấn Thăng quả nhiên là một người trung nghĩa.

Đồng Phi cũng không có khuyên nữa, trong lòng tự biết Hoàng Trung là người như thế nói lời giữ lấy lời nhất định không chịu thay đổi.

Với lại thời gian lúc này là vô cùng ngắn, không cần phải hỏi nữa.

Nói như vậy Hoàng Trung cảm thấy khi thu xếp yên ổn chuyện của hai người kia sẽ quay trở lại.

Đồng Phi lập tức nói:” Đại ca không cần phải nhiều lời, Phi trong lòng đã minh bạch. Vậy Phi quay về Lương Châu đợi tin tức của đại ca, ngày khác có thể cùng huynh kề vai chiến đấu, thật sự là điều thú vị nhất trong cõi nhân sinh này.

“Ta đây sang mai sẽ để Trung Hành dẫn người đi tìm người. Từ nay về sau xin hãy chiếu cố lấy Trung Hành.”

Hoàng Trung nói xong, cáo từ rời đi.

Đi vài bước, hấn đột nhiên dừng lại nói:” Còn một sự kiện, Từ Công minh chính là nhân vật quan trọng nhất lúc này, Tần Đại Ca đã chuẩn bị tiến cử với Hà thái công. Người này rất có thể là một đại tướng tài ba, hơn Trung gấp bội, công tử lần này không nên bỏ lỡ.

Tần Thạc, quả nhiên là mắt sáng như đuốc ... Ta ở đây khuyên nhủ Hoàng Trung lại có thể quên đi Từ Hoảng được nhỉ, Hấn nếu trở thành thuộc tướng của Hà Tiến, thì lão ta sẽ tuyệt đối không chối từ. Không được, nhất định phải đi trước Tần thạc một bước, đem Từ Hoảng quay trở lại.

Nghĩ tới đây, hấn xoay người chạy vào phủ nha, vừa vào phòng liên hô:” Phụ thân, hài nhi có một chuyện muốn nhờ.”

143. Chương 143: Quay Về Hà Đông (3)

Tháng sáu năm Trung Bình sau một ngày đêm, ở Tây bắc đã xảy ra một trận chiến đấu kịch liệt.

Hai bên giao chiến là nội bộ của Khương Nhân là Đốt Đường và Phá khương. Ở dưới chân tích núi đá, tiếng người hô ngựa hí, đồng thời tiếng binh khí va chạm nhau vang đến tận trời.

Bắc Cung Bá Ngọc nghiêng rằng nghiêng lợi, thúc ngựa vung đao lao về Đốt Đường lão vương.

Chỉ thấy đại đao trên dưới tung bay, thiết thương vừa rời khỏi tay như giao long, đỉnh đỉnh đang đáng tiếng binh khí chạm vào nhau, âm thanh làm cho người ta sôi sục.

“Lão tặc, cầm chạy.”

“Bắc Cung Bá Ngọc, xem mũi tên của ta ...”

Lão Khương Vương vác cái cung làm bằng sừng tê tròn tựa trăng rằm, xoay người lại bắn một mũi tên về phía Bắc Cung Bá Ngọc. Cũng may là Bắc Cung Bá Ngọc tay mắt lanh lẹ, đưa đao gạt mũi tên lợi hại kia. Lão Khương Vương định đánh lén, lại làm cho Bắc Cung Bá Ngọc giận giữ, gào giết không ngừng.

Mà Lão Khương Vương cũng không ham chiến, phóng ngựa chạy đi.

Song phương xuất động hơn 1000 quân, nhưng không ai phát hiện ra bọn họ đã rời khỏi chiến trường.

Đốt Đường Lão Vương dẫn đầu sau khi vòng qua sơn khẩu, đột nhiên cho dừng chiến mã. Phía sau Bắc Cung Bá Ngọc cũng đuổi theo.

Hai người mặt đối mặt, bầu không khí tựa hồ rất nghiêm trọng.

Đột nhiên, Bắc Cung Bá Ngọc cả giận nói: “Lão Khương Vương, ngươi vừa rồi bắn lên một mũi tên thiếu chút nữa là giết chết ta, ngươi không phải là cố ý chứ?”

“Bắc Cung Bá Ngọc, ngươi còn mặt mũi nào mà nói ra những lời ấy chứ. Ta bất quá cũng chỉ dùng có năm thành, thế mà ngươi chật vật không đỡ nổi. Thật không ngờ, một năm qua ngươi đã thành cái bộ dạng gì? Có phải là mỗi ngày đều nằm trên bụng nữ nhân không? Thật sự là vô dụng a.”

Bắc Cung Bá Ngọc hừ một tiếng. “Dù cho lão tử đem nữ nhân đặt ở dưới thân, đối phó với ngươi chỉ dùng một tay không thành vấn đề.”

“Được rồi, chúng ta vẫn còn việc để nói với nhau, mỗi lần như vậy thật không khác diễn trò, cũng đã rất mệt mỏi. Ở trong bộ lạc của ta có nhiều huynh đệ cảm thấy không hài lòng rồi. Nói là ngày ngày đều đánh giết giết, ruộng đồng bỏ hoang thật không tốt a.”

Lão Khương Vương nói xong, xoay người hạ mã, đem đại thương cắm trên mặt đất.

Bắc Cung Bá Ngọc cũng thở dài, cùng nhảy xuống ngựa, bá đao khoác vào yên ngựa, đi tới dòng suối nhỏ để rửa mặt.

“Ngươi nghĩ rằng ta không nghĩ như vậy sao? Huynh đệ của ngươi đều kêu khổ, còn cả ta thì không hẳn? Còn tên Hàn Toại vương bát đản kia giám sát rất chặt, không làm như thế làm sao có thể qua được tai mắt của hắn. Lão Khương Vương, ta trước sau cùng ngươi nói chuyện, ngươi có nghĩ ra được gì không?”

Lão Khương Vương vừa nghe thấy hai chữ Hàn Toại, Sắc mặt âm trầm thật lâu trong mặt lão héo như một quả táo tàu.

“Hắn trước kia cũng chỉ là một tên hỗn đản. Lúc trước nếu không nhờ chúng ta giúp sức thì giờ làm sao nó lại phong quang được? Một năm trước làm hại chúng ta tổn hao binh lực không nói làm gì lại làm chúng ta mất mặt. Đến con ta cũng bị giết chết, thế mà đến nay hắn vẫn chưa cho ta một chút công đạo, Hôm nay lúc hắn đã làm quan rồi, nói chuyện với ngươi những điều vẫn còn đang ầm ức ở trong lòng, nhớ tới thật sự uất ức.”

“Đương nhiên biết, là Thái thú Kim Thành, tây bộ Đô Úy..”

Bắc Cung Bá Ngọc hừ lạnh một tiếng, “hắn hôm nay nhất thời đắc ý, quên mất những huynh đệ đã cùng hắn chen vai sát cánh ngày xưa.”

Lão Khương Vương nhân tình nhất mị, “Bắc Cung. Ngươi không biết đủ, tốt xấu gì ngươi cũng lên làm Liễu Phá Vương của người Khương. Cuối cùng cũng có thu hoạch. Đối với ta đây. Mất nhi tử thì không nói, mỗi lần tìm hắn nhờ báo thù, hắn liền trước sau tìm kế thoái thác. Mấy tháng nay ngày càng quá phận, ngay cả gặp, hắn cũng thấy ta phiền toái. Cứ như vậy từ trên xuống dưới, chỉ sợ không bao lâu nữa chúng ta sẽ bị tiêu diệt a.”

Bắc Cung Bá Ngọc mí mắt rũ xuống,” Lão Vương, nói như vậy người cùng ta đã có chung ý chí từ lâu rồi a?”

“Chỉ cần có thể thay ta vì nhi tử bảo thù, nói thế nào ta cũng nghe.”

“Chúng ta cùng tạo phản đi.”

Đốt Đường Lão Vương không nghĩ tới Bắc Cung Bá Ngọc nói trực tiếp như thế, lại càng hoảng sợ, vội vã nhìn quanh bốn phía.

“Người thật to gan.”

Bắc Cung Bá Ngọc hừ lạnh một tiếng, “Yên tâm đi, chúng ta cứ đùa giỡn như vậy, hơn nữa lại chém chém giết giết hơn 10 ngày. Hàn Toại kia sẽ không phòng bị chúng ta, phỏng chừng lơ là cảnh giác. Lại nói, chúng ta có chúng ta đánh nhau càng dữ, hắn lại càng thấy hài lòng. Bất quá tên vương bát đần này còn muốn tính toán trên đầu chúng ta, sợ rằng không nghĩ ra chúng ta cùng liên thủ lại, cùng nhau tính toán với hắn.”

Đốt Đường Lão Vương liên tục gật đầu, “được rồi, người nói kế hoạch đi ... chuyện tạo phản này không phải là chuyện nhỏ.”

“Yên tâm đi!” Bắc Cung Bá Ngọc nói:” ta nghe người ta nói vùng trung nguyên đã có người tạo phản, làm sao có thể lo lắng cho chúng ta? Lại nói, Lương Châu thừa sử từ thời tiền nhiệm tới nay, luôn áp bức với người Khương chúng ta, càng ngày càng nặng. Các bộ tộc người Khương, đều trong lòng oán giận, chỉ cần chúng ta có thể tập hợp một tiếng, sẽ không ít người Khương ở Lương Châu cùng hưởng ứng.”

Đốt Đường Lão Vương hai mắt sáng rực, trừng mắt nhìn Bắc Cung Bá Ngọc nói:” ta muốn biết, nếu như ta nghe lời người, người có thể nhường Lâm Thao cho ta không?”

Bắc Cung Bá Ngọc không có biểu hiện gì” Người đánh Lâm Thao đâu liên quan tới ta?”

” Đây là người nói ... hảo, vậy người nói kế hoạch cụ thể đi?”

Bắc Cung Bá Ngọc cười nhạt hai tiếng, sau đó nói:” Chúng ta cần hiệu triệu các bộ lạc Khương cùng đứng lên khởi sự, chỉ là ta và người đều không có lực, ta đã quy phục và giáo hóa của Biên Chương, hân nguyện ý muốn liên kết với chúng ta để chống lại Lý Văn Hân. Ta nghĩ từ rất lâu, nếu Biên Chương này có thể đánh Lý Văn Hân, thì chúng ta có thể rửa hận Văn Ước cùng khởi sự.”

” Cùng Hàn Văn Ước khởi sự.”

Đốt Đường Lão Vương lắc đầu liên tục, ” cái này sợ rằng không dễ dàng. Tên kia bây giờ đã làm thái thú đời nào hân lại chịu theo chúng ta.”

Bắc Cung Bá Ngọc nói:” Hân không muốn làm liệu có được không?Lão Vương người nhớ không trước kia hân đã từng cậy nhờ chúng ta.”

Thiếu Dương Lão Vương há to miệng” ta hiểu rồi, chính là ...”

“Hân đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được. Lúc trước chúng ta đã có lời thề, đồng cam cộng khổ. Hừ hừ, hân gia nhập thì thật tốt, không gia nhập chúng ta cũng bức hân ra nhập. Chuyện này cũng không thể do hân định đoạt, cũng là do chúng ta làm chủ.”

Đốt Đường Lão Vương liên tục gật đầu, tán thành với ý kiến của Bắc Cung Bá Ngọc.

Bất quá, hân ngẫm nghĩ một chút rồi nói thêm,” Bắc Cung à, Hàn Văn Ước hôm nay trong tay có bốn tên đô úy, năm năm nghìn tinh binh. Có người nói hân chuẩn bị đem nữ nhi gả cho Diêm Hành ... Người biết không hân chính là lão hổ a.”

Bắc Cung Bá Ngọc rất khinh bỉ nhìn Thiếu Dương Lão Vương.

”Lão Vương à, người niên kỷ đã lớn, lá gan lại càng nhỏ. Diêm Hành đích xác là lão hổ, tâm địa độc ác, có thể dám ra tay giết chết con của người, Nghĩ lúc đầu chúng ta mới chạy loạn đến đây? Nghe thấy tên hân là run bắn bật.

Nói xong rồi, vẫn còn thêm một câu,” Người nếu muốn báo thù cho con trai của mình thì ... ôi quên đi.”

Đốt Đường Lão Vương lập tức nổi giận!

“Bác Cung, người nói gì vậy? Thù giết con, làm sao ta có thể quên?”

“Ta cho người biết, cự ma sỹ trước kia có một người là Sấm Kim Thành, đánh cho Diêm Hành thổ huyết mà chạy. Người ngay cả Diêm Hành cũng đánh không được, thắng thắng mà nói thì nên quên đi mối thù giết con. Cự ma sỹ rất lợi hại, so với Diêm Hành còn lợi hại hơn gấp trăm lần.”

Đốt Đường Lão Vương cũng không có động thủ trực tiếp với Đồng Phi, hẳn có lợi hại tốt cùng đến như thế nào, cũng chỉ là do người khác nói cho biết.

Người khác nói có thể không đáng tin, nhưng Bác Cung Bá Ngọc nói thì tuyệt đối là thật không thể không tin. Phải biết rằng, Bác Cung Bá Ngọc có ấn tượng sâu sắc với Đồng Phi. Trong lòng hẳn quá rõ ràng, Đồng Phi nếu một ngày không trừ được, thì tộc người Khương ở đây một ngày cũng không thể an an ổn ổn. Mỗi khi nằm ngủ cũng đều mơ thấy thị trấn lửa cháy rừng rực, mỗi khi nhắc đến tên Đồng Phi liền nghĩ ngay đến thảm trạng đó, hẳn trong lòng không khỏi sợ hãi.

Đồng Phi không bị trừ, thì lòng ta không yên.

“Hảo, vậy người thử nói xem, làm thế nào để cùng ước hội với Hàn Văn Ước.”

Bác Cung Bá Ngọc nói:” Hàn Văn Ước hẹn chúng ta hôm nay cấp cho hẳn vài trang hảo hán. Nếu hẳn cần những trang hảo hán, chúng ta sẽ sắp xếp cho hẳn đến. Như vậy, người chuẩn bị cho ta vài trăm thân thủ, sau đó cho đến hỗ trợ Hàn Văn ước. Ta phỏng chừng Hàn Toại sẽ đứng ra điều đình ... Sau đó thì, chúng ta ngày ngày kích động hẳn, nếu hẳn tới, chúng ta sẽ cho quân vây bốn phía hắc hắc ...”

Đốt Đường Lão Vương cau mày :” Vì sao là ta phải đưa vài trăm người cho người giết? Người không thể để cho ta giết vài trăm người của người?”

“Lão Vương, làm người phải biết rõ mình như thế nào? Người cho rằng người của Đốt đường nhân có thể giết mấy trăm người của ta sao?”

Đốt Đường Lão Vương nhất thời nổi giận,” Người cứ thử ra đây xem, xem ta có thể hay không thể giết được?”

Bác Cung Bá Ngọc đứng dậy, lên ngựa, cầm lấy thanh liễu đại đao:” Chú ý là ta xuất kích, lấy đích là Biên Cương, hôm nay người cũng cho quân rút đi. Nếu không như vậy, người cũng là do người xuất, tương lai nếu người đánh Lâm Thao, ta phái ba nghìn quân giúp người, thế nào?”

“Cái này ...”

“Bằng không, hai chúng ta cứ giao tranh thật sự một trận, ai thua, người ấy chết.”

Đốt Đường Lão Vương nghe được lập tức tán thành,“chủ ý này tốt, cứ như vậy đi.”

Hắn xoay người lên ngựa, chỉ thấy Bác Cung Bá Ngọc thúc mã dương đao, mới quay đầu đã chém tới. Đùng nói Đốt Đường Lão Vương đã cao tuổi, nhưng thân hình vẫn linh hoạt vô cùng. Hắn ngã người tránh mũi đao, rồi nhắc đại thương lên quát:” Bác Cung, người tiểu nhân bỉ ổi.”

” Người Hán đã nói, binh bất yếm trá, xem đao!”

Bác Cung không nói không rằng, đuổi theo Đốt Đường Lão Vương chém giết một trận. Đốt Đường Lão Vương thậm chí không kịp lên ngựa, chỉ chạy vòng quanh, tránh trái tránh phải liên tiếp mây hiệp, đột nhiên đại thương giơ lên,“dừng tay, tên vô lại người, người thắng rồi.”

“Đốt Đường Lão Vương, đa tạ.”

Bác Cung Bá Ngọc cười ha ha, bỗng nhiên quay ngựa lại,“Quyết định như vậy đi. Dem người chuẩn bị cho tốt, để ta chém giết rồi sẽ đưa người trở lại, ngày hôm nay, tạm thời đánh tới đây, chúng ta hai ngày nữa độ sức, cho người xem tài bắn cung của ta.”

Đốt Đường Lão Vương tức đến giậm chân, sau cầm đại thương phi thân lên ngựa.” Bác Cung Bá Ngọc, sẽ có dịp ta sống mái với người!”

Hai con ngựa lập tức quay trở lại chiến trường.

Chỉ chốc lát, tiếng tù và rúc lên, hai bên đều bãi binh.

Trên chiến trường chỉ để lại vài thi thể bị giết, kỳ thực cũng là vài con chiến mã đã già, và một vài con ngựa bị thương tích.

144. Chương 144: Gặp Gỡ Mạnh Đức

Bàng Đức Công mang theo Bàng Thống ra đi...Sáng sớm hôm sau, hắn cưỡi một con ngựa già, ôm Bàng Thống ly khai huyện Uyển.

Đáng lẽ Đồng Trác muốn cấp cho hắn một ít hộ vệ, nhưng Bàng Đức Công một mực không đồng ý. Vốn tính cách đăm bạc, lại càng không thích phô trương.

Mặc dù hôm nay trên đường không an toàn, nhưng nếu để Bàng Đức Công mang theo mấy trăm người cùng đi thì không phải là phong cách của hắn.

Cuối cùng khuyên can mãi, Đồng Phi thậm chí lấy lý do là an toàn của Bàng Thống mới ép được Bàng Đức Công đồng ý mang theo một ít hộ vệ.

Nhiều người thì hắn không muốn, mà ít người thì sẽ thật là vô dụng. Đồng Phi sai Thành Lễ mang theo hai mươi một thành gia cự ma sĩ cho đi theo sau. Thứ nhất những người này sức chiến đấu quả là siêu cường, đối phó với chừng 100 phỉ tặc thì không thành vấn đề, thứ hai cũng cho thấy thành tâm thành ý của Đồng Phi. Thành Lễ theo Đồng Phi một khoảng thời gian không phải là ngắn, cũng rất được tín nhiệm, xem như là tâm phúc của Đồng Phi.

Bàng Đức Công bắt đầu đi ở trước doanh trại nói:” Phi công tử, người đây muốn Bàng gia ta thiếu nợ người cả đời à.”

Đồng Phi không phản bác, chỉ tủm tỉm cười tiễn Bàng Đức Công ra cửa.

Ở trước cửa, Bàng Thống vẫy tay lớn tiếng nói:” Đại A Sửu, chờ ta lớn, ta sẽ học một thân bản lĩnh, nhất định sẽ giúp sức cho người.”

Đồng Phi không nói gì, cười tủm tỉm phát tay cùng Bàng Đức Công cáo biệt.

Thấy hai người đã đi khuất xa, hắn mới thu hồi lại nét cười, hung hăng dậm chân, vẻ mặt tức giận.

Cha cũng không biết cách làm việc.

Đồng Phi phẫn nộ đánh một quyền vào không khí,“ta ngày hôm qua rõ ràng nói chuyện với hắn, muốn hắn sáng sớm nay đi báo kiến Hà lão thái công, đem Từ công minh trở lại bên ta. Tự nhiên ngủ quên đi mất, không biết vì sao mà Tần Thục lại đi sớm một bước, thật làm ta tức chết.”

Một bên là nhóm người Diễn Vi, Sa Ma Kha. Mắt nhìn mũi, mũi nhòm miệng, mặt mày nghiêm túc không có biểu hiện nào.

Điều này làm sao mà bọn họ có thể mở miệng.

Theo Đồng Phi thẳng thắn mắng lão tử của hắn ư? Đừng xem Đồng Phi ở đây gào to hô lớn, nếu quả thực có người mắng lão tử của hắn, thì Đồng Phi không để yên cho đâu.

Đường nhiên, tất cả mọi thứ còn tùy thuộc vào tâm tính của Đồng Phi.

Như Đồng Thiết cùng Trần Đáo không rõ ràng lắm về bản lĩnh của Từ Hoảng mà thôi chứ bọn Diễn Vi, Sa Ma Kha cùng Hoàng Thiệu đã từng kề vai sát cánh cùng với Từ Hoảng chiến đấu, đương nhiên hiểu rõ lợi hại của hắn là như thế nào, trong lòng cũng có chút đang tiếc, nhưng Đồng Phi kích động như vậy. Thật

sự cũng không hiểu. Cũng chỉ là một dũng tướng mà thôi. làm gì mà phải kích động như vậy? Thủ hạ của Đồng Phi, không thiếu dũng tướng a.

Chỉ có Đồng Phi trong lòng rõ ràng, Từ Hoảng không chỉ là một dũng tướng mà thôi.

Thời gian tới chính là thời kì cát cứ của các sứ quân .Là thời kỳ mà dũng tướng có đất dụng võ nhất. Thật sự mà nói, nếu như cùng Trần Đáo so sánh thì hẳn càng coi trọng Từ Hoảng hơn. Dù sao đối với Trần Đáo thì hẳn có ấn tượng không sâu, tuy nói việc lãnh đạo quân rất tốt, nhưng khi cùng so sánh với Từ Hoảng thì hẳn có đôi chút thiên vị Từ Hoảng nhiều hơn. Bất quá, Trần Đáo cũng để lại cái ấn tượng là phi thường đẹp trai. Làm cho Đồng Phi nhớ tới một người.

Thường Sơn Triệu Tử Long....

Không hiểu được ở trong thời buổi này Triệu Tử Long đang hạ lạc ở nơi nào?

Đồng Phi quyết định. Chờ cơ hội thuận lợi sẽ đi tìm người này, nói không chừng sẽ tìm ra đầu mối.

“Chủ công, Nhân mã đã chuẩn bị xong, thời gian cũng đã tới rồi.”

Đồng Thiết nhỏ giọng nhắc nhở Đồng Phi một câu, lúc này Đồng Phi mới khổ não gật đầu, Mang theo nhóm người Diễn Vi đi tới cự ma sĩ doanh trại.

Trần Đáo điểm quân tinh nhuệ lấy ra 500 kỵ quân, còn lại là 300 Ngũ Kê Man đang đứng chờ.

Đồng Trác bởi vì có chuyện không tới được, phái Lý Nho đến để tiễn đưa. Người nhà Mã Chân cùng Hoàng Trung cũng an bài thỏa đáng. Bởi vì Đồng Phi lần này muốn trước hết là về Hà Đông, rồi quay ra Lũng Tây, đường xa xôi này, không nên mang theo bọn họ.

Theo đó Từ Quang Vinh nắm lấy 1000 kỵ quân Hà Đông đưa cho Bùi Nguyên Thiệu, Hoàng Thiệu để hộ tống người nhà của Hoàng Trung và Mã Chân về Lâm Thao. vì thế, Đồng Phi phải chấp nhận điều kiện của Từ Quang Vinh là cấp ột con ngựa thượng đẳng của Tây Lương, con ngựa này so với con ngựa của Hoa Hùng không hơn kém bao nhiêu. Đương nhiên, nếu như Đồng Phi không cho, Từ Quang Vinh cũng không dám đòi, Nhưng vì những người này có mối quan hệ rất tốt, Đồng Phi cũng gật đầu đáp ứng. Nhớ tới Từ Quang Vinh sau này cũng làm một đại tướng, chần thủ Quang Vinh Dương, làm cho quân chư hầu của Quan Đông không có cách nào đi qua nửa bước.

Coi như là một tướng tài, giao hảo một chút cũng không có gì thiệt.

Cùng Lý Nho làm lễ tiễn biệt một phen, Đồng Phi sau đó mang theo nhóm người rời đi.

Mới đi được 10 dặm, đột nhiên ở phía sau có người cao giọng nói:” Phi công tử, xin chậm bước.”

Đồng Phi dừng ngựa quay đầu nhìn lại, thấy Từ Hoảng dẫn theo vài trăm quân kỵ, đuổi theo sau.

“Công Minh đại ca, ngươi không phải là theo Tần đại nhân rồi hay sao?”

Từ Hoảng cũng dừng ngựa, xấu hổ nở ra một nụ cười:” Tần đại nhân nói, Nam Dương đã bình định rồi, ta theo hẳn về Kinh Châu quả thực là đáng tiếc. Vì vậy cho ta theo Chu Tuấn tướng quân, có người nói ta không cần thiết phải ở đây Vừa mới đây đi ngang qua thấy Hà lão thái công chuẩn bị trở về, thấy ta ở lại liền cho ta phụng mệnh hộ tống lão thái công đi trước, vừa kịp lúc có thể cùng Phi công tử đồng hành hắc hắc.”

Đang nói chuyện, phía sau màn che khẽ được nâng lên, lộ ra khuôn mặt mập mạp của Hà lão thái công.

“Phi công tử, đoạn đường này còn phải làm phiên Phi công tử chiếu cố cho a.”

Đồng Phi nghe thế thậm cười khổ, thậm nghĩ một tiếng, Tần Hiệt quả nhiên là hảo tính toán, hảo tính toán a!

Để Từ Hoảng theo Chu Tuấn, người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, Chu Tuấn so với Đồng Trác là có tiền đồ hơn. Huống chi có thể đáp ứng bảo trợ cho đại tướng quân Hà Tiến, nếu như theo đối lại là Đồng Phi làm, không chừng cũng động tâm. Cũng không cần nói việc cầu Từ Hoảng đã là thất bại, còn Tần Hiệt thì, vì đảng nhân mà tặng đi một viên đại tướng, còn vì đảng nhân kéo cả Hà Tiến vào mối quan hệ này.

Những việc này đáng nhân a....

Đồng Phi càng phát giác ra được, những người này thật sự rất minh tinh rồi.

Nam Dương chiến sự đã tạm yên, không còn có cho Tử Hoảng cơ hội để thể hiện bản lĩnh nữa. Coi như hấn là thủ hạ của Đồng Trác, tuy nói là Đồng Phi đề cử, nhưng so sánh đến cùng, Đồng Trác sẽ coi trọng những người đã đi theo lão đã nhiều năm chứ không phải là Tử Hoảng.

Ngược lại theo Chu Tuấn mà nói ...

Thanh, Kỳ là nơi mà chiến sự còn tiếp tục, nếu Tử Hoảng tới đó thì cơ hội ra chiến trận sẽ rất nhiều.

Người không vì mình, trời tru đất diệt. Đồng Phi ngược lại sẽ không nói với Tử Hoảng bất cứ ý kiến gì... Cũng được, đoạn đường này có thể cùng với Tử Hoảng tạo thêm một bước quan hệ. Dù sao cũng có một đoạn tình cảm. tương lại gặp nhau cũng có một cảm giác tốt.

Nghĩ tới đây, Đồng Phi vội vàng nói:" Cùng với lão thái công đồng hành, là phúc phận của Phi này!"

Lần thứ hai lên đường. Nhưng tốc độ rõ ràng chậm đi rất nhiều.

Hà Chân hiển nhiên là cần chuyển đi, chỉ nhìn vậy một đoàn xe cộ đi qua cũng khiến cho người ta có cảm giác choáng ngợp.

Hơn nữa đem theo tất cả mọi người nam phụ lão ấu xem ra rất phiền phức rất là nhiều chuyện không kể xiết. Cũng may là Đồng Phi cũng có chuẩn bị, nếu không thì thật là phiền toái.

Bất quá, Hà Chân (Lão thái công)mang theo gia quyến mặc dù nhiều, nhưng không ai dám trêu chọc Đồng Phi.

Cũng không biết Hà Chân cảnh cáo như thế nào, những người gia quyến này đã gặp qua hình dạng của Đồng Phi ở Huyện Uyển, tuy rằng là rất kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng cũng không dám đứng trước Đồng Phi mà lớn tiếng nói chuyện. Đặc biệt là lúc khuôn mặt Đồng Phi trầm xuống. Bên cạnh hấn là Điển Vi cùng với Sa Ma Kha cũng mang cái bộ mặt bức bối. Tam đại Sứ nhân đứng chung một chỗ, cũng giống như ác thần, ngay cả Tử Hoảng cũng rất thấy có áp lực.

Điển Vi cùng với Sa Ma Kha mang theo Ngũ Kê Man đi trước mở đường, Hà Lão thái công cứ ở giữa mà đi.

Đồng Phi, Tử Hoảng áp trận, những tướng tùy tùng và 500 người của Tử Hoảng mang theo, đã đủ 2000 quân.

Thanh thế lớn như vậy, đừng nói là bọn giặc cỏ nhỏ nhoi, nếu là bọn giặc khăn vàng, cũng không dám bén mảng tới.

Dọc theo đường đi cũng không có chuyện gì lớn phát sinh.

Thỉnh thoảng chỉ có một số bọn phi tặc ở trên núi xuất hiện, nhưng không cần Đồng Phi xuất hiện, Sa Ma Kha cũng đã giải quyết đẹp bọn chúng.

Đồng Phi cùng Tử Hoảng trong lúc rảnh rỗi thường nói chuyện phiếm với nhau.

Tử Hoảng đem chuyện đã từng ở huyện Cao Bình cùng với người Hồ sảy ra xung đột, mà Đồng Phi thì liên tục chiến đấu ở chiến trường phía tây bắc rất dày chiến tích.

Hai người nói với nhau rất hợp ý, lúc đầu thì nói những chuyện mình trải qua. sau thì bàn luận về binh pháp.

Tử Hoảng đối với binh lược là đúc rút từ trong chiến trận mà ra. Đường nhiên lúc nhỏ hấn cũng từ len lén học trộm những kiến thức về địa lý và đọc một tí binh thư, nói đến kinh nghiệm thực chiến, Đồng Phi không bằng hấn, Nhưng dù sao Đồng Phi cũng học qua binh pháp của Phục Ba tướng quân ,lý luận về binh pháp so với Tử Hoảng là khá hơn. hai người tương trợ cho nhau, hai bên đều thu về cái lợi, sinh ra nói chuyện với nhau rất ăn ý.

Ở trong lòng mà nói, Tử Hoảng đối với Đồng Phi thật vô cùng cảm kích.

Lúc trước hẳn là một phạm quân, bắt quá chỉ làm một tên hộ vệ của Hà phủ, nhà của bần hàn, tiền lương không bằng một tên gia tướng.

Đơn giản mà nói, được Đồng Phi ưu ái. Sau đó trên chiến trường được Đồng Phi giao cho làm chủ tướng lúc này mới có cơ hội được thể hiện sức mình. Được Tần Hiệt thưởng thức, lại được tiến cử lên hữu trung lang tướng Chu Tuấn làm tướng tùy tùng. còn có thể hộ vệ cho lão thái công nhập kinh, cùng với đại tướng quân thiết lập quan hệ... chỉ cần là một điều như thế ai cũng biết, công danh của Từ Hoảng sẽ phát lên như điều gặp gió.

Mà hết thấy những cái này, đều là do Đồng Phi ban tặng.

“Công minh đại ca, lần này đi theo hữu trung lang tướng, tiểu đệ chúc huynh tiền đồ rộng mở”

Từ Hoảng cười khỏ một tiếng, xem bốn phía đều là người của Đồng Phi, hạ giọng nói:“Phi công tử, nếu nói về tiền đồ đều là do Phi công tử ban tặng cho. Chỉ là tiền đồ rộng lớn vừa rồi thực không thể rõ ràng... Vẫn không có cơ sở, không tốt a.”

“Công Minh đại ca chỉ giáo thêm cho.”

” Ta nghe người ta nói, hữu trung lang tướng rất hiếu sát, có đôi khi với cả cách giết chiến tướng còn rất hung hiểm. Tần Thái thú lần trước cũng từng nói qua, chớ có mà xuất đầu lộ diện, có người sớm ở trước cửa hữu trung lang đêm bình bãi ở trần lư, chính là vì phe phái mà ban tặng. Ta hôm nay cũng rất sợ hãi, đặc tội với ai đều không được... chuẩn bị không tốt vẫn còn phải lưu ý đằng sau có người ném đá giấu tay.”

Vừa nói chuyện, Từ Hoảng thở dài:” Nhưng thật ra những hoài niệm trước kia ở Huyện Uyển cùng với mọi người, cùng mọi người đồng tâm hiệp lực chống lại phản tặc, ai cũng rất trong sáng không tạp niệm. Ta vốn không giới giao tiếp. trong tâm rất muốn trở về.”

Đồng Phi nói:” Công Minh đại ca đừng lo lắng, phía sau người có Tần đại nhân chống đỡ, hẳn cùng với thái phó có quan hệ rất tốt, cho dù có mang người của người đi, cũng phải nhìn nét mặt của Tần đại nhân. lần này hộ tống lão thái công, đúng là cùng đại tướng quân tạo lấy mối quan hệ... người đến lúc đó có chỗ dựa là Tần đại nhân và đại tướng quân, sợ gì những người đó? Đương nhiên, hữu trung lang tướng là người cầm đầu, người cũng nên gần gũi hẳn một chút. Bằng vào ba người này, ta nghĩ chẳng có ai dám động vào người.”

Từ Hoảng cười khỏ nói:” Người nói thì dễ, nếu như vậy Từ Công Minh này có còn là Từ Công Minh hiện tại không?”

Đồng Phi do dự một chút, nhẹ giọng nói:” Nếu là cảm thấy bên trung lang tướng mà nghịch ý, có thể đến Lâm Thao tìm tiểu đệ ta ... Mặc dù không thể cấp cho đại ca người một tiền đồ rộng lớn, nhưng có thể cho người cảm thấy thư thái.”

“Cái này”

Đồng Phi cười nói:” Ta cũng chỉ nhất thời mà nói thế thôi, đại ca cứ coi như là ta chưa có nói gì. chỉ là trong các phe phái đấu tranh với nhau cũng có chút phiền phức, nếu như cảm thấy thực sự không thích ứng, mong rằng đại ca lại nhớ cái điều ta nói.”

Từ Hoảng gật đầu, Công Minh nhất định sẽ không quên.”

“Phía trước là đến Trường Xã , ta ở nơi đó còn có một tiểu huynh đệ. Đại ca xin chỉ thị của lão thái công, chúng ta tối nay sẽ ngủ tại trường xã. Thế nào? ta nhớ rằng ở trường xã có một tửu quán, rượu và thức ăn ở đó rất đặc sắc, chỉ không biết giờ có còn không?”

“Nếu như vậy, sẽ do ta làm chủ, không say không về!”

Trong trường xã có ai ở đó? Làm sao mà Đồng Phi lại lưu ý như vậy?

Lúc đầu Đồng Phi có ý đem quân vượt qua trường xã trong đêm, nhưng lại nhớ ở trường xã này có Từ Thứ đang ở đó vì thế đến để nói lời từ biệt.

Mặt khác, gia quyến của Trần Đáo cũng ở trường xã, nhân đây cũng đón đi luôn. Đồng Phi cũng rất rõ ràng, Từ Thứ rốt cục không phải là Đan Phúc tiên sinh, bất quá phải hay không phải. Người này cũng đáng để lưu ý.

Hà lão thái công cũng rất thông tình đạt lý, nói như vậy để hấn ở lại, xem ra hấn cũng mệt mỏi.

Người lính đi trước đã đến trường xã thông báo, lưu thủ ở trường xã đích thân ra đón, ngoại trừ trường xã thủ ra còn có một người, đó là Tào Tháo.

Vừa nghe đại danh của Tào Tháo, Đồng Phi có điểm mòng mị.

Đây chính là gian hùng, là một trong người năm ba phần thiên hạ,

Mà lúc này Tào Tháo vẫn chỉ là một kỵ đô úy. Mặc dù làm đến bậc đô uy, cũng có công giết giặc. nhưng đối với Hà lão thái công cũng chỉ là một tên tiểu tốt.

Tào Tháo cung kính đón tiếp Hà lão thái công vào thành, ánh mắt nhìn vào Điển Vi và Sa Ma Kha, con mắt rực sáng.

“Mấy vị này là ...”

Đồng Phi giật mình, giành trước lời nói:” ta chính là con trai tả trung lang tướng, Đồng Phi, mấy người này đều là huynh đệ kết nghĩa của ta. Phụng mệnh bảo hộ cho Hà lão thái công quay trở về.”

Một câu nói đã đem Điển Vi, Sa Ma Kha và bao quát cả Tử Hoảng nữa.

Ý này là: đừng chú ý tới bọn họ nữa, bọn họ và ta đã kết bái huynh đệ, sẽ không theo người.

Tào Tháo trong mắt có tinh quang, ngửa đầu nhìn Đồng Phi.

Cũng khó trách hấn phải ngẩn đầu lên, vì hấn đứng ở dưới đất, Đồng Phi so với hấn còn cao hơn một cái đầu, cũng làm cho Tào Tháo thấy bất đắc dĩ.

Hấn cười nói:” Nguyên lai là huynh đệ. người mà Thái Bá Dê tiên sinh công nhận là Hổ lang chi tướng, Tháo sớm nghe nói về danh tiếng của công tử, hôm nay đã thấy quả nhiên là uy vũ.”

Có chút lưu luyến nhìn Điển Vi ba người, nhưng chỉ dám nhìn lướt qua, đương nhiên là lén lút.

” Công tử không bằng mời vào thành?”

” A. Tướng quân khách khí rồi. Cũng không phải ta không muốn vào thành, mà sĩ tốt của ta có phần cổ quái, sợ là quấy rầy bách tính. Chúng ta ở ngoài thành này cắm trại. Tướng quân chớ lưu ý đến ta nữa, sáng mai chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Tào Tháo gật đầu,” công tử nói có lý, trường xã kinh qua đại loạn, thực không thích hợp cho đại quân chiếm giữ, vậy là ủy khuất công tử rồi.”

Đón lão thái công vào thành, Tào Tháo phái người đưa đến một bàn rượu thịt.

Điển Vi và Sa Ma Kha không có ý kiến gì, mà Tử Hoảng lại nhìn ra một chút mách khéo.

” Công tử, chào hỏi với người này hình như có chút cổ kỳ nha.”

Hấn cũng không thèm để ý đến những lời Đồng Phi vừa nói, càng là như vậy đã nói lên Đồng Phi đối với hấn thập phần coi trọng, hấn rất cảm kích.

Đồng Phi sai người ra ngoài thành cắm trại, cùng với đó phái người vào trong thành đón người nha của Trần Đáo và Từ Thứ đến.

Ở ngoài quân doanh, Đồng Phi đột nhiên hỏi:” hai vị ca ca, các người thấy Tào Tháo này là người thế nào?”

Tự động bỏ qua Sa Ma Kha, dù sao có hỏi, hấn cũng không có đáp án.

Điển Vi lắc đầu,”người này, nhìn không ra nông sâu... bất quá ta cảm thấy, hấn không đơn giản a.”

Từ Hoảng liền nói:” Người này ẩn ẩn thâm thúy, tâm cơ thâm hậu, Ta cảm thấy muốn cùng hấn giao tiếp, thì phải cẩn thận một chút.”

Đồng Phi gật đầu, ” ta cũng có cảm giác như vậy.”

Vài gã đang ông trò chuyện về một đại nam nhân, thật sự buồn chán, Đề tài vừa chuyển thì đề tài võ nghệ lại nổi lên, Diển Vi cùng Sa Ma Kha hân hái từng bình, mà Từ Hoảng cùng bàn luận sôi nổi. Đồng Phi đứng một bên cười, trong lòng lại có những tính toán, có nên giết Tào Tháo hay không đây.

Lúc này đoàn đi đón gia quyến của Trần Đáo đã trở về.

Đồng Phi vội vã ra ngoài nghênh tiếp. thấy Từ Thứ cũng đã được hộ tống tới đây, Nguyên lai Từ Thứ và người nhà của Trần Đáo ở rất gần nhau. Đặc biệt nghe nói Đồng Phi đã tới đây, Từ Thứ cùng mẫu thân đến đây để cảm tạ Đồng Phi.

” Từ thăm thăm, không bằng cùng Từ Thứ quay về Lâm Thao đi, ta có thể dạy cho hân một thân võ nghệ.”

Từ Thứ được nghe đại hỉ, có chút chờ đợi lời của thân mẫu.

Nhưng Từ mẫu lắc đầu, “Phi công tử có hảo ý, lão thân xin tâm lĩnh. Chỉ là lão thân khó có thể chia xa cố thổ, chuẩn bị mang tiểu nhi tử quay về Dĩnh Âm.”

“a...”

Đồng Phi hơi do dự một chút, nhẹ giọng nói:” Thăm thăm, hôm nay toánh xuyên đại chiến tuy rằng đã dẹp yên được loạn lạc, nhưng mà khả năng yên bình thì vẫn còn mong manh. Hơn nữa, Dĩnh Âm là chỗ trống trải, khi có biến thì là nơi hưng chịu, thăm thăm nên nghĩ lại a.

Từ mẫu mỉm cười, ” Tạ ơn công tử đã có lời khuyên, lão thân đã có chủ định.”

Nữ nhân này, càng xem thì càng cảm thấy giống những gì miêu tả trong Bình thư - là từ mẫu của Từ Thứ, tính tình kiên cường, hơn nữa rất khó lay chuyển được bà ta.

Đồng Phi trong lòng biết, có khuyên nữa cũng không được mục đích gì.

Lập tức chấp tay nói:” Nếu thăm thăm đã có ý như thế, vậy Phi cũng không muốn nói nhiều. Bất quá ngày sau có phiền phức gì, mời thăm thăm chớ quên tiểu chất. Phi này mặc dù bất tài, nhưng cũng có chút năng lực... Cuối cùng nếu tai qua nạn khỏi, lời của Phi mong thăm thăm không chối từ nữa.”

Tuy rằng Đồng Phi nói lời chân thành, nhưng Từ mẫu cũng không quá cảm động.

“Vậy lão thân xin tạ ơn công tử.”

Trong lòng âm thầm thở một hơi, mặc kệ Từ Thứ có phải là Từ Thứ kia hay không. tóm lại cũng là một mối thiện duyên. Ngày khác....

Nghĩ tới đây, Đồng Phi trong lòng không khỏi sáng khoái.

145. Chương 145: Hà Đông Nhất Phách

Đã rất lâu, Tào Tháo vẫn cứ ngồi như cũ ở thư phòng, nhìn tiếng gió cây sà sạt bên ngoài cửa sổ.

Tâm tư hân phi thường phức tạp, suy nghĩ không ngừng.

Năm trước lúc hân đi qua Nam Dương, sau đó đặc biệt bái phỏng địa phương danh sĩ Hứa Thiệu, Hứa Tử Tương.

Nói thật, đối với con người của Hứa Thiệu, Tào Tháo một chút cũng không thích, người này thích nịnh nọt, nhân phẩm rất kém cỏi, nhưng danh khí của hân tuy có chỗ thiếu hụt, nhưng không có nghĩa ai cũng không biết, lúc trước Trần Phiền thất thế, Hứa Tử Tương sau này đã không gả con gái cho Trần Phiền như đã hứa,, từng có người hỏi hân vì sao lại làm như thế, Hứa Thiệu lại nói Trần Phiền bảo thủ, sau đó lại chửi bới.Người thông minh tất nhiên hiểu được, đó chính là hân sợ liên lụy.

Nhưng hắn tuy làm như vậy, nhưng kẻ khác không thể khinh thường danh khí của hắn, phàm những người được hắn xem qua(Bói) đại đa số đều thăng chức rất nhanh, hơn nữa hắn lại có luật lệ, một tháng chỉ bình cho ba người, điều này càng đem danh khí của hắn cao hơn.

Đã trải qua một phen quan trường chìm nổi, Tào Tháo không phải là một gã nhiệt huyết thanh niên mười năm trước kia. Hắn rất hiểu được, danh khí có bao nhiêu trọng yếu, vì thế khi đi ngang qua Nam Dương, hắn bức Hứa Thiệu vì hắn mà cho lời bình.

Thời thịnh thế là trung thần, Loạn thế Chi gian hùng.

Đây là Hứa Thiệu đánh giá, quả thực làm cho thanh danh Tào Tháo được nâng lên, ít nhất ở chức vị này cũng đã không ít người coi trọng hắn.

Năm trước mới trường kiếm nhâm hiệp Tào Tháo, hôm nay đã trở thành Thịnh trị chi trung thần.

Nhưng Tào Tháo cảm thấy vẫn chưa đủ, ở bên trong tâm như cũ muốn làm một cái trùng hưng danh thần, nhưng con đường này hắn cũng chưa biết tìm ở nơi nào?

Hoàng Cân chi loạn tuy rằng đã bình ổn, nhưng Tào Tháo hẳn tuệ có thể nhận ra được, sự rung chuyển chân chính mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Như vậy là sao trong loạn thế sinh tồn, như thế nào có thể phụ tá hán thất trung hưng. Khi hắn còn mê man thì chứng kiến Đồng Trác, hắn bắt đầu nghĩ ra một chút manh mối, nhưng cũng không rõ ràng, như ẩn như hiện làm hắn càng khó chịu.

Đồng Phi...

Một người rất có ý tứ.

Nhiệt huyết, có tinh thần trọng nghĩa, thậm chí được Thái Bá Dê gọi là đương thời hổ tướng. Sau khi Tào Tháo nghe thấy tên này sau, cho đến khi gặp người. Nói thật, thời điểm nhìn thấy Đồng Trác, Tào Tháo phi thường thất vọng, một người như vậy sao lại có thể sinh ra một nhi tử tốt? Nhưng không thể phủ nhận, nếu không có Đồng Trác, Toánh Xuyên bây giờ chắc chắn còn rung chuyển.

Hôm nay rốt cục được gặp Đồng Phi, Nhưng lại làm cho Tào Tháo sinh ra một cảm giác quái dị.

Sau khi gặp thấy người này, người này tuy rằng tướng mạo rất xấu, nhưng ánh mắt rất trong suốt, giống như phù hợp với lời của Thái Ung nói, thanh niên này giống như rất nhiệt huyết, chính trực, càng kiên vũ dũng hơn người. Nhưng nếu nhìn kỹ lại, phía sau mấy thứ này giống như đang cất giấu thứ gì? Tào Tháo tự nhận đã gặp qua không ít người, nhưng chưa bao giờ sinh ra cảm giác ở trên một người như vậy.

Có cảm giác gì?

Tào Tháo cũng không rõ, nhưng hắn chắc chắn, lần đầu tiên gặp mặt nhưng có thể không chân thật đến như vậy!

Đồng Phi, Người này đến rốt cục là người như thế nào?

Tào Tháo rất muốn chạy qua cùng nói chuyện với Đồng Phi, nhưng từ biểu hiện của Đồng Phi hôm nay thì có vẻ hắn đối với mình rất đề phòng, mà loại đề phòng này từ đâu mà đến, Tào Tháo cũng không rõ ràng lắm. Cũng không rõ, có lẽ chúng ta cùng nhìn lầm rồi!

Bất tri bất giác, chân trời đã xuất hiện ánh sáng.

Đồng Phi sau khi tập xong Ngũ cảm hí, sau đó đi lại rửa mặt, sau một lúc thì đi ra khỏi lều lớn. Hắn cũng không biết, có một người đã cân nhắc hắn cả một đêm, nếu hắn biết người cân nhắc hắn là ai, chỉ sợ là sẽ ngủ không ngon.

Kỳ thật hắn cũng không thể nào ngủ ngon.

Giết Tào Tháo, Không giết Tào Tháo, hai ý niệm này ở trong đầu hắn xảy ra xung đột kịch liệt.

Trong tam quốc diễn nghĩa, Tào Tháo là một đại gian thần, thực đáng chết, hơn nữa Đồng Phi cũng biết, hiện tại hắn giết Tào Tháo chắc cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, dù sao Tào Tháo hôm nay cũng chỉ là một gã Kỵ đô úy, muốn che giấu cũng sẽ không khó.

Nhưng nếu giết Tào Tháo thì có thể bảo trụ Đồng gia một nhà sao chứ?

Đồng Phi rất do dự, thật là không ra được chủ ý.

Người của Hà gia đã chinh đồn xong nhân mã, Đồng Phi cũng đã sai người tề nhân mã, nhổ trại lên đường.

Dựa theo ý tưởng của hắn, Nếu Hà Chân khởi hành, tất nhiên sẽ đem chủ quân của Trường Xã là Tào Tháo sẽ đến đưa tiễn, sau đó nghĩ biện pháp đem hắn xử lý, Đồng Phi đã nghĩ đến lý do làm sao mà giết Tào Tháo.

Không nghĩ tới, Tào Tháo cứ nhiên không xuất hiện.

Đến đưa tiễn chính là tướng thủ thành của Trường Xã, Đồng Phi thậm chí không nhớ rõ tên của hắn, chỉ biết hắn họ Thái, là đồng hương của Thái Ung.

Tào Tháo phát hiện ta muốn giết hắn sao chứ?

Trong lòng Đồng Phi không khỏi cảm thấy kỳ quái, trước thời khắc phóng ngựa chạy đi, không khỏi theo bản năng ngoái đầu lại nhìn trên tường thành.

Loáng thoáng hắn có thể chứng kiến có người ẩn núp sau lỗ châu mai, sau một lát đã không có tăm hơi. Nhân lực Đồng Phi tốt lắm, liếc mắt tự nhận ra thân ảnh mà hắn muốn xử lý Tào Tháo. Họ Thái tướng thủ thành nói, Tào Tháo đi ra ngoài tiêu diệt.... Nhưng rõ ràng hắn đang ở trong thành, vì cái gì lại muốn nói dối chứ? Không biết gã gia hoả này đang suy nghĩ cái gì?

Ánh mắt lại quét về phía gã họ Thái tướng thủ thành, Đồng Phi nghĩ tới một người.

Gã gia hoả này hình như kêu là Thái Dương, quả thực là đồng hương của Thái, bắt quá trong diễn nghĩa, hắn sau này quy hàng Tào Tháo, sau này, lúc Quan Nhị gia ngăn dậm đi Đan Dương, sau đó dưới toà Cổ Thành bị Quan Nhị gia một đao chém chết.

Nguyên lai Thái Dương cùng nhận Biết với Tào Tháo?

Đồng Phi có chút nhức đầu, theo phía sau đại quân xuất phát, dọc theo đường đi, hắn không ngừng cảm thấy có ánh mắt giống như đang nhìn hắn.

Trong lòng rõ ràng, đó chính là Tào Tháo.

Tào Tháo chẳng lẽ bắt đầu chú ý đến ta? Có lẽ là như vậy, nếu quả thực đúng như thế này, ta muốn giết hắn cũng đã rất khó khăn!

Cứ như vậy, Đồng Phi nghĩ miết cũng không thể nào đoán ra Tào Tháo tại sao lại chú ý đến hắn.

Khi đi ngang qua Dĩnh Âm, Từ Thứ mẫu tử hai người cáo từ rời đi. Trước khi chia tay, Từ Thứ lưu luyến, xem ra rất muốn đi theo Đồng Phi. Nhưng mẫu thân nếu đã cự tuyệt hảo ý của Đồng Phi, hắn cũng không thể nào không nghe lời của mẫu thân hắn.

Đồng Phi lại khuyên giải an ủi Từ Thứ một phen, cũng nói tương lai khi nào kiếm thuật của hắn thành công, thì lúc nào cũng có thể đi Lâm Thao tìm hắn.

Rời Dĩnh Xuyên, tiến vào Hà Nam Duẫn, xem như là đã tới kinh kỳ địa giới.

Sớm đã phái người đi trước thông báo lộ trình cho Hà lão thái công, cho nên sau khi đến Hồ Lao quan, rất nhanh liền đã gặp một đội nhân mã.

Nhìn trang bị là thuộc loại vũ lâm quân, nhân số ước chừng ngàn người.

Chủ tướng là một trung niên nhân, nhìn qua cùng với lão thái công hơi có vài phần giống nhau. Đồng Phi mới đầu còn tưởng rằng Hà Tiến tự mình đến nghênh đón Hà Chân. Sau đó mới biết người nọ là đệ đệ của Hà Tiến, Hà Miêu, phụng mệnh đến nghênh đón Hà Chân.

Hà Miêu quan bái Trung Lang tướng, mới vừa tiếp nhận vũ lâm quân.

Bất chợt nhìn thấy Đồng Phi, hấn liền hoảng sợ. Ánh mắt nhìn lướt qua binh khí của Đồng Phi, lúc này mới cảm thấy yên lòng.

Sau khi nghe được Đồng Phi là con của Huân Trác, Hà Miêu này liền rất là thân thiết.

“Đại danh của công tử Miêu này cũng đã nghe thấy, đại loạn lần này nếu như không có lệnh tôn phụ tử hai người trong lúc nguy nan xoay chuyển tình thế, chỉ sợ cục diện này đã càng thêm gay go. Nghe nói phía nam chiến sự đã bình ổn, lệnh tôn có mệnh khỏe chăng? Còn công tử thì đang đi về đâu đây?”

Người này cùng Đồng Trác chúc quan giống nhau, Đồng Phi sao dám lãnh đạm.

Liền vội cung kính trả lời :“Trung Lang tướng khách khí rồi. Đại tướng quân trăm công ngàn việc, còn có thời gian nhớ đến phụ tử của thảo dân làm Phi đây cảm động đến rơi nước mắt. Phụ thân hết thấy bình an, hiện giờ đang ở Uyển huyện đợi ý chỉ của triều đình. Còn thảo dân thì rời nhà đã lâu, mà chiến sự ở phía nam cũng đã bình ổn, cho nên chuẩn bị trở về Hà Đông thăm mẫu thân, sau đó quay về Lâm Thao... Tổ mẫu tuổi tác đã cao...”

Hà Miêu liên tục khen ngợi :“Công tử quả nhiên là người hiếu thuận. Nhớ người nhà cũng là chuyện thường tình của con người. Miêu vốn là đang muốn mời công tử đi gặp gia huynh... Ha ha, Nghe nói nếu như không được công tử rút đao tương trợ thì Uyển huyện nguy rồi!”

Cũng nhìn không ra người này nói thật hay giả, bất quá trong lòng vẫn là rất có cảm tình với Hà Miêu.

Sau khi hàn huyên vào câu, Đồng Phi dẫn người cáo từ rời đi, trước khi chia tay thì có Hà Miêu lưu luyến không rời.

Trên đường đến Hà Đông, Đồng Phi vẫn nghĩ hoài không ra.

Hà Miêu, đường đường Trung Lang tướng, là đệ đệ của đại tướng quân Hà Tiến, vì sao lại đối với hấn nhiệt tình như vậy?

Vì thế liền tìm tới Diển Vi cùng Sa Ma Kha, cùng nhau nghiên cứu vấn đề này.

Nào ngờ Sa Ma Kha trong lòng buồn bực nói một câu :“Người ta nhiệt tình, chẳng lẽ không đúng sao? Không lẽ theo ý kiến của của huynh, hấn phải đối với huynh thái độ hung dữ thì mới tốt?”

Đồng Phi ghen hòng bực bội, hung hăng trợn mắt liếc mắt nhìn Sa Ma Kha nói :“Đương nhiên là khác thường, đây không phải là vấn đề thái độ nên như thế nào. Hà gia kia chức cao quyền trọng, đường đường Trung Lang tướng, cùng cha ta có cấp bậc giống nhau, vô duyên vô cớ nhiệt tình như vậy, bên trong khẳng định có vấn đề. Người không nghe người ta nói : ‘vô sự hiền ân cần, phi gian cập đạo’ ư!” (giải thích : không có chuyện gì mà tự dưng xum xoe, lấy lòng người khác thì không phải là kẻ gian thì cũng là cường đạo.)

Diển Vi nghe vậy, liền tục gật đầu :“Nhị đệ nói không sai, nói như thế ta cũng hiểu được có chút cổ quái.”

Sa Ma Kha vẫn là đầu to óc trái nho nói :“Dựa theo các người nói như vậy, nhị ca người ban đầu đối với ta cũng rất là nhiệt tình, vậy là là phi gian cập đạo sao?”

Huân Phi cũng hòng, Diển Vi cười ha ha.

“Đúng vậy, đúng vậy... Nhị đệ a, lúc trước ban đầu khi người gặp ta, cũng là niềm nở như vậy a.”

“Cái này không giống, tuyệt không giống!”

“Nhị ca, tại sao nói người ta là phi gian cập đạo, còn huynh thì lại bảo là không giống? Khắp thiên hạ này, chẳng lẽ có một mình huynh là khác người sao?”

“Sa lão tam, người, người... Ta là nhị ca của người, người thật không ngờ dám cãi ta. Đến đây, chúng ta đấu một trận. Ta mà không hảo hảo giáo huấn người, người sẽ còn không biết bản lĩnh của nhị ca người.”

Đồng Phi giục ngựa làm bộ muốn đánh, Sa Ma Kha hừ một tiếng, khê thúc hông đan tề chạy ra ngoài.

“Binh khí của huynh không được tiện tay, ta không muốn lấy nhỡ khi lớn, thắng mà không vinh. Chờ huynh thay đổi binh khí, chúng ta tái tỷ thí.”

“A, người lại còn biết trả treo vậy sao?”

Điển Vi hừ một tiếng, “Sau khi người đi vắng, lão Hoàng cũng lão Mã mỗi ngày đều lôi kéo Bàn Công uống rượu, có đôi khi Tần đại nhân cũng tới giúp vui. Sa lão tam chuẩn bị bỏ võ theo văn, sau khi đi theo lẫn lộn hai ngày, đã học được cái lưỡi lươn lẹo trở về.”

“Đại ca, người mà cũng hòa theo hần à!”

Huân Phi đột nhiên cảm thấy rất khổ não, Điển Vi này cũng muốn bắt chước văn sĩ sao? Điển Vi bắt chước văn sĩ, có còn là ác lai sao?

Trong đầu không khỏi hiện lên một hình tượng, Điển Vi thân mặc văn sĩ bào, trong tay quơ bạch vũ phiến.

Ác, quả thật ghê tởm chết mất!

Nghĩ đến đây, Đồng Phi không dám nghĩ tiếp nữa, thúc ngựa chạy lên phía trước.

Trên một đường cái nhau ẩm ỉ, bất giác đã tiến vào lãnh địa của Hà Đông. Đồng Phi là lần đầu tiên đến Hà Đông, đường cũng không quen thuộc, chỉ có thể tìm người hỏi, nhưng mà người thường nhìn thấy bộ dáng như man nhân ấy, lại bị hù cho quay đầu chạy trốn chết.

Thật vất vả mới biết được phương hướng của An ấp, đại đội nhân mã lúc này mới phóng về đấy.

Điển Vi cùng Sa Ma Kha đột nhiên phát hiện. Đồng Phi trở nên trầm mặc ít lời, mỗi khi đại đội nhân mã dừng lại nghỉ ngơi, thì lại là tránh mọi người ở trong trường bông khi thì viết chữ, khi thì vẽ tranh. Cũng không biết là làm cái gì, khi hỏi hần, thì lại cười hắc hắc, nói được dăm ba câu thì lại tăng lờ đi.

An ấp là một tòa đô thành cổ xưa, từng là vương đô của ngụy quốc một trong thất hùng chiến quốc.

Kéo dài qua mình điều đồi cùng đồi hạ bình nguyên, hiện tại đang là trì sở của Hà Đông. Một cái an ấp nho nhỏ, mà có đến quận phủ nha cùng huyện phủ nha hai cái dinh thự. Ngoài ra tại phái tây bắc thành, còn có một nơi so với hai cái dinh thự này càng thêm to lớn, chính là thượng thư vệ phủ.

Tại an ấp, có thể không biết vị trí của phủ nha và huyện nha, nhưng tuyệt không thể không biết địa vị của Vệ phủ.

Hơn phân nửa người an ấp thành, cùng Vệ gia có quan hệ dây mơ rễ má. Mà điền trang Vệ phủ là chiếm phía tây bắc của an ấp mấy nghìn dặm, thậm chí cả Vũ Tương Thành đại danh鼎鼎 cũng trở thành tài sản tư hữu của Vệ gia.

Tại Hà Đông, không biết đương kim hoàng đế là ai có khối người.

Nhưng nếu như hỏi lão Vệ gia, thì ngay cả phụ nữ và trẻ em đều biết. Lão Vệ gia hiện giờ nổi danh nhất chính là nhị sĩ nhất bá, nhị sĩ theo thứ tự là Vệ gia bàng hệ tài tử Vệ Trọng Đạo cùng Vệ gia trực hệ tài tử Vệ Ký. Vệ Ký hiện giờ bất quá mười lăm tuổi, nhưng rất có tài danh. Mà Vệ Trọng Đạo cũng là cực kỳ nổi danh, càng nổi tiếng hơn là vợ của hần là con gái của Thái bá.

Đáng tiếc, Vệ Trọng Đạo tài học tuy giỏi, nhưng cũng là mang số đoản mệnh.

Thường có câu hồng nhan bạc mệnh, kỳ thật đối với nam nhân cũng thế. Người nếu như là quá thông minh, học vấn tốt, khuôn mặt tuấn tú, còn cưới được một người vợ như hoa như ngọc, cho dù ông trời cũng ghen tị. Hai năm trước vệ trọng đạo cưới Thái. nhiều người đều nói, quả thực là đẹp đôi.

Về phần nhất bá, thì lại là thì lại mang danh khí khác.

Bất kể là Vệ Ký hay Vệ Trọng Đạo, cũng đều là hào hoa phong nhã, đối nhân xử thế đúng lễ nghĩa, phi thường có hiền danh.

Mà nhất bá của Vệ gia, tên là Vệ Chính, lại là một điển hình con nhà quý tộc hư hỏng. Thường ngày làm xằng làm bậy, khi nam hiếp nữ

Huyện nha không dám quản, đó là người của gia tộc họ Vệ, hơn nữa còn là ca ca của Vệ Ký.

Phủ nha cũng không có tâm tư đi quản, Đồng gia vốn đối với người Vệ gia có chút khúch mắc, lúc trước người Vệ gia muốn cùng lão Đồng gia đặt quan hệ thông gia, nhưng mà bị Đồng Phi một tay phá đi. Mặc dù đến

nay không ai có thể tìm được hung thủ kia đến tột cùng là ai, nhưng không có nghĩa là người Vệ gia mặc kệ... Trên thực tế, lệnh truy sát của lão Vệ gia đến nay vẫn hữu hiệu, người Đồng gia khó tránh cảm thấy không yên.

Bất quá, nghe nói hiện giờ tại an ấp, có một người dẫn thủ vệ đang hướng về ngoài cửa thành đi tới.

Bên này nhân mã của Đồng Phi còn chưa có vào thành, liền nhìn thấy đối diện là cử thành an ấp, có một nhóm mang theo đuốc chạy như bay đến.

Đó là một con chiến mã hỏa hồng sắc, toàn thân trên dưới không có màu khác.

Bề ngoài sáng bóng, tứ chi cường tráng, tiếng chân ngựa chạy đến như sấm kêu vang dội, làm cho người đoàn người đang đi cả kinh hô to :“Người đến của Đồng gia!”

Đồng Phi liếc mắt một cái liền nhận ra, chiến mã kia cùng một loại thuần chủng Tây Lương.

Trước tiên là một nữ tướng, thân mặc trường bào đỏ thẫm, áo khoác hà diệp giáp hảo hồng, đầu đội kim quan, sắc áo đỏ thẫm tung bay theo gió.

Cả người, thật giống như một đoàn hỏa diễm vọt tới.

Ở phía sau nàng đi theo còn có năm sáu chục nữ kỵ binh, cả đám đều mặc khôi giáp, nai lưng tráo bào thúc dái, cách ngoại tinh thần.

Đồng Phi mở to hai mắt nhìn, Diễm Vi cùng Sa Ma Kha bên cạnh cũng có chút choáng váng.

Đại Hán triều đường như còn chưa thấy qua một cho kỵ quân do nữ nhân tạo thành như vậy, mặc dù chỉ có năm sáu chục người, nhưng mà nhìn qua...

Thực là rất đẹp mắt a!

Vệ binh cửa thành vừa thấy những người này xuất hiện, lập tức mắt nhìn mũi, đứng thẳng lưng, cực kỳ nghiêm chỉnh.

Lui ra hai bên, vừa vặn tạo thành một con đường cho đoàn người Đồng Phi.

“A Sữu chết tiệt, thấy ta tại sao còn không xuống ngựa?”

Sa Ma Kha ngưu nhãn trừng mắt, “Nữ nhân này thật can rở, để ta đi giáo huấn nàng ta!”

Huân Phi vừa nghe thế liền sợ hãi, liền néo néo cánh tay của Sa Ma Kha, “Giáo huấn cái đầu người, đó là tứ tỷ của ta!”

Nói xong, xoay người xuống ngựa, cười a a đứng tại chỗ.

Xích tại Đồng Phi trước người dừng lại, hí trụt đi một tiếng bạo kêu đứng thẳng lên.

Nữ tướng lập tức dùng hai chân dài thúc vào bụng ngựa, đắc thắng từ trên cái móc lấy xuống một cây đại đao, bổ về phía Đồng Phi.

“A Sữu chết tiệt, làm hảo sự, cư nhiên còn dám tới gặp ta, đáng đánh!”

Huân Phi lúc này đây chính là hoảng sợ, nghiêng người né, nâng tay bắt lấy cán đại đao, “Tứ tỷ, tỷ điên rồi à?”

146. Chương 146: Nữ Hổ Doanh

Tứ tiểu thư từ trước tới nay oai hùng hiên ngang như vậy, vẫn điều ngoa không biết lý lẽ như vậy. Nàng lập tức ngồi ngay ngắn, trợn tròn 2 mắt, lông mày lá liễu dựng ngược lên, khẽ kêu một tiếng: “Bỏ tay ra”. Đao quả thực rời khỏi tay, nhưng lại không phải là rời khỏi tay Đồng Phi, mà là rời khỏi tay Đồng Viện

“Tứ tỷ, tỷ rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Trên cửa thành bao nhiêu sĩ tốt đều đã nhìn thấu mảnh khoe. Tuy rằng vẫn chưa kiểm tra con dấu của đám người Đồng Phi, nhưng cũng đoán ra được, vị thiếu niên xấu xí này, tám chín phần mười là con trai của thái thú đại nhân trong truyền thuyết, được một nhà đại nho khen ngợi là một hổ lang tướng đương thời, liên tục chiến đấu ở các chiến trường Thanh Từ ngàn dặm, Đồng gia nhân sự lập được công lao lớn. Bộ ngực không khỏi cố gắng ưỡn lên, hy vọng có thể khiến Đồng Phi nhìn liếc một cái, sau đó có cái mà khoác lác. Đáng tiếc Đồng Phi lúc đó bị Đồng Viện làm cho sứt đầu mẻ trán, đem đại đao thù nhưng ném cho Sa Ma Kha, gượng cười nói: “Một năm không gặp rồi, vừa gặp mặt lại mang theo đại đao tới chào hỏi sao?”

“Hừ hừ, người ở bên ngoài nhưng thật ra là tiêu dao khoái lạc, xú danh vang xa. Có trò vui như vậy, đã không biết rủ ta...Uổng công ta khi còn nhỏ thương người như vậy, việc gì cũng đứng bên cạnh người, đến một bức thư cũng không có”.

“Trò vui?”

Đồng Phi hoàn toàn hết biết nói gì. Nhưng ngẩng đầu lên, lại bắt gặp đôi mắt đỏ hoe của Đồng Viện, tình cảm chị em sâu đậm này, Đồng Phi làm sao có thể nhìn không ra. Chỉ là Đồng Viện không biết bày tỏ, chỉ biết dùng phương thức này mà trút hết ra. Trong tưởng tượng của Điển Vi và Sa Ma Kha, Đồng Phi sẽ tất nhiên hung hăng phản bác Đồng Viện. Nhưng nào biết Đồng Phi một câu cũng không nói, duỗi tay vặn xích dây cương, nhẹ giọng nói: “Tứ tỷ, chúng ta về nhà thôi”. Hắn dắt ngựa, đi bộ hướng vào trong cổng thành. Còn Đồng Viện ngồi trên ngựa, cười hì hì. Nói với nhóm binh nữ đi theo: “Đây là đệ đệ của ta, mau gọi công tử”.

“Trưởng hạ nữ hổ doanh, bá kiến Phi công tử!”

Tiếng người này người kia gọi, nghe có vẻ rất vui tai. Mắt Sa Ma Kha bỗng sáng lên, hạ giọng nói với Điển Vi: “Đại ca, nhiều cô nương xinh đẹp như vậy, không cưới về nhà làm vợ, thật là đáng tiếc.”

“Lão tam, người chẳng nhẽ động xuân tâm sao?”

Sa Ma Kha giương đôi mắt vốn đỏ hoe, lập tức biến thành tử sắc. Quân sĩ ở cổng không dám ngăn cản. Trong lòng đám người Đồng Phi không rõ, nhưng bọn hắn lại hiểu rõ tới thấu đáo Nữ hổ doanh kia. Ngay cả nô hào Vệ gia cũng không dám động đến nữ hổ doanh, đừng nói đến đám nữ nhân này yếu đuối, nhưng khi giết người cũng không có chút nhú mảy. Thêm vào cha con Đồng Phi danh tiếng như cồn, người Vệ gia không muốn đắc tội với Đồng gia. Còn Đồng Viện....đây quả thật là một cộp mẹ, võ nghệ không ra làm sao cả, nhưng lúc chém người thì lại không thấy trong nháy mắt. Nhưng nhờ có mẹ cộp này, An áp cũng rất chi là yên ổn. Đồng Viện tự xưng là nữ hiệp khách. Mỗi ngày mang theo người của Hổ nữ doanh lác lác bên ngoài. Chỉ cần nài cho rằng là việc không tốt, liền ra tay can thiệp. Mặc dù phần lớn thời gian đều là hảo tâm làm hồng việc. Nhưng chung quy lại so với tên tiểu tử Vệ Chính còn mạnh hơn rất nhiều.

Đồng Phi tới An áp, Đồng Phu nhân đã ở trong nhà phủ. Trên thực tế, trong lúc đám người Đồng Phi tiến vào nội cảnh An áp, nhà phủ, huyện phủ, bao gồm cả người già nhà Vệ gia cũng đã biết tin tức. Đồng phu nhân đứng thẳng ở cửa dinh thự nhà phủ, lúc nhìn thấy Đồng Phi, không nén được sự xúc động. Đồng Phi vội vàng đi tới, khom người nói: “Hài nhi bá kiến mẫu thân”

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi...”

Đồng phu nhân cười vỗ vỗ đầu Đồng Phi, bà đứng trên bậc thang, còn phải kiễng mũi chân mới có thể chạm tới đỉnh đầu Đồng Phi. Cũng khó trách, cái đầu Đồng Phi bây giờ càng ngày càng cao, đã vượt qua chín thước rồi.

“Mẫu thân, đây là 2 huynh đệ kết nghĩa của con. Đây là đại ca Điển Vi...”

Đồng phu nhân cười nói: “Ta biết, ta biết. Hiền chất người một nhà sớm đã tới Hà Đông, chỉ là chờ lâu hiền chất không tới, đại ca con đã mang người đi Lâm Thao rồi. Hôm nay là mục trường quân sự, những ngày trước vẫn còn viết thư tới hỏi thăm nữa.”

“Điển Vi đa tạ trọng ân của phu nhân!”

Đồng Phi lại kéo Sa Ma Kha, “Mẫu thân, đây là người con quen biết tại võ lăng tiểu vương ngũ Khê man, nữ danh là Sa Sa, đại danh là Sa Ma Kha, cũng là tam đệ kết nghĩa của con.”

Lúc chợt thấy Sa Ma Kha, Đồng phu nhân quả thật đã sợ giật bản mình. Nhưng có chén rượu đậm đầy lâu năm của Đồng Phi, tuy nói có chút giật mình, nhưng vẫn không đến nỗi biểu lộ trên khuôn mặt. Nhưng trong lòng thầm nói: Tiểu yêu quái năm đó, hôm nay lại biến thành 1 đại yêu quái, còn tìm đến đây 2 người bạn...híc híc chẳng nhẽ lão Đồng gia ta lại trở thành động yêu quái hay sao? Nhưng mà 2 người này, quả nhiên là hùng tráng, tầm nhìn của A Sữu quả là không tồi. Điển Vi và Sa Ma Kha, đều lần lượt từ trong đại chiến đi ra, quanh mình lộ ra sát khí lạnh thấu xương. Còn 300 người ngũ Khê man, mặc dù không có người nào trông có võ dũng, cũng không thấy 500 cự ma sĩ nhìn giống uy vũ. Nhưng nếu bàn về sát khí, bọn họ so với cự ma sĩ vẫn mạnh hơn vài phần.

“Mau mau mau, vào trong rồi nói....Mã Tung, đi sắp xếp chỗ ở. Ha ha từ sau khi cha con xuất binh tới nay, chúng ta rất lâu rồi không náo nhiệt thế này. Viện nhi, chớ có dặt dẹo người nữa, người không ở nhà học thêu thùa, úóót ngày ra ngoài quậy phá còn ra thể thống gì nữa?”

Đồng Viện hừ 1 tiếng “Mẹ không công bằng, lúc A Sữu không về, người còn bảo con xông tới, hôm nay A Sữu vẫn còn chưa vào đến cửa....Hừ hừ, con còn không học cái gì nữ hồng, lại càng không muốn độ nữ tuấn, tương lai con muốn làm một nữ tướng quân.”

“Được rồi, được rồi, nữ tướng quân mau đi thay quần áo đi!”

Hiện giờ Mã Tung là quản gia của Đồng phủ, đồng thời còn đảm nhiệm chức vụ quan hậu cần. Nhưng phần lớn thời gian, Mã Tung lại không theo quân xuất binh, mà là đóng giữ Hà Đông, phụ trách mua bán ngựa với người Hồ. Mặc dù nói không quen Điển Vi và Sa Ma Kha, nhưng rốt cuộc vẫn là cùng dốc sức vì 1 chủ công. Hồi đó khi Đồng Phi chiến đấu liên tục ở Tây Bắc, hẳn chính là bộ khúc của Đồng Phi. Hôm nay, người của chiến trường Tây Bắc hầu như chết sạch, trừ Đồng Thiết, Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu và Đồng Khí ra, cũng chỉ còn lại hãn và hộ tống Đường Chu đi Dương cùng Long Thập Nhị. Luận về lai lịch, cũng coi như là người trước. Tiếp đón cự ma sĩ và người ngũ Khê man vào nha phủ. Dinh thự thái thú này diện tích cũng không nhỏ, chứa 800 người vẫn còn chỗ trống. Cũng khó trách, lúc Đồng Trác xuất binh, đem theo người hầu cận trong phủ gần như chuyển đi sạch sẽ, phần lớn các phòng đều trống. Không bao lâu, có quan viên huyện viếng thăm, rồi sau đó người của Vệ gia đưa quà mừng tới. Đồng Phi đành phải cùng Đồng phu nhân ở trong đại sảnh hàn huyên với mọi người. Đối với cách thức trò chuyện với những người già này, hẳn rất không hợp. Đời trước rất không thích cùng người nói chuyện, đời này mặc dù nói nhiều một chút, nhưng lại có một loại cảm giác chán ghét phát ra từ sâu trong nội tâm. Vẫn không thể biểu lộ ra ngoài, ngoại trừ khuôn mặt tươi cười. Thật tình không biết bộ dạng như vậy, nhìn qua lại càng làm cho người ta sợ hãi. Quan viên của huyện phủ vẫn cảm thấy trên người Đồng Phi có loại sát khí lạnh như băng. Nụ cười kia làm cho sát khí càng lộ rõ bức người. Còn người của Vệ gia phái tới đứng là huynh đệ của gia chủ, tên là Vệ Hành, tự là Trọng Minh. Nói ra, quy cách này không được coi là thấp. Năm đó lúc đại tướng quân Hà Tiến tiến đến Hà Đông thị sát, người Vệ gia cũng chỉ để một nhân vật nguyên lão cấp lộ diện, còn gia chủ của Vệ Thị thậm chí ngay cả mặt mũi một thoáng cũng không thấy. Dưới giang sơn Đại Hán này e là chỉ có thành viên của hoàng tộc mới có thể làm cho vị gia chủ kia lộ diện. Ví dụ như ngay lúc này là Tông Chính Lưu Ngu ví dụ như hiện giờ là Hán đế. Danh tiếng của Vệ Hành cũng không lớn, nhưng ở Hà Đông cũng coi như có thân phận. Có thể nhìn ra được hẳn đối với lão Đồng gia không có gì thích thú, chỉ là sau vài câu khách sáo, liền phát tay áo cáo từ. Đồng Viện đổi sang cách trang điểm của con gái, nhưng thật ra thời gian không lưu lại dấu vết trên mặt nàng nhiều lắm. Nếu nàng không thay tóc mây đại diện cho người phụ nữ, nhìn có vẻ như năm đó lúc ở Lâm Thao không có thay đổi gì lớn lắm.

“A Sữu đừng để ý tới lão gia kia”

Đồng Viện nói: “Nhìn có vẻ đạo mạo, nhưng lại làm ra những chuyện nhơ bẩn, quả thật đáng giận tới tận cùng.”

“Dơ bẩn?”

Đồng Phi nghi hoặc nhìn Đồng Viện “ Có ý gì vậy?”

Mặt Đồng Viện đỏ lên, ghé vào tai hắn nói nhỏ mấy câu gì đó. Đồng Phi giật mình nói: “Không phải chứ, Vệ gia cũng coi như danh gia vọng tộc, có thể làm ra những việc như thế sao?”

“ Hơn nữa...Bên trong vọng tộc cố nhiên có người tài, nhưng đồng thời cũng có giầu ô nạp cầu. Việc của Lục Nhi lúc trước, người làm không có gì sai cả. Nếu như thật sự làm thỏa mãn nhị tỷ, thì Lục Nhi chính là rơi vào hổ lửa. Nhưng, người tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút, người của Vệ gia có vẻ như vẫn còn điều tra việc này, nghe nói lúc đó vẫn có một người còn sống.

“Ồ?”

Đồng Viện nói tới đây, không chịu được dùng quạt tròn nhẹ nhàng vỗ lên đầu Đồng Phi, “ tên tiểu tử người, lo liệu chuyện này cũng không thể làm cho sạch sẽ nhanh gọn, còn để lại nhân chứng, hừ hừ, cũng may tỷ người thông minh, đã giúp người giải quyết rồi”

“Tỷ giúp đệ giải quyết rồi?”

Đồng Viện rất tự hào nói: “Sao nào, người nên hay không nên cảm tạ ta đây?”

“Tỷ giải quyết thế nào?”

Đồng Viện nhìn Đồng phu nhân đang cùng Điển Vi Sa Ma kha nói chuyện, không chú ý tới bên này, vì thế mà nhẹ giọng nói: “ Tỷ tỷ ta thông minh, sau khi tìm người hỏi rõ tình hình, dụ tên tiểu tử kia ra. Thời gian qua đi lâu như vậy rồi, sự đề phòng của tên tiểu tử kia cũng phai nhạt...hừ hừ sau khi dẫn đến, ta liền cho nữ hổ doanh ra tay, đến bột xương cốt cũng không thừa lại.”

Đồng Phi không hiểu rõ ý nghĩa của mấy câu này, không tránh khỏi có chút nghi hoặc khó hiểu.

“Đốt ạ, người của nữ hổ doanh ta vừa lúc ấy thành lập, 1 người chém hẳn 1 đao, sau khi phanh thây để cho Mã Tung ném xuống Hoàng Hà rồi.”

“Những nữ nhân đó, đã từng giết người chưa?”

“Đừng coi thường bọn họ, bọn họ lúc giết người, đều rất hung ác”

Đồng Viện dương dương tự đắc, Đồng Phi lại không nói ra được lời nào. Làm sao nói với tỷ tỷ mới phải đây. Thông minh thì thông minh, nhưng chuyện này không khỏi rất lỗ mãng rồi sao. Ở đây là Hà Đông, giết người của lão Vệ gia, rất dễ dàng...nhưng cũng không thể không tán thành năng thông minh, mọi người đều có phận, ai cũng không thoát được liên quan. Về phần nữ hổ doanh kia.....Trời mới biết được có phải cô lại có y nghĩ nông nổi nào nữa. Nhưng mà cứ như vậy, những nữ nhân kia e là cũng muốn đi theo mất. Lúc này, Đồng phu nhân và Điển Vi hai người nói xong, quay đầu nói: “A Sữu, đừng nghe tỷ tỷ con nói hươu nói vượn. Nữ hổ doanh kia...ây, lúc trước nghe mọi người nói con là đương thời hổ tướng. Kết quả là nó nói nó là tỷ tỷ của hổ tướng, cũng là hổ nữ của Đồng gia. Đấy, bắt Mã Tung từ phía bắc trường thành mua về mấy cô gái lẻ loi một mình, hợp thành Nữ hổ doanh.”

“Từ phía bắc trường thành?”

“Đúng thế...người Hồ canh giữ một bên, nhiều lần quấy rối chốt hiểm yếu vùng biên cương, đoạt lấy dân cư. Hiện giờ Mã Tung phụ trách mua ngựa Hồ từ trong tay người Hồ, sau đó đưa tới mục trường. Nửa năm qua, bởi vì chiến loạn, đến cả đội kỵ mã của hắn cũng bị đoạt mấy lần.”

Đồng Phi chau mày, “Người Hồ lợi hại như vậy sao?”

Mã Tung từ nãy vẫn tiếp khách mở lời nói: “Chủ công, đâu chỉ là người Hồ, hiện giờ, Tiên Ti, Ô hoàn, Hung Nô chung quanh cũng tác loạn. Có lúc quan quân coi như không biết, còn ra về mã tặc tiến hành đoạt lấy. Hồi tháng ba, ta suýt chút nữa thì bị người ta giết rồi. Nếu như không phải lúc đó ta thấy thời cơ, phát hiện tình hình không ổn, rút tiền của chạy đi, chỉ sợ đến tính mạng cũng phải bỏ lại rồi.”

Người Hồ, Ô hoàn, Hung Nô...Đồng Phi mơ hồ cảm thấy, hẳn dường như đã quên mất việc gì. Đồng Viện nói: “Đầu tháng năm, còn có một đám ngũ nguyên người Hung Nô đánh tới Hà Đông. Nhưng nhân số không nhiều lắm, sau khi đánh cướp được một vài thôn trang nhỏ liền nhanh chóng rời đi rồi.”

“Người Hung Nô?”

Đồng Phi không chịu được nói: “Người Hung Nô không phải đã bị đuổi đi rồi sao?”

Người nói đó là người Hung Nô ở phía bắc. Hoàng Đế Hán Vũ lúc hưng thịnh, đã nhiều lần tiến hành tấn công người Hung Nô. Rất nhiều người Hung Nô đã di chuyển rồi, nhưng cũng có một bộ phận tở ra khuất phục, triều đình liền cấp cho họ một mảnh đất, phân bố tại nơi ti hầu ở ngũ nguyên. Được gọi là Nam Hung Nô. Nhưng triều đình cường thịnh dám người đó không dám gây chuyện, triều đình hiện nay...Chiến sự ở Ký Châu vẫn chưa kết thúc, triều đình thân mình còn lo chưa xong, làm gì có công sức đi dạy dỗ những người Hồ này?”

Đồng Phi lệch đầu cười nói: “Tứ Tỷ, so với hồi ở Lâm Thao đúng là đã thêm nhiều tri thức rồi. Chẳng nhẽ là uống nhiều nước miếng của tỷ phụ, nên cũng đã thông minh lên rồi?” Sắc mặt Đồng Viện đỏ bừng, cầm bình rượu đập tới. Một bên Sa Ma Kha len lén hỏi: “Đại ca, lẽ nào uống nước miếng có thể trở nên thông minh sao?”

“Cái này, có thể”

Uống nước miếng này, là ngôn ngữ tự Đồng Phi sáng tạo ra, chỉ có người của Đồng gia mới hiểu hàm ý bên trong. Đồng phu nhân cười bất đắc dĩ, nhưng trong lòng cũng rất vui. Nữ nhi cùng với Đồng Phi tốt với nhau như chị em ruột, địa vị trong gia đình chẳng phải cũng sẽ rất vững chắc sao?

“A Sữu, đừng cùng tỷ tỷ làm loạn nữa!” Đồng phu nhân ngăn hai người đùa giỡn “Vừa rồi nghe nói, con lần này tới là định mang chúng ta về Lâm Thao ư?”

“Ồ, con gần như đã quên mất đại sự”

Đồng Phi vội vàng thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm mặt nói: “Hôm nay triều đình sẽ mở ra lệnh cấm đồng đảng, thế tất sẽ sinh ra đấu tranh giữa các đảng. Phụ thân lập đại công, nói không chừng cũng sẽ cuốn vào trong đó. Người cũng biết, tính cách của phụ thân, sẽ không dễ dàng phụ thuộc vào bên nào, nhưng mọi việc phương pháp thuận lợi đã không còn thích hợp. ở lại Trung nguyên, e sẽ rất khó đối nhân xử thế.”

Đồng phu nhân đối với vấn đề chính trị không hiểu lắm, nhưng cũng hiểu được ý của Đồng Phi.

“Nếu là như vậy, về Lương Châu cũng tốt. Thời gian trước, ta nghe phu nhân của An ấp nói triều đình chuẩn bị lập lại luật ở Khải Châu, còn chúc mừng ta nói, phụ thân con lập đại công, nói không chừng sẽ trở thành một phương châu mục. Ta không hiểu rõ châu mục là cái gì, nhưng ta cảm thấy không vui, vẫn không bằng về Lương Châu. Ít nhất ở đó chúng ta cũng đã quen thuộc.”

“Hài nhi cũng nghĩ như vậy”

Đồng Viện càng phấn khởi nói: “Về Lương Châu rất tốt, về Lương Châu rất tốt. Con sớm đã không muốn tiếp tục ở lại đây rồi, thật nhàm chán, đến một người để nói chuyện cũng không có. Về mục trường, con có thể huấn luyện Hồ nữ doanh của con thật tốt...A Sữu, sau khi về đó, tặng Lục Nhi cho ta đi”

Đồng Phi ngạc nhiên, “Tỷ làm gì?”

“Hi Hi, nghe nói võ nghệ hiện giờ của Lục Nhi rất tốt, hơn nữa đã theo đệ học được ít binh pháp, vừa may có thể huấn luyện Hồ nữ doanh của ta. Đúng rồi, vẫn còn thê tử của Bùi Nguyên Thiệu, ta cũng muốn....Nghe nói còn lợi hại hơn cả Lục Nhi.”

Mặt Đồng Phu nhân trầm xuống, “Tứ nhi, đừng gây chuyện nữa”

“Con có gây chuyện gì đâu!”

“Nãi nãi trước còn phái người truyền tin đến, nói là lần này A Sữu về, nhất định phải để con thành gia. Lục Nhi cũng theo con nhiều năm như vậy, cũng nên có một danh phận đúng không. Trở về phải làm chuyện này trước, làm gì có thời gian cùng con gây chuyện được.”

“A Sữu muốn thành gia sao?”

Đồng Viện cười, “A Sữu nhà ta, cuối cùng cũng muốn thành gia rồi”

Kệ Đồng Phi mặt đỏ tía tai, Đồng phu nhân đứng dậy nói, “Tứ nhi, những ngày này đừng tiếp tục gây chuyện nữa, dẫn người chuẩn bị một ít hành trang, ba ngày sau chúng ta khởi hành về Lâm Thao. Về phần A Sữu, tốt nhất con không nên lưu lại An ấp. Ngày mai mang theo mấy người lên đường trước....Lão phu nhân cũng rất nhớ thương con, về sớm một chút, để nãi nãi yên tâm”. Đồng Phi vội vàng đứng dậy nói:

“Vây hài nhi xin nghe theo sai bảo của mẫu thân.”

147. Chương 147: Hư Thực Như Mơ

Cái nóng tháng bảy thật kinh khủng.

Đã là cuối hạ đầu thu rồi, mà nắng gắt cuối mùa vẫn thật nóng, mặt trời gay gắt như đổ lửa, trên bầu trời cuộn cuộn hơi nóng.

Viên Ngỗi về tới phủ đệ, cưỡi triều phục thay thường phục. Bên ngoài phòng, cây xanh bóng râm, cây hòe già trước cửa cành lá đang tươi tốt, rậm rạp ánh sáng lúc trước, làm cho thư phòng được bao phủ bởi bóng râm mát mẻ.

Viên Ngỗi ngồi trên tháp lạnh bên dưới gốc cây, hưởng thụ từng trận gió mát của bóng cây xanh. Dựa vào ngực của một mỹ tử đang vuốt nhẹ nhàng vào đầu vai hắn. Một mỹ tử khác thì lại quỳ trước tháp, đắm chân hắn vô cùng thuần thực.

Tuổi tác cao rồi, trở nên thích thú với kiểu hưởng thụ này. Cảm thụ được sau lưng đôi ngực mềm mại của mỹ tử, bàn tay Viên Ngỗi vén váy nàng, cảm nhận được cặp đùi thon dài non mềm bóng loáng, chậm rãi vuốt ve về phía trước, đụng chạm tới nơi khiến cho huyết mạch hắn sôi sục.

“Đại nhân, đại công tử cầu kiến!”

Mỹ tử thở hổn hển, khẽ thở diêm đạm, làm cho Viên Ngỗi sắp không nhận được. Đúng vào lúc này, đột nhiên có người đến báo, làm cho dự vọng của hắn lập tức tắt rụi. Trong lòng có chút tức giận, nhưng cũng hiểu được đối phương nếu như không có chuyện quan trọng, sẽ không xuất hiện vào lúc này. Đại công tử, chính là nói Viên Thiệu. Người này tuy là thứ. Nhưng được Viên Sở coi trọng, kỳ vọng đối với Viên Thiệu thậm chí còn vượt xa cả con vợ cả Viên gia tử là Viên Thuật.

“Dẫn hắn lại đây!”

Nhìn nét xuân triều trên khuôn mặt của mỹ tử, Viên Ngỗi thở dài, “Các người lui xuống trước, không có việc gì thì không được tới đây quấy rầy.”

Hai mỹ tử rụt rè tuân lệnh, đứng lên thối lui. Viên Thiệu. Cũng vừa lúc từ đường hẻm phía trước đi tới, tiến vào trong sân, nhìn bóng dáng hai mỹ tử, trong lòng lập tức hiểu rõ huyền bí bên trong. Viên Ngỗi xua tay, ra hiệu cho Viên Thiệu ngồi xuống.

“Bổn Sơ đến, có phải có chuyện gì hay không?”

Viên Thiệu cung kính ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Thúc phụ, Thiệu nhi đến, đúng là có việc muốn thỉnh giáo thúc phụ.”

Có người nhà đưa tới một vò rượu, sau khi rót đầy hai chén, lại cung kính rời khỏi sân sau.

“Thúc phụ. Chiến sự bên Nam Dương đã kết thúc, tuy có đám giặc cỏ, nhưng đã là đám tép riu, không đáng để lo. Bên Ký Châu, Lô Tử Cán đã công phá Nghiêm Tông. Tù binh phản tặc 10 vạn, chỉ là Trương Giác đã bệnh chết rồi. Hiện nay, chỉ còn lại tại Thanh, Duyệt hai Châu của Trương Lương bộ, nhưng Lô trung lang đã điều quân trở về cùng với Chu trung lang hợp thành xu thế giáp công, muốn tiêu diệt toàn bộ bọn phản tặc Trương Lương, cũng chỉ là việc sớm muộn. Hắn là không tạo thành nguy hiểm quá lớn.”

Viên Ngỗi chau mày, “Những việc này, ta đã biết rồi. Bản sơ hôm nay đến hắn không phải vì muốn tìm ta nói những chuyện này chứ!”

“Thúc phụ. Chiến sự kết thúc danh sách công trạng của các thần cũng nên trình báo với hoàng thượng.”

“Cái này ta hiểu. Việc này không phải do một tay đại tướng quân sắp xếp sao, sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện này?”

Viên Thiệu nói: “Đại tướng quân đang do dự”

“Do dự?”

“Kỳ Châu Lô trung lang và hữu trung lang tướng thì không có vấn đề gì, danh sách cũng đã làm xong. Lô trung lang lần này tại Kỳ Châu ngăn cản được chủ lực của phản tặc, lại thêm giết chết Trương Giác, 10 vạn phản tặc, công lao thật hiển hách. Đại tướng quân nghĩ tấu lên hoàng thượng, phong Lô trung lang làm tả xa kỵ tướng quân, Hòe lý hầu. Nghe nói hoàng thượng chuẩn bị bắt đầu dùng châu mục, cho nên đại tướng quân còn tấu xin hoàng thượng gia phong hẳn làm Kỳ Châu mục....không biết thúc phụ đối với việc này có ý kiến gì không?”

Viên Ngỗi cười nói: “ Hà Toại Cao quả thật là dám bỏ tiền vốn. Nhưng Nhưng Lô Thức há để cho hắn lôi kéo. Tính tình người này ngay thẳng, trung thành và tận tâm, trừ hoàng thượng ra, tướng của ai cũng sẽ không bán. Như vậy cũng tốt, ít nhất Lô Thức không thể gia nhập hoạn quan, hơn nữa cũng có kết giao với ta. Người như vậy, chắc hẳn hoàng thượng cũng rất yên tâm.”

Viên Thiệu nói: “Thiệu nhi cũng nghĩ như vậy....Chu trung lang được tấu thỉnh làm Hà Nam duẩn hữu xa kỵ tướng quân, xấp xỉ Lô trung lang.”

Cái này cũng bình thường, Chu Tuấn là do ta tiến cử, Hà Toại Cao đây là đang bán mặt mũi cho chúng ta, không sao”

“Nhưng tả trung lang tướng Đồng Trác... đại tướng quân đến nay vẫn còn do dự.”

“Đồng Trác?”

“Đồng Trác mặc dù bình thường, nhưng không thể không đề phòng. Người này là một lang, nếu trời quá chặt, e là sẽ bị hắn cắn đứt dây phản lại. Nhưng nếu như không buộc hắn, ngày sau tất thành họa lớn. Hắn lớn lên ở Lương Châu, không biết lễ nghĩa Trung Nguyên. Kì nhân hắn có dã tâm...nếu nói có thể...cũng chỉ có thể coi là bậc trung. Chỉ có điều vận may quá tốt, đã đánh thắng liên tiếp tại Toánh Xuyên, còn giết chết tên tặc tử Trương Bảo. Lúc trước ta có thể ức hiếp hắn, còn có thể nói hắn không có công lao gì. Nhưng hiện giờ muốn ép hắn, đã khó rồi.”

Viên Ngỗi gật đầu, “Người nói không sai, Đồng Trác....phải có buộc, rồi lại không thể buộc thật chặt, hắn không thể so với Hoàng Phủ Quy và Trương Cốt. Trước Nam Cung cứu giá cũng không nói làm gì, nhưng hôm nay hắn lại bình ổn chiến loạn Toánh Xuyên, hoàng thượng nhất định đã có lưu ý. Chỉ là người này và hoạn quan đi lại rất gần, ta chỉ e hắn sẽ sớm trở thành Đại Toánh thứ hai.”

“Đại tướng quân cũng có bản khoản này”

Viên Ngỗi cười. Hà Tiến có thể có bản khoản này, không phải là lạy hắn ban tặng sao?

“Vây ý của Hà Toại Cao, rốt cuộc thế nào?”

“Ý của đại tướng quân là, lệnh cho hắn trong một khoảng thời gian, có thể coi như hoạn quan giúp hắn, nếu chúng ta đề nặng việc này, hoàng thượng cũng sẽ không hay hỏi đến. Hơn nữa hoàng thượng vì việc của cấm quân đã không vui, lại thêm việc Phong Tư và Từ Phụng hai người, đối với hoạn quan có chút bất hòa. Nghe nói hoàng thượng có tâm lập thành tân quân, tăng mạnh binh lực của kinh đô, cho nên cũng không quá để ý việc này.”

Viên ngỗi nghĩ ngợi, “Trước đây, Hứa Du và Hà Ngung nói chuyện này, ngươi cho rằng thế nào?”

“Việc này....” Viên Thiệu nhẹ nhàng nói: “ Con từng bí mật thăm dò khẩu khí của Tuấn Từ Minh, có vẻ như hắn không hề muốn đàm luận chuyện này. Xem chừng muốn hắn lộ diện làm chứng, sẽ rất khó khăn. Về phần Thái Bá, e cũng sẽ không lộ diện xác nhận, hai người này không lộ diện, chỉ còn Từ Viễn và Bá Cầu hai người, không chắc có thể nói lên điều gì. Thiệu cho rằng, nếu lấy việc này chèn ép Đồng Trác, sợ rằng sẽ khiến Đồng Trác bất mãn.”

Viên Ngỗi, “Đồng Trác tên bỉ phu kia không tài năng và học vấn, nhưng cũng không phải là tên gốc. Qua đây nếu như không có chuẩn bị, đúng là chê cười. Không được quên, trong tay Đồng Trác hiện giờ có mấy vạn đại quân. Nếu chọc giận hắn, tái phản lần nữa sẽ biến thành đại họa. Đáng áp chế, đáng mua chuộc nhưng không thể bức bách.”

“Thúc phụ cũng cho rằng quyết định của đại tướng quân không có vấn đề gì chứ?”

“Đồ ngu Hà Toại Cao, đây chính là bức Đồng Trác về phía hoạn quan...hắn do dự, không biết Đồng Trác cũng đang do dự sao? Vết xe đổ của Đoạn Toánh, dựa vào sự thông minh của Đồng Trác, chẳng nhẽ không nhìn ra được sao? Nếu không như vậy hắn hà tất phải quanh co bên mình Hàthái công. Rõ ràng là đang nói với Hà Toại Cao, hắn thật sự không phải người của bên hoạn quan, đây là đang cầu hòa.”

“Đáng tiếc là đại tướng quân không phát giác được. Hắn muốn xoay chuyển Đồng Trác, nhưng lại sợ Đồng Trác mọi bề thuận lợi.”

“Mọi việc đều thuận lợi là sao? Chỉ cần hắn có bốn sự, không hắn là không thể. Hà Toại Cao không lôi kéo. Nhưng chúng ta không thể trở mắt nhìn những người này trốn đi. Ta đã phái người đi Nam Dương tuyển binh, Bản sơ có bằng lòng thay ta đi một chuyến không?”

Viên Thiệu mắt sáng lên, “Thiệu nhi nguyện đi lần này.”

“Mặt khác với Công Lộ, để hắn nghĩ cách nắm chắc những người này trong tay, sau này có chỗ trọng dụng.”

Viên Thiệu đứng dậy nói : “Diệt nhi hiểu rõ.”

“Hà Toại Cao muốn do dự, hãy để hắn tiếp tục do dự đi. Người có thể hỏi tâm ý của Đồng Trác.... Tên gia tử kia thời gian do dự càng lâu, càng tốt cho chúng ta. Nhưng nếu để cho Đồng Trác lưu lại Trung Nguyên, chỉ sợ sẽ có rất nhiều việc phiền phức. Đối với việc thu xếp của hắn, ta và người phải suy xét kỹ lưỡng, cần tìm một sách lược vẹn toàn mới được.”

“Thiệu nhi hiểu rõ.”

Tiến bước Viên Thiệu, Viên Ngỗi một mình ngồi dưới gốc cây, nhắm mắt trầm tư trong chốc lát. Đồng Trác....Một gia tử lương thiện mà thôi. Thiệu nhi có phải đã đánh giá hắn quá cao rồi không? Nhưng nếu có thể mua chuộc được hắn, cũng không mất đi một sự trợ giúp tốt.

Đồng Phi cuối cùng chỉ mang theo 100 cự ma sĩ lên đường. Xét thấy lúc trước Hà Đông có xuất hiện mã tặc, hắn cũng không quá mức yên tâm về sự an toàn của đoàn người Đồng phu nhân. Vì thế mà để lại Sa Ma Kha và 300 người ngũ khê man, đồng thời để lại 499 danh cự ma sĩ. Vũ lực như thế, chỉ sợ 2, 3 nghìn mã tặc cũng không làm gì được đám người Đồng phu nhân. Đặc biệt là vũ lực của Sa Ma Kha đủ để đảm bảo an toàn trên đường. Điển Vi nóng vội đoàn tụ cùng người nhà, Đồng Phi cũng không giữ hắn lại. Cùng với Điển Vi, Đồng Thiết hai người cùng xuất phát, 100 cự ma sĩ thay sang thường phục, cùng nhau nhanh như chớp đi về hướng lũng tây. Qua Hoàng Hà, chính là đất Tam Phụ. Đám người Đồng Phi trên đường đi ngựa không dừng vó, rất nhanh đã ra khỏi An ấp.

Người trên đường không nhiều lắm. Chiến tranh loạn lạc, thêm vào có mã tặc quấy nhiễu, ai cũng không muốn ra ngoài mạo hiểm. Nhưng nói thật, ở đây so với Quan Đông, lại an toàn hơn rất nhiều. Trên đường đi cũng không gặp phiền toái gì, đến sáng ngày thứ hai sau khi rời khỏi An ấp, Đồng Phi nhìn thấy Hoàng Hà nước cuộn cuộn chảy về hướng đông. Đạo làm người là bất đáo Trường Thành phi hảo hán, không thấy Hoàng Hà tâm bất tử.

Đồng Phi cũng từng vài lần đi qua sông này, nhưng không lần nào chăm chú tới xem dòng sông mẹ nghìn đời này. Bến đò còn chưa mở Đồng Phi lập tức cho ngựa tới bờ sông, tai nghe nước sông lưu động, cảm thấy một hồi sóng lòng sục sôi. Cách đó không xa, đỗ một chiếc xe. Có 4, 5 người trang phục nam tử đang bận rộn, màn xe màu xanh biếc buông xuống, nhưng không nhìn thấy người bên trong. Chắc hẳn, những người này cũng đang đợi qua sông. Đồng Phi cũng không để ý lắm, sau khi nhảy xuống ngựa, giãn lỏng một chút thất lực.

“Chủ nhân, những người kia có vẻ rất lo lắng.”

Đồng Thiết đột nhiên mở miệng nói 1 câu. Đồng Phi lúc này mới lưu ý, hành động của những người hầu kia rất luống cuống, lại thỉnh thoảng nhìn bên đó, lại thỉnh thoảng hướng về phía quan đạo nhìn quanh.

“Mới sáng sớm, nhiều người như vậy xuất hiện ở nơi này, bọn họ chắc có chút sợ hãi. Tứ tử không phải đã nói, ở Hà Đông xuất hiện mã tặc sao? ha ha. Chỉ là bọn họ cũng to gan, có chút người như vậy mà cũng

dám chạy đến, không sợ sẽ xảy ra chuyện sao?”

Đồng Phi cười lẩm bẩm, sau đó nói: “Được rồi, dù sao cũng không liên quan tới chúng ta, Người không phạm đến ta, ta không phạm đến người, không nên xen vào chuyện thị phi.”

Lời vừa dứt, chợt từ trên đường truyền đến tiếng vó ngựa. Sắc mặt những người kia lập tức trở lên trắng bệch, từ trên ngựa rút ra binh khí, lo lắng quan sát. Có chừng bốn, năm mươi chiến mã xuất hiện trong tầm mắt của Đồng Phi, cầm đầu là một người tuổi chừng hơn 20 tuổi, mặc cẩm bào, nhìn có vẻ phú quý. Hắn từ xa đã hô lớn, “Đệ muội vì sao đi mà không già từ, muốn đi đâu đây?”

Vừa nói, những người đó cũng đã tới bên bờ. Chỉ thấy người thanh niên khoát tay, đội quân kỵ mã đằng sau liền vây quanh chiếc xe. Một gã gia tướng lên ngựa cầm đao, lạnh lùng nói: “Vệ Chính, các người không nên ép người quá đáng”

“Ha, bức người quá đáng. Ta bức người quá đáng lúc nào? Chỉ là đệ muội đã bước vào cửa nhà ta, thì chính là người nhà ta. Không nói một lời đã đi như vậy rồi, lan truyền ra ngoài người khác lại bảo Vệ gia ta không hiểu lễ nghi, ăn hiếp nàng.”

Nói xong, biến sắc, “Cút qua một bên, nếu không đừng trách ta tàn nhẫn.”

“Những việc xấu xa của Vệ gia người, muốn che mắt ai?”

Gia tướng phẫn nộ nói: “Để tiểu thư trở về, hãy hỏi cây thường trong tay ta có đồng ý hay không trước đã.”

“Cái đồ không biết sống chết, nếu đệ muội không muốn nói chuyện, thì trách ta vô lễ là được rồi. Người đâu, mời phu nhân trở về.” Mười mấy người lập tức xông tới phía gia tướng. Bốn tên gia tướng không hề sợ hãi, khua binh khí trong tay đứng chung một chỗ với đối phương.

Buổi sáng sớm, va chạm đình đình đang đang ở bên bờ trên không vọng lại, bốn tên gia tướng rằng là không cần được người của đối phương nhiều hơn, trong thời gian nháy mắt, từng người đã đầy thương tích, nguy cơ khốn đốn. Nơi xa, con thuyền ngang từ bờ bên kia chậm rãi chạy qua....

148. Chương 148: Mỹ Nhân Áo Trắng

“Dừng tay!”

Tiếng quát trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong xe truyền ra, rèm xe nhướng lên, từ bên trong xuất hiện một mỹ nhân.

Nàng tuổi khoảng mười tám, da thịt nở nang, nõn nà, má phấn đúng là tân lệ. Đôi mắt tròn, lông mày lá liễu. Váy lá sen màu trắng, ngọc bội bên hông theo tiếng bước chân của nàng mà phát ra những âm thanh vui tai. Búi tóc như mây màu ngọc bích, càng làm rõ nét điểm hoa, vòng eo nhỏ nhắn gọn gàng, di chuyển theo áo gấm, giống như gió lượn tuyết bay, vô cùng tha thướt, làm lòng người rung động.

Mỹ nhân ấy đứng ở đầu xe, má phấn lạnh như băng, như băng sơn vạn năm, Mà lại có khí chất đoan trang, chân mày nhíu lại có ý nổi giận, trong trầm mặc lại có sự dịu dàng, khiến người ta không khỏi tìm cách tiếp cận. Đồng Phi vốn dĩ đứng ở xa quan sát cuộc chiến, không hề muốn nhúng tay vào việc này. Nhưng khi mỹ nhân kia xuất hiện, sau khi đầu óc hắn ong lên một tiếng, lại trở nên trống rỗng.

“Tỷ tỷ....”

Đồng Phi thậm chí còn hoài nghi hắn đang nằm mơ, ngây người trên ngựa, mãi không thốt lên lời. Mỹ nhân kia rất giống với đại tỷ của hắn là Đồng Ngọc. Ngay cả Đồng Thiết đứng bên từng gặp Đồng Ngọc cũng không nên được thở nhẹ một tiếng, một lúc lâu sau cũng không nói được lời nào. Mỹ nhân kia mặc dù oán giận muôn phần phong tình. Bốn tên gia tướng lớn tiếng la: “Tiểu thư, quay vào trong xe, nguy hiểm.”

Nhưng mỹ nhân lại giống như không nghe thấy, mắt hạnh trợn lên, từng mắt về phía thanh niên kia nói: “Vệ Chính, xin người hãy bỏ qua cho bốn người A Khổ.”

Thanh niên, lại có thể xứng danh là một tên vô lại của Hà Đông Vệ gia, Vệ Chính. Hắn nhìn thấy mỹ nhân xuất hiện, trong ánh mắt lóe lên thứ ánh sáng tình dục. Thấy mỹ nhân mở lời, đột nhiên gơ cao tay.

Đám tùy tùng lập tức ngừng tấn công, vây quanh bốn tên gia tướng và mỹ nhân đang đứng ở đầu xe. Từ mặt sông một trận gió thổi tới, làm cho chiếc váy gấm lá sen bay phần phật, phảng phất như thần tiên nhẹ nhàng bay. Như mùi xạ lan hương thơm ngào ngạt mùi cơ thể. Mặc dù ở rất xa, nhưng Đồng Phi dường như cũng ngửi thấy. Ánh mắt hắn như đại nhìn Mỹ nhân, trong miệng thì thào: “ Tỷ tỷ, là tỷ tỷ sao?”

Vệ Chính cười hì hì: “ Đệ muội (em dâu), cuối cùng thì muội cũng lộ diện”

“Vệ Chính, ý người là sao?”

Mỹ nhân môi như anh đào tách ra, thanh âm tuyệt vời êm tai. Mặc dù mang theo nỗi oán giận xem thường nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy như hoàng ca hót êm tai. Vệ Chính cười nói: “Em dâu, người hỏi ta muốn làm gì. Ta lại phải hỏi người muốn làm gì. Người được gả vào nhà họ Vệ ta, thì chính là người của Vệ Gia. Huynh đệ ta số khổ đã mất rồi, nhưng thân phận người vẫn là con dâu Vệ gia ta, không thể thay đổi được.”

Mỹ nhân không nói gì. Trong ánh mắt có sự khinh thường lại có cả phần nộ.

“Người không nói một tiếng đã đi rồi. Nếu như để người khác biết, lại cho rằng Vệ Thị ta không hiểu lễ nghĩa, áp bức người....Hắc hắc, em dâu người cũng xuất thân thế gia vọng tộc, bá phụ lại là danh sĩ đương thời. Nếu muốn về nhà, phải báo cho chúng ta chứ. Chúng ta sẽ sắp xếp cho người trở về đúng không? Không từ mà biệt thế này, em dâu người mất đi lễ nghĩa, kẻ làm huynh như ta đây lẽ nào lại không ngăn cản?”

Trong lời nói, dường như đều là đạo lý của hắn.

Mỹ nhân nói: “Nếu ta không quay lại, người tính sẽ làm gì?”

“Ca ca này đành phải đắc tội với em dâu thôi....Bốn tên bỉ phu này ở giữa khiêu khích, đáng xử tử.”

“Nếu như ta trở về, có phải người sẽ tha cho A Khổ bọn họ chứ?”

“Tiểu thư, chớ thỏa hiệp những con gà gáy cầu trộm giả dạng người này. Ta có phải chết, cũng không muốn tiểu thư về lại cái nơi ô hợp đó.”

Mỹ nhân thở dài, “A Khổ ca ca, các huynh có thể chết vì ta, sao ta lại có thể không quan tâm đến các huynh được.”

Ánh mắt Vệ Chính hoài nghi, “Em dâu, bây giờ người nói gì cũng không có tác dụng. Nếu người ngoan ngoãn, ta sẽ không động tay động chân, nếu như còn khăng khăng một mực, ta cũng đành phải phí chút sức lực mà thôi. Về phần bốn tên bỉ phu kia, ta có thể cho bọn họ chết nhanh chóng một chút.”

Lời nói còn chưa dứt, Vệ Chính đột nhiên thúc ngựa xông tới. Đưa tay tháo đại đao xuống, xoát xoát xoát một ngựa ba đao, mũi nhọn lóe lên, nhưng thật ra chứng tỏ hạ thủ một chút công phu. Thân thủ bốn người A Khổ không được coi là giỏi, chỉ dựa vào dũng khí trung thành mà chống đỡ đến bây giờ. Vốn đã mình đây thương tích, làm sao so sánh được với tên Vệ Chính được nghỉ ngơi dưỡng sức kia.

A Khổ né không kịp, liền bị đánh ngã khỏi ngựa. Ba tên gia tướng còn lại vây quanh Vệ Chính, nhưng không đến ba hiệp, liền bị rơi xuống khỏi ngựa. Mỹ nhân thấy A Khổ bị ngã xuống ngựa, kêu lên một tiếng bi thương. Tên A Khổ này cũng không phải là gia tướng nòng mông đến, mà là hộ vệ của phu quân nàng.

Từ sau khi gả vào Vệ gia, địa vị của phu quân trong Vệ gia cũng không phải là vô cùng hiển hách, mất đi rồi cũng chỉ để lại vài phần đất cằn và bốn tên gia tướng này. Nếu không có A Khổ, thì đám người Vệ Chính đã sớm làm loạn, nàng lại càng không thủ được sự trong sạch.

Phụ nữ Vệ gia mắng nàng là sao chổi, nhưng đàn ông của Vệ gia lại đối với nàng như hổ rình mồi, bụng dạ khó lường. Nếu như không phải vậy, nàng cũng không đến mức tìm cách về nhà. Nhưng không nghĩ tới, tại

bờ sông này lại mất đi tính mạng của bốn người A Khổ. Vệ Chính chém đầu bốn gia tướng, dương dương tự đắc.

“Đưa phu nhân về nhà.”

Đám tùy tùng lập tức lao tới, nào ngờ mỹ nhân đột nhiên lấy tay, từ trong xe đám tùy tùng lập tức lao tới, nào ngờ mỹ nhân đột nhiên lấy tay, từ trong xe rút ra một thanh bảo kiếm sắc bén lấp lánh.

“Cầu tặc Vệ Chính, ta sẽ không cho ngươi toại nguyện đâu.”

Vừa nói xong, bảo kiếm gác ở trong cổ, như muốn tự sát để bảo toàn danh tiết. Đúng vào lúc này, một tiếng gọi như tiếng sét đánh truyền đến: “Đại ca, cứu lấy tỷ tỷ...cự ma sĩ, một tên cũng không được bỏ qua.”

Một đạo tiểu kích phá không phi tới, đâm thẳng vào thân ngư. Lão ngư một tiếng gầm nhẹ, đột nhiên lùi về phía trước, đứng ở càng xe bên chỗ mỹ nhân dừng chân vẫn chưa vững, lão đảo một cái rồi ngã xuống.

Một đoàn chiến mã hùng tuần gào thét mà đến, độc cước đồng sóc phần phật, quét một trận lớn. Xuất hiện ở bên cạnh càng xe, mỹ nhân vừa lúc ngã vào trong lòng người trên ngựa vừa xuống. Cổ ngọc mịn màng, bảo kiếm để lại một vết máu, máu tươi rùng rùng chảy xuống. Cũng may, vết thương không quá sâu, không đủ để lấy mạng nàng. Chỉ là Mỹ nhân lúc ngã vào lòng Đồng Phi, người đã hôn mê rồi. Mặt mày toát ra vẻ bi phần cùng với đau khổ, làm Đồng Phi tan nát cõi lòng.

“Tặc tử phương nào, lại dám nhúng tay vào việc của Vệ gia ta?”

Vệ Chính ngồi trên ngựa lớn tiếng quát hỏi. Thấy mỹ nhân ngã vào lòng một tên quái dị, trong lòng nhất thời nảy sinh ghen tị. Thúc ngựa như muốn xông lên, nhưng bị một hán tử khôi ngô tướng mạo dữ tợn, mặt lạnh như tiền cản lại. Dưới hông một thất ngựa màu lông kim khí nhân nhật, vừa nhìn là biết cùng một loại Đại Uyên Lương Câu. Trong tay một đôi đại kích, trên ngựa quát lên nói: “Tiểu tặc, đầu của người ông nội ta muốn rồi, nhớ kỹ tên của ông nội người, mỗ gia Điển Vi Điển Quân Minh!”

Tiếng đến, ngựa đến, người đến... Đại kích mang theo một hình vòng cung kỳ dị, nguyệt nha kia giống như tiểu chi, đúng là một vòng trăng tàn, lóe ra tia máu kỳ dị. Kích mang theo tiếng gió. Vệ Chính đưa tay giơ đao nghênh đón. Chỉ nghe một tiếng dích, như tiếng động của chuông vàng đại lễ bình thường.

Vệ Chính bị đại kích này chém trúng, đầu một trận ong ong, ngựa dưới thân hí lên một tiếng thảm thiết. Bốn vó mềm nhũn, khụy gối xuống mặt đất. Vệ Chính cũng bị rơi xuống khỏi ngựa. Vừa đứng lên, chỉ thấy một con ngựa như long thần vọt xông tới. Tốc độ của thần câu cực nhanh, nhanh như tia chớp của sao đổi ngôi vậy, khiến người khác không thể né tránh.

Người trên ngựa xoay độc cước đồng nhân sóc liền đánh. Đầu Vệ Chính vẫn còn chút phát mộng, tròn tròn mắt nhìn đại sóc đang tới, không biết né tránh thế nào. Chỉ nghe phốc một tiếng, huyết quang băng hiện, đầu bị đập nát, cơ thể cang bị tượng long đánh bay ra ngoài. Ngã trên mặt đất.

“Một tên cũng không để lại, một tên cũng không để lại.”

Đồng Phi bộ mặt dữ tợn. Giống như ác quỷ điên cuồng gào thét. Cũng khó trách, mỹ nhân này bộ dạng thật sự quá giống đại tỷ, mặc dù khí chất không giống, nhưng cương liệt từ trong xương tủy này, không hề kém cõi chút nào.

Thấy mỹ nhân này, Đồng Phi liền nhớ tới đại tỷ. Trong sâu thẳm tâm hồn hắc, đối với đại tỷ có vài phần ái mộ. Chứng kiến mỹ nhân bị thương, Đồng Phi liền nhớ tới trận đại tuyết ban đêm ở Tây Bắc.

Đồng Thiết hiện nay thuật cưỡi ngựa đã không tồi. Một đôi thiết đao gãy bay lên bay xuống, hàn quang lóe lên, chỉ thấy huyết nhục vấy ra. Mà Điển Vi kia càng thêm mãnh liệt, đại kích một chiêu là một, ai cũng không đỡ được một đòn của hắn.

Đám tùy tùng Vệ gia muốn tháo chạy, lại bị 100 cự ma sĩ vây quanh. So sánh với những cự ma sĩ này mà nói đám tùy tùng Vệ gia quả thực không chịu nổi một kích. Cũng may cự ma sĩ chỉ phụ trách dọn dẹp ở vòng ngoài, trách nhiệm giết hại chủ yếu là do Điển Vi hoàn thành. Đồng Phi một tay bưng kín vết thương trên cổ mỹ nhân, cầm máu. Ngẩng đầu nhìn, thấy dò ngang đã trở lại. Rất dễ nhận thấy, người cheo đẩy nhìn thấy sát hại bên này, bị hoảng sợ không ít. Nếu dò vừa đi, chỉ ít cũng phải đợi một canh giờ nữa. Ở đây là

địa bàn Hà Đông, hơn nữa mỹ nhân còn bị thương, Đồng Phi không muốn tiếp tục chờ nữa. Đò ngang cách bờ khoảng 30 bước

“Tiểu Thiết, đưa chiếc đò kia mau quay lại cho ta, ta đến giúp người”

Đồng Thiết bay lên trời, lao đến bên người Đồng Phi. Một tay nắm chắc tay Đồng Phi, đột nhiên thúc chiến mã, Đồng Phi xoay cánh tay, sử dụng toàn bộ sức lực, hét lớn một tiếng, ném Đồng Thiết từ bên đò về phía đò ngang giữa sông.

Nói ra, đây là việc làm rất nguy hiểm. Cần phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, sức lực của Đồng Phi và sự linh hoạt của Đồng Thiết cần phải kết hợp hoàn hảo mới có thể thành công.

Trước đó, hai người chưa từng rèn luyện qua việc này. Nhưng cho dù là Đồng Phi hay Đồng Thiết, đều vô cùng tín nhiệm lẫn nhau. Đồng Thiết trong không trung lộn một vòng cung vô cùng tuyệt diệu, giống như chim bay xa tới 20 bước, đột nhiên giữa không trung lại dồn lực dựa vào không trung tiến xa thêm mấy bước. Lúc rơi xuống, vừa may tới mép thuyền. Đồng Thiết một đao chém vào mép thuyền, mượn lực bay lên, một tay bám vào mạn thuyền, thoáng chốc nhảy lên được trên thuyền. Thiết đao gãy đặt trên cổ của lái đò, “Quay lại, lập tức quay lại”

Người lái đò là một lão nhân bốn năm mươi tuổi, tuy rằng đã nhiều năm đưa đò, trải qua nhiều mưa gió, nhưng chưa từng gặp qua việc thế này. Sợ tới chân tay bủn rủn, tay không còn chút sức lực. Có ý phản kháng, nhưng nhìn thấy lệ khí dữ tợn trên khuôn mặt thanh tú của Đồng Thiết, trong lòng biết loại người này, tuyệt đối giết người không chớp mắt. Cẩn trọng chịu đựng cập thuyền vào bờ, Đồng Thiết đáp hai khối lên mạn thuyền,

Đồng Phi thúc ngựa lên thuyền đầu tiên. Hai tròng mắt của tượng long, nhìn chăm chăm vào lái đò. Mà Đồng Phi không lòng dạ nào lo lắng do dự cho đối phương, ôm mỹ nhân xuống ngựa hướng về phía bờ sông quát: “Đại ca, không cần để lại tên nào, ngựa thi thể, không để lại gì cả.Đánh nhanh thắng nhanh, chúng ta phải gấp rút lên đường thôi.”

Điền Vi đang đánh rất cao hứng, vui tươi hơn hớn cười nói: “Nhị đệ yên tâm, một tên cũng không chạy thoát...Cự ma sĩ xuất kích!”

Đám tùy tùng Vệ gia vốn bị đánh cho hồn bay phách lạc, chỉ còn lại vài người vẫn đang chống cự. Nhưng cự ma sĩ xuất kích, lại không giống với những kỵ binh xung trận bình thường.

Đồng Triệu trong lúc huấn luyện những người này, đặc biệt tăng bổ sung một hạng mục, đó chính là ném lao. Hẳn cho rằng, ném lao là một tiêu chí của chủ công, thân làm cự ma sĩ, tất nhiên cũng nên nắm vững kỹ xảo này.

Cho nên trải qua hơn nửa năm huấn luyện, kỹ xảo ném lao của các cự ma sĩ đã rất thành thục. Sức lực trên không thể so sánh với tên quái vật Đồng Phi kia, nhưng cũng rất khả quan. Mỗi con ngựa có ba ngọn lao, 100 cự ma sĩ, chính là 100 lao ném ra.

Điền Vi bên này lui xuống, lao của cự ma sĩ liên bay vút tới. Khoảng cách quá chật, tiến công lại vô cùng hung mãnh. Đám tùy tùng Vệ gia vẫn còn chưa kịp thở một cái, đã bị đánh cho giống như tổ ong vỡ vụn.

Vận khí tốt, một thương lấy mạng. Vận khí không tốt, trên người 5, 6 chiếc thương, lại không đứt hơi nổi. Không chỉ là người, đến cả chiến mã cũng biến thành con nhím. Cự ma sĩ một vòng lao kết thúc, lại nghiêngngựa tới, cũng không biết sống hay chết, thấy người là một đao.

Bến đò máu chảy thành sông, dưới sự chỉ huy của Điền Vi, cự ma sĩ đem từng thi thể, từng thân ngựa chết chém ném xuống dòng nước đang cuộn cuộn chảy, tỏa ra một đám bọt máu, rồi không thấy tung tích gì nữa.Sau đó, các cự ma sĩ này mới dẫn ngựa lên thuyền.

Thuyền không lớn, một lượt chỉ chứa được 30 người, 30 con ngựa. Đồng Phi nói với Điền Vi và Đồng Thiết: “Các người qua sau, ta qua sông trước, mang theo nạng đi tìm lang trung. Mọi người sau khi qua sông, liền tập hợp ở bến đò. Về phần bác lái đò, Tiểu Thiết người phải mất chút công sức rồi, đừng giết hắn, thu xếp thích đáng cho hắn đi.”

Đồng Thiết vội vàng trả lời: “Chủ nhân yên tâm, Tiểu Thiết nhất định làm tốt việc này.”

Bác lái đò lần này coi như thật thà. Cự ma sĩ từng người nhìn hẩn chăm chăm, khiến hẩn không dám có chút ý nghĩa gây rối nào trong đầu. Thật thà chạy tới 4 chuyển, ước chừng mất hơn một canh giờ mới coi như đưa toàn bộ sang bên bờ kia. Thấp thỏm nghĩ những người này có giết mình diệt khẩu hay không? Đồng Thiết đi tới, từ trong túi lấy ra hai đĩnh vàng

“Ở đây có 10 lượng, ta nghĩ cũng đủ cho người cơm áo vô lo đến hết đời. Nếu người thông minh, thì lập tức rời khỏi đây. Ta không cần biết người đi đâu, nhưng hãy nhớ kỹ, việc gì cũng không nhìn thấy, hôm nay cũng không có chuyện gì xảy ra cả....Nếu để ta nghe được tin đồn gì, thì cho người có trốn dưới sông, ta cũng bắt được người lên, hiểu không?”

Một bên là mười lượng vàng, một bên là cương đao. Bác lái đò gật đầu liên tục, “Tiểu nhân hiểu rõ, tiểu nhân sẽ bán ngay cái thuyền này, sau đó rời khỏi nơi đây.”

“Người thông minh chớ làm chuyện ngu xuẩn”

Đồng Thiết vỗ vỗ hai má bác lái đò, nhảy xuống thuyền xoay người lên ngựa.

Lúc này, có hai cự ma sĩ đi tới bờ sông, nói là cách đó không xa có một thôn trang nhỏ. Đồng Phi đang ở đó chờ.

Đồng Thiết và Diển Vi mang người ngựa đi như bay tới. Còn bác lái đò thở phào một cái, trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa. Có thể sống sót, đã là nằm ngoài dự tính của hẩn. Nhìn tiền vàng trong tay, bác lái đò như đang nằm mơ. Những người này mặc dù từng người trông giống như hung thần, nhưng không thể phủ nhận, những người này thật ra cũng không tệ...

Tuy rằng không biết những người bị giết kia từ đâu tới. Nhưng bác lái đò cũng hiểu rõ, mỗi bắt hoà trong đó, tiểu dân thường như hẩn không có khả năng tham dự trong đó. Lưu lại đây, sớm muộn cũng bị liên lụy. Nếu như nói ra lai lịch của những người kia, chỉ sợ cũng vẫn là con đường chết. Chi bằng, cầm số vàng này mai danh ẩn tích. 10 lượng vàng, đủ cho hẩn lấy vợ, mua ruộng đất, tiêu dao sung sướng cả đời.

Chủ ý này quyết định, bác lái đò ngay ngày hôm đó tìm người bán thuyền. Người cô độc cũng không có gì phải thu dọn, suốt đêm đó rời khỏi bến đò. Về phần vết máu ở bến đò,...ha, đầu năm nay loạn lạc, mã tặc giặc cỏ nổi lên bốn phía....Mạng người như con chó, chết đi một người mà thôi, ai đi quan tâm tới những việc đó.

Vì thế, đoàn người Vệ Chính, biến mất. Người nhà Vệ gia lúc đầu cũng không để ý vì tên tiểu tử này thường xuyên mất tích là hơn cả chục ngày. Dù sao ở Hà Đông một mẫu ba phần mặt đất, vẫn không có mấy người dám đến trêu chọc Vệ gia. Hai mươi ngày qua đi, người Vệ gia mới ý thức được có chút không ổn. Nhưng lực lượng đuổi theo điều tra cũng không có chút manh mối

149. Chương 149: Sắc Lặc Ca(thượng)

Nàng nằm ngủ như một đứa trẻ, vết thương sau gáy ngọc đã được xử lý thích đáng, máu đã không còn chảy.

Lang trung nói, cô gái này thật sự đã có ý tự tử, nếu miệng vết thương kia sâu hơn một chút, chỉ cần một chút nữa thôi, thần tiên cũng không thể cứu nổi.

Khi nói lời này, ánh mắt lang trung vô tình hữu ý nhìn lướt qua Đồng Phi.

Ngụ ý, dường như muốn nói nữ tử xinh đẹp như thế, lại cầm ở một bãi cứt trâu như người, còn làm cho người ta muốn tự tử.

Nếu là ngày bình thường, khẳng định Đồng Phi sẽ giáng một cái tát trên mặt của vị lang trung kia, khiến cho hẩn rãng rời đầy đất.

Nhưng hiện tại, hắn không có tâm tư này, nhân tình bất thiện, hừ lạnh một tiếng, khiến cho vị lang trung mồ hôi ướt lạnh sống lưng.

Chẳng qua cũng chỉ là một dân chúng bình thường, làm sao có thể kháng cự lại sát ý của Đồng Phi.

Lúc này, vị nam tử toàn thân giáp trụ, có khuôn mặt xấu xí đã đằng đằng sát khí, vị lang trung mới chợt tỉnh ngộ, bản thân mình há lại có thể đánh giá.

Vội vàng xin cáo lui, trước khi đi còn để lại một đơn thuốc.

Huân Phi cũng không muốn tính toán cùng hắn, ném cho hắn một túi tiền thù lao, ước chừng khoảng năm trăm mai. Đây chính là một con số lớn, lang trung ngay cả rắm cũng không dám phóng, vui sướng hài lòng rời đi. Đồng thời cách nhìn đối với Đồng Phi, tựa hồ cũng có một chút biến hóa.

Người này diện mạo xấu xí một chút, nhưng ra tay cũng thật là hào phóng.

Vốn thương thế của nữ tử kia cũng không phải trầm trọng lắm, lang trung chỉ khoa trương một chút, không nghĩ tới lại nhận được nhiều thù lao như này.

Một người hầu từ cửa đi vào, tiến lại gần cầm chiếc quạt hương bồ, nhẹ nhàng quạt, đuổi muỗi cho nữ tử kia.

Ở giữa hai hàng lông mày của mỹ nhân vẫn thản nhiên toát ra một vẻ bi thương, lông mi đen dài khẽ động, khiến cho người ta chứng kiến không khỏi sinh ra một loại tình cảm ưu thương.

“Mỹ nhân quyền châu liêm

Thâm tọa túc nga mi

Đãn kiến lệ ngân thấp.

Bất tri tâm niệm thù?”

Dịch nghĩa:

Mỹ nhân vén rèm châu.

Mây ngài khẽ u sầu.

Chỉ thấy mắt ngân lệ.

Không hiểu lòng nhớ ai?

(Tài năng có hạn :D)

Đây là bài thơ mà kiếp trước Đồng Phi nghe được trên truyền hình. Không hiểu do người nào thủ bút. Cũng không rõ nó có từ thời đại nào, nhưng lúc này chứng kiến mỹ nhân, trong đầu nhin không được mà hồi tưởng đến bài thơ này, nhẹ giọng ngâm nga.

Bất quá, hắn không hiểu trong bài thơ đang hận ai, không biết nhớ thương ai?

Có lẽ giống như bộ dáng này, cần phải có người quan tâm chăm sóc.

Đôi lông mày của mỹ nhân khẽ động, rên rỉ “ân” một tiếng.

Huân Phi khấn trương, vội vàng quan sát nàng. Đã thấy mỹ nhân chậm rãi mở mắt. Hình như lầm bầm hỏi: “Ta chết rồi sao? Đây là nơi nào?”

Ánh mắt đảo qua mặt Đồng Phi, mỹ nhân ngẩn người ra.

Theo sau đó, biểu tình tỏ ra cực kỳ khủng bố, hét lên một tiếng chói tai....

Huân Phi nhẹ nhàng bước lại gần. Dường như muốn khuyên giải, an ủi nàng.

Mỹ nhân không tự chủ, thân mình co rụt lại, hoảng sợ hét lên, nói: “Người đừng tới đây!”

“Ta không tới. Ta đứng im!”

Huân Phi chứng kiến trên miệng vết thương lại ứ máu, khẩn trương nói: “Tỷ tỷ, ta không cử động, người cũng đừng cử động, nếu không miệng vết thương sẽ vỡ ra.”

Tuy rằng, biết rõ mỹ nhân này không phải Đồng Ngọc, nhưng vẫn nhìn không được mà gọi nàng bằng tỷ tỷ.

Mỹ nhân ngăn người một hồi, chợt nổi giận nói: “Ai là tỷ tỷ của người? Không cho người nói hươu nói vượn? Người là ai? Tại sao ta lại ở chỗ này?”

“Tỷ tỷ, người...”

Huân Phi thấy sắc mặt mỹ nhân tái nhợt. Vội vàng sửa miệng nói: “Ta gọi là Đồng Phi, tại bên đồ gấp tỷ tỷ, thấy có gã vô lại có ý đồ bất chính với tỷ tỷ. Cho nên ta đã giết gã vô lại ...Tỷ tỷ trên cổ còn có vết thương, chớ lộn xộn a.”

Mỹ nhân sắc mặt hòa hoãn lại, chỉ là ánh mắt dường như muốn tránh né Đồng Phi.

“Người, giết Vệ Chính? Người cũng đã biết hắn là ai?”

“Giết thì đã giết rồi, quân hắn là ai.” Đồng Phi nói ra những lời này, biểu tình rất bình tĩnh. Mỹ nhân không khỏi run rẩy, từ trong câu nói kia, nàng có thể cảm nhận được, gã xấu xí trước mặt này, nhất định đã từng giết qua vô số người.

Kẻ giết người chính là kẻ giết người, không bao giờ có thể là người tốt!

Chẳng lẽ, ta mới thoát khỏi miệng hổ, lại rơi vào trong tay sài lang?

Chỉ nhìn ánh mắt của gã xấu xí, luôn mê đắm, trông thế nào cũng không thấy đứng đắn....

Bình thường, lần gặp mặt đầu tiên hay gây được ấn tượng mạnh, thêm bộ dạng của Đồng Phi cũng thuộc loại khó coi, càng nhìn càng thấy hắn có ý đồ không tốt. Con người đều ưa thích cái đẹp, cho nên ấn tượng của mỹ nhân đối với Đồng Phi cũng không tốt.

Chỉ riêng Đồng Phi không nhìn ra được điểm này.

Mặc dù hắn có thể cảm nhận được, thì cũng không có biện pháp nào thay đổi lại dung mạo.

“Tỷ tỷ, người là ai? Vì sao lữ vô lại đó muốn gây phiền toái cho người?”

“Ta...” Trong chớp mắt, tâm tư của mỹ nhân chợt nhớ lại những chuyện đã xảy ra, suy nghĩ rất nhiều. Nàng xuất thân danh môn, thừa nhỏ đã thông minh lanh lợi, cùng phu quân có thể gọi là tâm đầu ý hợp, không nghĩ tới...Vệ gia cậy mạnh. Nếu về nhà, không hiểu phu thân sẽ gặp phiền toái gì. Huống hồ, gã xấu xí kia đã giết chết Vệ Chính, chỉ sợ người của Vệ gia cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ.

“Thiếp thân tên là Vương Cơ!”

Mỹ nhân quyết định giấu diếm thân phận của mình, “Được gả cho người Vệ gia....Nào biết gia phụ lâm trọng bệnh...Vốn ta muốn về nhà thăm phụ thân, lại không nghĩ tới tên vô lại Vệ gia kia lại muốn gây khó dễ. Hiện giờ, ngài đã giết tên vô lại kia rồi, khiến cho thiếp thân có nhà cũng không thể quay về.”

Ý tứ này, cũng rất dễ hiểu.

Người đem người của Vệ gia ra giết, làm cho ta hiện tại không có nơi dung thân, người hẳn phải ột chút công đạo.

Huân Phi ngăn người, phiền não gãi gãi đầu.

Đúng vậy, giết Vệ Chính đối với Đồng Phi mà nói cũng không có chuyện gì. Nhưng người của Vệ gia sẽ bỏ qua cho người nhà Vương Cơ hay sao?

Mặc dù là danh môn, nhưng chỉ sợ là một gia tộc nhỏ.

Nếu Vương Cơ không trở về thì cũng thôi, ít nhất gia tộc của nàng còn chiếm được một chút đạo lý. Nhưng nếu như trở về, chỉ sợ gây họa sát thân đến cho toàn tộc.

Huân Phi trầm ngâm, “Nếu tỷ tỷ không chê, ta nguyện ý đảm đương chuyện này.

Chờ khi mọi chuyện trôi qua, tỷ tỷ quay trở về nha cũng không muộn vậy.”

Vương Cơ dùng ánh mắt do dự nhìn Đồng Phi, trong lòng cũng không biết quyết định như thế nào cho phải.

Người này bộ dạng xấu xí, nhưng tâm địa thiện lương. Chỉ là hẳn luôn miệng gọi tỷ tỷ, gọi ta bằng tỷ tỷ là có ý tứ gì?

Huân Phi thấy mỹ nhân do dự, tức thì cũng không thúc giục.

“Tỷ tỷ, người đã mệt mỏi rồi, hãy nghỉ ngơi thêm một chút nữa cho khỏe lại, ngày mai chúng ta khởi hành, khi đó hãy cho ta biết quyết định của người là được rồi. Nếu không muốn đi cùng chúng ta, cũng được. Người có thể nói cho ra biết một địa phương, nếu có khả năng ta sẽ cho người hộ tống. Tóm lại, không quản tỷ tỷ quyết định như thế nào, ta đều hoàn thành chu đáo cho người. Cho dù là thiên vương lão tử, cũng không thể làm người bị thương được.”

Nói xong, Đồng Phi bước ra khỏi phòng.

Mỹ nhân thầm nghe trộm, Đồng Phi hạ giọng dặn dò hộ vệ ở bên ngoài, mà hộ vệ cũng gọi hắn là “chủ công”.

Đồng Phi này là ai?

Từ sau khi, Vương Cơ được gả vào trong Vệ gia, đối với chuyện tình xảy ra bên ngoài cũng không hiểu biết nhiều. Mà lúc Đồng Phi thành danh, cũng chính là lúc bệnh tình của phu quân nàng đang trong giai đoạn nguy kịch, càng không có lòng dạ nào quan tâm đến chuyện thiên hạ. Bất quá, có thể nhìn ra được, thân phận của Đồng Phi cũng không phải nhỏ.

150. Chương 150: Sắc Lặc Ca(hạ)

Lũng tây?

Lẽ nào hẳn là người nhà của Đồng Thái thú Đồng Trác sao?

Nếu là như thế, ngược lại có thể bảo hộ ta chu đáo. Chỉ là, hẳn vì sao phải đối tốt với ta như vậy nhỉ? Lẽ nào hẳn cùng một giuộc với tên Vệ Chính kia? Vương Cơ không khỏi thấp thỏm trong lòng, cảm thấy bất an.

Ngoài cửa phòng. Truyền đến tiếng mõ. Bang bang bang, cũng đã là canh ba rồi.

Dựa vào đệm giường, Vương Cơ vừa chợt từ cơn mê tỉnh lại, thì mơ hồ nghe được bài thơ kia. Thuở nhỏ là người thông thái trí nhớ tốt đối với thi từ nhạc phổ lại càng miễn cảm phi thương.

”“Mỹ nhân quyền châu liêm

Thâm tọa túc nga mi

Đản kiến lệ ngân thấp.

Bất tri tâm niệm thù?””

Bài thơ này mặc dù chưa bao giờ nghe qua, có phần rất ai oán, chính phù hợp với tâm tình lúc này của Vương Cơ. Nàng cuộn người lại, ôm gối. Từng dòng ký ức yên lặng trở về lặp đi lặp lại. Bài thơ này tinh tế sinh động. Lại đủ hàm súc sâu lắng, dư vị vô cùng. Càng phẩm tích (1). Lại càng cảm thấy bên trong rất có vị đạo(2). Tuy nói dụng từ không chút hoa lệ, nhưng đủ để biểu đạt sâu bi ở trong lòng.

Vương Cơ lệ châu không khỏi lã chã rơi...

Đây là sửu quỷ làm sao? Nếu thật là như thế, hẳn trái lại thực tài hoa!

Đồng Phi hoàn toàn không hay biết, bài thơ “Oán Tình” do thi tiên Lý Thái Bạch đời sau sáng tác, hôm nay đã rơi xuống trên đầu hắn.

Ngoại trừ những người đảm nhiệm cảnh giới ở bên ngoài, cự ma sĩ đều đã ngủ yên, thôn trang nhỏ mà bọn họ dừng chân trở nên tĩnh lặng phi thường.

Đồng Thiết lẳng lặng đi phía sau Đồng Phi, một bước không rời.

Hắn rất hiểu tâm tình của Đồng Phi lúc này, vì vậy thủy chung bảo trì trầm mặc.

“Thực sự rất giống tỷ tỷ, đúng không?” Đồng Phi không đầu không đuôi hỏi một câu.

Đồng Thiết nói: “Cực kỳ giống đại tiểu thư, bất quá không có khí chất, tư thế oai hùng hiên ngang đã từng trải qua chiến tranh ác liệt của đại tiểu thư.”

Đồng Phi nở nụ cười: “Tiểu Thiết, nếu thời gian đại tỷ còn sống nghe những lời này của ngươi, nhất định sẽ phi thường hài lòng đó.”

“Chủ nhân từng nói qua, đại tiểu thư là phận má đào mà khí khái không thua đấng mày râu, nữ tử thiên hạ không thể có người nào có thể sánh được.”

“Ta từng nói vậy sao?”

Đồng Phi ngồi xuống bên cạnh dòng suối bên ngoài thôn,

“Bất quá nàng thực sự rất giống tỷ tỷ.”

“Dạ!”

“Vương Cơ, đây không phải là tên thật của nàng.”

“Chủ nhân cao kiến.”

“Nếu nàng không muốn nói, ta cũng không muốn truy vấn. Ta cảm thấy, là tỷ tỷ trong chốn u minh an bài cho ta gặp nàng, đúng không?”

Thành thật mà nói, Đồng Thiết chưa bao giờ thấy Đồng Phi nói lải nhải nhiều như vậy. Liền nhìn không được nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Có lẽ là không sai. Đại tiểu thư yêu thương chủ nhân nhất, cũng biết chủ nhân rất nhớ nàng, cho nên mới có an bài này.”

“Ta đây mang nàng về nhà, có được hay không?”

“Nếu chủ nhân đã quyết định chủ ý, cứ làm là được!”

Đồng Phi đau gãi gãi đầu, “Ta cũng không biết làm như vậy có thỏa đáng hay không. Chỉ là... Ta sẽ không cho phép nàng đi, ta phải bảo hộ nàng cả đời. Cho dù nàng không đồng ý, ta cũng muốn dùng dây thừng buộc nàng lại, cùng ta ở một chỗ. Tiểu Thiết, ngươi có thể lý giải không?”

Đồng Thiên có chút lý giải không được...

“Phàm là việc chủ nhân muốn làm, nhất định là đúng.”

“Còn Lục nhi nữa? Nàng có tức giận hay không?”

“Cái này...”

Đồng Phi thở dài một hơi, “Ta mặc kệ, cho dù thế nào ta cũng quyết định như thế!”

Đồng Thiết không nói gì, vào lúc này, hắn biết, hắn không cần nói gì hết, chỉ cần chăm chú lắng nghe là được.

Trời vừa sáng, cự ma sĩ đã nai nịt gọn gàng chờ xuất phát.

Trang phục của Vương Cơ vẫn như ngày hôm qua, chỉ là trên váy sen, lại dính vết máu rất rõ ràng.

“Nàng đi theo ta!”

Đồng Phi ngồi ở trên ngựa, mặt không chút biểu tình, “Ta đã an bài xa trượng. Thương thế của nàng chưa lành, ở trên xe nghỉ ngơi cho tốt.”

Vương Cơ vốn dĩ định nói, tạm thời đi theo Đồng Phi.

Vậy mà chưa kịp nói đã bị Đồng Phi nói chặn đầu, dĩ nhiên không biết nên làm như thế nào cho phải.

Ngồi ở trên xe, nàng lại có chút mơ mơ màng màng, thầm nghĩ: “Sao khẩu khí của người này lúc nói chuyện so với đêm qua lại hoàn toàn bất đồng...Ta, ta vì sao lại nghe lời hắn, tự mình lên xe nhỉ? Bất quá, khi hắn ngồi trên ngựa, ngược lại rất uy vũ.”

Cứ như vậy, Đồng Phi tiếp tục hành trình.

Một chiếc xe đi giữa đội kỵ mã. Đồng Phi cùng Điển Vi ở phía sau áp trận, mà Đồng Thiết lại theo xa trượng, để tiện ứng phó nếu có chuyện xảy ra.

Không giống với Đồng Phi, tướng mạo Đồng Thiết thanh tú, nhìn hắn ngược lại cũng dễ chịu hơn. Tuy rằng thẳng nhóc này tại học không cao. Nhưng khi đối diện cũng dễ chịu hơn so với hai người đi ở phía sau. Đồng Phi kia, tính ra còn tốt một chút, qua một buổi dài nói chuyện, tốt xấu cũng có chút ấn tượng. Mà người còn lại, quả thực rất giống với một đầu mãnh hổ. Ở trước mặt hắn, đặc biệt khi hắn chăm chăm nhìn mình. Vương Cơ cảm thấy tim nàng đập thình thịch.

Dọc theo đường đi, ngẫu nhiên xuất hiện một ít đạo chích. Nhưng không đợi Đồng Phi xuất thủ, đã bị cự ma sĩ giết chết hoặc giả do chính Điển Vi xuất thủ. Đôi khi, Đồng Thiết cũng sẽ tham chiến. Cũng mặc kệ là tình huống nào, cự ly giữa Đồng Phi cùng với xa trượng tuyệt không vượt quá mười bước.

Kiến thức qua thủ đoạn giết người của bang nhân này (3), Vương Cơ rốt cuộc mới biết cái gì là giết người không chớp mắt. Mà thông qua Đồng Thiết, nàng cũng hiểu rõ tình huống của Đồng Phi. Hắn chính thực là công tử của thái thú Hà Đông, cũng xem như là con cháu quan lại.

Vương Cơ rất thích nói chuyện phiếm với Đồng Thiết. Nhưng chủ đề của Đồng Thiết, lại luôn luôn xoay quanh chuyện về Đồng Phi.

Từ cái chết của Đồng Ngọc, đến ngàn dặm liên tục chiến đấu ở các chiến trường Tây Bắc.... Từ du lịch Toánh Xuyên. Đến bình định hoàng cân chi loạn (4).

Khi nghe đến những chỗ hung hiểm, sắc mặt Vương Cơ trắng bệch, tim đập liên hồi. Tuy rằng biết rõ Đồng Phi không có việc gì, nhưng chung quy khó tránh khỏi cảm thấy lo lắng kinh khiếp. Cùng là con cháu quan lại. Nhưng lại không như đám người Vệ Chính là loại quần là áo lượt, cũng không có bằng hữu cao ngạo.

Một người rất chất phác, làm cho Vương Cơ có phần cảm thấy thân thiết. Ngẫm lại lúc trước còn cho rằng Đồng Phi cùng Vệ Chính cùng một giuộc, thì cảm thấy vô cùng áy náy. Nhân vật anh hùng như vậy, thì đám người quần là áo lượt vô lại kia há có khả năng sánh vai? Đích thật là nhục cho thân phận kẻ anh hùng.

Từ xưa mỹ nhân yêu anh hùng, bất quá cũng không phải sẽ yêu một anh hùng xấu xí đến mức chỉ nhìn đã thấy sợ.

Vương Cơ đối với Đồng Phi, chủ yếu chính là một loại hiếu kỳ. Nàng rất muốn biết, một người sát nhân như ma ... ân, quả thật là nhân vật sát nhân như ma, vì sao có thể làm ra loại thi từ(5) ai oán nhỉ?

“Tiểu Thiết, chủ nhân của người thích làm thơ?”

Đồng Thiết ngạc nhiên lắc đầu nói: “Cái này ngược lại chưa có nghe qua. Bất quá từng có một lần... Ân, là khi ở Đông quận, chủ nhân đã từng nói qua một đoạn, ngay cả thái đại gia cũng cảm thấy đặc ý, còn nói trong lời nói của chủ nhân rất có thâm ý.”

“Thái đại gia?”

“Chính là Phi Bạch tuyệt luân Thái Bá tiên sinh...”

Nhân tình Vương Cơ sáng lên, vô cùng kinh ngạc hỏi: “Chủ nhân của người nhận thức Bá tiên sinh?”

“Nhận biết chứ, chủ nhân nhà ta nhận thức rất nhiều nhân vật lợi hại nhé.”

Tròng mắt Vương Cơ chợt chuyển, trên mặt lộ ra biểu tình cực tò mò. Nàng chuyển chủ đề nói,

“Cái gì? Người vừa nói cái gì?”

Đồng Thiết gật đầu “Ta thực sự không nhớ rõ lắm, đây là theo như lời của chủ nhân cùng đại công tử, người chờ đó, ta gọi chủ nhân tới.”

Đại công tử, chính là chỉ Điển Vi.

Vương Cơ đã biết, hán tử như mãnh hổ kia, là huynh trưởng kết nghĩa của Đồng Phi.

Bất quá thật lòng mà nói, lại có chút sợ hãi. Vừa muốn mở miệng cự tuyệt, Đồng Thiết đã thúc ngựa chạy đi, tới tìm Điển Vi.

Cả ngày hôm nay, Điển Vi đều ở phía trước mở đường. Hán tử này nhìn qua rất thô lỗ, ít nhiều cũng có thể nhìn ra tâm tư của Đồng Phi.

Vừa nghe Đồng Thiết nói, mặt hán tử được yêu mà đỏ bừng, cả nửa ngày mới lớn tiếng nói: “Ta đâu có thể nhớ kỹ cái kia? Nhị đệ lúc đó nói ô ô a a một đồng lớn, ta cũng không nghe được rõ ràng. À, mới đầu là... Làm quan thế nào thế nào, phú quý thế nào thế nào... Còn có một câu cuối cùng: “Ăn hết chim tìm vào rừng, dừng lại ở một vùng đất mệnh mỏng trắng xóa không một vết tích.”(6)

Đồng Thiết trở lại, đem lời Điển Vi nói lặp lại một lần, làm cho Vương Cơ đỏ khốc đỏ cười.

Thế nhưng, câu cuối cùng nghe kỹ rất có thâm ý. Nếu như không biết lo xa, quả nhiên cuộc sống hàng ngày sẽ khó mà yên ổn. Một người thô lỗ quái dị như thế, lại có thể có văn tài như vậy, ngay cả ta... cũng phải tán thán?

Lòng hiếu kỳ của Vương Cơ càng ngày càng nặng, lại càng kiên định quan sát tâm tư của Đồng Phi.

Sau khi có loại ý nghĩ này, nàng thường xuyên chằm chằm nhìn Đồng Phi, đến mức làm cho Đồng Phi rất không thoải mái.

Khoảng cách đến Lũng Tây càng ngày càng gần, cuối cùng đến một ngày, Vương Cơ đang băn khoăn suy tưởng trên xe, đột nhiên nghe được một trận hoan hô. Giật mình, vén mở màn xe hỏi, “Tiểu Thiết, làm sao vậy?”

“Chúng ta về đến nhà rồi, về đến nhà rồi!”

Vừa nói xong, đã thấy Đồng Phi thúc ngựa lên đầu, xông lên một sườn núi.

Khí trời đã vào thu, vùng đất Tây Bắc tươi tốt hiện ra trước mắt mọi người, ngay cả Vương Cơ cũng không kềm chế được xúc động

”Sắc lặc xuyên, dưới Vu sơn...”

Trời như nhà cao, bao phủ ruộng đồng..

Trời xanh thẳm, ruộng đồng mệnh mỏng.

Gió thổi cây lay thấy trâu cừ”(7)

Cuống hòng Đồng Phi khàn khàn, lớn tiếng ngâm xướng.

Đây là một bài dân ca kiếp trước hán tử được học ở trung học, về sau sinh viên trong thôn còn phối nhạc theo một đoạn ca cổ, dạy cho Đồng Phi. Thoáng cái đã qua một năm, sau khi trải qua vô số tình phong huyết vũ, lại được nhìn thấy quê hương. Đồng Phi nhớ tới bài dân ca này, không nhịn được lớn tiếng ca xướng. Có điều nguyên bản là “Âm sơn hạ”, hiện tại lại biến thành “Vu sơn hạ”...

Sắc lặc xuyên ở nơi nào? Đồng Phi không biết. Thế nhưng hán tử cảm thấy, mục tràng của Đồng gia chính là sắc lặc xuyên, là sắc lặc xuyên của hán tử...

Sắc lặc, còn có tên thiết lặc, là tên một dân tộc thiểu số. Hôm nay một khúc này của Đồng Phi, lại đoạt đi tên sắc lặc. Chỉ khó hiểu ở chỗ, sau này khi dân tộc kia xuất hiện, làm thế nào để giải cái đồng rồi tung rồi mù này đây.

Vương Cơ nghe được bài dân ca kia, đột nhiên con mắt tròn tròn.

Vén màn xe ra, đứng ở trên càng xe nhìn lại. Sắc Lặc Xuyên, Sắc Lặc ca... Hóa ra nơi này chính là mục tràng Sắc Lặc của Đồng gia!

(1) phẩm tích: phân tích tác phẩm, nghiên cứu về tác phẩm

(2) vị đạo: hứng thú, thích thú, tư vị.

(3) bang nhân: người giúp đỡ hỗ trợ lúc khó khăn

(4) hoàng cân chi loạn: loạn giặc khăn vàng ở đây chicken2nd giữ nguyên cho hợp văn hơn.

(5) thi từ: từ ngữ thơ ca

(6) Nguyên văn :Thực tấn điều đầu lâm, lạc liễu phiến bạch mang mang đại địa chân kiên tịnh .

(7) Nguyên văn:

Sắc lặc xuyên, vũ sơn hạ. . .

Thiên tự khung lự, lung cái tứ dã.

Thiên thương thương, dã mang mang

Phong xuy thảo đề kiến ngư dương...

Đoạn này chicken2nd không dă tự sang thơ vì tài thơ kém cỏi mong bà con đừng chê nhé.

151. Chương 151: Độc Sĩ Cổ Hủ(thượng)

Sư tông thú đen tuyền đơn độc, từ bãi cỏ nhanh như điện chớp chạy tới.

Tốc độ rất nhanh, thật giống như phi hành trên mặt đất, còn cách khoảng mấy trăm bộ(1), thì phát ra một tiếng rít gào.

Âm thanh như tiếng rống của sư tử, khiến cho đàn ngựa hoảng sợ không thôi.

Vương Cơ không nhin nổi a một tiếng kêu lên sợ hãi, suýt nữa từ trên càng xe ngã xuống.May có Đồng Thiết gắt gao đề chiến mã lại, liên tục vỗ về, lúc này mới làm cho chiến mã bình tĩnh lại.

Trước nay chưa từng gặp tình cảnh nào như vậy.

Một con ngựa mà có thể phát sinh ra thanh âm đáng sợ như vậy, còn có thể làm cho hết thấy chiến mã hoảng sợ bất an.

Đồng Phi trấn an tượng long, nhảy xuống ngựa đón sư tông thú đang chạy tới, trên mặt lộ ra nụ cười hân hoan..Sư tông thú kia cũng không dừng lại, thẳng hướng Đồng Phi xông lại.

Vương Cơ nhin không được thất thanh kêu lên: “Cẩn thận!”

Lời còn chưa dứt, đã thấy chiến mã đột nhiên dừng lại trước mặt Đồng Phi, chân trước dựng lên cao, phát ra một tiếng hí dài vui mừng. Theo đó, Đồng Phi bỗng nhiên đứng lên, ôm lấy cổ sư tông thú.

Thân thể thuận thể cười trên lưng sư tông thú la lớn: “A sư, chạy đi nào, chạy đi nào!”

Một đầu sư tông thú này, so với tượng long chỉ kém hơn một chút. Bốn chân lực lưỡng, da lông đen bóng, làm cho nó đặc biệt lạnh lợi. Nghe thấy tiếng quát của Đồng Phi, sư tông thú A Sưu lần thứ hai hí lên một tiếng thật dài, quay đầu chạy đi.

Trên lưng mang theo một người, nhưng không mấy may bị ảnh hưởng. Một người một ngựa mặc sức chạy băng băng trên thảo nguyên, như tên rời dây cung, trong chớp mắt tiêu thất trong thủy thảo (2) cao hơn nửa thân người.

Điền Vi có chút phản ứng lại. Nhịn không được hỏi: “Tiểu Thiết, vừa rồi là ngựa gì thế?”

Đồng Thiết tự hào nói: “Thiên mã, đó là một loại thiên mã thuộc về chủ nhân ... Tương truyền nó là một loại con lai do thiên thượng long câu cùng thần thú toan nghê giao phối sinh hạ. Ngày có thể đi ngàn dặm, đêm vượt tám trăm, tên là sư tông thú, năm trăm năm khó gặp. ”

“A!”

Điền Vi có nghe Đồng Phi nhắc tới chuyện sư tông thú A Sữu, nhưng là khi thấy tận mắt thần tuần (3) sư tông thú này không khỏi chấn động. Mà Vương Cơ, lại là lần đầu tiên nghe thấy dạng cổ sự này, lần đầu tiên nhìn thấy loại thần câu này.

“Tiểu Thiết. Người vừa nói, đó là hậu đại của long mã với toan nghê?”

Đồng thiết nở nụ cười , “Chỉ là một giả thuyết. Chủ nhân không tin đâu. Nhưng năm trăm năm, thậm chí ngàn năm cũng khó gặp. Đây lại là sự thật. Sư tông thú tính tình rất cao ngạo, không hợp cùng bầy đàn. Cho nên thường gặp phải nguy hiểm ... Nhưng phàm là sư tông thú có thể sống sót, đều là thần mã đi ngàn dặm mới tìm được, một ngày thần phục với người, cả đời sẽ không phản bội. ”

“Ngựa này, là A Sữu sao?”

“Phải!” Đồng Thiết nghiêm mặt nói: “Bất quá các người tốt nhất đừng gọi như thế. Toàn bộ mục tràng. Ngoại trừ một số rất ít người có thể gọi như thế. Những người khác nếu gọi nó là A Sữu. Chắc chắn khiến nó tức giận. Sư tông thú nổi giận mà nói, lại là rất lợi hại.”

Lúc này. Từ hướng tràng mục chạy tới một đám người, người nào người đó đều cười ngựa.

Đồng Thiết cười nói: “Nhìn xem, người ở tràng mục đến nghênh tiếp chúng ta đó,Đại công tử, chúng ta qua đó thôi ... Chủ nhân cùng sư tông thú một năm không gặp nhau, một khi chạy a, không biết muốn chạy đến chỗ nào nữa. Chúng ta về mục tràng chờ chủ người thì tốt hơn.”

Vẳng về gần một năm, mục tràng Đồng gia thoáng cái náo nhiệt hẳn lên.

Trong đại sảnh mục tràng thiếu hơi người bây giờ tụ tập rất nhiều người, lão phu nhân ngồi ở giữa, nắm lấy tay Đồng Phi,nét mặt khô gầy mang theo dáng tươi cười , hai tròng mắt toàn nòng trắng, cũng tựa hồ tràn đầy vui sướng, liên tục hỏi chuyện Đồng Phi.

Ngồi một bên trong phòng khách là các lão nhân của Đồng gia.

Đồng Lục, Đồng Khí, còn có người tới mục tràng đầu tiên là Bùi Nguyên Thiệu, theo chân hẳn, còn có bốn năm mục tràng quần sự.

Cười hì hì nhìn Đồng Phi, Lục Y ...A, không đúng, hôm nay nàng là Đồng Lục, tâm lý rất thoải mái. Rốt cục không cần lo lắng chờ đợi nữa, công tử đã an toàn trở về, tất cả đều trở nên rất vui vẻ.Chỉ là... Đồng Lục nhìn thoáng qua Vương Cơ ngồi đối diện, nữ nhân kia, lớn lên lại thật giống với tiểu thư Đồng Ngọc.

Ngồi đối diện đều là các thành viên mới gia nhập mục tràng. Huỳnh trưởng của Điền Vi, Điền Tấn hiện giờ cũng là quần sự của mục tràng. Phía sau Điền Tấn, Điền Vi ,là một nhà Lưu Vọng, còn có một nhà Hoàng Trung vừa mới đến mục tràng, cùng nhau ngồi xuống theo hình chữ nhất. Nam nam nữ nữ, già trẻ lớn bé, một thoáng thật nhiều người xuất hiện , khiến cho không khí trong phòng nghị sự tăng thêm vài phần náo nhiệt .

Sắc mặt lão phu nhân âm tình bất định, tí mỉ đem tình huống giải thích rõ ràng.

Một lát sau, bà cất cao giọng nói : “Được rồi, chém chém giết giết là chuyện của nam nhân. Ngày hôm nay A Sữu trở về, thật sự là một chuyện rất tốt. Mọi người mở rộng tâm tình, tận hứng ca hát, tận hứng ăn uống, những chuyện phiền muộn chớ nên nhắc lại nữa. ”

Một câu nói, khiến cho nghị sự phòng nổi lên một trận hoan hô. Đặc biệt là những tiểu hài tử, lấy Điển Hữu dẫn đầu, Điển Phát, Điển mẫn, còn có, Đại Nha Nhị Nha một nhóm vui vẻ mỉm cười.

Rượu và thức ăn dọn lên, mọi người chén qua chén lại. Hầu như không ai chú ý tới, Đồng Phi giữa lúc tiệc rượu say sưa, nâng lão phu nhân, lặng lẽ ly khai nghị sự phòng.

Là hầu như! Cũng không phải không có ai phát hiện ra.

Ngồi tại vị trí cao nhất của đám thủ hạ Vương Cơ, còn có đối diện Vương Cơ là Đồng Lục, đều chú ý tới chuyện này. Nhưng ai cũng không có nói ra.

Cùng lúc đó, Đồng Thiết cũng theo Đồng Phi yên lặng rời khỏi phòng nghị sự.

Nâng lão phu nhân lão phu nhân ly khai nghị sự phòng, mục tràng đại trạch hiện giờ so với trước đây đã lớn hơn nhiều rồi. Nhà cửa chiếm khoảng chừng mười mẫu, nằm ở trung tâm mục tràng. Bên trong xây dựng đình thai lâu các, so với nhà cũ ở Lâm Thao còn hoa mỹ hơn. Người ở trong đại trạch đều là các thành viên chủ chốt của mục tràng. Đương nhiên còn có các hộ vệ được chiêu mộ tới. Khu tây bắc đại trạch, lại có hơn mười mẫu đất trống, dựa theo dòng suối nhỏ, nương vào núi non, xây dựng lên một cái doanh địa. Nơi đó dùng làm doanh trại!

Thần bí nhất tại mục tràng là một nhóm quân đội, thường ngày đều có khoảng trăm người, phụ trách thủ hộ, không có lệnh của lão phu nhân, cho dù là Đồng Lục cũng vô pháp tiến vào.

Đây là chuyện Đồng Phi trước khi rời đi nói với Lão Phu nhân.

Đại tướng của doanh trại là Bồ sư phụ. Mà chủ tướng phụ trách thủ hộ lại là Bạch Mã Khương Đằng Lệ Nhi. Nữ nhân này rất có bản lĩnh, việc cảnh giới luôn để ý rõ ràng ngăn nắp. Thậm chí ngay cả Lão phu nhân cũng nói bà có đại tướng tài giỏi.

Bồ Nguyên đã ly khai mục tràng. Du lịch khắp nơi. Đồng Phi đối với chuyện này không hỏi nhiều, hẳn tin tưởng sau khi Bồ Nguyên thành tài, tự nhiên sẽ trở về.

Đỡ Lão phu nhân đi qua con hẻm. Đi đến một cái tiểu viện tử. Cửa viện, có vài cự ma sĩ được huấn luyện bài bản đứng gác, nhìn thấy Đồng Phi cùng lão phu nhân, mấy người cự ma sĩ khom mình hành lễ. Sau đó lại yên lặng đứng ở chỗ cũ. Biến hoá duy nhất chính là ánh mắt của bọn họ càng thêm lợi hại, cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, quan sát gió thổi cây lay ở bốn phía tiểu viện này.

Nơi đây là chỗ ở của lão phu nhân. Sau khi đi vào Đồng Phi nâng lão phu nhân ngồi xuống.

“A Sư, phong mang (4) của con có phần rất lộ liễu!”

Lão phu nhân đi thẳng vào vấn đề nói:

“Tuy nói có chút bất đắc dĩ, nhưng phong mang của con rất lộ. Tất nhiên sẽ bị người ta ngầm ngầm mưu tính..”

Đồng Phi ngồi xuống bên cạnh lão phu nhân:

“Nãi nãi, cũng không phải con muốn thể hiện. Chỉ là có lúc thân bất do kỷ.”

“Hà hà, cái này ta biết.”

Lão phu nhân nhẹ nhàng xoa đầu Đồng Phi: “Ta còn tưởng đem con biến thành một kỳ binh của Đồng gia chúng ta, mà hiện tại thì không còn khả năng đó. Bất quá như vậy cũng tốt. Con hôm nay đứng ra. Đối với tương lai sau này mà nói không phải hoàn toàn không có lợi. ”

“Nãi nãi...”

“Kinh lịch của con trong một năm qua. Kỳ thực ta cũng có nghe. Sự tình đã qua chúng ta sẽ không nói lại nữa, mà phải hướng mắt nhìn về phía trước. Vài ngày trước ta có bốc một quẻ. Quẻ ra quái tượng ...(5)” nhưng là cát trung đại hung, hung trung đại cát ... (6) Loại quẻ này phi thường hiếm thấy, vì thế sau nay con nhất định phải cẩn thận một chút, mọi việc phải suy tính kỹ càng, vả lại không được lỗ mẫn.”

Đồng Phi biết, bản lĩnh lợi hại nhất của nãi nãi, chính là xem bói. Chiêm thuật từ xưa, trong một nghìn tám trăm năm hầu như thất truyền. Tinh túy trong đó, ít người có thể lý giải được.

Bất quá, tại thời kỳ hiện giờ, chiêm thuật ngược lại vẫn phi thường thịnh hành. Ít nhất Nãi nãi rất giỏi trong việc tính quẻ.

“A Sưu nhớ kỹ!”

Lão phu nhân uống một ngụm nước đột nhiên nói :

“Người ở mục tràng ngày càng nhiều, người cần phải tốn nhiều tâm tư mới được. Những lão nhân làm nhiều việc cho chúng ta, nhất thiết phải quan hệ tốt, làm yên lòng bọn họ, không thể bởi vì đám người mới đến, mà lạnh tâm với bọn họ.”

Đồng Phi gật đầu

“Việc này tôn nhi có chừng mực.”

“Nghe nói con mang trở về một nữ nhân?”

“Dạ ... Đúng rồi.”

“Lai lịch có nghe ngóng rõ ràng chưa?”

Lão phu nhân chậm rãi nói: “Thế đạo hỗn loạn, con nhất định càng phải thêm thận trọng. Tốt nhất là nữ nhân có lai lịch rõ ràng, phái người điều tra kỹ một chút ... Nếu có vấn đề, tuyệt không thể nhân từ nương tay.”

152. Chương 152: Độc Sĩ Cổ Hủ(hạ)

Đồng phi nói : “Hài nhi minh bạch ... Nàng xuất thân từ Vệ gia, muốn truy xét cũng không có gì khó khăn. Tôn nhi sẽ mau chóng phái người tìm hiểu. Nãi nãi, nàng ta ... lớn lên giống như đại tỷ. Nếu như không có gì nguy hiểm, lưu nàng lại được không?”

“Giống đại muội?”

Lão phu nhân thở dài, tựa hồ minh bạch điều gì đó,

“Cũng được, việc này thì giao người xử lý cho tốt. Phản chính nhất thiết phải đề phòng cẩn thận. Nãi nãi tin tưởng con có thể xử lý tốt việc này ... Nhưng cũng muốn nhắc nhở con, không được tùy tiện tin người.”

“Tôn nhi rõ rồi!”

Tổ tôn hai người lại hàn huyên thật lâu, mãi cho đến lúc lão phu nhân mệt mỏi, Đồng Phi mới cáo từ rời đi.

Hắn không có quay về nghị sự phòng, chấp tay sau lưng chậm chậm tiểu sái đi dạo một hồi, đột nhiên dừng bước: “Tiểu thiết, ra đi ”

“Chủ nhân!”

Đồng Phi ha hả cười, “Đây là nhà chúng ta, không cần luôn luôn khấn trương như thế. Vì sao không cùng mọi người uống rượu ca hát đi?”

Đồng Thiết khom người nói: “Chủ nhân đi chỗ nào, Tiểu thiết nên ở chỗ đó. Tiểu Thiết là cái bóng của chủ nhân, có thể nào tách rời dù chỉ giây lát? Từ nhỏ Tiểu Thiết đã được dạy dỗ để đi theo chủ nhân, phải theo hầu chủ nhân cho tốt, Tiểu Thiết không dám quên!”

-Chỉ là tùy tiện nói một chút, người đừng nghiêm túc quá như vậy!

Đồng Phi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đêm. Đêm ở mục tràng rất đẹp, ánh trăng sáng tỏ, sao sáng lấp lánh, có một loại không khí yên tĩnh.

-Theo ta cùng nhau đi một chút nào ...Chỉ chớp mắt đã rời nhà một năm, ta thực sự rất muốn biết, hôm nay mục tràng thành bộ dáng gì rồi.

-Dạ!

Hai người tới chuồng ngựa, tùy tiện chọn lấy hai con, chậm rãi đi ra đại trạch.

Đồng Phi không muốn cười tượng long mã. Một năm qua, tượng long thủy chung đều bị vây trong trạng thái khẩn trương, xung quanh chinh chiến, bị thương không ít. Hôm nay trở về nhà, chính là hẳn muốn để nó tĩnh dưỡng cho tốt, rồi sẽ tìm một bác sĩ thú y tỉ mỉ kiểm tra nó một phen.

-Đã lâu không có cười ngựa như thế này, cảm giác cũng không tệ!

Mục tràng vào ban đêm phi thường yên tĩnh. Đồng Phi hai người cười ngựa từ từ mà đi. Hít thở không khí của mục tràng, tâm lý vô cùng khoan khoái.

Phía trước chính là vùng núi mai táng tỷ tỷ, Đồng Phi đột nhiên đạp vào bụng chiến mã một cái. Hướng phía trên núi chạy đi.

Phần mộ rất sạch sẽ, nhìn ra được là có người thường quét dọn ở chỗ này. Bốn phía um tùm, thanh tùng cũng đã lớn lên, nhìn qua rất tươi tốt.

Bên cạnh tiểu ốc đơn sơ, sư tông thú A Sữu chạy ra. Nơi này nghiêm nhiên biến thành nơi ở của nó, mỗi ngày sau khi rong ruổi trên thảo nguyên, nó đều dừng lại ở chỗ này, bảo vệ phần mộ.

Đồng Phi xuống ngựa, ôm lấy cổ A Sữu. Tùy ý mà vuốt ve trong ngực nó.

Thân thiết với A Sữu trong chốc lát, hẳn chậm rãi đi tới trước mộ phần, cúi người hành lễ. Sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Sư tông thú đuổi hai thớt chiến mã xuống dưới núi, vì nơi này là địa bàn của nó. Rồi nằm xuống bên cạnh Đồng Phi, Mà Đồng Thiết thì nhẹ nhõm dựa vào một gốc cây, lẳng lặng nhìn Đồng Phi, ở bên cạnh thấp giọng nỉ non, sau đó thì nhắm mắt lại.

Trở lại mục tràng lần đầu, Đồng Phi lại là qua đêm tại mộ phần. (Bên cạnh mộ phần có một căn tiểu ốc nên có chỗ nghỉ ngơi)

Ngày thứ hai, Đồng Phi vốn đã tính toán thật tốt, chuẩn bị đi thăm doanh trại. Sau đó thị sát mục tràng một chút. Nhưng ai biết vừa mới sáng sớm thì có Ngưu Phụ phái người đưa tin. Nói là muốn mời rượu tại nhà cũ ở Lâm Thao. Vì Đồng Phi mà đón tiếp. Hôm qua bởi Ngưu Phụ có chuyện, nên không tham gia bữa tiệc tối tại mục tràng. Làm quan viên triều đình. Hẳn tự nhiên nghe được nhiều chuyện, đặc biệt là chuyện của Đồng Phi trong một năm qua.

Ngưu Phụ người này, luận về tài năng chỉ ở mức trung bình.

Cũng không phải vì vậy mà nói hẳn ngu xuẩn, ngược lại một thời gian dài trước kia, Ngưu Phụ so với lão bà thông minh, cũng chính là nhị tỷ của Đồng Phi. Đồng Chiêu đối với sự tình nhìn nhận tinh tường hơn rất nhiều. Đặc biệt khi Đồng Hoàng bị phái tới Phù Phong, Ngưu Phụ đã biết, Đồng Phi tám chín phần sẽ trở thành người nối nghiệp của Đồng gia. Mặc kệ Đồng Chiêu như thế nào cũng không phục, Ngưu Phụ tin chắc thành tựu của Đồng Phi, so với Đồng Trắc còn lớn hơn.

Sở dĩ, là một trong các thành viên Đồng gia, Ngưu phụ phải cùng với Đồng Phi lập quan hệ. Bởi vì, Đồng Chiêu cùng Đồng Phi quan hệ không tốt, thậm chí hai người còn có chút xung đột. Tương lại một ngày Đồng Phi thượng vị, như thế đối với Ngưu Phụ vô cùng bất lợi. Ở trên n điểm này, Ngưu Phụ biết rõ mình đã tụt lại khá xa phía sau Lý Nho. Dù sao lão bà của Lý Nho, Đồng gia tiểu thư Đồng Viện cũng là có máu mặt.

Đối với hảo ý này của Ngưu Phụ, Đồng Phi cũng không thể cự tuyệt. Không thể làm gì khác hơn là chính lại kế hoạch, đầu tiên là đêm Diển Vi làm bạn với gia nhân, sau đó lại đem Đồng Lục phụ trách chiêu đãi Vương Cơ.

Đồng Phi có thể nhìn ra được, Đồng Lục có địch ý với Vương Cơ.

Nữ nhân loại này thiên tính vốn nhạy cảm, sử dụng Đồng Lục lập tức thấy được Đồng Phi đối với Vương Cơ có một loại tình cảm kỳ quái. Muốn hoá giải loại dịch ý này, Đồng Phi không còn cách nào khác. Bất quá nói vậy hảo hảo giao lưu một chút, là có trợ giúp giảm bớt tình hình căng thẳng hiện tại. Cũng không quản Đồng Lục có nguyện ý hay không, Đồng Phi đem Vương Cơ ném cho Đồng Lục, sau đó thì mang theo Đồng Thiết vội vã chạy đi.

Lâm Thao thành, cũng gần một năm thời gian chưa tới.

Cùng một năm trước so sánh, Đồng Phi phát hiện kết cấu Lâm Thao thành đã thay đổi rất nhiều.

Đặc biệt trên mặt lực lượng quân sự, toàn bộ Lâm Thao hôm nay nghiêm nhiên trở thành một cái quân doanh thật lớn, chừng mấy vạn nhân mã. Rất khó tưởng tượng, Ngưu Phụ lại có thể làm đến mức này.

Quận binh biên chế của Lâm Thao chỉ có ba nghìn người, đây vẫn còn là nhìn vào mặt mũi của Đồng Trác, mặt khác là thái thú quận Lũng Tây Lý Tương Như. Quận thành Lũng Tây ở góc Đông Bắc của Lâm Thao cách khoảng hai trăm dặm, có thể thuận lợi giám sát động tĩnh của Lâm Thao. Nhưng còn bây giờ thì sao?

Ba vạn nhân mã, gấp mười lần biên chế.

Mà Lý Tương Như lại có thể một điểm phản ứng cũng không có, thật làm cho Đồng Phi cảm thấy phi thường kỳ quái. Trong bữa tiệc, Đồng Phi nhin không được đem nghi vấn này nói ra.

Ngưu Phụ ha hả cười, “A Sư huynh đệ, chuyện này nếu nói tới, cũng là nhờ đệ.”

“Nhờ đệ?”

Ngưu phụ gật đầu, ánh mắt đảo qua nghị sự phòng. Trong nghị sự phòng tiếp khách còn hai người, một người là người quen của Đồng Phi, Hồ Xích Nhi, còn một người khác lại rất xa lạ, là một nam tử khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, trang phục văn sĩ, dưới cằm có ba cọng râu đen.

“Văn Hoà tiên sinh, hay là tiên sinh nói đi.”

Văn sĩ này mỉm cười, “Phi công tử năm đó khởi công xây dựng mục tràng, hôm nay so với Lâm Thao còn muốn là thành trấn phồn hoa hơn. Bách tính nguyên bản ở Lâm Thao, ai cũng ước ao mục tràng phồn hoa, đều muốn di chuyển đến đó... Như vậy Lâm Thao lại thành Liễu Không thành. Tại hạ lúc đó nghĩ vứt đi chỗ này thật đáng tiếc. Vì vậy bèn mời huyền ý đại nhân chiêu mộ sĩ tốt huấn luyện ”

Đồng Phi bưng tỉnh đại ngộ, nhìn văn sĩ này, câu chữ hẳn nghe rất quen tai.

Ngưu Phụ nói: “Hiện nay, sĩ tốt của Lâm Thao, đối ngoại đều là dùng tên của cư dân mà xưng hô. Mục tràng bên kia là tư nhân địa phương, Lý Thái Thú cũng không biết nói cái gì cho phải. Hơn nữa, phụ thân hôm nay lập công lớn, Lý thái thú cũng muốn cấp chút mặt mũi ... Vì thế mà mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Tâm ý mọi người đều rất rõ ràng, nên ai cũng không nói toạc ra.”

“Nói đúng ra, ba vạn sĩ tốt Lâm Thao này ...”

“Đều là tư binh Đồng gia ta!”

Ngưu phụ có chút tự hào nói, khiến Đồng Phi không khỏi giật mình.

Lúc này, có một người trang phục màu đen đến tiến vào, đến bên cạnh văn sĩ nói nhỏ vào tai vài câu.

“Huyền ý đại nhân, Phi công tử, bên ngoài có chút việc nhỏ, Hủ phải đi xử lý một chút. Sẽ không bồi tiếp công tử uống rượu được, cáo từ.”

Văn sĩ nói xong, đứng dậy ly khai.

Đồng Phi gãi gãi đầu, “Tỷ phu, người vừa nói vị chủ bộ đại nhân này, là họ Cổ sao?”

Ngưu phụ gật đầu nói: “Văn Hoà tiên sinh là người Cô Tang uy vũ, rất có tài hoa, đã từng vào kinh làm quan .”

“Văn Hoà, Cổ Văn Hoà”

Ngưu Phụ kỳ quái nhìn Đồng Phi, lần thứ hai nói: “Văn Hoà là tên chữ của Cổ tiên sinh, đại danh Cổ Hủ, tên chữ là Văn Hoà”

“Cổ Hủ, Cổ Văn Hoà ”

Đồng Phi không hiểu vì sao run người một cái, con mắt sáng lên vì một cái đứng dậy, “Tỷ phu, huynh nói hẳn gọi là Cổ Hủ?”

Ngưu Phụ bị vẻ mặt này của Đồng Phi làm cho hoảng sợ.

Ngay cả Hồ Xích Nhi bên cạnh cũng cảm thấy có chút kỳ quái, một cái chủ bộ nho nhỏ, vì sao có thể làm cho Phi công tử kích động như vậy?

Ngưu Phụ nói: “Không sai ... Cổ tiên sinh là Cô Tang danh sĩ, từng đạt hiệu liêm(1), làm quan trong triều. Hai năm trước, dịch bệnh hoành hành nên từ quan quay về quê cũ, năm ngoái ... à chính là lúc sau khi đệ rời đi, huynh mời ông ta đến tương trợ ”

Nói xong, hắn vẫn rất nghi hoặc mà hỏi một câu: “A Sư, Cổ tiên sinh ... có cái gì không đúng sao?”

(1) Hiệu liêm : một danh hiệu quan trường do Hán Vũ Đế đặt ra, những người đạt được danh hiệu này đều đảm nhiệm các chức vụ quan trọng trong triều.

(2) Thủy thảo: một loại cỏ ở các bình nguyên nhiệt đới cao và lớn hơn

(3) Thần tuần: ngựa thần.

(4) Phong mang: sự sắc sảo, lanh lợi ý chỉ những người có năng lực.

(5) Quái tượng: những quẻ đặc biệt, kỳ lạ trong kinh dịch.

(6) cát trung đại hung, hung trung đại cát: trong phúc có họa, trong họa có phúc.

153. Chương 153: Nhất Thủ Hoàng Kim, Nhất Thủ Đồ Dao (thượng)

Đương nhiên không có gì không đúng, phải nói là vô cùng tốt!

Ngưu Phụ, Hồ Xích Nhi không biết Cổ Hủ là người thế nào, nhưng Đồng Phi lại biết rõ.

Được xưng là độc sĩ, có thể dùng một lời nói mà triệt để huỷ diệt giang sơn Đại Hán, là siêu cấp ngưu nhân, há có thể có cái gì không đúng chứ?

Còn nhớ ở kiếp trước từng nghe đám sinh viên nhắc qua ý nghĩa một chữ “Mưu” .

Đây không chỉ là vũ khí bảo vệ chính mình, mà là một thanh lợi kiếm đả thương người. Một mưu chủ hợp cách, yêu cầu phải có “Mưu”, bao gồm rất nhiều phương diện.

Mưu chủ cần phải có năm điều kiện, hay là năm loại cảnh giới.

Nếu nói có thể đủ “Mưu” mình, nói cách khác phải bảo vệ được chính mình. Phương diện này nói ra không hề ít, bên ngoài, bên trong, địch nhân, cấp trên, phải chu đáo, mới có thể tự bảo vệ mình thoả đáng. Bởi vì, mưu chủ phải mưu chính mình đầu tiên.

Mưu người, là trách nhiệm của mưu chủ.

Nếu chỉ có thể bảo vệ bản thân mình, lại không thể mưu người khác, chưa tính là mưu chủ?

Mưu binh, là mưu người mở rộng ra. Có thể bảo vệ bản thân, bảo hộ vài người, cũng chỉ là một khía cạnh. Một mưu sĩ hợp cách, phải có năng lực mưu ngàn vạn người. Loại năng lực này khả dĩ hiện ra ở nhiều phương diện, tài thao lược cũng là một loại trong đó.

Mưu quốc là cảnh giới thứ tư/ Muốn đạt đến loại cảnh giới này, binh pháp thao lược đem so sánh cũng chỉ là một tiểu đạo.

Vượt qua tầm nhìn của thường nhân cùng năng lực nhìn thấu, cũng không phải là người nào cũng có thể có đủ.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, tuy rằng nói đến Tinh Vân tập, mưu sĩ xuất hiện nhiều, thật ra người có đủ năng lực như thế này, cũng không nhiều.

Có đủ bốn loại năng lực trên. Đã là mưu chủ hợp cách.

Nhưng trên cả “Mưu” quốc, còn có cảnh giới “Mưu” thiên hạ. Mà người có thể đạt đến cảnh giới này, Tam Quốc lại chỉ có vài người.

Cổ Hủ. Vừa vặn là một trong những người có đủ năm loại cảnh giới .

Trước đây, Đồng Phi cũng từng gặp qua không ít ngu nhân.

Như Quách Gia, Tuân Úc, thậm chí bao gồm cả những người chưa trưởng thành Chư Cát Lượng, Bàng Thống.

Nhưng bàn về chuyện tâm lý, Đồng Phi cũng không có sinh ra tâm lý quá mức cấp bách. Những người này tuy rằng rõ ràng có tài năng, nhưng vào thời điểm trước mắt mà nói, còn có chút non nớt. Quách Gia mới mười sáu mười bảy tuổi, Tuân Úc cũng chỉ mới hai mươi, nhân sinh kinh lịch cùng sự từng trải chưa đủ. Có thể tầm nhìn cùng năng lực thấu suốt của họ vượt xa thường nhân. Nhưng là hiện tại, còn cần phải được tôi luyện thêm.

Thế nhưng Cổ Hủ không đồng dạng, thực sự không đồng dạng.

Hắn niên kỷ đã ngoài bốn mươi. Có thể nói toàn bộ các phương diện tâm trí đã thành thực. Đối với một mưu chủ mà nói, niên kỷ loại này chính là thời gian tốt nhất. Ngoài kinh nghiệm cùng với tiêu chuẩn ở các phương diện khác, so với một thiếu niên thì cao siêu hơn gấp trăm lần.

Mà trong yếu hơn là , người này có được tầm nhìn cùng năng lực thấu suốt vượt qua thường nhân.

Cổ Hủ chi độc, độc ở chỗ hắn tính toán không bỏ sót, tại bất kể thời gian nào đều có thể bảo trì sự thanh tỉnh, thậm chí không tiếc tổn hại ngàn vạn sinh mạng, vẫn tự chu toàn bản thân.

Huân Phi biết Cổ Hủ đã từng là người của Đồng Trác. Sau lại về Thương Trú. Tiếp đó có hàng Tào Tháo.

Không chỉ là trường thọ. Lại thêm phúc trạch cho thế hệ con cháu. Mà sau khi quy hàng Tào Tháo, số lần Cổ Hủ lên triều tính ra không nhiều lắm. Nhưng mỗi một lần đều khiến bố cục thiên hạ xuất hiện biến động. Người như vậy, năng lực như vậy, có thể nào không làm cho Đồng Phi động tâm?

Chỉ là Đồng Phi không biết, Cổ Hủ quy thuận Đồng Trác lúc nào. Đồng thời ở trong diễn nghĩa, mãi đến sau thời Đồng Trác, Cổ Hủ mới trở thành người nổi bật. Huân Phi thậm chí không nhớ rõ, người này đến cùng là quân của ai, từng theo qua ai.

Đã từng bí mật phái người tìm hiểu, kết quả căn bản là tìm không được người nào thực sự như vậy.

Không nghĩ tới, không nghĩ tới lại có thể gặp nhau ở đây!

Được Cổ Văn Hoà, thì không phải lo lắng nữa...

Nghĩ tới đây, Đồng Phi đã không còn tâm trí mà tiệc rượu nữa.

Nhưng thịnh tình tỷ phu lại không thể từ chối, đành phải cố gắng cười nói, ăn uống một hồi, sau đó vội vã rời đi.

Nguyên là dự định sau khi trở lại tròng mục, sẽ bắt đầu vạch kế hoạch làm sao thu phục được Cổ Hủ.

Nhưng sự tình quá nhiều ... Đồng Phi thậm chí còn chưa kịp xem qua doanh trại, càng chưa kịp nhìn qua tình huống Vương Cơ một chút. Mới vừa trở về, thì nghe người ta nói Đường Chu mang theo man nhân Ngũ Khê từ bên ngoài trở về, đang ở tiểu nghị sự phòng chờ Đồng Phi.

Không thể làm gì khác hơn là vứt các chuyện khác qua một bên, vội vã tới gặp Đường Chu.

Khí sắc Đường Chu nhìn qua phi thường tốt, ngồi ở trong tiểu nghị sự phòng, cùng với Điển Vi, Bùi Nguyên Thiệu hàn huyên.

Tiểu nghị sự phòng này, nằm ở bên cạnh nơi ở của Đồng Phi, chuyên dùng để Đồng Phi cùng với các tâm phúc của hắn thương lượng mọi việc .

Xung quanh tiểu viện, có thủ vệ nghiêm mật, người thường dừng hòng tới gần.

Vừa thấy Đồng Phi tiến vào. Đường Chu vội vã đứng dậy, cung kính nói: “Chủ công, Chu đã trở về !”

“Ngồi đi!”

Huân Phi không khách sáo, xua tay cho Đường Chu ngồi xuống. Thật ra mà nói, thời đại Tam Quốc người ta ngồi trên đất, thường chọn cách ngồi xổm để nói chuyện, thực sự là chuyện tình rất khổ cực. Đồng Phi thành thử cũng rất cảm khái, đang chuẩn bị tìm một người quản lý, dựa theo cái bản hậu thế mà thiết kế chế tạo một bộ. Chỉ là sau khi trở về vẫn không có thời gian, đành phải tạm thời chấp nhận.

Lúc trước Đồng Phi phái Đường Chu ra ngoài, chủ yếu là vì chuyện tình Uyển huyện. Hôm giờ nguy cơ Uyển huyện đã giải quyết, vì thế đối với kết quả chuyến đi này của Đường Chu, Đồng Phi cũng không quá để ý, thậm chí không truy vấn Đường Chu có gặp được Thái hay không.

Đường Chu tự nhiên có thể hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Đồng Phi, vội vàng nói : “Tình huống bên ngoài tương đối phức tạp.”

“Sao?”

“Lúc đầu sau khi Chu đến Dương, rất nhanh đã gặp Thái đại gia. Bất quá không đợi Thái đại gia xuất thủ, thì đem chuyện lão chủ công tiếp nhận chức vị Tả Trung Lang, đốc chiến tin tức chiến sự Toánh Xuyên truyền ra. Sau đó lại thêm chuyện Hoàng Phủ Tung chết, nảy sinh ra nhiều tranh chấp, Thái đại gia cũng bị cuốn vào trong đó, cả ngày vô cùng lo lắng phiền muộn... Thái đại gia còn hỏi thuộc hạ, có phải chủ công giết Hoàng Phủ Tung hay không?”

Huân Phi hai gò má co giật một hồi vô cùng rõ ràng, một lát sau hít sâu một hơi, ổn định tâm tình.

“Người trả lời thế nào?”

Đường Chu đứng dậy, quỳ gối trong sảnh, “Thỉnh chủ công trách phạt, Chu lúc đó dựa theo sự thực báo cáo.”

“Hả?”

“Chu cho rằng, lấy trí tuệ của Thái đại gia, há có thể không đoán ra bí ẩn bên trong? Nếu ngài muốn hỏi trực diện, đã cho thấy ngài cũng không muốn làm khó chủ công, bằng không căn bản ngài không cần để ý tới Chu là được... Chu đem tình huống lúc đó thuật lại một lần. Thái đại gia chỉ nói đây là tạo hoá trên người. Còn nói chủ công phải cẩn thận hơn, trong một đoạn thời gian, không nên ra ngoài.”

Trước mắt hiện ra Thái Ung dáng vẻ tươi cười hiền lành. Trong lòng Đồng Phi ảm áp.

“Đứng lên đi, chuyện này người làm không những không có sai lầm, ngược lại làm rất tốt, phi thường tốt, cần phải trọng thưởng người.”

“Đa tạ chủ công!”

Đường Chu mừng rỡ, vội vàng lần thứ hai dập đầu cảm kích, đứng thẳng lên.

Quả thật, nếu như lúc đó Đường Chu bằng mọi cách chống chế. Không chỉ lộ ra vẻ thiếu phóng khoáng, ngược lại còn có thể làm cho Thái mất hứng.

Loại người như Thái, có rất nhiều kinh lịch, trải qua lắm thăng trầm, sớm đã thành tinh. Muốn giấu diếm, đó là chuyện rất khó khăn. Chẳng bằng Đường Chu cứ như vậy, nói thẳng cho biết, ngược lại có thể thu được lợi ích.

“Bá tiên sinh còn nói gì nữa không?”

Đường Chu vừa mới ngồi xuống, nghe thế lại vội vàng muốn đứng dậy, liền bị Đồng Phi ngăn cản, “Ngồi nói chuyện. Có thể đi vào trong phòng này. Đây là người một nhà, không cần lễ nghĩa rườm rà như thế. Chúng ta làm thế nào thoải mái là được. Nhưng nhất định phải làm tốt mọi việc.”

Một câu người một nhà này, quả thực khiến Đường Chu ấm áp trong lòng.

Hắn ngồi xuống rồi nói: “Thái đại gia nói, chủ công vô pháp đi Dương(Lạc Dương), nhưng cũng không thể bỏ qua học vấn. Phải ôn lại cái cũ mà biết được cái mới(1), nếu như có điều đặc ý, có thể viết ra phái người đưa tới Dương... Nói tương lai, đi Dương mà không có tiền bộ, ngài tuyệt đối không gặp mặt chủ công.”

Đồng Phi nghe vậy, đối với Thái lại càng cảm kích không ngớt.

“Dương... còn sự tình gì khác không?”

“Khi Chu rời khỏi Dương, chiến sự các nơi đều đã được bình định. Nhưng Dương hiện nay, lại là mạch nước ngầm bắt đầu rung động, e rằng tân đảng chuẩn bị tranh giành. Chu cho rằng, lần này nếu như đảng nhân cùng hoạn quan tái triển khai tranh đấu mà nói, nhất định cục diện sẽ là người chết ta sống. Trong đó đại tướng quân sẽ là nhân tố quyết định, nhưng lấy cách nhìn của Chu, đại tướng quân tịnh không quá lạc quan.”

“Ồ? Nói thử xem? ”

“Hà Toại Cao xuất thân gia đình làm nghề giết mổ, vô luận làm thế nào, cũng không nhận được sự tán thành của nhân sĩ. Tuy nói môn hạ hôm nay có rất nhiều nhân sĩ, nhưng chỉ sợ là... hắc hắc, Hà gia câu kết quá sâu với hoạn quan, Hà Toại Cao nếu xử trí không tốt, chỉ sợ sẽ rơi vào cảnh chết không toàn thây.”

Không nghĩ tới, ngay cả người như Đường Chu, đều có thể nhìn ra mảnh khoe bên trong.

Trong lịch sử, Hà Tiến tựa hồ quả thực là chết không toàn thây. Đồng Phi rất muốn biết, trong Diễn Nghĩa, số phận của Đường Chu cuối cùng sẽ ra sao? Phỏng chừng là bị giết... Bằng không với một người như thế này, không có khả năng về sau này một động tĩnh cũng không có, hư không tiêu thất. Đồng Phi lắc đầu bỏ qua ý nghĩ này.

Đồng Phi cười nói: “Đường Chu người phân tích rất tốt, nhưng hiện tại ta không có hứng thú với chuyện này. Ta muốn biết, triều đình dự định an bài phụ tử ta như thế nào?”

Đường Chu chợt nhíu mày, “Nói tiếp chuyện này lại có chút kỳ quái. Có người nói, lúc trước, chiến sự Toánh Xuyên kết thúc, lão chủ công dâng lên thủ cấp của Trương Bảo, hoàng thượng vô cùng hài lòng... Sau đó lại không có kết quả. Trước khi thuộc hạ rời khỏi Dương, Thái đại gia nói Hà Tiến do dự, khó có thành đại sự. Công lao bộ của Ký, Thanh, Duyệt tam châu đều trình lên hết rồi, chỉ có phượng diện Dự châu một mục không có.”

Đồng Phi hít sâu một hơi, trầm nghĩ: “Hà Tiến ơi Hà Tiến, quả nhiên người không phải là nhân vật làm được đại sự...”

154. Chương 154: Nhất Thủ Hoàng Kim, Nhất Thủ Đồ Dao (hạ)

“Còn tin tức nào khác không?”

“A, có tin nói, triều đình sẽ phái người đi trước tới Nam Dương thăm quân, nghe nói người dẫn đầu là Viên Thiệu.”

“Viên Thiệu? Có phải con thứ của Viên gia, Viên Bản Sơ?”

“Chủ công cũng biết người này?”

Đồng Phi không mở miệng, kinh ngạc ngồi tại chỗ, trong đầu tư tưởng hỗn loạn.

Tào Tháo xuất hiện; Viên Thiệu đằng đàn... Nếu như nói trước đây khi Đồng Phi nhìn thấy những ngư nhân này, sẽ cảm giác thời gian cấp bách. Thì lúc này khi Tào Tháo cùng Viên Thiệu xuất hiện trước mặt hắn, lại làm cho hắn cảm thụ nguy cơ rõ ràng.

Những người này xuất hiện, đại loạn còn có thể xa sao?

Đường Chu rất biết điều, không nói thêm lời nào, lặng lẽ rời khỏi tiểu nghị sự phòng. Trước khi rời đi, nháy mắt ra hiệu cho Diển Vi. Diển Vi hiểu ý, cùng với Đường Chu rời đi, để lại một mình Đồng Phi ở trong phòng. Cứ một mình ngồi như vậy, cũng không biết qua bao lâu. Đột nhiên hắn nghe thấy một thanh âm từ bên ngoài truyền đến, khiến hắn từ trong trầm tư giật mình tỉnh lại.

Đi vào, là Đồng Lục cùng Vương Cơ, hai người cứ thế tay nắm tay. Đồng Lục cười hì hì, nhìn không ra chút địch ý nào. Đồng Phi ngạc nhiên, không rõ các nàng tới làm gì.

“Phi công tử, thiếp có một chuyện muốn thỉnh giáo.”

Trong tay đang cầm một trang giấy tràn ngập văn tự, Vương Cơ mở miệng nói. Nàng đặt trang giấy trước mặt Đồng Phi, nhẹ nhàng trải rộng ra.

Là bản “Nữ giới” do muội tử của Định Viễn Hầu Ban Siêu, Ban Chiêu lưu lại.(2)(3). Có lẽ đây là Đồng Lục thường ngày sao chép thành bài học.

Đồng Phi nghi hoặc nhìn Vương Cơ, không rõ nàng có ý tứ gì.

“Phi công tử, ta vừa cùng Lục nhi ở trong thư phòng đọc sách, phát hiện quyển bài tập này của Lục muội. Thiếp có chuyện không rõ, những vết tròn tròn chấm chấm này là có ý tứ gì? Lục nhi muội nói, đây là Phi công tử dạy cho nàng.”

“A, cái này...”

Huân Phi cứng họng, không biết nên giải thích thế nào.

Cái gì tròn tròn chấm chấm, đây rõ ràng là dấu chấm tròn cùng dấu phẩy. Thư tịch của cổ nhân, phần lớn đều không dùng dấu chấm câu để cách đoạn, hợp với không có đọc xuống dòng, ký tự chồng chất khó đọc, hơn nữa căn cứ theo lý giải của mỗi cá nhân, dấu chấm ở mỗi địa phương cũng rất không giống nhau.

Đồng Phi lúc đó cũng vì muốn bớt phiền toái, thường xuyên sử dụng một ít dấu chấm câu để ngắt đoạn. Một thời gian ngắn sau, Đồng Lục cùng đọc sách với hắn, cũng có thói quen như vậy. Câu hỏi này của Vương Cơ, làm cho hắn không biết nên trả lời như thế nào.

Suy nghĩ một chút, Đồng Phi giải thích rõ ràng ý nghĩa của những vết tròn tròn chấm chấm kia. Mắt Vương Cơ lóe lên sáng rực, sau khi nghe Đồng Phi nói xong, đột nhiên cúi người hành lễ, “Công tử, ngài quả thực rất có tài!”

Cuối hạ đầu thu, khí trời nóng bức.

Vì vậy tất cả mọi người đều ăn mặc đơn giản. Khi Vương Cơ khẽ khom người, thì đỉnh núi tuyết diệu phía sau nội y lộ ra trước mắt Đồng Phi. Hai điểm anh đào màu hồng kia, càng như ẩn như hiện. Cái mồm rộng của Đồng Phi ngoác ra, nửa ngày không nói nổi một câu. Vương Cơ thấy Đồng Phi không trả lời, đứng thẳng dậy nghi hoặc nhìn hắn(4), nhưng phát hiện...

Nhất thời minh bạch huyền cơ bên trong, mặt tức thì đỏ bừng, nắm lấy thư quyển trên bàn, “Thiếp đi đọc sách đây.” Nói xong, kéo Đồng Lục bỏ chạy ra khỏi nghị sự phòng. Đồng Phi nuốt miếng nước bọt, mọi thứ trong đầu đều là khe rãnh trước ngực Vương Cơ. Thầm nghĩ trong lòng: nhìn nàng gầy yếu yếu ớt, không nghĩ tới lại có “nội dung” như vậy a!

Cũng kể từ hôm đó, Vương Cơ luôn luôn tránh mặt Đồng Phi. Chỗ nào có Đồng Phi, nhất định là chạy vòng qua. Nếu quả thực trốn không xong, cũng sẽ lôi kéo Đồng Lục tới bên cạnh, nhìn qua như chú chim nhỏ hoảng sợ. Đại bộ phận thời gian, bọn họ ở lại trong thư phòng, thư thư họa họa, cũng không biết đang làm cái gì. Mà Đồng Lục tựa hồ cũng biến thành đồng minh của Vương Cơ, vừa thấy Đồng Phi muốn tới thư phòng, liền báo ngay cho Vương Cơ biết.

Mấy ngày sau, Thành Lễ dẫn người về tới tràng mục.

Lại một ngày, xa trường của đám người Đồng phu nhân cũng tới mục tràng.

Trong lúc nhất thời, tràng mục trở nên vô cùng náo nhiệt. Đặc biệt là nữ hồ doanh của Đồng tứ tiểu thư xuất hiện, không biết đã thu hút bao nhiêu ánh mắt của những tên nam tử thô lỗ. Bất quá, những sự tình lặp lại quá nhiều lần này đều không liên quan tới Đồng Phi.

Đồng phu nhân vừa mới trở về, đã đem những việc vặt vãnh hằng ngày giao phó xuống.

Trang bị của trọng trang thiết kỵ(5) trong tay Đồng Khí đã hoàn thành, huấn luyện cũng gần tới thời điểm mấu chốt. Tuy rằng cuối cùng chỉ lưu lại sáu trăm người, nhưng người nào cũng vũ dũng. Đại uyển lương câu thuần một sắc, trang bị mã铠 kiên cố. Kỵ sĩ đều là những dũng sĩ ngàn dặm mới tìm được một người, rất có vũ lực. Sau khi trang bị lưỡng đương khai cho bọn họ, mỗi người một thanh mã sóc được chế tạo theo công thức tiêu chuẩn nặng gần bốn mươi cân. Nhảy xuống ngựa, toàn thân mặc giáp trụ, ngay cả khuôn mặt cũng được che kín trong mũ sắt, chỉ lộ ra cặp mắt.

Sáu trăm người xung phong lên, khí thế này như núi thét biển gầm, vô cùng kinh người.

Diễn Vi khi thấy đám nhân mã này, lập tức nhao nhao đòi gia nhập. Đồng Phi không chịu nổi sự quấy rầy, không thể làm gì khác hơn là thỏa mãn ý của hắn.

Chi nhân mã này chỉ có thể là kỳ binh, bình thường chịu trách nhiệm làm thân binh của Đồng Phi.

Sa Ma Kha vừa vừa nhìn thấy loại tình huống này, lập tức la hét đòi phân phối cho Ngũ Khê man nhân của hắn trang bị tương tự, Đồng Phi cũng đành phải đáp ứng. Khiến cho công việc doanh trại lập tức trở lên rất bận rộn, ngày đêm đầy nhanh tốc độ, muốn nhanh chóng xuất ra ba trăm bộ trang bị.

Cùng lúc đó, Đồng Phi bí mật ra lệnh cho Thành Lễ mang theo năm mươi tên cự ma sĩ đi trước tới Võ Uy Cô Tang.

Vào ngày thứ ba sau khi Thành Lễ xuất phát, Đồng Phi mang theo Diễn Vi cùng Sa Ma Kha, còn có một trăm tên cự ma sĩ, đi tới diễn trang bên ngoài thành Lâm Thao.

(1) Ôn cố tri tân : Ôn: Học lại bài vở. Cố: xưa, cũ, chuyện xưa. Tri: biết. Tân: mới. Ôn cố tri tân là xem xét lại những điều xưa cũ mà biết được nhiều điều mới.

(2) Định Viễn Hầu Ban Chiêu: Ban Siêu (32 – 102) là nhà quân sự và cũng là nhà ngoại giao thời Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc.

Ban Siêu đã nhiều lần lập chiến công đánh dẹp quân Hung Nô. Vùng Tây Vực được ông bảo vệ an toàn và Con đường tơ lụa được ông khai thông. Ban Siêu được phong làm Định Viễn hầu, làm quan cai trị Tây Vực được 31 năm, buộc các xứ vùng Tây Vực phải thần phục nhà Đông Hán.

(3) Ban Chiêu :(45-116), tự là Huệ Ban (), được xem là nữ sử gia đầu tiên của Trung Quốc .Ban Chiêu sinh năm 45 trong một gia đình Nho giáo vào thời Đông Hán, Trung Quốc cách đây hơn 2000 năm. Bà còn gọi là Ban Phi. Bà xuất thân trong một gia tộc nổi tiếng, rất có tài hoa về văn học. Bà là con gái của Ban Bưu ()- là nhà văn nổi tiếng Trung Quốc thời bấy giờ, em gái của Ban Cố - nhà sử gia nổi tiếng. Bà còn có một người anh nữa là tướng quân Ban Siêu. Ban Chiêu thường được mời vào Hoàng cung để dạy kinh sử cho hoàng hậu và các quý nhân trong cung đình. Năm 14 tuổi, Ban Chiêu gả cho Tào Thế Thúc. Vì thế nên trong triều bà còn được gọi là Tào phu nhân (). Tổ ấm của đôi vợ chồng trẻ này rất hạnh phúc, nhưng chỉ được 10 năm, Tào Thế Thúc qua đời, bà thủ tiết thờ chồng. Tài khiếu viết văn của Ban Chiêu trước hết thể hiện trong quá trình giúp anh trai tên là Ban Cố viết cuốn “Tiền Hán Thư”, đây là cuốn sử đoạn đại mang thể loại ký truyện đầu tiên của Trung Quốc, có địa vị ngang hàng với cuốn “Sử Ký” của Tư Mã Thiên thời Tây Hán trên lịch sử. Cha của Ban Chiêu là người đầu tiên bắt tay vào việc viết bộ sử

này, sau khi cha qua đời, anh trai Ban Chiêu tên là Ban Cố tiếp tục hoàn thành việc này. Tuy nhiên, chẳng được bao lâu sau, đến năm 92 TCN thì Ban Cố bị tống giam và chết, do có can hệ với Đậu Hiến - gia đình Chương Đức hoàng hậu. Hán Hòa Đế cho phép Ban Chiêu được vào Đông Quan tàng thư để tiếp tục công việc biên soạn bộ Hán Thư. Những phần do bà soạn, từ tập 13 đến 20 (bát biểu biên niên) và tập 26 (thiên văn chí), được coi là mẫu mực cho nhiều tác phẩm lịch sử về sau. Sau khi bộ “Tiền Hán Thư” cho xuất bản, đã được sự đánh giá rất cao. Chương gay cần nhất trong “Tiền Hán Thư” là bảng thứ 7 “Bảng bách quan công khanh” và chí thứ 6 “Thiên văn chí”, hai bộ phận này về sau đều do Ban Chiêu hoàn thành. Học thức của Ban Chiêu hết sức tinh túy, để cầu được sự chỉ dẫn của Ban Chiêu, nhà học giả lớn hồi bấy giờ tên là Mã Dung đã phải quỳ ở bên ngoài thư viện đọc sách của Ban Chiêu để lắng nghe bà giảng giải. Trong thời gian này, Ban Chiêu cũng soạn bộ “Nữ giới” gồm 7 thiên. Bà mất năm 116 thời Hán An Đế, thọ 62 tuổi. Một miệng núi lửa trên Sao Kim được đặt theo tên của Ban Chiêu

(4) chỗ này chữ hán vốn là chữ tử là từ cổ dùng để chỉ người có học thức, ở đây Vương Cơ coi Đồng Phi là một dạng như vậy, giải thích ở đây để nói rõ một chút về sắc thái tình cảm của Vương Cơ dành cho Đồng Phi.

(5) trọng trang thiết kỵ: đội kỵ binh được trang bị giáp nặng

(6) Vô Uy Cô Tang: Cô Tang còn được gọi là “Cái Tang” là tên một dân tộc thiểu số. Trong dòng lịch sử Trung Hoa từng là một trong mười sáu nước Ngũ Hồ là thủ đô thời Tiền Lương, Hậu Lương. Thành Cô Tang hình rồng, còn có tên Ngọa Long Thành. Thời Tây Hán kiến lập Cô Tang huyện, thuộc Vô Uy quận.

155. Chương 155: Nhất Thủ Hoàng Kim, Nhất Thủ Đồ Dao (2)

Nhất thủ hoàng kim, nhất thủ đồ đao

Thao (Lâm Thao), xưa tên là Dịch Đạo, là yếu địa khống chế tai ách cho Lũng Thục. (Thục là Thục Hán – nay thuộc Tứ Xuyên) Từ thời Chu An Vương, cũng chính là khoảng năm 384 trước công nguyên, Tần Hiến Công tiêu diệt Tây Nhung, chính là thiết lập Dịch (Dịch Đạo), Hoàn Nhị huyện, cũng chính là tiền thân của Lâm Thao hiện nay. Có thể nói, lịch sử của Lâm Thao so với quận Lũng Tây thậm chí còn dài hơn. Thời Tần Thiệu Vương, lại di chuyển thành bộ phận của Tây Nhung.

(Độc giả vui lòng đọc đoạn chú thích này để rõ ràng hơn:

Huyện Lâm Thao thuộc phía nam quận Lũng Tây do Đô úy cai trị, trong thời Tây Hán là một biên thùy trọng trấn phòng ngự người Khương. Địa thế vùng này núi cao, sông sâu, vốn thuộc đất Khương Trung. Người dân ở đây giao tiếp với người dân tộc Khương, cưới ngựa bắn cung, tập thành tính tình hung hãn mạnh bạo.)

Trải qua bảy trăm năm sau, đại bộ phận dân chúng di chuyển đến trước đây, hoặc là bị đồng hóa, hoặc là biến mất trong dòng lịch sử. Ở xung quanh Lâm Thao, đến nay còn lưu lại một ít hậu duệ của dân chúng từ thời tiền cổ.

Bọn họ nương theo Vũ Sơn để chắn thả, hoặc là dựa vào đất đai mà trồng trọt, xây dựng lên những điền trang thôn xóm. Lớn thì có một hai trăm hộ dân, nhỏ thì chỉ có bảy tám hộ mà thôi. Những điền trang nông trại này rải rác trên khắp Lâm Thao. Theo mục tràng của Đồng gia từ từ mở rộng, đại nông trang trên cơ bản bị chiếm đoạt sát nhập vào trong, chỉ để lại rất ít các điền trang nông trại nhỏ.

Vào một ngày đẹp trời, Cổ Hủ vô cùng nhàn nhã ngồi ở trong tửu quán của một điền trang, uống một ngụm rượu do nhà nông tự ủ, ăn miếng đậu hũ thối(*) do nhà nông tự chế.

Tửu quán không lớn, tối đa có thể chứa khoảng mười một mười hai khách nhân, cách phía ngoài thị trấn Lâm Thao ba dặm, muốn đi tới mục tràng, phải trải qua một lộ trình rất dài.

Cổ Hủ đặc biệt thích đậu hũ thối nơi này, liên tục đưa vào miệng, lại chậm rãi nhai. Rượu này mặc dù sắc đục, cũng không quá để ý. Hơn nữa tửu quán rất an tĩnh, hân có thể vừa uống rượu, vừa suy ngẫm sự tình.

Vài ngày trước, Cổ Hủ gặp qua Đồng Phi. Sau lại nghe thêm Ngưu Phụ nói, lúc đó Đồng Phi hỏi thăm tình huống của hắn rất kỹ càng. Cổ Hủ không khỏi có chút sợ hãi. Không biết Phi công tử này vì sao cảm thấy hứng thú với hắn như vậy?

Xuất thân từ hàn môn, mặc dù được tiến cử chức vị “Hiếu Liêm”, nhưng lại không có cách nào thích ứng với tình trạng tranh đấu bên trong giới quan trường ở Dương. Theo cách nhìn của Cổ Hủ. Bên trong Dương, tận cùng là một đám người ngồi không ăn bám, không có một kẻ nào có thể thành tựu đại sự.

Mấy năm trước hắn nhìn ra vấn đề của Thái Bình đạo, cũng từng đề nghị các thượng quan(1), kết quả là bị mắng xối xả như dội máu chó lên đầu.

Qua một vài lần, Cổ Hủ cũng lạnh tâm. Vùng Trung Nguyên đại loạn sắp nổ ra, đến lúc đó chỉ sợ sẽ bị liên lụy. Còn không bằng sớm về nhà, Võ Uy tuy nghèo nàn, nhưng là một nơi an tĩnh.

Sau khi trở lại Võ Uy không lâu, Cổ Hủ chợt nghe nói có người đại náo Tây Bắc, khiến cho danh sĩ Lương Châu Hàn Văn Ước sụt đầu mẻ trán.

Nghe nói, người nọ là người của Lâm Thao Đồng gia.

Nghe nói, tiểu tử này rất có mưu lược...

Sau khi loạn Tây Bắc lắng lại, Cổ Hủ từng đi đến Hà Cốc, cũng chính là hạp cốc mà Đồng Phi thoát thân. Hắn nhìn thấy một hàng chữ lớn mà năm đó Đồng Phi lưu lại: “Khi nào ta trở lại đây, nhất định tắm máu Kim Thành!”

Cổ Hủ không khỏi nở nụ cười, với kẻ bị rất nhiều Khương nhân xưng là gia hỏa Cự Ma Nhi này, sinh ra một ít hứng thú. Sau hắn lại tới Thao, không thể không nói là bị Đồng Phi hấp dẫn. Rất muốn nhìn một chút. Cự Ma Nhi này đến tột cùng là ai đây? Đáng tiếc. Khi đến Lâm Thao, Đồng Phi đã đi du lịch bên ngoài.

Cổ Hủ liền lưu lại Lâm Thao, làm chủ bộ của Ngưu Phụ. Ngưu Phụ đối với hắn ngược lại đặc biệt tôn kính. Cuộc sống của gia đình cũng tính là tạm ổn.

Một mạch đến vài ngày trước, Cổ Hủ mới gặp được Phi công tử trong truyền thuyết. Chỉ là vừa chợt thấy, lại càng cảm thấy hiếu kỳ. Phi công tử này nhìn qua rất thô lỗ, rất trực tính, nhưng Cổ Hủ lại có cảm giác nhìn không thấu đối phương.

Nhắm mắt lại, nhai chút đậu hũ thối kia, lặng lẽ phân biệt kỹ tư vị của nó. Đột nhiên, từ xa xa truyền tới một hồi tiếng vó ngựa gấp gáp. Lúc ở Tây Bắc, Cổ Hủ cũng không xa lạ với loại thanh âm này. Thoáng cái đã nghe ra, mã đội này chí ít cũng có sáu bảy mươi người.

Ban ngày ban mặt, ai dám phi như bay trên quan đạo?

Cổ Hủ rất hiếu kỳ nhìn bốn phía xung quanh tửu quán, chỉ thấy xa xa khói bụi cuộn cuộn, một đội hắc giáp thiết kỵ nhanh như điện chớp chạy tới.

Chỉ nhìn trang phục trên người kỵ sỹ ở trên ngựa, Cổ Hủ mơ hồ đoán được, hắn là người của mục trảng. Có thể tới Lâm Thao làm việc, vì thế Cổ Hủ trong lòng cũng sẽ không để ý mấy chuyện như vậy. Không ngờ, mã đội này dừng lại ở bên ngoài tửu quán, chỉ nghe một người mang theo khẩu âm đậm chất phương nam, lớn tiếng hô lên: “Quan phủ làm việc, những người không phận sự lập tức ly khai, ly khai!”

Lời còn chưa dứt, trăm tên cự ma sĩ đã từ chiến mã nhảy xuống.

Trong tửu quán nguyên bản còn có hai người khách, bị dọa sợ đến mức hốt hoảng bỏ chạy.

Mà lão bảo của tửu quán này là một cặp vợ chồng già, lại càng sợ đến sắc mặt tái nhợt, dìu nhau đi ra khỏi tửu quán, “Thảo dân ra mắt quan gia!”

Bọn họ sống ở Lâm Thao, tự nhiên biết lai lịch của đám kỵ sỹ này.

Trong mắt bọn họ, lão Đồng gia cùng quan phủ không có gì khác biệt, chỉ là không rõ, tửu quán của mình sao lại đặc tội bọn họ?

Dẫn đầu, là một măng hán(2) cười trâu, mặt đỏ tóc vàng. Trong tay một cây thiết tặc lê cốt đóa (3), nặng trĩu chừng trên dưới trăm cân.

Thấy vợ chồng già đi tới, mãng hán này vừa muốn mở miệng, thì từ trong kỵ đội đi ra một người.

“Lão nhân gia, cho chúng ta mượn tửu quán của người dùng một lát, không cần sợ hãi. Tới mục tràng dạo chơi đi, thả lỏng thả lỏng, đến lúc trở về sẽ không có chuyện gì rồi!”

Người nọ thân cao chín thước ba tấc, vai rộng eo tròn. Mũi sư tử mồm rộng, tóc búi gọn, một đôi lông mày thô ngắn sát nhau, mắt nhỏ dài, chung quy hình như là đang lim dim mắt. Hắn mặc cẩm y màu đen tuyền, áo khoác bằng da trâu đen bóng, áo giáp tay áo bằng đồng, dưới chân một đôi giày da trâu. Theo đạo lý mà nói, người này lớn lên cực kỳ xấu xí. Nhưng hết lần này đến lần khác sau khi gặp mặt hắn, lão bà kia trái lại không sợ.

“Tiểu lão nhi ra mắt Phi công tử!”

“Lão trưởng, tửu quán này của người, ta trước mượn tam, tất cả tổn thất ta sẽ trả người, Tiểu Thiết, đưa lão trưởng hai người bọn họ tới mục tràng.”

Trong mã đội lần thứ hai thoát ra một con ngựa, theo sát còn có một chiếc ngựa xa.

Vợ chồng già quả nhiên là sợ hãi, thực sự không biết xảy ra chuyện gì. Chỉ là bọn họ cũng biết, Phi công tử mặt xấu này tâm tính lương thiện. Tuy có nghe đồn nói hắn giết người không chớp mắt, thế nhưng lại chưa bao giờ nghe nói qua hắn hoành hành ngang ngược ở bên ngoài.

Dưới tình huống như vậy, cho dù vợ chồng già không muốn, ngược lại cũng chỉ có thể lên trên ngựa xa. Xa phu vội vàng đánh xe đi, Đồng Phi nói: “Đại ca, tam đệ, theo ta đi vào... Những người khác ở bên ngoài trông giữ, không để bất luận kẻ nào tới gần. Không có phân phó của ta, bất luận kẻ nào cũng không được tiến đến.”

“Rõ!”

Trăm tên cự ma sĩ nhất tề rào rào tuân mệnh, thanh thế cực kỳ kinh người.

Đồng Phi mang theo Diễm Vi và Sa Ma Kha đi vào tửu quán. Hướng phía Cổ Hủ đi tới. Cổ Hủ vội vã đứng dậy: “Phi công tử, không nghĩ tới có thể gặp gỡ ngài ở chỗ này. Thực là khéo a!”

Đồng Phi ngồi xuống, tự nhiên có Diễm Vi cùng Sa Ma Kha đứng thẳng thủ hộ ở cửa. Cặp mắt nhỏ tròn tròn, lóe ra ánh sáng khiến cho Cổ Hủ lạnh tim.

“Không khéo, Đồng Phi là hỏi thăm biết tiên sinh thích ở chỗ này tự châm tự ẩm(6), vì vậy mạo muội đến đây quấy rầy, còn phải xin tiên sinh thứ lỗi.”

Cổ Hủ quả không phải thường nhân, nếu là thường nhân, sợ rằng sẽ vô cùng sợ hãi.

Mà hắn sau một thoáng kinh ngạc. Liền khôi phục bình tĩnh. Mím cười, cầm bát rượu đẩy qua, đưa tới một chén rượu đục.

“Rượu này không tệ. Mặc dù không so được với danh tửu trong Dương thành, nhưng có tư vị rất khác biệt. Công tử không chê thì nếm thử xem?”

Đồng Phi cũng không khách khí. Bưng rượu lên một hơi uống cạn, sau đó nặng nề đặt ở trên án(7).

“Phi hôm nay đặc biệt tới bái phỏng chắc hẳn tiên sinh cũng đã đoán ra manh mối.”

Hảo gia hỏa, quả nhiên là đi thẳng vào vấn đề, không có một điểm vòng vo. Cổ Hủ không khỏi nở nụ cười, vớt lên một mảng đậu hũ thối. Bỏ vào trong miệng nhấm nháp. Một lát sau thở dài nói: “Phi công tử nói đùa. Hủ bất quá một giới hủ nho, làm sao có thể biết được lai ý(8) của công tử?”

“Người nếu là hủ nho. Chỉ sợ nho sinh trên đời này đều thối hết rồi!”

Ánh mắt Đồng Phi lấp lánh hữu thần, hai tay chống trên án tử. Hắn một đầu vốn dĩ đã cao, chống lên như vậy, càng khiến cho kẻ khác cảm thấy áp bức.

“Phi là một vũ phu, không hiểu được nhiều. Ta muốn mời tiên sinh giúp ta, chẳng biết có được không?”

Trong mắt Cổ Hủ chợt hiện lên một tia lãnh mang, khẽ cười nói: “Công tử nói đùa rồi, Hủ hôm nay không phải là đốc súc dưới trướng của lệnh tôn sao?”

“Không phải phụ thân, cũng không phải tỷ phu. Phi nói chính là, mời tiên sinh giúp ta.”

Nói xong, Đồng Phi quát một tiếng chói tai: “Người đâu, đưa đồ tới đây!”

Một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa tửu quán, hai tên cự ma sĩ khiêng một cái rương gỗ lim lam vàng đi đến, bồng đặt xuống ở bên cạnh.

Đồng Phi vẫy tay, Sa Ma Kha cầm một thanh khảm sơn đao dài sáu thước trong tay. Sau đó rầm một tiếng đập xuống mặt bàn.

“Công tử, đây là ý gì?”

Đồng Phi nháy mắt cho Sa Ma Kha, cười ha hả nói: “Văn tiên sinh có mưu trí, khi hồi gia hai năm trước, từng gặp qua người. Chúng nhân đều không có người nào sắc sảo, duy chỉ có tiên sinh nói: Ta là cháu Đoàn công, nếu như để ta lại bảo đảm người không cần phải lo lắng. . . Người họ Dư chết cả, để lại một mình tiên sinh sống sót... Phi sâu sắc cảm thấy tài năng kém cỏi, vì vậy muốn mời tiên sinh tới giúp ta một chút.”

Đang lúc nói chuyện, Sa Ma Kha mở rương ra. Bên trong lại toàn là vàng khối, lớn thì hơn mười cân, nhỏ cũng có một hai cân, lóe lên ánh sáng rực rỡ lấp lánh.

Cổ Hủ có phần không thể bình tĩnh! Không phải bởi vì đồng hoàng kim kia, mà là bởi vì chuyện Đồng Phi nói, là chuyện có thật.

Bất quá việc này tịnh không muốn người biết, thậm chí sau khi về nhà cũng không nói với vợ con, Phi công tử này, lại từ mà biết được chứ?

Đồng Phi chỉ tới hoàng kim nói: “Nếu như tiên sinh đồng ý giúp ta, nơi này có năm trăm nén vàng, toàn bộ là của tiên sinh. Tiên sinh nhân tài kiệt xuất, tự nhiên không để mất tới hoàng kim này. Chỉ là Phi ngu dốt, không biết biểu đạt kính ý như thế nào... Tiên sinh giúp ta, Phi đương nhiên đối đãi như thầy.”

Cổ Hủ kinh ngạc nhìn Đồng Phi, trong đầu loạn đến mức tê dại.

Đối đãi như thầy, đây chính là tướng thưởng tối cao đối với một hàn sĩ. Người xưa thầy giống như cha, Chu Võ Vương đối đãi Khương Thượng như cha, mà bắt đầu cơ nghiệp tám trăm năm Đại Chu, Tề Hoàn Công Tiểu Bạch đối xử với Quản Trọng như trọng phụ, kiến lập cục diện Ngũ Bá Xuân Thu. Hôm nay, Đồng Phi lại có thể nói ra những lời như vậy, sự việc mà bất thành hấn có lẽ phải...

Bỗng nhiên run người một cái, Cổ Hủ lén nhìn ra xung quanh quan sát. Tửu quán đã bị cự ma sĩ tầng tầng vây quanh, một bên có Điển Vi, một bên có Sa Ma Kha, ngồi đối diện là Đồng Phi. Muốn chạy trốn, căn bản không có khả năng!

Cổ Hủ do dự chốc lát, nhìn Đồng Phi, thần sắc phức tạp nói: “Như Hủ không đáp ứng thì sao?”

“Rất đơn giản, ta có đao ở đây, nếu tiên sinh không đáp ứng, Phi chém tiên sinh một đao, đây chính là câu trả lời.”

Nói xong, keng, rút đao ra khỏi vỏ, khảm đao tỏa ra tiếng gió sắc lạnh dày đặc, hướng về phía Cổ Hủ, đặt ngang trước mặt Đồng Phi.

“Thỉnh tiên sinh lựa chọn!”

Cổ Hủ không khỏi cười khỏ: thực sự là một người sáng khoái a, sáng khoái mà... Sáng khoái đến mức không còn lựa chọn nào khác.

Sau một hồi trầm ngâm: “Nếu Hủ đáp ứng rồi, ngày sau công tử chẳng lẽ không sợ?”

Đồng Phi cười to nói: “Ta nếu như sợ tiên sinh đối ý, hôm nay sẽ không ngồi ở chỗ này. Văn Hòa tiên sinh, lời Phi nói chưa đủ rõ ràng sao? Mấy ngày trước, Phi phái một ít nhân mã tình trang đi trước đến Võ Uy, giúp phụ thân ta tránh bị tiết lộ ẩn tẩn, tiên sinh cho rằng họ cần phải làm cái gì đây?”

“Thằng nhóc người dám!”

Cổ Hủ kinh sợ. Trong mắt hàn quang thoáng hiện, nhìn thẳng Đồng Phi.

Mà Đồng Phi không chút úy kỵ. Đối diện với kẻ mà được hậu thế gọi là độc sĩ này, nếu nói trong lòng không sợ hãi đó là tán hươu tán vượn. Nhưng hắn lại biết, thời đại tam quốc, chủ nhân chọn bề tôi, bề tôi cũng chọn chủ nhân. Giống như Cổ Hủ người như vậy, tuy nói tính toán chu toàn, nhưng cũng không thể nói hắn không có tình cảm. Lúc này, hắn chỉ cần có một điểm rụt rè, thì vô pháp trấn trụ đối phương. Không thể trấn trụ hắn, sẽ không thể có được sự cống hiến thành tâm của hắn. Hành động ngày hôm nay. Đồng Phi sau một thời gian dài suy tính mới hạ quyết tâm.

Tay Cổ Hủ khê run rẩy, có thể nhìn ra được hắn rất phẫn nộ.

Nhưng là, phẫn nộ thì có thể làm gì chứ?

Hắn có thể nói với người ta. Hắn là Đoạn Công, cũng chính là chất tử của Đoạn Toánh. Bởi vì Đoạn Toánh đối với người ta cũng có đủ lực uy hiếp. Nhưng trước mặt người kia, nhìn ra được là hạng người thủ đoạn độc ác. Nếu không đáp ứng, hắn nói được cũng có thể làm được, cho dù mình có là hoàng đế đi nữa, hắn cũng sẽ xé rách chém giết.

Đáp ứng, không đáp ứng? Đây là một sự lựa chọn giữa sống và chết. Đồng thời. Đây không chỉ là sự sống chết của riêng Cổ Hủ. Còn liên quan đến người nhà của hắn. Hai con trai của hắn.

Đồng Phi như một pho tượng Phật bằng đá, ngồi ở chỗ kia một động tĩnh cũng không có. Cặp mắt nhỏ lại một lần nữa híp lại. Đường như đang ngủ. Tay nắm đao, gân xanh lộ rõ.

Hắn lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của Cổ Hủ, mà Diển Vi cùng Sa Ma Kha, cũng đều không nói một lời nào.

“Người muốn ta giúp người như thế nào?”

“Đảm bảo cho ta một nhà vô ưu...”

“Chỉ là như thế?”

“Nếu như ta ngay cả người nhà cũng đều không bảo hộ được, còn nói cái cứt chó gì là hào ngôn tráng ngữ?”

Cổ Hủ kinh ngạc, một lát sau đột nhiên cười ha hả, “Công tử nói đùa rồi, lệnh tôn Đồng Hà Đông, hôm nay danh tiếng đang thịnh, ngày thăng quan tiến chức không còn xa. Ai dám động đến người nhà của ngài, ai dám phạm đến phong mang của ngài? Công tử, đây không phải là khéo lo trời sập sao?”

“Người không biết lo xa, ắt có sầu gần(10). Tiên sinh không cần lừa gạt ta, nếu như nói người không nhìn ra lợi hại trong đó, đây mới là lời dối trá. Phi từng nghe: sống với hoạn nạn khốn khó chết về với yên vui. Nếu không phòng ngừa chu đáo, ngày nào đó, lúc gặp phải đại họa, thì biết làm thế nào cho tốt?”

Sống với hoạn nạn khốn khó, chết về với yên vui...

Cổ Hủ yên lặng nhắc đi nhắc lại vài lần, sau đó lần thứ hai trầm mặc.

Trong tửu quán phi thường an tĩnh, tĩnh đến mức có thể nghe được từng tiếng tim đập.

Khoảng chừng tàn một nén nhang, Đồng Phi nhổ thân đứng dậy, tay quơ đao, “Đã đến giờ, tiên sinh hồi lâu không nói gì, Phi cũng rõ ràng sự lựa chọn của tiên sinh... Xin thứ lỗi, Phi thực không muốn giết tiên sinh, nhưng không thể để tiên sinh vũ nhục(11) vì người khác. ”

Nhấc tay vung khảm đao lên cao, vù vù bổ về phía Cổ Hủ.

Cổ Hủ lại càng hoảng sợ, thầm nghĩ: tên gia hỏa này thực là quả quyết, nói giết là giết!

Mắt thấy đao mang theo tiếng gió hạ xuống, Cổ Hủ cũng không dám trầm mặc nữa, cũng không thể tiếp tục giả bộ, la lớn: “Dừng tay!”

Khảm đao dừng lại trên đỉnh đầu Cổ Hủ, khoảng cách với lưỡi đao chỉ một ngón tay.

Hàn khí sắc bén, từ đỉnh đầu thẩm thấu vào trong cơ thể, Cổ Hủ lúc này đây thật sự sợ hãi, người này thực muốn giết người a!

“Tiên sinh còn gì để nói?” Mặt Đồng Phi không chút thay đổi.

Thở dài một hơi, cảm giác phía sau lưng đã ướt đẫm, Cổ Hủ nhìn Đồng Phi cười khổ nói: “Nếu như công tử chỉ vì bảo toàn người nhà, cần gì phải bức bách hủ như vậy?”

“Ta nói rồi, nếu bảo toàn người nhà còn không xong, còn nói chuyện chí lớn gì nữa? Hôm nay, ta chỉ cầu người giúp ta bảo toàn người nhà, về phần sự tình tương lai, mai này sẽ nói.”

Ánh mắt Cổ Hủ sáng lên, từ trong lời Đồng Phi vừa nói, nghe được một ít ý tứ. Vươn tay, nhẹ nhàng đẩy khảm đao ra.

“Vẫn là câu nói lúc ban nãy, công tử làm sao có thể xác định, Hủ sau này sẽ không trả thù công tử? Hôm nay công tử bức hiếp, cầu Hủ bảo toàn người nhà. Ngày khác nói không chừng, Hủ sẽ trở mặt báo thù, khiến cả nhà công tử đều phải chết thì sao?”

Đồng Phi nhìn cổ hủ, “Tiên sinh là hàn sĩ, Phi là con nhà lương thiện. Hai người chúng ta xuất thân đều không tốt, chỉ có thể giúp đỡ lẫn nhau, mới có thể làm được đại sự. Hào kiệt thiên hạ tuy nhiều, nhưng thử hỏi ngoài Phi ra, ai có thể khiến cho tiên sinh không chút cố kỵ thi triển tài hoa? Phi hôm nay nếu dám làm như thế này, sẽ không sợ tiên sinh trả thù. Nếu như ngày nào đó tiên sinh trở mặt, cho dù ở ngàn vạn dặm, Phi cũng sẽ không bỏ qua cho tiên sinh... Nếu diệt người nhà của ta, Phi cũng có thể làm cho tiên sinh tan cửa nát nhà. Người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Đạo lý đơn giản như vậy thôi, những gì cần nói, Phi đều đã nói, bây giờ, thỉnh tiên sinh nói cho ta biết đáp án.”

Nói chuyện một phen, phải nói là nói năng có khí phách.

Cổ Hủ ngây người sững sờ, một lát sau, cười lớn đứng lên, đi tới vái chào.

“Chủ công ở trên, xin nhận của Hủ một vái!”

(*) Nguyên bản: yêm hoàng đậu - đậu tương dơ bẩn, theo chicken2nd nghĩ đây là món đậu hũ thối của Trung Hoa thời xưa. Không rõ có đúng không, nếu không đúng rất mong độc giả xem xét và góp ý.

(1)Thượng quan: quan cấp trên

(2) mãng hán: anh chàng lỗ mãng, người lỗ mãng

(3)Thiết tạt lê cốt đoá: một dạng vũ khí làm bằng sắt, giống như một cái vồ, thân dài, phía đầu có mũi nhọn thò lên như lưỡi lê sắc nhọn, có thể dùng để đập, xuyên. Ở các chương trước đã từng xuất hiện nhưng chưa có giải thích nào, chicken2nd giải thích lại một chút, từ nay về sau vũ khí của Sa Ma Kha được gọi là tạt lê cốt đoá và ngầm hiểu là làm bằng sắt.

(4)Ngưu xa: xe do trâu kéo. Như mã xa là xe do ngựa kéo hay gọi tắt là xe ngựa...

(5)Xa phu: người đánh xe

(6) tự châm tự ẩm: tự rót tự uống hay còn có là độc châm độc ẩm, một dạng rất thường thấy của các danh sĩ thời xưa khi gặp chuyện tình cần suy nghĩ hoặc là thú vui của họ.

(7) án- án tử: một dạng bàn dài dùng để buôn bán thời tam quốc.

(8) lai ý: mục đích đến, ý tứ khi đến. Chữ lai ý đầy đủ nghĩa hơn và hàm súc hơn.

(9) chất tử: cháu ruột.

(10)Người không biết lo xa, ắt có sầu gần: luận ngữ “Nhân vô viễn lự, tất hữu cận ưu.”

(11) vũ dực: tạo ra thể lực, tạo ra vây cánh, giúp đỡ người khác tạo ra sức mạnh bè cánh.

156. Chương 156: Lương Châu Chi Loạn (thượng)

Một tiếng “Chủ Công” này, có thể nói đã làm Đổng Phi hao phí hết tâm tư.

Chính mình nhiều lần cân nhắc, lại cùng đám người Đường Chu kín đáo tiến hành thương thảo qua vô số lần, thậm chí phải nói là, mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt, mỗi một câu nói cũng đều diễn luyện qua nhiều lần, cuối cùng mới có được thành quả ngày hôm nay.

Một bài này của Cổ Hủ, lại làm cho Đổng Phi nhẹ nhõm như trút được một loại gánh nặng. Vội vã ném khảm đao trong tay cho Sa Ma Kha, tiến lên một bước nâng Cổ Hủ đứng dậy.

- Phi được tiên sinh, như Chu Văn Vương được Khương Thượng, Tề Hoàn được Quản Trọng, không cần phải lo lắng sợ hãi nữa rồi!

Một câu này, quả thực làm cho Cổ Hủ kích động không nhỏ vậy. Sau đó rất nhanh khôi phục lại bộ dạng sâu sắc không chút dao động như nước trong giếng cổ. Lại ngồi xuống, thái độ của Cổ Hủ đã có biến hóa. Trầm ngâm một lát rồi nói:

- Theo như lời chủ công vừa mới nói sống với khó khăn hoạn nạn, chết về với yên vui, quả thật là một tuyệt cú trên thế gian của Mạnh Phu Tử(1). Nhưng lão chủ công, Hà Đông đại nhân hôm nay chính là lúc danh tiếng đang thịnh, chủ công tại sao lại nói đến gian nan khổ cực? Còn có dự định nào nữa sao?

Đổng Phi chăm chú nhìn Cổ Hủ.

- Lão sư thực nhìn không ra sao?

Trong lời nói, cũng thay đổi cách xưng hô với Cổ Hủ. Hắn đã muốn lấy nghĩa đối đãi với Cổ Hủ như thầy, không có thể chỉ vô cùng đơn giản là một lời nói như vậy.

Trong đầu Cổ Hủ chấn động!

Thật ra mà nói, trước đây hắn quả thật không có quá nhiều lo lắng, tuy đã mang theo tâm tư để thích ứng với mọi hoàn cảnh, nhưng nếu không có chuyện nhận được chức vụ của mình, hắn cũng không muốn hao phí tâm tư. Nhưng hôm nay Đổng Phi vừa nói như vậy, ngược lại làm cho Cổ Hủ phải nghiêm túc suy xét.

Dù sao cũng là độc sĩ, sau một lát suy nghĩ cẩn thận về manh mối bên trong bèn nói:

- Chủ công thực là đang lo lắng, các bè cánh tái tranh đấu, lão chủ công sẽ bị hãm sâu vào trong đó sao?

Đổng Phi gật đầu, rót một chén rượu. Đặt ở trước mặt Cổ Hủ, lại im lặng.

Cổ Hủ nói:

- Kỳ thực chủ công không cần quá lo lắng, việc tranh đấu giữa ngoại thích, hoạn quan, cùng với sĩ phu từ triều đại đầu tiên đã có. Hôm nay, đại loạn ở các phương đã ngừng lại, nhưng loạn triều đình, thực tế mới bắt đầu mà thôi. Nếu như lão chủ tạm lánh tranh đấu trong triều, chọn một địa phương nghỉ ngơi lấy sức. Không tới mấy năm. Là có thể nắm trọng binh trong tay, thành một phương cường hào, không cần lo lắng về chuyện tự bảo vệ mình.

Nói đến đây, Cổ Hủ dừng lại một chút

- Chỉ là...

- Lão sư cứ nói đừng ngại. Những lời hôm nay, người nói, ta nghe, không có ai khác biết được. Đại ca, tam đệ cùng ta tình như thủ túc, ba người như một, lão sư không cần lo lắng.

Điền Vi cùng Sa Ma Kha nghe thấy thế. Lập tức nhắm mắt lại. Ở cửa ngồi xuống. Như lão tăng ngồi thiền.

Cổ Hủ cười, nhẹ giọng nói:

- Vài ngày trước, phu nhân từ Hà Đông trở lại. Hủ từng âm thầm phỏng đoán, như vậy lão chủ cũng đã có ý tránh lui. Lương Châu tuy nói hoang vắng, ngược lại cũng thật sự là một địa phương tốt. Lão Chủ muốn lựa chọn nơi đây làm căn cơ, cũng không phải là không được. Chỉ là Hủ quan sát lão chủ, hôm nay tùy thức tiến thoái(2), nhưng tính tình của lão chủ, tương lai...

- Lão sư cứ nói!

- Ta nghe lời nói của chủ công, hình như muốn tự lập môn hộ, không biết có đúng không?

Với người như Cổ Hủ này, giấu diếm là chuyện rất nhàm chán. Đồng Phi lập tức gật đầu.

- Phi, xác thực có ý này.

- Nhưng chủ công có từng nghĩ tới, lão chủ, một ngày nào đó há có thể chấp nhận cho chủ công ngài tự lập môn hộ? Hơn nữa theo cách nhìn của Hủ, lão chủ tính tình bảo thủ, nếu nghe được việc này, tất nhiên sẽ trở mặt với chủ công, đến lúc đó, chủ công lông cánh chưa đủ, làm sao tự mình bay?

Đồng Phi vội hỏi:

- Thỉnh lão sư chỉ điểm!

- Theo cách nghĩ của Hủ, về chuyện tự lập môn hộ, thời gian vẫn còn quá sớm. Lão chủ còn sống, tuy rằng sẽ khiến cho chủ công tạm thời bị áp chế, nhưng xét trên phương diện khác mà nói, lão chủ cũng chính là đại thụ che gió ngăn mưa. Triều đình chưa loạn, thiên hạ chưa loạn. Nhưng tại loạn giặc khấn vàng lúc trước, chủ công đã lộ rõ tài năng, nếu không có lão chủ là một đại thụ, thì làm sao để tránh khỏi mưa gió đầy trời?

Đồng Phi như có chút suy nghĩ, gật đầu nói:

- Lời này của lão sư, có lý lắm!

- Cho nên, Hủ có tam sách(3), có thể giúp đỡ được cho chủ công.

- Lão sư mời nói.

- Thượng sách, giết cha.

- A? Đồng Phi giật mình nhìn Cổ Hủ, thầm nghĩ người này thế nào lại có thể nói ra lời như vậy.

Cổ Hủ cười, không mấy may để ý.

- Đợi lão chủ thống nhất lương châu, chỉ cần chết đi, chủ công sẽ trở thành người đứng đầu Lương Châu. Hủ nghe nói, nhân sĩ trong triều, cũng không phải tất cả đều có địch ý với chủ công. Đến lúc đó nắm hơn mười vạn hùng binh trong tay, chiếm giữ Lương Châu, lấy vũ dụng của chủ công, ai có thể địch lại? Cho dù trong triều có người muốn động đến chủ công, chỉ sợ cũng phải cân nhắc nặng nhẹ về phương diện này.

Đồng Phi lập tức lắc đầu:

- Kế này mặc dù nhanh, nhưng Phi làm không được.

- Trung sách, ngủ đông

- Thỉnh lão sư nói rõ hơn...

- Như lời Hủ vừa nói lúc trước, lấy lão chủ ở phía trước, chúng ta ở một nơi bí mật tích góp lực lượng. Lão chủ không lo, thì chúng ta cũng sẽ không lo. Nếu lão chủ gặp bất trắc, chúng ta cũng vẫn có khả năng tự bảo vệ mình. Chỉ là trong lúc đó, lực lượng của chủ công không thể bị người phát hiện.

- Thỉnh lão sư nói sách thứ ba.

- Kế thứ ba rất đơn giản, mang theo người nhà mai danh ẩn tích, cũng có thể bảo toàn tính mệnh không cần lo lắng gì nữa.

Cổ Hủ nói xong uống một hớp rượu lớn, tùm tùm cười nhìn Đồng Phi.

- Chủ công lựa chọn như thế nào?

- Thượng sách, hạ sách đều không thể được. Phi chọn sách...Nhưng mà, làm sao âm thầm tích trữ lực lượng, thỉnh lão sư chỉ điểm.

- Cái này, còn phải xin chủ công cấp Hủ một ít thời gian, tỉ mỉ vạch kế hoạch.

Đồng Phi cũng biết, trong thoáng chốc, đột nhiên bắt Cổ Hủ xuất ra chủ ý, khẳng định không thể được. Hiện giờ, Hán thất chưa mất, thiên hạ chưa rung chuyển, hoặc nói trước đây Cổ Hủ căn bản không có suy nghĩ về những việc này, tự nhiên vô pháp so sánh cùng Chư Cát Lượng trong Bình Thư, thoáng cái là có thể tìm đến đáp án to lớn cho thế cục Trung Hoa, sau đó chia ba thiên hạ. Cho dù là Chư Cát Lượng, nếu như không có một phen suy tính cũng không thể tìm ra chủ ý nào. Có đôi khi, trong Bình Thư, Chư Cát Lượng thường khiến người ta, cảm giác ông là yêu sư. Quả thực là tác giả của Diễn Nghĩa quá mức khuếch đại tài năng của ông.

- Đã như vậy, Phi xin đợi tin vui của lão sư.

Nói xong, Đồng Phi lại hỏi:

- Không biết lão sư dự định như thế nào? Là theo ta cùng tới mục tràng, hay là tiếp tục cống hiến dưới trướng của tỷ phu?

Cổ Hủ cười nói:

- Chủ công, nếu là Hủ theo ngài, Ngưu tướng quân sẽ vui vẻ sao? Chưa biết chừng, ý nghĩ muốn lập môn hộ của ngài cũng sẽ bị bại lộ trước mặt lão chủ... Còn không bằng chúng ta trước cứ giấu kín sách lược, Hủ tạm thời vẫn lưu lại dưới trướng Ngưu tướng quân. Dù sao khoảng cách giữa mục tràng Sắc Lặc Xuyên với Lâm Thâm cũng rất gần, Hủ có việc, tự có thể tìm cơ hội đến thăm.

- Mục tràng Sắc Lặc Xuyên?

Cổ Hủ cười ha hả mà nói:

- Vài ngày trước lúc chủ công trở về. Từng hát vang Sắc Lặc Xuyên, Vu sơn hạ... Ha ha, vang vang lưu loát. Khiến ọi người yêu thích. Có người liền lấy Sắc Lặc Xuyên ba chữ làm tên, đặt ục tràng là Sắc Lặc Xuyên mục tràng, lại có người biến công tử thành Sắc Lặc công tử... Chủ công, Hủ cũng rất thích ca khúc này, còn nghe nói chủ công từng vì một người làm thơ ngũ ngôn, cũng là cực kỳ xuất chúng đó.

- Ta, ta làm thơ lúc nào? Còn có, còn có Sắc Lặc Xuyên kia. Không phải ta làm!

Thần sắc Cổ Hủ chợt nghiêm trang:

- Chủ công, cái này ngài sai rồi.

- Ta sai rồi? Ta sai cái gì?

- Danh tiếng vũ dũng của chủ công. Đã có rất nhiều người. Nếu nói giấu tài, không phải cái gì cũng đều phải ẩn dấu. Như thơ ca này. Vừa vắn có thể vì chủ công mà giành được những lời khen tặng của đám nhân sĩ, hà có gì phải che giấu chứ? Lại nói, những câu chữ này là từ miệng thủ hạ của chủ công truyền ra ngoài... - Mỷ nhân quyến châu liêm, thâm tọa tức nga mi. Dẫn kiến lệ ngân thấp, bất tri tâm niệm thù? - Hủ đọc đi đọc lại bài thơ này, đều cảm thụ sâu sắc... Bài thơ vừa xuất hiện. Không biết sẽ có bao nhiêu nữ nhân vì nó mà rơi lệ đây?

Đồng Phi mòng rồi. Hoàn toàn là mòng rồi!

Làm sao. Làm sao không cẩn thận một chút, liền thành đạo thơ thể này?

Sắc Lặc Xuyên hoàn hảo mà nói. Ngày đó khi hần ca xướng, có rất nhiều người nghe được. Nhưng ngũ ngôn tuyệt cú này, là ai nói ra?

(1) Mạnh Phu Tử: Mạnh Tử.

(2) Tùy thức tiến thoái: theo nhận xét quan sát mà tiến lui cho hợp lý.

(3) Tam sách: các mưu chủ ngày xưa khi định liệu sách lược luôn phân thành 3 mục: thượng(tốt nhất) - trung(bình thường) - hạ (kém nhất) hoặc có thể tưởng tượng là ba cấp bậc của kẻ sách. Cái này gọi là mưu tính chu toàn như chúng ta thấy ở các mưu chủ.

157. Chương 157: Lương Châu Chi Loạn (hạ)

Ngày mười lăm tháng tám, Kim Thành giăng đèn kết hoa, rất náo nhiệt.

Thái thú Hàn Toại sẽ gả con gái, con rể là Hoàng Trung chi hổ(*), hiệu là Diêm Hành, có tiếng là vũ dũng trong các bộ tộc Khương nhân. Vì vậy, các bộ tộc Khương nhân ở Tây Bắc, đều phái người đưa lễ vật đến. Thậm chí còn có hào suất đặc biệt chạy tới chúc mừng, thuận tiện cũng muốn kéo quan hệ giữa mình và Hàn Toại gần lại một chút.

Hàn Toại rất cao hứng, phi thường cao hứng.

Nữ nhi Lan Chỉ đã trưởng thành, có thể gả cho Diêm Hành, cũng chính là nhờ đi cây cọc đâm sâu trong lòng hấn. Diêm gia ở Kim Thành cũng tính là gia thế gia vọng tộc, mà Diêm Hành vũ dũng, sẽ giúp lực chiến đấu của hấn tăng thêm vài phần.

Hai năm trước, Hàn Toại ám toán Bắc Cung Bá cùng thái thú Kim Thành Trần Ý, trở thành Thái Thượng Hoàng của vùng Hoàng Trung(1). Có thể nói chí đắc ý mãn(2), tâm nguyện nhiều năm coi như đã được thỏa mãn. Nhớ trước kia, hấn không quản nguy hiểm thiết kế một màn tạo phản, không phải là vì có thể làm cho Hàn gia thực sự chân chính đứng vững trên vùng Tây Bắc rộng lớn này sao? Tuy nói rất hung hiểm, thậm chí còn đắc tội với Đồng gia Lâm Thao, nhưng mục đích cũng đã đạt được.

Thái bình đạo khởi sự, hấn cũng không phải không biết. Trên thực tế Trương Giác cũng từng phái người liên hệ với hấn, chỉ là Hàn Văn Ước hôm nay, đã không phải là Hàn Văn Ước hai năm trước. Việc mà hấn phải lo lắng, là làm sao để địa vị của hấn được củng cố vững chắc tại đại đô.(1) Vì thế, sứ giả của Trương Giác vừa đến, đã bị hấn sáng khoái trần trụi chém đầu.

Sau đó dường như không có người nào cản trở, nên làm cái gì thì làm cái đó. Tất cả đều rất thuận lợi. Kết thông gia với Diêm gia, với hấn sau này có trợ giúp rất lớn. Nếu nói có chuyện gì không được hài lòng.... có lẽ chính là xung đột giữa Thiệu Đương với Phá Khương. Tuy nhiên, lợi dụng đại hôn hôm nay, cùng nhau giải quyết cho xong. Hàn Toại đã nghĩ ra biện pháp để giải quyết, chỉ cần Bắc Cung Bá Ngọc với lão Vương của Thiệu Đương cùng tới, hấn sẽ hảo hảo nói chuyện cùng bọn họ.

Tiệc cưới rất rườm rà, thế nhưng so với Trung Nguyên, lễ nghi bớt phiền phức đi rất nhiều. Hàn Toại tươi cười nhìn mọi người đến chúc mừng. Trong đầu lại tính toán làm sao bình định phân tranh giữa Thiệu Đương với Phá Phương, sau đó làm sao tiến thêm một bước mở rộng lực lượng của mình. Hôm nay, quận Kim Thành có năm nghìn kỵ quân, một vạn bộ quân. Thế nhưng Hàn Toại vẫn chưa hài lòng. Trong đầu hấn rất rõ ràng, muốn làm thái thượng hoàng của vùng Tây Bắc, binh mã trong tay là vô cùng trọng yếu.

Chờ sau khi hôn sự kết thúc, thì lệnh cho Diêm Hành thống suất kỵ quân, một vạn bộ quân giao cho bốn người Trình Ngân phân biệt quản lý. Có điều người như thế này vẫn còn thiếu một ít... Thực sự không thể không nói, cần phải chiêu mộ thêm một ít người đến. Lương Châu cái gì cũng thiếu, duy chỉ tinh binh dũng mãnh là không bao giờ thiếu.

Khi Hàn Toại đang suy tính, đột nhiên có người chạy đến.

- Đại nhân, không tốt!

Một câu nói, làm cho Hàn Toại nhất thời nổi giận, quay người đập cho người nọ một cước.

- Có việc gì nói mau! Từ từ mà nói, ta không phải đang rất tốt sao? Có cái gì không tốt?

Người báo tin nọ lăn một vòng, sợ hãi bò dậy phủ phục trên mặt đất.

- Đại nhân, là Phá Khương cùng Thiệu Đương tiếp tục đánh nhau.

- Cái gì? Hàn Toại trợn mắt.

- Không phải đã khuyên giải rồi sao? Đang êm đẹp, thế nào lại tiếp tục đánh nhau?

- Lão Vương Thiệu Đường dẫn người đến đây chúc mừng, kết quả nửa đường... Chính là tại Tiểu Hà cốc gặp Phá Khương Bắc Cung hào suất. Hai người lời qua tiếng lại, liền đánh nhau, sau lại thêm nhân mã song phương đều tham chiến, đánh nhau vô cùng kịch liệt.

Hai tên gia hỏa này... Hàn Toại trong lòng nhất thời bốc hỏa. Còn chưa kết thúc sao?

Diêm Hành bên cạnh động thân đứng dậy. Hắn cũng đã mười tám tuổi, lớn lên lại càng thêm tuấn tú. Không chỉ như thế, hai năm qua, hắn bỏ thương dùng chùy, mỗi ngày đều rèn luyện khí lực. So sánh với hai năm trước, Diêm Hành tự nhận khí lực tăng gấp bội, hơn nữa hình thể so với lúc xưa cũng tăng lên rất nhiều, không còn hình dạng gầy yếu. Thân cao tám thước, đứng thẳng tại chỗ như một đầu mãnh hổ, hùng tráng vô cùng.

- Nhạc phụ. Để tiểu tể đi trước ngăn cản.

Hàn Toại nghe thấy vậy xua ta nói:

- Ngày hôm nay là ngày đại hỉ của Ngạn Minh người, có thể nào vì mấy cái việc nhỏ này mà để người vũ lộng đao thương? Hai tên gia hỏa này... là loại người một ngày không đánh nhau tức thì ngứa ngáy tay chân. Hơn nữa, một khi đánh nhau mà nói, người há có thể nào ngăn lại? Chơi đùa như vậy, ngay cả người cũng muốn quán vào sao? Quên đi, cứ để ta đi thôi, cũng chỉ có ta mới có thể ngăn được bọn họ.

Những lời này nói ra có điểm ngạo mạn, nhưng lại là sự thực. Mọi người ở khu Hoàng Trung đều biết, Thiệu Đường cùng Phá Khương là sinh tử cừu địch, chỉ có Hàn Toại Hàn Văn Ước có thể ngăn chặn lại được. Diêm Hành cố tình xin đi lần nữa. Lại bị Hàn Toại ngăn cản.

- Ngạn Minh. Ở lại đây tiếp đãi mọi người uống rượu thật tốt. Ta không ở đây, người chính là chủ nhân... Trình Ngân, lấy năm trăm người, theo ta đi xem tình hình một chút.

Đã nói đến nước này rồi, Diêm Hành cũng không cố ngăn trở nữa. Lập tức khom người nói:

- Nhạc phụ đi nhanh về nhanh, cục diện nơi này, tiểu tể thực có chút ứng phó không được.

Hàn Toại cười ha ha, đáp lại một tiếng, mang theo người rời đi.

Tiểu Hà cốc cách quận Kim Thành khoảng chừng ba mươi dặm, mà Hàn Toại vì hôn sự của nữ nhi mà nóng ruột, dẫn người một đường đi vội.

Nhìn ra xa xa, thì thấy hai người Bắc Cung Bá Ngọc với lão Vương Thiệu Đường đang trợn mắt đối mặt, hai bên có mấy trăm kỵ, cũng đều khí thế hùng hùng hổ hổ, đằng đằng sát khí. Hàn Toại rất bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, từ rất xa la lớn:

- Bá Ngọc, lão Vương, mau dừng tay!

Vọt vào trong Tiểu Hà cốc, Hàn Toại rất tức giận nói:

- Các người sao lại thế này? Trước đây không phải đã đầu vào đó rồi sao? Cừu hận trước đây không nên so đo nữa, sau này mọi người ôn hòa nhã nhặn mà nói chuyện. Bá Ngọc, người giết chết mấy trăm người của lão Vương, lão Vương cũng bỏ qua rồi, sao hôm nay còn lải nhải không dừng tìm người ta phiền phức thế? Lão Vương, người cũng thật là, nhìn Bá Ngọc một chút đi có được không?

Sắc mặt của Bắc Cung Bá Ngọc cùng lão Vương Thiệu Đường, vốn dĩ đều âm trầm. Nhưng Hàn Toại vừa nói xong, trên mặt hai người liền cùng lộ ra dáng tươi cười.

- Văn Ước, chúng ta quả thực là bắt tay giảng hòa mà!

Hàn Toại ngắt ra, trong đầu thoáng có chút hồ đồ.

- Bá Ngọc, lão Vương, các người nói lời này là có ý tứ gì?

- Không có gì, chỉ là muốn mời Văn Ước đến để bàn chút chuyện.

- Chuyện gì?

- Hiện nay triều đình hỗn loạn, Hán nhân tìm mọi cách ức hiếp Khương nhân chúng ta. Khương nhân Lương Châu chỗ nào cũng không chịu nổi khi nhục(2), chuẩn bị khởi binh tạo phản. Ta đã cùng Biên Chương hẹn

nhau, thỉnh Văn Hầu tiên sinh chủ trì ti đãi(3) và đại cục của vùng đất phía Bắc... Hắc hắc, chỉ là vùng Hoàng Trung này, phương diện uy vũ, đều không thiếu, hiện giờ còn thiếu là một nhân vật có thể giương cờ lên, bởi vậy mà nghĩ tới Văn Ước.

- Các người, các người muốn tạo phản?

Hàn Toại kinh sợ nhìn Bắc Cung Bá Ngọc cùng lão Vương Thiệu Đường, lại phát hiện nhân mã của song phương đã hội tụ cùng một chỗ.

Bốn phía xung quanh Tiểu Hà cốc, đột nhiên tuôn ra mấy nghìn người, đều là kỵ binh của Thiệu Đường cùng Phá Khương. Người nào người đó giương cung cài tên, vây quanh Hàn Toại và đám nhân mã hãn mang đến. Tư thế này, chỉ cần Bắc Cung Bá Ngọc cùng lão Vương Thiệu Đường ra lệnh một tiếng, sẽ vạn tên cùng bắn. Hàn Toại hít lấy một ngụm lương khí, xem ra bọn họ sớm đã có dự mưu rồi! Trong lòng có một loại chua chát: nguyên tưởng rằng không tính toán với người ta, cũng không muốn trở thành mục tiêu tính toán của người ta, nhưng người ta lại muốn tính toán với mình.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Toại lựa lời khuyên bảo:

- Bá Ngọc, lão Vương, các người điên rồi sao?

Bắc Cung Bá Ngọc lạnh lùng cười:

- Văn Ước tiên sinh, không phải chúng ta điên rồi, mà là người quên ước định trước kia của chúng ta. Ta không tiếc tất cả đi theo người, ngay cả anh trai với chị dâu đều đã chết. Lão Vương giúp người, thậm chí đã đánh mất cả tính mệnh của con trai hãn. Nhưng mà chúng ta được cái gì? Cái gì cũng không có! Mà người, hôm nay quan lộ rộng mở, lại là thái thú, lại là Đô úy, rất khoái hoạt a. Lúc trước, người hứa hẹn gì với chúng ta? Đáp ứng cho chúng ta chỗ tốt sao? Tốt ở chỗ nào đây?

Thiệu Đường lão Vương nói:

- Không sai, thù con ta đến nay chưa báo, nhưng ngay cả một chút tin tức cũng không có. Nhưng mà, Văn Ước tiên sinh người bất nhân, chúng ta lại không thể bắt nghĩa. Hiện nay triều đình đại loạn, chính là thời gian rất tốt cho chúng ta tìm cách thoát khỏi đau thương. Người có thể quên chúng ta những huynh đệ trước kia của người, nhưng chúng ta lại không quên người... Người xem, có chuyện tốt, người thứ nhất nghĩ tới là người.

Sắc mặt Hàn Toại tái mét:

- Các người không có khả năng thành công!

- Thành công hay không, thì cũng đã như thế này rồi... Chúng ta liên hợp Lương Châu, ti đãi ba mươi sáu khương bộ, mười hai vạn thiết kỵ chờ xuất phát. Người Quy Tư (6) và người Hung Nô cũng đã đáp ứng, tự thân ti đãi xuất binh, người Tiên Ti (7) cùng Ô Hoàn(8) cũng sẽ phối hợp. Văn Ước, cùng chúng ta làm một trận đi, chỉ cần người gạt đầu, chúng ta tôn người làm chủ, tương lai cũng khả năng lên làm Hoàng Đế.

Hàn Toại không ngốc, lời nói loại này làm sao có thể tin tưởng? Trong tay hãn cái gì cũng không có, đám người Bắc Cung Ngọc, cũng chỉ lấy hãn làm chiêu bài. Thất bại, ném hãn ở lại chỗ này, sau đó lùi vào trong Hoàng Trung rộng lớn, đại quân triều đình muốn bao vây tiêu trừ cũng rất khó khăn. Nhưng nếu thành công, tương tự cũng sẽ không đưa hãn lên làm hoàng đế. Đến lúc đó một lần trở mặt, phỏng chừng hãn ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

- Nếu như ta không đáp ứng thì sao?

Bắc Cung Bá Ngọc cười ha hả:

- Người đáp ứng hay không đáp ứng đều như nhau, lẽ nào người không thấy, tiệc cưới hôm nay, hào suất đến chúc mừng, thật sự rất nhiều sao... Văn Ước, nếu như người muốn bảo trụ già trẻ lớn bé trong nhà, theo ta thấy, người hay là theo chúng ta đi thôi... Ha Ha Ha Ha!

(*)Hoàng Trung chỉ hổ: danh hiệu của Diêm Hành, ý là mãnh hổ vùng Hoàng Trung.

(1) Hoàng Trung: Huyện Hoàng Trung ở vào phía tây của Tây Ninh. Dân tộc chính ở đây là người Hán, Hồi, Tu, Tây Tạng, Mông. Khí hậu cao nguyên lục địa.(2) Chí đắc ý mãn: chí hướng hoàn thành, ý nguyện được thỏa mãn

(3) Đại đô: ở đây là thủ đô Lạc Dương.

(4) khi nhục: bức hiếp, xỉ nhục

(5) Ti đãi: chức quan nhỏ quản lý một khu vực nhất định, chức quan này dành cho các quan lại ở các dân tộc thiểu số.

(6)Quy Tư: còn cách gọi khác là Khâu Tư. Dân tộc Quy Tư, là một nước cổ đại của Trung Quốc, lấy ốc đảo làm thủ đô. Nằm ở phía tây, người Quy Tư rất giỏi đàn hát nhảy múa thuộc cao nguyên Đôn Hoàng. Chúng ta thường nghe đến Tây Vực, chính là thuộc về nước Quy Tư quốc cổ xưa.

(7) Tiên Ti : là một dân tộc du mục ở phương Bắc, chính là một nhánh tổ tiên của người Hồ. Về các sự kiện thêm độc giả vui lòng tra trên mạng . Vì hiệu đính vào đây sẽ rất dài.

(8) Ô Hoàn: là một dân tộc thời cổ đại, sau này phân ra các dân tộc rất nổi tiếng:Đột Quyết, Mông Cổ.

(6)(7)(8) Đều từng nằm trong liên minh bộ lạc Tiên Ti – Hung Nô cực kỳ hùng mạnh.

158. Chương 158: Công Tử Đại Tài Ít Người Sánh Kịp (thượng)

Phi từ doanh(doanh trại) đi ra, bụng đói kêu ùng ục.

Dậy sớm, sau khi luyện xong một lượt công pháp, thì vội vàng vàng chạy tới doanh tiến hành thị sát, thuận tiện đưa tới một ít bản vẽ.

Thật lâu trước đây, đã có ý định chế tạo ra các loại bàn ghế gia cụ, chỉ là vẫn không có thời gian rảnh. Đồng Phi không phải thợ mộc, cũng chỉ có thể dựa theo trí nhớ mà bắt chước sau đó vẽ ra một vài đường nét khái quát. Về phần làm thế nào, đó là chuyện của các tượng môn, hắn không cần quan tâm đến. Hiện giờ người ở trong doanh càng ngày càng nhiều, công tượng lớn nhỏ đã đạt đến ba bốn trăm người. Nếu như tính thêm cả gia quyến của họ mà nói, lại có thể làm thành một cái doanh nho nhỏ gần ngàn người.

Công tượng bao gồm các phương diện, có thợ rèn tinh thông chế luyện đồ bằng sắt, có thợ mộc am hiểu một chút về cơ giới.

Đừng coi thường những người này, tuy rằng bọn họ không có bản lĩnh gì đặc biệt, thậm chí cũng không làm ra được những phát minh sáng tạo. Nhưng khi để những người này tụ tập cùng một chỗ, họ sẽ sản sinh ra năng lực, tuyệt đối không thể khinh thường. Để đạt được tán thưởng, các thợ thủ công sẽ vắt óc tiến hành cải tiến các phương diện. Bởi vì bọn họ đều biết, tiểu Đồng tướng quân tựa hồ đối với những thứ này cảm thấy rất hứng thú.

Với quy mô như vậy, Đồng Phi thấy rất hài lòng. Có cạnh tranh mới có phát triển, có hi vọng mới có thể sáng tạo. Hắn thủy chung tin tưởng, bất luận tiến bộ nhỏ nào, đều có ý nghĩa như bước tiến của thời đại. Các thợ thủ công càng nhiệt tình lên, sẽ càng ngày càng xuất hiện nhiều tiến bộ. Mà những tiến bộ này, cuối cùng đều sẽ phục vụ cho hắn, cho Đồng gia.

Trở lại nơi ở, Lục Y sai người bưng cơm nước tới.

Dựa theo cá tính của Đồng Phi, yêu cầu đối với thức ăn rất đơn giản. Cho nên một ngày ba bữa cố gắng đơn giản hóa hết mức. Không phô trương lãng phí. Lục Ý cười khanh khách ngồi ở bên cạnh, nhìn Đồng Phi ngấu nghiến nhai nuốt, trong lòng ngọt ngào.

Đồng Phi kỳ quái nói:

- Lục Nhi. Nàng nhìn ta rồi cười ngây ngô gì vậy?

- Công tử, người vì thiếp làm một bài thơ được không.

Cơm trong miệng chưa kịp nuốt xuống, liền phun ra. Đồng Phi tức thì bị sặc, đỏ mặt tía tai, liên tục ho khan.

- Công tử, người không sao chứ!

Đồng Phi liên tục xua tay, ho khan nói:

- Nàng thấy ta nhiều lần làm thơ sao? Lục nhi, nàng cũng không phải không biết, ta nào có bản lĩnh này a.

Lục Y cười, mặt nổi lên một tầng u ám. Nhìn qua có chút buồn bã.

- Người có làm mà... Không lâu trước đây khi người trở về, xướng lên một khúc ca kia nghe rất êm tai a... Hơn nữa, người cũng đã vì Vương Cơ tỷ tỷ mà làm thơ. Nàng là người có tài học như vậy, cũng nói hay mà. Thiếp. Thiếp biết, công tử khinh thường thiếp.

- Ta, ta vì Vương Cơ làm thơ lúc nào?

- Chính là bài thơ này : “mỹ nhân quyền châu liêm, thâm tọa túc nga mi”... Vương Cơ tỷ tỷ mỗi lần đọc bài thơ này, đều cảm động rơi lệ. Nàng còn nói, công tử kỳ thực rất hiểu tâm lý của nữ hài tử. Bằng không sẽ không thể làm ra được bài thơ như vậy.

Đầu Đồng Phi một trận phình to.

Lại là mỹ nhân quyền châu liêm... Ngày đó cũng là thừa hơi. Đang yên lành ngâm thơ mà cái gì a!

Nhìn sắc mặt buồn bã của Lục Y, Đồng Phi buông bát đĩa, cầm tay nàng.

- Lục Nhi, cũng không phải ta không làm vì nàng. Chỉ là ngoạn ý này yêu cầu phải dồn nén, mà đâu phải cứ nói dồn nén ra, là có thể dồn nén ra được? (Chicken2nd thực sự bó tay với Đồng Phi, lời nói của hắn... chặc chặc... lũng củng...Kiếp trước khả năng điểm văn không quá 3 Tác giả rất giỏi trong lời thoại, ngồi đọc đến 10 phút mới hiểu Đồng Phi muốn nói gì và tác giả muốn nói gì!)

Lục Y nghe thế, khúc khích nở nụ cười.

- Nào có ai nói thơ là dồn nén xuất ra đâu? Thiếp đây mặc kệ, công tử vì Lục Nhi cũng dồn nét ra một bài thơ, lúc nào cũng được.

- Được được được...

Đồng Phi nói xong, biểu tình chợt chuyển trở nên nghiêm túc:

- Lục Nhi, ta nói nàng quan sát kỹ Vương Cơ, nàng ta có cử động nào dị thường không?

- Cử động dị thường?

Lục Y nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ như quả dưa của nàng, suy nghĩ, rồi lắc đầu nói:

- Cũng không có cử động nào dị thường. Bình thường chính là cùng thiếp cười ngửa, có đôi khi xem ta cùng Đẳng Lệ Nhi tỷ tỷ luận võ... Đại bộ phận thời gian đều là ở bên trong thư phòng của người, đọc sách, viết chữ... À, Vương Cơ tỷ tỷ có thể gây đàn rất hay nha? Ngày đó trước mộ phần của Đại tiểu thư nàng cũng gây một lần.

- Nàng ta có thể đánh đàn?

Lục Y liên tục gật đầu.

- Gây rất hay, còn nói muốn dạy ta... Nhưng học một ngày một đêm, Lục Nhi đều quên hết. So với tập võ còn khổ hơn. Thiếp thà rằng cưỡi ngựa luyện thương, cũng không thích ngồi im một chỗ không nhúc nhích. Vương Cơ tỷ tỷ nói, cái này gọi là dưỡng thần... Đánh đàn yêu cầu tâm trạng cùng nhạc khúc phải tương hợp, mới có thể gây tấu ra tinh túy trong đó, cho nên tinh, khí, thần (2) tương hợp, rất trọng yếu. Dù sao a, mấy thứ kia nàng nói thiếp nghe không hiểu, chỉ cảm thấy Vương Cơ tỷ tỷ rất có tài hoa.

Đồng Phi suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Nàng hiện đang ở đâu?

- À, sáng sớm tứ tiểu thư đã đến đây rồi. Người không biết, hiện giờ tứ tiểu thư đối xử với Vương Cơ tỷ tỷ tốt lắm, cũng rất bội phục Vương Cơ tỷ tỷ nữa. Ngày hôm qua các nàng nói chuyện, muốn đi xem nữ hổ doanh huấn luyện, cho nên sáng sớm đã đi rồi.

Cũng được, Vương Cơ này hẳn là không có gì nguy hiểm nữa...

Đồng Phi nói:

- Vậy nàng có biết nàng ta làm gì trong thư phòng không?

- Thiếp không rõ ràng lắm... Nhưng mà Vương Cơ tỷ tỷ viết mấy thứ kia đều là ở trong thư phòng, hay là thiếp đem tới cho chàng xem chút nhé?

- Quên đi, cứ để ta tự đi.

Đồng Phi ăn cơm xong, đứng lên đi ra ngoài.

Lại nói, trở lại mục tràng đã mấy ngày, hần trên cơ bản không thể nào đi vào thư phòng. Ngoại trừ ngày đầu tiên trở về, vì tìm đồ đạc mà đi vào một lần, còn thì chưa trở lại lần nào. Nhưng hôm nay vừa đi vào, lại làm cho hần lấy làm kinh hãi.

Bên trong thư phòng rất sạch sẽ, nhìn ra được là mỗi ngày đều có người dọn dẹp.

Từng cuốn tú giản (3) được xếp chồng lên nhau, phi thường chỉnh tề. Trang giấy được mở ra đặt ở trên bàn, cũng được phân loại, rất rõ ràng. Đồng Phi nghi hoặc nói:

- Đây là thư phòng của ta?

- Vương Cơ tỷ tỷ nói, có người từng nói, phòng không quét làm sao quét thiên hạ. Cho nên nàng mỗi ngày sau khi sử dụng xong, đều sẽ thu dọn một phen. Có mấy lần thiếp muốn giúp nàng, nhưng đều là càng giúp thì càng rối. Sau này, trên cơ bản đều là nàng tới thu dọn.

Chuyển qua trường án, Đồng Phi ngồi xổm xuống, rút ra một cuộn giấy mở ra.

- Sắc Lặc Xuyên tập?

Đồng Phi kỳ quái nhìn lướt qua Lục Y, nhưng rất hiển nhiên, nàng đối với thứ này hoàn toàn không biết gì cả.

Khai quyển có đoạn: sắc lặc công tử vân, tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi nhạc nhi nhạc. . . (5)

Đồng Phi thiếu chút nữa phun ra một búng máu. Đây không phải là danh ngôn của Bắc Tống Phạm Trọng Yên(6) hay sao, thế nào đã biến thành Sắc Lặc công tử rồi? Sắc Lặc công tử, có vẻ như đúng là mình a.

Đồng Phi nói:

- Ta nói qua những lời này khi nào?

- Ngài quên? Trước kia khi Thành lão thái công dạy ngài Mạnh Tử. Ngài đã từng nói qua những lời này, lão thái công lúc đó còn vỗ án tán dương nữa. Sau này khi ngài đọc Mạnh Tử, còn viết ra những lời này. Khiến cho thiếp có ấn tượng sâu sắc.

- Ta, ta, ta...

Đồng Phi mở to hai mắt nhìn, đến nửa ngày vẫn cứ “Ta”, lại không nói ra được chữ thứ hai.

Nhìn tiếp xuống phía dưới, tất cả đều là một ít danh ngôn trong lúc vô tình hần trộm ra. Bài thơ mở đầu, lại là bài thơ “Mỹ nhân quyển châu liêm” kia. Có điều Vương Cơ đặt tên là: “Tình Ý”

Có chút mộng! Không. Là phi thường mộng!

Đồng Phi luôn miệng nói: “Hồ đồ quả thực là hồ đồ!”

Vừa nói vừa đẩy những thư quyển trên mặt trường án rớt xuống dưới đất, đứng dậy lớn tiếng nói:

- Đây là cái gì? Đây rốt cuộc là cái gì?

- Công tử, người điên rồi!

Đồng Phi cả giận nói:

- Dem những thứ này đốt. Đốt hết cho ta... Sau này không được để cho nữ nhân kia tiến vào thư phòng của ta nữa.

Nói xong, hần chắp tay sau đít nổi giận đùng đùng, bước ra khỏi thư phòng, để lại một mình Lục Y ủy khuất đứng ở trong phòng, không rõ tại sao hần tức giận!

(1) Tượng nhân: những thợ thủ công, rèn... nói chung.

(2) Tinh: sự tinh tế, Khí : hơi thở, thần: tinh thần

(3) Tú giản: thư tín thời cổ, do các thẻ tre được thêu kết với nhau bằng chỉ.

(4) Khai quyển: lời tựa của sách, giống như lời viết đầu chúng ta thường thấy.

(5)(6) Phạm Trọng Yên: Danh sĩ đời Tống, đỗ tiến sĩ dưới thời Tống Nhân Tông. Tác phẩm nổi tiếng : Nhạc Dương Lâu Ký với câu: “tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi nhạc nhi nhạc” tức là ” lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ”

159. Chương 159: Công Tử Đại Tài Ít Người Sánh Kịp (hạ)

Buổi tối, Đồng Phi ngồi trong tiểu nghị sự phòng, sau khi đọc sách một hồi, cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi.

Đối với cổ nhân, “mặt trời mọc là lúc dậy làm việc, mặt trời lặn là lúc nghỉ ngơi”.(1) Hần phi thường đồng ý. Chỉ có điều là hần có quá ít thời gian. Quả thực ngủ không được.

Tại đình viện luyện vũ cầm hí một lúc, mồ hôi nhễ nhại. Lại nói, có chút kỳ quái. Tiết trời đã vào thu, nhưng nhiệt độ không khí hình như là càng ngày càng nóng, rất khác thường. Lê nào nói, địa cầu đang nóng dần lên? Đồng Phi cười tự giễu hai tiếng, cởi quần áo ra, mặc duy nhất một cái quần cộc do hần sai người đặc chế, nửa thân trần trụi, từ trong giếng sâu mức lên một thùng nước, đứng ở bên cạnh giếng gội từ trên đỉnh đầu xuống.

Quả thực là vô cùng thoải mái!

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng kêu sợ hãi.

Đồng Phi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Cơ mặt đỏ bừng đứng ở cửa tiểu viện, biểu tình vô cùng xấu hổ, hơi thở rõ ràng trở nên gấp gáp.

Cũng khó trách, Đồng Phi sắp mười lăm tuổi, giống như hooc môn bị kích thích, dậy thì rất nhanh, thân hình tựa như một người hai mươi tuổi. Một thân cơ nhục, tản mát ra hơi thở dương cương. Da thịt màu cổ đồng, càng làm tôn lên loại vẻ đẹp mạnh mẽ. Mà cái thứ được che giấu sau lớp quần lót, bởi vì quần bị nước thấm ướt, kề sát bắp đùi, nổi lên một cách hùng vĩ đầy nam tính.

Kiếp trước Đồng Phi là một xử nam(2), tuy nói nếp sống xã hội cởi mở, nhưng ở giữa núi rừng quá lâu, nên vẫn giữ nguyên tư tưởng cũ. Cho dù khí trời nóng bức, hần cũng vẫn ăn mặc chỉnh tề, đặc biệt trước mặt nữ giới. Kiếp này cũng như vậy, ngoại trừ khi còn bé bị Đồng Viện trêu chọc vài lần ra, tựa hồ cũng chưa bao giờ ở trường. Mà bộ dạng của hần lúc này, so với trần truồng, quả thực không khác là mấy.

Đồng Phi thấy vậy thì xấu hổ không chịu nổi, cầm lấy áo choàng rộng, rồi nhanh như gió chạy ào về phòng ngủ, nửa ngày cũng không dám đi ra ngoài.

Vương Cơ thì ngược lại, đã khôi phục bình tĩnh. Nhìn Lục Y bên cạnh một chút, nàng đột nhiên nở nụ cười.

- Lục nhi, phu quân của muội, da mặt rõ thật mỏng nha!

Mặt Đồng Lục thoáng cái đã đỏ ửng, nhẹ đẩy Vương Cơ một cái.

- Tỷ tỷ, tỷ đừng nói bậy, chúng ta còn chưa có...

- Hì hì, lão phu nhân không phải đã nói, qua hai ngày nữa chính là ngày lành, sẽ lo liệu hôn sự cho các người sao?

- Không để ý tới tỷ nữa!

Lục Y quay đầu bỏ chạy, tựa như chú thỏ nhỏ hoảng sợ. Vương Cơ thấy thế thì không nhịn được mà nở nụ cười, sau đó đi tới trước cửa phòng ngủ của Đồng Phi, nhẹ nhàng gõ cửa.

- Có chuyện gì?

Trong phòng truyền ra tiếng Đồng Phi ồm ồm, nghe như là vẫn còn chút xấu hổ. Vương Cơ nói:

- Phi công tử, ngài tạm ra ngoài đã, thiếp có chuyện cần tìm ngài.

- Có việc gì để ngay mai hãy nói!

- Không được, phải nói ngay bây giờ... Ngài không ra, thiếp tự mình vào trong đây!

- Chờ một chút, nàng chờ một chút!

Cả nửa ngày sau, Đồng Phi mới ngơ ngơ ngẩn ngẩn đi ra khỏi phòng ngủ, cũng không dám nhìn Vương Cơ, cúi mặt hỏi:

- Có chuyện gì?

- Nghe Lục nhi nói, ngài không cho ta tiến vào thư phòng của ngài.

- Đúng!

- Ngài còn muốn nàng đốt những thứ ta làm?

- Đúng!

- Vì sao?

Đồng Phi vừa nghe chuyện này thì nổi giận:

- Còn hỏi ta vì sao? Ta hỏi nàng, nàng đã viết lung tung những cái gì vậy? Còn Sắc Lặc công tử... Ta đã sớm nói qua, bài thơ kia không phải do ta làm, bài ca kia, cũng không phải là ta làm mà!

Wương Cơ không chút nào sợ hãi, lớn tiếng chất vấn:

- Nếu nói về thi từ ca phú, thiếp tự nhận đọc rất kỹ Kinh Thi, Sở Từ(3), lại chưa bao giờ nghe qua ngũ ngôn tuyệt cú bức này. Bài ca kia. Thiếp cũng đã hỏi rất nhiều người, tất cả mọi người đều nói là lần đầu tiên được nghe chính là do ngài hát lên. Còn nữa, ngài vì thiếp mà... Thái đại gia có kể rằng, theo như lời ngài nói, có một người tên là cái gì Quan Quân Sách. Thiếp cũng đã hỏi qua. Ngài từ nhỏ lớn lên ở Lâm Thao, chưa bao giờ một mình tiếp xúc với ai, càng không có người tên là Quan Quân Sách kia.

Đồng Phi nghe thấy thế, kinh sợ không ngớt.

- Nàng, nàng lại có thể điều tra ta sao?

- Không thể sao?

Wương Cơ trừng mắt nhìn Đồng Phi nói

- Phi công tử, thiếp không rõ vì sao ngài lại tận lực giấu diếm. Nhưng thiếp lại biết, ngài là một người tài hoa. Đây cách ngôn(4). Đây thơ ca, đều là những tác phẩm thượng thừa, xuất sắc... Hơn nữa, ngài còn sáng tạo ra những dấu ngắt câu rất độc đáo, đủ để cho người đọc sách trong thiên hạ được lợi không ít. Nhưng vì sao ngài không muốn cho người khác biết. Để người ta chia xẻ chứ?

- Ta...

- Tên Sắc Lặc công tử, là do thiếp nói ra. Nếu như công tử ngài cảm thấy thiếp bôi nhọ ngài. Có thể trách phạt thiếp. Nhưng thiếp lại cảm thấy, ngài giấu diếm như vậy, đối với ngài cũng không có ích lợi gì cả. Thiếp tuy là nữ nhân, nhưng tốt xấu gì cũng xuất thân từ danh gia vọng tộc, lại là người của Vệ gia... Ngài nếu như muốn được nhân sĩ trong thiên hạ tán thành, những thứ này chính là nước cờ đầu tiên.

Trong lòng Đồng Phi có chút hồi hộp. Dường loại ánh mắt rất khác thường. Quan sát Vương Cơ từ trên xuống dưới.

Vương Cơ chỉ mặc một cái váy dài đơn giản. Nhưng lại khiến cho đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể của nàng lộ ra. Ngực nở nang, vòng eo mảnh khảnh, mặt hoa da phấn tuyệt mỹ. Thậm chí khi nàng giận đến tím mặt, cũng biểu hiện ra một vẻ phong tình tuyệt đẹp.

- Nàng, ta...

Đồng Phi muốn giải thích, lại không biết nói làm sao cho tốt. Nữ nhân này, không chỉ có vẻ đẹp bề ngoài, mà bên trong cũng như vậy.

- Được thôi, ngài nói cho thiếp biết, những thi từ ca phú này, do tay người phương nào làm ra? Đừng lại bịa ra cái gì lách đời Quan Quân Sách nữa nhé, thiếp có thể đi hỏi. Còn nữa, ký hiệu chấm câu này, ngài chung quy cũng không thể nói là người khác làm ra nhé. Danh sĩ thiên hạ nhiều như cá diếc Hoàng Hà, nhưng thiếp tự nhận đều đã nghe qua tên của họ, chưa từng có người nào từng sử dụng ký hiệu như thế này.

Đối mặt với Vương Cơ từng bước áp sát, Đồng Phi không còn đường lui. Không có biện pháp, Vương Cơ này... Có lẽ bởi vì nàng lớn lên rất giống đại tỷ, có lẽ bởi vì nàng có mị lực khiến cho kẻ khác vô pháp chống cự. Người trong mục tràng, ai cũng có chút yêu mến nàng. Đồng phu nhân lại càng thích nàng, thậm chí muốn thu nàng làm nghĩa nữ. Nếu như nàng muốn điều tra, e rằng không ai có thể lấp liếm cho Đồng Phi.

Về phần nói cái gì do ông trời ban cho chỉ là lời bịa đặt...

Đồng Phi nói không nên lời, cũng không dám nói. Khi trước cũng là do ông trời mà Trương Giác gây ra một hồi đại loạn, nếu như hắn cũng chạy đến mà cầu xin ông trời, chỉ sợ không đợi hắn xin đến câu thứ hai, sẽ có người xách đao đến chém chết hắn. Trời, há có thể dễ dàng mượn dùng như vậy sao?

- Được rồi, được rồi, nàng nói là do ta viết, thì chính là ta làm, như vậy là được chứ gì?

Vương Cơ nở nụ cười, cười đến mức khiến người ta tưởng nàng là một tiểu hồ ly đặc ý. Đôi mắt hạnh cong cong, như trăng non, khóe miệng nhoẻn cười, có một loại phong tình rất khôu gợi, khiến cho tim Đồng Phi đập thình thịch.

- Ngài thừa nhận là tốt rồi!

Nàng cười nói:

- Thiếp đây có thể vào lại thư phòng của ngài hay không?

- Tùy tiện!

- Thiếp đây có thể tiếp tục thu dụng thi từ, cách ngôn của ngài hay không?

- Tùy tiện!

- Còn nữa, thiếp nhìn thấy trong thư phòng của ngài có “Luận Ngữ”, “Xuân Thu”, còn cả “Tôn Tử Binh Pháp” các loại thư pháp, thêm cả các ký hiệu đánh dấu ngắt câu. Vì vậy, thiếp cho rằng, những chú giải này của công tử, nên tìm người loan truyền ra khắp thiên hạ.

Đồng Phi nghe thấy những lời này, kích động càng thêm mãnh liệt tới mức muốn thổ huyết.

- Không được...

- Hoặc là ngài giết thiếp, hoặc là để thiếp vào thư phòng. Đây là việc có ích là ân trách cho thiên hạ, thiếp tuyệt không thỏa hiệp.

Nói xong, nàng đã quay đầu đi ra. Bỏ lại một mình Đồng Phi đứng tại cửa phòng ngủ, ngơ ngác không biết nên làm thế nào cho phải. Thi từ, cách ngôn còn được, nhưng nếu đem các loại chú giải về Xuân Thu, Luận Ngữ truyền ra ngoài, không hiểu sẽ tạo lên phong ba thế nào nữa.

Nhưng hắn cũng đã nhận ra, Vương Cơ quyết tâm phải làm chuyện này cho bằng được. Làm sao bây giờ? Cuối cùng không lẽ thực sự phải làm như lời Vương Cơ nói, một đao chém nàng sao?

Nữ tử này... Tuyệt đối là hạng người ngoài mềm trong cứng. Lúc trước khi cứu nàng nếu biết sẽ có phiền phức như vậy, thà để cho nàng tự sát đi cho rồi.

Hít thở một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời đêm đầy sao lấp lánh. Ngày mai sẽ tốt đẹp hơn... Ngày mai, có lẽ sẽ không còn yên ổn được nữa.

Ngày thứ hai, Đồng Phi theo thói quen, thức dậy từ sớm.

Nhiệt độ không khí qua một đêm đã hạ xuống rất nhiều, khắp mục tràng, sương khói mờ mịt. Một mình đi tới gò núi, trên nhánh cây tùng cạnh mộ phần, từng giọt sương sớm đọng lại, trong suốt sáng long lanh.

Sư tông thú chạy ra khỏi nhà tranh, lắc đầu vẫy đuôi, phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Sau khi cùng Đồng Phi thân thiết một hồi, hí dài một tiếng lao xuống núi, chạy băng băng giữa mục tràng nhanh như điện chớp. Cái này gọi là luyện tập buổi sớm...

Đồng Phi cởi áo khoác, treo trên cành cây. Đầu tiên là hoạt động thân thể một chút, lại làm động tác chống đẩy tại chỗ đủ hai trăm lần, đợi thân thể nóng lên, sau đó thở dài một hơi.

Hôm qua Lục Y nói những lời kia, tuy rằng chỉ đúng với nhạc khúc. Nhưng Đồng Phi cảm thấy, tựa hồ cũng có thể đem những thứ đó áp dụng vào việc luyện võ. Trong võ thuật, không phải cũng nói đến “tinh, khí, thần” sao?

Nhẹ nhàng đưa tay lên, chậm rãi di động.

So với trước đây, chiêu thức ngũ cầm hí càng thêm thông thả. Trên người như bị một tòa đại sơn đè ép, khiến cho động tác vô cùng ngưng trệ không trơn tru.

Trước kia, khi phải luyện hết một vòng ngũ cầm hí, còn có thể cảm thấy mệt mỏi. Nhưng vào lúc này, chỉ mới luyện đến “Lộc Hí”(5), vẫn còn “Hổ Hí” cùng “Hùng Hí” hai bộ công pháp chưa hề luyện tập, cũng đã thở hồng hộc. Thật vất vả mới luyện tập hoàn chỉnh bộ công phu, toàn thân Đồng Phi đều ướt đầm mồ hôi.

Từ trong nhà tranh, Đồng Phi lại lấy ra hai thanh đại chùy vừa mới chế tạo. Đợi sau khi khí huyết bình phục, lại tiếp tục chậm rãi luyện tập. Dem ba mươi sáu lộ chiêu pháp của “Trường Hận Chùy” hoàn toàn phân biệt, cực kỳ thông thả.

Cảm thụ khí cơ trong cơ thể tùy theo chùy pháp mà động, nhìn qua thì nhẹ như lông hồng, không có nửa điểm khí lực. Nhưng kinh khí sẽ dựa trên chùy này, xoay quanh thân thể của Đồng Phi lặng lẽ sản sinh. Đây là một loại cảnh giới hoàn toàn mới, đến lúc này thì, Đồng Phi đã đạt đến tiêu chuẩn cử trọng nhược khinh như lời Hoang Trung nói. Đại chùy đập trên một tảng đá, không phát sinh một chút tiếng động. Nhưng mà trên cự thạch, lại xuất hiện từng vết nứt rạn tinh mịn, khi Đồng Phi thu chùy, rầm một tiếng rơi lả tả.

Vụn đá tung bay, sư tông thú A Sửu ở bên cạnh quan khán, không khỏi ngửa đầu hí dài một tiếng tựa cự lôi, phá tan sự yên tĩnh buổi sớm của mục tràng.

Tiếng hí dài còn chưa dứt, đột nhiên có mấy tiếng tù ngư(6) vang lên. Trầm thấp, trang nghiêm, hồi lâu mới ngừng.

Đồng Phi nghe thấy tiếng tù, không khỏi tức khắc cả kinh.

- A Sửu, phòng nghị sự, lập tức tới phòng nghị sự!

Sư tông thú tựa hồ cảm giác được điều gì đó, hưng phấn hí lên một tiếng dài như cự lôi, như tên rời khỏi dây cung, lao xuống núi.

(1) Có lẽ là nhắc đến “Khang cù kích nhượng”, chỉ cảnh cực trị. Đời Đế Nghiêu, vua Nghiêu mặc thường phục đi vi hành ở kang cù (đường thông) thấy ông lão gõ cái Nhượng (một thứ nhạc khí thời cổ) hát rằng: “Mặt trời mọc thì ta làm, mặt trời lặn thì ta nghỉ, đào giếng mà uống, cày ruộng mà ăn, sức vua đối với ta có gì đâu” (hạt xuất nhi tác, nhật nhập nhi tức, tạc tỉnh nhi ẩm, canh điền nhi thực, đế lực hà hữu ư ngã tai). Ý nói trị đạo cực thịnh, dân được sống thanh thoi, sung sướng, tự nhiên, tưởng như không phải nhờ vào vua nữa.

(2) Xử nam: đàn ông chưa từng có quan hệ tình dục với người khác giới.

(3) Kinh Thi: là một trong năm quyển Ngũ Kinh tương truyền do Khổng Tử san định từ những câu ca dao của nhân dân Trung Hoa thời Xuân Thu.

(4) Cách ngôn: câu nói sâu sắc khiến lòng người xúc động, cũng có thể hiểu như một dạng danh ngôn.

(5) Ngũ Cầm Hí: bao gồm 5 thức:

- Hầu hí: Vượn, tính thích động, leo trèo nhảy nhót linh hoạt. Khi luyện Vượn động (Viên hí) phải mô phỏng theo tính thiên động của nó, động trung hữu tĩnh, tức bên ngoài động mà bên trong tinh thần yên tĩnh. Luyện vượn hí hít hơi từ từ qua kẽ răng và thở ra bằng miệng hé mở như thổi hơi sương rất nhẹ từ tốn. Ý thủ ở Đan điền như Hùng Hí. Viên hí luyện thần, luyện giỏi tốt thần an tĩnh mà thân linh hoạt vô cùng.

- Hổ hí: Hổ là chúa Sơn Lâm, tập Hổ hí phải biểu dương thần thái này. Như thần phát ở mắt, uy phải ở trảo (ngón tay), thần uy bức người, hét gầm làm kinh người. Dùng sức trong cương có nhu. Động tác khi động làm như gió bão, khi tĩnh, yên như mặt trăng in đáy nước. Luyện Hổ thức sẽ tăng cường thể lực thấy rõ. Luyện Hổ hí, hít vào bằng miệng ngậm hơi gió qua kẽ răng, thở ra bằng miệng nhỏ có tiếng “khè” hay “há”. Ý đặt ở Huyệt Mệnh Môn sau eo lưng (xem bản đồ Huyệt Thiếu Lâm Tự) (còn gọi là Hậu Đơn điền huyệt). Ý thủ (trụ) nơi Mệnh môn tăng cường xương cốt, bổ tinh và làm động khí giữa Thận.

- Lộc hí: Nai là loài có thân thể tự nhiên, nên luyện Lộc Hí phải để thân tự nhiên, tâm từng đều tĩnh. Luyện Lộc Hí thở từ khe răng mà hít vào tức cần hai hàm răng khít nhau mở môi hít vào, và thở ra cũng qua kẽ răng nghe tiếng gió xi. Hí Lộc chủ luyện lực (gân). Cổ nhân cho Nai là loại vật hiền chạy giỏi, gân mạch rất tốt, giỏi vận dụng Vĩ lực (xương đuôi) cho nên tập Lộc Hí cho giao hòa hai kinh Nhâm Đốc, giúp thân vô bệnh trường thọ.

- Hạc hí: Hạc là loài bay lượn giỏi, khi đứng thì hiền ngang như cây tùng. Luyện Hạc Hí phải giống như vậy. Hí này phải tập đến tự nhiên (mũi hít, miệng thở hoặc cả hai cùng hít cùng thở). Ý thủ ở huyệt Khí hải, Hí này có thể khai thông Kinh Lạc. Khí hải là huyệt quan trọng, chủ trị chân khí bất túc, gây ốm mệt mỏi, kinh nguyệt không đều, Vũ gia gọi là Hạ đơn điền. Sau khi luyện Hạc Hí có căn bản có thể kết hợp sự hô hấp vận khí từ Khí hải đến huyệt Đan Trung, khi thở ra thì khí tức từ Đan trung lui về Khí hải. Một hô một hấp, thăng giáng. Thông thường thì thở ra tự nhiên khí dồn xuống Đan Điền tránh khí tức vọng lên quá cao. Thức Lương dự thể dùng trị bệnh rất thích nghi. (xem thêm Điểm Huyệt Thiếu Lâm Tự để nhận định rõ vị trí các Huyệt trong châu thân. Môn sinh Hàm Thụ dĩ nhiên đã hoặc sẽ học Điểm Huyệt do đó rất thông bát về Huyệt Đạo, tưởng chẳng cần nói nhiều).

- Hùng hí: Tính của Gấu hùng hậu trầm ổn, bề ngoài trông nặng nề, khi bước đi yếu diệu như không có xương, nhưng trong sự nặng nề hàm chứa khinh linh (nhẹ và linh hoạt). Cho nên khi luyện phải thể hiện các đức tính đó.

(6) Tù ngư: tù và làm bằng sừng trâu.

160. Chương 160: Mỹ Nữ Dã Thú

Trong phòng nghị sự lớn, lúc này đã tập trung rất nhiều người.

Lão phu nhân tuổi tác đã cao, hơn nữa, Đồng phu nhân trở về, Đồng Phi cũng đã ở mực trăng, bà cảm thấy không cần bà phải ra mặt gánh vác cục diện nữa. Thứ nhất tránh xảy ra xung đột với Đồng phu nhân. Lão phu nhân đã nhiều tuổi rồi, đối với quyền lợi gì đó, cũng không quá quan trọng. Khi thì ở tại chiêm phòng xem bói, lúc lại ở hoàng đình xem sách, cũng đã cảm thấy thoải mái vô cùng. Hơn nữa, con trai, con dâu đều rất hiếu thuận, không có chỗ nào bất hiếu. Có một số việc, vẫn nên để cho bọn họ tự thân tính toán giải quyết. Thứ hai, bà cũng mong Đồng Phi sớm trưởng thành. Nói chung, lão phu nhân sẽ không quản tới mọi việc, đại sự trên cơ bản có Đồng phu nhân làm chủ.

Đồng Viện ngồi ngay dưới ghế chủ vị của Đồng phu nhân, sau đó lần lượt là đám người Diển Tấn, Đồng Triệu, Đồng Khí, Bùi Nguyên Thiệu, Hàn Đức, Đường Chu, Mã Chân, Đằng Lệ Nhi. Diển Vi và Sa Ma Kha ngồi ở phía đối diện, như thế, cũng là phân ra địa vị.

Diển Vi, Sa Ma Kha là huynh đệ kết nghĩa của Đồng Phi, lại thêm vũ dũng hung hãn, thân phận và địa vị của bọn họ đơn giản là cao hơn một bậc.

Phía dưới Đồng phu nhân, còn có hai người một nam một nữ.

Nữ chính là nhị tỷ của Đồng Phi, thê tử của Ngưu Phụ Đồng Chiếu, mà nam, lại là Cổ Hủ.

Khi Đồng Phi đi vào, ngoại trừ Đồng phu nhân và Đồng Viện, tất cả mọi người đều đứng lên thỉnh an.

Đồng Phu nhân trái lại có vẻ rất bình tĩnh:

- A Sửu, con tới vừa lúc, Cổ chủ bộ đưa nhị tỷ con đến đây, có chuyện rất quan trọng muốn bẩm báo với chúng ta.

Đồng Phi vừa vào phòng khách, đầu tiên là nhìn Đồng Chiếu và Cổ Hủ. Cảm tình với Đồng Chiếu rất mờ nhạt, vì thế cũng không có chỗ nào đặc biệt kích động. Với Cổ Hủ thì ngược lại, Đồng Phi tỉ mỉ quan sát một chút. Cổ Hủ thoảng nhìn rất bình tĩnh, không có chỗ nào hoảng loạn. Tâm tình Đồng Phi liền buông lỏng xuống. Gật đầu với hắn coi như là chào hỏi. Nhiều người như vậy, chung quy Đồng Phi không thể cư xử quá mức nhiệt tình, sẽ làm cho người khác hoài nghi.

Đợi khi Đồng Phi ngồi xuống, nụ cười trên mặt Đồng phu nhân thoảng cái biến mất, trầm giọng nói:

- Cổ chủ bộ được đặc phái tới đây, là muốn báo cho chúng ta biết một việc... Đêm qua, thái thú quận Lũng Tây Lý Tương Như, phản!

Tin tức vừa được nói ra. Trong phòng nghị sự tức thì rối loạn.

Đồng Phi chau mày, hỏi:

- Mẫu thân, Lý Tương Như này đang yên đang lành, hà có gì làm phản?

- Hôm qua, ba mươi sáu bộ lạc Khương nhân tại biên giới phía tây, dưới sự kêu gọi của thái thú Kim Thành Hàn Toại, đã khởi binh làm loạn. Loạn quân có mười tám vạn, chia làm ba đường tấn công. Lý Tương Như cùng Hàn Toại giao tình khá sâu, nghe theo lời nói của Hàn Toại, quyết định phản lại triều đình. Thứ sử của Lũng Tây Cảnh Bử, bị Lý Tương Như giết chết... Có người nói, còn có các ti đãi của người Hồ tại Tịnh châu đều đã liên hợp lại.

Trong phòng nghị sự, lại thêm một hồi rối loạn. Mọi người đều khe khẽ nói thầm. Có điều là. Những người này không phải bởi vì sợ hãi, mà là cả thấy hưng phấn một cách khó hiểu.

Đặc biệt Sa Ma Kha kích động hơn cả. Xắn tay áo đứng lên, hoa tay múa chân lớn tiếng nói:

- Sợ cái gì, phản tặc nếu tới đây, Sa đây nguyện ý làm tiên phong, giết chúng nó đến té cứt té đái. Nương, người nói đi chứ, Sa Ma Kha nguyện xung phong.

Bởi ba người kết bái huynh đệ, Sa Ma Kha gọi Đồng phu nhân là mẫu thân, nên cũng không có ai cảm thấy kỳ quái. Chỉ là Đồng Chiếu rất không hài lòng với loại cử động thô lỗ này của hắn, nhún mày một cái liền đã nghĩ muốn đứng dậy quát lớn một phen.

Đồng phu nhân trừng mắt, làm cho Đồng Chiếu lại phải ngồi xuống.

- Sa Sa, đừng quá lo lắng. Nếu có chiến sự, sẽ để cho con làm tiên phong...

- Điều này sao có thể. Sa sa là lão tam, loại chuyện này, ta đây làm đại ca thế nào lại ở phía sau được? Ta làm tiên phong... Sa Sa, đệ có thể có ý kiến sao? Hừ, đệ nói cái gì, đệ vừa nói cái gì, oa nha nha...

Diễn Vi đứng lên, hướng về phía Sa Ma Kha rít gào một trận. Lại nói, Sa Ma Kha không sợ trời không sợ đất, duy chỉ có Diễn Vi và Đồng Phi là rất sợ hãi.

- Lại khi dễ đệ, mỗi lần đều là huynh làm tiên phong...

Sa Ma Kha trề môi ngồi xuống, vẻ mặt mất hứng. Dáng dấp tiểu hài tử này, khiến ọi người cười nghiêng ngả.

- Đại ca, ngồi xuống đã!

Đồng Phi mở miệng. Hắn nhìn Cổ Hủ, đột nhiên nói:

- Cổ chủ bộ, xin hỏi tỷ phu của ta có đối sách gì chưa?

Cổ Hủ bình thần, mỉm cười:

- Theo thám báo tìm hiểu, phản tặc lên đường vào sáng sớm, chia binh thẳng tiến về Lâm Thao và Sắc Lặc Xuyên. Một đường nhân mã về Sắc Lặc Xuyên, lấy Thiêu Đường Khương làm chủ lực, ước chừng tám ngàn người. Nhân mã tiếp cận Lâm Thao ước chừng hai vạn, dẫn đầu là hào suất của Lang Khương Ngạc Hòa. Dự tính đến giữa trưa, đại bộ phận nhân mã sẽ đến chân thành Lâm Thao.

Sắc mặt Đồng phu nhân không khỏi biến đổi. Tuy nói xuất thân từ Khương nhân, luận về chiến trận, bông hoa người Khương Đồng phu nhân cũng là một thân sa trường rất kinh nghiệm. Nhưng trận chiến lớn như thế này, thì Đồng phu nhân lại chưa một lần kinh lịch qua. Nghe nói đối phương có nhiều nhân mã như thế, không khỏi cảm thấy một trận hoảng hốt.

Cổ Hủ trầm giọng nói:

- Mục tiêu của phản tặc, hiển nhiên là muốn chiếm Lâm Thao, nhòm ngó Hán Trung cùng ba vùng phụ cận. Ý tứ của tướng quân là, Lâm Thao tuyệt không thể để mất, bằng không chiến sự sẽ trở nên phức tạp. Hán Trung còn có Mã Bằng chờ làm loạn, tuy nói bị đám người Cổ Long áp chế, nhưng một khi Lâm Thao rơi vào tay tặc nhân, tất nhiên sẽ cổ vũ phản tặc ở Hán Trung khiến chúng kiêu ngạo mà làm loạn.

Đồng Phi gật đầu:

- Không sai, còn có thể làm liên lụy dẫn tới Quan Đông hỗn loạn.

Tuy nhiên, hắn biết lời nói này, nhất định không phải là lời của Ngưu Phụ. Tám chín phần là lời nói của Cổ Hủ. Đồng Phi cười nói:

- Có lẽ tỷ phu đã định liệu từ trước, Cổ chủ bộ không cần ngại cứ nói ra, toàn bộ trên dưới của mục tràng, nhất định sẽ vâng theo.

Cổ Hủ nói:

- Lâm Thao hiện nay có ba vạn nhân mã, hẳn là không có gì nguy hiểm. Thế nhưng binh lực của mục tràng, chỉ có năm ngàn...

Đồng phu nhân nghe đến đây thì mở miệng cắt ngang lời Cổ Hủ:

- Tiên sinh sai rồi, binh lực của mục tràng hôm nay, không tới bốn ngàn. Nguyên bản trong tay A Sữu có hơn hai ngàn tư binh, thế nhưng đại bộ phận trước kia theo quân ra trận. Ta từ Hà Đông mang về đây một ít người, cộng thêm vào thì miễn cưỡng đạt tới bốn ngàn. Hơn nữa, trên mặt phòng ngự, mục tràng có nhiều kẻ hở, một ngày gặp phải công kích...

Cổ Hủ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Bốn ngàn người, như thế là đủ rồi.

Nói xong nhìn về phía Đồng Phi:

- Phi công tử có thể có kế phá giải chăng.

Đồng Phi suy nghĩ một lát, nhẹ giọng nói:

- Ta muốn biết, quận thành Lũng Tây còn bao nhiêu nhân mã?

Cổ Hủ vẫn như cũ rất bình tĩnh tựa như chuyện này không liên quan đến mình.

- Theo thám báo tìm hiểu, quận thành Lũng Tây chỉ có hai ngàn người... Nhưng mà. Đại quân của phản tặc đã xuất phát, dự tính sau ba ngày nữa sẽ tới Lũng Tây. Phi công tử, ngài định sẽ làm thế nào?

- Hai ngàn người?

Đồng Phi trầm ngâm một lát sau đó đứng dậy nói:

- Mẫu thân. Con muốn đề cử tứ tử làm chủ tướng, Đường Chu làm quân sư. Tam đệ Sa Ma Kha, Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Khí, Đồng Triệu làm phó tướng, tất cả nhân thủ ở mục tràng, đều do tứ tử điều khiển sai khiến.

Đồng Viện vừa nghe lời này, hai mắt sáng rực. Mặt mày rạng rỡ liên tục gật đầu, thầm nghĩ trong lòng: vẫn là đệ để bảo bối biết tâm tư của ta.

Đồng phu nhân không khỏi trầm ngâm.

- Cái này...

- Mẫu thân, cứ làm theo lời con nói đi.

- Tứ muội. Đây không phải là chuyện nhỏ, con có làm được không?

- Con làm, con nhất định làm được.

Đồng Phi ở bên cạnh không khỏi cười khở. Đề cử Đồng Viện cũng là bất đắc dĩ. Trong đầu hấn vốn đã có sẵn chủ ý rồi, nhưng hết lần này tới lần khác lại vẫn thiếu một thành viên có thể khiến mọi người kinh sợ để làm tướng quân. Đồng phu nhân theo đạo lý mà nói rất thích hợp. Nhưng niên kỷ cũng lớn, không thể so với trước kia. Sa Ma Kha đám người kia, dũng lực cũng đủ, nhưng lại có chút lỗ mãng. So đi tính lại, cũng chỉ có Đồng Viện coi như thích hợp... Đám người Đồng Triệu, trước kia cũng là thủ hạ của nàng. Mà đám người Bùi Nguyên Thiệu, nàng cũng khá quen thuộc. Chỉ cần có thể bình tĩnh ứng đối. Chắc hẳn đám người Thiệu Đường. Sẽ không làm gì được nàng.

Đồng Chiêu đột nhiên mở miệng:

- Thế còn A Sữu người? Chẳng lẽ không ở lại mục tràng sao?

- Đúng thế, A Sữu... con muốn làm gì?

- Con muốn dẫn theo một ngàn khinh kỵ, tập kích bất ngờ quận thành lũng tây. Chỉ cần chiếm được quận thành Lũng Tây, thì phản tặc khó mà tiến thêm một bước. Cũng muốn ngăn chúng dùng đường thủy đi về phía Tây... Bây giờ đã là tháng chín, chỉ cần kiên trì ba tháng, lương thảo của phản tặc tất nhiên sẽ không đủ. Đến lúc đó, đại quân triều đình cũng đã đến, có thể một lần tiêu diệt chúng, chiến sự cũng sẽ ngừng lại.

- Ti đại này...(1) Đường Chu nhện không được mở miệng.

Đồng Phi trừng mắt:

- Ti đại thì có quan hệ gì với ta?

Nói xong, hấn gọi Diên Vi, bước nhanh ra khỏi nghị sự phòng.

Đồng phu nhân suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu A Sữu đã an bài như thế, thì cứ vậy làm đi. Về phần Cổ chủ bộ, còn mời trở lại Lâm Thao, nhất thiết phải phối hợp với A Sữu, mau chóng đánh tan đại quân của phản tặc. Phía mục tràng, ta nghĩ không cần các người lo lắng.

- Hủ cáo từ!

Cổ Hủ cũng rời khỏi phòng nghị sự. Đồng phu nhân đi cùng với Đồng Chiêu, trở về nghỉ ngơi, phòng nghị sự rộng lớn, thoáng cái trở nên hỗn loạn.

Đồng Chiêu hỏi:

- Mẫu thân, cho phép tứ muội... A Sữu có phải coi đây là trò đùa hay không chứ?

Đồng phu nhân cười cười:

- Nhị muội, ta biết con không phục A Sữu. Nhưng con cẩn thận giấu lại, từ ngày A Sữu xuất đạo đến nay, đã gặp phải thất bại nào chưa? Liên tục chiến đấu ở các chiến trường Thanh, Từ, cùng với cha con trước đánh Toánh Xuyên, sau đánh Uyển huyện, có thể coi là vô địch. Hẳn nếu làm như vậy, nhất định có lý do của hân. Vả lại chúng ta ở một bên quan chiến, vẫn là tứ muội của người có bản lĩnh.

Nếu ngay cả mẫu thân cũng nói như vậy, Đồng Chiêu cũng không còn biện pháp khác. Lập tức thở dài, nhưng trong lòng, như cũ không khỏi thấp thỏm bất an.

Sau khi Đồng Phi rời đi, Đồng Viện lập tức điều binh khiển tướng. Nha đầu điên này thường ngày điên điên khùng khùng, nhưng khi gặp phải chính sự trái lại rất có phong độ đại tướng, không có chút nào hoảng loạn.

Đồng Phi chỉ mang theo Điển Vi và Đồng Thiết, có thể nói toàn bộ tướng lĩnh dưới tay hân, đều để lại cho Đồng Viện.

Đường Chu lúc này cũng có vẻ sôi nổi vô cùng, vì Đồng Viện mà bày mưu tính kế, đem mọi chuyện an bài rất thỏa đáng. Đại chiến đến, nhưng mọi người lại không chút khẩn trương, trái lại đặc biệt hưng phấn.

Mọi thứ đều được an bài tốt, chỉ có Sa Ma Kha lại cô đơn mà đứng ở đó, cặp mắt nháy từng chớp, nhìn Đồng Viện, vẻ mặt khẩn cầu.

- Sa sa, mọi chuyện đã được an bài xong!

Đồng Viện cười hi hi nhìn Sa Ma Kha. Sa Ma Kha vừa nghe thế tức thì nóng nảy,

- Tứ tỷ, tỷ không thể làm thế với đệ nha... Tỷ làm khó đệ muốn cho đệ thúc thủ bàng quan phải không?

- À, cũng không phải.

Đồng Viện nhúc nhích đầu

- Kỳ thực có một chuyện rất trọng yếu, muốn xem người có nguyện ý hay không thôi?

Mắt Sa Ma Kha mở trừng trừng, gấp đến độ vò đầu bứt tai.

- Nguyện ý, chỉ cần đệ đây được xuất chiến, làm gì đệ cũng nguyện ý!

- Như vậy đi, đệ theo ta cùng nhau nghênh địch... Bất quá ta cần phải nói rõ nha, ta chỉ mang hổ nữ doanh xuất chiến, không phải kẻ khác.

-A? Cái miệng rộng của Sa Ma Kha ngoác ra

- Tỷ tỷ, ngài lại trêu chọc đệ sao?

- Ta nào có trêu chọc đệ?

- Nữ hổ doanh này của tỷ, nữ hổ doanh này của tỷ có thể được không đó? Hơn nữa, chỉ trên dưới một trăm người, làm sao giao phong với phản tặc?

- Cái này, bản soái tự có diệu kế, chỉ hỏi đệ có nguyện ý hay không cơ mà?

Sa Ma Kha bĩu môi, nhỏ giọng nói:

- Một đám gái có chồng, có thể có tác dụng gì chứ? Lão sa ta đây cũng không muốn bị người ta chế nhạo.

Mặt Đồng Viện, thoáng cái trầm xuống.

- Nếu người không muốn, thì thành thành thực thực ở lại mục tràng đi... Lục nhi, Đằng Lệ Nhi, chúng ta ba người cùng xuất chiến.

Đồng Lục cùng Đằng Lệ Nhi hưng phấn gật đầu. Hai nữ nhân này, cũng đều là người từng kinh lịch qua chiến trận. Đặc biệt là Lục Y, theo Đồng Phi liên tục chiến đấu ở các chiến trường Tây Bắc, cũng là nữ nhân từ thiên quân vạn mã mà giết ra, vì vậy không có chút nào sợ hãi.

Lúc này, có thám mã báo lại: tám ngàn nhân mã phản tặc đã tới gần, cách mục tràng chỉ còn ba mươi dặm.

- Chúng ta xuất binh!

Đồng Viện hưng phấn vỗ án đứng lên, đầu đội khôi giáp, mang theo Lục Y và Đằng Lệ Nhi chạy ra khỏi phòng nghị sự.

Bên ngoài, oanh oanh yển yển, một hồi tiếng động lớn ồn ào, cùng với tiếng trống trận vang lên, lấy một trăm nữ hổ doanh làm cơ sở, lại thêm ba trăm nữ binh do Đồng Lục cùng Đằng Lệ Nhi thường ngày huấn luyện, lại có thể trùng trùng điệp điệp tiến ra khỏi mục tràng.

Chỉ thấy tinh kỳ pháp phối, lựa đào phát phơ. Đồng Viện mặc một bộ hoàng kim giáp, đầu đội hoàng kim khôi, quả thực uy phong lẫm liệt. Trong khi đó Đằng Lệ Nhi và Đồng Lục, lại là một thân ngân khôi ngân giáp, cười trên bạch long mã, tay cầm ngân thương sáng loáng, trái phải đi theo Đồng Viện.

Bốn trăm nữ binh, có chút oai hùng.

Một đội nhân mã lao ra khỏi đại môn của mục tràng, đi vội khoảng hai ba dặm, thì đột nhiên vang lên một tiếng gọi với theo.

- Tứ tỷ, chờ đợi một chút, chờ đợi một chút!

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sa Ma Kha mang theo hai trăm Ngũ Khê man nhân đang đuổi theo. Chỉ thấy mái tóc vàng rối tung, mắt ứng lóe ra màu xanh, cười trên Đan Tê đen xì, một thân khôi giáp đen bóng. Trên tay cầm tạt lê cốt đóa, ngồi trên lưng Đan Tê gầm rú:

- Tứ tỷ, các người đều ra trận, ta đây há có thể tụt lại phía sau sao?

(1) Ý Đường Chu muốn nhắc đến thù hận giữa Thiêu Đường và Đồng Phi

Mời độc giả xem qua bản đồ Tam Quốc diễn nghĩa để hiểu thêm một chút về cách phân bố. Lưu ý:

- Lũng Tây nằm phía Tây Bắc của bản đồ trên đất Ngụy, có Thao Hà chảy qua.

161. Chương 161: Dã Ngưu Bôn Tẩu Thiêu Đường(thượng)

Phản tặc đã tới bên ngoài gia viên!

Đây là nhận thức chung của mọi người trong mục tràng. Thành ra, cho dù Đường Chu làm việc vô cùng chu đáo, an bài chặt chẽ, thì tiếp theo cũng đành phó mặc cho số phận.

Dù sao chuyện tình trên chiến trường trong chớp mắt đã có thể thay đổi, không ai có thể nói chính xác được điều gì.

Đồng Viện chưa từng chân chính trải qua chiến trận, chỉ là nghe Đồng Lục nói qua nắm đó Đồng Phi dùng trăm kỵ liên tục chiến đấu ở các chiến trường Tây Bắc, hành động vĩ đại như thế khiến cho tâm tư nàng khao khát.

Xuất thân từ gia đình cường hào, phụ thân lại là thái thú một quận. Từ nhỏ đến lớn, Đồng Viện chưa bao giờ nhìn thấy qua cái gì là vạn mã phi nhanh. Lòng hăng hái tràn trề, khiến nàng bất chấp tất cả xông lên chiến trường. Theo cách nhìn của nàng, ngay cả Đồng Lục cũng có thể ra trận giết chóc, thì nàng cũng có thể làm được.

Nhưng khi nàng đứng ở trên sườn núi, nhìn thiết kỵ của Thiêu Đường lao đến như thủy triều cuộn trào mãnh liệt thì trong đầu trống rỗng, khuôn mặt nhỏ nhắn không có nửa điểm huyết sắc. Tay cầm đao khẽ run rẩy, hàm răng va vào nhau, phát ra tiếng động lạch cạch.

Nếu như không có Đồng Lục ở bên cạnh chiếu cố, Đồng Viện thậm chí không biết mình có thể ngồi vững trên lưng ngựa hay không.

Tám ngàn thiết kỵ cùng nhau lao như bay tới, cảnh tượng này quá mức hoành tráng. Khi còn cách khoảng hai trăm bộ thì tám ngàn thiết kỵ đồng loạt rào rào dừng lại. Một mảnh đông nghịt, tản ra khí tức xơ xác tiêu điều. Chiến mã dưới háng bất an, hí dài một tiếng nhỏ, bốn vó chồm lên. Đồng Viện thậm chí quên thân phận chủ tướng của mình, ngơ ngác nhìn thiết kỵ, không biết nên nói như thế nào.

Lão Vương Thiêu Đường hầm hằm sát khí, vẻ mặt dữ tợn đáng sợ. Tay hấn ghìim dây cương, nhìn nữ binh trên sườn núi, không khỏi cười ha ha:

- Đồng gia hết người rồi sao? Lại ột đám đàn bà xuất chiến... ha ha ha, thật không biết là để cho các nàng tới đánh trận, hay là tới để hầu hạ cho ta.

Đám người Thiêu Đường nghe thế đều cất tiếng cười to, đủ loại ô ngôn uế ngữ phun ra.

Đồng Lục và Đằng Lệ Nhi tức giận tới mức mặt đỏ tía tai, thúc ngựa định lao ra. Cũng không chờ các nàng xuất mã, chỉ thấy giữa đám người lao ra một người vạm vỡ. Cưỡi trên dã ngưu(trâu rừng) Đan Tê. Trên thân khoác một áo choàng, dáng vẻ kiêu ngạo.

Sa Ma Kha bởi vẫn cảm thấy khó lòng chịu nổi khi tác chiến cùng với nữ nhân, cho nên mang theo Ngũ Khê man nhân, núp ở phía sau. Nhưng lời lẽ của đám người Thiêu Đường thật sự quá ác độc. Tính tình hấn nóng như lửa, làm sao có thể nào chịu nổi mà đứng nhìn.

Tật lê cốt đóa trong tay chỉ thẳng mặt lão Vương Thiêu Đường:

- Lão tạp ngư, đừng vội lắm mồm, có đám cùng tam gia của ngươi đánh một trận không?

Giọng nói như tiếng sét nổ giữa trời hè, khiến cho đám người Thiêu Đường tức thì ngậm miệng lại.

Một người Thiêu Đường nghe vậy thì giận dữ, thúc mã vọt ra, lớn tiếng quát:

- Sỉu quỷ, đừng vội càn rỡ. Đừng có chạy, xem thương!

Người Khương kia cảm thương lao ngựa nhanh tới. Tức thì xuất hiện trước mặt Sa Ma Kha.

Chỉ thấy Sa Ma Kha cười lạnh một tiếng, dưới háng dã ngưu linh xảo né qua, vươn tay ra bỗng một tiếng bắt lấy báng thương.

Khương nhân kia hoảng sợ, cố sức giật lại. Nhưng đại thương trong tay Sa Ma Kha lại không chút động đậy.

- Bản lĩnh cỡ này, cũng dám tới khoe tài sao?

Sa Ma Kha cười ha ha, dã ngưu bỗng nhiên lao lên phía trước, báng thương trong tay Sa Ma Kha vù vù chuyển động, kéo rách lòng bàn tay của Khương nhân, hai tay hấn lập tức máu thịt lẫn lộn. Thuận thế báng thương đâm thẳng tới. Bang một tiếng giòn tan. Báng thương hung hăng đâm xuyên qua ngực Khương nhân. Chỉ nghe Khương nhân hét thảm một tiếng, liền bay khỏi lưng ngựa. Giáp ngực bị chọc nát, một lỗ máu to cỡ nắm tay tay trẻ con thình lình xuất hiện. Máu tươi ồ ồ chảy xuống, mà Khương nhân cũng đã đứt khí, chiến mã quay đầu chạy trời chết.

- Bản lĩnh ngươi chỉ có thể thôi sao?

Thiêu Đường lão Vương biến sắc, trầm nghĩ: mục tràng kia từ bao giờ xuất hiện t đám người như thế này?

Ý niệm trong đầu còn chưa biến mất, từ trong trận đã chạy ra tam kỵ, oa oa kêu to xông về phía Sa Ma Kha.

Sa Ma Kha chấn hưng tinh thần, dã ngưu vùn vụt xung phong lên, tật lê cốt đóa thuận thế quét ngang, một chiêu thái sơn áp đỉnh, nghênh tiếp Khương nhân đang bổ nhào đến. Chỉ nghe bịch một tiếng, chiến

mã dưới khó hí dài một tiếng thảm thiết, quỳ gối xuống mặt đất. Tật lê cổ đóa trăm căn, hơn nữa Sa Ma Kha trời sinh thần lực, dưới một kích này, lực đạo hơn cả thiên quân.

Dã nguỵ thuận thế lắc đầu, sừng trâu phốc một cái chọc thủng cổ chiến mã.

Khương nhân trên lưng ngựa không ngờ sẽ có chuyện như vậy, a một tiếng liền rút xuống ngựa. Cùng lúc đó, dã nguỵ chạy nhanh tới, móng chân bọc sắt giẫm nát ngực của Khương nhân. Bị lực ngàn cân đập xuống, Khương nhân kêu thảm một tiếng, miệng phun máu tươi, bị đập chết tại chỗ. Sa Ma Kha lại nhân cơ hội này chân giẫm lên bàn đạp, vù một cái đứng lên.

Thân cao chín thước, vừa đứng lên đã khiến cho người ta kinh hãi.

Mắt ửng xanh biếc, mũi nhọn chớp động, tật lê cốt như thiểm điện đâm ra, chính giữa mặt khương nhân còn lại.

Trong sát na, khuôn mặt liền biến thành thịt vụn, đầu lâu từ trên cổ gãy rời, rơi xuống đất, chiến mã kéo theo thi thể hất, trong chớp mắt chạy vô ảnh tung.

Thiên Ương lão Vương thầm nghĩ không tốt, nếu cứ đánh tiếp như thế này, ai có thể là đối thủ của sừ quý?

Vừa muốn mở miệng hô xung phong, thì Sa Ma Kha lại kiêu ngạo không ngừng tay, thuận thế liền chết xung phong tới.

Vừa giờ cao binh khí, Sa Ma Kha vừa hét lớn một tiếng:

- Binh sĩ Ngũ Khe còn không xuất kích, định đợi đến bao giờ?

Trên núi, hai trăm Ngũ Khê man nhân nhiệt huyết sôi trào. Chủ nhân liên tiếp thủ thắng, quả thực khiến cho bọn họ vô cùng phấn chấn.

Thúc mã lao xuống núi, theo Sa Ma Kha giết sang.

Thương trong tay Đồng Lục run rẩy

- Tứ tiểu thư, hạ lệnh xuất kích, xuất kích mau!

- Đúng vậy, xuất kích, xuất kích!

Lá cờ chủ tướng trên thân trúc viết một chữ Đồng thật lớn đón gió mà động, hổ nữ doanh dưới sự chỉ huy của Đồng Lục cùng Đằng Lệ Nhi, thuận thế trùng kích.

Đồng Viện sợ hãi, nhưng không hề đại biểu rằng nữ hổ doanh cảm thấy sợ hãi.

Những con người này, là những nữ nhân lớn lên ở chốn tối tăm, đã kinh lịch qua đủ loại chiến trận. Từ cửa nát nhà tan, đến bán mình làm nô lệ, đã từng cận kề với cái chết, tuyệt không phải là loại nữ nhân lớn lên từ trong chăn nhung nệm gấm như Đồng Viện có thể so sánh. Theo sát Đồng Lục cùng Đằng Lệ Nhi liên tục hô to:

- Hổ, hổ, hổ...

Đây là khẩu hiệu chiến đấu đặc biệt của nữ hổ doanh, hàm ý là tấn công, tấn công, lại tấn công!

Như một đám sói mẹ, dưới sự chỉ huy của hai đầu cọp mẹ, giết vào trong trận doanh của Thiên Ương. Sa Ma Kha tay cầm tật lê cốt đóa, mang theo tiếng gió gào sét giạt, như tiến vào chỗ không người, Mà dã nguỵ dưới háng hai sừng như đao, lại thêm trên thân có áo giáp bảo hộ, có thể nói là đâm ngang húc dọc. Một người một trâu, lại có thể giết cho quân Thiên Ương liên tục lùi về phía sau.

Trong mắt người Thiên Ương, Sa Ma Kha với dã nguỵ cùng một dạng, mạnh mẽ không thể ngăn cản.

Mà vũ khí của Ngũ Khê man nhân cũng đều rất cổ quái. Phi đao, phi thương, tất cả đều đã trải qua chế tạo đặc biệt biến thành những thiết côn hình lục lăng. Một đầu có mũi nhọn, có thể đâm chết đối thủ. Mà hình lục lăng trên đầu côn đánh lên người. Không chết cũng trọng thương.

Chỉ trong nháy mắt, trên chiến trường, người hô ngựa hý, một mảnh chém giết.

Sa Ma Kha hưng phấn liên tục gầm rú, từ trong túi trên lưng trâu rút ra một cây binh khí quái dị.

Dài năm tấc, chuôi dài khoảng tám tấc, thân to bốn tấc. Đây là do một lần Bồ sư phụ nguyên bản muốn chế ra thiết lăng bồng cho Ngũ Khê man nhân, nhưng không thành, lại ngẫu nhiên chế thành Tiên.(roi)

Trên thân tiên được bao bọc bởi mười tám vòng sắt có lưỡi sắc nhọn. Nhìn qua như các đốt trúc ở phương Nam.

Đồng Phi lúc đó nhìn thấy, liền cảm thấy binh khí này rất quen mắt. Cẩn thận nghĩ lại. Đây không phải là Tú Tiết Tiên trong Bình Thư sao?

Cũng là Sa Ma Kha có duyên với Tú Tiết Tiên này, lần đầu tiên nhìn thấy ngay lập tức yêu thích. Lại quần lấy Điển Vi vài ngày, học được tuyệt chiêu Tiên pháp của Lý gia. Hôm nay thi triển ra, xa thì dùng tạt lê cốt đá quét ngang, gần thì dụng tiên bổ xuống thẳng xuống đầu. Tú Tiết Tiên nặng hơn ba mươi cân quật xuống, có thể nói hung ác độc địa đến cực điểm. Dù cho trên người có một thân khôi giáp, một tiên quật xuống cũng sẽ bị phá nát.

Đan Tê liên tục tê rống, hai sừng không ngừng húc qua húc lại.

Đúng lúc này, từ trên núi truyền đến một hồi tù ngư vang vọng.

Tiếp đó là liên tiếp những tiếng hò hét vang trời từ bốn phương tám hướng vang lên. Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu suất lĩnh một ngàn người từ bên trái đánh tới, Đồng Khí cùng Hàn Đức suất lĩnh một ngàn người từ bên phải giết ra. Mà từ trong thủy thảo ở phía xa xa, đột nhiên mơ hồ xuất hiện một đám cờ quạt.

Lão Vương Thiệu Đường nhện không được lớn tiếng hô lên:

- Lùi lại. Lùi lại...

Hắn thật sự không hiểu. Một cái mục trang nhỏ nhỏ đến tột cùng có bao nhiêu binh mã đây? Vì sao người càng lúc càng nhiều như vậy? Trong đầu có chút hối hận, sớm biết thế này theo đại quân xuất phát, đánh hạ Thao trước, rồi trở lại thu thập mục trang có phải tốt hơn không...

Có câu là, binh bại như sơn đảo.(1)

Lúc trước Sa Ma Kha liên tục giết chết bốn tướng, đã khiến nhân tâm của quân Thiệu Đường bị chấn động.

Sau đó, Sa Ma Kha liền chết xung phong, lại thêm phục binh bốn phía lao ra. Khiến cho tâm khí quân Thiệu Đường lung lay, không còn sung mãn như lúc đầu...

(1) binh bại như sơn đảo: ý nói quân khi bại thì như núi sập, khí thế sụt giảm rất khó cứu vãn.

162. Chương 162: Dã Ngưu Bôn Tẩu Thiệu Đường(hạ)

Tiếng hét lớn lùi lại của lão Vương Thiệu Đường đã triệt để khiến cho quân sỹ mất đi ý chí chiến đấu. Nhốn nháo chạy loạn ra bốn phía, không kịp chạy thì xuống ngựa đầu hàng. Sa Ma Kha quyết không tha đuổi theo, cho nên sau đó, đám người Đồng Lục bị hấn bỏ lại phía sau khá xa.

Một người một trâu, mang theo Ngũ Khê man nhân, giết ấy ngàn người chật vật chạy trốn.

Trên đường lại thêm Đường Chu đặt phục binh, tại hai bên cửa sông một trận tên bay loạn xạ, khiến cho lão Vương Thiệu Đường càng mất đi ý chí.

Cũng may, hắn biết Lâm Thao bên kia còn có một đội nhân mã, mang theo tàn binh bại tướng chạy sang đó.

Mà dưới chân thành Lâm Thao, hào suất Lang Khương Ngạc Hòa vừa mới lập trại, nhìn thấy từ rất xa lão Vương Thiệu Đường đang chật vật chạy tới, cũng không khởi kinh hãi. Theo cách nghĩ của hắn, tám ngàn thiết kỵ của Thiệu Đường đối phó với một cái mục trang nho nhỏ, thật dễ như trở bàn tay! Như thế nào

vừa mới được một lát, đã bị đánh cho khổ sở như vậy. Vội vàng tiếp trận, chuẩn bị ứng cứu cho lão Vương Thiêu Đường, không nghĩ tới lão Vương lại không chút tỉnh táo, xông thẳng về phía nhân mã của mình.

Ngạc Hòa lớn tiếng gọi:

- Chạy tách ra, lão vương Thiêu Đường, mau chạy tách ra!

Hắn rất rõ ràng, nếu như lão Vương Thiêu Đường cứ thế xông tới mà nói, phe mình vừa mới kết thành trận doanh lập tức sẽ bị phân tán ra.

Nhưng lão Vương Thiêu Đường này đã điên rồi, phía sau Sa Ma Kha rống lên một tiếng, không ngừng vang vọng.

Lão Vương Thiêu Đường không hiểu, sửu quý kia cưỡi trên một con trâu, làm sao có khả năng chạy nhanh như vậy?

Cũng khó trách lão Vương Thiêu Đường có cảm giác như thế, đầu ngựa dưới háng Sa Ma Kha, không phải là một đầu ngựa bình thường. Đó là một con dã ngựa của Phi Châu do lão man vương nhờ người ở Tây Vực mua về. Đan Tê nguyên bản là hậu đại của ngựa vương, cước lực và trùng kích lực, cũng không phải những đầu ngựa bình thường có thể so sánh. Nếu như chờ Đan Tê trưởng thành, tốc độ vị tất đã chậm hơn chiến mã.

Nháy mắt công phu, quân của lão Vương Thiêu Đường đã vọt tới trước trận của Lang Khương.

Một hồi hỗn loạn ở đầu trận tuyến, Ngạc Hòa đánh cũng không được mà không đánh cũng không xong. Mất mở trường trường nhìn quân Thiêu Đường xông đến làm rối loạn trận doanh phe mình.

Sát phía sau, Sa Ma Kha mang theo Ngũ Khê man nhân liều mạng xung phong qua đây, khiến trận doanh của Lang Khương người chết ngựa đổ(hàm ý quân doanh sẽ bị phá nát nát)

Sau khi bốn người Bùi Nguyên Thiệu tụ hợp, dẫn theo hai nghìn thiết kỵ cũng thuận thế lao đến. Thấy Sa Ma Kha lâm vào thế bị bao vây, bốn người không chút do dự, mang theo nhân mã lập tức trùng kích. Mặc dù tố chất không so được với cự ma sĩ, nhưng đám người này giết người cũng cực kỳ dũng mãnh. Thủ hạ của Hàn Đức, phần lớn xuất thân từ binh lính của Tần Hồ. Đánh trên ngựa không kém gì Lang Khương.

Đây thực sự là một nhánh quân tan tác, toàn quân lâm cảnh khó khăn.

Lão Vương Thiêu Đường chạy tới trung quân, bị Ngạc Hòa chỉ vào mũi thóa mạ.Cũng biết là mình đuối lý. Cho nên dù bị dội máu chó lên đầu, lão Vương cũng không dám nói lại một câu.

Ngạc Hòa ra lệnh cho thủ hạ huy vũ cờ thống lĩnh, kết trận chuẩn bị phát động công kích. Đúng vào lúc này, bên trong thành Lâm Thao truyền đến một hồi tù ngựa trang nghiêm. Bốn cửa mở rộng ra, từ trong thành nhân mã không rõ là bao nhiêu tuôn ra, lao về phía quân Lang Khương.

- Không phải Lý Tương Như nói là Lâm Thao Chỉ có mấy ngàn quân thôi sao?

Ngạc Hòa kinh sợ quát lên:

- Đây mà là có mấy ngàn quân sao? Ta xem nhân mã của họ, so với chúng ta còn muốn nhiều hơn!

Lão Vương Thiêu Đường bị phần không ngớt, giậm chân đầm ngực nói:

- Chính là Hàn Văn Ước lừa dối chúng ta. Bằng không Lý Tương Như làm sao lại không biết Lâm Thao có bao nhiêu nhân mã?

Lúc này, đi trách cứ người khác đã không còn nửa điểm ý nghĩa.

Đào mạng quan trọng hơn a...

Hậu quân bị nhân mã của Lâm Thao trung kích đến.

Ngạc Hòa mất mở trường trường nhìn thiết kỵ của Lang Khương chạy trời chết. Nhưng hắn lại không có chút biện pháp nào khác.

Vẫn là lão Vương Thiêu Đường kịp thời phản ứng lại nói:

- Ngạc Hòa huynh đệ, lúc này chúng ta chỉ có thể hợp thành một khối vững chắc... Liều mạng đánh một trận, liều mạng đánh một trận đi. May ra có thể giết ra tìm lấy một con đường sống. Bằng không. Cả người và ta ngày hôm nay đều phải chết ở chỗ này.

Ngạc Hòa cũng tỉnh ngộ, vội vàng sai vệ binh thổi lên kèn lệnh phản kích.

Dưới chân thành Lâm Thao, mấy vạn nhân mã quần lấy nhau, triển khai một hồi tê sát thảm liệt.

Tật lê cốt đóa của Sa Ma Kha đánh tới mức biến dạng, liền thẳng thắn ném qua một bên, tay múa Trúc Tiết Tiên. Ra sức trung kích về phía trung quân.

Toàn thân từ trên xuống dưới. Đều nhuộm là máu tươi.

Ngay cả thiết giáp trên thân Đan Tê cũng loang lỗ vết máu. Mái tóc vàng phát phơ trong gió, người như biến thành hung thần ác sát.

Quân Lang Khương và Thiêu Đương liên tục lùi về phía sau.

Mắt thấy trung cờ lệnh của trung quân cách mình hơn ba trăm bộ, nhưng hết lần này tới lần khác địch nhân càng ngày càng đông, lại vô pháp tiến thêm một bước. Sa Ma Kha phần nộ quát lớn :

- Ngũ Khê man nhân, ngăn trở cho ta!

Hơn mười Ngũ Khê man nhân lập tức vây quanh người Sa Ma Kha . Hấn thu thời Trúc Tiết Tiên, từ trên lưng trâu thảo xuống cự cung, giương lên.

Cự cung này, chính là năm đó Bắc Cung Bá tặng cho Đồng Phi , là Tượng Long Bảo Điều Cung.

Đáng tiếc Đồng Phi không tinh thông xạ thuật, giữ ở bên người cũng không có tác dụng gì. Sa Ma Kha thì ngược lại, vừa thấy đã sinh ra cảm giác yêu thích.

Sa Ma Kha tay nâng Tượng Long Bảo Điều Cung lên, kéo cung thành hình bán nguyệt, mạnh mẽ buông dây cung.

Tượng Long tiễn được đặc chế rít lên một tiếng vun vút lao đi. Tượng Long tiễn này so với tiễn bình thường to và sắc hơn một chút. Trong lúc chế tạo, Bồ sư phụ đã đục thêm rất nhiều lỗ nhỏ trên thân tiễn. Khi phá không bay đi, không khí trong lỗ nhỏ bị đè nén, sinh ra tiếng rít chói tai bén nhọn, như tiếng gào khóc thảm thiết.

Ngạc Hòa đang lúc chỉ huy nhân mã chống địch, đột nhiên nghe thấy tiếng gió rít chói tai truyền đến. Ngẩng đầu nhìn lên, thì Tượng Long tiễn đã đến trước mặt.

Không đợi hấn kịp phản ứng, mũi tên sắc nhọn đã xuyên thấu qua đầu hấn, phốc một tiếng, kéo hấn bay khỏi lưng ngựa.

- Tặc tù(1) đã chết, các người còn chờ gì nữa mà không xuống ngựa đầu hàng?

Theo tiếng gầm thét giận dữ của Sa Ma Kha , sĩ tốt dưới trướng cùng nhau gào thét:

- Tặc tù đã chết.

- Chết...

Quân Lang Khương và Thiêu Đương đang một hồi chống đỡ vất vả, rốt cục cũng không thể nào kiên trì nổi nữa. Lập tức tan rã, dưới ánh tà dương lưu lại một mảnh hỗn độn.

Cổ Hủ đứng ở trên cửa thành, nhìn tử thi rải khắp núi đồi, chung quanh chiến mã bơ vơ không chủ, trong lòng sinh ra một loại ý niệm cổ quái.

- Vậy mà thắng sao? Ta đến bây giờ, còn chưa xuất ra kế nào mà!

Đồng thời, khiếp sợ khi thấy Đồng Phi lại có thể có nhiều dũng tướng như vậy. Cho dù là Sa Ma Kha hay là đám người Bùi Nguyên Thiệu, đều phô bày ra vũ dũng bất phàm. Có được những tinh binh, dũng tướng như thế này, chủ công... thực sự có thể thành đại sự.

Nghĩ tới đây, Cổ Hủ không khỏi cảm thấy một loại áp lực.

Bên người chủ công, cũng không phải không có cao nhân chỉ điểm... Nếu như ta không chịu xuất lực, chỉ sợ sẽ chủ công nhìn ta với ánh mắt khinh thường.

- Cổ chủ bộ, đang suy nghĩ gì thế?

Ngưu Phụ lúc này xuất hiện ở phía sau Cổ Hủ, hỏi.

Cổ Hủ cả kinh, bất quá sắc mặt vẫn như trước bình thường, quay đầu cười nói:

- Hủ chỉ là đang suy nghĩ, thủ hạ của Phi công tử, sao lại nhiều đến như vậy.

Ngưu Phụ nghe thế thì ha ha cười:

- Cổ chủ bộ, chờ người chứng kiến A Sư xuất thủ, e là người sẽ không cho rằng bọn họ mạnh mẽ nữa.

-Ồ, Phi công tử so với Sa Ma Kha kia còn dũng mãnh hơn sao?

Đối với sự vũ dũng của Đồng Phi, Cổ Hủ chỉ nghe nói qua, nhưng chưa một lần nhìn thấy. Trong đầu không khỏi có một loại cảm giác, chuyện được kể lại, chung quy khó tránh khỏi sẽ có điểm khoa trương. Bất quá, chân chính làm hắn bất phục, không phải là sự vũ dũng, mà là sự quyết đoán của hắn.

Sau ngày đó, Cổ Hủ từng hỏi qua Đồng Phi:

- Nếu như lúc đó, ta không hô dừng tay, một đao đó của chủ công, có chém xuống hay không?

Đồng Phi lúc đó chỉ cười hắc hắc, thần sắc bình tĩnh nói một chữ:

- Sẽ!

Cổ Hủ hỏi:

- Chủ công, Hủ không rõ một việc... Thanh danh của Hủ không hề hiển hách, nhưng vì sao có thể được chủ công coi trọng như vậy? Xin thứ cho Hủ mạo muội, lúc trước cùng chủ công nói chuyện, Hủ thậm chí có thể cảm giác được, chủ công có chút e ngại Hủ.

Câu trả lời của Đồng Phi khiến cho Cổ Hủ giật mình:

- Người khác không biết lão sư mới như thế, nhưng Phi quả thực rất rõ ràng. Cái tài của lão sư, có thể nói ở chữ độc. Hai chữ độc sĩ, hoàn toàn xứng đáng với lão sư. Cho nên, Phi tuyệt đối sẽ không để lão sư đầu nhập dưới trướng của người khác. Chỉ sợ một thân thật tài hoa, cũng phải giấu tài mà sống.

- Sao chủ công dám khẳng định, Hủ đầu nhập dưới trướng của ngài, sẽ xuất toàn lực?

Đồng Phi lúc đó sải bước về phía chiến mã, cười ha hả mà nói một câu:

- Bởi vì chúng ta đều cùng một dạng người!

- Cùng một dạng người?

- Lão sư người vì bảo toàn bản thân mà thiết kế thiên hạ, Phi cũng vì người nhà, mà vô địch khắp thiên hạ.

Một trận đánh ở Lâm Thao, thiết kỵ của Thiêu Đường hầu như toàn bộ bị tiêu diệt. Mà quân Lang Khương cũng thiệt hại phân nửa, có thể nói là hơn cả thảm bại. Hốt hoảng mở một đường máu, lão Vương Thiêu Đường hoảng sợ như chó nhà có tang. Mang theo mấy nghìn người bỏ chạy về phía quận thành Lũng Tây. Chỉ cần có thể bình an đến quận thành, hắn còn có hi vọng vùng lên.

Bất quá lão Vương Thiêu Đường lại mơ hồ cảm giác thấy thiếu chút gì đó. Trong đầu có chút thấp thỏm bất an.

Dọc theo đường đi, không dám dừng lại nghỉ ngơi.

Bất luận là gió thổi cỏ lay, cũng đều làm cho lão Vương Thiêu Đường hết hồn. Thù của con trai? Coi như hết...

Khó trách Hàn Văn Ước sống chết không chịu xuất binh đánh Lâm Thao, nguyên lai hắn đã sớm biết, người của Đồng Gia lợi hại.

Nhưng vì sao hắn không nói ra chứ?

Lão Vương Thiêu Đường đầu tiên là cảm kích, chợt lại là một trận phần nộ khó hiểu.

Chờ trở về quận thành, nhất định phải giết tên Lý Tương Như đáng ghét kia. Nói cái gì mà Lâm Thao chỉ có mấy ngàn người... Con mẹ nó không biết hắn làm thái thú cái kiểu gì, lại có thể đem mấy vạn người nói thành mấy nghìn người. Lúc này đây, thực sự là có chút tính toán không chu đáo mà.

Quá nửa đêm, đã nhìn thấy tường thành ở phía xa xa.

Lão Vương Thiêu Đường lúc này mới dám thở dài một hơi. Trên đầu tường thành, đại kỳ đề chữ “Lý” lay động, chứng tỏ nơi này coi như là an toàn.

Mang theo tàn binh bại tướng chạy đến chân thành.

Lão Vương Thiêu Đường xuất mã chạy về phía trước, hướng phía đầu tường thành lớn tiếng hô:

- Người trên thành, mau mau mở cửa thành, mở cửa thành!

Im ắng, một điểm thanh âm cũng không có.

Lão Vương Thiêu Đường kỳ quái chính là: chuyện gì đã xảy ra?

Giữa lúc đó, chợt nghe một hồi trống cao vút sôi sục vang lên trên đầu tường thành, cùng lúc đó đột nhiên một đạo nhân mã giết ra.

Dẫn đầu là một đại tướng, toàn thân khôi giáp đen bóng.

Trong tay là một đôi đại kích bằng sắt nguyên chất, mặt vàng nhạt, hùng vĩ tựa một đầu lão hổ.

Bên cạnh còn có một tướng quân trẻ tuổi, tay cầm cổ nguyệt đao, dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Đại hán như lão hổ hét lớn một tiếng:

- Phản tặc, ông nội Điển Vi của người chờ người ở đây đã lâu!

Lời còn chưa dứt, trên đầu thành tức thì sáng rực.

Một viên mãnh tướng xuất hiện ở trên đầu thành. Dưới ánh đèn chiếu rọi, dũng tướng này mặc một bộ giáp bằng da trâu, bao tay bằng đồng, áo khoác màu đen theo gió tung bay phấp phới. Thân cao hơn chín thước, vai rộng eo tròn, mũi rộng mũi sư tử, một đôi mắt dài nhỏ, chăm chú nhìn lão Vương Thiêu Đường.

- Lão Vương Thiêu Đường, quân thành Lũng Tây đã thuộc quyền nắm giữ của triều đình. Phản tặc Lý Tương Như đã mất mạng, sao còn không xuống ngựa đầu hàng?

- Người là ai?

Lão Vương Thiêu Đường mơ hồ đoán ra thân phận của người nọ, nhưng vẫn như cũ nhịn không được lớn tiếng quát hỏi.

Dũng tướng trên đầu thành cười ha hả:

- Ta thường nghe người ta nói, lão Vương khắc con rồi có tên của ta làm bia ngấm, mỗi ngày phải bắn vài tiễn mới có thể cảm thấy thoải mái. Hôm nay ta ở chỗ này, vì sao còn cố hỏi làm gì? Mỗ là Lâm Thao Đồng Phi.

Cừu nhân giết con, đã ở ngay trước mặt.

Nhưng không biết vì sao, lão Vương Thiêu Đường lại không có nửa điểm hận ý.

Có lẽ là ngày này đã định trước, hơn một lần ngay khi đại sự sắp thành, Đồng Phi này lại hoành không xuất hiện. Hôm nay hắn lại một lần nữa phá hủy chuyện tốt của mình. Trách không được vừa mới cảm thấy quên chuyện gì đó.. Tại mục tràng, không nhìn thấy Đồng Phi, thì cũng đã biết kết quả.

- Đồng Phi, nếu ta hàng ngươi, ngươi có thể tha những thuộc hạ này của ta không?

Lão Vương Thiêu Đường chỉ một ngón tay về phía Khương nhân ở phía sau. Những người đó không chỉ là người Thiêu Đường, đại bộ phận lại là nhân mã của Lang Khương.

Lại nói tiếp, nhân số phe mình chưa chắc đã ít hơn đối phương. Nhưng người thì kiệt sức, ngựa hết hơi, sao có thể tiếp tục đánh nữa?

Đồng Phi có chút do dự:

- Người khác có thể không giết, nhưng riêng lão Vương... Phi mặc dù không muốn giết người, nhưng quốc pháp khó mà khoan dung.

- Chỉ cần công tử có thể cam đoan không giết những thuộc hạ này của ta, lão Vương Ta nguyện ý chết.

- Cái này, ta có thể cam đoan.

Lão Vương Thiêu Đường sau khi nghe xong, thở phào một hơi. Cheng một tiếng rút ra bảo kiếm, ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Bắc Cung Bá Ngọc, người ta tính tới tính lui, chỉ sợ kết quả, cũng vẫn là công dã tràng. Con của ta, không cần chờ lâu nữa, lão cha ta đến bồi tiếp ngươi...

Nói xong, bảo kiếm hoành ngang một nhát, máu tươi bắn mạnh ra...

(1) Tặc tù: tù trong tù trưởng, tặc trong phản tặc. Một chữ ghép để gọi thủ lĩnh là phản tặc. Việt Nam mình chắc hiếm khi có từ ghép kiểu này.

163. Chương 163: Bàng Gia Có Người Tên Là Lệnh Minh

Vào chạng vạng tối Phi mới đến quận thành Lũng Tây.

Trời cũng đã sẫm sẩm tối, trên tường thành lính gác đang đi đi lại lại. Đoàn người Đồng Phi ở rất xa đã có người đến gõ chuông trên lầu gác ở trên cửa thành.

Mang theo âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng, tiếng chuông trang nghiêm vang vọng về phía chân trời.

Sau khi nghe thấy tiếng chuông Lý Tương Như lập tức mang theo người đến lầu gác trên cửa thành. Dưới ánh sáng yếu ớt của lúc chiều tối, chỉ thấy đoàn người dưới chân thành đều là khương binh mặc quân phục cùng màu.

- Dưới thành là người phương nào?

- Ta là người do Ngạc Hòa hào suất phái đến, có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Lý đại nhân!

Nhân mã dưới thành, có người lớn tiếng trả lời. Khẩu âm đậm chất Khương nhân, nghe cũng không có chỗ nào đáng nghi.

Lý Tương Như nói:

- Ta chính là Lý Tương Như, Ngạc Hòa hào suất có chuyện gì?

- Đại nhân, việc này có quan hệ trọng đại, hào suất lệnh cho ta chỉ được bẩm báo với một mình đại nhân... Xin đại nhân mở cửa thành để chúng ta tiến vào.

Có phụ tá quan sát một hồi, không nhìn ra manh mối nói:

- Đại nhân, hình như không có chuyện gì.

- Đã như vậy để bọn họ vào đi!

Vừa nói chuyện, Lý Tương Như vừa chắp tay sau lưng, lén làm một ám hiệu.

Đội nhân mã dưới thành tới gần, cầu treo cũng ầm ầm hạ xuống. Giữa lúc đó, đột nhiên Lý Tương Như hét lớn một tiếng: “Bắn cung!”

Chỉ một thoáng, tên bay xuống như mưa, nhân mã dưới thành một trận người hô ngựa hí, trở thành một đám hỗn loạn.

Cùng lúc, cửa thành mở rộng.

Một đạo nhân mã giết ra, dẫn đầu là ba viên Đại Tướng, rõ ràng là ba nhi tử của Lý Tương Như, Lý Khải, Lý Cố, Lý Phương.

Ba nhi tử của Lý gia, ở Lũng Tây nổi tiếng là dũng mãnh, vì thế mới có biệt hiệu Lý gia tam hổ.

Ba người này lao ra khỏi thành, tiếp đó giết về phía nhân mã của Đồng Phi.

Trên tường thành Lý Tương Như mắng: “Xuẩn tặc, nghĩ Lũng Tây ta không có người sao? Dám đến đây trá thành... Không ngờ ta cùng với Ngạc Hòa hào suất sớm đã có ước định, nếu như người phụng mệnh hấn đến đây, há lại không dùng tín hiệu mà ta và hấn đã ước định từ trước?”

Đồng Phi vừa nghe, liền biết không ổn.

Nguyên tưởng lừa hấn mở cửa thành, lại không ngờ Lý Tương Như có thể gian xảo như thế.

Bất quá ngẫm lại cũng là bình thường, Lý Tương Như tốt xấu gì cũng xuất thân là “Hiếu Liêm”, há lại bị lừa đơn giản vậy?

Một năm qua, liên tiếp chiến thắng, nên trong tiềm thức của Đồng Phi cũng có chút khinh địch. Đặc biệt thu phục được Cổ Hủ, càng làm cho hấn có điểm vênh vào đắc ý... Quả nhiên hấn đã quá coi thường anh hùng thiên hạ rồi. Nếu đã trá thành không xong thì cứng rắn mà đến đi.

Đang định thúc ngựa lên nghênh đón thì Điển Vi đã thúc ngựa lao lên trước, ngăn cản Lý gia tam hổ.

Đồng Phi gạt lông chim xuống, lớn tiếng quát lên:

-Lý Tương Như, may mà ngươi còn được gọi là danh sĩ. Ăn bổng lộc của triều đình, nhưng lại làm phản, quả thật là quân bại hoại giữa chúng nhân, giòi bọ của Đại Hán... Người không chết thì thực ông trời không có mắt... Người là loại bất trung bất hiếu, không biết thế nào là lễ nghĩa liêm sỉ. Nếu để ta bắt được, nhất định không để cho ngươi chết tử tế.

Một trận thóa mạ này thực là chửi đến sượng khoái lâm li.

Đồng Phi nửa sĩ nửa trộm cắp, một bên giết địch, một bên đem mười tám đời tổ tông của Lý Tương Như ra mà mắng chửi, đến mức Lý Tương Như xấu hổ không chịu nổi, liên tục gào lên: “Giết chết bọn chúng, mau giết chết bọn chúng...”

Lúc trước tên dày đặc, nhưng cũng không tạo ra thương tổn quá lớn cho đám người Đồng Phi. Thuần một sắc mã khải, thuần một sắc lương đương giáp, nhân mã mà Đồng Phi suất lĩnh, chính là cự ma sĩ tinh nhuệ nhất dưới trướng hấn. Nhân số tuy không nhiều bằng đối phương, nhưng khi dây dưa cùng một chỗ, lại giết cho vệ binh Lũng Tây liên tục bại lui. Điển Vi một mình ngăn cản Lý gia tam hổ, song kích múa như bay, đánh tam hổ như đánh với ba con mèo bệnh.

Lý Tương Như thấy tình huống không ổn, vội vã hô lớn: “Mau thu binh!”

Lời còn chưa dứt, phía sau đi ra một viên tiểu tướng, cầm đao đao trong tay lớn tiếng quát lên: “Chúng ta đều là con dân Đại Hán, lẽ nào có thể hàng giặc? Lý Tương Như đáng chết... Nếu như các ngươi còn có lòng thẹn, nên theo ta giết chết phản tặc.”

Một đao chém tới, chặt Lý Tương Như thành hai nửa.

Lý Tương Như có thể nào nghĩ đến mình ở trong nhà còn bị người đánh lén? Đầu lia khỏi cổ...

Những thân binh liên quan lập tức vây quanh tiểu tướng, mà ở trên chòi gác, đại bộ phận đều là quân trấn giữ biên cương của nhà Hán. Bọn họ cũng không quá có chủ kiến, chủ tướng là ai, thì bọn họ sẽ đi theo

người đó. Hôm nay chủ tướng đã chết, quan quân cũng đã đuổi đến chân thành, chính là thời gian thật tốt để rửa sạch tội danh.

Trong lúc nhất thời, trên lầu gác trở thành một đám hỗn loạn.

Dưới chân thành quân binh liên tiếp bại lui, Lý gia tam hổ đã bị Điển Vi chém bay hai người. Sau đó Điển Vi vung tay xuất ra một tiểu kích, đem con mèo bệnh cuối cùng đánh chết.

Đồng Phi dẫn theo nhân mã ào ào xông vào thành, không gặp quá nhiều chống cự...

Chiến sự giằng co chưa đến tàn nén nhang đã hoàn toàn kết thúc. Dưới trướng Đồng Phi tử thương chừng trăm người, trong khi đó quan quân trong quận thành tử thương có phần thảm trọng hơn.

Hoặc là bị người của Đồng Phi giết chết, hoặc là tự giết lẫn nhau. Còn có một số không may mắn, thậm chí còn chưa kịp hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã bị song phương giết chết, có thể nói chấy thành hại người vô tội. Đồng Phi ngồi nghiêm trên yên ngựa, nhìn một tiểu tướng từ trên lầu gác đi xuống. Đại đao trong tay hắt, nhìn qua vô cùng quái dị, nhưng lại rất quen mắt.

Giống như tị tử cổ nguyệt đao. Đây chính là binh khí mà Hoàng Trung từng sử dụng...

Không đợi Đồng Phi lên tiếng, tiểu tướng kia đặt đại đao xuống đất, quỳ một gối nói:

- Tội nhân Bàng Đức, bị kẻ gian che mắt khuất thân theo giặc. Hôm nay đặc biệt chém chết tặc nhân Lý Tương Như, khẩn cầu tướng quân trị tội.

A, Bàng Đức...

Đồng Phi xoay người xuống ngựa, thân thể đột nhiên run lên...

Giả bộ ung dung, đưa Độc Cước Đông Nhân Sốc cho người ở bên cạnh, sau đó nâng Bàng Đức dậy:

- Tướng quân chớ có như vậy, hôm nay ngài đã chém chết Lý Tương Như. Mà Phi cũng không phải tướng quân gì hết, chỉ là một kẻ không công danh, là con trai của thái thú Hà Đông, Tả Trung Lang Đồng Trác. Nghe phản tặc làm loạn, đặc biệt suất binh đến đây, lại không nghĩ rằng đại nghĩa quang minh, xứng lập công đầu lắm.

Dứt lời thì quay ra nói với mọi người:

- Tất cả mọi người đứng lên đi... Tin rằng triều đình chỉ truy cứu tên đầu sỏ, việc này không liên quan đến các người.

Chức vị thái thú Hà Đông, thực ra rất bình thường, nhưng danh hiệu Tả Trung Lang, lại không tầm thường.

Mọi người đều là người Lũng Tây, Đồng Trác lại lập nghiệp ở đây, tự nhiên họ đều đã nghe nói qua. Đặc biệt một trận Toánh Xuyên, quả thực làm cho danh tiếng Đồng Trác lên đến đỉnh điểm. Mà Đồng Phi, cũng bởi vì một loạt sự kiện, thanh danh hiển hách.

Bàng Đức nghe thấy thế đại hỉ, trong lòng biết đây là người ta cấp cho hắn chút mặt mũi.

- Đại ân của công tử, ta xin ghi lòng tạc dạ.

Ý tứ của Đồng Phi rất rõ ràng, đó chính là đám người Bàng Đức không phải là tạo phản, mà là bị Lý Tương Như che mắt. Hôm nay đã biết chân tướng, lập tức giết Lý Tương Như. Từ lúc đó, những người này đều không có tội, thậm chí còn lập hạ được công lớn.

Tức thì, quân binh khắp thành vui mừng khôn xiết.

Nguyên bản địa vị của Bàng Đức ở quận Lũng Tây không tính là cao, chẳng qua chỉ là một môn bá mà thôi.

Cái gì là môn bá, nói đơn giản chính là một viên quan coi cửa, thủ hạ có hơn mười thú binh. Thấy Đồng Phi cư xử hòa ái dễ gần, mặc dù tướng mạo xấu xí, nhưng không có nửa điểm ngạo khí của con cháu quan lại. Hơn nữa danh khí của Đồng Phi cũng không nhỏ. Bàng Đức đã từng nghe qua, hôm nay được Đồng Phi ôn hòa nâng đỡ như vậy, trong đầu sao lại không kích động chứ?

Đồng Phi cũng làm việc rất sạch sẽ gọn gàng, phàm là người lúc trước thân Lý Tương Như đều bị chém đầu.

Ngược lại quan quân cấp trung hoặc thấp, thì kẻ thắng chức, người lên quan, đều cho bọn họ chút lợi ích. Bàng Đức cũng từ một cái môn bá, thoáng chốc biến thành quân ti mã của Đồng Phi, có thể nói là đạt được nhiều lợi lộc nhất, lập tức đi theo Đồng Phi đến phủ nha. Trên đường, Đồng Phi tựa như là vô ý hỏi:

- Bàng huynh đệ, người năm nay bao nhiêu tuổi. Có tên chữ không?

- Bàng Đức, Bàng Lệnh Minh!

Đồng Phi thầm kêu một tiếng trong lòng: “Quả nhiên là hần...”

Bàng Đức này là người ra sao? Trong chính sử ghi chép thế nào? Đồng Phi không nhớ rõ... nhưng trong Diễn Nghĩa Bình Thư, người này đã từng là tướng mạnh nhất dưới trướng của Tây Lương Mã Siêu, sau này quy hàng Tào Tháo, rất được Tào Tháo sủng ái.

Nhân vật có thể giao thủ với Quan Nhị Ca không phân cao thấp, tuyệt đối là dũng tướng.

Sau lại bị Quan Vũ dùng nước phá quân, cuối cùng bị bắt nhưng thề sống chết không hàng. Sau thậm chí còn vì Tào Tháo mà khóc hết nước mắt... Chỉ là Đồng Phi thật sự không ngờ, sẽ gặp Bàng Đức ở trong quận thành Lũng Tây, thật đúng là trời cũng giúp ta.

Trong ấn tượng của Đồng Phi, Bàng Đức không chỉ là một võ tướng, cũng là một kẻ am hiểu binh pháp.

Hôm nay, trong tay Đồng Phi thiếu nhất chính là nhân vật như vậy. Nhưng chỉ là sắp đặt như vừa rồi, tựa hồ chưa đủ.

Đồng Phi đã hạ quyết tâm, nắm chặt Bàng Đức trong tay.

Đoàn người tiến vào phủ nha thì ngồi xuống. Đồng Phi cùng Điển Vi ngồi ở ghế cao nhất, ghế cao nhất tiếp theo chính là Bàng Đức.

Có chút nhân lực, đều có thể nhìn ra, lúc này một cái tiểu môn bá đang ôm chân người ta.

Bàng Đức tuy rằng liên tục từ chối, nhưng Đồng Phi kiên trì bắt hần ngồi bên cạnh mình. Sau đó sai người báo cáo tình hình của quận thành Lũng Tây. Vừa nghe qua liền lấy làm kinh hãi.

Lý Tương Như ở quận thành Lũng Tây năm năm, dựa theo biên chế của Lũng Tây, có thể phân phối năm ngàn quân binh.

Nhưng trên thực tế thì sao? Trong quận thành chỉ có hai ngàn nhân mã, hơn nữa đại bộ phận là vừa mới được huấn luyện, có thể ra trận được, không tới một ngàn.

Cách ăn bớt công quỹ này quả thật cũng quá mức tàn nhẫn rồi.

Đồng Phi không khỏi cảm thấy có chút lo lắng. Hần chỉ mang đến đây một nghìn người, trong đó có sáu trăm cự ma sĩ, dùng khi hần xung phong, thực không thích hợp cho việc thủ thành.

Hiện nay, chuyện cần phải lo quả không ít.

Thứ nhất trong thành còn thân tín của Lý Tương Như hay không, thứ hai, đại quân Hoàng Trung phía Kim Thành có thể đến đây bất cứ lúc nào. Mà nhân mã tấn công Lâm Thao, theo cách nhìn của Đồng Phi là không có khả năng thành công. Lâm Thao không chỉ có nguồn cung cấp lính sung túc, lại còn có độc sĩ Cổ Hủ trấn giữ. Nhân mã Lang Khương, khẳng định khó có thể thắng lợi. Về phần người Thiệu Đường tập kích mục tràng, Đồng Phi lại càng không lo lắng. Tuy rằng binh mã mục tràng không nhiều lắm nhưng nếu muốn bảo vệ mục tràng lại không có vấn đề gì đáng lo ngại. Người Thiệu Đường am hiểu dã chiến không thiện công thành. Mà lão Vương Thiệu Đường là kẻ hữu dũng vô mưu. Sức chiến đấu của nhân mã dưới trướng của hần, hai năm trước Đồng Phi đã từng được lĩnh giáo.

Mà nếu bại binh quay về đây, cũng sẽ tạo thành cục diện phức tạp. Việc cấp bách bây giờ, là phải bổ sung quân lính cho quận thành...

Bàng Đức đưa ra kiến nghị:

-Công tử, nhân mã trong thành tuy không nhiều lắm, nhưng cũng không ít. Có thể chiêu mộ Khương nhân cư ngụ ở bản địa.”

- Khương nhân?

Đồng Phi cau mày:

- Phản tặc đại bộ phận là Khương nhân. Khương nhân bên trong thành này có thể tin tưởng được sao?

- Công tử có điểm không biết. Khương nhân cư ngụ ở trong thành, đại bộ phận là di chuyển tới từ lâu trước kia, các thế hệ đều ở đây. Tuy nói là Khương nhân, nhưng bản chất lại rất ngưỡng mộ văn hóa của nhà Hán ta. Nếu lấy số tiền lớn ra chiêu mộ, hơn nữa lại vì bảo vệ gia viên, bọn họ nhất định sẽ nguyện ý... Công tử có thể sai người nói cho bọn họ biết, một khi Khương nhân công phá quận thành, tất nhiên sẽ điên cuồng giết chóc, điên cuồng giết người cướp của. Đến lúc đó gia viên của họ khó bảo toàn, ngay cả tính mệnh cũng sẽ gặp nguy hiểm... Công tử không ngại đưa ra những lời hứa tốt đẹp, những người đó chắc chắn sẽ đồng ý.

- Nhưng việc này cũng không thể giải quyết trong chốc lát được đúng không? Ta sao có thể ngay lập tức kiếm ra nhiều tiền tài như vậy chứ?

- Công tử yên tâm, Lý Tương Như làm thái thú ở đây năm năm, vợ vét vô số của cải, có thể dùng để khao thưởng.

Đồng Phi gật đầu:

- Vậy cũng được... Đại ca, việc này để huynh đi xử lý, Đồng Thiết đi theo giúp huynh, cần phải mau chóng giải quyết việc này. Lệnh Minh, ngoài trừ việc chiêu mộ Khương nhân bản địa ra, còn có biện pháp nào khác không? Thời gian quá gấp rồi.

- Cái này...

Bàng Đức suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói:

- Còn một ít người nữa, chỉ là không biết công tử có dám dùng họ không?

- Người cứ nói xem sao!

- Trong đại lao Lũng Tây giam không ít người. Đa số đều là vì khát nợ thuê má, còn một ít là tội phạm... Tổng số cũng có mấy trăm người. Lý Tương Như từng ban bố một đạo pháp lệnh, tên là Thục Tiễn Pháp. Chỉ cần là phạm nhân, cầm tiền đến là có thể chuộc tội. Chỉ là Lũng Tây là nơi lạnh khùng khiếp, bách tính còn chưa đủ ấm no, nào có nhiều tiền như vậy để chuộc tội? Kể từ đó, phạm nhân đầy trong lao trở thành mối họa... Nếu công tử nguyện ý, thì nghĩ cách chiêu mộ bọn họ.

- Cái này... Quả thực cần phải cân nhắc!

Đồng Phi trầm ngâm chốc lát, cảm thấy chuyện này cũng không phải không thể làm được.

- Đồng thời còn có thể đem những phạm nhân này biến thành cấm tử đội. Nói rõ rằng nếu tham chiến thì tội trạng trước đây xóa bỏ, nếu như không chịu gia nhập xử tử tại chỗ. Những người này tuy nói đều là những gia hỏa ức hiếp dân chúng nhưng lại rất sợ chết.

- Vậy theo như Lệnh Minh nói đi...

Đồng Phi lập tức phân phó xuống phía dưới, khiến cho người trong sảnh ai lấy bận bịu vô cùng. Sau đó hắn mang theo Bàng Đức ra khỏi phủ nha.

- Chúng ta cùng đến đại lao xem xét một chút. Lệnh Minh hiểu rõ tình hình nên những người vô tội cứ thả trước không cần lo lắng, đồng thời cũng bình định nhân tâm trong thành. Về phần những người khác, ha ha, để nói sau đi.

Bàng Đức vui vẻ đáp ứng, cùng với Đồng Phi đi đến đại lao.

Dọc theo đường đi, Đồng Phi hữu tình vô ý cùng Bàng Đức tán gẫu một số chuyện. Tổ tiên của Bàng Đức này, quả nhiên là một trong tứ đại gia tướng của Mã Viện, là hậu nhân của Bàng thị. Chỉ là sau thời Mã Viện, bọn họ chạy khắp nơi. Tổ tiên Bàng Đức nguyên quán ở Lương Châu, cho nên cũng là trở về quê nhà. Từ trước đến nay, hầu hết người Bàng gia đều phục vụ trong quân đội, thậm chí từng có người theo Định Viễn Hầu Ban Siêu viễn chinh Tây Vực... Đến bây giờ chỉ còn lại một chi của Bàng Đức. Bàng Đức con có mẹ già, năm ngoái mới thành hôn, cưới một cô nương người bản địa.

Đồng Phi suy nghĩ một chút:

- Lệnh Minh, hôm nay Lương Châu rung chuyển, khẳng định sẽ có một hồi đại chiến. Mà Lũng Tây, tất nhiên sẽ trở thành chiến trường. Chỗ ở của mẫu thân và thê tử của ngươi thật sự không an toàn... Theo ta nghĩ, không bằng đưa cả nhà người đến mục tràng của ta đi. Đương nhiên, cái này phải do ngươi quyết định, ta cũng không miễn cưỡng. Có điều ta thấy, lão nhân gia khổ cực cả đời, nếu như không may xảy ra chuyện gì quả thực không hay chút nào. Mục tràng của ta cũng tính là nơi an bình, nãi nãi ta già rồi, cũng mong có người đến làm bạn.

Bàng Đức nghe vậy, vô cùng cảm kích.

Ở trong diễn nghĩa, Bàng Đức là một người rất khôn khéo. Chỉ tiếc hiện tại hắn vẫn còn là một thiếu niên, võ nghệ chưa thành, mà trên mặt tư tưởng, cũng chưa chín chắn. Hơn nữa Đồng Phi cũng nói không miễn cưỡng, trái lại làm cho Bàng Đức bớt đi vài phần cảnh giác. Đưa mẫu thân và thê tử đến mục tràng, đích xác là một phương pháp an toàn... Bàng Đức suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đa tạ công tử ưu ái, nhưng ta vẫn muốn trở lại hỏi ý của mẫu thân.

- Nên như thế... dù sao việc này cũng không quá gấp.

Đồng Phi cố gắng làm ra bộ dạng không hề gì, cùng Bàng Đức tiến vào trong đại lao.

Trong nhà giam này quả thật là quá nhiều người mà gây loạn. Đồng Phi hỏi qua loa vài câu, cũng hiểu đại khái tình hình.

Càng đi vào phía trong, số lượng phạm nhân lại càng ít.

Ngục tốt nói:

- Công tử, chỗ này đều là một ít trọng phạm, hầu hết là tội ác tày trời, chuẩn xử tử.

Đồng Phi gật đầu, thầm tính toán trong lòng, làm sao sử dụng những tử tù này.

Ánh mắt trong vô thức đảo qua một gian tù thất, nhưng thật sự ngoài ý muốn lại phát hiện ra một trung niên nam tử.

Nhìn dáng dấp, thực không phải loại người mặt mày dữ tợn.

Trái lại, trong mắt Đồng Phi, người này nhìn qua có phong vị của một ít người siêu phàm thoát tục. Đặc biệt trong mắt người này lóe ra một loại quang mang. Quang mang loại này Đồng Phi đã từng gặp qua, chính là ánh mắt giống như Trương Cơ.

- Đó là ai?

Sắc mặt ngục tốt chợt trở nên vô cùng khó coi, có chút trắng bệch:

- Công tử, ngàn vạn lần đừng trêu chọc đến hắn, hắn là người điên đó.

- Người điên?

Bàng Đức ở bên cạnh mở miệng:

- Công tử, người này ta biết. Là nửa năm trước ta bắt được hắn. Người này ở tại mộ người ta, đào thi thể vừa mới chôn xuống lên, bỏ đầu ra, rồi còn mở bụng nữa... Khi ta bắt hắn, hắn đang móc tim của một người chết. Lúc đó thẩm vấn hắn, hắn cãi lại nói rằng hắn là một lang trung.

Rất hiển nhiên, Bàng Đức đối với người này có chút sợ hãi.

Nghe qua quả thực là một người điên...

Đồng Phi xoay người định bước đi, nhưng đột nhiên hắn như nghĩ tới cái gì, do dự một chút, không để ý sự ngăn cản của Bàng Đức, đi tới tù thất mở cửa ra.

Nam nhân trong tù thất, búi tóc rối tung, quần áo cũng không chút chỉnh tề.

Khi thấy Đồng Phi, hấn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó ánh mắt chợt sáng ngời, nhưng rất nhanh ảm đạm xuống.

Đồng Phi suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói:

- Lang trung, người tên là gì?

164. Chương 164: Ngũ Cầm Hí Chính Tông

Đối phương lúc đầu phản ứng rất bình thản, nhưng sau một lát, đột nhiên trở nên rung động kịch liệt.

- Người vừa mới gọi ta là cái gì? Người gọi là cái gì... Người gọi là lang trung, là lang trung sao?

Nhào tới trước cửa tù thất, từ trong khung gỗ vươn tay ra, nắm lấy áo choàng của Đồng Phi:

- Người vừa mới gọi là lang trung phải không?

Ngực tốt vô cùng sợ hãi, người này lúc điên lúc rõ, vạn nhất khiến Phi công tử bị thương, mình chẳng phải sẽ gặp chuyện không may sao?

- Quân khốn nạn, mau buông tay ra, đây là công tử của Tả Trung Lang, còn không mau buông tay ra!

Đồng Phi lúc đầu cũng lấy làm kinh hãi, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại. Người này nhìn qua rất điên dại, nhưng không hề dọa được Đồng Phi. Dù sao hấn cũng một thân đi ra từ tinh phong huyết vũ, có cảnh tượng nào chưa từng thấy qua? Có dạng người nào chưa từng giết qua? Đồng Phi sẽ không sợ.

Xua tay ý bảo ngực tốt im lặng, sau đó trầm giọng nói:

- Đúng vậy, ta gọi người là lang trung!

- Người tin lời ta... Ông trời quả có mắt, rốt cục đã có người tin tưởng ta. Ta thật sự là lang trung, ta không lừa người. Ta quật mộ không phải là ta trộm mộ, cũng không phải vì mấy vật dụng được bồi táng theo người chết, ta chỉ muốn biết sau khi chết người ta sẽ biến hóa ra sao... Người sống và người chết, tình trạng thân thể sẽ không giống nhau, đặc biệt là vừa mới chết một thời gian ngắn, trong cơ thể sẽ có rất nhiều loại biến hóa, nếu như có thể hiểu rõ cùng nắm giữ, đối với việc trị liệu cho bệnh nhân có lợi ích rất lớn.

Bàng Đức mày kiếm dựng lên, quát to:

- Yêu ngôn hoặc chúng! (1)

- Không phải là yêu ngôn, là thật, là thật... Vị tiểu tướng quân này, ta nhớ rõ là người bắt ta. Người còn nhớ lúc đó bên người ta có một hủ bao, bên trong đều là tâm đắc nhiều năm làm nghề y của ta, trong đó có ghi chép về phương diện này đây.

Bàng Đức còn muốn tiếp tục trách cứ, lại bị Đồng Phi ngăn cản.

- Được rồi, ta tin tưởng lời nói của người, nhưng người phải cho ta biết. Tên của người.

- Thảo dân tên là Hoa Đà, tự Nguyên Hóa, là người huyện Phái Quốc Dự Châu.

Đồng Phi nghe thấy thế thì bật cười ha hả, lại khiến cho người trong tù thất sợ hãi. Trong ánh lửa bập bùng, Đồng Phi này cười so với lúc không cười càng thêm vài phần dữ tợn, vài phần đáng sợ.

Người nọ trong lòng một trận hồi hộp. Thăm nghĩ một câu: Lẽ nào hấn muốn giết ta?

- Người đầu, thỉnh Nguyên Hóa tiên sinh tẩy sạch thân thể, thay đổi y phục rồi dẫn trở lại gặp ta. Lệnh Minh, về chuyện tội phạm trong nhà giam này, ta giao cho người xử lý. Về phần tiền để chiêu mộ, ta sẽ thông tri cho đại ca ta, khi cần thì người đi tìm hấn.

- Dạ!

- Còn nữa, mang hủ bao của Nguyên Hóa tiên sinh tới cho ta. Ta muốn xem một chút.

Không đợi Hoa Đà trong tù thất mở miệng, Đồng Phi sải bước đi ra. Thái độ của ngục tốt tức thì thay đổi, cười xởi lởi thỉnh Hoa Đà đi ra. Bàng Đức ngược lại có vẻ nghi hoặc. Nhìn Hoa Đà, hừ lạnh một tiếng quay đầu ly khai nhà giam.

Hoa Đà bị bắt, đã là chuyện từ nửa năm trước. Lý Tương Như cũng không có thời gian xử lý người này, cho nên hầu bao kia vứt trong nhà kho của nhà giam. Hơn nửa ngày lục lọi mới tìm thấy.

Đồng Phi ngồi ở trong đại sảnh phủ nha, chăm chú xem bút ký của Hoa Đà.

Trong bút ký ghi chép quả thực không ít thứ, có liên quan đến châm cứu, thảo dược, còn có phương pháp dưỡng sinh cùng đủ loại tâm đắc chữa bệnh. Nhưng những thứ này không được Đồng Phi coi trọng, ngược lại hẳn chú ý đến một quyển đồ sách.(2)

“Ngũ Cầm Dẫn Đạo Thuật”, đây là tên của đồ sách này.

Đồng Phi liếc mắt đã nhận ra Ngũ Cầm Dẫn Đạo Thuật này không ngờ chính là Ngũ Cầm Hí mà bản thân hẳn đã học.

Nhưng dưới góc độ so sánh, bộ Ngũ Cầm Dẫn Đạo Thuật này của Hoa Đà càng toàn diện, càng hệ thống, lại càng thêm hoàn thiện. Không chỉ bao gồm phương pháp dưỡng sinh, hơn nữa đối với cách vận dụng khí lực để luyện công, phân phối... ghi chép càng thêm tỉ mỉ, càng thêm cao thâm.

Mang theo tư tưởng đậm chất nhà Tần, Ngũ Cầm Hí không chỉ là một bộ dưỡng sinh thuật, còn là một bộ bác kích thuật.(3)

Ngẫm lại thì quả thật cũng không có gì quá mức kỳ quái. Hoa Đà du lịch tứ phương, có đôi khi cũng thường lui tới nơi thâm sơn cùng cốc, rừng rậm mây phủ. Phần hung hiểm này, rất khó có thể tưởng tượng được. Nếu như hẳn không có một môn công phu bảo vệ, sao có thể sống đến lúc này?

Đồng Phi đọc bộ Ngũ Cầm Dẫn Đạo Thuật này, ngược lại cảm thấy rất yêu thích.

Đúng lúc này, Hoa Đà được dẫn đến. Đồng Phi vội vã đứng dậy, đưa Hoa Đà vào phòng khách.

Hoa Đà tắm rửa xong, nhìn qua quả thực so với người trong ngục lúc trước hoàn toàn là hai người khác nhau. Khuôn mặt thon gầy, tấm thân gầy guộc, dưới hàm ba cọng râu đen, trên người mặc một bộ trường sam màu xanh da trời, rất có khí chất như của thần nhân.

- Tiên sinh chịu khổ rồi.

Đồng Phi sai người mang rượu và thức ăn lên, sau đó nhìn Hoa Đà nói: “Phi chính là có vinh dự được đọc qua đại tác phẩm của tiên sinh, thật sự là bội phục vạn phần. Trước kia ta từng gặp thái thú Trương Cơ, hẳn đã từng nói luận về hiểu biết thân thể con người, trong thiên hạ không ai có thể sánh với tiên sinh.”

Hoa Đà ngắt ra:

- Công tử nhận thức Trương Cơ?

- Đúng vậy!

- Ha, lần trước gặp gỡ Trương thái thú, đã là chuyện năm năm trước. Sau hẳn lại đóng giữ ở Trường Sa, còn ta tiếp tục vân du khắp nơi... Hẳn có khỏe không?

- Trương thái thú hôm nay đã không còn là thái thú Trường Sa nữa rồi.

-Ồ, lại thăng chức sao? Hoa Đà cười ha hả nói:

- Nghĩ năm đó ta cũng cố chấp như vậy, nếu khi đó lời nói mềm mỏng hơn, nói không chừng hôm nay cũng là quan một phương rồi.

Đồng Phi nói:

- Kỳ thực, là lang trung so với quan tước, ý nghĩ còn lớn hơn. Quan tước chỉ có thể tạo phúc một phương, nhưng một lang trung giỏi, lại có thể truyền lưu thiên thu vạn đại. Phi đối với người làm nghề y xưa nay rất kính nể, nhưng không ngờ được gặp tiên sinh ở đây... Trương thái thú hôm nay đã không làm quan nữa, ông ấy hiện giờ ở lại trong Võ Lăng sơn, thu thập dược thảo, chữa bệnh cho Ngũ Khê man nhân. Năm rồi

khi Phi chi tay với Trọng Cảnh tiên sinh, ông ấy còn nói chuẩn bị tiếp tục chuyên tâm nghiên cứu y thuật, để truyền lại cho hậu nhân.

Hoa Đà ngăn ra:

- Trương Cơ, không làm quan nữa?

Đồng Phi gạt đầu, rót rượu cho Hoa Đà.

- Không làm quan cũng tốt, tính tình của ông ấy, cũng quả thực không thích hợp với quan trường.

Hoa Đà nói xong, ánh mắt đảo qua Ngũ Cầm Dẫn Đạo Thuật để ở trên bàn, cười nói:

- Công tử cũng cảm thấy hứng thú với dưỡng sinh thuật này sao?

- Cũng có chút hiểu biết!

-Ồ, Ngũ Cầm Dẫn Đạo Thuật này, là khi ta tha phương hái thuốc, xem xét vườn, hươu, hổ, gấu... năm loại dã thú vận động mà có cảm nhận, sau đó kết hợp với phương pháp dưỡng sinh Tiên Tần mà sáng chế ra dưỡng sinh thuật. Công tử nếu thích nó, ta xin tặng cho công tử .

- Cái này... Phi từ chối là bất kính!

Đồng Phi rất hài lòng thu hồi thư quyền, giao lại hầu bao cho Hoa Đà.

- Hoa tiên sinh, sau này có tính toán gì không?

- Hai năm trở nải ở Lương Châu, ta nghe người ta nói nơi đây sắp sửa đại loạn, ta là một lang trung tha phương cũng chẳng biết làm gì, chuẩn bị quay về vùng Trung Nguyên, bái phỏng một ít lão hữu... Rồi đến Võ Lăng sơn thăm lão gia hỏa Trương Cơ kia. Ha ha. Nếu có thể, ta thật cũng muốn tĩnh tu một chút, chỉnh lý lại tâm đắc mấy năm qua, nếu có khả năng, truyền thụ cho vài đệ tử.

Đồng Phi khẽ đảo mắt:

- Tiên sinh có thể lưu lại Lương Châu này không? Nguyên nhân chính là đại loạn sắp đến, cũng là lúc tiên sinh đại triển thân thủ. Phản tặc ít ngày nữa sẽ đánh Lũng Tây, đến lúc đó sẽ không tránh được tử thương. Nếu có tiên sinh ở đây, chẳng phải là có nhiều sinh linh được cứu vớt ư?

- Cái này...

- Tiên sinh, ta muốn tạo dựng một đội y hộ, chuyên môn cứu chữa cho các thú binh(4), binh sĩ thụ thương. Đáng tiếc, Phi tài sơ học thiển, Trọng Cảnh tiên sinh từng phái đệ tử Mã Chân đến hỗ trợ, nhưng vẫn có phần chưa đủ. Tiên sinh nghiên cứu nhiều về ngoại thương, như thế nhất định có thể cứu lại không ít tính mạng. Hơn nữa, điều này với việc chỉnh lý tâm đắc của tiên sinh, cũng là có tác dụng rất tốt đó.

Hoa Đà do dự...

Đồng Phi còn muốn khuyên nhủ vài câu nữa, nhưng đúng lúc này Đồng Thiết chạy vào:

- Chủ nhân, thám báo vừa mới báo cáo, phát hiện bại quân Lang Khương.

- Bại quân Lang Khương?

- Dạ, Lang Khương bại trận ở Lâm Thao đang chạy tới, theo thám báo báo cáo. Khoảng chừng đến đêm khuya sẽ đến.

Đồng Phi âm thầm suy nghĩ thật nhanh! Hắn cũng không ngờ, Lang Khương tan tác nhanh như vậy. Bất quá, cũng không còn nhiều thời gian cho hắn cân nhắc, vội vã đứng dậy:

- Thỉnh tiên sinh tự nhiên, Phi phải đi an bài một chút chuyện.

- Công tử không nên khách khí, mời tùy ý.

Đồng Phi vội vã chạy đi, để lại một mình Hoa Đà ngồi trong đại sảnh, cân nhắc lời đề nghị vừa rồi của Ợp.

Lão Vương Thiêu Đường tự vẫn dưới chân thành, mấy nghìn tù binh bị tập trung lại, do đám người Bàng Đức cầm tù.

Sau khi xử lý xong việc này, Đồng Phi rất mệt mỏi. Trở lại phủ nha, Hoa Đà cũng đã đi nghỉ. Trong lòng biết, muốn lôi kéo một người, cũng không phải chỉ nói một hai câu là có thể xong việc. Cũng không lập tức đi gặp Hoa Đà, mà đi thẳng đến phòng ngủ của Lý Tương Như lên giường đi ngủ.

Một đêm này vô sự, sáng sớm hôm sau, chỉ ngủ hai canh giờ, Đồng Phi theo bản năng tỉnh dậy.

Trời mới vừa tờ mờ sáng. Theo thói quen thường ngày, Đồng Phi mơ màng tiểu sái đi ra khỏi phòng ngủ, rửa mặt, chuẩn bị bắt đầu luyện công. Cũng không ngờ tới, có người còn dậy sớm hơn hẳn.

Chỉ thấy trong gió bụi, có bóng người chớp động. Nhìn kỹ, nguyên lai là Hoa Đà đang ở đó luyện tập ngũ cầm đạo dẫn thuật.

Chỉ thấy ông ta vượn tưng hổ phác, lộc chạy hùng thôi, mỗi một động tác đều cực kỳ thông thả, rồi lại có một loại cảm giác cổ quái như nước chảy mây trôi.

Ở bên cạnh nhìn đến ngây người, Đồng Phi cảm thấy, một bộ Ngũ Cầm Hí này của Hoa Đà, so với sở học của hắn quả thực inh hơn rất nhiều.

Đều nói người đời sau thông minh, nhưng lại chưa từng có ai có thể chân chính phục hồi được những thứ đã thất truyền. Đồng Phi nhìn không được ở bên cạnh mô phỏng theo từng động tác của Hoa Đà. Hẳn dần dần chìm đắm vào cảm giác kia, từ đó lĩnh ngộ ra một ít phương pháp ẩu đả.(5)

Luyện xong một bộ Ngũ Cầm Hí, Đồng Phi mồ hôi nhễ nhại. Nhìn ra đã thấy Hoa Đà mặt không đỏ, hơi thở không gấp ở bên cạnh cũng đã thu tay lại, lập tức cười nói:

- Tiên sinh dậy sớm quá nhỉ!

Về mặt Hoa Đà lại có phần nghi ngờ, nhẹ giọng nói:

- Công tử đã học qua Ngũ Cầm Dẫn Đạo Thuật của ta sao?

- A... chưa từng học qua!

Đồng Phi lúc này mới ý thức được, người trước mắt này, chính là người sáng lập ra Ngũ Cầm Hí chính tông.

- Nhưng những gì công tử vừa mới sử dụng, ta thấy chính là ngũ cầm đạo dẫn thuật... chỉ là dẫn đạo thuật của công tử, tựa hồ có chút lệch lạc, hơn nữa trọng tu luyện nội thể, mà bỏ qua phương pháp tu luyện bên ngoài thân thể. Đồng thời công tử luyện rất thành thạo, nếu như không có mười năm khổ công, chỉ sợ không đạt được trình độ hiện tại. Vì vậy tại hạ không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

- Cái này, cái này...

Đồng Phi cứng họng, không biết nên trả lời như thế nào cho phải. Hơn nữa, chung quy không thể nói ngày hôm qua nhìn Ngũ Cầm Dẫn Đạo Thuật, ngày hôm nay đã đem ra học tập rồi.

Mặt khác người ta cũng nói, công phu của mình nói ít cũng phải có mười năm khổ luyện, muốn nói dối, chỉ sợ sẽ khó vô cùng.

Cẩn rằng, Đồng Phi suy nghĩ một chút nói:

- Là như vậy, bộ công pháp này từ khi ta còn nhỏ theo học một phương sĩ.(6)

Hoa Đà nghe thấy thế, không khỏi hít một ngụm lương khí.

- Ta thực sự là ếch ngồi đáy giếng mà... Nguyên tưởng rằng Ngũ Cầm Dẫn Đạo Thuật này do một tay ta sáng tạo lên, còn thường tự đắc. Lại không ngờ, tổ tiên sớm đã sáng tạo ra, xấu hổ, thực là xấu hổ. Trách không được ngày hôm qua công tử rất có hứng thú với dẫn đạo thuật này.

Đồng Phi thăm kêu xấu hổ, cũng không biết nên nói như thế nào cho tốt.

Hoa Đà suy nghĩ một chút rồi nói:

- Bất quá tổ tiên trọng dưỡng sinh, mà bỏ qua phương pháp luyện thể. Công tử nếu có hứng thú, ta có thể đem luyện thể thuật dạy cho người. Thể trạng công tử trắng kiện khô ngo, nói vậy là do thường lấy Ngũ Cầm Dẫn Đạo Thuật rèn luyện khí lực. Nếu thêm vào phương pháp luyện thể, mới có thể làm cho lực lượng của công tử đủ cả cương nhu, sẽ đạt được hiệu quả, làm ít mà ăn nhiều đó.

Đồng Phi vỗ vĩa chấp tay:

- Còn thỉnh tiên sinh chỉ giáo!

Lập tức, Hoa Đà bắt Đồng Phi luyện lại một lần Ngũ Cầm Hí, chỉ bảo một ít sai lệch trong đó. Mà Đồng Phi cũng đề nghị, ngũ cầm đạo dẫn thuật nghe ra thật sự rất khó đọc, không bằng cải tên thành Ngũ Cầm Hí sẽ dễ nhớ hơn!

Hoa Đà nghe vậy, liên tục gật đầu:

- Tổ tiên đặt tên như vậy sao?

Mặt Đồng Phi tối sầm:

- Đúng vậy!

- Nếu đã như thế, thì gọi là Ngũ Cầm Hí đi.

Hoa Đà cười ha hả đáp ứng, sau đó do dự một chút nói:

- Lời đề nghị hôm qua của công tử, ta suy nghĩ thật lâu... Chỉ là không hiểu được y hộ cho binh lính mà công tử nói đến tốt cùng là như thế nào? Làm sao xây dựng? Còn thỉnh nói cho tại hạ rõ!

Đồng Phi lập tức phần chấn tinh thần:

- Thỉnh tiên sinh vào trong phòng nói chuyện.

Hai người tức thì vào trong phòng. Đồng Phi nói qua một lần ý tưởng của hần, sau đó giảng giải lại phương pháp sơ cứu mà lần trước hần dạy cho Ngũ Khê man nhân. Hoa Đà nghe xong, trong ánh mắt lóe lên tia sáng kì dị, liên tục gật đầu:

- Tuyệt diệu, thật sự tuyệt diệu!

Muốn nói đến tri thức y hộ, Đồng Phi ngay cả tư cách làm đồ tôn của Hoa Đà cũng không có. Nhưng hết lần này đến lần khác hần lại hiểu rõ phương pháp trị liệu khẩn cấp, đều là đã trải qua vô số lần nghiệm chứng, là kinh nghiệm tích lũy trong một ngàn tám trăm năm. Sau này lại trải qua khoa học quy nạp, có một chút phương pháp và thủ đoạn, Hoa Đà chưa bao giờ được nghe qua.

- Tuyệt diệu, quá tuyệt diệu... Công tử, xin hỏi huyết quản là cái gì?

Mọi chuyện cứ như thế không ngừng từ trong miệng Hoa Đà phun ra, phun đến mức Đồng Phi sinh ra một loại cảm giác muốn trốn vào rừng rú.

Quá xúc động.

Không khỏi có chút hối hận. Lúc trước trong giờ sinh lý vệ sinh ở sơ trung, vì sao không chịu khó nghe một chút chứ?

Trời đã sáng rõ!

Đồng Phi đầu óc mơ hồ chuyển hướng đi tới phòng khách phủ nha. Vừa vào đến cửa, chợt nghe có người bẩm báo:

- Công tử, huyện úy Lâm Thao Ngưu Phụ lệnh cho chủ bộ Cổ Hủ mang năm ngàn nhân mã đến dưới thành.

- A, Cổ tiên sinh tới rồi?

Đồng Phi chấn hưng tinh thần, vĩa vĩa nói:

- Mau mau đưa ta đi gặp ông ấy.

- Công tử hà tất phải khách khí, Hủ đã tới!

Đang lúc nói chuyện, Cổ Hủ đi vào phòng khách. Theo phía sau còn có hai người Bùi Nguyên Thiệu, Hàn Đức, vừa thấy Đồng Phi liền khom người hành lễ. Đồng Phi vội vã đi tới nâng họ dậy:

- Tiên sinh khổ cực rồi!

Song phương làm ra vẻ khách sáo một phen, sau đó phân biệt ngồi xuống. Lúc này Bàn Đức cùng Điển Vi cũng đến, nhìn bộ dạng hai người, lập tức biết một đêm không ngủ, một đôi mắt gấu mèo nhìn chằm chằm, nhìn qua phi thường uể oải.

- Đại ca, Lệnh Minh, các người trước cứ đi nghỉ đi đã.

- Điều này sao được, còn có rất nhiều chuyện cần phải làm nữa.

Điển vi nói đến đây đột nhiên chữ bới:

- Lý Tương Như này quả nhiên là một tham quan, ta cùng Tiểu Thiết cả đêm mang đi, vẫn còn một đồng lớn khế đất, biên lai mượn đồ cũng chưa kịp xử lý hết.

Đồng Phi nghe thế thì giật mình:

- Cái gì khế đất, cái gì biên lai mượn đồ?

- Chính là hẩn chiếm đoạt đất đai... Lũng Tây ít nhất có phân nửa đất đai mang tên hẩn. Còn có rất nhiều biên lai mượn đồ, Tiểu Thiết đơn giản tính toán một chút, ít nhất cũng phải mấy trăm vạn. Thực không hiểu nổi, làm thế nào mà hẩn có nhiều biên lai mượn đồ đến như thế.

- Thực khổ cho đại ca... Ha ha, bất quá Cổ tiên sinh đã đến, huynh cùng Tiểu Thiết có thể rút lui rồi, giao lại toàn bộ công việc cho Cổ tiên sinh xử lý đi. Chúng ta đều là mấy khúc gỗ ra trận đánh nhau, loại chuyện này, vẫn là Cổ tiên sinh xử lý sẽ tốt hơn.

Điển Vi vừa nghe thế, ngoác miệng cười:

- Đúng vậy đúng vậy, đầu óc ta đến lúc này vẫn còn u mê nữa đó.

Lập tức lại khuyên nhủ Điển Vi cùng Bàn Đức lên giường nghỉ ngơi, đồng thời cũng đem việc chiêu mộ sĩ tốt giao cả cho Cổ Hủ.

Điển Vi và Bàn Đức quả thực không chịu nổi nữa, mệt mỏi cáo từ một tiếng, liền đi nghỉ.

Chỉ chốc lát sau, Đồng Thiết mang theo một đôi sổ sách đến, giao cho Cổ Hủ. Đồng Phi lúc này mới mở miệng hỏi tình hình chiến sự ở Lâm Thao. Không ngờ lại ngoài ý liệu của hẩn, nguyên tưởng rằng chiến sự ở Lâm Thao do Cổ Hủ tự tay trừ tính, cũng không ngờ rằng...

- Thương vong ở mục tràng ra sao?

Đây chính là vấn đề mà Đồng Phi quan tâm nhất.

Bùi Nguyên Thiệu nói:

- Thương vong ở mục tràng không quá lớn, chủ yếu là người của Tam gia tử thương, khoảng chừng chiếm phân nửa.

Trong lòng hẩn có chút không thoải mái nói tiếp:

- Các phương diện khác, thương vong không đáng kể, lại có Mã Chân dẫn người phụ trách trị liệu, phỏng chừng sẽ không vượt quá năm trăm người.

Năm trăm người? Đồng Phi không khỏi có chút đau lòng. Định nhân cho dù chết nhiều, cũng không có chút quan hệ với hẩn. Nhưng người nhà chết một người, hẩn đều cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Đặc biệt Ngũ Khê man nhân của Sa Ma Kha, từ lúc xuống núi có hơn tám trăm người, đến bây giờ, chỉ sợ còn lại hơn trăm người. Đối lại là bản thân mình, trong lòng cũng sẽ rất không thoải mái. Xem ra, có lẽ phải trở về một lần. Có những lúc, khi mà trong lòng không thoải mái nếu như tâm tình không thể thư giãn được, sợ rằng sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Bùi Nguyên Thiệu còn nói:

- Mặt khác, tứ tiểu thư...

Đồng Phi giật mình đánh thót, khấn trương nhìn Bùi Nguyên Thiệu hỏi:

- Tứ tỷ, tứ tỷ nàng có chuyện gì rồi?

- Tứ tiểu thư hình như có phần bị hù dọa mà sợ hãi!

- Nói rõ xem?

- Mã Chân nói, tứ tiểu thư chưa bao giờ trải qua trận chiến nào lớn như vậy, thoáng cái đã thấy người chết nhiều như thế khó tránh khỏi sẽ bị... Chủ công, ta cảm thấy tốt nhất ngài nên trở lại xem sao. Khi chúng ta ly khai, tứ tiểu thư vẫn đang ở trong phòng, nói thế nào cũng không chịu đi ra.

Đồng Phi cảm thấy một trận đau đầu. Đây có tính là tâm bệnh không đây? Một Sa Ma Kha, giờ lại thêm một Đồng Viện nữa. Làm như ta là bác sĩ tâm lý hay sao...

- Được rồi, chuyện này ta đã hiểu, sẽ mau chóng trở lại đó.

Cổ Hủ ở bên cạnh xem sổ sách, nghe đến đó, đột nhiên ngẩng đầu nói:

- Công tử, chuyện ở Lũng Tây, hay nhất là mau chóng báo cho Dương biết.

- Hả?

- Đây chính là một đại sự kiện, hay nhất là đem đám người của Lý Tương Như cùng với chứng cứ phạm tội đưa đến Dương. Còn nữa, những gì hấn tham ô được, đưa một nửa đến Dương, như vậy hoàng thượng nhất định sẽ phi thường hài lòng. Hơn nữa, đây chính là cơ hội tốt.

Đồng Phi giật mình, xua tay ý bảo Bùi Nguyên Thiệu và Hàn Đức ra ngoài.

- Theo như lời tiên sinh là cơ hội tốt, đây là ý gì?

- Hủ nhớ kỹ, chủ công từng cầu tính mệnh của giặc khải vàng, trấn thủ ở Lương Châu. Đem những thứ này dâng lên hoàng thượng, chính là sẽ giúp Tả Trung Lang đại nhân giành được lợi ích. Hơn nữa, Hủ còn một kế, nguyện vì chủ công mưu tính căn cứ đầu tiên.

Hai mắt Đồng Phi sáng lên:

- Xin hỏi lão sư, căn cứ đầu tiên ở nơi nào?

Cổ Hủ đưa ngón tay nhúng vào rượu trong bình, vẽ ra một bản đồ Lương Châu đơn giản trên mặt bàn.

- Nơi này, là trấn giữ vị trí hiểm yếu của Lương Châu và Tây Vực. Năm đó vị anh hùng Định Viễn Hầu kia đã từng ở đây tích trữ quân lực, chuẩn bị chinh phục triệt để Tây Vực. Đáng tiếc sau này lại bị tiểu nhân hãm hại, Nơi này cũng dần dần bị người ta quên mất. Chủ công, nơi đây lưng dựa Kỳ Liên Sơn, tiến lên có thể công chiếm Võ Uy, lui có ba mươi sáu nước Tây Vực làm hậu phương. Hơn nữa năm đó Định Viễn Hầu đã kiến tạo mã tràng Sơn Đan ở đây. Một nửa thiết kỵ của Lương Châu, đều từ nơi đây mà ra. Hôm nay Khương nhân tạo phản, chẳng phải là tạo cơ hội cho chủ công sao?

Hai con mắt nhỏ dài của Đồng Phi khép hờ, lẩm bẩm:

- Trương Dịch sao?

(1) Yêu ngôn hoặc chúng: lời nói của yêu ma mê hoặc chúng nhân. Theo Lạc Việt thì Yêu ngôn là : tà thuyết mê hoặc người khác.

(2) Đồ sách: sách có tranh vẽ ở trong.

(3) bác kích: vật lộn, độ sức, một kiểu vật cổ xưa.

(4) thú binh: quân trấn giữ biên ải.

(5) Xin lưu ý rằng đây là mô phỏng theo các động tác của dã thú nên không gọi là phương pháp tấn công hay phòng ngự mà đơn thuần là ầu đả như dã thú.

(6) phương sĩ : thời xưa nói về những người cầu tiên học đạo

165. Chương 165: Bồng Lộc Ba Trăm Thạch(1)

Dịch(Dg: Trương Dịch), hay còn gọi là Cam Châu. Ở trung bộ của hành lang Hà Tây, cũng chính là một dịch trấn, cửa ải quan trọng nằm trên con đường tơ lụa.

Cắt đứt cánh tay Hung Nô, Trung Hoa mở rộng. Năm đó từ sau khi Hoắc đi Bệnh Tây chinh phục Hung Nô, Hán Vũ Đế thiết lập quận Trương Dịch, đến nay đã trải qua trăm năm thời gian.

Định Viễn Hầu Ban Siêu Chi Tử Ban Dũng cũng vì bình định loạn Tây Vực, từng trú quân tại đồn điền ở Trương Dịch. Lại thêm thành lập mã tràng dưới Kỳ Liên Sơn, trở thành một nơi quan trọng cung ứng chiến mã ở Lương Châu. Chỉ là sau khi Ban Dũng chết Lương Châu nhiều lần phát sinh rung chuyển. Khương nhân từ từ đông tiến, chiếm lấy Trương Dịch. Bất quá, bởi vì Hung Nô ở phía bắc cũng nhìn chằm chằm vào Trương Dịch, cho nên húng thú của người Khương với Trương Dịch mới giảm đi. Ở tại nơi đây, cơ bản đều là các tiểu bộ lạc du mục.

Đây đích thực là một địa phương tốt, một địa phương vô cùng tốt.

Đồng Phi không nhớ trong Diễn Nghĩa, Trương Dịch đã từng phát sinh những chiến sự nào. Nhưng là sau khi tới thời đại này, trải qua nhiều năm như vậy, hôm nay cũng rõ ràng tầm quan trọng của Trương Dịch. Bởi vậy lời nói thâm sâu của Cổ Hủ đương nhiên không sai.

Nhưng nếu tiếp tục suy nghĩ sâu xa ra, lại có một vấn đề phi thường nghiêm túc.

Đó là ai sẽ dẫn quân chiếm Trương Dịch?

Bản thân Đồng Phi không có quá nhiều khả năng đi tới đó, bởi vì mục tiêu của hắn rất rõ ràng. Mà trong các tướng lĩnh dưới trướng... Bốn người Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu, Đồng Khí, Hàn Đức đều là các chiến tướng hữu dũng vô mưu, thực sự không thể khiến người ta yên tâm. Trương Dịch lưng tựa Tây Vực, tuy nói còn có các quận thành Đôn Hoàng, Tử Uyển... là các nơi thuộc về giang sơn nhà Hán. Nhưng bởi triều đình coi thường Tây Vực, cho nên chỉ sử dụng những thành trì vốn thuộc về giang sơn Hán thất, thanh thử nơi đây chính là thiên đường của Khương nhân.

Mà trọng yếu hơn, Trương Dịch là thuộc địa của người Hung Nô ở phía Bắc. Nếu muốn đặt chân lên Trương Dịch, cần phải có một vị tướng trí dũng song toàn. Hơn nữa xem ra đồn điền ở biên giới mà trước kia Ban Dũng từng sống, cần phải có một nhân vật giỏi về nội chính ở bên cạnh hiệp trợ. Hai người này, quả thật không dễ tìm... Chủ soái thiện chiến có thể xuất chinh, lại thêm một quân sư giỏi về nội chính để trừ tính mọi việc... Đồng Phi suy nghĩ muốn nát óc.

Vào lúc chạng vạng tối, mang theo Diển Vi và Đồng Thiết kỵ khai quân thành Lũng Tây, đi theo còn có gia quyến của Bàn Đức và thân y Hoa Đà.

Hoa Đà quyết định đi thăm mục tràng trước. Hiểu rõ thêm y hộ theo lời của Đồng Phi rốt cục có hình dạng ra sao. Thành ra, Đồng Phi hiển nhiên là vô cùng hoan nghênh. Mọi việc ở Lũng Tây giao cả lại cho Cổ Hủ để ý. Nghe nói sáng hôm sau Ngưu Phụ Sẽ tự mình dẫn đại quân đến quận thành. Cho nên, trong đoạn thời gian này, Đồng Phi không cần lo lắng an nguy của Lũng Tây. Lúc này hắn phải lo lắng, chính là chọn người trấn thủ Trương Dịch, còn thêm một người có thể giết Hàn Toại.

Trở lại mục tràng, thì đêm đã khuya.

Đồng Phi tìm được Sa Ma Kha ở bên dòng suối. Đúng như những gì hần nghĩ, tâm tình của Sa Ma Kha vô cùng không tốt, ngồi bên dòng suối dờ dẩn. Đồng Phi cùng với Diễm Vi một tả một hữu ngồi xuống bên cạnh Sa Ma Kha.

- Đại ca, nhị ca, các người trở về khi nào?

- Vừa mới trở về!

Đồng Phi lấy ra hai túi rượu:

- Nghe nói trong lòng người không thoải mái, ta là ca ca, lẽ nào không mau trở về chứ?

- Nhị ca...

- Không cần nói gì hết. Uống rượu nào!

Tiếp nhận túi da, rút nút ra, Sa Ma Kha ừng ực tu một ngụm lớn, sau đó thở dài một hơi.

- Vì những người đã chết mà ưu thương sao?

- Ta... Sa Ma Kha đỏ mắt, nhẹ giọng nói:

- Có chút khó chịu. Đều là những hần tử rất tốt của Ngũ Khê man nhân ta, từ lúc ly khai Vô Lăng, phụ vương cho ta tám trăm người, Nhưng chỉ chớp mắt, còn chưa đến một năm thì hầu như đã chết hết rồi.

- Có từng hối hận không?

- Hối hận?

Đồng Phi trút một ngụm rượu vào miệng, nhưng lại không uống, súc súc rượu trong miệng, rồi phun ra một đạo nước trong suốt, rơi vào dòng suối trong vắt. Thản nhiên nói:

- Hối hận vì đã đi theo ta?

Sa Ma Kha vội vã nói:

- Nhị ca, sao lại nói như vậy? Sa Sa chưa từng hối hận.

- Kỳ thực loại tâm tình này ta cũng từng có.

Đồng Phi quay đầu nhìn thoáng qua Diễm Vi và Sa Ma Kha:

- Năm đó ta mang theo người liên tục chiến đấu ở các chiến trường Tây Bắc. Hơn một trăm người. Đến cuối cùng khi trở về chỉ còn hơn ba mươi người. Sau đó lại gặp nạn giặc khải vàng. Người theo ta... Hôm nay tỉ mỉ tính toán, những chiến hữu kẻ vai chiến đấu nắm đó, chỉ còn lại có ta, Lục nhi, Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu, Đồng Khí, Đồng Thiết và Mã Tung... Còn lại đúng mười hai người. Mỗi một chiến hữu chết đi, ta đều cảm thấy rất khổ sở, nhưng ta lại không thể nói với ai cả.

- Chiến hữu?

Đây là một danh từ rất mới mẻ, Sa Ma Kha cùng Diễm Vi tò mò nhìn Đồng Phi.

- Cùng nhau sống vai chiến đấu, không phải là chiến hữu sao?

Đồng Phi rất miễn cưỡng giải thích một câu, sau đó lại nói:

- Ta có thể khổ sở, nhưng cũng không thể chiếm dụng quá nhiều thời gian mà bị lụy. Bởi vì ta biết, quá mức thương nhớ người chết, chính là không tôn trọng những chiến hữu đang cùng ta sánh vai chiến đấu. Ta cũng không thể quá mức khổ sở, bởi vì nỗi buồn của ta, sẽ làm cho những người đang sống khổ sở theo. Sa sa, làm thượng vị giả, hay là một kẻ đứng đầu một gia tộc, là tộc trưởng, người phải chuẩn bị sẵn sàng, phải học cách ẩn giấu tình cảm của bản thân.

Sa Ma Kha trầm mặc, kinh ngạc hiểu ra những gì Đồng Phi nói.

- So với việc luôn ở thương nhớ những thứ trong hồi ức, không bằng nhìn ngày mai đi... Sống thế nào cho thật tốt, đây mới là sự tình mà chúng ta cần phải làm. Sa Sa, chúng ta đang ở trong một thời đại loạn lạc, tương lai còn có nhiều người chết hơn nữa, rất nhiều người sẽ chết. Chúng ta phải chuẩn bị thật tốt cho

việc đó, bởi vì người, ta cho đến bây giờ một khi đã ở trên đời này rồi, thì nghĩa là đã định trước không thể sống như người bình thường được nữa. Được rồi, nghĩ thông suốt thì nói cho ta biết, còn nếu như không nghĩ ra thì người nên trở về nhà đi thôi.

Nói xong, Đồng Phi đứng lên, cũng không quản Sa Ma Kha và Điển Vi có minh bạch hay không, tiêu sái sải bước rời đi.

- Đại ca, ý tứ thâm sâu của nhị ca là gì vậy?

- Cái này nha...Hình như chính là nói, ít suy nghĩ về người chết, nghĩ nhiều hơn về người sống... Thì ý tứ này là sao, ta cũng không minh bạch.

- Hình như rất có đạo lý a!

- Ủ, ta cũng cảm thấy như thế... Nhị đệ vừa nói như thế, ta trái lại cảm thấy, mấy ngày nay ta thực cũng có phần không chú ý đến người nhà. Quên đi, chính là người chậm rãi mà suy nghĩ đi, ta phải về bồi tiếp lão bà và con trai ta đây... Đứa con trai bảo bối này của ta, từ lúc sinh ra ta cũng không có lúc nào chơi đùa vui vẻ với nó. Ngày mai nói nhị đệ tìm cho nó một cái tên nữa.

Dứt lời, Điển Vi vút lại Sa Ma Kha rồi cũng rời đi.

Hung hăng nuốt một ngụm rượu, Sa Ma Kha đứng lên, hướng lên bầu trời đêm đen kịt rống lớn hai tiếng, sau đó cất bước chậm rãi trở về đại trạch.

Ngày thứ hai, Đồng Phi còn phải đi khuyên nhủ Đồng Viện. Lại không ngờ tới, Đồng Viện chủ động tìm tới hắn...

Sắc mặt nhìn qua vẫn còn tái nhợt, bắt quá khí sắc cũng không tệ.

- A Sư, ta đã hiểu rõ rồi.

- Hiểu rõ cái gì?

- Ta ấy à, trước đây rất không biết tự lượng sức mình. Chiến trường giết chóc, không thích hợp với ta... Hi hi. Cho nên sau này nha, ta quyết định ở nhà làm một người vợ tốt, không lo lắng đến các chuyện khác nữa. Bất quá, người nhất định phải đáp ứng ta một việc.

Đồng Phi ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

- Lưu lại nữ hổ doanh!

Đồng Viện mỉm cười:

- Đây đều là các cô nương tốt, so với ta kiên cường hơn nhiều. Các nàng chịu không ít thống khổ, hôm nay nữ hổ doanh chính là nhà của các nàng. Giải tán nữ hổ doanh, ta lo lắng... Nói chung, ta không cho phép người giải tán nữ hổ doanh.

Đồng Phi gãi gầu khổ não nói:

- Tứ tỷ, nữ hổ doanh của tỷ đều là một đám nữ nhân... Đệ không phải khinh thường các nàng, chỉ là đệ sao có thể có thời gian huấn luyện các nàng? Qua mấy ngày nữa, đệ còn phải đi quận thành Lũng Tây tham chiến nữa mà.

- Ta biết rồi, ta sẽ giao lại cho Lục nhi cùng Đẳng Lệ Nhi quản lý.

Đồng Viện nói xong, suy nghĩ một chút nói tiếp:

- Còn nữa nha, trong nữ hổ doanh, có một nữ hài tử rất lợi hại. Chờ sau khi người và Lục nhi thành thân, nếu người thực sự không muốn để Lục nhi quản lý việc này, thì giao cho nàng ta đi. Bất quá hiện tại tuổi nàng ta còn nhỏ, không bằng trước cứ đi theo Lục nhi và Đẳng Lệ Nhi học hỏi ít ngày. Chờ nàng học xong, Lục Nhi cùng Đẳng Lệ Nhi có thể thoát thân rồi.

- Cái này ý hử, chỉ cần Lục nhi đồng ý, đệ sẽ không ý kiến.

Đồng Phi suy nghĩ một chút:

- Không bằng như vậy đi, đệ sẽ nói trước với Lục nhi một tiếng. Đến trưa, tỷ cho cô nàng kia đi tìm Lục nhi là được.

- Vậy quyết định như thế đi.

Đồng Viện xoay người định đi ra ngoài. Đồng Phi lại gọi giật lại:

- Tứ tỷ, cô nàng kia tên là gì?

- Nhâm Hồng Xương, chúng ta đều gọi nàng ta là Tiểu Hồng.

- Ồ, đệ nhớ rồi!

Đồng Phi lại cúi đầu, bắt đầu cân nhắc mọi việc. Chờ Đồng Viện đi rồi, hắn mới đột nhiên ngẩng đầu lên, nghi hoặc lẩm bẩm: “Nhâm Hồng Xương? Tên này sao lại quen tai thế nhỉ?”

Nhưng hắn lại không nghĩ ra được, Nhâm Hồng Xương này rốt cục là ai. Trong Diễn Nghĩa không có nói đến, nói vậy không phải là nhân vật gì lợi hại rồi...

Chuyện cần Đồng Phi giải quyết thực sự quá nhiều, cho nên sau khi nói chuyện Đồng Viện nhờ cho Đồng Lục, rất nhanh đã quên mất.

Nguyên bản định nghỉ ngơi hai ngày ở mục tràng rồi đi, nhưng nói như thế nào lão phu nhân cũng không đồng ý. Nguyên nhân rất đơn giản. Ngày lành sắp tới! Đồng Phi phải đính hôn với Đồng Lục. Bất quá bởi vì vấn đề thân phận của Đồng Lục, hôn lễ này tự nhiên sẽ không quá long trọng.

Theo thân phận mà nói, Đồng Lục là thị tỳ của Đồng Phi. Cho dù là thành thân, cũng chỉ là thân phận thê thiếp. Nhưng mặc dù là như vậy, từ trên xuống dưới ở mục tràng đều vô cùng vui vẻ. Dù sao, công tử Đồng gia, rốt cục cũng thành hôn.

Thực ra trong lòng Đồng Phi cũng rất kích động. Đời trước cô đơn, đến chết cũng vẫn là một xử nam. (Dịch giả: Quá nhục hắc hắc!) Vậy mà kiếp này mới hơn chục năm... Hà, rốt cuộc cũng thành thân.

Lão phu nhân xem ngày, sau đó quyết định vào ngày mười một tháng hai sẽ tổ chức thành thân. Ngày này cũng chính là sinh nhật mười lăm tuổi của Đồng Phi, song hỷ lâm môn, tự nhiên phải chuẩn bị cho thật tốt! (Dịch giả: Ta kháo, 15 tuổi a... Ta năm nay ... chưa vợ hu hu)

Từ sau khi tuyên bố ngày thành thân, Đồng Phi sẽ không được gặp Đồng Lục nữa. Thậm chí ngay cả mục tràng cũng không được tiếp tục ở lại, phải chạy về nhà cũ ở Lâm Thao.

Mất thấy ngày lành càng ngày càng đến gần, Đồng Phi cũng càng ngày càng thêm... khẩn trương.

Một ngày, hắn đang cùng Cổ Hủ vừa trở về từ quận thành nói chuyện, đột nhiên có người tới bẩm báo: có quân tì mã Trần Đáo, cùng với Hoàng Thiệu mang theo lính khấn vàng đến Lâm Thao. Thỉnh cầu Đồng Phi mau chóng an trí thật tốt cho những người này.

Đồng Phi nghe vậy, nhãn tình sáng lên.

Trần Đáo, Hoàng Thiệu...

Hắn kéo tay Cổ Hủ:

- Lão sư, chọn người đến Trương Dịch thôi, có người rồi!

166. Chương 166: Bồng Lộc Tam Bách Thạch(2)

Bản thân Đồng Phi không có quá nhiều khả năng đi tới đó, bởi vì mục tiêu của y rất rõ ràng.

Mà trong các tướng lĩnh dưới trướng... Bốn người Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu, Đồng Khí, Hàn Đức đều là các chiến tướng hữu dũng vô mưu, thực sự không thể khiến người ta yên tâm. Trương Dịch lưng tựa Tây Vực, tuy nói còn có các quận thành Đôn Hoàng, Tुरू Tuyền... là các nơi thuộc về giang sơn nhà Hán. Nhưng bởi triều đình coi thường Tây Vực, khiến cho những thành trì vốn thuộc về giang sơn Hán thất đã trở thành thiên đường của người Khương.

Mà quan trọng hơn, Trương Dịch là thuộc địa của người Hung Nô ở phía Bắc. Nếu muốn đặt chân lên Trương Dịch, cần phải có một vị tướng trí dũng song toàn.

Đồng thời xét thấy trước kia Ban Dũng từng trấn thủ tại Trương Dịch, cần phải có một nhân vật giỏi về nội chính ở bên cạnh hiệp trợ.

Hai người này, quả thật không dễ tìm...

Chủ soái năng chinh thiện chiến, quân sự giỏi về nội chính, tinh về trừ tính...

Đồng Phi suy nghĩ muốn nát óc. Vào lúc chạng vạng tối, mang theo Điển Vi và Đồng Thiết rời khỏi quận thành Lũng Tây, đi theo còn có gia quyến của Bàn Đức và thân y Hoa Đà.

Hoa Đà quyết định đi xem mục trường trước, lý giải thêm y hộ theo lời của Đồng Phi rốt cục là thế nào.

Đối với việc này, Đồng Phi hiển nhiên là vô cùng hoan nghênh. Mọi việc ở Lũng Tây giao cả lại cho Giả Hủ quản lý. Nghe nói hôm sau Ngưu Phụ sẽ tự mình dẫn đại quân đến quận thành. Cho nên, trong đoạn thời gian này, Đồng Phi không cần lo lắng an nguy của Lũng Tây. Lúc này y phải lo lắng, chính là chọn ra nhân tuyển trấn thủ Trương Dịch, còn một việc là làm sao để giết Hàn Toại.

Trở lại mục trường thì đêm đã khuya.

Đồng Phi tìm được Sa Ma Kha ở bên dòng suối. Đúng như những gì y nghĩ, tâm tình của Sa Ma Kha vô cùng không tốt, dờ dẫm ngồi bên dòng suối. Đồng Phi cùng với Điển Vi một tả một hữu ngồi xuống bên cạnh Sa Ma Kha.

- Đại ca, nhị ca, các huynh trở về khi nào?

- Vừa mới trở về!

Đồng Phi lấy ra hai túi rượu:

- Nghe nói trong lòng đệ không thoải mái, ta là ca ca, lẽ nào không mau trở về chứ?

- Nhị ca...

- Không cần nói gì hết. Uống rượu nào!

Nhận lấy túi da, rút nút ra, Sa Ma Kha tu ừng ực một ngụm lớn, sau đó thở dài một hơi.

- Vì những người đã chết mà ưu thương sao?

- Ta...

Sa Ma Kha đỏ mắt, nhẹ giọng nói:

- Có chút khó chịu. Đều là những hán tử rất tốt của Ngũ Khê Man ta, lúc trước khi rời khỏi Võ Lăng, phụ vương cho ta tám trăm người, nhưng chỉ chớp mắt, còn chưa đến một năm, hầu như đã chết hết rồi.

- Có từng hối hận không?

- Hối hận?

Đồng Phi trút một ngụm rượu vào miệng, nhưng lại không uống, súc súc rượu trong miệng, rồi phun vào dòng suối trong vạt, thản nhiên nói:

- Hối hận vì đã đi theo ta?

Sa Ma Kha vội vã nói:

- Nhị ca sao lại nói như vậy? Sa Sa chưa từng hối hận.

- Kỳ thực loại tâm tình này ta cũng từng có.

Đồng Phi quay đầu nhìn thoáng qua Diển Vi và Sa Ma Kha:

- Năm đó ta mang theo người chuyển chiến tây bắc. Hơn một trăm người, đến cuối cùng khi trở về chỉ còn hơn ba mươi người. Sau đó lại gặp việc Thái Bình Đạo. Người theo ta... Hôm nay tỉ mỉ tính toán, những chiến hữu kẻ vai chiến đấu nắm đó, chỉ còn lại có ta, Lục nhi, Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu, Đồng Khí, Đồng Thiết và Mã Tung... Còn lại đúng mười hai người. Mỗi một chiến hữu chết đi, ta đều cảm thấy rất khó chịu, nhưng ta lại không thể nói với ai cả.

- Chiến hữu?

Đây là một danh từ rất mới mẻ, Sa Ma Kha cùng Diển Vi hiểu kỳ nhìn Đồng Phi.

- Cùng nhau sống vai chiến đấu, không phải là chiến hữu sao?

Đồng Phi rất miễn cưỡng giải thích một câu, sau đó lại nói:

- Ta có thể khó chịu, nhưng cũng không thể chiếm dụng quá nhiều thời gian. Bởi vì ta biết, quá mức thương nhớ người chết, chính là không tôn trọng những chiến hữu đang cùng ta sánh vai chiến đấu. Ta cũng không thể khổ sở, bởi vì nỗi buồn của ta, sẽ làm cho những người đang sống khổ sở theo. Sa sa, làm thượng vị giả, bất kể là người đứng đầu một nhà, làm vua một bộ tộc, người phải chuẩn bị sẵn sàng, phải học cách ẩn giấu tình cảm của bản thân.

Sa Ma Kha trầm mặc, ngơ ngẩn, hồi tưởng lại những lời Đồng Phi nói.

- So với việc luôn vượt qua trong hồi ức, không bằng nhìn ngày mai đi... Làm cho người còn sống sống càng tốt hơn, đây mới là việc mà chúng ta cần phải làm. Sa Sa, chúng ta đang ở trong một thời đại loạn lạc, tương lai còn có nhiều người chết hơn nữa, rất nhiều người sẽ chết. Chúng ta phải chuẩn bị thật tốt cho việc đó, bởi vì người, ta từ một khắc đi tới cái thế giới này, thì nghĩa là đã định trước không thể sống như người bình thường được nữa. Nghĩ cho kỹ đi, nghĩ thông suốt thì nói cho ta biết, còn nếu như không nghĩ thông thì người nên trở về nhà đi.

Nói xong Đồng Phi đứng lên, cũng không quản Sa Ma Kha và Diển Vi có minh bạch hay không, sải bước rời khỏi.

- Đại ca, nhị ca nói rất có ý tứ hả?

- Cái này à... Hình như chính là nói, ít suy nghĩ về người chết, nghĩ nhiều hơn về người sống... Chắc là ý này, ta cũng không rõ lắm.

- Hình như rất có đạo lý!

- Ủ, ta cũng cảm thấy vậy... Nhị đệ vừa nói như thế, ta trái lại cảm thấy, mấy ngày nay ta quả thật hơi xao nhãng người nhà. Bỏ đi, tự người chậm rãi mà suy nghĩ đi, ta phải về nhà với lão bà và con trai ta đây... Đứa con trai bảo bối này của ta, từ lúc sinh ra ta cũng chơi đùa vui vẻ với nó. Ngày mai nói nhị đệ đặt cho nó một cái tên đi.

Dứt lời, Diển Vi vút lại Sa Ma Kha rồi cũng rời đi.

Uống một ngụm rượu nữa, Sa Ma Kha đứng lên, hướng lên bầu trời đêm đen kịt rỗng lớn hai tiếng, sau đó cất bước chậm rãi trở về đại trạch.

Ngày hôm sau, Đồng Phi còn phải đi khuyên nhủ Đồng Viện. Lại không ngờ tới, Đồng Viện chủ động tìm tới y...

Sắc mặt nàng nhìn qua vẫn còn tái nhợt, có điều khí sắc cũng rất tốt.

- A Sửu, ta suy nghĩ rõ ràng rồi!

- Suy nghĩ cái gì?

- Ta ấy à, trước đây rất không biết tự lượng sức mình. Chiến trường giết chóc, không thích hợp với ta... Hi hi. Cho nên sau này, ta quyết định ở nhà làm một người vợ tốt, không lo lắng đến các chuyện khác nữa. Nhưng mà, người nhất định phải đáp ứng ta một việc.

Đồng Phi ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

- Để lại Hồ Nữ doanh!

Đồng Viện mỉm cười:

- Đây đều là các cô nương tốt, so với ta kiên cường hơn nhiều. Họ đã chịu không ít khổ cực, hôm nay Hồ Nữ doanh chính là nhà của họ. Giải tán Hồ Nữ doanh, ta lo lắng... Nói chung, ta không cho phép người giải tán Hồ Nữ doanh.

Đồng Phi gãi gầu khổ não nói:

- Tứ tỷ, Hồ Nữ doanh đó của tỷ đều là một đám nữ nhân... Đệ không phải khinh thường họ, chỉ là đệ sao có thời gian huấn luyện họ? Qua mấy ngày nữa, đệ còn phải đi quận thành Lũng Tây tham chiến nữa mà.

- Ta suy nghĩ kỹ rồi, ta sẽ giao lại cho Lục nhi cùng Đằng Lệ Nhi quản lý.

Nói rồi Đồng Viện suy nghĩ một chút, lại nói tiếp:

- Còn nữa nha, trong Hồ Nữ doanh có một nữ hài tử rất lợi hại. Chờ sau khi người và Lục nhi thành thân, nếu người thực sự không muốn để Lục nhi quản lý việc này, thì giao cho nàng ta đi. Có điều hiện tại tuổi nàng ta còn nhỏ, không bằng trước cứ đi theo Lục nhi và Đằng Lệ Nhi học hỏi ít ngày. Chờ nàng ta học xong, Lục Nhi và Đằng Lệ Nhi có thể thoát thân rồi.

- Việc này hả, chỉ cần Lục nhi đồng ý, đệ sẽ không ý kiến.

Đồng Phi suy nghĩ một chút:

- Không bằng như vậy đi, đệ sẽ nói trước với Lục nhi một tiếng. Đến trưa, tỷ bảo cô ấy đi tìm Lục Nhi đi.

- Vậy quyết định như thế đi.

Đồng Viện xoay người định đi ra ngoài. Đồng Phi lại gọi nàng lại:

- Tứ tỷ, cô ấy tên là gì?

- Nhậm Hồng Xương, chúng ta đều gọi nó là Tiểu Hồng.

-Ồ, đệ nhớ rồi!

Đồng Phi lại cúi đầu, bắt đầu suy nghĩ chuyện khác. Chờ Đồng Viện đi rồi, y mới đột nhiên ngẩng đầu lên, nghi hoặc lắm lắm:

- Nhậm Hồng Xương? Tên này sao lại quen tai thế nhỉ?

Nhưng y lại không nghĩ ra được, Nhậm Hồng Xương này rốt cục là ai. Trong Diễn Nghĩa không có nói đến, chắc hẳn không phải là nhân vật lợi hại gì rồi...

Việc trong tay Đồng Phi thực sự quá nhiều, cho nên sau khi nói chuyện của Đồng Viện cho Đồng Lục, y rất nhanh đã quên mất.

Vốn định nghỉ ngơi hai ngày ở mục trường rồi đi, nhưng nói như thế nào lão phu nhân cũng không đồng ý. Nguyên nhân rất đơn giản. Ngày lành sắp tới! Đồng Phi phải đính hôn với Đồng Lục. Tuy nhiên bởi vì vấn đề thân phận của Đồng Lục, hôn lễ này tự nhiên sẽ không quá long trọng.

Theo thân phận mà nói, Đồng Lục là thị tỳ của Đồng Phi. Cho dù là thành thân, cũng chỉ là thân phận thê thiếp. Nhưng mặc dù là như vậy, từ trên xuống dưới ở mục trường đều vô cùng vui vẻ. Dù sao, công tử Đồng gia, rốt cục cũng thành gia rồi.

Thực ra trong lòng Đồng Phi cũng rất kích động. Đời trước cô đơn, đến chết cũng vẫn là một xử nam. Cộng thêm vài chục năm của kiếp này. . .Hà, rốt cuộc cũng thành gia rồi.

Lão phu nhân xem ngày, sau đó quyết định vào ngày 2 tháng 11 sẽ tổ chức thành thân. Ngày này cũng chính là sinh nhật 15 tuổi của Đồng Phi, song hỷ lâm môn, tự nhiên phải chuẩn bị cho thật tốt!

Từ sau khi tuyên bố ngày thành thân, Đồng Phi sẽ không được gặp Đồng Lục nữa. Thậm chí ngay cả mục trường cũng không được tiếp tục ở lại, phải chạy về nhà cũ ở Lâm Thao.

Mắt thấy ngày lành càng ngày càng đến gần, Đồng Phi cũng càng ngày càng khẩn trương hơn.

Một ngày, y đang cùng Giả Hủ vừa trở về từ quận thành nói chuyện trong nhà cũ, đột nhiên có người tới bẩm báo: có Quân ti mã Trần Đáo, cùng với Hoàng Thiệu suất lĩnh quân Hoàng Cân đầu hàng đến Lâm Thao. Cũng thỉnh cầu Đồng Phi mau chóng an trí cho những người này.

Đồng Phi nghe vậy, ánh mắt sáng lên.

Trần Đáo, Hoàng Thiệu...

Y kéo tay Giả Hủ:

- Lão sư, nhân tuyển đến Trương Dịch có rồi!

167. Chương 167: Bồng Lộc Tam Bách Thạch (3)

Cuối tháng 10, Lạc Dương đổ một trận tuyết nhỏ.

Theo đạo lý, vào mùa này vốn sẽ không xuất hiện loại tình huống này, nhưng tuyết trong năm nay hình như tới rất sớm.

Trung Bình, Trung Bình, không thái bình. .

Tuyết quả thật cũng không lớn. Kim loan bảo điện, hoàng thành Lạc Dương, bao trùm một tầng hoa tuyết hơi mỏng, nhưng khiến người cảm giác rất lạnh. Văn võ bá quan tiến vào từ Nam Cung. Vừa vào hoàng thành, liền cảm nhận được một loại bầu không khí không bình thường. Lạnh, rất lạnh!

Hán Đế Lưu Hoành, ngồi cao trên hoàng kim bảo tọa bệ đỏ.

Đây cũng là lần đầu tiên Hán Đế lâm triều trong khoảng thời gian gần đây, hơn nữa còn tới rất sớm.

Trong lòng mọi người đều sinh ra một ý nghĩ cổ quái: chỉ sợ có đại sự đã xảy ra, bằng không hoàng thượng sao lại tới sớm như vậy chứ?

Một lần trước xuất hiện tình huống như vậy là ngày hôm sau của biến cố Nam Cung.

Lẽ nào nói. . .

Trong lúc nhất thời, trên kim loan bảo điện vang lên tiếng mũi hít khí lạnh nhè nhẹ, nhưng rất nhanh liền an tĩnh lại.

Sắc mặt Hán Đế rất khó coi, mơ hồ ửng một màu xanh.

Trong lòng hắn rất nộ, vô cùng phẫn nộ. Trung Bình, vốn nghĩ có được một năm thái bình, nhưng không ngờ. . . Bắt đầu từ đầu năm, chưa từng có một ngày khiến hắn hài lòng. Thật vất vả loạn Thái Bình Đạo kết thúc, còn nghĩ có một mùa màng thái bình, nhưng mắt thấy đã đến cuối năm, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Lẽ nào, giang sơn này thực sự sắp xong rồi?

Ánh mắt lạnh lùng. Hán Đế hít sâu một hơi, nhìn văn võ cả triều, nhất thời sinh ra lòng chán ghét.

Bình tĩnh tâm tình một chút, sau đó hắn lên tiếng:

- Triều hội hôm nay chỉ nói ba sự kiện.

Bách quan lập tức làm ra vẻ lắng nghe. Nhưng trời mới biết, những người này lại có mấy người đang thật tình lo nghĩ cho giang sơn của trẫm?

- Chuyện thứ nhất, người Khương Lương Châu tạo phản, thái thú Kim Thành Hàn Toại, thái thú Lũng Tây Lý Tương Như theo giặc, đã chiếm Lũng Tây.

Lời vừa thốt ra, văn võ cả triều bắt đầu xôn xao.

Đại tướng quân Hà Tiến sắc mặt âm lãnh. Viên Ngỗi híp mắt lại, giống như lão tăng nhập định.

Không hề nghi ngờ, hai người này đều đã biết tin tức. Mà đám người Trương Nhượng phía sau Hán Đế lại nhìn các triều thần với ánh mắt có phần nghiền ngẫm. Hàn Toại, Lý Tương Như. . . Hừ hừ, đó chính là danh sĩ hiện nay đấy! Lúc trước cũng là do đám văn võ cả triều cực lực tiến cử. Hôm nay, danh sĩ tạo phản, không biết những người này sẽ ứng đối thế nào?

Cho nên, Trương Nhượng, Triệu Trung cũng đều noi theo tượng vàng nói năng thận trọng. Không nói được một lời.

Hán Đế cười lạnh:

- Sao ai cũng không nói?

Quần thần lập tức an tĩnh lại. Sau một lát, có nghị lang Vương Doãn đứng ra:

- Hoàng thượng, tin tức này có chuẩn xác hay không?

- Người nói đi?

Giọng Hán Đế rất âm lãnh, có một loại hàn ý khiến người lạnh thấu xương.

Vương Doãn không hồi nữa, yên lặng lui về chỗ cũ. Vương Doãn là người khi thiếu niên cũng từng trường kiếm hào hiệp, vào lúc đó khá có danh tiếng, có tài năng, có tâm kế. Chỉ là có đôi khi cũng không biết biến báo, khiến Hán Đế cũng không thích hắn.

Nhưng bất kể nói thế nào, người này vẫn trung với Hán thất.

Hán Đế cũng không làm khó hắn, lạnh lùng nhìn quần thần:

- Chuyện thứ hai, người Hồ ở các nơi Ngũ Nguyên cùng người Khương Lương Châu hô ứng với nhau, huy binh 12 vạn làm loạn, còn đánh vào tam phụ, bức thẳng Trường An. Chỉ có thái thú Trường An thỉnh cầu viện binh. . . Không nghĩ tới, Đại Hán ta hùng binh lại suy tàn đến nông nỗi này. Ba ngày, chỉ ba ngày, tam phụ có một nửa rơi vào trong tay phản quân. Không biết các vị danh sĩ trên triều đình sau khi nghe tin tức này sẽ có cảm tưởng gì?

*Tam phụ: thời Tây Hán vốn chỉ ba vị quan viên thống trị địa khu kinh kỳ, sau chỉ khu vực mà ba vị quan viên này quản hạt. Sau Tùy Đường xưng “phụ”

Lại là âm thanh hít khí lạnh, tất cả mọi người cúi đầu.

- Còn có chuyện thứ ba. . .

Nói đến đây, Hán Đế đột nhiên ngừng lại. Tất cả đại thần trong lòng nhất thời căng thẳng. Lương Châu làm loạn Tam phụ tứ bề báo hiệu bất ổn. . . Lẽ nào, còn có tin tức càng không hay hơn sao?

Lúc này có hai tiểu hoàng môn (thái giám) cầm hai khay vàng lên điện, đặt khay ở chính giữa đại điện.

Xốc lên tấm vải lụa màu vàng trên mặt, trên đại điện vang lên tiếng kinh hô.

Trên một cái khay là một cái hộp lót phần trắng, bên trong đặt một đầu người.

Có người liếc mắt nhận ra, đó chính là thủ cấp của thái thú Lũng Tây Lý Tương Như. Trong lòng nhất thời nghi hoặc, đưa mắt nhìn sang Hán Đế.

- Hôm qua Lũng Tây đưa tới tin chiến thắng, có con rể của Tả trung lang tướng Đồng Trác tại Lâm Thao đại bại phản tặc, còn có con trai của Đồng Trác là Đồng Phi đem tập kích quận thành Lũng Tây, trăm thủ cấp của Lý Tương Như. Hôm nay, Lũng Tây đã quay trở về giang sơn nhà Hán ta, hẳn là một việc vui chứ.

Nghe được, khi Hán Đế nói ra những lời này vẫn rất hài lòng.

Viên Ngỗi mở mắt ra, nhìn lướt qua Hà Tiến đối diện, sau đó lại cup mi mắt xuống.

Hà Tiến đầu tiên là vui vẻ, nhưng tâm tình lập tức trở nên rất phức tạp. Ai cũng không rõ, lúc này trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

Hán Đế nói:

- Đại tướng quân, trăm có một việc muốn hỏi.

- Thần tri vô bất ngôn.

- Rất tốt!

Hán Đế cau mày:

- Từ giữa tháng bốn tháng năm, trăm đã nhận được tin chiến thắng của Tả trung lang tướng Đồng Trác, cũng thấy được thủ cấp của phản tặc Trương Bảo. Sau đó lại phá huyện Uyển, bình định phản loạn tại Dự Châu, đây có tính là một đại công hay không?

- Việc này, đương nhiên tính rồi.

- Đồng Trác này trăm có ấn tượng. Tháng giêng, chính là dựa vào hắn liều mạng đánh một trận mới bảo vệ được Nam Cung, đúng hay không?

Hà Tiến không nói gì, trong lòng âm thầm kêu khổ không kịp.

Vốn muốn áp chế Đồng Trác một chút, giáo huấn Đồng Trác một chút, để hắn biết rõ nên đứng ở vị trí nào.

Đây vốn cũng không phải là việc to tát gì. Hán Đế bận rộn, sao lại để ý đến một thái thú Hà Đông nho nhỏ được?

Nhưng không ngờ, người Khương Lương Châu sớm không phản, trễ không phản, lại phản vào lúc này?

Nhưng lại còn là người nhà của Đồng Trác ngăn cơn sóng dữ, bảo vệ Lũng Tây, còn đưa tới thủ cấp của Lý Tương Như. Nói thật ra, trước đây Hà Tiến không rõ chuyện này lắm. Lúc trước đưa đến chiến báo, Đồng Phi cẩn thận hơn, phái người khẩn cấp 800 dặm đưa đến Lạc Dương, nhưng không đi tìm Hà Tiến, mà bảo người chuyển giao cho Thái Ung.

Hôm giờ Thái Ung rất nhàn nhã, đối với việc người lừa ta gạt tuyệt đối không tham dự.

Hoặc là ở nhà tấu cầm tự ngảy tự nhạc, hoặc đi tìm đám văn sĩ cao đàm khoát luận. Cũng chính bởi vì như vậy, trái lại Thập thường thị không còn địch ý với hắn. Mà Hán Đế cũng bởi vậy mà cảm thấy hài lòng, thường xuyên tìm Thái Ung tới đàm cầm luận đạo.

Cũng khó trách, làm hoàng đế cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Cả ngày phải quan tâm cái này cái kia, một mặt phải áp chế lực lượng của kẻ sĩ, lại phải cân đối xung đột giữa hoạn quan và kẻ sĩ.

Nếu như về nhà ngay cả một người nói chuyện cũng không có, làm chuyện gì cũng có người nhảy ra nói ra nói vào, điều đó thật không thú vị gì. Thái Ung không tới làm phiền, trái lại làm cho Hán Đế nhớ tới những lời giáo dục ngày xưa của lão sư này đối với hắn.

Tình sư sinh cũng không phải nói đoạn thì đoạn. Cứ như thế, trái lại khiến cho quan hệ giữa họ càng mật thiết.

168. Chương 168: Bổng Lộc Tam Bách Thạch (4)

Thái Ung đưa tới đầu người của Lý Tương Như, thuận tiện còn khích lệ học sinh tương lai của hắn hai câu, lại làm cho Lưu Hoành nhớ tới Đồng Trác.

Thấy Hà Tiến không nói lời nào, Trương Nhượng nở nụ cười.

Nháy mắt ra hiệu với Triệu Trung một cái. Triệu Trung lập tức đứng ra nói:

- Hoàng thượng, hiện tại ngài vừa nói, lão nô cũng nghĩ tới một việc. Hôm nay loạn Thái Bình Đạo đã dẹp, các tướng quân đốc chiến các nơi cũng đều có phong thưởng. Hình như không có ai nhắc tới việc của Đồng Hà Đông. Nghe người ta nói, hiện giờ Hà Đông còn đóng quân tại huyện Uyển. . . . Hắn xuất thân Lương Châu, quen thuộc tập tính của người Khương, vả lại dưới trướng lại có tinh binh hãn tướng. Con của hắn còn được Bá Giai tiên sinh xưng là hổ tướng. Nếu như do hắn xuất binh bình định, chắc hẳn đám phản tặc này chỉ công phá trong nay mai.

Hán Đế nghe vậy, ánh mắt không giấu nổi vui mừng.

- Vẫn là A Mẫu có thể phân ưu cho trẫm.

Sự sủng ái của Hán Đế đối với Thập thường thị đã đến tình trạng tột đỉnh. Đối với Trương Nhượng gọi là A Phụ, đối với Triệu Trung gọi là A Mẫu, không chỉ văn võ cả triều biết, ngay cả tiểu dân phố phường bên trong thành Lạc Dương cũng đều có nghe thấy.

Viên Ngỗi mở mắt ra, trong mắt thoáng hiện lệ mang.

- Đại tướng quân, nếu không có việc hôm nay, trẫm suýt nữa đã quên rồi. . . Đồng Trác lập đại công, vì sao không phong thưởng?

Viên Ngỗi giành trước đứng ra:

- Hoàng thượng, việc này không phải cái sai của đại tướng quân, quả thật cự thần đã sơ sẩy. Thời gian trước, đại tướng quân từng nhắc tới việc phong thưởng cho Đồng Trác. Chỉ là bởi vì nguyên do thân phận của Đồng Trác, cự thần cũng có chút do dự, không biết trình báo thế nào.

- Nguyên do thân phận? Giải thích thế nào?

- Đồng Trác đó vốn xuất thân lục quận lương gia tử ở Lương Châu, không có bất luận công danh gì, phong thưởng quá mức, sợ là không hay.

- Công danh, công danh. . .

Lưu Hoành đột nhiên phát hỏa:

- Các ngươi đều có công danh trong người, hiếu liêm, mạo tài (tú tài) khắp thiên hạ càng nhiều không kể xiết, ai có thể phân ưu cho trẫm, ai có thể bình định phản tặc cho trẫm? Nếu ngươi không thích trình báo, vậy không cần trình báo nữa. Trẫm tự có chủ trương.

*Vào thời Đông Hán, vì tị húy tên Lưu Tú của Quang Vũ đế, sửa “tú tài” thành “mạo tài”. Về sau cũng có lúc gọi “tú tài” là “mạo tài” .

Một câu nói làm cho văn võ cả triều đỏ mặt.

Viên Ngỗi nhìn Hà Tiến, mà Hà Tiến thì cảm kích gật đầu với hắn.

Ý là: thái phó, nhân tình này của ngài ta tâm lĩnh!

- Truyền chỉ xuống, Đồng Trác công lao to lớn, là lương đồng của Hán thất ta. Phong hắn làm Tiền tướng quân, Đông Hương hầu, thứ sử Lương Châu, toàn quyền quân chính Lương Châu, cần phải nhanh chóng bình định loạn Lương Châu. Triệu Trung, ngươi lập tức phái người đến huyện Uyển, bảo Đồng Trác mau chóng khởi hành.

- Lão nô tuân chỉ!

- Hoàng thượng, không được. . .

Vương Doãn đứng ra, lớn tiếng nói:

- Huyện Uyển cách xa Lương Châu, có câu là nước xa không cứu được lửa gần, cho dù Đồng Trác hiện tại lĩnh chỉ, chỉ sợ. . . Thần giới thiệu một người, thứ sử Ký Châu Lư Thực, rất có năng lực, còn bình định phản loạn Ký Châu, văn võ song toàn. Có thể mệnh Lư Thực lĩnh binh nắm giữ ản soái, Ký Châu cách Trường An không xa, có thể mệnh hần bình định tam phụ, toàn quyền Lương Châu.

- Việc này. . .

Lưu Hoành hơi do dự.

Lư Thực là người có năng lực, hơn nữa lúc trước còn là lão sư Thái Ung đề cử, quả thật là một nhân tuyển thích hợp.

Trương Nhượng đột nhiên lên tiếng:

- Hoàng thượng, lão nô cũng cho rằng, Lư Tử Can là thích hợp nhất.

Những lời này vừa ra, khiến văn võ cả triều cảm thấy khó hiểu. Sao Trương Nhượng hôm nay thay đổi tính, có cùng ý kiến với nhóm Vương Doãn thế?

- Sao, A Phụ cũng cảm thấy Lư Thực thích hợp?

- Hòe Lý hầu Lư Thực đích thực thích hợp, vả lại hần cũng rất trung tâm. Đúng như Vương nghị lang đã nói, văn võ song toàn.

Không biết vì sao, Viên Ngỗi, Hà Tiến còn có Vương Doãn, trong lòng đều lộp bộp.

Trương Nhượng cụp mi mắt, mặt không biểu cảm nói:

- Lư Thực trước định Ký Châu, sau định loạn ở ba châu Thanh, U, Duyện, công lao của hần có thể nói không người vượt qua. Dân gian thậm chí có câu ca dao: thiên hạ đại loạn biết đi đâu, mẹ không bảo vệ được con, vợ mất chồng, lại được Lư Thực giúp an cư trở lại... Lão nô cho rằng, Lư Thực xuất binh, phản tặc sẽ tự sụp đổ.

Độc, lão thái giám này quả thật là độc!

Hà Tiến nhìn Trương Nhượng, lòng thầm nghĩ: người nói câu ca dao kia ra, sao hoàng thượng còn dám dùng Lư Thực nữa?

Hần cũng không có thiện cảm gì với Lư Thực, ngược lại chính là một kẻ không lôi kéo được. Nhưng Vương Doãn lại nhất thời tái mặt.

Hần thầm nghĩ: không hay, chỉ sợ Tử Can tiên sinh nguy rồi.

Quả nhiên, Hán Đế vừa nghe lời này, mặt liền đổi sắc.

Làm hoàng thượng sợ nhất là cái gì? Công cao chấn chủ, quyền thần nắm quyền. . . Lư Thực tại dân gian có danh tiếng này, vả lại còn là thứ sử Ký Châu. . . Trời mới biết hần có tâm tư gì. Nếu Lư Thực có tâm thuật bất chính, vậy tính phá hoại còn lớn hơn cả Thái Bình Đạo.

- Cứ quyết định như vậy đi, do Đồng Trác đảm nhiệm thứ sử Lương Châu, toàn quyền chiến sự Lương Châu. Thái úy Trương Ôn làm Xạ kỵ tướng quân, thống lĩnh nhị giáo Trường thủy, Xạ thanh, xuất binh Trường An, toàn quyền chiến sự Ti Lệ. . . Về phần Lư Thực, gia phong hần làm Phiêu Kị tướng quân, tùy ý trở về Lạc Dương. Trẫm có trọng dụng khác. Chúc thứ sử Ký Châu thì. . .

Ánh mắt Hán Đế đảo qua bách quan.

- Nghị lang Vương Phân là thứ sử Ký Châu, ngay trong ngày lên đường, Chấp kim ngô Đinh Nguyên. . .

*Giáo úy bắt đầu thiết lập tại Tần, là trung cấp quan. Tây Hán, Hán Vũ Đế vì tăng cường phòng hộ đối với thành Trường An mà thiết lập tám giáo úy Trung lũy, Trâu kỵ, Bộ binh, Việt kỵ, Trường thủy, Hồ kỵ, Xạ thanh, Hồ bí. Trật của bát giáo úy là nhị thiên thạch.

*Chấp kim ngô là chức vị tương đương với chức tư lệnh cảnh vệ thủ đô hiện nay.

- Có thần!

Một hán tử to cao đi ra từ trong hàng võ tướng, tướng mạo đường đường, vóc người cao ngất.

Hán Đế Lưu Hoàn nói:

- Mệnh người làm thứ sử Tịnh Châu. Ngay hôm nay khởi hành, hiệp trợ thái úy bình định loạn người Hồ phía bắc.

Liên tiếp phát ra ý chỉ, không chỉ làm cho văn võ cả triều trở tay không kịp, ngay cả Trương Nhượng, Hà Tiến cùng Viên Ngỗi cũng không kịp phản ứng.

Nhưng sự tình còn chưa kết thúc.

Lưu Hoàn lại nói:

- Bổ nhiệm nguyên thái thú U Châu Lưu Yên làm mục Ích Châu, nguyên hoàng thất tông chính Lưu Ngu làm mục U Châu, ngay hôm nay khởi hành.

Châu mục, sớm đã bị vứt bỏ nhiều năm.

Lưu Hoàn đột nhiên đưa hai phong hào này, hình như là đang nói cho các thần tử: ta muốn tăng cường hoàng quyền.

Không đợi mọi người phản ứng, Lưu Hoàn đã đứng dậy. Trương Nhượng vội hô to bãi triều, đi theo Lưu Hoàn rời khỏi đại điện.

Rất hiển nhiên, một chiều này của Lưu Hoàn đã trải qua nhiều lần cân nhắc, căn bản không để cho thần tử có cơ hội phản bác.

Đợi khi đám người Hà Tiến kịp phản ứng thì Hán Đế đã đi rồi, chỉ để lại văn võ cả triều nhìn nhau không biết làm sao.

169. Chương 169: Bổng Lộ Tam Bách Thạch (5)

Đêm đó, trong mật thất ở trong phủ đại tướng quân, Hà Tiến nổi trận lôi đình.

- Đồng Trác bắt nạt ta, Đồng Trác bắt nạt ta!

Ngồi trong mật thất vài người. Có chủ bộ Trần Lâm của đại tướng quân phủ, Tì Lệ giáo úy, đại tướng quân phủ Bình tào duyệt Viên Thiệu, nguyên quốc tướng nước Tế Nam Tào Tháo vừa mới được gọi đến Lạc Dương đang chờ an bài, còn có đám người Hứa Du, Hà Ngung, Tuấn Sảng.

*Bình tào duyệt thuộc thái úy Đông Hán, chủ chiến sự, trật tam bách thạch.

Ngoài ra, còn có một gương mặt mới.

Người này là danh sĩ Hà Tiến mới mời chào, đồng thời là một trong những nhân vật của Tuân thị bát long, họ Tuân tên Du, tự Công Đạt.

Những người này lẳng lặng ngồi ở trong mật thất, không nói được một lời.

Đợi Hà Tiến phát hỏa xong, Viên Thiệu mới mở miệng:

- Đại tướng quân, hôm nay hoàng thượng đã hạ ý chỉ, sợ rằng muốn thay đổi đã không có khả năng. Có điều, Đồng Trác kia tại huyện Uyển chờ mấy tháng, chắc hẳn cũng sốt ruột, mới có thể. . .

- Bản Sơ, đây là người đang trách cứ ta sao?

Viên Thiệu hoảng sợ, vội vàng đứng dậy nói:

- Thiệu sao dám trách cứ đại tướng quân? Chỉ là thời gian trước khi Thiệu lao quân tại huyện Uyển, từng có buổi nói chuyện với Đồng Trác. Lúc đó hần có phần cảm động và nhớ nhung đến những dìu dắt ngày xưa của đại tướng quân đối với hần. Thậm chí nói, nếu như không có đại tướng quân, sẽ không có Đồng Trọng Dĩnh hần. Có thể thấy được, người này vẫn nhớ đến tình bạn cũ, bằng không cũng không nói ra những lời như vậy.

Tào Tháo mở mắt ra, nhìn thoáng qua Viên Thiệu.

Hần và Viên Thiệu quen nhau từ bé, sử dụng một câu nói hiện đại thì gọi là bạn từ nhỏ.

Nghĩ năm đó, hần cùng Viên Thiệu tại Lạc Dương đều là người vũ dũng hào hiệp, cũng làm qua rất nhiều chuyện hoang đường.

Hần gặp qua Đồng Trác, nói trong lòng thì còn rất có hảo cảm với Đồng Trác.

Khi cùng tâm phúc nhắc đến Đồng Trác, thậm chí Tào Tháo nói:

- Hiện nay triều đình thất chính, khiến thiên hạ đại loạn. Người có thể trợ giúp quốc gia vượt qua cửa ải khó khăn, theo ta thấy chỉ có hai người Lư Thực của Ký Châu và Đồng Trác.

Tuy nhiên hần cũng không cho rằng Đồng Trác sẽ nói ra như vậy.

Vì sao Viên Thiệu phải nói tốt giúp cho Đồng Trác? Tào Tháo hí mắt lại, trong lòng bắt đầu tính toán. Hần cũng rất lý giải đối với Viên Thiệu, người này danh tiếng tốt, nhưng lại hơi bướng bỉnh, tự xưng là xuất thân cao quý, khinh thường người trong hàn môn. Hôm nay hần nguyện ý nói tốt ột lục quận lương gia tử, chỉ nói rõ một vấn đề, hần có thể từ đó mưu lợi bất chính.

Chỉ là, Tào Tháo vừa mới gia nhập tiểu đoàn thể của Hà Tiến, cũng không tiện nói cái gì, sau đó cũng không phát biểu ý kiến.

Mắt Hà Tiến lóe lên:

- Đồng Trọng Dĩnh. . . Hần thực sự nói qua những lời này sao?

- Thiệu sao dám lừa gạt đại tướng quân?

Hà Tiến ngồi xuống, tay vịn bàn, âm thầm suy nghĩ: lẽ nào, ta đã làm hơi quá đáng?

Ngẫm lại cũng phải, Đồng Trác kia tốt xấu cũng cứu phụ thân của hần, nói đến thì Hà lão thái công có thể sống sót, có quan hệ rất lớn với phụ tử Đồng Trác.

Có lẽ, ta thật sự đã hơi quá đáng rồi!

Hà Tiến trầm ngâm chốc lát:

- Vậy chúng ta nên làm thế nào cho phải?

Viên Thiệu nói:

- Ngày hôm nay hoàng thượng đột nhiên thiết lập lại châu mục, nói rõ hoàng thượng đã có bất mãn với chúng ta, thậm chí có chút hoài nghi. Cho nên, hiện tại tốt nhất đừng đối nghịch với hoàng thượng, sẽ không có chỗ tốt gì với chúng ta hết. Hoạn quan là bởi thế mới được hoàng thượng sủng ái. Chúng ta không ngại cũng thuận nước đẩy thuyền, để Đồng Trác đi đánh với người Khương. Tuy nhiên chúng ta có thể bày tỏ với Đồng Trác, tỷ như tại các phương diện dành ột số tiện lợi, chắc hần Đồng Trác cũng sẽ rõ ràng ý tốt này của đại tướng quân.

- Kế sách hiện nay cũng chỉ như vậy thôi!

Tào Tháo đột nhiên miệng:

- Bản Sơ nói như vậy cũng không phải không có đạo lý. Nếu như tả trung lang tướng đánh thắng, không thể thiếu công lao của đại tướng quân ngài trợ giúp; Nếu hần đánh thua, rất đơn giản...Hừ hừ, đem tội lỗi ném cho Thập thường thị, là họ đề cử Đồng Trác. Đến lúc đó đại tướng quân có thể lại xuất tay tương trợ, âm thầm kéo Đồng Trác một phát, hần há có thể không quy phục?

Hà Tiến nghe vậy liên tục gật đầu:

- Mạnh Đức nói rất hay, rất hay.

Viên Thiệu nhìn thoáng qua Tào Tháo, thầm nghĩ: Tào Cát Lợi này nhìn qua đã hiểu chuyện hơn trước đây rất nhiều.

Lúc này Hứa Du lại đứng lên.

- Bản Sơ và Mạnh Đức nói đều có đạo lý. Chỉ là Đồng Trác kia là một con sói. Nếu như thế để hấn đắc thủ, chỉ sợ tương lai sẽ tạo thành uy hiếp đối với đại tướng quân. Cần biết, một con lang vương trở lại hang sói, khi trở ra, sẽ có thêm một đàn sói.

Viên Thiệu khẽ gật đầu:

- Tử Viễn nói cũng không phải không có đạo lý.

Đầu óc Hà Tiến còn chưa suy nghĩ kịp. Lúc thì cần dùng, lúc thì phải phòng bị, trong bụng những người này sao lại quanh co như thế chứ?

- Vậy các người nói phải làm thế nào?

- Để cho sói biến thành chó trông cửa, biện pháp tốt nhất chính là buộc cho nó một sợi dây.

Tào Tháo không thích loại ví dụ này của Hứa Du. Tốt xấu người ta cũng đã lập đại công cho triều đình, Hứa Tử Viễn người có là cái thá gì? Ghét hiền ghen tài sao? Cái loại chỉ biết núp trong xô tính toán người khác, còn so sánh người ta với chó trông cửa?

Chẳng qua hấn không tiện mở miệng.

Thứ nhất, Hứa Du cũng coi như bạn cũ, thứ hai, đám người Hà Tiến, Viên Thiệu nhìn qua có vẻ rất tán đồng.

Trong mật thất cũng chỉ có Tuân Sảng cùng Tuân Du không có phản ứng, giống như lão tăng ngồi thiền không nói được một lời.

- Sợi dây mà Tử Viễn nói là. . .

- Ta nghe nói, dưới gối Đồng Trác hiện nay có một đứa con, cũng chính là Đồng Phi được gọi là hổ lang chi tướng. Sao không gọi y đến Lạc Dương? Có người nói, Đồng Trác rất sủng ái đứa con này. Có hổ lang chi tướng đó tại Lạc Dương, Đồng Trác chỉ sợ là. . . Hừ hừ, hấn muốn ngỗ nghịch với đại tướng quân cũng phải suy nghĩ kĩ mới làm, dù sao con của hấn đang ở trong tay đại tướng quân.

Đây là muốn con tin!

Hà Tiến chau mày, thầm nghĩ: làm như vậy có thể khiến cho Trọng Dĩnh mất hứng hay không?

Nhưng hấn lại nghĩ: Nếu hấn thật tình quy thuận ta, bảo con của hấn tới chắc hấn sẽ không có vấn đề gì. Chỉ cần hấn không phụ ta, ta sẽ bảo vệ con của hấn vinh hoa phú quý, bình an vô sự. Có câu là không làm chuyện đuối lý, không sợ quỷ gõ cửa mà.

- Đây cũng là một diệu chiêu!

Viên Thiệu gật đầu:

- Chỉ là lấy danh nghĩa nào để hổ lang chi tướng kia nhập kinh chứ?

Hà Ngung đột nhiên lên tiếng:

- Quan không thể quá lớn, nhưng phải cho Đồng Trác cảm giác được, đại tướng quân coi trọng hấn. Chức vụ quan trọng không thể cho hấn, đồng thời lại bắt người này có thể làm việc cho đại tướng quân. Bản Sơ, phải ủy khuất người một chút rồi.

Viên Thiệu ngẩn ra:

- Ủy khuất ta?

Nói đến thì quan hệ giữa ba người Viên Thiệu, Hà Ngung, còn có Hứa Du rất tốt.

Trước khi Viên Thiệu còn chưa xuất sĩ, hai người này đã cùng hắn tương giao kết bạn, cũng tính cực kỳ mật thiết. Vì vậy, Hà Ngung nói cũng không khách khí.

Hắn trầm ngâm một chút:

- Mời Bản Sơ nhượng lại chức Binh tào duyệt, cho hổ lang chi tướng kia làm.

Binh tào duyệt, là trưởng lại phân phối cho đại tướng quân phủ, chủ quản tư binh của đại tướng quân phủ. Ở trong triều đình, chức quan này cũng không tính là gì. Có điều quan trọng nhất là ở chỗ, chức trách chủ yếu của Binh tào duyệt là bảo vệ an toàn cho phủ đại tướng quân.

Hứa Du nói:

- Bá Cầu, chức quan này là tam bách thạch, thằng bé đó có người nói mới 15 tuổi.

- 15 tuổi thì làm sao?

Hà Ngung nói:

- Tư binh của phủ đại tướng quân này đều hiệu mệnh đại tướng quân, nó không mang đi được. Nhưng chức chủ quan của phủ đại tướng quân này coi như là nói rõ với Đồng Trác, đại tướng quân tín nhiệm hắn thế nào. Chỉ là không biết Bản Sơ có sẵn lòng ủy khuất một chút hay không?

Viên Thiệu vốn không hài lòng cho lắm, nhưng nếu Hà Ngung đã nói ra, hắn cũng không có biện pháp.

Viên Thiệu lập tức cười nói:

- Điều làm việc cho đại tướng quân, có cái gì ủy khuất hay không chứ. Mà hổ tử của Đồng gia kia chắc hẳn cũng sẽ không ủy khuất chức quan Binh tào duyệt này đâu.

Hà Tiến liên tục gật đầu:

- Bản Sơ quả nhiên là người rộng rãi. . . Đã như vậy, chiếu theo Bá Cầu nói đi làm đi.

Đoàn người thương lượng thỏa đáng, sau đó đều tự cáo lui rời đi.

Viên Thiệu ở ngoài cửa đuổi theo Hà Ngung, nhỏ nhẹ nói:

- Bá Cầu, vì sao ta phải giao ra quan chức Binh tào duyệt?

- Chỉ Binh tào duyệt thôi, có thể đặt trong mắt người được sao?

Hà Ngung cười nói:

- Lúc trước người đi huyện Uyển, chẳng phải cũng là vì mượn hơi Đồng Trác hay sao. Đại sự cho Viên gia người, lẽ nào chút ủy khuất ấy cũng không chịu nổi.

Viên Thiệu cả kinh nhìn Hà Ngung.

- Bản Sơ chớ kinh hoảng, tâm tư của thái phó đại nhân ta xem trong mắt, đặt ở trong lòng. Người và ta tương giao nhiều năm, ta sẽ không hại người, trái lại nguyện ý trợ giúp người một tay. Triều đình thất chính, có lẽ đã đến lúc làm một số thay đổi rồi.

- Bá Cầu. . .

- Động thái này của người, thứ nhất có thể kết giao với Đồng Trác, thứ hai, cũng có thể để cho đại tướng quân thiếu nợ người một nhân tình.

- Xin Bá Cầu nói tỉ mỉ.

- Ta nghe người ta nói, hiện giờ hoàng thượng có bất mãn với cấm quân và bắc quân, dự định lập tân quân khác. Nếu như tân quân thành lập, sao không xin đại tướng quân mưu cầu một chức vị cho người? So với làm trưởng lại tại phủ đại tướng quân, sao thống khoái bằng nắm giữ quân mã chứ? Hôm nay người lui một bước, ngày khác đại tướng quân nhất định sẽ đưa người tiến hai bước. Giữa tiến lui này, Bản Sơ minh bạch chứ?

Viên Thiệu vái chào thật sâu:

- Bá Cầu đại tài, thiệu vô cùng cảm kích.

170. Chương 170: Phòng Ngừa Chu Đáo

Chiến sự ở Lũng Tây đã toàn diện mở màn.

Tuy nhiên, bởi quận thành bị đoạt lại, lại còn thêm Lâm Thao bình an vô sự, khiến cho gần mười vạn Khương kỵ bị áp chế ở phía tây sông Thao.

Chiến sự vô cùng thảm liệt, người Khương cũng rất rõ ràng, nếu như không thể công phá quận thành Lũng Tây, chờ tuyết lớn đổ xuống, hơn mười vạn Khương kỵ sẽ đối mặt với nạn đói nghiêm trọng. Đến lúc đó, không chỉ là ngựa không được ăn, ngay cả mọi người cũng phải chịu đói rét.

Ở chỗ này, không thể không nói đến Ngưu Phụ.

Đồng Phi vẫn luôn cảm thấy năng lực của Ngưu Phụ rất bình thường, nhưng ngay từ đầu đại chiến y đã phát hiện ra sự bất phàm của Ngưu Phụ.

Đó là một con người rất cẩn thận!

Thà để thời cơ vượt mất, cũng sẽ không mạo hiểm chút nào.

Dựa thành mà thủ, mặc cho Khương kỵ đem mười tám đời tổ tông của Ngưu Phụ mà mắng, hắn vẫn tâm bình khí hòa. Dù sao thì người muốn đánh, ta sẽ thủ. Người lui mặc kệ người, muốn ta ra khỏi thành đã chiến thì mơ đi. Quận thành Lũng Tây được xây dựng vào thời kỳ Quang Vũ hoàng đế, lúc đó có Phục Ba tướng quân Mã Viện tự mình giám sát, chính là vì phòng ngự người Khương vượt qua Lũng Tây.

Từ đó, Hoàng Phủ Quy và Trương Hoán ở chỗ này tổ chức nhiều năm, kiến tạo thêm cho quận thành Lũng Tây cực kỳ kiên cố.

Bên trong thành chuẩn bị lương thảo cùng vũ khí phòng ngự sung túc, chỉ cần chỉ huy thoả đáng, dốc hết mười vạn đại quân cũng chưa hẳn có thể phá thành.

Lúc trước Đồng Phi có thể công phá Lũng Tây, nói thật chính là vận khí.

Nếu như không có Bàng Đức đột nhiên phản chiến, hơn 1000 người muốn công phá Lũng Tây, quả thật là si tâm vọng tưởng.

Mặc dù Ngưu Phụ tài năng không hiển lộ, nhưng cũng không phải là người vô dụng. Mặc cho Khương kỵ mãnh công, quận thành Lũng Tây vẫn vững như Thái Sơn.

Hàn Toại và Bắc Cung Bá Ngọc đều không xuất hiện ở dưới quận thành.

Bắc Cung Bá Ngọc bởi vì muốn triệu tập các bộ người Khương cho nên không tham chiến. Còn về Hàn Toại, Bắc Cung Bá Ngọc không tin tưởng hắn, chỉ theo dõi hắn, không cho hắn đến tuyển đầu. Thậm chí ngay cả nhân mã bản bộ của Hàn Toại tại Kim Thành cũng đều đánh tan, ngoại trừ Diêm Hành cùng tứ đại đô úy, bên người Hàn Toại có thể nói là một binh cũng không có. Cho dù hắn có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không có chỗ thi triển.

Cũng khó trách, dù sao người này là chịu uy hiếp mà tham chiến.

Bắc Cung Bá Ngọc không tin hắn. Dẫn theo Hàn Toại, một mặt là vì dùng danh khí của hắn, mặt khác chính là muốn trả thù.

Có điều Hàn Toại cũng rất bình tĩnh.

Người không cho ta đi, ta cứ ở Hoàng Trung.

Hắn dẫn theo gia nhân đi cưỡi ngựa, hoặc là ngồi ở trường bằng đọc sách. Nhưng mặc như vậy, Bắc Cung Bá Ngọc vẫn canh chừng Hàn Toại là cực kỳ nghiêm ngặt.

May là hai người này không đi, bằng không Đồng Phi sẽ liều lĩnh xông lên chiến trường. Ngay cả lão phu nhân lên lút cũng nói: “Hàn Văn Ước này và Bắc Cung Bá Ngọc cũng là người hiểu lý lẽ. Biết A Sửu nhà ta sắp thành thân liền phối hợp như vậy.”

Lời này đương nhiên có ý đùa giỡn.

Song ngày lành mỗi ngày một gần, mọi người trong mục trường cũng trở nên càng hưng phấn hơn, cùng đợi ngày mừng 2 tháng 11 đến.

Đồng Lục lúc rảnh rỗi sẽ cùng Đằng Lệ Nhi chỉ đạo Nhậm Hồng Xương làm sao lãnh đạo Hồ Nữ doanh.

Đằng Lệ Nhi am hiểu mã chiến, mà Đồng Lục bởi vì theo Đồng Phi bằng thính binh pháp nhiều năm, coi như là hiểu rõ chiến sự.

Mà Đồng Viện. Từ sau khi nói qua với Đồng Phi, hình như đã thay đổi một người khác.

Nàng không phải ở trong phòng đọc sách, thì sẽ chạy đi kéo Vương Cơ nói chuyện. Nghe Vương Cơ đánh đàn, nói chuyện với lão phu nhân, bộ dạng rất ngoan ngoãn. Đương nhiên, biến hóa bất thành linh quả thực làm cho lão phu nhân cùng Đồng phu nhân giật nảy mình.

Mãi đến khi xác nhận Đồng Viện không có bệnh tật gì, hai người mới xem như xong một tâm sự.

Cũng khó trách, sau khi trải qua loại chiến trận máu thịt văng tung tóe và chịu kích thích rất lớn, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một số biến hóa.

Về phần Nhậm Hồng Xương. . .

Đồng Phi không có gặp qua.

Thật ra cũng không phải không gặp qua, chỉ là mỗi lần nhìn thấy Nhậm Hồng Xương, trên mặt nàng đều mang một mặt nạ màu đồng. Cả khuôn mặt chỉ lộ ra cái cằm. Nhìn hình thể cũng thướt tha mê người, chỉ là không biết bộ dạng thế nào.

Lén lút hỏi Đồng Viện, mới biết ngọn nguồn trong đó.

Nhậm Hồng Xương này vốn là người Tịnh Châu, từ nhỏ đã rất xinh xắn, như hoa như ngọc.

Chính ứng với câu ngọc nữ từ xưa hồng nhan bạc mệnh. Bởi vì tiểu nha đầu đẹp nên gặp rất nhiều tai họa. Thậm chí ngay cả phụ mẫu cũng bởi vậy mà mất tính mệnh. Nàng lưu lạc tại Tịnh Châu, sau đó gặp được Mã Tung, được Mã Tung dẫn theo trở về.

Ý ban đầu của Mã Tung là muốn tặng tiểu nha đầu này cho Đồng Phi làm thị tỳ.

Nhưng ai ngờ lại bị Đồng Viện thấy được, thế rồi cướp từ trong tay Mã Tung. Cảm thông cho tiểu nha đầu thân thể nhấp nhô, Đồng Viện liền đưa ra cho Nhậm Hồng Xương một chủ ý, mỗi ngày mang theo cái mặt nạ như yêu ma quỷ quái, để tránh gây thêm phiền phức.

Sau khi Đồng Phi nghe xong không khỏi thổn thức.

Vẫn cảm thấy cái tên này quen tai, nhưng vẫn không nghĩ ra người đó là ai.

Nếu nói y không hiểu kỳ tướng mạo của Nhậm Hồng Xương thì đó là nói láo. Nghe Đồng Viện nói, Nhậm Hồng Xương cực kỳ xinh đẹp.

Tuy nhiên Đồng Phi là một người dễ thỏa mãn.

Có Đồng Lục bên người, y cũng giảm đi hứng thú đối với nữ nhân. Về phần Vương Cơ, nếu không phải nàng ta giống Đồng Ngọc, thậm chí Đồng Phi sẽ không ra tay cứu nàng.

Một ngày, Đồng Phi đi tới doanh trại của tù binh Hoàng Cân, nhìn họ dựng doanh trại, cảnh tượng cũng khá thể ngất trời.

Trần Đáo và Hoàng Thiệu đi theo bên cạnh. Ba người cưỡi ngựa lên một ngọn núi. Đồng Phi tay che nắng, mắt trông về phía xa.

Lúc này đã vào mùa rét đậm, cỏ cây khô vàng, trời đất chìm trong cảnh tiêu điều khiến người khác không khỏi sinh ra thương cảm.

- Thúc Chí, ta có một chuyện rất quan trọng muốn nhờ người làm.

Trần Đáo ngăn ra:

- Chủ công có việc cứ phân phó là được.

Nói đến thì hiện nay Trần Đáo cũng hết việc rồi. Đồng Phi một vai gánh trách nhiệm giết Hoàng Phủ Tung, đối với Trần Đáo mà nói tuyệt đối là một loại giải thoát. Đồng thời, đối với Đồng Phi càng sinh ra lòng cảm kích vô cùng, thậm chí có xung động sĩ vi tri kỷ giả tử. (Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ)

Nghĩ hẩn một giới bình dân, không quyền không thế.

Mà Đồng Phi tốt xấu cũng là con cháu quan lại, so với Trần Đáo như cách biệt một trời.

Ái mộ đối đãi như vậy, Trần Đáo có thể nào không cảm kích. Vì vậy nghe Đồng Phi hỏi, hẩn đáp ứng không do dự chút nào.

Đồng Phi lại trầm mặc, ngơ ngác nhìn vầng thái dương lạnh lẽo trên không trung.

- Chủ công?

- Thúc Chí, ta thực sự có thể tin tưởng người sao?

Đồng Phi quay đầu, lẳng lặng nhìn Trần Đáo rồi nhẹ giọng nói:

- Việc này quan hệ đến trọng đại, càng quan hệ đến tính mệnh trên dưới phủ Đồng gia ta.

Trần Đáo nghe vậy hít một hơi khí lạnh.

Hẩn bắt giác nhìn thoáng qua Hoàng Thiệu, nhưng phát hiện người phối hợp với hẩn đã lâu, thậm chí thấu hiểu nhau, nhưng vẻ mặt cũng ngờ ngàng.

- Chủ công sao lại nói vậy.

- Phi xem Thúc Chí như huynh trưởng, xem trọng tài năng của Thúc Chí. . . Chẳng qua không biết, ở trong mắt huynh Đồng phủ ta thế nào?

171. Chương 171: Đêm Xuân Một Khắc Đáng Nghìn Vàng(1)

Trần Đáo suy nghĩ một chút:

- Thịnh vượng!

- Đúng, trước mắt nhìn qua quả thật thịnh vượng. Nhưng mọi việc đều có tính hai mặt. Thịnh vượng qua đi, chính là suy sụp!

Đồng Phi giống như đang lẩm bẩm, trong ngôn từ mang theo một số từ ngữ tương lai rất đặc biệt. Y cũng không quản Trần Đáo có thể nghe hiểu hay không, lại nói tiếp:

- Trên đời không có một gia tộc có thể tiếp tục đời đời thịnh vượng. Phi không có gì lý tưởng lớn gì, chỉ hy vọng khi ta sinh thời, đừng nhìn thấy Đồng gia suy sụp là được. . . Thúc Chí, lão Hoàng, ta cần các người trợ giúp.

Trần Đáo và Hoàng Thiệu xuống ngựa, cung kính nói:

- Nguyên quên mình phục vụ cho chủ công!

- Đừng có sống chết gì ở đây, ta không muốn các người chết, ngược lại ta yêu cầu các người sống, sống mới có thể giúp ta!

Nói rồi Đồng Phi xuống ngựa, lấy ra ba quyển sách cùng một quyển địa đồ da trâu trong cái túi trên lưng ngựa.

- Thúc Chí, chỗ ta có ba quyển binh thư, một quyển địa đồ. Người phải suy nghĩ rõ ràng, một khi nhận lấy hai món đồ này, người sẽ cùng Đồng gia ta vui buồn tương quan. Nếu như tương lai người phản bội ta, mặc kệ người đi tới chân trời góc biển, cũng mặc kệ người là tướng tướng để vương, ta cũng sẽ giết người.

Giọng điệu rất lạnh đậm, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh.

Nhưng trong lãnh đạm và bình tĩnh đó Trần Đáo lại cảm thụ được sát ý mạnh mẽ của Đồng Phi.

Trong lòng không biết vì sao sinh ra một cảm giác sợ hãi.

Đây là người nói được sẽ làm được. . .

Trần Đáo do dự chốc lát, mới nhận lấy sách và địa đồ trong tay Đồng Phi.

- Trần Đáo ở đây lập thế ngôn, chủ công còn một ngày, Trần Đáo nhất định không phụ chủ công.

Lời này rất khéo léo, nhưng cũng rất chân thành.

Ta phục chính là Đồng Phi người, mà không phải là Đồng gia. Người sống, ta tuyệt đối sẽ không phản bội người, nhưng nếu như người chết thì. . .

Đồng Phi nghe ra ý trong lời nói của Trần Đáo, cũng nhoen miệng cười.

Nói lời thừa, ta chỉ muốn người thần phục ta. Nếu như ta chết, người phản bội ta hay không, có can hệ gì với ta đâu?

Nếu như ta chết, chỉ sợ Đồng gia cũng sẽ không tiếp tục tồn tại được!

- Thúc Chí, hôm nay Lương Châu đại loạn, ta vì phòng ngừa chu đáo, noi theo phương pháp thổ khôn có ba hang của Mạnh Thường Quân, nhằm ứng với biến hóa của tương lai. Binh thư là năm đó Phục Ba tướng quân Mã Viện để lại, trên đó có kỹ yếu huấn luyện của Phục Ba quân năm đó. Trên bản đồ là địa đồ của Lương Châu cùng Tây Vực, ta sẽ giao cho người toàn bộ Cự Ma Sĩ dưới trướng và binh Tần Hồ, tổng cộng 5000 người. . . Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu, Đồng Khí cùng Hàn Đức là thuộc cấp, lão Hoàng làm quân sư của người, mau chóng chiếm lĩnh Trương Dịch cho ta.

- Trương Dịch?

- Không sai, chính là Trương Dịch. . . Sau khi chiếm lĩnh Trương Dịch ta sẽ nghĩ cách lần lượt đưa phạm nhân ở đây đến chỗ người. Theo bước Ban Dững, con trai của Định Viễn Hầu năm đó, đóng quân tại Trương Dịch. Nhớ kỹ, không chế mã trường Sơn Đan, đồng thời mở rộng ra phía tây. Có điều cũng đừng huy động nhân lực quá mức, nói chung ta muốn các người biết giữ chừng mực, đóng dinh tại Trương Dịch cho ta.

Trần Đáo và Hoàng Thiệu không khỏi thâm giật mình.

Đây là Đồng Phi giao toàn bộ gia sản trong tay cho hai người.

Một mặt cảm động, mặt khác cũng có một loại cảm giác nặng trĩu. Hai người không rõ, vì sao Đồng Phi phải chiếm Trương Dịch?

- Chuyện thiên hạ phần lớn là hưng suy thay thế, có phân có hợp. Đồng gia ta càng cường thịnh thì sẽ càng bị người đồ kỵ. Phụ thân hôm nay nhìn như phong quang vô hạn, nhưng không biết có bao nhiêu người đang âm thầm tính toán. Hôm nay hấn giết người, ngày khác sẽ có người giết chúng ta. . . Nói chung, cần tắc vô ỷ này. Ta giao phó tính mệnh của hơn mười người trên dưới Đồng phủ ta cho hai người đây.

Trần Đáo và Hoàng Thiệu nghe xong những lời này của Đồng Phi, liền đồng thời quỳ gối xuống trước mặt Đồng Phi.

- Chúng tôi nhất định sẽ không quên những lời hôm nay của chủ công, nhưng có một người, còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ không để Trương Dịch rơi vào tay người khác. . .

Hôm sau là ngày Đồng Phi thành thân, vốn dựa theo ý của Đồng Phi là muốn Trần Đáo sau khi y thành thân mới lên đường.

Mặc kệ nói như thế nào, cũng phải uống một ly rượu mừng chứ?

Nhưng Trần Đáo và Giả Hủ lại cho rằng, hiện tại xuất phát mới là tuyệt thời gian tuyệt hảo nhất.

Cũng khó trách, Đồng Phi thành thân khiến cho nhiều phương diện quan tâm. Mặc dù chỉ là nạp thiếp, nhưng thứ nhất đây là lần đầu tiên Đồng Phi thành thân, thứ hai đối tượng thành thân là Lục Y lớn lên từ nhỏ tại Đồng gia. Nói đến thì cũng đều là người một nhà.

Đặc biệt là đám gia tướng nô bộc, có thể nói nhìn Đồng Lục lớn lên.

Tuy không thiếu có kẻ bụng dạ khó lường, nhưng đại đa số người vẫn xem Đồng Lục như con gái mình.

Gả cho Đồng Phi, coi như là gà mái biến thành phượng hoàng, một bước lên trời. Chỉ là tân lang này thật sự là. . . Hung mãnh thì thôi, hơn nữa lại xấu xí như vậy. Mặc dù rất nhiều người lý giải Đồng Phi, nhưng khó tránh khỏi vẫn có cảm giác một đóa hoa tươi cắm lên bãi gì đó. Về phần một bộ phận người khác thì hoặc nhiều hoặc ít có cảm giác cười trên nỗi đau của người khác.

Mặc kệ nói như thế nào, Đồng đại công tử sắp thành hôn!

Người xung quanh mười dặm tám thôn vẫn cho Đồng gia mặt mũi này. Trên dưới mục trường bận rộn liên tục, mỗi người đều có công việc của mình, căn bản không lòng thanh thản quan tâm chuyện khác. Thậm chí ngay cả Ngưu Phụ cũng phải người về mục trường chúc mừng, còn tặng lễ vật rất dày.

Chiến sự Lũng Tây đang kịch liệt, thế nhưng trên dưới mục trường lại ngập tràn tiếng cười nói.

Dưới tình huống như vậy, không có ai chú ý đến nhóm Trần Đáo rời khỏi đây. Cho dù sau đó phát hiện rất có thể lấy lý do là xuất binh tập kích để qua loa tắc trách. Bằng không đợi đến khi chuyện này trôi qua, muốn bí mật xuất phát thì không dễ dàng nữa.

Đồng Phi rất cảm kích ý tưởng này của Trần Đáo.

Vì vậy y mời hai người Đồng Triệu và Hàn Đức tới, ngày đầu xuất phát tự mình bày tiệc mời họ, xem như là uống rượu mừng sớm.

Hai người này cũng sắp sửa theo Trần Đáo xuất chinh. Ngoại trừ họ, còn có hai nghìn binh Tần Hồ cùng một nghìn Cự Ma Sĩ. Tổng cộng ba nghìn kỵ quân, chiến mã 6000 con, một người hai ngựa, một mặt là đẩy nhanh tốc độ hành quân, một mặt cũng có thể mang nhiều lương thảo.

Ai cũng biết, biên hoang vào thời tiết trời đông giá rét là cực kỳ gian nan.

Sáng sớm, Lũng Tây có sương mù lớn.

Đồng Phi cùng Giả Hủ đứng ở đầu thành Lâm Thao, nhìn theo đoàn người Trần Đáo mất tung tích trong màn sương mù, trong lòng đột nhiên có cảm giác tịch liêu không hiểu.

Phun ra một hơi khí đục, Đồng Phi nói với Giả Hủ:

- Lão sư, chờ ta thành thân rồi, sẽ phái Hoàng Thiệu qua đây, hiệp trợ lão sư xử lý vấn đề di chuyển của tù binh. Lương Châu đang đại loạn, muốn thần không biết quỷ không hay qua đó, sợ rằng không dễ dàng.

Giả Hủ thần nhiên cười:

- Chủ công cứ yên tâm, chuyện này vẫn chưa làm khó được ta.

- Vậy thì tất cả nhờ vào lão sư rồi!

Hai người đứng trên đầu thành một lúc, sau đó xoay người đi xuống.

172. Chương 172: Đêm Xuân Một Khắc Đáng Nghìn Vàng(2)

Có điều, vào giữa trưa có người của mục trường đến đây đưa tin tức, nói là Thành Lễ đã trở về, còn dẫn theo người nhà của Giả Hủ.

Giả Hủ đang ở bên cạnh, khiến cho Đồng Phi rất xấu hổ.

Cũng may chuyện này họ đã sớm rõ ràng. Giả Hủ cười:

- Chủ công không cần phải lúng túng, thời kỳ phi thường phải hành sự phi thường, nếu Hủ đứng ở góc độ của chủ công thù cũng phải làm như vậy. Đón họ đến đây cũng tốt. Lương Châu đại loạn, chỉ sợ Vũ Uy cũng khó tránh khỏi. Ở nơi hỗn loạn đó, ta cũng quả thật lo lắng. Cứ để cho họ đến mục trường đi, song còn phải làm phiền chủ công chiếu ứng nhiều hơn.

- Việc này phải làm mà.

Nhưng Đồng Phi cũng không để người nhà của Giả Hủ ở tại mục trường, mà là phái người đưa đến Lâm Thao.

Người, quý tại tín nhiệm.

Giả Hủ đợi gia nhân đến nơi ở rồi, mới nhịn không được hỏi:

- Chủ công, ngài đưa vợ con của Hủ đi như thế, không sợ tương lai Hủ sẽ lật lọng sao?

Đồng Phi nghiêm mặt nói:

- Lão sư, thường nhân nói dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người. Ta nói rồi, trong thiên hạ người có thể hoàn toàn tín nhiệm lão sư, cho lão sư thi triển tài hoa chỉ có ta. . . Nếu như ta ngay cả chút khí độ ấy cũng không có, thì làm sao để cho lão sư yên tâm? Lại nói, thiên địa quân thân sư, sư ngang với quân phụ, ta giam giữ vợ con của lão sư, chẳng phải là giam giữ người nhà của ta sao?

Giả Hủ sững sốt một lát, sau khi thở dài một tiếng thôi không nói gì nữa.

Buổi tối, Diển Vi cùng Sa Ma Kha xuất hiện tại Lâm Thao.

Cùng đến đây còn có đám tiểu hài tử Diển Mãn, Diển Hữu, Diển Phát, Ngưu Cương. Hắn ôm một đứa bé trong lòng, mặt nở nụ cười thỏa mãn.

- Huynh đệ, thấy chưa, ta đã có con trai thứ hai rồi. Ngày mai huynh đệ sẽ thành thân, cần phải dụng công nhiều hơn mới được.

Diển Vi vừa thấy Đồng Phi liền kiêu ngạo ôm con trai khoe khoang.

Tiểu tử đã bảy tám tháng kia nhìn qua rất to khỏe. Có điều da rất đen, nhìn qua còn hơi xấu.

Đây là con trai thứ hai của Diển Vi, tên là Diển Tồn.

Đồng Phi rất thích hài tử này, mà tiểu Diển Tồn thấy Đồng Phi cũng ê a quơ nắm tay, muốn Đồng Phi ôm nó.

- Mẹ ôi, tiểu tử này chưa từng thấy thân thiết với ta như thế!

Diển Vi tức giận lắm bầm, làm ọi người cười ha ha.

Trưởng tử của Giả Hủ là Giả Mục đã chín tuổi. Khí chất giữa trán nhìn qua hơi âm trầm như Giả Hủ. Nó rất nhanh đã quen với đám Diển Mãn, đang đùa giỡn với nhau.

Mà nhóm Đồng Phi cũng ở trong đại sảnh thoải mái chè chén.

- Vì chúc mừng ta sắp thoát khỏi kiếp độc thân, vù ta sắp tạm biệt những năm tháng xử nam, cụng ly!

Rất ít khi nhìn thấy Đồng Phi uống nhiều, nhưng đêm nay Đồng Phi đã uống rất nhiều. Y say khướt giờ cao ly rượu bằng bạch ngọc khác, gặp người nào cũng cạn 100%, miệng đầy ngôn ngữ của kiếp trước, mọi người nghe mà đầu óc rối mù.

Có điều cũng không có ai chú ý điều này!

Ở chung với Đồng Phi thời gian dài, cũng thường xuyên nghe y nói một số lời cổ quái, vì vậy cũng đã quen rồi.

Điển Vi, Sa Ma Kha thì có rượu là cạn. Nói thật thì rượu này thực sự rất khó uống, số độ cũng không tính quá cao, nhưng uống nhiều vẫn có thể khiến người đo ván.

Có câu, tửu bất túy nhân nhân tự túy. Đồng Phi đã say ngã.

Người trong phòng ngoại trừ Giả Hủ và Đồng Thiết, tất cả đều say ngã. Nằm tứ tung lên nhau, cảnh tượng cũng khá đồ sộ.

Đồng Phi gối lên chân Điển Vi, Sa Ma Kha vắt lên bụng y.

Đám người Bùi Nguyên Thiệu cũng quần vào nhau, ai cũng ngủ rất say sưa.

Giả Hủ ở bên cạnh quan sát, khỏe miệng khê nhếch nụ cười lãnh đạm.

- Tiểu Thiết, chủ công tính tình phóng khoáng quá nhỉ.

Đồng Thiết cười ha ha:

- Đúng vậy, chủ công đích thật là người tốt.

Một người tốt, một người tính tình phóng khoáng, hoàn toàn là hai khái niệm.

Nhưng Giả Hủ cũng không muốn giải thích. Hắn gạt đầu, khê nhấp ly rượu, nhìn bóng đêm dần dần chuyển màu, nơi chân trời đã ứng một màu trắng bạc.

Thời Hán khi cưới gả không có rườm rà như trong tưởng tượng của mọi người.

Có điều là một cường hào của Lương Châu, công tử của Đồng gia nạp thiếp, đám cưới vẫn cực kỳ hoành tráng. Bắt đầu từ sáng sớm, Đồng Phi đã bị bắt lại. Trong đầu vẫn còn mơ màng, để mặc cho gia nhân nô bộc thu thập thỏa đáng cho y, dẫn theo một đám người trùng trùng điệp điệp đi tới mục trường.

Một đường khua chiêng gõ trống, rất náo nhiệt.

Đợi đến mục trường rồi, lại phải tế bái tổ tiên, cử hành một loạt lễ nghi rườm rà.

Đồng Phi buồn ngủ không chịu nổi, men rượu còn chưa đi, giống như một con rối để mặc người ta bài bố, nhưng vẫn không thể có câu oán hận. Người chủ trì tế bái tổ tiên là lão phu nhân, bà đã từng này tuổi còn vất vả, y có thể bất mãn cái gì?

Vốn việc tế bái tổ tiên này là do Đồng Trác chủ trì, Đồng Trác không ở đây, cũng nên do Đồng Mân tới xử lý. Nhưng cả hai người này đều không có ở đây, Ngưu Phụ lại không có tư cách. Hơn nữa, cho dù hắn có tư cách, thời gian cũng không có.

Cho nên cũng chỉ có lão phu nhân ra trận.

Cũng may đây không phải là đón dâu. Bằng không, Đồng Trác không ở đây, quả thật không biết nên làm thế nào cho phải.

Bái tế thiên địa rồi, một đám người vây quanh Đồng Phi đi tới nơi ở của Đồng phu nhân, bởi vì hôm nay Đồng Lục ở đây.

Vừa mới vào cửa, Đồng Phi đã bị ngăn cản.

Dựa theo tập tục của người Khương, phải uống trước một ly rượu mạnh. Sau đó đang chuẩn bị qua thì thấy Vương Cơ, Đồng Viện ngăn cản lối đi.

- Tứ tỷ, mọi người còn muốn làm gì?

Bị dằn vặt cả một buổi sáng, Đồng Phi đã sắp tan vỡ rồi. Khi thấy những nữ nhân này xuất hiện, khiến y nhất thời sinh ra cảm giác không hay.

Đồng Viện cười hì hì nói:

- A Sửu, có phải rất nóng lòng muốn gặp Lục Nhi nhà mình không?

- Phải thì sao, không phải thì sao?

- Phải, thì ứng cảnh làm một bài thơ. Ta có nghe nói qua văn tài của A Sửu nhà ta, cũng không tệ đâu à. Hì hì, nếu không làm được, sẽ không cho phép đi vào. . .

Đồng Phi hít một hơi khí lạnh, mọi người phía sau cũng đều tỏ vẻ khó xử.

Hoàng Thiệu đi tới, vừa mới chuẩn bị hỗ trợ thì nghe Đồng Viện quát lên chói tai:

- Lão Hoàng, Đường Chu, hai người các người cầm miệng hết cho ta. Bằng không thì cho các người nửa đời sau đi làm nội thị. . . A Sửu, nhanh lên nhanh lên, Lục Nhi đang chờ đệ đấy.

Ở phía sau Đồng Viện có hộ vệ của Hồ Nữ doanh, đều dưới sườn đeo kiếm, tư thế oai hùng hiên ngang.

Nhậm Hồng Xương vẫn mang theo mặt nạ, tuy nhiên trong ánh mắt sau mặt nạ mang theo ý cười cổ quái.

Hoàng Thiệu và Đường Chu lập tức ngậm miệng lại.

Tứ tiểu thư này chính là nhân vật nói được làm được!

Đồng Phi không cần nghĩ cũng biết, chủ ý thiu thối này nhất định là xuất phát từ Vương Cơ.

Y híp mắt lại nhìn Vương Cơ, chỉ thấy nàng hôm nay vẫn mặc váy trắng, nhưng có khoác một chiếc áo khoác cẩm y màu trắng. Trong luồng ánh khí bùng bùng lại lộ ra một loại vẻ đẹp quyến rũ, phá lệ động nhân.

Thấy Đồng Phi nhìn sang mình, Vương Cơ cố ý quay đầu lại, nhìn như không thấy.

173. Chương 173: Đêm Xuân Một Khắc Đáng Nghìn Vàng(3)

- A Sửu, nhanh lên, nhanh lên. . . Bằng không sẽ làm lỡ thời gian.

Đồng phu nhân ở bên trong phòng cũng cười ha ha. Đồng Chiêu đi bên cạnh nàng, nhỏ nhẹ nói:

- Nương, A Sửu làm được không?

- Sao ta biết!

Đồng phu nhân cười nói:

- Nếu không có Vương Cơ nói, ta căn bản không biết A Sửu còn có bản lĩnh như vậy đâu. Yên tâm đi, tứ tỷ của con có chừng mực.

Đồng Chiêu cũng cười, chuẩn bị xem náo nhiệt.

Nàng vẫn ngứa mắt với Đồng Phi, chỉ là trong thời gian đại hỉ này nàng cũng sẽ không đi làm ác nhân.

Đồng Phi bực bội đến đỏ mặt, Sa Ma Kha ở phía sau khẽ nói:

- Lấy lão bà thì lấy lão bà, còn ngâm thơ làm cái chó gì. Sau này đánh chết ta cũng không cưới bà nương biết chữ. . . Bảo ta giết người còn được, ngâm thơ, giết ta còn hơn.

Những lời này dẫn tới mọi người cười to một trận.

Trong sân tràn đầy không khí vui mừng, phần nào xua tan đi cái rét mùa đông. Đồng Phi linh cơ khẽ động:

- Tứ tỷ, thơ đệ không làm được. Nhưng đệ hỏi tỷ, nhân sinh có tứ hỉ, tỷ biết không?

- Tứ hỉ?

- Cửu hạn phùng cam lộ, tha hương ngộ cố tri. Động phòng hoa chúc dạ, kim băng đề danh thì. . . Đây có tính ứng cảnh không?

- Chậm đã!

Vương Cơ lại lên tiếng:

- Cửu hạn phùng cam lộ. Tha hương ngộ cố tri, động phòng hoa chúc dạ. Ba câu này cũng tính thoả đáng, nhưng kim băng đề danh thì. . . Thiếp thân còn muốn lãnh giáo một chút, kim băng là băng gì, lại vì sao phải đề danh?

- A. . .

Đồng Phi nghe vậy liền cứng họng.

Cũng khó trách, thời đại này chưa có thuyết pháp khoa cử. Bốn câu nói này cũng là tục ngữ năm đó các lão nhân thường nói. Đồng Phi cũng rất có ấn tượng. Chỉ là y quên mất kim băng đề danh thì là câu nói mới xuất hiện ở khoa cử thời đại nào.

Mọi người đang hồi tưởng lại ý của bốn câu nói này, nghe Vương Cơ hỏi đều nhìn Đồng Phi với ánh mắt khó hiểu.

- Cái này, cái này. . . Cái gọi là kim băng. Kim băng chính là thời cổ có người lập chiến công, khi muốn thăng quan sẽ khắc tên lên băng làm bằng vàng, đưa tới cửa, để tỏ rõ vinh quang.

Hồi đáp không được, vậy ta sẽ tự biên diễn ra.

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu, thì ra là có chuyện như vậy.

Nhưng giấu diếm được đám người Điển Vi, lại không qua được mắt Vương Cơ. Ngay cả Hoàng Thiệu, Đường Chu cũng đều vẽ mặt mơ màng.

- Cổ nhân có thói quen này sao? Vì sao ta không biết?

- Người không biết thì thôi. Thời Tiên Tần, đâu chỉ có vạn quyển sách sách bị hủy. Người dám nói người đều lý giải hết các việc của cổ nhân không?

Dù sao đã quyết định tự biên tự diễn, Đồng Phi cũng ăn nói lung tung.

Quan hệ chung thân đại sự, y cũng không muốn đánh mất thể diện ở đây. Về phần đám người Hoàng Thiệu, mặc dù biết rõ Đồng Phi là già mồm át lễ phải, nhưng lại không dám đứng ra. Không những như vậy, hai người này còn lập tức gật đầu:

- Chủ công nói hay lắm.

Hay cái đầu người. . .

Vương Cơ trầm mắt một câu, nhưng lại không biết nên cãi lại thế nào.

Có điều ngẫm nghĩ lại một chút, bốn câu nói đó thật là có chuyện như vậy. . . Đã như vậy, coi như y quá quan đi.

Nhìn thoáng qua Đồng Viện, gật đầu.

Đồng Viện nghe không ra đúng sai, chỉ cảm thấy thú vị, rất vui. Thấy Vương Cơ gật đầu, nàng cũng không làm khó nữa, gơ tay ý bảo Hồ Nữ doanh tránh đường, cho đám người Đồng Phi đi qua.

Thở dài một hơi, trầm nghĩ: Xem như xong rồi!

Đồng Phi lạy mẫu thân, lại cử hành một phen nghi thức, lúc này mới xem như là có thể gặp tân nương.

Hai bà di dật Đồng Lục đi tới cửa.

Đồng Phi đang muốn đi tới, lại bị Đồng Viện ngăn cản.

- A Sửu, muốn mang Lục Nhi đi, cũng không dễ đâu.

- Tỷ tỷ lại muốn thế nào nữa?

- À...

Đồng Viện trông mắt đảo quanh, Vương Cơ ghé qua thì thầm vài tai nàng hai câu. Đồng Phi không khỏi thầm kêu: không hay.

- Vừa rồi là vào cửa thơ, bây giờ là ra cửa thơ. . .Đệ thấy ngày hôm nay trang phục của Lục Nhi đẹp như thế, có phải là nên lấy tình cảnh này làm bài thơ để ứng cảnh hay không? Lục Nhi đừng nhúc nhích, lấy tư thế hiện tại cho A Sửu làm thơ đi.

Các cô nương của Hồ Nữ doanh cười ha hả.

Mà đám người Đồng phu nhân thì cười đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Sa Sa nói không sai, sau đó nhất định không thể cưới nữ nhân biết chữ làm vợ, bằng không sẽ bị dẫn vật chết! Đồng Phi cảm thấy không chỉ là nữ nhân không biết chữ, thậm chí khi kết hôn không thể để cho nữ nhân biết chữ xuất hiện.

Nhìn tư thế của các cô nương này, không làm ra thơ là đừng nghĩ mang Lục Nhi ra khỏi cửa.

Đồng Phi nhìn Vương Cơ:

- Tỷ tỷ, phiền tỷ đừng đưa ra chủ ý thiu thối nữa có được không? Ta cũng không phải là tài tử gì, nào có nhiều thơ như vậy mà làm. . .Thế này có được không, ta hát cho Lục Nhi một bài. Ta bảo đảm, các người ai cũng chưa từng nghe qua.

Mắt Vương Cơ sáng lên:

- Được, nhưng nếu như bọn ta nghe qua thì không tính!

Lời thừa, các người khẳng định chưa từng nghe qua.

Đồng Phi gãi gãi đầu, dềnh hắng cổ họng, chuẩn bị tâm tình.

Nói thật thì kiếp trước cộng thêm kiếp này vẫn chưa có hát ở trước mắt nhiều người như vậy. Đời trước Đồng Phi thường hát tại sơn lâm, chỉ có chim thú trong rừng, khe suối trong núi nghe. Hát dưới trường hợp này thì vẫn là lần đầu tiên.

- Ngày xuân tươi đẹp đã tới, ca ca đôi chín ý a ngồi ở bờ sông. Gió xuân ý a thổi máy xay gió quay tròn. Hoa mai đỏ ý a nở nụ hồng, thủy thảo ý a xanh tươi. . . Máy xay gió ý a máy xay gió hát lên. Tiểu ca ca vì sao ý a không mở lời?

Giọng của Đồng Phi rất tốt, hơi khàn khàn, mang theo một chút từ tính của trung âm.

Ánh mắt Lục Nhi mị như tơ. Má phấn ửng hồng, không giấu nổi niềm hạnh phúc vô biên.

Đây là công tử hát cho ta, mặc dù y không làm thơ được, nhưng y đã hát cho ta, thực sự rất vui!

- Ngày xuân tươi đẹp đã tới, ca ca đôi chín ý a đã sắp tòng quân. Gió bắc ý a theo gió bắc xoay tròn, ca ca nhớ thương ý a Tiểu Anh Liên của ta. Máy xay gió ý a không ngừng cứ xoay, đã quyết tâm ý a nên đi mở lời. . .

Đây là một bài hát được lưu truyền rất rộng rãi tại hậu thế, Đồng Phi đã điều chỉnh đôi chút ca từ bên trong.

Nói thật thì ứng cảnh cũng không thể nói rõ. Chỉ là nó lại có một loại ý vị khác. Đồng Phi vừa ca vừa đi về phía trước. Đồng Viện, Vương Cơ, thậm chí Nhậm Hồng Xương cùng các cô nương của Hồ Nữ doanh không tự chủ được nhượng lại một lối đi.

Đi tới trước cửa, Đồng Phi vươn tay ra.

Đồng Lục không thể kiềm được, vươn tay, để mặc Đồng Phi cầm lấy. Mà Đồng Phi thuận thế kéo lại, lôi Đồng Lục ra cửa, hơi khom lưng một tay ôm lấy nàng vào lòng. Khiến cho Đồng Lục hét lên, nhưng hạnh phúc vùi đầu vào lòng Đồng Phi.

Các cô nương đều đỏ mặt. . .

Những nữ hài tử từng cảm thấy Đồng Lục gả sai người rồi, đột nhiên cảm thấy vô cùng ước ao.

Hành vi này của Đồng Phi không hợp lễ pháp, nhưng mỗi một động tác lại rất tự nhiên, khiến người tâm động.

Kỳ thật, gả cho công tử có lẽ thật sự không sai!

Khóe mắt Vương Cơ đỏ hoe, nhìn Đồng Phi ôm Đồng Lục đi ra ngoài.

- Phi công tử, xin hỏi máy xay gió là cái gì?

- A, cái này, cái này, cái này, là cái thứ gần giống như guồng nước hình rẽ quạt ấy. . .

174. Chương 174: Đêm Xuân Một Khắc Đáng Nghìn Vàng(4)

Đầu Đồng Phi sắp nổ tung.

Sao lại nghĩ sai rồi, quên mất chuyện này. Tại thời đại tam quốc không có máy xay gió.

Có điều y sẽ không chịu dừng lại nữa, ôm Đồng Lục giống như chạy nạn.

Đám người Sa Ma Kha lúc này cũng vô cùng thức thời, ngăn cản đường của đám Đồng Viện.

- A Sư chết tiệt, lại còn biết hát...

Mắt Đồng Viện cũng đỏ bừng, cắn môi nói:

- Nhớ đấy, quay lại cũng phải hát cho ta một bài... Hừ, đợi Văn Chính trở về, ta bảo hắn mỗi ngày hát cho ta, một ngày hát ít nhất ba lần!

Đồng Phi vừa mới bước ra cửa viện, suýt nữa té sắp mặt.

Bái thiên địa, bái tổ tiên, bái phụ mẫu, bái thân bằng. . .

Đồng Phi mang theo Đồng Lục giống như con bọ gập liên tục bái, bái cho đầu chóng váng, mọi người cũng choáng váng.

Thật vất vả mới đợi nghi thức kết thúc, Lục Nhi được mang vào phòng tân hôn chờ ở đấy.

Nhưng Đồng Phi lại không đi được.

Theo một tiếng quát to của Diễn Vi:

- Chúc say hân!

Một đám đàn ông lập tức xông lên, từng người chúc mừng Đồng Phi. Ly rượu còn chưa đã, thay bằng một ly to ít nhất bốn lượng. Một ngụm một ly, ly đổ rượu hết, quả nhiên là phi thường náo nhiệt.

Lão phu nhân vui mừng, cười liên tục. Mặc dù bà không nhìn thấy cảnh tượng trong sảnh, nhưng có thể tưởng tượng ra được.

Chỉ mong A Sư nhà ta càng lúc càng tiền đồ, tương lai con cháu Đồng gia đầy nhà, mới xem như là chân chính thịnh vượng phát triển.

Nữ quyến cũng tự thành một bàn. Tai nghe âm thanh ồn ào bên ngoài, miệng thì cười liên tục.

- Tỷ tỷ làm sao thế? Hình như không vui. . .

Đồng Viện lưu ý thấy Vương Cơ từ lúc bắt đầu tiệc rượu giống như trở nên không vui, nói chuyện hay uống rượu đều không có tinh thần.

Vương Cơ cố vực dậy tinh thần:

- Ta đang suy nghĩ đến bài hát của Phi công tử.

- Bài hát của A Sứ?

Đồng Viện nở nụ cười:

- Tỷ tỷ, ta cũng không ngờ A Sứ hát hay như vậy. Trước đây ta dẫn hắn đi tham gia buổi tụ hội của người Khương, lần nào họ cũng hát, nhưng A Sứ lại chưa bao giờ tham gia. Hì hì, có điều bài hát đó hay thì hay, có gì mà phải nghĩ chứ?

Vương Cơ nói:

- Bài hát của Phi công tử thông tục dễ hiểu, mặc dù không quá văn nhã, nhưng rất có tình cảm. Hơn nữa làn điệu rất hay, có nhiều chỗ không phù hợp với âm luật lưu hành hiện nay. Nhưng nếu như nói đến lưu truyền thì lại càng thích hợp hơn. Chỉ là, ta nghĩ bài hát này lại có cảm giác ý vẫn chưa hết. Cũng không phải âm luật, mà là nội dung bài hát, hình như chỉ hát được một nửa.

- Sao?

Các nữ nhân vừa nghe vậy liền cảm thấy hiếu kỳ.

Đồng Viện càng tức giận gờn nắm tay:

- A Sứ chết tiệt, không ngờ còn giữ lại một nửa. Sớm biết như vậy sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

- Cái này, hì hì, chỉ sợ cũng không trách được Phi công tử. Ta cảm thấy nội dung của ca khúc đó, nửa trên là nam nhân hát cho nữ nhân nghe, nửa dưới chắc là hát cùng nữ nhi. Ừm, giờ càng nghĩ càng cảm thấy thú vị.

- Vậy lát nữa bảo Lục Nhi hỏi tiểu tử thối kia xem, xem nửa dưới rốt cuộc có nội dung gì.

- Đúng rồi, Anh Liên là tự của Lục Nhi sao?

- Cái này....

Đám Đồng Viện hai mặt nhìn nhau:

- Không rõ lắm. Theo lý thì Lục Nhi cũng đã đến lúc có tự rồi. Nói không chừng là A Sứ lấy cho nó đấy. Bỏ đi, chúng ta đừng ở chỗ này vắt óc suy nghĩ. . . Vương Cơ tỷ tỷ, tỷ lớn lên ở Trung Nguyên, có lẽ chưa thấy phong tục của chúng ta ở đây. Chờ mấy ngày nữa, Lục Nhi hỏi môn rồi chúng ta sẽ ép A Sứ hát. . Ừm, phải hát một bài càng hay hơn mới được... Không, chí ít cũng phải hát mười bài.

Trong đại sảnh, Đồng Phi rùng mình một cái, mơ hồ nghĩ: lẽ nào uống nhiều rồi sao?

Bữa tiệc mừng này kéo dài đến nửa khuya.

Tuổi tác của mấy người lão phu nhân đã cao, đã rời khỏi từ sớm, để mặc cho đám Đồng Phi âm ỉ.

Sa Ma Kha thở cả ra rượu, ôm lấy cổ Đồng Phi lớn tiếng khóc:

- Nhị ca, đại ca có gia thất rồi, huynh cũng có nữ nhân. . . Nhưng Sa Sa còn chưa có. Từ nhỏ đến lớn Sa Sa còn chưa chạm qua nữ nhân nữa chứ, hu hu hu!

Tên này rõ ràng là đã uống nhiều!

Đám Điển Vi phải mất rất nhiều công sức mới giật lại Sa Ma Kha được.

- Huynh đệ, nhanh trở về nghỉ đi. . . Lục Nhi muội tử chắc đang sốt ruột chờ đấy. Hì hì, hay là bọn ta đưa huynh đệ trở lại?

- Lượn đi, đừng cho là ta không biết các người muốn làm gì. Ta không uống nhiều, tự ta có thể trở lại!

Đồng Phi cũng ngấm rượu rồi, lảo đảo đi ra ngoài đại sảnh.

Phía sau Sa Ma Kha còn đang hô to:

- Các người đều có nữ nhân, vì sao Sa Ma lại không có nữ nhân, ta muốn nữ nhân, cho ta một nữ nhân!
- Được được được, đợi ngày mai sẽ tìm cho người một nữ nhân. . .

Không nói đến trong đại sảnh, Sa Ma Kha say đến điên rồi. Đồng Phi đi ra ngoài đại sảnh. Một trận gió thổi qua, men rượu lập tức xông lên đầu.

Ngất ngưỡng đi vào nội viện, bước đi lảo đảo, một bước ba lắc lư.

Rốt cuộc sắp kết hôn rồi!

Tích lũy cả hai đời nay, sắc dục vài chục năm thoáng cái phát tác, khiến Đồng Phi đã không khống chế nổi.

Nghĩ tới vẻ xinh đẹp của Lục Nhi, trong lòng liền có xung động vô hạn. Ta kết hôn rồi, ta rốt cuộc kết hôn rồi. . .

Đi vào viện tử, thấy trong phòng ngủ có ánh sáng nhẹ hắt ra.

Dục hỏa lửa thăng lên đầu, Đồng Phi đẩy ra cửa phòng.

Ánh đèn u ám, thấy một bóng hình thướt tha đang ở trên tháp. Đồng Phi mắt say lơ đãng, trở tay khóa cửa lại.

- Lục Nhi, ta tới rồi. . .

Nói rồi Đồng Phi bước qua, một tay lấy ôm lấy chủ nhân của bóng hình đó. Bên tai vang lên tiếng hô khẽ, nhưng y cho rằng đây là Đồng Lục xấu hổ. Không đợi đối phương có phản ứng, Đồng Phi liền đẩy nàng ngã ra tháp. Lục Nhi kinh hãi, đứng dậy khỏi tháp muốn chạy trốn. Đồng Phi trước mặt đã cởi bỏ y sam, trần như nhộng đứng ở trước tháp, người trần truồng, dục vật ngẩng cao đầu.

Lục Nhi lại lần nữa kinh hãi la lên:

- Công tử. . .

Lời phía sau chưa kịp nói ra thì đã bị Đồng Phi ôm lấy, rồi hôn lên môi. Tiếng quần áo xé rách vang lên, mùi thơm thiếu nữ kích thích máu huyết của Đồng Phi tăng tốc, hóc môn được trong đầu nhất thời phân bổ nhanh hơn mấy lần.

Cảnh tượng trắng trẻo thật hấp dẫn, Đồng Phi ôm lấy thân thể phồng phao tỏa đầy mùi thơm đó.

Mong Lục Nhi rõ ràng cảm nhận được sự cương cứng của dị vật đó, khi ngón tay Đồng Phi lướt qua theo đường cong mạn diệp của nàng, trên người bỗng nhiên đổ mồ hôi nhẹ. Mồ hôi đó cũng thơm, làm cho Đồng Phi bị lôi cuốn. Thân thể tê dại, ngứa ngáy, có một loại sung sướng nói không nên lời, khoái cảm nói không nên lời.

Bầu ngực được đôi tay xoa bóp đã trở nên căng tròn, hai hạt nho màu hồng nhạt đã cứng lên.

Toàn thân xụi lơ ở trong lòng Đồng Phi, Lục Nhi đỏ mặt hai mắt mờ lung, miệng khẽ thở gấp, phát ra tiếng rên rỉ mê người.

- Công tử, đừng mà. . .

Môi bị miệng khóa lấy, một tia tỉnh táo cuối cùng của Lục Nhi cũng biến mất theo.

Đồng Phi cũng nhịn không được nữa, liền đặt Lục Nhi xuống dưới thân mình. Chỉ nghe nàng đau đớn hét lên một tiếng, liền tiến vào một mảnh lây lội trơn mát.

Cảm giác đó thật kỳ diệu. . .

Ấm ấm trơn tuột, khiến Đồng Phi thú tính đại phát, thân thể phập phồng mãnh liệt, sắc dục của hai kiếp sống trong nháy mắt bùng nổ.

Trong nhất thời, tháp lắc lư như động đất.

Dưới sự tấn công mạnh mẽ của Đồng Phi, Lục Nhi xuân triều tràn lan, khoái cảm liên tục, âm thanh không ngừng. . .

Một đêm động phòng hoa chúc tuyệt vời, quả nhiên là đêm xuân một khắc đáng nghìn vàng.

Ánh nến leo lắt, lại chợt tắt. Trong phòng tối om, chỉ có âm thanh mê người như có như không, như dừng như nối tiếp, càng làm cho huyết mạch người sôi sục. . .

175. Chương 175: Như Thật Như Ảo(1)

Ánh ban mai chiếu vào mục trường. Một ngày mới lại đến!

Sẽ là một thời tiết đẹp, chí ít thì đó là một thời tiết đẹp hiếm có vào ngày đông...

Huyền não ngày hôm qua đã qua đi, mọi người nghênh đón một ngày mới.

Đồng Phi mơ mơ màng màng mở mắt ra, ánh vào mi mắt lại là khuôn mặt xinh đẹp của Đồng Lục, nhưng có vẻ tiêu tụy.

- Chào buổi sáng!

- Công tử, chào buổi sáng!

Đồng Lục đã quen với cách chào hỏi mang theo mùi của thế giới tương lai này, nàng mỉm cười đáp lại.

Nhưng nhìn ra được nụ cười của nàng rất miễn cưỡng. Đồng Phi xoay người ngồi dậy, nhưng phát hiện y phục vẫn mặc chỉnh tề trên người, nhưng y nhớ kỹ ngày hôm qua hình như không phải là bộ hiện giờ. Gãi gãi đầu, đối với việc ngày hôm qua nhớ không rõ lắm. Nhìn bốn phía, Đồng Phi không khỏi lần thứ hai sửng sốt.

Đây không phải phòng hoa chúc.

Hoặc là nói, ở đây đã từng là phòng ngủ của y, nhưng khi thành thân lão phu nhân đã chuẩn bị cho y và Đồng Lục một gian phòng mới.

Mà gian phòng ngủ này từ lúc trước khi thành thân, y chưa từng tới đây.

Nhưng sao mình lại ở đây?

Đồng Phi trầm tư suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra sao mình lại ngủ trong phòng này.

- Lục Nhi, nàng vẫn tốt chứ?

- Lục Nhi rất tốt. . .

Đồng Phi cau mày hỏi:

- Sao ta lại ở chỗ này?

Đồng Lục gương cười một tiếng:

- Công tử quên hết rồi sao? Ngày hôm qua công tử uống rất nhiều, lại không chịu để người khác đưa đi. Trời mới biết sao công tử lại đến đây. Lục Nhi đợi đến nửa đêm không thấy bóng công tử đâu... Sau đó mới phát hiện, công tử đang ngủ ở chỗ này đây. Nghĩ là công tử sau khi uống rượu không tỉnh táo, theo thường lệ trở về gian phòng của mình, hiện tại lại tới hỏi ta?

Bình tĩnh đại ngộ, Đồng Phi vỗ mạnh vào đầu.

- Coi trí nhớ của ta này!

Ngẩng đầu nhìn Lục Nhi, Đồng Phi loáng thoáng cảm thấy có gì đó không đúng. Nếu như y đi nhầm phòng, vậy tối hôm qua. . . Hình như rõ ràng có quan hệ phu thê với Lục Nhi. Nhưng nghe giọng điệu của Lục Nhi, lại hình như chưa từng xảy ra gì hết.

Cái loại cảm giác này mơ hồ còn nhớ rõ mà!

- Lục Nhi, chúng ta. . .

- Được rồi, đừng hỏi nữa. Nhanh đứng lên đi, chúng ta còn phải đi vấn an phu nhân và lão phu nhân nữa.

- A, coi trí nhớ của ta này, cả chuyện này cũng quên!

Nói rồi Đồng Phi đứng dậy khỏi giường. Cảm giác kích tình đêm qua vẫn còn. Nếu như là thật, vậy đối tượng là ai?

Đồng Lục như một tiểu thê tử hiền huệ, sửa sang quần áo cho Đồng Phi, rửa mặt chải đầu xong xuôi.

Thừa dịp lúc này, Đồng Phi lại nhìn thoáng qua gian phòng. Phòng ngủ vẫn là bố cục như lúc trước y ở, chẳng qua hình như có một số điều chỉnh. Tỷ như, bàn sách trong phòng. Trong trí nhớ của Đồng Phi nó vốn đặt ở bên trong thư phòng, nhưng hôm nay lại ở chỗ này. Còn có sách đặt trên bàn, còn có một chiếc đàn cổ thất huyền làm bằng gỗ ngô đồng.

Đồng Phi càng nhìn càng cảm thấy không đúng, loáng thoáng cảm thấy khả năng y đã làm sai chuyện gì.

Đứng lên nhẹ nhàng ôm lấy Lục Nhi. Người nàng đột nhiên cứng đờ, như con chim nhỏ dựa sát vào lòng y.

- Lục Nhi, mấy ngày nay ai ở đây?

Người Đồng Lục khẽ run lên, ngẩng đầu cười nói:

- Không có ai hết, là Lục Nhi tạm thời ở đây thôi.

ikienthuc.org

- Nàng ở đây?

- Đúng vậy, bàn sách đó cũng là ta dọn qua. Trước khi đi ngủ sẽ xem sách một chút, nó sẽ thuận tiện hơn là đặt ở trong thư phòng.

- Phải không?

Đồng Phi rất nghi hoặc nhìn Đồng Lục, nhạy cảm nhìn ra nàng đang nói dối.

Hơn nữa cái mùi trên người Lục Nhi không giống cái mùi như lan như xạ trong trí nhớ đó lắm. Mặc dù cũng rất thơm, nhưng Đồng Phi có thể khẳng định, đó tuyệt đối không phải cùng một mùi hương. Mùi hương trên người Lục Nhi hơi tương tự mùi cây oải hương, một loại đặc sản của Sắc Lặc xuyên. Đồng Phi nghĩ được, nhưng mùi thơm tối hôm qua lại hình như rất khác loại.

*Sắc Lặc xuyên: nơi ở của tộc Sắc Lặc.

Muốn hỏi lại, nhưng Đồng Lục đã giục y đi bái kiến phụ mẫu.

Mang theo nghi hoặc đầy bụng, Đồng Phi cùng Đồng Lục ra khỏi phòng. Trong nháy mắt bước ra khỏi cửa, Đồng Phi nhin không được lại quay đầu nhìn thoáng qua.

Khẳng định là đã xảy ra chuyện gì!

Trong lòng Đồng Phi đã có thể khẳng định. . .

Nhưng rốt cuộc là ai?

Đồng Lục khẳng định biết đáp án, nhưng Đồng Phi lại không thể đi hỏi.

Dù sao đêm tân hôn, để cho tân nương tử ngủ một mình, mà y lại cùng một nữ tử khác trắng hoa, thế thì không thể nào nói nổi. Trong lòng rất hồ thẹn, Đồng Lục cũng không nói tiếng nào. Trong lòng Đồng Phi cũng lại càng cảm thấy có quỷ.

Làm rõ ràng mọi chuyện sao?

Vậy đối với Lục Nhi chẳng phải là quá tàn nhẫn.

Đồng Phi lòng mang ý xấu, mà Đồng Lục dọc theo đường đi cũng không nói một tiếng.

Hai người tới phòng nghị sự, y theo quy củ bái kiến tổ tiên, sau đó lại dập đầu cho lão phu nhân cùng phu nhân, coi như là chính thức hoàn thành tất cả mọi việc.

Quỳ gối trên bồ đoàn, Đồng Phi lên nhìn lướt qua mọi người trong phòng nghị sự.

Ngoại trừ lão phu nhân cùng phu nhân, thì toàn là thành viên của Đồng gia.

Lão phu nhân nở nụ cười hiền hậu:

- A Sửu, hôm nay ngươi thành thân rồi, cũng đã có nhà, xem như là trưởng thành. Theo đạo lý, ngươi vẫn chưa tới tuổi nhũc quán (20 tuổi), hơn nữa đây vốn là việc của phụ thân ngươi. Nhưng nãi nãi vẫn cảm thấy ngươi nên có tự rồi. . . Ta và mẫu thân ngươi đã thương lượng qua, lấy cho ngươi một cái tự. Nếu cha ngươi sau này cảm thấy không hài lòng, còn có thể sửa lại. . .

Đồng Phi cũng không có ý kiến với việc này, cung kính nói:

- Tạ nãi nãi ban thưởng tự.

- Ngươi sinh tại Lũng Tây, lại gặp loạn thế, sống trong bấp bênh. Nãi nãi không hy vọng xa vời tương lai ngươi trở nên nổi bật, xuất tướng nhập tướng, chỉ hy vọng ngươi có thể bình an, sớm sinh cho nãi nãi một tiểu tăng tôn tử. Ừm, Tây Bình, gọi ngươi là Đồng Tây Bình đi.

- Đa tạ nãi nãi!

Đồng Phi cung kính khấu đầu một cái.

Cũng khó trách nãi nãi sẽ có ý nghĩ như vậy, hình như bắt đầu từ 13 tuổi, Đồng Phi luôn sống trong bấp bênh. Đầu tiên là chuyển chiến tây thù, sau đó lại gặp loạn Thái Bình Đạo. Hầu như đi vòng hơn phân nửa giang sơn Hán thất. Hung hiểm tao ngộ trong đó có lẽ chỉ có người đương sự như Đồng Phi mới rõ ràng. Lão phu nhân cũng rất sợ, nên ban ột cái tự như thế.

Ý tứ là nhắc nhở Đồng Phi: đừng quên, trong nhà còn có lão nhân. Mọi việc chớ có xung động.

Đồng Phi thì sao, đương nhiên cũng có thể lĩnh hội nỗi khổ tâm của lão nhân gia.

Lão phu nhân gật đầu, lại quay sang Đồng Lục. Mặc dù bà nhìn không thấy, nhưng lại có thể rất chuẩn xác bắt được đúng vị trí của Đồng Lục.

- Lục Nhi, luận tuổi tác, ngươi cũng 18 rồi. . . Bài hát ngày hôm qua A Sửu hát rất hay. Anh Liên, là biểu tự A Sửu lấy cho ngươi sao?

Đồng Lục ngẩng đầu muốn nói, nhưng cảm giác tay của Đồng Phi khẽ huých nàng một cái.

Quay đầu nhìn, phát hiện hình như Đồng Phi gật đầu. Tiểu nha đầu lập tức kịp phản ứng:

- Đúng vậy lão tổ tông. Công tử lấy tự cho Lục Nhi chính là Anh Liên. Chỉ là chưa kịp bẩm báo lão tổ tông cùng phu nhân, xin thứ lỗi.

176. Chương 176: Như Thật Như Ảo(2)

- Xem tiểu nha đầu này nói kìa. . .

Lão phu nhân nở nụ cười:

- Có cái gì mà tha thứ chứ? Hiện tại người đã là một thành viên của Đồng gia ta, vậy ta cũng theo ý của A Sửu, tặng cho người một tự. Gọi là Anh Liên đi.

- Tạ lão tổ tông!

- Cảm tạ cái gì. Đều là người một nhà. Lục Nhi, sau này người đừng khách khí như vậy, bằng không nãi nãi sẽ tức giận.

Đồng phu nhân thấy lão phu nhân nói hết rồi mới cười nói:

- Được rồi, các người đứng lên hết đi!

Người vừa kết hôn luôn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Đồng Phi ôm trong lòng hổ thẹn, đối với Đồng Lục càng thêm săn sóc, càng thêm quan tâm. Dưới yêu cầu của Đồng Lục, Đồng Phi chỉnh sửa nửa dưới của bài dân ca kia một chút, sau đó dạy cho Đồng Lục. Làn điệu đó rất đơn giản, nhưng quả thật rất hay.

Chỉ trong một ngày Đồng Lục cũng đã học xong!

Anh Liên, kỳ thật Lục Nhi nguyện ý cả đời làm Tiểu Anh Liên của công tử, chỉ cầu ngày sau công tử đừng quên bài hát hôm nay.

Lòng đầy tâm sự, có việc vui cũng có cô đơn.

Đồng Phi và Đồng Lục mỗi người ôm một tâm sự như thế trải qua một ngày.

Màn đêm buông xuống, ngọn đèn dầu nhấp nháy.

Đồng Phi và Lục Nhi đang ngồi trên tháp trong phòng tân hôn, dựa lưng vào nhau, lẳng lặng ngồi đó. Ai cũng không biết nên đánh vỡ bầu không khí xấu hổ này thế nào.

Theo đạo lý, hai người có thể nói là thanh mai trúc mã, đã sớm quen thuộc.

Hơn nữa lại đã thành phu thê, đôi bên cũng không nên xấu hổ cùng xa lạ như vậy. Nhưng hai người đều có tâm sự, tâm sự đó lại vừa lúc không thể nói thẳng ra.

- Lục Nhi, muộn rồi, đi ngủ đi!

Người Đồng Lục khẽ run lên, giống như đã hạ quyết tâm, cúi đầu đứng dậy thổi tắt đèn.

Trong phòng chỉ có ngọn lửa trong chậu than đang cháy đom đóm, mang theo mùi thơm lạ lùng thu hút tâm phổi như có như không.

Lục Nhi cúi bót y sam, giống như con mèo nhỏ lủi lên tháp.

Dựa vào ánh sáng của chậu than, Đồng Phi mơ hồ có thể thấy được đường cong duyên dáng, da thịt trắng trẻo của Lục Nhi, trong ánh lửa đêm, lộ ra một tầng màu hồng nhàn nhạt. Lửa tình trong lòng liền lủi thẳng lên đầu. Đồng Phi nhẹ nhàng nắm lấy tay Lục Nhi, cảm thấy tay Lục Nhi khẽ run lên. Lén nhìn sang, nàng đỏ mặt, đôi mắt nửa khép, trong e thẹn càng lộ ra một loại phong tình khác.

- Lục Nhi, xin lỗi. . .

Đồng Phi ghé môi đến bên tai Lục Nhi, hà hơi nóng, nhẹ giọng nói.

Lời còn chưa dứt, Lục Nhi đột nhiên xoay người lại, ôm chặt lấy người Đồng Phi, chặn miệng y lại, không cho y nói hết.

Đêm qua, là sau rượu loạn tính, Đồng Phi cũng không chân chính cảm nhận được tư vị tuyệt vời đó.

Nhưng hiện tại, y thoáng cái cứng đờ, ngây ngốc đáp lại nụ hôn của Lục Nhi, dần dần vứt bỏ tất cả phiền não.

Lục Nhi cảm thấy rằng mình bị cái lưỡi mềm đẩy vào, nhịn không được rên rỉ một tiếng.

Miệng nở, lại bị cái lưới xâm nhập, làm cho nàng cảm thấy hít thở không thông, đầu mê muội, còn có một loại khoái cảm kích thích.

Người như nhũn ra, cái lưới vốn định né tránh nhưng không tự chủ được đáp lại.

Trong nháy mắt đầu lưới tiếp xúc, lập tức quấn lấy nhau, trở nên khó bề chia tách.

Tay Đồng Phi xoa cặp đùi thon dài của Lục Nhi, thân thể sớm đã thành trở nên nóng hổi mà căng cứng. Bàn tay vụng về từ đùi dọc theo vòng eo thon bới lên trên, tóm lấy bầu ngực no tròn bị gò bó, cố sức xoa bóp một cách thô lỗ.

Nhiều năm luyện võ, tay Đồng Phi cực kỳ thô ráp.

Lượn quanh những nơi mẫn cảm của Lục Nhi, hơi đau nhưng nhiều hơn đó là khoái cảm kỳ diệu khó có thể nói bằng lời. Nàng nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ giống như cực kỳ thất lạc, trước ngực bị xoa nắn, mà chỗ mềm mại dưới thân còn bị cái cứng rắn của Đồng Phi áp chặt và ma sát, từng đợt khoái cảm như điện chạy khắp toàn thân, người từ lâu đã trở nên vô lực.

Dưới thân xuân triều tràn lan, tiếng rên rỉ của Lục Nhi cũng càng lúc càng vang dội.

Không thể nhẫn nại thêm được nữa, nàng đột nhiên xoay người lại, tiểu nha đầu không hổ là xuất thân luyện võ, chỉ lực thất lưng cũng đã vô cùng kinh người.

Đồng Phi đã quen nam thượng nữ hạ thoảng cái bị đặt ngược xuống dưới. Còn chưa đợi Đồng Phi kinh ngạc, đã thấy Lục Nhi vòng cánh tay ôm lấy cổ y, nhẹ nhàng ngồi lên, khẽ hé đôi môi mê người, từ trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ.

Làn mi cong cong khẽ nhú lại, Đồng Phi cảm thấy dưới thân bị cảm giác ấm áp chắc chẽ nuốt vào từng chút.

Sống lưng giống như có một luồng điện xẹt qua, cảm giác chặt chẽ trơn nhẵn tiêu hồn phê cốt, sáng khoái khiến y khẽ hừ một tiếng.

Thì ra đúng là tuyệt vời như vậy.

Mặc dù nói đêm qua đã từng trải qua một lần, nhưng cảm giác sau rượu cùng thanh tỉnh giờ khắc này lại hoàn toàn bất đồng.

Một tia đỏ tươi theo bắp đùi Lục Nhi chảy xuống, màu đỏ nhỏ xuống tấm khăn lụa trắng như tuyết, biến thành một điểm hoa đào.

Đồng Phi không khỏi thương tiếc, ôm chặt lấy thân thể mềm mại co dãn của Lục Nhi.

Lục Nhi thì sao, sau khi trải qua nỗi đau đón trong sát na, chỉ cảm thấy ngứa ngáy, tê dại, nhịn không được khẽ giãy dựa vòng eo, nhưng mang đến từng đợt khoái cảm khiến nàng khó có thể tưởng tượng, từ môi phát ra từng tiếng rên rỉ.

Mà lực đạo giãy dựa đó cũng vừa khớp, làm cho Đồng Phi cảm thấy khoái cảm liên miên không ngừng.

Mị nhãn mờ lung, quỵến rũ như tơ.

- Tướng công, Lục Nhi sung sướng muốn chết. . .

Lục Nhi đã mê thất, từ trong cổ họng phát ra tiếng ngâm dài, thân thể kề sát người Đồng Phi, không ngừng run và co quắp.

Mà Đồng Phi thì cảm thụ sự căng phồng của bầu thịt trước ngực, cảm thụ được sự ma sát dồn dập, khiến y cũng rất nhanh đến biên giới bạo phát. Đột nhiên đặt Lục Nhi xuống dưới thân, cố sức va chạm thân thể của nàng. Theo hai người hầu như là đồng thời phát ra một tiếng hô to, khoái cảm nhanh chóng leo lên đỉnh phong, đưa hai người vào thần tiên diệu cảnh.

Một đêm này xuân sắc vô biên.

Một đêm này liễu chết triền miên.

Đồng Phi là một lòng muốn bồi thường, mà Đồng Lục thì lo lắng một ngày kia sẽ mất đi công tử. Triền miên quần quít, thở dốc rên rỉ, chỉ ở trên tháp để lại một điểm tàn hồng. . . Một đêm này, Đồng Lục từ một tiểu nha đầu ngây thơ chính thức thay đổi trở thành một nữ nhân thành thực.

Điểm ngăn cách trong lòng cũng theo một đêm này mà trôi qua.

Khi ánh bình minh đến, Đồng Lục đã quay về gương đồng búi mái tóc dài thành xà kế, đại biểu cho từ nay về sau nàng không còn là một tiểu nha đầu nữa.

Sau đó, lại dịu dàng rửa mặt chải đầu cho Đồng Phi, trên mặt tràn đầy tiểu ý ngượng ngùng mà thỏa mãn.

Đồng Phi hưởng thụ sự hầu hạ ôn nhu của tiểu nha đầu, lại một lần nữa cảm nhận được sự ấm áp của gia đình. Đời trước không cảm nhận được hạnh phúc, tại kiếp này cũng đã thỏa mãn. Đồng Phi thầm cảm thán trong lòng: Đắc thử kiều thân, phu phục hà cầu!

Đồng thời, trong lòng càng sinh ra một ý nghĩ: coi như là đánh đổi tính mệnh, cũng phải giữ gìn hạnh phúc khó có được này.

Nhịn không được cầm lấy bàn tay mềm mại của Đồng Lục, Đồng Phi kinh ngạc nhìn hình ảnh có vẻ không rõ ở trong gương đồng.

Biết rõ không nên, nhưng nhịn không được vẫn mọc lên nghi vấn: Nữ tử đêm hôm đó cùng mình hoan hảo rốt cuộc là ai?

177. Chương 177: Thỉnh Quân Nhập Kinh Vi Chất Tử(1)

Những ngày tân hôn vui vẻ nhanh chóng trôi qua trong yên bình.

Đồng Phi và Lục Nhi ban ngày cưỡi ngựa rong ruổi trong mục trường, buổi tối thì như keo như sơn, diên loan đảo phượng, thời gian rất khoái hoạt.

Lục Nhi trải qua tuổi tằm, non mềm như một đoá hoa nhỏ có thể bóp ra nước.

Nhìn tại nhân tâm, yêu thương tại nhân tâm. Những người vốn không xem trọng hôn sự này, cũng đành phải thừa nhận có mắt như mù.

Hoặc là nói bóng nói gió, hoặc là âm thầm quan sát, nỗi băn khoăn trong lòng Đồng Phi cũng dần được tháo gỡ.

Trước hôn nhân, Đồng Phi bởi đã dọn đến Lâm Thao ở, nơi ở tại mục trường cũng tạm thời để không.

Mặc dù bình thường Đồng Lục cũng sẽ qua đó quét dọn cùng chăm sóc, nhưng phần lớn thời gian nơi đó là bị Vương Cơ chiếm dụng. Vương Cơ là cảm thấy hứng thú với những sách trước đây Đồng Phi đọc qua, đặc biệt là những dấu chấm câu ngăn cách, không thể nghĩ ngờ là một loại giải thích khác đối với những sáng tác lưu truyền tới nay của tổ tiên. Vương Cơ cảm thấy rất có hứng thú với những điều này, có lúc ở trong thư phòng đến tận khuya.

Đồng Lục nhìn Vương Cơ tới tới lui lui bốn ba khổ cực, liền bảo nàng ngủ lại trong phòng ngủ của Đồng Phi.

Thứ nhất thuận tiện đọc sách, thứ hai nàng cũng thuận tiện tìm Vương Cơ nói chuyện. Nàng có phần kính trọng tài học của Vương Cơ.

Đồng Lục cũng thích đọc sách, nhưng phần lớn là đọc cho qua, không hiểu nhiều lắm.

Hôm nay có một nữ tử học văn và tu dưỡng cao thâm xuất hiện, nàng tự nhiên không muốn bỏ qua.

Xem sách, hoặc là nghe Vương Cơ diễn tấu cầm khúc, cũng coi như giải trí giết thời gian. Cứ thế, Vương Cơ cũng bình thường ngủ lại trong phòng ngủ của Đồng Phi, thậm chí còn dọn cả bàn sách từ trong thư phòng qua.

Đêm hôm đó, Đồng Phi vô tri vô giác theo thường lệ đi về phòng ngủ của mình.

. . .

Có đôi khi, sự việc nó kỳ diệu như thế.

Trong lòng Đồng Phi biết rõ ràng, Đồng Lục cũng rất rõ ràng, mà Vương Cơ thì sao, nàng có khổ nói không nên lời.

Khi Đồng Lục cùng Vương Cơ gặp mặt, vẫn có thể nói đùa như trước. Chỉ khi nào Đồng Phi xuất hiện, bầu không khí sẽ thoáng cái trở nên xấu hổ.

Ba người lòng đều mang ý xấu, chỉ là ai cũng không muốn đâm thủng tầng ngăn cách này. Đồng Phi không muốn, bởi vì y không biết nên nói cái gì; Đồng Lục không muốn, bởi vì nàng sợ sẽ mất đi sự sủng ái của Đồng Phi; mà Vương Cơ càng không muốn, nàng là một quả phụ, tá túc trong nhà người khác vốn đã là ăn nhờ ở đậu. Tuy nói đêm hôm đó chỉ là hiểu lầm, nhưng nói ra ai sẽ tin?

Dù sao thì cứ dây dưa như thế.

Khoảng chừng 10 ngày trôi qua, Vương Cơ rốt cuộc không chịu nổi loại xấu hổ mỗi ngày cùng Đồng Phi gặp mặt nữa, nàng đề xuất rời khỏi.

- Sao tỷ tỷ lại vội vã đi như thế?

Đồng Viện không biết ảo diệu trong đó, kéo lấy tay Vương Cơ lưu luyến không rời.

Mà Vương Cơ thì chỉ có thể cười khổ:

- Ta rời nhà cũng lâu rồi. Chắc hẳn sự việc đó cũng dịu xuống rồi, cho nên muốn về nhà xem sao. Trong nhà còn có cha già, thực trong lòng ta rất lo lắng. Mà ta cũng không thể cứ ở đây mãi, dù sao đó cũng không phải nhà của ta.

- Xem tỷ tỷ nói kìa, ở đây chính là nhà của tỷ. Xem ai dám nói lung tung.

- Không ai nói lung tung hết, ta thực sự lo lắng cho cha già, cho nên. . . Ngày mai ta sẽ lên đường.

Giọng điệu Vương Cơ rất kiên quyết, mang theo quyết tâm không thể dao động.

Đồng Viện thấy tình huống này cũng biết khuyên bảo không có tác dụng gì. Mà người ta nói cũng không sai, nhớ cha, chung quy không thể ngăn không cho người ta đi, có đúng không? Đúng như câu nói đó của A Sửu: Thiên hạ không có bữa tiệc không tan!

Ngày hôm sau Vương Cơ khởi hành lên đường.

Đồng phu nhân cũng có phần không muốn, nhưng lại không thể cố níu kéo.

Có ý muốn hỏi nơi ở của Vương Cơ, ngày khác cũng dễ lui tới, nhưng Vương Cơ chỉ để lại một câu: nếu là hữu duyên, tự nhiên có thể gặp lại.

Có lẽ, người có học vấn đều có tính cách quái đản.

Bất quá xuất phát từ suy nghĩ an toàn, Đồng phu nhân vẫn phái một đạo nhân mã, do Mã Tung phụ trách đưa Vương Cơ về nhà. Về phần đưa đến đâu, vậy do Vương Cơ quyết định. Nếu nàng cảm thấy an toàn rồi, có thể bảo Mã Tung dẫn người trở về.

Tỉ mỉ ngẫm lại, hiện tại là những năm tháng rối loạn, một nữ nhân độc thân lên đường, quả thật không an toàn.

Vương Cơ tiếp nhận hảo ý của Đồng phu nhân, ngồi xe ngựa, dưới sự hộ vệ của Mã Tung cùng 500 Cự Ma Sĩ rời khỏi mục trường.

Khi đi, Đồng Lục tới đưa tiễn, nhưng Đồng Phi không tới.

Cũng minh bạch nỗi khổ tâm của Đồng Phi, nếu tới thật, sợ khó tránh khỏi sẽ xuất hiện tràng diện xấu hổ, chẳng bằng không gặp thì tốt hơn.

Chỉ là trong lòng Vương Cơ có một loại thất lạc không hiểu.

Khi rời khỏi mục trường được khoảng một đoạn đường, Vương Cơ ở trong xe ngựa, đột nhiên nghe được một tiếng ngựa hí như dã thú.

Thanh như cự lôi, vang vọng giữa vùng hoang vu.

Vương Cơ trong lòng mấp máy, vội vã nhìn ra ngoài qua khe cửa màn xe, chỉ thấy trên một ngọn đồi rất xa, có một người một ngựa lặng lẽ đứng ở đó.

Mã Tung vội vã bảo xe ngựa dừng lại, đi tới xe bên cạnh nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu thư, đó là công tử nhà ta, có cần gặp mặt một lần không?

Tâm tư Vương Cơ rất phức tạp, nàng hơi do dự:

- Thôi bỏ đi, chúng ta đi thôi!

Đối với cố sự giữa Vương Cơ và Đồng Phi, Mã Tung cũng không phải quá lý giải. Tuy nhiên coi như người kinh nghiệm sóng gió, hẳn có thể cảm giác được, có lẽ giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì. Có đôi khi ngẫm lại cũng buồn cười, từ xưa tài tử giai nhân. . . Nhưng vị công tử nhà mình, thực sự rất không liên quan với tài tử, thậm chí cả tướng mạo nhìn cũng có vẻ. . .

Nhưng lại cứ đào hoa, thế mới thần kỳ.

Nếu Vương Cơ không muốn gặp Đồng Phi, Mã Tung cũng không cố đi làm. Nhìn trên núi xa xa, Đồng Phi ngồi trên sư tông thú, hẳn khẽ thở dài, giục xe ngựa tiếp tục đi tới.

Mà Đồng Phi thì kéo dây cương, nhìn xe ngựa càng đi càng xa, trong lòng có cảm giác thất vọng như mất thứ gì.

Song rất nhanh cảm giác này liền biến mất.

Quá khứ cứ để nó qua đi, so với ở chỗ này buồn rầu, không bằng nắm chặt hạnh phúc trong tay, tránh tương lai sau khi đánh mất lại đi hối tiếc.

- Cô bảo trọng!

Đồng Phi hướng về phía xe ngựa lớn tiếng rống một câu, giống như cự lôi, xé rách sự yên tĩnh của bầu trời bình nguyên.

Vương Cơ ở trên xe khẽ run lên, nhưng không quay đầu lại nhìn.

Có lẽ, đó chỉ có thể là một giấc mộng. . .

Sau khi trở lại mục trường, Đồng Phi phấn chấn tinh thần, lần thứ hai trở nên bận rộn.

Y có chuyện của mình, y rất bận rộn, cũng không có quá nhiều thời giờ nghĩ tới chuyện tình cảm nam nữ.

Đồn điền Lâm Thao đã bắt đầu. Tù binh áp giải từ huyện Uyển qua, sau khi trải qua một đoạn thời gian chỉnh lý mới bắt đầu làm việc.

Cũng may là trước kia Đồng Phi phòng ngừa chu đáo, mục trường ở Sắc Lặc xuyên dự trữ rất nhiều lương thực, cũng đủ cho những tù binh này vượt qua mùa đông giá lạnh. Đợi đầu xuân đến, Lũng Tây sẽ phát động phản kích đối với người Khương. Mà khi đó Trương Dịch cũng trên cơ bản có thể ổn định lại, sẽ đưa những tù binh này từng nhóm đến cho Trương Dịch tiến hành khai khẩn. Về phần mượn cớ, cứ để cho Giả Hủ suy nghĩ.

178. Chương 178: Thỉnh Quân Nhập Kinh Vi Chất Tử(2)

Hoa Đà sau khi trải qua đoạn thời gian khảo sát, quyết định tạm thời ở lại mục trường.

Cùng Mã Chân liên thủ thành lập Y hộ doanh, Đồng Phi phái người truyền tin đến huyện Uyển, thỉnh cầu Đồng Trác cấp ột quan hàm giáo úy.

Liền gọi là Y hộ giáo úy, coi như là quân quan cao cấp trong quân.

Tin tưởng cha cũng sẽ không cự tuyệt, dù sao Y hộ doanh này thành lập, sẽ có tác dụng rất lớn trong việc duy trì sinh lực trong quân.

Khi rảnh rỗi, Đồng Phi kéo Đồng Lục cùng nhau cười ngửa ca hát.

Có điều mỗi lần đi ra ngoài, sẽ có một nhóm theo đuôi phía sau. Điển Vi, Sa Ma Kha hai tên này không cần nói, ngay cả tân nhiệm đô úy Nhậm Hồng Xương của Hồ Nữ doanh cũng luôn mang theo một đám cô nương đi theo. Có đôi khi phỏng đoán ác ý, lão Sa kia sợ dĩ cứ bám theo như thế, tám chín phần mười không phải vì nhị ca của hắn, mà là vì các cô nương này.

Lập tức sẽ bước vào tháng 12. . .

Khí trời càng ngày càng lạnh, hơn nữa đã rơi liên tục vài trận tuyết lớn.

Lương Châu thiên lý đóng băng, một vùng trắng xóa. Theo quận thành Lũng Tây truyền đến tin tức, người Khương công kích đã càng lúc càng mạnh!

Chiến sự có chiều hướng thảm liệt, nhưng quận thành Lũng Tây vẫn vững như Thái Sơn.

Ngưu Phụ không lưu ý đến sự mãnh công của người Khương chút nào, ngược lại những hành động này trong mắt hắn chỉ là người Khương giãy dụa trước khi chết.

Lương thảo cùng binh mã từ Lâm Thao cuộn cuộn không ngừng đưa đi, vẫn duy trì binh lực của phía quận thành.

Cùng lúc đó, nhóm y hộ binh huấn luyện ra đầu tiên đã bước ra chiến trường, có Mã Chân dẫn đội, bắt đầu tiến vào quận thành Lũng Tây.

Tất cả nhìn qua đều rất tốt, đều phát triển dựa theo kế hoạch của Đồng Phi.

Nhưng sau khi bước vào tháng hai, các sự kiện liên tiếp làm cho tất cả mọi người thất kinh.

Đầu tiên, từ Ký Châu đưa tới một nhóm tù binh. Nhân số cũng không tính nhiều lắm, chỉ khoảng năm sáu nghìn người. Nhưng chân chính khiến Đồng Phi cảm thấy giật mình chính là sau đó còn có sáu vạn tù binh trong ba tháng từng nhóm đưa đến Lương Châu Lâm Thao.

- Tại sao có thể như vậy?

Đồng Phi cũng không phải vì nhiều người mà giật mình. Trên thực tế Lương Châu hoang vắng, nhân khẩu thiếu thốn nhất. Mặc dù sản xuất chiến mã, binh sĩ cũng vô cùng dũng mãnh, nhưng bất đắc dĩ, số nhân khẩu đặt ở đó, muốn thu được phát triển sẽ rất trắc trở.

Những tù binh này đến rất có lợi cho giảm bớt loại cục diện xấu hổ này.

Đặc biệt là cân đối chênh lệch giữa người Khương Hán, cực kỳ có lợi cho sự phát triển ngày sau. Nhưng có một vấn đề chính là rét đậm, đào đâu lương thảo nhiều như vậy? Lương thảo vốn hơi đầy đủ, nếu cộng thêm sáu vạn người nữa thì thực sự phiền phức rồi.

Giả Hủ và Hoàng Thiệu cũng nhú mày, có vẻ phản ứng không kịp đối với biến cố bất thành linh này.

- Tù binh từ đâu tới?

Hoàng Thiệu nhin không được hỏi.

- Ký Châu!

Giả Hủ cười khổ:

- Lư xa kỳ bình định loạn Ký Châu, tương tự với thủ đoạn dụ dỗ mà Đổng trung lang áp dụng, không giết tù binh. Điều này tuy trợ giúp cho quá trình bình loạn nhanh chóng, nhưng đồng thời cũng sản sinh ra một quần thể tù binh rất lớn. Triều đình muốn dựa theo sách lược trước kia Đổng trung lang trình báo, đem những tù binh này từng nhóm phân ra, đưa đến biên tái làm thú binh.

- Ký Châu, nhưng có hơn mười vạn cơ mà!

Hoàng Thiệu nhện không được nói:

- Lễ nào triều đình không suy nghĩ đến tình huống ở biên tái chút nào sao?

Giả Hủ cười nhạt:

- Lão Hoàng, sao ngươi còn ngây thơ như thế? Việc trong triều đình xưa nay đều là bách quan động khẩu, về phần biện pháp giải quyết, họ không thêm suy nghĩ đến. Hôm nay những tù binh này sắp đến, chỉ sợ áp lực lên chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều. Có điều, triều đình đột nhiên thi hành chính lệnh này, chẳng lẽ là phía Ký Châu xảy ra biến cố?

Đổng Phi ngẩng đầu, ngạc nhiên nói:

- Ký Châu xảy ra biến cố gì?

Giả Hủ trầm ngâm một lát:

- Ký Châu xưa nay lương thảo khá phong phú, hơn nữa có đông đảo thế tộc đại hộ, đều dự trữ lương thực rất nhiều. Nếu như Lư Thực ở đây, lấy bản lĩnh của hắn muốn giải quyết vấn đề này hẳn là không khó. Hắn cũng có thể minh bạch, đem tù binh trấn thủ biên cương tuy là có lợi, nhưng đồng thời cũng tồn tại rất nhiều phiêu lưu. . . Như vậy ngay cả câu chào hỏi cũng không đưa qua đây, chỉ sợ là. . .

- Lư Thực có nguy hiểm!

Giả Hủ liên tục gật đầu:

- Không sai, chỉ sợ triều đình có lòng nghi ngờ với Lư Thực.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Giả Hủ cười cười:

- Tiếp nhận. . . Nếu như thật sự không được, chúng ta phải sớm bắt đầu kế hoạch di chuyển. Chờ Trần Đáo đánh hạ Trương Dịch, liền chuẩn bị di chuyển tù binh qua. Lão Hoàng, ngươi cần phải sớm có chuẩn bị, nói không chừng sẽ phải đến Trương Dịch sớm hơn.

Hoàng Thiệu gật đầu:

- Sớm khởi hành cũng không có gì, nhưng chỉ sợ Trương Dịch cũng dự trữ lương không nhiều.

Giả Hủ cười gian:

- Sợ cái gì? Người ngấm lại những người này trước đây làm gì? Tồn lương không đủ, thì thả binh đánh cướp, những người này làm cái này cũng rất thạo. Trương Dịch, Tữu Tuyền, Đôn Hoàng, ba nơi có tiếng là Tây Vực Kinh Dương, các đại hào người Khương của bản địa đều rất có gia sản. So với để họ giúp đỡ phản quân, chẳng bằng giúp đỡ chúng ta thì tốt hơn.

*Kinh Dương (Kinh Châu và Dương Châu)

- Nhưng làm vậy có được không?

- Có cái gì mà được hay không. Trương Dịch trời cao hoàng đế xa, đang lúc người Khương làm loạn, đám cường hào địa phương coi như là muốn cáo trạng, chỉ sợ cũng không có chỗ. Lão Hoàng ngươi phải nhớ kỹ, Tữu Tuyền, Đôn Hoàng đã không có, chúng ta phải tiến mạnh về phía tây. Phía tây không có, thì hướng bắc. Dù sao thì, chỉ cần có thể phong tỏa Trương Dịch, đoạn tuyệt liên hệ với Tây Vực, muốn làm như thế nào cũng được.

- Dựa theo tình huống hiện tại, chỉ sợ cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Mặc dù Hoàng Thiệu không quá tán thành phương án này, nhưng cũng cho rằng là biện pháp tốt để giải quyết khẩn cấp.

Đồng Phi trầm ngâm một lát:

- Lão Hoàng, hiện giờ người của Tướng Tổ doanh rất nhiều, ở trong mục trường không khỏi sẽ làm người khác chú ý. Ta thấy. . . Nếu thật sự không được thì cũng dời qua cả Tướng Tổ doanh đi, nói không chừng có thể tạo được tác dụng. Như vậy, chờ đến đầu xuân sau khi chúng ta triển khai phản kích, để Tướng Tổ doanh xuất phát, lão Hoàng người thông kê một chút, xem có bao nhiêu người nguyện ý đi.

- Thuộc hạ lập tức sẽ đi làm chuyện này.

- Kế tiếp. . .

Đồng Phi nhìn Giả Hủ:

- Chúng ta sẽ chờ tin tức của Trần Đáo.

Ba người đang chuẩn bị thương lượng bước đi cụ thể, đột nhiên có Thành Lễ từ mục trường vội vã chạy tới, thở hổn hển chạy vào trong sảnh.

- Chủ nhân, tam lão gia đã trở về!

Đồng Phi nhất thời còn chưa phản ứng kịp:

- Tam lão gia nào?

- Chính là huynh đệ của lão chủ công, tam thúc của ngài. . .

- Hắn không phải là theo cha ta tại huyện Uyển sao? Sao lại đột nhiên chạy về?

Đồng Phi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nghi hoặc nhìn Thành Lễ:

- Tam thúc về làm gì? Cha ta đâu? Khi nào họ trở về?

- Việc này tiểu nhân cũng không biết, nhưng lão phu nhân mệnh chủ nhân lập tức trở lại, nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng.

179. Chương 179: Thỉnh Quân Nhập Kinh Vi Chất Tử(3)

Đồng Phi suy nghĩ một chút, đứng dậy nói:

- Lão sư, lão Hoàng, về việc chúng ta vừa nói, hai người tính toán thêm đi, nhất định phải làm được vạn vô nhất thất. Ta về trước, các người làm tốt kế hoạch, chúng ta quay lại sẽ thương nghị.

- Vâng!

Giả Hủ cùng Hoàng Thiệu chấp tay tuân mệnh, nhìn theo Đồng Phi ở ngoài sảnh gọi Diên Vi, Sa Ma Kha và Đồng Thiết, cùng Thành Lễ rời khỏi.

- Tam lão gia tới Lâm Thao làm gì?

Giả Hủ hít một hơi:

- Chỉ sợ là triều đình sắp có hành động rồi!

- Hành động?

- Ký Châu trực xuất tù binh, Đồng giáo úy lại trở về lúc này. Theo ta thấy, sợ rằng trung lang tướng đại nhân phải về Lương Châu rồi.

- A. . .

- Lão Hoàng, chúng ta phải tăng tốc hành động thôi. Chủ công nói muốn chuyện này thần không biết quỷ không hay, tốt nhất có thể trước khi Đồng trung lang trở về, tất cả mọi việc đều an bài thỏa đáng.

- Thiệu minh bạch!

Giả Hủ cùng Hoàng Thiệu tại Lâm Thao tiếp tục thương nghị sự tình.

Đồng Phi thì ngồi lên sư tông thú, nhanh như điện chạy vội tới mục trường.

Bây giờ sư tông thú đã ba bốn tuổi rồi, dựa theo tuổi tác của ngựa bình thường, hẳn là thuộc về tuổi tác trưởng thành. Nhưng bởi thọ mệnh của sư tông thú dài hơn chiến mã bình thường rất nhiều, vì vậy kỳ trưởng thành của nó chỉ ít còn phải ba bốn năm nữa.

Có điều mặc dù là như vậy, sư tông thú chở Đồng Phi đã không cật lực chút nào.

Đồng Phi cũng muốn cho Tượng Long nghỉ ngơi nhiều, nhân tiện cùng A Sữu liên lạc cảm tình. Vì vậy cả ngày cưỡi sư tông thú, để Tượng Long ở trong mục trường tĩnh dưỡng.

Tiến vào mục trường, phát hiện trong mục trường có thêm rất nhiều quan quân.

Tại cổng lớn cũng có quan quân thủ hộ. Đồng Phi còn chưa tới trước mặt thì đã có người quát lớn:

- Người phương nào dám phóng ngựa, còn không mau dừng lại?

Lời còn chưa dứt, một đô úy lướt ra từ phía sau cửa, tiến lên đạp cho vệ binh kia một cái.

- Là cái gì mà la, không phát hiện đó là Phi công tử tới rồi sao?

Đồng Phi ghìm ngựa lại, nghi hoặc hỏi:

- Các người là ai? Vì sao canh giữ ở cửa nhà ta?

Đô úy bước nhanh tới trước hành lễ:

- Mặt tướng Triệu Sầm, hiệu lực dưới trướng của tiền tướng quân, lần này là phụng mệnh hộ tống Đồng giáo úy trở về. . . Đồng giáo úy muốn chúng tôi chờ ở đây thủ hộ. Tiểu tử này là lính mới, không nhận ra công tử, nếu có mạo phạm xin thứ lỗi cho.

Lúc này đám người Diển Vi cũng cưỡi ngựa chạy qua.

Đồng Phi, Diển Vi, Sa Ma Kha nhảy xuống ngựa, người nào cũng như hung thần ác sát, làm tân binh kia sợ quá run rẩy.

- A, không có việc gì. . . Triệu đô úy trên đường vất vả rồi!

Đồng Phi cũng không lưu ý đến tân binh kia mạo phạm, mà khách khí một tiếng, sau đó dẫn theo mọi người đi vào trong đại trạch.

Triệu Sầm thở dài một hơi, lại đạp cho tân binh kia một cái nữa:

- Ở đây không phải là huyện Uyển, mở mắt to một chút. Vừa rồi nếu không có ta nhanh ý, tiểu tử người khảng định bị Đồng Sát Tinh giết rồi. Người chưa thấy qua sự lợi hại của Đồng Sát Tinh hử, một người giết người không chớp mắt đấy, không đùa đâu.

Tân binh nào dám cãi lại, liên tục nói lời cảm tạ, lời nịnh hót không ngừng tuôn ra, làm cho Triệu Sầm rất đắc ý.

Mà lúc này Đồng Phi đã bước vào phòng nghị sự.

- Tam thúc về lúc nào vậy?

Vừa vào cửa, Đồng Phi liền thấy Đồng Mân đang nói chuyện với lão phu nhân và Đồng phu nhân.

Trong sảnh còn có Đồng Viện, Đồng Chiêu cùng với Đồng Lục ở bên cạnh tiếp khách. Đồng Mân hiện giờ khác với lúc trước ở huyện Uyển là hình như lại mập thêm một vòng. Chỉ là khuôn mặt đen hơn trước đây, cũng không biết mỗi ngày hẳn ở huyện Uyển làm gì.

Đồng Phi vẫn rất có hảo cảm với Đồng Mân. Tam thúc này là người không tệ, chỉ là có đôi khi quá thích ba phải.

Bản lĩnh không lớn, cũng không có chủ kiến. Nhưng nếu như nói uống rượu ăn chơi, đó tuyệt đối là một hảo thủ, hơn nữa bản tính cũng rất nhiệt tình.

Từ trên xuống dưới Đồng gia, ấn tượng đối với Đồng Mân đều rất tốt.

Mà Đồng Mân thì sao, ưỡn khuôn mặt tròn vo như phật Di Lặc mỗi ngày hi hi ha ha, thấy ai cũng mỉm cười.

Người này không có bản lĩnh, nhưng biết tự mình hiểu lấy, cũng không có dã tâm, khi còn bé đối với Đồng Phi cũng không tệ.

Chỉ ít so với những người khác thì thái độ tốt hơn rất nhiều.

Đồng Mân thấy Đồng Phi tiến đến thì giật mình.

Hắn cũng không trả lời, đi qua làm ra vẻ khoa tay múa chân, vẻ mặt đau khổ nói:

- Nương, tẩu tử. . . Mọi người mỗi ngày cho A Sửu ăn cái gì vậy. Bây giờ mới mấy tháng, sao lại cao lớn hơn rồi? Sao ta lại không lớn thêm chứ?

Người trong sảnh đều không khỏi mỉm cười.

Cũng khó trách, Đồng Phi hiện nay đã cao khoảng chín xích năm tấc, cao hơn Đồng Mân với bảy xích rất nhiều. Đồng Phi cao hơn cả cái đầu, cho nên nếu Đồng Mân muốn nói chuyện với Đồng Phi thì phải ngửa cổ lên, cảm giác vô cùng buồn cười.

Mọi người nói đùa một hồi, mới phân biệt ngồi xuống.

- A Sửu, cái này nghe nói là đệ chế ra hả?

Đồng Mân ngồi trên một cái ghế bành, vừa xoay vừa lắc lư, cười ha ha hỏi.

Chiếc ghế này cũng là sản phẩm xuất xưởng từ Tướng Tổ doanh mấy ngày trước. Sản phẩm đi theo còn có bàn bát tiên cùng bàn trà.

Lão phu nhân cùng Đồng phu nhân an vị ở hai bên bàn bát tiên, hai bên là ghế bành, bên cạnh mỗi cái ghế còn đặt một bàn trà nhỏ, có thể đặt một số vật phẩm. Đối với phát minh này của Đồng Phi, trên dưới Đồng phủ đều rất thỏa mãn. Hôm nay Đồng Phi vẫn còn nợ vài bộ gia cụ, lão phu nhân, Đồng phu nhân, Đồng Viện là ắt không thể thiếu, bản thân y cũng cần một bộ, ngay cả Đồng Chiêu, cũng hăng hái bưng bưng đòi Đồng Phi một bộ, chuẩn bị đặt trong phòng của nàng để trang trí.

Đồng Mân lắc đầu nói:

- Ta đã sớm nói thằng bé này không thông thường, không chỉ vũ dũng, mấy thứ hiểm lạ cổ quái trong đầu quả thật còn không ít đâu. Đợi ca trở về, khẳng định sẽ mừng rỡ cười toe tóe. Mấy thứ này rất tốt, không tệ.

Đồng Phi nghe được ngẩn ra:

- Cha sắp về rồi?

Đồng phu nhân lên tiếng:

- Không sai, cha ngươi lần này bởi vì có công bình định, vì vậy được hoàng thượng gia phong là thứ sử Lương Châu, Đông Hương hầu, tiền tướng quân. . . Hôm nay đang ở huyện Uyển chuẩn bị lên đường, dự tính cuối năm là có thể đến Lâm Thao.

- Cha trở về rất tốt. . . Vừa lúc có thể bắt kịp đợt phản công đầu xuân.

Nói rồi Đồng Phi nghi hoặc nhìn Đồng Mân:

- Tam thúc trở về sớm, chẳng lẽ là có chuyện quan trọng?

Đồng Môn thôi cười, gật đầu nói:

- Ta là phụng mệnh trở về, ngày mai phải chạy tới An Định, đi bái kiến hào soái của Tiên Linh Khương. Quan hệ giữa nhị ca và hào soái Tiên Linh Khương rất tốt, chuẩn bị thuyết phục hắn quy hàng triều đình. Đột phản công vào đầu xuân từ An Định xuất binh, hiệp trợ chúng ta bình định. Uy vọng của hào soái Tiên Linh trong người Khương không nhỏ, nói không chừng còn có thể xúi giục hào soái người Khương khác. Dù sao thì thuyết phục càng nhiều, trở lực khi chúng ta phản công sẽ càng nhỏ, phần thắng càng lớn.

- À, như vậy tam thúc chỉ ở đây một ngày thôi hả?

- Không sai!

Nói xong câu đó Đồng Môn đột nhiên trầm mặc.

180. Chương 180: Thỉnh Quân Nhập Kinh Vi Chất Tử(4)

Lão phu nhân là người đầu tiên cảm thấy sự trầm mặc của hắn hơi kỳ lạ, bà hỏi:

- Thúc Đình, có phải ngươi còn có chuyện gì không?

- Việc này...

Đồng phu nhân chau mày:

- Tam đệ, có chuyện gì thì nói đi, ập a ập úng không sáng khoái chút nào.

- Là như thế này!

Đồng Môn nhìn thoáng qua Đồng Phi, trầm giọng nói:

- Ý chỉ triều đình hộ tống đại ca đến huyện Uyển còn có một lệnh chinh tích. Là phủ đại tướng quân phát ra, muốn chinh tích A Sữu làm Binh tào duyên của phủ đại tướng quân, cho nên. . .

*Chinh tích: Chế độ quan viên cao cấp triều Hán tuyển dụng nhân viên.

Không đợi Đồng Môn nói hết, lão phu nhân đã có phản ứng, bà lớn tiếng quát lên:

- Binh tào duyên cái gì chứ, chẳng lẽ là muốn A Sữu làm con tin?

- Việc này...

Đồng Môn bình sinh một sợ đại ca, hai sợ mẹ, nghe lão phu nhân phát hỏa, sợ quá thụt cổ lại không dám hó hê tiếng nào.

Đồng Viện cùng Đồng Lục tái mặt, nhìn Đồng Phi, lại nhìn mọi người trong đại sảnh, đều không dám mở miệng. Dưới loại tình huống này, không tới phiên họ nói chuyện.

Đồng phu nhân nói:

- Vậy nhị ca ngươi nói thế nào?

- Ý của nhị ca là để cho A Sữu quyết định. Nếu như A Sữu không muốn đi, hắn rất có thể sẽ từ chối việc này.

- A Sữu không thể đi!

Lão phu nhân như đinh đóng cột nói:

- Lạc Dương quá nguy hiểm. Tính tình A Sữu thuần lương, lại là một người nóng nảy. Vạn nhất nó gây ra tai họa, chỉ sợ đến lúc đó tính mệnh khó bảo toàn. Ta thà rằng Trọng Đình không làm thứ sử Lương Châu, cũng không đồng ý cho A Sữu đi Lạc Dương.

Trong nháy mắt Đồng Phi nghe được tin tức này cũng lấy làm kinh hãi.

Nhưng rất nhanh ý liền bình tĩnh trở lại, nghiêm túc suy nghĩ tình huống chi tiết của phương diện này.

Chỉ sợ là Hà Tiến có điều cố kỵ với cha, cho nên mới muốn ta đến Lạc Dương làm con tin. Nếu như ta không đi, khẳng định hắn sẽ nghĩ biện pháp gây phiền phức cho cha. Đại chiến Lương Châu sắp bắt đầu, nếu như bị người một nhà tính toán, chẳng phải nguy hiểm rồi?

Nhưng mà đi. . .

Đồng Phi cũng thật sự không muốn đi.

Lạc Dương đó là nơi nào, trung tâm sở tại của giang sơn Đại Hán, cũng là địa phương có lực lượng thế tộc khổng lồ nhất. Không nói đến những người đó khinh thường quân nhân thế nào, coi như là nể mặt, mỗi ngày lục đục với họ, mỗi ngày nói quốc sự suông với những người này. . . Đồng Phi thầm cười lạnh: bọn họ khinh thường ta, ta còn chưa thêm để mắt đến họ.

Mà sau khi đại chiến Lương Châu bắt đầu, Đồng Phi còn muốn tham dự.

Dù sao đây là một cơ hội tốt nhất để tìm Hàn Toại báo thù, nếu như đánh mất thời cơ, chỉ sợ sau này có báo thù cũng khó khăn.

- Tướng công, chúng ta đừng đi Lạc Dương, có được không?

Đồng Lục tỏ vẻ lo lắng, từ trong miệng Vương Cơ nàng nghe nói, cũng từ chỗ Hoàng Thiệu, Đường Chu lý giải qua. Lạc Dương mặc dù phồn hoa, nhưng mỗi buộc một hung hiểm. Nghĩ trước đây lão gia thân là thái thú Hà Đông, tại Lạc Dương còn không phải là bị người ta tính toán, bị người ta làm nhục?

Mà lúc này mới kết hôn chưa đến một tháng, nàng cũng không nỡ rời xa Đồng Phi.

Đồng Viện càng cho thấy thái độ kiên quyết:

- A Sửu, chúng ta không đi Lạc Dương. Nơi đó có tốt cũng không thể cưới ngựa, không thể hát, mỗi ngày đi lại với đám thư sinh thối, một người cho dù tốt cũng trở nên thiu thối theo.

Đồng Phi nở nụ cười, có vẻ như tỷ phu Lý Nho cũng là một thư sinh thối mà.

Ngay cả Đồng Chiêu luôn không quá thân thiết với Đồng Phi cũng nhận không được nói:

- Nương, đừng cho A Sửu đi Lạc Dương, với tính tình của nó khẳng định sẽ gây ra chuyện.

Lão phu nhân nghe Đồng Phi không nói lời nào, trầm ngâm một lát mới nói:

- A Sửu, cháu nói đi. Nãi nãi muốn nghe xem, cháu có kiến giải gì?

- Nãi nãi, Lạc Dương không thể không đi!

Đồng Phi trầm ngâm một lát:

- Nếu triều đình đã cho cha xuất binh bình loạn, chính là cơ hội tuyệt hảo để Đồng gia ta làm lớn mạnh bản thân. Nếu như cháu không đi, chắc chắn sẽ làm cho triều đình tâm sinh bất mãn, đồng thời trở mặt với đại tướng quân, sẽ cực kỳ bất lợi với phụ thân. Về phần hung hiểm. . . Hừ hừ, thật ra thiên hạ hôm nay có chỗ nào mà không nguy hiểm? Yên tâm đi, Tôn nhi thì sẽ cẩn thận.

Lão phu nhân cùng Đồng phu nhân đều trầm mặc!

Hơn nửa ngày, lão phu nhân thở dài nói:

- A Sửu, cháu đã trưởng thành, đã biết suy nghĩ cho tương lai của gia tộc này. Nãi nãi rất hài lòng. Cũng được, cháu đã có chủ ý rồi thì nãi nãi cũng không ngăn cháu. Chỉ là đến Lạc Dương rồi, tất cả mọi việc cháu phải cẩn thận.

- Con có một yêu cầu, muốn chuyển cáo cho phụ thân!

Đồng phu nhân gật đầu:

- A Sửu, con nói đi... Nương chắc chắn sẽ chuyển đạt cho con.

Trong mắt Đồng Phi hiện lên lệ mang, quanh thân đột nhiên tản mát ra sát ý nồng đậm:

- Bảo phụ thân nhất định phải chính tay giết chết tặc tử Hàn Toại và Bắc Cung Bá Ngọc, thù của đại tỷ con chưa có ngày nào quên. Không giết Hàn Toại, hài nhi thề không làm người!

Thái Bình Đạo phản loạn, mặc dù đã tạo thành tai hoạ không nhỏ, nhưng ở mặt khác cũng chọn lựa ra một nhóm nhân tài cho giang sơn nhà Hán.

Đó là vào giữa tháng 12, trời đổ tuyết lớn, bao trùm cả Ký Châu đại địa.

Theo đạo lý, Lưu Bị hẳn là rất đặc ý mới phải.

Trên lịch sử vốn có, sau khi Lữ Thực vây khốn Trương Giác tại Quảng Tông thì bị hoạn quan hãm hại, khiến cho số phận của Lưu Bị cũng trở nên khó biết rõ đầu đuôi. Nhưng hôm nay, hoạn quan Tả Phong hãm hại Lữ Thực trên lịch sử không có xuất hiện, cũng khiến cho Lữ Thực có thể thuận lợi hoàn thành bình định, cả ba huynh đệ Lưu Bị cũng bởi vậy mà được không ít lợi ích.

Nhưng Lưu Bị lại cảm thấy rất phiền muộn.

Hiện nay hắn đảm nhiệm chức quan huyện úy An Hỉ, là một dân mà nói hắn là một kết quả rất tốt rồi.

Nhưng trong lòng Lưu Bị rất rõ ràng, hắn đã bị lưu đây. . . Bị Lữ Thực lưu đây rồi. Mệnh vận sau này, chỉ sợ cũng sẽ trở nên bấp bênh. Mà sở dĩ có kết quả như vậy, tất cả đều bởi vì buổi nói chuyện của Lưu Bị với Lữ Thực.

Hai mươi ngày trước, triều đình truyền đến ý chỉ, điều Lữ Thực nhập kinh.

Lưu Bị lúc đó đang đảm nhiệm giáo úy dưới trướng của Lữ Thực, sau khi nghe được tin này hắn nhảy cảm phát hiện được nguy cơ bên trong đó.

Vội vã chạy tới phủ nha, thấy Lữ Thực đã bắt đầu thu thập hành lý.

Lữ Thực vẫn ôm bộ mặt bình tĩnh như thép lạnh, khi thấy Lưu Bị, hắn không khỏi khẽ mỉm cười.

Lữ Thực coi như thoả mãn đối với học sinh này.

- Huyền Đức, vội vã tới đây có chuyện gì hả?

Lưu Bị vâng một tiếng, sau đó đi qua hỏi:

- Lão sư, vừa rồi Bị nghe nói triều đình hạ chỉ bảo ngài về Lạc Dương, là thật sao?

- A, tin tức này cũng truyền nhanh thật đấy!

Lữ Thực cười ha ha, gật đầu trả lời:

- Không sai, triều đình mệnh ta nhanh chóng quay lại Lạc Dương. Giờ ta đang thu dọn đồ đạc đây. Vốn trước khi đi còn nói cho các người, để ổn định quân tâm. Không nghĩ tới. . . Ha ha, tân nhiệm thứ sử Ký Châu Vương Phán cũng là danh sĩ đương triều, có chút giao tình với ta. Huyền Đức có thể ở lại đây phụ tá, chắc chắn tiền đồ như gấm.

- Lão sư, Lạc Dương, tuyệt đối không thể về!

Sắc mặt Lữ Thực vẫn bình tĩnh:

- Huyền Đức nói vậy là sao? Vì sao ta không thể về Lạc Dương chứ?

181. Chương 181: Tam Sứ Chiến Tam Anh (1)

- Lão sư, lẽ nào ngài không thấy sao? Đây là triều đình kiêu kỳ lão sư ngài. Ngài tại Ký Châu, có thể an toàn không việc gì. Hơn mười vạn hùng binh có thể làm tấm chắn, bảo vệ lão sư an toàn. Nhưng về Lạc Dương, ngài không binh không thế, chẳng phải nguy hiểm?

Lưu Thực hít sâu một hơi, cười ha ha nói:

- Huyền Đức nói vậy sai rồi. Nếu như ta không quay về, sẽ gánh trên lưng tiếng xấu vô phụ vô quân, đó mới thật sự là nguy hiểm đấy. Những lời người nói sao ta lại không rõ? Nhưng quân mệnh không thể trái, hoàng thượng nếu muốn ta trở lại, ta tự nhiên phải trở lại, lẽ nào còn cò kè mặc cả với hoàng thượng? Nếu là thế, có khác gì phản tặc đâu.

Lưu Bị đột nhiên nhiệt huyết sôi trào, nắm chặt nắm tay.

Nhìn trong phòng không có người khác, hẩn nhẹn không được nhỏ nhẹ nói:

- Lão sư, Bị có một lời, không biết có nên nói hay không?

Ánh mắt Lưu Thực lóe lên, lập tức ngồi xuống, ý bảo Lưu Bị cũng ngồi xuống.

- Huyền Đức có chuyện thì cứ nói, đừng ngại.

Lưu Bị hơi do dự:

- Xin hỏi lão sư, trên đời khó có nhất, lại dễ mất đi nhất là cái gì?

Lưu Thực suy nghĩ một chút:

- Kỳ ngộ. Ta nói có đúng không?

- Đúng vậy!

Lưu Bị nói:

- Kỳ ngộ tới rồi mà không bỏ lỡ, đây là cơ hội. Thánh hiền thời xưa cũng đều nói phải tùy cơ mà ứng biến. Người thông minh cũng chính là có cơ hội này, tài năng mới được biểu hiện. Mà hiện tại, lão sư đã có được kỳ ngộ hiếm có, nhưng lại muốn bỏ qua. Lão sư yêu quý danh tiếng, không biết nếu như bỏ lỡ kỳ ngộ, thì làm sao có thể bảo toàn danh dự?

Lưu Thực trầm ngâm một chút:

- Huyền Đức có chuyện thì nói rõ đi.

Lưu Bị tiến lên một bước, khom người hạ giọng nói:

- Thiên đạo sẽ không vô duyên vô cớ che chở một phương nào đó, bách tính cũng chỉ tán thành người tốt có năng lực, có thể để cho bọn họ sống. Hiện nay lão sư ôm bình chinh phạt, đã lập hạ công lao bất thế, như Chu Văn Vương với Thương Trụ, mọi người khắp thiên hạ đều đã biết uy danh và công đức của ngài. . . Có câu ca dao: lại được Lưu Thực giúp an cư trở lại, đây là danh tiếng dù Thang Võ tại thế cũng chưa hẳn có thể vượt qua ngài. Đã như vậy, ngài lại cứ một lòng làm thần tử, sao có khả năng chứ?

Trong lòng Lưu Thực thoáng lộp bộp, trừng mắt với Lưu Bị, hồi lâu không nói.

Lưu Bị cũng không giục, trong lòng biết Lưu Thực muốn tiêu hóa những lời nói này, chỉ sợ phải cần có thời gian.

Sau một lúc lâu, Lưu Thực lạnh lùng nói:

- Ta một lòng vì quốc gia, trung thành và tận tâm với triều đình, nhật nguyệt chứng giám, yên dạ yên lòng.

- Ngài yên dạ yên lòng, nhưng triều đình sẽ yên dạ yên lòng sao?

Nếu Lưu Bị đã mở đề tài này, hẳn cũng không do dự cái gì nữa, trầm giọng nói:

- Lễ nào lão sư đã quên Hàn Tín sao? Hàn Tín đó chỉ vì một chút ân huệ, nhưng từ bỏ ba phần cơ nghiệp. Người ta đặt kiếm lên cổ hòng hấn, hấn mới hối hận lúc trước không nên bỏ lỡ, kỳ ngộ cũng mất đi... Hôm nay triều đình thất chính, thiên hạ rất đang yêu cầu minh công.

Thấy Lư Thực vẫn vẻ mặt bình tĩnh, Lưu Bị cắn răng một cái, lại khuyên bảo:

- Vũ lực hiện tại của lão sư ngài đã vượt qua Hàn Tín. Chỉ cần vung tay hô một tiếng, chiêu mộ tinh nhuệ Ký Châu, điều động binh mã bảy châu, vượt sông Chương Hà, tiêu diệt hoạn quan, tiêu diệt quần hùng. . . Đại công cáo thành, thiên hạ quy tâm. Đến lúc đó, lão sư muốn làm cái gì, chẳng phải là dễ như trở bàn tay?

Lư Thực hí hóp mắt lại, hiện lên sát khí.

Mà Lưu Bị đang nói đến kích động, hoa chân múa tay nói:

- Cục diện hiện nay, tiểu nhân nắm quyền, chủ thượng ngu ngốc. Lão sư ngài kiến lập công lao khiến triều đình không thể ban nữa, đã bị người khác nghi ngờ. Nếu như không nhanh tay hạ thủ, chỉ sợ tương lai hối tiếc không kịp.

- Không nói nữa!

Lư Thực đứng dậy keng rút ra bảo kiếm, đập một phát đổ cái bàn.

Hắn bước nhanh tới, kiếm chỉ Lưu Bị, trợn tròn mắt mà quát mắng:

- Lưu Bị, ta còn tưởng rằng ngươi là trung thần lương tướng của Đại Hán, bởi vậy mới khổ tâm bồi dưỡng ngươi, hy vọng có thể vì dốc sức cho Đại Hán. Nhưng không ngờ, ngươi lại lòng muông dạ thú, khẩu xuất lời ngỗ nghịch như vậy. Muốn ta phản bội triều đình? Lưu Huyền Đức, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng bảo kiếm trong tay ta không sắc.

Đầu Lưu Bị ông một tiếng, hơi ngẩn ra.

Những lời này nói sau 10 năm, hoặc là nói với một người khác, có lẽ thực sự có thể khiến người tâm động.

Nhưng Lư Thực lại. . .

Lưu Bị bỏ qua tấm lòng son dạ sắt đối với triều đình của Lư Thực, càng bỏ qua một việc, triều đình mặc dù thất chính, nhưng uy vọng Hán thất vẫn còn.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, đã đâm lao phải theo lao.

Lưu Bị cắn răng một cái:

- Lão sư, những lời của Bị là từ đáy lòng, đều là suy nghĩ cho lão sư. Nếu như lão sư muốn giết ta, Bị tuyệt đối sẽ không phản kháng. Chỉ là, mong lão sư phải suy nghĩ kỹ, nếu như một khi rời khỏi Ký Châu, sẽ xong thật đấy!

Nói rồi Lưu Bị quỳ trên mặt đất. Mắt đỏ hoe, mũi chua xót, hai hàng nhiệt lệ chảy xuôi xuống.

Tay Lư Thực vẫn còn đang run, tâm tư rất phức tạp. Sao hắn lại không biết nhập Lạc Dương, hắn thật giống như một con sơn dương vào hang sói, đến lúc đó mặc cho người xâu xé. Thế nhưng, tư tưởng trung quân bồi dưỡng từ nhỏ, khiến hắn không thể tiếp thu hảo ý của Lưu Bị.

Thiên hạ mới ổn định lại, Lương Châu cùng Tì Lệ vẫn còn có người Hồ làm loạn.

Nếu như hắn thực sự làm như vậy, đó chính là sát thêm muối vào vết thương của giang sơn Hán thất mới có được cơ hội nghỉ ngơi.

Đến lúc đó, binh họa tái khởi, sinh linh đồ tể.

Vì mục đích bản thân mà khiến thiên hạ thương sinh bị khổ, Lư Thực tuyệt đối không làm.

Nhưng Lưu Bị nói rất tình thâm ý thiết, làm cho Lư Thực cũng thực sự không thể độc thủ sát hại.

Một lát sau, hắn ném bảo kiếm xuống đất:

- Huyền Đức, hảo ý này của người ta tâm linh. Nhưng đại trượng phu có việc nên làm có việc không nên làm, Lư Thực ta được triều đình kỳ vọng, tuyệt đối sẽ không vì tư lợi bản thân mà họa loạn thương sinh. Người. . . đi đi, ta không giết người, nhưng sau này đừng gọi ta là lão sư nữa, ta không còn chút quan hệ nào với người hết. Ngày mai người rời khỏi, đến huyện An Hỉ đảm nhiệm huyện úy. Từ nay về sau người tự giải quyết cho tốt. Nếu như ta biết người họa loạn thiên hạ, ta chết cũng sẽ không bỏ qua cho người!

Một câu nói cuối cùng Lư Thực hầu như là rống lên!

Lưu Bị thất hồn lạc phách rời khỏi phủ nha, thậm chí không biết đã về tới nơi ở thế nào.

- Đại ca làm sao thế?

Quan Vũ và Trương Phi nhìn hình dạng của hấn, đều nhin không được tiến lên thân thiết hỏi.

Nhìn hai huynh đệ kết nghĩa, lòng Lưu Bị buồn bã, nhin không được lên tiếng khóc lớn lên.

Khóc cái gì?

Có lẽ là vì tiền đồ, có lẽ là bởi vì đã liên lụy hai huynh đệ, có lẽ là. . .

Hấn vừa khóc đã làm hai người Quan Vũ Trương Phi sợ hãi. Trương Phi là một người thành thật, vội vã quỳ xuống:

- Ca ca đừng khóc? Chẳng lẽ là các huynh đệ đã làm sai chuyện gì? Sau này Dục Đức sẽ không lén uống rượu trong quân doanh nữa, ca ca đừng khóc mà. . .

182. Chương 182: Tam Sứ Chiến Tam Anh (2)

- Đúng vậy, đại ca!

Quan Vũ cũng nói:

- Có chuyện gì thì nói ra, huynh đệ chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp.

Lưu Bị lập tức nói ra việc bị sung quân đến huyện An Hỉ. Đương nhiên hấn cũng không nói là hấn đã nói những lời ngỗ nghịch. Trải qua chuyện của Lư Thực, khiến hấn rõ ràng cảm thấy được, có một số việc, chưa đến lúc nói ra, thì tuyệt đối không thể nói ra.

Trương Phi nghe được giận tím mặt:

- Lão già kia không nói đạo lý, chúng ta đã lập công lao cho hấn, sao hấn có thể đối với chúng ta như vậy?

Phản ứng của Quan Vũ rất kỳ diệu, híp mắt, khê vuốt râu, như có chút suy nghĩ.

- Dục Đức chớ có nói bậy, lão sư. . . Ài, nghìn vạn lần không nê, đều là Bị sai. Còn liên lụy hai vị huynh đệ xui xẻo theo ta. Trong lòng ta thật sự là. . . Cũng được, giờ ta sẽ đi gặp lão sư, cầu lão sư giữ các người ở lại. Ta một mình đến An Hỉ cũng được. Đại trượng phu mình làm mình chịu, tuyệt đối không thể để liên lụy đến tiền đồ của huynh đệ.

Trương Phi trừng mắt:

- Ca ca nói gì vậy? Ngày đó chúng ta kết nghĩa đào viên, không phải đã nói chia ngọt sẻ bùi, có nạn cùng chịu sao? Ca ca đi rồi, Dục Đức cũng không thêm ở cái quân doanh vứt đi này nữa, không có ca ca, chả thú vị gì.

Quan Vũ gật đầu:

- Tam đệ nói rất phải, chúng đệ cùng theo ca ca đến huyện An Hỉ.

Cũng chính như thế, từ đường đường giáo úy, thoáng cái biến thành huyện úy An Hỉ.

Lưu Bị ngồi ở trước đường, nhìn tuyết rơi đầy trời, trong lòng đau đớn khôn nguôi. Huyện An Hỉ này vô cùng cần cỗi, nhân khẩu cũng chỉ có tám chín nghìn mà thôi, ngay cả huyện nha cũng tàn tạ không chịu nổi.

Lão sư ơi lão sư, học sinh một lòng suy nghĩ cho ngài, ngài không nghe thì thôi, vì sao đưa ta đến địa phương quỷ quái này chứ?

Trong lòng không khỏi sinh ra oán hận, hần bưng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Đúng lúc này, có huyện lại vội vã chạy vào huyện nha:

- Đại nhân, việc lớn không tốt, việc lớn không tốt rồi!

Lòng đang phiền, nghe huyện lại la ó, Lưu Bị càng thêm tức giận. Có điều bản tính hần kiên nhẫn, sau khi trải qua sự kiện lần này càng trở nên hỉ nộ không hiện ra trên mặt. Hần đứng dậy, vẻ mặt ôn hoà mà hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì? Từ từ nói.

- Hôm nay tam gia phiền muộn, lại uống nhiều rượu!

Lưu Bị không khỏi thở dài một hơi. Cũng khó trách, từ quân doanh vô cùng náo nhiệt đi ra, biến thành mã cung thủ như hôm nay, làm cho Trương Phi, người vốn sinh ra cho những tràng diện lớn làm sao có thể chịu được?

Có câu là tăng kinh thương hải nan vi thủy, tháng trước vẫn là đường đường đô úy, nhưng nháy mắt đã biến thành mã cung thủ.

Loại chuyện này, sợ rằng đổi lại là ai, trong lòng cũng sẽ không thoải mái.

- Nhưng lại đập tử quán của người ta hả? Làm hư bao nhiêu đồ đạc, để tiệm rượu trình báo lên, ta bồi thường cho hần là được.

Huyện lại nghe vậy lại lắc đầu.

- Đại nhân, nếu đã đập tử quán thì cũng không có gì. Tam gia uống nhiều rượu, nghe người ta nói bên ngoài có một đội kỵ quân đi ngang qua, hơn nữa đều là Đại Uyên lương câu thuần huyết thượng đẳng. Tam gia nói Đại Uyên lương câu đó cũng chỉ có đại nhân mới xứng sở hữu, vì vậy. . .

Lưu Bị giật mình.

- Kỵ quân, đó có phải là kỵ quân của triều đình không?

- Không phải, nhìn qua hình như không phải là người Hán. Nhưng trang phục còn hoàn mỹ hơn cả kỵ quân của triều đình, đồng thời đều là một người hai ngựa.

Lưu Bị nghe vậy quá sợ hãi:

- Mau mau nói cho Vân Trường, bảo hần theo ta cùng đi ngăn cản Dục Đức.

Vì sao hần lại có phản ứng như vậy?

Lưu Bị rõ ràng một việc, đó chính là Ký Châu thể tộc san sát, cường hào nhiều không kể xiết. Hơn nữa phần lớn là vọng tộc trăm năm.

Lư Thực còn ở đây, còn có thể áp chế những người đó, dù sao danh vọng của bản thân Lư Thực không nhỏ.

Nhưng hiện tại Lư Thực đi rồi, tân nhiệm thứ sử Ký Châu Vương Phân cũng xuất thân vọng tộc Ký Châu, đặc biệt coi trọng địa vị của thể tộc. Cũng chính bởi vì nguyên nhân này Vương Phân mới có thể trong thời gian ngắn đứng vững gót chân tại Ký Châu.

Nếu như Trương Phi cướp của thương đội bình thường thì cũng dễ nói chuyện.

Coi như là cướp của kỵ quân triều đình, dựa vào hần hiệu lực dưới trướng của Lư Thực được một đoạn thời gian, ít nhiều cũng có không ít người quen, cũng có thể giải quyết được. Nhưng nếu như là đoạt của thể tộc cường hào. Không nói đến thực lực của bản thân những vọng tộc trăm năm này đã rất lớn, cho dù họ không tính toán, nhưng thứ sử Ký Châu Vương Phân có thể không lên tiếng sao? Tuy nói Vương Phân cùng Lư

Thực có giao tình, nhưng ở trước mặt loại chuyện này, chỉ sợ cũng sẽ không đứng ở bên Lưu Bị đi bảo vệ cho ba huynh đệ Lưu Bị chu toàn.

Ngồi lên ngựa, dẫn theo các thôn binh ứng mộ lúc trước từ Trác Quận, nhanh như điện lao ra khỏi thị trấn An Hỉ.

Bên kia Quan Vũ đang thao luyện cho trên trăm quân sĩ thủ hạ, sau khi nghe được chuyện này cũng vội vàng mang theo người chạy qua.

Tại nơi cách huyện An Hỉ khoảng chừng mười dặm, xa xa đã thấy có người đang chém giết.

Giao thủ với Trương Phi là một hán tử mặt đỏ cầm trong tay Thiết Tật Lê Cốt Đóa, cười con Đại Uyên lương câu thuần huyết làm cho Quan Vũ và Lưu Bị đều đỏ mắt không ngớt, thèm nhỏ dãi ba thước. Hán tử kia nhìn qua tuổi tác cũng không lớn, nhưng vai rộng eo tròn, mắt xanh tóc vàng, tướng mạo rất xấu, giống như một con dã thú, không ngừng lớn tiếng rít gào, thanh như cự lôi.

Hai bên chiến trường, một bên là kỵ đội trăm người do Trương Phi dẫn ra theo, bên kia thì khoảng chừng trên ba trăm người.

Nữ binh khoảng trăm người, toàn bộ ngân khôi ngân giáp, thuần một sắc ngân thương, thân khoác áo khoác gió, cười Bạch long mã một màu, người nào cũng tư thế oai hùng, rất uy phong. Trên mặt đều mang mặt nạ bằng đồng thau, nhìn qua khiến người hết hồn.

Ngoài ra còn có hơn trăm người, toàn bộ chỉ mặc Đồng Tụ khải kiểu dáng kỳ lạ, khoác áo khoác đen.

Nhìn tướng mạo, không giống người Hán, nhưng trang bị lại làm cho Quan Vũ nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt. Khiến cho hai người Lưu Bị đỏ mắt có lẽ là ngựa bên cạnh họ. Ngồi một con, dắt một con, trên người chiến mã để không được mặc khôi giáp rất kín.

Còn có hơn mười chiếc xe ngựa, hơn trăm tùy tùng phụ trách trông giữ.

Hai đại hán dẫn đầu cũng đều thân cao chín xích.

Một người mặt đen như dầu, còn ửng màu đồng cổ, một người khác như trát vàng, ngồi trên lưng ngựa giống như mãnh hổ xuống núi.

Hai người này đều có một đặc thù.

Đó chính là xấu. . .xấu cực kỳ!

Ở phía sau hai người có hai viên nữ tướng. Bên trong khoác ngân giáp, một người khoác áo choàng màu xanh nhạt, một người thì áo choàng màu đỏ thẫm. Trên mặt cũng đeo mặt nạ đồng thau, nhìn không thấy tướng mạo.

Chỉ là khôi giáp quần quanh đường cong tuyệt đẹp, chắc hẳn tướng mạo sẽ không kém.

Hán tử mặt đen cùng hán tử mặt vàng thỉnh thoảng lại thấp giọng nói chuyện với nhau. Trên chiến trường, thiếu niên mặt đỏ vũ động Thiết Tật Lê Cốt Đóa, trên dưới tung bay, thể như sấm đánh; mà tam gia Trương Phi cũng không rảnh rỗi, Trương Bát Xà Mâu như giao long rời bến, chiêu chiêu trí mệnh.

Hai người này lao vào nhau, tất cả đều là chiêu số chí cương chí dương.

Thiếu niên mặt đỏ trên chiêu số không tinh diệu bằng Trương Phi, khí lực cũng ngang bằng với Trương Phi, dần dần rơi vào hạ phong.

183. Chương 183: Tam Sứ Chiến Tam Anh (3)

Chẳng qua, sát pháp của hán dũng mãnh, chiêu số còn mang theo một loại man tính hừng hực không sợ chết. Mặc dù Trương Phi hơi chiếm thượng phong, thể nhưng muốn thủ thắng, không trăm hiệp cũng không

thể được.

Những người này là ai?

Chính là đoàn người Đồng Phi xuất phát từ Lâm Thao đến Lạc Dương.

Sau khi Đồng Phi quyết định đi Lạc Dương, lại cùng Giả Hủ thương nghị một phen, liền phái Đường Chu dẫn theo Thành Lễ và trăm Cự Ma Sĩ của Thành gia đi đến Lạc Dương trước để chuẩn bị. Đến Lạc Dương, chung quy không thể ở trong nhà Hà Tiến được. Đồng Phi cũng không muốn ăn nhờ ở đậu. . . Mà vẫn phải khơi thông một chút quan hệ, tự nhiên không thể thiếu thời gian chuẩn bị để liên hệ.

Đường Chu đi được ngày thứ ba thì Đồng Phi mới dẫn người rời khỏi mục trường Sắc Lạc xuyên.

Trong lòng đều rõ ràng mục đích của chuyến đi Lạc Dương lần này, Đồng Phi cũng không muốn mang theo 600 Cự Ma Sĩ của y đi cùng, dù sao cũng quá bắt mắt.

Vì vậy, chỉ dẫn theo Sa Ma Kha và hơn trăm người Ngũ Khê Man.

Vốn Đồng Phi cảm thấy dẫn theo những người này đã cũng đủ rồi. Nhưng trước khi đi Đồng Lục đột nhiên âm ỉ muốn đi cùng Đồng Phi.

Ngẫm lại cũng phải, vừa kết hôn chưa đến một tháng, Lục Nhi đâu thể nào để cho hai người hai nơi?

Sau khi khóc lóc cầu xin một lúc, Đồng Phi rất bất đắc dĩ đáp ứng thỉnh cầu của Lục Nhi. Có điều một nữ hài tử như nàng đi cũng không tiện. Đồng Viện liền giao Hồ Nữ doanh cho nàng, đương nhiệm thống lĩnh Hồ Nữ doanh Nhậm Hồng Xương cũng theo Đồng Phi vào kinh.

Đằng Lệ Nhi thì không có thời gian, bởi Bùi Nguyên Thiệu và Đồng Khí đã bị Đồng Phi gọi trở về.

Kế tiếp, Bùi Nguyên Thiệu và Đằng Lệ Nhi muốn dẫn dắt đại bộ phận nhân thủ của Tướng Tổ doanh đến Trương Dịch. Trong Tướng Tổ doanh ở mục trường chỉ để lại trên dưới một trăm người, hơn nữa phần lớn là thợ mộc, cơ mật liên quan tới Tướng Tổ doanh cũng không tính nhiều.

Hơn mười chiếc xe chở 20 bộ gia cụ, còn có vàng bạc vô số.

Đồng Mân nói, những thứ này đều là nước cờ đầu. Đến Lạc Dương rồi cũng đừng sợ xài tiền. . . Hôm nay tiêu 100 kim, ngày mai có thể kiếm về 1000 kim. Một chút tiền trình không cần quá để ý. Nếu không đủ có thể bảo trong nhà hỗ trợ.

Thái độ hoa hoa công tử điển hình, nhưng nói cũng rất có đạo lý.

Đồng Phi nghe theo lời của Đồng Mân, quyết định sau khi đến Lạc Dương sẽ làm như vậy.

Dù sao thì số gia cụ này tặng đi cũng không đáng giá, thế nhưng nếu như làm buôn bán thương phẩm, cũng là một mối làm ăn không sợ lỗ.

Những lời phía trên là do Đồng Viện phát biểu.

Hiện tại Đồng Viện không múa đao múa thương nữa, nhưng bắt đầu yêu mến tiền vàng bạc.

Thậm chí lục lợi một số điển tịch của các tổ tiên đối với đạo kinh thương, mặc cho Đồng phu nhân quở trách thế nào, nàng cũng si tâm không thay đổi.

Làm thương nhân, ở thời đại này là một việc rất thấp kém.

Có điều Đồng gia trước kia cũng dựa vào cái này mà lập nghiệp. Mặc dù Đồng phu nhân quở trách, nhưng dù sao từ nhỏ nàng cũng lớn lên với người Khương, cũng không có quá nhiều quan niệm. Vì vậy sau khi quở trách vài lần thấy không hiệu quả, nàng cũng để Đồng Viện tự do đi làm.

Đồng Phi cũng không có trực tiếp đi Lạc Dương.

Y đi vòng Ký Châu, đầu tiên là đến quận Thường Sơn.

Nhớ Thường thắng tướng quân trong diễn nghĩa, Long ca đại danh鼎鼎 chính là người ở nơi đó, cho nên chuẩn bị tới đó thử thời vận.

Nhưng Thường Sơn sao mà lớn, nhân khẩu đông đảo.

Muốn trong biển người mênh mông tìm một người, giống như mò kim đáy biển.

Càng quan trọng là Chân Định nhiều núi, có rất nhiều người sống dựa vào núi, nếu muốn đi từng thôn xóm một, không tám chín tháng, chí ít cũng phải nửa năm. Nhưng nếu như nửa năm Đồng Phi còn chưa đến Lạc Dương, Hà Tiến sẽ nghĩ sao?

Cho nên sau khi đến thăm một số thôn xóm, Đồng Phi cũng chỉ đành bỏ qua.

Dẫn người đến Lạc Dương nhưng lại gặp tuyết lớn. Di chuyển trên mặt tuyết vốn là một việc rất vất vả, ai có thể nghĩ đến, từ đâu chui ra một tên đại hán mặt đen đầu báo, bảo họ phải để ngựa lại.

Sa Ma Kha lớn lên tại phía nam, những trận tuyết lớn ở phương bắc thế này vốn không thích ứng. Lại còn thêm chia tay với Đan Tê yêu quý của hắn, trong lòng rất không thoải mái. Cũng khó trách, cười một con trâu đến Lạc Dương, thật sự hơi. . .

Chẳng thà để lại mục trường, cho Đan Tê cùng sư tông thú tạm thời làm bạn.

Tên mặt đen lao ra, mở miệng liền mắng, không có chút đạo lý nào. Sa Ma Kha giận tím mặt, dục ngựa liền lao qua.

Mặc dù mã thuật không tính quá tinh thông, nhưng trên ngựa của Đồng Phi đều trang bị hai bàn đạp, đủ để cho Sa Ma Kha bù đắp điểm này.

Đồng Phi cảm thấy tên này rất quen mắt, mở miệng cái là tam gia. . .

Chẳng lẽ là Trương Phi? Vận khí này vị miễn cũng quá tốt rồi. Y chưa thấy qua tam tướng quân, nhưng trong diễn nghĩa tam tướng quân cũng tính là một người rất có đặc thù. Đây chính là nhân vật xếp hạng trong 10 võ tướng tam quốc. Đồng Phi đành phải cẩn thận hơn.

Tuổi tác của Sa Ma Kha dù sao nhỏ hơn Trương Phi, nhìn qua đã thấy hơi kém hơn.

Điển Vi nhíu mày, kẹp song kích muốn dục ngựa vọt ra.

- Tam đệ đừng luống cuống, ta tới giúp đệ!

- Các người thật không biết xấu hổ, không ngờ lấy nhiều khi ít? Tam đệ đừng lo lắng, ta cũng tới!

Một mỹ nhiêm công (râu đẹp) mặt đỏ giục ngựa phi ra, đánh tới Điển Vi. Mỹ nhiêm công này cầm trong tay một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Dao, ngựa nhanh đao lẹ.

Đồng Phi thầm kêu không hay:

- Đại ca cẩn thận, cẩn thận tam đao của hắn!

Lời còn chưa dứt, mỹ nhiêm công đã tới trước mặt Điển Vi, Thanh Long Yển Nguyệt Dao xẹt qua một đường vòng cung kỳ dị, giống như một đạo thiểm điện bổ tới Điển Vi. . .

Vì sao Đồng Phi la lên như thế?

Bởi vì liếc mắt y đã nhận ra, mỹ nhiêm công đó có lẽ chính là vị Quan Nhị Ca thiên lý đơn kỵ, nghĩa bạc vân thiên trong truyền thuyết.

Trong Bình Thư, đối với vũ lực của Quan Nhị Ca giải thích rất loạn.

Đặc biệt là vào giai đoạn đầu, Đồng Phi vẫn luôn khó hiểu vũ lực của Nhị ca rốt cuộc đạt đến tiêu chuẩn nào? Một đao giết Hoa Hùng, sau đó trăm Nhan Lương, giết Văn Sữu, hình như ngoại trừ không ở trong tay Lữ Bố Lữ Phụng Tiên đạt được chút lợi ích nào, hầu như là vô địch.

Nhưng một ngư nhân vô địch như thế, lại đánh với Quán Hối hơn mười hiệp mới thủ thắng.

Võ nghệ của Hoàng Trung rất inh.

Đồng Phi Phi đã kiến thức qua. . . Chí ít dưới tình huống hiện nay, Đồng Phi tự nhận không có khả năng là đối thủ của Hoàng Trung.

Nhưng vài chục năm sau, Hoàng Trung Trung đã tóc trắng xoá, người già khí suy.

Mà Quan Vũ đang trong thời kỳ cường thịnh, cùng Hoàng Trung cũng bất phân thắng bại. Cho nên Đồng Phi thật không rõ Nhị ca này rốt cuộc lợi hại thế nào.

Sau đó, cũng là anh sinh viên trong thôn nói, Nhị ca inh, inh tại ba đao đầu, lợi hại nhất chính là đệ nhất đao.

Tỉ mỉ ngẫm lại, lời này cũng không phải không có đạo lý.

Mặc dù Đồng Phi còn chưa thể khẳng định hán tử mặt đỏ đó chính là mỹ nhiêm công, nhưng xuất phát từ cẩn thận, y vẫn nhìn không được lớn tiếng nhắc nhở.

Không thể không nói, đệ nhất đao của Nhị ca thật là rất lợi hại.

Một đao đó không phải thân lâm kỳ cảnh, tuyệt đối sẽ không cảm nhận được ảo diệu trong đó.

184. Chương 184: Tam Sứ Chiến Tam Anh (4)

Đao quang lưu chuyển lãnh khốc, hung mãnh đến cực điểm. Đao khí lạnh lẽo giống như muốn chém đoạn tất cả những thứ trên đời. Nhưng ở trong đao pháp mang nét “gió đều hiu sông Dịch lạnh lẽo, trắng sẫm một đi không trở lại” này, lại hình như ẩn dấu vô số hậu chiêu tinh diệu.

Đỡ được đệ nhất đao, hình như chiêu số phía sau càng xảo diệu hơn.

Điển Vi bất ngờ không kịp phòng bị, nếu như không có tiếng la của Đồng Phi, có lẽ đã ăn thiệt thòi lớn thật rồi.

Bản năng một tay giơ đại kích lên đỡ, chỉ nghe keng một tiếng. Đại Uyên lương câu hí vang một tiếng, lui về phía sau hai tiếng, chắn cho cánh tay Điển Vi tê dại. Thanh Long Yển Nguyệt Đao bị cản trở lại, tại không trung vẽ ra một đường vòng cung rất kỳ diệu, mang theo lực đạo càng mạnh mẽ hơn lần thứ hai chém qua. Song lần này hiển nhiên có vẻ uy mãnh có thừa, biến hóa không đủ.

Đại kích thập tự giao nhau, keng một tiếng, ngựa của Điển Vi lại bị đẩy lùi ba bước.

Quan Vũ thuận thế bật dậy, đệ tam đao chém qua, nhưng Điển Vi đã làm tốt chuẩn bị.

Dồn khí đan điền, song kích đánh trả. Sau khi đao kích va chạm, nhưng đều rất quý dị đan xen mà qua. Ngựa của Quan Vũ lộc cộc lùi hai bước, mà Điển Vi lại không chút dao động.

- Nhị đệ, đao pháp của người này hơi cổ quái!

Lời vô ích, không cổ quái có thể được xưng là Quan Nhị Ca sao?

Đồng Phi đang muốn trả lời, thì thấy một hán tử mặt trắng đánh tới, cầm trong tay song cổ kiếm lao qua Đồng Phi.

Lưu Bị cũng suy nghĩ kỹ rồi, nếu đã đắc tội, vậy thì giết sạch.

Đối phương tổng cộng cũng chỉ có ba trăm người, nhưng phe mình có tới 800 quân binh của huyện An Hỉ. Binh lực chiếm thượng phong.

Chỉ cần cuốn lấy hán tử mặt đen kia, xem ra tam đệ Dục Đức hẳn là đã chiếm thượng phong, nhị đệ cùng hán tử mặt vàng kia cũng bất phân thắng bại. Chỉ cần tam đệ giết sừ quý mặt đỏ kia sau đó qua đây hỗ trợ, nhất định có thể chém tên sừ quý mặt đen này. Sau đó ba huynh đệ liền thủ giết tên sừ quý mặt vàng kia. . . Về phần hai nữ tướng kia, Lưu Bị không thèm nhìn luôn.

Cũng khó trách hắn nghĩ như vậy, trong nhiều người mà chỉ có trên ngựa của Đồng Phi không có binh khí.

Chắc hẳn cũng chỉ là một tên cọt giầy, không đáng lo.

Tượng tượng của Lưu Bị vô cùng tốt đẹp. Nhưng tính toán này đã sai lầm rồi!

Thấy Lưu Bị xông tới mình, Đồng Phi còn không khỏi tỏ ra kinh ngạc. Trong trí nhớ, vũ lực của tên tai to cũng chỉ nhị lưu thôi mà, sao ngày hôm nay lại hỏ báo xông tới mình như vậy? Lẽ nào cảm thấy Đồng Tây Bình ta dễ khi dễ?

- Sốc đây!

Đồng Phi rống lên, giồng như tiếng sấm vang trên trời.

Có hai tùy tùng trông xe lập tức khiêng tới một cây Độc Cước Đồng Nhân sóc loại to như trứng ngỗng, dài khoảng một trượng ba thước.

Đại sóc là Đồng Phi tìm người tại mục trường chế tạo ra lần nữa, đồng thời đặc biệt khổ luyện sóc pháp hơn một tháng.

Độc Cước Đồng Nhân sóc nặng 160 cân, nặng hơn cây đại sóc trước kia phân nửa. Do Bồ sư phó tự thân xuất mã, tốn hết hơn 300 cân sắt và nhiều lần rèn đúc, dùng hết 15 ngày mới chế tạo ra cây Độc Cước Đồng Nhân sóc này.

Bình thường không muốn để cho Tượng Long quá vất vả, vì vậy đều đặt ở trên xe ngựa.

Ngày hôm nay Lưu tai to tìm tới cửa, vừa lúc khai lợi cho cây Độc Cước Đồng Nhân sóc tám cạnh này của mình luôn.

Đồng Phi giơ tay rút ra một mũi lao từ túi phía sau lưng, mũi lao tám cạnh chọn dùng phương pháp chế tạo tên Tượng Long của Sa Ma Kha, mặt trên có rất nhiều lỗ nhỏ. Phá không bay ra, như một đạo tia chớp đen, không khí lưu chuyển trong lỗ, phát ra tiếng gió rít quỷ khóc thần sầu.

Lưu Bị đang tính toán thì thấy một đạo ô mang lao vù qua.

Giơ tay một kiếm chém mạnh lên ô mang, chỉ nghe keng một tiếng, cánh tay bị chấn cho không còn chút cảm giác nào. Lưu Bị không khỏi hoảng hốt, đang vội vội vàng vàng đột nhiên ở trên ngựa nghiêng người né tránh, tốc độ của ô mang đó cũng chỉ chậm lại một chút, mang theo một luồng kinh phong lợi hại lướt qua mặt Lưu Bị. Hắn hét thảm một tiếng, mũi lao tám cạnh xé rách mặt Lưu Bị ra một vết máu, mũi lao mang theo một lỗ tai của hắn cắm lên mặt đất, nửa khuôn mặt máu me bê bết.

Lưu Bị thường kiêu ngạo cho lỗ tai to đó của hắn!

Người ta nói lỗ tai của hắn rất có phúc khí, lỗ tai của hắn không chỉ to, khuyên tai vừa dày lại rủ xuống, có thể nói cực kỳ phúc khí.

Nhưng lần này Lưu Bị cảm thấy hận lỗ tai của hắn vì sao to như thế?

Bên này đau đến nổi nửa đầu còn tê dại, nhưng Đồng Phi cũng đã chop lấy Độc Cước Đồng Nhân sóc, Tượng Long dán mặt đất liền xông qua.

Tốc độ của Nhị ca nhanh?

Tốc độ của Đồng nhị ca còn nhanh hơn.

Một chiêu thái sơn áp đỉnh, đầu sóc tám cạnh được khoan ra bảy lỗ hồng, thanh âm đó chói tai khiến người tâm thần bất định.

Chỉ nghe răng rắc một tiếng, Lưu Bị giơ song kiếm muốn ngăn cản.

Nhưng lần này song kiếm bị chấn gãy, một luồng cự lực kéo tới, trong đầu Lưu Bị trống rỗng.

Trời ạ, khí lực của tên này sao còn khủng khiếp hơn của tam đệ Dục Đức vài phần chứ?

Chiến mã không chịu nổi lực đạo này hí thảm một tiếng, hai vó câu nhũn ra, quỳ gối trên mặt tuyết. Lưu Bị bị hất xuống chiến mã. Có điều cũng nhờ vậy mà hắn bảo trụ được tính mạng. Đại sóc thuận thế đập lên lưng ngựa, chiến mã bị đập áu thịt văng tung tóe, gãy xương đứt gân. Dù sao thì lần này cho dù chiến mã không chết, nửa thân sau cũng bị liệt.

Trương Phi bên kia vừa mới chiếm thượng phong thấy tình huống này, mắt cũng đỏ lên.

- Đừng tổn thương đại ca của ta!

Bỏ Sa Ma Kha đấy, Trương tam gia thúc ngựa vũ mâu lao thẳng tới Đồng Phi.

Cùng lúc đó, Quan Nhị Ca cũng thấy một màn này. Hắn cùng Điển Vi đang đánh đến độ khó hoà giải, đặc biệt là sau khi Điển Vi tránh thoát tam tuyệt đao trí mạng của hắn, đã bắt đầu dần dần rơi vào hạ phong. Vừa lúc, ta muốn cứu đại ca, không đánh với người nữa!

Nhị ca cũng hét lên:

- Sứ quý kia, đừng tổn thương huynh trưởng của ta, xem đao!

Quan Nhị Ca ngựa nhanh đao lẹ, bỏ qua Điển Vi liền đánh tới Đồng Phi, tiến lên không nói hai lời, xoát xoát tam tuyệt đao xuất thủ.

Đồng Phi đang muốn kết liễu tính mệnh của Lưu Bị, cũng không nghĩ Trương Phi và Quan Vũ đánh tới.

Trong sát na áp lực tăng nhiều. Đặc biệt là bị tam tuyệt đao của Quan Nhị Ca chém cho luống cuống tay chân, chật vật không chịu nổi. Cũng là dựa vào Tượng Long mã của y thông nhân tính, đeo y nhảy tới nhảy lui, vô cùng hung hiểm né qua hết. Mà bên kia, Trương Phi la hét cuốn lấy Đồng Phi, đồng thời rống lên:

- Đại ca nhanh đi đi, nhanh đi đi!

Hiện tại hắn cũng đã hối hận, đang êm đẹp đi uống nhiều rượu. Đập hai tửu quán còn chưa tính, không có việc gì còn đi cướp ngựa?

Điển Vi và Sa Ma Kha lớn tiếng quát lên:

- Hay cho tên tặc nhân không biết xấu hổ, đừng chạy!

Biến cố liên tiếp hầu như chỉ xảy ra trong chớp nhoáng liền kết thúc.

Trong trận doanh của quận bình huyện An Hỉ có một người tên là Giản Ung, là đồng hương của Lưu Bị, hiện giờ đảm nhiệm chủ bộ tại huyện An Hỉ.

Đợi khi có phản ứng thì Giản Ung cũng điên rồi! Hắn gào cao bảo kiếm, lớn tiếng quát lên:

- Xung phong, xung phong, bảo vệ chủ công!

185. Chương 185: Tam Sứ Chiến Tam Anh (5)

Tám trăm quận bình nói thật thì sĩ khí cũng không tính quá cao. Vốn trời đang đổ tuyết lớn, không ở nhà sưởi ấm lại phải chạy tới đây liều mạng. Hơn nữa liều mạng thì thôi, ba chủ tướng nhà mình lại nhất nhất bị thua. Chỉ là quân lệnh khó trái, mà một câu nói phía sau của Giản Ung đã khiến cho họ nhất thời tỉnh táo tinh thần.

- Giết tặc nhân, nữ nhân thuộc về các người, tài vật trên xe thuộc về các người!

Cái này mẹ nó thật có sức mạnh.

Đám nữ nhân này nhìn vóc người đã biết là không tệ, cùng lắm thì cho dù xấu xí thì sao? Tắt đèn rồi, nhà gái không phải cũng như nhà tranh?

Đám quận bình thú huyết sôi trào, mà Đồng Lục cùng Nhậm Hồng Xương thì lại nổi trận lôi đình.

- Hổ Nữ doanh, Tặc Xuyên!

Một trăm binh sĩ Hổ Nữ doanh đều là loại cộp mẹ đã trải qua đại chiến Sắc Lặc xuyên. Trải qua Đồng Lục và Nhậm Hồng Xương huấn luyện đã hơi hiểu chiến pháp Tặc Xuyên, sức chiến đấu chỉ ít đề thắng hơn một

đẳng cấp so với lúc trước. Hơn nữa đều là vũ trang hạng nặng, bất luận khôi giáp binh khí hay là chiến mã cũng đều là nhất lưu, vừa xung phong lên, khí thế có vẻ vô cùng kinh người.

Còn có hơn trăm người Ngũ Khê Man đầu chịu để thua đám cạp mẹ yếu điệu này, cũng đồng loạt quát lên:

- Tạc Xuyên!

Hơn 200 kỵ cũng xông lên. Đứng thấy họ người không nhiều, nhưng vừa xông lên thì đã hoàn toàn khác.

Mã đạp tuyết động, tạo nên cảnh tượng hoa tuyết phát phơ. Có tiếng nam nhân rống giận, có tiếng nữ nhân quát, hỗn hợp với nhau hiện ra một loại uy nghiêm khác.

Đồng Lục và Nhậm Hồng Xương xông vào đoàn người, đại thương trên dưới tung bay, đầu thương rung lên, chấn ra đóa đóa thương hoa.

Mã qua ngựa đến, thương qua, chỉ để lại từng tử thi. Tám trăm quân binh nghe qua rất đáng sợ, nhưng đối mặt với hai trăm thiết kỵ, vừa mới tiếp xúc lập tức chạy trốn tứ tán.

Giản Ung cũng thừa loạn chạy tới bên cạnh Lưu Bị:

- Chủ công, đi mau!

Lưu Bị mặt đầy máu, vươn tay nắm lấy tay Giản Ung, cũng bất chấp lỗ tai đau đớn mà nhảy lên lưng ngựa.

Giản Ung thúc ngựa bỏ chạy, mà Đồng Phi múa đại sóc đối mặt với giáp công của Quan Vũ Trương Phi, mặc dù có hơi chật vật, nhưng cũng có thể chống lại.

Đợi đến khi Sa Ma Kha và Điển Vi đánh qua, thế cục lần thứ hai biến đổi.

Quan Vũ vừa nhìn tình huống này, thâm kêu không hay:

- Tam đệ, rút!

Liên thúc ngựa chạy trốn chết.

Đồng Phi cũng không muốn bỏ qua cho Quan Nhị Ca đại danh鼎鼎鼎鼎, dục ngựa liên đuổi theo. Thấy sắp đuổi kịp, Đồng Phi đột nhiên phát hiện Quan Vũ kéo đao mà đi, lưỡi đao lại hướng lên trên. Trong lòng bỗng nhiên đánh thót một cái, hiện ra ba chữ: tha đao kễ!

Đây chính là tuyệt chiêu của nhị ca mà!

- Tượng Long, nằm úp sắp xuống!

Tượng Long đang chạy nghe Đồng Phi la lên, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng rất thông nhân tính đột nhiên nằm sấp người xuống. Hầu như là đồng thời, Tha đao kễ của Nhị ca cũng thi triển ra, một đao nhanh như tia chớp lại mang theo một loại xảo diệu quỷ thần khó lường, xoay người lại hoành đao chém tới. Lưỡi đao xẹt qua mũ giáp của Đồng Phi, hàn khí lạnh lẽo.

Nhị ca thấy Tha đao kễ bách phát bách trúng của mình không linh, biết đại thế khó có thể vãn hồi, liền dục ngựa bỏ chạy.

Trương Phi cũng ôm cánh tay đã bị Sa Ma Kha đập ột cái. Miệng phun máu, ôm cổ ngựa hốt hoảng bỏ chạy. Mà quân binh bên kia bị đánh cho chạy trốn chết. Sau khi bị chết hai ba trăm người cũng không còn ham chiến nữa. Theo chủ tướng thoát đi, mấy trăm người cùng hò hét bỏ chạy tứ tung.

Đồng Lục đang muốn dẫn người truy sát, lại nghe Đồng Phi lớn tiếng quát:

- Đừng bỏ qua cho tên một tai đó! Tam đệ dẫn người ở lại thủ xa đội, những người khác theo ta truy kích.
..

Nếu đã hạ quyết tâm muốn cầu một con đường sống ở trong thời loạn thế này, Đồng Phi cũng dứt bỏ sự sợ hãi, thế phải truy sát Lưu Bị.

Đánh cho Lưu Bị chật vật mà chạy, tai nghe thanh âm phía sau càng ngày càng gần, trong lòng thâm kêu khổ không kịp.

Phía trước chính là cửa thành, có một môn bá dẫn theo lính trông đang ở cửa thành đứng xem.

- Ngăn chúng lại, ngăn cản tặc nhân!

Môn bá tuổi chừng 27, 28. Thấy tình huống này, hấn lập tức khiêng đao lên ngựa, dẫn theo lính trông cửa liền lao qua.

- Đại nhân mau vào thành!

Đồng thời giục ngựa tiến lên ngăn cản Đồng Phi.

Đồng Phi nhất mã đương tiên, hai chân đột nhiên giẫm lên song đăng dưới yên ngựa, người đứng thẳng dậy, Độc Cước Đồng Nhân sóc một chiêu Lực phách Hoa Sơn, mang theo âm thanh gào khóc thảm thiết chấn nhân tâm phách bổ về phía đối phương. Môn bá tỉnh táo tinh thần, giơ đao ra phía ngoài ngăn cản. Nhưng đại sóc nện lên cán đao, lúc đầu hình như một chút khí lực cũng không có, sau đó lại giống như một ngọn núi lớn đè lên. Cán đao rắc gãy đôi. Cũng là môn bá này cơ linh, ném đao rồi dục chiến mã. Đầu sóc sượt qua sau lưng hấn, nện lên hông ngựa.

Đồng Tụ khải trên lưng bị đập vỡ, sau lưng máu tươi nhễ nhại, bị gọt xuống một tầng da, thậm chí lộ ra cả xương.

Môn bá kêu thảm thiết, vừa mới ngẩng đầu đã thấy Diêm Vi chạy tới, một kích chọc hấn rút xuống ngựa, sau đó trên trăm kỵ giẫm lên người hấn phóng qua, chỉ để lại một đồng thịt nát vụn.

Đồng Phi tỏ ra rất kinh ngạc, ai vậy? Không ngờ có thể ngăn cản một chiêu của ta?

Lính trông cửa vừa thấy tình huống này đâu còn dám chống cự, ném binh khí lớn tiếng la lên:

- Chúng tôi đầu hàng, gia gia tha mạng!

Cũng chính vào lúc này, Lưu Bị đã đổi một con ngựa cùng Giản Ung đào tẩu từ một cửa khác.

Đồng Lục cùng Nhậm Hồng Xương khắp người là máu dẫn dắt Hồ Nữ doanh ngăn chặn cửa huyện nha, một lát sau áp giải một đám người đi ra. ikienthuc.org

- Tướng công, những người này đều là gia quyến của tặc nhân!

Đồng Phi ngăn ra, nhưng lập tức liền sáng tỏ.

Đây rất phù hợp với tính tình của Lưu tai to, vứt bỏ gia quyến, cũng không phải là lần đầu tiên.

Mẫu thân của Lưu Bị, còn có thể tử Cam Ngọc Nương mà Lưu Bị mới cưới được hơn một năm, bị Đồng Phi một lưới bắt hết.

Gia nhân tính toán qua, tổng cộng hơn mười người.

Đồng Phi đang vội vàng triệu tập tiểu lại trong huyện nha, trong nhất thời cũng không thoát thân được, lập tức nói với Đồng Lục:

- Trông coi những người này, lát nữa tính sau.

Sau đó nói với tiểu lại kia:

- Ta là Đồng Phi, Binh tào duyện của phủ đại tướng quân, con trai của thứ sử Lương Châu, Đông Hương hầu Đồng Trắc. Hôm nay đi ngang qua nơi này, không ngờ bị huyện úy kia của người đánh cướp. Người không cần lo lắng, ta sẽ không giết người, chỉ cần người báo cáo mọi chuyện đúng sự thật cho thứ sử Ký Châu là được. Lưu Huyền Đức kia tuyệt đối không thể bỏ qua, ta nhất định phải tấu đại tướng quân truy bắt ba tên đó.

Vừa nghe thân phận của Đồng Phi, tiểu lại cũng yên tâm.

Binh tào duyện của phủ Đại tướng quân, một huyện úy An Hi nhỏ nhỏ sao có thể trêu chọc? Cũng trách ba huynh đệ Lưu Bị xui xẻo.

Hấn liền a dua nịnh hót một hồi. Đồng Phi mỉm cười.

- Môn bá kia cũng là một người tận trung với chức vị, chết như vậy thật sự có chút đáng tiếc. . . Được rồi, hần tên là gì?
 - Hồi bẩm đại nhân, môn bá đó vốn là người Liêu Tây Lệnh Chi, họ Hàn tên Đường, tự Nghĩa Công.
 - A, vậy đi trấn an người nhà của hần đi! Nên nói như thế nào, chắc là người biết chứ...
 - Ty chức đương nhiên biết, là bị ba huynh đệ Lưu Bị làm hại!
- Đồng Phi gật đầu, đang muốn cất bước ra khỏi phòng khách thì đột nhiên y khựng người lại, quay đầu hỏi:
- Người nói người đó tên là Hàn Đường?

186. Chương 186: Đồng Phi Tiến Lạc Dương(1)

Đến tối tuyết ngừng rơi, gió lại thổi lớn hơn.

Mùa đông ở phương bắc gió lạnh như dao, thổi vào rất cả mặt.

Cơn đau từ miệng vết thương truyền đến làm cho nửa bên mặt của Lưu Bị liên tục co quắp, bởi vì chảy không ít máu càng khiến cho sắc mặt hần tái nhợt như tờ giấy. Máu đã ngừng chảy, nhưng tim Lưu Bị đang nhỏ máu. Quay về hai bàn tay trắng, thậm chí còn cực khổ hơn so với lúc bị Lữ Thực đuổi tới huyện An Hỉ, tâm tình đó giống như con dao khứa vào lòng hần, đau đến khắc cốt铭心.

Ngồi ở trong rừng cây, Giản Ung đốt lên một đồng lửa.

Khoảng chừng mười mấy quận binh tụ lại xung quanh, người nào cũng cuống mình, co ro trong gió lạnh.

Giản Ung bưng một chén canh thịt đi tới bên cạnh Lưu Bị. Canh thịt chỉ dùng gà mái cướp được từ gia đình nông dân hầm thành, tỏa ra hương vị đậm đà. Lưu Bị gần như một ngày chưa ăn gì, ngửi thấy mùi này lập tức cảm thấy bụng đói kêu ừng ục.

- Chủ công, ăn chút gì đi.

Mặc dù rất đói, nhưng Lưu Bị vẫn ra vẻ tươi cười:

- Hiền Hòa, để các huynh đệ ăn trước đi, ta không đói.

Cả đám sĩ tốt nghe nói như thế cảm động vô cùng, đều quỳ gối bên người Lưu Bị, lớn tiếng khuyên bảo.

Lưu Bị thở dài:

- Bị vô năng, liên lụy mọi người chịu khổ trong mùa đông khắc nghiệt này, thực không thể tha thứ. Hiền Hòa, trên người người có đem theo tiền không? Nếu ai muốn đi, Bị tuyệt đối sẽ không ngăn cản. Ở đây còn có chút tiền, có thể cung cấp ọi người hồi hương.

Bởi chuyện xảy ra đột nhiên, ai cũng không nghĩ đến sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Trong túi của Giản Ung cũng chỉ có chưa đến 1000 đồng tiền lớn. Lưu Bị cầm tiền, vẻ mặt rất xấu hổ.

Mười mấy sĩ tốt này phần lớn là người Trác Quận, đồng hương với Lưu Bị.

Một đường chém giết bồi dưỡng ra tình cảm, mà Lưu Bị lại có hành động như vậy, làm ột đám nông dân vốn tâm tư đơn thuần làm sao không cảm động. Họ quỳ gối xung quanh Lưu Bị, cùng kêu lên:

- Chủ công, chúng tôi không đi. Chúng tôi nguyện đi theo chủ công, thề sống chết thuận phục.

Trong mắt chảy ra hai hàng lệ đục, túi tiền cũng rơi xuống đất.

Lưu Bị lần lượt nâng các binh sĩ dậy, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

Đúng lúc này, ngoài bìa rừng truyền đến tiếng vó ngựa, sau đó nghe được Quan Vũ hô to:

- Trong rừng có phải là đại ca?

- Là Vân Trường sao?

Lưu Bị âm lòng, lão đảo đi ra ngoài rừng.

Giản Ung vội vàng chạy theo nâng. Tám chín mười người từ ngoài rừng xông vào, dẫn đầu chính là hai huynh đệ của Lưu Bị, Quan Vũ và Trương Phi.

Trương Phi ngã nhào xuống ngựa, đầu cúi sát đất trước mặt Lưu Bị.

Hán tử lớn như thế mà lại khóc òa lên:

- Đều là Dục Đức không tốt, đã liên lụy đến ca ca, xin ca ca trách phạt.

Thấy Trương Phi, trong lòng Lưu Bị bốc lên lửa giận.

Nếu không phải tên này, hiện tại lão tử đang ôm lão bà tuổi ấu trong huyện nha, sao lại lưu lạc đến nông nổi này?

Cũng không biết khí lực lấy từ đâu, Lưu Bị rút ra bảo kiếm dưới sườn Giản Ung, đẩy Giản Ung ra rồi tiến lên hai bước giơ cao bảo kiếm.

- Đại ca, thủ hạ lưu tình!

Quan Vũ la hoảng lên, tiến lên quỳ gối bên người Trương Phi.

Bảo kiếm ngưng ở không trung, tay Lưu Bị khê run rẩy, hai gò má cũng không biết là bởi vì đau đớn hay là tức giận mà co quắp.

Đột nhiên, bảo kiếm rơi xuống đất.

Lưu Bị nâng Trương Phi dậy, ôm cổ hấn mà khóc:

- Dục Đức không việc gì, cuối cùng ta ta cũng an tâm rồi. Chuyện qua thì cho nó qua đi, huynh đệ chúng ta còn nói liên lụy gì chứ. Trải qua chuyện này, ca ca chỉ hy vọng người có thể nhớ kỹ bài học hôm nay, nghìn vạn lần đừng say rượu hồng việc nữa, mọi việc suy nghĩ kỹ mới làm. Thì ta cũng không uống chịu khó khăn này.

Trương Phi giống như một đứa trẻ bị oan ức, khóc òa lên:

- Dục Đức nhớ kỹ lời dạy hôm nay của ca ca.

- Được rồi, đứng lên hết đi. . .

Lưu Bị cố nặn ra nụ cười, nhưng từ lỗ tai truyền đến đau đớn khiến hấn nhin không được nhe răng nhếch miệng. Hấn một tay kéo Quan Vũ, một tay cầm tay Trương Phi:

- Đều là hảo nam nhi đường đường trên bảy xích, đừng có như tiểu nhi nữ thế này. Chỉ cần chúng ta còn sống, sẽ có hi vọng đòi lại khoản nợ hôm nay.

Quan Vũ hơi do dự:

- Nhưng mẫu thân và tẩu tẩu. . .

Lưu Bị nghe được lời này, không khỏi lần thứ hai là chã rơi lệ. Quan Vũ biết mình nói sai rồi, không dám lên tiếng nữa.

Giản Ung đi tới khuyên bảo một lúc, sau đó mọi người quây quần ngồi xuống quanh đồng lửa.

- Ca ca không sao chứ!

Trương Phi nhìn vết máu chảy ra từ vết thương trên mặt Lưu Bị, lại cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Lưu Bị gượng cười:

- Mang binh chiến tranh, nào có người không bị thương? Đúng rồi Vân Trường, sao mọi người trốn ra được?

Quan Vũ nói:

- Đám người đó chỉ đuổi ca ca, cũng không quá áp bách chúng đệ. Đệ và tam đệ thừa dịp hỗn loạn đánh ra ngoài, thu nạp một số nhân mã, sau đó khắp nơi tìm kiếm ca ca. . .Đúng rồi, lai lịch của đám người đó đệ đã hỏi thăm rồi. Người dẫn đầu làm ca ca bị thương tên là Đồng Phi, là con trai của tân nhiệm thứ sử Lương Châu Đồng Trác, quan bá Binh tào duyên phủ đại tướng quân.

Lưu Bị nghe vậy không khỏi hít một hơi lạnh:

- Đó có phải là hổ lang chi tướng mà Thái Bá Giai đã nói?

Quan Vũ hừ một tiếng, tỏ vẻ xem thường. Rất hiển nhiên, hắn cũng không chịu phục lẫn với thanh danh hổ lang chi tướng của Đồng Phi.

Ngược lại Trương Phi lại tỏ ra kinh ngạc:

- Thì ra là hổ lang chi tướng Thái Bá Giai đã nói, quả nhiên lợi hại.

Giản Ung buồn rầu ra mặt, nhỏ nhẹ nói:

- Chủ công, nếu nói như vậy, chúng ta muốn lấy lại công đạo, chỉ sợ khó khăn rồi.

Công đạo?

Lưu Bị không khỏi chán nản trong lòng.

Đầu năm nay, có công đạo đáng nói sao? Lại nói chuyện này, vốn là bên mình sai, mặc kệ nói như thế nào, đều không có đạo lý trong tay được.

Tuy nhiên Lưu Bị vẫn từ tốn khuyên bảo Trương Phi hai câu, khiến hắn rất cảm động.

- Còn nghe được cái gì nữa không?

- Đệ phái người đến huyện An Hỉ một chuyến, có người nói buổi chiều Đồng Phi kia đã rời khỏi. Nhưng gia quyến của ca ca cũng bị y mang đi, về phần xử lý thế nào thì không rõ lắm. Mặt khác, nghe đồn huyện An Hỉ đã thông báo với thứ sử đại nhân. Nói ca ca là ý đồ khởi binh tạo phản, tập kích quan viên triều đình. . . Nếu như tội danh này chứng thực, thiên hạ to lớn, nhưng không có chỗ cho chúng ta dung thân rồi.

Vết thương bên tai Lưu Bị lại trở nên đau đớn, nửa bên mặt liên tục co quắp.

- Nếu là như thế, chậm nhất ba ngày sau, Hải bộ văn thư sẽ được phát ra. Đến lúc đó, chúng ta nửa bước khó đi.

*Hải bộ văn thư: Công văn quan phủ thời đại phong kiến Trung Quốc thông lệnh nha môn các nơi bắt đào phạm, giống lệnh truy nã hiện tại, tên gọi tắt “Hải bộ”.

- Vậy làm thế nào đây?

Lưu Bị suy nghĩ một chút

- Ta nghe nói sư huynh Công Tôn Toàn năm đó cùng ta học tập tại môn hạ của Lưu sư, hiện nay tại Liêu Tây kiếm ăn không tệ. Không bằng chúng ta tạm thời đi dựa vào hắn? Nơi đó cách Lạc Dương xa xôi, lại là nơi cằn cỗi man hoang, thường xuyên có người Ô Hoàn làm loạn. Công Tôn Toàn bản tính rất nghĩa khí, nhất định sẽ thu nhận chúng ta, sau đó chúng ta sẽ làm dự định khác.

187. Chương 187: Đồng Phi Tiến Lạc Dương(2)

Giản Ung và Quan Vũ gật đầu:

- Kế sách hiện nay cũng chỉ có như vậy thôi!

- Lẽ nào tha cho sừ quỷ kia hay sao? Còn có mẫu thân và tẩu tẩu của đại ca, lẽ nào cũng mặc kệ sao?

Lưu Bị liền giận tái mặt:

- Dục Đức Đức đừng vội hồ đồ. Đồng Phi bắt mẫu thân ta, bắt thê thất của ta, chắc hẳn cũng là vì biểu hiện công lao với triều đình. Có Lư sư ở đây, mẫu thân và Ngọc Nương sẽ không có trở ngại. Nếu như Đồng Phi kia hiểu được chút quy củ, nhất định sẽ không làm quá phận. Hiện tại chúng ta không bình không tương, càng không có chỗ dung thân, nói gì đến bỏ qua cho người ta hay không? Đồng Phi đó có thể bỏ qua cho chúng ta là tốt rồi. Hiện tại nói những lời khó nghe này thì có vẻ ấu trĩ. . . Năm đó Hàn Tín còn có thể có thể chịu nhục chui qua háng, Lưu Tuyền ta hôm nay vì sao lại không thể nhẫn nhịn? Dục Đức, chỉ cần chúng ta sống, thì sẽ có thời cơ báo thù thôi.

Hiện tại Trương Phi rất sợ chọc giận Lưu Bị. Đặc biệt là những Lưu Bị nói xong những lời này, vết thương trên lỗ tai lại phát đau, khiến cho hai gò má lại co quắp kịch liệt.

Trương Phi vội vàng nói:

- Đại ca đừng nóng giận, Dục Đức nghe lời đại ca là được!

- Được rồi, nghỉ ngơi một canh giờ rồi chúng ta sẽ lên đường. Sớm một ngày đến Liêu Tây, chúng ta sẽ có thể an ổn sớm một ngày.

Quan Vũ còn đưa ra một số lương thực và bắt đầu nấu nướng tại chỗ.

Lưu Bị ngồi dựa vào một cây đại thụ, trong lòng không khỏi nghi hoặc: hổ lang chi tướng kia chưa gặp mặt với ta lần nào, nhưng vì sao. . . Nhìn bộ dạng của hắn, giống như là có thâm cừu đại hận gì với ta vậy. Việc này nói đến từ đâu?

Lưu Bị đang nghi hoặc, Đồng Phi cũng đang nghi hoặc.

Đoàn xe đã đi qua Chương Hà, y vẫn chưa nghĩ ra một vấn đề.

Sao Hàn Đương lại làm một môn bá ở huyện An Hỉ nhỏ nhỏ kia chứ? Đó chính là một trong tứ đại gia tướng, mãnh hổ Giang Đông ở trong Bình Thư diễn nghĩa mà.

Có lẽ là vì đi tới thời đại này đã lâu, ấn tượng trong Bình Thư diễn nghĩa dần dần không rõ đi rất nhiều.

Đồng Phi chỉ nhớ rõ, sau đó Hàn Đương là theo Tôn Kiên, sau đó có phụ trợ Tôn Sách, Tôn Quyền, là nguyên lão công thần của Giang Đông.

Về phần lúc nào Hàn Đương theo Tôn Kiên, hình như không nhớ gì cả.

Nhớ mang máng, Hàn Đương kia lần đầu tiên lên sân khấu là lúc mười tám lộ chư hầu thảo phạt Đồng Trác. Nhưng kỳ quái là, Hàn Đương là người Liêu Tây, nguyên quán của Tôn Kiên hình như là ở quận Ngô, tại sao hai người này lại đi chung với nhau.

Vấn đề này, quả thật nghĩ nát óc cũng không ra.

Tuy nhiên tam quốc cũng là một thời đại dung hợp. Giao lưu giữa nam bắc, hộ tống chiến tranh cũng không thiếu.

Chắc là Tôn Kiên kia kết bạn với Hàn Đương lúc tại phương bắc thôi. Nhưng hiện tại hai người này đã không thể gặp nhau nữa rồi.

Đồng Phi không có thiện cảm nhiều lắm với các tướng lĩnh của nước Ngô trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Ngoại trừ Chu Du với khúc hữu ngô, Chu lang cố*, cũng chỉ có Cam Ninh, thái sử từ ấn tượng có tốt hơn. Những người khác, phần lớn các tướng của Giang Đông cho y cảm giác đó là cuồng vọng tự đại, tính tình lại vô lại. Nói dễ nghe, chính là huyệt tính.

*Khúc nhạc có chỗ sai, Chu Du ngoảnh đầu lại nhìn.

- Chết hay lắm!

Đang đi thì Đồng Phi đột nhiên vỗ đùi hét to:

- Chết thật là hay!

Làm Đồng Lục và Nhậm Hồng Xương đi ở phía sau giật mình, thật sự không rõ người này thần kinh cái gì, không việc gì tự nhiên la lên.

- Tướng công, cái gì chết hay?

- A, cái này. . . Ta là nói cái bọn cướp ngựa của chúng ta, hận không thể giết chết mới giải mối hận trong lòng ta.

Đồng Phi cười hì hì, hai ba câu liền giấu nhem đi chuyện này.

Diễn viên của tam phân thiên hạ, hôm nay ngoại trừ người của Giang Đông Tôn gia chưa thấy mặt, người khác đều đã từng tiếp xúc rồi.

Tào Tháo, vẫn chưa hiện ra tài năng thật sự của hắn.

Lưu Bị, hôm nay lại giống như chó nhà có tang. . .

Về phần lão Tôn gia còn chưa gặp mặt. Trước hết cắt đứt một cánh tay đặc lực của hắn, Đồng Phi hạ quyết tâm, nếu như gặp được Tôn Kiên, tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình.

Tâm tình theo đó cũng thả lỏng hơn nhiều, Đồng Phi và Lục Nhi, Nhậm Hồng Xương bắt đầu nói chuyện phiếm.

Nhậm Hồng Xương vẫn mang theo mặt nạ đồng thau, làm hại Đồng Phi rất ngứa ngáy, rất muốn biết bộ dạng của nàng thế nào.

- Hồng Xương, cả ngày cô đem cái mặt nạ đó không cảm thấy khó chịu sao?

Nhậm Hồng Xương trả lời:

- Không đâu, cái này là lúc trước Bồ sư phó đặc biệt chế tạo cho ta. Nó tốt hơn trước đây nhiều.

- Nhưng cho dù như thế, mỗi ngày cô mang theo nó, ngủ cũng không tháo xuống sao?

Nhậm Hồng Xương không trả lời, chỉ là trong ánh mắt có ý oán trách, có điều cũng không biểu hiện ra tức giận nhiều lắm.

Cùng Đồng Phi tiếp xúc thời gian dài, nàng coi như là lý giải chủ công này không ít. Người này có đôi khi tính toán tỉ mỉ. Có đôi khi lại tùy tiện, nói không rõ người nào mới là y chân chính.

Nhưng, y không có ý nghĩ xấu, rất quan tâm đến người bên cạnh.

Lúc trước khi Lục Nhi tỷ tỷ gả cho công tử, nàng còn tỏ vẻ bất bình thay cho Lục Nhi tỷ tỷ. Nhưng hiện tại Lục Nhi tỷ tỷ sống rất hạnh phúc. Từ trên mặt luôn tràn đầy nụ cười đó là có thể nhìn ra.

Có đôi khi Nhậm Hồng Xương nghĩ: Thật ra có một tướng công như vậy cũng không tệ. Mặc dù tướng mạo dọa người, nhưng có rất nhiều nam nhân tuy đẹp nhưng đều không có tấm lòng tốt. Hơn nữa nhìn y đối với Lục Nhi tỷ tỷ. . . Thực sự rất ước ao.

Trong mắt nàng, Đồng Phi ngoại trừ xấu một tí, phương diện khác đều rất đạt.

Cô nương đẹp của Hồ Nữ doanh không ít, nhưng dọc theo đường đi lại không thấy y trên hoa gheo nguyệt. Ngoại trừ Đồng Lục và Nhậm Hồng Xương, thậm chí chưa hề đơn độc tiếp xúc với một nữ hài tử nào. Hơn nữa bình thường cũng cực kỳ chiều cố Hồ Nữ doanh.

Vì vậy, nghe được những lời của Đồng Phi, Nhậm Hồng Xương cũng không có phản ứng quá lớn.

Nhưng Đồng Lục lại khê đầm Đồng Phi một cái, sau đó đề thấp giọng nói mấy câu.

Nhậm Hồng Xương cũng không nghe rõ, chỉ thấy Đồng Phi có vẻ bình tĩnh a một tiếng, sau đó quay đầu lại nhìn thoáng qua Nhậm Hồng Xương.

- Thì ra là như vậy. . . Thế thì khi trở về ta nhất định phải tìm cho Hồng Xương mới được.

Nói xong dục ngựa chạy đi, sóng vai với hai người Diễn Vi và Sa Ma Kha.

Nhậm Hồng Xương rất khó hiểu phản ứng này của Đồng Phi. Thấy y đi xa rồi, nàng mới nhin không được nhẹ giọng hỏi:

- Vừa rồi tỷ tỷ nói gì với chủ công đấy? Sao lại phản ứng vậy? Muốn tìm uội là sao? Tìm cái gì?

Tiếng cười trong trẻo vang lên dưới mặt nạ của Đồng Lục.

188. Chương 188: Đồng Phi Tiến Lạc Dương(3)

- Ta chỉ nói với tướng công, khi Hồng Xương mang theo cái mặt nạ này đã từng hạ thê độc, nói là phải tìm được một nam nhân thuận mắt mới có thể tháo xuống. . . Hì hì, cho nên chủ công muội đã nói, phải giúp muội tìm một chút mới được.

- A. . .

Nhậm Hồng Xương cảm giác mặt cũng đang nóng lên, may là có mặt nạ che, người ngoài nhìn không ra.

Nàng nổi giận:

- Sao tỷ tỷ có thể nói bậy được!

- Ta đâu có nói bậy, rõ ràng trước kia muội nói với ta, ta cũng chỉ lặp lại thôi.

- Muội nói khi nào?

- Muội quên rồi à? Trước khi ta gả cho tướng công, có một đêm không phải muội ở với ta? Ta hỏi muội, muội muội có dung mạo đẹp như vậy, không biết sẽ làm điên đảo bao nhiêu nam nhân, tương lai nhất định phải tìm tướng công tốt mới được. Muội trả lời là, không gặp được người hài lòng, sẽ không tháo mặt nạ xuống. Các nam nhân đều là trông mặt mà bắt hình dong. . .

- A. . .

Nhậm Hồng Xương nhất thời không nói gì. Quả thật nàng có nói qua những lời này, song ngày đó cũng chỉ trả lời cho có lệ với Lục Nhi, không nghĩ tới Đồng Lục lại tưởng thật.

Bình thường nếu không có nam nhân nào ở bên cạnh, Nhậm Hồng Xương vẫn sẽ gỡ mặt nạ xuống.

Cho nên nàng có bộ dạng thế nào, Đồng Phi không biết, nhưng đám Đồng Lục lại rõ ràng. Khẽ đám Đồng Lục một cái, Nhậm Hồng Xương nổi giận:

- Tỷ tỷ, đó chỉ là nói đùa thôi, sao tỷ lại tưởng thật được? Có điều, quả thật ta cũng nghĩ như vậy. Nam nhân thiên hạ đều chỉ thèm tướng mạo cùng thân thể của chúng ta, làm gì có tình chân ý thiết chứ?

- Ai nói, công tử của muội không phải là người như thế. . .

- Hì hì, đó là bởi vì, tỷ tỷ thích công tử!

Các nữ hài tử tíu tít trò truyện, thanh âm truyền tới tai đám người Đồng Phi, ba người đàn ông nhin không được thở dài một tiếng.

Những nữ nhân này, thực sự là, thực sự là ồn ào quá.

Sau khi Diễn Vi rời khỏi huyện An Hỉ thì có vẻ trầm mặc.

- Huynh đệ, người nhà của tên một lỗ tai kia, người dự định xử trí thế nào?

- Cứ để xem sao đã. . . Hiện tại ta cũng chưa nghĩ ra phải xử trí như thế nào. Thật sự nếu không được thì đưa họ đến Trương Dịch.

- Nhị đệ, vì sao người lại khản trương với huyện úy An Hỉ nhỏ nhẻ kia như vậy?

- Ta có khăn trương sao?

Diễn Vi và Sa Ma Kha đồng thời gật đầu.

- Hì hì, vậy là được rồi!

Đồng Phi nhìn con đường phía trước, lẩm bẩm như đang mê man:

- Các người hãy chờ xem. Tên một tai đó không phải hạng người đơn giản đâu. Đừng thấy hôm nay hắn hoảng sợ như chó nhà có tang, nhưng ngày khác, chỉ cần cho hắn chút cơ hội, hắn sẽ trở thành nhất đại kiêu hùng. Đại ca, đệ mơ hồ có một loại cảm giác, chúng ta sớm muộn sẽ đối địch với hắn.

Mùng 1 tháng giêng năm Trung Bình thứ hai, ánh nắng khá gay gắt.

Đám người Đồng Phi một đường phong trần, rớt cuộc đi tới ngoài thành Lạc Dương.

Ngoài Chính Xuân môn, rất xa đã thấy Đường Chu và Đồng Thiết dẫn đám người Thành Lễ chờ đợi ở đó.

Ngoài dự liệu của Đồng Phi là người nghênh tiếp y còn có Mã Tung cùng 500 Cự Ma Sĩ của hắn.

- Mã Tung, sao người lại ở đây?

Đồng Phi nhảy xuống ngựa, nghi hoặc nhìn Mã Tung:

- Không phải bảo người đưa Vương Cơ đi rồi sao? sao người lại ở Lạc Dương?"

Mã Tung cười nói:

- Chủ công, việc này nói đến cũng dài. . .

Đang nói thì có hai người đi ra từ trong đám người. Đồng Phi vừa thấy, trong lòng lộp bộp, mơ hồ có sát khí hiện ra.

Có điều rất nhanh y đã khắc chế lại, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ.

Người đến là một tên béo, thân cao bảy xích, chính là Tào Tháo. Mà người bên cạnh thì tướng mạo đường đường, thân thể gầy gò.

Ba chòm râu lay động theo gió, trong mắt lóe ra quang mang trí tuệ.

Hắn giật thót mình: tên này sao cười lên lại khủng khiếp như thế. . . Quả thực như Bá Giai tiên sinh nói, tướng mạo bình dị.

Nhìn ra phía sau Đồng Phi, thấy Diễn Vi cùng Sa Ma Kha cũng đã xuống ngựa, giống như hai pho tượng đồng, đứng sừng sững ở đó.

- Mạnh Đức công, trường xa từ biệt, không nghĩ tới chúng ta thấy mặt nhau thế này!

- Đúng vậy, đúng vậy!

Tào Tháo cũng cười ha ha:

- Nhưng mà Phi công tử, người cũng quá đa sự rồi đấy.

Ý gì? Tên đó đang khiêu khích ta sao?

Không đợi Đồng Phi có phản ứng, Tào Tháo kéo tay y mà cười nói:

- Phi công tử là đi tới đâu, chỗ đó sẽ không yên ổn; đi tới đâu, công lao sẽ lập ở chỗ đó. . . Ha ha, còn chưa tới Lạc Dương, trước hết đã lập cho hoàng thượng một công rồi.

Đồng Phi tỏ ra ngạc nhiên:

- Mạnh Đức công, sao ngài lại nói vậy?

- Phi công tử đừng giấu diếm. Thứ sử Ký Châu Vương Phán đã dùng thư khẩn tám trăm dặm đưa tới tấu chương, huyện úy An Hỉ Lưu Bị mưu đồ bí mật làm loạn, không ngờ bị công tử phát hiện, còn một lần đánh

bại đối phương. . . Hoàng thượng cũng rất cao hứng, còn nói muốn gặp công tử nữa đấy. À, thiếu chút nữa quên mất, ta giới thiệu cho công tử một chút, vị này chính là hoàng môn thị lang Tuân Du, Tuân Công Đạt.

Đồng Phi chấn động, vội vàng chấp tay nói:

- Từ lâu đã nghe đại danh của tiên sinh, hôm nay gặp mặt, Phi tam sinh hữu hạnh.

Tuân Du cười cười:

- Phi công tử đa lễ rồi. Du cũng chỉ có tiếng không có miếng mà thôi, sao so được với sự vũ dũng của công tử? Từng nghe gia thúc nhắc đến công tử, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là hổ lang chi tướng như Bá Giai tiên sinh đã nói. Danh bất hư truyền, danh bất hư truyền.

- Được rồi, nhị vị đừng khách sáo nữa, đại tướng quân còn đợi ở trong phủ đấy.

- A, đại tướng quân đang đợi ta?

- Đúng vậy, người là Binh tào duyệt trong phủ đại tướng quân, đại tướng quân tự nhiên phải đích thân gặp một lần mới được. Phi công tử, sau này hai ta cùng đứng dưới một mái hiên, xin công tử dẫn dắt nhiều hơn mới được. . . Phi công tử, mời đi trước.

Nói thật thì Đồng Phi rất muốn giết Tào Tháo.

Cũng không biết vì sao, nhưng thủy chung không nhẫn tâm hạ thủ được.

Ngươi nhân quả thật là ngươi nhân, mặc dù còn chưa phát lên, cũng đã thể hiện ra mị lực nhân cách không giống người bình thường. Mặc dù Đồng Phi trong lòng không có ý thân thiện với hắn, nhưng cũng nhịn không được sinh ra tâm thân cận. Nhưng càng là như vậy, Đồng Phi lại càng phải cẩn thận.

Quay đầu lại dặn dò đám người Đường Chu một chút, bảo họ dẫn Diển Vi và mọi người về nơi ở trước.

Đồng Phi dẫn theo Đồng Thiết, theo Tào Tháo đến phủ đại tướng quân.

Đi qua Chính Xuân môn, bước trên con đường đi tới Nghênh Xuân môn. Đột nhiên từ phía sau truyền đến tiếng vó ngựa gấp gáp, sau đó nghe được có người hô to:

- Thư khẩn tám trăm dặm, thư khẩn tám trăm dặm của U Châu, nhanh nhường đường, nhanh nhường đường. . .

Đồng Phi ngẩn ra, vội thúc ngựa đi tới bên đường.

Chỉ thấy một con khoái mã chạy như bay qua, khiến trên con đường gà bay chó sủa.

Tào Tháo biến sắc, nhìn Tuân Du.

- Phi công tử, chúng ta đi nhanh thôi, thoát nhìn U Châu đã xảy ra đại sự rồi!

- U Châu đã xảy ra chuyện à?

Đồng Phi gãi gãi đầu, trầm nghĩ: đây quả nhiên là một năm bất bình, tại sao nơi nơi đều có chuyện xảy ra chứ!

189. Chương 189: Đại Trách Môn Bên Trong Thành Lạc Dương (1)

Trương Cử người Ngự Dương phản rồi!

Trương Cử này là thổ hào địa phương ở Ngự Dương, liên hợp với một người trong tộc họ Trương khác, đồng thời cầu kết với người Ô Hoàn kéo cờ làm phản.

Hữu Bắc Bình trong 10 ngày đã bị công phá, Trương Cử tự lập làm thiên tử.

Trong năm Trung Bình, hình như người của họ Trương tạo phản hết đợt này đến đợt khác, trước có huynh đệ Trương Giác của Thái Bình Đạo, sau có Trương Cử, Trương Thuần ở Ngự Dương. . . Trương Cử tạo phản mặc dù không thanh thế như Thái Bình Đạo, nhưng tính chất lại càng nghiêm trọng hơn.

Bởi vì, bởi vì Trương Cử tự xưng thiên tử!

Trương Giác tạo phản, tốt xấu cũng chỉ tự lập làm Thiên Công tướng quân, gây rối thế nào cũng không tự xưng thiên tử.

Nhưng Trương Cử này không biết sống chết, dám tự xưng thiên tử, đồng thời còn liên lụy đến đến người ngoại tộc, tình thế hoàn toàn khác.

Trước đó còn có thể nói loạn Thái Bình Đạo của Trương Giác chẳng qua là việc của bản thân người nhà Hán, nhưng hiện tại lại biến thành quốc gia và quốc gia. . . Mặc kệ người nhà Hán có thừa nhận thiên tử Trương Cử này hay không, bầu trời không có hai mặt trời, quốc gia không có hai vua.

Trong phòng nghị sự của phủ Đại tướng quân, bầu không khí ngưng trọng.

Nói chung, việc trên quân sự đều là đại tướng quân định đoạt. Xuất hiện sự việc đột nhiên, cũng là đại tướng quân tụ tập văn võ thương nghị đối sách trước, sau đó mới bẩm báo hoàng đế. Như lần trước Thái Ung vượt cấp báo cáo, đó đã không hợp quy củ.

Hà Tiến cảm thấy huyết Thái Dương của mình nhảy lên thành thịnh, hấn không ngừng lấy tay xoa.

Thật là một cái năm không như ý. Làn sóng này chưa bình, làn sóng khác lại nổi lên, đám tạo phản làm loạn này truyền nhiễm cứ như đã thành ôn dịch. Vốn tưởng rằng đầu năm nay tình hình sẽ khác. Nhưng ai ngờ, ngày đầu tiên của năm mới liền nghe được tin tức như thế.

Vốn tụ tập phụ tá là vì tiếp kiến Đồng Phi. Hiện tại vừa lúc, việc của Đồng Phi cứ tạm đặt qua một bên đi, nói xem nên bình loạn thế nào?

Khi Tào Tháo, Tuân Du dẫn Đồng Phi đi tới đại sảnh nghị sự, tất cả mọi người đều đang trầm tư.

Trong số những người này, có rất nhiều là phụ tá của Hà Tiến, có người cũng không phải. Đơn cử như Phiêu Kị tướng quân, Hòe Lý hầu Lư Thực.

Hôm nay hấn tới đây, một là muốn nhìn hổ lang chi tướng mà hảo hữu Thái Ung cực lực tán thưởng, hai là còn muốn tìm Đồng Phi thương lượng một việc.

Khi nghe được Ngự Dương làm loạn, Lư Thực cau mày.

Tân nhiệm U Châu mục Lưu Ngu là một người ôn hòa, thống trị dân sự rất có tài cán, nhưng đụng đến quân sự thì chỉ sợ nguy hiểm.

Huống chi, Lưu Ngu vừa đến U Châu, chỉ sợ việc ở trong châu vẫn chưa suôn sẻ, làm sao ứng đối?

Khóe mắt phát hiện Tào Tháo, Tuân Du đi đến. Còn có một thanh niên thân cao chín xích năm tấc, lưng hùm vai gấu theo sau hai người. Thể trạng đó, xứng với hai chữ hùng tráng, bắp đùi đó giống như cây cột ở hành lang, cánh tay đó, không thua kém bắp đùi của các văn sĩ trong đại sảnh này. Thiếu niên này đứng ở cửa, lập tức che hết ánh sáng ở trong sảnh.

Hay ột viên hổ tướng!

Lư Thực không khỏi thâm tán thưởng trong lòng.

Nói đến thì tam đệ Trương Phi của học sinh Lưu Bị nhà mình đã là loại nhân vật rất bư hân rồi. Tuyệt đối không nghĩ tới, thiếu niên này nhìn qua còn bự con hơn cả Trương Phi. Mái tóc hơi khô vàng được búi lên, gương mặt màu đồng cổ, nhìn qua đặc biệt uy nghiêm. Gương mặt rất chính trực, chỉ là ngũ quan thì. . .mắt híp lông mày dựng ngược, mũi sư miêng rộng.

Trong lòng Lư Thực cười thầm: Tướng mạo bình dị mà Bá Giai nói quả nhiên không kém.

Tướng mạo này ai dám nói không bình dị.

- Mạnh Đức, Công Đạt, các người tới đúng lúc, nhanh giúp ta suy nghĩ nên xử lý việc này như thế nào?

Tào Tháo và Tuân Du chỉ suy đoán được U Châu đã xảy ra đại sự, nhưng cũng không biết rõ cuộc tình huống thế nào. Trần Lâm bên cạnh vội vã thấp giọng giải thích với hai người.

Thầm hít một hơi khí lạnh. Tào Tháo thầm nghĩ: Phản loạn xảy ra liên tiếp, chẳng lẽ giang sơn Hán thất thực sự không cứu được rồi sao?

Nhưng chưa thể biểu lộ ra trên mặt, hắn luôn miệng nói:

- Để ta suy nghĩ, để ta suy nghĩ.

Ánh mắt Hà Tiến đặt lên người Đồng Phi.

Đã sớm nghe lão phụ thân nói qua, nhi tử của Đồng Trác còn dữ dằn hơn cả cọp. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền.

- Có phải là Phi hiền diệt?

- Tiểu diệt ra mắt đại tướng quân.

Đồng Phi tiến lên muốn hành lễ, nhưng bị Hà Tiến ngăn cản.

- Phi hiền diệt không cần đa lễ, vốn định đón gió cho người, nhưng ai nghĩ đến. . . Người cứ ngồi xuống một bên, chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Đồng Phi ngồi xuống ghé ở cửa đại sảnh nghị sự, thuận tiện quan sát mọi người trong sảnh.

Có vài gương mặt quen thuộc.

Vị trí thượng thủ có một người quen, chính là Tuân Sảng. Cảm thấy Đồng Phi đang nhìn mình, Tuân Sảng ngẩng đầu cười với Đồng Phi.

Người này quả thật không tệ.

Ánh mắt Đồng Phi rơi vào người bên cạnh Tuân Sảng. Hà Ngung, cũng là người quen.

Nhưng Hà Ngung hiển nhiên không hữu hảo như Tuân Sảng, mặt nở nụ cười khinh miệt, hừ một tiếng không nhìn Đồng Phi.

Vị trí thượng thủ bên kia là một lão già.

Tướng mạo gầy guộc, nhưng trong nét mặt có một khí chất uy vũ. Hắn cũng đang quan sát Đồng Phi, thấy Đồng Phi nhìn mình, hắn mỉm cười, xem như là chào hỏi. Mà ở bên cạnh hắn là một thanh niên, tuổi tác nhìn qua chưa đến 30.

Hắn nhắm mắt, giống như là đang trầm tư.

Tướng mạo tuấn lãng, cằm để râu, có một loại khí chất cao ngạo của thế gia tử.

Những người ngồi trong sảnh có tuổi tác tương đương với hắn đều ngồi ở bên phải, cũng chỉ có hắn là ngồi ở giữa một đám lão già.

Chắc hắn là một nhân vật khó lường.

Hà Tiến thấy không có người nói chuyện, trong lòng không khỏi cảm thấy không thoải mái. Hắn ho khan một tiếng:

- Được rồi, mọi người cũng suy nghĩ được một lúc, có chủ ý gì thì cứ nói ra.

Văn sĩ bên phải Hà Ngung muốn lên tiếng, nhưng bị Hà Ngung ngăn cản.

Thấy hắn đứng lên:

- Đại tướng quân, chuyện này thật ra cũng không khó. Phi công tử được coi là hổ lang chi tướng, lại là con trai của dòng dõi nhà tướng, trước sau còn bình định loạn Thái Bình Đạo, còn đoạt lại quận thành Lũng Tây. Chắc hẳn, việc này cũng không làm khó được ý.

Khi nói đến bốn chữ quận thành Lũng Tây, Hà Ngung cố ý nhấn mạnh thêm.

Nói thật thì thái độ của Hà Tiến đối với Đồng Phi lúc trước không phải vì y, mà rất không thỏa mãn với động thái trực tiếp bám báo với hoàng thượng của Thái Ung.

Nhưng lúc này cũng cảm thấy Hà Ngung có hơi. ..

Đồng Phi là một võ tướng, năm ấy cũng chỉ 15 tuổi.

Cho dù việc lúc trước hấn làm không hợp quy củ, nhưng cũng là niên thiếu vô tri.

Lần này Đồng Trác đã biểu hiện ra thành ý rất lớn, rất sáng khoái liền đưa Đồng Phi tới Lạc Dương, hơn nữa còn sai người đưa đến rất nhiều tài vật để biểu thị trung tâm. Hà Tiến cũng cảm thấy rất xấu hổ vì lúc trước Đồng Trác đầu nhập vào hoạn quan, chẳng phải cũng do hấn một tay tạo thành?

Nghĩ năm đó, hấn cùng Đồng Trác thành thật với nhau.

Kết quả lần đầu tiên người ta vào kinh, không nói hai lời liền cướp đi của người ta một chức quan không nói, sau đó tại Nam Cung huyết chiến, Hà Tiến cũng không đứng ra nói một câu có lợi cho Đồng Trác. Việc này đặt trên người nào, chỉ sợ cũng sẽ không lấy gì vui. Hiện tại Đồng Trác đã trở về, còn ở trong thư nói, ‘Đại tướng quân ngô huynh’, chân thành thế nào. Giờ hà tất phải đi làm khó một hài tử?

190. Chương 190: Đại Trách Môn Bên Trong Thành Lạc Dương (2)

Hà Tiến đang muốn đứng ra hoà giải thì Đồng Phi đã đứng bật dậy.

Khi Trần Lâm giải thích với Tào Tháo và Tuân Du thì Đồng Phi cũng đã nghe rõ ngọn nguồn.

Chuyện lớn thế nào mà khiến cho cả đám mây ử mặt ử? Y tự nhiên có thể nhìn ra Hà Ngung là đang có địch ý với mình, nhưng tuyệt đối không để ở trong lòng. Lần này lão tử tới Lạc Dương, nói trắng ra chính là muốn gây sự, sợ người cái chó gì!

- Đại tướng quân, mặc dù tiểu diệt lỗ mãng, nhưng cũng nghe nói qua đạo lý binh tới tướng ngăn, nước lên đập chặn. Trương Cử tạo phản, đó là hành động đại nghịch bất đạo, cần gì thương lượng, đánh hấn là được. Ai tạo phản thì diệt người đó. Giết ấu chấy thành sông, xem ai còn dám tạo phản? Tiểu diệt bất tài, nguyện lĩnh ba nghìn nhân mã đến Ngự Dương bình định. Nếu như không lấy được đầu của Trương Cử, tiểu diệt sẽ cầm đầu mình tới gặp!

Những lời này làm ột nửa số người trong đại sảnh mắt trợn trắng.

Nói xong Đồng Phi giống như khiêu khích nhìn sang Hà Ngung:

- Chỉ là không biết Bá Cầu tiên sinh có dám cùng xuất chinh với ta hay không?

- Người. . .

Một câu nói làm cho Hà Ngung tức đến đỏ mặt tía tai.

Đồng Phi chính là làm rõ: người không dám theo ta cùng xuất chiến, tối đa cũng là kẻ chỉ biết nói miệng.

Biểu hiện đầy tính trẻ con đó làm cho người trong sảnh không khỏi mỉm cười.

Thanh niên vẫn nhắm mắt cũng mở mắt ra, cười nói:

- Lời này của Phi công tử cũng rất thực tế.

Lư Thực nhìn Hà Ngung mắt như dài ra, vội vàng đứng lên nói:

- Đại tướng quân, lời của Phi công tử nghe qua đúng là hơi buồn cười. Nhưng nói trắng ra thì cũng chính là như vậy. Trương Cử tạo phản, chúng ta đánh là được. Triều đình trăm vạn hùng binh, chẳng lẽ còn sợ một thổ hào Ngự Dương? Ha ha. . . Nhưng Lư Thực cho rằng, đánh, xoa phải phối hợp sử dụng. Đối với những

kẻ loạn thần tặc tử như Trương Cử, chúng ta không chỉ phải đánh, còn phải đánh tàn nhẫn. . . Còn người Ô Hoàn, ta kiến nghị do Lưu U Châu tới ứng đối.

Người này chính là Lư Thực?

Đồng Phi không khỏi hiếu kỳ nhìn sang Lư Thực. Mà Lư Thực nói xong thì nhìn Đồng Phi cười.

Lão nhân này, không có đáng ghét như cha nói! Là một người rất hoà nhã. . .

Đồng Phi xưa nay là người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Lư Thực đã biểu hiện ra thiện ý, y tự nhiên cũng bảnh ít đi, bảnh quy lại.

Hà Tiến liên tục gật đầu:

- Tử Can nói không sai, đánh, xoa phải đi đôi. . . Ừ, người Ô Hoàn do Lưu U Châu tới giải quyết. Vậy chinh phạt Trương Cử nên do ai cầm binh? Hiền diệt cứ ngồi xuống trước đi. Người mới vừa vào Lạc Dương, nếu Thái Bá Giai nghe nói ta bắt hổ lang chi tướng của ông ta chưa kịp nghỉ ngơi mà đã phải đi đánh giặc, chắc ông ta tìm ta liều mạng mất, nói không chừng còn có thể hạch tội ta nữa.

Bầu không khí rất kỳ lạ, người trong đại sảnh cười cũng hơi cổ quái.

Thật ra dọc theo đường đi Đồng Phi đã suy nghĩ rất nhiều.

Tới Lạc Dương chủ yếu là hai nhân tố nguy hiểm, một là khiêu khích của kẻ sĩ đối với y. Điểm này Đồng Phi không sợ, y đã chuẩn bị sẵn sàng. Mẹ nó tên nào dám tìm ta khiêu khích, ta đánh cho nó thành đầu heo luôn. Dù sao thì cha ở Lương Châu một ngày, vậy Hà Tiến sẽ phải bảo vệ ta một ngày. Về phần nhân tố nguy hiểm thứ hai, cũng là điểm trong lòng Đồng Phi lo lắng nhất.

Hoàng Phủ Tung!

Cái chết của Hoàng Phủ Tung nếu có người muốn tường tận tra ra, vậy thì thật không dễ giải quyết.

Tuy nhiên nhìn từ hiện tại, hình như tất cả mọi người đều không liên hệ cái chết của Hoàng Phủ Tung và y với nhau.

Hà Tiến đã lên tiếng, Đồng Phi cũng không nói thêm nữa.

Dù sao thì để ọi người lĩnh giáo man tính của y, như vậy là đủ rồi!

Thanh niên đó vì sao phải nói giúp ta? Hơn nữa hắn vừa lên tiếng, người vốn muốn nói giúp Hà Ngung hình như đều lui lại.

Y lén hỏi Tào Tháo bên cạnh:

- Người vừa nói là ai vậy?

Lúc này địa vị của Tào Tháo ở trong phủ đại tướng quân cũng không cao, vì vậy ngồi cùng chỗ với Đồng Phi.

Nghe được Đồng Phi hỏi, Tào Tháo cười nói:

- Người đầu tiên nói là Bản Sơ. . . À, chính là cháu trai của Viên Ngỗi thái phó, Viên Thiệu. Lão giả nói sau tên là Lư Thực, có quan hệ với Bá Giai tiên sinh rất tốt, cũng tính là trưởng bối của người đấy.

- À, thì ra là hắn.

Đồng Phi gật đầu, nhin không được lại nhìn Viên Thiệu.

Vừa lúc chạm nhau với ánh mắt của Viên Thiệu, Đồng Phi nhạy cảm cảm thấy trong ánh mắt đó mang theo một loại hàm nghĩa rất phức tạp.

Lư Thực nói:

- Để Đồng Hiền diệt lĩnh binh xuất chinh là một ý kiến hay, nhưng không quá hiện thực. Từ Lạc Dương đến U Châu, cộng thêm điểm binh mã, chỉ ít cũng phải thời gian một tháng mới có thể đến nơi. Thời gian một tháng, đối với phản tặc thật sự quá thoải mái rồi.

Viên Thiệu nói:

- Lư công nói không sai.

Lư Thực nói tiếp:

- Ta tiến cử một người. . . Học sinh của ta, Công Tôn Toản người Lệnh Chi Liêu Tây, là người vũ dũng, rất có cơ trí. Là người xuất thân vọng tộc Liêu Tây, trung thành với triều đình, hơn nữa rất có nghĩa danh. Trước kia hần theo thái thú Trác Quận Lưu Cơ, sau bởi vì Lưu Cơ bị hoạch tội sung quân Nhật Nam. Tùy tùng bên người đều đi hết, chỉ có Bá Khuê thủy chung đi theo.

- A, chuyện này ta cũng nghe nói qua.

Lư Thực cười nói:

- Sau khi Lưu Cơ được đặc xá, Bá Khuê từng được cử làm hiệu liêm. Sau đó đến quận Liêu Đông đảm nhiệm trưởng lại, còn nhiều lần đánh tan người Tiên Ti. Người này cương trực công chính, ghét ác như thù. Hiện nay là huyện lệnh huyện Trác, có thể mệnh hần ngay tại chỗ chiêu mộ tinh nhuệ U Châu để đánh Trương Cử.

Hà Tiến trầm ngâm suy nghĩ chốc lát, mới vỗ bàn đứng dậy:

- Cứ quyết định như thế, mệnh Công Tôn Toản làm đô đốc U Châu, ban thưởng phù tiết, toàn quyền bình định. Lưu U Châu chủ trì việc trấn an Ô Hoàn, cần phải nhanh chóng giải quyết loạn Trương Cử, để cho hoàng thượng được an lòng.

- Đại tướng quân anh minh!

Mọi người trong sảnh khom người tuân mệnh, Đồng Phi cũng vội vàng hành lễ.

- Giờ ta sẽ đi gặp hoàng thượng. . . À, Phi hiền điệt, hôm nay sợ rằng không thể đón gió cho người rồi. Ngày khác ta sẽ đặc biệt thiết yến. Người có nơi ở tại Lạc Dương chưa? Nếu còn chưa tìm được chỗ tốt, không bằng cứ ở chỗ ta trước, thế nào?

Đồng Phi vội nói:

- Đại tướng quân, trước khi ta xuất phát, cha ta đã phái người mua nhà ở ngoài Nghênh Xuân môn rồi.

- Như vậy thì ta cũng không nín giữ người nữa.

Nói rồi Hà Tiến nói với đám Viên Thiệu:

- Bản Sơ, Từ Minh, các người ở lại, ta còn có một số việc muốn nói.

Đồng Phi được gia nhân của phủ đại tướng quân dẫn dắt đi ra ngoài cửa phủ.

Đồng Thiết dắt ngựa đang chờ ở đấy.

- Chủ nhân, kế tiếp chúng ta đi đâu?

- Về nhà, về nhà trước!

Nói rồi Đồng Phi muốn xoay người lên ngựa, lúc này một người đi ra từ cửa sau phủ đại tướng quân, hần lớn tiếng nói:

- Hiền điệt, chờ ta một chút, ta có lời muốn nói.

Quay đầu nhìn lại, thấy là Lư Thực đang vội vã đi tới.

Đồng Phi vẫn rất có thiện cảm với vị trưởng giả này. Y vội vã khom người nói:

- Lư công, có gì phân phó?

Hình như Lư Thực có lời khó nói, nhìn đám thị vệ trước cửa phủ đại tướng quân rồi, hần mới cười khổ một tiếng:

- Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện!

191. Chương 191: Đại Trách Môn Bên Trong Thành Lạc Dương (3)

Lạc Dương, tòa thành phố từ xưa này rốt cuộc đã làm qua đô thành của mấy triều?

Môn lịch sử của Đồng Phi không tốt, cũng không phải rất rõ ràng. Có điều y nghe Vương Cơ nói qua, tòa thành này vào triều Chu đã từng là một tòa vương đô. Từ sau khi Quang Vũ phục hưng Hán thất, Lạc Dương càng trở thành trung tâm chính trị và thương nghiệp của cả thiên hạ.

Nếu là trung tâm, vậy rất phồn hoa!

Mặc dù khí trời rất lạnh, nhưng bên trong thành Lạc Dương vẫn cực kỳ náo nhiệt.

Từ phủ đại tướng quân đi ra, Đồng Phi và Lư Thực sóng vai bước chậm trên con đường. Nhìn ra được, ở đây đã từng đổ tuyết lớn, bởi vì trên mái hiên còn có vết tuyết đọng. Nhưng trên đường lại không nhìn thấy chút vết nước của tuyết đọng tan ra.

Trên con đường đến Nghênh Xuân môn, Lư Thực không nói gì.

Đồng Thiết dắt ngựa đi theo phía sau, còn có tùy tùng của Lư Thực cũng yên lặng đi theo.

Bầu không khí rất vi diệu, Đồng Phi không nghĩ ra được, rốt cuộc Lư Thực đến tìm y là muốn nói chuyện gì?

- Hiền điệt!

Thấy đã sắp đến Nghênh Xuân môn, Lư Thực rốt cuộc nhin không được mở miệng:

- Thật ra lão hủ tìm ngươi, là có một việc cầu ngươi.

Chú ý, Lư Thực dùng chữ “cầu”.

Đồng Phi ngạc nhiên nhìn Lư Thực, khó hiểu nói:

- Lư công, lời này của ngài có thể nói. . . Ngài đức cao vọng trọng, tiểu điệt thật sự không gánh nổi. Ngài có gì phân phó thì cứ nói ra. Chỉ cần tiểu điệt đủ khả năng, nhất định sẽ không chối từ.

Lư Thực dừng chân, hình như là đang do dự.

Sau một lúc lâu, hần cắn răng giống như là hạ quyết tâm, nhỏ nhẹ nói:

- Hiền điệt, thật ra ta biết, Lưu Bị cũng không phải là tạo phản!

Đồng Phi ngăn ra, bỗng nhiên nhớ tới, Lưu Bị đó là học sinh của Lư Thực.

Cảnh giác nhìn Lư Thực, Đồng Phi lại không nói.

Lư Thực cười khổ:

- Chắc hẳn hiền điệt cũng nghe nói qua, Lưu Bị đã từng bái làm môn hạ của ta. Người này ta rất lý giải. Là người yêu thích phù hoa, có chí lớn rất nặng tình nghĩa. Chỉ là người này. . . Ài, ta đã nói rồi đấy, Lưu Bị đó vốn dưới trướng của ta. Khi ta rời khỏi Ký Châu, hẳn nói một số lời không nên nói. Ta biết hẳn cũng là vì suy nghĩ cho ta, cho nên không đành lòng giết hẳn, liền đưa hẳn đến huyện An Hỉ. Chỉ là không biết, sao hẳn lại đắc tội với hiền điệt?

Một câu nói cuối cùng làm Đồng Phi cảm thấy có cảm giác như khởi binh vắn tội.

Tuy nhiên lão nhân này cũng rất đáng thương, là người tốt, nhưng cả đời thất bại. Dựa theo thuyết pháp bên trong diễn nghĩa, vào lúc Hoàng Cân chi loạn hẳn bị hoạn quan hãm hại, sau đó tại Lạc Dương, khi hoạn quan làm loạn từng hộ vệ Nam Cung.

Sau khi Đồng Trác vào kinh, lão đầu bởi vì việc hưng phế lập của Đồng Trá mà giận dữ quy ẩn.

Để lại hai học sinh, một người là Công Tôn Toàn, vào lúc chừ hầu Quan Đông tranh giành bị Viên Thiệu giết chết; còn một người là Lưu Bị mặc dù sau đó thành sự, nhưng hiện tại lại mang trên lưng ác danh phản tặc. Hôm nay, Lư Thực đã bình định Hoàng Cân chi loạn, tuy nói không bị hoạn quan hãm hại. Nhưng lại khiến cho triều đình nghi ngờ. Chỉ sợ kết quả sau này, cũng sẽ không tốt.

Đồng Phi suy nghĩ một chút, cảm thấy hẳn nói rõ mọi việc.

Dù sao nơi này là Lạc Dương, quan hệ giữa Lư Thực và Thái Ung không cạn, không thể làm căng quá.

Lại nói, người ta đã từng này tuổi, lại vì đứa học sinh không nên thân kia mà ăn nói khép nép, cũng làm khó hẳn quá.

Lập tức, Đồng Phi đem trước sau sự việc trải qua nói ra một lần.

Tuy nhiên Đồng Phi không có trách nhiệm giải oan thay cho Lưu Bị, y giải thích:

- Lư công, chuyện là thế này. Nếu không có Lưu Huyền Đức bắt nạt ta, ta cũng sẽ không gây phiền phức cho hắn. Hơn nữa tên tuổi của đám phản tặc này ta quả thật không rõ lắm. Vẫn là sau khi tới Lạc Dương, ta từ chỗ Mạnh Đức công nghe nói, Lưu Huyền Đức bị Vương Phân xác định thanh danh phản tặc, không tin ngài có thể đi hỏi.

Sao Lư Thực đi hỏi được?

Có đứa học sinh như vậy, thể diện mất sạch, hẳn nào có mặt mũi đi hỏi Vương Phân?

- Thì ra là thế!

Lư Thực lại sinh ra một tâm tư khác: Vương Phân kia là đảng nhân, xưa nay đi lại rất gần với đám người Viên Ngỗi. Trước kia Viên Ngỗi vài lần mượn hơi ta, nhưng đều bị ta cự tuyệt. Thoạt nhìn, đây nhất định là đảng nhân đang trả thù ta, cho nên liên lụy cả Huyền Đức.

- Hiền điệt nói như thế, ta cũng hiểu rồi.

Lư Thực có chút xấu hổ, dù sao cũng là học sinh nhà mình chạy đi làm việc cướp bóc, nói ra thì thật sự mất thể diện. Nhưng lại không đành lòng buông tay không quản, lập tức nói:

- Chuyện này đích thật là Huyền Đức không đúng. . . Hiền giờ nó đã bị nghiêm phạt, cũng coi như báo ứng. Có điều, nghe nói gia quyến của nó. . .

Đồng Phi rất sáng khoái nói:

- Bị ta bắt rồi!

- Hiền điệt, tội không đến gia nhân. . . Ta muốn thay lão mẫu thân của Huyền Đức cầu tình, nếu có thể không giao cho triều đình, vậy thì đừng giao cho triều đình.

- Không giao cho triều đình sao?

Đồng Phi giả vờ khó xử trầm ngâm. Thật ra y vốn cũng không muốn giao gia quyến của Lưu Bị cho triều đình, chỉ là xử trí như thế nào, bây giờ y vẫn chưa có quyết định. Mơ hồ cảm giác được, gia nhân của Lưu Bị ở trong tay, nói không chừng còn có chỗ hữu dụng.

- Được thôi, chuyện này ta có thể nghĩ cách giải quyết, chỉ là ta sẽ không thả, vạn nhất Lưu Huyền Đức tìm ta gây phiền phức, dù gì ta cũng phải có chuẩn bị không hay hơn sao. Lư công, nghĩ ngài cũng là người hiểu lý lẽ, có thể lý giải sự khó xử của ta. Như vậy đi, ta bảo đảm sẽ không làm khó người nhà của hắn, mẫu thân của hắn như mẫu thân của ta, nhất định sẽ chăm sóc họ thật tốt.

Nghe xong lời này, cuối cùng Lư Thực cũng yên lòng.

Huyền Đức, việc ta có thể làm cũng đã làm rồi, sau này người cứ tự giải quyết cho tốt đi.

Sau khi cảm tạ Đồng Phi, Lư Thực lên ngựa dẫn theo tùy tùng rời khỏi.

Lúc này, mặt trời chiều đã ngã về tây.

Một mảnh tàn hồng chiếu lên người Lư Thực, kéo dài bóng lưng hắn về phía sau. Trong tấm lưng đó mang theo một loại thương cảm của anh hùng tuổi xế chiều. Thất lưng vốn thẳng, lúc này cũng có vẻ còng xuống. Một nhúm tóc bạc đang lay động trong gió.

Đồng Phi yên lặng nhìn Lư Thực đi xa, vài lần muốn gọi hắn lại, nhưng không có mở miệng.

Người, dù sao cũng có chốn đi về của mình!

Lư Thực có mộng tưởng của Lư Thực. Đây là một người tốt, có nguyên tắc của mình, chỉ hy vọng tương lai hắn có được một kết quả tốt.

- Chủ nhân, hiện tại chúng ta. . .

- Về nhà!

Đồng Phi chỉnh lý tâm tình, hít sâu một hơi, cười nói:

- Hiện tại chúng ta về nhà!

Nhà mà Đường Chu mua cho Đồng Phi rất lớn.

Vốn là nơi ở của một vọng tộc có bảy tám mươi niên lịch tại Lạc Dương, nhưng bởi vì Hoàng Cân chi loạn đã chịu liên lụy, toàn gia đều bị xử tử, chỉ để lại một đại trạch viện. Bởi nguyên chủ nhân gặp nạn, không ai nguyện ý ở đây, nên nơi đó cũng để qua một bên. Sau khi Đường Chu tới, cảm thấy sát khí của Đồng Phi đủ để kinh sợ vong hồn của trạch viện, vì vậy liền mua nơi này.

Cũng khó trách, Lạc Dương tác đất tác vàng, trạch viện tốt đều bị người ta mua rồi, xây trạch viện mới cũng không kịp.

Ngay từ đầu, Đường Chu cũng không muốn mua trạch viện lớn như vậy.

Nhưng ai ngờ gặp Mã Tung. . .

192. Chương 192: Đại Trạch Môn Bên Trong Thành Lạc Dương (4)

Nghĩ đến trong kinh thành thế tộc san sát, dưới hào môn nô bộc như mây. Đồng Phi ở kinh thành, không thiếu được xung đột với người ta, không bằng giữ Cự Ma Sĩ lại làm hộ vệ. Thứ nhất những người này đều trải qua chiến trận, thứ hai cũng trung thành với Đồng Phi. Có những người này ở đây, cho dù tương lai xảy ra chuyện gì, cũng đủ để yểm hộ Đồng Phi rút lui khỏi Lạc Dương.

Cho nên, khi Đồng Phi đứng ở Nghi môn của trạch viện đó, người hơi đỡ ra.

Nghi môn là gì?

Chính là cửa chính mà thường ngày chúng ta hay nói. Bởi tọa lạc trên đường cái, vì vậy cũng xưng là Nghi môn.

Tại thời đại tam quốc, tiểu hộ bình dân thông thường thì không tư cách sở hữu Nghi môn. Cũng là chủ nhân trước đây của tòa nhà này có chút thân phận, cho nên mới có được tư cách như vậy. Xây thì xây rồi, chung quy không thể chắn Nghi môn này lại.

Hơn nữa, Đồng Phi thân là Binh tào duyệt của phủ đại tướng quân, hưởng bổng lộc tam bách thạch. Cha của y còn là thứ sử Lương Châu, Đông Hương, Tiền tướng quân, cũng tính là đại quan của triều đình, thân phận đủ để xứng với Nghi môn.

Chỉ là Đồng Phi cảm thấy, coi như là Đồng phủ tại Lâm Thao, chỉ sợ cũng không có đại môn xa hoa như vậy.

Sau khi đi vào trạch viện, thấy bên trong đường nối đường. Ban công đình tạ, giả sơn nước chảy, đều được nét của hào môn.

Có ba sân trong, chỉ sân trong đầu tiên thôi, quẹo trái rẽ phải, đã khiến Đồng Phi không mò ra đường đi.

Đồng Lục đang chỉ huy các nữ hài tử của Hồ Nữ doanh thu dọn đồ đạc cũ trong phòng khách, thay vào đồ đạc Đồng Phi mang đến từ Lâm Thao.

Một chiếc bàn vuông, hai chiếc ghế bành.

Hai bên phòng khách đặt hai hàng bàn trà.

Thấy Đồng Phi đi tới, cao hứng bưng bưng nói:

- Tướng công xem bày biện thế này có được không?

Đồng Phi không trả lời, mà đi thẳng tới ngồi bên cạnh bàn vuông.

Xoay xoay người, đột nhiên nở nụ cười.

- Tướng công cười cái gì?

Đồng Phi nói:

- Rất tốt, cứ đặt như thế đi. .. Được rồi, những nhân viên ở đây phân phối thế nào?

Đồng Lục cười hì hì:

- Nhà ở đây vừa to vừa nhiều. Sân trong đầu tiên có thể cho Cự Ma Sĩ cùng người Ngũ Khê Man của tam đệ ở.

- Có nhiều phòng như vậy sao?

- Mã Tung tính toán qua, chỉ sân trong đầu tiên đã có tổng cộng 200 gian phòng. Mỗi gian phòng ba người, cũng đủ để an trí. . . Ngoài ra tiền viện còn có một diễn võ trường rất lớn, vừa lúc có thể cung cấp cho họ thao luyện. Đường Chu nói, thì ra chủ nhân của trạch viện này là đại quan trong triều, khí phái thật là khác lạ. Thiếp cảm thấy, nó còn lớn hơn cả mục trường của chúng ta nữa.

Quả nhiên ứng với câu nói kia, quan làm càng lớn, nguy hiểm cũng càng nhiều!

Đồng Phi thầm cảm thán một tiếng, sau đó hỏi:

- Hồ Nữ doanh đâu? Nàng an trí thế nào?

- Hồ Nữ doanh sẽ ngụ ở hậu viện. Nơi đó cũng có rất nhiều sương phòng, hai người có thể sử dụng một gian, còn rộng rãi hơn cả mục trường nữa. Chúng ta sẽ ở chính giữa, đại ca cùng tam đệ cũng ở đó. . . À, vừa rồi đại ca còn nói, chuẩn bị đón cả người nhà qua đây. Cứ thế này thì còn không ít nhà, Đường Chu nói muốn mua chút nô bộc.

- Không cần nô bộc!

Đồng Phi đứng lên nói:

- Nói cho Đường Chu, ta muốn tu chỉnh trạch viện này một chút, mấy thứ giả sơn chương mắt dọn hết cho ta. Xây thêm diễn võ trường. . . Từ hôm nay trở đi, ta muốn đại trạch môn này giống như quân doanh. Hiểu chưa?

- Quân doanh?

Đồng Lục không rõ, nhưng vẫn nhớ kỹ lời Đồng Phi nói.

Trong lòng nghĩ: đại trạch môn sao? Lời này nói cũng chuẩn xác thật.

Đồng Phi đi ra khỏi phòng, đứng ở trên bậc thang, nhìn bầu trời đã nhá nhem tối, khóe miệng đột nhiên nhếch lên nụ cười.

Có lẽ, thành Lạc Dương này cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng. . .

Viên Ngỗi từ hoàng cung về đến nhà đã là buổi trưa, bụng đói kêu vang.

Trương Cử tạo phản, cũng không tạo hành ảnh hưởng quá lớn. Dù sao Thái Bình Đạo vừa mới bình định, tuy nói còn có biên loạn, nhưng sau khi Đồng Trắc đến Lương Châu tình huống rất nhanh ổn định lại. Hiện nay đang giằng co, Đồng Trắc thượng tấu triều đình rằng, chậm nhất chỉ vào đầu tháng ba sẽ triển khai phản kích phản quân. Mà người Hồ ở địa khu Ti Lệ cũng đã im lặng lui bước.

Bất luận Thái Bình Đạo hay là biên loạn, ở đâu không phải là hơn mười vạn người?

Nhưng Trương Cử này không biết tự lượng sức mình. Dựa vào nghìn người đánh hạ Hữu Bắc Bình liền tự mình là giỏi, cảm thấy bản thân là chân mệnh thiên tử thật. Không biết, trong mắt các quan viên triều đình, Trương Cử đã là một người chết.

Việc kế tiếp chỉ là tranh đấu trong triều đình. Đối với Viên Ngỗi mà nói, đây mới là trọng điểm hấn quan tâm nhất.

Hoạn quan hoành hành, bóc lột những quan quan Hoàng Cân đầu hàng không kiêng nể gì cả, đã làm cho những người này cảm thấy bất mãn. Đồng thời cũng gia tăng chèn ép đối với đẳng nhân triều đình, trước sau đòi Lư Thực và Chu Tuấn hối lộ.

Lư Thực và Chu Tuấn đều là người thành thật, có thể nói thanh liêm, nào có tiền tài cung phụng? Mặc dù đám người Trương Nhượng không nói rõ, nhưng Viên Ngỗi rất rõ ràng, chỉ sợ Lư Thực và Chu Tuấn đã hết phong quang rồi! Phương diện này, có ý của hoàng thượng hay không?

Thị tỷ bưng tới một chén canh thịt nai khô, mùi thơm ngào ngạt.

Viên Ngỗi đang chuẩn bị dùng cơm thì có hạ nhân báo lại:

- Đại công tử và nhị công tử tới rồi!

- A? Mau mời!

Viên Ngỗi vội vàng ra hiệu ỹ tỷ đưa canh thịt xuống. Một lát sau, thấy Viên Thiệu cùng một thanh niên đi vào thư phòng.

- Bản Sơ, Công Lộ, hôm nay sao hai người có thời gian tới chỗ ta thế này? Chỗ Hà Toại Cao chắc cũng rất nhàn hạ nhỉ?

Trong giọng nói có ý trêu tức.

Viên Thiệu cười nói:

- Hà Toại Cao phụng mệnh vào cung, phỏng chừng ngày hôm nay sẽ không tới làm phiền chúng ta nữa rồi.

Thanh niên gầy teo đặt mông ngồi xuống ghế, lại vặn người hai cái:

- Thúc phụ, cái này ngồi thoải mái thật. Sau khi ngồi cái này ở chỗ ngài, trở về thế nào ta cũng cảm thấy khó chịu. . . Hừ hừ, không nghĩ tới lương gia tử của Lương Châu kia cũng có bản lĩnh này. Ta tìm người muốn phỏng chế một bộ, nhưng cảm thấy vẫn không có cảm giác thế này.

Viên Ngỗi vừa nghe cười ha ha, phiền não trong lòng cũng thoáng cái giảm đi rất nhiều.

Thanh niên là con trai của vợ cả lão Viên gia, tên là Viên Thuật, tự Công Lộ, nhỏ tuổi hơn Viên Thiệu. Trước đây cống hiến dưới trướng Chu Tuấn, sau khi Hoàng Cân chi loạn bình định, Viên Thuật đã được điều vào kinh thành, hôm nay đảm nhiệm chức giáo úy cửa thành Lạc Dương.

Viên Công Lộ rất có tài cán, chỉ là có hơi lỗ mãng, làm cho Viên Ngỗi không thích lắm.

So sánh hai huynh đệ này, Viên Ngỗi vẫn càng thích Viên Thiệu hơn. Mặc dù Viên Thiệu chỉ là một trưởng tử của cơ thiếp.

Đồ đạc trong lòng là lễ vật Đồng Phi phái người đưa qua.

Tục ngữ nói rất đúng, vật quý ở chỗ hiếm. Thứ này vừa ngồi thoải mái lại thực dụng. Chỉ nói đến giá sách do năng công xảo tượng của Tượng Tổ doanh thiết kế, cũng khí phái hơn nhiều so với mấy cái giá dùng vài miếng gỗ dựng lên.

Có người nói, toàn bộ thành Lạc Dương tổng cộng chỉ có 10 bộ gia cụ này.

Trong phủ Đại tướng quân có một bộ, trong đại trạch môn Đồng gia tại Nghênh Xuân môn có một bộ, Trương Nhượng và Triệu Trung phỏng chừng cũng từ chỗ Đồng Phi yêu cầu hai bộ, ngoài ra còn có Phiêu Kị tướng quân Lư Thực cũng được tặng một bộ. Bốn bộ gia cụ còn lại, có người nói một bộ là muốn tặng cho Thái Ung, ba bộ còn lại thì là lễ vật chuẩn bị hiến cho hoàng thượng, ai cũng không thể dùng.

193. Chương 193: Đại Trạch Môn Bên Trong Thành Lạc Dương (5)

Đợi sau khi nộ khí lắng lại đôi chút, Viên Ngỗi suy nghĩ nói:

- Bản Sơ, việc của Đồng gia tử kia còn phải phiền người để ý chút. Về phần Thái lão đầu, hiện tại hắn rất tỉnh táo, chúng ta cũng đừng gây phiền phức cho hắn. Nộ khí của lão này hiện tại càng lúc càng lớn. Nghe nói lần trước còn vỗ bàn trừng mắt với cả hoàng thượng, đúng là người càng già tính khí càng nóng, đừng trêu chọc.

- Điệt nhi hiểu rồi!

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã trôi qua gần một tháng.

Trong đại trạch môn ngoài Nghênh Xuân môn, toàn bộ tiền viện đều biến thành diễn võ trường, mỗi ngày tiếng đánh nhau, tiếng thao luyện vang không ngừng.

Tiền viện không yên ổn, hậu viện cũng thế.

Một đám các cô nương không cam lòng bại bởi các anh cũng học theo, biến hậu viện thành một thao trường.

Như vậy, hàng xóm không may rồi.

Sáng sớm mỗi ngày là có thể nghe được bên trong đại trạch môn phát ra tiếng khẩu hiệu; hơn nửa đêm, trong đó còn không ngừng truyền ra âm thanh vũ khí va chạm keng keng.

Bên trong Nghênh Xuân môn, phần lớn là gia đình quan lại, sao chịu được điều này?

Có người thì chạy tới kiểm chuyện, nhưng còn chưa tới cửa, thấy thị vệ trước cửa ánh mắt lạnh lẽo nhìn họ, sát khí trên người khiến người khác lạnh thấu xương. Tư thế đó rõ ràng là, người tiến lên một bước, thì đừng trách ta không khách khí.

Không phải là không có mấy tên liều mạng đi qua, ỷ vào nhiều người muốn vào phân rõ phải trái. Nhưng thị vệ triệu hoán một tiếng, sau đó từ sau cửa đổ ra hơn trăm người Ngũ Khê Man, bộ dạng đó, tư thế đó.

...

Chà chà!

Trong lòng không phục, nhưng người lại không nhiều bằng người ta.

Tìm đại tướng quân kể khổ, Hà Tiến lại cười ha ha:

- Trẻ con mà, tinh lực dồi dào cũng là bình thường. Người không để cho họ luyện tập võ nghệ, lẽ nào muốn họ đến nhà người làm khách? Nếu ta trẻ tuổi hơn, cũng muốn diễn luyện một chút đây.

Câu nói có thâm ý này, một người khôn ngoan cũng có thể nghe ra, đại tướng quân là che chở cho chủ nhân trong đại trạch môn đó.

Cứ tiếp diễn như thế, mọi người cũng quen với những âm thanh này.

Thậm chí cảm thấy như vậy cũng rất tốt. Chỉ ít bên trong Nghênh Xuân môn không còn bọn đạo chích chạy đến quấy rối nữa!

Khí trời rất tốt, ánh nắng cũng rất gắt.

Tuy nói gió vẫn rất lạnh, nhưng cũng không đến mức rét thấu xương.

Xung quanh diễn võ trường trồng một hàng cây, Đồng Phi để trần cánh tay, đầu đầy mồ hôi cười ngửa vũ động Độc Cước Đồng Nhân sóc.

- Còn ai dám lên?

Đây là chương trình bắt buộc mỗi ngày của y, đó là so chiêu với các Cự Ma Sĩ.

Chỉ nghe nói qua Đồng Phi có danh hổ lang chi tướng, nhưng không chân chính thấy qua sự lợi hại của Đồng Phi.

Trong Cự Ma Sĩ khó tránh khỏi có người cảm thấy không phục, vì vậy bắt đầu so chiêu với Đồng Phi. Bắt đầu là một người, sau đó là ba người, năm người, thậm chí mười người cùng ủa lên. Nhưng không một ai có thể quá ba hiệp trước ngựa của Đồng Phi.

Hổ lang chi tướng, quả nhiên danh bất hư truyền.

Cự Ma Sĩ kính phục, đồng thời cũng sản sinh ra tình cảm sâu đậm với Đồng Phi.

Chủ công này không ngông nghênh, hơn nữa cũng rất hiền hoà. Mặc dù khi thao luyện đặc biệt nghiêm ngặt, thậm chí bình thường sẽ chơi một số trò kỳ lạ để dẫn vật họ. Nhưng không được phủ nhận, huấn luyện nghiêm ngặt còn có các trò cổ quái làm cho các Cự Ma Sĩ thu hoạch được không ít. Biểu hiện rõ ràng nhất là khi so chiêu với Đồng Phi, thời gian chống đỡ cũng tăng lên.

Vừa mới bắt đầu mười người lên, cũng chỉ có thể chống được mười hiệp.

Đồng Phi sóc lớn lực trầm, cười Tượng Long mã còn thêm thông linh, vô cùng dữ dằn.

Thường là sau một hiệp sẽ có một người rời khỏi. Mà hôm nay, mã thuật của Cự Ma Sĩ không chỉ đề cao, phản ứng hay là chiêu số đều tiến bộ hơn rất nhiều so với trước đây. Chỉ ít, hiện tại có thể chịu được ba mươi hiệp.

Mỗi ngày Đồng Phi đều sẽ tu chính Cự Ma Sĩ một lần. Các Cự Ma Sĩ cũng đã chết lặng rồi.

Nhìn Đồng Phi trong giáo trường, người như hùng sư, ngựa như giao long, lớn tiếng hò hét. Diển Vi và Sa Ma Kha liền cảm thấy khó chịu.

- Nhị ca (nhị đệ) đừng kiêu ngạo, ta tới đấu với ngươi!

Hai người đồng thời giục ngựa phóng ra, một người huy vũ Thiết Tật Lê Cốt Đóa, một người tay vũ song kích, thành thế đá giáp công đánh tới Đồng Phi.

- Khả khả, ai sợ ai! Cứ tới đây!

Đồng Phi cũng không cự tuyệt, dục ngựa nghênh đón. Ngựa ba người bắt đầu quẩn vào nhau.

Ba người này đều là người lực lớn vô cùng, sát pháp dũng mãnh. Khi chiến với nhau, sự đặc sắc khiến người quan chiến liên tục trầm trồ khen ngợi.

Đồng Lục cùng Nhậm Hồng Xương cũng chạy tới quan chiến, sau đó đi tới đẩy Đồng Thiết và Thành Lễ đang run run, lớn tiếng trợ ury.

Thùng thùng thùng thùng. . .

Tiếng trống trận khiến người khác nhiệt huyết sôi trào thùng thùng vang lên, tất cả mọi người không chú ý tới Đường Chu đi cùng Tào Tháo vào giáo trường.

Thấy được ba người trong chiến trường, mắt Tào Tháo lóe sáng.

- Quả thật là hổ lang chi tướng, quả thật là hổ lang chi tướng. . . Bá Giai tiên sinh quả không gạt ta!

Trên chiến trường khói bụi cuồn cuộn, chiến mã hí thảm, tiếng người ồn ào. Nói thật thì Điển Vi và Sa Ma Kha liên thủ, Đồng Phi quả thật cảm thấy chật lực. Một đấu một, y tuyệt đối có thể nắm chắc thắng lợi. Nhưng một đấu hai thì lại có vẻ lực bất tòng tâm.

Ba người hơn trăm hiệp, Đồng Phi chặt vật nhảy ra ngoài vòng tròn.

- Không đánh nữa!

- Ha ha, sao không đánh nữa? Tiếp tục đi!

Sa Ma Kha kiêu ngạo, tay vũ Thiết Tật Lê Cốt Đóa lớn tiếng gọi.

Đồng Phi buồn bực:

- Hai người khi dễ một mình ta, không phải là chân anh hùng. Ngày khác đợi ta đổi binh khí, xem hai người còn kiêu ngạo được nữa không?

Sa Ma Kha và Điển Vi cất tiếng cười to.

Các Cự Ma Sĩ quan chiến cũng nhin không được bắt đầu ồ lên.

Tào Tháo nhin không được hỏi:

- Những người này tại sao không biết lớn nhỏ như vậy?

Đường Chu cười nói:

- Mạnh Đức công xin đừng trách, những người này đều là thân binh chủ công đích thân huấn luyện ra, thường ngày giống như huynh đệ với nhau. Khi chủ công luyện binh nghiêm ngặt, thế nhưng vào lúc khác lại rất hiền hòa. Mọi người cũng quen cả rồi.

- Thì ra là thế!

Đồng Phi thở hồng hộc nhảy xuống ngựa, có Thành Lễ tiến lên. Đồng Phi giao đại sóc cho hắn.

- Mạnh Đức huynh tới khi nào vậy? Sao không nói một tiếng?

Đồng Phi để trần cánh tay đi tới. Có Nhậm Hồng Xương cầm áo khoác của y đi tới khoác lên người Đồng Phi.

Tào Tháo rất kinh ngạc nhìn thoáng qua mặt nạ trên mặt Nhậm Hồng Xương. Thật ra ngày đầu tiên Đồng Phi tới Lạc Dương hắn đã chú ý tới trang phục của Hồ Nữ doanh rồi.

Trong lòng không khỏi kỳ quái, thậm chí rất không thích ứng.

Nhưng ngẫm lại Đồng Phi xuất thân Lương Châu, trong lòng cũng thoải mái.

Đám người Hà Ngung nói qua, Đồng Phi chẳng qua là một người thô鄙. Trong mắt Tào Tháo, thô鄙 chưa hẳn, nhưng không tuân thủ lễ pháp thì chắc có.

- Đồng binh tào quả nhiên vũ dũng, trận đánh vừa rồi khiến Tào mỗ nhìn mà hết hồn.

Đồng Phi dẫn theo Sa Ma Kha cùng Điển Vi đi qua, cười ha ha nói:

- Đều là mấy trò vật thôi, không đáng Mạnh Đức huynh khích lệ.

Sau khi khách sáo một lúc, Tào Tháo cùng Đồng Phi đi tới phòng nghị sự.

Ngồi xuống ghế bành, Tào Tháo nhin không được lại tán thán một hồi.

194. Chương 194: Nguyệt Đán Bình(1)

- Phi công tử vừa tới Lạc Dương đã dẫn tới các phương quan tâm. Ha ha, đầu tiên là khiến Hà Bá Cầu kia mất thể diện, lại chế ra thứ này. Thứ này gọi là ghế bành, dẫn tới các thương hộ đều mô phỏng theo, hôm nay, gia cụ của Lương Châu có thể coi là phong trào rồi.

Đồng Phi nhận lấy khăn lụa trong tay Đồng Lục, rồi lau đi mồ hôi trên mặt.

- Trò vật thôi, Mạnh Đức huynh đừng chê cười. .. Ta đã bảo xưởng của mục trường đẩy nhanh tốc độ chế tạo thêm mấy bộ nữa đưa tới đây. Nếu Mạnh Đức huynh thích, đến lúc đó ta sẽ để lại cho huynh một bộ. Đầu là mấy trò vật thôi. Phi rất yêu thích, cho nên phụ thân thường nói ta không làm việc đảng hoàng.

Đồng Trác có từng mắng Đồng Phi không làm việc đảng hoàng hay không thì Tào Tháo không biết.

Nhưng Tào Tháo lại rất rõ ràng, Đồng Trác rất tự hào về đứa con trai Đồng Phi này.

Hắn liền cười, đi thẳng vào vấn đề.

Đồng Phi hỏi:

- Hôm nay Mạnh Đức huynh tới tìm ta, chẳng lẽ là có chuyện gì sao?

Tào Tháo vươn thẳng lưng, lắc lư cái cổ mỗi nhừ. Mọi người đều ngồi trên ghế bành, nhưng tướng tá của Đồng Phi rất cao, thế cho nên Tào Tháo vừa ngồi vừa phải ngửa đầu nói, cảm giác rất không được tự nhiên.

Nhưng nếu như không nhìn người ta thì có vẻ rất không có lễ phép.

Trong lòng chỉ đành cười khổ, ghế này vì sao không làm cao thêm một chút chứ?

- Phi công tử tới này Lạc Dương cũng được một thời gian rồi, nhưng ta nghe nói công tử đại môn không ra, cổng trong không bước. Cả ngày ở nhà thao luyện võ nghệ?

Đồng Phi gãi gãi đầu cười nói:

- Cũng không phải ta không muốn đi ra ngoài. Thứ nhất ở Lạc Dương ta cũng không quen bao nhiêu người, ngoại trừ Bá Giai tiên sinh cũng chỉ có Mạnh Đức huynh là quen biết. Hiện giờ Bá Giai tiên sinh đã về thôn tế tổ, cũng chưa về tới ngay được. Đại tướng quân lại không cho ta làm việc gì. . . Binh tào duyệt này đã làm gần một tháng, nhưng vẫn chưa gặp qua binh sĩ của ta.

- Việc này, chắc là đại tướng quân lo lắng công tử mệt nhọc, vì vậy không đành lòng để công tử vất vả. Đó cũng là hảo ý, cũng là hảo ý thôi.

- Đương nhiên ta biết đại tướng quân là có hảo ý. Nhưng bản tính ta hiếu động, nếu không có việc gì làm sẽ rất khó chịu. Trước khi đi, phụ thân từng bảo thúc phụ nhiều lần dặn dò ta, đừng ở bên ngoài gây sự, không chọc chuyện thị phi. Tốt nhất cứ ở nhà cho xong.

Tào Tháo bật cười, gật đầu, lại lắc đầu.

Đồng Phi này đúng là một người thành thật. Song cũng có thể nhìn ra, đó là một hiếu tử.

- Hôm nay được cái thời tiết tốt. Tào mỗ đến đây là muốn mời công tử ra ngoài đi một chút. Tào mỗ cũng không có việc gì, có thể dẫn công tử đi thăm thú phong thổ của Lạc Dương này. Ha ha, những nơi thú vị trong thành Lạc Dương này cũng không ít đâu.

- Ôi, vậy phải làm phiền Mạnh Đức huynh rồi!

Ở Lạc Dương suốt một tháng, các phương diện đều đang Đồng Phi, đồng dạng Đồng Phi cũng đang lên quan sát các phương.

Lúc này Tào Tháo vẫn là một thanh niên nhiệt huyết, trên người nhìn không ra điểm nào của loạn thế gian hùng trong diễn nghĩa.

Là người rất nhiệt thành, nói chuyện làm việc cũng rất già giặn.

Đồng Phi thường xuyên cảm thấy, nếu như Hán thất không loạn, có lẽ Tào Tháo này thực sự sẽ trở thành một năng thần trị thế.

Y lập tức thay đổi y phục, trong khoác Đồng Tụ khải da trâu, ngoài mặc bộ văn sĩ màu đen, tóc buộc một sợi đai, sườn dắt bội kiếm, trong tay còn cầm một cây quạt xếp.

Quạt xếp này cũng là thứ mà Đồng Phi khi còn ở mục trường làm ra.

Giấy Thái Hâu cũng khá sang quý, vì vậy mặt quạt chỉ dùng tơ trắng thượng đẳng chế thành, chỉ là trên mặt quạt chỉ một màu trắng.

Tào Tháo chờ ở trong phòng khách, khi Đồng Phi đi tới, suýt nữa làm Tào Tháo sặc chết.

Cái quái gì thế này!

Đồng Phi xấu cũng thì thôi, nhưng thể trạng to con, giống như một con dã thú. Mặc khôi giáp hoặc là đồ võ sinh, Tào Tháo cũng không cảm thấy quá bất ngờ. Nhưng y lại mặc đồ văn sĩ, cảm giác đó, đúng là buồn cười mà. . .

Có điều khi Tào Tháo thấy cây quạt trong tay Đồng Phi, mắt đột nhiên sáng lên.

- Phi công tử, trên tay ngươi là thứ gì đấy?

- À, chỉ là mấy đồ chơi khi rảnh rồi ta làm ra thôi, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới!

Vừa nói y phẩy cây quạt trong tay, roạt, mặt quạt mở ra. Khí độ đó, cộng với bộ văn sĩ trên người y, trông cũng có vẻ lịch sự tao nhã.

Tào Tháo không khỏi hít một hơi khí lạnh, thứ này, đúng là tuyệt không thể tả.

- Mạnh Đức huynh, nếu thích thì chỗ ta còn mấy cái, tặng huynh một cây cũng được.

Nói rồi Đồng Phi quay lại ới một tiếng. Chẳng mấy chốc thì thấy Đồng Thiết cầm một cây quạt xếp chế tạo từ gỗ lim và tơ trắng.

- Nếu vậy, Tào mỗ từ chối thì bất kính rồi!

Tào Tháo nhận lấy cây quạt, cũng học Đồng Phi roạt phẩy quạt ra. Quả nhiên khí độ với lại phong phạm tăng mạnh.

- Phi công tử, mời. . .

- Mạnh Đức huynh, mời đi trước!

- Vậy không bằng chúng ta dắt tay đi ra!

- Đồng ý luôn!

Đồng Phi nắm lấy tay Tào Tháo, hai người cười ha ha, sóng vai đi ra khỏi phòng khách. . . .

Quạt xếp trong tay, mỹ nhân ta có!

Tào Tháo cảm giác rất phong tao. Nhưng rất nhanh hắn đã cảm thấy hối hận, bởi vì bên cạnh hắn có một người càng phong tao hơn, đã che lấp quang mang của hắn.

Thanh niên cao đến chín xích, cười một con Tây Lương mã thuần huyết cao hơn ngựa bình thường phải một cái đầu.

Tào Tháo cảm thấy hắn không nên đi cùng với Đồng Phi. Mặc dù cũng cưỡi ngựa, nhưng so với Tượng Long hiển nhiên không phải là một đẳng cấp. Người vốn đã thấp, hiện giờ ngay cả chiến mã cũng thấp hơn một cái đầu. Huống chi Tượng Long đó vốn là mã vương Tây Vực, há có thể cho phép một con chiến mã bình thường sóng vai với nó. Nó chỉ hừ một tiếng, ngựa của Tào Tháo không tự chủ được lui xuống nửa người.

Cảm giác này, rõ ràng là một gã sai vặt thấp tùng theo mà!

Chiến mã của Điển Vi và Sa Ma Kha so ra kém với Tượng Long, nhưng đó cũng là thuần huyết bảo mã hiếm có của Tây Lương.

Khi Tào Tháo bị ba cự hán kẹp ở chính giữa, ánh mắt của mọi người bình thường sẽ tự động bỏ qua hắn, rơi vào trên người Đồng Phi.

Xấu thì xấu, nhưng rất có khí khái nam nhân.

Bộ văn sĩ thuộc loại cỡ lớn, nhưng mặc lên người Đồng Phi vẫn phình ra. Cơ bắp trên người lộ ra trên bộ văn sĩ, cũng che lấp đi vài phần khuôn mặt xấu xí, dẫn tới người ven đường chặc lưỡi tán thán.

Quạt giấy trong tay rõ ràng nhỏ hơn quạt của Đồng Phi một số.

Tào Tháo cũng có thể lý giải. Cây quạt trong tay hắn khả năng vừa vặn, nhưng nếu đặt ở trong tay Đồng Phi thì nhất định sẽ hơi nhỏ, chắc là hàng đặc chế.

Tuy nhiên trên cảm giác thật giống như bị đè đầu vậy.

Tào Tháo lặng lẽ thu quạt lại, thầm nghĩ: ta không so phong tao với người nữa, quay lại ta tìm người khác.

Thành Lễ cùng Đồng Thiết dẫn theo 20 Cự Ma Sĩ đi theo phía sau.

Đoàn người này sau khi nghênh ngang đi ra khỏi Nghênh Xuân môn, ở trên đường cái hết nhìn đông tới nhìn tây, lại dẫn tới rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ.

Tào Tháo cố nở nụ cười, nhiệt tình làm chủ nhà giới thiệu phong cảnh hai bên.

Nhưng rất hiển nhiên, ba người Đồng Phi không có hứng thú lắm với những thứ đó, cứ đi tới nơi có người đông đúc hơn, thu hút càng nhiều ánh mắt.

Bắt đầu từ lúc đi vào Lạc Dương, ánh mắt của nhiều phương vẫn đang chú ý tới Đồng Phi.

Trong lòng rất rõ ràng, dưới tình huống thế này đi mời chào người khác, tiếp xúc với người khác, chỉ sợ sẽ khiến rất nhiều người lo lắng.

195. Chương 195: Nguyệt Đán Bình(2)

Nếu Đồng Phi quyết định muốn đặt tư thái ột chút, dứt khoát đem tất cả hành động đặt vào dưới mí mắt của họ. Dẹp hoa viên, thành lập diễn võ trường. Đám người Đường Chu không phải không từng khuyên can Đồng Phi, nhưng then chốt ở chỗ, nhiều ánh mắt như vậy nhìn chăm chú vào người, người có bí mật gì đáng nói sao? Được thôi, nếu mọi người nguyện ý quan tâm, ta sẽ cho các người nhìn.

Ở trong đại trạch môn thao luyện nhân mã, bao gồm ngày hôm nay ra ngoài, Đồng Phi chưa hề nghĩ tới muốn khép mình hành sự.

Cự Ma Sĩ người nào cũng như lang như hổ, khiến người đi đường từ xa thấy đã lập tức né tránh qua một bên. Tào Tháo rất bất đắc dĩ, nghĩ trước đây hắn đảm nhiệm bắc đô úy Lạc Dương, kiêng kị nhất chính là loại hoành hành trên phố này, không nghĩ tới ngày hôm nay lại phải tham dự vào trong đó.

- Mạnh Đức huynh, ngày hôm nay sao trên đường nhiều văn nhân sĩ tử thế nhỉ?

Tào Tháo tỉnh táo lại, vội trả lời:

- À, hôm nay là ngày Hứa Tử Tương Nguyệt đán bình. Vì vậy sĩ tử các nơi đều tập hợp tại Lạc Dương, cầu được Hứa Tử Tương kim khẩu bình phẩm. Phi công tử, có hứng thú cũng tham gia Nguyệt đán bình này hay không?

*Nguyệt đán bình: Hứa Thiệu, đời nhà Hán, mỗi tháng hay phê bình các nhân vật trong làng xóm. Về sau, gọi sự phê bình, chỉ trích là nguyệt đán bình.

Đồng Phi chau mày:

- Hứa Thiệu đó không phải là người Nam Dương sao? Sao lại chạy tới Lạc Dương!

Trong Bình Thư từng đề cập tới người này.

Nghĩ trước đây Đồng Phi cảm thấy người này hẳn là thuộc về loại ẩn sĩ rất giỏi. Nhưng ở thời đại này, Đồng Phi mới biết Hứa Tử Tương này cũng không phải thứ tốt gì. Nói trắng ra, người đó chính là loại tiểu nhân dối trá treo đầu dê bán thịt chó.

Có điều Nguyệt đán bình của hắn đích thật là rất có danh tiếng, cũng rất có quyền uy.

Nếu như có thể được hắn bình phẩm, thậm chí càng hữu dụng hơn đạt được các loại công danh như hiểu liêm, mật tài.

Đồng Phi cũng không muốn hư danh gì hết. Nhưng lại nghĩ, cảm thấy xem một chút cũng không có gì sai lầm. Dù sao Nguyệt đán bình này vào lúc đó vẫn là một việc khó lường.

Tào Tháo cười nói:

- Hứa Thiệu người này. .. Ha ha, cũng là một tên nhát gan sợ phiền phức. Nam Dương bình họa, hắn là người trốn đi đầu tiên. Sau đó chạy tới Lạc Dương, tiếp tục đại nghiệp Nguyệt đán bình của hắn. Hôm nay, thanh danh trái lại càng lúc càng thịnh.

- Hình như Mạnh Đức huynh không có hảo cảm với người này lắm nhỉ!

Tào Tháo cười lạnh:

- Cho tới bây giờ ta chưa hề có hảo cảm với hắn. Lúc trước nếu không phải muốn dựa vào bình phẩm của hắn trở về Lạc Dương, ta thậm chí xem thường đến tìm hắn. Tên đó còn kên kiệu với ta. Ta đặt bảo kiếm lên bàn, hắn liền bình ta làm một năng thần trị thế, loạn thế kiêu hùng. Kiêu hùng hay không thì không có gì. Đời này nguyện vọng lớn nhất của ta chính là có thể như Quan Quân hầu Hoắc Phiêu Kị vậy, khai cương khoách thổ cho Đại Hán ta, da ngựa bọc thây, đó không phải là một việc vui của đời người sao?

Đồng Phi không khỏi trầm mặc. . .

Đây, thật là Tào Tháo kiêu hùng trong Bình Thư đó sao?

- Mạnh Đức huynh, người nhất định có thể làm được!

Đồng Phi chỉ nói phân nửa. Nửa câu phía sau lại là: chỉ cần giang sơn Đại Hán này không loạn, người nhất định là năng thần trị thế.

Bầu không khí hình như đột nhiên trở nên áp lực.

Tào Tháo thở dài, không tiếp đề tài này của Đồng Phi nữa.

Đoàn người từ Nghênh Xuân môn chuyển sang con đường trên Chính Dương môn, xa xa đã thấy cửa của một trạch viện, có rất nhiều sĩ tử đang đợi ở đó.

Đại môn đóng chặt, bên ngoài tiếng người ầm ĩ. Nhưng không có ai chạy tới gõ cửa.

- Đứng hết ở bên ngoài làm gì vậy?

Tào Tháo cười nói:

- Không có gì, đây cũng là mấy trò giả vờ thần bí của lão Hứa Thiệu. Nói là một thág chỉ có tam bình, ai có thể vào đại môn thì sẽ bình cho người đó. Trước kia Bản Sơ cũng tới tham gia, còn tắm rửa thay y phục, đặc biệt long trọng. Qua đó gõ cửa, đại môn liền mở ra. . . Kỳ thật, cũng chỉ là nịnh nọt mà thôi, giả bộ thể ngoại cao nhân cái quái gì chứ.

Thoạt nhìn, Tào Tháo có ấn tượng rất xấu với Hứa Thiệu này.

Đồng Phi ngồi trên lưng ngựa, cười hỏi:

- Vậy lần trước Mạnh Đức huynh làm sao vào đại môn được?

- Ta à?

Tào Tháo cười thần bí:

- Việc này không được nói, không được nói!

Nhìn nụ cười trên mặt hắn, Đồng Phi có thể đoán ra, tên này nhất định dùng chiêu số không chính đạo gì rồi. Chẳng qua hãm hại lừa gạt, về phần đi vào thế nào, Tào Tháo không muốn nói, Đồng Phi cũng lười đi hỏi, hăng hái bừng bừng mà đứng nhìn.

Đợi nửa ngày, cũng không thấy người nào đi vào.

Đồng Phi có vẻ không nhịn được:

- Người nào cũng như tên gốc đứng ở cửa làm quái gì? Nếu là ta, sẽ đi qua đập một cái văng đại môn. Không phải được rồi sao?

Thanh âm hơi lớn, bị sĩ tử xung quanh nghe được.

Lập tức một đám người đứng ra lớn tiếng chỉ trích, nói cái gì Đồng Phi không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, trái với lễ của tổ tiên.

Ngay từ đầu, Đồng Phi đã lười đi để ý tới đám người đó.

Mọi người đều không dễ dàng, đứng giữa trời ở cửa mà không ai đi gõ đại môn, trong lòng ghen một bụng tức. Cũng khó tránh. Nhưng những người này lại không bỏ qua, cứ chửi ầm lên.

Đừng thấy những người này tay trái gà không chặt, nhưng khi mắng người quả thật là trăm kiểu đủ điều.

Có người nói, văn nhân khốn nạn nhất là sự chanh chua của hắn, mắng chửi người không mang theo lời thô tục, nhưng câu nào cũng liên hệ với 18 đời tổ tông của người.

Tính tình Đồng Phi thế nào. Ngay từ đầu đã cảm thấy không thú vị, nhưng dần dần mặt đã sụ lại.

Về phần Sa Ma Kha và Điển Vi, có vẻ nghe không rõ lời mắng chửi của đám người đọc sách chi, hồ, giả, dã, nói có sách, mách có chứng này.

Tuy nhiên thấy sắc mặt Đồng Phi tỏ vẻ khó chịu, hai người này cũng có chút tức giận. Rất rõ ràng, những người này đang tiến hành công kích nhân thân!

- Tây Bình, đừng xung động!

Hai người trò chuyện suốt đường, đôi bên cũng xem như đã quen biết. Tào Tháo thẳng thắn gọi tự của Đồng Phi, để biểu thị thân thiết.

- Không phải là mắng người, người tự nhiên sẽ không xung động.

- Tây Bình, nếu như nơi này là Nam Dương, người làm gì cũng được. Nhưng đây là Lạc Dương, trong số những người này có có không ít xuất thân trường thái học. Mà Hứa Thiệu lại rất được hoàng thượng ưu ái, nếu người gây chuyện thị phi. Đám người này nhất định sẽ không tha cho người đâu.

- Họ ta cho ta? Con mẹ nó ta có thể bỏ qua cho họ, xem như họ có phước mấy đời rồi.

Đồng Phi giận tím mặt. Mã tiên chỉ vào đại môn đóng chặt phía xa:

- Đám hủ nho các người, bị một kẻ tiểu nhân xảo trá lừa như kẻ gốc đứng ở đây. Ta hảo tâm đề tỉnh cho các người một con đường, các người không cảm ơn thì thôi, còn quay trở lại mắng ta? Mắng ta cũng cho qua, lại còn dám mắng người nhà của ta? Sách thánh hiền của các người, lẽ nào đều đọc trong bụng chó hết rồi sao?

Tiếng rống giận này như cự lôi, khiến trước cửa nhất thời an tĩnh lại.

Chỉ để ý đến chửi người ta sượng cả miệng, nhưng lại quên lịch sự. . .

Đồng Phi vừa giận dữ, các Cự Ma Sĩ xung quanh đồng thời rít gào lên. Chiến mã liên tục hí lên, đao thương giơ cao, dưới ánh mặt trời lóe ra hàn quang.

Sa Ma Kha tháo xuống Thiết Tật Lê Cốt Đóa, nện xuống đất một cái:

- Tên khốn khiếp nào mắng nhị ca của ta, đứng ra cho ta!

Đứng ra?

Lúc này đứng ra, đó mới gọi là ngốc!

Nhìn tư thế của đám người này, rõ ràng là thẹn quá thành giận. Nếu bị họ chém đầu, vậy tuyệt đối là cực kỳ không có lời.

Nhưng cũng không phải không có người gan to, nói với giọng run run:

- Bọn ngươi là thô bỉ vũ phu, biết cái gì là đạo thánh hiền? Có gan thì ngươi qua đập đại môn, chúng ta sẽ nhận lỗi với ngươi. Cũng không xem nơi đây là đâu, cho phép đám bỉ phu các ngươi dương oai sao? Bên trong cánh cửa đó là Hứa tiên sinh, là người ngay cả hoàng thượng cũng kính trọng, há có thể tha cho ngươi vô lễ?

- Nếu như ta đập đại môn, ta cũng không cần các ngươi nhận lỗi, lăn ra đây đưa đầu chó của các ngươi lên, có dám không?

Đồng Phi nổi giận gầm lên, bốn phía lặng ngắt như tờ.

- Ngươi dám đập, ta sẽ đem cái đầu này cho ngươi!

Cũng không biết là người nào ở trong đám người la lên, lập tức làm cho chúng thư sinh la lên theo.

Đùa à, một tên bỉ phu, dựa vào cái gì quát tháo bọn ta? Chúng ta đều là người đọc sách thánh hiền, biết đạo lý.

Tào Tháo cũng đã nhìn ra, Đồng Phi điên thật rồi.

- Tây Bình, đừng xung động!

Còn chưa nói xong liền nghe Đồng Phi gầm lên:

- Cự Ma Sĩ, đập đại môn kia cho ta. Ta cũng muốn xem, tiểu nhân dối trá treo đầu dê bán thịt chó kia có bản lĩnh gì.

Đồng Thiết và Thành Lễ là nhân vật xưa nay Đồng Phi nói gì nghe đó. Nghe vậy hai người lập tức quát to một tiếng, dẫn theo Cự Ma Sĩ dục ngựa nhằm phía đại môn nhà Hứa Thiệu.

Các sĩ tử nào từng thấy qua nhân vật ngang ngược như vậy, dám trong phố xá sầm uất này, trước mắt bao người đi đập đại môn của Hứa Thiệu?

Không chờ bọn hăn có phản ứng, liền nghe rầm một tiếng.

Đại môn đó rất chắc, nhưng sao chống lại lực đập của Cự Ma Sĩ. Hai ba cái, đại môn màu son to tướng ầm ầm đổ xuống.

Đồng Phi phóng ngựa xông lên bậc thang đại môn, lớn tiếng quát lên:

- Hứa Tử Tương, ba huynh đệ ta hôm nay xin mời ngươi bình phẩm.

Tào Tháo bị hành động cả gan làm loạn này của Đồng Phi làm giật mình!

Trời ạ, trên đời này thật là có người như vậy? Điên lên rồi, xem ra Thiên Vương lão tử cũng không thể khuyên can.

Trốn đi? Hình như có vẻ không có nghĩa khí.

Nếu không đi, nhất định bị một đám sĩ tử mắng chết?

Tào Tháo suy nghĩ một chút, thầm nghĩ: cũng được, ngày hôm nay cứ điên một lần với Đồng mọi rợ đi, dù sao thì đã đến nước này rồi.

Nghĩ tới đây, Tào Tháo dục ngựa cũng đã lên bậc thang, tại cửa hét lớn:

- Tử Tương tiên sinh, chúng tôi đã đến cửa, xin bình một chút đi.

196. Chương 196: Đồng Phi Chương Bình

Hứa Thiệu tự Tử Tương, người Nam Dương.

Tuổi ngoài 40, tướng mạo thanh tú, mặc dù đã qua tuổi thanh niên, nhưng vẫn răng trắng môi hồng, trên mặt nhìn không thấy nếp nhăn nào. Dưới hàm để ba nhúm râu, mặc bộ thanh sam, khoác cẩm bào, đang ngồi ngay ngắn trong đại sảnh phủ.

Ba người Đồng Phi xông vào đại sảnh. Cự Ma Sĩ che kín cửa lại.

Các gia nhân trong phủ còn định xông lên thể hiện, nhưng nhìn dáng dấp đàng đàng sát khí của Cự Ma Sĩ, họ lại lùi bước.

Cũng không quản Hứa Thiệu kinh ngạc thế nào, Đồng Phi hiện ngang ngời xuống trong sảnh.

Lúc này Tào Tháo cũng mới chạy đến, thấy Đồng Phi và Hứa Thiệu trừng mắt nhìn nhau, lời đã đến bên mép đột nhiên nuốt trở vào.

Hứa Thiệu có nghe được tiếng gậy rồi bên ngoài không?

Điều này không cần nghi vấn. Từ phòng khách đến đại môn cách chưa đến trăm bước. Nếu như dựa theo cách tính toán bước tiến tiêu chuẩn của hậu thế, ba bước hai thước, trăm bước cũng chỉ hơn 60 mét mà thôi. Giọng Đồng Phi lớn như vậy, sao hắn có thể không nghe được?

Chỉ là, Hứa Thiệu này có lẽ sẽ không ngờ, thực sự có người dám đến đập cửa nhà hắn.

Đợi Đồng Phi đi vào, hắn lại không khỏi bị tướng mạo của ba huynh đệ Đồng Phi làm giật mình, hồi lâu cũng nói không nên lời nói.

Hết một lúc hắn mới tỉnh táo lại.

Hứa Thiệu tức giận đến hai tay lạnh run, chỉ tay vào Đồng Phi:

- Thật to gan. . . Người, người, người. . .

“Người” cả nửa ngày, nhưng nói không ra một nguyên do.

Đồng Phi không chịu được khoát tay, ngồi chồm hổm trước bàn lớn tiếng nói:

- Không cần người nữa. Ta tên Đồng Phi, tự Tây Bình, là Bình tào duệ của phủ đại tướng quân. Hôm nay đến đây, là muốn mời người bình phẩm. Dựa theo quy củ của người, chỉ cần ba người đầu tiên có thể đi vào đại môn của người là có thể nhận được tư cách. Hiện tại ba huynh đệ bọn ta đều ở đây, người nhanh bắt đầu đi.

Đập cửa của người ta, lại muốn người ta bình phẩm!

Đời này Hứa Thiệu chưa gặp qua nhân vật to gan làm vậy như vậy.

- Tào Mạnh Đức, đây là bằng hữu của người?

Tào Tháo vội vã xua tay:

- Hứa tiên sinh, ngài đừng trút giận lên người ta. Hôm nay Tào mỗ cũng chỉ là người tiếp khách thôi.

Nói rồi hắn ngả hai tay, chỉ qua Đồng Phi.

- Biến đi!

Hứa Thiệu nổi giận.

Đồng Phi híp mắt lại, trên mặt nở nụ cười lạnh.

Về mặt này ở trong mắt Tào Mạnh Đức đẹp trai không thể tả. Thì ra neho mắt lại sẽ có hiệu quả như vậy.

Đồng Phi nói:

- Hứa tiên sinh đây là tự hủy quy củ, không định thực hiện lời hứa sao?

Hứa Thiệu cả giận:

- Cho dù ta bình phẩm cho loại người phiến phụ tẩu tốt như ngươi, cũng sẽ không cho ngươi một chữ.

- Tiểu nhân lật lọng, dám bắt nạt ta?

Đồng Phi vỗ bàn đứng dậy.

Khí lực hùng tráng, dường thấy mặc đồ văn sĩ, nhưng lộ ra một áp lực vô hình. Giọng điệu đặc biệt lạnh lẽo.

Hứa Thiệu khẽ run rẩy, kiên trì nói:

- Ta dứt khoát không bình, các ngươi tính thế nào?

- Nếu như không bình, vậy thì ta sẽ bình cho ngươi...Ta thấy ngươi khó sống qua hôm nay. Không biết ngươi tin hay là không tin?

Bên ngoài Đồng Thiết tiến đến, đặt một cây Trảm Mã đao vào trong tay Đồng Phi.

Tào Tháo cũng bị Đồng Phi làm hoảng sợ!

Tên này sao nói cái muốn rút đao liền vậy?

- Thăng nhóc nếu như không giết ta, ngay cả súc sinh cũng không bằng. . .

Hứa Thiệu còn muốn tiếp tục kiên cường, liền nghe keng một tiếng long ngâm, trường đao xuất vỏ. Lưỡi Trảm Mã đao lóe ra hàn quang, chém vù tới Hứa Thiệu. Răng rắc, chiếc bàn trước mặt Hứa Thiệu bị chém làm đôi, làm Hứa Thiệu sợ không dám hó hé nữa.

- Ngươi dám nói thêm một câu nữa?

Có câu là tú tài gặp phải binh, có lý nói không rõ.

Hôm nay Hứa Thiệu chính là loại tình huống thế này. Trảm Mã đao gác lên cổ hắn, lưỡi đao kề sát da thịt hắn. Hàn khí đó, từ lỗ chân lông thấu vào trong. Lần này Hứa Thiệu sợ thật rồi. Đời này, những nơi hắn đi qua, đâu đâu cũng tung hô hắn, đâu có gặp phải loại người thế này. Loại chuyện này, nhìn từ bàn tay rắn chắc như thép của Đồng Phi, sửu quỷ này tuyệt đối là một người thủ đoạn độc ác, giết người không chớp mắt.

Khuất phục hay kiên trì?

Việc này liên quan đến sinh tử. Nghĩ sai thì hỏng hết, khả năng sẽ phải già từ tính mệnh. Mặc dù Hứa Thiệu bề ngoài kiên cường, nhưng trong lòng lại cực kỳ nhu nhược.

Tào Tháo ở bên cạnh nói câu công bằng:

- Tử Tương tiên sinh, Tây Bình giết người cũng nhiều như lông trâu vậy. Hắn cũng sẽ không giống như ta, chỉ hù dọa người đâu. Người phải suy nghĩ rõ ràng, bình hay không không quan trọng, mất mạng thì lại là đại sự đấy.

Ngoài đại môn, đông đảo người nhìn Hứa Tử Tương, cùng đợi câu trả lời của hắn.

Hứa Tử Tương xấu hổ và giận dữ không ngớt.

Một lần trước, Tào Mạnh Đức kia đầu tiên là dùng danh thiên tử lừa gạt hắn mở cửa, sau đó cầm kiếm để mời, ép hắn phải bình.

Nhưng đó dù sao cũng không có ai.

Khuất phục, ngày sau thanh danh của mình cũng coi như xong.

Không khuất phục, vậy tính mệnh lập tức sẽ gặp nguy.

- Ta bình!

Hứa Tử Tương nhắm mắt lại, thở dài một tiếng. Nếu so sánh danh tiếng và tính mệnh, vẫn là tính mệnh quan trọng hơn.

Cheng, trường đao vào vỏ.

Đồng Phi ngồi xuống trong tiếng xuýt xoa của mọi người.

Trước tiên Hứa Tử Tương nhìn thoáng qua Sa Ma Kha:

- Người là người Man, là kẻ bạo ngược, nhất định sẽ chết không tử tế!

Sa Ma Kha nghe thế tức giận đứng lên, trợn tròn mắt mà quát:

- Thất phu, người dám lập lại lần nữa không?

Các sĩ tử bên ngoài thì hoan hô.

Theo họ thấy, đây là Tử Tương tiên sinh đang dùng một loại phương thức khác để phản kích sự thô bạo của Đồng Phi, quả nhiên không hổ có phong phạm đại sư.

Ngay cả Tào Tháo cũng nhướng mày.

Hứa Thiệu này có dũng khí như thế sao? Lần trước hắn cũng không biểu hiện kiên cường như thế mà.

Lúc này Hứa Tử Tương lòng yên tĩnh như nước, dùng một loại ngữ khí thản nhiên nói:

- Ta bình người, nếu đã bình rồi, cho tới bây giờ chỉ có nói thật. Nếu người không tin, ta cũng không có cách nào. Người bản tính bạo ngược, mặc dù có địa vị cao làm Man Vương, cũng không chết tử tế được.

Đồng Phi kéo Sa Ma Kha lại, ý bảo hắn an tâm đừng nóng.

Ánh mắt Hứa Thiệu lại đặt lên người Diển Vi:

- Người là một man phu, có sự dũng mãnh của Phần Khoái, nhưng không được chết già, thì cốt không còn.

Có cốt khí, con mẹ hắn thật có cốt khí!

Ánh mắt Tào Tháo nhìn Hứa Thiệu đã khác xưa.

Diển Vi cũng là một người thành thật, nhưng nghe xong lời này cũng nhin không được trong lòng bùng lên lửa giận, nổi trận lôi đình.

Đồng Phi lấy làm kinh hãi. Trên lịch sử có Sa Ma Kha hay không thì y không nhớ rõ. Nhưng Diển Vi không phải là cuối cùng không được chết già, thì cốt không còn sao? Nếu như lời của lão nhân này là thật tình, xem như cũng có bản lĩnh.

Hứa Thiệu cũng không để ý đến Diển Vi nổi giận, cuối cùng đặt ánh mắt lên người Đồng Phi.

- O?

Hắn nhin không được kinh hô, mắt trợn to, tay ở trong ống tay áo liên tục bấm đốt ngón tay, sau khi xem hồi lâu đột nhiên phun ra một ngụm máu, ngửa mặt ngã xuống đất.

- Tử Tương tiên sinh!

Hứa Thiệu ho khan kịch liệt, sắc mặt tái nhợt.

Có nô bộc dìu hắn ngồi dậy, xoa ngực hắn. Sau một lúc lâu, Hứa Thiệu mới ổn định lại, lớn tiếng nói:

- Điều đó không có khả năng!

Tào Tháo ngẩn ra:

- Tiên sinh nói cái gì không có khả năng?

Hứa Thiệu không trả lời, mà lại chuyển ánh mắt sang phía Sa Ma Kha và Diển Vi.

Lần này lại khiến hắn mặt như giấy trắng, ho khan liên tục, ánh mắt tán loạn, giống như thấy vật gì rất đáng sợ.

- Điều này sao có thể, sao có thể được?

Trong nhất thời, ngoài đại môn lặng ngắt như tờ. Toàn bộ ánh mắt đều tập trung trên người Hứa Thiệu, mang theo nghi hoặc.

- Người, người, người. . .

Hứa Thiệu chỉ vào Đồng Phi:

- Người rõ ràng chỉ là một hèn tiểu nhân hèn mọn, vì sao, vì sao. . . Mệnh số của hai người này vừa rồi vẫn là đại hung, nhưng sao chỉ trong nháy mắt lại thay đổi. Người, sẽ làm Man Vương Hán thất, hưởng hết vinh hoa phú quý. . . Người, vốn không chết tử tế được, hiện giờ lại biến thành công thành danh toại. . . Mà người, đúng là ác hán. . .

Trước chỉ Đồng Phi, sau chỉ Sa Ma Kha, lại chỉ Điển Vi, cuối cùng lại chỉ vào Đồng Phi.

Hứa Thiệu nói chưa hết lại phun ra một ngụm máu, ngắt xỉu tại chỗ.

Biến hóa này làm cho tất cả mọi người kinh sợ. . .

Đồng Phi cũng hồ đồ!

Nhìn Điển Vi, nhìn Sa Ma Kha. Hai người này cũng đều không hiểu ra sao, cũng không biết rõ ràng đã xảy ra chuyện gì. Sao vừa rồi còn mắng không chết tử tế được, nháy mắt lại sửa lời rồi? Hơn nữa nghe giọng điệu của Hứa Thiệu, rõ ràng mệnh của hai người họ đều bởi vì Đồng Phi mà biến.

Tào Tháo cũng choáng váng. . .

Sau khi Hứa Thiệu bình mệnh số của ba người Đồng Phi, đêm hôm đó thổ huyết mà chết.

Ba người Đồng Phi bởi vậy mà danh tiếng lan truyền rộng, trong một đêm, nổi tiếng khắp thành Lạc Dương.

Khi tin tức truyền tới phủ đại tướng quân, Hà Tiến đang cùng gia nhân ăn cơm quanh bàn tròn mà Đồng Phi đưa tới.

Nghe được tin tức này, ly ngọc rơi xuống đất nát bấy.

- Hứa Tử Tương, đã chết rồi?

- Không sai, chết sau khi bình cho ba huynh đệ Đồng binh tào. . .

Hà Miêu sinh động như thật nói:

- Đại ca không biết tình huống lúc đó khúc chiết thế nào đâu. Hứa Tử Tương vốn bị buộc bình xét, chỉ vào hai huynh đệ Đồng Phi chửi ầm lên. Nhưng không ngờ khi nhìn Đồng binh tào lại đột nhiên thổ huyết. . . Sau đó lại bình xét hai huynh đệ của Đồng binh tào. Thì ra tam đệ của Đồng binh tào còn là vương tử Ngưu Khê Man. . .

Hà Tiến đầu thềm đi quần vương tử của người Man làm gì.

- Vậy Đồng Phi có từng động thủ không?

- Chưa từng!

- Sao Hứa Tử Tương lại thổ huyết?

- Không rõ lắm. . . Sau đó lão nhân đó chỉ vào Đồng binh tào nói là ác hán, rồi chết luôn.

197. Chương 197: Loan Vệ Quân (1)

Hà Tiến còn muốn hỏi thêm, lúc này Hà Chân Hà lão thái công lại lên tiếng:

- Toại Cao, có câu là thiên cơ khó dò. Chắc là Hứa Tử Tương kia đã tiết lộ thiên cơ, vì vậy bị trời phạt. Trên đời này việc khó lường rất nhiều, vẫn là không nên truy cứu, tránh chúng ta cũng phải chịu liên lụy. . . Đồng Phi là ác hán hay là người thiện lương thì mặc kệ, có can hệ gì với chúng ta đâu?
- Nhưng Hứa Tử Tương chết, chỉ sợ người trong thiên hạ đều sẽ tính món nợ này lên đầu ta.
- Sợ sao?

Hà lão thái công cười lạnh:

- Toại Cao, có đôi khi người quá cẩn thận rồi. Người trong thiên hạ? Hừ hừ, ta thấy cùng lắm cũng chỉ là một đám hủ nho mà thôi. Lẽ nào người còn tưởng rằng Viên Ngỗi sẽ đứng ra nói giúp cho đám hủ nho đó sao? Hứa Tử Tương là người thế nào, người có mắt đều biết. Chỉ sợ cái chết của hắn sẽ có rất nhiều người hài lòng còn không kịp đấy. Đừng lo lắng, chuyện chưa đến, đừng lo sợ không đâu. Nếu đã đến, vậy sẽ như Đồng gia tử nói, binh tới tướng ngăn cản. Nghĩ Hà gia ta tốt xấu cũng là hoàng thân quốc thích, người tay cầm binh mã thiên hạ thì có gì mà sợ!

Những lời này khiến Hà Tiến không khỏi liên tục gật đầu.

Không sai, ta sợ cái gì?

Hà Chân nói tiếp:

- Tuy nhiên Đồng gia tử kia gây ra chuyện ngày hôm nay, chỉ sợ cũng là rảnh rồi mà sinh nông nổi. Người triệu hấn tới Lạc Dương, nhưng không giao việc gì cho hắn làm. Thanh niên nhân, khó tránh khỏi tình lực tràn đầy, thích gây chuyện thị phi. Người tốt nhất cứ giao cho hắn một việc, đừng để hắn gây ra rắc rối nữa. . . Nếu không, người cho hắn về Lâm Thao đi.

Hà Tiến nghe vậy khổ não không ngớt.

Hắn đâu phải là muốn Đồng Phi ở trong kinh thành gây chuyện thị phi chứ?

Có điều lão nhân nói cũng có đạo lý, không cho tiểu tử kia chút việc để làm, chỉ sợ việc này sẽ càng rắc rối hơn.

Nhưng bảo hắn giao binh mã của Hà phủ cho Đồng Phi, hắn quả thật không nguyện ý lắm. Dù sao, an toàn lớn nhỏ cả nhà giao ột tên nhóc miệng còn hôi sữa thì thật sự không an tâm. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, Đồng Phi đó cũng là Binh tào duyện của phủ đại tướng quân.

Hà Miêu nhìn ra nỗi lo lắng của Hà Tiến, lập tức lên tiếng:

- Nếu ca ca không muốn giao phủ binh cho tiểu tử kia, sao không bảo hắn đi nắm giữ một nhánh nhân mã nào đó? Từ sau khi muội muội vào cung, nhánh nhân mã đó không phải vẫn luôn nằm trong tay ca ca sao? Chỉ là những người đó. . . Ha ha, bị chúng ta nhét vào tây viên. . . Cũng xem như phủ binh của ta, cứ giao cho tiểu tử kia chơi đi.

- Người nói Loan Vệ quân?

Hà Miêu cười gật đầu:

- Như vậy, người khắp thiên hạ cũng đều biết đại tướng quân là đang xử phạt tiểu tử kia.

Đồng Phi ủ rũ đi ra khỏi thư phòng của Hà Tiến, chỉ ít trên biểu hiện thì y rất chán nản.

Gió thổi rất nhẹ.

Khí tức đầu xuân làm cho thành Lạc Dương vốn đã phồn hoa tăng thêm vài phần sức sống, cây bên đường cũng đã xanh một màu lá.

Tào Tháo đang chờ ở ngoài Nghi môn của phủ đại tướng quân, thấy Đồng Phi đi ra, hần vội vàng đi lên nghênh đón.

- Tây Bình, đại tướng quân nói thế nào?

- Còn nói thế nào nữa? Đầu tiên không khỏi phân trần đã thoả mạ ta một trận, còn thiếu chút nữa đánh ta. Nhưng thái độ của ta coi như thành khẩn, đại tướng quân mắng vài câu, sau đó cũng không nói gì nữa, bảo ta về nhà bế môn tư quá.

- Về nhà? Là về Lâm Thao sao?

- Nếu vậy thì tốt rồi!

Đồng Phi thở dài:

- Lập tức sẽ phản công người Khương rồi, nếu như có thể trở lại còn có thể kịp thời báo thù. Đại tướng quân bảo ta ở lại Lạc Dương, qua hai ngày nữa đến quân doanh báo danh, nói là tránh ta mỗi ngày không có việc gì làm đi gây sự.

Tào Tháo ừ một tiếng, xoay người muốn lên ngựa.

Đột nhiên hần lại dừng bước, nghi hoặc nhìn Đồng Phi hỏi:

- Bảo ngươi đến quân doanh? Nói như vậy, đại tướng quân giao phủ binh cho ngươi rồi.

Đồng Phi vừa lên ngựa, lắc đầu nói:

- Chỉ là một bộ phận trong đó thôi.

- Là bộ phận nào?

Đồng Phi nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó lấy ra một cái phù tiết bằng đồng thau trong túi:

- Chính là cái này.

- Giáo úy Loan Vệ Doanh?

Tào Tháo khẽ đọc văn tự cổ phía trên, sau khi thoáng sửng sốt mới đột nhiên bật cười ha ha. Vừa mới bắt đầu vẫn còn duy trì tư thái, nhưng càng cười càng dữ dội, cuối cùng thậm chí ngồi xổm xuống đất ôm bụng mà cười.

Đồng Phi ngạc nhiên nhìn Tào Tháo:

- Mạnh Đức huynh, ngươi cười cái gì?

- Không có gì, không có gì! - Tào Tháo xua tay chuẩn bị vượt lên trên.

Khẳng định có vấn đề. . .

Đồng Phi sao có thể bỏ qua cho Tào Tháo, liền dục ngựa chạy theo nắm lấy cổ áo của Tào Tháo, vội nói:

- Mạnh Đức huynh nói rõ ràng đi, bằng không đừng nghĩ chạy được!

Do hơi vội vàng, dùng lực hơi lớn, đã nhấc bổng cả Tào Tháo lên.

- Ngươi thả ta xuống, thả ta xuống!

Trên đường cái bị sừ tiểu tử này xách như thế, giống như một con điều hâu bắt gà, mất mặt thế nào chứ.

Tào Tháo vội vàng hô to, Đồng Phi cũng ý thức được tư thế này cũng chướng tai gai mắt, vội vã buông tay ra, suýt nữa quãng Tào Tháo té ngã.

Man phu đúng là man phu, điên lên cái gì cũng không để ý!

Sau khi Tào Tháo đứng vững mới thăm nói, lại cười khỏ nói với Đồng Phi:

- Loạn Vệ Doanh này. . . Nói đến thì cũng dài. Hay là chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó chậm rãi nói chuyện đi, thế nào? Ta phỏng chừng, bên ngoài đại trạch môn của người lúc này đang rất náo nhiệt đấy. Ha ha, với tính tình của người nên trở về trễ một chút, tránh điên lên sẽ gây sự.

- Việc này, cũng được. . . Mạnh Đức huynh nói chỗ nào đi, ta mời.

- Rất tốt, rất tốt!

Trong nhà Tào Tháo cũng không thiếu tiền, nhưng giá cả trong thành Lạc Dương thật sự quá lớn. Hôm nay có oan đại đầu (công tử Bạc Liêu) xuất hiện, sao hắn bỏ qua được.

Hiện giờ quan hệ giữa hai người này rất tốt, đặc biệt là sau khi trải qua sự kiện Nguyệt đán bình, hai người liền trở thành châu chấu đậu trên một sợi dây.

Hứa Thiệu đã chết, nhân vật nổi tiếng lớn nhỏ bên trong thành Lạc Dương hoặc nhiều hoặc ít đều biểu thị bất mãn.

Sáng sớm mỗi ngày, ngoài đại trạch môn bên trong Nghênh Xuân môn sẽ tụ tập một đám văn nhân sĩ tử khiển trách thói hung ác của Đồng Phi.

Mặc kệ nhân phẩm của Hứa Thiệu kia thế nào, nhưng mặc kệ thế nào hắn cũng là một thành viên của sĩ tộc.

Tuy Đồng Phi cũng không làm sai cái gì, quy củ của Nguyệt đán bình kia là Hứa Thiệu định ra, nhưng cũng không nói qua không được xông vào. Chỉ là sự kiện này đã xúc phạm đến văn hóa. Càng quan trọng là, sau khi Đồng Phi làm tức chết Hứa Thiệu, còn chạy ra ngoài cửa đòi các văn nhân sĩ tử đánh đổ với ý lúc trước thực hiện đồ ước, ngoan ngoãn giao đầu ra đây.

Những văn nhân sĩ tử này khi đánh cuộc thì đồ xô lên. Thấy Đồng Phi thực sự khinh xuất, người nào cũng rụt cổ trở lại, không ai thừa nhận họ đã đáp ứng đồ ước này.

Đồng Phi tức giận đến mức lúc đó rút đao muốn chém người.

May là Tào Tháo đi theo phía sau Đồng Phi, vừa thấy tình huống không ổn lập tức lao tới kéo Đồng Phi lại, lúc này mới không tạo thành huyết án. Nhưng mọi người cũng đều đã nhìn ra, Đồng gia tử của Lương Châu này dám giết thật. Nếu như không phải là Tào Tháo ngăn cản, nói không chừng cửa đại môn Nguyệt đán bình đã máu chảy thành sông rồi.

Man phu, ác hán. . .

Đây cũng trở thành câu cửa miệng của đám văn nhân sĩ tử, khi nói chuyện gì cũng đều là: Đừng có đi học ác hán đó thể này thế kia!

Phải biết rằng, đây chính là lần bình cuối cùng của Hứa Thiệu, tên tuổi ác hán của Đồng Phi muốn không nổi danh cũng không được.

Nhưng Tào Tháo xem như một trong đương sự lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Câu nói đó của Hứa Thiệu là: Người đúng là ác hán...

Rất rõ ràng, những lời này cũng chưa nói xong. Ác hán cái gì? Tào Tháo cảm giác được phía sau hai chữ ác hán đó mới là then chốt.

Nhưng, Hứa Thiệu đã chết!

Đáp án đó cũng không ai biết nữa.

Có đôi khi ngẫm lại ba huynh đệ Đồng Phi, Tào Tháo liền có chút cảm khái: Vật dĩ loại tự, nhân dĩ quần phân. Ba người này có lẽ là ông trời muốn đưa họ đến với nhau. Vốn đều là mệnh đại hung, nhưng không ngờ ba người đại hung tập hợp lại biến thành tướng đại cát. Mà then chốt trong đó có lẽ chính là Lương Châu Đồng gia tử đến từ Lâm Thao.

198. Chương 198: Loan Vệ Quân (2)

Càng nghĩ, lại càng cảm thấy phương diện này ảo diệu vô cùng.

Cái chết của Hứa Thiệu có tốt có xấu. Chỉ ít đối với Tào Tháo thì chưa hẳn không phải là một chuyện tốt.

Bởi hắn đi cùng với Đồng Phi, cũng khiến cho sự chú ý của đại tướng quân đối với hắn tăng lên rất nhiều. Đặc biệt là Tào Mạnh Đức vốn đã là người có danh tiếng, lại còn thêm tài năng xuất chúng, Hứa Thiệu còn bình hắn là năng thần trị thế, loạn thế kiêu hùng. Khiến cho danh tiếng của Tào Tháo thoáng cái đề cao hơn rất nhiều. Chỉ là hắn hay đi cùng với Đồng Phi, cũng khiến hắn vừa được khen vừa bị chê.

Nhưng mặc kệ là khen hay chê, đại tướng quân rõ ràng đã coi trọng hắn hơn không ít.

Trước một ngày tiếp kiến Đồng Phi, phủ tướng quân họp hội nghị theo bốn phần, vị trí của Tào Tháo rõ ràng xê dịch về phía trước không ít.

Trên đời này có đôi khi là như thế, có lợi có hại, lợi hại luôn đi kèm với nhau.

Cơ hội thường thường ẩn dấu giữa lợi và hại này, chỉ nhìn thôi sẽ không thể nắm bắt được.

Ngoài Nam Cung môn có một gian tử lâu rất lớn, tên là Anh Hùng lâu.

Tại thành Lạc Dương, người không biết Anh Hùng lâu quả thật không nhiều lắm. Trừ phi người không phải là người Lạc Dương.

Anh Hùng lâu sở dĩ nổi tiếng, đều là nhờ chủ nhân của gian tử lâu này. Có Vương Việt danh xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, sau khi hết hi vọng tại sĩ đồ, hắn chuyên tâm vào tu hành kiếm đạo, tu vi ngày càng cao thâm. Môn hạ đệ tử của hắn cũng không thiếu. Tuy nói đệ tử chân chính của Vương Việt chỉ có một, nhưng đám học sinh ký danh hoặc nhiều hoặc ít cũng được Vương Việt chỉ điểm dẫn dắt.

Đặc biệt là sau khi Vương Việt trở thành lão sư kiếm thuật của hoàng tử Biện, có một số đệ tử ký danh xuất thân rất tốt, trong nhà lại có tiền, mượn ngọn gió đông Vương Việt, sau đã thành công đi lên sĩ đồ. Mà bánh ít đi, bánh quy lại, những đệ tử này dựng lên cho hắn một tòa tử lâu trên đường ngoài Nam Cung môn. Đây là Anh Hùng lâu.

Nếu là Anh Hùng lâu, không phải anh hùng thì đừng vào.

Mà đánh giá người là anh hùng hay không điều kiện rất đơn giản, một là người đưa ra được một cái giá, hai là có chút thân phận địa vị, sau đó tuyệt đối có thể ở chỗ này hưởng thụ cảm giác xem như ở nhà.

Hiện giờ Vương Việt đã không còn dục niệm gì đối với sĩ đồ, nhưng phen tâm ý này của môn hạ đệ tử hắn nhận lấy.

Cũng không phải hắn tham tài, chỉ là môn hạ của hắn có không ít đệ tử xuất thân nghèo hèn, thậm chí một ngày ba bữa cơm cũng khó.

Con người Vương Việt, người có thể nói hắn là một quan mê, nhưng tuyệt đối không thể phủ nhận nhân phẩm của hắn.

Cũng chính bởi vì điểm này, Hán Đế Lưu Hoàn đã lựa chọn hắn làm lão sư kiếm thuật cho Lưu Biện. Bởi bàn trong tử lâu phần lớn là ký danh đệ tử được Vương Việt chỉ điểm. Ở chỗ này thứ nhất thuận tiện lắng nghe lời dạy dỗ, thứ hai có thể kiếm chút tiền, bảo đảm áo cơm không lo. Ba thì còn có thể mượn cơ hội này nhận thức một số quan lớn quý nhân, nói không chừng ngày nào đó có thể thăng chức rất nhanh.

Đồng Phi có nghe nói qua gian tử lâu này!

Cái tên Vương Việt y không nghe nói qua. Hình như ở trong Bình Thư diễn nghĩa cũng không có bình thuật về người này.

Có điều nhìn một số việc làm của hắn, quả thật cũng khiến người khác kính nể.

Tào Tháo chọn gian tửu lâu này, Đồng Phi đáp ứng ngay lúc đó. Hai người đi lên tửu lâu, lập tức có bồi bàn tiến lên ân cần bắt chuyện.

Xem ra, Tào Tháo là khách quen ở đây.

- Sử A, ta giới thiệu cho người. . . Ha ha, đây là công tử của thứ sử Lương Châu, hổ lang chi tướng mà Bá Giải tiên sinh đã nói.

Sử A đó là một người có tướng ngũ đoản, hai cánh tay thon dài, cong gập như thường.

Đặc biệt là đôi tay đó, nhìn rất mịn màng. Ngón tay thon dài, móng tay cắt tĩa cực kỳ sạch sẽ. Khi hai người nắm tay, Đồng Phi lộ bộ trong lòng. Người này nhìn rất gầy yếu, nhưng khí lực trên tay không nhỏ, còn có cả sự thô ráp ẩn giấu dưới làn da mịn màng. Nếu không phải người luyện võ thì sẽ khó cảm thấy được, đây tuyệt đối là một kiếm thủ rất giỏi.

Mà Sử A, cũng thầm khen: Quả nhiên là hổ lang chi tướng, quả nhiên là một ác hán!

Hôm nay Sử A tọa trấn trong tửu lâu, một mặt phòng ngừa bọn lưu manh gây sự, thứ hai cũng có thể chỉ điểm kiếm thuật cho các đệ tử.

Sau tửu lâu có một cái sân rất lớn, là nơi cung cấp cho người luyện kiếm.

Hàn huyên vài câu, Sử A xin cáo lui.

Lúc này Đồng Phi tỉnh táo lại, quay đầu nhìn Tào Tháo:

- Mạnh Đức huynh, rượu đã đưa lên, món ăn cũng đã chọn, có phải là. . .

- Được được được, biết người nôn nóng mà!

Tào Tháo thích chí uống một ngụm rượu, tán thán:

- Rượu của Anh Hùng lâu này quả nhiên chỉ có anh hùng mới có thể uống được... Tây Bình hiền đệ, lịch sử của Loạn Vệ Doanh này có thể nói là rất lâu, bắt đầu từ lúc Quang Vũ hoàng đế Trung hưng.

- Sao?

- Người có biết Âm Lệ Hoa không?

- Đó không phải là. . . của Quang Vũ hoàng đế. Làm quan nên làm Chấp kim ngô, cưới vợ thì phải cưới Âm Lệ Hoa. Câu tục ngữ này ta biết.

- Nhưng người có biết, Âm Lệ Hoa đó ngay từ đầu cũng không phải là hoàng hậu không?

- Việc này. . . Ta cũng biết. Hình như là Quách hoàng hậu! À, khúc chiết của phương diện này ta đại thể lý giải, nói trọng điểm đi.

Tào Tháo cười ha ha:

- Quang Vũ hoàng đế yêu Âm hoàng hậu, nhưng bởi vì một số nguyên nhân nên ban đầu cũng không lập Âm hoàng hậu làm hậu, là lập Quách hoàng hậu. Phải biết rằng, phi tử cùng hoàng hậu gặp mặt phải dập đầu. . . Quang Vũ hoàng đế bởi vì không muốn để cho Âm hoàng hậu chịu khuất nhục này, vì vậy mỗi lần xuất binh chiến tranh đều sẽ mang theo Âm hoàng hậu theo quân cùng xuất chinh.

Đồng Phi nói:

- Cái đó có liên quan gì tới Loạn Vệ Doanh?

- Người đừng vội, nghe ta từ từ nói. . . Trong quân doanh mang theo một nữ tử, là không phù hợp với quy củ. Hơn nữa cũng gặp nhiều bất tiện. . . Sau đó Quang Vũ hoàng đế đã nghĩ ra một biện pháp, để cho Âm hoàng hậu tự thành một quân, toàn bộ đều do nữ tử cấu thành. Trên danh nghĩa, Âm hoàng hậu là thống soái một quân, nhưng trên thực tế thì dập tắt những lời chỉ trích trong quân doanh.

Đồng Phi bưng tỉnh hiểu ra:

- Còn có chuyện này sao?

- Âm hoàng hậu không hổ là đại hiền nữ tử, sau khi tiếp nhận quân này đã huấn luyện rất có kết cấu. Có một lần khi đại chiến còn đánh tan một đội quân tinh nhuệ của địch. Có điều phe mình tử thương thảm trọng. Quang Vũ hoàng đế đặc biệt tán thán, nói là muốn giữ lại nhánh nhân mã này, còn ban thưởng tên là Loan Vệ Doanh. . . Hàm nghĩa của nó chính là cấm vệ doanh bảo vệ loan giá, toàn do nữ binh cấu thành.

Đồng Phi cười ha ha:

- Là như vậy à. . .Ta cũng không nghe nói qua. . . Chậm đã, huynh nói doanh đó tên là gì?

Tào Tháo cười tùm tùm:

- Loan Vệ Doanh!

Đồng Phi mở to mắt, lắp bắp nói:

- Là Loan Vệ Doanh ta phải đi đó sao?

- Đúng vậy!

- Vậy chẳng phải nói, binh thủ hạ của ta, tất cả đều là nữ nhân?

Tào Tháo cười ha ha:

- Cho nên vi huynh mới phải chúc mừng hiền đệ, từ nay về sau hiền đệ bước vào Chúng Hương Quốc, đừng có để bị mê hoặc đó.

Đồng Phi hít một hơi lạnh, đồng thời lại cảm thấy dở khóc dở cười.

199. Chương 199: Có Chăng Thương Hương Tiếc Ngọc(1)

Lịch sử của Loan Vệ Doanh gần hai trăm năm.

Từ sau khi Hán Minh Đế đăng cơ, liền chính thức thiết lập Loan Vệ Doanh này làm nữ doanh hộ vệ hoàng hậu cùng thái hậu, nhân số hai nghìn.

Ở chỗ này nói một câu, Hán Minh Đế là con trai của Âm Lệ Hoa.

Con trai giữ gìn tâm huyết của mẹ, đương nhiên là lý do đầy đủ. Từ đó về sau thiên hạ thái bình, Loan Vệ Doanh cũng không tái xuất hiện nữa.

Cũng bất kể là hoàng đế nào, đều không dám huỷ bỏ Loan Vệ Doanh.

Trong di chiếu của Hán Minh Đế thậm chí đặc biệt liệt ra một điều cho Loan Vệ Doanh, bất kỳ ai không được huỷ bỏ Loan Vệ Doanh, coi như là hoàng đế cũng không được. Đây có lẽ là một loại phương thức Hán Minh Đế ký thác nỗi nhớ nhung đối với mẫu thân, hy vọng Loan Vệ Doanh có thể tồn tại lâu dài.

Nhưng nguyện vọng là tốt, hiện thực lại rất tàn khốc.

Trong năm Thái Bình, tác dụng của Loan Vệ Doanh trở nên càng ngày càng nhỏ, thậm chí đã đến điểm cuối, ngay cả một biên chế hoàn chỉnh cũng không thành lập đầy đủ. Cũng khó trách, chiến tranh tự nhiên có bắc quân, có Vũ Lâm quân đi làm, ai sẽ để ột đám đàn bà lên chiến trường? Nếu như thực sự ngay cả đàn bà cũng cầm lấy đao thương tranh đấu, vậy phỏng chừng Đại Hán cũng không còn lối ra rồi.

Cứ như vậy, Loan Vệ Doanh từng đời truyền xuống.

Ban đầu còn từ gia đình quan lại tuyển nhận nhân mã, dần dần, các gia đình này không muốn cho nữ nhân nhà mình xuất đầu lộ diện. Không chiêu mộ được nhân mã, thôi được, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp từ dân gian. Chỉ cần là nữ nhi gia xuất thân thuần khiết, tướng mạo không có trở ngại, đều có thể trúng cử Loan Vệ Doanh. . . Ha ha, việc này nghe qua không phải là lựa chọn binh tướng, mà là đang lựa chọn tú nữ.

Loan Vệ Doanh vốn nên thuộc về tôn thất.

Nhưng sau đó thì sao, ngoại thích chuyên quyền. Đặc biệt là sau khi đại tướng quân Lương Dực nắm quyền, Loan Vệ Doanh đã trở nên khác xưa.

Từ tôn thất chuyển dời đến trong tay ngoại thích, trên danh nghĩa vẫn là hộ vệ hoàng hậu.

Ai cũng biết, hoàng hậu làm sao có thời giờ quản chuyện này? Vào Loan Vệ Doanh, nói không dễ nghe, nó cũng như một loại thủ đoạn để ngoại thích mượn hơi quyền quý. Được thôi, để cho chúng ta nói khó nghe một chút nữa, tính chất của nó không khác gì quân kỹ. (kỹ nữ theo quân đội)

Hiện nay, Loan Vệ Doanh ở trong tay Hà Tiến, đóng quân tây viên, có 'lính' khoảng chừng 1200 người.

Phương diện lương bổng, tôn thất đẩy cho đại tướng quân, đại tướng quân đẩy cho tôn thất, dù sao thì ai cũng không muốn bỏ ra khoản tiền này. Ngoài quân doanh còn có Vũ Lâm quân thủ hộ. Nói là hộ vệ, ai cũng rõ ràng là vì phòng ngừa người của Loan Vệ Doanh bỏ trốn mà thôi.

Đồng Phi nghe Tào Tháo nói rõ ràng tình huống của Loan Vệ Doanh rồi, sắc mặt đã trở nên đỏ tía.

Tay đang không ngừng run lên. Chắc hẳn bởi vì bị làm nhục mà phẫn nộ.

Tào Tháo thở dài:

- Tây Bình, người cũng đừng quá tức giận. Chuyện này chắc hẳn đại tướng quân cũng là bất đắc. . . Mặc dù Hứa Thiệu không phải chết ở trong tay chúng ta, nhưng tốt xấu cũng có liên quan tới chúng ta. Nếu không có dấn dò gì, chỉ sợ đại tướng quân cũng không dễ nói. Nhấn nại đi, ở trong thành Lạc Dương này chúng ta chỉ là đàn cá nhỏ, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị con cá lớn ăn tươi. . . Mọi chuyện lắng xuống, ta tin tưởng đại tướng quân nhất định sẽ nghĩ cách điều người ra, người đừng quá lo lắng.

Lúc này, trên mặt Tào Tháo đã không còn nét tươi cười nữa.

- Mạnh Đức huynh ở chỗ này uống rượu đi, tâm tình của ta không tốt, đi trước đây!

Đồng Phi buồn bực nói. Ném một miếng bánh vàng lên bàn, rồi xoay người dẫn theo Đồng Thiết đi xuống Anh Hùng lâu này.

Dưới phù hoa lại là một cảnh xấu xa.

Loan Vệ Doanh năm đó từng lập chiến công hiển hách, nhưng hôm nay lại biến thành công cụ để phục vụ cho nam nhân tìm niềm vui.

Đồng Phi không phải vì tức giận cho bản thân, mà là cảm thấy thật không đáng cho các cô nương đã vì Loan Vệ Doanh mà đầu rơi máu chảy.

Hán thất, thực sự còn có thể cứu sao?

Đồng Phi đứng ở trên đường, đột nhiên gầm lên một tiếng, dẫn tới người xung quanh liếc mắt.

Tào Tháo từ trên cửa sổ lầu nhìn xuống dưới, nhìn bóng lưng cao to của Đồng Phi, dần tan biến nơi cuối con đường. Nói không hết cô đơn.

Hán quân uy vũ năm đó, hôm nay ở đâu?

Tào Tháo cầm ly rượu uống một ngụm lớn. Cảm thấy trong lòng hình như có một ngọn lửa đang đốt cháy, thiêu đốt toàn thân hắn trong đau đớn.

Sử A đi vào:

- Mạnh Đức công, tại sao Phi công tử đi rồi?

- A, người cũng biết hắn sao?

Tào Tháo nhạy cảm phát hiện, khi giới thiệu Đồng Phi thì hắn cũng không nói ra tên của Đồng Phi.

Sử A cười:

- Mạnh Đức công, các người tại Nguyệt đán bình tạo ra động tĩnh lớn như vậy, Sử A ta trừ phi là một người mù, người điếc, thì cũng phải nghe được một chút chứ. Đại danh của Phi công tử từ đầu năm ngoái ta đã

nghe qua rồi. Đừng quên, ngày đó gia sư từng tại Nam Cung tham chiến, cũng từng gặp mặt Đồng công mã. . . Bá Giai tiên sinh cũng rất ca tụng con trai của Đồng công đấy.

- Ha ha, ta lại quên mất chuyện này!

Tào Tháo lộp bộp trong lòng: Danh tiếng của Đồng Tây Bình không ngờ nổi như vậy sao?

- Tây Bình tâm tình không tốt, vì vậy về trước rồi. . . Được rồi, gần đây thấy vương công rất ít xuất hiện tại tửu lâu.

- Không phải vẫn là vì việc của hoàng tử Biện sao?

Sử A cười khổ:

- Đầu năm hoàng thượng kiểm tra hoàng tử Biện, ai ngờ. . . Không quá tiến bộ. Ngay cả gia sư cũng bị khiển trách. Tâm tình không tốt, ra ngoài đi thăm hảo hữu rồi. Khả năng phải bốn năm tháng nữa mới trở về.

Tào Tháo nghe vậy có phần tiếc nuối.

- Vậy thì đáng tiếc thật!

Hắn lắc đầu:

- Khuyển tử đó của ta cũng đã lớn, đang muốn mời vương công chỉ điểm một chút.

Sử A ngạc nhiên:

- Mạnh Đức công nói gì vậy? Người trong thiên hạ ai cũng hổ thẹn cho võ phu, lệnh công tử không đọc sách thánh hiền, lại đi học kiếm thuật? Ngài cũng thấy đấy. . .Đám võ phu, ngay cả người vũ dũng như Phi công tử cũng phải ỷ khuất tài năng mà cầu sinh.

Tào Tháo híp mắt lại. Động tác này cũng là học từ Đồng Phi, hôm nay cũng đã thành thói quen của Tào Tháo.

- Sử đại huynh có nghe được tin tức gì hả?

- A, trong tửu lâu này của ta, tới lui rất nhiều vương công đại thần, có chuyện gì mà không biết? Ta thì không tin Mạnh Đức công không nhìn ra... Người ta trong lòng đều rõ ràng là tốt rồi, trong lòng rõ ràng là tốt rồi. Nói toạc ra thì không hay lắm.

Sử A này nói cũng rất xảo diệu!

Tào Tháo suy nghĩ một lát, đột nhiên cười nói:

- Sử đại huynh nói không sai, nói toạc ra sẽ không hay. Có điều, theo Tào mỗ thấy, quân nhân mới là sống lưng của Đại Hán này. Đừng nhìn hôm nay danh sĩ đầy đường, không biết khi hỗn loạn, danh sĩ chỉ như chó thối... Sử đại huynh, như nếu không chê Tào Mạnh Đức chức quan hèn mọn, không bằng huynh tới hướng dẫn cho khuyển tử kiếm thuật đi.

Mắt Sử A sáng lên, cười nói:

- Việc này sẽ bàn sau. Tuy nhiên trước khi gia sư chưa trở về, có thể cho công tử tới chỗ ta học kiếm thuật. Sử A bất tài, mặc dù kiếm thuật không inh như của gia sư, nhưng hướng dẫn sơ qua thì cũng được.

- Như vậy đa tạ rồi!

Có một số lời, đúng như Sử A đã nói, nói toạc ra sẽ không hay.

Dù sao thì hai người đều đã hiểu tâm tư của đối phương, chỉ là một thay đổi trên hình thức, nói không chừng nói thế này sẽ càng tốt hơn.

200. Chương 200: Có Chăng Thương Hương Tiếc Ngọc(2)

Giữa tháng hai năm Trung Bình thứ hai, khắp nơi bưng bưng sinh cơ.

Sau khi Đồng Trác điều binh khiển tướng trải qua một mùa đông khắc nghiệt, đã phát động công kích hung mãnh đối với người Khương.

Khương kỳ nhân số tuy nhiều, thế nhưng một mùa đông đã khiến lương thảo của họ hầu như không còn, có thể nói là căn răng chống đỡ loại cục diện này.

Nhưng dù sao cũng là thiếu y thiếu lương, làm sao so được với năm vạn thiết kỵ Tây Lương được chuẩn bị đầy đủ.

Bờ sông Thao, dưới Tiểu Âm sơn.

Đồng Trác tự mình đốc chiến, từ sáng sớm đánh đến buổi trưa, đánh cho Khương đại bại. Hơn mười vạn Khương kỳ thoáng cái tan tác. Cùng lúc đó, hào soái của ba bốn Khương bộ như Tiên Linh đã sớm kết hạ minh ước với Đồng Trác, vòng qua Tiểu Âm sơn tập kích từ bên.

Hơn mười vạn nhân mã Khương kỳ hầu như toàn quân bị diệt, đại bộ phận đầu hàng, chỉ có bộ phận nhỏ nhân mã bỏ chạy đến Hoàng Trung.

Bắc Cung Bá Ngọc tổ chức nhân mã, nỗ lực xoay chuyển bại cục, nhưng không ngờ bị Hàn Toại lâm trận phản chiến, phải vội vã tụ tập mười vạn Khương kỳ lần thứ hai tán loạn.

Trong trận đánh này, một viên tiểu tướng tự Vũ Uy xuất hiện.

Người này họ Mã, tên Đằng, tự xưng hậu duệ của Phục Ba tướng quân Mã Viện. Vũ Uy triệu tập nhân mã, phối hợp với đại quân của Đồng Trác tập kích quấy rối Hoàng Trung.

Hàn Toại muốn đầu hàng, nhưng Đồng Trác nhớ kỹ câu nói của Đồng Phi, cương quyết không tiếp thu.

Rơi vào đường cùng, Hàn Toại mang theo nhân mã bản bộ tháo chạy đến Tích Thạch sơn. Mà Bắc Cung Bá Ngọc thì mang theo người trở về Hoàng Trung, chuẩn bị tập hợp lại.

Tin tức đại thắng từ Lương Châu đã truyền tới Lạc Dương.

Toàn bộ thành Lạc Dương thoáng cái trở nên sôi trào. . .

Mà Đồng Phi thì sao, lại không cảm thấy hài lòng chút nào. Y dẫn theo người, ôm tâm tình phức tạp từng bước đi đến Tây viên.

Nếu đã tiếp thu lệnh bổ nhiệm, dù gì cũng phải qua đó báo danh mới được!

Bằng không nếu Hà Tiến truy hỏi cũng không biết nói sao. Mặc dù biết đây chỉ là một hình thức, nhưng lấy tính cách của Đồng Phi, y vẫn muốn đi xem sao. Y cũng không hy vọng, Loan Vệ Doanh từng kiến lập công huân cứ trầm luân mãi như thế.

Rất xa đã thấy được đại môn của Loan Vệ Doanh mở rộng, nhìn không thấy vệ binh thủ vệ.

Điền Vi và Thành Lễ đi theo sau Đồng Phi.

Nhậm Hồng Xương suất lĩnh 50 cô nương của Hồ Nữ doanh, khôi giáp chỉnh tề theo ở phía sau. Phía sau nữa là 100 Cự Ma Sĩ.

Sa Ma Kha thì đánh chết cũng không tới những nơi này, thà rằng ở nhà cùng nhau thao luyện với các Cự Ma Sĩ.

Đồng Lục cũng phải trông nhà. Đồng Thiết thì sao, bởi vì hán rất tuần tú, cũng biết ăn nói, bị Mã Tung dẫn theo đi xử lý mấy việc vặt.

Điền Vi nhỏ nhẹ nói:

- Mẹ nó, cái này mà là quân doanh sao? Toàn mùi son phấn!

Đồng Phi cười khổ, thầm nghĩ: chỉ sợ không đơn giản là son phấn đâu. . .

Dục ngựa đến trước, đoàn người tiến vào đại môn của Loan Vệ Doanh.

Đây đâu phải là quân doanh gì, quả thật, quả thật. . . Đồng Phi thật sự không hình dung ra cảm thụ đối với nơi đây.

Trong doanh trại treo yếm khắp nơi, giống như từng lá cờ nhỏ lay động theo gió. Trên giáo trường, một đám cô nương đang phơi nắng, binh khí trên giá đã bám đầy mạng nhện, binh khí còn rỉ sét loang lổ, không nhìn ra chút ánh sáng nào.

Trong chuồng ngựa, trống rỗng không thấy một con ngựa nào.

Trong trung quân đại trưởng ríu rít tiếng nói cười, quả thật, quả thật giống như là đi vào một Chúng Hương Quốc.

Một nữ binh từ trong doanh trưởng đi tới, khi thấy nhóm Đồng Phi không khỏi sửng sốt, sau đó hô lên:

- Bọn tử muội, lại đưa người mới tới rồi...Ồ, những người này rất kỳ quái, sao lại trang phục này?

Đồng Phi trầm giọng nói:

- Chủ tướng các người ở đâu?

- Chủ tướng nào? Người là ai?

Đồng Phi chau mày, cũng lười nói với nữ nhân đó, nhảy xuống ngựa sai bước đi đến trung quân đại trưởng.

Diễn Vi Thành Lễ đi theo sát phía sau. Đám người Nhậm Hồng Xương cũng vội vàng nhảy xuống ngựa đuổi theo.

Nữ nhân đó rất tò mò, chạy qua còn muốn nói với Nhậm Hồng Xương:

- Muội muội, sao các người lại mặc trang phục này? Ở đây không cần...

Keng một tiếng, bảo kiếm xuất vỏ.

Nhậm Hồng Xương lớn tiếng quát lên:

- Buông tay!

- Ra vẽ cái gì? Qua mấy ngày nữa còn không phải như nhau sao?

Đồng Phi xông vào trung quân đại trưởng, thấy trong trưởng có mười mấy nữ nhân chỉ mặc yếm, hầu như nửa thân trần đang quay quanh ba nam tử nói cười.

Trên ghế chủ soái ở chính giữa là một nam tử mập mạp tựa trong lòng một nữ tử, đang vừa uống rượu vừa trêu đùa.

Ba người Đồng Phi xông vào, làm nam nữ trong đại trưởng giật mình.

- Các người người phương nào, biết đây là đâu không?

Thanh niên béo lớn tiếng quát:

- Còn không cút ra ngoài cho ta.

Đồng Phi hí mắt:

- Khiến hấn câm miệng!

Thành Lễ và Diễn Vi ứng tiếng động thủ. Diễn Vi đi qua đập đổ bàn, nắm lấy thanh niên béo đánh ột trận.

Đồng Phi lạnh lùng nói:

- Các người còn biết đây là nơi nào à? Cũng dám ở đây ban ngày tuyên dâm. Năm đó Âm hoàng hậu sáng lập Loan Vệ Doanh, chính để mặc cho đám đầu heo các người tới chà đạp hay sao? Người đâu, phạm những người không thuộc bản doanh, thì ném hết ra ngoài cho ta.

Cự Ma Sĩ ngoài trường lập tức cùng tề thanh hô lên. Một đám người vạm vỡ xông vào đại trường, xách lấy đám đầu heo kia ném ra ngoài trung quân đại trường. Động tĩnh này cũng không nhỏ, dẫn tới toàn bộ các nữ nhân của Loan Vệ Doanh đều chạy tới xem náo nhiệt.

Nhưng phát hiện 50 Cự Ma Sĩ đứng ở cửa quân doanh, ngoài trung quân đại trường một bên là Hồ Nữ doanh, một bên là Cự Ma Sĩ, đằng đằng sát khí.

Nhậm Hồng Xương đề kiếm mà đứng ở ngoài đại trường.

Thanh niên béo khàn giọng nói:

- Các người lẽ nào không có mắt? Ta là con trai của thái úy Trương Ôn, ai dám đụng đến ta!

Đồng Phi quay đầu:

- Nơi này là quân doanh, há có thể cho phép các người gây rối? Cự Ma Sĩ ở đâu, nếu như có người gây rối, giết không tha!

- Vâng!

Cự Ma Sĩ ngoài đại trường đồng thanh hô lên, nhân số mặc dù không nhiều, nhưng lộ ra một luồng khí thế thâm nghiêm.

Thanh niên béo lập tức ngậm miệng lại, hắn đã nhìn ra, những người này tuyệt đối nói là làm.

- Ai là chủ tướng!

Một nữ nhân 24, 25 tuổi đứng lên, lạnh lùng nói:

- Sứ quý kia, dám ở chỗ này làm càn? Nếu biết nơi này là Loan Vệ Doanh do Âm hoàng hậu sáng lập, còn dám hành sự kiêu ngạo như thế hả? Ta là Hành quân ti mã của Loan Vệ Doanh. Người là ai?

Đồng Phi móc ra binh phù từ trong túi, rồi ném vào trong trường.

- Loan Doanh giáo úy Đồng Phi. . . Người đâu, đuổi hết đám nữ nhân không biết xấu hổ này ra ngoài cho ta, ai dám chống lại, giết chết bất luận tội.

Hành quân ti mã kia khinh miệt nói:

- Giáo úy chó má, còn không phải là dựa vào thân thể của bọn ta ăn cơm, bọn tỷ muội. . .

Lời còn chưa dứt, Nhậm Hồng Xương bảo kiếm xuất vỏ, vung kiếm chém vào cổ của Hành quân ti mã.

Một kiếm này vừa nhanh vừa mạnh mẽ...

Đầu người nhanh như chớp rơi xuống đất, một cột máu phun lên không trung.

- Ta cho các người thời gian một nén nhang, mặc y phục của các người, cầm lấy binh khí của các người, sau đó tập hợp tại giáo trường. Nếu ai trễ giờ, sẽ như tiện tỳ này vậy. Hồng Xương, hủy trung quân đại trường này cho ta. Toàn là mùi khai nồng nặc khiến ta buồn nôn!

Đồng Phi sầm mặt lại. Khuôn mặt vốn dữ tợn lúc này càng giống như hung thần ác sát.

Các nữ nhân sợ đến tái mặt, người run lên.

Đồng Phi lại quát lên:

- Thời gian một nén nhang. . . Thành Lễ, dâng hương! Hồng Xương, sau một nén nhang, kích trống điểm mào, nếu có người không tới, chém đầu giết ở ngoài viên môn. Các người đừng cho rằng là nữ nhân thì ta sẽ nhân từ nương tay. Ở chỗ này, trong mắt bản giáo úy chỉ có binh sĩ, không có nam nữ. Các người còn không mau nhanh chuẩn bị, bằng không đừng trách ta thủ đoạn độc ác.

201. Chương 201: Lang Tâm Tử Thiết, Phong Tình Bất Giải(1)

Trong nội tâm thì Đồng Phi cũng không muốn đi làm khó những nữ nhân này.

Đều là người đáng thương, lưu lạc đến nông nổi như hôm nay, đó cũng là một việc bi thảm của nhân gian. Đường đường Loạn Vệ Doanh, không ngờ phải nhờ nữ nhân bán sắc tướng để duy trì. Sự chua xót và gian nan trong đó, cũng không phải một hai câu là có thể nói rõ.

Nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, sinh hoạt dưới bầu trời Đại Hán, đối mặt với loạn thế gần đến, ai lại không đáng thương?

Đồng Phi muốn giúp họ, nhưng dựa vào tiền thì chỉ có thể làm cho họ ngày càng sa ngã. Chỉ có thể làm cho họ chân chính hiểu được, muốn sống muôn màu muôn vẻ, vậy cũng chỉ dựa vào chính mình. Dựa vào người khác? Hừ, kết quả là cái gì thì cũng sẽ không để lại.

Một nén nhang đã đến giờ!

Các nữ nhân mặc Đồng Tụ khải đặc chế của Loạn Vệ Doanh, cầm vũ khí rỉ sắt, nghiêng ngả xếp thành hàng ở giáo trường.

Đồng Phi đứng trên đài điểm tướng, Nhậm Hồng Xương cùng 50 cô nương của Hồ Nữ doanh đứng phía sau.

Dưới đài, Thành Lễ cùng Diển Vi mỗi người dẫn theo 25 Cự Ma Sĩ, cầm trong tay binh khí, vẻ mặt trang nghiêm, xếp thành hàng hai bên.

Mà trên cửa doanh có 10 tên Cự Ma Sĩ làm thủ vệ.

Những người khác thì dọn dẹp toàn bộ những thứ lung tung trong doanh trại lại, sau đó xếp chồng bên cạnh giáo trường, trông như một ngọn núi nhỏ.

Trưởng phòng cũng đã bị nhỏ lên.

Loạn Vệ Doanh lúc này vắng vẻ, chỉ còn lại các nữ nhân trên giáo trường, kinh ngạc nhìn các Cự Ma Sĩ như lang như hổ hành động.

Họ đã biết thân phận của Đồng Phi!

Những nữ nhân này trong lòng không thể tránh khỏi sinh ra một tia hy vọng.

Loan Doanh giáo úy. Từ sau Chương Đế vẫn chưa có người chính thức đảm nhiệm nữa. Thỉnh thoảng cũng sẽ có một người vớ vẩn ở đây một đoạn thời gian, không ai không phải là ăn sách bạch rồi vô mộng bỏ đi. Mà các cô nương trong doanh trại chỉ có thể thành công cụ cho họ mượn hơi các quan viên. Nói thật ra, đều là người trong sạch thuần khiết, có ai nguyện ý làm mấy việc nhục nhã này chứ?

Lúc trước sở dĩ gia nhập Loạn Vệ Doanh, còn không phải là nghe nói đến sự oai hùng của Loạn Vệ Doanh năm đó.

Nhưng hôm nay. . .

Tuy nhiên giáo úy xấu xí này hình như không giống với những người khác. Hành sự quyết đoán, đường đường Quân ti mã nói giết là giết.

Quân ti mã của Loạn Vệ Doanh thuộc về nữ quan của hoàng cung.

Nhưng phần lớn là một đám người bị bỏ rơi, hoàng thượng chẳng quan tâm, hoàng hậu thậm chí không biết sự tồn tại của họ. Nói khó nghe một chút, mặc dù họ mang trên lưng hàm cấp nữ quan, nhưng còn kém hơn cả một cung nữ bình thường nhất. Chết rồi, trong tôn thất không có bất luận sự ghi lại nào, thậm chí người nhà không biết đến tình hình của họ. Sống, thật ra cũng không khác gì cái chết.

Trên đài điểm tướng Đồng Phi cũng không nói gì.

Thân thể to lớn giống như một ngọn núi nhỏ đứng sừng sững trên đài, sừng sững bất động.

Sau khi tiếng trống vang lên, các nữ binh của Hồ Nữ doanh trên đài điểm tướng vẫn không nhúc nhích. Nhậm Hồng Xương mặc Lượng Ngân giáp, đầu đội Cửu đầu nữ sư tử lượng ngân khôi, tay chống đại

thương, đứng ở phía sau Đồng Phi. Nàng vẫn đeo mặt nạ đồng thau, dưới ánh mặt trời hiện ra vài phần quỷ dị. Nhưng tư thái thướt tha dung hợp với sự quỷ dị đó, nhìn qua càng thêm cổ quái.

Hồ nữ mặc giáp đều vào khoảng ba chục cân, hơn nữa trải qua Tướng Tổ doanh của mục trường đặc biệt chế tạo mà thành, đã nhẹ đi không ít. Nhưng dù vậy, so sánh với các nữ nhân dưới đài, gánh nặng của họ vẫn khả quan hơn.

Mặt trời càng ngày càng cao, ánh nắng hơi gắt.

Thời gian dần dần trôi qua, nhưng hồ nữ trên đài và Cự Ma Sĩ dưới đài vẫn không chút dao động.

Nhưng các nữ nhân của Loan Vệ Doanh đã chịu không nổi rồi. Từ sau khi gia nhập Loan Vệ Doanh, họ chưa từng chịu qua nỗi khổ như vậy.

Binh khí nặng hơn mười cân, còn có Đồng Tụ khải, đã ép cho thắt lưng họ đau nhức, tay chân tê dại.

Người nào cũng ướt đầm mồ hôi, thở dốc liên tục.

Mấy nữ nhân dáng dấp đô bá rốt cuộc chịu không nổi, ném binh khí trong tay xuống đất, đặt mông muốn ngồi xuống.

Cũng khó trách họ như vậy. Có ai đi giảng giải quân kỷ cho họ? Đám nam nhân đến đây, người nào cũng như chó dữ lao lên, sau khi chiếm đoạt được vài người liền vỗ mông bỏ đi. Đô bá phần lớn là xinh đẹp như hoa, càng được sủng ái hơn.

Đồng Phi hít mắt lại:

- Ai cho các người ngồi xuống? Cầm lấy binh khí của người, đứng lên cho ta!

- Giáo úy đại nhân, giờ ngài muốn làm gì? Ngài đường đường một đại lão gia, hà tất phải nghiêm túc với những nữ nhân như chúng tôi chứ? Dù sao thì người ngài cũng đã giết, uy cũng đã lập, mọi người cũng coi như chịu đủ rồi. Dù sao thì ngài ở chỗ này cũng không lâu, mọi người sống thoải mái không phải tốt hơn sao? Nếu ngài muốn chúng tôi hầu hạ, chúng tôi cũng nhất định tận tâm tận lực.

Một đô bá tướng mạo xinh đẹp, thân thể thướt tha đứng ra.

Người rất đẹp, đôi mắt sáng long lanh, toát ra phong tình vô hạn, trong lời nói, còn mang theo một loại quyến rũ mê hoặc.

Mặc y là Liễu Hạ Huệ sống lại, nhất định cũng khó cưỡng nổi phong tình này.

Toàn thân quân trang, rất nam tính; nhưng lại có vẻ quyến rũ động nhân, phong tình vô hạn. . .

Đồng Phi hít mắt lại:

- Ta lặp lại một lần nữa, cầm lấy binh khí của người, đứng vào vị trí của người.

Đô bá cười khanh khách:

- Ôi, giáo úy đại nhân. Ta thừa nhận ngài rất uy mãnh, giết nữ nhân cũng rất thẳng thắn, nhưng tới đây rồi...

- Một!

Thanh âm lạnh lùng của Đồng Phi cắt đứt lời của đô bá.

Đô bá ngẩn ra:

- Giáo úy đại nhân. . .

- Hai!

Từ “ba” vừa thoát ra khỏi miệng Đồng Phi, mắt y tròn tròn, lớn tiếng quát lên:

- Cự Ma Sĩ ở đâu?

- Có!

- Bắt hết những người đang ngồi, quăng vũ khí đi lại... Lôi những người này ra ngoài viên môn, bêu đầu thị chúng!

Cự Ma Sĩ như lang như hổ lập tức hành động.

Các nữ nhân quăng binh khí đi và ngồi dưới đất phần lớn là quân quan của Loạn Vệ Doanh.

Chỉ trong nháy mắt, mười mấy nữ nhân đã bị bắt thành một đội, có cả đô bá nói chuyện với Đồng Phi, bị Thành Lễ kéo ra ngoài viên môn.

- Đại nhân tha mạng!

Lúc này đô bá mới tỉnh ra, vị giáo úy đại nhân trước mắt cũng không phải đang chơi trò trẻ con với họ.

Liền nghe Đồng Phi ở phía sau âm trầm nói:

- Ta mặc kệ các ngươi trước đây làm sao, cũng mặc kệ các ngươi chịu bao nhiêu khổ, chịu bao nhiêu tội. Nơi này là Loạn Vệ Doanh, là ở trong quân. Các việc làm điều làm đáng dừng để cho ta thấy được... Vệ binh là vệ binh, ở đây không phân nam nữ. Hôm nay các ngươi nhớ kỹ, trong Loạn Vệ Doanh này, người vi phạm quân lệnh, giết chết bất luận tội!

Ngoài viên môn vang lên tiếng trống truy hồn...

Một cái đầu máu chảy đầm đìa treo cao ở ngoài viên môn.

Bên cạnh là đầu của Quân ti mã, máu nhỏ xuống nhuộm đỏ cả mặt đất viên môn.

Rất xa, Vũ Lâm quân phụ trách giám thị Loạn Vệ Doanh lấy làm kinh hãi.

Chủ tướng của Loạn Vệ Doanh này như đèn kéo quân thay đổi vô số người, nhưng chưa từng có người nào như ngày hôm nay, vừa vào liền giết người.

Chủ tướng này chẳng lẽ điên rồi sao?

202. Chương 202: Lang Tâm Tử Thiết, Phong Tình Bất Giải(2)

Có một số Vũ Lâm quân còn muốn ghé qua xem. Trông coi ở chỗ này, khó tránh khỏi sẽ có một số người tự tư tự lợi. Nhưng rất nhanh bị người khác kéo lại, nhỏ nhẹ nói:

- Ngươi có biết tên Loạn Doanh giáo úy của Loạn Vệ Doanh kia là ai không? Con trai của thứ sử Lương Châu Đồng Trắc, đại danh鼎鼎鼎鼎 lang chỉ tướng...Cả nhân vật như Hứa Thiệu tiên sinh của Nguyệt đán bình cũng dám làm tức chết, ngươi qua đó là chán sống hả?

Vũ Lâm quân đó lập tức thụt đầu về.

Xa xa có một đội xe đi tới.Áp xe là Đồng Thiết, Mã Tung cùng mười tên Cự Ma Sĩ.

Có người muốn qua ngăn cản kiểm tra, nhưng phát hiện Cự Ma Sĩ trong đoàn xe có trang phục giống như những người Đồng Phi mang tiến Loạn Doanh, cũng lập tức hiểu được, liền thả cho xe ngựa đi qua.

Có điều rất đỏ mắt!

Đường đường Vũ Lâm quân, trang bị lại kém hơn cả tư binh của một thứ sử sao?

Lúc này trong Loạn Doanh tiếng kêu khóc thảm thiết ngập trời.

Đồng Phi hạ lệnh, toàn bộ các nữ nhân quăng binh khí ngồi xuống đất bị lôi đi, mỗi người thưởng 20 quân côn.

Chương hình là Nhậm Hồng Xương cùng các hổ nữ của nàng.

Những cô nương này mặc dù hận họ không có ý chí, nhưng lại thương xót cho số phận nhấp nhô của họ. Có khi, trên tay tự nhiên cũng giảm một chút lực.

Nhưng dù vậy, các nữ quan cũng bị đánh áu chảy đầm đìa.

Sau lưng trắng tinh máu thịt không rõ. Nhìn qua thấy mà giật mình, đó đâu còn có thể khiến nam nhân sinh ra chút sắc dục nào nữa?

Nhậm Hồng Xương qua đây giao lệnh. Đồng Phi rất có thâm ý nhìn nàng.

Trong lòng nàng giật thót, nhỏ nhẹ nói:

- Chủ công, hình phạt đã xong, mời chủ công kiểm nghiệm.

Đồng Phi cười, nhưng lại làm cho Nhậm Hồng Xương càng hoảng hốt.

Cũng khó trách, nụ cười của Đồng Phi nhìn qua còn âm trầm hơn cả khi không cười. Tiểu cô nương trong lòng có quỷ, tự nhiên cũng cảm thấy khản trương.

- Một đám đàn bà, lẽ nào bảo ta đi nhìn họ khỏa thân hay sao?

Nói đến đây Đồng Phi nhìn Diển Vi.

- Đại ca, đốt đồng phế liệu đó cho đệ đi!

Diển Vi tuân mệnh mà đi, chỉ chốc lát mười tên Cự Ma Sĩ giờ được đi tới phía trước đồng phế liệu. Đổ dầu hỏa vào, được theo đó ném ra. Phùng, ánh lửa tận trời, làn khói đặc cuồn cuộn bốc lên mang theo đủ loại mùi, lửa cháy hừng hực.

Không ít các nữ nhân của Loạn Vệ Doanh la hoảng lên. Nhưng vừa mới phát ra âm thanh lập tức bưng kín miệng.

Trong đồng phế liệu đó có không ít là y phục của họ, vật phẩm trang sức, đồ chơi họ yêu thích. Nhưng hôm nay, tất cả đều đã thành tro tàn.

Lòng tràn đầy thù hận, nhưng lại không dám nói lời nào.

Trước đó Đồng Phi đã nói qua, ở trong quân doanh này quân lệnh không thể trái. Y không cho họ lên tiếng, ai dám nói?

Nhìn ngọn lửa hừng hực, ánh mắt Đồng Phi rất phức tạp.

- Bỏ ta mà đi, ngày qua ngày không giữ lại được...Ngọn lửa này, cũng đoạn tuyệt các người ngày với hôm qua. Loạn Vệ Doanh hôm nay đã không còn là Loạn Vệ Doanh hôm qua. Tương lai các người phải hành động thế nào, tất cả trong một ý niệm của các người ngày hôm nay.

Thanh âm của Đồng Phi rất thấp trầm.

Một câu ngày qua ngày không giữ lại được, y không nhớ rõ xuất xứ từ đâu, chỉ là nghe người ta nói qua, thuận miệng liền dùng đến.

(Trong bài thơ “Tuyên Châu Tạ Diểu lâu tiễn biệt Hiệu thư Thúc Vân” của Lý Bạch)

Nhưng câu nói này đã khiến bên trong giáo trường lặng ngắt như tờ.

Đồng Phi chấp tay đứng trên đài điểm tướng:

- Có lẽ các người cảm thấy, ta chẳng qua là một khách qua đường vội vã của Loạn Vệ Doanh này, hà tất phải gây khó khăn ọi người như vậy? Ta cũng không biết, chỉ là khi ta được Loạn Vệ Doanh năm đó đó do Âm hoàng hậu sáng lập, hôm nay lại biến thành nơi phong nguyệt. Lòng ta rất đau... Các người, thực sự nguyện ý ở đây làm cái xác không hồn cả đời, làm những việc nhục nhã đó sao? Nếu phụ mẫu người nhà của các người biết được, làm sao họ dám gặp người ta?

Bầu không khí áp lực trong Loạn Vệ Doanh khiến người khác tim đập nhanh.

Xe ngựa dừng lại ngoài viên môn, Đồng Thiết và Mã Tung ra hiệu ọi người đừng phát ra âm thanh.

Thanh âm của Đồng Phi vang lên giống như cự lôi. Mặc dù là các Vũ Lâm quân ở ngoài Loan Vệ Doanh rất xa cũng nghe được rõ ràng.

Hít sâu một hơi, Đồng Phi nói:

- Ta từng nhớ kỹ trong sách cổ có một bài ca dao, nói về cổ sự một nữ nhân thay chồng tòng quân. Văn từ của nó giản lược, nhưng rất dễ đọc. Ta thử đọc lên, sau khi các người nghe xong, trở lại trả lời vấn đề của ta.

Bài ca dao đó là một bài văn Đồng Phi từng học qua tại sơ trung vào kiếp trước.

Dựa theo yêu cầu của đại cương và thi cử, bài văn này là một bài trọng điểm, vì vậy sau khi Đồng Phi nghỉ học nhưng ký ức vẫn còn khắc sâu.

- Ta nhớ bài ca dao đó là thế này...Than thở lại thở than, Mộc Lan dệt bên cửa. Không nghe tiếng thoi đưa. Chỉ nghe cô than thở.

Phải chăng buồn vì lo, phải chăng buồn vì nhớ? Không phải buồn vì lo, không phải buồn vì nhớ. Đêm qua nhìn quân thiếp, Khả Hân đang điểm binh. Danh sách mười hai tập, đều ghi tên bố mình. Bố không con trai lớn, Mộc Lan không có anh, cô quyết mua yên ngựa, thay bố đi tòng chinh.

Mua ngựa ở chợ Đông, mua yên ở chợ Tây, chợ Nam mua cương khớp, chợ Bắc mua roi dài. Biệt mẹ cha buổi sớm, tối nghỉ cạnh Hoàng Hà. Chẳng nghe tiếng mẹ cha gọi con gái, chỉ nghe Hoàng Hà sóng nước thét hoài. Biệt Hoàng Hà buổi sớm, tối đến Hắc Sơn ngơi. Chẳng nghe tiếng mẹ cha gọi con gái, chỉ nghe Yên Sơn ngựa giặc hí vang trời.

Muôn dặm xông ra trận, quan ải vụt bay đi. Mỏ đồng rèn chường khí, trăng lạnh rơi nhưng y. Trăm trận tướng quân chết, mười năm tráng sĩ về.

Về báii yết thiên tử, thiên tử ngồi minh đường. Xét thưởng hai mươi bạc, ban cho trăm ngàn vàng. Khả Hân hỏi ý muốn, - “Mộc Lan không nhận chức quan sang, chỉ xin thiên lý mã, đưa về với cổ hương”.

Mẹ cha nghe tin ấy, ra thành đón con về. Chị cô nghe tin ấy, sửa soạn chốn buồng the. Em trai nghe tin ấy, mài dao soàn soạt mổ bò dê. Cô mở cửa gác Đông, cô ngồi giường gác Tây, cởi bỏ bộ quân phục, mặc xiêm áo thường ngày. Bên song sửa mái tóc, hoe vàng ngắm gương cài. Ra cửa thăm bè bạn, bạn bè thấy ngạc nhiên: “Mười hai năm đồng ngũ, ngờ đâu gái giả trai!”

Thỏ đực chân mập má, thỏ cái mắt mê ly. Cặp thỏ song song chạy, nhận ra ta đực cái mới tài.

*Bài Mộc Lan từ.

Đồng Phi tụng xong, cũng trầm mặc không nói.

Không biết, Nhậm Hồng Xương phía sau ánh mắt mê ly, như thể bị trúng tà, miệng thì thào:

- Thỏ đực chân mập má, thỏ cái mắt mê ly. Cặp thỏ song song chạy, nhận ra ta đực cái mới tài.

Hơn nửa ngày, Đồng Phi hít sâu một hơi.

- Ta rất thích bài ca dao này...Vẫn thường hay đọc. Thiên hạ có nữ tử như vậy, đủ để khiến nam nhi xấu hổ. Ta biết tình cảnh hiện giờ cũng không phải bản ý của các người. Nhưng có một câu ta muốn nói: Nếu muốn người khác tôn trọng mình, mình phải biết tự tôn trọng bản thân... Lương bổng, y phục, bao gồm trưởng bối các người ở còn thiếu, ta sẽ sai người mua đưa tới. Nếu các người còn nguyên ý ở lại, vậy phải nhớ kỹ lời nói hôm nay của ta. Nếu không muốn ở lại, ta sẽ xin đại tướng quân thả ọi người đi khỏi đây.

Nói rồi Đồng Phi đi xuống đài điểm tướng.

203. Chương 203: Thiết Mã Kim Qua Nhập Mộng Lai

Y bước nhanh được vài bước, sau đó đột nhiên dừng lại nói:

- Người chịu ở lại, ăn xong cơm trưa thu dọn khỏi giáp, binh khí của các người sạch sẽ. Trùng chỉnh doanh trại, đem toàn bộ những gì không nên có ở trong quân doanh vứt hết cho ta. Sáng sớm ngày mai canh tư ta điểm mào... Đến lúc đó nếu có người dám trễ điểm mào, đừng trách Đồng mỗ không biết thương hương tiếc ngọc, lấy điều lệ trong quân xử phạt. Hiện tại, các người có thể giải tán, về suy nghĩ những lời của ta vừa nói, sau đó mới quyết định.

Ngoài Viên môn xe ngựa chạy vào.

Mã Tung và Đồng Thiết áp xe ngựa, lẳng lặng đứng chờ ở cửa. Thấy Đồng Phi đi tới, lập tức khom mình hành lễ.

- Mã Tung, chuyện ở đây giao cho người, chỉnh lý một chút đi... Hồng Xương, hiện tại ta lệnh người làm Quân ti mã, phụ trách tất cả mọi việc ở Loan Vệ Doanh, đều lấy tiêu chuẩn của Hồ Nữ doanh làm chuẩn. Nếu có bọn trộm cắp quấy rầy, cứ đuổi hết đi, nếu như khuyên can không nghe, giết chết bất luận tội, hậu quả ta chịu trách nhiệm.

Nhậm Hồng Xương khẽ gật đầu:

- Hồng Xương nhớ kỹ lời dạy của chủ công!

Giọng rất nhẹ nhàng, không thiếu sự nhu mì...

Đồng Phi rất rõ ràng cảm nhận được, ngữ khí hôm nay của Nhậm Hồng Xương có gì không giống với bình thường.

Chỉ là y cũng không đi suy nghĩ nhiều, gật đầu, quay đầu nhìn thoáng qua các nữ nhân đang lẳng lặng đứng thẳng trong giáo trường, thở phào một hơi.

Lúc này, Đồng Thiết dắt Tượng Long đi tới. Đồng Phi xoay người lên ngựa.

Ngày mai còn có rất nhiều chuyện phải làm, việc cần suy nghĩ thật sự rất nhiều.

Nếu để cho ta làm giáo úy của Loan Vệ Doanh này, ta sẽ làm tốt cho các người thấy. Loan Vệ Doanh, cũng không phải là nơi để mặc các người tìm thú vui.

Đồng Phi thâm hạ quyết tâm: cuối cùng có một ngày, ta sẽ cho các người giật mình!

Ngoại viên môn Loan Vệ Doanh treo hai cái đầu người, nhìn thấy mà giật mình.

Hà Tiến xem như là đã nhìn ra, Đồng Phi này, mẹ nó đúng là cái thứ đi tới đâu là khiến người không sống yên ổn nổi.

Đó chính là hai mỹ nhân!

Lại bị y một đao chém đầu như thế, còn muốn khoe khoang treo ở ngoài viên môn, sợ người khác không biết hả?

Đem so sánh, Đồng Phi tốn 100 vạn đồng tiền lớn mua vật tư sinh hoạt cùng phân phát quân lương, cũng không phải là việc đáng phí tâm.

Quân lương, là Đồng Phi bỏ tiền túi ra, không có chút quan hệ nào với Hà Tiến.

Nhưng nếu như nhánh nhân mã này là Vũ Lâm quân hoặc là bắc quân, khẳng định Hà Tiến sẽ sinh nghi ngờ, cho rằng Đồng Phi là đang thu mua nhân tâm.

Loan Vệ Doanh. . .

Hừ, chỉ một đám đàn bà, thu mua thì làm được gì?

Lẽ nào Đồng Tây Bình kia thật sự trông cậy vào trông cậy vào đám đàn bà đó thì có thể phát huy được tác dụng lớn? Nữ nhân, chỉ để ngủ thôi!

Thật ra không chỉ có Hà Tiến có ý nghĩ này, hầu như hơn phân nửa số người của thành Lạc Dương đều cho rằng như thế.

Lương Châu Đồng gia tử đó tám chín phần mười là bị ngớ rồi!

Cùng lúc đó, bài Mộc Lan thì cũng tùy theo lan truyền ra.

Đồng Phi nói đó là thấy trên sách cổ. Nhưng trong thành Lạc Dương này, người đọc sách nhiều như cá diếc bơi qua sông, nhưng không ai có thể nói ra xuất xứ. Bài ca dao này cách điệu hùng hồn, nhiệt liệt, thuần khiết. . . Hoàn toàn khác với những ca từ hoa lệ trau chuốt lưu truyền hiện tại, mang theo một loại mỹ cảm rất lỗ mãng, hơn nữa rất dễ đọc, rất nhanh liền lan truyền khắp nơi.

Tìm không được xuất xứ, vậy tám chín phần mười là xuất từ thủ bút của Đồng Phi.

Các danh sĩ văn nhân bắt đầu nhìn vào người vũ phu lỗ mãng ngông cuồng này, cũng tí mĩ nghiêm ngẫm từ ngữ trong bài ca dao kia.

Có lời khen, nói bài ca dao này từ ngữ ngắn gọn, rất tốt; có chê, cho rằng từ ngữ thô tục, đặc biệt là than thơ thở than mở đầu, càng không có nhận thức, không đủ để đặt nơi thanh nhã. Chỉ có thể là câu truyện phổ phùng, vả lại không đủ hoa mỹ.

Dù sao thì không quản là khen hay chê, Đồng Phi đã lại nổi danh lần nữa!

[Mộc Lan thi] này thậm chí truyền vào đại nội thâm cung, Hà hoàng hậu vốn một lòng chuyên tâm vào tranh chấp thái tử, cũng tán thưởng liên tục.

Ai nói nữ tử không bằng nam?

Cứ nhìn Mộc Lan kia, không phải cũng từng làm ra công tích vĩ đại sao?

Kể đó, Loạn Vệ Doanh chưa bao giờ hỏi đến cũng thoáng cái lọt vào mắt Hà hoàng hậu. Mặc kệ nói như thế nào, Loạn Vệ Doanh đó trên danh nghĩa là cấm vệ quân hộ vệ hoàng hậu. Nhưng lại biến thành bộ dạng như hiện tại. Hà hoàng hậu cũng không khỏi cảm thấy nổi giận.

Đây chính là chuyện lớn quan hệ đến thể diện hoàng gia!

Ngay trong đêm gọi Hà Tiến vào cung, trước mặt Hán Đế Lưu Hoàn khóc lóc một hồi.

Ngay cả Đồng hoàng hậu luôn đối nghịch với Hà hoàng hậu lần này cũng đứng cùng trận doanh với Hà hoàng hậu, muốn trừng trị Loạn Vệ Doanh.

Đồng hoàng hậu, là mẫu thân của Hán Đế Lưu Hoàn.

Nói đến thì chuyện này rất quái lạ, nàng vốn nên có danh hiệu thái hậu, nhưng bởi vì Lưu Hoàn cũng không phải hoàn toàn là tử tự của Lưu Chí. Mà Lưu Chí đã chết, nhưng hoàng hậu của hắn vẫn còn. Hoàng hậu của Lưu Chí trở thành thái hậu, mẫu thân của Lưu Hoàn cũng sẽ không có tư cách. Rơi vào đường cùng, đành phải phong mẫu thân làm hoàng hậu, hưởng thụ tư cách thái hậu... Chỉ là, việc này trở thành một món nợ khó đòi.

Thứ tử Lưu Hiệp của Đồng hoàng hậu cũng như Hán Đế Lưu Hoàn.

Nhưng Lưu Biện, con trai của Hà hoàng hậu thì lại là trưởng tử. Từ xưa đều có thuyết pháp lập trưởng không lập ấu. Hơn nữa Hà Tiến thân là đại tướng quân, tổng chưởng binh mã thiên hạ, sau đó Hoàng Cân chi loạn, binh quyền càng tập trung vào trong tay Hà Tiến. Quyền thế của ngoại thích càng lúc càng lớn, Hán Đế Lưu Hoàn cũng rất lo lắng. Cho nên đành phải dùng Trương Nhượng để cân đối quyền thế, từ từ suy tính.

Nghe được Hà hoàng hậu kể ra việc của Loạn Vệ Doanh, Lưu Hoàn rất mù mờ.

Nói thật thì căn bản hắn không rõ lắm việc có Loạn Vệ Doanh, thậm chí không biết Loạn Vệ doanh này rốt cuộc thuộc sở hữu của ai.

- Ái khanh, Đồng Phi đó đã có lòng chinh đồn Loan Vệ doanh, vậy cứ để hắn làm đi... Tốt xấu chuyện này cũng quan hệ đến thể diện của hoàng gia. Người phải tận lực phối hợp. Nếu như Đồng Phi có yêu cầu gì thì cứ lấy từ chỗ người...Ừ, nói chung chuyện này phải làm tốt, đừng tạo ra sóng gió gì...Còn nữa, nói cho Đồng gia tử kia, đừng gây ra thị phi nữa.

Hà Tiến vừa nghe, lòng đau như cắt.

Để mặc cho Đồng Phi kia lấy, đó chẳng phải là lấy tiền từ trong tay hắn?

- Hoàng thượng, cũng không phải thần không muốn, chỉ là Loan Vệ doanh xưa nay thuộc về biên chế tôn thất, cũng không phải thuộc sở hữu của thần.

Lưu Hoành mất hứng: đồ con buôn, người dự định rút tiền trong tay ta?

- Ừ, nếu thế thì ngày mai trăm sẽ hạ một đạo ý chỉ, quy Loan Vệ doanh vào dưới trướng của ái khanh là được. Hà khanh, Loan Vệ doanh này là nhân mã hộ vệ hoàng hậu, mà hoàng hậu lại là muội muội của khanh, do người chưởng quản, đó là thiên kinh địa nghĩa.

Hà Tiến há hốc miệng, trầm nghĩ: như vậy cũng được sao?

Nhưng người ta là hoàng thượng, chuyện cắt lợn nào cũng là miệng vàng lời ngọc. Người không đồng ý? Vậy là kháng mệnh, phải chém đầu.

Hà Tiến đành phải lĩnh chỉ tạ ân, ủ rũ đi ra.

204. Chương 204: Thiết Mã Kim Qua Nhập Mộng Lai (2)

Mà Đồng hoàng hậu dẫn theo hoàng tử Hiệp trở về trong cung, càng nghĩ lại càng cảm thấy, Loan Vệ doanh này tốt nhất vẫn là có thể không chế trong tay mình.

Tốt xấu cũng là một đạo nhân mã, nói không chừng có thể phát huy được tác dụng.

Có phải là nên sai người đi lôi kéo Đồng Phi một chút không? Minh họ Đồng, Đồng gia tử kia cũng họ Đồng, nói đến là người trong tộc, hắn là có hi vọng. Nếu như có thể lôi kéo, như vậy sau này đối phó với Hà hoàng hậu sẽ có thêm một chút thủ đoạn.

Dù sao, chức trách của Loan Vệ doanh chính là bảo vệ hậu cung không phải sao?

Nghĩ tới đây, Đồng hoàng hậu liền đi tìm Hán Đế Lưu Hoành.

Nói ra ý nghĩ, mắt Lưu Hoành sáng lên, liên tục gật đầu.

Từ lâu đã muốn lập thứ tử Lưu Hiệp làm thái tử, nếu như trong hậu cung có thêm được một đạo nhân mã ủng hộ, thì cũng có thể phát huy được tác dụng.

- Mẫu thân nói rất phải... Chỉ là trăm nghe người ta nói, Đồng gia tử kia và Hà Tiến đi lại rất gần, hơn nữa là người thô鄙. Ta thật sự lo lắng, nếu như để lộ tin tức, Hà Tiến đó sẽ có động thái dị thường gì. Đã có vết xe đổ, phải có phòng bị.

Vết xe đổ này, là chỉ việc hành phế lập của ngoại thích thiện quyền trước đây.

Đồng hoàng hậu nói:

- Hoàng thượng có phải lo lắng binh mã của đồ gia tử kia?

- Đúng vậy!

- Hoàng thượng không phải là có dự định thành lập tân quân sao?

Lưu Hoành cười khò:

- Mẫu thân, tân quân này thành lập nói đến thì dễ, nhưng muốn làm... Phải tìm cơ hội tốt, sau đó tìm một cái cơ tốt, làm cho những người đó không có cơ hội tiến hành phản bác. Thật giống như lúc trước con hưng lập châu mục vậy, nhất định phải có kế sách vạn toàn mới được. Bằng không, Hà Tiến nhất định sẽ liên hệ với các đại thần trong triều, tiến hành chèn ép chuyện này.

Đồng hoàng hậu cười nói:

- Hoàng thượng thực sự là quá cẩn thận rồi. Lẽ nào đám người Viên Ngỗi thực sự sẽ phụ thuộc vào đồ gia tử đó sao? Cho họ lợi ích, đồng minh này không phải bị chia rẽ rồi sao? Có thể lựa chọn một người tâm phúc, chủ trương tân quân, sau đó đặt riêng quân chức, biểu hiện ra là đem quân quyền cho bọn Viên Ngỗi, trên thực tế thì... Về phần mượn cớ, ta có một kế.

Lưu Hoành liền nói:

- Xin mẫu thân chỉ điểm.

- Hoàng thượng, ngày mùa hè năm không phải đều có đại diễn sao... Năm ngoái bởi vì việc phản tặc mà làm lỡ, năm nay khẳng định sẽ cử hành. Đến lúc đó thì lấy tái hiện sự uy vũ của Hán quân để đại diễn binh, sau đó không quản họ diễn tốt xấu thế nào, nhất luật phủ định, lại coi đây là cái cơ để thiết lập tân quân. Đợi Hà Tiến có phản ứng, tân quân cũng đã thiết lập hoàn chỉnh, tại sao phải sợ hấn làm chi chứ... Về phần Đồng gia tử kia, ta chuẩn bị lấy cớ người trong tộc để lôi kéo y. Hoàng đế cùng đại tướng quân, chắc hẳn y có thể có lựa chọn.

Lưu Hoành nghe vậy mừng rỡ.

- Kế của mẫu thân quả nhiên inh. Cứ làm như thế đi!

Loan Vệ doanh quy vào danh sách của phủ đại tướng quân, tất cả quân bị rất nhanh liền được đưa tới.

Phương diện này là nhờ có Hà hoàng hậu.

Sau khi Hán Đế phát ra ý chỉ, Hà hoàng hậu không ngừng thúc dục Hà Tiến, làm cho Hà Tiến bận đến sứt đầu mẻ trán.

Đã muội muội, lại còn hoàng hậu!

Biên chế 1200 người cũng không cao, Đồng Phi cũng không đưa ra yêu cầu đặc biệt gì. Hà Tiến bất chấp luôn, liền nhận lời.

Có điều toàn bộ người của thành Lạc Dương đều đang chê cười hần.

Quân kỹ doanh ngày xưa làm sao có thể tái hiện tư thái uy vũ được chứ?

Hà Tiến trăm mối lo, nhưng Đồng Phi lại cực kỳ có lòng tin.

Bởi vậy, sáng sớm, trời còn chưa sáng, Tây viên đã vang lên rung trời. Các binh sĩ của Loan Vệ doanh bắt đầu một ngày huấn luyện.

Loan Vệ doanh hôm này đã hoàn toàn khác xưa.

Cửa có Cự Ma Sĩ trông coi, người bình thường mơ tưởng tới gần.

Mà trong đại doanh, từng trưởng bồng mới tinh sắp hàng y theo phương vị của cửa cung bát quái. Cửa doanh trưởng đao thương dựng đứng, hàn quang lóng lánh.

Trung quân đại tướng da trâu màu đỏ thắm đứng sừng sững giữa doanh trại.

Cửa có hổ nữ thủ hộ. Vũ trang hạng nặng, đằng đằng sát khí.

Trên giáo trường, đao thương san sát, trận hình chỉnh tề. Theo tiếng trống có tiết tấu không ngừng vang lên, lệnh kỳ phấp phới, các cô nương thân khoác Đồng Tụ khải không ngừng phát ra tiếng kêu, biến hóa ra đủ loại đội hình, nhưng thủy chung bảo trì chỉnh tề nhất trí.

Người nói: Tri sĩ nhi hậu dũng! (biết nhục sau mới có dũng)

Câu nói đó của Đồng Phi đã đả động đến tâm của họ rất lớn.

Nếu như muốn người khác tôn trọng mình, mình phải tôn trọng bản thân trước.

Hiện giờ, áo cơm không lo, lương bổng cũng được bổ sung. Mặc dù không có khả năng bổ sung toàn bộ, nhưng dù sao cũng đã có thay đổi.

Đối với chủ tướng như hung thần ác sát trên đài điểm tướng, các cô nương vừa sợ vừa yêu.

Nhưng ít ra, y đã coi họ như một binh sĩ.

- Sát! Sát! Sát!

Các binh sĩ liên tục phát ra khẩu lệnh, đội hình chỉnh tề nhất trí tiến hành các loại diễn luyện.

Đồng Phi ngồi ngay ngắn trên ghế bành, nhìn các nữ tử mặt mày xinh tươi, trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy thỏa mãn.

- Hồng Xương, làm không tệ!

Y tán thưởng:

- Chỉ trong hơn mười ngày ngắn ngủi đã có được thành tích xuất sắc như vậy, thực nên khen ngợi người mới phải.

Nhìn không thấy vẻ mặt của Nhậm Hồng Xương, nhưng từ trong ánh mắt lộ ra sau mặt nó không giấu nổi vui mừng.

- Chủ công, còn kém lắm... Những người này cũng chỉ vừa mới bắt đầu huấn luyện, biểu hiện ra nhìn uy vũ, nhưng không chịu nổi một kích. Ta thấy hơn một nghìn người này, chỉ Hồ Nữ doanh xuất mã, trong một nén nhang là có thể đánh tan toàn bộ.

Đồng Phi biết, Nhậm Hồng Xương nói vậy cũng không phải khoác lác.

Hồ Nữ doanh tất cả đều là kỵ binh, trước kia từng bị người Hồ tập kích, sau đó trải qua chiến trận, sức chiến đấu tự nhiên có sự khác biệt.

Mà Loan Vệ doanh. . .

Đồng Phi cười nói:

- Hồng Xương, cơm phải ăn từng miếng. Ai cũng không thể mập lên trong một miếng ăn. Từ từ thôi, chúng ta có rất nhiều thời gian. Trước tiên để cho họ có thể đi ra từ trong bóng tối, sau đó mới tính đến việc khác... Ha ha, ta cũng không nghĩ tới, Hồng Xương nhà của chúng ta còn có bản lĩnh như vậy đấy. Tương lai, nói không chừng thực sự có thể trở thành tướng quân rất giỏi.

Đồng Phi thuận miệng nói thế, nhưng mắt Nhậm Hồng Xương lại sáng lên.

Chủ công vừa nói, ta là của nhà y sao?

Trong mắt toát ra vẻ ngượng ngùng, cũng may trên mặt mang mặt nạ, nhìn không thấy vẻ mặt của nàng.

Ngay từ đầu Nhậm Hồng Xương cũng có mang địch ý đối với chủ công này, thậm chí là cực kỳ phản cảm. Cũng khó trách, tướng mạo của Đồng Phi nhìn thế nào cũng không phải là người tốt. Người xấu xí, lại còn là con cháu quan lại, luôn dễ khiến người khác nghĩ đến một mặc khác.

Nhưng thời gian trôi qua, cảm quan của Nhậm Hồng Xương đối với Đồng Phi hình như có chút thay đổi.

Đặc biệt là sau khi Đồng Phi và Đồng Lục thành thân, bộ dạng ái ân khiến người khác cực kỳ ao ước.

Chỉ cần không đi trêu chọc y, đại đa số thời gian Đồng Phi vẫn rất thân cận với người khác. Trong mắt Nhậm Hồng Xương, khi Đồng Phi suy nghĩ vẫn đề là khiến người ta tâm động nhất. Đôi khi, nàng thậm chí sẽ quên đi, Đồng Phi vẫn chỉ 15 tuổi thôi.

Một người nam nhân như vậy, có lẽ dùng đại nam hài để hình dung mới càng thỏa đáng hơn.

205. Chương 205: Thái Ung Trở Về (1)

Nhìn qua thô lỗ hết chỗ nói, người xấu xí, nhưng lại có thể làm ra những thơ từ uyển chuyển hàm xúc mỹ nhân vén rèm che, còn có thể hát bài dân ca Sắc Lặc ca đầy khí phách. Y giết người không chớp mắt, nhưng đôi khi lại có vẻ đặc biệt u buồn. Khi ở mục trường, vài lần Nhậm Hồng Xương thấy Đồng Phi ngồi bên phần mộ trên núi, còn thì thảo tự nói.

Cái loại cảm giác này, thật là. . .

Bọn tỷ muội nói, trong mộ là đại tỷ của chủ công, một nữ nhân rất đẹp, rất tốt. Năm đó cố sự Đồng Phi chuyển chiến tây bắc, hôm nay đã thành đề tài các cô nương của Hồ Nữ doanh thường xuyên đàm luận, đại tỷ, tỷ phu, còn có ban điểm thú bị chính tay chủ công giết, mỗi một chi tiết, Nhậm Hồng Xương đều nghe rất rõ ràng.

- Hồng Xương. . .

- Sao, chủ công có gì phân phó?

Nhậm Hồng Xương nghĩ đến thất thần, Đồng Phi gọi nàng liên mấy tiếng mà nàng vẫn chưa nghe.

Vẫn là hồ nữ bên người khê đầy Nhậm Hồng Xương một cái, lúc này mới xem như có phản ứng.

Khuôn mặt đó thoáng cái xấu hổ đỏ bừng. May là có mặt nạ che lấp, bằng không thật không biết phải xử lý sao.

Đồng Phi cũng không rõ Nhậm Hồng Xương đang suy nghĩ chuyện gì. Tuy nhiên thấy nàng phục hồi tinh thần lại, mới cười ha ha hỏi:

- Hai ngày trước trong cung phái người tới, hình như còn cho người một nữ quan, có đúng không?

- À, là Hà hoàng hậu phái người tới tứ phong.

- Ha ha, không nghĩ tới, Hồng Xương của chúng ta hôm nay cũng đường đường nữ quan của hoàng gia rồi...Đúng rồi, là quan gì?

Nhậm Hồng Xương cũng không quá lưu ý.

Theo nàng thấy, có lẽ là Hán Đế Lưu Hoành đích thân phong quan cho nàng, đều không bằng một câu khích lệ của chủ công.

- À, hình như là nữ quan phối hợp với Quân ti mã. . . Là Điều Thiên gì đấy. . . Ta cũng không nhớ rõ lắm.

- Điều Thiên à, cái tên hay đấy!

Đồng Phi thuận miệng hỏi. Nhậm Hồng Xương thuận miệng hồi đáp, vốn cũng không quá lưu ý.

Nhưng đợi xoay người lại, y thấy lạnh cả sống lưng, lỗ chân lông thoáng cái mở ra, khiến Đồng Phi sợ run cả người.

- Người nói cái gì? Điều Thiên?

Nhậm Hồng Xương khó hiểu nhìn Đồng Phi, không rõ vì sao chủ công lại có phản ứng như vậy. Nàng gật đầu:

- Đúng vậy, Điều Thiên.

Mẹ tổ cha nó La Quán Trung!

Đồng Phi hận không thể chửi ầm lên một trận.

Vẫn cho rằng Điều Thiên đó là tên người, không nghĩ tới lại là một nữ quan trong hoàng cung.

Lẽ nào. . .

Ánh mắt Đồng Phi nhìn Nhậm Hồng Xương đã khác xưa, mang theo một luồng hàn ý lạnh lẽo, nắm tay không tự chủ được nắm chặt lại.

Nếu như thật sự là nữ nhân này, trên lịch sử, nàng sẽ tai họa ta cửa nát nhà tan.

Nếu như Nhậm Hồng Xương thật sự là Điều Thiên trong liên hoàn kế kia...

Đồng Phi không khỏi hít một hơi lạnh.

Nhậm Hồng Xương cũng cảm giác được tâm tình của Đồng Phi biến hóa, không rõ vì sao Đồng Phi đột nhiên trở nên sát ý đằng đằng như vậy.

- Chủ công làm sao thế? Có phải không vui vì Hồng Xương làm Điều Thiên này sao? Nếu như vậy, Hồng Xương sẽ từ chối...

Đồng Phi không trả lời, biểu hiện ra mặc dù cố gắng bảo trì bình tĩnh, nhưng trong lòng lại ngổn ngang trăm mối.

Điều Thiên!

Giết, hay là không giết?

Trong Bình Thư, nếu như nói nữ nhân nào gây cho người ta ấn tượng sâu sắc nhất, sợ rằng 9/10 sẽ đều nói ra là cái tên Điều Thiên. Bao gồm cả Đồng Phi. Tại kiếp trước khi nghe diễn nghĩa Bình Thư, y có phần đồng tình đối với nữ nhân này.

Nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, hầu hạ Đồng Trác, câu dẫn Lữ Bố, sau đó diệt trừ gian ác. Theo Lữ Bố phiêu bạt, sau đó. . . Sau đó, hình như là mai danh ẩn tích. Ai cũng không rõ, kết quả cuối cùng của thiên cổ mỹ nhân này, có điều nghĩ đến chắc rất thê lương.

Đồng Phi rất đồng tình với Điều Thiên này!

Nhưng hiện tại y đã trở thành con trai của Đồng Trác...

Điều Thiên, có lẽ là nhân vật căn bản không tồn tại trên lịch sử, nhưng đột nhiên sừng sững đứng ở trước mặt Đồng Phi, khiến y sao không giật mình cho được?

Bản năng hiện lên một ý nghĩ: giết cô ta!

Nhưng ý nghĩ này cũng chỉ là lóe lên, rồi chợt biến mất.

Thật ra, Nhậm Hồng Xương hôm nay có thể trở thành Điều Thiên trên lịch sử hay không đã là hai chuyện. Cho dù hiện tại y giết Nhậm Hồng Xương, ngày khác khó bảo toàn sẽ còn xuất hiện Lý Hồng Xương, Trương Hồng Xương. . . Nói chung, trừ phi Đồng Trác không loạn chính, sẽ không thể tránh khỏi xuất hiện việc như vậy. Đồng Phi chậm rãi buông nắm tay ra, một lát sau quay đầu, khẽ thở dài.

Loại biến hóa tâm tình này của Đồng Phi làm Nhậm Hồng Xương không rõ lắm.

Nhưng nàng có thể rõ ràng cảm nhận được, ngay khi nhắc tới hai chữ Điều Thiên này, trong lòng quả thật đã sinh ra sát ý.

Trong lòng không khỏi thấp thỏm, nàng nhìn bóng lưng của Đồng Phi, muốn hỏi rõ nguyên do, nhưng cũng không dám mở miệng.

Trong giáo trường, các nữ binh hô hào chém giết, mồ hôi vã như mưa.

Nhưng trên đài điểm tướng lại lạnh lẽo, khiến người cảm thấy cực kỳ áp lực.

Buổi trưa, hai nữ đô úy chỉnh lý đội ngũ, lên đài điểm tướng hồi báo. Hai nữ đô úy này, một người tên là Lý Tín, là nữ binh thử chạm vào áo giáp của Nhậm Hồng Xương trong ngày đầu tiên nhóm Đồng Phi đến Loạn Vệ doanh. Là một nữ hài tử thuần khiết xuất thân nghèo khó, có thể chịu khổ nhục, hơn nữa rất thông minh. Cho nên rất nhanh đã được Nhậm Hồng Xương phát hiện.

Một người khác là Tư Mã Hương Nhi, là người Hội Kê, năm nay vừa 17.

Mặt nàng như hoa đào, thân như liễu rủ, cực kỳ mềm mại mà linh hoạt, có một tên hiệu là Tiểu Yến Tử, rất động lòng người. Từ nhỏ nàng từng học qua một số kiếm thuật, am hiểu vũ đạo. Lại còn thêm vòng eo nhỏ nhắn, có thể xoay tròn trong một tắc vuông, rất có điểm danh.

Hai người này hiện giờ là trợ thủ đắc lực của Nhậm Hồng Xương, phụ trách chỉ điểm nhân mã.

Lên đài điểm tướng, phát hiện giáo úy đại nhân ngày xưa hay thích nói cười cùng Quân ti mã đại nhân hình như có gì rất nặng nề.

- Đại nhân, thao luyện đã xong, mời đại nhân ra lệnh.

Đồng Phi hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Nhậm Hồng Xương:

- Ngày mai ta sẽ sai người đưa tới một nhóm ngựa, khoảng 200 con. Người chọn lựa một số người chuyên luyện kỵ xạ, đợi sau khi thuần thục sẽ nhập vào hổ nữ. Gồm khoảng 300 người. Những người khác, 500 người một bộ, có Lý Tín cùng Tư Mã Hương Nhi thống lĩnh, tiếp tục thao diễn đội ngũ trận pháp. . . Buổi tối tìm Lục Nhi lấy binh thư.

Nói xong, y dẫn Đồng Thiết cùng Thành Lễ đi xuống đài điểm tướng.

Nhậm Hồng Xương rất nhạy cảm nghe ra được, Đồng Phi không còn gọi tên nàng như bình thường nữa, mà là dùng “người” để thay thế.

Trong lòng không khỏi nhói đau, ánh mắt mê ly nhìn Đồng Phi rời đi, nhưng nghĩ không ra nguyên do.

Mặc dù Đồng Phi không muốn giết nàng, nhưng trong lòng, luôn cảm thấy có gì đó không được tự nhiên.

Không thể nói rõ là cảm giác gì, chỉ là cảm giác rất khó chịu. Nhậm Hồng Xương là một nữ hài tử rất tốt, chịu khó, thông minh, lại còn rất có tài. Mấy ngày nay tại Loạn Vệ doanh, nha đầu này bỏ ra tâm lực không ít. Vốn Đồng Phi có hảo cảm với nàng rất tốt, thế nhưng hiện tại. . . Mặc dù biết rõ lịch sử đã xuất hiện biến cố, chung quy vẫn cảm thấy rất khó chịu.

206. Chương 206: Thái Ung Trở Về (2)

Trong Bình Thư, Điều Thiên xuất thân từ trong phủ của Vương Doãn.

Vẫn cho rằng Vương Doãn kia là một tên rất chính trực, mặc dù lòng dạ không quá rộng rãi, nhưng vẫn là một người trung tâm với Hán thất.

Nhưng hiện tại nghĩ đến, một kẻ dám giấu nữ quan hoàng thất trong nhà, còn có thể là một người tốt sao?

Đồng Phi hoài nghi, đúng vậy, rất hoài nghi. . .

Sự xuất hiện của Điều Thiên lại một lần nữa vang lên tiếng cảnh báo cho Đồng Phi.

Chuyện đã xảy ra trong Bình Thư chưa hẳn chân thực; nhưng mặc kệ có chân thực hay không, lịch sử sau khi xoay một vòng, hình như lại lặng lẽ trở về con đường ban đầu của nó. Đương nhiên, tại một số phương diện vẫn xuất hiện biến hóa nho nhỏ.

Tỷ như thắng lợi của Đồng Trác trong Hoàng Cân chi loạn, chính là chuyện trên lịch sử chưa từng xảy ra.

Tỷ như Nhậm Hồng Xương. . .

Nếu như không có Đồng Phi theo đại tỷ đến Hoàng Trung, nếu như không có loạn Kim Thành, hẳn sẽ không gặp được Mã Tung. Không gặp được Mã Tung, sẽ không xuất hiện Đồng Viện thành lập Hổ Nữ doanh. Mã Tung đến Tịnh Châu, U Châu mua nữ binh; nếu như không có Mã Tung đi mua nữ binh, Nhậm Hồng Xương sẽ không xuất hiện ở bên cạnh y, mà là quay vòng nhiều lần, biến thành Điều Thiên trên lịch sử.

Không có nhiều nếu như vậy!

Bản thân Đồng Phi cũng không rõ lắm, sự xuất hiện của y đã khiến lịch sử xảy ra rất nhiều biến hóa nhỏ. Trước kia cùng Tào Lưu tương phùng, Đồng Phi cảm thấy có hơi vội vã. Mà sự xuất hiện của Điều Thiên, lại khiến y cảm nhận được nguy cơ.

Về đến nhà, Đồng Phi nhốt mình vào trong thư phòng, tròn một đêm cũng không ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, người có vẻ mệt mỏi ra rồi đi ra, đã thấy Đồng Lục đứng ở cửa thư phòng, nhìn y với ánh mắt thân thiết.

- Tướng công...

- Ta không sao!

Đồng Phi gắng gượng nở nụ cười:

- Sao dậy sớm thế?

- Tướng công một đêm chưa ngủ, thiếp thân sao dám ngủ?

Trong lòng tê rần, khẽ ôm lấy Đồng Lục, Đồng Phi nói:

- Ta thực sự không có việc gì, chỉ hơi buồn bực chút thôi, không có việc gì đâu!

- Tối hôm qua Hồng Xương đến đây tìm thiếp thân xin binh thư huấn luyện bộ tốt, thỉnh thoảng nhắc tới, tướng công hình như có bất mãn với việc cô ấy đảm nhiệm nữ quan?

Đồng Lục dè dặt tìm từ.

Đồng Phi ngẩn ra, cười lắc đầu:

- Làm gì có, Hồng Xương có thể làm nữ quan, là một chuyện tốt mà!

- Thế nhưng tướng công. . .

- Ta không sao, chỉ là nghĩ tới một số việc. Cũng không phải là nhắm vào Hồng Xương. Tiểu nha đầu này, có đôi khi quá nhạy cảm rồi.

- Tướng công, kỳ thật Hồng Xương...Cô ấy rất kính trọng tướng công. Mặc dù cô ấy không nói gì, nhưng thiếp thân có thể nhìn ra, Hồng Xương có thể là thích tướng công rồi.

Đồng Phi lại ngẩn ra:

- Thích ta? Sao có thể? Lục Nhi, đừng nói bậy. Với dáng dấp của ta, có được nàng làm bạn đã rất hài lòng rồi. Hồng Xương tài năng xuất chúng, hơn nữa nàng cũng nói cô ấy xinh đẹp tuyệt mỹ, sao có thể thích ta được?

- Tướng công, tâm tư của nữ hài tử, tướng công không hiểu chút nào đâu.

Đồng Phi thoáng cái trầm mặt!

Quả thật, y không hiểu tâm tư của nữ hài tử của lắm.

Kiếp trước tại sơn lâm sinh sống một mình, thậm chí ngay cả tay của con gái cũng chưa chạm qua, càng không nói đến phỏng đoán tâm tư của họ.

Mà kiếp này, sinh ra với diện mạo như vậy, lại còn thêm bản thân xuất thân Đồng gia, càng làm việc cẩn thận, nào có thời gian đi phỏng đoán tâm tư của nữ hài tử? Thật ra, phỏng đoán hay không thì có gì khác nhau? Đồng Phi cũng đâu có dự định làm hoa hoa công tử.

- Lục Nhi, việc này đừng nói nữa! Còn nàng đấy, ta cả ngày ở trong quân doanh, để nàng ở nhà một mình, quả thật có hơi... Không bằng như vậy, rảnh rồi thì đi ra ngoài một chút. Ta nghe người ta nói, ngoài Kiến Xuân môn có một chợ chó. Nàng không phải là thích một con chó sao? Đi xem đi, nếu vừa ý con nào thì mua về, ở nhà cũng có bạn giải buồn.

Đồng Lục lòng tràn đầy vui mừng, nhận lấy tấm lòng này của Đồng Phi.

- Đúng rồi, Cam Thị, tù binh trước đây của chúng ta tại huyện An Hỉ cầu kiến tướng công.

- Cam Thị? Cam Thị nào?

- Chính là Cam phu nhân, phu nhân của tên một tai mà tướng công đã nói. Mấy ngày trước bà ấy nói với ta, muốn cầu kiến tướng công.

Người nhà của Lưu Bị...

Đồng Phi khẽ vỗ trán.

Mấy ngày nay bận việc Loan Vệ doanh, hầu như quên cả việc gia quyến của Lưu Huyền Đức.

- Bọn họ, vẫn còn thành thật chứ.

- Cũng coi như tốt... Lão phu nhân áo cơm không lo, chỉ là hơi sợ. Cam phu nhân từng hỏi thiếp mấy lần, muốn biết tướng công rốt cuộc muốn xử trí họ như thế nào. Cam phu nhân đó cũng không tính lớn tuổi, làm việc cũng có phần ổn trọng.

Cam phu nhân này có phải là Cam phu nhân trên lịch sử sinh ra A Đẩu kia không?

Đồng Phi cũng không rõ lắm.

Đăm đăm trán, Đồng Phi nói:

- Như vậy đi, mấy ngày nay ta thật sự không rảnh. Dời việc của Loan Vệ doanh ổn định một chút rồi, ta sẽ đi gặp bà ta. Được rồi, hiện tại ta muốn ra ngoài, qua mấy ngày nữa vợ con của đại ca sẽ qua đây, nàng bảo Đường Chu thu thập một số gian phòng, tốt nhất cho đại ca một cái viện đơn độc... Người một nhà huynh ấy đoàn tụ, quả thực cũng không dễ.

Quả thật, từ khi Điển Vi kết bạn với Đồng Phi, hầu như vẫn luôn sống trong phiêu bạt bấp bênh.

Thật vất vả Hoàng Cân chi loạn mới bình định, vốn tưởng rằng có thể an ổn chút, nhưng sau đó lại cùng Đồng Phi đi tới Lạc Dương.

Cuộc sống sau này có thể sẽ yên ổn hơn. Để ột nhà già trẻ họ đoàn tụ, hưởng thụ hạnh phúc, cũng là bình thường.

Đồng Phi cười ngựa dẫn theo Sa Ma Kha và Cự Ma Sĩ nhanh chóng chạy đến Loan Vệ doanh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt lại là một tháng.

Trương Cử ở Ngự Dương phản loạn, dưới sự đả kích hung mãnh của Công Tôn Toàn, rất nhanh liền trần ai lạc định, không có động tĩnh.

Loạn người Hồ ở Tam Phụ, dưới sự chỉ huy của thái úy Trương Ôn cũng từng bước củng cố, từ từ lui về Hà Sóc.

Thế nhưng tại Lương Châu, loạn người Khương lại càng diễn biến càng ác liệt.

Có thể nói là sóng này chưa dừng, sóng khác lại tiếp nối. Hàn Toại ở dưới Tích Thạch sơn tụ tập nhân mã tan tác, đạt tới mấy vạn. Đồng thời rút bỏ tiền hiềm với Bắc Cung Bá Ngọc, lại lần nữa liên thủ hợp tác. Lấy Hà Cốc làm ranh giới, song phương triển khai chiến đấu giằng co, trong nhất thời hình thành giai đoạn căng thẳng.

Đây cũng không phải là Đồng Trác vô năng, mà là tình huống trên chiến trường luôn thay đổi trong nháy mắt.

Biên Chương từ Tam phụ lui xuống, Lý Văn Hầu, cùng Hàn Toại, Bắc Cung Bá Ngọc điều tương hô ứng, thành thế giáp công.

Bảy vạn thiết kỵ Lương Châu trong tay Đồng Trác, cộng thêm người Khương như Tiên Linh đã phục tùng, tổng binh lực tổng cộng mười lăm vạn.

Nhưng so sánh với người Khương phản loạn thì vẫn còn chưa đủ. Người Khương quy phục như Tiên Linh bị Biên Chương cùng Lý Văn Hầu cuốn chặt lấy, không thể duỗi tay ra được. Bảy vạn đại quân trong tay Đồng Trác đồng thời phải đối mặt với Hàn Toại cùng hai bộ người Khương tại Hoàng Trung, áp lực cực kỳ lớn. Mà trong tay Trương Ôn tại Trường An có mười vạn đại quân, nhưng lại không chịu xuất binh, đóng quân tại Tam Phụ.

Tuyên bố với bên ngoài là loạn người Hồ tại Tam Phụ chưa dẹp loạn. Nhưng người minh bạch có thể nhìn ra, đây là Trương Ôn cố ý làm vậy.

207. Chương 207: Thái Ung Trở Về (3)

Một mặt báo động Tam Phụ rối loạn, một mặt lại đưa tới Công lao bộ. Mảnh khoe ở phương diện này, khiến người khác phải suy nghĩ.

*Công lao bộ: Sổ sách ghi lại công trạng

Mà ở trong Công lao bộ này có một cái tên khiến Đồng Phi chú ý.

Tôn Kiên, Tôn Văn Đài!

Bên trong Anh Hùng lâu, Tào Tháo hăng hái bừng bừng nói:

- Tây Bình, không nghĩ tới quận Ngô này còn có nhân vật anh hùng như vậy. Tài thật đấy.

Đồng Phi lại trầm ngâm không nói, đang chìm trong tâm sự.

Tôn Kiên, con mãnh hổ Giang Đông này rốt cuộc xuất hiện rồi...

Lúc trước Tôn Kiên tại huyện Uyển chịu nhục, việc này Đồng Phi cũng không phải rất lý giải.

Mãnh hổ Giang Đông vào lúc đó chẳng qua là một con mèo bệnh mà thôi. Đồng Trác xem thường đề cập tới người này, những người khác tự nhiên cũng sẽ không chủ động nói ra. Bằng không, nếu như lúc đó Đồng Phi biết Tôn Kiên từng xuất hiện tại huyện Uyển, y nhất định sẽ không tiếc tất cả mà giết người này.

Nhưng hôm nay. . .

- Mạnh Đức huynh, Tôn Văn Đài này không thể khinh thường!

Một câu không đầu không đuôi, làm cho Tào Tháo hơi mơ hồ.

- Cái gì không thể khinh thường?

- À, ta là nói, Tôn Kiên là một kẻ lợi hại.

- Không sai, không sai!

Tào Tháo uống một ly rượu, cười ha ha nói:

- Người này đánh cho Hòa Liên thê thảm, quả thật là một tên lợi hại. Đại Hán ta có được mãnh tướng này, quả thật rất may đấy.

Bên cạnh bàn rượu còn có hai người. Một người là Hoàng môn thị lang Tuân Du, một người khác là Lạc Dương bắc đô úy Tạ Viện. Người này cũng là đại tộc Tạ thị xuất thân đất bắc, cùng huynh trưởng Tạ Kiên tính xưng Phù Phong song tạ, rất có danh tiếng. Tạ Viện đã từng đảm nhiệm qua hoàng môn thị lang, cũng cưới nữ nhi của Hoàng Phủ Tung làm vợ. Sau khi Hoàng Phủ Tung chết, thất bại của chiến sự Toánh Xuyên đã bị đổ lên đầu hắn. Ngay cả Tạ Viện là con rể cũng chịu liên lụy. Hôm nay mặc dù là bắc đô úy, nhưng thượng thực tế một chút thực quyền cũng không có.

Dù sao, Tạ Viện không phải là Tào Tháo, cũng không có loại đảm phách như Tào Tháo.

Nghe Tào Tháo nói, Tạ Viện thản nhiên cười:

- Theo ý ta, cũng không phải Tôn Kiên vũ dũng, mà là Hòa Liên vô năng thôi.

Đồng Phi vốn tràn đầy hổ thẹn với người này. Dù sao Hoàng Phủ Tung bởi vì y mà chết. Tạ Viện rơi xuống bước đường này, cũng có một hơn phân nửa là bởi vì y. Nghe nói, huynh đệ Tạ gia không muốn tiếp tục ở Lạc Dương nữa. Tạ Kiên cùng thứ sử U Châu trước kia, Ích Châu mục Lưu Yên hôm nay quan hệ rất mật thiết, chuẩn bị qua mấy ngày nữa hai huynh đệ sẽ cùng đến Ích Châu.

- Văn Hùng huynh chỉ giáo cho?

- Nếu như Đàn Thạch Hòe kia còn, dù là Tôn Kiên sao có thể nào thủ thắng được?

Đàn Thạch Hòe, là thủ lĩnh người Tiên Ti, cực kỳ hùng dũng. Trong Bình Thục, người này chưa từng lên sân khấu, bởi vì trước ba năm Hoàng Cản chi loạn nổ ra, Đàn Thạch Hòe đã bị bệnh chết. Đồng Phi vốn chưa từng nghe nói qua người này, nhưng sau khi đi tới tam quốc, mới biết trước thời đại tam quốc, trên thảo nguyên đã xuất hiện một người vũ dũng như Thành Cát Tư Hãn của hậu thế.

Đàn Thạch Hòe thống lĩnh Tiên Ti, tại Đạn Hãn sơn thiết lập Vương đình, còn cự tuyệt Hán thất phong vương.

Phân chia Tiên Ti làm ba bộ, luôn để mắt tới ranh giới Đại Hán. Đồng Trác đã từng giao thủ với Đàn Thạch Hòe, nhưng rơi vào thảm bại, thậm chí việc này liệt vào những việc hổ thẹn nhất trong cuộc đời Đồng Trác, không thích bất kỳ ai đề cập tới.

Vẫn là Đồng Viện len lén nói cho Đồng Phi, Đồng Phi mới biết có sự tồn tại của một người như thế.

Đàn Thạch Hòe chết, con hãn Hòa Liên kế thừa ngôi vị, nhưng tài năng so sánh với Đàn Thạch Hòe thì kém quá xa.

Tạ Viện nhắc tới Đàn Thạch Hòe, lại làm cho đám người Tào Tháo phải ngậm ngay miệng lại.

Quả thật, nếu như Đàn Thạch Hòe còn, Trương Ôn có thể đạt được thắng lợi như hôm nay sao?

- Được rồi, đừng đề cập tới người này nữa!

Tuân Du thấy bầu không khí hơi xấu hổ, cười ha ha nói:

- Đàn Thạch Hòe có lợi hại, hiện giờ cũng đã là người chết. Chúng ta hà tất phải vì một người chết mà lo lắng hãi hùng chứ? Có điều thái úy Trương Ôn hiện tay cầm hơn mười vạn trọng binh, nhưng đóng quân tại Tam Phụ, ngồi xem chiến loạn Lương Châu càng ngày càng nghiêm trọng, chỉ sợ tương lai chưa hẳn có kết quả tốt.

Đồng Phi không lên tiếng, cũng không rõ, vì sao phải Trương Ôn phải làm như thế.

Trương Ôn này là một người đức hạnh rất cao, danh khí tại Lạc Dương cũng không tính nhỏ. Vì sao lại làm như thế? Thật sự ý vị sâu xa.

Là bởi vì Đồng Phi mới tới Loạn Vệ doanh đuổi con của hãn đi sao? Nếu là như thế, đức hạnh của người này sợ rằng. . . Thử nghĩ, một người vì việc tư quên việc công, có thể có đức hạnh tốt sao?

Tuy nhiên câu nói của Tuân Du không sai: Trương Ôn này có lẽ không có kết cục tốt.

Đồng Phi không nhớ rõ, Trương Ôn ở trong Bình Thục là chết như thế nào, cũng không có liên quan gì với Trương Ôn này. Chỉ là có chút khó hiểu, vì sao Tào Tháo lại muốn kéo y tới đây uống rượu, ngay cả Tuân Du cũng chạy tới giúp vui, rốt cuộc hãn có rắc tâm gì?

Đúng lúc này, dưới Anh Hùng lâu có tiếng huyền oán.

Tào Tháo gọi tiểu nhị tới, mới biết nguyên nhân huyền oán: Thái Ung đã trở về!

Thái Ung xem như một trong tam quân, vào lúc này về Lạc Dương, hơn nữa đồng hành còn có con gái của hãn, Thái Diễm.

- A, là tiên sinh đã trở về!

Sau khi Đồng Phi nghe được tin này, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Mấy ngày nay y rất buồn khổ.

Một mặt là bởi vì việc Nhậm Hồng Xương đã biến thành một khúc mắc làm khó y, nên đối mặt như thế nào đây?

Mặt khác, sau khi đi tới Lạc Dương, Đồng Phi thường xuyên có một loại cảm giác tứ cố vô thân.

Rất nhiều chuyện y nghĩ không ra manh mối, nhu cầu cấp bách tìm người gỡ rối thay y.

Mà ở phương diện này, Đường Chu không được, Đồng Lục không được. . . Tào Tháo, vậy càng không thể. Mặc dù Giả Hủ có thể trợ giúp y, nhưng dù sao cũng tại Lương Châu xa xôi, y cũng không muốn để bại lộ Giả Hủ nhanh như vậy. Đó là con át chủ bài trong tay y.

Rượu cũng không có tâm tình để mà uống!

Đồng Phi vội vã đứng lên, chấp tay nói:

- Mạnh Đức huynh, Công Đạt huynh, còn có Văn Hùng huynh, Thái tiên sinh trở về, ta cần phải đi bái phỏng mới được. Xin cáo từ trước. Ba vị ở đây từ từ dùng. Hôm nay ta mời, lát nữa sẽ trở lại tính sau.

- Ha ha, Tây Bình cứ đi đi, không cần nhớ mong chúng tôi.

Đồng Phi vội vã rời đi. Nụ cười dần tắt trên mặt Tào Tháo.

- Công Đạt, Văn Hùng, người này thế nào?

Tuân Du lắc đầu:

- Không nhìn ra manh mối gì. Người này tiếp nhận Loan Vệ doanh, lại đao to búa lớn muốn chính đồn lại, cũng có quyết đoán. . . Có người nói, Loan Vệ doanh đó hôm nay đã hoàn toàn đổi khác, có vẻ đã trùng chấn lại phong thái oai hùng năm đó. Chỉ là. . . Người này không đồng để ý đến danh tiếng, còn bởi vì một đám nữ mà đắc tội với rất nhiều quyền quý, thực nhìn không ra rốt cuộc y có ý nghĩ thế nào.

Tạ Viện cũng nói:

- Đúng vậy, người này hành sự có nhiều chỗ quái đản, rất không phù hợp với người thời nay, khiến người khác rất khó hiểu. Ta vốn tưởng rằng, đây chẳng qua là một măng phu tham luyện bụi hoa, nhưng Mạnh Đức nói sau khi y chưởng quản Loan Vệ doanh, lại chưa từng ngủ lại trong doanh trại. . . Luyện binh quả thật có chút thủ đoạn, nhưng nếu như nói y có nhiều chỗ thần kỳ. Thứ cho ta mắt kém, nhìn không ra.

Tào Tháo không nói, híp mắt lại, giống như đang trầm ngâm.

Tuân Du nói:

- Mạnh Đức, ta thật sự không rõ, vì sao ngươi lại để tâm đến Lương Châu Đồng gia tử này như vậy?

Tào Tháo nhỏ nhẹ nói:

- Ta không biết, ta thực sự không biết. . . Chỉ là cảm thấy trên người Đồng gia tử này có điểm rất thần bí. Ác hán, Hứa Tử Viễn bình Đồng gia tử này là ác hán. Thật sự chỉ đơn giản là ác hán thôi sao? Ta rất nghi ngờ... Công Đạt, Văn Hùng, ta đánh cuộc với các ngươi. Thành tựu ngày sau của Đồng gia tử này nhất định không thường đâu.

Bất luận là Tuân Du hay là Tạ Viện đều tỏ vẻ rất hoài nghi.

Nhưng Tào Tháo cũng không giải thích, thậm nghĩ: một người có thể sửa đổi vận của hai người có tướng đại hung thành đại cát, thực sự chỉ là một ác hán thôi sao? Sau ác hán đó, Hứa Tử Viễn còn nói gì nữa? Ác hán, ác hán. . . Hừ, ta không tin chỉ đơn giản như thế...

208. Chương 208: Người Thành Thật Tức Giận (1)

Thái Ung quả thật đã trở về, nhưng cũng không phải là trở về trong vui vẻ.

Cuối năm, con gái Thái Diễm đột nhiên về nhà, quả thật làm cho Thái Ung vui mừng. Trước lúc Thái Diễm trở về, người của Hà Đông Vệ gia nhiều lần chạy tới truy hỏi, còn hùng hổ bắt Thái Ung giao Thái Diễm ra, bằng không thì thế này thế kia.

Hà Đông Vệ thị đó nhà to nghiệp lớn, quả thật rất có thế lực.

Nhưng Thái Ung có phải là người dễ chèn ép? Nhiều năm quan trường chìm nổi, khiến Thái Ung sinh ra nản lòng thoái chí đối với sĩ đồ, chuyên tâm với học vấn, lòng cũng thiếu đi vài phần tranh đấu. Cùng Hán Đế Lưu Hoàn khôi phục tình sư sinh, cùng thế tộc Lạc Dương bởi vì không phân kỳ mà trở nên đặc biệt hòa hợp. Trong mắt rất nhiều người, hiện giờ Thái Ung là một người thành thật không hơn không kém.

Vệ gia gây sự, đã chọc giận Thái Ung.

Cũng khó trách, lão tiên sinh gả con gái đến Vệ gia, hôm nay đã thành quả phụ, còn bị các người ép phải chạy về. Hiện tại còn chạy qua đây tìm lão đầu đòi người, cho dù tính tình của Thái Ung có tốt, cũng chịu không nổi uất khí này. Dưới giận dữ, mới kiện cáo đến trước mặt Hán Đế. Hán Đế Lưu Hoàn cũng là một người trọng tình cũ, lập tức sai người đến Hà Đông, mắng cho người Vệ gia như tát nước vào mặt, đồng thời giao trách nhiệm cho Vệ gia phải tìm Thái Diễm trở về, bằng không sẽ phải cái này cái kia, lúc này mới tính là xong.

Không ngờ chính là, vừa mới phát ra ý chỉ thì Thái Diễm trở về nhà.

Thái Ung thứ nhất là cảm thấy rất xấu hổ, thứ hai cũng muốn tránh miệng đời, dẫn theo con gái quay lại thành Ngũ tế tổ.

Nhưng ai ngờ...

Nói chung Thái lão đầu hiện tại rất tức giận, cực kỳ tức giận!

Tuy nhiên, ngồi trên trên ghế bành trong phòng khách, Thái Ung rất thoải mái ưỡn người ra, tâm tình hình như cũng tốt hơn rất nhiều.

Đây là lễ vật Đồng Phi sai người đưa tới, cũng là một phen tâm ý của văn bối.

Lúc đó Thái Ung không ở đây, gia nhân của Thái phủ vốn không muốn nhận. Tuy nhiên sau đó thấy Đường Chu cũng qua đây, họ liền ngoan ngoãn nhận lấy, còn dưới sự chỉ huy của Đường Chu, đem đồ đạc đặt ở trong phòng khách, nhìn qua rất khí phái.

Đường Chu cũng từng bái phỏng Thái Ung.

Lúc đó Thái Ung tiếp đãi Đường Chu còn rất long trọng.

Hơn nữa mọi người trong nhà cũng nghe nói qua tên tuổi của Đồng Phi, biết đây là nhân vật chủ nhân nhà mình rất thưởng thức.

Vốn đang lo lắng lão đầu trở về sẽ tức giận, nhưng không ngờ sau khi nghe nói đây là lễ vật Đồng Phi phái người đưa tới, lão đầu còn tỏ ra vui vẻ.

Thái Ung xoay người, thầm nghĩ: thứ này thoải mái thật đấy! Nhưng sao A Sữu lại tới Lạc Dương? Không phải là từng nói với nó, gần đây đừng tới Lạc Dương sao? Thằng bé này, có đôi khi thật thà quá.

Xuất kinh mấy ngày nay, Thái Ung cũng không nghe được tin tức Đồng Phi nhập kinh.

Mà lúc trước khi Hà Tiến tính toán, cũng không phái người đi báo tin cho hắn một tiếng: tiên sinh, ta định để cho Đồng Phi nhập kinh làm quan.

Dù sao bắt tại kỳ vị, bắt mưu kỳ chính. (không ở vị trí đó, không làm việc ấy và không hiểu về nó thì xin đừng chen vào)

Hôm nay Thái Bá Giai là một giới bạch đình, không có danh tiếng, sẽ không có tư cách để biết các công việc trong triều đình. Nếu là chính lệnh phát ra từ chỗ Lưu Hoành, có đôi khi còn có thể báo cho biết một tiếng. Nhưng nếu là chính lệnh xuất phát từ phủ đại tướng quân, vậy có thể hoàn toàn không biết gì cả.

Sau khi suy nghĩ qua, Thái Ung gọi quản gia Thái An tới:

- Cầm danh lạt của ta, mời Đồng binh tào qua phủ một chuyến.
- Đồng binh tào?
- Chính là Binh tào duyệt Đồng Phi của phủ đại tướng quân, không phải hần đã sớm tới Lạc Dương rồi sao? Chắc người biết nơi ở của hần chứ?
- Ngài nói là Đồng giáo úy hả?
- Giáo úy?

Thái An cười nói:

- Lão gia có điều không biết. Hôm nay Đồng giáo úy là giáo úy của Loan Vệ doanh, trong khoảng thời gian này rất có danh tiếng đấy.
- Loan Vệ doanh?

Lão nhân đầu tiên là ngẩn ra, lập tức giận tím mặt:

- Đang êm đẹp, sao hần lại trở thành giáo úy của Loan Vệ doanh?
- Là như thế này. . .

Thái An lập tức nói lại một lần những việc Đồng Phi làm sau khi nhập kinh, cười nói:

- Đồng giáo úy làm Tử Tương tiên sinh tức chết, nhóm người của Thái Học Viện chết sống không chịu bỏ qua. Sau đó đại tướng quân cũng không có biện pháp, liền đem Đồng giáo úy sung quân đến Loan Vệ doanh. Có điều Đồng giáo úy này quả nhiên là thủ đoạn độc ác. Ngày đầu tiên đến Loan Vệ doanh, đã đuổi công tử của Trương Ôn đại nhân đi, chém đầu hai doanh vệ, còn đánh ấy cô nương ở đó da tróc thịt bong. Rất đáng sợ.

Thái Ung không nói gì, nhưng đang suy nghĩ mục đích Đồng Phi làm như vậy.

Đúng lúc này, tên sai vật chạy vào bẩm báo:

- Lão gia, ngoài cửa có giáo úy Loan Vệ doanh Đồng Phi đến bái kiến lão gia.

Trong lòng nhất thời khoan khoái.

A Sứ này quả nhiên là người có tri thức hiểu lễ nghĩa. Người xem, ta vừa mới ngồi xuống, hần hay tin liền đến bái kiến ngay.

- Mời!

Thái Ung phun ra một chữ, suy nghĩ một chút lại gọi tên sai vật lại, rồi nói với Thái An:

- Mời Đồng giáo úy đến thư phòng của ta gặp mặt.

Gặp tại thư phòng, cùng gặp tại phòng khách là hai khái niệm.

Nếu người không phải thân cận, sẽ không có khả năng hưởng thụ đãi ngộ như vậy. Như vậy cũng cho thấy, quan hệ giữa Thái Ung và Đồng Phi cũng không như là giống trưởng bối thường thức văn bối. Thái An đã biết, đây chẳng khác nào đang nói, sau này có thể cho Đồng giáo úy vào Thái phủ mà không cần thông truyền.

Thật sự không nghĩ ra, vì sao lão gia nhà mình lại coi trọng ác hán kia như vậy.

Nhưng nếu lão gia đã phân phó, là quản gia, Thái An cũng không có khả năng đi hỏi.

Vì vậy vợ và cùng tên sai vặt đi ra ngoài đại môn Thái phủ, liền thấy Đồng ác hán hiện giờ phụ nữ và trẻ em cả thành Lạc Dương đều biết đang trang nghiêm đứng ở ngoài cửa. Ở phía sau y là mười tên Cự Ma Sĩ đứng thẳng, sừng sững bất động.

- Đồng giáo úy. . .

- A, quân gia, tiên sinh có chịu gặp ta không?

- Lão gia vừa mới trở về, có điều vừa nghe Đồng giáo úy tới, liền vội vàng bảo ta tới nghênh đón ngài. Giáo úy đại nhân, mời đi theo ta.

- Các người chờ ở bên ngoài, đợi ta ra!

Đồng Phi không muốn để cho nơi thư hương đó nhiễm mùi binh qua, đây coi như là một sự kính trọng đối với Thái Ung.

Đương nhiên, y phân phó như thế nhưng Thái An cũng không dám chậm trễ, vội vã sai người mời Cự Ma Sĩ vào, an bài chu đáo.

Hắn dẫn Đồng Phi đi thẳng qua tiền đình, sau khi đi hết một con hẻm thì tới thư phòng của Thái Bá Giai.

Thư phòng rất lịch sự tào nhã, cửa có trồng hoa cỏ.

Hai bên có hai tòa giả sơn rất kỳ lạ, bên giả sơn liễu rủ chập chờn.

Một nơi rất thanh tĩnh, trong không khí tràn ngập một mùi thơm như lan như xạ, cõi lòng có xao động, cũng thoáng cái bình tĩnh trở lại.

209. Chương 209: Người Thành Thật Tức Giận (2)

Đồng Phi đi vào thư phòng, trước mặt là hai hàng giá sách bằng gỗ lim đen nằm hai bên.

Trên giá sách, một bên đặt từng cuốn sách bằng thẻ tre, bên kia là sách bằng giấy.

Đối diện đại môn đặt một cái bàn, trên bàn đặt một chiếc đàn cổ.

Đồng Phi không biết đàn cổ, song từng nghe người ta nói qua, Thái Bá Giai tiên sinh có một chiếc đàn cổ rất tốt, tên là Tiêu Vĩ, âm sắc rất hay.

Nhìn chiếc đàn này, hình như có có vết tích bị cháy qua.

Lẽ nào, chính là Tiêu Vĩ cầm trong truyền thuyết sao?

Đồng Phi nhìn hai lần, thuận thế nhìn lên tường. Chỉ là vừa nhìn, thoáng cái liền ngẩn người, hồi lâu không nói gì.

Trên tường dán một bức tranh chữ, có chứa Phi bạch thư đặc hữu của Thái Bá Giai.

Chữ của Đồng Phi cũng không tệ. Bởi vì kiếp trước các lão nhân từng nói qua: Chữ là thể diện, là nước cờ đầu. Có bản lĩnh chữ đẹp, có thể tạo được thiện cảm cho người khác.

Vì vậy y từng khổ luyện, mà sau khi đến thời đại này, thư pháp cũng chưa từng sao nhãng.

Chẳng qua muốn y đi bình phẩm chữ xấu hay là chữ đẹp, Đồng Phi không có bản lĩnh đó. Chỉ có thể nói là học theo mà thôi. Dù sao kiếp trước luyện là chữ bằng bút máy. Mà kiếp này lại lấy bút lông là chủ. Hơn nữa thường ngày múa thương múa bổng, cũng ít có người biết Đồng Phi có được bản lĩnh viết chữ đẹp. Ngay cả danh lạt cũng là Đồng Lục chuẩn bị cho y, bằng không căn bản y sẽ không nhớ.

Làm cho Đồng Phi giật mình là nội dung trên mặt.

Rõ ràng là cái buổi tối hôm đó tại quận Đông, những lời y cùng Diễm Vĩ nói ở vùng ngoại ô.

Kẻ làm quan, gia nghiệp điêu linh; kẻ phú quý, vàng bạc tan hết. . .

Chẳng qua lúc này bởi vì còn chưa dùng dấu chấm câu, cho nên câu và câu đều liền cùng một chỗ, không có ngăn cách.

Đồng Phi không ngờ Thái Ung lại sao chép đoạn đó lại. Ý thần thờ đứng đó, rất mê man.

Thái An nhìn ra chỗ mê man của Đồng Phi, cười nói:

- Giáo úy đại nhân có điều không biết, bức tranh chữ này là lão gia viết nó sau khi về Lạc Dương, nói là những lời giác ngộ nghe được từ một người bạn tri kỷ, cần phải ghi nhớ trong lòng, có thể trường nhạc mà vô ưu.

- Sao?

- Ha ha, lời này nhìn qua rất thô tục, văn tự có phần không hay. Nhưng tỉ mỉ thưởng thức, lại cảm thấy tuyệt không thể tả. . . Từ sau khi lão gia viết bức tranh chữ này, đối xử với người ngoài cũng đều trở nên bình thản hơn rất nhiều, ngay cả đánh đàn cũng rất có cảnh giới.

Đồng Phi không ngờ được bản thân nhất thời cảm khái, lại mang đến cho Thái Ung nhiều thay đổi đến vậy.

Y cũng mỉm cười.

- Xin giáo úy đại nhân chờ ở đây, lão gia lập tức sẽ tới.

Đồng Phi gật đầu, sau đó ngồi xuống sau bàn.

Có tiếng đàn du dương đột nhiên vang lên, mang theo nỗi niềm ai oán nan giải, cực kỳ ưu mỹ.

Đồng Phi ngạc nhiên:

- Là ai đang đánh đàn?

- A, là tiểu thư nhà ta. . . Giáo úy đại nhân không biết, tạo nghệ âm luật của tiểu thư không kém lão gia chút nào, trừ cảnh giới có chút không bằng, cũng đã đạt được tam muội trong âm luật. Chỉ là sau lần này trở về, nhạc khúc tấu lên đã khác trước. Thời gian ta theo lão gia cũng không ngắn, coi như là cũng thông cái đạo này. Âm luật của tiểu thư không cao nhả hơn ngày trước, nhưng có sự lan truyền.

Đối với âm luật, Đồng Phi cũng chỉ là tay mơ.

- Thái quân gia hảo bản lĩnh, đối cái cái đạo này, ta thật sự khó hiểu gì.

- Ha ha, là ta lẩm miệng rồi... Chỉ là nhắc tới tiểu thư, tiểu nhân cũng là có cảm giác mà phát. Tiểu thư nhà ta tài hoa như vậy, nhưng lại có mệnh khổ. Thời gian trước, nghe tiểu thư thường xuyên ngâm tụng thơ, có phần cảm động, lại không biết là ai sáng tác...Chỉ là trong nhạc luật đó thường xuyên có chút ai oán.

Đúng như người ta nói tể tướng môn tiền thất phẩm quan...

Môn hạ của danh sĩ cũng không tầm thường. Nhìn Thái An, tuổi chừng ba mươi, ăn nói rất có bố cục, không hổ là quân gia của Bá Giai tiên sinh.

Tuy nhiên, Đồng Phi thật sự không có hứng thú đối với đề tài của hắn.

Âm luật hay là thơ từ cũng được... Đồng mỗ xưa nay không rành.

Nói loại chuyện này, không khác đàn gảy tai trâu.

Hơn nữa, đàm luận về tiểu thư của người ta cũng thật sự không quá lễ phép. Đồng Phi lập tức chuyển đề tài:

- Thái quân gia, khi nào tiên sinh tới?

- Theo lý thì nên tới rồi mới phải... Xin giáo úy đại nhân chờ một chút, ta sẽ đi xem sao.

Thái An vội vã rời đi, trong thư phòng chỉ còn một mình Đồng Phi.

Tiếng đàn đột nhiên dừng lại, ngừng một lát sau lại vang lên lần nữa. Đồng Phi vốn đang nhắm mắt, đột nhiên mở mắt ra.

Tiếng đàn đó hình như rất quen thuộc.

Tỉ mỉ phân biệt, rõ ràng là làn điệu của bài sơn ca ngày đó y và Lục Nhi hát ở mục trường.

Lần này Đồng Phi hồ đồ rồi.

Làn điệu của bài sơn ca này ít có người biết được, cũng chỉ lưu truyền ở bên trong mục trường, sao con gái của Thái Bá Giai lừng lẫy đại danh cũng biết diễn tấu?

Làn điệu vang lên một nửa, lại trở nên ai oán uẩn chuyển.

Đồng Phi nhin không được đứng lên đi ra ngoài thư phòng, muốn nhìn xem người đánh đàn tấu nhạc đó rốt cuộc là ai?

Trong đầu, mơ hồ hiện lên một bóng hình xinh đẹp.

Là nàng? Chẳng lẽ là nàng. . .

Sớm biết đó là giả danh, nhưng trước đó Đồng Phi thật sự không liên hệ nàng ta với con gái của Thái Ung với nhau.

Trong diễn nghĩa Bình Thư nàng chỉ xuất hiện qua một lần, cho nên ấn tượng cũng không khắc sâu.

Nhưng nếu như tỉ mỉ hồi tưởng, hai cái tên dần dần trùng hợp với nhau. Con gái của Thái Ung, lúc đó chẳng phải gả cho Hà Đông Vệ thị?

Mà nàng, khi gặp Đồng Phi đã là quả phụ của Vệ thị.

Đồng Phi đột nhiên trở nên kích động.

Nếu như thật sự là nàng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua nữa...

Vừa mới đi ra ngoài thư phòng, thì Thái An đã vội vã trở về.

- Giáo úy đại nhân, thật sự là xin lỗi.

Sắc mặt Thái An có vẻ xấu xí, nhỏ nhẹ nói:

- Bên ngoài đột nhiên có một vị khách tới, lão gia đang tiếp ở trong phòng khách...Thật sự không tiện chối từ người đó. Lão gia nói, mời ngài đợi ở trong thư phòng chốc lát, lão gia sẽ đuổi đi người đó, rồi sẽ lập tức đến đây. . . Giáo úy đại nhân, hay là tiểu nhân làm chút đồ ăn và rượu cho ngài.

Hai gò má Đồng Phi khê co quắp, nhỏ nhẹ nói:

- Bỏ đi!

Sau khi y do dự, liền nói với Thái An:

- Quần gia, nếu như không mạo muội, ta muốn nghe tiểu thư đánh đàn gần hơn...À, không cần thấy tiểu thư, ta chỉ muốn từ xa nghe. Ha ha, tiếng đàn này rất hay, nếu như không tỉ mỉ thưởng thức, khó đạt được tam muội.

Thái An rất khó xử.

Tuy nhiên Đồng Phi hình như rất thân với Thái Ung, hẳn là cũng người một nhà.

Hắn suy nghĩ một chút:

- Tiểu thư đánh đàn trong chòi nghỉ mát ở hậu hoa viên, chỉ là tiểu nhân chỉ có thể dẫn đại nhân đến ngoài hoa viên nghe thôi.

- Như vậy đủ rồi!

Đồng Phi cũng không đưa ra yêu cầu quá phận, chấp tay nói:

- Xin mời quân gia dẫn đường!

210. Chương 210: Người Thành Thật Tức Giận (3)

Đại sảnh Thái phủ, Vương Doãn trông rất nhỏ nhả phong độ đang trò chuyện với một Thái Ung đang không yên lòng.

Nói thật thì Thái Ung thật sự không muốn tiếp tục đàm luận với người đó. Đạo kinh học của Vương Doãn hoàn toàn không giống với những gì hiện nay hắn đang theo đuổi. Hơn nữa trên học thuật hai người có những điểm bất đồng cũng rất lớn, bao gồm bất đồng trên chính trị, cũng là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Đạo kinh học của Vương Doãn tuân theo Trịnh Huyền một trong tam quân.

Trịnh Huyền thân là lục kinh bác sĩ, nguyện vọng lớn nhất của cuộc đời này chính là thấy được các sĩ tử cầm quyền, lấy đạo trong lục kinh trị quốc.

Wương Doãn là người bám đuổi trung thành nhất của Trịnh Huyền, việc đàm luận tự nhiên không rời lục kinh đại nghĩa.

Mà Thái Ung thì sao, chính là phái bảo hoàng có chút ngoan cố. Hoàng quyền chí thượng, điều này trong mắt hắn mới xem là chính thống nhất.

Chú ý, ở chỗ này, Vương Doãn cùng Thái Ung đều là phái bảo hoàng, nhưng bất đồng ở chỗ một người là muốn lấy sĩ tử cầm quyền, một người là muốn tập trung quyền lợi vào trong tay một người. Thoạt nhìn không khác khác nhau, nhưng xung đột lợi ích tại phương diện này lại rất lớn.

Nếu là sớm hai năm, Vương Doãn giảng thuật lục kinh đại nghĩa, Thái Ung đã một câu nói mà làm hắn tức chết rồi từ lâu rồi.

Hôm nay cái gì nhìn cũng đã phai nhạt, mặc dù không quá tán thành thuyết pháp của Vương Doãn, nhưng Thái Ung vẫn mặt mang mỉm cười ứng phó.

Người này rốt cuộc có chuyện gì?

Thái Ung thật sự là nghĩ không rõ lý do, Vương Doãn đang êm đẹp lại chạy tới đây nói những điều này làm gì.

Chỉ có thể nhẫn nại lắng nghe Vương Tử Sư nói nhăng nói cuội, nhưng tâm tư hắn cũng đã không ở trong phòng.

- Bá Giai tiên sinh, hôm nay Doãn đến đây, thật là muốn tới chúc mừng.

Thái Ung ngăn ra, trong lòng biết trò chơi đã tới. Sợ rằng những lời kế tiếp mới là mục đích chính mà hôm nay Vương Doãn đến đây.

- Nhưng không biết mừng từ đâu tới?

- Tao ngộ của lệnh ái, Doãn cũng nghe nói qua. Chiêu Cơ thuở nhỏ thông tuệ, vả lại tài học tiếp nối Thái ông, nữ tử thiên hạ không ai có thể vượt qua. Bị vận rủi này, quả thật là ông trời bất công. Doãn thường nghĩ, cảm thấy rất ủy khuất cho tao ngộ của Chiêu Cơ.

Thái Ung ngoài cười nhưng trong không cười:

- Tử Sư quá khen!

- Có điều lệnh ái đang ở cái tuổi xuân phơi phới, cứ ở trong khuê phòng thì không tránh khỏi đáng tiếc. Doãn được người ta nhờ vả, đặc biệt cầu khẩn với Thái ông, tính việc hôn nhân.

Thái Ung nhướng mày.

Trước đây tại thành Ngũ không phải không có người đề cập qua chuyện này, nhưng hiện giờ Thái Ung đã cẩn thận hơn rất nhiều.

Tài hoa có xuất chúng hay không, việc này đã không còn quan trọng.

Tài hoa của Vệ Trọng Đạo đó xuất chúng, nhưng là một con quỷ đoán mệnh, làm hại nữ nhi nhà mình thủ tiết không tính, còn suýt nữa bị. . .

Môn hộ cũng không quá yêu cầu, chỉ cần không có trở ngại là tốt rồi.

Kinh nghiệm chốn quan trường, chuyện xấu xa trong nhà mấy thế tộc đại hộ, sao Thái Ung lại không biết chứ?

Quan trọng nhất là, phải có tướng mệnh tốt, biết được sẵn sóc, có thể cho nữ nhi một cuộc sống tốt đẹp. Có thể làm cho nữ nhi không lo là được.

Vốn tại thành Ngũ lão đầu cũng đã nhìn trúng mấy người vừa lòng.

Nhưng ai ngờ đến sau đó. . .

- Ý tốt của Tử Sư, Thái mẫu tâm linh. Chỉ là tiểu nữ chỉ mới mất chồng, vẫn còn chưa suy nghĩ đến việc gả cưới. Ta thấy cứ để ngày khác đi.

Vương Doãn vừa nghe liền nóng vội!

Nhận tâm ý của người ta, nếu nói không được, trả tâm ý là việc nhỏ, nhưng mặt mũi lại là một vấn đề lớn.

- Thái ông chớ vội, sao không nghe Doãn nói hết chứ? Người cầu thân này rất có thành ý, hơn nữa thời đại đều là trọng thân triều đình, quả thật là giai tế thượng đẳng đấy.

Thái Ung thầm nghĩ: thằng này sao lại không có ánh mắt như vậy, ta đã nói là không đồng ý, còn dai như đĩa xôi ở chỗ này nói đầu đầu. Người đừng nói là mấy đời quan lại, cho dù là mấy đời hoàng tộc ta cũng không thêm nói với người.

Có điều, trên mặt vẫn duy trì nụ cười ấm áp:

- Tử Sư...

- Thái ông, người này là con trai Tư không Viên Phùng, Viên Thuật.

Vương Doãn sợ Thái Ung cự tuyệt, tranh trước nói ra tên của người đó, sau đó nói:

- Công Lộ sẵn có hiền danh, vả lại gia cảnh rất tốt, cùng Chiêu Cơ có thể tính là môn đăng hộ đối. Vả lại Công Lộ rất yêu thích tài hoa của Chiêu Cơ, nếu như kết làm thân gia, vậy nếu Hà Đông Vệ thị có trở lại quấy rầy, Viên gia nguyện ý ra mặt cho Thái ông, đuổi người Vệ gia đó ra khỏi Lạc Dương. Đây quả thật là lương duyên trời ban đấy.

Viên Thuật?

Khi Thái Ung nghe được cái tên này không khỏi sửng sốt.

Nói thật thì hẳn đối với Viên Thuật có ấn tượng không sâu. Thế nhưng đối với Viên Ngỗi cùng Viên Bản Sơ thì lại rất hiểu rõ.

Đều là hạng người sống hào nhoáng, đức hạnh thế nào không tiện nói, nhưng nói về tính toán người khác thì là nhất đẳng.

Hôm nay Thái Ung cũng không muốn gây thị phi, nếu như bởi vậy chuyện mà chọc giận Viên gia, cho dù có hoàng thượng làm chỗ dựa, cũng khó tránh khỏi có rất nhiều phiền phức. Mà điều hắn không muốn trên chọc nhất chỉ sợ cũng chính là phiền phức. Thái Ung đành phải suy nghĩ kỹ.

- Tử Sư, ta nghe nói trong nhà Viên Công Lộ đã có thê thất, hiện giờ hắn muốn cưới tiểu nữ, vậy nguyên phối thê thất sẽ tính sao?

- A, điều này. . .

Vương Doãn lấp bắp, cũng cảm thấy rất đau đầu làm sao giải thích vấn đề này.

Thật ra, đây cũng là vấn đề mà khi Viên Công Lộ yêu cầu hắn cũng qua. Đáp án có được cũng không quá thỏa mãn.

Thái Ung khẽ biến sắc, đã hiểu.

- Người đầu, tiền khách!

Hắn đứng bật dậy, mặt trầm như nước, lạnh lùng quát lên.

Vương Doãn vội vã nói:

- Thái ông, việc này xin suy nghĩ kỹ... Viên Công Lộ xuất thân tứ thế tam công, Viên Ngỗi môn sinh trải rộng thiên hạ. Nếu có thể cùng Thái ông kết làm thân gia, quả thật là một việc mỹ sự. Lấy danh tiếng của Thái ông, phối hợp với năng lực của thái phó, hoạn quan có thể trừ, Hán thất có thể hưng. Tuy có chút ủy khuất Chiêu Cơ, nhưng Công Lộ bảo đảm, chắc chắn đối xử tử tế. . .

- Vương Tử Sư, người đừng khinh người quá đáng!

Thái Ung nghe vậy cũng không nhận được nữa.

Nói trắng ra, còn không phải là vì công cụ cho cái chính trị chó má? Lão tử không rảnh tham gia vào. Viên Công Lộ là cái chó gì, mặc dù lão tử không rõ, nhưng để con gái của lão tử đi làm thiếp thất thì quả thật hơi quá đáng. Chớ nói Viên Công Lộ hắn không được, coi như là hoàng thượng mở miệng, nếu như không cho Chiêu Cơ một vị trí chính cung, lão tử cũng tuyệt đối sẽ không đáp ứng. Vương Tử Sư người mở miệng Viên Ngỗi thế này thế kia, ngậm miệng Viên gia tứ thế tam công. Môn sinh thiên hạ, chỉ Viên Ngỗi hắn có học sinh, ta không có sao?

Lần này Thái Ung tức giận đã làm Vương Tử Sư hoảng sợ.

- Vương Tử Sư, nếu như hiện tại ngươi đi, chúng ta còn có chút tình cảm. Nếu ngươi còn nói thêm cái gì nữa, thì đừng trách lão phu không nể mặt ngươi... Gia nhân ở đầu, đưa Vương tiên sinh đi ra ngoài.

Bốn năm gia nhân lập tức xông vào đại sảnh, nhìn Vương Tử Sư chăm chăm.

Sắc mặt Vương Doãn phải nói xấu hổ như cái đít khi.

211. Chương 211: Người Thành Thật Tức Giận (4)

Dưới sự áp giải của gia nhân Thái phủ đi ra ngoài đại môn, trong lòng Vương Doãn sinh ra hận ý chưa bao giờ từng có.

Thái lão đầu người cự tuyệt thì cự tuyệt, hà tất phải tuyệt tình như thế? Thể diện của ta còn đâu...

Quay đầu lại oán hận nhìn đại môn Thái phủ, trong lòng càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, cũng tạo thành khúc mắc với Thái Ung.

Lại nói Đồng Phi, theo Thái An đi tới ngoài hậu hoa viên của Thái phủ, đến đây thì Thái An không đi nữa.

Trong hoa viên, chỉ nghe có tiếng đàn xa thẳm. Như khóc như kể, rất khiến người thương cảm. Từ khúc đã không còn là Cửu Cửu Diễm Dương Thiên kia nữa, lại đổi thành khúc cổ gần như thất truyền, tên là [Tương Phi]. Tương truyền, đàn cổ này vốn là do Thuần Đế một trong Ngũ Đế sáng chế, là người đức tài cao tuyệt, được Nghiêu Đế coi trọng, cả hai nữ nhi đều gả cho Thuần Đế.

Phu thê ba người cực kỳ ân ái.

Sau đó Thuần Đế khi tuần sát thiên hạ, chết ở trong Thương Ngô sơn.

Hai thê tử cũng chính là nga hoàng nữ anh được hậu nhân thường nhắc tới, không ngại vạn lý tìm kiếm thi thể của Thuần Đế. Trước mộ phần của Thuần Đế khóc ra huyết lệ, nhiễm đỏ thụy trúc, nên có tên là trúc tương phi. Sau có người vì tưởng nhớ họ, mà sáng tác ra khúc Tương Phi. Trong khúc biểu đạt sự tưởng niệm của nga hoàng nữ anh đối với vua Thuần. Thâm tình nồng đậm đó cũng đều ẩn chứa ở bên trong ngũ âm.

Đồng Phi nghe không hiểu sự ảo diệu của từ khúc này, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự ai oán trong lòng người tấu cầm.

Luôn mãi do dự, Đồng Phi đột nhiên cất giọng, ở ngoài hoa viên ca bài [Cửu Cửu Diễm Dương Thiên].

Tiếng đàn trong hoa viên đột nhiên ngừng lại, sau một lát, theo tiếng ca của Đồng Phi, vang lên tiếng nhạc luật tương đồng.

- Đại nhân, nơi đây là trọng địa của nội trạch, không thể đi vào.

Khi Thái An nghe được Đồng Phi cất tiếng ca, trong hoa viên vang lên nhạc luật tương đồng, trong lòng ít nhiều đã hiểu được mảnh khoe trong đó.

Nhưng mắt thấy Đồng Phi bước tới hoa viên, hần đầu thể mặc kệ được.

Vội bước lên phía trước ngăn cản, nào biết lúc này Đồng Phi cấp bách, đưa tay đẩy ngã Thái An.

- Quân gia, đắc tội rồi!

Đồng Phi vội vã xin lỗi một tiếng, rồi chạy vào trong hoa viên.

Ngày đó y để người đó đi, từ đó trong lòng hối hận rất lâu. Hôm nay tương phùng ở chỗ này, đây là duyên phận ông trời đã định.

Nếu buông tha nữa, đó mới là hành sự nghịch thiên.

Trong hoa viên trồng rất nhiều hoa cỏ. Nhưng nếu như nhìn kỹ, là có thể phát hiện hoa trong viện phần lớn là một giống. Đồng Phi không nhận ra lai lịch của số hoa này, chỉ là cảm thấy có một loại cảm giác trang nhã mà quạnh quẽ bao trùm. Mặc dù đẹp, nhưng hơi lạnh.

Có lẽ là một loài hoa nào đó đã tuyệt chủng tại hậu thế.

Đồng Phi không có ý quan sát, ngẩng đầu nhìn lại.

Trong biển hoa, có một tòa lương đình bát giác, kiểu dáng nhỏ gọn mà tinh tế.

Trong đình có một người đang ngồi, toàn thân bạch y, khoác áo khoác da cáo màu đỏ thẫm, đỏ trắngng xem kẽ, rất là bắt mắt.

Mái tóc đen như thác nước, dài đến tận hông.

Dưới mái tóc đen, mơ hồ có thể thấy được đường cong dịu dàng, bờ gáy trắng mịn, rất gợi cảm.

Người đó đưa lưng về phía Đồng Phi, nhưng tấm lưng ong đó lại rất quen thuộc. Đồng Phi bước nhanh tới hai bước, nhưng bỗng ngừng lại.

Tiếng đàn ngừng lại, nữ nhân trong đình khẽ than một tiếng.

- Tỷ tỷ, mấy ngày nay có khỏe không?

- Phi công tử vẫn tới Lạc Dương!

Nàng đứng lên, chậm rãi xoay người lại. Trên khuôn mặt phong hoa tuyết đại đó có vẻ tiêu tụy. Trong ánh mắt sáng long lanh không giấu nổi vui mừng. Nhìn kỹ, sẽ phát hiện váy của nàng hơi rộng, vòng eo thon nhỏ dịu dàng trong trí nhớ đó hôm nay đã có vẻ mập lên. Đầu Đồng Phi ông một tiếng, trong sát na, đã trở nên trống rỗng.

Nàng kia, rõ ràng là Vương Cơ!

Tuy nhiên hiện tại Đồng Phi cũng đoán được thân phận chân chính của nàng.

Trong Thái phủ không có nữ tử, có thể ở chỗ này tấu nhạc, ngoại trừ Thái Diễm, nữ nhi của Thái Ung, còn ai có thể chứ?

Thái Diễm đi lại hình như có chút gian nan, nàng đang đi xuống chòi nghỉ mát.

Lúc này Đồng Phi cũng tỉnh táo lại. Y bước nhanh tới, một tay ôm lấy nàng vào lòng.

Chỉ sau khi mất đi mới biết quý trọng!

Tại giờ khắc này Đồng Phi cũng không muốn để ý nhân trong lòng chạy trốn nữa. Y từng nuốt lời một lần, tuyệt đối sẽ không buông tha.

Thái An ở ngoài hoa viên, thấy một màn này cũng chỉ có thể cười khổ.

Cái ngã ngày hôm nay, chỉ sợ cũng là ngã không rồi...

Trong hoa viên rất an tĩnh. Tĩnh đến mức thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở của đôi bên.

Đồng Phi ôm lấy Thái Diễm, thầm nghĩ: chính là cảm giác này!

Đêm hôm đó, tuy nói ký ức cũng không phải quá sâu sắc, nhưng thân thể đã sản sinh ra ký ức, chắc chắn nhớ kỹ sự nồng ấm trên thân thể của Thái Diễm.

Trống ngực của Đồng Phi nhảy loạn, lại không biết nên nói cái gì, chỉ lẳng lặng ôm nàng.

Mà Thái Diễm, ban đầu còn khẽ giãy dụa, lập tức dựa vào lòng Đồng Phi. Cảm thụ sự ôn tồn tuyệt vời tại giờ khắc này.

Từ Lâm Thao trở về, nàng luôn mơ tới khuôn mặt xấu xí đó.

Mỗi lần giật mình tỉnh giấc, nhưng lại có một niềm ngọt ngào. Tình cảm của Thái Diễm đối với Đồng Phi vừa mới bắt đầu là hiếu kỳ nhiều hơn ái mộ. Nhưng không nghĩ tới, theo lý giải về Đồng Phi ngày càng sâu sắc hơn, nàng dần dần đã hiểu, dưới gương mặt xấu xí mà thô lỗ đó có một tấm lòng rất thâm trầm ôn nhu. Cử động quái dị thường xuyên của Đồng Phi cộng thêm những tài hoa kỳ lạ đó đã hấp dẫn Thái Diễm.

Mà đêm hôm đó, mặc dù Thái Diễm đã mất đi thuần khiết, nhưng trong lòng không có một chút oán hận.

Chỉ là không muốn đi ảnh hưởng đến tình cảm giữa Đồng Phi và Lục Nhi, Thái Diễm đã lựa chọn rút lui.

Vốn tưởng rằng sau khi chia tay, sẽ dần dần phai mờ đi đoạn ký ức này, nhưng ai có thể ngờ... Đáng sợ nhất chính là, sự quý này lại cũng theo tới Lạc Dương. Mặc dù không phải đến vì nàng, nhưng vừa vặn lại ứng với câu châm ngôn kia: đây là nhân duyên trời ban.

Tình ý nồng đậm, đang tràn ngập trong lòng hai người.

- Hai người các người, việc tốt hai người khác người làm đấy hả?

Một tiếng rống giận dữ truyền đến, làm Đồng Phi và Thái Diễm giật mình tỉnh giấc.

Quay đầu nhìn, thì thấy Thái Ung đứng ở cửa hoa viên, sắc mặt xanh đen, cả người cũng run lên, chỉ vào hai người mà nói không nên lời.

Thái Diễm má phẫn đỏ bừng, nhưng chợt trở nên trắng bệch.

Nàng giành trước ngăn ở trước người Đồng Phi:

- Phụ thân, nghe nữ nhi giải thích đi!

- Giải thích, người là thứ nha đầu không biết nhục, còn muốn giải thích cái gì, câm miệng cho ta.

Đồng Phi kéo Thái Diễm ra phía sau:

- Bá Giai tiên sinh, việc này nghìn sai vạn sai đều là một mình Đồng Phi ta sai, không có quan hệ với tỷ tỷ. Nếu như ngài muốn trách phạt, thì trách phạt một mình ta đi. Ta, ta, ta rất muốn ở cùng với tỷ tỷ.

- Câm miệng, câm miệng. . . Thái Bá Giai ta đúng là mù mắt, không ngờ, không ngờ dẫn sói vào nhà. . . Thái An, Thái An!

Lúc này, Thái An từ lâu đã không biết chạy đi đâu.

212. Chương 212: Người Thành Thật Tức Giận (6)

Thái Ung tức giận đến nổi trận lôi đình.

Khi thấy Đồng Phi và Thái Diễm ôm lấy nhau, nghi vấn cả thảng qua cũng thoáng cái rõ ràng. Lão nhân có vẻ then quá thành giận, keng một tiếng rút bảo kiếm ra, hét lên rồi xông qua:

- Ta muốn giết tên súc sinh nhà ngươi.
- Phụ thân. . . Không liên quan đến hần!

Thái Diễm sợ đến tái mặt, từ phía sau Đồng Phi chạy đến ôm lấy cổ Thái Ung.

- Đệ đệ, còn không mau đi!

Nào biết lúc này Đồng Phi trở nên cố chấp, đứng yên không nhúc nhích, lớn tiếng nói:

- Ta không đi, đây vốn là việc của hai chúng ta. Sao ta có thể bỏ mặt tỷ ở chỗ này. Nếu như tiên sinh trách phạt, thì cứ trách phạt một mình ta đi.
- Đệ đệ, nghe ta nói, hiện tại phụ thân đang nổi nóng, nếu như ngươi không đi, chỉ sợ ông ấy khó tan nộ khí.
- Nhưng mà, nhưng mà...

Nhìn hai trông mắt Thái Ung đỏ bừng, găm rút lên giống như phát điên, đâu còn chút phong thái nào của danh sĩ nhả nhặn.

Đồng Phi sợ run cả người, khi đã cố chấp thì chín con trâu cũng không kéo đi được.

Y bước nhanh tới hai bước, quỳ gối trước mặt Thái Ung:

- Xin tiên sinh trách phạt. . . Nhưng, ta muốn cưới tỷ tỷ về nhà, xin tiên sinh đáp ứng.

Thái Diễm cũng đã hiểu, lúc này Đồng Phi tuyệt đối sẽ không trốn.

Mặc dù rất sợ, nhưng nàng cũng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Thái Ung giờ bảo kiếm lên, người không ngừng run rẩy. Hần sẽ chém thật sao? Hiển nhiên đó là việc không quá hiện thực. Hần làm như vậy, kỳ thật hơn phân nửa là vì ra vẻ.

Đồng Phi, tiểu tử này mặc dù xấu xí, nhưng lại là một người có trách nhiệm. Chỉ ít vừa rồi y không bỏ lại nữ nhi trốn đi một mình, mà là ở lại. Điều này cũng nói rõ, tiểu tử này thật sự thích nữ nhi.

Gia thế mặc dù hơi kém, nhưng cũng tính khiến người thỏa mãn.

Tài văn chương thì quả thật không nghe nói qua, nhưng danh tiếng vũ dũng thì người trong thiên hạ đều biết.

Nữ nhi gả cho sừu tiểu tử này cũng không tính là ủy khuất. Hơn nữa Đồng Phi không có chính thê, nói đến coi như là thuần khiết.

Chỉ là, chỉ là tiểu tử này hơi quá đáng!

Trong lòng mặc dù tức giận, nhưng hần dần dần bình tĩnh trở lại.

Ném bảo kiếm trong tay vào bụi hoa, Thái Ung sầm mặt phẩy tay áo bỏ đi.

Sau một lúc lâu, Thái An mới hốt hải chạy tới, mặt nở nụ cười:

- Tiểu thư, giáo úy đại nhân, lão gia ời, bảo hai người vào thư phòng gặp ông ấy.

Nhìn nhau, Đồng Phi thấp thỏm trong lòng.

Nâng Thái Diễm dậy, hai người theo Thái An đi đến thư phòng.

Dọc theo đường đi, hai người ai cũng không có mở miệng, nhưng tâm tình thì rất không bình tĩnh. Đến khi đến cửa của thư phòng, Thái An mới ngừng bước:

- Tiểu thư, đại nhân, mời. . .

Hít sâu một hơi, Đồng Phi cầm lấy tay Thái Diễm rồi đi vào phòng.

Thấy Thái Ung đưa lưng về phía cửa, đang nhìn vào bức tranh chữ trên tường đến xuất thần. Hai người đi vào gian phòng hắt cũng không quay đầu lại.

- Tiên sinh (phụ thân). . .

Đồng Phi và Thái Diễm đồng thời lên tiếng, nắm chặt tay nhau, khẽ run lên.

- Có mấy chuyện, người cần đáp ứng lão phu!

- Mời tiên sinh chỉ bảo!

- Đầu tiên, phải lập tức thành thân với tiểu nữ!

- Lập tức?

Đồng Phi giật mình không nhỏ, nghi hoặc nhìn Thái Ung, không rõ sao lão nhân này đột nhiên thay đổi chủ ý.

Thái Ung xoay người, mặt mày dữ tợn quát lên:

- Nói nhảm, không lập tức, lẽ nào người còn muốn cho nữ nhi của ta ôm cái bụng to tướng cùng người thành thân hay sao? Tiểu tử vô liêm sỉ nhà người, tiền trăm hậu tấu, lẽ nào bây giờ còn muốn chối hay sao?

- Bụng to?

Đồng Phi nhất thời chưa phản ứng kịp, nghi hoặc nhìn Thái Ung:

- Bụng to gì?

Cũng khó trách, Đồng Phi còn chưa quá lý giải về phụ nữ. Kiếp trước ít tiếp xúc với người ta, kiếp này lại...

Thái Ung tức giận đến run lên:

- Người nói đi?

Đồng Phi ngạc nhiên quay đầu nhìn Thái Diễm, chỉ thấy Thái Diễm má phấn đỏ bừng, cúi đầu, cả cái cổ trắng tinh cũng đỏ lên.

Thuận thế nhìn xuống, cái thắt lưng phì ra...

Đồng Phi hét a lên:

- Tỷ tỷ, có phải là sự thật?

Thái Diễm ưm một tiếng, xem như là trả lời.

Nhưng trong đầu Đồng Phi thì trở nên trống rỗng.

Nghe qua thì có hơi buồn cười, nhưng, nhưng, ta sắp làm ba rồi sao? Đồng Phi quả thật chưa chuẩn bị tốt tư tưởng này.

Phải biết rằng, bây giờ y vẫn còn chưa đủ 16 tuổi!

Thái Ung sầm mặt:

- Chuyện thứ nhất là phải lập tức thành thân. . . Thời gian thì ta sẽ chọn, bên phụ thân người ta cũng sẽ phải người thông báo. Nói chung, chuyện này phải nhanh. Ta cũng không muốn ngày sau trở thành chuyện cười trong miệng những người Lạc Dương.

Hít thở sâu liền mấy hơi, cuối cùng Đồng Phi cũng bình tĩnh trở lại.

- Vãn bối hoàn toàn nghe tiên sinh làm chủ.

- Thứ hai, sau này người phải đối xử tốt với nữ nhi của ta. Hải tử này tuy có tài hoa, nhưng mệnh khổ...

- Phi tuyệt đối sẽ không để cho tỷ tỷ chịu chút ủy khuất nào.

- Thứ ba, ta chỉ có một đứa con gái, tương lai nếu các người có con, phải mang họ Thái của ta, xem như là truyền lại hương hỏa cho Thái gia ta.

- Phụ thân hơi quá đáng rồi!

Thái Diễm hơi giận, lên tiếng trách cứ.

Cũng khó trách, việc hương hỏa này xưa nay là rất quan trọng. Lúc trước khi Thái Diễm gả cho Vệ Trọng Đạo, Thái Ung không có thể đề xuất là bởi vì thứ nhất hắc đang không may, thứ hai Vệ gia thế lớn. Nhưng hiện tại lại khác, vì vậy cũng rất trực tiếp đưa ra yêu cầu.

Đồng Phi cũng không quá lưu ý.

Họ gì cũng không quan trọng, không quản họ Thái hay là Đồng, đó đều không phải con của mình?

- Tỷ tỷ đừng nói, chuyện này ta đồng ý. . . Tiên sinh ở nhà một mình, tổng khó tránh khỏi cô đơn, có một đứa con bên cạnh cũng là một niềm vui. Nhưng mà tiên sinh, ta thấy ngài không bằng dọn đến trong đại trạch môn của ta ở đi, mọi người cũng tiện chăm sóc cho nhau.

Thái Ung cười lạnh:

- Mỗi ngày nghe Cự Ma Sĩ của người la hét sao? Bỏ đi, ta cứ ở chỗ này một mình thanh tịnh vẫn tốt hơn.

- Xin hỏi tiên sinh còn có phân phó gì nữa không?

- Hiện tại không muốn nghĩ nữa, đợi nghĩ được rồi...Nhưng tiểu tử người, từ hôm nay trở đi, không cho gặp nữ nhi của ta nữa.

- Hả...

- Khi đại hôn, ta chọn thời gian rồi tự nhiên sẽ nói cho người. Nhưng trước đó, người tuyệt đối không thể đến làm phiền Chiêu Cơ.

- Việc này, ta đồng ý.

Thái Ung xụ mặt:

- Được rồi, người trở về đi. Ta còn một số chuyện muốn nói cho Chiêu Cơ... Được rồi, tìm người tới cầu thân. Đây chính là chuyện lớn, đừng có mà quên. Còn nữa, gần đây người thành thật một chút, đừng có mà ra bên ngoài gây chuyện nữa.

- Vậy, ta cáo từ trước.

Đồng Phi lưu luyến nhìn Thái Diễm, rồi theo Thái An rời khỏi.

- Phụ thân làm cái gì vậy? Sao phải làm khó hắc?

- Nha đầu này...

Sắc mặt Thái Ung hòa hoãn hơn rất nhiều:

- Ta không phải vì tốt cho người sao? Nói đến thì Đồng gia hắc coi như là gia thế thuần khiết, cũng xứng với người. Nhưng tiểu tử này người cũng thấy đấy, rất bướng bỉnh, khi điên lên rồi thì cái gì cũng không để ý. . . Ta không dẫn mặt hắc, tương lai vạn nhất người bị khi dễ thì làm thế nào?

- Nhưng mà...

- Người đừng thế nhưng gì nữa, chuyện này ta làm chủ. Cứ quyết định như thế đi. Mấy ngày này yên ổn ở nhà cho ta, không có việc gì đừng chạy loạn. Ngày hôm nay người của Viên gia qua đây cũng cầu hôn với ta, bị ta đuổi đi rồi. Nhưng ta lo lắng, họ chưa từ bỏ ý định đâu.

- Nữ nhi biết rồi!

- Còn nữa, bản tập văn Sắc Lặc xuyên người biên tập lúc trước... Sắc Lặc xuyên công tử, chẳng lẽ chính là sữu tiểu tử kia sao?

Thái Diễm xấu hổ gật đầu:

- Đúng vậy.

- Hừ, ta thật không nghĩ tới tiểu tử này còn có bản lĩnh như vậy? Mỹ nhân cuốn rèm che, lặng ngồi chau mày lại... Không tệ, không tệ!

- Đâu chỉ vậy, bản lĩnh của hắn không chỉ vậy đâu!

- Hắn, hắn, hắn là ai... Nha đầu quả nhiên không biết xấu hổ, còn chưa có gả cho người ta, đã nói tốt cho hắn rồi!

- Phụ thân. . .

Thái Diễm khẽ hờn dỗi, sau đó nói với Thái An vừa mời tiến Đồng Phi rồi trở lại:

- An thúc, phiền thúc cầm tập văn Sắc Lặc xuyên trong phòng ta tới đây.

213. Chương 213: Lời Đồn Đãi Khắp Nơi(1)

Thái An đáp ứng, sau đó chạy chậm rời đi.

Chẳng mấy chốc, thấy hắn cầm một quyển sách đi vào, rồi đưa cho Thái Diễm.

Thái Diễm mở sách ra đưa cho Thái Ung:

- Phụ thân xem, đây chính là Lục kinh chú giải mà hắn làm.

- Hả? Sữu tiểu tử còn có thể chú giải cho Lục kinh?

Lần này Thái Ung thực sự bất ngờ, nhận lấy quyển [Sắc Lặc xuyên văn tập] được đóng nhất tề trong tay Thái Diễm, lật xem hai trang rồi nói:

- Đây đều là những ký hiệu rất cổ quái? Đâu phải chú giải gì đâu.

- Phụ thân nghe con giải thích đi!

Thái Diễm xốc lại tinh thần, tường tận giải thích Lục kinh nàng sao chép lại tại mục trường một lần, sau đó chỉ vào mấy dấu chấm câu:

- Phụ thân xem, những ký hiệu này có từ tay hắn, mỗi một dấu chấm, mỗi một đoạn khoảng cách, chẳng phải đại biểu cho lý giải của hắn đối với quyển [Thượng Thư] này sao? Những ký hiệu này gọi là dấu ngắt câu, nếu có thể lưu truyền ra ngoài, đối với sĩ tử thiên hạ, chẳng phải là một chuyện rất tốt hay sao... [Hán Ký] mà phụ thân biên soạn, nếu có những dấu ngắt câu này chú giải, không phải càng dễ lý giải hơn?

- Ừm ừm ừm...

Thái Ung dần dần giãn mày ra.

- Hừ, không nghĩ tới sữu tiểu tử này nhìn qua thô鄙, nhưng còn có bản lĩnh bậc này. Ừ, không tệ, không tệ... Những ký hiệu này nhìn như đơn giản, nhưng lại ảo diệu vô cùng. Khi tỉ mỉ phỏng đoán, mới có thể lý giải hàm nghĩa trong đó. Hay lắm, hay lắm!

Thái Diễm tỏ ra kiêu ngạo:

- Phụ thân nói lung tung, hần nào có thô bỉ. Mặc dù người hơi xấu xí, nhưng tấm lòng rất tốt.
- Hừ, còn nói không nói tốt cho hần sao? Nha đầu, chút tâm tư đó đừng tưởng rằng giấu được ta, muốn ta bất chấp mặt mũi cũng phải nói giúp cho sứ tiểu tử kia, có đúng không?
- Phụ thân. . .

Thái Diễm bị xem thấu tâm tư, mặt lại đỏ ửng lên.

- Nữ lớn giúp người ngoài... Cũng được, cũng được. . . Sứ tiểu tử kia xấu xí một chút, nhưng ta vẫn coi như thoả mãn.

Thái Ung đóng sách lại, cười ha ha nói:

- Quyển sách này cứ để lại chỗ ta, ngày khác sai người đưa hết những chú giải của hần qua đây, để ta nhìn xem sao. Nếu như thực sự như lời người nói, hần tài hoa xuất chúng, ta mất mặt cũng không sao. Mẹ nó, ta thua mất một khuê nữ không nói, còn muốn vác cái mặt này đi giúp đỡ cho con rể.
- Phụ thân, giờ ngài nói càng lúc càng thô bỉ rồi đấy!
- Có đứa con rể thô bỉ đó, cho dù ta không muốn thô bỉ, chỉ sợ cũng khó!

Thái Ung nói những lời này, nhin không được bật cười ha ha. Một lát sau, hần ngưng cười, chợt cất tiếng thở dài.

- Phụ thân sao lại than thở, tức giận cái gì à!
- Hài tử ngọc, ta là đang lo lắng cho A Sứ kia... Lần này hần nhập kinh, vốn chính là thân phận làm con tin, nhìn như phong quang vô hạn, nhưng trên thực tế thì mỗi bước đi đều nguy hiểm. Cũng là tiểu tử này vận khí tốt, Hà Tiến, Viên Ngỗi cùng hoạn quan đều không muốn tìm hần phiền phức. Bằng không chỉ bằng chuyện hần làm Hứa Tử Tương kia tức chết, đủ cho hần điều đúng rồi... Hứa Tử Tương kia chết thì chết, nhưng lại bình cho hần là “ác hần”, chỉ sợ tương lai sẽ có phiền phức.

Thái Diễm nghe vậy nhất thời khản trương.

- Phụ thân, vậy phải làm thế nào đây? Phụ thân phải nghĩ cách mới được!
- Ta thì có cách gì... Thanh danh một khi Nguyệt đán bình đã bình ra, ai có thể phủ định? Hơn nữa các người thành thân, nhất định sẽ chọc giận Viên gia. Ta là lo lắng, người của Viên gia sẽ không chịu bỏ qua cho các người, việc này còn nguy hiểm hơn cả thanh danh của Nguyệt đán bình.
- Ôi, vậy phải làm thế nào đây... Phụ thân, hay là, ta không lấy chồng nữa!
- Nói lung tung gì đấy, người không lấy chồng, vậy hài tử sinh ra biết làm thế nào? Lẽ nào để nó làm con riêng không thể gặp người ta sao? Mà cũng có thể nhân cơ hội này chấm dứt thị phi với Vệ gia. Người một ngày không lấy chồng, sẽ không thoát khỏi can hệ với Vệ gia được... Thế này đi, ta lập tức tiến cung, xin hoàng thượng chặt đứt quan hệ giữa người và Vệ gia, người sớm gả đi mới tốt hơn.
- Thế nhưng A Sứ hần. . . Vậy Viên gia làm sao bây giờ?
- Nếu như Viên Ngỗi bởi vì chuyện này mà tính toán với A Sứ, vậy ta bất cứ giá nào cũng sẽ không chịu để yên cho họ.

Nói rồi, ánh mắt Thái Ung toát ra sự kiên định.

Hần quay đầu nhìn bức tranh chữ trên tường, đột nhiên cười lạnh:

- Cùng lắm thì, mọi người “thực tẩn điều đầu lâm, lạc liễu phiền bạch mang mang đại địa chân kiên tịnh”... Lẽ nào những kẻ chân trần như chúng ta còn có thể sợ kẻ đi giày như hần sao?

Thái Diễm nghe vậy, ra chiều suy nghĩ...

- Thái Bá Giai muốn kết thân gia với Đồng Trác?

Khi Tào Tháo nghe được tin tức này đột nhiên phì cười không ngừng, hắc cật tiếng cười to, cũng không để ý hắn đang ngồi trong đại sảnh Hà phủ.

- Mạnh Đức sao lại cười?

Hà Tiến cũng mới nghe được tin tức, đang tính toán phương diện này có ẩn dấu mưu mô không muốn người biết gì hay không. Nghe Tào Tháo cười, Hà Tiến nhú mày, trong lòng không khỏi cảm thấy bất mãn đối với hành động không chừng mực này của Tào Tháo.

Tào Tháo vội vã đứng dậy xin lỗi:

- Đại tướng quân chớ trách, chỉ là Tháo nhớ tới một việc, vì vậy không nhịn cười được.

Viên Thiệu hỏi:

- Mạnh Đức nhớ tới chuyện gì?

- Tháo đang nghĩ, nghe nói nữ nhi Thái Diễm của Thái ông rất quyến rũ. . . Là một tiểu mỹ nhân mà bị Đồng Tây Bình kia đặt dưới thân thì sẽ có cảnh tượng gì.

Vốn tưởng Tào Tháo là nhớ tới đại sự khó lường gì, khiến mọi người trong đại sảnh nghiêng tai lắng nghe.

Nào ngờ hắn nói ra những lời như vậy, làm cho đám người Hà Tiến ngạc nhiên ngó ra, hồi lâu vẫn chưa có phản ứng.

- Mạnh Đức sao lại lỗ mãng như vậy hả?

Đang ngồi có không ít người có quan hệ khá tốt với Thái Ung, nghe Tào Tháo nói ra những lời này không khỏi tức giận.

- Đúng vậy, Mạnh Đức nói vậy quá lỗ mãng rồi đó.

Viên Thiệu nhếch miệng, khinh miệt nhìn Tào Tháo. Tuy nhiên nghĩ lại, hắn cũng nhịn không được cười thầm trong lòng.

Tào Tháo liền nói xin lỗi, sau đó ngồi nghiêm chỉnh, không nói thêm gì nữa.

Trong đại sảnh an tĩnh hồi lâu, cũng không biết là ai cười ha ha một tiếng, tất cả mọi người cũng bật cười theo.

Hà Tiến vừa cười vừa lắc đầu, thầm nghĩ: Tào Mạnh Đức này không tầm thường, chỉ là có đôi khi quá không chừng mực.

Vốn đang lo lắng vì việc này, nhưng những lời của Tào Tháo đã khiến làm dịu đi không ít.

- Bản Sơ, người thấy chuyện này thế nào? - Hà Tiến cười hỏi.

Viên Thiệu nói:

- Ta cũng không phải quá lý giải Đồng Tây Bình, nhưng nghĩ đến chuyện này, sợ rằng cũng không phải đơn giản như Thái ông nói.

- A, chỉ giáo cho?

- Thực không dám dấu diếm, huynh đệ Viên Thuật của ta cũng có phần ái mộ nữ nhi của Thái gia, từng nhờ Vương Tử Sư đến cầu hôn, nhưng không ngờ bị Thái ông đuổi đi. Tuy nói Công Lộ làm chuyện này có hơi mạo muội, nhưng Viên gia ta dù gì cũng tốt hơn Đồng gia tử kia gấp trăm lần. Thái ông bỏ Công Lộ chọn Đồng Tây Bình, chẳng lẽ là muốn lôi kéo Đồng Trác của Lương Châu hay sao?

Hà Tiến tỏ ra ngạc nhiên:

- Hắc lôi kéo Đồng Trác làm chi?

Viên Thiệu nói:

- Thái ông lôi kéo Đồng Trác có thể không có chỗ hữu dụng, nhưng đừng quên, lập trường hiện tại của Thái ông...Nếu như...

Hà Tiến chau mày, cũng không khỏi bắt đầu suy nghĩ.

214. Chương 214: Lời Đồn Đãi Khắp Nơi(2)

Đến nay Hán Đế chưa lập thái tử, hơn nữa hấn bắt mẫn với trưởng tử Lưu Biện, việc hướng vào thứ tử Lưu Hiệp có thể nói là cả triều đều biết. Chỉ là ngại Hà Tiến tay cầm binh mã thiên hạ, vì vậy không thể mở miệng. Đơn giản cứ kéo dài việc lập thái tử. Lẽ nào, đây là ý của Hán Đế? mượn Thái Bá Giai và Đồng gia thông gia, để lôi kéo binh mã trong tay Đồng Trác?

Nếu là như vậy, vấn đề đã có thể nghiêm trọng rồi!

Có đôi khi, con người chính là như thế.

Nếu trong lòng có quỷ, chuyện đơn giản, càng nghĩ càng cảm thấy phức tạp.

Tào Tháo nhìn thoáng qua Viên Thiệu, trong lòng không ngừng cười nhạt.

Hấn đứng lên nói:

- Đại tướng quân, kỳ thật chuyện này cũng không nghiêm trọng như Bản Sơ nói đâu, Nội tình trong đó, Tháo cũng biết sơ sơ.

Hà Tiến vội nói:

- Vậy Mạnh Đức mau nói đi.

- Lúc trước, Tháo từng nghe nói Vệ gia tìm kiếm Thái gia nữ kia, hình như là Thái gia nữ trốn khỏi Vệ gia, sau đó mất tích mấy tháng. Sau khi trở về hồi năm trước, Thái ông vì tránh phiền phức đã dẫn Thái gia nữ đến thành Ngũ. Tại thành Ngũ cũng từng muốn tìm kiếm phu gia cho Thái gia nữ. . . Cũng không biết vì sao, sau đó chuyện này không giải quyết được gì. Tháo nghe nói, hình như Thái gia nữ đã mang thai rồi.

- Sao?

- Một ngày Đồng Tây Bình đang cùng ta uống rượu, nghe nói Thái ông trở về liền vội vàng vàng chạy đi báo kiến. Sau đó truyền ra tin tức hấn cùng Thái gia nữ đính hôn. . . Ha ha, Tháo cho rằng, đoạn Thái gia nữ mất tích đó rất có thể là ở chung với Đồng Tây Bình. Hai nhà vội vã đám hỏi, chắc hẳn bởi vì Thái gia nữ có thai thôi... Bằng không lấy tính tình của Thái ông, sao lại vội đồng kết thông gia với Đồng gia chứ? Chớ quên, hấn là người dám vỗ bàn ở trước mặt hoàng thượng.

Hà Tiến bừng tỉnh hiểu ra, nổi nghi ngờ trong lòng biến mất.

- Vậy Mạnh Đức cho là chúng ta nên làm như thế nào?

- Sao không thuận nước đẩy thuyền? Chắc hẳn Đồng Tây Bình kia đang vì việc tìm người cầu hôn mà sốt đầu mê trán, nếu đại tướng quân chủ động nhắc tới, không phải vừa lúc bày tỏ với Đồng Lương Châu sao? Hiện giờ Đồng Lương Châu đang tác chiến với người Khương, sợ là không thể tới chủ trì hôn sự. Nếu đại tướng quân nguyện ý đứng ra, chắc hẳn Đồng Lương Châu nhất định sẽ vô cùng cảm kích đại tướng quân, vả lại còn bắc quan hệ với Thái Ung, còn thành toàn cho Đồng Tây Bình. Hồ lang chi tướng còn có thể không tận tâm hiệu lực cho đại tướng quân? Đây chính là mỹ sự một lần ba việc.

Viên Thiệu bên cạnh cười, nhưng cũng sinh ra một phần đề phòng đối với Tào Tháo.

Tào Tháo này thường ngày giả điên giả khùng, nhưng bất tri bất giác đã ngồi tới bên phải hấn. Sự tín nhiệm của Hà Tiến đối với hấn cũng là càng ngày càng tăng, ngày khác tất thành cái họa tâm phúc của mình... Hai người tuy có giao tình, nhưng Viên Thiệu vẫn nổi lên lòng nghi ngờ.

Không nói đến việc Hà Tiến đứng ra cầu hôn cho Đồng Phi.

Thái Ung quyết định gả cho gái cho Đồng Phi đã chọc giận hai người.

Một người là Viên Thuật Viên Công Lộ, một người khác lại là Vương Doãn đã bị Thái Ung làm mất hết thể diện.

Viên Thuật tự cho là rất cao, mời Vương Doãn cầu hôn, mặc dù có đã có dự định bị cự tuyệt, nhưng vẫn khó tránh khỏi sẽ sinh ra cảm giác mất mát.

Nhưng Thái Ung thà gả nữ nhi ột man phu ác hán, đã làm cho Viên Thuật không thể chấp nhận được.

Lẽ nào ta xuất thân đường đường tứ thế tam công, còn không bằng một kẻ mãng phu như ngươi, lương gia tử Lương Châu sao?

Mà Vương Doãn, càng cảm thấy nhục nhã ê chề.

Hai người gặp nhau uống rượu buồn.

Viên Thuật đột nhiên vỗ bàn mắng:

- Đồng Tây Bình chỉ là kẻ mãng phu, Thái ông bỏ ta mà chọn ác hán. Quả thật là sự sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời ta.

Vương Doãn hậm hực:

- Công Lộ hà tất như vậy? Ngươi cảm thấy nhục còn ta thì không? Thái Bá Giai kia quá vô lễ, dám đuổi ta ra khỏi đại môn Thái phủ. Hôm nay, Lạc Dương này ai chẳng biết việc nhục nhã này của ta, ngay cả của ta cũng dám ra.

Mỗi người một câu trách mắng.

Đúng lúc này, có người sai vật báo lại:

- Hai vị tiên sinh Hà Ngung và Hứa Du ở ngoài cửa cầu kiến.

- Mau mau ời!

Chẳng mấy chốc, Hà Ngung và Hứa Du đi vào phòng. Nhìn rượu và thức ăn trên bàn của hai người Viên Thuật, không khỏi đều nở nụ cười.

- Bá Cầu, Tử Viễn không phải là tới cười nhạo Vương mỗ đấy chứ?

Vương Doãn thấy hai người này tươi cười, không khỏi tâm sinh bất mãn.

Hà Ngung tự ngồi xuống, bảo gia nhân đưa rượu lên, sau đó tự châm ình một ly, uống một hơi cạn sạch liền thở dài một hơi.

- Công Lộ có loại mỹ tửu này, vì sao không nói sớm?

Viên Thuật cười mắng:

- Trong nhà của ta có rượu ngon, hai người các ngươi không biết sao?

Vương Doãn đảo tròn mắt, cười hỏi:

- Bá Cầu, Tử Viễn, hai người tới đây, có phải có chuyện gì không?

Hứa Du khề nhếch miệng cười, nhẹ nhàng gật đầu:

- Bây giờ bên ngoài đang rộn lên việc Thái Bá Giai vứt bỏ Công Lộ chọn lương gia tử, còn có Tử Sư bị đuổi ra khỏi nhà. . . Ha ha, hai ta vừa nghĩ, liền biết các ngươi nhất định ở chỗ này uống rượu. Vì vậy đăng môn báo phỏng, một là vì xin một ly rượu, thứ hai, chính là muốn chủ trì công đạo cho nhị vị.

- Công đạo gì?

Viên Thuật khẽ đảo tròn mắt hơi vẫn đục:

- Lẽ nào các người còn có thể trút giận cho ta và Tử Sư sao?

Hà Ngung cười lạnh:

- Đâu chỉ trút giận cho hai người, ta đâu phải không bị Đồng gia tử kia làm nhục qua? Ngày ấy Trương Cử làm loạn, hấn tại chỗ làm ta mất mặt, đến nay vẫn còn bị người ta cầm lấy để nói chuyện, trong lòng ta cũng rất bất mãn. Hôm nay danh tiếng của Đồng Trác tại Lương Châu đang thịnh, đại tướng quân càng lúc coi trọng hấn hơn. Nếu Đồng Thái hai nhà kết thân, chỉ sợ thanh thế của Đồng gia sẽ càng lợi hại hơn... Đến lúc đó, chỉ sợ người và ta cũng sẽ bị bĩ phu Lương Châu đặt ở phía dưới, sẽ không có ngày xuất đầu.

Viên Thuật cũng không có gì, hấn xuất thân gia đình tứ thế tam công, dù thế nào cũng có chỗ đứng trong triều đình.

Nhưng Vương Doãn thì lại khác...

Nếu như thực sự xuất hiện tình huống mà Hà Ngung nói, đó chính là nỗi bi ai của kẻ sĩ. Lẽ nào, để cho thiên hạ danh lưu đi dựa vào một bĩ phu?

- Bá Cầu có chuyện, không ngại nói thẳng.

Vậy phải xem Công Lộ là muốn trút giận, làm Đồng gia tử kia xấu mặt, hay là muốn đem Đồng gia...

Viên Thuật đảo tròn mắt:

- Làm xấu mặt thì thế nào? Nhổ tận gốc Đồng gia thì thế nào?

- Nếu chỉ muốn làm Đồng gia tử kia xấu mặt, sự tình cũng đơn giản. Nghe nói hoàng thượng chuẩn bị vào ngày thu tế cử thành đại điển duyệt binh. Đồng gia tử kia không phải nắm giữ Loạn Vệ doanh sao... Có thể hấn cũng xuất chiến, đến lúc đó Loạn Vệ doanh do một đám nữ kỹ cấu thành, làm sao là đối thủ của bắc quân ta? Rơi vào thảm bại, danh hiệu hổ lang chi tướng của Đồng gia tử kia sợ rằng. . . hừ hừ.

Mắt Viên Thuật sáng lên, suy nghĩ một chút:

- Nếu như ta muốn nhổ tận gốc Đồng gia, thì làm thế nào?

- Việc này cũng không khó, then chốt phải xem người có dám làm hay không.

- Bá Cầu, ý người là gì?

Hứa Du lên tiếng:

- Lẽ nào Công Lộ quên rồi sao? Trong tay người còn có một lưỡi dao sắc bén. . . Hiện giờ chính là thời cơ tốt.

- Lưỡi dao sắc bén?

Viên Thuật thoáng suy nghĩ, rồi chợt bừng tỉnh:

- Tử Viễn, người có phải nói là Hoàng Phủ...

Không đợi Viên Thuật nói hết, Hứa Du đã ngăn cản hấn lại.

- Khi đó Bá Cầu kiến nghị Đồng gia tử nhập kinh làm con tin, vốn định cho Đồng Trác kia một bài học. Nhưng ai ngờ, sau khi Đồng gia tử nhập kinh, hành sự không kiêng nể gì cả cũng cho qua, nhưng hấn ngày càng can rõ. Tiếp tục thế này, chỉ sợ bên trong phủ đại tướng quân ngày sau sẽ không còn chỗ đứng cho kẻ sĩ chúng ta nữa. Nếu như không diệt trừ Đồng gia, tất thành tâm phúc đại họa.

Viên Thuật trầm ngâm hồi lâu:

- Chỉ là những người đó, thúc phụ không mở miệng, chỉ sợ ta cũng không dám vọng động.

- Hà tất phải cần những người đó đứng ra? Công Lộ chỉ cần sai người tại đầu đường cuối ngõ rải lời đồn, nói là kẻ giết chết Hoàng Phủ Tung có phần tương tự với Đồng gia tử... Tự nhiên sẽ có người đứng ra. Đến lúc đó, nước chảy thành sông, thái phó còn có thể lựa chọn thế nào nữa?

Vương Doãn nghe hiểu ngay...

- Bá Cầu, Tử Viễn, còn có loại chuyện này sao? Sao ta chưa nghe nói qua bao giờ.

Hà Ngung nói:

- Người biết được việc này cũng không nhiều, ngay cả đại tướng quân cũng bị qua mặt. Nếu không phải tên tuổi của Đồng gia tử kia càng lúc càng lớn, mơ hồ có thể áp chế không được, ta cũng sẽ không đưa ra kế sách này. Tử Sư, vũ phu cầm quyền, thì kinh học khó hưng, kẻ sĩ chúng ta sợ rằng đến lúc đó ngay cả tính mệnh cũng khó có thể bảo toàn. . . Hôm nay là lúc nên hạ quyết tâm.

- Ta rất tán thành lời Bá Cầu.

Nói đến đây Vương Doãn đột nhiên cười nhạt:

- Đồng gia tử hẳn phải chết không thể nghi ngờ, đến lúc đó cũng muốn xem, lão già Thái Ung kia rút dài thế nào...

215. Chương 215: Huyết Án Kiến Xuân Môn(1)

Tháng tư, đã là đầu mùa hạ.

Ngoài Lạc Dương Nam Cung môn, đoàn người đã quỳ hồi lâu. Nhiệt độ không khí đầu hạ mặc dù không thể nói rất cao, nhưng ánh nắng lại có vẻ khá gay gắt. Lúc đầu còn chưa cảm thấy gì, nhưng thời gian dài, nó khiến đầu óc người ta choáng váng.

Người quỳ gồi phía trước nhất là một nữ tử tuổi chừng 27, 28.

Thấy nàng toàn thân trường quần màu trắng, khăn trắng quấn đầu, người xinh đẹp như hoa, tuy có vẻ tiêu tụy, nhưng hiển lộ phong tình, khiến người khác tim đập thình thịch.

Phía sau nàng còn có hơn ba mươi người.

Tất cả đều mặc đồ trắng, trên mặt không giấu nổi bi phẫn.

Bắt đầu từ sáng sớm, những người này đã quỳ ở ngoài Nam Cung môn, cũng không gây huyền não, chỉ lặng lẽ quỳ ở nơi đó.

- Ô, đó không phải là di sương Phùng thị của Hoàng Phủ Uy Minh sao, lại muốn làm gì nữa đây?

- Người gần đây không nghe nói gì sao? Cả thành Lạc Dương đều đang lưu truyền Hoàng Phủ Nghĩa thật sự cũng không phải chết vào tay phản tặc, mà là bị kẻ gian ám toán. Hoàng Phủ Tung là cháu trai của Hoàng Phủ Uy Minh, Phùng thị đó xem như là thắm thắm của Hoàng Phủ Tung, tự nhiên phải đứng ra kêu oan.

- À, thì ra là thế... Ta nghe nói, kẻ giết chết Hoàng Phủ Tung, hình như là. . .

- Ta không nghe được gì hết, người cũng không nói gì hết. Loại chuyện này không phải tiểu nhân vật như chúng ta có thể xen vào đâu.

- Ta cũng biết, nhưng loại chuyện này cũng là không có lửa làm sao có khói thôi.

. . .

Lúc này, ngoài Nam Cung đã tụ tập không ít người.

Triều thần qua lại cũng không phải không thấy, thế nhưng người nào cũng nhìn như không thấy. Vội vã đi vòng qua những người quỳ ngoài cửa, bước nhanh đi khỏi.

Phương diện này có khúc chiết gì, các triều thần cũng phần lớn biết rõ trong lòng.

Phiêu lưu ẩn dấu trong đó, không đến một vị trí nhất định là sẽ không có khả năng tiếp nhận. truyen.org

Xe của Viên Ngỗi từ rất xa đã thấy đoàn người của Hoàng Phủ gia. Hắn ngồi ở bên trong xe, sắc mặt âm trầm hình như muốn chảy nước.

Bên trong xe, Viên Thiệu lẳng lặng ngồi đó, không nói được một lời.

- Bản Sơ, có điều tra, là kẻ nào lan truyền chuyện này chưa?

Viên Thiệu khẽ lắc đầu:

- Thúc phụ, vẫn chưa có kết quả. Có điều lấy diệt nhi quan sát, xuất xứ của chuyện này cũng không khó tìm.

- Người là nói. . .

- Chuyện này người biết cũng không nhiều. Đặc biệt là sau khi ngài hạ lệnh giữ kín, cũng chỉ mấy người biết mà thôi. Nếu như suy đoán của diệt nhi không sai, người có thể phát tán ra loại tin đồn này, chỉ sợ cũng chỉ trong số người rất ít này thôi.

- Lấy cái nhìn của Bản Sơ người, đó sẽ là ai?

Viên Thiệu cắn răng:

- Công Lộ lần trước bị Thái ông cự tuyệt hôn sự, sau đó Thái ông lại ưng thuận việc hôn nhân cùng Đồng gia tử kia. Lấy tính tình của Công Lộ, sao có thể chịu được loại đả kích này? Theo diệt nhi thấy, chỉ sợ tám chín phần mười sẽ là hắn gây nên.

- Công Lộ vô mưu, Công Lộ vô mưu!

Viên Ngỗi đám mạnh lên cái bàn trong xe, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lẽ nào họ không biết, chiến sự Lương Châu đang lúc nguy cấp? Vì sao lại vứt bỏ đại cục mà không để ý, đi làm những việc tổn nhân bất lợi kỷ này? Như vậy, Đồng gia tử kia chỉ sợ là. . . Ta cũng lo lắng cho hắn, ta lo lắng chính là chiến cuộc Lương Châu. Nếu như Đồng Trác dưới giận dữ đình chỉ chinh chiến, vấn đề của phương diện này có thể sẽ to chuyện! Ta vốn muốn lôi kéo trước đánh sau, nhưng lại hủy mất kế hoạch của ta.

- Việc này... Ngài cũng biết, tính tình của Công Lộ là không chịu thua thiệt chút nào. Chỉ là ta cũng không nghĩ tới Phùng thị kia lại cường ngạnh như vậy, không ngờ chạy tới Nam Cung quỳ ở đó. Chỉ sợ không lâu nữa sẽ truyền tới tai hoàng thượng.

Viên Ngỗi suy nghĩ một chút:

- Bản Sơ, ta muốn ngươi lập tức đưa đi những người đó từ trong tay Công Lộ... Công Lộ, thành sự không đủ bại sự có thừa. Ta sẽ mau chóng nghĩ cách điều hắn ra khỏi Lạc Dương. Chỉ là Đồng gia tử. . . Người cứ suy nghĩ nhiều biện pháp để bảo toàn đi.

- Diệt nhi hiểu rồi!

Viên Thiệu xuống xe, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong lòng cười lạnh: Công Lộ, đừng trách ta không để ý đến tình cảm huynh đệ, ai bảo ngươi luôn ở trước mặt ta ra vẻ con vợ lớn. Hôm nay, đành phải mời người rời khỏi Lạc Dương, gia nghiệp của Viên gia cứ để ta tiếp chưởng thôi.

Đối với đám hỏi giữa Đồng Phi và Thái Ung, Viên Thiệu cũng không bởi vì những lời của Tào Tháo mà bỏ đi đề phòng.

Ngược lại, hắn cảm thấy thế lực của Đồng gia quá lớn, đã có xu thế không chế không được. Vừa lúc mượn cơ hội này chèn ép, sau đó khi Đồng Phi sơn cùng thủy tận xuất thủ tương trợ. Hừ hừ, như vậy, người Đồng gia còn không phải sẽ mang ơn hắn?

Về phần Viên Thuật, có thể mượn cơ hội này khiến hắn triệt để rời khỏi trung tâm quyền lực của Viên gia, Viên Thiệu tự nhiên cam tâm tình nguyện làm.

Hà Ngung, Hứa Du, đều là tâm phúc của hắn.

Mà quan hệ giữa ba người, người ở bên ngoài thoát nhìn cũng không phải đặc biệt hài hòa.

Thậm chí quá trình ba người gặp gỡ cũng ít có người biết. Năm đó Viên Thiệu ở ẩn, cũng đã kết thành đồng minh với đám người Hứa Du.

Ngẩng đầu thoáng nhìn qua người nhà Phùng thị đang quỳ ở ngoài cửa cung, Viên Thiệu không khỏi có chút đắc ý.

Lúc này có nghị lang Trương Quân muốn vào cung làm việc, khi đi qua ngoài Nam Cung môn thấy người một nhà Phùng thị quỳ ở đó thì không khỏi ngạc nhiên.

Hắn vội vã sai người dừng xe lại, Trương Quân từ trên xe đi xuống.

- Vì sao phu nhân ở đây?

Phùng thị ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh lùng.

Nàng vốn là thê thất Hoàng Phủ Quy cưới về, chồng già vợ trẻ tuổi tác chênh lệch tuy lớn, nhưng hai người hoà thuận vui vẻ, vô cùng ân ái.

Vậy mà trời đổ kị hồng nhan, Phùng thị gả qua không lâu thì Hoàng Phủ Quy chết.

Sau đó Hoàng Phủ Tung chết trận tại Toánh Xuyên, khiến gia đạo Hoàng Phủ gia tộc nhanh chóng suy tàn. Nếu không phải năm đó nhân duyên của Hoàng Phủ Quy tốt, hơn nữa cũng có không ít học sinh làm quan trong triều, thỉnh thoảng chiếu ứng một chút, không thì từ lâu đã không sống ở Lạc Dương nổi nữa rồi.

Sau khi Hoàng Phủ Tung chết, người nhà Hoàng Phủ vốn dự định theo hai huynh đệ Tạ thị nhập Thục. Nhưng không ngờ, lại nghe được lời đồn về cái chết của Hoàng Phủ Tung, còn có một thân binh năm đó của Hoàng Phủ Tung lên tới cửa, báo cho Phùng thị hung thủ sát hại Hoàng Phủ Tung, chính là Đồng gia tử hiện nay rất nổi tiếng tại Lạc Dương, Đồng Phi Đồng Tây Bình.

Luận bối phận, Hoàng Phủ Tung là cháu trai của Phùng thị.

Luận giao tình, sau khi Hoàng Phủ Quy chết, Hoàng Phủ Tung cũng cực kỳ kính trọng Phùng thị, chưa bao giờ có chút chậm trễ.

Vì vậy sau khi Phùng thị nghe lời đồn thế, lập tức triệu tập ba mươi người từ trên xuống dưới của Hoàng Phủ gia, đi tới ngoài Nam Cung môn cáo trạng.

Nghe được Trương Quân hỏi, mắt Phùng thị đỏ hoe, khuôn mặt xinh đẹp toát ra vẻ đau khổ.

- Trương nghị lang, hôm nay thiếp thân là muốn cầu sự thuần khiết cho diệt nhĩ của ta. Hôm nay khắp thành Lạc Dương lưu truyền. Nghĩa Chân chết ở trong tay Đồng gia tử, lẽ nào nghị lang ngài không nghe nói qua sao? Đáng tiếc nhân tình ấm lạnh, nghị lang mới là người đầu tiên hỏi tới.

Trương Quân đỏ mặt, có vẻ không biết nên mở miệng như thế nào.

216. Chương 216: Huyết Án Kiến Xuân Môn(2)

Sao có thể không nghe nói, chỉ là việc này quan hệ trọng đại. Một phương là Hoàng Phủ gia đã tan hoang, một phương lại là thứ sử Lương Châu như mặt trời ban trưa, người bảo cả triều thần có thể lựa chọn thế nào? Huống chi, ai cũng biết, Đồng gia tử đó là thứ ngang ngược, lại sắp kết thân với Thái Ung, quyền thế hai nhà hợp lại, chỉ sợ tương lai tiền đồ không thể hạn lượng.

Loại sự tình này, không có chứng cứ rõ ràng, ai dám xen vào?

Nhưng tính tình Trương Quân coi như ngay thẳng, năm đó giao tình cùng Hoàng Phủ Tung cũng coi như không cạn.

Nghe được lời của Phùng thị, hắn nói:

- Phu nhân, cũng không phải chúng tôi chẳng quan tâm, chỉ là loại chuyện này không có chứng cứ, chỉ bằng lời đồn làm sao có thể khiến người tín phục? Nếu phu nhân ngài có thể cung cấp ra đủ chứng cứ. Trương Quân dù liều cái mạng cũng phải chủ trì công đạo.

- Trương đại nhân. . .

Trong mắt Phùng thị chảy ra hai hàng thanh lệ, nhưng như lê hoa đá vũ, khiến người khác càng cảm giác phong tình.

Cũng khó trách, gió mạnh mới biết cỏ cứng, nghèo hèn thấy chân tình. Tại giờ phút thế này, có thể có người đứng ra nói giúp, làm sao không cảm động cho được?

- Thiếp thân cũng không phải không có chứng cứ. Hôm qua có tùy tùng theo diệt nê của ta đến Toánh Xuyên, nói cho ta biết một trong những hung thủ giết diệt nê của ta chính là ác hán Đồng Tây Bình kia. Hắn còn để lại bằng chứng, cũng nguyện ý đứng ra làm chứng cho chúng tôi bất cứ lúc nào.

- Có thật không?

- Nếu thiếp thân có nửa câu nói dối, thì thiên lôi đánh xuống.

- Đã như vậy. . . Mời giao cho ta bằng chứng cùng cáo trạng. Nếu phu nhân tin tưởng ta, ta sẽ đích thân bẩm báo với hoàng thượng.

- Kiên Thọ, cầm bằng chứng qua đây!

Một thanh niên bước tới trước, đem một tờ cáo trạng viết bằng máu tươi với cả bằng chứng đưa cho Phùng thị.

Thanh niên này tên là Hoàng Phủ Kiên Thọ, là con trai của Hoàng Phủ Tung

Phùng thị đặt tờ cáo trạng cùng bằng chứng vào trong tay Trương Quân:

- Trương đại nhân, cáo trạng này chính là do ba mươi bảy người từ trên xuống dưới của Hoàng Phủ gia ta viết bằng máu. Bằng chứng cũng là tùy tùng kia hôm qua để lại. Chúng ta sẽ quỳ đợi ở chỗ này, van đại nhân!

- Van đại nhân!

Phùng thị dập đầu, người của Hoàng Phủ gia cũng đều nằm sấp xuống hô to.

Trương Quân cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, cầm lấy cáo trạng cùng bằng chứng, lớn tiếng nói:

- Thế nhân đều nói nhân tình ấm lạnh, nhưng trên đời này vẫn là người lòng mang công nghĩa. Trương Quân bất tài, nhất định sẽ trình cáo trạng cùng bằng chứng này cho hoàng thượng, lấy lại công đạo cho Nghĩa Chân.

Nói xong hắn bước lên xe, sai người đánh xe chạy thẳng vào Nam Cung.

Hoàng Phủ Kiên Thọ nhỏ nhẹ nói:

- Thúc bà, Trương đại nhân có thể giải oan cho cha con thật sao?

Phùng thị khẽ lắc đầu:

- Ta không biết, chỉ hy vọng có thể như Trương đại nhân nói, trên đời này vẫn còn hai chữ chính nghĩa.

Nói xong nàng không lên tiếng nữa, lặng lẽ quỳ gối tại chỗ.

Đám người Hoàng Phủ Kiên Thọ cũng không nói gì thêm, cùng Phùng thị chờ đợi, cùng đợi 'chính nghĩa' đó có thể lần thứ hai xuất hiện.

Sau chính ngộ, Hán Đế Lưu Hoành rốt cuộc phát ra ý chỉ.

Truy bắt Đồng Phi, giao Đại Lý thẩm vấn. Đình úy Ngũ Quỳnh chủ thẩm vụ án này, tất cả những người khác không được nhúng tay hỏi đến.

*Đình úy: một trong cửu khanh, chưởng hình ngục, trật nhị thiên thạch.

Dù sao, bất luận là Hoàng Phủ Tung hay là Hoàng Phủ Quy, ở trong triều đều rất có nhân vọng. Hôm nay vừa thấy cục diện này, lập tức có vô số người ủa lên, lên án mạnh mẽ tội ác của Đồng Phi tại Lạc Dương. Ngay cả việc làm Hứa Thiệu tức chết cũng bị lật trở lại.

Đêm hôm đó, Đồng Phi đang ở trong nhà ăn cơm.

Chợt có công nhân (sai dịch) đến, muốn bắt Đồng Phi đến Đại Lý.

Sa Ma Kha nổi giận đầu tiên:

- Buồn cười, ta muốn nhìn xem, ai dám bắt nhị ca của ta.

Diễn Vi hừ lạnh một tiếng, cũng vỗ bàn đứng dậy.

Thành Lễ dẫn theo Cự Ma Sĩ xếp thành đội ngũ đứng ở ngoài cửa phủ, trong đội ngũ trầm tĩnh tỏa ra sát ý vô tận.

Người đến tập nã Đồng Phi là Đại Lý tả bình Hi Lự, thời thiếu niên từng là môn hạ của Lục kinh bác sĩ Trịnh Huyền nghe giảng, tinh thông luật học, khá có danh tiếng. Nhưng hắn thấy Cự Ma Sĩ với bộ dạng hung dữ như vậy cũng không khỏi giật mình, chậm chạp không dám có hành động.

Song phương giằng co, tự nhiên khiến cho không ít người chú ý.

Còn có bắc đô úy Tạ Viện sau khi nghe nói tin tức cũng dẫn theo nhân mã bản bộ nhanh chóng tới Nghênh Xuân môn trợ giúp Hi Lự.

Tạ Viện cùng Đồng Phi đã từng gặp mặt, coi như là quen sơ.

Nhưng thê tử của hắn lại là nữ nhi của Hoàng Phủ Tung, việc này liên lụy đến hung thủ mưu sát lão trưởng nhân của mình, hắn há có thể buông tha Đồng Phi.

Tạ Viện xuất động, huynh trưởng của hắn là Tạ Kiên cũng đương nhiên không thể ngồi xem.

Chỉ trong một nén nhang, bên Hi Lự đã tụ tập hơn một nghìn người, che kín cả con đường trên Nghênh Xuân môn.

Tiểu dân phố phường tự nhiên sẽ không đi lưu ý ai tốt ai xấu. Chỉ là loại náo nhiệt này có thể xem, đương nhiên không thể bỏ qua.

Hi Lự nhất thời dừng khí tăng mạnh, dục ngựa tiến lên, hô to về phía Cự Ma Sĩ:

- Ta là Đại Lý tả bình Hi Lự, phụng mệnh truy bắt hung thủ Đồng Phi. Nếu các người thông minh, lập tức nhường đường, giao ra Đồng Phi. Bằng không đừng trách bọn ta thủ hạ vô tình.

- Nhường đường, nhường đường!

Công nhân phía sau cùng hò hét, rất có thanh thế.

Thành Lễ đứng ở trên bậc thang, hai bên phía sau có hai người đứng thẳng.

Đại hán to con bên trái tuổi chừng 29, cao tám xích, mặt đen mắt vàng, lưng hùm vai gấu. Trong tay cầm một thanh Tam Đình Khảm Sơn đao nặng 60 cân, đằng đằng sát khí.

Người này tên là Vương Song, tự Tử Toàn, là người Lâm Thao, cùng thôn với Đồng Phi. Tuổi tác nhỏ hơn tướng mạo của hắn, chỉ 16 tuổi. Khi mục trưởng Sắc Lặc tuyên chiêu binh mãi mã, thành lập Cự Ma Sĩ, Vương Song là người thứ nhất báo danh. Đối với Đồng Phi, hắn kính phục tự đáy lòng, đồng thời cũng vạn phần cảm kích.

Ngày đó Trình Viễn Chí tập kích Lâm Thao, nếu không có Đồng Phi xuất hiện, chỉ sợ. . .

Sự hùng võ của Đồng Phi đã khắc sâu trong lòng Vương Song vào lúc đó. Sau đó Đồng Phi từ tây bắc trở về, mệnh đám người Bùi Nguyên Thiệu thành lập Cự Ma Sĩ, Vương Song lập tức báo danh tham gia, cũng bằng vào sự vũ dũng của mình, được làm việc dưới trướng của Đồng Khí.

Sau đó khắc khổ huấn luyện, còn ở trong đại chiến Sắc Lặc xuyên huyết chiến với người Thiêu Đương, lập được công lao.

Hôm nay đã trở thành Cự Ma Sĩ bách nhân tướng dưới trướng Đồng Phi, là quân quan ở dưới Thành Lễ.

Người bên phải Thành Lễ tên là Thành Liêm, cũng như Thành Lễ, được Thành Phương thu dưỡng từ nhỏ, huấn luyện thành kiêu tướng của Thành gia.

Cũng là nhân vật gần với Thành Lễ ở trong Thành gia Cự Ma Sĩ.

Hai người này hiện giờ là phụ tá đắc lực của Thành Lễ, đều dũng mãnh phi thường.

Nghe được Hi Lự la ó, hai người tức giận, lớn tiếng quát lại:

- Cự ma vung Kim chùy!

- Thiên hạ đều khiếp sợ. . . Sát!

500 Cự Ma Sĩ đồng loạt bước về phía trước, sát khí không gì sánh kịp ép các công nhân không tự chủ được lui một bước.

Chiến mã của Hi Lự hí lên, bất an liên tục lui về.

Huynh đệ Tạ gia biến sắc, trầm nghĩ: Đồng Tây Bình này không hổ là hổ lang chi tướng, có được những tùy tùng bậc này?

- Môn hạ ba nghìn sĩ!

Thành Lễ sắc mặt lạnh lùng, giống như băng sơn đứng ở bậc thang hét lớn tiếng.

Cự Ma Sĩ lại bước tới, mã sóc giơ lên cao, đáp lại:

- Oai chấn Lạc Dương thành... Sát, sát, sát!

Một chữ “sát”, Cự Ma Sĩ tiến lên trước thêm một bước. Quân lệnh hoàn tất, 500 Cự Ma Sĩ bước tới ba bước, làm cho thủ hạ của Hi Lự lui vài chục bước, mặt vẫn tái mét, tay nắm binh khí không ngừng run lên.

Lần này, toàn bộ người vây xem đều không lên tiếng!

Một quân đội uy vũ thật!

Vốn các gia đình quan lại ở bên cạnh đại trạch môn đang ôm tâm tư xem náo nhiệt, nhưng hiện tại lại sinh ra một ý nghĩ khác. Đồng Tây Bình đó cũng không phải hạng người vô năng, chỉ nhìn đám tùy tùng của y, đã biết là người này lợi hại.

Còn có những người muốn bỏ đá xuống giếng, hiện giờ cũng ngậm miệng lại.

Hi Lự hô lên trong sợ hãi:

- Đồng Tây Bình, người dám kháng chỉ, muốn tạo phản hay sao?

- Cự Ma Sĩ, thu binh!

Đúng lúc này, Đồng Phi trong bộ thanh sam đi ra ngoài đại trạch môn.

Sa Ma Kha và Diễm Vi đi theo phía sau y. Đồng Lục nắm tay y đi ra cùng.

- Các ngươi muốn làm gì? Còn không thu hồi binh khí, cho ta.

Đồng Phi hít sâu một hơi:

- Từ xưa quân muốn thần chết, thần không thể không chết. Đồng thị nhất môn ta tinh trung báo quốc, có thể nào làm việc ngổ nghịch này được? Lập tức lui vào bên trong, bằng không lấy quân pháp xử trí, giết chết bất luận tội.

Cự Ma Sĩ đồng loạt thu hồi mã sóc, từng bước một lui về đại trạch môn.

Từ đầu tới đuôi, đội hình không loạn. Nhưng lại biểu hiện ra một lực áp bách vô hình.

Ba người Thành Lễ bước lên phía trước:

- Chủ công, những người này rõ ràng là muốn hãm hại chủ công, nếu như chủ công đến Đại Lý, chỉ sợ là. . .
- Im miệng!

Đồng Phi sầm mặt, ba người Thành Lễ lập tức không nói nữa.

Nhìn Cự Ma Sĩ lui vào đại trạch môn, lúc này Đồng Phi mới thở phào một hơi.

Y vỗ vai ba người:

- Trông nhà cho ta. Khi ta không ở đây, có chuyện gì thì tìm đại gia, tam gia cùng phu nhân thỉnh giáo. Đường Chu, Mã Tung. . .

- Có!

- Lập tức quay lại Lâm Thao, nói chuyện đã xảy ra ở đây cho phụ thân.

Một câu này cực kỳ chấn động nhân tâm.

217. Chương 217: Huyết Án Kiến Xuân Môn(3)

Huynh đệ Tạ thị đột nhiên nhớ ra, tại Tây Lương xa xôi, lão tử của Đồng Tây Bình này còn dẫn theo hơn mười vạn đại quân đang kịch chiến với phản tặc.

- Tam đệ, nhớ kỹ không được gây sự... Đại ca huynh lớn tuổi, trông hẩn nhiều hơn.
- Nhị đệ. . .

Diễn Vi nắm lấy tay Đồng Phi:

- Chúng ta đừng ở Lạc Dương này nữa, chúng ta về Lương Châu, giết giặc còn tốt hơn ở chỗ này chịu ức hiếp.
- Đại ca đừng nói bậy, ta là mệnh quan triều đình, có thể nào nói đi là đi được.

Nói xong Đồng Phi xoay người ôm lấy Đồng Lục, nói nhỏ bên tai nàng:

- Lục Nhi, lập tức đi tìm Bá Giai tiên sinh.
- Tướng công. . .

Đồng Phi cũng không quay đầu lại đi xuống bậc thang, đi tới trước mặt Hi Lự.

Y nhìn thoáng qua Tạ Viện, đột nhiên cười khổ:

- Văn Hùng huynh, không nghĩ tới. . .Lần trước hai ta còn cùng nhau uống rượu, hôm nay lại trở thành cục diện thế này.

Tạ Viện nghiêm mặt:

- Đồng Tây Bình, ta chỉ hỏi ngươi, có phải ngươi đã giết nhạc phụ ta?

Đồng Phi thoáng trầm mặc, thở dài một tiếng:

- Văn Hùng huynh, hôm nay lời đồn khắp nơi. Nếu như ta biện giải, huynh sẽ tin sao? Nếu như huynh không tin, vậy ta giải thích thì có ích gì? Nói chung, việc này ta chỉ có bốn chữ: không then với lương tâm.

Quả thật, Đồng Phi là không then với lương tâm.

Ngày đó nếu không phải Hoàng Phủ Tung chủ động công kích y, sao y lại xảy ra xung đột với đối phương, sao lại xuất hiện việc Trần Đáo bắn chết Hoàng Phủ Tung?

Những lời này nói rất xảo diệu.

Ta chẳng thêm biện giải chuyện này. Công đạo tự tại nhân tâm. Mà ta không thẹn với lương tâm.

Trong lơ đãng, Đồng Phi cũng đã dời trọng điểm này đi.

Tạ Viện không khỏi ngẩn ra. Ngơ ngác nhìn Đồng Phi, hồi lâu nói không nên lời.

- Đại nhân, Đồng Phi ở đây, chúng ta đi thôi!

Vừa rồi Hi Lự đã mất sạch mặt mũi. Hiện giờ thấy Đồng Phi thúc thủ chịu trời, trong lòng không khỏi mừng như điên.

- Người đâu, bắt ác hán này lại!

Công nhân như lang như hổ tiến lên muốn trời Đồng Phi lại, nhưng hành động này đã chọc giận Sa Ma Kha vốn đang kiềm nén lửa giận.

- Đám chó chết dám bắt nạt nhị ca ta...

Một người mạnh mẽ bước từ trên bậc thang xuống, đến trước mặt Đồng Phi liền vùng quyền đánh cho công nhân kia học máu ngã xuống đất. Hắn lại một tay tóm lấy Hi Lự kéo xuống ngựa. Chỉ thấy Sa Ma Kha tròn tròn mắt, giận dữ hết:

- Khi dễ ta nhị ca, ta xé người!

- Tam đệ, dừng tay!

Đồng Phi chạy qua ôm lấy cổ Sa Ma Kha, kéo hắn trở lại.

Nhưng Hi Lự cũng đã bị hành động như hung thần ác sát của Sa Ma Kha làm sợ đến tè ra quần. Thậm chí ngay cả Tạ Viện cũng có vẻ xem thường hắn.

Người ta không làm khó dễ người, người tỏ vẻ uy phong cái chó gì chứ?

- Tam đệ, nếu người hồ đồ nữa, đừng trách ta không nhận người làm huynh đệ!

- Nhưng mà nhị ca, chúng nó...

Sa Ma Kha cũng là người bản tính chân chất, bị Đồng Phi uy hiếp lập tức đành chỉ giãi dựa, nhưng trong lòng cũng rất ủy khuất.

Bên này Diển Vi cũng đi lên tóm lấy Sa Ma Kha.

- Nhị đệ, ta thấy họ có ý đồ xấu, đệ...

Đồng Phi hít sâu một hơi:

- Công đạo tự tại nhân tâm, đương kim hoàng thượng là vị vua thánh minh, tự nhiên sẽ cho ta một công đạo.

Nói xong y buông lỏng Sa Ma Kha ra, cười cười, xoay người đi đến chỗ công nhân Đại Lý.

- Phía trước dẫn đường!

Hiện tại huynh đệ Tạ thị cũng nói không rõ phương diện này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhìn bộ dạng của Đồng Phi, quả thật không thẹn với lương tâm.

Lẽ nào bị người ta hãm hại thật?

Nếu là như vậy, chỉ sợ chúng ta đã phá hủy đi danh tiếng của một gia đình trung lương.

Có điều nghe những lời Đồng Phi nói, hai huynh đệ lại nhịn không được nở nụ cười.

Tên này bị bắt còn muốn đi làm khách? Còn 'phía trước dẫn đường' . . . Đường đường công nhân Đại Lý, lại trở thành gã sai vặt dẫn đường.

Chân hổ lang chi tướng!

- Huynh đệ xem việc này...

Tạ Viện thở dài:

- Ta cũng cảm thấy cổ quái. Đồng Tây Bình là người...mặc dù có hơi lỗ mãng, có đôi khi quá thẳng thắn, cũng không giống một kẻ gian. Hơn nữa lần này lời đồn cổ quái, tùy tùng của nhạc phụ xuất hiện cũng rất cổ quái.

- Người nói là, Đồng Tây Bình khả năng bị người khác hãm hại?

- Thật không dễ nói. Dù sao thì ta cảm thấy, phía sau chuyện này nói không chừng có người đang âm thầm thao túng. . . Ca ca, hiện tại ta đi gặp thúc bà, nói rõ tình huống ở đây, lại lý giải tường tận một chút. Ta cũng không thể làm kẻ đồng lõa hãm hại trung lương được.

Nghĩ tới đây, huynh đệ Tạ gia mang theo người lập tức rời khỏi.

Hi Lự áp giải Đồng Phi đến ngoài Kiến Xuân môn, thấy nhà giam Đại Lý nằm bên cạnh Bạch Mã tự. Hắn trói Đồng Phi áp giải vào trong đó, rồi ủ rũ đi về nhà.

Lần này, quả thật mất hết mặt mũi rồi...

Hoàng thành, trong Trường Nhạc cung, Hán Đế đang chơi đùa với hoàng tử Hiệp đã gần năm tuổi.

Lưu Hiệp sinh vào năm Quang Hòa thứ 4 (tức năm 181 công nguyên), hiện giờ vẫn còn nhỏ tuổi, tuy còn tính ngây thơ của trẻ con nhưng cũng rất hiểu chuyện. Mẹ hắn Vương mỹ nhân chết sớm, cho nên được Đồng hoàng hậu thu dưỡng. Về cái chết của Vương mỹ nhân, có rất nhiều lời đồn. Trong đó nhiều nhất không gì hơn phiên bản Hà hoàng hậu giết bằng thuốc độc. Vì bảo vệ Lưu Hiệp, Đồng hoàng hậu liền dẫn nó theo bên người.

Mà ca ca Lưu Biện của Lưu Hiệp lớn hơn nó năm tuổi.

Có đôi khi, người ta đã ghét rồi thì sẽ rất khó thay đổi.

Nhìn thế nào cũng thấy Lưu Hiệp thông minh, nhìn thế nào cũng thấy Lưu Biện lỗ mãng nhu nhược.

Hán Đế thấy Lưu Hiệp, bực dọc trong lòng sẽ tiêu tan thành mây khói. Đang khi chơi đùa, thì có cung nhân báo lại, Kiến Thạc cầu kiến.

Kiến Thạc là một tiểu hoàng môn Hán Đế rất tin dùng.

Mặc dù là thái giám, nhưng hắn rất có khí chất nam tử. Thân cao tám xích, vai rộng eo tròn, còn trời sinh thần lực, dũng mãnh dị thường.

Hán Đế đuổi đuổi người, ôm lấy Lưu Hiệp ngồi xuống long ỷ.

Đây cũng là lễ vật Đồng Phi thông qua Thái Ung tiến hiến, ngồi cũng thoải mái hơn nhiều.

Hán Đế chưa thấy qua Đồng Phi, chỉ là cái tên này cũng nghe qua không ít. Hình như gần đây, chuyện xảy ra chung quanh Đồng Phi càng ngày càng nhiều.

Rất tò mò, rất muốn tìm thời gian gặp một lần, nhưng vẫn không có thời gian.

Buổi trưa sau khi nghe Trương Quân nói đến việc Đồng Phi giết Hoàng Phủ Tung, Hán Đế giận dữ đã hạ mệnh lệnh truy bắt.

Nhưng hồi cung nghĩ lại, Đồng Phi kia có ác, có lỗ mãng, đủ loại thuyết pháp đều có, nhưng vẫn chưa nghe người ta nói qua y có hành động đại nghịch bất đạo.

Có phải qua loa rồi không?

Vì vậy liền phái Kiến Thạc đi tìm hiểu tin tức.

Kiến Thạc đi vào phòng, trước tiên thỉnh an Lưu Hoàn, sau đó nói lại việc Hi Lự bắt Đồng Phi một lần.

Hán Đế nghe xong, lại không khỏi nở nụ cười.

Đồng Tây Bình kia nói như vậy thật sao?

- Nếu như nô tài có nửa câu nói dối, thỉnh hoàng thượng trăm đầu nô tài.

Hán Đế cũng biết, Kiến Thạc rất ít giao tiếp với người ta ở bên ngoài, rất trung thành với mình.

- Tinh trung báo quốc. . . Tiểu gia hỏa này cũng biết nói thật.

Lưu Hoành cười nói:

- Người khắp thiên hạ nói trăm ngu ngốc, nhưng tiểu gia hỏa kia lại có thể nói ra lời công đạo. Trăm sao lại không muốn làm vậy, nhưng quyền thần nắm quyền, ta có biện pháp nào... Có điều, nếu hần muốn ta cho hần công đạo, thế nào trăm cũng phải đứng ra ột công đạo mới phải. Như vậy đi, ngày mai Ngũ Quỳnh của Đại Lý thăm vấn, Kiến Thạc người lại khổ cực một chuyến, thay trăm đi xem, cũng đừng để tiểu gia hỏa này chịu ủy khuất.

- Nô tài tuân mệnh!

Đợi Kiến Thạc đi rồi, Hán Đế thở dài một tiếng.

- Mẫu hậu nói trăm nên làm cái gì bây giờ?

Đồng hoàng hậu vẫn ở bên cạnh lắng nghe, đột nhiên cười:

- Hoàng thượng hà tất phiền não như vậy? Ngài yêu cầu, là người trung tâm với ngài, ai trung tâm thì lựa chọn người đó là được... Đồng gia tử kia chỉ là một giới vũ phu, sau đó lại còn là nữ tể của Thái ông. Ngài không tin Đồng Tây Bình kia, chẳng lẽ còn không tin Thái ông sao?

- Sao ta lại không biết... Chỉ là có đôi khi, ta cũng rất khó lựa chọn.

Nói đến đây Hán Đế nhìn con trai, cười nói:

- Một cánh tay là trung thần khai cương khoách thổ cho trăm, một cánh tay là trọng thần trăm cũng không thể rời bỏ.... . . Con ta, con nên lựa chọn như thế nào?

Lưu Hiệp cũng không biết nghe hiểu hay không, thấy Hán Đế vươn hai tay ra, nó cũng cười hì hì vươn hai tay đặt vào tay Hán Đế.

- Ha ha, con ta thông tuệ, mới năm tuổi cũng đã hiểu mấu chốt của đế vương chi thuật rồi... Cân đối, nhưng trăm phải cân đối thế nào đây?

218. Chương 218: Huyết Án Kiến Xuân Môn (4)

Đã là sau nửa đêm, Ngũ Quỳnh tiễn người khách cuối cùng, rốt cuộc mới có thời gian ngồi xuống ăn vài thứ cho đỡ đói.

Hầu như tròn một buổi tối, quý phủ của hần không ngừng có người bái phỏng.

Từ đại quan triều đình đến các danh sĩ của Thái Học Viện, đến cú tới tấp, đề tài đàm luận cũng chỉ có một.

Trừng trị hung thủ, giải oan cho Hoàng Phủ Tung, báo thù cho Hứa Thiệu, vì hãnh diện của kẻ sĩ...

Nói chung, trong một đêm, tất cả mọi người của Lạc Dương đều biến thành kẻ địch của Đồng Phi, mà Đồng Phi cũng bị nghìn người chỉ vào, đã trở thành miếng thịt trên thớt, để mặc cho họ xâu xé. Tính mệnh của Đồng Tây Bình cũng chỉ trong một ý niệm của họ.

Nhưng Ngũ Quỳnh thật sự không cho rằng như thế.

Không nói đến chứng cứ đó là thật hay giả, coi như là thật thì nhất định có thể trị tội Đồng Phi sao?

Trong số đông đảo nhân sĩ lòng đầy căm phẫn, Ngũ Quỳnh coi như có thể bảo trì thanh tỉnh. Đồng Phi có lẽ không đáng là gì, nhưng phía sau y còn có Thái Ung, còn có đại tướng quân Hà Tiến đến nay cũng chưa tỏ thái độ, thậm chí ngay cả hoàng thượng cũng chưa cho ra kết luận.

Mà quan trọng nhất là, lão tử Đồng Trác của Đồng Phi hiện giờ còn dẫn hơn mười vạn đại quân tại Lương Châu đang kịch chiến với phản tặc.

Lẽ nào giết Đồng Phi, Đồng Trác sẽ không có phản ứng gì? Không nói đến cái khác, Đồng Trác chỉ cần ngồi xem phản tặc người Khương tiến quân thần tốc, thì đủ để giang sơn xã tắc vốn đang không quá yên bình này càng trở nên rung chuyển. Đến lúc đó, khoản nợ này sẽ tính thế nào?

Toàn bộ Lạc Dương, sĩ nhân có vô số.

Nhưng vì sao không có một ai đi suy nghĩ cho giang sơn xã tắc của Đại Hán chứ?

Nên cơm nước vào miệng cũng trở nên không có mùi vị gì. Ngũ Quỳnh an vị ở trong thư phòng, cầm bát mà người sững sờ.

- Phu quân, có phải đang lo lắng vì việc sau buổi sáng không?

Thê tử của Ngũ Quỳnh xuất thân nhà tiểu hộ, thường ngày lo liệu việc nhà, cũng khá hiền lành.

Mặc dù không thể nói là đẹp, nhưng rất có mùi của con gái rượu. Thường ngày Ngũ Quỳnh cũng rất kính trọng thê tử.

Nghe thê tử hỏi, Ngũ Quỳnh gượng cười một tiếng:

- Nàng cũng thấy đấy, tân khách đêm nay không ngừng. Việc cầu chỉ có một... Ta không thích Đồng Tây Bình kia, nhưng trong chuyện này rất nhiều điểm kỳ hoặc, ta không thể xử oan người ta. Còn nữa, việc này liên lụy rất rộng, ta lo lắng một khi xử lý không tốt, sẽ gây ra phiền phức, đó mới khiến người ta lo lắng.

- Có phải phu quân không muốn xen vào việc này?

Ngũ Quỳnh gật đầu:

- Ta quả thật không muốn xen vào. Nàng xem người ngày hôm nay đến đây nhìn như rất nhiều, nhưng nhân vật quan trọng thì chưa xuất hiện một ai. Mặc kệ người phía sau Đồng gia tử kia hay là Viên thái phó cũng đều chưa đứng ra nói. Chỉ sợ việc này cũng không phải bản ý của thái phó... Nhưng nếu như bởi vậy mà đắc tội với người của Thái Học Viện, cũng khôn phải bản ý của ta.

Thê tử đã hiểu. . .

- Nếu phu quân khó xử, sao không thỉnh từ đi?

- Thỉnh từ? Lúc này thỉnh từ, chẳng phải khiến người chê cười? Sau này ta nên đặt chân tại Lạc Dương thế nào.

Thê tử cười nói:

- Phu quân hồ đồ rồi, không duyên có thỉnh từ tuy là sẽ đắc tội với người ta. Nhưng nếu như phu quân không thể không từ, ai sẽ nói chứ?

Mắt Ngũ Quỳnh sáng lên, đã hiểu hàm nghĩa trong lời nói của thê tử.

Hắn nhin không được cười to mấy tiếng:

- Ta được hiền thê, quả thật là việc may mắn!

Ở trong lao Đồng Phi ngủ rất ngon.

Chính như lời y nói, không then với lương tâm, thì có gì mà ngủ không được.

Hoàng Phủ Tung vốn không phải bị y giết, coi như là những người đó tìm tới nhân chứng, y vẫn có thể thể thoát phủ nhận. Nhân chứng thì có ích lợi gì...Người thành Lạc Dương muốn y chết có nhiều, nhưng mấy người kia chưa lên tiếng, ai cũng không làm gì được y.

Cho nên, sợ cái chó gì!

Ánh nắng đầu tiên buổi sáng xuyên qua khe cửa sổ nhỏ chiếu vào giữa nhà lao, xua tan đi cái mùi ẩm ướt hôi thối không ít.

Đồng Phi đuổi đuổi người, khẽ hoạt động gân cốt một chút.

Cánh cửa nhà lao mở ra, mười mấy công nhân từ bên ngoài đi vào.

- Chuẩn bị ra công đường!

Công nhân la lớn, lập tức biến sắc, rồi nở nụ cười nịnh nọt:

- Phi công tử đừng trách, đây cũng là phân phó từ bên trên, chúng tiểu nhân cũng không có biện pháp. Ở đây có một cái gông, xin công tử mang cho, xin công tử tha thứ.

Có công nhân trong tay cầm gông gỗ và xiềng xích.

Đồng Phi nhướng mày, hừ lạnh một tiếng, lại làm cho đám công nhân giật nảy mình.

- Bộ có chuyện ra công đường phải mang theo gông hả?

- Việc này...

- Bỏ đi, các ngươi cũng là phụng mệnh hành sự, ta không làm khó dễ các ngươi. . . Qua đây đi.

Nói rồi Đồng Phi nhắm mắt lại, thầm nghĩ: nhưng khoản nợ này ngày nào đó chúng ta phải thanh toán một chút.

Công nhân dè dặt mang gông gỗ và xiềng xích nặng hơn 30 cân đeo vào cho Đồng Phi.

Cổ định hai tay Đồng Phi, trên người còn quấn thêm một sợi xích nặng hơn 10 cân, sợi xích còn kéo theo một quả cầu sắt.

Cũng khó trách những người này cẩn thận như vậy, danh hiệu hổ lang chi tướng của Đồng Phi thật sự quá nổi.

Vạn nhất xảy ra chuyện, đến lúc đó cũng khó mà thu thập. Bộ gông xiềng hơn 30 cân trong Đại Lý giám thuộc về loại trọng hình.

Tuy nhiên Đồng Phi cũng không cảm thấy có gì bất tiện, đứng lên theo các công nhân đi ra ngoài đại môn nhà lao.

Đi qua đường hẻm, còn có thể nghe được tiếng chuông của Bạch Mã tự.

Đồng Phi đi lên đường, nhưng ngoài ý muốn phát hiện, ngồi trên vị trí Đại Lý đình úy không ngờ là người quen.

Chính là Hi Lự hôm qua vào bắt y.

Thì ra trời còn chưa sáng đã truyền đến tin tức, bởi đêm qua khách nhân đến quý phủ của Ngũ Quỳnh rất nhiều, thế cho nên đình úy Ngũ Quỳnh mệt mỏi qua độ, khi đi tiểu đêm không cẩn thận bị ngã, hiện tại đang nằm trên giường, căn bản không thể nhúc nhích được.

Có lang trung chứng minh, thương thế của Ngũ Quỳnh không nhẹ, chí ít phải tĩnh dưỡng ba tháng.

Kể từ đó, tả bình Hi Lự thân là dưới đình úy Đại Lý, đã được đẩy lên vị trí chủ thẩm.

Hi Lự thấy Đồng Phi, nhất thời lửa giận bùng hực. Hôm qua khi bắt Đồng Phi suýt nữa bị Sa Ma Kha xé xác, càng làm cho Hi Lự đánh mất hết thể diện, hầu như trở thành trò hề. Hôm nay hẳn tới chủ thẩm, thế nào cũng phải lấy lại mặt mũi này.

Cho Đồng Phi đeo gông xiềng, chính là chủ ý của Hi Lự.

- Thăng đường. . .

Theo các công nhân la lên, Hi Lự hét lớn tiếng:

- Dưới đường người phương nào?

Án quy củ, Đồng Phi hẳn là quỳ xuống đất dập đầu, sau đó cung kính trả lời: “Tội phạm Đồng Phi bái kiến đại nhân.”

Nhưng Đồng Phi không thèm để ý đến quy tắc thói tha này, y cười lạnh, không nói một lời.

Cửa Đại Lý đường có rất nhiều người đang đứng xem. Có người cao giọng quát mắng Đồng Phi không biết cấp bậc lễ nghĩa, nhưng đại đa số người đều suýt xoa.

Nhìn sắc mặt Hi Lự đã có vẻ không nhịn được!

- Hung phạm vô lễ, bản quan hỏi, vì sao không đáp?

- Người tính là quan gì? Nếu không có bản giáo úy ngăn cản, ngày hôm qua sợ là người đã tè ra quần rồi...Ta đường đường là giáo úy, còn người chẳng qua là một tả bình nho nhỏ. Ta một chưa từng bị định tội, hai cũng không có tội, vì sao phải đáp lời nói thừa của người.

219. Chương 219: Huyết Án Kiến Xuân Môn (5)

Cửa đường truyền đến tiếng cười ồ.

Đồng Phi nghĩ rất rõ ràng: chuyện này nhất định là có người âm thầm thao túng, muốn dồn mình vào chỗ chết. Nếu các người ra chiêu, ta cũng không cần khách khí với các người nữa. Mọi người đều là quan, bảo ta quỳ người, mơ đi.

Sắc mặt Hi Lự lúc xanh lúc trắng.

Hắn vỗ bàn, giận dữ hét:

- Người đầu, kéo hung phạm vô lễ này xuống dưới, đánh 20 trượng tích!

*Trượng tích: Một loại nặng nhất trong trượng hình, lấy trượng đánh vào lưng.

Có công nhân xông lên, nhưng lại bị Đồng Phi quát lên một tiếng như cự lời:

- Hi Lự, ta có phải hung phạm hay không còn chưa kết luận, nhưng người lại cho ta đeo gông ra công đường. Trong luật Đại Hán có quy định này khi nào. Vụ án chưa thẩm, nhưng người muốn đánh ta?

- Hung phạm. . .

- Nếu như người còn dám gọi ta hung phạm, có tin ta lập tức bắt người xé xác không!

Hi Lự không tự chủ lại khẽ run lên, nhìn khuôn mặt dữ tợn của Đồng Phi, lạnh cũng lạnh đi. Nhưng trước mắt bao người ở đây, hắn không thể lùi bước. Bằng không ngày sau hắn mơ tưởng đặt chân tại Lạc Dương nữa.

Hắn liền cười lạnh:

- Đồng Tây Bình, người một mắng phu, lại dám đàm luận Hán luật với ta? Ta cho người minh bạch. Theo luật Đại Hán, hung phạm ra toà, nhất định phải chịu 20 trượng tích, gọi là bổng sát uy. Bây giờ ta đánh người, chính là theo luật Đại Hán mà làm.

Đồng Phi trợn tròn mắt!

Bổng sát uy không phải là cổ sự trong thủy hử sao? Sao Hán triều đã có rồi?

Mấy công nhân tiến lên muốn động thủ, nhưng không ngờ như vậy đã chọc giận một người đang đứng ở ngoài đường quan sát.

- Cầu quan khinh người quá đáng. . . Luật Đại Hán là hung phạm ra toà cần chịu trượng tích, chủ nhân nhà ta cũng không phải hung phạm, vì sao phải chịu trượng tích? Hơn nữa luật Đại Hán chưa từng có thuyết pháp lên công đường phải đeo gông. Rõ ràng là chó cạy gần nhà, quan báo tư thù!

Hi Lự nghe vậy nhất thời giận dữ.

Vốn tưởng rằng ngày hôm nay có thể đòi lại mặt mũi, nhưng không ngờ còn chưa bắt đầu thẩm vấn đã xảy ra chuyện.

- Ai, là ai đang la ó ngoài công đường?

Đoàn người tách ra, chỉ thấy một nữ tướng quân sải bước đi lên công đường.

Đồng Phi vừa thấy người đến thì không khỏi ngăn người.

- Hồng Xương, người không ở trong doanh trại luyện binh, sao lại tới đây?

- Chủ nhân. . .

Nhậm Hồng Xương thấy trên người Đồng Phi quán xiềng xích, cổ đeo gông, giọng liền ghen đi:

- Hồng Xương vốn đang luyện binh trong doanh trại, đêm qua nghe người ta nói chủ nhân ngài bị truy bắt, vì vậy hôm nay đến đây xem. Cầu quan này khinh người quá đáng, rõ ràng chính là muốn gây phiền phức cho chủ nhân... Chủ nhân, ngài cực khổ luyện binh cho hoàng thượng, lại bị kẻ xấu đổ kị, chúng ta, chúng ta về Lương Châu đi.

Không đợi Đồng Phi mở miệng, Hi Lự cũng đã nổi trận lôi đình.

Trên bàn vang lên cộp cộp cộp ba tiếng rung trời:

- Phản rồi, phản rồi... Tiệp tỳ dám la hét nơi công đường, bắt ả lại cho ta!

Nhậm Hồng Xương cheng rút ra bảo kiếm, lớn tiếng quát:

- Ai dám lên.

Các công nhân đầu tiên là ngăn ra, nhưng vừa nghĩ, đó chẳng qua là một nữ nhân. Mà Đồng Phi chân chính nguy hiểm lại mang gông xiềng, đã thành con cộp trong cũi, không tính là uy hiếp. Ai cũng can đảm hơn, xông lên muốn bắt lấy Nhậm Hồng Xương.

Chỉ nghe một tiếng huýt sáo phát ra từ dưới mặt nạ.

Bên ngoài công đường nhất thời đại loạn, gần trăm người thoảng cái chạy ào vào công đường, tay cầm bảo kiếm, chém loạn về phía các công nhân.

Hi Lự bị biến cố này làm hoảng sợ, trong chớp mắt đã có năm sáu công nhân bị chém ngã ngửa ra đất.

- Phản rồi, phản rồi...

Hi Lự kịp phản ứng, rống lên:

- Bắt đám tiệp tỳ này lại.

Tất cả những người chạy vào công đường đều là vệ binh Hồ Nữ doanh theo Đồng Phi nhập kinh.

Trong lòng những người này không có luật Đại Hán gì hết, chỉ có một mình Đồng Phi tồn tại. Nhậm Hồng Xương vung kiếm phóng tới Hi Lự, nhưng bị Đồng Phi kéo lại.

- Hồng Xương, các người dừng tay hết!

Cũng chính trong nháy mắt này, các công nhân của Đại Lý đã xông lên công đường.

Nơi này là Lạc Dương, là Đại Lý, cũng không phải nha môn châu phủ có thể sánh bằng. Công nhân của vệ úy có tới mấy trăm người.

Ngoài đại đường, một đám sĩ tử la to đại nghịch bắt đạo, hò hét trợ uy cho Hi Lự. Luận sức chiến đấu, một đấu một Hồ Nữ doanh chưa hẳn sẽ kém hơn vệ úy, nhưng một đấu hai, một đấu ba thì có vẻ không đủ. Hơn nữa, vệ úy đều dùng binh khí dài. Mà Hồ Nữ doanh bởi vì tối xem, cũng không mang theo binh khí dài, chỉ có thể dựa vào bảo kiếm kịch chiến với đối phương.

Chỉ trong Nháy mắt, đã có bốn năm cô nương của Hồ Nữ doanh nằm trong vũng máu.

Lần này đã chọc giận Đồng Phi.

- Các người chết tiệt, chết tiệt!

Hai tay vận sức, lực hùng hí trong Ngũ Cầm Hí chợt bùng lên. Chỉ nghe răng rắc, gong đã bị Đồng Phi làm gãy. Người gong lên, nín thở, một tiếng hổ rống như cự lôi, xiềng xích trên người bị Đồng Phi hất đứt hết.

Nắm lấy xiềng xích, quay tròn mà quất.

Cầu sắt trên xích sắt bay vù vù, nện lên người vệ úy, nhất thời máu thịt tung toé.

Lúc này Đồng Phi cuồng tính phát tác, xuất thủ không lưu tình chút nào.

Mười mấy vệ úy bị đánh cho đầu rơi máu chảy, gãy xương đứt gân. Mà Đồng Phi nhìn như không thấy, nổi giận gầm lên:

- Các người muốn ta chết, ta muốn các người chết cùng ta. Hồng Xương, các người lui ra phía sau hết cho ta...

Đám người Nhậm Hồng Xương đáp lại một tiếng, trên công đường nhỏ hẹp kết thành chiến trận.

Xiềng xích trong tay Đồng Phi trên dưới tung bay, giống như một con mãng xà khổng lồ, không ngừng vang lên vù vù, phạm vi một trượng không người có thể gần.

Ai cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra tình huống như vậy.

Ai cũng không nghĩ tới, Đồng Phi dám hò hét nơi công đường, đồng thời đại khai sát giới.

Hi Lự quay đầu muốn chạy trốn, nhưng Đồng Phi đầu thế cho hắn cơ hội. Xích sắt tung ra, chuyển động giống như linh xà, thoáng cái quấn lấy cổ Hi Lự rồi giật mạnh về phía sau, kéo Hi Lự qua.

Lúc này, ngoài Kiến Xuân môn đã vô cùng hỗn loạn.

Đám người Diễm Vi, Sa Ma Kha cũng đang đứng xem, vừa thấy tình huống này liền xông lên vùng vẫy đánh tới tấp.

Có vệ úy thổi kèn lệnh, quan quân đóng ngoài Kiến Xuân môn tùy theo hành động, nhanh chóng phong tỏa toàn bộ Kiến Xuân môn.

Họ đang hành động, người khác cũng đang hành động.

Chỉ nghe từ cuối con phố đột nhiên vang lên tiếng vọ ngựa dồn dập, mấy trăm con chiến mã Tây Lương phóng tới nhanh như điện chớp.

Sau mã đội là một đám nữ binh thân khoác Đồng Tụ khải.

Quan quân vừa mới triển khai đội ngũ, người của Loan Vệ doanh cũng mới đến...

- Lập tức dừng bước, bằng không giết chết bất luận tội!

Quan quân lớn tiếng la lên, căn bản không coi những nữ nhân này ra gì.

Nhưng không ngờ, khi kỵ đội nữ binh cách trăm bước, đột nhiên giương cung cài tên, lợi tiễn bay ra, vang lên vù vù.

Hơn mười quan binh dẫn đầu dưới một đợt tên đã bị bắn như con nhím ngã trong vũng máu.

Sau đó, bộ binh dừng lại, trăm người một hàng, mở cung tiễn, nhắm ngay quan quân.

Đây chính là Loan Vệ doanh toàn quân xuất động, nhân số vượt xa quan quân.

Ngăn người!

Loan Vệ doanh trước kia chỉ dùng để cung cấp niềm vui cho người ta, sao thoáng cái trở nên lãnh huyết, giết người không chớp mắt như vậy chứ?

Mà ở trên công đường, Đồng Phi thấy chuyện đến bước này đã không thể vãn hồi, cũng hoảng hốt!

220. Chương 220: Thiên Nhân Cảm Ứng (1)

- Hồng Xương, đây là chuyện gì?

Nhậm Hồng Xương hạ giọng nói:

- Đây là Vương Cơ tỷ tỷ bảo chúng tôi làm như vậy. Tỷ ấy nói có người muốn gây sự, vậy thì làm to chuyện một chút... Đình úy đã không đủ để thẩm tra vụ án này, tốt nhất cứ đưa lên Gia Đức Điện để phân rõ phải trái.

Gia Đức Điện?

Đó là nơi Hán Đế thường ngày nghị sự với văn võ bá quan.

Thái Diễm có ý gì?

Tuy nhiên Đồng Phi tin tưởng vững chắc, Thái Diễm tuyệt đối sẽ không hại y. Nếu nàng nói như vậy, vậy thì cứ buông tay đại náo một trận.

Nghĩ tới đây, Đồng Phi cười lên dữ tợn, nhìn chăm chăm vào Hi Lự đã sợ hãi suýt ngất đi.

- Cầu quan, người không phải là muốn đánh ta sao?

Vừa nói vừa tiến lên một bước, tóm lấy bắp đùi của Hi Lự, một chân giẫm lên một chân của Hi Lự, nổi giận gầm lên:

- Ta sẽ xé xác ngươi trước, xem ngươi đánh ta thế nào!

Dồn khí đan điền, lực đổ vào song chưởng.

Đồng Phi hét lớn một tiếng, chỉ nghe Hi Lự kêu thảm một tiếng, máu huyết bắn ra. Một người rành rành đã bị Đồng Phi xé làm đôi. Máu huyết văng đầy trời, nhiễm toàn thân Đồng Phi. Ngay cả ruột, gan, cũng rơi đầy đất.

Nhậm Hồng Xương từ lâu đã nghe Đồng Phi tàn nhẫn, nhưng không nghĩ sẽ tàn nhẫn đến mức này.

Mặc dù sợ đến trống ngực đập thành thạch, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng tự hào: đây mới là chủ nhân nhà ta, hổ lang chỉ tưởng khoái ý ăn cừu, thủ đoạn độc ác...

Ngoài công đường lúc này đã trở nên lặng ngắt như tờ.

Diễn Vi, Sa Ma Kha dẫn theo Đồng Thiết, Vương Song xông lên công đường.

Dọc theo đường đi, toàn là vết chân dính máu. Huynh đệ Thành Lễ Thành Liêm không xuất hiện, mà theo Đồng Lục ở nhà phụ trách thủ vệ.

- Nhị ca, chúng ta đánh ra ngoài, về Lương Châu!

Sa Ma Kha nắm một thanh Hoàn Thủ đao xông lên, lớn tiếng quát:

- Chúng ta không ở Lạc Dương này chịu ức hiếp nữa, về nhà, về Lương Châu đi. . .

Diễn Vi cũng nói:

- Không sai, chúng ta trung thành với triều đình, nhưng bị đám cẩu quan này làm nhục. Huynh đệ, chúng ta đánh về Lương Châu đi.

Đồng Phi ngoài ý muốn phát hiện, Diển Vi nháy nháy mắt với y.

Trong lòng thoáng cái đã hiểu, chỉ sợ Diển Vi và Sa Ma Kha cũng đã được người khác căn dặn qua.

Đúng lúc này, ngoài Kiến Xuân môn vang lên tiếng kèn, sau đó là từng đội, từng hàng Vũ Lâm quân từ trong phố lớn ngõ nhỏ đi ra.

Xa xa, có một chiếc liễn xa từ từ đi tới, các loại tinh kỳ tung bay trong gió.

Dân chúng của thành Lạc Dương cũng được coi là kiến thức rộng rãi, vừa nhìn tình hình này cũng không khỏi giật mình.

Ông trời ơi, sao ngay cả hoàng thượng cũng xuất động rồi?

Thanh âm hô vạn tuế khắp thành, mọi người phủ phục trên mặt đất.

Ngay cả các cô nương Loan Vệ doanh thấy đã đến công đường Đại Lý cũng giật nảy mình, vội vàng quỳ xuống đất nghênh giá.

- Đồng Tây Bình, ngươi muốn tạo phản hay sao?

Đại tướng quân Hà Tiến trong bộ vũ trang hạng nặng lao ra khỏi đội ngũ, quát lên với Đồng Phi đang đứng thẳng trên bậc thang công đường.

Sau đó thì Thái Ung cũng xuất hiện:

- A Sữu, còn không mau nghênh giá!

Đồng Phi vừa nghe lời này, nhất thời ngẩn ra. . .

Lão trượng nhân này thương ta thật, cả hoàng thượng cũng bị gọi ra đây?

Nhìn Vũ Lâm quân đội hình nghiêm chỉnh, Đồng Phi vẫy tay ra hiệu mọi người buông binh khí. Y chỉnh裳 lại toàn thân, rồi dẫn theo mọi người sải bước đi xuống công đường, quỳ gối xuống ở phía trước chúng nữ Loan Vệ doanh:

- Tội thần Đồng Phi, khấu kiến hoàng thượng. . . Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. . .

Từ trên liễn xa truyền đến một giọng nói:

- Đồng Phi, ngươi biết tội chưa?

- Tội thần biết tội!

- Vậy ngươi có biết, ngươi phạm vào tội gì không?

- Đại Lý tử bình Hi Lự quan báo tư thù, làm nhục thần quá mức. Tội thần nhất thời nóng giận, xé xác Hi Lự kia. Xin hoàng thượng trị tội!

Lời này nói rất xảo diệu, ta giết Hi Lự không sai, nhưng đây là hấn chọc ta trước. Tội này ta thừa nhận.

Nhưng tội danh khác thì ta một mực không biết.

Trong liễn xa trầm mặc hồi lâu. Mà người chung quanh lại không tự chủ được hít một hơi khí lạnh.

Thái Ung nhìn Đồng Phi, nhin không được khê than một tiếng: A Sữu ơi A Sữu, ta chỉ bảo ngươi làm lớn chuyện lên, hà tất phải làm lớn đến vậy chứ?

- Đồng Phi, thật to gan... Tự tiện giết đại thần triều đình, thật sự là. . . Người đâu, bắt Đồng Phi lại!

Hán Đế ra lệnh, tự có kim qua võ sĩ tiến lên.

Mà Đồng Phi cũng không phản kháng, lại la lớn:

- Hoàng thượng, Đồng Phi không phục!

Dựa theo tính toán trước kia của Thái Ung, là bảo Đồng Phi làm lớn chuyện lên.

Làm lớn chuyện, chỉ một đình úy Đại Lý hiển nhiên không đủ để thẩm vấn vụ án này nữa. Sau đó do Hán Đế tiếp nhận, thứ nhất sẽ không khiến Đồng Phi bị hạn chế, thứ hai đến lúc đó Thái Ung có thể cầu tình với Hán Đế, mọi chuyện cũng dễ dàng cho qua.

Mà ở bên Hán Đế cũng không phải không có lợi.

Chỉ ít từ góc độ nào đó mà nói, có thể làm cho Đồng Trác càng thêm trung thành với Hán Đế.

Đây vốn là việc nhất cử lưỡng tiện, nhưng không ngờ Đồng Phi lại giết Hi Lự...

Thái Ung cảm giác, việc này hình như đã gây ra hơi lớn rồi.

Bên này Đồng Phi bảo không phục, sau khi Hán Đế trầm mặc một lát mới lên tiếng:

- Đồng Phi, ngươi có gì không phục?

- Hoàng thượng, thần là giết Hi Lự kia, nhưng Hi Lự lại quan báo tư thù trước, bắt thần đeo gông lên công đường, còn chưa thẩm vấn đã định tội danh hung phạm cho thần, muốn trượng tích tiểu thần. Thần cũng là xuất thân nhà tướng, trung thành với Đại Hán ta, chưa bao giờ từng có sai lầm gì. Người này không nói hai lời đã định tội danh cho thần, rõ ràng là muốn đẩy thần vào chỗ chết, tiểu thần không phục.

- Cho dù không phục, cũng không nên tự tiện giết đại thần...

- Cũng không phải tiểu thần động thủ trước, là Hi Lự kia muốn giết tiểu thần trước. Quân ti mã Loan Vệ doanh Nhậm Hồng Xương còn là nữ quan trong hoàng cung, cũng chỉ đứng ra nói vài câu công đạo thay thần, Hi Lự kia liền muốn thủ hạ bắt lấy cô ấy... Hoàng thượng, không phải là tiểu thần lớn mật, mà là trong mắt Hi Lự kia không có hoàng thượng, ngay cả nữ quan của hoàng thượng cũng dám bắt, tiểu thần giận dữ mới...

- Có chuyện này sao?

Một câu nói cuối cùng của Đồng Phi đã nói trúng tâm nhãn của Hán Đế.

Quyền thần nắm quyền, ngoại thích chuyên quyền. . . Thấy sự uy nghiêm của hoàng thất càng ngày càng thấp, lực lượng của kẻ sĩ lại càng lúc càng lớn.

Hi Lự kia nói đến cũng coi như một thành viên của kẻ sĩ.

Hành vi của hắn có hay không cũng đại biểu cho tâm lý của đại đa số sĩ nhân chứ?

Hà Tiến đột nhiên mở miệng:

- Vậy Loan Vệ doanh là sao?

- Đại tướng quân, ngài cũng thấy đấy, là quan quân của Kiến Xuân môn xuất động trước. . . Có người muốn đẩy ta vào chỗ chết. Ngay cả quân đội cũng đã tính toán thỏa đáng. Loan Vệ doanh tử thương vô số người, cũng là không nhịn được, mới toàn thể xuất động, tiến hành đối kháng với quan quân.

Cũng phải...

Quan quân của Kiến Xuân môn này thuộc quản hạt của giáo úy Kiến Xuân môn, theo đạo lý hẳn là thuộc Hà Tiến quản lý.

Vì sao dưới tình huống chưa nhận được mệnh lệnh đã tự ý xuất động chứ? Hà Tiến đảo tròn mắt, không khỏi nghi ngờ.

221. Chương 221: Thiên Nhân Cảm Ứng (2)

- Đại tướng quân, người thấy thế nào? - Hán Đế cách màn xe hỏi.

Hà Tiến thoáng suy nghĩ:

- Theo vi thần thấy, trước tiên để cho Loạn Vệ doanh quay lại doanh trại, mệnh Vũ Lâm quân nghiêm ngặt phòng bị, không được xuất động. Đám người Đồng Phi thì tạm thời tạm giam. Việc này hình như có nhiều điểm đáng nghi, tốt nhất vẫn là hoàng thượng chọn người khác thẩm vấn.

- Chọn người khác sao?

Hán Đế cười lạnh:

- Ta thấy văn võ cả triều này đều có một tâm tư cả thôi... Trẫm quyết định, tự mình chủ thẩm vụ án này. Người đâu, giam giữ Đồng Phi và những người liên can lại, không được chậm trễ. Sáng sớm ngày mai, Gia Đức Điện trẫm tự mình thẩm vấn.

- Hoàng thượng thánh minh!

Đồng Phi hô to. Diển Vi, Sa Ma Kha và đám người Nhậm Hồng Xương cũng đồng thời dập đầu.

Tự có kim qua võ sĩ tiến lên, áp giải đám người Đồng Phi rời đi. Hán Đế bãi giá hồi cung. Một vở kịch oanh oanh liệt liệt bắt đầu, rồi lại kết thúc trong lặng lẽ. Nhưng kể từ đó, nhưng đã khiến các sĩ tử thành Lạc Dương càng thêm oán hận Đồng Phi.

Bởi Hán Đế giao phó, đãi ngộ của đám người Đồng Phi hiển nhiên đã khác.

Nhậm Hồng Xương tự nhận là thị tỳ của Đồng Phi, hẳn là ở cùng với Đồng Phi. Vì vậy ngục quan an bài hai người ở cùng nhà lao. Mà đám người Diển Vi thì được an bài trong một gian nhà lao khác. Còn có đồ ăn thức uống hầu hạ, nói chung là tận tâm tận lực.

Ác hán đó, ngay cả quan viên chủ thẩm y cũng dám xé xác!

Nếu chọc giận y, nếu nan tính phát tác, chỉ sợ. . .

Đồng Phi dựa vào tường, ngồi trên tháp, nhìn Nhậm Hồng Xương rụt rè ở một bên.

- Hồng Xương, hiện tại chúng ta đều là phạm nhân, ngồi xuống, trò chuyện với ta đi.

Nói thật thì trước đó Đồng Phi đối với Nhậm Hồng Xương chung quy vẫn có chút tâm lý mâu thuẫn. Nhưng sau khi trải qua chuyện này, tâm lý mâu thuẫn hình như đã giảm đi rất nhiều. Nha đầu này có thể vì mình là la hét nơi công đường, thậm chí không tiếc giết người... Phần tâm ý này, đủ để Đồng Phi cảm động không ngớt.

Có lẽ, trên lịch sử vốn có nàng đã từng làm hại Đồng gia cửa nát nhà tan. Nhưng hiện tại, nàng đã theo mình, Điều Thiên trên lịch sử còn có thể lại một lần nữa xuất hiện không? Đó đã là một ẩn số.

Nhậm Hồng Xương ngồi ở bên tháp, đưa lưng về phía Đồng Phi.

Bóng lưng thướt tha rất động nhân. Đồng Phi đột nhiên sinh ra một loại xung động, y lên tiếng:

- Hồng Xương, có thể tháo xuống mặt nạ được không?

- A...

- Sau lần này, còn không biết chúng ta có thể sống hay không.

Đồng Phi cười nói:

- Nếu là chết, ngay cả người bộ dáng thế nào cũng không biết, vậy ta sẽ hối hận chết mất... Ở đây chỉ có hai chúng ta, có thể tháo xuống mặt nạ, để cho ta nhìn xem bộ dạng của người thế nào không? Có chết cũng không hối hận, đúng không.

- Chủ nhân, nhất thiết đừng nói bậy, ngài sẽ không chết.

- Ha ha, sinh tử có mệnh, phú quý tại trời. . . Ai dám khẳng định có thể chết hay không chứ?

Nhậm Hồng Xương trầm mặc...

Hồi lâu, nàng vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên mặt nạ, từ từ tháo xuống.

Nổi gió rồi!

Đến chạng vạng, Lạc Dương đột nhiên nổi gió, sắc trời rất nhanh trở nên âm u.

Hán Đế ngồi trong Trường Nhạc cung, nhìn mây đen lặn mình khắp bầu trời.

Kiểm Thạc đã nói rất rõ ràng tình huống hồi sáng, cuối cùng dùng một câu nói tổng kết: Đồng gia tử đó quả thật là hãn tướng thiên hạ hiếm có. Nếu có thể cho hoàng thượng sử dụng, tất nhiên có thể thành các mãnh tướng như Phàn Khoái của Cao Tổ, Mã Vũ của Quang Vũ.

Hán Đế rất lý giải Kiểm Thạc. Người này không kết bè kết cánh, không thích tiền, không thích quyền, nhưng rất thích tướng dũng mãnh.

Đối với chiến sự hứng thú hơn xa các phương diện khác, đối với Hán Đế lại cực kỳ trung thành. Thái Ung nói Đồng Phi là mãnh tướng, có thể còn đáng để cân nhắc một phen. Nhưng nếu như Kiểm Thạc cũng cho rằng như thế, như vậy nói rõ, Đồng Phi đích xác là một viên mãnh tướng.

Hắn quay đầu lại:

- Mẫu hậu, hình như trời sắp mưa rồi.

- Đúng vậy, trời sắp mưa rồi!

Đồng hoàng hậu nhìn Hán Đế, đột nhiên cười:

- Nhưng theo ai gia thấy, mưa trong lòng hoàng thượng, có lẽ đã rơi rồi.

Lưu Hoành cười khổ:

- Mẫu hậu minh giám, lòng trẫm quả thật hơi phiền.

- Có phải vì chuyện của Đồng gia tử kia không?

Lưu Hoành gật đầu:

- Đồng gia tử này thật đúng là. . .Dám xé xác Hi Lự, không hổ danh hiệu hổ lang chi tướng mà lão sư nói. Nhưng cứ như vậy, lại làm cho trẫm khó xử. Sau hôm nay hồi cung, gián nghị đại phu Lưu Đào liền dẫn theo một đám người khóc lóc ở trên Gia Đức Điện, nhất định phải bắt trẫm giết Đồng gia tử. . . Trẫm quả thật không biết nên xử lý thế nào cho phải.

Đồng hoàng hậu suy nghĩ một chút:

- Vậy đề gia tử nói thế nào?

- Hà Toại Cao? Hắn lại không nói gì.

- Viên thái phó thì sao?

- Hôm nay thái phó mượn cớ ốm không thấy thượng triều. . .

- Hừ hừ, vậy hoàng thượng sợ khó xử cái gì? Viên thái phó chắc là không muốn xen vào. Hà Toại Cao cũng không nói gì. Cũng chỉ là một đám thư sinh tay trái gà không chặt, bới móc người ta thì rất am hiểu, nhưng có ích lợi gì với hoàng thượng đâu?

- Mẫu hậu nói là không để ý tới tới bọn Lưu Đào sao?

- Không phải là không để ý tới, mà là phải nhìn tình huống mà định. . . Hoàng thượng sao không dẫn mọi chuyện lên người Hoàng Phủ Tung? Nếu là chuyện hấn khởi ra, đơn giản luồn lách trên chuyện này. Chỉ cần không phải Đồng gia giết Hoàng Phủ Tung, như vậy tất cả phiền phức không phải không có rồi sao? Hi

Lự coi thường thể diện của hoàng gia quan báo tư thù. Tự ý dụng hình đối với đại thần, đây cũng là tử tội. Chỉ cần Đồng gia tử không giết Hoàng Phủ Tung, vậy lý lẽ ở bên hần, bọn Lưu Đào có thể làm được gì?

Lưu Hoành liên tục gật đầu:

- Mẫu hậu nói rất phải!

Suy nghĩ một chút, hần còn nói:

- Nhưng vạn nhất Đồng gia giết Hoàng Phủ Tung thật thì sao?

- Vậy phải xem hoàng thượng ngài nghĩ như thế nào. Nếu ngài cảm thấy Đồng gia tử hữu dụng, vậy hần sẽ không giết. Nếu vô dụng, thì chính là giết. Dù sao thì quyền quyết định của chuyện này là ở trong tay hoàng thượng. Sinh tử của Đồng gia tử cũng là trong một ý nghĩ của ngài.

Lưu Hoành không khỏi do dự!

Đồng hoàng hậu thấy Hán Đế không nói lời nào, đảo mắt, đột nhiên cười nói:

- Có điều ai gia nghe nói, Đồng gia tử quản lý Loạn Vệ doanh kia rất tốt. Ngay cả quan quân cũng không phải là đối thủ?

- Đó đâu phải là quan quân gì, chẳng qua là một đám ô hợp mà thôi. . .

Nhắc tới vấn đề này, Hán Đế không khỏi cười khổ:

- Ngay cả một đám nữ nhân cũng đánh không lại, thậm chí Loạn Vệ doanh xưng phong một lần đã không đỡ được, còn có thể được xưng là quan quân sao? Nhưng Đồng gia tử kia quả thật có khả năng, chỉ trong thời gian ngắn đã quản lý Loạn Vệ doanh rất có kết cấu. . . Mẫu hậu, ngài nói là...

Lưu Hoành không phải là kẻ ngu, rất nhanh đã hiểu ý của Đồng hoàng hậu.

Đồng hoàng hậu lại giống như đang lẩm bẩm:

- Nói như thế, Đồng gia tử vẫn là hữu dụng mà.

Lưu Hoành cũng cười:

- Không sai, đích thật là hữu dụng!

Hần nhìn thoáng qua hoàng tử Hiệp đang ngủ say, hình như đã hạ quyết tâm.

222. Chương 222: Thiên Nhân Cảm Ứng (3)

Nhưng đúng lúc này, ngoài cung điện đột nhiên vang lên một tiếng nổ, ầm ầm ầm, tiếng sấm nổ vang, một tia chớp từ trong mây đen phóng ra, đánh trúng vào mái hiên Gia Đức Điện.

Hoàng tử Hiệp đang ngủ say bị tiếng sấm làm giật mình tỉnh giấc, nhin không được òa khóc.

Hán Đế rùng mình, vội vàng chạy ra lớn tiếng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì, đã xảy ra chuyện gì?

- Hoàng thượng, lôi thần chặt đứt mái hiên của Gia Đức Điện. . .

Có tiểu hoàng môn lớn tiếng bẩm báo, sắc mặt nhìn qua rất luống cuống.

Lưu Hoành nhất thời ngây dại!

Sấm sét đan xen, mưa to tầm tã.

Thái Ung đứng ở phía trước cửa sổ, thần sắc đờ đẫn.

Từ sau khi Tây Hán Đồng Trọng Thư sáng lập thuyết thiên nhân cảm ứng, liên sản sinh học thuyết sấm vĩ. Cho rằng thiên cùng nhân loại là tương thông, thậm chí cảm ứng lẫn nhau.

*Sấm vĩ (sấm là lời đoán lành dữ của các pháp sư thời Tần, Hán; vĩ là một loại sách thần học thời Hán ở Trung Quốc)

Đặc biệt là Quang Vũ hoàng đế Lưu Tú, đã từng lấy Phù thủy đồ sấm khởi binh, khiến học thuyết sấm vĩ đại thịnh.

Nếu những tên của Thái Học Viện coi đây là căn cứ, nhất định sẽ nói Đồng Phi chết tiệt. Vậy thì quả thật không dễ nói. Sinh tử của Đồng Phi phải nhìn xem đông tổ này tạo thành kết quả thế nào. Vạn nhất xảy ra biến cố, vậy phiền phức lớn thật rồi.

- Thái An!

- Có tiểu nhân... Lão gia, có phân phó sao?

- Lập tức đến hoàng thành hỏi thăm xem, sấm sét vừa rồi có tạo thành nguy hại gì không?

- Vâng, tiểu nhân sẽ đi hỏi thăm ngay.

Thái An đáp ứng rồi vội vàng đi khỏi.

Thái Ung tâm thần không yên đi đi lại lại trong thư phòng, mà đúng lúc này Thái Diễm vội vã đi vào thư phòng.

- Phụ thân, sấm sét vừa rồi...

- Đừng có gấp, đừng có gấp. . . Ta đã bảo Thái An đi hỏi thăm rồi. Chỉ cần không tạo thành nguy hại gì, sẽ không có chuyện đâu.

- Nhưng vạn nhất tạo thành nguy hại thì làm sao?

Thái Diễm không khỏi cấp thiết hỏi:

- Ông trời cảnh kỳ không sai, nhưng giải thích thế nào còn không phải là nhờ người ta nói? Ai nói tốt, ông trời chính là đang cảnh kỳ cái đó.

- Người cho là người của Thái sử bộ sẽ nói lời hữu ích gì?

Thái sử bộ này chấp chương bộ môn thiên thời, thiên văn. Phần lớn đều có người của Thái Học Viện đảm nhiệm lang trung.

Thái Diễm nói:

- Nếu như thế, vậy tìm một người có thể nói tốt cho A Sử. . . Phụ thân, ngài không phải cũng tinh thông thiên văn sao?

- Ta mặc dù tinh thông, nhưng chưa hẳn có thể làm cho người ta tin phục.

- Vậy có người có thể khiến người ta tin phục, nhưng lại có thể nói giúp chúng ta không?

- Việc này...để cho ta nghĩ xem!

Thái Ung vỗ trán, trầm tư không nói.

Khoảng chừng qua nửa canh giờ, Thái An vội vã chạy về, nhẹ giọng hỏi đáp:

- Lão gia, sét đánh Gia Đức Điện, vừa rồi tiểu nhân ở trước Bắc Cung môn thấy một người quen. . . Hắn nói cho tiểu nhân là hoàng thượng muốn hỏi lang trung của Thái sử bộ.

Sợ cái gì sẽ tới cái đó!

Thái Ung trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên vỗ tay một cái:

- Ta nhớ ra rồi! Nếu là người kia, thì nhất định có thể giải nguy cơ của A Sử.

- Ai?

Thái Ung bắt chấp giải thích, vội vã phân phó:

- Thái An, người lập tức chuẩn bị xe, ta muốn lập tức tiến cung gặp hoàng thượng.

- Phụ thân, ngài nói đi, tới cùng là ai!

Thái Ung khẽ nói ra một cái tên. Thái Diễm nghe được, mắt liền sáng ngời, tươi cười rạng rỡ:

- Nếu là hắn thì A Sửu không lo rồi.

Sét đánh Gia Đức Điện, giống như một cây châm cường tâm cho các sĩ nhân Lạc Dương.

Ngày hôm sau, sĩ tử Thái Học Viện lấy Giám nghĩa đại phu Lưu Đào dẫn đầu tại triều đình tấu thuyết, Đại Hán xuất hiện kẻ gian, vì vậy ông trời sét đánh Gia Đức Điện, để làm cảnh kỳ. Đồng Phi người Lương Châu, bản tính ác độc, chính là ác nhân ông trời cảnh kỳ. Theo lý nên chém đầu, thu hồi binh quyền của thứ sử Lương Châu Đồng Trác, cũng áp giải già trẻ Đồng gia vào kinh thành xử cực hình.

Những tấu chương này lưu loát, Lưu Đào càng rung đùi đắc ý, lúc thì lòng đầy căm phẫn, lúc thì vẻ mặt đau khổ, nói chung có ý không đưa Đồng Phi vào chỗ chết sẽ không bỏ qua.

Quan viên cả triều đều hưởng ứng, nhìn qua oanh oanh liệt liệt, rất sôi nổi.

Nhưng người thông minh đã nhìn ra mách khéo.

Bất luận là đại tướng quân Hà Tiến, hay là thái phó Viên Ngỗi, bao gồm Thập thường thị với đám người Trương Nhượng ở bên trong, nhưng đều không nói gì.

Hán Đế thấy quần tình sục sôi, hình như có vẻ lúng túng.

- Theo thái phó thấy, chuyện của Đồng gia tử nên xử trí như thế nào?

Viên Ngỗi nửa híp mắt, hình như vẫn đang ngủ gật, hắn đột nhiên nói:

- Sét đánh Gia Đức Điện, chính là ông trời cảnh kỳ, nhưng rốt cuộc là cảnh kỳ cái gì, thì còn phải tỉ mỉ phỏng đoán. Thiên ý khó dò, thiên tâm khó dò, chỉ bằng vài người nói như thế, có vẻ qua loa quá rồi đó. Cựu thần cho rằng, nên mời một người tinh thông lịch pháp, để xác định rốt cuộc ông trời có ý gì.

Lời còn chưa dứt, Trương Nhượng đột nhiên lên tiếng:

- Hoàng thượng, lão nô cũng có thể đề cử một người.

- Sao?

- Người bình thường khó tránh khỏi sẽ liên quan với Đồng gia tử, nhưng người này nhất định sẽ không. Hơn nữa hắn là hậu duệ của Lỗ vương Lưu Hưng, cháu trai Quang Vũ hoàng đế. Nếu như nói đến, người này còn là hoàng thân quốc thích, nhất định sẽ theo lẽ công bằng nói thẳng, không có giả tạo.

- Người nói là...

- Người lão nô đề cử chính là giáo úy Cốc Thành môn, Lưu Hồng Lưu Nguyên Trác.

Trước khi Trương Nhượng nói ra cái tên này, đám người Lưu Đào không khỏi thấp thỏm trong lòng, rất sợ Trương Nhượng nói ra cái tên một người họ không muốn nghe.

Bởi vì lấy chuyện của Đồng Phi mà nói, đã diễn biến thành đại sự bảo tồn thể diện của kẻ sĩ.

Theo lực khống chế của Hán Đế đối với triều chính không ngừng tăng cường, đặc biệt là chế độ châu mục sử dụng trở lại, làm cho các sĩ nhân cảm thấy kinh hoàng.

Lưu Yên, Lưu Ngu, những người này còn dễ nói.

Thế nhưng thứ sử Lương Châu Đồng Trác, thứ sử Tịnh Châu Đinh Nguyên, bổ nhiệm đám người này hình như đã tuyên bố cho các sĩ nhân một tín hiệu: quân nhân đang hưng!

Nếu như thấy các quân nhân thường ngày bị họ coi là thô lỗ đứng ở trên triều đình, đó mới là bi ai lớn nhất.

Cho nên, Đồng Phi nhất định phải giết, Đồng Trác nhất định phải chèn ép.

Đối với các sĩ nhân xuất thân Thái Học Viện như Lưu Đào mà nói, đây là cơ hội cuối cùng của họ.

Thế nhưng, đối với cái tên Lưu Hồng, đám người Lưu Đào lại không lời nào để nói.

Hán Đế rất thoả mãn với cái tên Trương Nhượng đề xuất, liên tục gặt đầu:

- A phụ nói không sai, hoàng thúc quả thật là nhân tuyển tốt nhất. chương mới tại truyen.org

Dựa theo bối phận, Lưu Hồng là thúc thúc của Hán Đế. Hơn nữa đối với phương diện lịch pháp thiên văn có thể coi là đệ nhất nhân của Đại Hán. Hắn từng đảm nhiệm qua Thái sử bộ lang trung chấp chương thiên thời, thiên văn, xác định vị trí của mặt trời vào nhị thập tứ tiết khí (24 tiết khí hậu trong một năm)... Vào lúc đó đối với cả thế giới là số liệu chuẩn xác nhất, đồng thời còn được đưa vào Tứ phân lịch.

*Cơ sở của tứ phân lịch đời Hán là căn cứ vào sự giãn cách thời gian của mặt Trời hai lần liên tục, thông qua thời điểm Đông chí.

Ngoài ra, Lưu Hồng tinh thông chính vụ, cũng hiểu biết vài thuật.

Thất diệu thuật cùng Bát nguyên thuật mà hắn sáng tác, vào lúc đó trong cả hệ thống thiên nhân cảm ứng được coi là rất có quyền uy.

Năm Hi Bình thứ sáu, Lưu Hồng bởi vì để tang cha mà trí sĩ, ở nhà biên soạn [Cửu chương số học], mà lần thứ hai nổi tiếng thiên hạ. Sau đó càng bởi vì nguyên nhân này mà đảm nhiệm Thượng kế duyệt, nắm giữ tài chính thiên hạ. Năm Quang Hòa thứ sáu, bởi đắc tội Thập thường thị Phong Tư mà bị bãi quan, vì vậy ở nhà tĩnh dưỡng, đồng thời lại biên soạn một bộ kỳ thư, tên là [Càn tượng lịch], được thế nhân khen ngợi.

Năm Trung Bình thứ nhất, Hoàng Cân chi loạn nổ ra, Phong Tư bị giết.

Lưu Hồng bởi vậy mà lần thứ hai xuất sĩ. Tuy nhiên bởi vì không có hối lộ Trương Nhượng, chỉ được một chức vụ giáo úy Cốc Thành môn.

Người này tính tình đạm mạc, không thích giao tiếp với người khác, hơn nữa bản tính công chính. Ở trong thành Lạc Dương coi như là rất có thanh danh.

Khi Viên Ngỗi nghe được cái tên này, đột nhiên mở mắt ra.

Hắn nhìn Hán Đế với ánh mắt phức tạp, trong lòng thở dài, lại nhắm mắt lại.

Đêm qua Hán Đế từng phái người đến nhà hắn, chỉ mời hắn ở trên triều đình nói một câu, chính là những lời lúc trước.

Lúc đó Viên Ngỗi còn chưa nghĩ đến Lưu Hồng này, nhưng hiện tại...

Lần này Lưu Hồng xem như lần thứ hai lọt vào tầm mắt của Hán Đế rồi. Hiện nay Hán Đế phân phong châu mục, cắt cử hoàng thất tông thất. Nói thật thì, Lưu Yên, Lưu Ngu, Viên Ngỗi cũng không thèm để ý, nhưng Lưu Hồng là người đích thật đủ tài năng.

Nếu như Hán Đế trọng dụng Lưu Hồng, như vậy lấy tạo nghệ trên thuật sấm vĩ của Lưu Hồng, tuyệt đối sẽ khiến cho hoàng quyền được củng cố.

Hiện tại tâm tình của Viên Ngỗi cực kỳ phức tạp.

Hoạn quan chưa trừ, để đẳng lại hưng. Trong có tranh đấu, ngoài có vũ phu nhìn chăm chăm, lối ra của sĩ nhân ở đâu đây?

Không một lát sau, giáo úy Cốc Thành môn Lưu Hồng phụng mệnh đi tới.

223. Chương 223: Hàn Dữ Mã (1)

Lưu Hồng hiện nay khoảng 50 tuổi, thân cao tám xích, song người hơi béo. Trên khuôn mặt phúng phính luôn nở nụ cười vô hại, đôi mắt ti hí đảo quanh, khi bước đi rất nhanh nhẹn, rất có tinh thần.

- Thần, Lưu Hồng khẩu kiến hoàng thượng.

Hán Đế không thích Lưu Hồng, không phải là không có nguyên nhân.

Bất kể Lưu Yên hay là Lưu Ngu, những người này đều là tướng mạo đường đường, dáng vẻ không tầm thường.

Nhưng Lưu Hồng thì sao, lại có vẻ quá bình thường, bình thường khiến người khác nhìn một lần sẽ quên ngay.

Nhưng hiện tại, Hán Đế vẫn muốn bảo trì nụ cười tỏa nắng:

- Hoàng thúc mau đứng lên, hôm nay trăm triệu kiến hoàng thúc là có việc cần thương nghị.

Lưu Hồng đứng lên:

- Xin hỏi hoàng thượng có gì phân phó?

- Hoàng thúc, đêm qua sét đánh Gia Đức Điện, hoàng thúc có biết việc này không?

- Thần biết đôi chút.

- Xin hỏi đây có phải là ông trời cảnh kỳ không?

Lưu Hồng trầm ngâm chốc lát:

- Hoàng thượng là thiên tử, con trai ông trời, được ông trời bảo hộ. Nếu như trong giang sơn xã tắc này xảy ra chuyện, ông trời nhất định sẽ có sở nhắc nhở. Cựu thần cho rằng, sét đánh Gia Đức Điện, quả thật là cảnh kỳ của ông trời cho hoàng thượng.

Đám người Lưu Đào thở phào một hơi, không hổ là thiên văn đệ nhất nhân, một lời đã trúng đích.

- Xin hỏi hoàng thúc, có thể tính ra ông trời cảnh kỳ gì không?

- Hoàng thượng, thiên ý khó dò. Cảnh kỳ này tốt hay xấu, trong nhất thời cựu thần cũng nói không rõ lắm. Nếu như hoàng thượng có thể cho cựu thần một chút thời gian, cựu thần nhất định dốc hết sức, tính toán ra thiên ý...

- Thời gian ba mươi ngày, có đủ không?

- Vâng, đủ rồi!

- Được rồi, trăm sẽ chờ một tháng sau, nghe đáp án của hoàng thúc.

Lưu Đào tỏ ra nóng vội:

- Hoàng thượng, vậy cái chết của Hoàng Phủ Nghĩa Chân...

- Nguyên nhân chính là vì cái chết của Hoàng Phủ Tung mới khơi ra chuyện như vậy, vì vậy trăm nhất định phải lĩnh hội thiên ý, mới có thể đưa ra quyết đoán. Đám người Đồng Phi tiếp tục tạm giam. Tuy nhiên như vậy, Loạn Vệ doanh sẽ không có người chưởng quản. Vị thần công nào nguyện phân ưu cho trăm đây?

Một câu nói, cả triều yên tĩnh.

Ai nguyện ý đến cái nơi Loạn Vệ doanh làm quan chức, coi như là chức vụ tam công, cũng xấu hổ không biết vác mặt đi đâu.

Đám người Lưu Đào rất tự giác cúi đầu, không hé răng.

Trái lại là đại tướng quân Hà Tiến lên tiếng:

- Hoàng thượng, hiện nay Loan Vệ doanh rất có tổ chức. Nếu như mạo muội thay đổi người khác, có lẽ không hay. Thần có một đề nghị, có thể để cho Đồng Phi tiếp tục đảm nhiệm giáo úy Loan Vệ doanh, nhưng trước khi mọi chuyện chưa tra ra manh mối, không cho phép đi ra ngoài Loan Vệ doanh một bước, bất kỳ ai cũng không được tự ý gặp mặt với Đồng Phi. Như vậy, chẳng phải là lưỡng toàn tề mỹ rồi?

Chủ ý này của Hà Tiến làm cho các sĩ tử trên triều đình không khỏi kinh ngạc.

Cái này, có tính tạm giam gì đâu? Trong mắt đám người Lưu Đào, Đồng Phi không chỉ không bị trừng phạt, còn cả ngày ở trong Chúng Hương Quốc, thậm chí là một mỹ sự.

Cũng không chờ họ phản bác, Hán Đế tỏ ra đã mệt mỏi.

- Nếu đại tướng quân đề nghị như vậy, thì cứ làm như thế đi... Lệnh Đồng Phi trông coi Loan Vệ doanh, không có ý chỉ, không được bước ra Loan Vệ doanh nửa bước, bãi triều.

Hán Đế phát tay áo rời đi, khiến mọi người ngẩn người ra nhìn.

Đêm đó, Viên Ngỗi tìm Viên Thiệu, ở trong mật thất thương nghị.

- Bản Sơ, ta thấy Đồng gia tử hiện giờ rất được hoàng thượng yêu thích, hình như có vẻ đuôi to khó vẫy rồi.

Viên Thiệu cũng vẻ mặt lạnh tanh, khiến Viên Ngỗi rất thoải mái. Nói thật thì sở dĩ hắn coi trọng Viên Thiệu cũng là vì tiểu tử này có học vấn và tu dưỡng thái sơn áp đỉnh mặt không đổi sắc. Trên điểm này Viên Thuật so ra kém xa.

Ở trên triều đình, chuyện thứ nhất phải học chính là hỉ nộ không hiện ra trên mặt.

Viên Thiệu càng ổn trọng, lại càng làm nổi bật sự lỗ mãng của Viên Thuật, cũng càng kiên định ý nghĩ của Viên Ngỗi đuổi Viên Thuật ra khỏi Lạc Dương.

- Thúc phụ, Đồng gia tử kia đuôi to khó vẫy thế nào?

Viên Ngỗi nói:

- Hôm nay hoàng thượng mệnh Lưu Hồng quan sát thiên tượng nhằm tính thiên ý, rất rõ ràng là muốn bảo vệ Đồng gia tử kia.

- Vì sao thúc phụ nói như thế?

Viên Ngỗi cười lạnh:

- Lưu Đào này ngu xuẩn không biết, nhưng ta lại rất rõ ràng. Năm Duyên Hi thứ ba, Lưu Hồng kết bạn với Thái Ung, đồng thời đã một lần chế định lịch pháp, quan hệ mật thiết. Năm Quang Hòa thứ nhất, lại là Thái Ung đề cử, Lưu Nguyên Trác đảm nhiệm lang trung, tại Đông Quan cùng Thái Ung, Lưu Thực biên soạn luật lịch chí, ba người được gọi là Đông Quan tam hữu, cực kỳ thân mật.

- Diệt nhi cũng không rõ việc này lắm.

- Người đương nhiên không biết. . . Ba người này bình thường bởi vì vấn đề trên học thức nên khắc khẩu không ngọt. Trong mắt người bên ngoài, họ như nước với lửa. Nhưng ta lại rõ ràng, đây coi như thủ đoạn tự bảo vệ mình của ba người họ. Thái Ung thiện văn thông âm luật, Lưu Nguyên Trác tinh thông lịch lý lại giỏi tính toán, mà Lưu Tử Can, có thể coi là đại sư kinh học, chỉ là thanh danh của hắn không vang dội bằng Trịnh Huyền, vì vậy người lý giải không nhiều lắm.

Thở dài, Viên Ngỗi lại nói:

- Năm Quang Hòa thứ nhất, Lưu Nguyên Trác bởi vì tự ý phỏng đoán thiên ý, vọng ngôn năm Quang Hòa thứ hai thiên tượng không tốt, nhưng dẫn phát ra địa chấn ở Đông Lai, làm người trong hoàng thất sợ hãi, cũng hoạch tội suýt nữa bị giết. Vẫn là Thái Ung lên đứng ra biện hộ cho hắn... Hoàng thượng đã miễn tử tội của hắn, để hắn làm môn hầu trông cửa Cốc Thành môn.

- Việc này, quả thật hơi thân thiết.

- Chỉ sợ Trương Nhượng tiến cử Lưu Nguyên Trác cũng là ý của hoàng thượng, ta chung quy cảm thấy việc trên triều đình hôm nay có cái bóng của Thái Bá Giai.

Viên Thiệu ngẩn ra:

- Thúc phụ, Thái Bá Giai là một người trung hậu, sẽ không giở thủ đoạn chứ.

- Bản Sơ, người vẫn còn trẻ lắm... Thái Bá Giai là một trong tam quân, kinh nghiệm quan trường, mặc dù nhấp nhô, nhưng chưa từng có nguy hiểm về sinh mệnh, vì sao? Người này tinh thông đạo tự bảo vệ mình, không phải không biết giở thủ đoạn, mà là xem thường giở thủ đoạn, sợ bôi nhọ danh tiếng đại nho của hần. Nhưng nếu lão nhân này thực sự giở thủ đoạn, sẽ cực kỳ cay nghiệt... Người xem trên triều đình hôm nay, mỗi tiếng nói cử động của hoàng thượng, thậm chí bao gồm Trương Nhượng và Hà Tiến, chỉ sợ đều bị hần tính kế.

Viên Thiệu nghe vậy, không khỏi trầm mặc.

- Thúc phụ, nói như thế thì Thái Bá Giai kia chẳng phải là tâm phúc đại hoạn của chúng ta?

- Cũng không đến mức đó. Thái Ung tiếc danh còn hơn tính mệnh, lần này nếu không phải vì nữ nhi bảo bối, chỉ sợ hần cũng sẽ không ra tay. Chỉ cần Đồng gia tử không chết, Thái Bá Giai sẽ không xen vào. Việc cấp bách của chúng ta, là phải bảo vệ Đồng Phi.

- Sau đó thì sao?

Viên Thiệu hồ đồ rồi:

- Muốn chen ép Đồng gia tử, lại phải bảo vệ Đồng gia tử, diệt nhi thật không rõ.

- Đồng gia tử phải bảo vệ, là tránh cho thực lực của đế đảng mở rộng. Đồng gia tử không chết, Thái Ung sẽ không đứng ra, hần không ra mặt, thanh thế của đế đảng sẽ khó mà tăng mạnh. Chen ép Đồng gia tử, chính là vì hần không chết, sẽ bởi vì quan hệ với Thái Ung mà thu được hoàng thượng tin cậy. Ta sợ đến lúc đó. . . Đồng gia tử gia nhập đế đảng, vậy vậy cánh sẽ càng chắc khỏe hơn.

Nghe xong những lời này, trái lại Viên Thiệu nở nụ cười.

- Thúc phụ, diệt nhi cho rằng đây là ngài quá lo lắng rồi... Đồng gia tử gia nhập đế đảng thì có thể làm gì? Không có công danh, một giới vũ phu mà thôi. Chỉ cần Thái lão đầu không ra mặt, thì sẽ có mấy người sẽ vì Đồng gia tử gia nhập mà hướng về đế đảng chứ? Về phần Đồng Trác, cũng không đáng lo. Cho dù hần binh hùng tướng mạnh thì có thể làm gì? Đến lúc đó một tấm giấy điều động của đại tướng quân, còn không phải là ngoan ngoãn nhập kinh? Vào kinh, Đồng Trác sẽ biến thành con cọp trong lồng, có lực uy hiếp gì chứ?

Viên Ngỗi nghe vậy, ánh mắt sáng lên.

Viên Thiệu nói không sai, chỉ cần bắt được Hà Tiến, Đồng Trác có thể giở trò gì chứ?

Thoạt nhìn, quả thật mình có hơi quá lo rồi...

- Vậy lấy cái nhìn của Bản Sơ thì phải làm thế nào?

Viên Thiệu trầm ngâm một hồi, mới nhỏ nhẹ nói:

- Thúc phụ, ta muốn mời đại tướng quân phái Trương Mạnh Trác đến Lương Châu, đồng thời mời thúc phụ gửi một bức thư cho thái ury Trương Ôn đại nhân, mệnh hần phái Chu Thận đem quân binh phát An Định, ở bên cạnh theo dõi Đồng Trác. Chu Thận từng được chịu thúc phụ dẫn dắt, Trương Mạc lại là tâm phúc hảo hữu của ta. Hai người này tiến nhập Lương Châu, một mặt đốc thúc Đồng Trác quyết chiến, mặt khác nhân cơ hội phân công lao cùng binh quyền của Đồng Trác. Đây chẳng khác nào như khống chế Đồng Trác phát triển tại Lương Châu, nhằm giải tỏa nỗi lo cho thúc phụ.

- Có phải là Trương Mạnh Trác một trong bát trù?

- Đúng vậy?

Viên Ngỗi liên tục gật đầu:

- Nếu là như vậy, ta cũng an tâm hơn.

Viên Thiệu mỉm cười:

- Về phần chúng ta, vẫn bảo vệ Đồng gia tử cho Đồng Trọng Đình kia an tâm. Như vậy có thể làm thân với Đồng Trọng Đình, thứ hai cũng có thể bày tỏ với Thái ông... Mọi việc đều thuận lợi, nói không chừng, còn có thể cho Viên gia ta thêm một hổ tướng.

- Kế này rất tốt, cứ theo Bản Sơ đi.

224. Chương 224: Hàn Dữ Mã (2)

Lưu Hồng leo lên Thái các Thái sử bộ, thoáng cái khơi ra lòng hiếu kỳ của người Lạc Dương.

Thiên tượng, sấm vĩ. . .

Trò này xuất hiện từ thời kì Tiên Tần, nói đến nó cũng huyền ảo quỷ quyệt, ít có người có thể minh bạch. Sau đó lại có Đồng Trọng Thư gia nhập thuyết Thiên nhân cảm ứng, đem sấm vĩ học thổi phồng càng thêm thần bí, càng thêm bí hiểm, khiến người khác khó có thể lý giải.

Nhưng càng như thế, lòng hiếu kỳ của mọi người lại càng mạnh.

Dù sao những thứ này không rõ ràng lắm, lại thêm lần trước sau một loạt sự kiện tại Kiến Xuân môn như Đồng Phi xé xác Hi Lự, Loan Vệ doanh đánh tan quan quân. Đừng nói là người Lạc Dương, trong nhất thời bách tính lê dân ở các khu vực Thanh, Duyện, Dự, Ti cùng với Tam Phụ đều bị hấp dẫn, đều tập trung ánh mắt vào phía Lạc Dương.

Thế cho nên Trương Cử ở U Châu làm loạn, người Khương ở Lương Châu tạo phản, ngược lại không được mọi người quan tâm.

Thậm chí khi đầu của Trương Cử đưa đến Lạc Dương, cũng không có quá nhiều người vây xem, làm cho sứ giả Lưu Ngụ đến truyền tin chiến thắng cảm thấy rất kỳ lạ.

Đầu của Trương Cử được đưa đến, nhưng không ai tiếp kiến hẳn.

Sứ giả bất đắc dĩ, đành phải tạm thời ở lại trong một gian quán trọ ở Lạc Dương, chờ Hán Đế triệu kiến.

Tháng năm, nhiệt độ cao liên tục hơn 10 ngày đã qua, một trận mưa to tầm tã làm cho người Lạc Dương lại cảm nhận được cảm giác mát mẻ đã lâu không thấy.

Bên trong Loan Vệ doanh ở Tây viên, Đồng Phi ngồi ngay ngắn trong trung quân đại trưởng, tay cầm một quyển binh thư, nhưng thần du thiên ngoại.

Giết Hi Lự, sau đó tỉ mỉ ngẫm lại, cảm thấy việc này hình như làm hơi quá. Nhưng giết cũng đã giết, cũng không có gì hối hận. . . Trong vài ngày Đồng Phi ở nhà giam, rốt cuộc đã suy nghĩ cẩn thận một vấn đề.

Trong Diễn nghĩa Bình Thư, vì sao cuối cùng Đồng Trác rơi vào tình cảnh nghìn người công kích?

Là hắn không biết thời vụ, không biết nhìn phân lượng của mình, thế cho nên làm ra việc phé lập, khiến cho người trong thiên hạ phản cảm. Dựa theo thuyết pháp trong diễn nghĩa, Hán Hiến Đế rõ ràng thông minh hơn Hán Thiếu Đế. Nếu như Đồng Trác thật muốn đoạt lấy Hán thất, là một đại gian thần, một Thiếu Đế nhu nhược vô năng tại vị, không phải là càng hữu dụng hơn một Hiến Đế thông minh sao?

Đương nhiên, phương diện này khẳng định không thiếu các sĩ tử lửa cháy thêm dầu.

Về phần Đồng Trác trên lịch sử, Đồng Phi đã không còn tin tưởng như vậy nữa.

Sách sử, còn không phải là sĩ tử văn nhân viết ra. Bên trong rốt cuộc có bao nhiêu chân thực, chỉ sợ ai cũng không nói rõ được.

Sĩ tử văn nhân, khả dụng mà bất khả tín!

Đây là Đồng Phi cho ra kết luận.

Tuy nhiên cũng không phải không có thu hoạch. . . Vốn tưởng rằng kết quả dữ nhiều lành ít, dưới lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Đồng Phi thỉnh cầu Nhậm Hồng Xương tháo mặt nạ xuống.

Vả lại bất luận nàng có phải là Điều Thiên trên lịch sử hay không, Đồng Phi rốt cuộc cũng gặp được tuyệt sắc giai nhân trong truyền thuyết có dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn đó. Nếu như so sánh, dung mạo của Nhậm Hồng Xương và Thái Diễm cũng như nhau. Nếu như nói Thái Diễm giở tay nhắc chân đều toát ra một loại khí độ ung dung của tiểu thư khuê các, có dung mạo của tiên nhân, có phong thái thần tiên như không cóc u lan.

Như vậy Nhậm Hồng Xương, thật giống như thiên sứ rơi vào hồng trần, mang theo một loại yêu mị kiểu diễm trời sinh, khiến nam tử thế gian phải khom mình.

Dem so sánh, Lục Nhi có vẻ có khí chất của con gái rượu hơn.

Trên dung mạo phải thua kém Nhậm Hồng Xương ba phần, đồng thời cũng thiếu đi cái loại mị sắc đầu độc chúng sinh.

Nhưng từ nội tâm mà nói, vẫn là Lục Nhi thâm thiết hơn ba phần.

Nhậm Hồng Xương đẹp thật, đẹp khiến người ta sợ hãi. Mà Lục Nhi cho Đồng Phi cái cảm giác ảm áp của gia đình.

Sau khi về Loạn Vệ doanh, sự ngăn cách với Nhậm Hồng Xương hình như thoáng cái nhỏ hơn rất nhiều.

Đồng Phi không thể ra ngoài, nhưng có Nhậm Hồng Xương làm bạn, cuộc sống cũng có vẻ rất có tư vị. Lục Nhi tinh về chiến trận, mà Nhậm Hồng Xương hình như sở trường luyện binh. Phần lớn thời gian ở đây nàng vẫn mang mặt nạ, để che đi dung nhan tuyệt thế của mình. Đương nhiên, chuyện này Lục Nhi và Thái Diễm cũng không biết. Coi như là bí mật giữa Nhậm Hồng Xương và Đồng Phi.

Ngoài trung quân đại tướng, vang lên tiếng la giết từng hồi.

Trời đã sáng, Nhậm Hồng Xương dẫn theo Lý Tín và Tư Mã Hương Nhi bắt đầu thao luyện nhân mã.

Bởi nữ tử trời sinh thể chất hạn chế, không có khả năng học tập như Cự Ma Sĩ, tập luyện trận pháp Tạc Xuyên cùng Kim Thang.

Việc đó yêu cầu thể lực cực kỳ cường hãn, còn phải có thân thể cường hãn làm cơ sở.

Ngẫm lại năm đó Bùi Nguyên Thiệu huấn luyện Cự Ma Sĩ, từ trong hơn 10 vạn người chọn ra một nghìn Cự Ma Sĩ. Mà Đồng Khí càng đáng sợ hơn, chỉ tuyển ra sáu bảy trăm người, có thể thấy được sự nghiêm ngặt của nó. Những nữ tử yêu kiều của Loạn Vệ doanh tự nhiên không thể đánh đồng với các lực sĩ dũng mãnh ở biên cương phía tây. Vì vậy Đồng Phi đành phải lật xem binh thư Mã Viện để lại, lại cùng Nhậm Hồng Xương trải qua mười ngày khổ công nghiên cứu, rốt cuộc lựa chọn ra hai bộ trận pháp thích hợp với các nữ tử của Loạn Vệ doanh.

Một cái tên là Lưu Phong, là kỹ chiến pháp.

Trên binh thư có nói, phong vô chính hình, phụ chi vu thiên. Biến nhi vi xà, kỳ ý tiệm huyền. Phong năng cổ vật, vạn vật nhiều yên, xà năng vi nhiều, tam quân cụ yên.

Mã Viện căn cứ vào những lời này, cũng mô phỏng theo thuật kỳ xạ của người Hồ, đã sáng tạo ra Lưu Phong chiến pháp.

Tỉ mỉ nghiên cứu, sẽ phát hiện chiến pháp này rất giống với chiến thuật du kỵ binh của hậu thế, lấy kỳ xạ là chủ, tới vô ảnh, đi vô tung, đánh vào chỗ yếu của địch, phiêu hốt bất định.

Hôm nay Loạn Vệ doanh không thiếu ngựa, Đồng Phi đưa 300 con chiến mã y mang đến từ Tây Lương vào trong doanh trại, phối hợp Hồ Nữ doanh, tổng cộng 400 người.

Loại chiến trận thứ hai, tên là Vân Thùy.

Một nghìn nữ binh khổ luyện xạ thuật, đồng thời mỗi người cầm một câu tương, phối hợp đoản đao.

Cái gọi là câu tương, là một loại binh khí câu thuẫn kết hợp. Trên dưới có câu, thuẫn là một tấm sắt hình vuông mỏng, phía trước có gai nhô lên. Câu là thiết đỉnh hình trụ, hơi uốn cong về phía sau. Đỉnh thượng câu là gai nhọn, cuối hạ câu là quả cầu nhỏ, giữa hai câu là tay cầm nối liền với thuẫn.

Thuần dùng để ngăn cản, câu dùng để trói buộc

Phối hợp đoản đao, tay trái khóa trụ binh khí dài của địch nhân, đặc biệt là cực kỳ hữu hiệu đối với binh địch dùng kích, đao nơi tay phải đồng thời chém ra.

Vân Thủy chiến trận này có hai điểm then chốt, một là sử dụng tiền thuật, hai là câu tương.

Mà câu tương chế tác cực kỳ phức tạp, giá thành cao. Chỉ có thân vệ quân của Hán Đế mới được phân phối.

Thế nhưng Đồng Phi có tiền, không cần lo lắng điều này. Từ mục trường Sắc Lặc xuyên cuộn cuộn không ngừng đưa tới gia cụ, do Mã Tung đứng ra, hôm nay đã mở cửa hàng ở trong thành Lạc Dương. Sinh ý thịnh vượng, mỗi ngày thu về cả đống kim. Đứng thấy kiếp trước Đồng Phi chỉ là một nhân viên kiểm lâm, chưa thấy qua việc đời nhiều, nhưng quan niệm bất đồng, cũng đã tạo nên một phương thức thương nghiệp không tầm thường.

225. Chương 225: Hàn Dữ Mã (3)

Mỗi lần gia cụ đưa tới số lượng cũng không nhiều, nhưng bởi trước kia người sử dụng gia cụ của mục trường Sắc Lặc xuyên không giàu thì sang, đã trở thành một loại tượng trưng cho thân phận. Một bộ gia cụ, không trăm vạn tiền đừng mơ sở đến, trong phố phường mặc dù cũng có phỏng chế, nhưng trên gia cụ Đồng Phi dùng kiểu dáng lệnh bài Cự Ma Sĩ chế tạo bằng hoàng kim, còn có Thái Ung đề tự, há có thể cùng loại sao?

Còn đừng trả giá, ai cũng biết, đồ dùng của mục trường Sắc Lặc xuyên tuyệt đối sẽ không cò kè mặc cả với người.

Muốn mua thì mua, không mua thì lượn, đây chính là cái gọi hiệu quả của thương hiệu...

Nói chung, Đồng Phi không thiếu chút tiền nào.

Mời Tào Tháo đứng ra hỗ trợ chế tạo câu tương, đồng thời vì thích ứng với thể chất của nữ tử còn đặc biệt làm một số cải biến.

Thế cho nên Tào Tháo mới nói:

- Hiện giờ Đồng Tây Bình lưu luyện Chúng Hương Quốc, phỏng chừng cho y làm giáo úy Vũ Lâm quân cũng sẽ không lầm.

Không sai, hiện giờ Đồng Phi một lòng đều đặt lên Loạn Vệ doanh, quả thật không có tâm tư nào khác.

Ở trong lòng Đồng Phi có suy nghĩ đặc biệt của y.

Giá trị chế tạo của câu tương rất cao, toàn làm bằng sắt, đồ dùng của nữ hài tử đúng là phiền phức.

Bí mật phái người thông tri Sa Ma Kha, mời Sa Ma Kha nghĩ cách liên hệ lão Man Vương của Võ Lăng sơn, đi tìm bí phương Đằng giáp trong truyền thuyết.

Nhớ trong Bình Thư có nói qua, khi Gia Cát Lượng bảy lần bắt Mạnh Hoạch, đã từng gặp được Đằng giáp binh.

Đằng giáp đó lấy bí phương đặc biệt chế tác, có thể đao thương bất nhập, hơn nữa cực kỳ nhẹ nhàng. Nếu có thể tìm được, phối hợp với Tượng Tổ doanh của Đồng Phi, nhất định có thể chế tạo ra một nhánh câu tương binh không giống người thường. Chỉ ít, có thể thích hợp cho những nữ nhân này sử dụng.

Hiện hôm nay tại Loan Vệ doanh, trận pháp Lưu Phong do Nhậm Hồng Xương quản lý, Vân Thùỵ trận do Lý Tín cùng Tư Mã Hương Nhi huấn luyện.

Trên cơ bản Đồng Phi đã không cần đi quan tâm, y cả ngày ở trong trung quân đại tướng, rất ít ra ngoài kiểm tra.

Nhưng đừng tưởng rằng Đồng Phi không có việc gì làm. Y có chuyện càng quan trọng hơn.

Thái Diễm đưa tới một bộ [Đạo Đức Kinh], bảo Đồng Phi điền dấu ngăn cách. Trên thực tế đây là một loại giải thích cho cách vận dụng dấu chấm câu, cũng cùng với để Đồng Phi tiến hành điểm bình. Vốn Thái Diễm là muốn đưa tới một bộ Luận Ngữ hoặc là Xuân Thu. Nhưng vừa đề xuất đã làm Đồng Phi hoảng sợ chùn chân. Hai bộ tác phẩm đó dày cả sấp, nếu điền dấu câu đủ khiến y học máu rồi.

Hán thất lúc đầu thờ phụng thuật của Hoàng lão, hơn nữa [Đạo Đức Kinh] chỉ có 5000 chữ.

Hình như so sánh thì dễ, nhưng sau khi cầm lấy, Đồng Phi mới biết nỗi khổ của nghiên cứu học vấn. Mỗi một dấu ngắt câu đều phải dè dặt. Bởi vì dấu ngắt câu khác nhau đại biểu ý cũng khác nhau. Y quả thật không dám tùy tiện hạ thủ.

Đạo khả đạo, phi thường đạo. . .

Sau khi ngắt dấu cho hai câu đầu tiên, Đồng Phi hơi ngẩn ra.

Nhưng lại không thể không làm, bởi vì Thái Diễm nói, nếu như không làm tốt chuyện này, thì đừng đi tìm nàng nữa.

Nghiên cứu học vấn, quá khó khăn!

Đồng Phi ném binh thư trong tay đi, cũng thu gom lại thẻ tre trên bàn.

Đồng Phi vẽ mặt đau khổ, gỡ đầu, đi ra khỏi trung quân đại tướng, thấy ánh nắng gay gắt. Song bởi một trận mưa cũng coi như tương đối mát mẻ.

- Chủ công, học vấn đã làm xong chưa?

Vương Song thủ hộ ở cửa đại tướng cười ha ha hỏi. Vương Song rất kính trọng Đồng Phi, nhưng thời gian dài, cũng biết chủ công này thật ra không lớn hơn hắn bao nhiêu, có đôi khi rất dễ nói chuyện. Mấy ngày nay, Đồng Phi cả ngày thở dài thở ngắn, khóc lóc kể lể nỗi khổ của nghiên cứu học vấn. Cho nên mỗi khi Vương Song thấy y đều sẽ trêu đùa.

- Làm xong cái rắm. . . Ta cuối cùng cũng biết, những người nghiên cứu học vấn thực sự không dễ dàng.

Bởi lo lắng an toàn cho người trong nhà, Đồng Phi bảo Sa Ma Kha dẫn một bộ phận người ở lại đại trạch môn, còn bảo Diễm Vi dẫn theo một bộ phận người đến nhà Thái Ung thủ hộ. Thành Lễ, Đồng Thiết, Thành Liêm, mỗi người đều có chỗ dùng, chỉ còn lại có Vương Song không có việc gì làm.

Thằng thần mang hắn đến Loan Vệ doanh, coi như là làm bạn.

Đồng Phi đuổi đuổi người, nhìn sắc trời, sau đó đột nhiên nói:

- Vương Song, đã qua bao nhiêu ngày rồi?

- Hai mươi ngày!

- Còn có mười ngày...

Đồng Phi thâm chí bói trong lòng:

- Chết sớm siêu sinh sớm. Mẹ nó mỗi ngày rúc ở đây, chắc ta cũng điên mất thôi. Mấy hôm rồi không hoạt động gân cốt. Vương Song, hai ta luyện mấy chiêu đi?

Vương Song cũng là một võ si, nghe vậy đương nhiên đại hỉ.

- Tiểu tướng tuân mệnh!

Lập tức chạy đi chuẩn bị ngựa binh khí, Đồng Phi tại đại trưởng ưỡn người, đang chuẩn bị đến giáo trường thì đột nhiên ngoài Loan Vệ doanh có người lớn tiếng gọi:

- Chủ công, chủ công ở đâu? Ta là Đồng Thiết. Xảy ra đại sự rồi, xảy ra đại sự rồi!

Đồng Phi ngẩn ra, vội vàng đi ra ngoài cửa doanh.

Cửa đại doanh có một đội Vũ Lâm quân gác, chính là vì coi chừng Đồng Phi. Đồng Thiết không thể đi vào đại doanh, đành phải ở bên ngoài gọi.

Thấy Đồng Phi đi qua, Vũ Lâm quân như lâm đại địch.

Danh hiệu ác hán đã là phụ nữ và trẻ em Lạc Dương đều biết. Trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa?

- Tiểu Thiết, xảy ra chuyện gì?

- Xảy ra đại sự rồi, xảy ra đại sự rồi...

Đồng Thiết mặc một bộ trang phục võ sinh, nhưng nhìn qua có vẻ khá rách nát. Trên người còn có vết máu, búi tóc cũng hơi tán loạn.

Thấy Đồng Phi xuất hiện, hán quỳ trên mặt đất lớn tiếng khóc:

- Lục phu nhân, lục phu nhân bị người đả thương rồi!

Đồng Phi đầu tiên vẫn chưa có phản ứng, kinh ngạc hỏi:

- Bị đả thương? Sao Lục Nhi lại bị đả thương... Người nói cái gì? Lục Nhi bị người đả thương? Ai to gan như vậy, dám đả thương Lục Nhi. Nàng, nàng có nguy hiểm đến tính mệnh không?

Vũ Lâm quân đã cảm thấy không ổn, thấy Đồng Phi xông qua, vội vã tránh đường.

Đồng Phi chạy qua tóm lấy Đồng Thiết, phần nộ quát:

- Ai làm Lục Nhi bị thương. Nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Hôm nay phu nhân cùng đại phu nhân có hẹn, chuẩn bị đến chợ chó giải sầu. Nhưng ai ngờ khi đi tới đường Kim Dung môn thì một đám vô lại ngăn cản. Lúc đó tam gia không có mặt, hai vị phu nhân chỉ dẫn theo ta và Thành Liêm, còn có hai ba tên sai vặt. Đám vô lại này tiến lên nhục mạ đại phu nhân không biết liêm sỉ, Lục Nhi phu nhân liền nổi giận, muốn xuất thủ giáo huấn bọn chúng... Không ngờ đột nhiên ủa ra một đám người, bao vây đánh chúng tôi. Lục Nhi phu nhân vì bảo vệ đại phu nhân nên bị chém một kiếm. May là lúc đó trên lầu có hai vị tráng sĩ đứng ra, cuối cùng cũng cứu được các phu nhân.

- Người đâu? Người có việc gì không?

- Đại phu nhân không sao. Nhưng Lục Nhi phu nhân. . . Khi ta đi truyền tin đã có lang trung tới rồi.

Sắc mặt Đồng Phi dữ tợn mà đáng sợ, hai tay nắm chặt, người không ngừng run lên.

Lúc này Vương Song đã chuẩn bị ngựa và binh khí, thấy tình huống này vội vã chạy đi tìm Nhậm Hồng Xương báo tin.

226. Chương 226: Hàn Dữ Mã (4)

- Có biết là ai đả thương Lục Nhi không? Những người đó, những người đó có bắt được không?

Đồng Thiết khóc ròng:

- Quan phủ căn bản không làm gì được đối phương, mặc cho những người đó đi rồi...Sau đó ta biết, đám vô lại này phần lớn là học sinh của Thái Học Viện. Còn có nhân thủ do con cháu của Hà Đông Vệ thị tụ tập, cố ý tới tìm chúng ta gây phiền phức.

Đồng Phi cắn răng, nắm tay ngựa mặt lên trời và gầm lên giận dữ.

- Các người khinh người quá đáng, khinh người quá đáng. . .

Vừa nói Đồng Phi hú dài một tiếng, chỉ nghe bên trong doanh truyền đến tiếng hí của Tượng Long, rồi nó giống như gió lao qua.

Đồng Phi xoay người lên ngựa, Vương Song cũng đã chạy tới.

- Chủ công, mang theo binh khí!

Có đô bá của Vũ Lâm quân tiến lên, run rẩy nói:

- Giáo úy đại nhân, hoàng thượng có mệnh. . .

Đồng Phi chớp lấy Độc Cước Đồng Nhân sóc, ở trên ngựa xoay một vòng, đầu sóc phát ra âm thanh chói tai.

- Các người ai dám ngăn cản ta?

Lúc này Vương Song và Đồng Thiết cũng đã xoay người lên ngựa:

- Chủ công, chúng ta đi đâu?

- Quan phủ không quản, bản thân ta sẽ giải quyết. Đâu có sĩ tử, chúng ta sẽ đi đến đó. Hôm nay nếu ta không báo thù cho Lục Nhi, Đồng Phi thề không làm người. . .

Vũ Lâm quân hơi ngẩn ra...

Cũng không chờ họ có phản ứng, liền nghe trong đại doanh vang lên tiếng người hô ngựa hý, Nhậm Hồng Xương dẫn theo kỵ binh Loan Vệ doanh xông qua.

- Hồng Xương, các người trở lại!

- Không, Hồng Xương thề cùng tướng quân.

- Loan Vệ doanh thề cùng tướng quân...

Các nữ binh lớn tiếng hô. Lúc này Lý Tín và Tư Mã Hương Nhi cũng đã tập kết toàn bộ nữ binh bên trong doanh.

Những nữ nhân này tay cầm câu tương đoản đao, thuần một sắc Đồng Tụ khải đặc chế, đảnh đảnh sát khí, giống như một đàn cọp mẹ.

Đám lính Vũ Lâm quân hơi ngẩn ra!

Từ khi nào, những nữ nhân này đã từng dựa vào thân thể mới có thể ăn no bụng lại sẽ có sát khí đáng sợ như vậy. Nguồn truyện.org

Nhìn binh khí hàn quang lấp lánh, nhìn từng gương mặt đảnh đảnh sát khí, quả thật giống như đã thay đổi một người khác.

Trước kia bọn lính này còn xem thường đối với việc huấn luyện Loan Vệ doanh. Trong mắt họ, Đồng Phi tốn nhiều tiền như vậy trùng tổ Loan Vệ doanh, quả thật chính là lãng phí. Nhưng hiện tại, bọn họ đột nhiên hiểu được, khi một đàn cừu trang bị răng nanh cùng lợi trảo, chúng có thể rất nhanh từ cừu biến thành sói, hơn nữa là loại sói cái hung tàn ăn thịt người không nhè xương.

Nhìn từng khuôn mặt chân thành tha thiết của các cô nương, trong lòng Đồng Phi cũng không khỏi cảm động.

- Các cô nương, theo ta cùng giết người đi!

Đồng Phi khê huých hai chân vào bụng ngựa, Tượng Long đột nhiên hí một tiếng như sấm, rồi chạy ra khỏi đại môn Loan Vệ doanh...

Sĩ tử Lạc Dương thích một nơi, đó chính là Anh Hùng lâu bên ngoài Nam Cung môn.

Tiếp giáp phần cuối con đường Kim Dung môn, giao tiếp với con đường Nam Cung môn, hai phía đông tây một bên là đường Kiến Xuân môn, một bên đi thông đường Chính Dương môn. Có thể nói là đoạn đường phồn hoa nhất tại Lạc Dương, bất luận giao thông hay là việc gì khác, đều rất thuận tiện.

Cả sĩ tử sở dĩ thích Anh Hùng lâu, là bởi vì hai chữ ‘Anh hùng’ này.

Phổ Lạc Dương có một thuyết pháp: không phải chân anh hùng không lên Anh Hùng lâu. Nói cách khác, người có thể lên uống rượu trên Anh Hùng lâu, đều là chân anh hùng.

Trời mới biết thuyết pháp này lưu truyền từ miệng của ai?

Dù sao thì các sĩ tử thích học đòi văn vẻ chỉ quan tâm đến đây thôi.

Vệ Tử cùng hơn mười sĩ tử của Thái Học Viện cao hứng bừng bừng leo lên Anh Hùng lâu, trên trăm gia nhân cũng bởi vì các chủ tử tâm tình tốt mà được an bài uống rượu tại lầu một của Anh Hùng lâu. Anh Hùng lâu vốn khách khứa cũng không nhiều, thoáng cái kín người hết chỗ.

Theo đạo lý, khách nhiều đại biểu làm ăn tốt, Sĩ A nên cao hứng mới phải.

Nhưng không biết vì sao, mí mắt của Sĩ A nhảy liên tục, trong lòng cảm thấy từng đợt bất an.

Các sĩ tử trên lầu ly qua chén lại, một mặt mắng quân nhân thô bỉ, một mặt không ngừng tuôn ra ô ngôn uế ngữ, rất khó nghe.

- Không ngờ ác hán kia có được diễm phúc này, tiểu nha đầu đó cũng thật tươi ngon mọng nước. . . Ha ha, nếu không phải mọi người cứ kéo, hôm nay ta không chỉ chém ả một kiếm đầu, còn phải bắt ả trở lại...Để mà làm nhục ác hán kia một phen.

Vệ Tử hăm hở, lớn tiếng nói.

Đám sĩ tử của Thái Học Viện đều gật đầu, càng không ngừng nịnh hót.

Hà Đông Vệ thị, thanh thế mặc dù không bằng trước đây, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, vẫn còn rất có uy vọng.

Các sĩ tử của Thái Học Viện phần lớn xuất thân cao quý, kém nhất cũng là một vọng tộc.

Nói trắng ra, giữa thế tộc và thế tộc vui buồn tương quan, đôi bên qua lại cực kỳ mật thiết. Đặc biệt là hai nơi Hà Đông, Hà Nội, lợi ích giữa các thế tộc có thể nói là rắc rối phức tạp, ai cũng không muốn rời khỏi ai. Vệ gia, không thể nghi ngờ là một trong những người dẫn đầu của các thế tộc này.

Vệ Tử cũng được cho là tài tử của Vệ gia, tính tình cao ngạo.

Chuyện nhà mình, đương nhiên hần hiểu. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, Thái Diễm đó cũng là tức phụ của nhà hần, không ngờ lại gả ột bỉ phu. Điều này đối với Vệ Tử mà nói, là chuyện tuyệt đối không thể chấp nhận được, thậm chí cảm thấy một loại nhục nhã không hiểu.

Đồng Phi đại náo Kiến Xuân môn, làm cho Vệ Tử thấy được một chút hy vọng.

Trong mắt hần, lần này Đồng gia tử kia cho dù không chết, cũng phải lột một lớp da.

Không nghĩ tới, sét đánh Gia Đức Điện lại tiếp tục kéo dài chuyện này, làm cho Vệ Tử rất mất hứng. Vốn đang cùng đám bạn xấu ra ngoài giải sầu, không ngờ ở trên đường Kim Dung môn gặp Thái Diễm cùng Đồng Lục, hần lập tức tụ tập bọn hạ nhân đi qua khiêu khích.

Hần mất hứng, đám người Đồng Lục trong khoảng thời gian này cũng không vui.

Song phương thoáng cái xảy ra xung đột. Hơn trăm người bên Vệ Tử ủa lên, vây công nhóm Thái Diễm, hần còn chém Đồng Lục một kiếm.

Nói thật thì, sau khi chuyện này chấm dứt, Vệ Tử cũng có chút lo lắng.

Nhưng vừa nghĩ, hần sợ cái gì? Hần đường đường là người Hà Đông Vệ thị, chém nữ nhân của một bỉ phu thì có tính là gì đâu?

Đám bạn xung quanh lại cổ vũ, Vệ Tử lập tức vút chuyện này ra sau đầu, dẫn người đến Anh Hùng lâu uống rượu.

Vương Việt môn đồ vô số, mặc dù Sử A là người Dự Châu, nhưng từ nhỏ lớn lên ở vùng phụ cận Lạc Dương, cũng là một địa đầu xa.

Rất nhanh liền nghe được quá trình trải qua, không khỏi thâm kêu khổ.

- Nhanh, nhanh đi tìm người tới đây...

Ý của Sử A là tìm một số người trong quan trường tới đây. Mấy ngày nay toàn nghe việc về Đổng gia tử kia, Sử A cũng coi như lý giải ít nhiều. Đó là một con cạp diên ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không quản được. Tuy nói con hổ diên đó hiện đang bị nhốt ở trong Loạn Vệ doanh, nhưng trời mới biết sau khi y biết xảy ra chuyện này sẽ có phản ứng gì?

Phải nói phản ứng của Sử A không phải là không nhanh, nhưng vẫn còn hơi chậm.

Tiểu đồ đệ mới ra đại môn tửu lâu, liền phát hiện tình thế đã trở nên nghiêm trọng.

Ngoại trừ con đường đi thông hoàng thành Nam Cung, ba con đường khác người đi đường rất ít, thương hộ đều đóng cửa lại.

227. Chương 227: Hàn Dữ Mã (5)

Ba đội nhân mã phân biệt chắn ba con đường, chỉ toàn là nữ binh.

Đường Kim Dung môn cùng đường Kiến Xuân môn mỗi bên có 500 câu tương binh, 50 người một hàng, khôi giáp sáng bóng, đằng đằng sát khí.

Trên đường Chính Dương thì có 400 kỵ binh.

Đều là trường thương Mã đao, tư thế oai hùng hiên ngang. Phía trước ba đội nhân mã đều có đại tướng dẫn dắt.

Nhân mã trên đường Kim Dung môn có Vương Song dẫn đội. Tam Đình Đại Khảm đao hàn quang lấp lánh, một con Thiết hoa lưu Tây Lương thuần huyết, thân khoác giáp thép, rất uy phong. Tướng lĩnh trên đường Kiến Xuân môn là ba viên nữ tướng. Nhậm Hồng Xương ở phía trước nhất, phía sau có Lý Tín và Tư Mã Hương Nhi. Mà chủ tướng kỵ quân trên đường Chính Dương chinh ỉnh là ác hán nổi danh Lạc Dương.

Chỉ thấy Đổng Phi cười Tượng Long, thân khoác trọng铠, trong tay cầm Độc Cước Đồng Nhân sóc, mắt khép hờ.

Ở phía sau Đổng Phi, Đổng Thiết một thân kính trang, lưng dắt đôi Chiết Thiết đao, ngồi trên lưng ngựa, khuôn mặt thanh tú lúc này có vẻ đặc biệt dữ tợn.

Theo Đổng Phi dục ngựa, 400 kỵ quân hành động như một, đồng thời tiến về phía trước.

Cùng lúc đó, câu tương nữ binh trên đường Kim Dung môn và đường Kiến Xuân môn cũng từ từ mà động. Tốc độ rất chậm, nhưng khiến người hết hồn.

Xoạt xoạt xoạt, bộ pháp chỉnh tề, tỏa ra sát ý nồng đậm.

Lộp cộp lộp cộp, trong tiếng vó ngựa tràn ngập khí tức kim loại lạnh lẽo, quanh quẩn trên con đường.

Các sĩ tử đang cạ chén cụng ly trên lầu cũng phát hiện ra việc bất thường. Vì sao chứ? Vốn trên con đường ngoài tửu lâu đang huyền ảo, đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ. Có người thò người ra xem, nhìn không được la toáng lên.

- Chủ nhân, chính là tên này, hẳn tham dự vào việc tập kích phu nhân.

- Nhậm Hồng Xương!

Đồng Phi quát lên chói tai. Nhậm Hồng Xương véo cung cài tên, nhắm ngay cái đầu thò ra cửa sổ tử lâu, vù một tiễn.

Tiến như lưu tinh. . .

Đồng Phi đồng thời dục ngựa phóng đi, chạy tới phía dưới tử lâu.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, lợi tiễn xuyên thủng đầu sĩ tử đó, máu chảy thẳng xuống sàn nhà tử lâu.

Đám người Vệ Tử không khỏi hốt hoảng, đột nhiên nghe được dưới tử lâu có người gầm lên:

- Bọn kia trên tử lâu, Đồng gia gia ở đây, còn chưa lăn xuống nhận lấy cái chết. . . Ta đếm ba tiếng, nếu như các người không đi ra, ta sẽ xông lên giết người.

- Đồng giáo úy. . .

Sử A sải bước từ trong tử lâu đi ra, vẻ mặt tươi cười chấp tay nói:

- Đồng giáo úy, mấy hôm không gặp, vẫn khỏe chứ?

- Sử đông chủ, hôm nay ta cũng không phải tới gây phiền phức cho người. Một lát nữa có tổn thất gì, ta sẽ bồi thường gấp đôi. Nhưng tốt nhất người nhanh rời khỏi đây, bằng không ta nhận ra người, nhưng sóc trong tay ta lại không biết nhận ra người đâu.

Mắt Đồng Phi đỏ lôm, lóe ra hung mang của dã thú.

Trong lòng Sử A biết lần này Đồng Phi nổi giận thật rồi, thoát nhìn là sắp xảy ra đại sự!

Âm thầm chửi bới đám sĩ tử ngu muội rồi hay sao? Biết rõ ác hán này là một hung nhân còn đi trêu chọc. Các người trêu chọc thì thôi, mau nhanh chạy về Thái Học Viện của các người đi, lại chạy tới Anh Hùng lâu này của ta, quả thật hại cả cá trong chậu.

Thế nhưng, Sử A lại không thể nói ra những lời này, chỉ có thể cười khổ:

- Đồng giáo úy, chuyện này ta cũng nghe qua đại khái rồi, thị phi đúng sai chúng ta cứ đặt một bên. Chỉ là Anh Hùng lâu của ta có một quy củ, phạm khách nhân bước vào Anh Hùng lâu của ta sẽ nhận được bảo vệ, bằng không. . . Sử A cả gan, xin đại nhân nể mặt ta, ngày sau lại giải quyết, có được không?

Đồng Phi cười lạnh:

- Sử A, ta chém mẹ người, sau đó nói cho người ngày hôm nay ta muốn uống rượu, ngày sau mới giải quyết, thế nào?

- Việc này...

Sử A không khỏi cười khổ lắc đầu, muốn nói cái gì nữa, nhưng thật sự là nói không nên lời.

Lúc này, Vệ Tử ở trên lầu lớn tiếng la:

- Sử A, nghe nói người rất được Vương Việt chân truyền. Giết tên khốn đó, ta có thể xin người đến Hà Đông làm quan.

Sử A rất chán ghét tên Vệ Tử này, nhưng quy củ đã định ra, hẳn phải bảo vệ khách nhân chu toàn.

- Lấy kiếm đây!

Sử A khẽ quát, có bồi bàn bưng kiếm đi tới, đặt vào trong tay Sử A.

- Giáo úy đại nhân, chúng ta xưa nay không ân oán... Người muốn báo thù, ta muốn giữ quy củ của Anh Hùng lâu này. Sử A chỉ có thể đắc tội thôi. Người trong lâu, ta nhất định phải bảo vệ, có điều động thủ đao thương không có mắt, đại nhân chớ trách.

Đã sớm nghe nói kiếm thuật của Sử A tuyệt luân.

Chỉ là sau khi tọa trấn tại Anh Hùng lâu, chưa từng người nào thấy qua Sử A động thủ.

Đám người Vệ Tử vừa sợ đồng thời lại hưng phấn. Có sĩ tử lớn tiếng nói:

- Sử A, đừng sợ, chúng ta hơn trăm người, hơn nữa Anh Hùng lâu của người trên trăm kiếm thủ, lẽ nào sợ một đám nữ nhân sao? Chúng tiểu nhân, đánh ra ngoài cho ta!

Gia đình chớp lấy vũ khí liền xông ra ngoài, chỉ nghe một tiếng quát:

- Bắn cung!

Vù vù –

Một loạt lợi tiễn bay ra, mười mấy gia nhân đứng mũi chịu sào lập tức ngã xuống trong vũng máu. Sau đó Vương Song lớn tiếng quát lên:

- Thập liên xạ, bắn cung!

Chỉ thấy câu tương nữ binh sớm đã đặt câu tương xuống, véo cung cài tên, một hàng bắn hết tự động lui về phía sau, hàng nữ binh phía sau lại bắn tên, sau đó lui ra phía sau, hàng nữ binh thứ ba nối tiếp đứng ra. Mười hàng nữ binh bắn hết một vòng, đội hình không loạn chút nào, thậm chí không tiến về phía trước một bước, vẫn đứng ở trên vị trí trước đó, cung tiễn buông xuống, người nửa ngồi chồm hổm.

Trên dưới một trăm gia nhân cũng đã biến thành con nhím, thi thể ngang dọc ngoài Anh Hùng lâu, không một người nào sống sót.

Sử A hít một hơi lạnh...

Các sĩ tử trên lầu cũng lạnh cả da đầu...

Những, những nữ binh này là Loan Vệ doanh thật sao? Chỉ nhìn một vòng liên xạ này, coi như là Vũ Lâm quân cũng chưa hẳn có thể so sánh được.

Sử A cầm kiếm càng chắc tay, trong lòng biết chuyện ngày hôm nay sợ rằng sẽ phiền phức rồi!

Sư phụ, đồ nhi cũng chỉ có thể làm hết sức...

Mẹ nó, ai nói Loan Vệ doanh chỉ là một đám ô hợp? Người kiêu gì, sẽ mang binh kiêu đó. Một con hổ điên, sao có thể dẫn dắt một đàn cừu chứ?

Đồng Phi lạnh lùng nói:

- Sử đông chủ, hiện tại dẫn theo người của người rời khỏi đây, ta coi như cái gì cũng chưa xảy ra.

- Hảo ý của giáo úy đại nhân Sử A tâm linh. Nhưng quy củ của Anh Hùng lâu là lão sư ta định ra, xin thứ cho Sử A đắc tội!

Keng một tiếng, bảo kiếm xuất vỏ.

Thanh Phong kiếm ba thước hàn quang lấp lánh. Sử A bay lên trời, một chiêu Trường Hồng Quán Nhật, Thanh Phong kiếm mang theo một vệt hàn quang đâm thẳng Đồng Phi.

Chỉ một kiếm này, đủ để biểu hiện bản lĩnh kiếm thuật thâm hậu của Sử A.

Kiếm khí ập vào mặt khiến Đồng Phi lấy làm kinh hãi, thâm nghĩ hảo kiếm pháp, múa sóc muốn nghênh đón.

- Chủ nhân, người này giao cho Tiểu Thiết đi!

Đột nhiên Đồng Thiết phía sau hét lên. Hắn lao khỏi ngựa, người tại không trung lặn mình ba vòng, Chiết Thiết đao keng xuất vỏ, song đao tại không trung đan xen, tay trái tay phải Khâu Lý đao quét ngang, tay phải Chiết Thiết đao lại một chiêu lực phách Hoa Sơn nhắm đầu chém xuống.

228. Chương 228: Hàn Dữ Mã (6)

Chỉ nghe hai tiếng keng keng.

Sử A trong chớp nhoáng biến chiêu, gươm kiếm đâm liên tục, đẩy ra Chiết Thiết đao của Đồng Thiết.

Đồng Thiết tại không trung lơ lửng người lên, lại phiêu nhiên rơi xuống đất, lập tức bật người nhảy lên, song đao múa thành một đoàn hào quang chém tới Sử A.

Võ nghệ của Đồng Thiết có nguồn gốc từ đao pháp của người Khương.

Sau khi học tập vượt hời trong Ngũ Cầm Hí, lại kết hợp một số kinh nghiệm bộ chiến, đã hình thành một hệ thống đặc biệt.

Đao đao tàn nhẫn, nhưng thân pháp nhẹ nhàng.

Vây quanh Sử A càng không ngừng chuyển động, giống như dã lang bồn tập, mỗi lần ra chiêu nhất định tàn nhẫn đến cực điểm, hoàn toàn không để ý đến an toàn bản thân.

Có một loại khí thế huyết chiến thâm liệt.

Mà kiếm thuật của Sử A lại được chân truyền từ Vương Việt, trước kia hắn cũng đã làm du hiệp, vì vậy kiếm pháp luôn lộ ra một loại khí thế đoan chính. Mặc cho Đồng Thiết chuyển động, Sử A lại thủy chung đứng tại chỗ, kiến chiêu sách chiêu, bố cục không hỗn loạn chút nào.

Hai người này đánh nhau, Đồng Phi liếc mắt có thể nhìn ra Đồng Thiết không phải là đối thủ của Sử A.

Có ý đi qua hỗ trợ, lại nghe Đồng Thiết lớn tiếng la:

- Chủ nhân, hung thủ đã thương Lục phu nhân đang ở trên lầu...
- Sử đông chủ, đừng trách ta vô lễ. . . Vương Song, cùng Đồng Thiết cầm chân Sử đông chủ!

Vừa nói, Đồng Phi nhảy xuống ngựa liền chạy tới tử lâu. Mà bồi bàn của tử lâu cũng không nói hai lời, rút kiếm nỗ lực ngăn cản.

Đồng Phi quay đại sóc, một chiêu Ngọc Đái Triền Yêu, cầm đại sóc xoay một vòng, một loạt tiếng leng keng leng keng vang lên, lợi kiếm va vào đại sóc đều bị gãy, mấy bồi bàn bị đánh cho bay ngược ra ngoài. Cũng là Đồng Phi không hạ độc thủ, vì vậy bồi bàn cũng không đáng ngại. Nhưng dù vậy, mấy người đó vẫn bị đánh cho hồ khẩu rách tả tơi, hai tay máu me nhễ nhại, rên rỉ trên mặt đất.

Sử A cũng sốt ruột:

- Đại nhân đừng chân!
- Sử đông chủ, chủ công nhà ta nói, người cứ ở lại đi!

Vương Song xuống ngựa, múa Tam Đình Đại Khảm đao, một chiêu Phượng Hoàng Tam Điểm Đầu ngăn chặn Sử A. Sử A một kiếm đẩy ra khảm đao. Đồng Thiết đã nhào người tới, song đao chém vào cổ hắn. Hai người này một binh khí dài, thể lực mạnh mẽ, một người binh khí ngắn, nhưng chiêu chiêu tàn nhẫn.

Nếu như luận tạo nghệ, Sử A hơn xa hai người.

Nhưng muốn thoát cái thủ thắng, cũng là việc vô cùng rắc rối.

Ba người như đèn kéo quân quần lấy nhau, Nhậm Hồng Xương vùng đại thương, câu tương nữ binh phía sau nhanh chóng bức tới.

Hơn mười bồi bàn thoáng cái bị nữ binh vây quanh. Đừng thấy những bồi bàn này kiếm pháp tinh, nhưng không có bất luận kinh nghiệm thực chiến gì.

Mà câu tương nữ binh lại trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, tuy nói Vân Thù chiến trận vẫn còn chưa thuần thục, thể nhưng phối hợp lại thiên y vô phùng. Năm người một tổ, nhanh chóng tách biệt đám bồi bàn rồi đấu với nhau. Bên ngoài còn có 300 binh vây quanh, vây quanh nhóm bồi bàn của Anh Hùng lâu đến mức gió mưa không lọt.

Nhân thủ rơi vào hoàn cảnh xấu, mặc dù võ nghệ của cá nhân vượt xa đối phương, nhưng câu tương của nữ binh lại khắc chế trường kiếm của họ.

Chỉ mấy hiệp, đã có hơn một nửa số bồi bàn bị câu tương nữ binh bắt.

Cũng may là Đồng Phi không hạ tuyệt sát lệnh, bằng không. . .

Sử A vừa thấy tình huống này, trong lòng biết ngăn không được rồi. Người ta đã lưu thủ, nếu như còn không biết xấu hổ nữa, vậy thì có thể không dễ xong việc. Lập tức lấy tinh thần chu toàn với Đồng Thiết, Vương Song, không thềm để ý tới hành vi của Đồng Phi nữa.

Mà lúc này, Đồng Phi đã đi vào Anh Hùng lâu, đi thẳng lên lầu hai.

Hai sĩ tử cầm bảo kiếm trong tay từ trên lầu lao xuống tới. Đồng Phi chỉ cười lạnh, giơ đại sóc, một chiêu Phượng Hoàng Tam Điểm Đầu.

Cùng một chiêu số, ở trong tay Đồng Phi lại trở nên khác biệt.

Đại sóc nặng trĩch nhưng nhanh như tia chớp, khí lưu lưu chuyển trong đồng nhân thất khiếu, tiếng gió rít chói tai khiến người khác hồn phi phách tán.

Keng keng...

Hai tiếng giòn vang, đồng nhân đại sóc hất bay bảo kiếm trong tay sĩ tử, đầu sóc điểm đúng lên ngực đối phương.

Hai sĩ tử hét thảm một tiếng, người bay vù lên, rơi phịch xuống sàn nhà. Miệng phun máu dữ dội, nhìn ngực, đã để lại một lỗ hõm sâu, hiển nhiên là không cứu được!

Đừng thấy Vệ Tử thường ngày hô hào thể nào, nhưng chưa từng đao thật thương thật giao thủ với người khác.

Trơ mắt nhìn đồng học chết ở trước mặt mình, máu phun ra từ trong miệng, tình cảnh đó làm cho Vệ Tử không khỏi cảm thấy sợ hãi.

- Chúng ta nhiều người, giết sửu quỷ này!

Trong số sĩ tử, vẫn có mấy tên không sợ chết lớn tiếng la.

Nhiều người gan lớn, Vệ Tử cũng đầu nóng lên:

- Không sai, chúng ta nhiều người, hấn chỉ có một mình, có cái gì mà sợ... Giết hấn, giết hấn!

Một đám không biết sống chết rút kiếm xông lên.

Đồng Phi nở nụ cười dữ tợn trên mặt, các sĩ tử xông lên nhìn như không thấy, giơ đại sóc, một chiêu Liêu Thương Thương Bộ bình thường nhất, Độc Cước Đồng Nhân sóc phát ra tiếng gió rít thảm thiết, đâm thẳng ra. Vệ Tử xông vào trước nhất, thấy đại sóc đâm tới, trong lòng không khỏi lộp bộp. Hấn đột nhiên tỉnh ra, người đang đối diện là hổ lang chi tướng đại danh鼎鼎.

Cũng chỉ vào thời khắc kinh ngạc này, tay theo đó chậm đi.

- Đại nhân thủ hạ lưu tình!

Dưới lầu có người la lên, một bóng người nhanh chóng lao tới. Nhưng đã chậm, chỉ nghe phốc một tiếng, đầu sóc nện lên mặt Vệ Tử. Lực của Đồng Phi thể nào, lần này đầu Vệ Tử giống như quả dưa hấu bị đập nát vụn, óc lẫn với máu bắn tung tóe.

Cùng lúc đó, người dưới lầu đỉnh kiếm đâm tới.

Đồng Phi cũng cảm thấy phía sau có người tới, xoay đại sóc, một chiêu Ngọc Đái Triền Yêu quét ngang tới, đồng thời muốn xoay người lại, nhưng ai ngờ keng một tiếng, đại sóc lực chừng vạn quân bị đánh bật ra. Người đến vốn muốn ngăn cản Đồng Phi giết người, nhưng nhìn thi thể của ba người Vệ Tử cũng không khỏi giật giữ, lần thứ hai đỉnh kiếm đâm tới.

Đại sóc không ngờ bị đánh bật ra?

Hơn nữa là bị một thanh bảo kiếm đánh bật?

Đồng Phi kinh sợ không ngớt, muốn xoay người, nhưng bị đối phương một kiếm ngăn cản.

Các địch sĩ tử phía trước còn chưa biết sống chết muốn tiến lên, Đồng Phi biết không thể tái lưu thủ nữa...

- Kẻ ngăn cản ta chết!

Theo một tiếng gầm lên của Đồng Phi, Độc Cước Đồng Nhân sóc hoành tảo thiên quân. Bốn năm sĩ tử bị đánh cho gãy xương đứt gân, đồng thời dựa vào quán tính của đại sóc, Đồng Phi xoay chuyển toàn thân. Chỉ nghe một tiếng keng giòn vang, đại sóc với lực vạn quân lần thứ hai bị đánh bật ra.

Một luồng cự lực truyền đến, Đồng Phi lộn cỘp lui ra phía sau hai bước.

Chỉ thấy tại cửa thang lầu, một lão giả tuổi quá ngũ tuần sừng sững đứng đó, hoành kiếm trước ngực. Một bộ thanh sam, mang theo khí khái phiêu dật của tiên nhân, trên khuôn mặt trầm lạnh vẫn bình tĩnh như nước, nhìn không ra chút biểu cảm. Ánh mắt như điện, đảo qua các sĩ tử, hân hừ lạnh:

- Cái đồ không biết sống chết, còn không mau lăn xuống dưới lầu cho ta?

Để chết liên tiếp bảy tám đồng bọn, các sĩ tử cũng tỉnh người lại, vội vàng chạy xuống dưới lầu.

- Dừng chạy!

Đồng Phi nhào tới, muốn ngăn cản các sĩ tử chạy. Lão giả kia không thấy động tác thế nào, vù ngăn cản Đồng Phi.

Cất bước tiến lên, một đạo thiểm điện đâm tới.

229. Chương 229: Hàn Dữ Mã (7)

Đồng Phi giờ sóc ngăn cản, nhưng kiếm của lão giả như tạt phong bạo vũ, như tia chớp liên tục đâm ra.

Âm thanh leng keng leng keng không dứt bên tai, Đồng Phi vung sóc liên tục ngăn cản. Mỗi lần đỡ một kiếm liền cảm nhận được một loại lực đạo kỳ lạ, giống như chịu sét đánh, ép Đồng Phi lui về phía sau một bước. Chỉ trong chớp mắt, lão giả đâm ra hơn 20 kiếm, Đồng Phi cũng lui hơn 20 bước, suốt đường đụng đổ vô số bàn, có vẻ chật vật không chịu nổi. . .

Người kia là ai?

Lại có kiếm thuật đáng sợ như vậy?

Đồng Phi khó chịu cực kỳ, kiếm pháp của đối phương rất cổ quái, mỗi khi đâm kích, luôn khiến Đồng Phi không thể sử ra toàn lực.

Chỉ có thể gập khuỷu tay ngăn cản, mười thành khí lực cũng chỉ phát huy ra bốn năm thành. Nếu như một kiếm là như thế này thì cũng thôi, hơn 20 kiếm đều tạo thành kết quả như vậy, đủ để biểu hiện ra tạo nghệ kiếm thuật xuất thần nhập hóa của đối phương, quả nhiên là một tuyệt thế cao thủ.

Quan trọng nhất, đại sóc gần 200 cân của mình không ngờ không đỡ được bảo kiếm chỉ nặng chưa đến tám chín cân của đối phương?

Lão giả đột nhiên đình chỉ công kích, vẫn hoành kiếm trước ngực như trước.

Đồng Phi đứng vững, lớn tiếng quát:

- Người là ai?

- Quả nhiên là hỖ lang chi tướng. . . trong số những người cùng tuổi người mà ta từng gặp qua, võ nghệ của người xuất chúng nhất.

Lão giả hít sâu một hơi:

- Tuy nhiên Anh Hùng lâu này của ta là nơi anh hùng tụ hội, không phải là nơi cho các người tranh cường phạt ác.

- Ta mặc kệ Anh Hùng lâu gì của người, có người chém người nha của ta bị thương, Đồng mõ nhất định không bỏ qua.

- Đã như vậy, lấy tay phân rõ phải trái đi, xem kiếm!

Nói đoạn lão giả lại đỉnh kiếm đâm tới.

Vẫn là động tác lúc trước, nhưng tốc độ hình như thoáng cái đề thăng vài lần.

Chỉ thấy lưu quang chớp động, kiếm khí biến ảo. Hàn mang lạnh lẽo ập thẳng tới, bao phủ hoàn toàn Đồng Phi trong kiếm quang.

Đồng Phi cũng không cam tỏ ra yếu kém. Đại sóc trên dưới tung bay, giống như cự mãng xuất động.

Khí lưu từ đồng nhân thất khiêu trên đầu sóc như nước chảy, sinh ra âm phù cổ quái, lúc cao lúc thấp, quấy nhiễu người ta nóng vội không yên.

Nhưng lão giả này giống như người điếc, nghe như không thấy tiếng gió rít.

Lợi kiếm trong tay không ngừng kéo ra từng đạo phong lôi vang lên, bức Đồng Phi từng bước tới góc chết. Nói đến cũng kỳ quái, mỗi một lần lợi kiếm điểm kích lên đại sóc, chung quy sẽ có một đường vòng cung rất kỳ lạ đánh bật đầu sóc trở ra.

Giống như đánh vào không khí, hồi lâu không phát ra chút thanh âm.

Cái cảm giác nản lòng trong lòng Đồng Phi quả thật không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Sau khi bị ép tới góc chết, khí lực toàn thân hình như thoáng cái đều tập trung vào một chỗ, nếu như không phát tiết ra, nhất định sẽ khiến cả người nổ tung.

- Ta liều mạng với người!

Đồng Phi một cước đạp lên vách tường, hai tay nắm chặt cán sóc. Y lao vù tới, khí lực toàn thân hình như đều tập trung trong một sóc này, đoạn đâm thẳng ra. Nói đến cũng lạ, khí lực sử ra lớn như vậy, đại sóc lại đột nhiên trở nên nhẹ như bông.

Lão giả biến sắc, phong lôi trong tay lập tức dừng lại. Lợi kiếm giống như mang theo trọng vật trăm nghìn cân đâm tới.

Đây là một loại sai lệch về thị giác rất cổ quái, một bên nhẹ nhàng như không có gì, mà bên kia lại nhanh hơn tia chớp, nhưng nhìn qua lại hết sức thông thả.

Kiểm sóc rõ ràng không giao kích, nhưng phát ra một tiếng nổ.

Đồng Phi phun ra một ngụm máu, người va vào tường, từ trên lầu hai rớt xuống lầu.

Cũng may là dưới lầu có một đồng thi thể làm đệm, bằng không cái ngã này chí ít cũng làm Đồng Phi mất nửa tính mạng.

Trong đầu trống rỗng: lão gia hỏa sử yêu pháp hay sao?

Không biết, khi Đồng Phi ngã xuống lầu, đồng thời bảo kiếm trong tay lão giả rắc rắc vỡ vụn thành từng mảnh, rồi ho khan kịch liệt vài tiếng, cũng nôn ra một ngụm máu.

- Quả nhiên là hồ lang chi tướng, không ngờ ta lại bị thương trong tay tiểu gia hỏa này.

Trong lúc nói, lão giả ném chuôi kiếm trong tay rồi đi tới trước bức tường bị lủng một lỗ lớn, nhìn Đồng Phi dưới lầu.

- Giáo úy đại nhân, còn muốn đánh không?

Đồng Phi nắm đại sóc lên, đứng thẳng người dậy.

Sắc mặt càng có vẻ dữ tợn, lớn tiếng quát:

- Kẻ nào làm bị thương người thân của ta...đều phải giết... Loạn Vệ doanh, xuất kích!

Nói rồi y ngẩng đầu nhìn bên trong lầu, cười lên điên cuồng rồi nhún người lao tới.

Các đích sĩ tử từ trên lầu đi xuống đang trốn trong một góc phòng. Khi thấy Đồng Phi từ trên lầu rút xuống đều mừng thầm trong lòng. Nhưng không nghĩ tới, Đồng Phi này thật giống như một con gián đánh mãi không chết, ngã từ độ cao như vậy không những không chết, trái lại càng thêm hung ác lao qua, trong nhất thời kinh khủng vạn phần.

- Vương đại hiệp cứu ta!

Trước đây Vương Việt ở trong mắt họ chỉ là trò cười, hôm nay lại trở thành vị cứu tinh trong lòng họ, lớn tiếng gọi liên tục.

Wương Việt biến sắc, gầm lên một tiếng rồi phi thân nhảy xuống.

Nhưng chính trong lúc này, Nhậm Hồng Xương quát lên:

- Bắn cung!

Mấy trăm lợi tiễn nhắm vào Vương Việt bay ra, chỉ thấy vị khách này đột nhiên mọc ra một thanh đoản kiếm từ trong tay áo và múa thành một đoàn ngân quang. Tên bay tới, bị ngân quang chém đứt. Vương Việt phiêu nhiên hạ xuống đất, vừa muốn đi ngăn cản Đồng Phi, ai ngờ câu tương nữ binh từ bốn phương tám hướng bao vây Vương Việt ở chính giữa, cũng không chủ động tiến công, chỉ đứng tại chỗ.

Cùng lúc đó, Đồng Phi đã xông vào tửu lầu.

Đại sóc quay vòng trên dưới tung bay, từ trong đồng nhân thất khiếu truyền ra tiếng gió rít chói tai đến cực điểm, càng mang theo khí tức khiến người hãi hùng.

Hai mươi mấy sĩ tử thoáng cái bị cuốn vào trong sóc ảnh, mặc dù không muốn giao thủ với người như Đồng Phi, nhưng Đồng Phi đâu có cho họ được lựa chọn. Đại sóc một chiêu Bát Thảo Tầm Xà, phốc phốc cán sóc rung lên, hai sĩ tử bị đập iệng phun máu, ngực vỡ nát. Bốn thanh lợi kiếm kéo tới, Đồng Phi lại nhìn như không thấy, xoay người một chiêu Lão Thụ Bàn Căn.

Chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, người bị đại sóc đập trúng không phải bỏ mạng tại chỗ thì cũng ngã trong vũng máu, máu thịt không rõ kêu rên.

Hai mươi mấy sĩ tử đâu có thể sánh được với Đồng Phi đánh giết ra từ trong thiên quân vạn mã.

Chỉ trong nháy mắt tử thương hầu như không còn, cơn giận trong lòng lúc này mới xem như nguôi ngoai một chút.

Xa xa, truyền đến tiếng kèn Vũ Lâm quân xuất động.

- Dừng tay hết cho ta!

Đồng Phi hét lên, dưới lầu lập tức ngừng toàn bộ chiến đấu.

Bồi bàn của Anh Hùng lầu đã bị bắt toàn bộ, nhưng chiến đấu giữa Sử A và hai người Đồng Thiết, mơ hồ đã chiếm thượng phong.

Đồng Phi chống đại sóc đứng giữa rừng tử thi, nhìn lão giả bị Loạn Vệ doanh bao vây ở giữa. Truyen.org

Mà đối phương chỉ có thể cười khổ, không ngừng lắc đầu. Không phải là đánh không lại, mà là không có biện pháp để đánh. Một người có lợi hại, đâu thể địch nổi nhiều đối thủ như vậy, nhưng lại đều là nữ nhân, coi như thắng cũng rất mất mặt.

Nhóm Nhậm Hồng Xương đi qua:

- Chủ công không sao chứ?

Đồng Phi cay đắng trong lòng: một kích cuối cùng của ta rõ ràng đã đạt được đỉnh phong của cử trọng nhược khinh, vì sao lại thất bại chứ?

Lão nhân này, rõ ràng đã đến trình độ cử khinh nhược trọng rồi...

230. Chương 230: Hàn Dữ Mã (8)

- Lão đầu, người là ai?

Lão giả kia nở nụ cười:

- Giáo úy đại nhân, tại hạ Vương Việt, là chủ nhân của Anh Hùng lâu này. Có chỗ nào đắc tội, xin thứ lỗi. Vương Việt?

Cái tên này hình như cũng không xuất hiện trong Bình Thư.

Thế nhưng Đồng Phi cũng không chỉ một lần nghe được tên này.

Vẫn có tam quân, võ có tam tuyệt. . .

Vương Việt, Đặng Triển, chính là hai đại kiếm thuật tông sư của nam bắc. Có người nói kiếm pháp của Vương Việt thoát thai với Viên Công kiếm, mà kiếm thuật của Đặng Triển bắt nguồn từ Việt Nữ kiếm. Ngoài trừ hai người này, còn có Thương Tuyệt Đồng Uyên. Ba người này không tập chiến trận, chỉ chuyên với võ nghệ, luận tạo nghệ, đều đã đạt được đỉnh phong của võ đạo.

Phương diện này có bao nhiêu khoa trương, có bao nhiêu thổi phồng, Đồng Phi không biết.

Nhưng hiện tại, trong lòng y rất thất lạc.

Vốn tưởng rằng mình chỉ ít có thể đánh một trận với tam quốc đệ nhất chiến tướng Lữ Bố, không ngờ hôm nay lại bại bởi một lão đầu.

Mặc kệ lão nhân này có lợi hại thế nào, ở trong lòng Đồng Phi vẫn không thể so được với sự vũ dũng của Lữ Phụng Tiên.

Xa xa, Vũ Lâm quân đã bao vây xung quanh Loạn Vệ doanh, phụng xa giáo úy Hà Miêu chạy tới. Khi thấy Đồng Phi, hấn cảm thấy đau đầu.

*Phụng xa: trật nhị thiên thạch, chương ngự Thừa dư xa (xe của đế vương)

- Đồng giáo úy, người. . .

Đồng Phi hít sâu một hơi:

- Hà tướng quân, việc hôm nay là có người đả thương gia quyến nhà ta, vì vậy ta phản kích. Sai tại một mình ta, không có liên quan tới người của Loạn Vệ doanh. Ta sẽ không làm khó tướng quân, muốn bắt thì bắt một mình ta, để cho Loạn Vệ doanh trở về đi.

Hà Miêu thở dài:

- Đồng giáo úy, nguyên do mọi chuyện hoàng thượng đã nghe nói rồi...Hành động hôm nay của người tuy có hiềm nghi kháng chỉ, nhưng là việc trong tính lý. Ta kính người là người sống ngay thẳng, cũng không làm khó dễ người. Dẫn theo Loạn Vệ doanh trở về đi, chờ hoàng thượng xử lý. Chỉ là hy vọng người đừng làm ra việc quá giới hạn nữa, bằng không ta cùng gia huynh thật không biết nên xử lý thế nào.

- Đa tạ Hà tướng quân!

Đồng Phi cũng không nghĩ tới mọi chuyện được giải quyết như thế?

Đang muốn dẫn người rời đi, đột nhiên Vương Việt từ trên lầu phi thân nhảy xuống, nhìn Đồng Thiết, lại nhìn Đồng Phi:

- Giáo úy đại nhân, nếu như người có thể thoát khỏi lao tù, Vương mỗ nhất định sẽ dâng môn bái phỏng. .
. Đờng hiểu lầm, Vương mỗ chỉ là có việc muốn nhờ đại nhân...

Năm Trung Bình thứ hai, Lạc Dương thực sự là rất náo nhiệt.

Từ sau khi Đồng Phi bước vào Lạc Dương, những phố phường tiểu dân quả nhiên đã có thêm rất nhiều niềm vui, trà dư tửu hậu đề tài càng thay đổi không ngừng.

Trước có nhất đại đại sư Hứa Tử Tương bị Đồng Phi làm tức chết, Nguyệt đán bình lừng danh thiên hạ rốt cuộc chìm vào quên lãng.

Sau đó lại có cái chết của Hoàng Phủ Tung, khiến cho người của Hoàng Phủ gia nhảy ra yêu cầu giải oan, đầu mâu trực chỉ hổ lang chi tướng kia.

Việc này chưa xong, liền có huyết án Kiến Xuân môn, sau đó sét đánh Gia Đức Điện, thực sự là từng bừng náo nhiệt.

Sóng này chưa dịu, sóng khác lại nổi lên.

Bên này Thái sử bộ chưa cho ra kết luận, Đồng gia tử kia dẫn dắt một đàn cọp mẹ trùng tấn công Anh Hùng lâu, bắn chết hơn trăm người không nói, Đồng Phi tự tay giết Vệ Tử và các sĩ tử Thái Học Viện, còn cùng đại kiếm khách Vương Việt triển khai một trận đối chiến kịch liệt.

Đồng Phi thất bại, việc này cũng không ngoài dự đoán của mọi người.

Dù sao Vương Việt lừng danh nhiều năm, tạo nghệ trên kiếm thuật có mấy người có thể sánh bằng?

Đồng Phi tuy bại nhưng quang vinh, phải biết rằng y còn chưa đến 16 tuổi, đã có thể chấn vỡ lợi kiếm trong tay Vương Việt. Bại là bại rồi, nhưng Vương Việt thừa nhận, hổ lang chi tướng vào 10 năm sau, không người có thể hơn Đồng Phi. Nếu như nói Thái Ung đánh giá ít nhiều còn có tính chất an ủi, nhưng những lời của Vương Việt quả thực làm cho Đồng Phi đã chứng thực danh hiệu hổ lang chi tướng, danh tiếng ở trong thành Lạc Dương nhất thời nổi như cồn.

Tuy nhiên, giết các sĩ tử Thái Học Viện cũng làm cho Đồng Phi bị nghìn người chỉ trích.

Hán Đế tức giận, Đồng gia tử này là họa tinh hay sao vậy? Cái móng còn chưa lau sạch, nhোও cái lại đi gây thị phi.

Ở trên triều đình Lưu Đào buộc tội Đồng Phi:

- Đồng gia tử chưa có thánh mệnh, tự ý xuất doanh. Đây là kháng chỉ bất tôn, án luật nên tử.

Hán Đế không nói gì. Trương Nhượng ở bên cạnh lại lên tiếng:

- Nói như thế, đều là một mình Đồng gia tử kia sai? Lưu đại nhân, sĩ tử của Thái Học Viện trước mặt mọi người làm nhục gia quyến của Đồng gia tử, còn nhục mạ nữ nhi của Thái ông. Ý vào người đông thể mạnh, chém thiếp thất của Đồng gia tử bị thương. . . Hoàng thượng, theo lão nô thấy, người của Thái Học Viện thật là ỷ thế.

Từ lúc chuyện phát sinh, Trương Nhượng đã bí mật nhận được lễ vật một nghìn vạn, tự nhiên nói cũng có nguyên nhân.

Hán Đế chau mày:

- Lưu Đào, có chuyện này sao?

- A, việc này...

- Hoàng thượng, thần cho rằng Đồng Phi kháng chỉ, mặc dù theo pháp không dung, nhưng theo tình có thể bỏ qua. Nếu như thần gặp phải loại chuyện này, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua. Mọi người đều làm việc cho hoàng thượng, có ân oán cá nhân gì cũng bình thường, rất có thể đao thật thương thật tranh cãi một trận. Thế nhưng hiện tại, hoàng thượng ngài còn chưa quyết đoán, nhưng gia quyến của thần tử lại gặp tai bay vạ gió, thật sự là đáng trách.

Hà Tiến cũng đứng ra lớn tiếng hưởng ứng.

Hán Đế Lưu Hoành là một hoàng đế cực kỳ coi trọng người nhà, hơn nữa cũng rất nặng cảm tình.

Nghe được lời này, hần không khỏi liên tục gật đầu:

- Đồng gia tử đó có thể vì một thiếp thất không tiếc kháng mệnh, cũng là một người có tình nghĩa.

Câu nói này vô cùng động tình.

Mặc dù là hoàng đế, cũng là người, cũng có cảm tình.

Mặc dù Hán Đế có hậu cung mỹ nhân đông đảo, nhưng nếu nói đến nữ nhân thích, cuộc đời cũng chỉ có Vương mỹ nhân đã chết tức tưởi được hần sủng ái nhất. Sở dĩ thích hoàng tử Hiệp, tuy có nguyên do Hiệp thông tuệ, nhưng càng nhiều là bởi vì nó là con trai của Vương mỹ nhân.

Đồng Phi có thể vì một thiếp thất mà liều mạng, cũng làm cho Hán Đế sinh ra lòng cảm thông.

Lưu Đào thoáng cái đỏ mặt.

Ánh mắt mọi người nhìn sang Viên Ngỗi đang khẽ híp mắt.

- Thái phó, ngài có cái nhìn gì?

Viên Ngỗi ho khan một tiếng:

- Hôm nay Thái Học Viện ngư long hỗn tạp, vàng thau lẫn lộn...Làm ra chuyện như vậy, quả thật là bại hoại của sĩ nhân chúng ta. Giám nghị đại phu Lưu Đào chủ chương Thái Học Viện, có tội quản lý không nghiêm, nên phạt trọng tội mới phải.

Ngậm miệng không nói đến việc của Đồng Phi, mà là đem đầu mâu trực chỉ Lưu Đào.

Trong nháy mắt, văn võ cả triều đều rõ ràng ý nghĩ chân chính của lão thái phó xuất thân tứ thế tam công này.

Sắc mặt Lưu Đào từ đỏ trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

- Cựu thần cho rằng, nên đóng cửa Thái Học Viện, sau khi chỉnh đốn xong, mới ở cửa trở lại. Nguyên học sinh Thái Học Viện, phải nhất nhất đánh giá lại. Nếu có người không hợp cách, phải trả về quê...

Viên Ngỗi chậm rãi mà nói, làm cho đám người Lưu Đào hết hồn.

Mà Hà Tiến và Trương Nhượng lại không khỏi ngáy ngẩn cả người!

231. Chương 231: Hàn Dữ Mã (9)

Viên Ngỗi là thủ lĩnh sĩ lâm, vì sao nói ra những lời như vậy? Lẽ nào hần. . .

Ánh mắt hai người không khỏi bắt đầu nghi hoặc. Mà tâm tư Hán Đế thoáng cái trở nên có sự khác biệt...

Viên Ngỗi là đang khuất phục với Hà Tiến và Trương Nhượng sao?

Như vậy, đảng nhân chẳng phải là rơi xuống hạ phong, mà Hà Tiến và Trương Nhượng, chẳng phải là chiếm thượng phong rồi?

Làm hoàng thượng chú ý đó là cân đối, Hán Đế thật vất vả mới xây dựng ra cục diện tranh đấu giữa tam phương Thập thường thị, đại tướng quân cùng đảng nhân, sao có thể đơn giản để cho nó mất cân đối? Hần đảo trồng mắt:

- Việc thái phó nói quan hệ trọng đại, cần phải tỉ mỉ thương nghị. . . Nhưng, Lưu Đào quản lý không nghiêm, bãi chức Giám nghị đại phu, trục xuất Lạc Dương. Học sinh Thái Học Viện tạm giao cho thái phó xử lý. Tội của Đồng gia tử đợi tương lai hoàng thúc xác nhận thiên ý, sau đó mới xử trí thêm. Trong thời gian này, Loạn Vệ doanh trong vòng 20 dặm, không một ai tự ý ra vào.

Văn võ cả triều hô to hoàng thượng thánh minh!

Mà Viên Ngỗi thì chí đặc ý mãi, trong một tiến một lui, không chỉ lý giải thái độ của Hán Đế, còn đạt được Thái Học Viện.

Việc này, Hà Tiến và Trương Nhượng cũng đã hiểu ý của Viên Ngỗi. Hai người thầm nghĩ: lão cáo già này thật biết tính toán. . . Không cần tốn nhiều sức, đã bắt gọn các sĩ tử của Thái Học Viện.

Như vậy, không phải đẳng nhân thì khó có thể đặt chân tại Lạc Dương.

Nếu lại bị đẳng nhân nắm giữ binh quyền, vậy là việc không hay rồi!

Trương Nhượng và Hà Tiến càng kiên định tín nhiệm lôi kéo Đồng Trác, mà Viên Ngỗi, trong lơ đãng lại dời đi đầu mâu, đồng thời còn bán cho Đồng gia một nhân tình.

Ai thắng ai bại, trận tranh đấu trên triều đình này lập tức trở nên vi diệu.

Đồng Phi không rõ, Vương Việt nói có việc muốn nhờ, rốt cuộc là chuyện gì?

Tuy nhiên y cũng không có tâm tình để ý tới chuyện này. Bởi vì sau khi trở lại Loạn Vệ doanh, y cũng đã đặt tâm tư lên một việc khác.

Đồng Lục không có nguy hiểm đến tính mệnh, Thái Ung phái người lên thông báo cho y.

Lúc này trong đầu của y đã bị một kiếm cuối cùng của Vương Việt thi triển ra ở trên tẩu lâu chiếm giữ.

Một kiếm đó rất đủ phong tình, lại còn kinh diễm. Kiếp trước lý giải của Đồng Phi đối với võ thuật không sâu, nhưng kiếp này tốt xấu cũng luyện vài chục năm. Nhưng, chưa bao giờ gặp qua kiếm pháp như vậy, quả thật khiến người khó có thể tưởng tượng.

Tứ lạng bạt thiên cân sao?

Lấy thanh phong ba xích nặng tám cân, đánh bại một sức lực đạt vạn quân đó của Đồng Phi, đâu chỉ đơn giản là tứ lạng bạt thiên cân.

Mơ hồ, Đồng Phi đã nắm được sự ảo diệu trong đó.

Nhưng nếu tỉ mỉ suy nghĩ, nhưng lại càng mơ hồ không rõ...

- Vương Song, cầm binh khí của ta qua đây!

Đồng Phi suy nghĩ thật lâu, nhưng nghĩ không ra một đạo lý. Y liền dứt khoát đi ra ngoài doanh trường, ra lệnh cho Vương Song đang đứng chờ ở ngoài trường.

Wang Song lập tức chạy đi.

Mà Đồng Phi đứng ngoài trường một lúc. Chợt nhớ tới một việc, y xoay người trở lại trung quân đại trường và viết một phong thư.

Đi tới cửa Loạn Vệ doanh, Đồng Phi gọi đô úy Vũ Lâm quân đang trông coi ở ngoài doanh.

- Làm phiền các hạ đưa phong thư này đến nhà nhạc phụ của ta, một chút tâm ý, chớ chối từ.

Đồng Phi không thể ra ngoài, nhưng không có nghĩa là y không thể thư từ qua lại với người trong nhà. Hôm nay việc y lo lắng nhất chính là Sa Ma Kha.

Vạn nhất người này áp chế không nổi nộ khí chạy đi gây sự. Lấy Cự Ma Sĩ cùng người Ngũ Khê Man thủ hạ của hắn, nguy hiểm tạo thành khảng định rất lớn. Người có thể trấn áp Sa Ma Kha, ngoại trừ Điển Vi thì chỉ có Đồng Phi. Mặc dù đã truyền lời qua đó, nhưng Đồng Phi vẫn cảm thấy lo lắng. Y liền dứt khoát bảo Điển Vi và Sa Ma Kha ở chung với nhau, phía Thái phủ thì giao cho Thành Lễ bảo vệ.

Nhìn bánh vàng trong tay Đồng Phi, mắt đô úy sáng lên.

- Đại nhân yên tâm, tiểu tướng lập tức phái người đưa thư đi ngay.

- Vậy làm phiên tướng quân!

Từ trước đến nay Đồng Phi đều khách khí đối với quân quan của Vũ Lâm quân.

Mọi người đều là quân nhân, cũng không có nhiều gút mác lắm. Mặc dù Vũ Lâm quân phụ trách trông giữ Loạn Vệ doanh, nhưng không ảnh hưởng gì tới sự kính nể của họ đối với Đồng Phi. Mọi người đều là đàn ông có vợ, xảy ra loại chuyện này, phỏng chừng đối lại là mình thì cũng sẽ như Đồng Phi thôi.

Đô úy lập tức đi an bài người truyền tin, mà Đồng Phi thì trở lại trung quân đại tướng, lúc này thì Vương Song đã cầm đại sóc qua.

Dựa vào ánh sáng trong đại tướng, Đồng Phi tỉ mỉ quan sát.

Trên thân đầu sóc đồng nhân nặng trịch có một lỗ kiếm rất nhỏ. Hẳn là vết tích thanh kiếm kia để lại.

Phải nói, phẩm chất của Độc Cước Đồng Nhân sóc này có thể nói cực kỳ cứng rắn. Thanh Phong kiếm bình thường trong tay Vương Việt lại có uy lực như vậy sao? Quan sát thêm, tại ngực đồng nhân có một vết cắt rất kỳ lạ, sâu nửa đốt ngón tay, rất rõ ràng.

Vết cắt này nhìn qua là một đường thẳng, nhưng cẩn thận quan sát, có thể nhìn ra vết kiếm kéo ra một hình cung cổ quái.

Cũng không phải quá rõ ràng, hơn nữa hình cung này như ẩn như hiện, rất khó phát hiện. Đồng Phi nhìn chăm chăm vết kiếm đó, âm thầm kinh hãi.

Một thanh bảo kiếm bình thường có loại uy lực này sao?

Cử khinh nhược trọng, đây nhất định là cử khinh nhược trọng mà Hoàng Trung từng nói qua. Nếu không phải như vậy, thì quả thật khó mà giải thích.

Y cười khổ: không nghĩ tới mình lại gặp phải cổ sự chỉ xảy ra trong tiểu thuyết võ hiệp.

Cử khinh nhược trọng. . . cử khinh nhược trọng. . .

Vương Việt đó rốt cuộc làm sao để làm ra được điều này?

Nhắc đại sóc lên, Đồng Phi đi ra ngoài đại tướng, đi tới giáo trường trong doanh trại.

Lúc này trăng đã treo đầu cành liễu, trên giáo trường không có một ai, các nữ binh y theo quân kỷ phần lớn đã đi nghỉ ngơi sớm.

Giơ ngang đại sóc, trong đầu Đồng Phi toàn là phong tình của một kiếm Vương Việt sử ra.

Thật giống như đã khắc vào trong đầu, nhiều lần lặp lại, làm cho Đồng Phi cảm thấy như say như dại.

Rốt cuộc, y hít sâu một hơi, đại sóc trong tay tự nhiên đâm thẳng tới. Chỉ nghe bát âm tề minh, một luồng khí thể thâm liệt đột ngột phát ra, gió tạo ra bởi đại sóc, kích bụi bặm trong giáo trường tung bay, thanh thế đó đặc biệt đáng sợ.

Mặc dù ở bên cạnh quan chiến, Vương Song cũng không khỏi rùng mình.

Thân là quân nhân, hẳn tự nhiên có thể cảm nhận được chỗ tàn nhẫn trong một sóc này của Đồng Phi, sau khi hít một hơi lạnh, hẳn nhận không được quát to:

- Chủ công sử hảo sóc!

Nhưng Đồng Phi tỉnh táo lại, liền cười khổ lắc đầu.

- Đúng là tốt, nhưng vẫn không đúng. . . Thoạt nhìn muốn lý giải sự ảo diệu của cử khinh nhược trọng, bây giờ ta vẫn còn kém xa.

- Cử khinh nhược trọng gì?

Đồng Phi cười nói:

- Chỉ là một loại cảnh giới của võ nghệ thôi. Vương Song, hôm nay người đánh một trận với Sử A, thế có thu hoạch gì không?

- Kiếm của Sử A quả thật là kiếm của thích khách!

- Sao?

Vương Song suy nghĩ một chút:

- Kiếm pháp của Sử A nhìn như công chính bình thản, nhưng ẩn tàng sự biến ảo kỳ lạ, cực kỳ tàn nhẫn. Ngày hôm nay một là hấn không muốn liều chết với chúng tôi, thứ hai là bị Tiểu Thiết ca quần chặt lấy, không thể thi triển ra tuyệt chiêu. Bằng không, nếu chỉ một mình ta đánh với hấn, mặc dù ta ngồi trên lưng ngựa, chỉ sợ cũng đỡ nổi ba chiêu công kích của Sử A.

Kiếm của thích khách?

Cách hình dung của Vương Song rất hình tượng, làm cho Đồng Phi nhận thức được nhiều hơn.

Kiếm pháp của Vương Việt không động thì thôi, đã động thì giống như tạt phong bạo vũ, căn bản không cho người khác thở dốc.

Có khí thế của sát phạt, nhưng rất quang minh chính đại. Bất đồng với kiếm của thích khách mà Vương Song hình dung, kiếm pháp của Vương Việt này càng có hiệp khí hơn.

Y nhện không được thở dài:

- Vương Song, thoát nhìn con đường chúng ta phải đi còn rất dài.

Lời này làm cho Vương Song có vẻ ngỡ ngàng, nhưng hình như đã hiểu ý của Đồng Phi.

Thấy thời hạn 30 ngày mà Lưu Hồng nói đã gần đến, các sĩ phu của thành Lạc Dương đều xắn tay áo lên, chuẩn bị cho Đồng Phi đẹp mặt.

Thằng nhãi này quá kiêu ngạo rồi!

Một giới vũ phu, dám vô lễ với sĩ phu khắp thiên hạ? Hơn nữa người y giết không thiếu đệ tử của môn phiệt.

Chính gọi là sĩ khả nhẫn thứ bất khả nhẫn, nếu như không thu thập Đồng Phi kia, thể diện của họ sao mà coi được?

Dù sao thì không quản thiên ý thế nào, Đồng gia tử nhất định phải giết, bằng không không thể bình ổn sự phần nộ của các sĩ nhân.

Nhưng mà, ngay khi ngày thứ 30 đó sắp đến, thứ sử Ký Châu Vương Phân thượng tấu: Ký Châu Hoàng Cân tro tàn lại cháy.

Lấy Hắc Sơn Quân Hối dẫn đầu, dư nghiệt của Hoàng Cân quân liên tục tập kích quấy rối các nơi Thường Sơn, Trung Sơn, giết người cướp của, không chuyện ác nào không làm. Mà Quân Hối này giờ tay kêu gọi, Hoàng Cân lưu khẩu ở Ký Châu và các nơi đều hưởng ứng, triển khai công kích rất dữ dội.

Hoàng Cân chi loạn vào năm Trung Bình thứ nhất đã tạo thành bóng ma trong đầu các sĩ phu đến nay vẫn còn.

Ai cũng không ngờ, mới cách một năm Hoàng Cân tặc nổ ra lần thứ hai. Mặc dù thanh thế không lớn như trước kia, nhưng trở nên càng giảo hoạt hơn, chiến thuật của các tướng lĩnh cũng rèn luyện ngày càng lợi hại hơn. Không công thành đoạt đất, cũng không cất cứ một phương, đánh cướp xong thì lui, hơn nữa đều chia làm nhiều nhóm nhân mã nhỏ tập kích quấy rối khắp nơi, náo loạn vùng Ký Châu không phút nào yên.

Các sĩ nhân nhân tâm hoảng sợ, thế tộc cũng đều hành động.

Triều đình còn chưa đưa ra biện pháp đối phó với dư nghiệt Hoàng Cân tại Ký Châu, thì lúc này chiến cuộc Lương Châu thay đổi bất ngờ.

Hàn Toại suất lĩnh nhân mã bản bộ, đột phá phòng tuyến Kim Thành - Hà Cốc, đi vòng qua Lâm Thao, đánh thẳng tới An Định...

232. Chương 232: Hàn Dữ Mã (10)

Sáng sớm, Kim Thành bao phủ trong sương mù, từ xa nhìn lại, như ẩn như hiện, cực kỳ thần bí.

Hàn Toại vẻ mặt phức tạp nhìn Kim Thành mờ ảo đằng xa, trong lòng tràn ngập cay đắng, trong nhất thời tâm tư ngổn ngang trăm mối.

Phía sau hắn là vài nghìn thiết kỵ đông nghịt, đứng trong yên lặng.

Những người này đều là tùy tùng của hắn, hôm nay hắn nhất định phải tìm kiếm một con đường sống cho họ.

Tại Tích Thạch sơn tuy nói đã tụ tập mấy vạn nhân mã, nhưng theo Hàn Toại, những người đó đều không đủ để tin, chỉ là đám ô hợp mà thôi. Về phần Hoàng Trung Pháp Khương của Bắc Cung Bá Ngọc, Hàn Toại càng xem thường không để ý, một đám dốt nát cũng muốn xưng vương xưng bá?

Bị Đồng Trác ép bức đánh hơn nửa năm, lại còn thêm người Bạch Mã Khương ở khu vực Hà Hoàng không ngừng tập kích, Hàn Toại rất rõ ràng nhận thức được, Tích Thạch sơn đã không thể tiếp tục ở nữa. Bị Đồng Trác và người Bạch Mã Khương liên thủ phong tỏa, Hàn Toại đã hết gạo sạch đạn. Dưới tình huống như vậy còn phải đi bảo đảm cung ứng vật tư cho Hoàng Trung Pháp Khương của Bắc Cung Bá Ngọc, đã quá cật lực.

Bắc Cung Bá Ngọc không đáng tin. . .

Trong quan niệm của Hàn Toại, nếu không đáng tin, vậy có thể đem ra bán.

Hôm nay, chính là thời cơ tốt nhất để bán đứng Bắc Cung Bá Ngọc kia.

Hơn tháng trước, Hàn Toại lừa Bắc Cung Bá Ngọc dẫn người khởi xướng công kích dữ dội tại khu vực Hà Cốc, khiến nhân mã trong tay Đồng Trác cảm thấy rất vất vả. Vì đạt được Bắc Cung Bá Ngọc tín nhiệm, Hàn Toại thậm chí không tiếc giao hết mấy vạn người Thiêu Đường Khương trong tay cho Bắc Cung Bá Ngọc. Ngoài mặt là toàn lực trợ chiến, nhưng trên thực tế, Hàn Toại là muốn ném gánh nặng cho Bắc Cung Bá Ngọc.

Hiện giờ, hắn khinh trang ra trận, thủ hạ tùy tùng đều cơm no rượu say.

- Ngạn Minh!

Hàn Toại khẽ nói:

- Ta cho người 500 nhân mã, lừa mở cửa thành. . . Nên làm như thế nào, ngày hôm qua ta cũng đã nói rồi. Nhớ kỹ, sau khi lừa mở cửa thành, lập tức phát ra tín hiệu, trước khi đại quân xông vào Kim Thành, người phải cố gắng giữ cửa thành không mất.

- Tiểu tử hiểu rồi!

Diêm Hành xoay người lên ngựa, chộp lấy một đôi Mai Hoa Lượng Ngân chùy, dẫn theo 500 khinh kỵ chạy như bay đến Kim Thành.

Đội đại chùy này là binh khí Diêm Hành tìm người chế tạo. Đôi Lôi Cổ Úng Kim Chùy mà Đồng Phi để lại, trọng lượng của nó cũng chấp nhận được, nhưng cách dùng Lôi Cổ Úng Kim Chùy rất phức tạp, đặc biệt là cơ quan trên chùy. Đến nay Diêm Hành vẫn chưa thể thi triển được.

Hắn không có loại sức mạnh như của Đồng Phi, Lưu tinh chùy đánh không được mấy vòng, ngay cả ngựa cũng ngồi không vững.

Sau đó hắn liền dứt khoát bỏ đôi Lôi Cổ Úng Kim Chùy đó, sai người chế tạo lại đôi Mai Hoa Lượng Ngân chùy, lúc này mới tính thuận lợi.

Đối với hành vi vứt bỏ minh hữu của Hàn Toại, Diêm Hành cũng không cảm thấy có gì sai trái.

Tại nơi lạnh khủng khiếp như tây bắc, mạnh hiếp yếu, tranh nhau mà sống, thiên đạo luân lý này càng thêm rõ ràng.

Diêm Hành coi như là xuất thân con cháu quan lại, rất minh bạch đạo lý trên chính trị không có minh hữu vĩnh viễn, càng không có địch nhân vĩnh viễn.

Lại nói, lúc trước nếu không phải Bắc Cung Bá Ngọc và lão vương Thiêu Đường, hẳn đang làm con rể của thái thú yên lành, sao lại rơi vào bước đường làm phản tặc như hiện tại chứ? Hàn Toại vứt bỏ Bắc Cung Bá Ngọc, rất tốt, rất diệu... Không làm như vậy, không đủ để làm đại trượng phu.

Sương mù lượn lờ, thủ quân của Kim Thành chỉ có thể nhìn thấy có nhân mã đến, nhưng thấy không rõ cờ hiệu.

- Người nào? Nếu không dừng lại thì sẽ bắn cung!

- Dừng bắn cung, dừng bắn cung...Chúng tôi phụng mệnh của thứ sử đại nhân, có chuyện quan trọng đến đây bẩm báo với Hồ Chấn tướng quân.

- Chờ đấy!

Tướng lĩnh thủ quân lập tức nhanh chóng bẩm báo với tướng thủ Kim Thành Hồ Chấn.

Bởi Bắc Cung Bá Ngọc như phát diên mãnh công bản bộ của Đồng Trác tại Hà Cốc, khiến cho Đồng Trác đành phải điều đại bộ phận nhân mã đến Hà Cốc. Tuy nói hiện tại thủ hạ của Đồng Trác binh nhiều tướng mạnh, nhưng đối mặt với công kích của hơn mười vạn người Khương, vẫn có vẻ như trứng chọi đá.

Kim Thành đành phải do Hồ Chấn trấn thủ, đồng thời điều thủ hạ của Ngưu Phụ là kiêu tướng Hồ Xích Nhi đến hiệp trợ.

Hôm nay dưới trướng của Đồng Trác đích thật là nhân tài đông đúc. Tại Nam Dương chiêu hàng tướng lĩnh Hoàng Cân là Trần Lan, Lô Bạc. Sau khi đảm nhiệm thứ sử Lương Châu lại có Trương Tế, Trương Tú người Vũ Uy Tổ Lệ (nay là Tĩnh Viễn, tỉnh Cam Túc) tới hiệu lực. Sau đó Lý Giác, Quách Tỷ tướng lĩnh quận Bắc Địa bởi vì gặp đám người Lý Văn Hân, Biên Chương công kích, mới bại lui Lũng Tây, quy về dưới trướng Đồng Trác, đồng thời còn mang đến cho Đồng Trác cứu nguyên danh sĩ Lý Túc.

Trong đó, Bắc Địa Thương Vương Trương Tú là đệ tử của Đồng Uyên, một trong tam tuyệt, võ nghệ cao cường, vô cùng dũng mãnh.

Nhưng ở trong lòng Đồng Trác, có lẽ là xuất phát từ tín nhiệm đối với thuộc hạ cũ, vì vậy đã phái Hồ Chấn đảm nhiệm tướng thủ Kim Thành.

Kim Thành không chiến sự, Hồ Chấn tự nhiên là đặc biệt thoải mái.

Mỗi ngày ở trong phủ nha uống rượu, thậm chí ngay cả việc tuần thành cũng ném cho phó tướng Hồ Xích Nhi tới chưởng quản.

Hôm qua say rượu, Hồ Chấn vẫn còn nằm trên tháp ngủ say, chợt nghe Hồ Xích Nhi báo lại:

- Ngoài thành có người tự xưng tín sứ do chủ công phái tới, nói là yêu cầu gặp tướng quân.

- À, nếu là người chủ công phái tới thì cho họ vào đi.

Hồ Xích Nhi hơi do dự:

- Tướng quân, Hàn Văn Ước đó cực kỳ giả dối, hiện giờ chủ công đang tác chiến tại Hà Cốc, có phải nên xác nhận một chút không?

- Xác nhận làm gì?

Hồ Chấn đứng lên, mơ mơ màng màng nói:

- Khương tặc đều tập trung tại Hà Cốc, nào có khả năng tới đánh lén Kim Thành ta? Mà Kim Thành vẫn còn 8000 tinh binh, chỉ 500 người, trừ phi chúng có hổ lang chi tướng như Phi công tử, mơ tưởng dương oai tại Kim Thành của ta.

Hồ Xích Nhi ngẫm lại, hình như cũng là đạo lý này.

Hắn lập tức phụng mệnh đi ngay, khi trở lại đầu thành thì sương mù đã loãng đi rất nhiều.

Loáng thoáng thấy có người dưới thành tay cầm song chùy. Hiện nay dưới trướng của Đồng Trác có một nhánh quân thân tùy, tên là Bác Lãng sĩ. Không biết là bởi vì được Cự Ma Sĩ của Đồng Phi dẫn dắt hay là vì nguyên nhân gì, Bác Lãng sĩ đều là hãn tốt cấu thành, lấy chùy làm binh khí.

Hồ Xích Nhi yên tâm, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy có gì đó bất thường.

- Người dưới thành đợi đấy. Giờ mở cửa thành!

Nói rồi hắn xua tay sai người đi mở Thiên cân áp. Mà lúc này, dưới thành có người hô lớn:

- Làm gì mà lề mề vậy hả, nhanh lên một chút!

Không đúng. . .

Hồ Xích Nhi cơ linh rung mình một cái. Bác Lãng sĩ là đội quân thân tùy do Đồng Trác thành lập tại Nam Dương, người thu nhận phần lớn là tráng sĩ của Tì Châu và Dự Châu. Mà người dưới thành, sao lại nói phương ngôn Kim Thành lưu loát như vậy? Không hay, là quân địch!

- Đừng mở thành...

Hồ Xích Nhi vội vàng lớn tiếng la lên, nhưng đã chậm.

Thiên cân áp ở cửa thành kéo lên, đại môn từ từ mở ra một khe, cầu treo cũng theo đó hạ xuống.

Chỉ thấy dưới thành phóng ra một kỵ, nhảy lên cầu treo và la lớn:

- Các huynh đệ, theo ta phá cửa!

Lời còn chưa dứt, đại chùy vung lên, oanh một tiếng đập lên cửa thành. Cửa sắt nặng nề vang lên chát chúa, rồi người đó lại liên tục đánh liên ba chùy, binh lính sau cửa thành không đỡ được cự lực đó kéo tới, không ít người bị cửa thành chấn bay ra xa.

Theo sau, 500 thiết kỵ xông vào trong thành, lập tức liệt trận xung phong.

233. Chương 233: Hàn Dữ Mã (11)

Hồ Xích Nhi chỉ huy nhân mã ý đồ đoạt lại cửa thành, bản thân cũng vội vã lên ngựa, cầm đao lao xuống. Đối diện đụng phải viên tướng lĩnh sử chùy kia. Hai người cũng không nói nhiều, chiến mã xoay quanh, chỉ hai ba hiệp, Hồ Xích Nhi bị một chùy quét xuống ngựa.

Cùng lúc đó, có âm thanh vang lên, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa rầm rập.

Kim Thành nhất thời đại loạn, Diêm Hành tay vũ song chùy, nhất mã đương tiền. Những nơi đi qua máu thịt tung toé, rất uy mãnh.

Hồ Chấn cũng nghe được tin tức, mơ màng ngồi lên ngựa, cầm thương chạy tới.

Trên đường cái vừa lúc đụng phải Diêm Hành, hai người đối mặt. Diêm Hành hét lớn một tiếng, vòng chùy đập tới. Hồ Chấn còn chưa biết rõ đối thủ rốt cuộc có lai lịch gì, vội vàng giơ thương nghênh đón. Chỉ nghe keng một tiếng, đại thương bị đập thành hình chữ U. Hồ Chấn tê dại cả cánh tay, đầu mờ mịt cũng thoáng cái tỉnh táo lại, ý thức được không ổn, thúc ngựa bỏ chạy.

Diêm Hành sao cho hắn thoát, phi ngựa đuổi theo. Đại chùy đột nhiên tuột tay bay ra, nện thẳng lên lưng Hồ Chấn.

Bị đại chùy nặng sáu bảy chục cân đập vào, Hồ Chấn hộc máu, lao đầu xuống ngựa. Diêm Hành cũng phi ngựa lướt qua, tay nắm lên đại chùy.

- Tướng quân đã chết, tướng quân đã chết. . .

Binh mã Kim Thành rơi vào hoảng loạn.

Lúc này Hàn Toại cũng dẫn dắt nhân mã đánh vào bên trong. Sau một hồi chém giết, đánh cho binh Kim Thành người ngã ngựa đổ, chạy trốn chết.

Đội sương mù tan đi, Kim Thành đã rơi vào tay Hàn Toại.

Nhìn Kim Thành đã lâu không gặp lại trở về trong tay mình, Hàn Toại vô cùng cảm khái.

- Nhạc phụ, kế tiếp chúng ta làm thế nào?

Hàn Toại đứng trên đầu thành, trầm tư một lát mới nhỏ nhẹ nói:

- Kim Thành không thể thủ. . . Chúng ta không thể ở đây lâu.

- Sao?

- Mệnh lệnh các huynh đệ thu thập lương thảo, chuẩn bị xuất phát bất cứ lúc nào. Còn nữa, có bắt được tù binh không?

Diêm Hành tỏ ra rất tiếc nuối:

- Nhân mã chủ lực của Đồng Trác đều theo hấn kịch chiến tại Hà Cốc, Kim Thành cũng không để lại nhân vật lợi hại gì. Tướng thủ Hồ Chấn bị tiểu tể giết chết, có điều tiểu tể bắt được một tù binh là một phó tướng đô úy, giờ sẽ áp giải hấn qua đây.

Chốc lát sau, Hồ Xích Nhi chặt vật không chịu nổi bị một đám quân sĩ hổ lang áp giải lên đầu thành.

Hàn Toại cười tủm tỉm mà hỏi:

- Vị tướng quân này, có thể báo tên ra được không, cũng tiện bề cho tại hạ xưng hô?

Hồ Xích Nhi run rẩy trả lời:

- Tiểu tướng Hồ Xích Nhi, là đô úy dưới trướng tướng quân Ngưu Phụ, thái thú Lũng Tây, bá kiến tướng quân.

- Ngưu Phụ?

Trong mắt lóe lên hàn quang:

- Hình như là con rể của Đồng Trác, có đúng không?

- Đúng vậy!

Diêm Hành đảo tròn mắt, nhỏ nhẹ nói:

- Nhạc phụ, sao chúng ta không mượn tay người này đánh phá quận thành Lũng Tây, chiếm lĩnh Lũng Tây?

Trong lòng Hàn Toại không khỏi khẽ động, có phần tán thưởng đối với đề nghị này của Diêm Hành. Con rể này cũng không phải là người hữu dũng vô mưu, chỉ cần rèn luyện thêm, nhất định có thể giúp ta giành được đại sự. Đánh chiếm Lũng Tây, nghe qua cũng rất hấp dẫn.

Nhưng vừa nghĩ, Hàn Toại lại có ý nghĩ bỏ qua.

- Không được. . .

- Vì sao?

- Ngưu Phụ khác với Hồ Chấn, người này hành sự cẩn thận, là một người không cầu công lao. Chúng ta có thể lừa mở Kim Thành, nhưng chưa hẳn có thể lừa mở Lũng Tây. Hơn nữa quận thành Lũng Tây đó khác với nơi này. Lũng Tây là căn cơ của Đồng Trác, nhất định thủ vệ sâm nghiêm. . . Hơn nữa Lâm Thao cùng mục trưởng Đồng gia có người nói còn có mười vạn thú binh, chúng ta không chiếm được tiện nghi đâu.

Diêm Hành vừa nghe, cũng khẽ gật đầu, thầm nghĩ: vẫn là nhạc phụ nghĩ chu đáo.

Sai người dẫn Hồ Xích Nhi đi, Hàn Toại trầm ngâm một lát, sau đó đột nhiên nắm chặt tay đấm lên lỗ châu mai.

- Hầu Tuyền, Trương Hoành!

- Có mặt tướng!

- Lập tức điểm binh mã. Sau một canh giờ, rút lui khỏi Kim Thành, chỉ mang theo lương thảo và ngựa. Những thứ khác không được mang theo. Đừng tiếc vàng bạc trang sức gì hết, ngày khác Hàn Toại ta bảo đảm, chắc chắn mang đến ọi người càng nhiều tài phú hơn hôm nay.

- Mặt tướng mình bạch!

Diêm Hành tỏ ra khó hiểu:

- Nhạc phụ, chúng ta muốn đi đâu?

- Hướng An Định, chúng ta hội hợp với Lý Văn Hầu và Biên Chương.

- Vì sao phải đi chung với họ, Hơn nữa hướng An Định, nhất định phải thông qua Lũng Tây, nhạc phụ không phải nói không đi Lũng Tây sao?

- Chúng ta đích thực không đi Lũng Tây, mà qua sông Thước Âm, từ Tĩnh Viễn vào An Định.

- Đi Tĩnh Viễn?

Hàn Toại mỉm cười, khẽ nói:

- Ta có quen với tướng thủ Tĩnh Viễn là Mã Đằng, người này là hậu duệ của Phục Ba tướng quân Mã Viện, nhưng rất có dã tâm. Hắn không phải dòng chính của Đồng Trác, nhất định không được trọng dụng. Mà lại bởi vì là người Lương Châu, nhân mã ở Ti Lệ cũng sẽ bài xích hắn. Chúng ta đi Tĩnh Viễn, có thể đem tao ngộ của ta báo cho hắn biết, sau đó thuyết phục hắn. Chỉ cần có thể đặt chân tại Tĩnh Viễn, đám người Biên Chương đắc thế, chúng ta có thể nhân cơ hội xuất binh tương trợ, nếu như thất thế, thì có thể liên thủ với Mã Đằng, mưu đồ Vũ Uy.

Nghe xong những lời này, Diêm Hành rơi vào trầm tư.

- Ý của nhạc phụ là... Chiếm Vũ Uy, chúng ta dựa lưng Tây Vực, nếu như thời cuộc bất lợi thì đến Tây Vực; nếu như thời cuộc có lợi, nhân cơ hội đoạt lại Kim Thành?

Hàn Toại tán thưởng gật đầu:

- Ngạn Minh nói không sai, nhưng ta tính toán cũng không phải chỉ ở Kim Thành, mà là toàn bộ Lương Châu. Người cứ xem đi, coi như là Biên Chương, Lý Văn Hầu thất bại, người của triều đình cũng sẽ không để cho một mình Đồng Trác kiêu ngạo, nhất định sẽ phái người đến đây phân quyền với hắn. Đến lúc đó chúng ta có thể từ trong đó thu lợi. Có điều phải thuyết phục Mã Đằng, chúng ta còn phải mời một người mới có thể. . . Ngạn Minh, người dẫn người đi trước, ta cùng Trình Ngân, Lương Hưng đi mời người này, sau đó đuổi theo.

Diêm Hành ngạc nhiên:

- Nhạc phụ muốn mời ai?

- Quách Sủng!

- Quách Sủng người Cao Lan?

- Chính là người này. Quách Sủng có giao hảo với Mã Đằng, hơn nữa tổ tiên của Quách Sủng từng có ân với cha của Mã Đằng, có hắn đứng ra, thuyết phục Mã Đằng liền dễ như trở bàn tay.

Diêm Hành cười nói:

- Nhạc phụ quả nhiên là đa mưu túc trí. Tiểu tử bội phục.

Không nói đến Hàn Toại làm sao thuyết phục Mã Đằng.

Khi Kim Thành bị Hàn Toại công hãm, Đồng Trác tại Hà Cốc đại phá Hoàng Trung Phá Khương.

Năm vạn thiết kỵ, tấn công điên đảo. Hơn mười vạn Khương kỵ bụng đói meo căn bản không thể làm ra chống trả hữu hiệu, sau mấy ngày kịch chiến, Bắc Cung Bá Ngọc hốt hoảng bại lui.

Trên chiến trường, thi thể ngang dọc.

Đồng Trác một thân quân trang, cười một con đại bạch mã, cực kỳ đắc ý.

Ở bên cạnh hắn có Lý Giác, Quách Tỷ và Lý Nho, chúng tướng còn lại chia làm ba đường tập kích, thế phải bắt Bắc Cung Bá Ngọc.

Lý Nho nhìn sắc trời, cười nói:

- Chắc hẳn Hàn Toại kia đã chiếm lĩnh Kim Thành rồi.

Lý Giác Quách Tỷ có vẻ sợ hãi đối với con người gầy ốm này.

Đây chính là kẻ ngay cả người một nhà cũng dám tính toán.

234. Chương 234: Hàn Dữ Mã (hết)

Mâu thuẫn giữa Lý Nho và Hồ Chấn có ngọn nguồn từ Nam Dương. Lúc trước Lý Nho mưu đồ không chu toàn, khiến Đồng Trác suýt nữa chết bên bờ sông Dục Thủy. Nếu không phải Đồng Phi suất lĩnh kì binh xuất hiện, khả năng. . . Vì vậy sau này, Hồ Chấn thường xuyên châm chọc khiêu khích Lý Nho.

Mâu thuẫn giữa hai người này sau khi trở lại Lương Châu càng gay gắt hơn.

Bắc Cung Bá Ngọc mãnh công tại Hà Cốc một cách khác thường, Lý Nho lập tức cảm thấy một mùi của âm mưu.

Sau khi trải qua tỉ mỉ phân tích, Lý Nho liền đưa ra kết luận: Hàn Toại muốn thí tốt giữ tướng, vứt bỏ Bắc Cung Bá Ngọc mà bảo vệ bản thân chu toàn.

Cũng đúng lúc này, chợt có Xa kỵ tướng quân Đồng Thừa phái tâm phúc là Đồng Kim cầu kiến Đồng Trác. Đồng Kim là một thanh niên rất cơ linh, khoảng chừng 24, 25 tuổi, tự Tam Thạch.

Lý Nho cũng từng gặp qua người này, buổi nói chuyện đêm đó cũng chỉ giới hạn trong ba người Đồng Trác, Lý Nho và Đồng Kim.

Đồng Kim nói:

- Nghe nói tổ tiên của Đồng đại nhân vốn là người Bành Thành Từ Châu? Sau đó mới chuyển nhà đến Lũng Tây? Có việc này không?

Tổ tiên của Đồng Trác quả thật từng ở Bành Thành, nhưng đó đã việc của ba thế hệ trước. Bản thân Đồng Trác cũng không phải rất rõ ràng. Ở trong nội tâm, nhiều năm sinh sống tại Lương Châu, đã làm cho Đồng Trác mang đậm vết tích của người Lương Châu.

Tuy nhiên những lời của Đồng Kim hình như giấu diếm huyền cơ, Đồng Trác tự nhiên sẽ không phủ nhận.

- Đó đã là việc nhiều năm trước, gia phụ từng nói qua việc này với Trác, nói Bành Thành vẫn còn có thân tộc ở đó, nhưng Trác chưa từng trở lại, đối với trong tộc còn những ai cũng không phải rõ ràng lắm.

- A, vậy tiểu nhân cũng biết đôi chút.

- Chủ nhân nhà ta cũng là người Bành Thành, sau khi công tử của đại nhân đến Lạc Dương, chủ nhân nhà ta nghe nói đại nhân cũng là họ Đồng, hơn nữa nguyên quán từng tại Bành Thành, vì vậy liền mệnh tiểu nhân về nhà tìm đọc gia phả, cuối cùng phát hiện trên đó có tên của phụ thân Đồng đại nhân.

- Sao?

- Phụ thân của đại nhân có phải tên Nhã?

Đồng Trác liên tục gật đầu:

- Đúng vậy!

- Có điều trong gia phả, chi của Đồng đại nhân chỉ tới lệnh tôn là ngừng, không biết vì nguyên nhân gì. Cũng không thấy tên của đại nhân.

- Việc này, có lẽ thời gian dài không liên hệ với gia tộc, vì vậy chắc không biết.

Đồng Trác nhìn thoáng qua Lý Nho, thấy Lý Nho khẽ gật đầu.

Đồng Thừa, chính là đệ đệ của Đồng hoàng hậu, mà Bành Thành Đồng thị lại là vọng tộc vào thời đó, khá có danh tiếng. Đồng Trác và Lý Nho đều nhạy cảm phát hiện, đến đây Đồng Kim đến đây chỉ sợ là có mục đích riêng. Nhưng mặc kệ là mục đích gì, có thể vào gia phả Đồng gia, bất kể Đồng Trác thật sự có liên quan với Đồng gia hay không, việc đó chẳng khác nào đã thay đổi một thân phận rất lớn.

Cái thứ gia phả này, còn không phải là do người viết ra?

Đồng Kim nói có tên của Đồng Nhã mà không có tên của Đồng Trác, ý chính là muốn Đồng Trác cho thấy thái độ.

Đồng Trác đứng dậy:

- Mời tiên sinh chuyển cáo cho Xa kỵ tướng quân, nói là Đồng Trác không một khắc nào mà không nhớ quy tông nhận tổ. . . Khẩn cầu tướng quân nhìn vào một mảnh thành tâm của Đồng Trác, mà thành toàn cho tấm lòng này của Trác đi.

Ý trong lời nói cũng đã biểu lộ cõi lòng.

Đồng Kim trầm ngâm chốc lát, từ áo trong lấy ra hai phong thư rồi đưa cho Đồng Trác.

- Hai phong thư này, một phong là chủ nhân nhà ta viết. Một phong thư khác... Đại nhân xem đi, cho tiểu nhân biết đáp án là được.

Đồng Trác nhìn lướt qua phong thư, không khỏi rung mình.

Trên một phong thư trong đó, chình ỳnh là ấn tín của hoàng đế, đây rõ ràng là tấm chiếu thư.

Mở thư, tỉ mỉ xem qua một lần. Đồng Trác nghiêm mặt nói:

- Mời chuyển cáo đại nhân, nói là Đồng Trác nhất định phụng chỉ mà làm.

Đồng Kim nói:

- Trước khi tiểu nhân xuất phát, chủ nhân từng bảo tiểu nhân chuyển cáo cho đại nhân mấy câu: công tử tại Lạc Dương bị sĩ nhân bắt dung, nhưng chỉ cần có chủ nhân một ngày, nhất định sẽ bảo vệ công tử chu toàn. Đại nhân nên tích sức lực lượng, tương lai mới có thể hành động. Nếu có thể thành sự, thì chức đại tướng quân sẽ thuộc về tướng quân. Bởi vậy nên làm thế nào, xin đại nhân suy nghĩ kĩ.

Những lời này rất xảo diệu, nhưng rõ ràng đã biểu đạt ý của Đồng Thừa.

Rốt cuộc là ý của Đồng Thừa, hay là ý của hoàng thượng?

Đồng Trác không muốn hỏi. Đây chính là lợi ích vô cùng, có thể giúp hắn đứng vững gót chân tại Lương Châu.

Đồng Kim rời khỏi không lâu sau, Lạc Dương truyền đến tin tức Đồng Phi bị giam trong Đại Lý giám, suýt nữa bị người hãm hại.

Sau đó Viên Thiệu phái Trương Mạc tới, ngoài mặt là hiệp trợ.

Nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra tâm tư đó của Viên Thiệu. Trương Mạc đến đây, sợ rằng cũng không chỉ đơn giản là hiệp trợ Đồng Trác.

Trương Mạc rất hiểu chuyện, sau khi đi tới Lũng Tây cũng không nóng lòng nhúng tay vào quân vụ.

Nhưng trong lòng Đồng Trác rất rõ ràng, Trương Mạc này không phải là không muốn nhúng tay, mà là đang chờ đợi thời cơ. Chỉ cần chiến sự Lương Châu một khi được dẹp loạn, hẳn khẳng định sẽ nhảy ra. Khi đó, lấy năng lực tứ thế tam công của Viên gia, phân quyền với Đồng Trác chỉ dễ như trở bàn tay.

Người Viên gia, các người thật biết tính toán!

Tuy nhiên Đồng Trác cũng không lo lắng, đã có Đồng gia ủng hộ, vậy cứ phóng ngựa qua đây đi.

Vì vậy khi Lý Nho nói ra Hàn Toại khả năng có âm mưu, Đồng Trác rất phối hợp điều toàn bộ nhân mã ở Kim Thành đến Hà Cốc.

Muốn đột phá vòng vây, vậy đột phá vòng vây đi.

Chỉ cần người tại Lương Châu, sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

Mà tại phương diện Lý Nho, cũng vừa lúc diệt trừ Hồ Chấn, trút cơn giận trong lòng.

Bắc Cung Bá Ngọc bị Trương Tú bắt được, áp giải đến trước mặt Đồng Trác.

Khi thấy Bắc Cung Bá Ngọc, Đồng Trác không tự chủ được liền nghĩ tới con rể lớn và con gái lớn nhà mình, trong lòng nhất thời nổi lên sát ý.

- Bắc Cung Ngọc, từ lâu ta đã nghe đại danh của ngươi rồi đấy!

Đồng Trác cố ý gọi ra cái tên trước kia của Bắc Cung Bá Ngọc, mặt nở nụ cười dữ tợn.

Bắc Cung Bá Ngọc tái cả mặt, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng. Hắn biết rõ, Đồng Trác tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Cố gắng kiên cường hơn, nhưng chân không ngừng run lên, liền quỳ phịch xuống đất.

- Ngày đó ngươi giết nữ nhi của ta, có tưởng tượng qua hôm nay không?

Hít sâu một hơi, Bắc Cung Bá Ngọc nói:

- Muốn giết muốn chém, ngươi cứ tùy tiện...

- Ha ha ha, ta muốn giết ngươi, đơn giản giống như giết một con kiến. Nhưng hiện tại ta đột nhiên muốn nói cho ngươi một việc, tin tưởng ngươi nhất định muốn nghe. Ngay khi ta và ngươi giao chiến, hảo hữu Hàn Toại đó của ngươi đã chiếm lĩnh Kim Thành rồi.

Mắt Bắc Cung Bá Ngọc sáng lên, nhưng khi thấy được nụ cười trên mặt Đồng Trác, hắn hình như đã hiểu ra cái gì.

- Tuy nhiên hẳn không có tới cứu ngươi, mà là mang theo lương thảo binh mã, đến An Định đầu nhập vào Lý Văn Hưu và Biên Chương rồi. Hừ hừ, minh hữu ngươi tín nhiệm nhất hôm nay đã từ bỏ ngươi, không biết vị vua Phá Khương như ngươi có cảm tưởng gì không?

- Hắn, hắn lại. . .

Bắc Cung Bá Ngọc chỉ cảm thấy ngực khó chịu, hộc ra một ngụm máu.

Hàn Toại, vì sao ta luôn tin tưởng hắn chứ? Đều nói người đọc sách biết liêm sỉ, nói trung nghĩa, nhưng vì sao hắn nhiều lần bán đứng ta?

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Bắc Cung Bá Ngọc, Đồng Trác tràn đầy khoái ý.

- Người đâu, lôi phần tặc này ra ngoài trăm!

Có tiểu giáo qua kéo Bắc Cung Bá Ngọc đi, chẳng mấy chốc một cái đầu máu chảy đầm đìa được đưa đến trước mặt Đồng Trác.

- Hoa Hùng, Từ Vinh!

- Có mặt tướng. . .

- Từ hôm nay trở đi, nhân mã của Hoàng Trung Phá Khương do hai người chưởng quản. Mặc kệ nói như thế nào, Phá Khương đó cũng từng là thuộc hạ của nữ nhi ta, các người phải quản lý cho tốt. Tàn Hồ bình giao cho Hàn Mãnh chỉ huy, nguyên Nam Dương bình quy về Trương Tế chỉ huy. Lý Giác, Quách Tỷ, dẫn nhân mã bản bộ lên đường lập tức đến Kim Thành, thông tri cho Ngưu Phụ tăng cường nhân mã, lương thảo, các bộ ngay tại chỗ nghỉ ngơi chỉnh đốn.

- Vâng. . .

- Lý Nho, Lý Túc, hai người theo ta đến Bạch Mã Khương một chuyến, ta muốn đi gặp Bạch Mã Khương vương...

Nói đến đây, Đồng Trác chuyển ánh mắt nhìn vào Trương Tú.

Trương Tú tuổi mới 18, đáng vẻ đường đường, rất có uy nghiêm.

Đồng Trác suy nghĩ một chút:

- Trương Tú, ta giao 500 Bắc Lăng sĩ dưới trướng của ta cho người, người lập tức mang đầu của Bắc Cung Bá Ngọc đến Lạc Dương. Sau khi đến Lạc Dương, trước tiên cầu kiến Sư nhi của ta, giao đầu người cho nó, nói là ta không quên ước định với nó lúc trước. Bảo nó phải nhẫn nại một chút, nếu có chuyện thì đi tìm nhạc phụ của nó và Đồng Thừa thương lượng.

Trương Tú nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, nhưng chợt kinh hãi dị thường.

- Đại nhân, sau khi giao đầu người cho công tử, Tú phải làm sao?

- Ở lại bên cạnh nó, bảo vệ cho nó... Lúc Tây Bình quay lại Lương Châu, người chính là giáo úy của Tổ Lệ quân này.

Thúc cháu Trương Tế hưng phấn vô cùng. Tổ Lệ là quê nhà của họ, giáo úy Tổ Lệ quân, chẳng phải là nói Đồng Trác sẽ cho Trương Tú độc lĩnh một quân sao?

Tổ Lệ ơi, đến lúc đó thúc cháu ta có thể áo giáp về làng.

Trương Tú quỳ một gối xuống đất:

- Tiểu tướng thề chết, nhất định bảo vệ công tử chu toàn.

235. Chương 235: Trần Ai Lạc Định(1)

Lưu Hồng đi lên Gia Đức Điện, trên khuôn mặt phúng phính viết rõ hai chữ mệt mỏi.

Nhìn văn võ cả triều giống như không khí, đi thẳng tới quỳ dưới bệ đỡ tam bái cửu khấu:

- Khởi bẩm hoàng thượng, thần Lưu Hồng không làm nhục sứ mệnh, trong 30 ngày thể sát thiên ý, cuối cùng cũng có thu hoạch. Thiên ý thế nào, đều viết ở trong tấu chương, trình thỉnh hoàng thượng ngự lãm.

Vừa nói hần vừa lấy ra một quyển thẻ tre trong ống tay áo, giơ cao qua đỉnh đầu.

- A phụ, trình lên!

Trương Nhượng vội vã khom người đi xuống bệ đỡ, nhận lấy thẻ tre từ trong tay Lưu Hồng. Nhưng đúng lúc này, việc khiến văn võ cả triều kinh hãi lại đột nhiên xảy ra. Trong nháy mắt khi Trương Nhượng cầm

lấy thẻ tre trong tay Lưu Hồng, sắc mặt Lưu Hồng đột nhiên đỏ bừng, cổ họng nhấp nhô hai cái, sau đó hộc ra một ngụm máu, bắn đỏ lên người Trương Nhượng.

Lưu Hồng ngồi phịch xuống đất, hấp hối.

Hán Đế đầu tiên là ngẩn ra, nhưng nhanh chóng có phản ứng, lớn tiếng la lên:

- Thái y, thái y ở đâu?

Trên Gia Đức Điện rơi vào hỗn loạn, tất cả mọi người kinh khủng nhìn Lưu Hồng đang trong hôn mê, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Có người thông minh, mơ hồ đoán ra được mảnh khoe trong đó.

Nghĩ trước đây khi Hứa Thiệu Nguyệt đánh bình bình xét ba người Đồng Phi, lúc đó chẳng phải cũng hộc máu rồi chết?

Lẽ nào nói, đây không phải đang diễn trò? Mà là Lưu Hồng thực sự tiết lộ thiên cơ, vì vậy mới bị trời phạt như hôm nay sao?

Trương Nhượng tay bưng thẻ tre, đứng cũng không được, lui cũng không xong, nửa ngày nói không nên lời.

Có người đã gọi thái y vội vã thượng điện, sau khi kiểm tra cho Lưu Hồng một phen, mới trả lời:

- Hoàng thượng, hoàng thúc khí mạch suy yếu, cần mau chóng điều dưỡng mới được. Nếu tiếp tục kéo dài, thần e sợ hoàng thúc sẽ có nguy hiểm đến tính mệnh.

- Vì sao như vậy?

- Hoàng thượng, mạch tượng của hoàng thúc yếu ớt, hơn nữa cực kỳ quái dị. Thần tòng y đã hai mươi năm, nhưng chưa từng gặp qua tình huống này. Vì vậy cũng không tiện nói rõ.

- Đã như vậy, mau mau điều hoàng thúc đi xuống điều dưỡng.

Nói rồi Hán Đế lại nói với Trương Nhượng:

- A phụ, mau trình sách trong tay lên cho trẫm, trẫm muốn xem thiên ý rốt cuộc thế nào.

Trương Nhượng nghe vậy, vội vàng dâng thẻ tre lên.

Hán Đế mở thẻ tre ra, thấy trên đó viết lưu loát hơn nghìn chữ.

Nhưng nội dung đơn giản chỉ có một: sét đánh Gia Đức Điện, là bởi vì trong triều có trung lương bị kẻ gian hãm hại. Vì vậy cảnh kỳ. Trung lương đó là Câu Trần giáng thế, giống như Lôi Chấn Tử của Văn Vương, là trung thần ông trời phái tới bảo vệ giang sơn xã tắc Đại Hán.

*Câu Trần: tên một tinh tú cổ của Trung Quốc, thuộc Tử Vi viên, thuộc chòm sao Tiểu Hùng trong hệ thống chòm sao hiện tại, Câu Trần, tức là chòm sao Bắc Cực hiện tại

Hán Đế ngẩng đầu, đột nhiên hỏi:

- Người phương nào là Lôi Chấn Tử của trẫm?

Lời vừa nói ra, trên đại điện trở nên vắng vẻ.

Hán Đế rõ ràng là đem mình so sánh với Chu Văn Vương, nghe qua hình như có vẻ quái dị. Nhưng mặc dù quái dị, ai dám mở miệng.

Hơn nửa ngày, tư đồ Trần Đàm đứng ra:

- Thiên thư nói Lôi Chấn Tử, nhất định là Hoàng Phủ Nghĩa Chân.

Hà Tiến tỏ ra khó hiểu:

- Nói như thế, Lôi Chấn Tử chết rồi, chẳng phải nói Đại Hán ta chắc chắn vong bởi tay ngô hoàng? Trần tư đồ, người thật to gan, nguyên rủa giang sơn Đại Hán, càng nói xấu ngô hoàng ngu ngốc vô năng. Ta lại hỏi

người, thiên thư nói, trong triều có trung lương bị kẻ gian hãm hại, nói cách khác, vị thần trung lương đó còn chưa tạ thế, có quan hệ gì với Hoàng Phủ Tung đâu?

- Việc này...

Trương Nhượng cũng lên tiếng:

- Khi còn nhỏ lão nô từng nghe người ta nói, phàm người ông trời phái tới, chắc chắn có dị tượng. Nghe đồn Lôi Chấn Tử tướng mạo bình dị, không có tướng mạo của người thường. Từ nhỏ từng bị người ta vứt bỏ, sau đó mới trở thành con trai Văn Vương, hoàn toàn không quan hệ với Hoàng Phủ Nghĩa Chân đâu.

Lại có Đông Quan bác sĩ đứng ra nói:

- Thần nghe Đông gia tử sinh ra tướng mạo bình dị, vả lại chữ “Phi” trong tên cũng ngầm có ý “vứt bỏ”. Theo thần thấy, trung lương Đại Hán trong thiên thư chỉ chẳng lẽ là Đông gia tử Đông Tây Bình kia sao?

Viên Ngỗi ở một bên nghe mà ngẩn người.

Thái lão đầu thật biết bảo vệ đứa con rể này, cái gì cũng dám nói!

Ngay cả lời nói dối Đông Phi là Lôi Chấn Tử chuyển thế cũng dám biên diễn ra ngoài. Hắn thật không sợ ông trời phạt hay sao?

Đông Quan bác sĩ, phần lớn lấy Thái Ung làm đầu tàu.

Có thể nói có hơn phân nửa tự mình là học sinh của Thái Ung, những người còn lại, hoặc là nghiên cứu kinh học, nhưng lấy Lư Thực làm thầy.

Hán Đế nghe vậy, không khỏi liên tục gật đầu.

Mà Lư Thực lúc này cũng đứng ra, cung kính nói:

- Khởi bẩm ngô hoàng vạn tuế, thần có chuyện muốn tấu.

- Tấu lên...

- Ngày hôm trước thần có đến nhà Thái ông làm khách, ngẫu nhiên thấy có một lá thư, tên là [Sắc Lặc xuyên văn tập], có người nói là do con gái của Thái ông Chiêu Cơ biên soạn, chưa hoàn thành. . . Nhưng, thần cũng tiện tay lật xem, phát hiện trong đó rất có ảo diệu, đặc biệt là có một loại ký hiệu dấu chấm, không những dễ hiểu, hơn nữa với văn chương nhìn qua rất có ích, lúc đó thần rất là kinh ngạc.

Ai cũng không hiểu được, Lư Thực vì sao đột nhiên nói ra chuyện này, hình như không dính dáng tới chủ đề lắm.

Nhưng Hán Đế lại tươi cười rạng rỡ, gật đầu nói:

- Thái ông học cứu thiên nhân, có mỹ danh tam quân. Chắc hẳn là do ông ấy sáng chế rồi.

- Lúc đó thần cũng cho rằng như vậy, nhưng sau đó hỏi, mới biết ký hiệu dấu chấm này quả thật là Đông gia tử sáng chế.

- Sao?

Ngay cả Viên Ngỗi cũng giật mình không nhỏ.

Đông gia tử đó còn có bản lĩnh bậc này, một vũ phu mà thôi. . .

- Đông gia tử? Có phải là Đông Tây Bình?

- Đúng vậy!

Lư Thực cười nói:

- Đông gia tử đó đích thực thô lỗ, nhưng nhìn không ra còn có bản lĩnh này. Lúc đó thần cũng không tin, liền chọc Thái ông: Bá Giai tiên sinh nói giúp cho con rể có thể lý giải, nhưng có vẻ quá mức rồi đó.

- A, vậy Thái ông trả lời ra sao?

- Thái ông nói, đó quả thật là Đồng gia tử sáng chế, cũng không là hẳn nói tốt cho Đồng Tây Bình. Sở dĩ đặt tên là [Sắc Lặc xuyên văn tập], là bởi vì đó là nơi Đồng gia tử lớn lên từ nhỏ. Chính là mục trường Sắc Lặc xuyên của Lương Châu Đồng gia. Mà ba chữ Sắc Lặc xuyên còn có lai lịch khác. Theo con gái của Thái ông Chiêu Cơ nói, đó có nguồn gốc từ tên một bài dân ca Đồng gia tử sáng tác.

Việc này hình như trở nên càng lúc càng thú vị rồi, oai hùng vũ phu hóa thân phiên phiên văn sĩ?

Hán Đế hỏi:

- Bài dân ca đó ca thể nào?

- Nói thật thì, văn từ bài dân ca đó không hay, nhưng mang theo một khí phách hào hùng, rất có phong vị của dân tộc tái ngoại, nếu như không sinh sống ở những nơi khắc nghiệt như tây bắc, nhất định không thể sáng tác ra. Thần từng chinh chiến sa trường, rất thích sự phóng khoáng của bài ca này, nên nhớ kỹ trong lòng. . . Hôm nay nếu hoàng thượng có hỏi, thần sẽ ca lại: Sắc Lặc xuyên, dưới chân núi Võ Sơn, trời như chiếc lều, bao phủ khắp nơi. . .

Làn điệu này trải qua cha con Thái Ung tỉ mỉ chỉnh sửa, mà thanh âm hơi khàn khàn già nua của Lư Thực ca lên, càng hiển phong vận.

Trong nhất thời, có người hình như tận mắt thấy được cảnh sắc thê lương của vùng tây bắc.

Ca hết một khúc, ngay cả Viên Ngỗi cũng nhin không được vỗ tay khen ngợi. Nhưng vỗ tay xong, hình như hẳn có vẻ xấu hổ.

Hán Đế cũng không khỏi nhẹ giọng phụ xướng, liên tục gật đầu.

- Đồng gia tử này cũng là người rất có tài nghệ đấy.

- Hoàng thượng, chỉ sợ bài này không phải Đồng gia tử sáng tác, mà là tác phẩm sao chép của người khác.

Lư Thực nghe vậy lấy làm lạ:

- Trần tư đồ, xin hỏi là người phương nào sáng tác? Trần tư đồ có thể nói ra lai lịch không? Mặt khác, Đồng gia tử kia từng làm bạn với Chiêu Cơ, cũng làm một bài thơ tặng Chiêu Cơ: Mỹ nhân quyền châu liêm, thâm tọa túc nga mi. Đản kiến lệ ngân thấp, bất tri tâm hận thù? Xin hỏi cũng là sao chép hả? Còn có [Mộc Lan ca] ngày đó Đồng gia tử sáng tác tại Loạn Vệ, sao chép của người phương nào?

Trần Đàm bị hỏi cho á khẩu không trả lời được.

Lư Thực lấy ra một quyển thẻ tre từ trong tay áo, giơ qua đỉnh đầu.

- Hoàng thượng, lúc Đồng gia tử tại Loạn Vệ doanh, từng chỉnh lý ra quyển [Đạo Đức Kinh], cũng bổ sung cách dùng dấu chấm ngắt câu, trình cho hoàng thượng.

Viên Ngỗi, Hà Tiến, hai mặt nhìn nhau.

Đồng gia tử đó thực sự có bản lĩnh này sao?

236. Chương 236: Trần Ai Lạc Định(2)

Thời đại lưỡng Hán, đặc biệt là thời kỳ đầu của Tây Hán, thuật Hoàng lão có thể nói là văn chương tất học của hoàng thất.

Từ sau Đồng Trọng Thư, tuy nói Nho học hưng khởi, nhưng đối với hoàng thất mà nói, lại là ngoại tôn Nho thuật, nội tôn Hoàng lão. Vì vậy mỗi một hoàng đế đều đã từng đọc qua [Đạo Đức Kinh]. Mặc dù là Hán Đế Lưu Hoàn cũng không ngoại lệ.

Nhận lấy thẻ tre rồi lật xem, sau đó dựa theo hàm nghĩa của dấu chấm câu đi lý giải dấu chấm của Đồng Phi. Hán Đế Lưu Hoàn liên tục gật đầu, khi thì khẽ lắc đầu.

Trần Đàm thấy việc này sắp thoát ra khỏi khống chế, oán hận trừng mắt với Lư Thực, rồi tranh bước lên trước.

- Hoàng thượng, cho dù Đồng gia tử kia văn tài xuất chúng, thế nhưng đã có hiềm nghi sát hại Hoàng Phủ Nghĩa Chân, không thể không điều tra.

- Tư đồ, các người luôn miệng nói Hoàng Phủ Nghĩa Chân là Đồng gia tử làm hại, nhưng ngoại trừ một tờ giấy không biết là người phương nào viết ra, không còn chứng cứ nào khác nữa. Hơn tháng nay trẫm cũng từng hỏi qua, Đồng gia tử kia rõ ràng dùng là mã sóc, nhưng người giết Hoàng Phủ Nghĩa Chân lại dùng song chùy. Hơn nữa, Hoàng Phủ Nghĩa Chân là bị tên bắn chết. Theo trẫm điều tra, Đồng gia tử kia cũng không thiện xạ, thậm chí ngay cả cung nỏ cũng không có. Tam đệ người Man của hần là Sa Ma Kha cũng thiện xạ, nhưng khi Hoàng Phủ Nghĩa Chân chết hần đang cùng với đô úy phía Đông Kinh Châu là Tần Hiệt ác chiến với phản tặc tại Nam Dương. Hà quốc trượng có thể làm chứng.

Hà Tiến ở bên cạnh khẽ gật đầu:

- Đúng vậy.

- Các người vừa nói Đồng gia tử là hung thủ sát hại Hoàng Phủ Nghĩa Chân, nhưng lại không có chút chứng cứ nào. Ngay cả nhân chứng kia hôm nay cũng không thấy tung tích. Trần tư đồ, trẫm thấy người thực sự già rồi, già đến nỗi ngay cả thị phi hắc bạch cũng không phân rõ nữa!

Một câu cuối cùng làm cho Trần Đàm khẽ run lên.

Ý của Lưu Hoành rất rõ ràng: người già rồi, đừng chiếm lấy hổ xỉ không phải phân nữa, cứ ngoan ngoãn nhượng lại chức vụ cho ta đi.

Trần Đàm biết, nếu như hần còn không biết suy xét nữa, chỉ sợ. . .

Trần Đàm quỳ gối dưới bệ đỏ, rơi lệ đầy mặt:

- Cựu thần quả thật già rồi, thực không đủ khả năng đảm đương chức Tư Đồ, xin hoàng thượng ân chuẩn thần trí sĩ hoàn hương.

Trong nhất thời, trên triều đình mọi người thổn thức không ngớt.

Trần Đàm, Trần Hán Công, người Đông Hải. . . Đã từng nhiều lần đảm nhiệm tư không, tư mã, tư đồ, hôm nay lại rời khỏi sân khấu Lạc Dương như vậy.

Ý của hoàng thượng rất minh bạch, đây là đang cảnh cáo chúng ta, đừng có mà kiếm việc không đâu!

Đúng lúc này, đột nhiên có tiểu hoàng môn Kiển Thạc bẩm báo:

- Khởi bẩm hoàng thượng, giáo úy Loan Vệ doanh Đồng Phi thỉnh cầu yết kiến hoàng thượng.

Mọi người ngẩn ra, Đồng gia tử cầu kiến?

Hán Đế cũng cảm thấy kỳ lạ:

- Có nói có chuyện gì không?

- Hoàng thượng, quân quan Vũ Lâm quân kia tới truyền tin, hình như là về chiến sự Lương Châu.

- Lương Châu? Lương Châu làm sao? Mặc dù Hàn Toại đã đột phá phòng tuyến Kim Thành, hội hợp với đám người Lý Văn Hưu, lẽ nào chúng... Tuyên Đồng Phi yết kiến!

Thật ra, trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Đồng Phi tuy nói bị giam giữ, đồng thời lại có ý chỉ không cho phép Đồng Phi gặp bất kỳ ai, nhưng trên thực tế thì sao, mọi người cũng mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.

Chỉ là ai cũng không rõ, lúc này Đồng Phi thượng điện muốn làm gì.

Tuy nhiên hiện nay y còn đang ở Loan Vệ doanh, vì vậy sau khi truyền khoảng chừng qua nửa canh giờ nữa, hoàng môn ở ngoài điện hô to:

- Giáo úy Loan Vệ doanh Đồng Phi, thỉnh cầu yết kiến.

- Tuyên!

Theo một loạt tiếng hô liên tiếp, Đồng Phi trong bộ quân trang, đầu đội Cửu đầu nữ sư tử tráo diện khôi, mặc Cửu đầu nữ sư tử ô kim thiết giáp, sải bước đi lên Gia Đức Điện, thân cao chín xích năm tấc, ở giữa bách quan như hạc giữa bầy gà.

Bước đi rất có lực, thân hình khôi ngô cường tráng, như một ngọn núi nhỏ.

Văn võ bá quan trên đại điện không ít người lần đầu tiên nhìn thấy Đồng Phi. Chỉ là Tráo diện khôi đã che khuất khuôn mặt của Đồng Phi, nhìn không thấy tướng mạo. Nhưng từ trong bước tiến, làm cho không ít người nhin không được trong lòng tán thán: quả nhiên không hổ là hổ lang chi tướng.

- Thần Đồng Phi khấu kiến ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, cung chúc ngô hoàng thiên thu vạn tãi, thọ dự thiên tề.

Những lời hoàn toàn mới, làm cho văn võ cả triều đều ngẩn ra.

Hán Đế nở nụ cười, đây chính là lần đầu tiên nghe người ta lễ bái như vậy, song cảm giác không tệ.

- Người quỳ phía dưới có phải Đồng Tây Bình không?

- Chính là tội thần!

- A? Trước kia người không trả nói bản thân vô tội, vì sao lại tự xưng tội thần?

Đồng Phi lớn tiếng nói:

- Thần tự xưng có tội, là vì vi thần lại đi ngược với ý chỉ của hoàng thượng. Hoàng thượng muốn cấm đoán thần ở Loan Vệ doanh, không cho phép nói chuyện với bất kỳ ai. Thế nhưng ngày hôm nay có gia nhân đến truyền tin, thần. . . Thần cùng Khương tặc ở Lương Châu có mối thù giết tỷ, bất cộng đái thiên. Trước khi rời khỏi Lương Châu, thần từng nói với phụ thân, nếu như giết cừu nhân, nhất định phải nói cho vi thần.

- Ồ?

- Hôm nay, thần phụ tại Tích Thạch sơn giết tặc tù Hoàng Trung là Bắc Cung Ngọc, cũng sai người đưa tới thủ cấp của tặc tù. Báo cho biết vi thần... Bắc Cung Ngọc kia, chính là Bắc Cung Bá Ngọc một trong bốn tặc tù. Hắn vốn là đệ đệ của tỷ phụ vi thần, bởi vì dòm ngó địa vị Phá Khương vương của tỷ phụ vi thần, liên thủ với tặc tù Hàn Toại độc sát tỷ tỷ và tỷ phụ của thần. . . Hiện hôm nay, thủ cấp của Bắc Cung Bá Ngọc đã được đưa đến.

Tiểu hoàng môn Kiến Thạch tay bưng hộp gấm, đi lên Gia Đức Điện.

Hán Đế lúc đầu còn có vẻ ngỡ ngàng, nhưng sau khi nghe được liền hoàn toàn hiểu ngay.

- Đây, chính là thủ cấp của Bắc Cung Bá Ngọc?

Hán Đế nhin không được cất tiếng cười to:

- Mấy ngày nay trẫm nghe được toàn là tin tức xấu. Chỉ có hôm nay, đã nghe được một tin tức tốt. Đồng khanh bình thân, người tuy có ý chỉ của trẫm, nhưng là việc trong tình lý. Trẫm không chỉ không trách người, còn muốn thưởng người. . . Đồng khanh, việc của Hoàng Phủ Nghĩa Chân hiện đã điều tra rõ không có quan hệ gì với người. Mấy ngày nay người chịu ủy khuất rồi, có yêu cầu gì không?

Đám người Viên Ngỗi, Hà Tiến trợn ngược mắt.

Hắn chịu ủy khuất?

Hắn có từng chịu ủy khuất sao?

Đầu tiên là đại náo Đại Lý, ngay cả Đại Lý tả bình Hi Lự cũng bị giết rồi. Hai lần chưa phụng ý chỉ đã điều động Loan Vệ doanh, trong đó có một lần còn là vì báo thù riêng, nếu không có đám người Vương Việt ngăn cản, người này dám giết sạch sẽ người của Thái Học Viện luôn.

Các sĩ tử tức giận, nhưng chúng ta lại chùi đất cho y.

Y cả ngày ở Loạn Vệ doanh, hơn một nghìn cô nương chơi đùa với y, con mẹ nó, cái này mà nói y chịu ủy khuất sao?

Nhưng giận ở trong lòng, lại nói không nên lời.

Chỉ mong Đồng gia tử đừng gây thêm phiền phức gì cho chúng ta nữa...

Đồng Phi nghe được Hán Đế nói, không chút do dự lớn tiếng trả lời:

- Hoàng thượng, thần không có bản lĩnh, chỉ biết cậy mạnh. Nghe nói Ký Châu có dư nghiệt Hoàng Cân làm loạn, thần xin hoàng thượng ân chuẩn, cho thần một nhánh binh mã đến Ký Châu bình định phản tặc. Vì thần bảo đảm, nhất định lấy thủ cấp của tặc tù Hoàng Cân đưa cho hoàng thượng làm lễ vật, nếu không thể thành công, thần nguyện ý dâng lên cái đầu trên cổ.

Người này có bệnh, tuyệt đối là có bệnh. . .

Không ít người ở trong lòng thầm nói. Lư Thực khẽ gật đầu, người này thật là sống theo bản tính, bị vu hãm, nhưng còn muốn bình định phản tặc, cũng không uống những lời hữu ích vừa rồi ta nói cho y... Lương tài như vậy, vì sao ta nhưng gặp được chứ?

Không tự chủ được, Lư Thực nghĩ tới học sinh của hắn, Lưu Huyền Đức đó hôm nay khả năng đã ở dưới trướng của Công Tôn Toản.

Trong lòng buồn bã, khẽ thở dài một hơi.

Mà Hà Tiến và Viên Ngỗi nhìn nhau, ý trong mắt rất rõ ràng: con mẹ nó đứa nào nói tên này ngớ ngẩn? Những lời này khôn ngoan cỡ nào, một kẻ ngốc có thể nói ra sao?

Hán Đế Lưu Hoành sắc mặt phức tạp, nhìn Đồng Phi hồi lâu mới thở dài một hơi:

- Nếu như văn võ cả triều đều có thể trung dũng như Đồng khanh, xã tắc Đại Hán ta há có thể không số mệnh lâu dài? Phen tâm ý này của Đồng khanh, trầm tâm lĩnh, chỉ là trầm vẫn còn chỗ trọng dụng người, người cứ ở lại Lạc Dương đi. Nếu như thực sự phái người đi, chỉ sợ Thái ông chặn cửa cung của trầm, đòi con rể mất thôi... Ha ha ha, Đồng Phi tiến lên nghe phong: trầm phong người làm Bắc Cung giáo úy, chuyên quản lý an nguy của Bắc Cung, Loạn Vệ doanh vẫn do người điều khiển.

Đồng Phi cũng không rõ lắm, Bắc Cung giáo úy đó là cái gì.

Nhưng nhìn vẻ mặt cực kỳ hâm mộ của văn võ cả triều, trong lòng biết chức quan đó hẳn là không kém.

Lập tức dập đầu tạ ân:

- Vì thần tuân chỉ, nhất định tận trung với cương vị tuyệt không có kỳ vọng của ngô hoàng vạn tuế.

Hà Tiến chỉ dắc ý mỉm, thầm cười trộm: Bổng lộc tam bách thạch biến thành bổng lộc thất bách thạch. Đồng Tây Bình ơi Đồng Tây Bình, từ ngày Đại Hán ta thành lập, sợ rằng chưa ai có được như người. Chưa đến 16 tuổi, trong một năm đã thăng liền mấy cấp. . . Rất tốt, như vậy, Đồng Tây Bình người là người của Hà Tiến ta, dấu vết này ai cũng không thể xóa nhòa...

237. Chương 237: Bắc Cung Giáo Úy(1)

Năm Trung Bình thứ hai, dư nghiệt Hoàng Cân ở Ký Châu khởi phục, Cửu Châu lại rơi vào khỏi lửa chiến tranh.

Hán Đế bổ nhiệm nguyên Ti Lệ giáo úy Viên Thiệu làm trung lang tướng, binh phát Ký Châu, chủ trì công cuộc trấn áp Hoàng Cân ở hai nơi Ký, Thanh.

Toàn bộ Lạc Dương liền bắt đầu làm việc, vì đại quân sắp xuất phát mà bận rộn.

Nhưng Đồng Phi lại không rảnh mà để ý tới quá nhiều chuyện, y đang cảm thấy lúng túng vì chức Bắc Cung giáo úy này không biết làm cái gì.

- Bắc Cung giáo úy làm gì?

Thái Ung cười ha ha:

- Bắc Cung giáo úy, danh như ý nghĩa, đương nhiên là quân quan trấn thủ Bắc Cung môn, còn có thể làm gì?

- Nhạc phụ, ta cũng biết là trấn thủ Bắc Cung môn, nhưng...

Thái Ung uống một ngụm rượu, xua tay ra hiệu cho Đồng Phi đừng nói nữa:

- Lạc Dương hoàng thành bắt đầu từ Quang Vũ hoàng đế đã phân Nam Bắc cung, thiết lập hai chức vụ Nam Cung giáo úy và Bắc Cung giáo úy, trách nhiệm phải gánh chính là bảo vệ cho an toàn của hoàng thành. Nói trắng ra, Nam Bắc cung giáo úy chính là chủ tướng cấm vệ quân của hoàng cung. Có điều, khác biệt giữa hai người vẫn phải có.

Ngồi hai bên Đồng Phi là Điền Vi và Sa Ma Kha, còn Thành Lễ và Đồng Thiết thì đứng phía sau.

Ngoài phòng khách nghị sự ở đại trạch môn còn có hai người Vương Song, Thành Liêm thủ hộ, tuy nhiên tất cả mọi người đều vánh tai nghe Thái Ung giảng giải.

Hôm nay cùng ngày với triều hội, Thái Ung là người trước tiên nhận được tin tức Đồng Phi vô tội thả ra, vì vậy vội vã tới đây.

Thái Ung mặc dù là lão sư của Hán Đế, nhưng hôm nay chỉ là một giới bạch thân, tự nhiên không có khả năng biết những việc trên triều đình.

Nghe được tin Đồng Phi đảm nhiệm Bắc Cung giáo úy, Thái Ung thoáng sửng sốt, không khỏi nở nụ cười.

Hắn buông ly rượu bạch ngọc xuống:

- Nam Cung giáo úy, nói trắng ra chính là cấm vệ quân của hoàng thượng, phụ trách thủ vệ Nam Cung, chịu sự chỉ huy trực tiếp của hoàng thượng. Trước kia Nam Cung giáo úy là do Từ Phụng, một trong Thập thường thị đảm nhiệm. Từ sau khi Từ Phụng chết, nó vẫn để không.

Đồng Phi quan tâm nhất là chức vụ Bắc Cung giáo úy, nhện không được hỏi:

- Vậy Bắc Cung giáo úy thì sao?

- Nam Cung giáo úy nếu do hoàng thượng trực tiếp chỉ huy, Bắc Cung giáo úy. . . Ha ha, đương nhiên là do hoàng hậu sở hữu nắm giữ.

- A. . .

- Bắc Cung bao gồm các cung các Vĩnh Yên cung, Trường Nhạc cung, thuộc vào cấm địa hậu cung. Nguyên Bắc Cung giáo úy Phong Tư vào năm ngoái bởi vì tạo phản bị giết, giờ vẫn còn gác lại. Tuy nhiên, Bắc Cung giáo úy tuy nói phụ trách hộ vệ Bắc Cung, nhưng trên thực tế thì sao, trước đây vẫn do hoạn quan đảm nhiệm. Hiện giờ người đảm nhiệm Bắc Cung giáo úy, nhưng không thể tùy ý ra vào cửa cung. Hoàng thượng điều Loan Vệ doanh qua, nói trắng ra là muốn Loan Vệ doanh hộ vệ Bắc Cung. Chỉ là người nắm trong tay Loan Vệ doanh, đổi lại là một người khác, chưa hẳn có thể thành.

Đồng Phi ngắt ra. . .

Sao nghe qua, Nam Bắc Cung giáo úy này hình như đều là thái giám?

Thái Ung nói:

- Trước đây Nam Bắc Cung giáo úy đều do hoạn quan đảm nhiệm. Nhưng năm ngoái bởi vì việc của hai người Phong Tư, hoàng thượng đã giảm bớt tín nhiệm rất nhiều đối với hoạn quan. Lại còn thêm nếu không có lệnh tôn tại Nam Cung huyết chiến, hoàng thành suýt nữa đã bị mất... Hoàng thượng vẫn muốn tăng cường hộ vệ hoàng thành. Người trung thành và tận tâm, lại còn thêm Loan Vệ doanh dưới trướng có khởi

sắc, hơn nữa trước kia cũng đảm nhiệm hộ vệ an toàn cho hoàng hậu. Vì vậy liền bổ nhiệm người làm Bắc Cung giáo úy, coi như là một loại tín nhiệm với người.

Đồng Phi khẽ gật đầu, hình như đã hiểu một chút.

Dưới trướng Nam Bắc Cung giáo úy có hai phó tướng, tả đô, hữu giám. Tả đô phụ trách an toàn ngoài cửa cung 200 dặm, hữu giám thì phụ trách cho toàn cho nội bộ Bắc Cung. Trước đây hai chức quan này đều là hoạn quan đảm nhiệm, hôm nay hoàng thượng nếu chưa có cắt cử, chắc là muốn người an bài. Tả đô còn dễ tính, Quân Minh cũng đủ khả năng đảm đương, tuy nhiên hữu giám, người phải chọn lựa mới được.

- Vì sao?

- Tiểu tử đầu đất, người không nghĩ, hữu giám chủ quản trong cung, người bảo một nam nhân bình thường đi đảm nhiệm, chẳng phải là...

Dâm loạn cung đình?

Đồng Phi thoáng suy nghĩ:

- Đã như vậy, hữu giám ta cũng có nhân tuyển. Quân ti mã Loan Vệ doanh Nhậm Hồng Xương là nữ quan được trong cung sắc phong, chính là nhân tuyển thích hợp. Người này theo ta cũng có nửa năm rồi, có phần trung trực. Hơn nữa tại Loan Vệ doanh cũng rất có uy tín. Có cô ấy đảm nhiệm chức vụ hữu giám, chắc rất thích hợp. Hơn nữa Hồng Xương thận trọng, nhất định có thể bảo vệ Bắc Cung chu đáo.

Thái Ung cười nói:

- Việc này không có quan hệ với ta, tự người suy nghĩ đi. Hôm nay ta tới đây, một là muốn chúc mừng người rửa sạch chuyện kia... Mặc kệ là cố tình hay là vô ý, tóm lại là một tâm bệnh. Hiện giờ nếu thiên ý nói người là trung lương Hán thất, từ nay về sau cho dù có người nhắc lại việc này, chắc hẳn cũng không làm gì được người nữa rồi. Trải qua chuyện này, A Sữu người phải khôn lanh hơn, sau này hành sự phải cẩn thận. Trong thành Lạc Dương này người muốn người chết, cũng không ít đâu.

Đồng Phi trầm mặc chốc lát, nhỏ nhẹ nói:

- Hải nhi ghi nhớ.

Đối với cách tự xưng này của Đồng Phi, làm cho Thái Ung vui vẻ trong lòng.

Đồng Phi hỏi:

- Nhạc phụ, thiên ý đó thật sự là...

- Ha ha, thiên ý tức nhân tâm, người đừng hỏi nhiều. Tuy nhiên việc này người phải đa tạ Lưu Hồng và Lưu Thực một chút. Trong khoảng thời gian này tình hình hơi căng, người phải ẩn nhẫn một chút. Chờ thêm thời gian nữa, ta sẽ dẫn người đi bái phỏng hai người họ, ngay mặt cảm tạ.

Đã nói mà, nào có nhiều thiên ý như vậy?

Đồng Phi vốn không quá tin tưởng cái đạo này, hiện tại thoáng cái minh bạch.

Thiên ý tức nhân tâm. . . Những lời này của nhạc phụ, quả nhiên rất có huyền cơ.

- Còn chuyện thứ hai!

Thái Ung tỏ ra phiền não:

- Ta vốn muốn cho người và Diễm nhi sớm thành thân, nhưng không ngờ xảy ra chuyện này. Hiện giờ nếu muốn thành thân thì có vẻ khó khăn rồi. Thân thể của Chiêu Cơ tỷ tỷ người...cần phải nghĩ một biện pháp thỏa đáng che giấu đi. Về phần thời gian thành thân, ta nghĩ vẫn là chờ thêm một chút. Qua mấy ngày nữa, ta sẽ lên đưa Diễm nhi qua đây... Tiểu tử vô liêm sỉ, người tốt nhất đem chuyện này giải quyết cho ta, đừng có mà để ta phải đánh mất thể diện, hiểu chưa?

Đồng Phi vô ý thức gật đầu:

Hải nhi hiểu rồi.

- Được rồi, chuyện cũng chỉ nhiều đó thôi, ta còn phải mau trở về. Đám trẻ các ngươi, thực sự là không khiến người khác bớt lo được.

Thái Ung đứng dậy ra về. Đồng Phi cung kính đưa tiễn hân ra ngoài đại trạch môn.

238. Chương 238: Bắc Cung Giáo Uy(2)

Sa Ma Kha ngây ngô hỏi:

- Vừa rồi lão đầu nói đừng để cho lão ấy mất thể diện là sao?

- Sao ta biết!

- Vậy đại ca...

Điền Vi nhếch miệng nở nụ cười:

- Nhị đệ, chúc mừng đệ rồi!

Đồng Phi ngăn ra:

- Huynh trưởng, chúc mừng cái gì vậy?

- Chỉ sợ, ngươi phải làm phụ thân rồi. . .

- Sao?

Đồng Phi ngỡ ngàng, hơn nửa ngày còn chưa có phản ứng về ý của những lời này. Dù sao, y còn chưa đến 16. Dù sao, kiếp trước mặc dù y đã sống vài chục năm, nhưng còn chưa cưới vợ, càng đừng đến kinh nghiệm làm phụ thân.

Ngược lại thì Điền Vi rất rõ ràng:

- Trước khi đệ chưa vào nhà giam, người Thái tử thư mặc dù hơi có dấu hiệu, nhưng vẫn chưa tính quá rõ ràng. Nhưng hơn một tháng nay, Thái tử thư. . . Đã có vẻ rõ ràng rồi. Phỏng chừng qua mấy ngày nữa sẽ càng rõ ràng hơn. . . Nếu lúc này đệ thành thân, chỉ sợ sẽ bị người ta chế nhạo Thái ông. Vì vậy Thái ông mới nói những lời này.

- Huynh nói là...

Điền Vi gật đầu, làm cho Đồng Phi càng cảm thấy bất lực.

Hài tử phải sinh ra, lại không thể nói rõ là ăn cơm trước kẻo, tự nhiên phải đợi sau khi sinh hạ mới có thể thành thân. Nhưng cứ như vậy, hài tử sinh ra, nhất định phải cho nó một danh phận. Đây cũng không phải là chuyện dễ dàng, nó liên quan rất rộng.

Đầu tiên, Thái Diễm thành thân, xem như đại phụ, chính thê.

Nếu như tính toán, đây là trưởng tử, tương lai sẽ phải tiếp nhận sự nghiệp của Đồng Phi. Nếu như đem hài tử này nhận làm con thừa tự dưới danh nghĩa của Lục Nhi, trên mặt mũi thì xử lý được, nhưng trên danh phận, nó lại biến thành trưởng tử của thứ xuất, tính chất sẽ trở nên khác biệt.

Không nói đến Lục Nhi có đồng ý hay không, Thái Diễm có thể chấp nhận danh phận cho hài tử của mình sao?

Đồng Phi cảm thấy vô cùng đau đầu, ngồi ở trong đại sảnh nghị sự vò đầu bứt tai nghĩ cách giải quyết vấn đề.

Lúc này, Nhậm Hồng Xương dẫn theo Tư Mã Hương Nhi và Lý Tín đến đại trạch môn chúc mừng Đồng Phi, bởi họ không thể tự ý rời khỏi Loan Vệ doanh, vì vậy cũng không phải rất rõ ràng chuyện xảy ra tại

triều hội. Mãi đến khi Vũ Lâm quân rút đi, Nhậm Hồng Xương mới nhận được tin tức, lập tức dẫn theo hai bộ hạ Tư Mã Hương Nhi và Lý Tín, các cô nương của Loạn Vệ doanh để chúc mừng.

Nhậm Hồng Xương coi như là lão nhân của đại trạch môn, tự nhiên không cần bẩm báo.

Đợi ba người đi vào đại sảnh nghị sự, thấy mọi người trong phòng ai cũng mày ỉm mặt ề ngồi đó, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

- Chủ công, hôm nay đại nạn đã qua. Ngài mày ỉm mặt ề như thế làm cái gì?

Sa Ma Kha cũng khá quen thuộc với Nhậm Hồng Xương, liền ghé qua hạ giọng nói ra mọi chuyện trải qua một lần:

- Người nói, Thái lão đầu ném nan đề này qua đây, mấy đại lão gia chúng ta nên giải quyết chuyện này thế nào đây?

Nhậm Hồng Xương cười khúc khích:

- Chủ công, nếu như chỉ là chuyện này, thì Hồng Xương cũng có một chủ ý.

Mắt Đồng Phi sáng lên:

- A, nói nhanh lên.

- Thái ông muốn giữ thể diện, lại không thể để hài tử chịu thiệt...Việc này thật ra không khó. Đợi Chiêu Cơ tỷ tỷ sinh hạ hài tử, sẽ tuyên bố với bên ngoài là Lục Nhi sinh ra.

- Việc này ta cũng nghĩ qua, nhưng đối với Lục Nhi có phải không công bằng rồi không?

- Chủ công, việc này có lẽ đối với Lục Nhi tỷ tỷ không công bình, nhưng đó là phương pháp duy nhất. Mặc kệ nói như thế nào, Lục Nhi cũng là mẹ hai của hài tử đó. Trên đạo lý cũng cho qua. Đợi tương lai Lục Nhi tỷ tỷ có hài tử rồi, chủ công có thể bồi thường sau... Về phần hài tử của Chiêu Cơ tỷ tỷ, sau khi nhận làm con thừa tự, ngài lại để nó theo họ của Thái ông. Không phải giải quyết vấn đề đích xuất, thứ xuất rồi sao? Thái ông sau này không còn huyết mạch, hiện giờ không ai có thể tiếp nhận gia nghiệp nhà ông ấy, chắc hẳn cũng sẽ rất hài lòng thôi.

Đồng Phi nghe vậy, không khỏi liên tục gật đầu.

- Hồng Xương nói không sai... Không bằng như vậy, người đi thương lượng với Lục Nhi xem sao? Sức khỏe cô ấy còn yếu lắm. Buổi tối ba người các người cũng đừng về, ở đó chơi với cô ấy. Bên ta, cũng còn rất nhiều chuyện phải giải quyết nữa!

Đồng Phi nói vậy không phải là thoái thác, việc trong tay y quả thật không ít.

Mã Tung, Đường Chu trở về Lâm Thao, phỏng chừng phải một thời gian nữa mới có thể trở về. Buôn bán ở phường gia cụ phải có người quản lý, chuyện này Đồng Phi dứt đặc cán mai, cũng chỉ dựa vào một số ấn tượng của kiếp trước để miễn cưỡng duy trì. Loạn Vệ doanh qua vài ngày sẽ phải chuyển vào Bắc Cung, còn phải trình lên danh sách một loạt quân quan lớn nhỏ, cũng là việc cực kỳ rườm rà.

Khó khăn nhất, vẫn là Trương Tú cùng Bác Lãng sĩ hãn mang đến từ Lương Châu.

Đại trạch môn đã hơi chật chội, 500 Bác Lãng sĩ căn bản không có khả năng dàn xếp ổn thỏa, đến bây giờ vẫn còn ở trong quán trọ.

Trương Tú, đó là một nhân vật xuất hiện lúc đầu trong Bình Thư Tam Quốc Diễn Nghĩa, có người nói phi thường dũng mãnh. Hãn với liên thủ Giả Hủ mấy lần đánh cho Tào Tháo quảng mũi cối giáp, chặt vật mà chạy. Nhưng sau khi hãn quy hàng Tào Tháo, hình như không còn biểu lộ gì nữa.

Mặc kệ nói như thế nào, đây tuyệt đối là một nhân tài.

Trương Tú lúc này vẫn chưa trưởng thành và dũng mãnh như Trương Tú trên lịch sử.

Hiện nay chỉ mới 18 tuổi, hãn cực kỳ kính nể Đồng Phi. Người này đã rơi vào trong cớ, đương nhiên Đồng Phi sẽ không để hãn chuồn mất.

Thoạt nhìn, hình phải phải mua thêm nhà...

Bên trong thành Lạc Dương hiển nhiên đã không có khả năng mua được trạch viện lớn như vậy nữa. Đồng Phi khẽ gõ đầu. Đường Chu và Mã Tung không ở bên cạnh, hình như rất nhiều chuyện đều trở nên rất phiền phức. Tài năng của hai người này không phải là rất biểu lộ, song có họ, những việc lặt vặt đáng ghét liền trở nên đặc biệt dễ dàng. Chính cái gọi là nhân các kỳ năng, mỗi người đều có lĩnh vực am hiểu riêng của mình.

- Đại ca, lập tức phái người đến Lâm Thao, bảo Mã Tung và Đường Chu mau chóng khởi hành. Được rồi, tẩu tử và mọi người cũng nên cùng qua đây đi...

Diễn Vi gật đầu:

- Mã Tung cũng nói như vậy.

Quả nhiên, như vậy thì bọn Mã Tung khẳng định còn có thể dẫn người qua đây, đại trạch môn đó càng không đủ chỗ nữa rồi.

- Bảo Mã Tung và Đường Chu khởi hành trước đi, bên này thiếu họ, đúng là không được. . . Trương Tú ca ca, mấy ngày nay nhờ huynh trông nom Bác Lăng sĩ vậy. Cũng may quán trọ cách nơi đây cũng không tính quá xa, đợi bọn Mã Tung qua đây rồi, sẽ mau chóng an bài. Ủy khuất cho huynh rồi!

- Chủ công nói gì vậy, đây là bản phận của Tú!

Đồng Phi rất kính trọng Trương Tú, làm cho Trương Tú có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Đã sớm nghe nói qua thanh danh của Cự Ma Nhi, vốn tưởng rằng là một nhân vật rất cuồng vọng, nhưng gặp mặt mới biết, Đồng Phi thật ra rất dễ gần.

239. Chương 239: Bắc Cung Giáo Ủy(3)

An bài tất cả mọi việc thỏa đáng, Sa Ma Kha đột nhiên nói:

- Được rồi, ngày đó nhị tẩu và mọi người trên đường gặp phải nguy hiểm, nhờ có hai vị hảo hán xuất thủ tương cứu, còn bị thương. Hôm nay sẽ ở chỗ chúng ta, ca ca có cần đi gặp họ không?

Đồng Phi gật đầu:

- Theo lý nên qua tiếp kiến!

Đang nói, có Cự Ma Sĩ đến bẩm báo:

- Chủ công, bên ngoài có một lão giả, tự xưng Vương Việt, muốn cầu kiến chủ công.

Vương Việt?

Đồng Phi cảm thấy ngạc nhiên.

Ngày đó tại Anh Hùng lâu bị Vương Việt đánh bại, sau đó Vương Việt từng nói qua muốn tới bái kiến.

Nhưng lúc đó Đồng Phi không lưu ý, chuyện này sau đó cũng bị y ném qua một bên. Không ngờ hắn tới đây thật?

Sa Ma Kha hỏi:

- Vương Việt là ai?

Đồng Thiết lên tiếng:

- Hồi tam gia, Vương Việt chính là người ngày đó tại Anh Hùng lâu ngăn cản chủ nhân báo thù, người này kiếm thuật cao tuyệt.

- Cái gì? Lão già kia dám tìm tới cửa... Nếu không phải đại ca cùng nhị ca ngăn cản, từ lâu ta đã dẫn người đập tan tửu lâu của lão rồi. Dẫn ta đi, phải dạy cho lão một bài học mới được.

Đồng Phi lớn tiếng nói:

- Tam đệ, đừng xung động, ngồi xuống!

Đồng Phi trầm tư một lát, sau đó đứng dậy:

- Đại ca, chúng ta cùng đi ngênh đón hấn. Mặc kệ nói thế nào, đó cũng là một tiền bối, cho dù hôm nay hấn đến đây là vì mục đích gì, chúng ta cũng không thể quên cấp bậc lễ nghĩa. Tam đệ thì không đi rồi.

Sa Ma Kha nghiêm mặt:

- Vậy sao được, các ca ca đều đi, đệ cũng đi.

Diễn Vi cười nói:

- Sa Sa, đệ muốn đi cũng được, thế nhưng không được vô lễ. Tiên lễ hậu binh, chúng ta phải nắm giữ đạo lý.

- Đệ biết rồi!

Ba huynh đệ lập tức đi ra khỏi đại sảnh nghị sự, phía sau tập nập theo rất nhiều người.

Nghi môn của đại trạch môn mở ra, Cự Ma Sĩ uy vũ đứng ở hai bên. Người trên phố thấy tình hình này liền lũ lượt giải tán.

- Ác hán ra ngoài rồi, chạy mau...

Tiếng hô hào liên tiếp, Đồng Phi thầm nghĩ: thoát nhìn, hiện giờ ta tại Lạc Dương ác danh truyền xa thật rồi.

Đi ra ngoài Nghi môn, thấy Vương Việt vẫn trang phục ngày đó khi gặp tại Anh Hùng lâu, bộ thanh sam nhìn qua hơi ố vàng, vẫn đứng đó như gốc cây cổ tùng.

Nói thật, hôm nay Vương Việt đến đây là cầu Đồng Phi.

Nhưng không ngờ, Đồng Phi mở Nghi môn, tự mình ngênh đón.

Nghi môn này cũng không phải nói mở thì mở, đó là thể diện của một gia đình. Gia đình có nghi môn, không giàu thì sang, nếu địa vị không đủ hiển hách, căn bản không có tư cách từ Nghi môn đi vào, đừng nói đến người ta mở Nghi môn đi ra nghênh tiếp.

Nhất thời, trong lòng hấn có loại cảm động.

Phiêu bạt nửa cuộc đời, từ một giới giang hồ du hiệp, mà trở thành lão sư kiếm thuật cho hoàng tử hiện nay. Nghe qua thì rất vinh quang, nhưng Vương Việt vẫn cực kỳ tiếc nuối. Hấn xuất thân nghèo hèn, thuở nhỏ từng lập chí muốn làm quan, vinh dự gia môn, nhưng gặp phải vô số trắc trở.

Người trên giang hồ ta nói hấn là một kẻ mê làm quan, khinh thường hấn.

Không biết, đó chỉ là chí nguyện của một người từ nhỏ.

Nhưng muốn làm quan thì phải có phương pháp. Đám thế tộc môn phiệt chưa từng đặt một du hiệp ở trong mắt. Khi cần gọi phải tới, khi không cần đuổi phải đi. Mỗi lần đăng môn báỉ phỏng, cũng phần lớn là từ giác môn (cửa hông) đi vào, chứ làm gì được qua Nghi môn?

Nếu như trẻ hơn 10 tuổi, Vương Việt tuyệt đối sẽ báỉ nhập môn của Đồng Phi, cầu một chức quan.

Nhưng hiện tại, Vương Việt đã làm lão sư kiếm thuật của hoàng tử, nhiều lần gặp phải trắc trở, cũng khiến cái tâm cầu quan trở nên phai nhạt.

Nhưng điều này không thể gây trở ngại cho Vương Việt cảm kích Đồng Phi.

Hấn tiến lên vài bước, chấp tay nói:

- Thảo dân Vương Việt, báỉ kiến Bắc Cung giáo úy đại nhân!

Tin tức truyền đi quả là nhanh...

Đồng Phi đầu tiên là ngẩn ra, chợt cười nói:

- Vương tiên sinh, chúng ta đừng nói đến cái này. Chúng ta là quân nhân, nói chính là đao thật thương thật, công phu của ngài cao hơn ta, ta rất kính nể. Có câu là đạt giả vi tiên (người giỏi thì làm thầy), ngài ở trong mắt ta chính là tiền bối của ta.

Trong lòng ấm áp, phiêu bạt nửa cuộc đời, Vương Việt chưa bao giờ từng cảm động như vậy.

Mũi cay xè, suýt nữa nước mắt chảy ròng.

Ai nói Bắc Cung giáo úy này là hung thần ác sát, kỳ thật, là người rất tốt.

Đồng Phi lại không biết, những lời nói của y đã làm xúc động lòng của Vương Việt. Y đỡ cánh tay Vương Việt:

- Tiền bối, chúng ta đi vào nói chuyện.

- Đại nhân mời!

- Không, tiền bối mời đi trước...

- Vẫn là mời đại nhân đi trước...

Hai người này khách sáo một phen, đã chọc giận Sa Ma Kha bên cạnh, hần bước tới nắm lấy tay Vương Việt:

- Lão đầu, nhị ca ta nói muốn người đi vào trước, người cứ đi vào đi, đừng nhiều lời... Nghe nói người rất lợi hại, đợi lát nữa tam gia muốn lãnh giáo người một chút. Đi vào nhanh lên, đi vào nhanh lên... Bằng không tam gia sẽ tức giận, nhanh nhanh!

- Sa Sa, không được vô lễ!

Đồng Phi cảm thấy xấu hổ, cười nói:

- Tiền bối, tam đệ nhà ta tính tình thế đấy, ngài nhất thiết đừng trách.

- Tam gia là người thẳng thắn, Vương Việt sao lại tức giận?

Hai người khách sáo xong, mới cùng nhau đi vào Nghi môn.

Đợi sau khi phân chủ khách ngồi xuống, Đồng Phi mới lên tiếng:

- Tiền bối, không biết hôm nay ngài đến bái phỏng là có gì chỉ giáo?

Wương Việt đứng dậy chấp tay nói:

- Hôm nay đến đây bái phỏng, thảo dân là muốn xin một người của đại nhân.

- Đòi người?

Mọi người đang ngồi đều ngẩng ra, không biết Vương Việt này rốt cuộc là giở trò gì.

Wương Việt nghiêm mặt nói:

- Vương mỗ phiêu bạt nửa cuộc đời, hiện nay gửi gắm tình cảm vào kiếm đạo, đối với rất nhiều chuyện đều nhìn thông suốt. Nhưng trong lòng ta thủy chung có một nỗi lo lắng, đó chính là sở học suốt đời của Vương mỗ, đến nay vẫn chưa tìm được một người có thể kế thừa.

Đồng Phi ngạc nhiên:

- Nghe nói Sử A đó chẳng phải là đệ tử của tiền bối sao?

Wương Việt nói:

- Sử A mặc dù học kiếm thuật của ta, nhưng không đủ để kế thừa bản lĩnh của ta. Trước khi Sử A bái ta làm thầy đã học kiếm pháp hơn mười năm, lý giải đối với kiếm đạo của hần hoàn toàn trái ngược với ta. Vì

vậy mặc dù hắn đã học xong kiếm của ta, nhưng không thể lý giải đạo của ta... Cho nên, ta vẫn đau khổ tìm kiếm, muốn tìm một người kế thừa đạo của ta...

Đám người Đồng Phi nhìn nhau, sau đó nói:

- Nhưng không biết, tiền bối nhìn trúng người nào trong số chúng tôi?

- Hắn!

Vương Việt chỉ tay, mọi người nhìn theo hướng ngón tay của hắn chỉ, đều ngây ngẩn cả người.

Đồng Phi quay đầu, nhìn Đồng Thiết đứng ở phía sau mình:

- Tiền bối, ngài nói là Tiểu Thiết, có thể kế thừa kiếm đạo của ngài.

- Đúng vậy!

Vương Việt trả lời như đinh đóng cột, mà Đồng Thiết thì có vẻ ngỡ ngàng...

240. Chương 240: Hưng Thịnh Không Quá Ba Đời(1)

Đồng Phi tuyệt đối không thể ngờ được, Vương Việt là muốn Đồng Thiết làm đệ tử của hắn.

Trước đó, y còn tưởng rằng Vương Việt muốn cầu một chức quan, dù sao rất nhiều người, thậm chí bao gồm cả Thái Ung, hình như đều rất xem thường Vương Việt, trong lời lẽ rất không tôn trọng. Dưới loại tình huống này, Đồng Phi thật sự không nghĩ đến Vương Việt đề xuất yêu cầu như vậy.

Để Đồng Thiết làm đệ tử của Vương Việt, nghe qua hình như không tệ.

- Tiểu Thiết nếu có thể học được kiếm đạo y bát của tiền bối, tự nhiên là phúc khí của hắn. Chỉ là không biết tiền bối có điều kiện gì?

Mặc dù Vương Việt nhiều lần nói rõ, hắn đã không có hứng thú đối với quan trường, nhưng Đồng Phi vẫn dè dặt hỏi ra những lời này. Tục ngữ nói rất đúng, trên đời này không có bữa cơm trưa miễn phí.

Vương Việt cười cay đắng, tự nhiên có thể nghe ra ý trong lời của Đồng Phi.

Trầm ngâm hồi lâu hắn mới nhỏ nhẹ nói:

- Điều kiện thì chưa nói tới, chẳng qua là Vương mã có một yêu cầu nho nhỏ.

Đồng Phi nói:

- Mời tiền bối nói rõ.

- Cuộc đời ta dạy đồ đệ vô số, đến nay được ta dốc lòng dạy dỗ chỉ có hai người. Một là Sử A, trước đó đại nhân đã gặp qua; người thứ hai này, nhưng...là đại hoàng tử Biện của đương kim hoàng thượng, theo ta tu tập kiếm thuật, nắm tay cũng có ba năm thời gian rồi.

Người ngồi trong đại sảnh ngoại trừ Đồng Phi, người có lý giải về Vương Việt cũng không nhiều.

Trương Tú tính là một người, nhưng cũng chỉ là nghe qua một vài điều từ ân sư thụ nghệ Đồng Uyên của hắn, nên cũng không phải là đặc biệt lý giải.

Khi Vương Việt đề xuất muốn thu nhận đồ đệ, mắt Trương Tú lóe sáng.

Ngay cả Đồng Uyên cũng cực kỳ bội phục Vương Việt, mà người bình sinh có thể đánh một trận với Đồng Uyên, ngoại trừ Đặng Triễn đã đến phía đông xa xôi chu du, duy chỉ có một mình Vương Việt. Đặng Triễn kiếm pháp tuyệt luân, nhưng thiên về âm nhu, không hợp với tính cách cương dương của nam nhi... Mà kiếm pháp của Vương Việt lại ngay thẳng hung mãnh, có khí khái của chính đạo.

Vì vậy, tim Trương Tú đập thành thịch.

Tuy nhiên sau khi Vương Việt tuyển định Đồng Thiết, Trương Tú không khỏi mất mát, cũng không nghe rõ ràng câu kế tiếp.

Mà những người khác, khi nghe Vương Việt nói là thầy của hoàng tử thì sinh ra lòng kính nể.

Đồng Phi nói:

- Việc này ta từng nghe nhạc phụ nói qua.

- Chuyện của hoàng gia, một kiếm khách nghèo túng như ta đương nhiên không có tư cách đi quản. Nhưng hoàng tử Biện, theo ta tu kiếm ba năm, ta đối với hắn vẫn có chút lý giải. Người Lạc Dương thường nói Biện hoàng tử lỗ mãng nhu nhược, thật ra cũng không hẳn vậy. Chỉ là sinh ra tại hoàng cung đại viện, chưa bao giờ gặp qua việc bên ngoài, lại còn thêm hoàng thượng không thích hắn, vì vậy tính tình càng có vẻ hướng nội hơn.

- Sao?

Phổ phường tiểu dân, rất là dễ bụng mấy chuyện của hoàng gia này.

Mặc dù người có ký ức của thời đại tương lai như Đồng Phi cũng vẫn không khỏi hiếu kỳ.

Trong Bình Thư, hoàng tử Biện là một nhân vật rất bi tình, đăng cơ chưa đến 30 ngày thì đã bị lão tử của hắn phế bỏ, sau đó lại. . .

Rất đồng tình với người này, cho dù hôm nay đứng trên lập trường với Đồng Trác, Đồng Phi vẫn không rõ lúc đó lão gia tử suy nghĩ thế nào. Vài lần nghe được tin đồn về hoàng tử Biện, hình như không ai nói hẳn tốt. Dạy chỉ có Vương Việt nói ra một phiên bản khác.

- Ở vào vị trí của hoàng tử Biện, khó tránh khỏi sẽ nhận được ánh mắt chăm chú của rất nhiều người. Hoàng thượng, đại tướng quân, triều thần, nội cung. . . Nhưng tất cả mọi người hình như đã quên một việc, Biện vương tử hôm nay mới 9 tuổi, vẫn là một đứa trẻ, sao có thể tiếp nhận được nhiều người quan tâm như vậy? Quan tâm càng nhiều, hắn áp lực càng lớn, cũng lại càng trầm mặc.

Vương Việt nói rất có đạo lý.

Đồng Phi gật đầu, nhưng không tiếp lời.

Vương Việt nói:

- Ta cùng với Biện vương tử tiếp xúc ba năm, nói thật thì hắn rất thông minh. Chỉ bởi vấn đề về tính tình, thường xuyên sẽ... Ngay từ đầu ta cũng trách cứ hắn, nhưng ta càng trách cứ hắn, hắn lại càng không dám nói năng gì, thậm chí kiếm cũng không cầm lên nổi. Sau đó ta rút cuộc minh bạch, không phải Biện vương tử ngu dốt, thật sự là trong lòng hắn có khúc mắc. Chư công đang ngồi ở đây, khi chín tuổi đang làm gì? Hoặc là hưởng thụ niềm vui tuổi thơ, hoặc là ở bên người thân, chưa từng có áp lực lớn như vậy?

Mọi người đều trầm mặc không nói gì, nhưng không hề nghi ngờ, lời nói của Vương Việt đã dẫn động họ.

Mặc dù là Đồng Phi, tuy nói tuổi thơ ấu của kiếp này có hơi gian khổ, nhưng càng nhiều là bởi vì ký ức kiếp trước của y thành thực. Mặc dù bị người trong nhà coi như yêu ma, nhưng vẫn có nãi nãi, có tỷ tỷ cưng chiều và quan tâm, rất vui vẻ.

Bất kể là nãi nãi hoặc là người khác, chưa bao giờ gây cho y áp lực quá lớn.

Vì vậy, Vương Việt nói đã gây cho y cảm xúc rất sâu.

- Tiền bối, có yêu cầu gì thì ngài cứ nói đi. Ta có thể làm được, nhất định sẽ hỗ trợ.

- Biện vương tử ít có người làm bạn, cả ngày ở trong hoàng thành, trên người dính toàn mùi son phấn. Ta muốn khi đại nhân luyện binh, mượn dùng sân bãi của đại nhân để cho Biện vương tử cũng tới luyện võ. Cứ như vậy, cũng tiện ta truyền thụ Đồng Thiết kiếm thuật, có được không?

Lý do này nghe qua hợp tình hợp lý, hơn nữa cũng không khó gì.

Thái Ung nói qua, sau khi đảm nhiệm Bắc Cung giáo úy, Loạn Vệ doanh phải vào ở trong Bắc Cung, đồng thời nhượng lại sân bãi ở Tây viên.

Bên ngoài có Cự Ma Sĩ, bên trong có Loan Vệ doanh, bất kể là sân nào, cứ tùy Biện vương tử lựa chọn.

Lập tức Đồng Phi đáp ứng yêu cầu của Vương Việt, đồng thời bảo Đồng Thiết hành lễ bái sư với Vương Việt, dưới sự chứng kiến của mọi người. Nguồn Truyen.org

Tiến bước Vương Việt, lúc này trăng đã lên đầu cành.

Đồng Phi bụng đói kêu vang, nhưng không thể lập tức ăn cơm, bởi vì y còn phải đi cảm tạ hai ân nhân kia.

Để cho Diễm Vi và Sa Ma Kha làm ông chủ, bày tiệc rượu trong phòng nghị sự. Đồng Phi được Đồng Thiết và Thành Lễ dẫn đi qua con hẻm, đi tới một tiểu viện hẻo lánh. Cửa có vệ sĩ gác, nhìn thấy Đồng Phi lập tức chấp tay hành lễ.

Đồng Phi cười chào hỏi với họ, rồi đi vào viện tử.

Dưới một gốc cây đại thụ, hai hán tử khôi ngô đang đối ẩm dưới ánh trăng.

Đồng Thiết nói:

- Bình Thúc Đại ca, yến đại ca, đây là chủ nhân nhà ta, đặc biệt đến thăm và cảm tạ nhị vị.

Trên người cả hai còn quần băng vải, hiển nhiên lúc đó bị thương không nhẹ.

Nghe vậy họ vội vã đứng lên:

- Thảo dân Ban Chỉ (Yến Minh), bái kiến Phi công tử!

- Nhị vị mau mau xin đứng lên, đừng khách sáo. Nếu không có nhị vị tráng sĩ, nương tử của ta nhất định..
.. Phi cảm kích vạn phần!

Nói rồi, Đồng Phi chấp tay thi lễ, hai người kia vội vã hoàn lễ, có vẻ đặc biệt kích động, cũng có vẻ chân tay luống cuống.

Tuy nhiên cũng chỉ là cái thi lễ này, Đồng Phi đã nhìn ra sự khác biệt của hai người.

241. Chương 241: Hưng Thịnh Không Quá Ba Đời(2)

Ban Chỉ, thân cao khoảng bảy xích năm tấc, khí lực cường tráng, tướng mạo tuấn lãng, cử chỉ có vẻ biết tiến lui, hiển nhiên gia giáo không thường.

Mà người còn lại, cũng chính là Yến Minh kia, thân cao bát xích, vai rộng eo tròn.

Sắc mặt vàng như nến, mi tàn mắt vòng, mũi củ tỏi, miệng rộng răng trắng, bàn tay lộ gân xanh, rất có sức lực.

Đồng Phi ngẩn ra, thầm nghĩ: sao lại thêm một sủu quỷ nữa rồi?

Nhưng trên mặt không biểu lộ ra, cười ha ha xua tay ý bảo:

- Thật sự là xin lỗi, mãi đến lúc này ta mới đến nói lời cảm tạ. Đã chầm trễ với hai vị rồi, xin thứ lỗi... Vừa lúc, đến bây giờ ta còn chưa ăn gì, nếu như nhị vị không chê, có cho phép ta gia nhập không?

Ban Chỉ, Yến Minh nhìn nhau, vội vã nói:

- Có thể ngồi cùng bàn dùng cơm với đại nhân, đó là phúc khí của chúng tôi!

- Ha ha ha, đừng nói mấy lời thô tục đó nữa. Chúng ta đều là quân nhân, ở đây cũng không có người ngoài, không cần khách khí.

Nói rồi Đồng Phi ngồi xuống ghế đá, một tay kéo Ban Chỉ, một tay kéo Yến Minh ngồi xuống.

- Tiểu Thiết, bảo phòng bếp làm thêm chút cơm. Hai vị đại ca đều là hảo hán, mấy thứ cho nữ nhân ăn bỏ hết đi, rượu ngon thịt ngon đưa hết lên đây, nghe hiểu chưa?

- Tiểu nhân giờ sẽ đi phân phó!

Yến Minh nhếch môi cười:

- Đại nhân, lời của ngài ta thích nghe. Cơm nước này ngon thì ngon, nhưng không đủ sảng khoái. Ta vẫn thích ly to chén lớn, miếng thịt lớn mà ăn. Đó mới là bữa cơm của nam nhân, chỉ là ghen trong lòng, không dám nói mà thôi.

Đây cũng là một người thẳng tính.

Đồng Phi cười ha ha:

- Yến đại ca là một người sảng khoái, ta thích.

Ban Chỉ cười khổ:

- Yến Minh, người cũng thật không biết khách khí.

Chẳng mấy chốc có Cự Ma Sĩ đưa thịt rượu tới, bày đầy bàn.

Ban Chỉ rót một ly rượu, bưng lên nói:

- Thảo dân mặc dù tại Lạc Dương, nhưng đã sớm nghe nói qua danh tiếng vũ dũng của đại nhân ngài. Chỉ là thảo dân hèn mọn, không có duyên quen biết với đại nhân. Việc vài ngày trước đó huynh đệ ta cũng là tình cờ gặp được. Mấy ngày nay tới làm phiền, thật sự là cảm kích. Kính đại nhân một chén rượu, một là vì sự vũ dũng của đại nhân, hai là vì sự chiêu đãi mấy ngày nay.

Đồng Phi gơ bát lên, chạm bát với Ban Chỉ, không nói hai lời, uống một hơi cạn sạch.

Thấy Yến Minh mở to hai mắt nhìn, luôn miệng nói:

- Hảo hán, đại nhân thực sự là hảo hán. . .

Một chén rượu, đủ để kéo gần khoảng cách giữa đôi bên.

Đồng Phi bảo Đồng Thiết và Thành Lễ cũng đến đại sảnh nghị sự dùng cơm, sau đó cùng Ban Chỉ, Yến Minh ly qua chén lại, giống như hảo hữu nhiều năm không gặp. Trong mắt hai người Ban Chỉ, hôm nay Đồng Phi đã là đại quan triều đình có bổng lộc thất bách thạch, nhưng có thể không tính toán thân phận, uống rượu thống khoái với hai người thảo dân họ như vậy, phần tình ý này quả thật làm cho hai người cảm động.

- Ban đại ca, Yến đại ca, hiện giờ hai người đang đặc ý ở đâu?

Rượu qua ba tuần, Đồng Phi mở miệng hỏi.

Ban Chỉ và Yến Minh nhìn nhau, cười khổ thở dài một hơi.

- Không đối gặt đại nhân, hai huynh đệ ta nào có đặc ý gì, cũng chỉ hết đông đến tây tìm miếng cơm ăn mà thôi.

Yến Minh càng trực tiếp:

- Đại nhân, hai chúng tôi cũng không có việc gì làm, chỉ tại phụ cận Cốc Thành môn triệu tập một số huynh đệ, kiếm miếng ăn mà thôi.

Cái gọi là kiếm miếng ăn, nói trắng ra chính là du côn.

Ban Chỉ vẫn đang quan sát Đồng Phi, phát hiện sau khi Đồng Phi nghe được những lời này vẫn không có chút phản ứng nào.

- Anh hùng không hỏi xuất xứ, hôm nay nhị vị đại ca nghèo túng, nhưng ai có thể nói ngày khác sẽ không quan cao chức trọng?

- Quan cao chức trọng?

Bốn chữ này giống như búa tạ đập mạnh vào lòng Ban Chỉ, mắt không khỏi đỏ lên, lông mày rơi lệ.

- Ban đại ca làm sao thế?

Yến Minh đè lại cánh tay Ban Chỉ, nhỏ nhẹ nói:

- Đại nhân, ta không dối gạt ngài. Nhà ca ca ta vốn cũng không phải thế này. Hai chúng tôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ở ngoài Lạc Dương Cốc Thành môn. Trong nhà ca ca vốn cũng rất có điền sản, nhà ta lại rất nghèo, dựa vào cứu tế của ca ca, lúc này mới sống sót. Mấy năm trước, ta gây ra thị phi, là ca ca bỏ hết điền sản tiền tài trong nhà mới bảo vệ được tính mệnh của ta...Đừng thấy hai huynh đệ ta hôm nay nghèo túng, nhưng ca ca ta cũng là hậu duệ của danh môn. Mấy năm nay, bởi vì ta, ngay cả người quen cũng không dám gặp.

Nói đến đây, Yến Minh nhẹn không được òa khóc.

Nhưng Ban Chỉ hít sâu một hơi, ngừng khóc, vỗ vai Yến Minh:

- Huynh đệ, hai ta lớn lên từ nhỏ, thân như tay chân, nói những lời này làm cái gì? Đại nhân, thảo dân vừa rồi thất thố, xin đại nhân đừng chê cười.

Không biết vì sao, trong đầu Đồng Phi hiện ra một câu nói: một đời người, hai huynh đệ.

Không nhớ rõ đây là câu nói trong quyển sách nào, nhưng đủ để nói rõ tình bạn giữa hai người này.

Nhớ tới Diển Vi, Sa Ma Kha. . . Nếu như ngày khác mình cũng gặp khó khăn, tin tưởng hai người họ nhất định sẽ bảo vệ người nhà chu toàn.

- Việc này có gì mà chê cười, Yến đại ca như vậy, mới là người sống có tình nghĩa...Ta kính huynh một chén!

Yến Minh nhếch môi nở nụ cười, trên khuôn mặt xấu xí còn đọng vài giọt nước mắt, nhưng nhìn qua cực kỳ chân thành đáng yêu.

Đồng Phi lại hỏi:

- Tổ tiên của Ban đại ca là người phương nào?

Ban Chỉ do dự chốc lát, mới nhỏ nhẹ nói:

- Chỉ thật sự không mặt mũi nào nhắc tới tước danh của tổ tiên. Nhưng nếu đại nhân ngài có hỏi, ta cũng ăn ngay nói thật. Tổ tiên Bưu, vốn là Tư đồ duyệt của hoàng đế Quang Vũ, từng viết bộ [Sử Ký Hậu Truyện]; Tổ tiên có hai trai một gái, Chỉ là huyền tôn của Định Viễn Hầu, tằng tổ Dũng, đã từng đảm nhiệm qua trưởng sử Tây Vực. . .

Đồng Phi bị ba cái tên này làm giật mình.

Ngưu nhân ở Tam quốc đông đảo, nhưng tại thời đại Đông Hán, cũng là tướng tinh vân tập, ngưu nhân xuất hiện lớp lớp.

Ban Dũng, Đồng Phi có ký ức không sâu; Ban Bưu, cũng không rất lý giải. Nhưng Ban Siêu kia thì quả thật đại danh鼎鼎, như sấm bên tai.

- Có phải là Ban Định Viễn, không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con?

Đồng Phi cầm lấy tay Ban Chỉ, lớn tiếng hỏi.

Ban Chỉ gạt đầu:

- Đúng vậy!

- Không nghĩ tới đại ca là hậu nhân của Ban Định Viễn, Phi thật sự là, thật sự là thất kính, xin nhận của tiểu đệ một lạy.

Nói rồi Đồng Phi lạy sát đất, thi lễ với Ban Chỉ...

242. Chương 242: Danh Sĩ Lạc Dương Đều Mù Mắt(1)

Nếu như nói sau khi tới thời đại này, trong toàn bộ 200 năm Đông Hán, người mà Đồng Phi bội phục nhất chỉ có hai người.

Phục Ba tướng quân Mã Viện, cả đời nhưng mã, chưa một lần bại, có thể nói là bách chiến bách thắng. Hơn nữa từ khi y truyền thừa di bảo của Phục Ba tướng quân, bình thường nghe Thành Phương giảng thuật sự tích anh hùng tung hoành ngang dọc, khiến quân địch nghe tin đã sợ mất mật của Phục Ba tướng quân tại tây bắc năm đó. Ở trong lòng, Đồng Phi cảm thấy nếu như không có Phục Ba tướng quân, sợ rằng tây bắc Lương Châu hôm nay vẫn còn rơi vào hỗn loạn.

Nhưng nếu như nói đối với Mã Viện là bội phục, như vậy đối với Định Viễn Hầu Ban Siêu, Đồng Phi chính là kính trọng phát ra từ nội tâm.

Đời trước trong tiết lịch sử tại học đường, biết cố sự Ban Siêu vút bút tòng quân, mà đến thời đại này, mới biết công tích của Ban Siêu, cũng không phải đơn giản như trên sách giáo khoa lịch sử nói. Mã Viện đã bảo vệ Lương Châu, nhưng Ban Siêu lại có vinh quang khai cương khoách thổ, viễn chinh Tây Vực, khiến 36 nước thần phục dưới chân Đại Hán, ngưỡng mộ Thiên triều.

Có thể nói, công tích của Ban Siêu có thể sánh bằng Hoắc Khứ Bệnh.

Có thể nói, nếu như không có Ban Siêu, như vậy Lương Châu hiện nay rất khả năng còn đang bị dị tộc Tây Vực và Hung Nô chà đạp.

Ban Chỉ vội vã nâng Đồng Phi dậy:

- Đại nhân, Ban Chỉ chẳng qua là một kẻ nghèo túng, đâu đáng được đại nhân coi trọng như vậy.

Đồng Phi không để ý tới Ban Chỉ, vẫn vãi một cái đến đất, sau đó mới đứng thẳng lên.

- Ban đại ca, cái một lạy này Phi cũng không phải bái người, mà là bái Ban Định Viễn, bái lệnh tăng tổ Ban trưởng sử, xin đừng chối từ.

- Cái này...

- Bình sinh Phi kính trọng chỉ có hai người. Một người là Hoắc Phiêu Kị, một người khác chính là Ban Định Viễn. Phi sinh tại Lương Châu, tự nhiên sẽ hiểu công tích của Ban Định Viễn, chỉ hận sinh trễ rất nhiều năm, bằng không cho dù là dắt ngựa cho Ban Định Viễn cũng cam lòng.

- Không dám nhận, không dám nhận!

Ban Chỉ liên tục khách sáo, nhưng trong lòng sinh ra kiêu ngạo vô hạn.

Hoắc Phiêu Kị, chính là Quan Quân hầu, Phiêu Kị tướng quân Hoắc Khứ Bệnh dưới trướng Tây Hán Vũ Đế. Công tích của Hoắc Khứ Bệnh tự nhiên không cần lắm lời, Đồng Phi đánh đồng Ban Siêu cùng Hoắc Khứ Bệnh, chỉ phần vinh quang này cũng khiến Ban Chỉ không khỏi cảm động vạn phần.

Từ khi tăng tổ Ban Dũng tại Thuận Đế năm Vĩnh Kiến thứ hai bị thái thú Đôn Hoàng là Trương Lăng hãm hại, hạ ngục bãi quan, suýt nữa chết ở trong lao. Từ đó Ban gia chưa gượng dậy nổi, không còn có thể tái hiện hưng thịnh năm đó. Nhoáng cái đã 60 năm, đến đời của Ban Chỉ, hầu như không người còn nhớ rõ hậu nhân của Ban gia. Trong nhà chỉ có vài mẫu đất cằn, cũng bởi vì cứu Yến Minh mà mất.

Ban Chỉ thậm chí không dám nói với người khác, rằng hắn là hậu nhân của Ban Siêu. Bởi vì hiện giờ hắn chẳng qua là một tên côn đồ trong thành Lạc Dương. Không thể khôi phục vinh quang cho Ban gia thì thôi, tuyệt đối không thể lại bôi tro chát trấu lên mặt tổ tiên nữa.

Nếu không có Yến Minh nhanh miệng, nếu không có Đồng Phi đối xử chân thành, Ban Chỉ vẫn sẽ không nói ra nội tình.

Nhưng mặc dù là vậy, khi hắn nói ra tổ tiên của mình, trên mặt đó có vẻ cực kỳ xấu hổ, cúi đầu, thậm chí không dám nhìn Đồng Phi.

Đồng Phi tự nhiên cũng có thể lý giải nỗi cay đắng trong lòng Ban Chỉ.

Lập tức rót một ly rượu:

- Ban đại ca, nghe huynh đệ nói một câu. Trên đời này ai cũng có lúc không thuận buồm xuôi gió, chỉ cần bản thân ta không xem nhẹ bản thân. Thiên hạ này không có điểm mấu chốt không thể vượt qua. Vừa rồi ta nói anh hùng không nói xuất xứ, hiện tại ta còn muốn tặng huynh trưởng một câu nói: Mạc sầu tiền đồ vô tri kỷ, thiên hạ thù nhân bất thức quân? Mong huynh trân trọng.

*Đừng buồn con đường phía trước không tri kỷ, thiên hạ ai lại không biết anh?

Ban Chỉ nghe vậy, trong lòng thật giống như có một luồng nước ấm đang cuộn chảy.

Ủy khuất phải chịu bao nhiêu năm, khó khăn trải qua bao nhiêu năm, trong nháy mắt đều cuộn trào trong lòng hân.

Nhịn không được, lên tiếng òa khóc.

Tiếng khóc đó khiến chua xót lòng người, nói hết nỗi thê lương của một anh hùng khi mặt lộ.

Đêm đó, Ban Chỉ đã uống say, Yên Minh cũng uống say. Hai huynh đệ lúc cười lúc khóc, cuối cùng ngã xuống đất say sưa ngủ.

Đổng Phi vẫn còn tỉnh táo, bảo vệ sĩ đưa hai người vào sương phòng.

Đi ra cửa tiểu viện, y bỗng đứng ngừng cước bộ. Ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy màn đêm đầy sao, đặc biệt rực rỡ.

Hưng thịnh không quá ba đời...

Ban gia có lẽ chính là một minh chứng tốt nhất. Bắt đầu từ Ban Bưu, lấy Ban Siêu, Ban Cố, Ban Chiêu ba người hưng thịnh nhất, mà hưng thịnh đến cực điểm, đến thời Ban Dũng bắt đầu suy sụp. Mà Ban gia hôm qua, có thể chính là Đổng gia ngày mai hay không?

Đổng Phi không khỏi do dự, đứng ngoài tiểu viện thời gian rất lâu, lúc này mới thở dài một tiếng, cất bước rời khỏi.

Mặc kệ ngày mai nó sẽ thế nào? Chỉ cần hôm nay ta làm tốt, như vậy đủ rồi. . .

Việc sau trăm tuổi lo lắng cái gì? Đó có khác gì buồn lo vô cơ đâu?

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Thái Ung đã phái xe ngựa đưa Thái Diễm với cái bụng đã vượt mặt vào đại trạch môn.

Đổng Phi, Lục Nhi và Nhậm Hồng Xương tự mình đi ra chờ đón ở ngoài đại trạch môn.

Thái Diễm hôm nay đã không còn nét phong tình vạn chủng ngày đó khi tại mục trường Sắc Lặc xuyên, ngược lại tràn ngập vẻ đẹp mầu tím động nhân. Một tay đặt ở bụng khẽ xoa xoa, trên mặt luôn kèm theo nụ cười dào dạt hạnh phúc.

Đổng Lục nhìn thấy có vẻ rất ước ao.

Hôm qua khi Nhậm Hồng Xương nhắc tới chuyện này, nàng còn có vẻ không muốn.

Thế nhưng hiện tại, tất cả khúc mắc hình như đã không còn, thân thiết chạy qua gọi tỷ tỷ, dìu Thái Diễm đi vào phòng.

Trong phòng, Đổng Phi nói chủ ý của Nhậm Hồng Xương cho Thái Diễm.

Ngay từ đầu Thái Diễm cũng có vẻ không quá tình nguyện, dù sao cũng là cốt nhục của mình, lại phải...

Nhưng vừa nghĩ, tất cả điều này đều là vì tốt cho nàng và Thái gia. Huống chi, chuyện này theo lý chịu ủy khuất nhất cũng không phải nàng.

Cùng Đổng Lục, Nhậm Hồng Xương vốn là tỷ muội thân thiết, ba người nói chuyện một lúc cũng không còn ngăn cách.

Đồng Phi thấy tình huống này cũng yên lòng.

- Tỷ tỷ ở nhà điều dưỡng, hôm nay ta phải suất lĩnh Loan Vệ doanh vào ở trong Bắc Cung, rất nhiều việc, nên không thể ở với tỷ được. Có chuyện gì thì cứ nói với Lục Nhi. . . Hồng Xương, người gọi đi Lý Tín và Tư Mã Hương Nhi, chúng ta cùng xuất phát.

Nhậm Hồng Xương đáp ứng rồi đi ra khỏi phòng.

Đồng Phi lại ở với Thái Diễm, Đồng Lục thêm một lát. Đang chuẩn bị đi thì Đồng Lục đột nhiên gọi y lại.

- Tướng công, ta có việc muốn nói.

- Chuyện gì?

Đồng Lục kéo Đồng Phi ra khỏi phòng. Lúc này trời đã sáng.

Một phụ nhân đang quét dọn con hẻm, đưa lưng về phía hai người Đồng Phi, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng thướt tha.

Mặc dù đã vào cuối mùa hạ, nhưng khí trời vẫn còn khá nóng nực.

Vì vậy mọi người mặc cũng không quá dày. Phụ nhân đó mặc một bộ váy bằng vải thô, để trần cánh tay, lộ ra da thịt trắng trẻo như dương chi. Có lẽ là một mồi, tay chống chổi ưỡn thẳng lưng, gơ tay chùi mồ hôi trên trán, càng có vẻ một mồi lại kiêu mị.

- Còn nhớ người ta không?

243. Chương 243: Danh Sĩ Lạc Dương Đều Mù Mắt(2)

Đồng Phi không rõ đã xảy ra chuyện gì, nghi hoặc nhìn tấm lưng đó, lắc đầu nói:

- Nghĩ không ra.

- Tỷ ấy chính là thê thất của huyện úy tập kích chúng ta tại huyện An Hi. ..Tướng công bắt cả nhà họ qua đây, tới cùng là muốn xử trí thế nào đây. Lẽ nào, tướng công dự định nhốt bọn họ cả đời sao? Cam tỷ tỷ là một người rất tốt.

À, Cam phu nhân. . .

Đồng Phi đã nghĩ ra.

Thoảng cái đã hơn nửa năm rồi, quả thật không cảm thấy thời gian lại nhanh như vậy.

Lúc trước bắt cả nhà già trẻ của Lưu Bị, Đồng Phi cũng không nghĩ nên xử lý họ thế nào. Sau đó Lư Thực cầu tình, y liền nhốt người nhà Lưu Huyền Đức trong đại trạch môn. Đồng Lục đột nhiên nhắc chuyện này với y, Đồng Phi thật cảm thấy đau đầu.

Thả?

Đồng Phi không cam lòng.

Nhưng không tha?

Đồng Phi lại cảm thấy phiền phức. Đối với một nam nhân có thể nói ra huynh đệ như tay chân, thê tử như y phục mà nói, làm thê thất của Lưu Bị đã định trước là gặp phải đau khổ. Nhưng theo như lời Đồng Lục, chung quy không thể nuôi cả đời như thế được.

Đồng Lục nhỏ nhẹ nói:

- Tam đệ gần đây có vẻ cổ quái lắm.

Đề tài này nhảy ra quá đột ngột, Đồng Phi trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

- Cái gì?

- Thiếp nói là Sa Sa. . . Sa Sa gần đây rất lạ. Trước đây hẳn thích nhất là luyện võ ở trong giáo trường, nhưng đoạn thời gian gần đây, hẳn rất siêng chạy vào trong nội trạch. Mỗi lần qua đây cũng không phải tìm ta, không phải giúp Cam tỷ tỷ làm việc, mà là...

- Nàng nói là, Sa Sa hẳn. . .

Đồng Phi đã hiểu ý của Đồng Lục, cảm thấy rất khó tin.

Đồng Lục gật đầu:

- Hình như vậy, ta thấy chuyện này tám chín phần mười rồi. Tướng công, chuyện này nên xử lý như thế nào?

Xa xa, Cam phu nhân đã quét xong con hẻm, khi xoay người vừa lúc thấy được hai người Đồng Phi.

- Chào buổi sáng, đại nhân!

- Chào buổi sáng...

Nhìn kỹ, dung mạo của Cam phu nhân so ra còn kém hơn cả Lục Nhi.

Nhưng da thịt nàng mịn màng, có một loại cảm giác như ngọc. Quan trọng nhất là, Cam phu nhân có một loại mị thái, không phải tận lực làm ra, mà là mị cốt trời sinh, rất tương tự với Nhậm Hồng Xương, nhưng lại nhiều hơn vài phần thành thực của phụ nhân mới có.

Đồng Phi không dám nhìn tiếp, chào hỏi một tiếng, sau đó xoay người nói với Đồng Lục:

- Lục Nhi, chuyện này nàng quyết định đi. Thương lượng với tỷ tỷ xem xử trí như thế nào. . . Ta rất nhiều việc, việc trong nhà nhờ nàng rồi. Về phần Sa Sa. . . Mọi người xem mà lo liệu đi. Ta cảm thấy chuyện này ai cũng không ngăn được, nếu như hẳn thích thật... Bỏ đi, bỏ đi, các người xem là làm đi. Sau khi nghĩ ra chủ ý thì nói cho ta biết một tiếng, dù sao phải thỏa đáng mới tốt.

Nói xong, cũng không quản Đồng Lục có lý giải hay không, y vội vã đi khỏi.

Ở ngoài phủ, Diển Vi theo sát phía sau Đồng Phi.

- Nhị đệ có tâm sự hả?

Đồng Phi cười khổ:

- Đại ca, huynh xem có nên tìm cho Sa Sa một nữ nhân hay không?

- A, việc này hả...Có lẽ cũng nên. Gần đây Sa Sa rất cổ quái, luyện võ cũng không chuyên tâm, thường hay thất thần. Hơn nửa đêm không ngủ được, lại bò lên nóc nhà ngắm sao. Hỏi hẳn, hẳn cũng không nói, cứ thần bí thế nào ấy.

Thoạt nhìn, hình như rơi vào lưới tình thật rồi!

Đồng Phi cảm thấy khổ não. Sa Ma Kha muốn nữ nhân, rất bình thường. Thế nhưng nữ nhân hẳn muốn lại là lão bà của Lưu Bị, việc này thì không quá bình thường rồi...

- Nhị đệ, người có biết tâm sự của Sa Sa hả?

- Biết sơ sơ!

- Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

- Còn có thể là chuyện gì, muốn nữ nhân rồi!

Giọng hơi lớn, làm cho ba cô Nhậm Hồng Xương phía sau cũng nghe được. Ba người nhin không được cười khúc khích ra tiếng, thấy Đồng Phi quay đầu lại, vội vàng bưng kín miệng. Nhậm Hồng Xương còn đỡ, trên mặt có mặt nạ che đi, nhưng Lý Tín và Tư Mã Hương Nhi thì cố chịu đựng, người ở trên ngựa cứ run lên, trông rất có phong tình.

Cho dù Sa Ma Kha thích hai người này, cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy phiền não!

- Bỏ đi, việc của Sa Sa chúng ta nói sau đi. Đến Loạn Vệ doanh, sau đó đến Bắc Cung tiếp nhận phòng vụ. Nói đến đây Đồng Phi lắc mạnh đầu, rất khổ não thở dài một hơi.

Loan Vệ doanh dọn nhà, tuy nói là nữ nhân, cũng không có quá nhiều phiền phức.

Chủ yếu là một số đồ quân nhu binh khí. Nhưng dù vậy, cũng chất đầy trên trăm chiếc xe ngựa, trùng trùng điệp điệp rời khỏi Tây viên.

Đối với các cô nương của Loan Vệ doanh mà nói, Tây viên là một nơi đau lòng.

Khi rời khỏi Tây viên, không ai quay đầu lại nhìn một cái, hình như họ không có bất cứ liên hệ nào với nơi đây.

Sau đó thì vào ở trong Bắc Cung.

Đứng đầu Thập thường thị là Trương Nhược và Triệu Trung tiếp kiến Đồng Phi, dù sao họ là tổng quản của Bắc Cung. Mặc dù Đồng Phi cũng không lệ thuộc vào họ, nhưng trên biểu hiện vẫn phải đi bái phỏng một chút.

Đi cùng còn có mười cái rương lớn, bên trong chất đầy hoàng kim.

Khi Trương Nhược, Triệu Trung nhìn thấy số vàng này, mắt không khỏi sáng ngời. Trên mặt nở nụ cười tươi như hoa cúc nở.

- Hiền điệt, thật sự là khách khí rồi!

Giọng the thé, mang theo một loại thanh âm quỷ dị làm cho Đồng Phi lạnh xương sống, có một loại cảm giác không rét mà run.

Nhưng trên mặt không biểu lộ gì, kính trọng nói:

- Phụ thân từng nhờ người truyền tin, nói ông ấy có được thành tựu như hôm nay, hoàn toàn là nhờ hai vị thúc thúc chiếu ứng. Vì vậy bảo ta nhất định phải rất cảm tạ. Chỉ là chút lễ mọn, không đủ kính ý.

- A, Trọng Dĩnh nói như thế sao?

Trương Nhược cười ha ha gật đầu:

- Ta đã nói mà, Trọng Dĩnh là một người có nghĩa khí, cũng không uổng công chúng ta giúp hắn nhiều như vậy. Tuy nhiên, thời gian trước hiền điệt gây chuyện hơi lớn, hiện giờ ở trong đại viện hoàng cung này cũng không phải như bên ngoài, mọi việc cũng không thể theo tính nết được.

- Việc này... trước kia điệt quả thật là hơi hồ đồ, sau này nhất định sẽ cẩn thận. Sau này còn phải nhờ hai vị thúc thúc chiếu ứng nhiều hơn.

- Chiếu ứng là nên làm.

Triệu Trung cười:

- Nhưng cũng không nghiêm trọng như Trương đại nhân nói đâu, nếu có chuyện gì thì cứ tới tìm chúng tôi. Nể mặt Trọng Dĩnh, hai trưởng bối bọn ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn được. Thanh niên nhân mà, xung động một chút cũng là việc bình thường, cả ngày như mấy lão tú tài cứ chi, hồ, giả, đã suốt, sao thể hiện được diện mạo của hổ lang chi tướng người chứ?

Ngụ ý là nói, tiếp tục thu thập đám đảng nhân đó đi, bọn ta ủng hộ người!

Đồng Phi cười nhạt trong lòng: nể mặt cha ta sao? Theo ta thấy, là nể mặt đồng hoàng kim này thôi.

Tuy nhiên y vẫn rất cung kính trả lời:

- Tiểu điệt nhất định nhớ kỹ trong lòng.

Sau khi hàn huyên một phen, Đồng Phi cuối cùng cũng tách khỏi hai người ẻo lả này, ra ngoài hít sâu một hơi, cảm giác rất đau khổ.

Lạc Dương này, phải ở tới khi nào mới tính là nở mày nở mặt đây!

Nghe nói bọn Trần Đáo tại Trương Dịch làm rất tốt, đó mới là nơi kiến công lập nghiệp của ta.

Đại nội thâm cung trong không khí trầm lặng này thật khiến người khác chết ngộp... Thái giám chết bầm, đồ mông nát, thông chết người.

Trong lòng chửi thì chửi, nhưng mọi chuyện coi như là lo liệu thoả đáng.

244. Chương 244: Danh Sĩ Lạc Dương Đầu Mù Mắt(3)

Diễn Vi xem như là có quan hàm chính thức, Bắc Cung tả đô, có bổng lộc ngũ bách thạch, là quan viên có ghi lại trong triều đình rồi.

Mà Nhậm Hồng Xương, cũng thuận lợi làm Bắc Cung hữu giám, Loan Vệ doanh giả giáo úy, thủ hộ an nguy trong cung.

Bởi vì có mấy lời của Thập thường thị, tất cả mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Loan Vệ doanh vào ở trong Bắc Cung, đồng thời sở hữu một giáo trường trong cung rất lớn, tốt hơn Tây viên lúc trước gấp trăm lần.

Tiếp chương Bắc Cung, đương nhiên sẽ có rất nhiều việc rườm rà.

Đồng Phi từ sáng sớm bận rộn đến buổi tối, người uể oải không chịu nổi.

Bởi cấm quân Bắc Cung bị cải tổ nhân sự một số lượng lớn, hơn nữa chỉ mới bắt đầu huấn luyện, từ lâu đã không kham nổi trọng dụng.

Đồng Phi thấy tình huống này, liền điều Trương Tú và 500 Bác Lãng sĩ qua, đồng thời bổ nhiệm Trương Tú làm Bắc Cung Quân ti mã, phụ trách đóng quân ngoài cung.

Chỉ ít nhìn từ biểu hiện, phòng vệ của Bắc Cung đã thay đổi một bộ mặt hoàn toàn mới.

Nhưng Đồng Phi lại rõ ràng, 500 Bác Lãng sĩ đó vẫn không kham nổi trọng dụng. Không có ba tháng huấn luyện, thì khó có thể thay da đổi thịt.

Tuy nhiên việc này cũng không phải chỉ trong một ngày là có thể thay đổi.

Dù sao thì hiện tại y vẫn có thời gian, từ từ sẽ đến, cũng không cần nóng vội nhất thời.

Đêm đó, Trương Tú đóng giữ ở giáo trường Bắc Cung, Trương Tú cũng cực kỳ thoả mãn với an bài này.

Đồng Phi cùng Diễn Vi trở về nhà, vừa vào cửa liền ngồi phịch xuống ghế bành.

Chợt thấy Sa Ma Kha vẻ mặt hạnh phúc đi vào, còn hát bài ca dao ở Võ Lăng sơn, hình như vô cùng cao hứng.

- Nhị vị ca ca, sao uể oải thế hả?

- Nói nhảm, đệ qua đó đi rồi biết... Cấm vệ quân gì chứ, đúng là một đám ô hợp. Đừng thấy họ có 5000 người, giao Cự Ma Sĩ cho ta, ta có thể trong thời gian một nén nhang tiêu diệt sạch bọn họ. Thật tội nghiệp cho số trang bị đó.

Đồng Phi cũng không nói gì, mà trên dưới quan sát Sa Ma Kha.

Sa Ma Kha trong lòng có quỷ, sắc mặt có vẻ mất tự nhiên...

- Sa Sa, đệ có chuyện gì gạt bọn ta phải không?

- A, không có, không có?

- Không có thật sao?
- Thật không có. . .
- Được rồi, ngày mai đệ dẫn theo Ngũ Khê Man theo ta vào ở trong Bắc Cung.
- A, cái này. . . Qua mấy ngày nữa đi, được không?

Đồng Phi cười lạnh:

- Sa Sa, đệ xem ta và đại ca mệt trông như cu ly, đệ ở nhà lại không có việc gì, qua đó giúp ta và đại ca đi. Ngày mai ta dự định chinh đồn và huấn luyện binh mã, binh Ngũ Khê Man của đệ vừa lúc có thể phát huy được công dụng, dù gì cũng tốt hơn ở nhà. Lâu dần, chỉ sợ sẽ sinh bệnh đấy.

Sa Ma Kha tỏ ra khó xử:

- Nhị ca, đệ. . .

Diễn Vi cắt đứt lời của Sa Ma Kha:

- Bắt đầu từ ngày mai, ba huynh đệ chúng ta phải thay phiên nhau làm ở Bắc Cung, mỗi người một ngày.
- Hả? Vậy chẳng phải không thể về nhà rồi?

Đồng Phi dự định ép Sa Ma Kha nói ra lời trong lòng, lập tức gật đầu:

- Thay phiên nhau, ai trực ban, người đó cả ngày sẽ không thể rời khỏi. Lúc trước lão Man Vương bảo đệ theo ta, cũng là vì cho đệ có chút tiền đồ. Ừ, cứ thế đi. Ngày mai ta đi trình báo, an bài cho đệ một chức vị, chắc hẳn lão Man Vương nhất định sẽ rất cao hứng. Đệ xem an bài như vậy có được không?

Sa Ma Kha giải đầu, có vẻ tâm động, nhưng lại có chút do dự.

Đúng lúc này, Thành Lễ đi đến:

- Chủ công, Ban Chỉ và Yến Minh cầu kiến.
- Sao?

Đồng Phi ngồi thẳng người dậy:

- Mời họ vào!

Nói xong lại nhìn Sa Ma Kha, trầm mặc một lát mới nói:

- Sa Sa, đệ suy nghĩ đi, nếu có chỗ nào khó xử thì nói cho hai ta biết. Ba huynh đệ chúng ta không có gì không thể nói, có việc cần ta và đại ca hỗ trợ, nhất định sẽ giúp đệ.

Vừa nói xong thì Ban Chỉ và Yến Minh đi đến.

Diễn Vi kéo Sa Ma Kha cáo từ rời khỏi, Đồng Phi bảo hai người ngồi xuống, sau đó dò hỏi:

- Nhị vị ca ca có chuyện gì sao?

Ban Chỉ và Yến Minh nhìn nhau, sau đó đồng loạt quỳ gối xuống.

- Đại nhân, chúng tôi ngày hôm nay đã thương lượng qua, muốn đầu nhập vào đại nhân, xin đại nhân thu lưu.

Trước kia Đồng Phi cũng không nghĩ qua chuyện này. Hai người quỳ xuống có hơi đột nhiên, y vội vã đứng lên nâng họ dậy:

- Nhị vị ca ca có chuyện gì thì từ từ nói, hà tất như vậy? Nhanh đứng lên, nhanh đứng lên...

Ban Chỉ nghiêm mặt:

- Đại nhân, huynh đệ chúng tôi mặc dù không có tài năng gì, nhưng việc dẫn ngựa xách đèn vẫn có thể làm. Hôm nay Chỉ đã thương lượng với huynh đệ của Chỉ một ngày, tại thành Lạc Dương này cả ngày vất vả, vất vả...

thật sự là cô phụ một thân nam nhi. Ban Chỉ ta cũng từng học qua võ nghệ, đọc qua binh thư, huynh đệ ta còn trời sinh thần lực, nguyện hiệu lực vì đại nhân.

Đồng Phi nâng hai người dậy:

- Nhị vị ca ca tới giúp ta, ta đương nhiên cầu còn không được.

Ban Chỉ và Yến Minh lại hành lễ, miệng nói chủ công, sau đó mới ngồi xuống.

- Chủ công, huynh đệ ta tại Lạc Dương cũng lẫn lộn mấy năm, cũng có thể triệu tập mấy trăm người, đều là phường vô lại du côn bất nhập lưu... Mặc dù không kham nổi trọng dụng, nhưng tìm hiểu một tin tức, tìm một người, những việc này thì như xe nhẹ chạy đường quen thôi. Ta biết chủ công hiện giờ là mệnh quan triều đình, có một số việc không thể tự mình đứng ra. Những người này, vừa lúc có thể hiệu lực cho chủ công.

Đồng Phi nghe vậy, mắt không khỏi sáng ngời.

Sao ta không nghĩ đến điểm này? Nếu có những người này ở đây, vậy Lạc Dương có tin tức gì, có thể giấu điểm được ta sao?

Y không khỏi coi trọng Ban Chỉ thêm vài phần, gật đầu nói:

- Ban đại ca cứ nói tiếp đi.

Ban Chỉ nói:

- Chủ công hôm nay là Bắc Cung giáo úy, từ biểu hiện ra, dù đại tướng quân hay là hoàng thượng, thậm chí hoạn quan đối với chủ công cũng đặc biệt chiếu cố, làm như vô cùng phong quang. Nhưng Chỉ rõ ràng, hiện nay chủ công lại giống như đang ở đầu ngọn sóng.

- Chỉ giáo cho?

Ban Chỉ nói:

- Ta và Yến Minh lang thang ở phố phường, tin tức cũng coi như linh thông. Thật ra, vì sao chủ công tới Lạc Dương, Chỉ biết rất rõ ràng, tin tưởng trong lòng chủ công cũng minh bạch. Đại tướng quân nhìn như sủng tín chủ công, thực tế thì dễ phòng mọi lúc mọi nơi. Phụ thân của chủ công tay cầm đại quân Lương Châu, một khi bình định loạn người Khương, nhất định sẽ thể lực đại tướng. Khi đó, đại tướng quân thấy đã không thể khống chế, vì vậy điều chủ công đến Lạc Dương, biểu hiện ra nhìn như thăng quan, nhưng trên thực tế chính là một con tin.

245. Chương 245: Danh Sĩ Lạc Dương Đầu Mù Mất(4)

Đồng Phi trầm mặc không nói gì.

Ban Chỉ nói chính là sự thực. Trong lòng ai cũng rõ ràng, nhưng có ai sẽ ngay mặt nói ra?

Nếu hần nói ra, chắc hần đã có đối sách?

- Ban đại ca cứ nói tiếp đi.

- Một khi đại tướng quân không thể khống chế phụ thân của chủ công, như vậy tính mệnh của chủ công có thể sẽ gặp nguy hiểm. Mà hoàng thượng sợ dĩ chiếu cố chủ công, chỉ sợ cũng không phải coi trọng tài năng của chủ công ngài, mà là coi trọng binh quyền trong tay lệnh tôn. Tâm tư của hoàng thượng, người qua đường đều biết. Phụ thân của chủ công không ủng hộ, khẳng định sẽ rơi vào kết quả thê thảm. Nhưng mặc dù là ủng hộ tâm tư của hoàng thượng, một khi chuyện thành, sẽ trở thành một vướng mắc trong lòng hoàng thượng. Một nhà chủ công không thể so với đại tướng quân. Hần là ngoại thích, có lẽ có thể bảo toàn. Nhưng hoàng thượng một khi sinh ra đề phòng với nhà chủ công, kết quả đó khẳng định thê thảm hơn đại tướng quân.

Đồng Phi nhắm hai mắt lại, nhìn như đang trầm ngâm. Trong lòng lại đang suy nghĩ: Ban Chỉ này, nghĩ cũng xa thật!

Từ xưa có thuyết pháp qua cầu rút ván. Lo lắng của Ban Chỉ cũng không phải không có đạo lý.

- Vậy người nói, ta nên làm gì?

- Chủ công nên phòng ngừa chu đáo, ở ngoài lén dựng căn cơ, ở trong thì kín đáo... Chủ công tại Lạc Dương, nên hành sự lỗ mãng. Nếu mọi người khắp thiên hạ cho rằng chủ công là măng phụ, vậy thì cứ măng cho họ thấy. Loạn Lương Châu một ngày chưa bình, đại tướng quân sẽ không sinh ra cố kỵ; tâm nguyện của hoàng thượng một ngày chưa được thực hiện. Nhất định sẽ bảo vệ chủ công chu đáo. Ban Chỉ có một kế, ngoài sáng kết giao ngoại thích, trong tối liên kết đế đảng. Như vậy, sẽ nằm ở giữa cân đối, tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm xảy ra.

- Vậy làm sao để ngoài sáng kết giao ngoại thích, trong tối liên kết đế đảng?

Ban Chỉ cười nói:

- Thật ra hiện tại chủ công không phải đã làm như thế rồi sao? Thái ông tuy là bạch thân, nhưng bí mật vẫn là một thành viên đế đảng. Không chỉ Thái ông, toàn bộ Đông Quan, có hơn phân nửa đều là người trong đế đảng, bao gồm tiền Phiêu Kị tướng quân Lư Thực, cũng là một thành viên trong đó. Tai họa lần này của chủ công, nếu không có đế đảng âm thầm xuất thủ, chỉ sợ cũng rất khó mới có thể thoát thân.

Đồng Phi lộ bộp trong lòng, mắt không khỏi híp lại.

Trong Diễn nghĩa, Ban Chỉ chưa bao giờ từng xuất hiện.

Thậm chí trước đó, Đồng Phi căn bản không nghe nói qua người này. Nhưng hiện tại xem ra, người này cũng không đơn giản.

Từng tập võ, từng đọc sách...

Thật là như vậy sao?

Nói như vậy, cũng thật sự là then làm hậu nhân của Ban Định Viễn rồi.

- Vậy ngoài sáng kết giao ngoại thích thì làm thế nào?

- Hiện nay đại tướng quân nắm giữ binh mã thiên hạ, tâm phúc khắp các nơi, ngay cả phụ thân của chủ công cũng tính là một thành viên trong đó. Có xu thế đuôi to khó vậy. Hoàng thượng có ý muốn phân hoá binh quyền của đại tướng quân, nhưng lại lo lắng đại tướng quân làm việc ngỗ nghịch, cho nên chỉ có thể âm thầm xuất thủ. . . Chủ công hôm nay nắm Bắc Cung trong tay, chính ứng với giao hảo nhiều hơn với hoàng tử. Hoàng tử là hy vọng phú quý tương lai của đại tướng quân. Như vậy, nhất định sẽ càng thêm tín nhiệm chủ công. Về phần chỗ hoàng thượng, thì có lệnh tôn hành sự, như vậy hoàng thượng cũng sẽ bảo trì ân sủng đối với chủ công, bởi vì chủ công là con, chung quy là phải nghe theo lời của lệnh tôn. Đây chính là kế tả hữu phùng nguyên, có thể bảo vệ chủ công và lệnh tôn không nguy hiểm...

*Tả hữu phùng nguyên (Trái phải gặp nguồn): Muốn diễn tả cái ý làm việc gì cũng thuận tay, xoay ngã nào cũng có lợi, cầu gì được nấy.

Đồng Phi gật đầu, kế sách của Ban Chỉ nghe qua cũng không tệ.

Ban Chỉ nói tiếp:

- Tuy nhiên, làm như vậy có thể bảo vệ chủ công nhất thời, nhưng không thể bảo vệ chủ công một đời.

- Xin tiên sinh chỉ giáo!

Bất tri bất giác, cách xưng hô của Đồng Phi đối với Ban Chỉ đã thay đổi.

- Chủ công nên nhớ kỹ, cân bằng giữa các phương, chủ công mới có thể từ đó mưu lợi bất chính. Chỉ khi nào thế cân bằng bị phá vỡ, chủ công sẽ gặp nguy hiểm. Muốn hóa giải đạo này, thì phải có thực lực của bản thân. Chỉ cần trong tay chủ công có đủ lực lượng, thì đại sự có thể thành.

- Vậy cái lực lượng đủ này thì thế nào?

Ban Chỉ cười:

- Lực lượng này chỉ có một sáng một tối.

- Nguyên nghe tỏ tường?

- Trong sáng, người cả thành Lạc Dương đều biết, hoàng thượng chuẩn bị thành lập tân quân, để phân hoá binh quyền của đại tướng quân. Chỉ là bởi vì thời cơ còn chưa thích hợp, lại còn thêm phản tặc Ký Châu khởi phục. Trong hai năm nữa hoàng thượng sẽ không nói đến việc này. Chỉ khi nào thế cục có vẻ ổn định, hoàng thượng nhất định sẽ nhắc lại việc thành lập tân quân, đến lúc đó xin chủ công nhất định phải giành được chức này.

- A?

- Tân quân thành lập, sẽ khiến các phương quan tâm. Hoàng thượng sẽ nghĩ cách dùng người mà hấn tín nhiệm, chủ công không thể nghi ngờ là một lựa chọn. Sở dĩ thắng chủ công làm Bắc Cung giáo úy, chỉ sợ cũng là ghi dấu vết để đăng lên người chủ công. Mà chủ công lại thân với hoàng tử, đại tướng quân cũng sẽ rất cao hứng khi chủ công có thể trở thành một thành viên của tân quân. Chỉ cần nắm được binh quyền, thì đại sự coi như đã định.

Đồng Phi gật đầu tán thưởng:

- Như vậy rất hay, vậy không biết lực lượng trong tối là cái gì?

- Lạc Dương bởi vì năm ngoái cung loạn, vô số cấm quân bị nghỉ việc, lưu lạc đầu đường. Đồng thời du côn ở Lạc Dương này rất nhiều, nếu có thể thu nạp vào tay, thứ nhất là một nhánh tình báo, thứ hai vào lúc nguy cơ, có thể nhanh chóng tổ chức một đạo nhân mã. Chỉ là chủ công phải tốn kém một chút. Nhưng lợi ích chính là, không người nào biết trong tay chủ công còn có một đạo nhân mã có thể điều động.

Đồng Phi đứng bật dậy, nắm lấy tay Ban Chỉ.

- Người Lạc Dương bị mù mắt thật rồi, lại để ột nhân tài như Ban đại ca lưu lạc đầu đường. Nay Phi được Ban đại ca tương trợ, không còn lo lắng gì nữa rồi!

Nói xong câu đó, Đồng Phi lại kéo Yến Minh đứng dậy.

- Yến Minh đại ca quen thuộc Lạc Dương, không bằng mưu tính việc này cho Phi. Tiền tài cần thiết thì cứ lấy sử dụng, việc này nhất định phải bảo mật mà chu đáo.

Yến Minh phủ phục dưới chân Đồng Phi:

- Yến Minh nhất định dốc hết sức, không phụ kỳ vọng của chủ công.

- Vậy Ban đại ca...

Ban Chỉ cười nói:

- Chủ công đừng an bài cho ta chức quan, Chỉ cho rằng, cứ ở bên người chủ công thỏa đáng hơn. Nghe nói chủ công ở Chính Dương môn có một Gia cụ phượng, đối với việc buôn bán Chỉ cũng lý giải ít nhiều. Ngoài mặt sẽ quản lý nơi đó, không khiến người khác chú ý, bên trong thì sẽ thuận tiện tiếp xúc với Yến Minh huynh đệ. Như vậy, thần không biết quỷ không hay, thiên y vô phùng.

Đồng Phi trầm ngâm một lát mới gật đầu nói:

- Cứ theo Ban đại ca nói đi.

246. Chương 246: Biện Vương Tử (1)

Ban Chỉ và Yến Minh đều là dạng người nói là làm.

Sau khi hoàn tất thương nghị với Đồng Phi, lập tức muốn bắt đầu hành động.

Yến Minh nhận được 100 kim, dẫn theo mười Cự Ma Sĩ mà Đồng Phi cấp cho rời đi. Mà đầu lĩnh của mười tên Cự Ma Sĩ này chính là tùy tùng của Đồng Phi, Long Kỵ Thập Nhị. Tuy nhiên, Long Kỵ Thập Nhị ở trong Cự Ma Sĩ cũng không phải quá nổi bật. Đồng Phi cũng không biểu hiện ra có chỗ nào đặc biệt, chỉ khi dạo dò Long Kỵ, giống như lơ đãng nháy mắt mấy cái.

Long Kỵ Thập Nhị ngầm hiểu, tự nhiên minh bạch ý của Đồng Phi.

Khi chấp tay lĩnh mệnh có gập đầu với Đồng Phi, ý là: chủ nhân yên tâm, Thập Nhị chắc chắn hoàn thành nhiệm vụ.

Sau đó, Đồng Phi tự viết một phong thư, giao cho Ban Chỉ, bảo hân đến Gia cụ phường làm một quản sự bình thường.

Đợi sau khi an bài thỏa đáng hai người này rồi, lúc này đã sắp đến giờ Tý.

Lúc này mới nhớ còn chưa ăn cơm tối, bụng đói kêu vang, cực kỳ khó chịu.

Hiện giờ mặc dù Đồng Phi đã làm quan, đã làm chủ nhân, trong nhà cũng có nô bộc vô số, nhưng nói đến thì vẫn duy trì một số thói quen của kiếp trước. Tỷ như tôn trọng mọi người, không phân sang hèn, thái độ đối xử bình đẳng. . . Các nô bộc cũng đã mệt mỏi mỗi ngày, trẻ thế này còn bảo chuẩn bị cơm nước thì thật làm phiền người ta quá. Vì vậy Đồng Phi cũng không định bảo phòng bếp làm cơm.

Đang nghĩ ngợi nên kiếm cái gì bỏ bụng thì có mùi cơm thơm mê người bay tới.

Ngẩng đầu nhìn, thấy Thái Diễm và Đồng Lục dẫn theo hai nha hoàn, đang bưng cơm đi vào đại sảnh nghị sự.

- Đã trẻ thế này, sao hai người còn chưa đi ngủ?

- Đúng vậy, người cũng biết trẻ sao? A Sửu hiện tại đã thành người bận rộn, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có. Người không đau lòng, Lục Nhi đang đau lòng đây này.

Thái Diễm cười hì hì trả lời, Đồng Lục thoáng cái đỏ mặt.

- Không phải, rõ ràng là tỷ tỷ bảo phòng bếp nấu cơm.

Trong lòng cảm động, đợi nha hoàn đặt cơm lên bàn rồi đi ra ngoài, Đồng Phi đứng lên, nhẹ nhàng ôm lấy nhị nữ.

- Nghiêm chỉnh một chút, bọn hạ nhân còn đang nhìn kìa!

Đồng Phi một tay ôm lấy eo Lục Nhi, một tay khẽ xoa bụng Thái Diễm, hừ lạnh:

- Ta xem ai dám nhìn!

Nha hoàn kia vốn muốn nhìn một chút, vừa nghe những lời này, sợ quá thụt cổ trở lại.

Những nha hoàn này là những người mới Đồng Lục mua tại Lạc Dương, cũng không hiểu Đồng Phi nhiều lắm, nên có một loại cảm giác sợ hãi rất sâu.

Thái Diễm giờ tay đánh vào đầu Đồng Phi.

- Hù dọa tiểu hài tử làm cái gì? Biết người hiện tại uy phong rồi, nhanh ăn cơm đi.

Cơm cũng không phải quá phong phú, nhưng chứa tâm ý của Thái Diễm và Lục Nhi, Đồng Phi ăn cảm thấy rất ngon.

- Đã trẻ thế này, người và Ban tiên sinh nói gì vậy? Lục Nhi đi qua nhìn mấy lần, đều nói các người đang thấp giọng nói chuyện.

Đồng Phi vừa ăn vừa nói lại tình huống một lần.

Lục Nhi nghe được liên tục gập đầu, mà Thái Diễm thì ra chiều suy nghĩ.

- Không ngờ Ban tiên sinh còn có ánh mắt như vậy. Người Lạc Dương này thật là bị mù mắt mà. Nhưng người cũng phải cẩn thận.

- Cẩn thận?

Thái Diễm nghiêm mặt nói:

- Phàm là người có tâm cơ và ánh mắt này, phần lớn là kẻ dã tâm bưng bưng. Hôm nay hắc đầu nhập vào người, là bởi vì hắc cùng đường. Nhưng nếu như tương lai. . .Hắn đã làm kẻ xấu, thì sẽ có thể lật lọng. Mình phải phòng bị.

Đồng Phi nghe vậy, không khỏi ngừng ăn cơm.

- Tỷ tỷ nói có lý. Ban Chỉ đúng là có bản lĩnh, điểm này không chê được. . . Nhưng càng là người có bản lĩnh, tâm lại càng lớn, cũng không thể không đề phòng. Ta thấy Yến Minh là kẻ hữu dũng vô mưu, theo Ban Chỉ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, không đáng lo. Ta đã an bài Thập Nhị ở bên người hắc thẩm quan sát, chắc hẳn có thể nhìn ra một số manh mối. Nhưng Ban Chỉ này...

- Thế nào?

- Người này có đại tài. Ít dùng, sẽ lãng phí, dùng nhiều, ta lo lắng. Tỷ tỷ nói nên làm thế nào cho phải?

Thái Diễm suy nghĩ một chút:

- Việc này đơn giản, có thể tìm một người phân quyền lợi với hắn.

- Người này phải cơ linh, nhưng lại phải trung thành. Không dễ tìm...

- A Sữu, sao người hồ đồ rồi? Quả thúc Ban Chỉ, quả thật cần một người có đại tài. Nhưng hiện tại người có quyền lợi gì? Nếu Ban Chỉ có dã tâm, thì sẽ không vì một Gia cụ phùng mà hủy đi tiền đồ. Trước mắt, người này nhất định là dốc hết sức, nếu như ngày khác người có thể bay tận trời, mới là lúc Ban Chỉ biểu lộ dã tâm. Hiện giờ, chỉ cần tìm một người để ý đến hắn là được.

- Vậy tìm ai?

- Có thể bảo Đường Chu. . . Người này rất cơ linh, ham lợi nhỏ nhưng không quá dã tâm. A Sữu người có thể âm thầm thành lập một bộ, do Ban Chỉ tiếp nhận, để cho Đường Chu hiệp trợ. Ban Chỉ đang cần sự tín nhiệm của người. Người làm như vậy, chắc chắn khiến hắn toàn tâm toàn ý làm việc. Về phần sau này, tự nhiên sẽ có người tới khống chế hắn, chúng ta chỉ cần lặng lẽ quan sát, không cần quá mức lo lắng.

Đồng Phi gật đầu:

- Tỷ tỷ nói có lý, đợi Đường Chu trở về, ta sẽ an bài hắn làm việc.

Một bữa cơm, kể cả hết nửa canh giờ, cũng thương lượng được không ít chuyện.

Đồng Phi đột nhiên cảm thấy, y không hề thiếu khuyết mưu sĩ.

Mặc dù Giả Hủ không ở bên người, nhưng có Ban Chỉ đã đủ ứng phó cục diện hiện tại. Huống chi, trí tuệ của tỷ tỷ cũng không thể khinh thường. Thái Diễm tuy không hiểu quỷ đạo âm mưu, nhưng quý tại tâm tư tỉ mỉ, có thể phát huy được tác dụng sữa chữa khuyết điểm.

Một người là nữ trí tuệ, tỉ mỉ độ lượng.

Một người giỏi chiến trận, có thể bảo đảm trong nhà không lo.

Có nhị nữ này, còn tiếc nuôi gì nữa.

Mà khi Đồng Phi ôm lấy Thái Diễm và Đồng Lục, trong đầu lại bắt gặp hiện ra vẻ phong tình kiều mị tận xương của Nhậm Hồng Xương.

Ta làm sao vậy?

Đang yên lành sao lại nghĩ đến nàng ta...

Quay đầu nhìn Thái Diễm, lại nhìn Đồng Lục, Đồng Phi cảm thấy mỹ mãn.

- Không còn sớm nữa, chúng ta đi ngủ sớm đi...

Dương nhiên, Thái Diễm đang mang thai không thể thỏa mãn Đồng Phi.

Mà Lục Nhi lại xấu hổ, kiên trì muốn ngủ cùng Thái Diễm. Nói là thuận tiện chiếu cố, đuổi Đồng Phi một mình ngủ trong thư phòng.

Đồng Phi vừa một mình ngồi trong thư phòng, vừa than thở: Ai nói thê thiếp thành đàn là tốt, lúc này mới hai người đã đùn đẩy nhau thành thế này rồi.

Tuy nhiên quả thật cũng rất mệt, Đồng Phi rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy, rửa mặt xong, Đồng Phi liền dẫn Diễm Vi và Đồng Thiết vợ và rời khỏi đại trạch môn.

Hôm nay giáo trường điểm binh, là chủ tướng thì không thể đến muộn được...

Giờ Thìn, giáo trường ngoài Bắc Cung vang lên tiếng trống âm âm.

Cấm vệ quân sống quen với an nhàn sung sướng tỉnh lại từ trong giấc ngủ, lèo nhèo đi ra khỏi phòng, đi tới giáo trường tập hợp.

Ngoài dự liệu của cấm vệ quân, trên giáo trường đã có một phương trận tập hợp hoàn tất từ lâu.

Các nữ binh của Loan Vệ doanh khôi giáp sáng bóng, cầm trong tay câu tương đoản đao, lưng đeo đoản cung. Tinh thần tỉnh táo, đặc biệt oai hùng.

Ngược lại đám đàn ông nhìn qua buồn bã ủ rũ, ngay cả khôi giáp cũng không có.

Đồng Phi đứng ngạo nghễ trên đài điểm tướng, phía sau tinh kỳ pháp phối. Diễm Vi, Trương Tú và các tướng lĩnh toàn bộ đội khôi mặc giáp. Dưới đài điểm tướng, 500 Bắc Lãng sĩ hùng dũng phân hai hàng hai bên, quả nhiên là đẳng đẳng sát khí, hùng tráng mà uy vũ.

247. Chương 247: Biện Vương Tử (2)

Về phần các tướng lĩnh khác, sắc mặt người nào cũng khó coi.

Đã sớm truyền lệnh xuống hôm nay sẽ có điểm tướng duyệt binh, nhưng không ngờ đám lão gia binh này còn kém hơn cả nữ nhân.

Sau ba hồi trống, Đồng Phi sắc mặt âm trầm vung lệnh kỳ. Một đội Bắc Lãng sĩ nhanh như điện chớp lao tới đại môn giáo trường, ngăn chặn toàn bộ các lão gia binh còn chưa kịp vào giáo trường ở ngoài đại môn.

- Các ngươi làm cái gì vậy? Không nghe thấy bên trong đang điểm binh sao? Để cho bọn ta vào đi!

Lời còn chưa dứt, từ ngoài hai bên giáo trường xông ra hai trăm Cự Ma Sĩ, tất cả đều khôi giáp, cưỡi ngựa cầm sóc.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ giáo trường lặng ngắt như tờ.

Đồng Phi nhìn sắc trời:

- Tổng cộng có bao nhiêu người còn chưa điểm mã?

Trương Tú thân là Quân ti mã đứng ra, lớn tiếng hồi báo:

- Khởi bẩm đại nhân, tổng cộng 342 người trễ giờ!

- Bắt hết lại!

- Vâng!

Có Điển Vi và Trương Tú đi xuống đài điểm tướng, dẫn theo Bác Lãng sĩ vọt tới cửa giáo trường.

- Đại nhân có lệnh. Phàm người trẻ giờ, không phân quan tướng binh sĩ, bắt hết lại!

- Các người dám. . .

Có quân quan lớn tiếng kháng nghị, nhưng Cự Ma Sĩ và Bác Lãng sĩ coi như không nghe thấy, lập tức xông tới.

Mười mấy binh sĩ định chống lại, liền nghe Điển Vi hét lớn:

- Tránh ra!

Cự Ma Sĩ lập tức tách ra một con đường, chỉ thấy Điển Vi phi ngựa xông qua, song kích huy vũ, tại không trung xẹt qua hai đạo hào quang.

Leng keng mấy tiếng, vài tên binh sĩ bị đập rớt binh khí, người ngã trong vũng máu.

Lúc này Cẩm vệ quân mới nhìn ra, đây là chơi thật rồi, không phải là trò trẻ con trong tưởng tượng của họ.

Cẩm vệ quân đã vào trong giáo trường âm thầm may mắn, mà các quan binh chưa vào giáo trường thì mặt xám như tro tàn, bị áp giải đến trước đài điểm tướng.

Đồng Phi lạnh giọng nói:

- Đồng mô trị quân, chỉ có quân pháp chí thượng. Điều lệ trong quân, các người không phải không biết. Hôm qua đã thông báo, hôm nay giờ Thìn điểm mao, không nghĩ tới. . . Các người được xưng Hán quân tinh nhuệ, nhưng còn kém hơn cả các cô nương, quả thật là sự sỉ nhục của nam nhi ta. Quân ti mã Trương Tú ở đâu, y theo điều lệ trong quân, sau ba hồi trống điểm mao vang lên mà chưa vào vị trí, thì nên xử trí thế nào?

Trương Tú lớn tiếng trả lời:

- Án luật nên trăm!

Người trong giáo trường lộp bộp trong lòng, thầm nghĩ: ác hán này không phải là muốn giết hết hơn 300 người này chứ.

Có đôi khi, nghĩ cái gì thì nó sẽ đến cái đó.

Đồng Phi cười lạnh lùng:

- Đã như vậy, hôm nay phàm những người trẻ giờ, toàn bộ chém đầu, treo ngoài viên môn thị chúng ba ngày.

- Sữu quý, người dám. . .

- Đại nhân tha mạng!

Có người chửi ầm lên, có người thì đau khổ cầu xin.

Nhưng toàn bộ giáo trường lại im phăng phắc, không một người đứng ra nói. Bác Lãng sĩ không nói hai lời, xông qua hai người một tổ, cứ thế lôi ra ngoài. Có người còn muốn vùng vẫy, nhưng thấy Trương Tú tay nâng kiếm hạ, đầu người rơi xuống đất.

Chẳng mấy chốc, chỉ nghe ba hồi trống truy hồn vang lên, hơn 300 cái đầu người treo cao ngoài viên môn, máu tí tách nhỏ xuống.

Vốn tưởng rằng việc này kết thúc vào lúc đó, nhưng không ngờ Đồng Phi lại lớn tiếng quát lên:

- Tả đô Điển Vi, Quân ti mã Trương Tú, hữu giám Nhậm Hồng Xương, kiểm tra ăn mặc. Phàm người khôi giáp không chỉnh tề, trên binh khí có rỉ sét, kéo ra ngoài phạt 20 côn.

Giáo trường mấy nghìn người, ngoại trừ Loạn Vệ doanh, cẩm vệ quân hầu như có 1/3 không đạt được tiêu chí ăn mặc của cẩm vệ quân, bị kéo ra ngoài đánh ột trận. Mỗi người bị đánh cho da tróc thịt bong, máu thịt không rõ kêu thảm thiết từng tràng.

Trên bầu trời giáo trường, tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc.

Bọn lính mặt như màu đất, các quan tướng lạnh run. Ngày lành hình như sắp trôi qua. Quân quan trên đài điểm tướng hình như khác với các Bắc Cung giáo úy ngày trước. Hình như hắn không phải đang ứng phó cho qua chuyện, mà là muốn chơi thật rồi.

Sau đó, Đồng Phi mệnh lệnh các binh sĩ trên giáo trường đứng thẳng, dưới ánh mặt trời không cho phép có động tác gì.

Nhưng đã làm khổ những người này, Loan Vệ quân yếu điệu không ngờ còn có thể không động đây, coi như là không được thì cũng phải chố mà chịu. Toàn bộ giáo trường lặng ngắt như tờ, mọi người bao gồm cả Đồng Phi, đều đứng thẳng tắp, mãi cho đến chính Ngọ mới xem như ngừng lại. Nhưng mệnh lệnh kế tiếp lại là: sau bữa trưa, tiếp tục thao luyện!

Có người muốn kháng nghị, nhưng khi thấy đầu người máu chảy đầm đìa, lời đến bên mép lại nuốt trở vào.

Tuy nhiên cơm nước vẫn cực kỳ ngon miệng, tốt hơn bình thường gấp trăm lần.

Cho nên bọn lính mặc dù khổ cực, giờ huấn luyện vào buổi chiều cũng khôi phục không ít tinh thần.

Thao diễn, đội hình. . .

Từng tiếng hô quanh quẩn trong bầu trời giáo trường.

Ngay khi Đồng Phi đứng ở trên đài điểm tướng quan sát, một đội nhân mã từ xa chạy tới, người dẫn đầu là Vương Việt. Đi theo bên người hắn còn có một thiếu niên nhu nhược.

Nói hắn nhu nhược, cũng không phải là sự nhu nhược trên thân thể, mà là nhu nhược trên tướng mạo, trên khí chất. Về phần thân thể, nhìn qua còn khỏe mạnh hơn rất nhiều người cùng tuổi.

Khi thiếu niên đi tới cửa giáo trường, thấy treo một hàng thủ cấp, nó nhin không được hét toáng lên.

Người nghiêng ngã, suýt nữa ngã xuống ngựa.

Mặt tái đi, nhìn không ra chút huyết sắc. Vương Việt vội vã đỡ lấy hắn, khó khăn lắm thiếu niên kia mới tỉnh táo lại.

- Vương sư, đây là nơi nào? Vì sao, vì sao lại có nhiều đầu người chết như vậy? Vương sư, cô hơi sợ, chúng ta trở về đi.

Wương Việt thở dài, khẽ nói:

- Vương tử, nếu như ngay cả tròng diện này ngài cũng sợ, sau đó thì làm được gì? Hoàng thượng muốn thảo dân dạy ngài kiểm thuật, thế nhưng có kiểm không có gan, học có ích lợi gì? Đừng sợ, chỉ coi như một khóa học. Ngài quên rồi sao? Chủ tướng ở trong này chính là hổ lang chi tướng mà ngài vẫn muốn gặp mặt. Đừng để hắn xem thường.... . . Ngài là vương tử, dưới một người, trên vạn người, đừng để người khác xem thường ngài.

Wương Việt nói rất nhẹ nhàng, giống như đang nói với một đứa trẻ bình thường.

Thiếu niên kia ổn định tâm trạng lại một chút, sắc mặt vẫn còn trắng bệch, song đã nắm chặt tay, run giọng nói:

- Cô biết rồi.

- Đứng lại, nơi đây là trọng địa giáo trường, không được tùy tiện đi vào!

Khi nhân mã đi tới cửa giáo trường, lại bị binh sĩ ngăn cản.

Một người nhảy ra từ phía sau Vương Việt, giọng the thé quát:

- Cái thứ mù mắt, lẽ nào không thấy là hoàng tử tới sao?

Dựa theo ý nghĩ của tiểu hoàng môn này, binh sĩ còn không phải lập tức sợ hãi mà quỳ xuống nói xin lỗi?

Vậy mà đám binh sĩ này còn trừng mắt, keng rút ra binh khí, chỉ vào tiểu hoàng môn kia:

- Trong quân chỉ có tướng quân, không có quân lệnh, bất kỳ ai không được đi vào. Tiến lên một bước, đừng trách bọn ta không khách khí. Tướng quân có lệnh, người xông vào giáo trường, giết!

- Giết, giết, giết...

Hình như là phối hợp với những binh sĩ này, từ trong giáo trường truyền đến tiếng hô quát.

Thiếu niên càng tái mặt, người không ngừng run lên, vừa khóc vừa nói:

- Vương sư, chúng ta nên về đi.

Vương Việt cười khỏ, cầm lấy tay thiếu niên:

- Vương tử, đừng lo lắng, đợi thảo dân đi vào nói rõ.

Nói rồi, hắn nhảy xuống ngựa, đi bộ qua đó, chấp tay nói:

- Mời thông bẩm Đồng tướng quân, nói là có Vương Việt dẫn Biện vương tử đến để tham quan học tập thao diễn.

248. Chương 248: Biện Vương Tử (3)

Trước kia Vương Việt đã nói qua với Đồng Phi về việc của Biện vương tử, vì vậy sau khi binh sĩ thông lập tức cho vào.

Tiểu hoàng môn vẫn còn cẩn thận:

- Một Bắc Cung giáo úy nho nhỏ, quan chức lớn qua nhỉ!

Vương Việt nhìn hắn, đột nhiên lạnh lùng nói:

- Đại nhân tốt nhất là ngậm miệng lại. Ở đây không phải là Bắc Cung, người ở bên trong cũng không phải người đại nhân hay thấy thường ngày, hơn 300 cái đầu người ở cửa viên môn là minh chứng, đừng trách thảo dân không đề tỉnh.

Nhắc tới số đầu người đó, Biện vương tử không kìm nổi người run lên.

Ở trong hoàng cung đã nghe nói qua ác danh của Đồng Phi, đều nói đó là một người mãnh như hổ, mãnh như man, giết người không chớp mắt.

Vương sư nói y có thể giúp được ta, thật có thể sao?

Biện vương tử liền có chút chờ mong, đồng thời lại có chút sợ hãi.

Tiểu hoàng môn lại có vẻ không sợ, âm dương quái khí nói:

- Vương tiên sinh, nghe người ta nói ngài là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, sao lại nhát gan như vậy. Ta là người của Biện vương tử, không thể so sánh với đám tiện dân đó được...Cũng muốn xem mạng phu đó có dám động đến ta hay không.

Vương Việt thản nhiên cười:

- Bốn chữ thiên hạ đệ nhất này Vương mỗ thẹn không dám nhận. Có điều Vương mỗ đã nhắc nhở qua, đại nhân tự mình suy nghĩ đi. Trong quân doanh này không phải là đại nội thâm cung, nghe Vương mỗ khuyên đi, thu liễm một chút mới tốt.

Tiểu hoàng môn giận tím mặt, vừa muốn mở miệng trách cứ, lại nghe Biện vương tử khế nói:

- Cao Vọng, bớt tranh cãi đi.

- Vâng!

Tiểu hoàng môn lập tức ngậm miệng lại, song nhìn qua có vẻ không phục lắm.

Cũng khó trách, Cao Vọng này là người bên cạnh Hà hoàng hậu, có giao hảo với đám người Trương Nhược. Thập thường thị mà thể nhân thường nói, trên thực tế tổng cộng 12 người này, Cao Vọng cũng là một trong số đó. Bởi vì quan hệ với hoàng hậu, Cao Vọng thường ở trong hoàng cung ngang ngược kiêu ngạo đã quen. Trong mắt hắn, Đồng Phi thì sao? Đùng thấy hung danh của ác hán đó truyền xa, nhưng so với hắn còn kém xa lắm.

Vì vậy phóng ngựa đi tới dưới đài điểm tướng, không đợi người khác mở miệng đã la lên:

- Đồng Phi ở đâu? Biện vương tử tới rồi. Còn không nhanh xuống bái kiến?

Chỉ thấy trên đài lệnh kỳ đột nhiên pháp phối, giáo trường tiếng kêu rung trời, đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ.

Yên tĩnh bất thành linh, làm cho tiểu hoàng môn Cao Vọng, thậm chí Biện vương tử lộ bộ trong lòng, không khỏi sợ hãi.

Vương Việt trầm nghĩ không hay, vừa muốn đứng ra nói liền nghe trên đài điểm tướng vang lên tiếng như hổ rống:

- Người phương nào đang âm ỉ?

- Là ta!

Cao Vọng là muốn tỏ uy phong, trong lòng mặc dù sợ, nhưng mặt mũi không thể để mất, không trở lại chắc chắn thành trò cười. Vì vậy giục ngựa tiến lên, lớn tiếng nói:

- Đồng Phi, còn không qua bái kiến Biện vương tử, ngươi muốn tạo phản sao?

Trên đài điểm tướng trầm mặc chốc lát, liền nghe một thanh âm hơi khàn khàn:

- Quân ti mã ở đâu?

- Có mặt tướng! - Một thiếu niên quân quan tuần tú đi ra, chấp tay tuân mệnh.

Thiếu niên quân quan này dáng vẻ thanh tú, nhưng quanh thân lộ ra một tầng sát khí lạnh thấu xương, khiến Vương Việt trầm cảm thấy giật mình.

- Vương tử, nhanh xuống ngựa?

- Vì sao?

- Ngài xuống ngựa trước đi, thảo dân mới giải thích cho ngài!

Biện vương tử là một người rất hiền lành, đương nhiên cũng có thể được xưng là nhu nhược. Nếu như đối lại là hoàng tử khác, từ lâu đã mắng một trận rồi. Cũng chính là hắn, mặc dù không biết là nguyên nhân gì, vẫn cực kỳ nhu thuận nghe theo lời Vương Việt.

- Trong quân doanh, phóng ngựa chạy nhanh, phải bị tội gì?

- Án luật nên trăm!

- Quân doanh thao diễn, chưa được quân lệnh tự ý làm âm ỉ, phải bị tội gì?

- Án luật nên trăm!

- Trong quân doanh, không nhìn thượng quan, ngang ngược kiêu ngạo, phải bị tội gì?

- Án luật nên phạt 80 quân côn!

- Nếu biết quân luật, còn chờ cái gì?

Trương Tú nghe vậy, lập tức xoay người, vung lệnh kỳ trong tay và quát lớn:

- Người đâu, bắt người dưới đài cho ta!

- Ta xem ai dám động, ta là Cao Vọng của Trung thường thị!

Nếu như thay đổi là người khác, nghe câu này thật đúng là sẽ hiểu ý. Nhưng Cự Ma Sĩ dưới đài lại khác. Từ sau khi gia nhập, trải qua hai năm huấn luyện cực kỳ nghiêm ngặt, còn tham gia các chiến dịch lớn nhỏ vô số kể. Đối với các Cự Ma Sĩ phần lớn lớn lên tại biên tái mà nói, quân lệnh như núi, ngoại trừ chủ tướng của họ, không người có thể chỉ huy.

Nếu quân lệnh đã phát ra, tự nhiên sẽ không quân Cao Vọng là Trung thường thị gì hết.

Cự Ma Sĩ như lang như hổ xông tới bắt lấy Cao Vọng từ trên ngựa, kéo hắn tới trước đài điểm tướng giống như kéo một con gà con.

Đồng Phi đi tới bên đài điểm tướng, bộ dáng đó làm cho Biện vương tử hoảng sợ.

Hay ột ác hán!

Biện vương tử đang trầm cảm thán, liền nghe Đồng Phi lên tiếng:

- Ta mặc kệ ngươi là Cao Vọng hay là cao hoàn, trong quân doanh này đâu có chỗ cho ngươi lên tiếng? Người đâu, kéo hắn xuống dưới đánh 80 quân côn, chém đầu thị chúng.

Sau tiếng ra lệnh, Cao Vọng đã sợ thật.

Nhớ lời của Trương Nhượng nói qua: Đồng gia tử kia sinh ra tại nơi man hoang khắc khổ, nói trắng ra chính là một mọi rợ, ngoan cố. Người đừng đi trêu chọc hắn, bằng không nếu xảy ra chuyện, cũng bất kể bọn ta có để tình hay không, đến lúc đó không ai cứu được người đâu.

Ngay từ đầu, Cao Vọng quả thật không nghe lọt tai lời này.

Nhưng hiện tại, hắn đã sợ thật rồi...

- Ta là Trung thường thị, là người bên cạnh Biện vương tử, các người. . .

- Chặn cái miệng của hắn lại, đánh!

Đồng Phi quát lên, Cự Ma Sĩ cũng không biết tìm được một miếng vải rách từ đâu, đi tới bịt lấy miệng của Cao Vọng.

Kéo đến giữa giáo trường, vung hèo đánh ngay.

Cao Vọng thường ngày sống an nhàn sung sướng, da dẻ mềm mại như trẻ con, nào chịu nổi hình phạt như vậy.

Giống như con gà bị bóp cổ họng, miệng lại bị bịt một miếng vải. Muốn gọi, phát không ra thanh âm, muốn vùng vẫy, lại không thể địch nổi thủ chương như kìm sắt của Cự Ma Sĩ. Đánh một trận, thanh âm quân côn tiếp xúc với da thịt lại đặc biệt rõ ràng, liên tục quanh quẩn trong giáo trường.

Cấm vệ quân đã không phải lần đầu tiên nghe thanh âm này, nhưng cũng chết lặng...

Hứng thú duy nhất chính là muốn nhìn xem Trung thường thị đại nhân trước kia cao cao tại thượng, ngang ngược có thể chịu được mấy hèo?

Mà Biện vương tử không ngừng run lên, vài lần muốn mở miệng, lại bị Vương Việt nháy mắt ngăn lại.

Mới mười mấy côn, Cao Vọng đã bất tỉnh.

Cái mông đã máu thịt không rõ, nhưng Cự Ma Sĩ chương hình vẫn còn dùng thanh âm không chút cảm tình đọc lên số lượng.

Ngay từ đầu Vương Việt đã biết Cao Vọng gặp phiền toái rồi.

Nhìn dạng này, Đồng Phi rõ ràng là nhất quyết muốn thu thập Cao Vọng. Trong lòng thầm giật mình: Đồng gia tử này cũng to gan thật.

Tám mươi quân côn kết thúc, có quân quan chương hình tiến lên, chấp tay hồi báo:

- Khởi bẩm tướng quân, hành hình hoàn tất, nhưng người đó không chịu nổi, đã chết rồi...

Quân quan trên đài điểm tướng hít một hơi lạnh, nhìn Đồng Phi giống như nhìn quái vật.

Mà Đồng Phi vẫn mặt không có biểu cảm:

- Đã như vậy, Cao Vọng còn tội danh phóng ngựa trong quân doanh cùng làm âm ỉ chưa trách phạt. Hai tội quy một, kéo ra ngoài chém đầu, treo ngoài viên môn, thị chúng ba ngày sau lại gỡ xuống.

Nói xong, lúc này y mới sai người vung lệnh kỳ, trong giáo trường lần thứ hai vang lên tiếng thao luyện.

249. Chương 249: Biện Vương Tử (4)

Giống như người không có việc gì, Đồng Phi đi xuống đài điểm tướng, bước nhanh tới trước mặt Biện vương tử đã mặt không còn chút máu, chấp tay hành lễ:

- Mặt tướng Đồng Phi, bái kiến vương tử điện hạ, xin thứ ạt tướng giáp trụ trong người, không thể toàn lễ.

Thân thể khô ngô quá mức đó, mang đến một cảm giác áp bách không hiểu cho Biện vương tử. Mặc dù biết rõ người trước mắt chẳng qua là thần tử của hắn, nhưng Biện vương tử cũng không dám lớn tiếng nói, chỉ nhỏ nhẹ nói:

- Đồng tướng quân vất vả rồi, miễn lễ bình thân đi.

- Vương sư cứ tự nhiên, ta bảo Đồng Thiết đi theo ngài. . . Điện hạ chỉ sợ là lần đầu tiên quân doanh phải không, mời theo mặt tướng cùng lên đài điểm tướng tham quan thao diễn. Vương sư đã nói việc này với ta rồi, chỉ là mặt tướng vừa mới tiếp nhận nơi này, thao diễn còn chưa đủ.

Biện vương tử nhin không được muốn nắm lấy vạt áo của Vương Việt, có vẻ sợ hãi.

Wương Việt khẽ vỗ tay hắn:

- Điện hạ, nếu muốn ngày khác có được thành tựu, thì cứ theo Đồng tướng quân đi. Trong quân doanh mới là nơi của hảo nam nhi. Điện hạ có thể tỉ mỉ quan sát, Đồng tướng quân thật ra là người rất tốt. Ngài cứ yên tâm đi.

Ngẫm lại cũng đúng, mặc kệ nói như thế nào hắn cũng là vương tử.

Nhưng Biện vương tử vẫn còn sợ, run giọng nói:

- Vậy làm phiền Đồng tướng quân rồi!

- Biện vương tử mời!

Đồng Phi chấp tay mời Biện vương tử lên đài điểm tướng. Có tùy tùng của vương tử muốn đi cùng, nhưng Đồng Phi quay đầu lại híp mắt, hừ lạnh một tiếng, đám tùy tùng liền câm như hến, không ai còn dám bước đi một bước. Cũng khó trách, sữu quý này ngay cả Trung thường thị đại nhân cũng dám giết, hơn nữa sau khi giết còn cho chết không toàn thây, quả nhiên là thủ đoạn độc ác.

Đám tùy tùng phần lớn là tiểu nhân vật, cũng không dám tiến lên chọc giận Đồng Phi.

Đi cùng Đồng Phi lên đài điểm tướng, chỉ thấy quan tướng trên đài đều chấp tay, cung kính hành quân lễ với Biện vương tử.

Có người đem lên một cái ghế bành.

- Mời Biện vương tử ngồi!

Biện vương tử rất tò mò nhìn cái ghế một chút, đột nhiên nở nụ cười, khẽ nói:

- Đồng tướng quân, ở trong cung cô cũng từng thấy loại ghế này. Nghe nói là tướng quân ngài phát minh, còn lấy một cái tên khá thú vị, là ghế bành, đúng không?

Đồng Phi cười, khiến Biện vương tử run rẩy trong lòng.

- Chỉ là trò vật, là mặt tướng rảnh rỗi, muốn ngồi cho thoải mái nên nghĩ ra thôi. Mời điện hạ ngồi.

Lập tức Biện vương tử ngồi xuống ghế, nhìn người chung quanh đều đứng, hấn lại nhịn không được nói:

- Sao các người không ngồi?

- Mặt tướng không dám!

Chúng tướng đồng thời hô to, làm cho Biện vương tử nhịn không được nhìn sang Đồng Phi.

Đồng Phi cười nói:

- Điện hạ, hôm nay đang thao diễn, bọn lính thao diễn, các quân quan cũng đang thao diễn. Trước khi thao diễn chưa kết thúc, đều phải bảo trì quân dung, như vậy mới có thể có được tác dụng tăng cường sĩ khí. Nếu như chúng ta đều ngồi xuống, thì còn quân dung đáng nói gì nữa?

- Vậy cô cũng đứng đi!

Biện vương tử này thật ra rất hiểu chuyện, nếu như có thể to gan hơn một chút, không hấn không thể là một hoàng đế oai hùng.

Đáng tiếc bị đại nội thâm cung làm hỏng, nếu ở trong quân doanh này rèn luyện mấy năm, nói không chừng sẽ khác đi.

Đồng Phi không ngăn cản, đứng sòng vai với Biện vương tử.

Trong giáo trường thao diễn khí thế ngất trời, bên kia là Loan Vệ doanh diễn luyện Vân Thùy trận pháp, tiếng la hét rung trời; bên này có nam nhi bảy xích không muốn đánh mất thể diện, dưới chỉ huy của cờ chữ soái, không ngừng mà biến hóa đội hình, tư thế rất hùng tráng.

Biện vương tử nhìn mà nhiệt huyết sôi trào, nhịn không được nắm chặt tay.

Nhưng vừa mới bắt đầu còn được, thời gian dài, đã có vẻ chịu không được.

Quay đầu nhìn, tất cả mọi người trên đài điểm tướng đều đội khôi mặc giáp, khoác bào thắt đai lưng. Thời tiết rất nóng, người nào cũng mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nhưng không ai dám thả lỏng, đều ưỡn thẳng người, đứng hai bên đài điểm tướng giống như ngọn núi.

Ngay cả Đồng Phi thân là chủ tướng cũng không hưởng thụ chút đặc quyền nào.

Mắt hơi khép, quan sát mọi động tĩnh trên giáo trường, thỉnh thoảng phát ra mệnh lệnh với quan cảm cờ, biến hóa trận hình.

Thao diễn kéo dài trong hai canh giờ, đợi đến khi kết thúc, hai chân Biện vương tử đã tê dại.

Nếu không có Đồng Phi ở bên cạnh dìu hấn, khả năng ngay cả bước đi cũng không được.

- Điện hạ quả nhiên lợi hại, lần đầu tiên tham quan thao diễn có thể kiên trì thời gian dài như vậy, tiểu tướng thật sự bội phục.

Khi Biện vương tử cáo từ rời đi, Đồng Phi khích lệ:

- Lần đầu tiên tiểu tướng thao diễn, cũng không kiên trì được lâu như vậy đâu.

Biện vương tử đã mệt như con gà con, nghe vậy mắt không khỏi sáng ngời.

- Thật vậy sao?

- Đương nhiên, sao mặt tướng dám lừa dối điện hạ.

Có đôi khi, cần thêu dệt một số lời nói dối thiện ý để cổ vũ người ta. Chỉ ít theo Đồng Phi thấy, cái Biện vương tử còn thiếu chính là lòng tin, mà không phải là cái khác. Khích lệ nhiều hơn, bớt đi một phần trách móc, có lẽ rất có tác dụng đối với Biện vương tử.

Nhìn theo đoàn người Biện vương tử dần tan biến đại nội thâm cung, Đồng Phi thở dài ra một hơi.

- Đại ca nói đệ có phải là tự tìm phiền toái ỉn hay không?

Ba người Diên Vi, Trương Tú và Đồng Thiết nhin không được đều nở nụ cười:

- Cũng không phải đâu. Nhưng mà muốn dạy dỗ vị diện hạ này được, sợ rằng còn vất vả hơn huấn luyện đám ô hợp này nhiều. Sau đó người phải vất vả nhiều hơn rồi.

Đúng vậy, chỉ sợ phải hao tổn tâm tư rồi!

Đồng Phi ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng: thật ra việc phải hao tổn tâm tư đâu chỉ một việc này chứ? Lạc Dương này, mặc dù phồn hoa, nhưng cũng khiến người mệt mỏi..

250. Chương 250: Biện Vương Tử (5)

Đêm đã về khuya, mây đen che khuất ánh trăng khiến cho trời đất càng thêm màu ảm đạm.

Dường như cùng một lúc, rất nhiều phương đều thở dài một câu: Tại sao Đồng gia tử kia không thể an phận một chút chứ?

Cao Vọng, đường đường Trung thường thị, không ngờ bị bêu đầu thị chúng.

Có kẻ âm thầm vỗ tay gọi y là người tốt, có kẻ lại mắng Đồng Phi là kẻ không biết sống chết, còn có một số người thì cười trên nỗi đau của người khác.

- Trương đại nhân, Đồng gia tử như vậy là có ý gì? Muốn khiêu khích chúng ta sao?

Tổng Diên một trong Thập thường thị vung tay:

- Cao Vọng không thể chết như vậy được, chúng ta hẳn là phải chỉnh tên Đồng gia tử kia một chút.

Trong phòng còn ngồi rất nhiều người, nhưng không có ai tiếp lời.

Cao Vọng mặc dù là một trong Thập thường thị, nhưng đám người Trương Nhượng đối với hắn đều cảm thấy chướng mắt. Chẳng qua chỉ mượn oai Hà hoàng hậu, nhưng hoàng thượng cùng Hà hoàng hậu không thêm đứng ra nói giúp, chẳng phải là nói giết rồi thì thôi?

Trương Nhượng, Triệu Trung cùng đám người Tất Lam thật ra là một bè đảng nhỏ trong Thập thường thị.

Nhất là từ sau việc Phong Tư cùng Từ Phụng xảy ra, bọn họ rất đề phòng những người khác trong Thập thường thị.

Theo bọn họ thấy, Cao Vọng chết là vì gieo gió gặt bão.

Sớm đã nhắc qua, Đồng gia tử kia là một gia hỏa mọi rợ, rất cố chấp, nhưng hắn không nghe mà chạy đến quân doanh kiêu ngạo, lẽ nào tên nô tài này không biết, hiện nay trong thành Lạc Dương, phàm là những kẻ có tư cách kiêu ngạo đều sợ tên Đồng Phi Đồng Tây Bình kia?

Thiên ý cũng đã nói, Đồng Phi cùng Hán đế như Lôi chấn tử của Chu Văn Vương.

Mặc dù cũng biết tám chín phần mười đó chỉ là ý của Thái Ung cùng đám Đông Quan học sinh làm ra, nhưng người cũng không thể phản bác. Phản bác thì chính là nói Hán đế không thể làm thánh quân, Hán đế không phải là thánh quân thì có khác nào Hán đế là hôn quân? Đám người Trương Nhượng đối với những việc này đều đã quen, thậm chí đám học sinh đó chỉ cần nói mồm, cũng có thể nói người chết thành người sống.

- Tổng Diên, vậy người nói chúng ta nên chỉnh y thế nào?

Triệu Trung không cao hứng, trong nhà hắn vẫn còn bày một bộ Mộc gia cụ Hoàng lê mộc do Gia cụ phường của Đồng Phi làm, bên trong có dát không ít vàng, tính sơ sơ cũng phải 300 kim. Nhìn bộ dáng của đám người Trương Nhượng cùng Tất Lam, chỉ sợ cũng thu được không ít chỗ tốt.

Kỳ thật, chủ trương của Thập thường thị, chân chính chỉ do bốn người.

Trương Nhược, Triệu Trung, Tất Lam cùng Đoạn Khuê. Trong đó Đoạn Khuê trên danh nghĩa là Trung thường thị của Trường Nhạc cung, thuộc về người của Hà hoàng hậu.

Về phần những người khác thì có thân có sơ.

Giống như Cao Vọng, Tống Diễm, Hàn Lý, những người này chỉ mang danh hào của Thập thường thị, không có quá nhiều quyền.

Có câu lấy tiền của người thì nghĩ cho người.

Đám người Trương Nhược lòng tham không đáy cũng tốt, hoành hành ngang ngược cũng được, nhưng có một điểm làm người ta hài lòng.

Người cho ta chỗ tốt thì ta sẽ giúp người. Người kính ta một phần, rất tốt, ta sẽ trả cho người một phần, mọi người đều sống tốt. Có chuyện tốt ta nhớ người, đương nhiên nếu như người không gặp may, thì xin lỗi, ta sẽ không hỗ trợ, nói không chừng còn có thể bỏ đá xuống giếng.

Tống Diễm nói:

- Dù thế nào cũng được, chỉ cần cho y biết, nơi này là địa bàn của ai.

Đoạn Khuê vuốt một miếng ngọc ban chỉ xanh biếc, cũng không ngẩng đầu lên hỏi:

- Vậy người nói một chút, đây là địa bàn của ai?

Người này khác với đám người Trương Nhược, rất yêu thích mỹ ngọc.

Vì vậy Đồng Trác sai người thu thập hòa điền ngọc thượng đẳng từ Tây Vực, do xảo tượng của Lạc Dương gia công, sau đó đưa đến tay Đoạn Khuê.

Tống Diễm ngắt ra:

- Cái này...

Trương Nhược đứng lên, thở dài một hơi:

- Thâm cung đại nội này là địa bàn của hoàng thượng. Tống Diễm, ta cảnh cáo người chớ có làm ra vẻ quan trọng. Đồng gia tử không phải là đám sĩ tử giảng đạo lý với người. Nghiêm chỉnh mà nói thì y sinh ở tây bắc, là một mọi rợ, sự cố chấp một khi phát tác thì Thiên Vương lão tử cũng không sợ. Đừng quên những người của Thái Học viện chết như thế nào. Tạo ra tai họa lớn như vậy mà còn có thể sống sót, người nên tự mình suy nghĩ hậu quả nếu trêu chọc y.

Tống Diễm tuy là kẻ ngu si, nhưng cũng đã nhìn ra.

Đám người Trương Nhược rõ ràng là đã nhận lợi ích của Đồng Phi...

Đâu chỉ Trương Nhược, người trong phòng này chỉ sợ hơn phân nửa đã nhận chỗ tốt từ Đồng Phi.

Đừng thấy hắn thoát nhìn phong quang như vậy, trên thực tế Trung thường thị này chẳng có chút lợi ích nào từ Đồng Phi, Đồng Phi y còn thấy chướng mắt hắn là đằng khác.

Cụt hứng ngồi xuống, lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ cứ vậy cho qua?

- Tính hay không không phải người nói mà được, cũng không phải ta nói, mà là hoàng thượng cùng hoàng hậu quyết định. Người không thấy mấy vị đó không hề có động tĩnh nào sao, người còn muốn thế nào? Mọi người làm việc với nhau nhiều năm, đều là vì phục vụ hoàng thượng, những điều nên nói ta đều đã nói, còn muốn làm thế nào tùy người quyết định. Dù sao thì chuyện này hoàng thượng không mở miệng, chúng ta cũng không động được đến Đồng gia tử kia.

Lúc trước các người nhận hối lộ, sao không nhắc tới hoàng thượng?

Tống Diễm vô cùng tức giận, thế nhưng lại không biết làm thế nào. Ai bảo hắn không có quyền thế như đám người Trương Nhược, trong lòng dù tức cũng chỉ có thể nén lại. Đợi lúc nào Trương Nhược muốn thu thập Đồng Phi thì nói sau vậy.

Những người khác đi rồi, trong phòng chỉ còn lại bốn người Trương Nhượng.

- Nhượng ông, người xem...

- Lam ông chớ có nói nữa. Đám Cao Vọng đôi khi không biết trên dưới, lẽ nào không biết Đồng gia tử kia đang được ưu ái sao? Chạy tới quân doanh tìm chết, Đồng gia tử kia học Chu Á Phu, mà hoàng thượng cũng đang muốn thu thập binh quyền, cần lúc này chính là người có thể cầm binh... Giết một Cao Vọng thì tính là gì, phỏng chừng hoàng thượng cao hứng còn không kịp nữa chứ.

- Nhưng ta thấy tên Tống Diễm kia có vẻ không phục.

Trương Nhượng lạnh lùng cười:

- Không phục thì mặc hấn muốn làm gì thì làm, đến lúc đó tự nhiên có thể minh bạch.

- Gần đây Tống Diễm rất thân cận với đại tướng quân.

Đoạn Khuê nói:

- Gần đây ra vào Trường Nhạc cung còn khó chịu với ta. Ta thấy tiểu tử này không được bao lâu đã muốn thăng chức rồi. Đến lúc đó còn nghe lời chúng ta hay không cũng khó nói.

Bỗng nhiên Triệu Trung ngừng đầu quan sát Đoạn Khuê.

Còn Đoạn Khuê chỉ thưởng thức ban chỉ của hấn, dường như trên đời này không có điều gì có thể hấp dẫn hấn bằng ban chỉ này.

- Nhượng ông, bên ngoài thịnh truyền Thập thường thị, mười hai người chỉ sợ hơi nhiều.

Trương Nhượng mặt không biểu tình, nhưng lại cười sảng sặc, giống như con vịt bị bóp cổ khò khè, vô cùng khó nghe. Nguồn Truyen.org

Đồng Phi đặt xấp giấy xuống, duỗi lưng vươn vai.

Trên giấy là tất cả sở thích của quyền quý lớn nhỏ khắp Lạc Dương. Ngay cả thái phó Viên Ngỗi kia cũng có trong đó.

- Ban Chỉ này thật có bản lĩnh.

Thái Diễm ở bên cạnh cười nói:

- Không ngờ hấn có thể tìm hiểu được sở thích của nhiều nhân vật như vậy, giỏi.

- Giỏi sao?

Đồng Phi cười nói:

- Nhưng người cũng phải cẩn thận. Người này ngay cả sự tình trong phủ đại tướng quân cũng có thể dò la được. Một ngày nào đó ta không bảo vệ được người cùng Lục nhi...

Đồng Lục mặt đỏ lên, cả giận nói:

- Hấn dám, ta sẽ thiến hấn.

Nói xong không nhịn được nở nụ cười.

- A Sửu, nhìn người hai ngày này mặt ủ mảy chau, thật ra là có chuyện gì vậy?

Đồng Phi thở dài:

- Còn có thể là chuyện gì chứ, một người nhà chúng ta, còn một người trong thâm cung đại nội nữa, cũng đủ phiền rồi.

- Là Sa Sa sao?

251. Chương 251: Biện Vương Tử (6)

- Đúng vậy, Sa Sa rất bí hiểm, hỏi hấn thế nào cũng không nói. Hấn không nói ta cũng không tiện làm gì... Người cũng biết, nếu như Cam phu nhân chưa cưới gả thì dễ rồi. Nhưng nàng lại là thê thất của Lưu Bị, Lưu Bị lại là học sinh của Lữ Thực đại nhân. Mà Lữ đại nhân lại quan hệ tốt với nhạc phụ như vậy, thật khó cho ta quá.

Thái Diễm cùng Đồng Lục đều không nhịn được nở nụ cười.

Không sai, dường như Sa Ma Kha đang rơi vào lưới tình. Mỗi ngày Cam phu nhân quét ngô thì hấn đứng trên đầu tường xem. Lúc không có việc thì Cam phu nhân nói chuyện phiếm với Thái Diễm, Đồng Lục. Vị Cam phu nhân này tuy từ nhỏ được cưng chiều, nhưng học thức không tệ. Còn Sa Ma Kha thì rất giống một hài tử.

Thỉnh thoảng Cam phu nhân nở nụ cười với hấn, cũng đủ khiến hấn hạnh phúc nửa ngày.

Đứa trẻ lớn đầu yêu, nhưng lại không thổ lộ, khiến cho Đồng Phi rất đau đầu.

Thái Diễm suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu không thì thế này, lựa cơ hội ta sẽ hỏi ý của Cam phu nhân. Chỉ là gả Cam phu nhân cho Sa Sa, thật sự có chút... A Sữu, người hãy nói thật, người có động lòng với Cam phu nhân không?

Đồng Phi vội bịt miệng Thái Diễm.

- Loại chuyện này cũng không nên nói mò, bằng không nếu Sa Sa nghe được mà hiểu lầm thì không hay. Cam phu nhân rất đẹp, thế nhưng ta đã có tỷ tỷ cùng Lục nhi, không muốn nữ nhân nào khác, sau này đừng nói những chuyện thế này nữa.

Thái Diễm cùng Đồng Lục trong lòng ngọt ngào, cười hì hì gật đầu.

- Việc của Sa Sa coi như xong, vậy còn Biện vương tử thì làm sao bây giờ?

- Biện vương tử?

Thái Diễm cùng Đồng Lục ngạc nhiên nói:

- Biện vương tử làm sao vậy?

Đồng Phi thở dài:

- Biện vương tử là người chịu áp lực lâu dài, hơn nữa người khác cũng trách móc hấn nặng nề, cho nên lòng tin của hấn chẳng còn chút nào, thậm chí còn tỏ ra uất ức. Hấn giấu rất kỹ tâm sự của mình, lại không chịu giao lưu cùng người khác. Trong quân doanh ngày người vài ngày, nếu cứ như vậy thì sớm muộn cũng sẽ hỏng mất.

Thái Diễm cùng Đồng Lục nghe không rõ ngôn từ tương lai của Đồng Phi, nhưng ít nhiều cũng hiểu được đại ý.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Phải cho hấn tham gia... Bằng không mỗi ngày chỉ là có mặt, lúc nào cũng một mình thì không có tác dụng gì.

- Vậy cho hấn tham gia thế nào?

- Ta... không biết. Cho hấn đi thao diễn, chỉ một nén nhang đã không thở nổi. Huấn luyện thật sự thì nếu làm hấn bị thương cũng không hay, nhất định hoàng hậu sẽ liều mạng cùng ta. Mấu chốt là ở chỗ phải thay đổi hấn, nhưng được để hoàng thượng để ý. Đây là sách lược đối với đại tướng quân cùng hoàng thượng của Ban Chỉ. Nhưng nói thì dễ, làm mới khó.

Đừng thấy Thái Diễm đọc nhiều sách như vậy, gặp chuyện thế này cũng không có biện pháp.

Bệnh trạng của Lưu Biện theo y học hiện đại thì là bệnh tâm lý. Nhưng thời đại tam quốc thì lấy đâu ra bác sĩ tâm lý chứ?

Việc cấp bách của Đồng Phi là phải khiến cho Lưu Biện mở lòng.

Nhưng bị chèn ép từ nhỏ, sao có thể dễ dàng mở lòng cho được?

Đồng Phi không phải là bác sĩ tâm lý, việc có thể làm cũng chỉ là cố gắng hết sức để Lưu Biện có thể chơi đùa như người bình thường. Nhưng vấn đề lớn nhất là ở chỗ, Lưu Biện hẳn là hoàng tử, trò chơi không thể giống như hài tử bình thường được, mà phải có uy nghiêm.

Nghĩ ra một trò chơi uy nghiêm thật không dễ dàng.

Đồng Phi cũng không phải trăm sự đều thông, đối với điều này cũng không hiểu rõ lắm. Trong lòng buồn phiền, y bảo Thái Diễm cùng Lục nhi nghỉ ngơi trước, còn y đi loanh quanh trong sân, bắt tri bắt giác đã đi đến tiền viện của thao trường.

Kỳ thật Lưu Biện là một gia hỏa rất tốt, ít nhất là Đồng Phi cảm thấy như thế.

Tính cách không phải quá kiên cường, trong thời đại hỗn loạn tuyệt đối không có khả năng trở thành minh chủ. Nhưng điều này cũng không che được sự thông minh của hắn, đồng thời hắn cũng có tính kiên trì. Ít nhất mỗi ngày đều tham quan học tập thao diễn, không phải ai cũng có thể kiên trì như vậy.

Trong lòng Đồng Phi, Lưu Biện trên lịch sử bị Đồng Trác phế bỏ, đồng thời chết trong tay tử phụ Lý Nho.

Mà ở đời này, Đồng Phi không hy vọng Lưu Biện chết. Bởi vì theo y thấy, Lưu Biện không chết thì lão cha mới có thể bớt phiền phức.

Phải làm thế nào bây giờ?

Đồng Phi gãi đầu đi vào thao trường.

Giờ đã là nửa đêm, trong thao trường không ngờ vẫn còn có người đang luyện võ.

Sa Ma Kha cưỡi trần, bắp thịt toàn thân giống như sắt. Hắn ngồi trên lưng ngựa, tay vũ Thiết Tật Lê Cốt Đóa, thỉnh thoảng còn rống lên. Đồng Phi cũng không làm phiền hắn mà ngồi bên cạnh xem. Một lúc chẳng có việc gì làm, buồn chán thuận tay cầm lên một viên đá, bỗng nhiên đứng lên nói:

- Tam đệ, cẩn thận... Xem chiêu.

Viên đá bay tới, Sa Ma Kha cười ha ha:

- Nhị ca, chỉ là tiểu kỹ, xem ta phá chiêu...

Vừa nói, Thiết Tật Lê Cốt Đóa đập lên viên đá rơi xuống đất.

Sa Ma Kha một tay vung Thiết Tật Lê Cốt Đóa lên, giục ngựa chạy tới, đánh viên đá trên mặt đất về phía Đồng Phi.

Đồng Phi thuận thế tránh, viên đá lại rơi trên mặt đất.

Trong đầu chợt lóe linh quang, hình như có chủ ý gì đó.

Còn Sa Ma Kha cười nói:

- Nhị ca, một chiêu này của đệ thế nào?

- A, không tệ, không tệ... Sa Sa, ngươi thật là một thiên tài, ta yêu đến chết, ha ha ha, chính là cái này, ta biết rồi.

Đồng Phi nói xong hoa chân múa tay vui sướng chạy khỏi thao trường.

Sa Ma Kha thì ngơ ngác đứng trong thao trường, thì thào lẩm bẩm:

- Nhị ca nói ta là thiên tài? Ta, ta làm gì nhỉ?

Hán đế cảm thấy buồn chán, ngồi trong thư phòng nhìn đồng thư tịch Đông Quan sĩ tử trình lên đang được đặt trên bàn.

Thư tịch đều đã được Đông Quan sĩ tử sửa lại, dùng dấu chấm câu do Đồng gia tử sáng tạo ra để ngăn câu, không viết thêm bất cứ chú thích nào khác, xem qua cũng có cảm giác khác lạ. Chỉ là Hán đế đã thuộc lòng những kinh điển này, không còn cảm thấy thú vị nữa. Ngược lại bài Đạo Đức Kinh Đồng gia tử trình lên lúc trước lại có chút ý tứ.

Thật ra trong mắt Hán đế, dấu chấm trong Đạo Đức Kinh của Đồng Phi sai chòng chát, thậm chí có lúc còn khiến Hán đế ôm bụng cười nghiêng ngả. Nhưng một bài Đạo Đức Kinh hàng ngày này bây giờ được lưu truyền rất rộng, rất nhiều sĩ tử đều có một bản trong tay. Không phải là vì tán dương Đồng Phi, mà là chuẩn bị làm cho Đồng Phi xấu mặt.

Tâm tư này của các sĩ tử Hán đế há có thể không rõ? Nhưng hán cũng không muốn ngăn cản, ngược lại còn muốn góp vui. Đồng gia tử mang đến cho hán nhiều kinh hỉ khác thường, không biết tiếp theo sẽ lại có chuyện vui gì nữa.

- Kiến Thạc.

Hán đế đứng lên, gọi với ra ngoài cửa thư phòng.

Nội thị Kiến Thạc mặc cung trang vội vã vào thư phòng. Các hoàng môn nội thị khác đều khúm núm bước vào, thân mình cúi thấp, tất cung tất kính. Nhưng Kiến Thạc này lại không như vậy, trái lại còn ngẩng đầu ưỡn ngực, sải bước mà đi. Mặc dù hán là một nam nhân không hoàn chỉnh, nhưng khi đi lại cũng cố gắng toát ra khí khái nam nhi.

Ở trong cung nhiều năm, Kiến Thạc có thể nói rất hiểu Hán đế.

Chủ tử này mê tài, nhưng cũng không phải là loại chủ ngu ngốc. Chỉ là hơi chút lập dị, thích làm một số chuyện khác người, không bắt chước ai cả, tự mình theo ý mình.

- Hoàng thượng có gì sai bảo?

Tâm tình Hán đế không tệ, cười ha ha:

- Gần đây có chuyện gì thú vị không?

- Chuyện thú vị?

Kiến Thạc suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Nhắc tới việc thú vị không ít, có điều nghe ý của hoàng thượng, có phải muốn nói về chuyện của Đồng gia tử kia?

Mỗi lần nghe thấy ba chữ Đồng gia tử, Hán đế rất lấy làm hứng thú.

252. Chương 252: Hán Đế Do Dự (1)

Thời gian trước, Đồng gia tử lại có gan học theo Chu Á Phu triều trước mà giết Cao Vọng, chấn động triều dã. Từ Quang Vũ hoàng đế tới nay, nhất là từ khi Mã Vũ đại tướng quân vì kiêu ngạo bị giết, quân nhân dường như cẩn thận hơn rất nhiều. Đối với các sĩ tử đã như vậy, còn đối với các nội thị lại càng dè dặt, rất sợ đắc tội.

Nhưng Đồng gia tử này không giống với các quân nhân khác, y rất sợ người khác không biết y kiêu ngạo, luôn biểu hiện mình có khả năng hô mưa gọi gió.

Nhưng có lẽ chính vì kiểu khác người này, mà Hán đế cảm thấy rất hứng thú với Đồng Phi.

- Đồng gia tử lại làm trò gì thú vị?

- Hoàng thượng, Đồng gia tử kia bày ra trò gì mà thi đấu với quả cầu. Ở thao trường dựng lên hai cầu môn, chia làm hai đội, mỗi bên thủ một cầu môn, có tấn công có phòng thủ. Bên nào đưa được mã cầu vào cầu môn đối phương nhiều hơn thì bên đó thắng, bên thua phải mời bên thắng uống rượu.

Hán đế ngăn ra, càng thêm hứng thú:

- Thực thế sao?

- Đúng vậy... Lúc trước nô tài có nhìn qua một lần, là tùy tùng Loan vệ doanh Đồng gia tử đấu với Trường thủy doanh đối chiến, rất náo nhiệt. Bên ngoài còn có người đặt cược ai thắng ai bại, mấy ngày nay có rất nhiều người đặt cược rồi.

- Vậy ai thắng nhiều nhất?

Kiểm Thạc rất muốn bụm tay lên miệng cười trộm, nhưng phải cố nén không dám làm vậy, giả vờ dùng cảm cười to hai tiếng:

- Người thắng lớn nhất chính là Đồng gia tử kia.

- Hả?

Hán đế lại thêm thích thú:

- Đồng gia tử kia thắng bao nhiêu?

- Nô tài nghe loáng thoáng thì biết được một việc, hóa ra đánh cuộc này là do Đồng gia tử cùng một số người liên thủ tạo nên. Vụ đánh cuộc ba ngày trước Đồng gia tử thoắt cái đã thắng hơn một nghìn vạn tiền, có điều hơn một nửa trong số đó đã được nhập vào trong nội phủ bên A Phụ, nói là tâm ý của Đồng gia tử y... Hoàng thượng, Đồng gia tử này thật ra cũng là một người hiểu chuyện.

Hán đế nghe vậy thì cười ha ha.

Có điều trong lòng lại thầm tính toán, việc này lợi nhuận như vậy, sao trẫm lại không thể làm?

Nhưng lại nghĩ: Đồng gia tử này bố trí kiếm tiền, nhất định là có huyền cơ... Nếu như ta nhúng tay vào, vạn nhất xảy ra chuyện thì phải làm sao? Dù sao thì cũng có được một nửa lợi ích, ta ngồi mát ăn bát vàng, nếu không được thì âm thầm trợ giúp, nhất định chỗ tốt càng nhiều.

Hán đế muốn lợi ích ở đâu?

Chính là tài sản của thế tộc môn phiệt.

Thế tộc môn phiệt này đều gia tài bạc triệu, một số người trong nhà còn đầy kỳ trân dị bảo, thậm chí còn nhiều hơn so với Hán đế, Hán đế sớm đã nhìn không ưng mắt rồi. Nhân cơ hội này coi như mượn cớ, cướp đoạt một chút, một mặt sung quốc khố, một mặt lên mặt một phen.

Nghĩ tới đây, lòng hiếu kỳ trong lòng Hán đế đã rất mạnh.

- Chuyện thú vị như vậy sao không báo sớm cho ta? Được rồi, hôm nay có cái kia không? Cái kia gọi là cái gì nhỉ?

- Kích cú.

- Đúng, chính là thi đấu kích cú.

- Nghe nói sau ngộ có một trận, chính là Loan vệ doanh đối chiến Xạ thanh doanh... Lẽ nào hoàng thượng muốn đi duyệt một phen sao?

Hán đế suy nghĩ một chút, hình như sau giờ ngộ cũng không có sự tình gì.

Vì vậy lập tức quyết định:

- Gọi lương cung hoàng hậu, cùng nhau tới thao trường bắc cung xem kích cú.

- Nô tài đi an bài.

Hán đế nếu đã muốn đi xem, đương nhiên sẽ rất long trọng.

Dù sao bây giờ thiên hạ rung chuyển, nơi nơi đều có chiến loạn xảy ra. Hành động này của Hán đế vừa muốn tỏ ra thiên hạ vẫn thái bình, đồng thời cũng tỏ ra ý hoàng đế vui vẻ cùng thần dân, vì thế không thể tùy tiện. Thời gian đến lúc thi đấu còn 2 canh giờ, nhưng đối với Kiển Thạc thì vẫn là thiếu. Kiển Thạc chẳng còn cách nào khác, liền kéo theo đám Trương Nhượng quảng quảng một trận.

Vừa qua buổi trưa, cửu long hoàng kim trùng trùng điệp điệp rời hoàng thành, đi vòng quanh một vòng nhằm biểu dương uy nghiêm hoàng thất, sau đó mới kéo đến thao trường bắc cung. Lúc này thao trường bắc cung đã người người tấp nập, vô cùng náo nhiệt.

Hà hoàng hậu yên lặng ngồi phía sau lưng Hán đế, không khỏi có chút khấn trương.

Việc kích cùc nàng đương nhiên đã nghe nói qua. Theo ca ca Hà Tiến của nàng nói, thì thi đấu kích cùc này vốn là vì huấn luyện Biện vương tử mà Đồng gia tử nghĩ ra. Mấy ngày nay Hán đế nhìn con trai mặt mũi bầm dập trở về, trong lòng thương tâm muốn chết. Nhưng lại thấy con trai ngày càng vui vẻ hơn, hoạt bát hơn, cho nên cũng không nói tới. Hà hoàng hậu thì rất hài lòng, với Đồng Phi vừa hận vừa ơn.

Hận là vì Đồng gia tử toàn làm việc không đầu, làm cho hoàng tử chỉ vừa về cung đã vật đầu ngủ, đáng về uể oải kia khiến người làm mẹ phải rớt nước mắt.

Ơn là vì Đồng gia tử rất để tâm đến Lưu Biện, chỉ cần nhìn thay đổi của Biện vương tử hiện nay, làm mẹ như nàng sao không vui cho được?

Chỉ là không biết trận thi đấu ngày hôm nay kết quả thế nào.

Tới thao trường, nghe tiếng tung hô vạn tuế nhưng biến động sóng găm, Hán đế cười ha ha dẫn theo hoàng hậu lên khán đài.

Qua buổi trưa, chỉ thấy một người thấp bé đen đui dưới đài múa quân kỳ, lớn tiếng nói:

- Đấu kích cùc bắt đầu, tuyển thủ hai bên vào sân.

- Tuyển thủ là cái gì?

Hán đế không nhịn được kỳ lạ hỏi.

Trương Nhượng, một trong Thập thường thị lập tức giải thích:

- Hoàng thượng, hai chữ tuyển thủ này do Đồng gia tử sáng chế, ý chỉ các tướng sĩ tham chiến. Bởi vì những người tham gia đều là những quân sĩ được tuyển chọn mà ra, cho nên gọi là tuyển thủ...

Hán đế cười tùm tùm gật đầu, nhìn sang xung quanh. Chợt phát hiện xung quanh khán đài đã ngồi kín bách quan trong triều.

Thậm chí các Đông Quan tiến sĩ vốn xưa nay không thích náo nhiệt cũng có trong đó. Một bên là đại tướng quân cùng Viên Ngỗi cầm đầu, một bên lấy Thái Ung cùng Lư Thực dẫn dắt, phân chia rõ ràng ngồi ở hai bên duyệt đài, thành hai đại trận doanh. Trận doanh của các Đông Quan tiến sĩ tuy ít nhưng ngồi cùng một chỗ, còn bên kia lại chia thành nhiều chỗ, phân chia thành nhiều tiểu trận doanh. Qua đây cũng có thể thấy được sự phân chia thế lực trong triều đình Đại Hán.

- Thái Ung cùng Lư Thực cũng ở đây sao?

Thấy Đông Quan đốc toàn bộ lực lượng, Hán đế không khỏi cau mày lại.

Kiển Thạc lập tức giải thích:

- Hoàng thượng, Đông Quan tiến sĩ đã sớm đánh cuộc rồi...

- Hả?

- Mỗi lần Loan vệ doanh thi đấu, Thái Ung sẽ kéo người Đông Quan ra hò hét trợ uy. Có người nói lúc đầu Lư công cũng không muốn tham gia, nhưng sau vài lần thắng nhỏ thì hứng thú nổi lên. Từ đó về sau mỗi lần thi đấu đều có mặt, nhưng chỉ tham gia đánh cuộc, nghe đâu thắng được không ít, gần đây còn thấy Lư công gặp người thì cười, hơn nữa còn cười rất rạo rờ nữa.

Thật ra Hán đế quả thật rất kiêng kỵ Lư Thực.

Có điều nghe Kiến Thạc vừa nói thế, trong lòng liền thả lỏng không ít. Lư Thực, hóa ra cũng chỉ là một phàm nhân.

Hán đế không sợ Lư Thực thắng tiền, hắn sợ chính là mỗi ngày Lư Thực hô bằng gọi hữu, giảng kinh luận đạo. Hôm nay mắt thấy Lư Thực đã có niềm vui để theo đuổi, Hán đế cảm thấy yên lòng hơn hẳn, trong đầu còn mong lão cứ cựa đi, tốt nhất là cựa đến táng gia bại sản càng tốt.

253. Chương 253: Hán Đế Do Dự (2)

Ngược lại Thái Ung như vậy khiến cho Hán đế càng thêm thú vị.

Từ khi Thái Ung rời khỏi Đông Quan, Đông Quan tiến sĩ gần như rần mất đầu. Lưu Hồng danh vọng không đủ, còn Lư Thực...

Hán đế bắt đầu suy nghĩ có nên để Thái Ung về lại Đông Quan?

Trong miệng lại nói:

- Thái gia nữ bây giờ vẫn còn chưa gả cho Đồng gia tử, Thái Ung tận tâm tận lực vì Đồng gia tử, chỉ sợ tương lai nếu như Đồng gia tử thành con rể lão, Thái Ung này chắc càng thêm trợ giúp y rồi.
- Hoàng thượng, kỳ thật...Việc Đồng gia tử trở thành con rể của Thái Ung đã chắc đến tám chín phần mười.
- Hả?

Đồng hoàng hậu nói mấy câu bên tai Hán đế, khiến cho Hán đế cười to liên tục:

- Trẫm đã nói Thái Ung sao có thể chấp nhận được một tên con rể tướng mạo thế nào, thì ra nữ nhi đã bị... Ha ha ha, trẫm thấy Thái Ung là bất đắc dĩ hơn là vui sướng rồi.
- Hoàng thượng cao kiến.

Hà hoàng hậu mặc dù không nghe được Đồng hoàng hậu nói cái gì, thế nhưng cũng đã hiểu ảo diệu trong đó, không nhìn được nở nụ cười duyên.

Đồng hoàng hậu ôm lấy Hiệp vương tử, vừa muốn nói thì nghe tiếng trống ù ù vang vọng cả thao trường.

Trong tiếng trống trận này ẩn hàm sát khí, tiếp đó từ hai bên hai đội kỵ sĩ chạy như bay ra, thuần một sắc ngưu bì đồng tụ khải làm hộ giáp, cầm trong tay cầu chùy đi vào thao trường. Trong nhất thời tiếng hoan hô nổi lên bốn phía xung quanh thao trường, rất là náo nhiệt.

Đồng Phi mặc giáp đen, cùng Xạ thanh doanh Giáo úy cùng vào sân.

- Hai người này làm gì?
- Khởi bẩm hoàng thượng, hai người là giáo luyện.
- Giáo luyện?
- Chính là người giáo dục và huấn luyện, cũng là từ ngữ do Đồng gia tử nghĩ ra. Người xem, xung quanh còn có Giáo úy các doanh làm tài phán, là người phán định mọi việc trong thi đấu... Nói chung, Đồng gia tử kia vì thi đấu kích cú này mà đã tốn không ít tâm tư.

Trên duyệt đài, Trương Nhượng liên tục giải thích quy tắc.

Còn trong thao trường Đồng Phi lại cảm thấy rất nản lòng. Ngày trước linh quang chột lóe, nhớ tới môn mã cầu.

Sinh viên trong thôn từng nói qua, môn mã cầu này ở nước ngoài thuộc về loại vận động của hoàng thất, cực kỳ cao nhã.

Đồng Phi không hiểu quy tắc mã cầu, vì thế sau khi nghĩ đến thì lập tức đi tìm Thái Diễm thương nghị. Không ngờ ở thời đại này đã có mã cầu, có tên là kích cú. Vốn là một loại trò chơi của người Hồ tái ngoại, lúc này đã trở thành một trò biểu diễn. Ngay cả Đồng Lục cũng biết loại trò chơi này, còn nói đã từng thấy người Khương ở Lũng Tây chơi, cũng biết sơ sơ.

Chẳng còn cách nào, Đồng Phi liền mang một số quy tắc của bóng đá thời hiện đại nói ra, kết hợp với quy tắc của kích cú hiện tại.

Nhưng sau khi chơi một hai lần ở bắc quân, không ngờ lại được hoan nghênh, ngay cả Biện vương tử cũng hết sức phấn khởi gia nhập.

Dù sao thì Biện vương tử cũng đã thấy hứng thú, Đồng Phi cũng coi như bớt lo.

Nhưng không ngờ lúc đầu chỉ chơi đùa trong thao trường, lại bị Trường thủy doanh người Hồ biết được, lập tức đòi tham gia cùng.

Sau khi một doanh này gia nhập, thanh danh lan truyền ra ngoài, rất nhanh đã được đông đảo mọi người biết đến.

Mã Tung vừa mới đến Lạc Dương đã nhảy cảm nhìn ra phương diện này có thể kiếm được tiền, vì thế liền hiến kế đặt ra đánh cuộc. Trong lúc nhất thời đã phổ biến khắp Lạc Dương.

Bắt đầu chỉ là vui chơi nhỏ, nhưng sau đó tiền bạc cứ gọi là vào không dứt.

Đầu tiên có Trường thủy doanh Giáo úy Ô Diên tới, sau đó xuất hiện trận thi đấu trận bóng đá gian lận đầu tiên. Tiếp đó là bắc quân ngũ giáo gia nhập, ngay cả Vũ Lâm quân cũng đều tham gia. Đến khi Đồng Phi nhìn ra mách khóe, thì đã là tiền đêm không xuể rồi.

Một tháng gần một tháng.

Đồng Phi chỉ dựa vào phí thủ tục đã thu được hơn nghìn vạn tiền, càng không nói y còn thu hoạch được không ít lợi ích trong đó, quyền quý Lạc Dương đều trút túi vào. Có rất nhiều cách cuộc, Đồng Phi tìm đám người Đường Chu, Ban Chỉ thương thảo tỉ mỉ, viết ra một loạt những thủ đoạn dối trá chuyên nghiệp.

Mỗi doanh chủ tướng hôm nay nhìn thấy Đồng Phi đều coi như huynh đệ, rất thân thiết.

Bán độ, đời trước Đồng Phi có phần thống hận bán độ, nhưng không ngờ chuyện này lại do một tay y dựng lên, muốn thu tay giờ cũng khó.

Có điều Đồng Phi không ngờ được chuyện này lại kinh động đến cả Hán đế.

Ngồi trên lưng ngựa, nháy mắt ra hiệu với Giáo úy Xạ thanh doanh một cái, ý là ngày hôm nay phải hăng hái mới được.

Xạ thanh doanh Giáo úy Thuần Vu Quỳnh thái độ hồ hững khác thường, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, dường như không nhìn thấy Đồng Phi.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa cũng có một Thuần Vu Quỳnh, sau đó tại trận chiến Quan Độ bị Tào Tháo đánh lén, khiến cho lương thảo tích trữ cho hơn mười vạn đại quân của Viên Thiệu bị thiêu hủy, cuối cùng rơi vào thảm bại.

Đồng Phi không rõ lắm, Thuần Vu Quỳnh này có đúng là Thuần Vu Quỳnh kia hay không.

Thế nhưng thấy được sắc mặt của hắn thì trong lòng bất an một chút, mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp.

Một tháng này, Thuần Vu Quỳnh dựa vào y buôn bán kiếm lời không ít, thường ngày khi nhìn thấy Đồng Phi thì hết sức thân thiết. Hôm nay nghiêm trang lại khiến Đồng Phi cảm thấy có chút không ổn, không biết Thuần Vu Quỳnh này định làm gì?

Tiếng còi hiệu báo bắt đầu thi đấu, Đồng Phi lén kéo Tư Mã Trương Tú, người hôm nay đảm nhiệm bắc cung quân.

- Trương Tú đại ca, cẩn thận Xạ thanh doanh, đêm kia ngày hôm nay có gì đó khác thường, nói cho các huynh đệ không nường tay...

Trương Tú hiện tại chính là chủ lực của Loan vệ doanh, thương pháp dung nhập kích cú, có thể coi Lạc Dương đệ nhất, là tình nhân trong mộng của vô số thiếu nữ Lạc Dương. Hắn nghe vậy gật đầu, thúc ngựa đi vào trường đấu, giờ cầu chùy ra hiệu với người xung quanh mình.

Trong sát na, tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía.

Các thiếu nữ đứng xem đều kêu to tên của Trương Tú, dáng vẻ phát cuồng không khác nào fan cuồng thời tương lai.

Nhưng tiếng kêu gọi đó lại khiến cho Hán đế nhíu mày.

- Một tuyển thủ nhỏ nhỏ, không ngờ lại được ủng hộ như vậy? Hoàng hậu, các người nói nếu như trẫm vào trường đấu thì sẽ thế nào?

Hà hoàng hậu cùng Đồng hoàng hậu không hện mà cùng mỉm cười.

- Nhất định là không ai địch nổi.

- Trẫm cũng nghĩ như vậy...

Đúng lúc này tiếng còi vang lên.

Mã đội hai bên đều giờ chùy kích cú, quần vào nhau thành một mảnh.

Bên người Đồng Phi, Biện vương tử đang nóng lòng muốn thử, càng không ngừng hỏi:

- Đồng khanh, đến khi nào mới cho cô gia lên đài?

Cũng khó trách Biện vương tử hưng phấn như vậy, việc Hán đế quan chiến hôm nay hắn đã nghe nói. Vì thế cũng muốn trước mặt phụ hoàng hiển lộ chút thân thủ, có vẻ đã không chờ được. Thế nhưng Đồng Phi nhíu mày lại, thậm chí không thích hợp.

Người của Xạ thanh doanh dường như không phải kích cú, mà là đang đánh người.

Đã có vài lần Trương Tú bị nhắm vào đầu, rõ ràng là muốn tính mạng của hắn, may mà Trương Tú mã thuật tinh minh, võ nghệ cao cường, đã vài lần thoát hiểm.

Sau vài lần nguy cơ, bắc cung vệ sĩ đã nhìn ra đầu mối

254. Chương 254: Hán Đế Do Dự (3)

- Đây là phạm quy.

Đột nhiên Thái Ung rống giận, xắn tay áo hét lớn:

- Tài phán đầu, vì sao không thấy tài phán, mắt chó mù rồi hay sao?

Hán đế đang uống rượu quan chiến trên đài, dù sao hắn chỉ cần náo nhiệt là được.

Một tiếng gầm lên của Thái lão gia tử, khiến Hán đế suýt nữa phụt rượu ra.

- Khụ khụ, Thái Ung sao lại nóng tính như vậy?

- Hoàng thượng, Thái Ung hôm nay vẫn còn nhẹ nhàng chán. Lần trước còn ầm ĩ với Viên thái phó, thậm chí còn muốn động tay chân nữa.

Thái Ung lời còn chưa dứt, Lư Thực cũng không tỏ ra yếu kém, giậm chân quát lớn:

- Đồ vô liêm sỉ, các người đánh người hay kích cù? Tài phán, thói hần phạm quy... Người nếu không thói còi, lão tử một kiếm chém người... Lại phạm quy rồi.

Hay thật, Lư Thực thường ngày tao nhã, vậy mà giờ cũng đã chửi ầm lên.

Việc này khiến cho đám người đang xem trên đài mồm miệng há hốc.

Đồng Quan tiến sĩ liền đồng thanh kêu vang, ân cần thăm hỏi gia nhân của vị tài phán này.

Hán đế lẩm bẩm:

- Xem ra Lư công lần này bị ức hiếp không ít... Vô liêm sỉ... Trương Nhượng, cái này có tính là phạm quy hay không?

Trên thao trường, bắc cung vệ sĩ bị người của Xạ thanh doanh đánh rớt ngựa, xem ra cánh tay đã bị chặt đứt.

Trương Nhượng trán nhỏ mồ hôi lạnh:

- Hoàng thượng nói phạm quy thì nhất định là phạm quy.

Bên kia, đại tướng quân Hà Tiến đã rút bảo kiếm ra, giống như quên mất hoàng thượng ở đây:

- Đừng ngăn ta, để ta chém chết đám khốn này... Con mẹ nó, ăn gian, ăn gian...

(ăn gian: nguyên bản Hắc Tiêu, nghĩa là tiếng còi đen)

Người bên cạnh Viên Ngỗi liền mạng kéo Hà Tiến lại, mới giữ cho hần không lao xuống.

- Toại Cao không cần lo lắng, người xem Đồng gia tử kia là người dễ bị bắt nạt như vậy hay sao? ***, hôm nay là ai giám sát?

Trong lúc nhất thời, xung quanh thao trường tiếng sục sục vang lên.

Hán đế mờ mịt hỏi:

- Thế nào là ăn gian? Giám sát là cái gì?

- Ăn gian, ăn gian chính là không công chính, hình như là từ ngữ của Đồng gia tử phát minh ra, còn giám sát thì lão cũng không hiểu rõ lắm.

- Vậy hôm nay ai là giám sát?

- Hoàng thượng, hình như là Tổng Điển...

Hán đế lẩm bẩm:

- Nếu là ăn gian, lập tức lôi ra chém.

Đám người Trương Nhượng nhất thời ngạc nhiên.

Có lẽ là không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện lớn như vậy, mỗi doanh Giáo úy làm tài phán trong lòng có chút chột dạ.

Đúng lúc này, hành động của Xạ thanh doanh đã chọc giận Đồng Phi.

- Sa Sa.

- Nhị ca, có chuyện gì?

- Đi ra ngoài, giết chết bọn họ...

Sa Ma Kha gần đây cũng nghiên cứu kích cù, nghe vậy không nói không rằng, phi thân lên ngựa, chộp lấy cầu chùy tiến vào thao trường.

Cầu chùy của hần phải cỡ miệng bát. Người này trời sinh thần lực, kể cả khi luyện tập cũng rất hiếm người dám đánh với hần. Thế cho nên từ khi thi bắt đầu đấu kích cù, Sa Ma Kha đều không xuất hiện. Hôm nay hần vừa tiến ra, cầu chùy đã khiến người khác cả kinh, bắc cung vệ sĩ bị đánh trọng thương kêu to:

- Tam gia, xin báo thù cho tiểu nhân.

- Người này là ai?

Kiểm Thạc vội trả lời:

- Đây là huynh đệ kết nghĩa của Đồng gia tử, đứng thứ ba, là Ngũ Khê Man nhân, tên là Sa Ma Kha.

- Quả là chân dũng sĩ.

Hán đế lớn tiếng tán thán.

Sa Ma Kha vừa lên đài, quả nhiên dũng mãnh.

Nhị ca đã bảo hần giết chết đối phương, hần lại khách khí hay sao?

Thuật cưỡi ngựa cũng không giỏi, kỹ thuật kích cùc cũng không giỏi, nhưng vừa lên đài đã vung cầu chùy to bằng miệng bát khắp nơi, hai binh sĩ của Xạ thanh doanh bị đánh thổ huyết trên lưng ngựa, bắc cung vệ sĩ thấy vậy nhất thời khí thế tăng vọt.

Biện vương tử huy vũ cầu chùy, giục ngựa xoay quanh:

- Tam ca, đáng đánh, đánh chết đám hỗn đản này đi...

Hán đế ngẩn ra:

- Sao Biện lại ở đó? Trẫm không tìm được nó, hóa ra là nó ở đây. Ai có thể nói cho ta biết, đây là chuyện gì?

Hà hoàng hậu vội nói:

- Hoàng thượng, Biện đã tập từ tháng trước, hôm nay xem như là một thành viên của bắc cung Loan vệ doanh.

- Hả?

Hán đế nhướng mi:

- Hải tử này thật khác trước kia quá.

Đồng hoàng hậu cười lạnh một tiếng:

- Không sai, càng lúc càng lỗ mãng.

Hà hoàng hậu quay đầu căm tức nhìn Đồng hoàng hậu, vừa định mở miệng thì nghe tiếng Hán đế:

- Đừng nói cái này vội... Không biết Biện có lên đấu hay không? Kiểm Thạc, truyền khẩu dụ của trẫm, nói ai dám làm hoàng tử bị thương, trẫm sẽ tru cửu tộc hần, có nghe hay không?

Đồng hoàng hậu cùng hoàng hậu liền ngậm miệng lại. Nhưng trong lòng thì nghi hoặc: nếu là như vậy thì còn thi đấu cái nổi gì?

Sa Ma Kha trong thao trường đánh cho bốn năm binh sĩ Xạ thanh doanh thổ huyết, khiến khán giả xung quanh lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, còn đặt cho hần một biệt hiệu, là Sa Ma Vương.

Có điều Sa Ma Vương không đắc ý được bao lâu thì có tiếng còi vang lên, báo hiệu phạm luật.

Vừa lên đấu một lúc đã phạm luật, một tháng qua chưa từng có chuyện như vậy.

Dù vậy, xung quanh vẫn vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

Lúc này, mệnh lệnh của Hán đế cũng truyền đến tai Đồng Phi.

Đồng Phi gọi Biện vương tử, thấp giọng nói:

- Điện hạ, đến ngai lên đài rồi.

- A, cô gia có thể lên đài rồi sao?

- Nhớ kỹ, mang thành quả luyện tập của một tháng qua ra biểu diễn một phen, đừng để hoàng thượng xem thường diện hạ.

Lưu Biện mừng rỡ, xoay người lên ngựa, chộp lấy cầu chùy rồi lên đài.

Dưới quan nguyệt đài, Tào Tháo cũng nói thân phận của Biện vương tử, ý muốn nhắc nhở mỗi doanh Giáo úy: Mấy người các huynh, chuyện vừa rồi coi như là chơi đùa có thể cho qua... Lần này cẩn thận một chút, bắc cung người ta còn tuyệt chiêu chưa xuất, các người cũng đừng làm loạn.

Những trận thi đấu trước đây Lưu Biện chưa bao giờ lên đài, mỗi doanh sĩ tốt đều biết kích cúc này vốn là thứ Đồng Phi nghĩ ra dành cho Biện vương tử.

Sắc mặt của Thuần Vu Quỳnh nhất thời thay đổi, ngẩng đầu nhìn về phía quan đài.

Tổng Diễn kia mặt xám như tro tàn, không ngờ được Đồng gia tử kia thực sự cho Biện vương tử dự thi.

Trận thi đấu này thoảng cái đã thay đổi tính chất, mọi người gần như là chạy theo từng bước của Biện vương tử. Chỉ thấy Biện vương tử ở trên ngựa trái một chùy, phải một chùy, những nơi đi qua không ai dám tranh đoạt với hắn. Tài phán của mỗi doanh sắc mặt trắng bệch, chửi bới Đồng Phi vô sỉ.

Có điều để Biện vương tử lộ rõ tư thế hào hùng, tất cả mọi người đều cực kỳ phối hợp.

Tỷ số tăng lên chóng mặt, Hà hoàng hậu trên quan duyệt đài mặt lộ vẻ vui mừng. Có người làm mẹ nào không muốn thấy con trai có tiền đồ? Mà Đồng hoàng hậu thì lộ vẻ khinh miệt, thỉnh thoảng lại cười nhạt vài tiếng, nhưng cũng không dám quấy rầy hứng thú của Hán đế.

Kỳ thật, trong lòng Hán đế bây giờ cũng cảm thấy quái lạ.

Hắn vẫn khinh thường Lưu Biện, cho rằng người con này vô cùng nhu nhược. Nhưng khi nhìn thấy Lưu Biện thi đấu, lại thấy ít đi rất nhiều nhu nhược, còn thêm vài phần oai hùng của hắn năm xưa. Chỉ là tại đây, trước đông đảo mọi người, hành động của Biện có chút lỗ mãng rồi.

Có lẽ hắn vẫn không thích Lưu Biện, nhưng bất tri bất giác, cảm giác chán ghét kia cũng đã phai nhạt đi rất nhiều.

Kinh ngạc nhìn theo từng bước chạy của Lưu Biện, Hán đế không tự chủ được quay đầu, liếc mắt nhìn Hà hoàng hậu, ánh mắt càng thêm phức tạp...

255. Chương 255: Con Gái Văn Cơ (1)

Oai hùng hay là lỗ mãng?

Đây là một vấn đề rất khó nói rõ ràng.

Cũng giống như tốt và xấu, vĩnh viễn không thể phân biệt rạch ròi, hai khái niệm chỉ cách nhau một lần ranh mỏng manh.

Sắc trời đã tối, Hán đế một mình lên Thái Các Quan Tĩnh lâu, nhìn lên bầu trời đầy sao lấp lánh mà cảm xúc nhấp nhô.

Hà hoàng hậu mặc dù xuất thân có hơi bỉ, nhưng lại là một nữ nhân biết đại thể. Từ khi nhập cung, quả thực khiến Hán đế cảm thấy dễ chịu. Nhớ trước đây Tổng hoàng hậu vì bị Trung Thường thị Vương Phủ vu hãm mà uất ức chết, khiến tâm tình Hán đế cực kỳ phiền muộn. Cũng là sự xuất hiện của Hà hoàng hậu mới khiến hắn phần khởi tinh thần lại.

Hà hoàng hậu cùng Tổng hoàng hậu là hai loại người khác nhau. Tổng hoàng hậu tao nhã, tính tình ôn hoà, giống như nữ nhân không biết đến khói lửa nhân gian, tuy có khiến Hán đế cảm thấy không thú vị, nhưng cũng không ngăn hắn yêu thích Tổng hoàng hậu. Còn Hà hoàng hậu mặc dù xuất thân Đồ gia tử, nhưng trong tính tình có một loại khí chất cường liệt.

Đối với chốn gió nổi mây phun nơi hậu cung, sự quyết đoán, quả cảm của Hà hoàng hậu đích thật có hiệu quả rất lớn.

Hơn nữa Hà hoàng hậu này cũng là người trời sinh biết ăn nói, rất có thủ đoạn mê hoặc.

Chẳng bao lâu sau, Hán đế đã dính với Hà hoàng hậu như keo như sơn, mãi đến khi Vương mỹ nhân xuất hiện mới dần xa rời Hà hoàng hậu.

Lòng ham muốn của Hà hoàng hậu đối với quyền lợi không nhỏ, nhưng sự ham muốn này thực ra cũng chỉ là vì con trai mà thôi.

Chuyện này vốn cũng không ảnh hưởng đến lòng yêu thích của Hán đế đối với Hà hoàng hậu. Nhưng sau khi Vương mỹ nhân sinh ra Hiệp vương tử rồi chết, lời đồn trong cung nổi lên bốn phía. Đồng hoàng hậu đối với xuất thân đê tiện của Hà hoàng hậu vốn đã không vừa mắt, vì vậy luôn kiếm cớ nói ra nói vào.

Thời gian trôi qua, khúc mắc càng lúc càng sâu.

Hán đế cũng từng yêu thích hoàng tử Biện, nhưng vì lời đồn mà dần dần cảm thấy chán ghét, trái lại còn thấy Hiệp vương tử càng thêm nhu thuận.

Thế nhưng tuổi của Hiệp thực sự quá nhỏ.

Hoàng tử Biện có chỗ dựa là đại tướng quân Hà Tiến, Hiệp có thể là đối thủ sao?

Hán đế ngu ngốc, thế nhưng cũng không ngu dốt. Nếu hắn không ủng hộ Hiệp, thì Hiệp không cách nào leo lên được ngôi hoàng vị này. Đây cũng chính là ý lúc đầu hắn muốn mượn sức Đồng Trác. Nhưng vấn đề chính là Hà Tiến và Đồng Trác mà sống mái với nhau, thì chỉ có xã tắc Đại Hán của hắn linh đủ. Trừ phi...

Cố sức lắc đầu, Hán đế nhìn lên tinh không tịch liêu, lẩm bẩm:

- Sinh trong hoàng gia, quả là có nhiều chuyện phiền não.

Hán đế phiền não, còn bên trong đại trạch môn ở Nghênh Xuân môn lại rộn rã tiếng cười.

Có gì vui vậy?

Chính là Đồng Phi lên chức cha rồi.

Tháng 10 hoài thai, tính toán cẩn thận vừa đúng 280 ngày, Thái Diễm cuối cùng đã sinh hạ một nữ nhi ở Đồng phủ, mẹ con bình an.

Vì nha đầu này mà lão phu nhân bắt Hoa Đà chọn ra một tiểu đội thủ hạ đang làm trong doanh, theo đám người Đường Chu đến Lạc Dương, chuyên môn chăm sóc Thái Diễm. Đồng gia có người kẻ tục, mặc kệ là trai hay gái thì cũng là hậu duệ của Đồng gia. Lão phu nhân hận không thể tự mình tới, nhưng cũng không biết làm sao hơn, bởi Đồng phu nhân đột nhiên sinh bệnh nặng, mục trường cần bà tọa trấn.

Trong mục trường có rất nhiều tâm huyết của Đồng Phi, giao cho người khác lão phu nhân không yên tâm.

Đồng Viện vốn cũng muốn tới đây, nhưng sau khi nghĩ lại, cảm thấy lão phu nhân tuổi tác đã cao, cũng cần người bầu bạn, vì vậy đành phải ở lại mục trường.

Cùng đi còn có thê tử của Diễm Vi, hai nhi tử, hai cháu trai cùng Ngưu Cương nhà Lưu Vọng.

Năm nay Diễm Mãn 10 tuổi, Diễm Phát 13, Diễm Hữu 12, Ngưu Cương 13, Diễm Tôn còn nhỏ, chỉ mới 2 tuổi.

Đừng thấy những hài tử này còn nhỏ mà coi thường, có lẽ là Diễm gia có gen di truyền, một đám đều là thân thể khỏe mạnh, người cao lực lớn.

Diễm Phát cùng Diễm Hữu học đao, dùng Cổ Nguyệt Đao 30 cân, vận dụng rất có kỹ thuật. Còn Ngưu Cương học kích pháp tổ truyền của Diễm gia, một đôi đại kích tay trái 25 cân, tay phải 20 cân, lộ số võ công cương mãnh.

Nhưng khiến Đồng Phi cảm thấy giật mình nhất lại chính là Diễm Mãn.

Tiểu gia hỏa này một là không dùng đao, hai là không dùng kích, mà bắt người chế tạo cho hắn một đôi thanh đồng Oa Qua chùy, sử ra đầy mạnh mẽ.

(Oa Qua: giống quả dưa chuột cong)

Có người nói Điển Mãn dùng chùy chính là vì Đồng Phi.

Đồng Phi chính là thần tượng trong lòng Điển Mãn, thậm chí còn cao hơn địa vị của cha hắn.

Đại chùy nặng 50 cân, cũng luyện ba mươi sáu lộ Trường Hận chùy, chỉ là khí lực còn nhỏ, cho nên khó luyện hoàn chỉnh được chiêu số.

Hoa Đà cũng đã truyền Ngũ Cầm Dẫn Đạo thuật cho bốn tiểu gia hỏa này, trong hơn nửa năm rèn luyện, bọn chúng quả thật rất khổ cực.

Điển Vi thấy tình cảnh này thì rất đau khổ:

- Nhị đệ, ta vốn đã định dạy dỗ Mãn nhi cho tốt, nhưng bây giờ...

Đồng Phi cười ha ha:

- Nếu Mãn nhi đã có duyên với đệ, chi bằng để đệ nhận nó làm nghĩa tử, tự đệ truyền thụ.

- Như vậy thì tốt.

Có điều nghĩa tử cũng không phải là thân sinh, khi Đồng Phi ôm nha đầu của mình, không nhận được nước mắt chảy ra.

Đây chính là hài tử của y, mặc kệ là nam hay nữ, dù sao cũng là hài tử của y.

Y nhếch môi cười, nhưng lại khiến cho tiểu nha đầu vừa mới mở mắt oa oa khóc lớn. Thái Diễm yếu ớt nằm trên giường nói nhỏ:

- A Sư, chớ có dọa con.

Đồng Lục liền giơ tay đoạt lại, ôm chặt lấy, cùng Nhậm Hồng Xương nhìn xong thì thở phào một cái.

- Vẫn còn tốt, vẫn còn tốt.

- Tốt cái gì?

- Vẫn còn giống Thái tỷ tỷ nhiều hơn... Nếu như giống hình dạng của tướng công, thì thật là...

Mọi người trong phòng nghe vậy không nhận được lại cười lớn, khiến cho tiểu nha đầu khóc toáng lên.

Thái Ung giận tím mặt:

- Tránh ra hết cho ta.

Lão ôm lấy tiểu nha đầu từ trong tay Lục nhi. Nói ra cũng lạ, tiểu nha đầu kia vừa nằm vào tay Thái Ung thì lập tức ngừng khóc.

- Tốt, tốt, tốt...

Thái Ung lệ nóng lưng tròn, run giọng nói liền mấy câu “tốt”. Tiểu nha đầu mở to mắt đen lúng liếng nhìn Thái Ung, đột nhiên giơ tay tóm lấy râu mép của lão, khiến cho Thái Ung cả thiên hạ biết tiếng phải kêu lên ái ui.

Lão nhìn Thái Diễm nói:

- Diễm nhi, giống con, thật sự giống con... Bướng bỉnh chẳng khác nào ngày con còn bé.

Thái Diễm vốn rất lo lắng, sinh ra nữ nhi thì Đồng Phi sẽ thất vọng.

Nhưng hiện tại xem ra lo lắng có chút thừa. Đồng Phi rất hài lòng, cha cũng rất hài lòng.

Đồng Phi bên cạnh nói:

- Giống chỗ nào? Tỷ tỷ sao đẹp bằng nha đầu.

Thái Ung nghiêm mặt, hừ một tiếng nói:

- Mắt trông bướng bỉnh như nhau. Thích tóm râu của ta... Ai, khi còn bé Diễm nhi cũng là như thế này, lúc nào cũng tóm râu ta... Đau... Đau... Nha đầu mau buông tay ra, buông ra.

Tiểu nha đầu túm được râu mép của Thái Ung thì cười khanh khách. Tất cả người trong phòng lại được dịp cười vang, hoan hô không ngớt.

Thái Diễm vừa mới sinh hài tử nên có chút yếu ớt. Bà đỡ quần cẩn thận cho tiểu nha đầu xong thì đặt xuống cạnh người Thái Diễm. Đồng Lục, Nhậm Hồng Xương, còn có đại diện Loan vệ doanh Lý Tín, Tư Mã Hương Nhi cũng tới chúc mừng. Cả thê tử của Lưu Bị, Cam phu nhân cũng có mặt.

256. Chương 256: Con Gái Văn Cơ (2)

Không cần lo lắng Cam phu nhân làm mấy chuyện xấu.

Người trong phòng này dù là Lục nhi hay là Nhậm Hồng Xương, đều có thể dễ dàng thu thập năng.

Hơn nữa ở chung với nhau một thời gian dài, mọi người cũng hiểu Cam phu nhân không ít. Tính tình của Cam phu nhân rất thiện lương, cũng vô cùng ôn hòa.

Ngược lại mẫu thân của Lưu Bị, con mắt tuy mù thể nhưng tính tình cổ quái, khó có thể ở chung.

Đồng Phi đang nghĩ ngợi đưa lão thái thái này đến Trương Dịch, mỗi lần thấy hình dạng của lão thái thái y đều hết hồn hết vía.

Có điều lúc này y cũng chẳng còn hơi đâu mà nghĩ đến lão thái thái kia nữa.

Lư Thực, Lưu Hồng cùng các Đông Quan tiến sĩ cũng đều tới chúc mừng. Hà Tiến phái người tới, Viên Ngỗi cũng sai người dâng lên lễ vật.

Hà hoàng hậu, Đồng hoàng hậu cũng biểu lộ tâm ý.

Ngoài Nghi môn của đại trạch môn ngựa xe như nước. Một Bắc Cung giáo úy sinh con gái mà có thể kinh động đến hơn một nửa quyền quý của thành Lạc Dương, sao có thể không khiến người sợ hãi thanh thế của Đồng gia hôm nay? Tào Tháo, Tuân Du tự mình đến chúc mừng, đồng thời mang đến trân tàng của Tuân Sảng cất giữ bấy lâu. Là cái gì mới được? Chính là [Nữ giới] năm đó Ban Chiêu tự mình viết ra, có thể nói là là cực kỳ trân quý.

Tiệc rượu bắt đầu, đại hoàng tử Biện đột nhiên tới chơi.

Hài tử 9, 10 tuổi cũng đã rất có nề nếp, khiến cho đám người Tào Tháo vốn đã biết Biện vương tử phải xuýt xoa hiếu kỳ.

Hộ tổng Biện vương tử chính là kiếm khách Vương Việt.

Đồng Thiết tiến lên làm lễ bái sư, lại khiến cho Tào Tháo một trận kinh ngạc.

Một tiệc rượu nho nhỏ thoáng cái đã vô cùng náo nhiệt. Tình cảnh thế này ngay cả Thái Ung và Lư Thực cũng đều không nghĩ đến.

Từ hơn 20 ngày trước, Đồng Phi bái ba đầu sỏ Lư Thực, Thái Ung cùng Lưu Hồng của Đông Quan làm thầy.

Một người là nhạc phụ tương lai của Đồng Phi, hai người là lão sư hiện tại của y, đến dự cũng không có gì lạ. Tào Tháo, Tuân Du là số ít bằng hữu của Đồng Phi ở Lạc Dương, hơn nữa cho dù hai người có ý gì khi đến kết giao cùng Đồng Phi thì cũng coi như là bình thường.

Về phần những người khác...

Đồng Phi thật sự không nghĩ ra lý do.

Có điều nếu đã tới thì là khách nhân, đương nhiên phải nhiệt tình tiếp đãi.

Rượu qua ba tuần, món ăn qua ngũ vị.

Đột nhiên Lư Thực nói:

- Thái Ung, nghe nói Đồng giáo úy đồng ý cho con thứ nhất mang họ Thái?

Thái Ung vuốt râu mép nói:

- Quả có việc này, Diễm nhi cũng coi như gả cho Tây Bình rồi, Tây Bình lo lão hủ tịch mịch buồn chán, vì vậy thương lượng với Lục nha đầu để cho hài tử này theo họ của ta, coi như là kéo dài huyết mạch của Thái gia ta. Hài tử này Tây Bình hài tử này tuy có hơi thô lỗ, nhưng cũng là một người hiểu tâm tư người khác. Trước kia ta còn nghe nói, y vì tổ mẫu mà làm ra không ít thứ tốt... Đáng quý, đáng quý. Với vũ dũng của Tây Bình mà đi làm những việc vặt này, tâm tư đó thiên hạ mấy người có được?

Dù sao thì y là con rể của lão, đương nhiên lão sẽ nói tốt thôi.

Người trong sảnh liên tục tán thưởng Đồng Phi, khiến Đồng Phi mặt đen cũng phải đỏ bừng.

- Nhạc phụ quá khen.

Tuy còn chưa thành thân, nhưng ai chẳng biết việc này chắc chắn tám chín phần mười?

Đối với xưng hô nhạc phụ của Đồng Phi với Thái Ung, mọi người chẳng có ai nói gì.

Biện vương tử nói:

- Đồng khanh vũ dũng, Thái Ung uyên bác... Chư vị đang ngồi cũng đều là đại tài, cũng nên đặt cho tiểu nha đầu một cái tên hay, ngày sau cô gia tấu xin hoàng thượng ban tự cho tiểu nha đầu, chư vị tiên sinh thấy thế nào?

Đồng Phi nhướng mắt nhìn ba người Thái Ung.

Theo hiểu biết của y với Biện vương tử, thì hẳn nhất định không khéo nói như vậy.

Dù hiện nay tính tình đã thay đổi không ít, cũng cởi mở hơn, nhưng nếu thay đổi lớn như vậy thì Đồng Phi không tin.

Không phải là Biện vương tử, nhất định là có người đằng sau mớm lời.

Có khả năng nhất là Hà hoàng hậu.

Rõ ràng Đồng Phi đã lọt vào mắt Hà hoàng hậu, chắc hẳn sau này đại tướng quân sẽ càng hậu đãi Đồng Phi hơn.

Điều này cũng ứng với sách lược mình giao với Hà Tiên ban đầu của Ban Chỉ định ra.

- Điện hạ nói rất đúng... Có điều Phi tài sơ học thiển, mọi người ở đây đều là người đại tài, thỉnh mọi người hỗ trợ.

Cảm giác được tăng bốc quả là sướng khoái.

Nhưng mọi người ai cũng hiểu rằng, người có thể đến đây chúc mừng Đồng Phi ắt phải có một chút ánh mắt.

Tào Tháo cười nói:

- Có Thái Ung ở đây, đâu tới lượt chúng ta mở miệng. Hay là do Thái Ung đặt tên.

- Đúng thế, đúng thế.

Thái Ung vuốt râu mép nói:

- Năm đó trước khi Diễm nhi sinh ra, ta từng đặt cho nó một chữ Chiêu. Kinh Thi có viết: Trác bỉ ngân hà, chiêu hồi với thiên, hy vọng sinh được một nam hài để quang diệu tổ tông. Không ngờ lại sinh được một nữ

hài, đành phải cải danh thành Diễm, sau mới có tự Chiêu Cơ. Giờ lại có một nữ hài... Từ Minh tặng [Nữ giới], ta cũng hy vọng nữ hài có thể có tài văn chương như Ban Huệ Ban. Không bằng thế nào, gọi là Văn Cơ, các vị thấy hai chữ này có được không?

Thái Văn Cơ...

Đồng Phi phun cả rượu ra, ho khan kịch liệt.

- Tây Bình, tên này không hay sao?

Đồng Phi vội vàng lắc đầu:

- Không phải, không phải, chỉ là bị sặc thôi. Tên này rất hay, cực hay.

Chẳng phải là hay lắm rồi sao?

Thái Văn Cơ, không ngờ lại là Thái Văn Cơ.

Viên Khoát Thành tiên sinh từng nói trong Bình thư, Thái Diễm vốn gọi là Chiêu Cơ, sau vì quan hệ đến Tư Mã Chiêu, muốn tránh cấm kỵ nên sửa thành Văn Cơ. Hiện giờ Đồng Phi thân ở tam quốc, Tư Mã Chiêu có xuất hiện hay không y không biết. Thế nhưng tên Thái Văn Cơ đã xuất hiện, chỉ là không biết trăm nghìn năm sau sẽ thế nào?

Trong lòng chỉ biết cười khổ, thế nhưng cũng không thể làm mất mặt của lão Thái.

Thế là nữ hài có tên, Thái Văn Cơ. Đồng Phi nhìn nữ nhi, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Đồng thời cảm thấy trọng trách trên vai thêm nặng. Không thể để tương lai nữ nhi bị khổ, dù ta có liều mạng cũng phải bảo vệ nó cho tốt.

Tháng 7 năm thứ 2 Trung Bình, Lưu Bị toàn thân quân trang, sải bước đi vào đại đường phủ nha Ngư Dương.

- Chúc mừng Bá Khuê, quang vinh thăng làm thái thú Ngư Dương.

Lưu Bị bây giờ là Lưu Bị đã trải qua bao phen chìm nổi, mỗi động tác giở tay nhắc chân đều vô cùng ổn trọng. Trong phong thái có một khí chất dũng mãnh. Có lẽ là vì phải trường kỳ tác chiến, khuôn mặt trắng nõn giờ đã có màu đồng, ánh mắt lấp lánh, trên đầu buộc vải trắng, vừa vặn che đi cái lỗ tai không trọn vẹn, bội kiếm bên hông, đứng nơi đó lộ ra sát khí đằng đằng.

Trên đại đường, Công Tôn Toản đang ngồi sau án, nghe vậy thì đặt thẻ tre trong tay xuống.

- Tin tức của Huyền Đức thật linh thông, ta còn đang định tìm người, không ngờ người đã biết mà tới, mau ngồi.

Bảo Lưu Bị ngồi xuống, Công Tôn Toản ngạc nhiên nói:

- Sao hôm nay không thấy hai huynh đệ của Huyền Đức tới?

- A, Vân Trường cùng Dục Đức đóng ở Kế Trung, chưa từng tới đây.

- Trương Thuần...

- Trương Thuần hiện giờ đã bại lui đến Kế huyện, giảng co cùng quân ta. Khâu Lực Cư ngoài mặt thì tỏ ra nghe theo trấn an của Lưu đại nhân, nhưng thực tế vẫn chưa từ bỏ ý định. Vì vậy âm thầm chuẩn bị... Trương Thuần vẫn còn sức đánh một trận, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Công Tôn Toản vỗ án mắng:

- Ta đã sớm nói qua, người không cùng tộc tâm tất khác. Lưu đại nhân vẫn bảo trấn an, trấn an... Chỉ dựa vào trấn an, làm sao có thể khiến cho Khâu Lực Cư tâm phục khẩu phục? Nếu ta là hắn thì đã giết sạch sành sanh từ lâu rồi.

Lưu Bị trầm mặc chốc lát, nhỏ nhẹ nói:

- Đây là sách lược của triều đình, Bá Khuê cẩn thận lời nói.
 - Ở đây chỉ có hai người ta người, sợ cái gì? Trừ phi Huyền Đức...
 - Bá Khuê nói đi đâu vậy? Người vào lúc ta gian nguy nhất, mạo hiểm thu lưu huynh đệ ta, Lưu Bị sao có thể làm chuyện phản bội?
 - Ha ha, Huyền Đức chớ vội, ta chỉ giỡn thôi.
 - Bá Khuê, đùa giỡn thế này sau này đừng nên nhắc lại, nếu người không tin ta, ta đi cũng được.
- Công Tôn Toàn vội vã khuyên giải, lúc này mới khiến Lưu Bị bình tĩnh.
- Trầm ngâm chốc lát, Công Tôn Toàn nói:
- Hiện tại vụ thu hoạch cũng tới, người Tiên Ti tái ngoại cũng bắt đầu rục rịch. Ta muốn đi trước bố trí phòng thủ, chỉ là Trương Thuần bên này chưa có kết quả, đành phải phiền Huyền Đức rồi. Ta sẽ lưu Nghiêm Cương ở lại Ngự Dương hiệp trợ Huyền Đức phá tặc. Chờ khi Trương Thuần bại vong, ta sẽ tấu thỉnh triều đình minh oan cho Huyền Đức. Vài ngày trước ta có thư từ với lão sư, dù ta không đề cập tới người, nhưng theo ý tứ có thể thấy, lão sư đoán được người đang ở đây.
 - A, lão sư nói như thế nào?
 - Lão sư không nói cái gì, chỉ là nói cho ta một số việc ở Lạc Dương, còn nói thu một quan môn đệ tử (đệ tử cuối cùng).
 - Đây quả là việc vui.
- Lưu Bị rõ ràng có chút mất mát, gượng cười nói.
- Công Tôn Toàn dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lưu Bị:
- Huyền Đức không muốn biết tiểu sư đệ kia của chúng ta là ai sao?
 - Chắc là danh sĩ Lạc Dương...
 - Người này họ Đồng tên Phi, tự Tây Bình... Nhân sĩ Lương Châu Lũng Tây, phụ thân là thứ sử Lương Châu Đồng Trắc, bản thân y hiện giờ là Bắc Cung giáo úy, hiện giờ thanh danh ở Lạc Dương rất lớn, rất được lão sư yêu thích.
 - A.
- Lưu Bị mồm miệng há hốc, hồi lâu sau vẫn không nói nên lời...

257. Chương 257: Trù Tính Lập Tân Quân (1)

Có câu tục ngữ: Thời gian như bóng qua thêm...

Mắt thấy nữ nhi mỗi ngày lớn lên, trong lòng Đồng Phi cảm thấy ngọt ngào, lúc nào trên mặt cũng treo nụ cười.

Năm thứ 3 Trung Bình trôi qua theo sự rung chuyển của xã tắc Đại Hán.

Ngẫm lại thì cũng có nhiều hồi ức ẩn tượng lưu lại cho Đồng Phi.

Có thể kể đến tin hai người Biên Chương cùng Lý Văn Hạo chết, đã khiến Đồng Phi vui mừng không thôi.

Cái chết của Biên Chương cùng Lý Văn Hạo nói lên phản loạn của người Khương Lương Châu hiện giờ chỉ còn hai người Hàn Toại, Mã Đằng giãy giụa tại Vũ Uy. Lúc đầu nghe được tin Mã Đằng tạo phản, Đồng Phi còn lấy làm kinh hãi. Trong ấn tượng của y, Mã Đằng là một người trung với hoàng thất, sao lại tạo phản cùng Hàn Toại?

Nên nhớ, hần chính là hậu nhân của Mã Viện.

Sở dĩ Đồng Phi có ấn tượng với Mã Đằng như vậy, chính là vì có liên quan đến Mã Siêu Mã Mạnh Khởi, một trong Ngũ hổ tướng Thục Quốc trong Bình thư. Nếu như cần phải nói trong tam quốc, Đồng Phi yêu thích ai nhất thì có hai người. Một là Thường thắng tướng quân Triệu Tử Long bảy lần đánh vào giết ra tại dốc Trường Bản. Người còn lại chính là Tây Lương cầm Mã Siêu, từng đánh cho Tào Tháo cắt râu vứt áo bên bờ Vị thủy.

Có lẽ là vì nguyên nhân đồng hương Lương Châu, cho nên Đồng Phi có thiện cảm với Mã Siêu.

Có điều nghe có người nói, Mã Đằng có 3 nam 1 nữ, trưởng tử gọi là Mã Siêu, năm nay khoảng 10 tuổi, vẫn còn là một tiểu hài tử.

Trong lịch sử, sau khi Đồng Trác chết, Mã Đằng cùng Hàn Toại hùng bá Tây Lương.

Trời mới biết hần có làm việc tạo phản hay không, nhưng ngẫm lại thì cũng hiểu được vì sao hai người Mã Đằng, Hàn Toại lại có thể sống sót dưới sự áp bức của hơn 10 vạn Lương Châu thiết kỵ của Đồng Trác. Vũ Uy, cũng chính là Vũ Uy quận đứng đầu Hà Tây tứ quận trong hậu thế, ở vào hành lang Hà Tây, nối liền Trương Dịch, Đôn Hoàng, Tửu Tuyền, dựa lưng vào Tây Vực.

Chắc hẳn năm đó Mã Đằng dù bị Đồng Trác đuổi đánh, nhưng hần lại có được không gian chạy trốn rộng lớn.

Còn hiện tại...

Đồng Phi ôm nữ nhi Thái Văn Cơ lúc này đã hơn một tuổi, tai nghe thê tử Thái Diễm nói lại tin Lý Nho đưa tới.

Y thành hôn với Thái Diễm cũng đã hơn một năm. So với vẻ lãnh diễm ngày đầu gặp mặt, Thái Diễm giờ đây càng thêm phần thành thực quyến rũ. Má phấn hồng nhuận, sóng mắt thu ba, giọng nói không khác nào chuông bạc, dễ nghe vô cùng, khiến người khác mê đắm.

Thư tín qua lại đều là do Thái Diễm đọc cho Đồng Phi.

Việc này lâu ngày đã trở thành tật của Đồng Phi, nói theo nhạc phụ Thái Ung, thì chính là tạo cho Thái Diễm một thói quen xấu.

Đồng Lục cũng đã mang thai ba tháng, có điều nàng cũng không sửa được thói quen cũ.

Mỗi ngày đều chà lau bảo kiếm, dường như nó đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của nàng.

Đồng Phi từng cố gắng khuyên nhủ Đồng Lục nghỉ ngơi nhiều, nhưng lại bị cự tuyệt. Trong đại trạch môn, những thứ vui chơi dường như cũng ít. Ban ngày Đồng Phi phải đi Bắc Cung trực ban, vội vội vàng vàng, chỉ có buổi tối Đồng Lục mới được gặp y.

Đột nhiên Thái Diễm không đọc nữa, mà dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Đồng Phi.

- A Sừ, người lại giở trò quỷ sao?

Đồng Phi ngẩn ra:

- Trò quỷ gì?

Đồng Phi 18 tuổi, dưới hàm đã lún phún râu. Y theo theo thường lệ vuốt cằm, ôm nữ nhi đứng dậy khỏi ghế bành, ha ha nói:

- Tỷ tỷ đang nói cái gì thế, ta làm trò quỷ gì mà giấu được tỷ?

Thân đã cao quá trượng, nhìn qua Đồng Phi như một người khổng lồ.

Trong đại trạch môn, thân hình có thể sánh được với Đồng Phi cũng chỉ có Sa Ma Kha, Diễm Vi thì vẫn kém Đồng Phi một thước.

Vì vóc người cao to, cho nên mỗi lần nói chuyện với người khác, Đồng Phi đều phải cúi đầu.

Giọng nói cũng trở nên khàn khàn, giống như tiếng sắt đá va nhau, chấn động nhân tâm. Tướng mạo cũng không có thay đổi gì lớn, chỉ có thêm chòm râu xuất hiện, khuôn mặt vì vậy càng thêm dữ tợn.

Đi trên đường dù không tức giận, cũng khiến người khác nhượng bộ thoái lui.

Đương nhiên là ngoại trừ người nhà...

Thái Văn Cơ ngồi trên cổ Đổng Phi cười khanh khách.

Còn Thái Diễm mỉm cười, má phấn ửng hồng:

- Trong tin nói, Trương Dịch, Tửu Tuyền, Đôn Hoàng bây giờ đã bị một người không rõ lai lịch chiếm rồi. Mã Đằng, Hàn Toại mấy lần định lên đi từ Trương Dịch nhưng đều bị đối phương chặn lại... Đối phương có vài vạn tinh binh, lại có dũng tướng... Hì hì, tỷ phu hỏi người có thật là không biết lai lịch của những người này hay không?

- Không biết, làm sao mà ta biết được?

Đổng Phi trả lời như đinh đóng cột:

- Khi ta tới Lạc Dương, làm sao biết được bọn Hàn Toại bị áp chế ở Vũ Uy.

- Thật vậy chẳng?

- Thiên chân vạn xác.

Phu thê hai người thường xuyên đấu vô mồm, Đổng Lục ở bên cạnh cười ha ha quan chiến.

Nàng rất ít khi tham dự, có điều lần nào Đổng Phi cũng bị ép cho không còn lời nào để nói, Đổng Lục lại nhớ lại năm đó khi y 11, 12 tuổi, đồng thời cũng nhớ lại rất nhiều chuyện cũ.

Thái Diễm hắc hắc cười nhạt, khiến cho Đổng Phi trong lòng bất ổn.

- Hỏi người một việc...

- Chuyện gì?

- Hai năm nay sao không thấy bọn Bùi Nguyên Thiệu? Còn Đằng Lệ Nhi tỷ tỷ, hình như cũng không nghe thấy người nhắc đến. Ta nhớ lúc trước khi ở mục trường, người có rất nhiều gia tướng... Hoàng Thiệu, Trần Đáo, Đổng Triệu, Đổng Khí, Hàn Mãnh, hiện giờ bọn họ ở đâu? Còn nữa, Viện tỷ gửi thư bảo ta hỏi người, người của Tướng Tổ doanh sao lại mất đi đâu một nửa?

- A, cái này...

Đổng Phi á khẩu không trả lời được, đột nhiên ôm nữ nhi cười hì hì:

- Tỷ tỷ, Văn Cơ muốn bú rồi.

Má phấn Thái Diễm nhất thời đỏ bừng:

- Hạ lưu, mỗi lần hỏi người chính sự, người lại không đứng đắn.

- Ta rất nghiêm chỉnh, nữ nhi thực sự đói rồi mà.

Đổng Lục bên cạnh cười khanh khách không ngừng, cười đến nỗi làm mặt Thái Diễm nóng lên, đón lấy nữ nhi nói:

- Người không nói thật, tỷ phu nếu đã hỏi người thì chắc chắn là đã cảm thấy điều gì. Người cẩn thận một chút, vạn nhất Hàn Toại bị tiêu diệt, công công (cha chồng) phát quân Tây chinh, lúc đó người nhà đánh người nhà thì người có khóc cũng đã muộn. Lục nhi, chúng ta đừng để ý đến y nữa.

Đúng lúc này Thành Lễ đi vào, nói nhỏ:

- Chúa công, trưởng sử đại tướng quân phủ Tào Tháo đang ở bên ngoài cầu kiến, nói có hẹn trước với ngài rồi...

- A, ta suýt nữa quên việc này.

Đồng Phi vỗ trán, cười khổ với hai người Thái Diễm:

- Tỷ tỷ, Lục nhi, ta còn có chút việc phải ra ngoài.

Đồng Lục chau mày:

- Tên béo đen kia sao hay tìm người ra ngoài? Chẳng lẽ các người...

- Đừng hiểu lầm, chỉ là gặp gỡ người thôi.

Thái Diễm cảnh giác hỏi:

- Người nào?

- Còn có thể là ai, chẳng phải là đám người Mạnh Đức sao... Tỷ tỷ, nói ra thì cũng là tỷ tỷ mang đến phiền phức cho ta.

- Ta mang tới phiền phức cho người?

- Lúc trước nếu tỷ tỷ không biên soạn ra thứ vứt đi [Sắc Lặc xuyên văn tập], không lôi ra [Đạo Đức Kinh] với những dấu chấm, thì ta có nhiều phiền toái như vậy không? Hiện giờ ta mỗi ngày đều phải xã giao với những người này, tỷ tỷ cũng biết ta rất là không thích như vậy.

Thái Diễm cười khúc khích:

- Được rồi, được sướng mà còn giả vờ, biết người ủy khuất, nhanh đi qua đó đi. Lúc trước cũng là hảo tâm, ai ngờ người lại dùng dấu chấm lung tung trong Đạo Đức Kinh, khiến cho cha bây giờ cũng đã thành trò cười.

Đồng Phi cười ha ha, đi tới ôm Thái Diễm cùng Đồng Lục. Đây đã trở thành thói quen của phu thê y, mỗi lần ra ngoài đều làm thế một lần.

Đã hơn một năm, Thái Diễm và Đồng Lục tập mãi cũng thành quen, nhưng vẫn không nhịn được mặt đỏ bừng, có điều trong lòng ngọt ngào không ngớt.

Thành Lễ tự động dời mắt, ngẩng đầu nhìn nóc nhà, giống như trên đó có điều gì hay lắm vậy.

Mãi đến khi nghe Đồng Phi nói một tiếng: “Đi thôi!” hắn mới cười ha ha cúi đầu, theo Đồng Phi rời đi.

258. Chương 258: Trù Tính Lập Tân Quân (2)

Đồng Phi có hai thiếp thân hộ vệ, một là Thành Lễ, một là Đồng Thiết.

Có điều Đồng Thiết sau khi theo Vương Việt tu luyện một năm, có vẻ tiến nhập bình cảnh.

Vì vậy Vương Việt thỉnh cầu Đồng Phi:

- Kiểm đạo của tiểu Thiết hiện giờ đã bước vào bình cảnh. Ta muốn dẫn hắn ra ngoài du lịch, đi khắp núi sông Đại Hán, thể ngộ tận gốc kiểm đạo. Vì vậy thỉnh đại nhân cho tiểu Thiết thời gian ba năm, sau ba năm, bất luận hắn có thể đột phá chướng ngại hôm nay hay không, ta cũng mang hắn về cho ngài, ngài thấy thế nào?

Trong lòng Đồng Phi coi Đồng Thiết như huynh đệ, nhiều năm qua đã cùng y trải qua bao thăng trầm nguy hiểm.

Đời trước đọc tiểu thuyết võ hiệp, ít nhiều cũng biết con đường kiểm đạo cần nhất là tự ngộ.

Khổ luyện là cơ sở, nhưng dù khổ luyện thế nào, nếu như không có ngộ tính thì cũng chỉ được gọi là kiếm thủ, không được gọi là kiếm sư. Nhưng người với người khác nhau, vì vậy ngộ tính cũng khác. Lĩnh ngộ năm đó của Vương Việt chưa hẳn thích hợp với Đồng Thiết. Hơn nữa điều này thuộc loại huyền diệu khó giải thích, giống như Đạo Đức Kinh đã nói: đạo khả đạo, phi thường đạo.

(theo ý đệ hiểu: đạo mà nói ra bằng lời được thì chỉ là đạo bình thường, đạo không thể diễn tả mới là phi thường)

Cho nên lần du lịch này của Đồng Thiết đối với hắn cực kỳ quan trọng.

Trong lòng không muốn nhưng vẫn đáp ứng thỉnh cầu của Vương Việt, dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến tương lai của huynh đệ, Đồng Thiết mạnh dạn đối với Đồng Phi chẳng phải rất tốt?

Trong một năm này, Đồng Phi cũng từng hỏi riêng Vương Việt về cử khinh nhược trọng. Nhưng câu trả lời của Vương Việt vô cùng huyền ảo, Đồng Phi nghe cũng rất mơ hồ.

Sau đó Vương Việt nói:

- Đại nhân, con đường kiếm đạo không giống với võ nghệ của đại nhân, ta không thể giúp được gì. Có điều vạn pháp quy tông, đạo lý lớn thường tương đồng. Năm đó ta luyện kiếm, từ kiếm bén đến kiếm cùn, từ kiếm cùn đến kiếm nặng, từ kiếm nặng đến kiếm gỗ... 30 năm mới hé mở được con đường. Sử sóc ta chỉ là ngoại nhân, có điều năm đó ta cùng hảo hữu Đồng Uyên luận bàn, hắn từng tặng ta một quyển [Chỉ nguyệt lục], ta có thể tặng lại cho đại nhân, để đại nhân tham khảo, thế nào?

Đồng Phi cười khở, người Lạc Dương bây giờ chỉ biết y sử sóc, mà không biết sóc chỉ là binh khí y chuyển qua giữa chừng.

Nhưng cũng không thể nói rõ, cho nên ý tốt của Vương Việt y tâm lĩnh. Sau khi nhận quyển [Chỉ nguyệt lục], y ngẫm lại cẩn thận, cảm thấy pháp môn luyện kiếm của Vương Việt, tình tiết hình như có phần tương tự so với một bộ tiểu thuyết hiệp đời trước.

Nói chung là bảo người chế tạo một đôi mộc chùy, ngày ngày tu tập.

Bình thường ở thao trường y luyện sóc. [Chỉ nguyệt lục] của Đồng Uyên kỳ thật cũng không có chiêu số cố định, mà là tâm đắc tu luyện nhiều năm của hắn. Vì hắn thích thích luyện công dưới ánh trăng, cho nên một quyển tâm đắc này đặt là [Chỉ nguyệt lục].

Không thể phủ nhận, tạo nghệ của Đồng Uyên thật là thâm hậu.

Đồng Phi theo phương pháp trong đó tu luyện, sóc càng lúc càng thêm tinh thuần.

Nhưng ảo diệu của cử khinh nhược trọng Đồng Phi vẫn không lĩnh ngộ được. Theo như Vương Việt nói:

- Đại nhân có thể trước nhược quán (tuổi 20) mà đến mức cử trọng nhược khinh đã là thiên hạ hiếm thấy. Hà tất phải nóng lòng nhất thời. Nên biết con đường võ nghệ cần tâm tư yên lặng bình thản, nếu càng nóng ruột thì càng không cách nào lĩnh ngộ, làm không tốt cuối cùng có thể rơi vào tiểu thừa.

Ngẫm lại cũng phải, Vương Việt 30 năm mới lĩnh ngộ cử khinh nhược trọng, y mới từng này tuổi thì gấp cái gì?

Võ nghệ y lúc này tinh tiến, nhưng cảm giác mất mát Đồng Thiết càng ngày càng lớn. Nhớ trước đây mỗi lần ra ngoài đều có Đồng Thiết làm bạn, nhưng hôm nay chỉ còn một mình Thành Lễ, trong lòng Đồng Phi không khỏi thấy nhớ Đồng Thiết.

Vào phòng khách đã thấy Tào Tháo đang đi lại bên trong.

- Tây Bình, người thực sự là... Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, bọn Văn Cữu chắc chắn sốt ruột lắm rồi.

Vừa nhìn thấy Đồng Phi, Tào Tháo chạy vội tới nắm lấy cánh tay y lôi ra ngoài. Thân cao 7 xích mà muốn kéo Đồng Phi thì có hơi... Nên nhớ thể trọng Đồng Phi cũng đã gần hai trăm ba, hai trăm tư cân. Nếu dùng một chút lực có khi ngựa cũng không kéo được y. Tào Tháo dùng lực một hồi, thấy Đồng Phi vẫn sừng sững ở cửa không dịch chuyển.

- Tào huynh, huynh vội vội vàng vàng là có chuyện gì vậy?

- Ai, hôm nay là Công Đạp mời khách, Thúy Oanh các... Vừa lúc có mấy hảo bằng hữu tới Lạc Dương.

- Hảo bằng hữu? Ai? Ta có biết không?

- Ta làm sao biết người có biết không? Có điều nghe nói có một trưởng bối của Công Đạt, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút đi.

Đồng Phi nở nụ cười...

Thúy Oanh các kia là nơi nổi danh phong nguyệt ở Lạc Dương, cũng là nơi văn nhân nhà sĩ thích tụ hội.

Đồng Phi không thích nơi đó, một là tốn tiền, hai là... Đừng thấy mấy kẻ sĩ này khách khí với y, thực ra cả đám đang chờ cơ hội khiến y mất mặt. Toàn bộ thành Lạc Dương, trong mười người thì ít nhất có đến 8 người không ưa y. Đồng Phi cũng không muốn mang mặt của mình đi đỡ mũi người khác, thật sự không cần thiết...

Nhưng Tào Tháo thích, vô cùng thích.

Bên trong Thúy Oanh các, có một nữ tử cực kỳ nổi danh, tên là Lai Oanh Nhi, Tào Tháo rất si mê.

Lại nói Lai Oanh Nhi này là danh ca vũ kỹ sắc nghệ song toàn nhất Lạc Dương, tính tình cao ngạo nhã kiết. Khi ca vũ thì nhiệt huyết dâng trào, có thể khiến người xem phát cuồng. Thế nhưng thường ngày lại trầm mặc ít lời, cách người ngàn dặm.

Tào Tháo rất si mê...

Mỗi lần đến Thúy Oanh các là vùng tiền như rác, chỉ đổi lấy nụ cười mỹ nhân.

Tiền bổng lộc của hắn không cao, mặc dù hiện nay bổng lộc đã được quy định lại, nhưng vẫn không đủ cho hắn chi tiêu.

Người Lạc Dương cũng biết việc này, Đồng Phi đương nhiên cũng rõ ràng.

Đôi khi y cảm thấy Tào Tháo này không hề giống với Tào Tháo trong diễn nghĩa.

Hắn có thể đã chã rơi lệ, khàn giọng gọi khi xem Oanh Nhi ca vũ, nhưng ngày thường lại cực kỳ bình tĩnh.

Có lẽ bởi vì như vậy, cho nên hắn cảm thấy hắn với Oanh Nhi cùng một loại người.

Có lẽ chính là vì nguyên nhân này, cho nên mới khiến ột kiêu hùng loạn thế lừng danh thiên cổ trở thành một người hâm mộ cuồng nhiệt.

Dẫn theo Thành Lễ, Đồng Phi cùng Tào Tháo đi trên đại nhai Nghênh Xuân môn.

Thúy Oanh các ở đại nhai Đức Dương môn, là nơi phong hoa tuyết nguyệt nổi danh nhất Lạc Dương.

Trên đường, Tào Tháo hình như có tâm sự, không nói lời nào.

- Mạnh Đức, có tâm sự sao?

Đừng thấy tuổi Tào Tháo lớn hơn Đồng Phi mười lăm tuổi, nhưng luận chức quan hắn còn kém Đồng Phi. Hơn nữa, trưởng sử phủ đại tướng quân nghe qua có vẻ rất uy phong, nhưng thực tế chẳng qua chỉ là phụ tá của Hà Tiến. Còn Đồng Phi hiện nay nắm trong tay Bắc Cung nội ngoại ngũ doanh 5500 Bắc Cung giáo úy, bổng lộc cao hơn Tào Tháo, thực quyền cũng lớn hơn Tào Tháo rất nhiều.

Vì vậy khi xưng hô cũng rất tùy tiện.

Tào Tháo nhìn hai bên, hình như có lời muốn nói.

Đồng Phi lập tức hiểu địa tâm của hắn, lập tức giơ tay, 20 cự ma sĩ phía sau liền tản ra, tạo thành một vòng vây lớn vây hai người vào giữa, người đi đường thấy tình cảnh này thì cũng lập tức né tránh.

259. Chương 259: Trù Tính Lập Tân Quân (3)

Tào Tháo có chút ước ao nói:

- Tây Bình, lúc nào có thể cho ta mượn hộ đội của người dùng không?

Đồng Phi cười nói:

- Ta với người là huynh đệ, hà tất khách khí như vậy? Lúc nào người muốn dùng thì cứ nói với ta. Bằng không tìm vài người tới để bọn họ cùng huấn luyện trong thao trường Bắc Cung của ta. Lúc đó muốn uy phong chẳng phải chỉ bằng một câu nói của người sao?

Đối với Tào Tháo, Đồng Phi thủy chung vẫn giữ tâm tình phức tạp.

Đây là một người rất sáng khoái, ở cùng hắn sẽ bị hắn cảm nhiễm.

Ít nhất theo Đồng Phi thấy, Tào Tháo không hề có một chút gian trá nào giống như hậu thế nói. Có lẽ là trời trêu người, khi đến một lúc nhất định nào đó, thì sẽ bất tri bất giác thay đổi. Không biết tương lai ta sẽ biến thành thế nào nữa?

Đồng Phi trong lòng rất mâu thuẫn, không ít hơn một lần muốn diệt trừ Tào Tháo.

Nhưng y không nhẫn tâm được, một người vui vẻ dễ gần thế này mà giết...

Kỳ thật, nếu như thực sự có ngày trở mặt thành thù, có một bằng hữu tốt như vậy làm đối thủ, nhất định cũng là lạc thú nhân sinh.

Tào Tháo cười nói:

- Vậy đa tạ Tây Bình trước... Ta sẽ về tìm một số gia nhân, đến lúc đó còn phải nhờ người... Được rồi, gần đây có nghe phong thanh gì không?

- Phong thanh?

Tào Tháo do dự chốc lát rồi khẽ nói:

- Bản Sơ muốn về.

- A?

Bấm ngón tay tính toán, Viên Thiệu rời Lạc Dương cũng đã hai năm. Hắn ở Ký Châu làm không tệ, đầu tiên là đánh tan chủ lực Hắc sơn quân của Quấn Hối, sau đó khiến cho Bạch Nhiêu, Huy Cố cùng Vu Độc phải rút lui khỏi Ký Châu, chạy tới tam phụng gây sự. Có điều việc này cũng không quan hệ với Viên Thiệu, nơi hắn phụ trách chỉ có Ký Châu mà thôi.

Hiện nay dư nghiệt Hoàng Cân ở Ký Châu đã tứ phân ngũ liệt, đám người Quấn Hối lui về Hắc sơn, phỏng chừng một thời gian nữa cũng chưa đi ra.

Một đạo nhân mã Hắc sơn quân khác của Trương Bạch Kỵ nam hạ, khi qua Duyệt châu thì đột nhiên biến mất không còn tung tích.

Quân của Dương Phượng bị Viên Thiệu chiêu hàng, tứ đại chủ lực Hắc sơn quân hoành hành Ký Châu đại địa hiện giờ cũng chỉ còn lại Quấn Hối.

Vì vậy Viên Ngỗi chuẩn bị gọi Viên Thiệu trở về.

Có điều lần này trở về, thanh thế của Viên Thiệu khác hẳn.

Phá dư uy của Hoàng Cân quân, chỉ sợ khi về lại Lạc Dương chắc chắn khí thế sẽ bức người. Triều đình không muốn trọng dụng hắn cũng không được.

Nhưng Đồng Phi không biết đột nhiên Tào Tháo nhắc tới chuyện này để làm gì.

Thần sắc Tào Tháo không khỏi có chút cô đơn, khẽ nói:

- Ta cùng Bản Sơ lớn lên cùng nhau từ nhỏ. 19 tuổi ta đến Lạc Dương làm Bắc đô úy, Bản Sơ lúc đó vẫn trắng tay. Nhưng đảo mắt 12 năm trôi qua, Bản Sơ đã có thành tựu như vậy, mà ta... Không nói đâu xa, ngay cả Tây Bình người nhỏ hơn ta mười lăm tuổi, hôm nay cũng chấp chương binh mã, Lạc Dương có ai không biết tên Đồng Tây Bình người? Nghĩ đến cũng xấu hổ, mấy năm nay ta càng lúc càng đàn, xấu hổ, xấu hổ.

Đồng Phi nghi hoặc nhìn Tào Tháo, một lát sau nhỏ nhẹ nói:

- Mạnh Đức, có cái gì thì cứ nói thẳng được rồi. Phi vẫn coi ngươi là huynh trưởng, sau khi tới Lạc Dương ta bị nghìn cười khinh bỉ, chỉ có ngươi làm bằng hữu với ta, phần tình ý này Phi vô cùng cảm kích. Đừng quanh co lòng vòng làm gì, chúng ta đâu phải xa lạ... Chỉ cần ta có thể giúp đỡ, tuyệt không chối từ.

Ánh mắt Tào Tháo phức tạp nhìn Đồng Phi, hồi lâu sau khẽ than một tiếng.

- Tây Bình, ta vẫn nhìn không thấu ngươi.

- Hả?

- Ngươi bề ngoài lỗ mãng, nhưng tâm tư này... Cũng được, nếu như ta còn khách khí thì có chút xa lạ rồi. Ta nghe nói ngươi quan hệ rất tốt với Biện vương tử, có đúng hay không?

Biện vương tử hôm nay nếu không phải ngày nào cũng đến thao trường Bắc Cung, thì cũng rất hay đến tìm Đồng Phi.

Vương tử đã lớn, Biện vương tử năm nay đã 11 tuổi, đã không còn đáng đáp như trước kia nữa. Hắn có thể cảm giác được Đồng Phi đối với hắn rất tốt, hơn nữa là sự quan tâm không đòi hỏi, giống như sự quan tâm của huynh trưởng với đệ đệ vậy.

Thỉnh thoảng tới chơi kích cú, bình thường thì nói chuyện phiếm, khi hăng hái thì đấu cùng bọn Lý Tín.

Nghe Tào Tháo nói như vậy, Đồng Phi đầu tiên là ngẩn ra, chợt gật đầu nói:

- Cũng tốt, nhưng thật ra cũng bình thường thôi.

- Vậy ngươi có nghe nói việc hoàng thượng đang chuẩn bị thành lập tân quân?

- Nghe được một chút phong thanh... Có người nói năm xưa hoàng thượng định lập tân quân, thế nhưng sau đó vì chiến sự không ngừng nên đành phải gác lại. Có điều nghe nói lần này hoàng thượng đã hạ quyết tâm, ngay tể thiên đại điển lần này sẽ tuyên bố.

Tào Tháo cười nói:

- Tây Bình, tin tức của ngươi thật là linh thông.

Đồng Phi không tiếp lời, chỉ cười cười.

Mấy tin tức này có tin nghe từ Biện vương tử, có tin lại nghe từ đám Thái Ung, Lư Thực.

Có điều hầu hết tin tức đều do Ban Chỉ thu thập lại.

- Được rồi Mạnh Đức, có cái gì thì cứ việc nói thẳng, đừng ấp a ấp úng như vậy.

- Ta muốn xin ngươi nói giúp với Biện vương tử một chút, nói hắn nhờ hoàng hậu du thuyết với đại tướng quân, để ta đứng ra tranh đoạt chức vụ tân quân giáo úy.

- A? Ngươi không làm trưởng sử nữa?

Tào Tháo nghe vậy cười khổ lắc đầu:

- Cái gì trưởng sử, chẳng qua chỉ là một kẻ tiếp khách. Có khác nào mấy công công trước cửa Thúy Oanh các? Đại tướng quân dù cho ta làm phụ tá, nhưng trên ta còn có Từ Minh tiên sinh, Bá Cầu tiên sinh... Sao đến lượt ta nói? Không chỉ có ta, Khổng Chương cũng đang phiền muộn, hắn sắp thành một văn thư rồi.

- Ngươi không làm đại tướng quân có đồng ý không?

- Thế cho nên mới nhờ ngươi hỗ trợ khơi thông, tránh đại tướng quân nghi ta có lòng ngoài. Nhìn ngươi, còn có Bản Sơ, ta thật sự xấu hổ. Nếu như không tiến lên, thì tương lai còn mặt mũi nào đối mặt liệt tổ liệt tông? Tây Bình, ta biết thế này là làm khó ngươi, nhưng quả thật ta muốn ngươi giúp ta, thật sự ta không muốn làm cái trưởng sử cứt chó kia nữa.

- Cái này, ta có thể nói đỡ với Biện vương tử, nhưng có được hay không...

- Cái này ta hiểu, chỉ là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, không thử ta không cam lòng.

Đồng Phi gật đầu:

- Được thôi, ta biết rồi.

- Ngoài ra, người phải cẩn thận...

- Cẩn thận cái gì?

- Nghe nói Viên Công Lộ cũng sắp về! Chuyện lần trước... Tám chín phần mười có quan hệ với hắn. Người cũng biết hắn muốn theo đuổi vị đại tài nữ nhà người, chỉ tiếc lại bị tiểu tử người đoạt trước một bước, cho nên trong lòng hắn rất không phục.

Viên Thuật sao?

Hai mắt Đồng Phi nheo lại, trong lòng cười nhạo: Nếu hắn dám tìm ta gây phiền phức, đừng trách ta không khách khí.

Hai người vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã quẹo vào đại nhai Đức Dương môn. Chỉ thấy hai bên xa hoa truy lạc, có dáng vẻ ca vũ thanh bình, oanh oanh yến yến vào ra, vô cùng náo nhiệt.

Thúy Oanh các ở giữa đại nhai Đức Dương môn, Đồng Phi cùng Tào Tháo xuống ngựa trước cửa.

Vừa mới đi vào đã thấy một nam tử thân cao 8 xích, tướng mạo tuấn lãng đi tới trước mặt.

Hắn mặc thanh sam, đầu đội cao quan, dưới hàm ba chòm râu, lộ ra một vẻ trí thức. Vừa thấy Tào Tháo cùng Đồng Phi, người này lập tức kêu lên:

- Mạnh Đức, Tây Bình, tại sao bây giờ hai người mới đến? Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, chỉ còn hai người thôi.

Nói rồi lôi hai người đi vào.

Người này tên là Cao Đường Long, tự Thăng Bình, người Thái Sơn, hiện nay đảm nhiệm tiến sĩ ở Đông Quan.

Người này tính tình có chút cuồng, thái độ làm người rất nhiệt tình. Có điều xuất thân cũng không phải quá tốt, cho nên ở Lạc Dương cũng không được coi trọng lắm. Tuổi tác thì lớn hơn Đồng Phi 10 tuổi, nhỏ hơn Tào Tháo 5 tuổi, xưng là Đông Quan triệu tập nhân, cũng coi như có chút danh tiếng.

(triệu tập nhân: Người tạm thời chịu trách nhiệm ột việc nào đó)

Tào Tháo bị hắn lôi kéo thì cười mắng:

- Cao Thăng Bình người thực là người vội vàng, ai đang chờ chúng ta?

Đang nói chuyện, hai người Đồng Phi đã bị Cao Đường Long lôi vào một gian sương phòng.

Trong sương phòng ngồi sẵn bốn người. Tuân Du thì Đồng Phi biết, nhưng ba người còn lại Đồng Phi vừa thấy đã thất kinh.

- Sao lại là các người?

Y thất thanh kinh hô.

Chỉ thấy ba người đứng lên, chấp tay cười ha ha:

- Phi công tử, đã lâu không gặp.

260. Chương 260: Gặp Lại Cố Nhân

Đồng Phi quả thật không nghĩ đến sẽ gặp lại ba người này, nhất thời lòng sinh ra cảm khái vô hạn.

Bọn họ cuối cùng cũng tụ lại với nhau.

Ba người này là ai?

Chính là ba người từng kề vai chiến đấu cùng Đồng Phi tại Dĩnh Xuyên: Tuân Úc, Quách Gia và Trần Quần.

Trải qua 4 năm, ba người đã rất khác so với ngày đó. Trong cử chỉ của Tuân Úc nhiều hơn một phần ổn trọng, bình tĩnh. Trần Quần nhìn qua thì càng thêm phần khởi. Còn biến hóa của Quách Gia dường như còn lớn hơn nữa. Vốn nội tâm hắn đã lộ ra một loại linh khí, nhưng hôm nay linh khí không thấy đâu nữa, mà phai nhạt đi như đại đa số người. Chỉ là đôi con ngươi thâm thúy kia lại càng thêm sâu thẳm.

Đều trưởng thành rồi...

Tuân Du ngạc nhiên:

- Sao, các người biết nhau?

Đồng Phi cười khỏ nói:

- Từng kề vai chiến đấu cùng ba vị huynh trưởng Văn Nhược.

Tuân Úc cười nói:

- Phi công tử chứ có khích lệ chúng ta, ba người chúng ta đều là thư sinh yếu nhược tay trái gà không chặt, nói gì kề vai chiến đấu? Chỉ có điều năm đó ở Dĩnh Xuyên mắt thấy Phi công tử tiêu diệt phản tặc, thoáng cái đã 4 năm, danh tiếng của công tử càng lúc càng lớn.

Đồng Phi cười hỏi:

- Ba vị huynh trưởng, từ biệt Dĩnh Xuyên năm đó có tốt không?

Lời này có vẻ nói với ba người, nhưng ánh mắt lại hướng về phía Quách Gia.

Quách Gia gật đầu, thản nhiên cười nói:

- Làm phiên tiểu sư đệ nhớ mong, Gia vẫn tốt.

Bầu không khí thoáng cái trở nên mất tự nhiên, khiến cho Tào Tháo, Tuân Du cùng Cao Đường Long không khỏi có chút kỳ quái.

Vẫn là Tuân Úc mở miệng:

- Phụng Hiếu chính là sư huynh của Phi công tử, cũng từng là môn hạ của Thái Ung. Ha ha, xem như là đồng môn.

- Thì ra là thế.

Tào Tháo cười nói:

- Nếu là sư huynh đệ gặp lại, thì phải cụng ly mới được.

Cao Đường Long bên cạnh nói lớn:

- Hương ma, vì sao các cô nương còn chưa tới, nhanh mang rượu lên...

Tú bà của Thúy Oanh các tên là Hương ma, là một chủ nhân của Bát Diện Linh Lung. Tuổi đã qua 40 nhưng do chăm sóc cực khéo, cho nên da thịt vẫn rất non mịn, chẳng khác nào tiểu cô nương mười tám tuổi, da căng mặt nhẵn, không một nếp nhăn.

Làn gió thơm ập tới, có ca vũ kỹ đi vào phòng.

Một đám oanh thanh yến ngữ líu ríu, phong tình vạn chủng.

Người tới nơi này là do mên mộ thanh danh của Oanh Nhi, Oanh Nhi kia cũng là một thanh nhân, chỉ bởi ca vũ mà không bán mình. Nếu hôm nào thấy khách nhân hứng thú thì đến bàn tiếp vài chén rượu, còn nếu nâng cảm thấy khó chịu thì nghìn vàng cũng đừng mong đổi được nụ cười mỹ nhân.

Đồng Phi thường cho rằng thanh nhân trong truyền thuyết chỉ là người ra vẻ, đạo đức giả.

Nhưng khi chân chính gặp mặt, Đồng Phi mới biết danh ca vũ kỹ thời đại này tuyệt không giống với mình tình kỹ nữ thời hiện đại. Ở thời đại này, vũ cơ tuy thấp hèn, nhưng không phải ai cũng làm được, nó có chỗ đáng quý của nó. Không như các kỹ nữ thời hiện đại, rõ ràng chỉ là gái bán thân mà còn ra vẻ thánh nữ.

Tiết mục của Lai Oanh Nhi là áp trực hí.

(áp trực hí: tiết mục áp chót, ý là trò hay thường về cuối)

Trước khi ca vũ, sẽ có kỹ nữ kỹ xinh đẹp đến bồi rượu. Mặc dù không so được với Oanh Nhi, nhưng cũng đều là nữ tử trăm người chọn một. Trên đại nhai Đức Dương môn này, nếu như luận sự xinh đẹp của kỹ nữ, thì không thể nghi ngờ Thúy Oanh các sẽ đứng đầu.

Có câu văn sĩ vô lương, văn nhân phóng đảng.

Tất cả đều mọi người đang ngồi đều là tài tử phong lưu, đương nhiên cũng không làm việc giết chết phong tình.

Duy chỉ có hai người Đồng Phi cùng Tào Tháo là không có kỹ nữ bên người.

- Tây Bình vì sao lại ngồi không vậy?

Tuân Du cười nói:

- Thăng Bình chớ có hại y, trong nhà đã có mỹ thê bầu bạn, Tây Bình sao dám trêu trêu hoa ghẹo nguyệt? Chỉ sợ dù kiều nương trong nhà không nói gì, thì Thái Ung cũng sẽ nổi trận lôi đình, không khéo còn vác kiếm truy sát Tây Bình nữa.

Nghe câu đùa vui này, mọi người đều cười to.

Đồng Phi cũng không phải là lần đầu tiên tới nơi này, ban đầu các cô nương Thúy Oanh các còn sợ y, sau đó khi hiểu được thì ai cũng biết bởi vị Đồng giáo úy này rất đơn giản, trò chuyện, nói chuyện, uống chén rượu nhạt là có thể nhận được tiền thưởng. Hơn nữa Đồng giáo úy mặc dù sinh ra xấu xí, nhưng tính tình lại rất ôn hòa. Năm đó y vì tiểu thiếp trong nhà mà giận dữ kháng mệnh, cùng với việc y ở Anh Hùng lâu đài khai sát giới, những chuyện đó giờ đã trở thành đề tài ọi người Lạc Dương ca tụng.

Quách Gia cười nói:

- Lão sư trở nên nóng nảy như vậy từ bao giờ?

Tào Tháo cười ha ha:

- Nói theo Tây Bình, thì Thái Ung bây giờ không chỉ nóng nảy, mà còn rất nóng nảy... Tính tình... Chà chà, ngay cả ta cũng cảm thấy sợ. Đám Phụng Hiếu các người không ở Lạc Dương nên không biết, hiện nay trong thành Lạc Dương có hai người nóng nảy, một là Thái Ung, hai là Lữ công. Đáng tiếc lúc các người tới đây thì đã xong, chứ nếu đến lúc kích cức liên tái còn đang đấu thì có thể thấy được sự đáng sợ của nhị lão... Ha ha ha, có điều đó cũng là điều vui của Lạc Dương.

(liên tái: đấu vòng tròn)

Ba người Tuân Úc ngạc nhiên:

- Kích cức liên tái?

Tuân Du chỉ vào Đồng Phi cười nói:

- Chuyện này phải hỏi Tây Bình, là y nghĩ ra đó, hôm nay đã thịnh hành khắp Lạc Dương.

Thì ra từ khi Hán đế xem được một lần thi đấu kích cức, liền nảy ra hứng thú.

Vì vậy thường xuyên cho người tổ chức, nhưng vẫn không thấy đã nghiệm.

Sau đó Đồng Phi thấy vì kích cức mà binh sĩ bị lỡ luyện tập, cho nên đã đề nghị với Biện vương tử, cho chính quy hóa thi đấu kích cức.

Cái gọi là chính quy hóa, chính là Bắc Cung vệ sĩ, Bắc Cung ngũ giáo cùng Vũ Lâm quân tự chọn ra mã đội chuyên môn thi đấu kích cùc, dựa theo mỗi thao trường mỗi doanh mà chia làm chủ khách, tạo thành một quy chế thi đấu giống với đấu vòng tròn của hậu thế.

Có lẽ đây là giải đấu vòng tròn đầu tiên trên thế giới, tổng cộng có 8 đội.

Sau đầu xuân và cuối thu bắt đầu thi đấu, mỗi lần thi đấu là hết một tháng, dựa theo điểm tích lũy, đội nào thành tích tốt nhất sẽ là người chiến thắng.

Đến giờ kích cùc liên tái đã tổ chức được ba lần, có thể nói cực kỳ náo nhiệt, trở thành chuyện vô cùng hứng thú của người Lạc Dương.

Ba người Tuân Úc sau khi nghe xong thì suýt xoa khen hay.

Cô nương bên người Quách Gia cười nói:

- Cũng nhờ Đồng giáo úy nghĩ ra chuyện hay như thế, cho nên chúng tôi buôn bán cũng lời không ít.

- A?

Quách Gia nhìn Đồng Phi cực kỳ cổ quái, lắc đầu cười nói:

- Tây Bình, lúc đầu ngươi ở Trường Xã gọi ta thiên tài. Theo ta thấy, ngươi mới đúng là một thiên tài. Không ngờ lại có thể nghĩ ra loại trò chơi như vậy, đáng tiếc, thật sự đáng tiếc, không ngờ ta lại bỏ lỡ.

Tuân Du cùng Trần Quần cũng gật đầu lia lịa, biểu thị đồng ý.

Đồng Phi cười khổ một tiếng, không ngờ mấy việc linh tinh này mà lại khiến bọn họ quan tâm như vậy.

Cao Đường Long nói:

- Bỏ lỡ cũng không sao, qua hai tháng nữa sẽ bắt đầu kích cùc liên tái lần thứ tư rồi. Các ngươi có thể lưu lại, xem cảnh tượng muôn người đều đổ xô ra đường... Ha ha, hai chữ thiên tài này thật ra hoàn toàn xứng đáng với Tây Bình.

- A?

Trần Quần lắc đầu nói:

- Có lẽ chúng ta không thể đợi được hai tháng rồi. Lần này đi ngang qua Lạc Dương chỉ để vấn an bằng hữu một chút, qua mấy ngày chúng ta lại phải rời Lạc Dương, bắc thượng Ký Châu báỉ phỏng một số danh sĩ địa phương, phỏng chừng không thể quay về ngay được. Có điều Thăng Bình, nếu như không phiền thì người giúp ta đánh cuộc một chút, hà hà, ngẫm ra thì cũng thấy hứng thú.

- Loại chuyện này tìm Tây Bình là tốt nhất.

Cao Đường Long liên tục xua tay:

- Phương diện này Tây Bình là hành gia (người trong nghề). Ngay cả đại tướng quân cũng phải hỏi ý xong mới quyết định đặt cược.

Nghe lời này, Quách Gia cùng Tuân Úc lại thêm suy nghĩ.

Đồng Phi liền biết không khéo bọn họ hiểu lầm rồi...

Y cũng không muốn dùng thủ đoạn như vậy để mượn hơi người, hơn nữa y cũng xem thường làm vậy. Chỉ là đôi khi những người đó hỏi y, y cũng không tiện từ chối. Thường xuyên như vậy cũng kết giao được với không ít người, bao gồm cả Cao Đường Long này, cũng từ đó mà quen biết.

Đương nhiên, Cao Đường Long cũng là vì nguyên nhân y có quan hệ với Thái Ung, Lư Thực nên mới thế.

Chỉ là Đồng Phi cảm thấy ánh mắt hai người Quách Gia dường như có chút trào phúng, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, chỉ ngồi một hồi thì mượn cớ đứng dậy ra ngoài.

Thúy Oanh các có sân trong rất lớn, đình đài lầu các, hoa mỹ cực điểm.

Ở giữa có một thủy tạ cao đài, chính là nơi Oanh Nhi ca vũ.

Đồng Phi bám lên tay vịn, nhìn cảnh sắc trong vườn, đột nhiên cảm thấy một cảm giác cực kỳ không chân thực.

- Tây Bình, đang nghĩ gì vậy?

Không biết từ lúc nào, Quách Gia đã xuất hiện bên cạnh, nắm lan can cười hỏi.

Đồng Phi rùng mình:

- Sư huynh sao lại đi ra đây?

- Chỉ là cảm thấy có chút bức mình... Khụ khụ

Quách Gia nói rồi ho một trận kịch liệt, từ trong lòng lấy ra một bình ngọc, đổ ra một viên đan dược màu tím hồng, ngửa cổ đổ vào, hồi lâu sau mới bình thường trở lại.

- Sư huynh, đây là...

- Không có gì, năm ngoái khi du ngoạn ở Vân Mộng trạch, không cẩn thận bị rơi xuống nước, vì vậy bị bệnh vật này.

Đồng Phi chau mày:

- Đã tìm lang trung xem chưa?

- A, không cần...

- Sao lại không cần? Chuyện liên quan đến thân thể là rất quan trọng.

Quách Gia cười cười, xua tay ý bảo không có việc gì. Khuôn mặt thanh tú giống như nữ hài tử đang đỏ bừng như bị bệnh.

- Nhoáng cái đã 4 năm không gặp, ta du lịch ở Giang Đông, không ngờ tiểu sư đệ ngươi cũng đã trưởng thành, thực sự làm ta giật mình không ít.

- Sư huynh quá khen.

Quách Gia đứng nhìn cảnh sắc trong đình viện trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên nói:

- Tây Bình, hôm nay có thể nói quan lộ của ngươi đang rộng mở, có còn nhớ lời hai ta từng nói khi từ biệt ở Nam Dương năm đó không?

Đồng Phi gật đầu:

- Đương nhiên là nhớ.

- Vậy ngươi có biết hay không, hôm nay nhìn ngươi như đang phong quang, nhưng thực tế lại hung hiểm vạn phần?

- Cái này...

Đồng Phi ngạc nhiên nhìn Quách Gia.

Quách Gia nói:

- Phong quang của ngươi ngày hôm nay, hoàn toàn là dựa vào sự coi trọng của hoàng thượng đối với lệnh tôn, mà đại tướng quân cùng Thập thường thị cũng vì lệnh tôn mà chiếu cố ngươi. Ngươi có nghĩ rằng một ngày lệnh tôn không còn được hoàng thượng coi trọng, đám đại tướng quân sẽ không còn chiếu cố ngươi nữa... Đến lúc đó với tai họa của ngươi lúc trước, chắc chắn chết trăm lần cũng không đủ.

Đồng Phi giật mình đánh thót:

- Ý của sư huynh là...

- Trước giờ ngươi thuận buồm xuôi gió, cũng đắc tội với rất nhiều người. Thái Ung tuy có uy vọng, nhưng không có thực quyền, một khi xảy ra chuyện chỉ sợ cũng không bảo vệ được ngươi.

- Vậy ta nên làm gì bây giờ?

Quách Gia nói:

- Mấy ngày nữa ta phải rời Lạc Dương rồi. Có điều trước khi rời đi ta sẽ mưu đồ giúp người một phen. Chiều cổ của đám đại tướng quân người có thể không cần để ý tới, nhưng tín nhiệm của hoàng thượng cần phải bảo toàn. Trừ điều đó ra, người nếu muốn đặt chân ở Lạc Dương thì phải có đủ thực lực.

Đồng Phi vội vã thấp giọng:

- Vậy thỉnh giáo sư huynh, ta nên làm thế nào mới có đủ thực lực?

- Ha ha, thực lực đang ở trước mắt người đó. Nghe nói hoàng thượng muốn tổ kiến tân quân, người phải tận lực tranh thủ, nếu có thể giành được một doanh trại tân quân, lại vững vàng ở Bắc Cung vệ sĩ, chắc hẳn đến tương lai hoàng thượng muốn động đến người cũng phải suy tính cẩn thận.

- Giành tân quân?

Đây đã là lần thứ hai trong ngày Đồng Phi nghe người khác nhắc tới việc tân quân.

Xem ra tân quân là việc ắt phải làm, mà ánh mắt các phương cũng đang chăm chú vào đó.

Muốn giành được tân quân nói thì dễ, nhưng thực sự đi làm mới thấy khó.

Trong lúc nhất thời Đồng Phi ngơ ngác đứng ngoài ban công Thúy Oanh các, thậm chí không biết Quách Gia đi vào lúc nào.

Nhạc đã nổi, mỹ nhân xinh đẹp cũng xuất hiện. Lai Oanh Nhi đã bắt đầu ca vũ trên thủy tạ cao đài.

Chỉ là ca vũ tuyệt vời kia không cách nào thu hút được sự chú ý của Đồng Phi...

261. Chương 261: Người Đến Từ Lương Châu (1)

Lai Oanh Nhi tuổi chừng 20, xinh đẹp tuyệt luân.

Là nữ nhi mà thân cao 7 xích, chân dài dáng thon. Tiếng ca của nàng chẳng khác nào tiếng hót hoàng oanh, nhẹ nhàng động nhân, điệu múa của nàng chẳng khác nào Thiên Ma Nữ hạ phàm, mang sự tuyệt mỹ mà đầu độc chúng sinh, khiến người khác si mê.

Nhạc dứt múa dừng, Lai Oanh Nhi phủ phục trên thủy tạ cao đài, thân thể động nhân phô ra từng đường cong khiến những tên đàn ông thô lỗ khó mà kiềm chế nổi.

Tào Tháo không nhịn được trầm trồ khen ngợi, theo đó tiếng ca tưng vang lên khắp nơi.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Tào Tháo xem Lai Oanh Nhi ca vũ, nhưng lần nào cũng kích động giống lần đầu được chiêm ngưỡng vậy.

Vỗ tay xong, hắn tiện thể quệt đi giọt lệ nơi khóe mắt, mặt giãn ra cười nói:

- Ca vũ tuyệt vời như vậy, chỉ sợ thần tiên trên trời cũng khó mà làm được, nên uống một chén lớn.

Đám người Quách Gia liên tục tán thưởng, cũng nói ca vũ rất tuyệt vời.

Lúc này Đồng Phi mới đi đến, Tào Tháo vội nói:

- Tây Bình vừa rồi đi đâu? Có thấy ca vũ tuyệt luân kia chứ?

- Sao lại không, ta xem đến mê say ấy chứ.

- Vừa rồi ta mới nói với Hương ma, lát nữa Lai đại gia sẽ đến đây kính rượu.

- Như vậy thì hay quá.

Quách Gia vỗ tay cười to, nhưng Đồng Phi lại thấy ngạc nhiên.

Lai Oanh Nhi xưa nay không dùng nhan sắc gặp người, sao hôm nay lại đáp ứng chuyện này? Còn đang do dự thì đã nghe thấy âm thanh hoàn bội ngoài cửa, một nữ tử y phục trang nhã tiến vào, dịu dàng cúi đầu:

- Lai Oanh Nhi ra mắt chư vị đại nhân.

Quả nhiên là Lai Oanh Nhi.

Đồng Phi nghi hoặc nhìn nàng kia, Cao Đường Long không nhịn được khẽ nói:

- Tây Bình có điều không biết, hôm qua Mạnh Đức làm một bài thơ tặng mọi người, chính là lời ca Lai đại gia vừa ca... Tên là Thiện Tai hành, người có thấy lọt tai không?

Thì ra là thế...

Có điều Đồng Phi vừa rồi tâm sự nặng nề, không nghe rõ vừa rồi Lai Oanh Nhi ca cái gì.

Lại nghe Lai Oanh Nhi nói:

- Hôm nay đến đây cảm tạ Tào đại nhân đã tặng thơ. Có điều Lai Oanh Nhi nghề hèn nghiệp mọn, sao được như lời ca của Tào đại nhân? Tuy nhiên Oanh Nhi rất cảm kích, đặc biệt tới kính một ly rượu nhạt.

Mặc dù Đồng Phi không phải là lần đầu tiên cùng Tào Tháo tới Thụ Oanh các, nhưng là lần đầu tiên thấy Lai Oanh Nhi gần như vậy.

Nữ tử này quả là xinh đẹp, mặc dù thân ở nơi phong trần, nhưng không nhiễm chút trần khí nào.

- Xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu...

(Sen trong bùn mà không nhiễm bùn, tắm trên nước trong mà chẳng lắng lơ)

Đồng Phi không nhịn được gật đầu, thấp giọng lẩm bẩm.

Cũng vào lúc này, Lai Oanh Nhi nâng ly rượu đi tới trước mặt Đồng Phi. Khi vừa thấy Đồng Phi, Lai Oanh Nhi không khỏi lộ ra vẻ chán ghét. Nam tử này rất vô lễ, không ngờ lại nhìn thẳng vào nàng, lộ một vẻ mặt mê đắm.

Nhưng khi nhìn kỹ mới phát hiện ánh mắt Đồng Phi vô cùng trong suốt, không có chút sắc dục nào.

- Đại nhân, vừa rồi ngài nói gì vậy?

Đồng Phi cũng chưa nghe ra, Tào Tháo liền thúc y một cái, lúc này y mới bừng tỉnh. Ấy vậy cười, nâng ly nói:

- Xin lỗi, vừa rồi nghĩ chuyện có chút xuất thần, vì vậy... Mọi người đừng trách, Phi tự phạt một ly.

Nói xong nâng ly phỉ thúy dốc cạn.

Nhưng Lai Oanh Nhi lại không muốn:

- Đại nhân, vừa rồi ngài nói cái gì? Tiểu nữ vẫn chưa nghe rõ, phiền đại nhân nói lại lần nữa có được hay không?

- Ta...

Vừa rồi khi Đồng Phi nói, dù chỉ là lẩm bẩm nhưng người có thể nghe thấy không ít.

Trần Quân nhân tình sáng lên, cười ha ha nói:

- Xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu... Phi công tử, dường như ý vẫn chưa hết, Quân thỉnh giáo về dưới thế nào?

Đồng Phi cứng họng, hận không thể bạt tai mình một cái.

Đang yên đang lành mở miệng đọc cái gì chứ?

Đây vốn là một bài khoá y từng học qua ở lớp sơ trung. Thậm chí tên bài là gì, ai sáng tác y cũng không nhớ? Về bên dưới? Chỉ nhớ bài này ca ngợi hoa sen, cũng chính là phẩm đức cao thượng của một người.

Nếu bắt y đọc về dưới, y thật không nghĩ ra.

Mọi người xung quanh nhìn y, trong ánh mắt của Lai Oanh Nhi cũng mang theo sự chờ đợi.

Đồng Phi cười khổ nói:

- Văn chương bản thiên thành, diệu thủ ngẫu đắc chi... Phi thấy Lai đại gia thanh nhã thoát tục, vì vậy nhất thời ý động, mới đọc ra được câu đó.

- Văn chương bản thiên thành, diệu thủ ngẫu đắc chi?

(Văn chương vốn có sẵn, chỉ ngẫu nhiên mà viết thành)

Mọi người đang ngồi đều là người văn tài xuất chúng, nghe một câu này tất cả đều lộ vẻ trầm tư, một lát sau Quách Gia vỗ tay cười nói:

- Tây Bình quả nhiên bất phàm, lúc trước nghe nói tiểu sư muội gả cho Tây Bình Gia rất không phục, nhưng bây giờ Gia phục rồi...

Thì ra ở đây còn có một người sùng bái Thái Diễm.

Đồng Phi không khỏi cười khổ một tiếng, nhưng lại không nói gì.

Nhưng Lai Oanh Nhi vẫn chưa muốn buông tha, mặc dù biết rõ Đồng Phi nói có lý, nhưng 12 chữ kia đã lay động tâm linh của nàng, vì vậy đối với gia hỏa mặt xấu này, nàng lại sinh ra lòng tri kỷ.

Khẽ cắn môi dưới, Lai Oanh Nhi nói:

- Còn chưa thỉnh giáo vị đại nhân này là...

- A, quên chưa giới thiệu với mọi người, vị này chính là nhân vật danh tiếng nổi như cồn ở thành Lạc Dương hai năm nay...

- Chẳng lẽ là vị vì hồng nhan mà giận dữ giết người, Đồng giáo úy Đồng Tây Bình?

Con mắt Lai Oanh Nhi nhất thời sáng lên, kinh ngạc nhìn Đồng Phi khẽ hỏi.

Tào Tháo chua xót nói:

- Thì ra Tây Bình có danh tiếng lớn như vậy, Thăng Bình chỉ nói người có danh tiếng nhất thành Lạc Dương, thế mà Lai đại gia đã biết lai lịch của Tây Bình.

Mặt Lai Oanh Nhi đỏ lên:

- Tào đại nhân nói đùa rồi, Oanh Nhi ở nơi trắng hoa này cho nên cũng nghe được không ít lời đồn. Chúng ta rất kính Đồng giáo úy, mặc dù nghe đồn Đồng giáo úy thủ đoạn độc ác, có thể vì hồng nhan mà giận dữ giết người, quả là một hảo nam nhi.

Các ca cơ xung quanh cũng gật đầu lia lịa.

Khuôn mặt Đồng Phi đã đỏ như tương, cười khổ một tiếng, thầm nghĩ nếu không nghĩ cách chuyển đề tài, không biết là sẽ bị tai tiếng đến thế nào nữa.

- Dư độc ái liên chi xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu, trung thông ngoại trực, bất mạn bất chi. Hương viển ích thanh, đình đình tịnh thực, khả viển quan nhi bất khả tiết ngoạn yên... (*)

Đồng Phi nghĩ muốn vỡ đầu, cuối cùng cũng nhớ ra những câu quen thuộc năm đó, khiến ọi người cảm lạnh.

- Khả viển quan nhi bất khả tiết ngoạn yên?

(Chỉ được ngấm từ xa mà chẳng thể bờn đùa)

Sau khi Tào Tháo lẩm bẩm đọc lại xong, không nhận được đứng lên thì lễ thật sâu:

- Tây Bình, hôm nay Tháo mới biết không những tài học của ngươi hơn ta, mà phẩm đức cũng hơn xa ta. Tháo ngưỡng mộ Lai đại gia là xuất phát từ chân tâm, nhưng cũng không khỏi vẫn nhiễm một vài tạp niệm, thật sự xấu hổ.

Đổng Phi mặt đỏ đến tận cổ, liên tục khiêm nhường.

Mà ánh mắt của Lai Oanh Nhi lại sáng bừng...

(*) Một phần trong bài Ái liên thuyết (Yêu hoa sen) của Chu Đôn Di

Thủy lục thảo mộc chi hoa, khả ái giả thậm phồn. Tấn Đào Uyên Minh độc ái cúc, tự Lý Đường lai, thế nhân thậm ái mẫu đơn.

Dư độc ái liên chi xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu, trung thông ngoại trực, bất man bất chi, hương viễn ích thanh, đình đình tịnh trực. Khả viễn quan nhi bất khả tiết ngoạn yên.

Dư vị cúc, hoa chi ẩn dật giả dã; mẫu đơn, hoa chi phú quý giả dã; liên, hoa chi quân tử giả dã. Y! Cúc chi ái, Đào hậu tiên hữu văn. Liên chi ái, đồng dư giả hà nhân? Mẫu đơn chi ái, nghi hồ chúng hĩ!

Dịch nghĩa:

Hoa các loài cây cỏ trên cạn dưới nước, đáng ưa thích thì thật nhiều. Đào Uyên Minh thời Tấn chỉ yêu riêng hoa cúc, từ (họ Lý lập triều) Đường đến nay, người đời đua chuộng mẫu đơn.

Riêng ta lại chỉ thích sen, mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trên nước trong mà chẳng lắng lơ, trong rộng ngoài thẳng, chẳng rậm cành chen lá rườm rà, hương càng xa càng khiết, uy nghi ngay thẳng, chỉ ngắm được từ xa mà chẳng thể bốn đùa.

Ta cho, cúc là hoa ẩn dật, mẫu đơn là hoa phú quý, sen là hoa quân tử. Ôi, yêu cúc, sau ông Đào chẳng nghe thấy ai nữa, mẫu đơn khắp chúng đều yêu, còn như yêu sen, biết còn có ai cùng ta nữa chẳng?

262. Chương 262: Người Đến Từ Lương Châu (2)

Tiệc tan cũng là giờ tỵ.

Lai Oanh Nhi hiếm có lần nào bồi rượu lâu như vậy, đến lúc tiệc tàn mới cáo từ rời đi.

Đối với các cô nương Thúy Oanh các mà nói, hành động hôm nay của Lai Oanh Nhi là cực kỳ hiếm thấy. Nên nhớ dù trước đây nàng cũng từng tiếp rượu bồi chuyện, nhưng chỉ là kính rượu một lát là lập tức rời đi, hiếm khi uống đến tận cùng.

Ngày hôm sau, khi Lai Oanh Nhi treo lên bộ văn tự trước cửa khuê phòng, mọi người cũng đã hiểu ra một chút.

Thì ra Lai đại gia gặp được tri âm rồi.

Mà Ái liên khúc không trọn vẹn cũng đã lan truyền ra, khiến cho thanh danh của Đổng Phi càng thêm vang dội.

Đây là ca ngợi Lai Oanh Nhi, hay là ca ngợi phẩm đức thánh khiết của hoa sen? Rõ ràng lại dẫn đến một hồi tranh luận kịch liệt.

Có người nói Đổng Phi chẳng qua là mèo khen mèo dài đuôi.

Nhưng có người lại cho rằng, Ái liên khúc của Đổng Tây Bình đã diễn tả hết phong tình của Lai Oanh Nhi, lại vô cùng chính xác.

Còn Tào Tháo, cũng vì Ái liên khúc này của Đổng Phi mà trở thành người hâm mộ chân thành của y.

Gặp người nào nói xấu Đổng Phi, hẳn lại tranh luận một phen, thậm chí còn xắn tay áo sẵn sàng động thủ.

Thời gian này Đổng Phi cũng không dễ chịu, ngày hôm sau từ thao trường trở về, đã thấy hai người Thái Diễm cùng Đổng Lục ở trong sảnh nhìn y cười nhạt.

- Tỷ tỷ, Lục nhi, các ngươi làm cái gì vậy?

- Đồng đại tài tử thật đúng là hảo phong lưu, chỉ một ngày mà khiến cho Lạc Dương oanh động, thật là hảo bản lĩnh.

Đồng Phi ở Bắc Cung vội vàng một ngày, làm sao ngờ được Ái liên khúc không trọn vẹn của y đã được người người truyền ca. Vì vậy nghi hoặc hỏi:

- Ta làm gì? Sao lại khiến cả thành Lạc Dương oanh động?

- Văn chương bản thiên thành. Diệu thủ ngẫu đắc chi... Đồng đại tài tử thực sự là hảo bản lĩnh. Đường viễn quan nhi bất khả tiết ngoạ cơ mà.

- A.

Đây vốn là lời của Đồng Phi đêm qua, không ngờ lại bị Thái Diễm biết nhanh đến vậy.

Trong lòng không khỏi cười khổ:

- Việc hôm qua ta đến Thúy Oanh các chẳng phải đã nói với hai người tỷ tỷ rồi sao?

- Thế nhưng người nhưng đâu có nói người làm một bài phú cho Lai Oanh Nhi kia.

- Đúng vậy, tướng công so sánh Lai Oanh Nhi với hoa sen, thế còn ta và tỷ tỷ thì vút ở nơi nào? Chẳng bao giờ thấy người làm phú cho hai chúng ta... Chẳng lẽ ta cùng tỷ tỷ không bằng Lai Oanh Nhi kia sao? Không được, tướng công phải làm phú cho chúng ta mới được.

Lục nhi bĩu môi, vẻ mặt mắt hững.

Đầu Đồng Phi to ra như cái đầu... Tự nhiên lại quên mất trong nhà còn hai bình giấm chua.

- Cái này...

Thái Diễm đứng lên, hừ một tiếng nói:

- Ta mặc kệ Lai Oanh Nhi kia là người thế nào, người có thể làm phú cho nàng, thì cũng phải làm phú cho hai chúng ta. Hạn người trong 30 ngày phải hoàn thành, bằng không đừng trách chúng ta không nói đạo lý với người.

Nói xong liền kéo theo Đồng Lục bỏ đi.

Lúc này trong lòng Đồng Phi có một xung động muốn tự sát... Đang yên đang lành, tự nhiên làm phú cái gì?

Ba mươi ngày, đừng nói là hai bài, dù là nửa câu Đồng Phi cũng không nghĩ ra được. Nhưng y cũng biết, Thái Diễm là một nữ tử nói được làm được, nếu không thể làm được bài phú thỏa mãn nàng, chỉ sợ rất khó qua được cửa ải này của nàng.

Đang khổ não thì cửa thư phòng bị người đẩy ra, Diễm Mãn lò dò tiến đến:

- Nghĩa phụ, đã đến giờ luyện công rồi.

Đồng Phi ừ một tiếng rồi đứng dậy ra khỏi thư phòng.

Trong hai năm nhờ đánh cuộc kích cú liên tãi, Đồng Phi cũng kiếm lời không ít.

Mã Tung cùng Đường Chu ở dưới Bắc Mang sơn ngoại ô Lạc Dương mua một khu đất lớn hơn 1000 mẫu. Sau đó Đồng Phi cho người xây thôn trang ở đó, an trí một bộ phận Bác Lăng Sĩ cùng Cự Ma Sĩ trong thôn. Nhờ vậy không chỉ giải quyết được vấn đề chỗ ở trong đại trạch môn, mà coi như thưởng cho đám người Trương Tú, Ban Chỉ, Yên Minh một số thổ địa, quả thực khiến cho những người này cảm thấy hài lòng. Về phần vì sao lại mua đất ở Bắc Mang, Đồng Phi cũng không nói rõ, chỉ nói là vô ý...

Dù sao thì một nơi phong thủy bảo địa, mua thì cũng đã mua rồi.

Diễm Vi cùng người nhà, cùng với một trăm Cự Ma Sĩ hiện giờ ở trong đại trạch môn, bao gồm cả Sa Ma Kha cùng Ngũ Khê Man nhân, khiến cho tiền viện thao trường rồi rã không ít. Sau đó Đồng Phi còn cho người làm một tiểu thao trường, để cho ba hài tử Diễm gia luyện công. Hiện giờ Diễm Mãn đã theo Đồng Phi học chùy hai năm, chùy pháp ngày càng tinh thâm.

Đi vào tiểu thao trường, đã thấy Điển Vi đang gào thét tập luyện.

Sa Ma Kha ở một bên chỉ điểm cho Cam phu nhân. Hai năm này cảm tình của hai người tiến triển rất nhanh, Cam phu nhân gả cho Lưu Bị không lâu, cảm tình cũng không thể nói là quá sâu sắc. Mặc dù Sa Ma Kha trông xấu xí, nhưng là một gia hỏa thương người. So với khí khái đại trượng phu của Lưu Bị quả có một loại mỹ lực hấp dẫn khác.

Mẫu thân của Lưu Bị đã bị Đồng Phi âm thầm đưa đến Trương Dịch ở tây bắc.

Lão thái thái này là một người khó gần. Nhất là sau khi mỗi ngày Sa Ma Kha tìm Cam phu nhân, lão thái thái này âm dương quái khí, khiến cho Cam phu nhân không được tự nhiên, cũng khiến cho đám Đồng Phi rất khó chịu, vì vậy y liền chuyển lão thái thái này đi cho rảnh mắt.

Dù sao thì lo cơm ăn cho lão thái thái là tốt rồi, những chuyện khác...

Lưu lão thái thái đi rồi, ngăn cách giữa Sa Ma Kha và Cam phu nhân cũng không còn. Lại còn thêm Thái Diễm và Lục nhi ở giữa nói giúp, có thể nói cảm tình của hai người tiến triển rất nhanh. Cam phu nhân ôn thực hiền lương, đối với tính tình nóng nảy của Sa Ma Kha thì rất có lợi. Chỉ ít hai năm này, tính tình nóng như lửa của Sa Ma Kha đã trở nên ổn trọng không ít.

Nhìn thấy Đồng Phi đi tới, đám người Điển Vi liền dừng lại hỏi thăm.

Đồng Phi nở nụ cười, cởi áo choàng ngắn trên người xuống khỏi động thân thể.

Ngũ Cầm Dẫn Đạo thuật của Hoa Đà rất huyền diệu, dùng lực có thể khiến toàn thân cứng như sắt, nhưng khi thả lỏng lại tạo thành đường cong mềm dẻo. Không phải là khoa trương cơ bắp, nhưng quả thật khiến người khác cảm thấy cực hạn của lực lượng.

Điều này khiến sức xuất thủ của Đồng Phi càng thêm hung mãnh.

Hai người Điển Vi, Sa Ma Kha liên thủ, cũng phải 500 chiêu mới có thể thắng được Đồng Phi sử sóc. Nhưng nếu một đấu một, thì trong 300 chiêu Sa Ma Kha bại trận, trong 500 chiêu Điển Vi bại trận. Đương nhiên, đó là nếu Đồng Phi dùng chùy...

Khởi động xong, Điển Mãn lên ngựa luân chùy, cùng đám Điển Phát đánh một chỗ.

Còn Đồng Phi thì nhân cơ hội này, xách một mộc chùy nặng có hai mươi mấy cân, ném vù một cái vào cọc sắt giữa thao trường. Chỉ nghe phịch một tiếng, cọc sắt kia rung bần bật, còn mộc chùy thì vỡ vụn.

Sa Ma Kha không nhịn được nói:

- Nhị ca, mộc chùy này sao cứng như sắt vậy?

Đồng Phi lập tức phản bác:

- Vậy Vương Việt sao có thể dùng một đoản kiếm lưu lại ấn ký trên sóc tinh luyện của ta?

- Cái này...

Sa Ma Kha không trả lời được, Điển Vi cũng vậy.

263. Chương 263: Người Đến Từ Lương Châu (3)

Nhìn Đồng Phi đập đập 50 cây mộc chùy, mồ hôi nhễ nhại, Điển Vi không nhịn được hỏi:

- Nhị đệ, với vũ dũng của ngươi, thiên hạ bây giờ đã có ít người là đối thủ, ngươi hà tất phải dụng công như vậy? Lúc trước Hoàng đại ca cũng nói qua, cử khinh như trọng không có cơ duyên thì không thể được. Ngươi khổ sở theo đuổi, khó tránh có chút cố chấp rồi.

Đồng Phi nhận khăn ướt từ tay Ngưu Cương, lau mồ hôi trên trán.

Y cảm thấy một cảm giác hư thoát, hồi lâu sau mới coi như khôi phục khí lực.

- Đại ca, trên đời này kỳ nhân dị sĩ nhiều vô kể, trời mới biết có nhân vật lợi hại nào tồn tại? Lúc trước khi ta chưa đối chiến với Vương Việt, cũng tự cho rằng bản lĩnh của bản thân đủ lợi hại. Thế nhưng đánh với hắn ta mới biết... Cái gì mà gọi là cơ duyên kia chẳng qua chỉ là thuyết pháp hư huyền. Ta chỉ tin chân lý cần cù, nỗ lực một phần thì thêm một phần thu hoạch. Toàn bộ cơ duyên, vận khí, đều là dựa trên nỗ lực. Trên đời này, không có chuyện gì không làm mà hưởng.

Sa Ma Kha cảm thấy có chút không phục, không nhịn được nói:

- Chưa hẳn, như thần lực nhị ca người vậy, không phải là trời sinh sao?

- Cái này tuy là lão Thiên phù hộ, nhưng ngẫm kỹ lại, nếu không phải sau này ta chăm chỉ, thì làm sao có thể có bản lĩnh hôm nay?

Ngẫm lại cũng phải, Sa Ma Kha á khẩu không trả lời được.

Nhưng Điển Vi gật đầu lia lịa:

- Nhị đệ nói không sai, nỗ lực một phần thì thêm một phần thu hoạch, đám nhỏ các người có nghe được thúc thúc nói không? Muốn rong ruổi thiên hạ, không có bản lĩnh thì đừng mơ được... Công phu của nhị thúc các người đến nay đã nổi tiếng thế nào mà nhị thúc còn chưa chịu ngồi nghỉ? Điển Phát, Điển Hữu, Điển Mãn, Ngưu Cương, chớ có sinh lòng lười biếng.

- Chúng con đã rõ.

Đột nhiên Cam phu nhân nói xen vào:

- Thúc thúc không chỉ võ nghệ cao cường, văn tài cũng tốt. Hôm nay thần thiếp nghe nói, thúc thúc vì Lai Oanh Nhi của Thụy Oanh các mà làm một bài phú, vô cùng oanh động. Sa Sa, người cũng phải học tập nhị thúc, đừng ngày nào cũng chỉ biết luyện võ. Nhị thúc mỗi ngày phải trấn thủ Bắc Cung, về nhà còn chuyên cần tập luyện, ngay cả học văn cũng học không ngừng.

- Ta... Ta sao so được với nhị ca.

Sa Ma Kha vốn mặt đỏ, nhưng lúc này đã thành màu tím, khẽ lẩm bẩm:

- Tài văn chương tốt thì sao, chẳng phải là bị các tẩu tẩu làm đỏ mặt tía tai?

Một câu nói này khiến cho Đồng Phi phát bực.

Có câu đánh người không đánh vào mặt mà... Thằng nhãi này rõ ràng muốn lột da mặt của ta.

- Tam đệ, dám đánh một trận với ta?

Mắt Sa Ma Kha sáng lên, hưng phấn nói:

- Đánh thì đánh, so văn Sa Sa chịu thua, nhưng luận võ thì ta không sợ huynh.

Vừa nói liền chạy đi lấy ngựa.

Điển Vi cười ha ha:

- Tam đệ chớ vội, muốn đánh cũng phải chờ ta giao phong cùng nhị đệ... Ngưu Cương, kiêng kích tới.

Trong thao trường, Điển Mãn bị hai huynh đệ Điển Phát, Điển Hữu đánh cho chật vật không chịu nổi.

Hắn cũng luyện qua Ngũ cảm hí, chùy pháp cũng được chân truyền của Đồng Phi. Nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, một đấu một còn được, một đánh hai thì có chút quá sức.

- Không đánh nữa, không đánh nữa.

Điển Mãn thúc ngựa nhảy ra khỏi vòng chiến:

- Cha muốn so chiêu cùng nghĩa phụ, chúng ta quan chiến trước, sau đó tái đấu.

Điển Phát cười nói:

- Chờ thì chờ, người có thể đánh thắng hai người ta sao? Ai sợ ai?

Ba người rời khỏi thao trường, tự có Thành Lễ ở ngoài cổng thao trường đem chiến mã binh khí tới.

Đồng Phi xoay người nhảy lên Tượng Long, tay vũ đại sóc một vòng, chỉ nghe tiếng gió chói tai, chấn cho Cam phu nhân phải vội vàng lui ra sau vài bước.

Sa Ma Kha nói:

- Nhị ca chỉ thích làm loạn, Quỷ Khốc này sử lên khiến người nghe khó chịu vô cùng. Mỗi lần đánh với nhị ca là phải nghe tiếng gió này, ba hồn bảy vía đã bị đuổi đi phân nửa.

Độc Cước Đồng Nhân sóc trong tay Đồng Phi gọi là Quỷ Khốc.

Là tên do Nhậm Hồng Xương nghĩ ra. Ý nói sóc này của Đồng Phi thi triển ra, quả thật là gào khóc thảm thiết, khiến người khác khó có thể chịu được.

Vốn chỉ là thuận miệng nói như vậy, nhưng sau đó lại được truyền đi, đại hoàng tử Biện liên lấy tên của nó là Quỷ Khốc sóc.

Đại kích trong tay của Điển Vi cũng đã được tăng thêm trọng lượng.

Là do Bồ sư phó ở Trương Dịch dùng một loại sắt từ thiên ngoại tinh thu thập ở Tây Vực làm thành. Thật ra thiên ngoại tinh này chính là thiên thạch. Tồn gần một năm mới chế tạo được đôi đại kích này, nặng 140 cân.

Điển Vi cầm kích, nhất thời đặng đặng sát khí.

Thúc ngựa chạy tới, đại kích múa thành một đoàn ngân quang, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, song kích Lục Phách Hoa Sơn đập tới trước mặt.

Đồng Phi giơ sóc đỡ lấy, động tác nhìn như nhẹ nhàng nhưng thực tế lực quán thiên quân. Chỉ nghe một tiếng va chạm chói tai vang lên, hai ngựa loạng choạng. Cánh tay của Điển Vi tê dại, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: khí lực của nhị đệ lại mạnh thêm...

(quân: một quân bằng 30 cân)

- Đại ca, xem sóc.

Đồng Phi ở trên ngựa hai tay sóc, giữ thẳng bằng, chính là tứ bình thể bình thường nhất.

Tay phải cầm cán sóc, đuôi cán sóc kê vào khuỷu tay, ngón trỏ tay trái đặt lên cán sóc, bốn ngón còn lại nắm chặt, tay trái duỗi về trước, tay phải uốn lượn, cổ tay gấp xuống, đâm ra một sóc về phía Điển Vi. Đây vốn là một chiêu trong Chỉ Nguyệt Lục thương pháp, tên là Thứ Hầu (đâm cổ họng), chính là ba yếu quyết mau, chuẩn, độc, cực kỳ tàn nhẫn.

Những người đứng xem lại nhìn thấy ảo giác.

Sóc của Đồng Phi đâm ra vô cùng chậm rãi, thế nhưng có một loại sát khí thẩm liệt tỏa ra bốn phía.

Sa Ma Kha kinh nghiệm chiến trường còn có thể chống lại, nhưng Cam phu nhân không chịu nổi, thậm chí ngay cả ba huynh đệ Điển gia cùng Ngưu Cương cũng thấy khó khăn.

Mấy người không nhịn được đồng thời lui về phía sau, thậm chí kêu một tiếng: hảo.

Nhưng chính vào lúc này, Điển Vi song kích giao nhau cùng xuất. Đang một tiếng, đầu sóc ở đúng vào vị trí giao nhau của song kích.

Thanh âm vang lên trước, sau đó mới thấy đại sóc chạm vào đại kích.

Loại ảo giác quái dị này khiến Sa Ma Kha nắm chặt tay, khẩn trương vô cùng.

Hiện tại hắn cũng bắt đầu bước trên con đường cử trọng nhược khinh, biết được Đồng Phi cùng Điển Vi bất tri bất giác đều đã sử toàn lực.

Chiến mã của hai người hí lên bạo liệt, liên tục lui về phía sau.

Điển Vi thần sắc nghiêm túc, quát to một tiếng:

- Nhị đệ hảo võ nghệ.

- Ca ca cũng không kém...

Chỉ một chiêu này, hai người đã rõ sâu cạn của đối phương. Đồng Phi thầm nghĩ: võ nghệ của đại ca lại mạnh hơn vài phần, không biết so với trên lịch sử, thì võ nghệ của đại ca lúc này thế nào?

Còn trong lòng Điển Vi thì kinh hãi.

Nên nhớ hai năm nay hắn chưa chậm trễ một ngày, mỗi ngày đều khổ luyện võ nghệ, còn theo Đồng Phi học xong Ngũ Cầm Dẫn Đạo thuật, khí lực tăng nhiều.

Còn Đồng Phi ban ngày bận việc công, tối lại bận lão bà. Theo Điển Vi thấy, thì dù không thể vượt trên Đồng Phi, nhưng chí ít cũng có thể sà sà như nhau...

Nhưng một chiêu vừa rồi hắn mới biết, công phu của nhị đệ lại tiến bộ không hề chậm hơn hắn.

Nếu Đồng Phi bỏ sóc dùng chùy thì sẽ thế nào?

Điển Vi nhớ tới Lôi Cổ Ứng Kim chùy nặng 340 cân ở mục trường, trong lòng không khỏi phát lạnh.

Đúng lúc này, ngoài thao trường truyền đến một tiếng hô to:

- Hảo võ nghệ.

Đồng Phi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thành Liêm, Vương Song dẫn theo hai người từ ngoài đi vào cổng tiểu thao trường.

264. Chương 264: Người Đến Từ Lương Châu (4)

Đồng Phi xoay người xuống ngựa, đi ra nghênh đón.

Người trong đại trạch môn đều biết, trong lúc Đồng Phi luyện võ thì không thể có chuyện gì đánh động được. Một trong hai người kia Đồng Phi nhận được một người, không ngờ là người y lưu lại Lũng Tây hiệp trợ Ngưu Phụ thủ thành, Bàng Đức. Hơn hai năm không gặp, Bàng Đức càng thêm khôi ngô, linh hoạt, khi đi lại càng thêm trầm ổn.

Còn người còn lại Đồng Phi không nhận ra.

Người này tuổi chừng 24, 25, vóc người không gọi là cao, nhưng trông dũng mãnh có lực.

Sau khi hai người theo Vương Song, Thành Liêm vào thao trường, Thành Liêm tiến lên một bước nói:

- Chúa công, nhị vị này từ Lương Châu tới, nói là mang đến tin tức trọng yếu. Đại phu nhân nói phải để ngài tự mình hỏi cho rõ ràng, vì vậy mặt tướng dẫn bọn họ tới đây.

Đồng Phi gật đầu, cười nói:

- Lệnh Minh, thời gian qua tốt chứ?

- Làm phiên chúa công lo nghĩ, Bàng Đức vẫn rất tốt.

Bàng Đức tiến lên hành lễ, lại bị Đồng Phi ngăn cản:

- Chớ có đa lễ, mau mau đứng lên, vị này chính là...

Người nọ tiến lên một bước, trình lên một phong thư:

- Thảo dân Khúc Nghĩa, vốn là người Ký Châu Bình Nguyên, ngày trước bôn tẩu ở Lương Châu, trước đó ở Đôn Hoàng có chút quen biết với Hoàng tiên sinh, vì vậy phục vụ dưới trướng Trần Đáo tướng quân.

Mấy tháng trước có một vị Giả tiên sinh tới, sau khi thương lượng cùng Trần tướng quân một phen thì Trần tướng quân mệnh thảo dân tới mục trường trước, sau đó tới Lạc Dương phục vụ dưới trướng đại nhân. Không ngờ ở mục trường kết giao được với Bàng tướng quân, hẳn cũng vừa lúc phụng mệnh tới Lạc Dương, vì vậy chúng tôi kết bạn đồng hành.

Đồng Phi ngần ra, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Cái tên Khúc Nghĩa y cũng chưa từng nghe nói qua, chỉ ít trong Bình thư cũng không thấy đề cập. Giả tiên sinh, nhất định là Giả Hủ... Sao hẳn lại tới Trương Dịch? Có điều nếu Trần Đáo đã phái hẳn đến đây thì nhất định không tầm thường, không biết có ý gì?

Nhưng Bàng Đức tới Lạc Dương làm gì?

Theo lý mà nói, lão cha dù có phái người truyền tin, cũng có thể tìm một người tâm phúc mới phải. Bàng Đức hẳn chưa được coi là tâm phúc.

Có điều trong miệng vẫn khách khí một phen, tiếp nhận tin từ tay Khúc Nghĩa.

- Khúc tướng quân đã khỏe rồi.

Nếu đã phục vụ dưới trướng Trần Đáo, có thể được Trần Đáo coi trọng, chắc hẳn cũng là một quân quan.

Đồng Phi không vội đọc tin mà nhìn về phía Bàng Đức, nghi hoặc hỏi:

- Lệnh Minh, người tới Lạc Dương chẳng lẽ cũng vì tìm ta?

Bàng Đức gạt đầu, từ trong lòng lấy ra một phong thư đưa cho Đồng Phi.

- Trước đây vài ngày, Lý quân sư tới Lũng Tây giao cho tiểu tướng một phong thư, muốn tiểu tướng lập tức đưa tới Lạc Dương. Khi tiểu tướng đi ngang qua mục trường thì quen với Khúc tướng quân, cũng không nghĩ... Ha ha, Lý tướng quân nói đưa thư xong thì tiểu tướng ở lại Lạc Dương nghe chúa công sai phái.

Chớp mắt đã có hai phong thư.

Lý tướng quân mà Bàng Đức nói hẳn chính là tỷ phu Lý Nho của Đồng Phi, hiện nay nước lên thuyền lên, quan bá quân sư trung lang tướng.

Lý Nho, Giả Hủ đều truyền tin tới, lẽ nào đã xảy ra đại sự gì?

Thân phận của Khúc Nghĩa không cần hoài nghi, nếu đã ở qua mục trường hẳn là không có chuyện gì rồi.

Cũng không nóng lòng đọc tin của Lý Nho, Đồng Phi hỏi:

- Khúc tướng quân, lúc người đi Trần tướng quân có dặn dò gì không?

- Trần tướng quân nói muốn thảo dân nghe lệnh dưới trướng đại nhân.

- Hả?

Đồng Phi lại hỏi:

- Người ở bên Trần Đáo có quan chức gì?

- Khởi bẩm đại nhân, thảo dân vừa mới đầu nhập dưới trướng Trần tướng quân không lâu, vẫn chưa được an bài. Có điều Trần tướng quân nói, đại nhân nhất định sẽ cho tiểu nhân một tiền đồ...

Đồng Phi mỉm cười gạt đầu.

Cất thư vào trong lòng, một tay kéo Bàng Đức, một tay kéo Khúc Nghĩa:

- Nhị vị tướng quân đều đường xa đến đây, một đường khổ cực. Trước tắm rửa tẩy trần, vừa lúc ta cũng chưa dùng bữa, chúng ta cùng nhau ăn. Đại ca, tam đệ, còn các tiểu tử, đều tới ăn cả đi... Thành Liêm, đi báo cho Trương Tú bảo hẳn tới. Việc trong cung giao cho Hồng Xương phụ trách.

Thành Liêm lập tức lĩnh mệnh mà đi, Vương Song thì dẫn Bàng Đức cùng Khúc Nghĩa đi sắp xếp chỗ nghỉ, trước đi tẩy trần.

Thành Lễ an bài tiệc rượu, những người khác cũng đều hớn hởi tới.

Đồng Phi vào thư phòng, đóng chặt cửa phòng rồi đặt hai phong thư trên bàn, cũng không nóng lòng mở ra xem. Lý Nho và Đồng Phi vẫn thường viết thư qua lại, nhưng hẳn phái Bàng Đức tới rõ ràng là biết Bàng Đức là người của Đồng Phi. Chuyện thế này hẳn là có đại sự xảy ra.

Còn Giả Hủ từ khi Đồng Phi tới Lạc Dương chưa từng viết cho y một chữ.

Đột nhiên rời khỏi Lũng Tây, xuất hiện ở Trương Dịch...

Lẽ nào Trương Dịch có nguy hiểm?

Đồng Phi nhú chặt đôi mày, sau khi trầm ngâm thì cầm lên phong thư của Lý Nho, chậm rãi mở ra...

Nghe kim thượng có ý lập tân quân, đệ hãy tranh thủ.

Chiến sự Lương Châu đã gần đến hồi kết, Tây Bình cũng nên mưu chuyện tương lai. Tình thế tân quân bất buộc, e bên người đệ không đủ người dùng, vì vậy gửi Bàng Đức đến tương trợ. Đức là tâm phúc của đệ, ở Lũng Tây lâu nên huynh đã sinh nghi. Hẳn có tài cán, có thể giúp đỡ Tây Bình.

Tin của Lý Nho không đầu không đuôi, nhưng cũng đã nói rõ.

Đồng Phi buông thư trầm nghĩ: việc hoàng thượng tổ kiến tân quân, không ngờ ngay cả tỷ phu cũng biết. Chắc hẳn mặt này cũng có ý của phụ thân. Xem ra việc Quách Gia nói hôm qua cũng không phải là chuyện suông.

Cầm phong thư còn lại lên, lúc mở ra không ngờ lại có hai phong thư rơi xuống.

Một phong là của Trần Đáo: Khúc Nghĩa có đại tài, tinh về chiến sự, hơn Đáo gấp 10, chúa công có thể trọng dụng...

Một phong khác là thư của Giả Hủ: Lũng Tây không có đại sự, Hủ đã tới Trương Dịch. Thiệu có tài, việc quân đồn trú cũng đã chuẩn bị chu toàn, không cần suy nghĩ nhiều. Lương Châu bình ổn, chúa công gặp nguy hiểm trong tay phải có binh mã mới đứng ở thế bất bại. Tân quân lập ra chúa công nhất định phải tranh... Được tân quân thì những ngày sắp tới chúa công không lo. Hủ đi xem Tây Vực một chút, chúa công cần bảo trọng nhiều hơn.

Lại là tân quân.

Đồng Phi hít một hơi sâu, cau mày lại.

Quách Gia nói như vậy, Lý Nho nói như vậy, đến cả Giả Hủ cũng nói như vậy.

Xem ra bọn họ đều cảm thấy được điều gì đó, nhưng cũng không nói rõ ràng. Có điều Đồng Phi có chút tức giận, ý tứ của Giả Hủ rõ ràng là có ý bàng quan. Y không rõ thật ra Giả Hủ rốt cuộc có tâm tư gì, nhưng y luôn luôn cảm thấy bất an. Nhất là một câu kia, được tân quân thì những ngày sắp tới không lo, vậy tương lai thì sao?

Nhưng tức giận thì tức giận, Đồng Phi cũng đã hiểu, xem ra phải giành vị trí của tân quân rồi.

Mặc dù Giả Hủ đang ở Trương Dịch, nhưng danh vọng không cao, thậm chí rất nhiều người còn không biết sự tồn tại của hắn, phỏng chừng cũng không có vấn đề gì lớn. Trần Đáo, Hoàng Thiệu có sinh tử chỉ giao với Đồng Phi, hơn nữa cũng đều cực kỳ trí tuệ, Đồng Phi không lo lắng. Còn đám người Bùi Nguyên Thiệu, có thể nói là tâm phúc của Đồng Phi, giao tình vào sống ra chết cũng không phải là người Giả Hủ có thể lay động. Hơn nữa mặc kệ Giả Hủ có tâm tư thế nào, Đồng Phi ít nhiều cũng có thể hiểu một chút: Đây chính là khảo nghiệm của Giả Hủ với y.

Lúc trước Đồng Phi lấy cái chết bức bách, mặc dù khiến Giả Hủ thần phục, nhưng vẫn chưa xuất hết năng lực vì y.

Cáo già này xem ra đang muốn trả thù một chút, muốn bàng quan xem kịch vui sao.

Tuy nói như vậy có chút quá phận, nhưng nếu y có thể làm tốt, chẳng phải có thể khiến Giả Hủ quên mình phục vụ hay sao?

Người có bản lĩnh hầu như đều có tật này.

Nghĩ tới đây Đồng Phi trái lại không tức giận, nếu hắn đã muốn khảo nghiệm ta, rõ ràng là hắn đã xem trọng ta.

265. Chương 265: Tây Viên Lập Bát Giáo (1)

Đêm đó, Đồng Phi bày yến tiệc trần cho Bàn Đức, Khúc Nghĩa trong phủ.

Trong tiệc rượu, cũng tiện thể an bài chức vụ cho hai người bọn họ.

Bắc Cung hiện có ngũ doanh, trong đó tất cả Loan Vệ doanh đều là nữ binh, chỉ có thể do Nhậm Hồng Xương đảm nhiệm. Còn lại tứ doanh vệ sĩ ngoài cung, vẫn còn một doanh trại chưa có chủ tướng, trước giờ đều là do Trương Tú chiêu cố. Trần Đáo nói Khúc Nghĩa tinh về chiến sự, đơn giản là giao một doanh trại này cho Khúc Nghĩa chấp chưởng, quan bá nhạ môn tướng. Ba doanh còn lại do ba lão nhân Bắc Cung quân đảm nhiệm. Ba người này coi như tận tâm tận lực, Đồng Phi cũng không tiện động đến bọn họ, bằng không sẽ xuất hiện hiềm nghi.

Có điều ba doanh này thực ra đã bị Diển Vi cùng Trương Tú khống chế, không cần lo lắng họ tạo phản.

Trầm tư một lát, Đồng Phi mệnh Bàn Đức chấp chưởng Bắc Lăng Sĩ, dù sao Trương Tú hiện giờ đã là Quân Tì Mã, Bắc Cung quân có rất nhiều chuyện cần hắn xử lý, không thể có nhiều thời gian huấn luyện Bắc Lăng Sĩ. Bàn Đức cũng là dũng tướng, cũng được quan bá nhạ môn tướng, mặc dù nằm trong danh sách của Bắc Cung quân, nhưng thực tế lại phụ trách huấn luyện Bắc Lăng Sĩ.

Tất cả sự tình an được bài thỏa đáng, Đồng Phi thở phào một hơi.

- Mỗi doanh bắt đầu từ hôm nay đều phải tăng cường huấn luyện, không được chậm trễ.

- Rõ.

Chúng tướng lĩnh mệnh đứng dậy.

Cho dù là Khúc Nghĩa hay Bàn Đức, đối với an bài của Đồng Phi rõ ràng là rất hài lòng.

Mà Đồng Phi cũng muốn xem một chút, một người xa lạ được Trần Đáo khen ngợi “Ta không bằng hắn”, một người lưu danh trong lịch sử, kỳ phùng địch thủ của Quan nhị ca, Bàn Đức có tài năng thế nào. Hai người này dù còn trẻ, nhưng thiết nghĩ sẽ không làm cho Đồng Phi thất vọng.

Việc tiếp theo chính là chờ đến khi tân quân thành lập.

Năm 4 Trung Bình, mắt thấy thiên hạ đều tốt, bên trong thành Lạc Dương ca vũ thanh bình.

Đúng vào lúc mọi người đều cho rằng thái bình thịnh thế sắp đến, thì Kinh Châu Trường Sa quận lại đột nhiên xảy ra một đại sự, một lần nữa khiến cho giang sơn Hán thất tướng sắp bình ổn lại bị rung chuyển phiêu diêu.

Khu Tinh người Trường Sa, vốn là giáo chủ Thái Bình đạo, vì bất mãn tân nhiệm thái thú Trường Sa bóc lột dân chúng mà triệu tập ba trăm giáo đồ Thái Bình đạo đánh chết thái thú Trường Sa. Sau đó tự chúng tạo phản, rất nhanh đã tự được mấy nghìn người, chiếm lĩnh Trường Sa.

Khu Tinh tự xưng tướng quân, trong vòng một tháng công thành đoạt đất, chiếm lĩnh các thị trấn xung quanh Trường Sa, thanh thế rất lớn.

So với lần tạo phản của Trương Cử lúc trước, thì Khu Tinh có vẻ thông minh hơn nhiều.

Sau đó Khu Tinh lộ ra thân phận giáo đồ Thái Bình của hần, tự xưng là người kế thừa y bát Trương Giác, khiến cho giáo chúng Thái Bình tứ phương tới đầu nhập. Chỉ ngắn ngủi một tháng, số lượng phản tặc từ mấy nghìn tăng lên 5 vạn nhân mã, thêm thường nhìn Kinh Châu.

- Phi Yến, Khu Tinh này người có từng nghe qua?

Trong sâu thẳm Nhương sơn Nhữ Nam, cũng có một đạo nhân mã, số lượng chỉ trên dưới 8000 người, thế nhưng cực kỳ sắc bén.

Đại trại dựa vào núi mà xây, chia thành hai trại nội ngoại. Bên trong chính là lão ấu phụ nữ, trẻ em, phụ trách trồng trọt dệt vải; bên ngoài lại chia thành ba trại, trung quân đại trại có 4000 người, bên trái xây một trại trên núi, bên phải một trại dựng nơi trống trải.

Ba trại thành thế kỷ giác, có thể tương hỗ lẫn nhau.

Chủ soái của đại trại không ngờ chính là Trương Yến bỏ chạy từ Uyển huyện lúc trước, chủ tướng doanh trại bên trái là Lưu Tích, Cung Đô; Chủ tướng doanh trại bên phải là Trương Bạch Kỳ, vốn là nhất bộ Hắc sơn quân.

Trương Bạch Kỳ từng thủ hạ đại tướng của Trương Ngưu Giác, vốn có tình huynh đệ với Trương Yến.

Lúc Trương Ngưu Giác chết, Trương Bạch Kỳ phụ trách trấn thủ Cao ấp, không ngờ lại bị Đồng Trác đánh cho trở tay không kịp, bị mất Cao ấp. Hần dẫn theo nhân mã bản bộ chạy đến Ký Châu. Lúc này Quân Hối đang tụ quân ở Hắc sơn, được Mãn Sùng tương trợ, thanh thế rất mạnh.

Vì vậy Trương Bạch Kỳ đầu nhập vào, mà Quân Hối lúc đầu chẳng qua chỉ là một gã tiểu tướng thủ hạ của Trương Ngưu Giác, đột nhiên hôm nay trở thành thượng cấp của Trương Bạch Kỳ, trong lòng cảm thấy rất thoải mái. Quân Hối còn nghe ý kiến của Mãn Sùng, lấy tự thân phát triển là chính, lực lượng lớn mạnh không ngừng, nhưng chưa bao giờ nghe thấy hần đề cập đến chuyện báo thù cho Trương Ngưu Giác hay Trương Giác, khiến Trương Bạch Kỳ bất mãn.

Quân Hối khởi binh, chỉ cướp đoạt mà không chiếm thành trì, khiến bất mãn của Trương Bạch Kỳ rốt cuộc bạo phát.

Mà lúc này hần cũng biết được tin tức của Trương Yến, Trương Bạch Kỳ không phục Quân Hối, nhưng lại rất phục Trương Yến.

Vì vậy lúc lâm trận đột nhiên dẫn theo nhân mã bản bộ lui lại, chạy tới Nhữ Nam đầu nhập vào Trương Yến. Cũng vì hần đột nhiên lui lại, tạo thành lỗ hổng trong phòng tuyến của Quân Hối, chỉ trong một ngày đã tan tác mà chạy, bắt buộc phải lui về Hắc sơn.

Cũng vì vậy mà khiến cho ba người Bạch Nhiễm đành phải rời khỏi Ký Châu, đến địa khu Ti Lệ cầu sinh.

Trương Bạch Kỳ sau khi đến Nhương sơn mới biết được tin tức này, hần rất lấy làm xấu hổ, Trương Yến phải vất vả khuyên bảo mới khiến hần bớt suy nghĩ. Lúc này nghe được tin Khu Tinh dựng cờ Hoàng Cân, Trương Bạch Kỳ nhất thời cảm thấy vô cùng hưng phấn, liền đến trung quân đại trại hỏi.

Trương Yến cũng nhận được tin tức, đang định cho người thông tri cho ba người Trương Bạch Kỳ biết. Nghe câu hỏi của Trương Bạch Kỳ, Trương Yến không nhịn được nói:

- Sao, người cũng biết người tên Khu Tinh này sao?

- Lần đầu tiên nghe thấy.

Lúc này Cung Đô cùng Lưu Tích cũng đã tới, Trương Yến vội hỏi hai người.

Cũng khó trách, hần và Trương Bạch Kỳ vốn dưới trướng đại soái Trương Ngưu Giác phương bắc, việc Thái Bình đạo phía nam cũng không rõ lắm.

Nhưng khuôn mặt Lưu Tích, Cung Đô cũng lộ vẻ mơ hồ.

- Khu Tinh là ai? Chúng ta chưa từng nghe nói qua...

Cung Đô nói:

- Phi Yến, mỗi châu phía nam, thậm chí cả rất nhiều giáo hữu của Giao châu, dù cho chỉ là một tiểu soái thì hai người ta ít nhiều cũng đều nghe nói tới. Thế nhưng Khu Tinh này chúng ta quả thật không biết... Phỏng chừng ngay cả là một tiểu phương cũng không phải, chúng ta không rõ lắm.

- Tiểu nhân chết tiệt, sao dám nhận xứng được y bát của tướng quân.

Cuộc đời Trương Bạch Kỵ kính trọng nhất Trương Giác, thứ nhì Trương Ngưu Giác. Về phần Trương Bảo, Trương Lương thì vẫn còn dưới Trương Mạn Thành. Nghe có bọn tiểu tặc mạo danh Trương Giác sao lại không tức giận? Theo hẳn thấy, Trương Yến bây giờ mới đúng là truyền nhân chính tông của Trương Giác, lúc nào tới phiên tiểu nhân vật kia lên tiếng? Lúc trước khi hẳn rời Ký Châu, cũng là vì không ưa Quân Hối đứng đầu.

Trương Yến tỉnh táo lại, trầm ngâm một lát, đột nhiên nở nụ cười.

- Cũng được, nếu thằng nhãi này muốn dùng danh của Thiên tướng quân, chúng ta không ngại thành toàn cho hẳn... Hai năm nay quan phủ cũng bắt đầu lưu ý đến chúng ta, không có lợi cho chúng ta phát triển. Không bằng nhân cơ hội này bắt ngờ đánh Nhữ Nam, thu hết lương thảo vàng bạc Nhữ Nam lại... Việc này có nhị vị tướng quân Lưu, Cung phụ trách, nhớ kỹ, phải dọn sạch kho phủ Nhữ Nam cho ta.

Cung Đô cười nói:

- Mỗ đang có ý này, nhất định không phụ kỳ vọng của tướng quân. Hắc hắc, nghe nói năm nay Nhữ Nam được mùa, lương thảo chồng chất như núi. Nếu như dọn sạch kho phủ, thì Nhượng sơn quân ta có thể mở rộng đến hơn vạn người, lương thảo cũng không cần lo lắng trong hai năm.

Trương Bạch Kỵ nói:

- Ta thì sao?

- Bạch Kỵ huynh theo ta tập kích quấy rối Từ Châu... Đồng thời tạo thanh thế, chúng ta phải trợ giúp Khu Tinh tiểu tặc kia. Bạch Kỵ, ta biết ngươi muốn chấn hưng đại nghiệp của nghĩa phụ, nhưng khi nào đến lúc thì ắt nó đến. Quân Hối ở Ký Châu đã làm rất tốt, không chiếm châu huyện chỉ cướp bóc. Cũng vì vậy mà công việc của quan quân càng thêm khó khăn. Một khi chiếm châu huyện cũng chính là lúc chúng ta lộ thực lực... Chúng ta bây giờ vẫn còn quá yếu.

- Phi Yến, ngươi yên tâm, ta tuyệt sẽ không phạm sai lầm lần nữa. Lần này ta theo ngươi đi, ngươi nói đánh thế nào thì chúng ta đánh thế đó.

Tháng 7, Nhữ Nam bị chiếm đóng.

Dur nghiệt Hoàng Cân ở khắp Dự Châu đều hưởng ứng Khu Tinh, có Phi Yến quân ở Từ Châu một đường cướp đoạt.

Thứ sử Từ Châu Đào Khiêm mệnh kỵ đô úy Tang Bá dưới trướng xuất binh chặn lại, bị Phi Yến lừa vào tuyệt địa, suýt nữa toàn quân bị diệt.

Đào Khiêm giận dữ định chém Tang Bá.

Mà Tang Bá dưới cơn giận dữ, cũng cảm thấy uất ức, cho nên suất lĩnh thuộc cấp Tôn Quán, Ngô Đôn rời khỏi Từ Châu, chạy vào Thái Sơn.

Tang Bá, tự Tuyên Cao, vốn người Hoa huyện Thái Sơn Thanh Châu, có chút mưu lược.

Phụ thân Tang Giới từng đảm nhiệm ngục huyện Hoa huyện, vì không chịu nghe thái thú Thái Sơn lấy công trả thù tư giết người mà bị giam giữ.

Tang Bá giận dữ, dẫn theo hơn mười người đi cướp ngục cứu phụ thân. Sau đó chạy trốn đến Đông Hải, từ đó nổi danh dũng tráng. Lúc loạn Hoàng Cân, Đào Khiêm tiếp chiêu Từ Châu, Tang Bá quy phụ Đào Khiêm, mấy lần phá địch, có thể nói công huân lớn lao.

Nhưng cũng bởi vì vậy, Tang Bá ở Từ Châu có chút danh tiếng, khiến Đào Khiêm cố kỵ.

Lần này trị tội Tang Bá, tuy nói là do Tang Bá chinh phạt thất bại, hao binh tổn tướng, nhưng chẳng qua chỉ là diệt trừ đối lập. Đào Cung Tổ vốn cũng là một người lanh lẹ, nhưng chức quan càng lớn khiến hắn càng thêm cẩn thận.

Nghe Tang Bá rời khỏi Từ Châu, Đào Khiêm giận tím mặt.

Lập tức phái dũng tướng Tào Báo dưới trướng lĩnh 8000 quân, đến Thái Sơn tiêu diệt Tang Bá.

Tào Báo, xuất thân đại tộc địa phương Từ Châu, cũng có mưu lược. Có điều tuy hắn binh nhiều tướng mạnh, nhưng Thái Sơn lại là địa bàn của Tang Bá. Tào Báo không quen địa hình, bị Tang Bá tập kích bất ngờ, hao binh tổn tướng. Dưới thành Hoa huyện chiến một trận, càng khiến cho Tào Báo sức cùng lực kiệt chật vật mà chạy, 8000 nhân mã khi rời khỏi Từ Châu, lúc trở về không còn đủ 2000.

Vậy vẫn chưa hết, cùng lúc với Tào Báo xuất chinh, Đào Khiêm cũng nhận được cầu viện của Thanh Châu.

Có phản tặc Hoàng Cân Hà Mạn tạo phản, thỉnh cầu Đào Khiêm xuất binh viện trợ.

Khi Đào Khiêm nhận được tin tức chiến bại của Tào Báo thì không khỏi hít sâu một hơi, không ngờ Tang Bá kia lại có bản lĩnh như vậy.

Thanh Châu không có sức cứu rồi, lửa ở nhà còn chưa dập được nói gì cứu chỗ khác.

Do dự mãi, Đào Khiêm cũng nghe theo kiến nghị của tân nhiệm biệt giá Mi Trúc, dâng thư lên Lạc Dương, thỉnh cầu triều đình xuất binh bình định.

(biệt giá tòng sự: tên một chức quan)

Trong tháng 7, tin Đào Khiêm cầu viện đã về đến Lạc Dương.

Mà cùng trong một ngày, Viên Thiệu bình định loạn Hoàng Cân Ký Châu cũng đặc ý giục ngựa từ Chính Dương môn tiến nhập Lạc Dương...

266. Chương 266: Tây Viên Lập Bát Giáo (2)

Choang một tiếng, kỳ lân trấn chỉ chặn giấy được điêu khắc bằng cẩm thạch bị ném xuống đất vỡ tan tành.

Trên Gia Đức điện, văn võ cả triều cảm như hén, mắt thấy phía sau long án Hán đế phần nộ rít gào, không một ai dám đứng ra.

- Không phải các ngươi thường ngày đều tự xưng kinh luân đầy bụng, lòng hoài giáp binh sao? Vì sao việc vừa đến đầu thì ngay cả nói cũng không dám? Từ Trung Bình tới nay, có lúc nào trẫm không nơm nớp lo sợ, cần chính yêu dân, vì sao càng ngày càng có nhiều phản tặc xuất hiện như vậy? Hôm nay Ký Châu, ngày mai Lương Châu, hôm nay lời ra một tên Khu Tinh, ai có thể nói cho trẫm biết Khu Tinh là tên nào vậy? Vì sao xảy ra động tĩnh lớn như vậy, đến khi hai châu Thanh, Từ xuất hiện phản tặc trẫm mới biết?

Lang trung Trương Quân nghe vậy lập tức đứng dậy:

- Hoàng thượng, hiện giờ khắp nơi đạo tặc xâm lấn châu quận, đều là vì Thập thường thị bán quan hại dân, khi quân đối tượng mà ra. Hiện giờ người chính trực đều rời bỏ triều đình, chẳng mấy chốc mà giang sơn Đại Hán gặp họa.

Trong lòng Hán đế có chút không hài lòng, ta đang hỏi làm sao để bình định phản tặc, ngươi lại đi ra buộc tội Thập thường thị? Giết Thập thường thị là có thể bình định phản tặc sao? Những gia hỏa từ Thái học viện này chỉ biết nói những điều như vậy sao?

Đang nghĩ ngợi thì đám người Trương Nhượng, Triệu Trung lập tức phủ phục xuống đất, khóc lớn:

- Hoàng thượng, chúng lão nô đối với hoàng thượng trung tâm cảnh cảnh, nhưng các đại thần không dung, chúng lão nô thực không còn đường sống. Thỉnh hoàng thượng ân chuẩn, để đám người lão nô về vườn, tắt

cả tài vật trong nhà nguyện dâng cho hoàng thượng, sung làm quân tư. Nếu như đại thần vẫn không đáp ứng, đám người lão nô nguyện dâng đầu lên, chỉ cầu giang sơn xã tắc Đại Hán vĩnh trường thiên cổ, thiên thu vạn đại...

Thật ra Hán đế vẫn có lòng phòng bị đám người Trương Nhượng, nhưng điều này cũng không cản trở sự yêu thích của hắn với bọn họ.

Cả triều văn võ hơi một tí là muốn hắn phải thế này, thế kia, duy chỉ có Thập thường thị này chiều hắn hết mực, hắn muốn thế nào thì được thế đó. Cũng giống như chó dữ trông nhà, dù đã thương người nhưng vẫn có thể sẵn sàng tâm tình chủ nhân.

Hán đế giận dữ chỉ vào Trương Quân:

- Nhà ngươi cũng có người hầu cận, vì sao không cho phép trẫm có A Phụ? Người đâu, đem tên gian tặc bất học vô thuật này ra ngoài chém đầu, treo trên Ngọ môn.

Kim qua võ sĩ trên điện lập tức tuân mệnh, kéo Trương Quân ra ngoài.

Trương Quân vừa giãy dụa vừa hô to:

- Thần chết không đáng tiếc, chỉ tiếc thiên hạ Hán thất hơn bốn trăm năm sắp nguy rồi. Liệt vị thần công (các quan nói chung), liệt vị đại nhân, vì sao không đứng ra nói lời lương tâm, lẽ nào lương tâm các người đều bị chó ăn cả rồi hay sao?

Văn võ toàn triều đều im lặng, Hán đế tức giận đến nói:

- Cắt lưỡi của hắn, xem hắn còn chửi được nữa hay không?

Có đại thần muốn đứng ra cầu tình cho Trương Quân, thế nhưng thấy Hán đế giận dữ như vậy liền vội vàng thu chân lại.

Năm nay nếu muốn sống, giữ được phú quý, thì phải noi theo tượng đồng, nói năng thận trọng.

Lưỡi của Trương Quân bị cắt bỏ, miệng đầy máu vẫn kêu lên ô ô. Còn Trương Nhượng, Triệu Trung đứng phía sau Hán đế, ánh mắt âm lãnh đảo qua quần thần trên điện, ý là: Tới đi, buộc tội chúng ta sao, hãy xem gương Trương Quân đi đã.

- Được rồi, giờ nói làm thế nào để bình định phản tặc đi.

Trương Nhượng khẽ nói:

- Lão nô có một nhân tuyển, tiểu diệt Viên Thiệu Viên Bản Sơ của Viên thái phó vốn có hiền danh. Hơn nữa đã bình định loạn Hoàng Cân Ký Châu, nếu để hắn xuất mã, chuyện bình định phản tặc Trường Sa nhất định sẽ dễ như trở bàn tay.

Con mắt Hán đế nheo lại:

- Cũng là một nhân vật.

Viên Ngỗi vừa nghe liền biết Trương Nhượng đang âm mưu cái gì...

Lão hoạn này muốn đẩy Bản Sơ đi. Tin tức Hán đế chuẩn bị tổ kiến tân quân có rất nhiều người biết, có người nói Viên Thiệu vì công bình định loạn Ký Châu nên đã lọt vào mắt xanh của Hán đế. Lúc này đẩy Viên Thiệu đi, rõ ràng là có ý bất lương.

Viên Ngỗi vất vả lắm mới có cơ hội giúp tộc nhân nắm quyền, sao có thể trở mặt bỏ qua như vậy. Vì thế vội vã nói:

- Hoàng thượng, Bản Sơ quả thật có bản lĩnh, nhưng hai năm nay hắn bình loạn Ký Châu đã vô cùng vất vả. Hôm qua vừa hồi kinh thì bệnh nằm giường, đến giờ vẫn chưa dậy được... Thỉnh hoàng thượng thương hại Viên gia thần đời đời trung lương...

Trương Nhượng nghe vậy cười nhạt.

Không xuống giường được? Cũng không biết đêm qua kẻ nào uống say tại Thúy Oanh các, còn mắng chửi Đổng gia tử là kẻ đạo văn, trộm văn của lão bà ra ngoài khoe khoang... Thế nào chỉ trong một đêm đã bệnh đến nỗi không xuống giường được?

Có điều mọi người đều cùng làm thần một điện, vì vậy cũng phải tuân thủ chút quy củ.

Trước đây có sĩ nhân khiêu khích Trương Nhược, đương nhiên lão cũng muốn đáp lễ, cũng tiện nhắc nhở Viên Ngỗi.

Hán đế nhũm mày nói:

- Nếu đã vậy, thì ai có thể chống binh?

Viên Ngỗi nói:

- Thần tiến cử một người... Trước Xa kỵ tướng quân Chu Tuấn từng bình định phản tặc Thanh, Dự. Nên để hấn xuất binh Thanh Châu, tiêu diệt dư孽 Hoàng Cân ở hai châu Thanh, Từ.

- Chu Công Vĩ sao...

Hán đế gật đầu, người này cũng là một nhân tài. Mặc dù bản lĩnh hấn có kém Lư Thực một chút, nhưng cũng là người làm việc biết chừng mực. Quan trọng nhất là Chu Tuấn này không có uy vọng như Lư Thực, không cần phải lo lắng.

- Thái phó tiến cử người rất đúng, vậy do Chu Công Vĩ suất lĩnh tam giáo Xạ thanh, Trường thủy, bộ quân xuất kích, tiêu diệt phản tặc Thanh, Từ... Ừm, phản tặc Thanh, Từ đã có người tiêu diệt, vậy còn Kinh Châu thì sao? Khu Tinh của Trường Sa ai sẽ đi tiêu diệt?

Viên Ngỗi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Bắc Cung giáo úy Đổng Phi, từng lập công ở Uyển huyện, hơn nữa còn rong ruổi Kinh Châu, là hổ tướng đương thế. Nghĩa đệ Sa Ma Kha của y vốn là tiểu vương Ngũ Khê Man Vũ Lăng sơn, quen thuộc địa hình, để cho y xuất mã, nhất định công thành.

Hai năm nay Đổng Phi ở Lạc Dương thật sự là quá kiêu ngạo rồi.

Viên Ngỗi vì giảm uy phong của Đổng Phi mà nghĩ muốn vỗ đầu.

Cho y rời khỏi Lạc Dương một thời gian, có lẽ sẽ khiến ọi người bớt lo âu.

Nào biết Hán đế không nghĩ như vậy. Kích cùc liên tái mùa thu sắp tới, nếu như Đổng Phi đi rồi, thì ai sẽ kiếm tiền cho hấn?

Hai năm nay, dựa vào ba lần thi đấu kích cùc, Hán đế không ngờ lại phát tài lớn.

- Đổng Tây Bình trấn thủ Bắc Cung trách nhiệm to lớn, không thể tự ý ly khai. Hơn nữa chỉ là phản tặc, chẳng lẽ phải xuất động hổ tướng đương thế, chẳng phải nói Đại Hán ta không còn người sao? Đề nghị này của Viên thái phó không ổn lắm, cần suy nghĩ thêm.

Xem ra mình còn phải đau đầu nhiều, Viên Ngỗi cười khổ.

Điệt nhi Viên Thiệu nhà mình rất quyến luyến Lai Oanh Nhi, vốn tưởng rằng lần này có công tiêu phỉ thì có thể hiển lộ một chút.

Nào ngờ khi vừa trở lại Lạc Dương, mới biết Đổng Phi lại làm ra một bài Ái liên khúc gì đó, khiến cho Lai Oanh Nhi mê đắm. Ngoại trừ ca vũ biểu diễn bình thường, thì không còn việc kính rượu bồi rượu như trước kia nữa.

Muốn dùng sức?

Viên Thiệu cũng biết trong thành Lạc Dương này có bao nhiêu con mắt đang nhìn hấn.

Người khác không nói, Thập thường thị chắc chắn rất lưu ý hấn, chỉ cần sơ sẩy một chút là tiền đồ của hấn coi như xong.

267. Chương 267: Tây Viên Lập Bát Giáo (3)

Hà Tiến đứng ra, trầm giọng nói:

- Hoàng thượng, thần tiến cử một người.

- Người phương nào?

- Thái úy Trương Ôn trước từng tiến cử một người với thần, nói người này có tài kinh thiên vĩ địa. Hiện nay thủ hạ này của Trương Thái úy giữ chức Quân Ti Mã. Người này họ Tôn, tên Kiên, tự Văn Đài, người Phú Xuân Ngô quận. Ý của hoàng thượng là giết gà không cần dùng dao mổ trâu, nếu vậy Tôn Kiên chính là người thích hợp. Không bằng hứa ban cho hắn chức vụ thái thú Trường Sa, để hắn dốc sức bình định phản loạn?

Tôn Kiên là ai? Hình như là một tên vô danh tiểu tốt...

Mặc dù vừa lòng, nhưng chiến sự nếu có điều sơ sẩy chẳng phải thêm phiền phức?

Hà Tiến cười nói:

- Hoàng thượng không cần lo lắng, thần đã mệnh thứ sử Dương Châu Tần Hiệt xuất binh, nếu như Tôn Kiên dốc chiến bất lợi thì đã có Tần Hiệt tới giải quyết phản tặc. Tần Hiệt binh hùng tướng mạnh, vả lại kinh nghiệm chiến trường, cũng là một danh sĩ hiếu binh, nhất định không còn gì lo lắng.

Tôn Kiên thắng thì đại biểu Đại Hán ta nhân tài đông đúc.

Tôn Kiên thất bại thì vẫn còn Tần Hiệt tiêu diệt phản tặc...

Điều này nghe cũng không tệ...

- Chuẩn tấu, mệnh Việt kỵ doanh cùng Bộ binh doanh hiệp trợ Tôn Kiên bình định loạn Trường Sa, nhân mã trên dưới Vũ Lâm quân xuất binh Ti Lệ, hiệp trợ Thái úy Trương Ôn bình định dư孽 Hoàng Cân. Loạn Ti Lệ này ta thấy cũng đã sắp tới hồi kết thúc.

- Hoàng thượng anh minh.

Trương Nhưượng đột nhiên đứng ra nói:

- Hoàng thượng, trên dưới Vũ Lâm quân xuất binh Ti Lệ, vậy kinh kỳ chỉ còn lại Truân kỵ sao? Như vậy kinh kỳ chẳng phải là nơi binh lực trống rỗng, nếu có đại loạn thì Lạc Dương nguy mất.

Phỏng chừng việc này đã sớm tập luyện nhiều lần, quần thần trên điện trong lòng đều rõ ràng.

Quả nhiên, Hán đế gật đầu nói:

- A Phụ nói rất đúng, có điều hiện nay 12 châu rung chuyển, nhất định phải có Hán quân dương oai mới có thể trấn áp. Ta muốn tổ kiến tân quân ở Tây viên, do Kiển Thạc đảm nhận thượng quân giáo úy, tổng lĩnh tân quân. Bên dưới thiết lập bát giáo, Kiển Thạc tự lĩnh một giáo, còn lại thất giáo...

Không đợi Hán đế nói xong, chỉ thấy gián nghị đại phu Vương Doãn đứng dậy.

Từ khi hãm hại Đồng Phi, Vương Doãn vẫn luôn khép mình, rất ít khi nói gì trên triều.

Hắn lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng nói rất phải. Có điều chủ tướng thất giáo còn lại cần phải tuyển chọn cẩn thận, mới không uổng tâm tư của hoàng thượng.

Cẩn thận, cẩn thận thế nào?

Thấy quần thần không phản đối, Hán đế cũng không tiện nói gì.

Chủ tướng thất giáo còn lại hán cũng đã sớm có nhân tuyển. Nhưng Vương Doãn nói cũng có lý, chức vụ này cũng không thể để người tầm thường đảm đương.

- Vậy theo Vương khanh thì thế nào?

Vương Doãn nói:

- Thất giáo là chủ lực bảo vệ xung quanh kinh kỳ, chủ tướng đương nhiên phải có cái dũng của Bá vương, phải có cái tài của Sầm Bành mới được.

Dũng của Bá vương, ý là nói Sở bá vương Hạng Vũ.

Tài của Sầm Bành, chính là nói Sầm Bành, một trong những người có công lớn thời Quang Vũ Trung hưng.

Khẩu khí này của Vương Doãn thật lớn, Sầm Bành là tướng lĩnh trăm năm có một, Hạng Vũ kia lại càng là dũng tướng 500 năm mới xuất hiện, sao có thể có người nào kiêm bị cả hai?

Hán để hơi nhú mày:

- Vương khanh nếu đã có chủ ý thì cứ nói thẳng.

- Hoàng thượng có thể chiêu cáo Lạc Dương, tướng lĩnh mỗi quân đều có thể tranh chức chủ tướng thất giáo. Trên thao trường luận võ, từ đó người chiến thắng mới có thể đảm nhiệm chủ tướng. Như vậy người tài trong thiên hạ mới quy thuận hết về hoàng thượng.

Hà Tiến biến sắc nhìn Vương Doãn, tựa hồ là muốn biết hán có ý đồ gì.

Hán để trầm ngâm một lát rồi gật đầu nói:

- Vương khanh nói có lý, đã như vậy thì theo lời Vương khanh, ngày mai chiêu cáo Lạc Dương. 10 ngày sau ở thao trường Nam Cung diễn võ, người thắng được đảm nhiệm chủ tướng thất giáo, khâm thủ, tan triều...

Trong Liên hoa trì Thái phủ...

Vì sao lại là Liên hoa trì? Thì ra từ khi Đồng Phi làm ra bài Ái liên khúc không trọn vẹn kia, khiến cho danh sĩ Lạc Dương đua nhau trồng sen, nhằm thể hiện phẩm cách cao thượng, ngay cả Thái lão đầu cũng không ngoại lệ.

Lúc này lão đầu đang ngồi trong nhà thủy tạ, uống một ly rượu, nhìn hoa sen trong ao, trông rất khoái hoạt.

Đồng Phi cung kính ngồi ở bên cạnh không dám quấy nhiễu nhã hứng của lão gia tử. Hiện nay người Lạc Dương đều biết, Thái lão gia tử tuổi càng lớn thì tính tình càng nóng nảy, đừng đại mà quấy nhiễu hứng thú của lão, bằng không chuẩn bị tinh thần mà đón cơn giận sấm sét của lão là vừa.

Có điều Đồng Phi thấy rất kỳ quái, lão gia tử gọi y đến là có chuyện gì?

Gọi tới rồi lại không nói lời nào, chỉ là uống rượu thưởng sen. Chẳng lẽ là nhàn rồi phát chán, nên gọi y tới đây rót rượu hay sao?

Nhưng y lại không dám hỏi, đành phải lẳng lặng ngồi im. Lão gia tử càng già càng không hiểu chuyện, không biết hiện giờ ta đang rất bận sao?

Đúng vào lúc Đồng Phi sắp không chịu nổi nữa thì có quản gia Thái An tới bẩm báo:

- Lư công cùng Lưu Hồng tới rồi.

- A, mau mau mời vào.

Thái lão gia tử lúc này mới cười tủm tỉm đứng dậy, hài lòng nhìn Đồng Phi:

- Tây Bình, xem ra hai năm nay ngươi rất chăm chỉ, công phu dưỡng khí càng lúc càng sâu. Còn tưởng rằng ngươi không nhận được một nén nhang, ha ha, không tệ, không tệ.

Lão tiên sinh này không ngờ còn có tâm tư dạy dỗ?

Đồng Phi đỡ khóc đỡ cười, vội vã khiêm tốn nói hai câu, mà lúc này Lư Thực cùng Lưu Hồng đang thông thả bước vào nhà thủy tạ.

Hai năm, tinh thần của Lư Thực nhìn qua tốt hơn rất nhiều so với lúc khi Đồng Phi nhập kinh.

Tóc đã bạc trắng, nhưng sắc mặt hồng nhuận, tinh thần quắc thước, rất có phong thái tóc bạc da mềm, càng già càng dẻo dai.

Còn Lưu Hồng vẫn mập mạp như vậy, cái mặt tròn luôn đeo nụ cười, có cảm giác lúc nào cũng sẵn lòng giúp đỡ người khác. Thực tế lão tiên sinh này quả thực là vậy, hiện giờ quan bái Thái sử bộ lang trung, kiêm nhiệm Nam Cung giáo úy, có thể nói đường làm quan rộng mở.

Hán đế cảm thấy tin ai cũng không bằng người nhà.

Hai năm này phân phong hoàng thân quốc thích trấn thủ tứ phương. Lưu Hồng bởi vì tinh về số tử vi, vì vậy được ở lại lưu thủ Lạc Dương, chuyên bàn ti sấm vĩ, được cho là thần côn ngự dụng của hoàng gia Đại Hán, cùng với đám người Tả Từ, Vu Cát ở nhân gian hợp xưng tam đại thần tiên.

Đương nhiên, so với hai người Tả Từ và Vu Cát, danh tiếng của Lưu Hồng rõ ràng còn chưa vang dội bằng.

- Lư công, có tin tức rồi sao?

Thái Ung dẫn hai người vào ngồi trong thủy tạ, Đồng Phi tiến lên bái kiến lão sư.

Lư Thực gật đầu nói:

- Hôm nay Vương Tử Sư trên triều đề xuất tể vô đoạt giáo úy, quả nhiên tâm tư ác độc, Tây Bình không thể tham gia.

Đồng Phi ngăn ra:

- Vì sao?

Lư Thực nói:

- Tây Bình có biết vì sao hôm nay đường làm quan của người rộng mở hay không?

- Cái này, Phi ngu dốt, mong Lư sư chỉ điểm.

- Người chấp chương Bắc Cung, giao hảo Biện vương tử, Hà hoàng hậu rất cảm kích, đại tướng quân cũng vừa mất người. Hiện nay trong thành Lạc Dương quyền thế của ai lớn nhất? Đại tướng quân... Viên Ngỗi tuy có danh hiệu tứ thế tam công, môn sinh rộng khắp, nhưng trong tay không binh, không đáng sợ. Đại tướng quân không mở miệng, người không cần lo lắng gì.

268. Chương 268: Vũ Phu Tranh Hùng

- Thế nhưng...

- Ta biết người lo lắng chuyện sau này, điều đó không sai. Nhưng nếu như người tranh đoạt tân quân giáo úy, thì Bắc Cung chắc chắn sẽ rơi vào tay người khác. Mất cơ hội thân cận cùng Biện vương tử, do đó nhìn như người lo xa, nhưng có khác nào bỏ qua buồn gần? Vì vậy, chức Bắc Cung giáo úy quyết không thể rơi vào tay người khác, bằng không người mất bảo hộ của Hà hoàng hậu, nhất định sẽ bị người hãm hại.

Lưu Hồng uống một ngụm rượu, tiếp lời:

- Tây Bình, ba lão già chúng ta hôm nay đều ở một chỗ với người, vài ngày trước ta có giành được chức vị Nam Cung giáo úy... Nhưng ai cũng biết ta không thông chiến sự, Nam Cung có lẽ sẽ giao cho người, hai cung hợp lại thì an nguy hoàng thành nằm cả trong tay người, người còn lo cái gì?

- Nhưng ý của phụ thân...

Thái Ung cắt lời Đồng Phi:

- Ý của Trọng Dĩnh chúng ta đều minh bạch, nhưng vấn đề hiện tại là nếu như người tham dự tranh đoạt chủ tướng tân quân, chắc chắn sẽ khiến cho các phương quan tâm. Viên gia đối với tân quân tình thế bất buộc, đại tướng quân cũng thêm tân quân nhỏ dãi. Còn hoàng thượng thì sao? Chẳng lẽ cam lòng nhìn tân quân mình cực khổ thành lập rơi vào tay kẻ khác, người có hiểu không?

Đồng Phi lại thấy hồ đồ rồi.

- Lão sư, thứ cho học sinh ngu dốt, không hiểu được nhiều.

- Vương Tử Sư yên lặng hai năm, rốt cuộc không nhin được lại muốn động tay động chân rồi... Lần trước vì việc của Diêm nhi ta đã khiến hấn mất thể diện, lần này hấn lại có kế một tên trúng ba chim, tâm tư thật độc.

Đồng Phi vội nói:

- Thỉnh lão sư chỉ rõ.

Lư Thực cười ha ha:

- Hiện tại người đắc ý, chính là bởi vì người chưa tỏ rõ lập trường, mọi việc đều thuận lợi, mọi người đều sống yên ổn với nhau. Nhưng nếu như người tham dự tranh đoạt tân quân thì sẽ phá vỡ cân đối này. Lúc trước người còn có thể không tỏ rõ lập trường, nhưng khi tranh giành tân quân, người cần phải lộ ra lập trường của người, lúc đó dù là người chọn ai thì cũng đắc tội cả hai bên.

Lưu Hồng nói:

- Đó là thứ nhất. Thứ hai, nếu người đảm nhiệm chức chủ tướng tân quân, tất phải từ bỏ quyền lợi của Bắc Cung. Đến lúc đó bất luận là hoạn quan hay đại tướng quân tiếp quản Bắc Cung, thì mối liên hệ nhỏ nhoi với nội cung kia của người sẽ bị cắt đứt.

Thái Ung vỗ vỗ vai của Đồng Phi:

- Tây Bình, lệnh tôn suy nghĩ sâu xa, cho người tranh đoạt chủ tướng tân quân, thật là ý kiến hay. Nhưng người không thể vì một giáo mà buông bỏ thế lực đang nắm giữ trong tay. So ra Bắc Cung hoàn toàn nằm trong tay người, hơn nữa Loan vệ doanh trong cung cũng không hề kém tân quân chút nào. Nếu như cộng thêm Nam Cung của Nguyên Trác, thì nhân mã trong tay người đủ tam giáo... Nặng nhẹ thế nào hấn là người đã rõ ràng.

- Vậy ta không tranh tân quân?

- Không, tân quân phải tranh...

Lư Thực cười:

- Người trong tay hoàng thượng có bao nhiêu thế lực ta đều rõ ràng, tuyệt đối không thể so với lực lượng trong tay đám người đại tướng quân. Nếu không duyên không có trao tân quân cho những người đó, lão phu thực không cam lòng. Không gây khó dễ một chút, sao có thể người được tức khí trong người ta? Vì vậy, Tây Bình người cần phải đoạt lấy tân quân, hơn nữa ít nhất phải đoạt được nhị giáo.

Lúc thì muốn đoạt, lúc lại không cho đoạt?

Nói chuyện với những lão nhân này thật đúng là mệt... Ít nhất Đồng Phi thấy mệt hơn đánh trận rất nhiều.

- Vậy tới cùng là đoạt, hay là không đoạt?

Lưu Hồng cười ha ha:

- Tử Can, hay là người nói luôn đi. Bằng không Thái Ung sẽ vì tiểu tử này mà liều mạng cùng người.

Ba lão đầu đồng thời cười to, có điều Đồng Phi chẳng thấy buồn cười chút nào.

Kinh ngạc nhìn Lư Thực, đột nhiên hai mắt sáng ngời, dường như đã hiểu được ý của lão đầu.

- Ý của Lư sư có phải muốn ta không tham gia tranh đoạt, nhưng phái người tham gia?

Lư Thực vuốt râu, nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn: nhớ năm đó môn sinh ta nhiều bao nhiêu, đều là nhất thời lương tài. Nhưng có người rớt xuống, có người chẳng thành danh. Vất vả lắm mới có được hai học sinh, nhưng hiện giờ một người là phản tặc, một người khác tính tình quá cương liệt, không biết biến báo, chỉ sợ tương lai sẽ chết không yên lành... Con trai Lư Dục mới bảy tuổi, không đủ để kế thừa y bát. Suy nghĩ một chút cảm thấy thật khổ sở, có điều Đồng gia tử cũng không tệ.

Hai năm nay, Lư Thực không phải không nghĩ cách cho Lưu Bị, chỉ là danh phản tặc đã chứng thực, khó có thể rửa sạch được.

Có lòng muốn Đồng Phi đứng ra, nhưng lại nghĩ lúc trước là Lưu Bị chủ động khiêu khích, người ta không tìm hấn thì thôi, còn thu lưu người nhà của hấn phụng dưỡng đã là rất nể tình rồi. Kỳ thật Lư Thực cũng rõ ràng, Đồng Phi tới Lạc Dương đã ba năm, nhưng chưa bao giờ nhắc đến việc này, cũng chính là đã để cho Lưu Bị một con đường, nếu muốn nhờ y đứng ra rửa sạch tội danh thực khó nói.

Thực tế cũng may mà Lư Thực không mở miệng.

Nếu để Đồng Phi biết được Lưu Bị đang ở đâu, chỉ sợ không nói không rằng sẽ nghĩ cách diệt trừ Lưu Bị.

Không phải y không thích người tên Lưu Bị này, thực tế đối với chính nhân quân tử này trong Bình thư, Đồng Phi còn có chút bội phục.

Nhưng hiện tại đã kết thù kết oán, huynh đệ nhà mình còn chuẩn bị chiếm lão bà nhà người ta, thù hận chắc chắn không thể nào hóa giải được.

Nếu không cách nào hóa giải, vậy chỉ còn cách biến thành tử địch.

Đồng Phi sẽ không chút do dự giết chết Lưu Bị để ngừa hậu hoạn.

Thái Ung nói:

- Mấy lão nhân chúng ta quả có ý này. Ta biết dưới trướng người có không ít dũng tướng đến nay hãy còn bạch thân, sao không cho họ mưu đồ một phen?

- Nhạc phụ cho rằng ai có thể xuất chiến?

- Huynh trưởng kết nghĩa Điển Vi của người, hiện giờ là Tả đô Bắc Cung, cũng là mãnh hổ chi tướng, có thể xuất chiến, phối hợp với gia tướng Thành Lễ nhà người thì có thể đoạt được một giáo; Huynh đệ Sa Ma Kha của người là tiểu vương Ngũ Khê Man, với sự giúp sức của Cự Ma Sĩ cũng có thể đoạt một giáo; Bắc Cung Quân Tì Mã Trương Tú cũng là lương tướng, có thể xuất chiến... Chúng ta giành tam giáo là đủ rồi.

Đồng Phi trở mắt nhìn Lư Thực, thầm nghĩ: lão nhân này thật là độc ác... Ta chỉ cầu một giáo, còn lão lại muốn tam giáo.

Nhưng nghĩ lại thì không khỏi cảm động vì một phen khổ tâm này của Lư Thực. Lư sư quả nhiên là trung quân, kẻ này tuy diệu, nhưng thực tế lại là phân hoá lực lượng của ta. Đại ca cùng tam đệ sẽ không phụ ta, có điều Trương Tú thì không nói trước được điều gì.

Cũng được, cứ chiều theo tâm tư của lão vậy.

Đồng Phi lập tức gật đầu đáp ứng, khiến ba lão đầu khoái chí.

Thái Ung cười nói:

- Thật ra ta muốn xem dáng dấp của Vương Tử Sư kia sẽ thế nào khi kế sách của hấn thất bại...

Về đến nhà, Đồng Phi triệu tập mọi người, kể cả Ban Chỉ, Yến Minh cùng Nhậm Hồng Xương đang trực ban ở cũng tới.

Sau khi nói rõ ý tứ của ba lão đầu, Điển Vi cùng Sa Ma Kha thì không có vẻ gì đáng kể, nhưng bộ dáng của Trương Tú thì lại không giống thế. Đồng Phi không nói gì, chỉ nheo mắt lại nhìn Trương Tú.

- Từ ngày mai đại ca không cần phải đi trực ban Bắc Cung, hãy ở nhà luyện công cùng Sa Sa. Thành Lễ, Thành Liêm, hai người hãy phối hợp cho tốt, trong vòng vài ngày phải chấn chỉnh nhân mã dưới trướng đến

trạng thái tốt nhất. Trương Tú thì tạm miễn chức vụ Quân Tì Mã, toàn lực chuẩn bị. Trước luyện tập võ nghệ, sơn trang Bắc Mang sẽ cho người sử dụng, nhân mã thì có thể chọn trong Bắc Lăng Sĩ.

- Rõ.

- Từ ngày mai Bàng Đức sẽ trực ban Bắc Cung, làm Tì Mã. Khúc Nghĩa tướng quân làm Tả đô tạm thay chức vụ của huynh trưởng. Ban Chỉ làm quân sư cho ta, ngày mai vào phủ nghe lệnh. Ngày mai Yến Minh đến Nam Cung báo danh, chức vị cũ sẽ do Thập Nhị tạm giữ. Tiền đồ sau này có rộng mở hay không, phải trông chờ vào sự luyện tập của mọi người 10 ngày tới. Phi ở đây cung chúc các vị mau thăng tiến.

Điều chỉnh như vậy, đối với mọi người đang ngồi ở đây rõ ràng là một tin tốt.

Tất cả lập tức đứng dậy, đồng thanh cung tay hành lễ:

- Chúng tôi nhất định không phụ kỳ vọng của chúa công/công tử.

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Đồng Phi rất ít khi ở trong nhà, hầu hết thời gian đến lưu thủ Bắc Cung, thao diễn nhân mã bản bộ.

Trong mắt rất nhiều người, Đồng Phi làm như vậy rõ ràng là một tín hiệu, báo rằng y sẽ tham dự tranh đoạt chức chủ tướng tân quân.

Trong lúc nhất thời, mỗi đạo nhân mã có lòng tranh đoạt chủ tướng tân quân ai cũng hoảng sợ, nghĩ cách làm sao để tránh hồ lang chi tướng Đồng Phi này.

Thời gian 10 ngày chớp mắt đã qua.

Sáng sớm, thao trường Bắc Cung tinh kỳ pháp phối, băng lụa tung bay.

Các phương hào kiệt tranh nhau vào thao trường, chuẩn bị tranh đoạt chức vị chủ tướng tân quân. Thành Lạc Dương từ sau thời Quang Vũ hoàng đế chưa bao giờ có cảnh tượng long trọng như vậy. Chỉ thấy một đám vũ phu oai hùng kia tinh thần tỉnh táo, mũ giáp toàn thân, đằng đằng sát khí. Có người như mãnh hổ, có người tựa giao long, đao thương kiếm kích lấp lánh sắc bén, hàn khí bức người.

Từng có một thời, Hán quân uy vũ từng rong ruổi thiên hạ chỉ còn trong hồi ức của người Lạc Dương.

Nhưng hôm nay tất cả lại dâng lên hào khí ngất trời, đợt tiếng trống vang lên, mỗi lộ anh hào đều phóng ngựa xông vào thao trường.

Đồng Phi là giáo úy Bắc Cung, cho nên đứng dưới Bắc Cung môn.

Trên cửa cung là Hán đế uy nghiêm ngồi ngay ngắn, hai bên quần thần chia nhau đứng.

Thượng quân giáo úy Kiển Thạc hét lớn một tiếng:

- Chủ tướng tân quân, diễn võ bắt đầu.

Trong sát na, người xem đứng vây kín thao trường cùng phát ra tiếng hoan hô như sóng thét gió gào.

- Luận võ bắt đầu... Phàm là người thắng liên tiếp đều được thăng cấp, tham gia so đấu chiến trận ngày mai... Trong khi diễn võ, đao thương vô tình. Vì vậy toàn bộ người tham gia luận võ cần phải ký kết giấy sinh tử. Sinh tử do mệnh, không bị luận tội.

Chúng võ tướng nghe vậy không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đám người Vương Doãn quan chiến không khỏi biến sắc, có điều liền nhanh chóng tỏ ra thoải mái.

Viên Thiệu cũng không tham chiến, mà là nhẹ giọng hỏi:

- Tử Sư, làm như vậy có thể được chứ?

- Bản Sơ cứ yên tâm, Vương mỗ đã an bài tất cả... Chỉ cần Đồng gia tử kia xuất chiến, nhất định khó thoát khỏi tính toán. Tục ngữ có câu, hổ dữ cũng phải thua đàn sói, cho dù Đồng gia tử kia toàn thân là sắt, cũng có thể gò thành mấy cái đinh? Y xuất chiến thì chức giáo úy Bắc Cung khó thoát khỏi tay Bản Sơ, không xuất chiến... Hắc hắc, người của Bản Sơ ít nhất có thể đoạt được hai giáo, chẳng phải ứng với tính toán của chúng ta? Dù sao thì y có xuất chiến hay không, thì chúng ta cũng đều có lợi.

Viên Thiệu gật đầu:

- Nếu vậy thì cũng coi như xả được tức trong lòng.

Trái lại, Tào Tháo bên cạnh lại lộ ra vẻ mặt sầu khổ.

Hắn vốn muốn đoạt chủ tướng tân quân, không ngờ Vương Doãn lại chơi chiêu ấy, khiến trong lòng hắn rất bất mãn.

Chuyện của mình thì mình rõ ràng, Tào Tháo minh bạch, luận võ lực hắn đánh một người thường còn được, nhưng nếu phải tranh phong với đám võ tướng này thì quả là viển vông. Cho nên, sau khi quy củ được đặt ra, hắn đã tự động rút khỏi trường tranh đoạt, thành thật làm tiếp Trưởng sử. Có điều trong lòng vẫn ghen một bụng ủy khuất, bất mãn đối với Viên Thiệu cùng Vương Doãn càng tăng thêm.

Giờ ngộ ba khắc, một trận trống ầm ầm vang lên.

Các võ tướng sau khi ký kết giấy sinh tử thì xoa tay, nóng lòng muốn thử.

Một tướng giục ngựa lao ra, cầm trong tay đại thương đứng ở thao trường, lớn tiếng quát lên:

- Nha môn tướng Trường thủy doanh Lý Phong ở đây, ai tới tìm chết?

Lời còn chưa dứt đã chọc giận một người.

Người này giờ đao phi ngựa lao ra:

- Bảo Trung ở đây, chớ có càn rỡ.

Trống trận lập tức vang lên, hai người đao thương huy vũ lao vào nhau.

Đồng Phi hỏi Ban Chỉ bên người:

- Bảo Trung này là ai?

- Người này là đệ đệ của Tề Bắc tướng Bảo Tín, hiện nay là Kiêu kỵ Vũ Lâm quân. Chúa công, hôm nay chắc chắn sẽ có nhiều trò vui rồi...

Trò vui sao?

Đồng Phi không thềm che miệng, ngáp một cái rõ to. Thật ra so đấu trình độ này y chẳng thấy có chút hứng thú nào. Trong mắt Đồng Phi, bất kể là Lý Phong hay Bảo Trung, nếu như y lên đấu, chấp hai người liên thủ y cũng có thể chém hai người rớt ngựa.

Lý Phong không phải đối thủ của Bảo Trung, đánh mười mấy hiệp đã thúc ngựa bại trận.

Bảo Trung còn chưa kịp thở một hơi, chợt nghe có người quát lên:

- Bảo Trung đừng vội càn rỡ, mỗ gia tới đây.

Một con ngựa lao ra, không nói không rằng đánh tới Bảo Trung.

Lại là mười mấy hiệp, viên tướng này chấp nhận bại trận. Tiếp đó Bảo Trung thắng liền năm tướng, điều võ dương oai, rất uy phong.

Có câu người biết xem cách thức, người ngoài xem náo nhiệt.

Đồng Phi dường như đã nhìn ra môn đạo, nhúu mày khẽ nói:

- Thăng nhãi này hình như chơi ăn gian?

Ban Chỉ cười nói:

- Chúa công hà tất giết mình, vì một trận đánh hôm nay, mỗi thế tộc đều có thủ đoạn, đây là điều rất bình thường.

- Bình thường sao?

Đồng Phi xoay người ngẩng đầu nhìn Hán đế đang quan chiến trên cửa thành, chỉ thấy hắn liên tục trầm trồ khen ngợi.

Những tên này dám lừa bịp vị trên kia... Không sợ bị nhìn ra sơ suất sao?

Định đi ra giáo huấn một chút, liền bị Ban Chỉ ngăn lại.

- Chúa công, mặc dù người này không đáng lo, nhưng huynh đệ Bảo Tín của hắn quan hệ mật thiết với Tào Mạnh Đức, chớ có làm tổn thương hòa khí.

Đồng Phi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn về phía Tào Tháo đang ngồi quan duyệt đài bên kia.

Tào Tháo cũng nhìn y mỉm cười, gật đầu...

- Cũng được, tùy hắn càn rỡ vậy.

Đồng Phi nói xong nhắm mắt lại không thèm xem tiếp. Loại luận võ này có nhìn cũng chỉ bấn mắt. Mắt không thấy, tâm không phiền là hơn.

Lúc này, Bảo Trung đã thắng liên tiếp mười người, sau tiếng trống đắc thắng thì trở về bản trận.

Tiếp theo lại có ba, bốn người giành được tư cách vào vòng sau. Đồng Phi thì càng lúc càng buồn ngủ, không nhin được gáp lên gáp xuống.

Sa Ma Kha lầm bầm:

- Sớm biết thế này thì đã không đến xem lũ này thi đấu rồi, chán chẳng buồn chết.

- Đã như vậy, không bằng người thử xem?

Sa Ma Kha nghe vậy đại hỉ:

- Ta chờ câu này của nhị ca lâu rồi.

Sa Ma Kha giục ngựa lao khỏi bản trận, vung Thiết Tật Lê Cốt Đóa trong tay lên, ở trên ngựa rít gào một tiếng như cự lôi:

- Nha môn tướng Bắc Cung Sa Ma Kha ở đây, ai tới tìm chết, ai tới tìm chết... Nhanh lên một chút đi, đừng để mỗ gia sốt ruột như vậy.

Điều này chẳng khác nào liều thuốc kích thích, mọi người trong thao trường nhất thời tinh thần tỉnh táo.

Bắc Cung rốt cuộc cũng có người đi ra rồi.

Hai năm nay Sa Ma Kha tham gia thi đấu vài lần, được xưng là sát thủ kích cúc, vì vậy vừa xuống thao trường đã có không ít người nhận ra.

Vừa thấy người này xuất hiện, người xem ngoài thao trường lập tức bạo phát hoan hô.

Cũng biết, vị này xuất hiện có nghĩa là trò hay sắp bắt đầu rồi...

Hán đế đối với Sa Ma Kha cũng có chút ấn tượng, nhất thời vui vẻ:

- Thì ra là Lục phạm chi vương lên đài, không tệ, rất tốt.

Lại lịch Lục phạm chi vương này có được, cũng bởi vì mỗi lần Sa Ma Kha thi đấu kích cúc đều thắng sáu quả.

Viên Thiệu nhíu mày, có dự cảm bất hảo:

- Tử Sư, thế nào Đồng gia tử không xuất hiện, mà lại là một tiểu vương người Man?

Vương Doãn suy nghĩ một chút:

- Không sợ, mọi rợ này đã ra rồi, phỏng chừng Đồng gia tử cũng sắp ngồi không yên.

Đang nói chuyện thì Sa Ma Kha đã đại triển thần uy ở giữa sân, Thiết Tật Lê Cốt Đóa chỉ một chiêu đã đập cả người lẫn ngựa một võ tướng thành đồng thiet. Đây cũng là lần đầu tiên xuất hiện người chết trong

diễn võ, người xem đang cổ vũ ầm ầm thoáng cái im lặng như tờ. Tuy nói đã ký kết giấy sinh tử, nhưng những trận trước cũng đều đánh trong hòa khí, cũng không độc ác ra tay.

Đồng Phi nhếch môi cười, hét lớn một tiếng:

- Sa Sa, làm tốt lắm.

Con mẹ nó, nhìn một đám đánh đám giả vờ một ngày, cuối cùng cũng thấy được đao thật thương thật đau rồi.

Cũng theo một tiếng này của Đồng Phi, người xem đang ngơ ngác bừng tỉnh lại, trong sát na, tiếng tán thưởng vang lên khắp trời.

Sắc mặt Hán đế trắng bệch, cũng không ngừng nói:

- Hổ tướng, hổ tướng.

Vương Doãn vừa nhìn tình huống không ổn, liền đưa tay ra hiệu với đám võ tướng. Một tên võ tướng đầu đội hoàng kim khôi, thân khoác hoàng kim khải, trong tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận đao nộ quát một tiếng lao ra:

- Mọi rợ đừng can rở, đợi ta lấy tính mệnh của ngươi.

Sa Ma Kha giơ Thiết Tật Lê Cốt Đóa lên, cười lạnh nói:

- Người tới là người phương nào?

- Mỗ gia Kỷ Linh, xem đao...

Đao nhanh ngựa lẹ, lập tức đánh tới Sa Ma Kha. Vương Doãn cười ha ha:

- Đây là dũng tướng Công Lộ chiêu lãm ở Nam Dương, tên Kỷ Linh, có cái dũng vạn phu nan địch. Chỉ sợ Sa Ma Kha kia dù thắng, cũng phải kiệt sức.

Là người của Viên Thuật?

Viên Thiệu chau mày, trong lòng không khỏi cảm thấy một chút không hài lòng.

Hắn rất có ác cảm với Viên Thuật, cũng biết rằng huynh đệ kia đối với địa vị của bản thân hiện giờ thêm rõ dãi.

Lúc trước đuổi hắn đi, không nghĩ tới hắn lại thu được dũng tướng ở Nam Dương.

Có điều nghĩ lại Viên Thiệu cũng không quá bận tâm: Công Lộ thu được dũng tướng ở Nam Dương, ta ở Ký Châu cũng có dũng tướng tới đầu nhập.

Kỷ Linh này quả thật không kém, đấu cùng Sa Ma Kha cùng một chỗ, trong chớp mắt đã đánh bốn, năm hiệp, nhưng vẫn không phân thắng bại.

Đồng Phi nhíu mày trầm nghĩ: Kỷ Linh tới rồi sao?

Kỷ Linh này trong Bình thư từng xuất hiện, nhân vật trong Viên môn xạ kích chính là người này. Đồng Phi đối với cái tên Kỷ Linh này có chút ấn tượng. Có điều cái ý lưu ý chính là Tam Tiêm Lưỡng Nhận đao trong tay Kỷ Linh.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận đao này vốn bắt nguồn từ đại kiếm. Mặc dù tên là đao, nhưng trên thực tế chính là kiếm chuôi dài.

Chuôi dài 8 xích, có thể tăng lực chém nhiều lần. Lưỡi đao so với trường kiếm nặng hơn rất nhiều, hơn nữa lưỡi đao nhọn mà thẳng. Đầu đao hai lưỡi được có ba đầu nhọn, giống như hình dáng của thương, vì vậy còn có tên gọi là Tam Tiêm Lưỡng Nhận thương.

Đây là một bộ kỳ môn binh khí, không có trong thập bát ban vũ khí.

Chiêu pháp của Kỷ Linh hung ác độc địa, đao thoát đâm, chém, bổ thay đổi liên tục, biến hoá vô cùng âm hiểm.

- Người này võ nghệ không tầm thường.

Ban Chỉ khê nói:

- Huynh đệ kia của ta cũng dùng loại binh khí này, nhưng không được dũng mãnh như hần.

Thì ra Yến Minh cũng dùng binh khí này.

Đồng Phi lưu tâm, bỗng nhiên quát lên:

- Sa Sa, trong mười chiêu giải quyết cho ta.

Sa Ma Kha nghe vậy thì không lưu thủ nữa, trong nháy mắt hai ngựa quấn vào nhau thì lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ta xuất tuyệt chiêu đây.

Trong lòng Kỷ Linh cảm thấy bất an một chút, vừa rồi đấu cùng hần đã hơi có chút cất lực, mọi rợ này còn lưu hậu thủ sao?

Chính trong lúc suy nghĩ, Sa Ma Kha đã đánh tới.

Thiết Tật Lê Cốt Đóa giơ lên cao, cái này gọi là chiêu Thái Sơn Áp Ngôn (Thái Sơn đè trứng), chỉ nghe một thanh âm vang lên, Thiết Tật Lê Cốt Đóa mang theo một cỗ kinh phong hạ xuống, Sa Ma Kha trên ngựa vờn người quát lớn:

- Tam tuyệt sát.

Chỉ nghe một tiếng đang cực lớn, Kỷ Linh vội giơ đao ngăn lại.

Nhưng một kích nhìn như cực kỳ bình thường kia, không ngờ lại ẩn chứa hậu chiêu vô tận.

Thiết Tật Lê Cốt Đóa thuận thế tung ra, lập tức lại hạ xuống. Kỷ Linh chỉ cảm thấy một đỡ này của hần, dường như đã chặn đến bảy, tám chiêu.

Lực đạo cực lớn hung mãnh ập xuống, khiến cho Kỷ Linh không cách nào đỡ nổi.

Ngựa dưới thân hí thảm không ngừng, liên tục lui về phía sau. Tam Tiêm Lưỡng Nhận đao nhận đầy đủ lực đạo, cổ họng Kỷ Linh thấy ngòn ngọt, ngực khó chịu phun ra một ngụm máu, khí lực toàn thân dường như trong nháy mắt đã mất hết, Tam Tiêm Lưỡng Nhận đao thường ngày vừa tay lúc này cũng trở nên vô cùng nặng nề. Kỷ Linh thảm kêu một tiếng không hay, thúc ngựa chuẩn bị chạy.

Nhưng Sa Ma Kha trừng mắt:

- Nhị ca bảo ta giải quyết người, sao có thể cho người đào tẩu, tam tuyệt sát, phá trận.

Thiết Tật Lê Cốt Đóa trong tay Sa Ma Kha xoay tít, tạo thành một ảo giác kỳ dị.

Trong mắt mọi người quan chiến, Thiết Tật Lê Cốt Đóa dường như nước chảy liên lạc. Sau khi tung ra đã ở trên ngực Kỷ Linh. Kỷ Linh bị đánh bay ra ngoài, xương ngực vỡ hết. Khi ngã xuống đất thì thoi thóp, hiển nhiên không còn cứu nổi.

Tam tuyệt sát này là tuyệt kỹ Sa Ma Kha hai năm nay khổ luyện ra, biến hóa từ tuyệt chiêu trong [Chỉ Nguyệt Lục], một khi xuất ra thì ngay cả Đồng Phi, Diển Vi cũng phải đau đầu.

Hai chiến hai chết, khiến cho võ tướng xung quanh thao trường hai mặt nhìn nhau.

Cũng có tướng lĩnh nóng lòng muốn thử, nhưng người trên quan duyệt đài không lên tiếng, bọn họ cũng không thể tự ý xuất chiến.

Đây quả là một viên hổ tướng.

Viên Thiệu không nhịn được tán thán:

- Đồng gia tử mặc dù bỉ, nhưng vũ dũng của ba huynh đệ bọn họ quả nhiên là thiên hạ hiếm có.

Vương Doãn cắn môi, sắc mặt trắng bệch, tay không ngừng run lên.

Đồng Phi cười nhạt:

- Kỷ Linh mặc dù dũng, nhưng Sa Sa càng mãnh. Không có cái dũng của Quan Trương, đừng mơ thần hấn...

- Quan Trương? Quan Trương là người phương nào?

Ban Chỉ nghi hoặc hỏi.

Đồng Phi lập tức biết mình lỡ miệng, liền cười ha ha không trả lời, chỉ là nhìn thao trường liên tục cười nhạt.

Sa Ma Kha phi ngựa vòng quanh thao trường, lớn tiếng quát:

- Ai dám giao phong cùng ta?

Mọi người cũng đều nhìn ra, Sa Ma Kha này không có hòa ái gì hết, nếu không phải người chết thì ta chết. Kể nào bản lĩnh không đủ thì biết điều im miệng. Có bản lĩnh thì cũng không cách nào xuất chiến. Một đám lòng nóng như lửa đốt, tư vị này thật sự khó chịu.

Nhìn thao trường tẻ ngắt, Hán đế gật đầu ra hiệu cho Kiến Thạc.

- Sa Ma Kha dũng quán tam quân, nếu không có ai dám khiêu chiến thì tự động thăng cấp.

Không ít người như trút được gánh nặng thở dài một hơi, sát tinh này cuối cùng cũng đi rồi...

Sa Ma Kha thì chiến ý vẫn chưa hết, sau khi trở lại bản trận không ngừng lải nhải. Đồng Phi trấn an vài câu, nhìn thao trường vắng vẻ, đột nhiên quát lên:

- Đại ca, tam đệ đã dương oai, ca ca cũng đến lúc đại triển hùng phong rồi.

Điển Vi nghe vậy ngửa mặt lên trời cười to:

- Nhị đệ nói lời này rất hợp ý ta.

Đồng Phi không xuất chiến, vì vậy liền cho Điển Vi mượn Tượng Long.

Chỉ thấy Điển Quân Minh thúc ngựa chạy vào thao trường, song kích rung lên lớn tiếng quát:

- Tả đô Bắc Cung Điển Vi ở đây, ai tới ứng chiến?

269. Chương 269: Ác Lai Ra Uy

Trên quan duyệt đài, Vương Doãn đột nhiên thất thanh:

- Không hay.

Một tiếng kêu này khiến Viên Thiệu càng thêm hoảng sợ. Hắn còn đang ước ao được như Đồng Phi có dũng tướng như mây, một tiếng của Vương Doãn khiến hắn vỡ mộng đẹp. Hắn chau mày khẽ nói:

- Tử Sư, vì sao đột nhiên thất thố như vậy?

Vừa nói xong những lời này, trong lòng Viên Thiệu cũng cảm thấy bất an.

Lúc này Điển Vi cũng đã tiến vào thao trường. Hắn không cao như Sa Ma Kha và Đồng Phi, nhưng vẫn cực kỳ hùng vĩ. Theo Đồng Phi được 4 năm, Điển Vi lúc này đã 24 tuổi, chính là tuổi hoàng kim của đời người.

Tượng Long dưới thân cực kỳ hùng tráng, chẳng khác nào giao long xuất hải.

Điển Quân Minh trên ngựa thân cao 9 xích, hai tay nắm chặt Bát lăng đại kích, hai lưỡi kích Nguyệt Nha nhi ẩn hiện một tầng huyết quang.

Đầu đội Quyển duyên bát lăng tử kim hà diệp khô, thân khoác bát lăng tử kim hà diệp khai, uy phong lẫm lẫm, sát khí bức người.

Tượng Long cũng được bao phủ toàn thân bằng một bộ mã khải đưa tới từ Trương Dịch. Trên đầu ngựa có khô, còn có một cái sừng dựng thẳng. Sừng này làm bằng ngoại tinh thiết, đầu sừng có lưỡi đao rộng bằng năm ngón tay, có thể phá áo giáp, nhìn qua vô cùng quý dị.

Điển Vi vừa ra, Tượng Long lâu rồi không được chinh chiến nhất thời hưng phấn, liên tục hí lên như tiếng rống ngâm.

Hán đế chưa từng gặp Điển Vi.

Một là dù Điển Vi đảm nhiệm tả đô Bắc Cung, nhưng vì Đồng Phi ở đó đã che lấp không ít hào quang của hắn. Hai là tính tình của hắn thâm lặng, ngoại trừ trước mặt huynh đệ nhà mình cười nói, thì hầu hết thời gian chẳng khác nào một hộ vệ.

Không thích thi đấu kích cức, cũng chưa bao giờ vui đùa ẩm ỉ với người khác.

Ngay cả Biện vương tử có phần quen thuộc Bắc Cung quân cũng chỉ biết Điển Vi là đại ca của Đồng Phi, nhưng không rõ bản lĩnh của hắn lắm.

Hán đế không nhịn được hỏi:

- Bắc Cung lại có nhiều dũng tướng như vậy?

Biện vương tử vội nói:

- Phụ hoàng, đây là huynh trưởng kết nghĩa của Đồng giáo úy, tên là Điển Vi, tự Quân Minh. Cũng có cái dũng của vạn phu nan địch.

- Trước có hổ lang chi tướng, sau có tiểu vương người Man. Trẫm thật muốn xem, đại ca của ba huynh đệ này có bản lĩnh gì.

Hán đế cảm thấy hứng thú, mà ánh mắt Kiến Thạc lại sáng ngời.

Nếu có thể thu phục hai người này, trong Tây viên quân liệu còn ai dám chây ỳ lệnh của Kiến Thạc hắn?

Mà Viên Thiệu cũng bình tĩnh:

- Đồng gia tử thật không hiểu chuyện. Mưu toan cướp đoạt tam giáo hay sao? Tử Sư, kể bây giờ phải làm sao cho được?

Vương Doãn cũng có chút luống cuống...

Hắn biết Đồng Phi lớn mật, nhưng không ngờ Đồng Phi lại lớn mật như vậy.

Bình ổn lại tinh thần, Vương Doãn nói:

- Bản Sơ, kể hiện tại hoặc là bỏ qua Đồng gia tử, hoặc là bỏ qua Điển Vi này. Chúng ta quyết không thể để cho Đồng gia tử đoạt cả tam giáo. Nếu là vậy, chỉ sợ đại sự không ổn.

Viên Thiệu tính toán: kể sách Vương Tử Sư mặc dù tốt, có thể dùng xa luân chiến... Nhưng Đồng gia tử kia từ khi xuất đạo tới nay, hình như chưa từng bại trận. Dù là xa luân chiến cũng chưa hắn thành công. Kể bây giờ là bỏ qua Đồng gia tử, tập trung đối phó người này.

Trong lòng ra quyết định, nói:

- Tử Sư, bỏ Đồng gia tử, đối phó người này.

Vương Doãn lập tức gật đầu, sai người truyền tin xuống.

Chỉ nghe trong đám võ tướng lao ra một người, quát lớn:

- Nhạc Tự Quảng Bình, xin lĩnh giáo cao chiêu của các hạ.

Đây là đại tướng do Viên Thuật chiêu lãm, rất có dũng lực. Vương Doãn quyết định trước xem một chút, xem Điển Vi kia có bản lĩnh gì.

Nào biết Điển Vi vừa thấy Nhạc Tự thì cười rộ lên.

- Chuột nhắt vô danh, phóng ngựa tới đây.

Có câu hành gia vừa ra tay, liền biết hay dở. Hai năm nay Điển Vi vừa tự khổ luyện, vừa được Vương Việt nhân lúc truyền thụ cho Đồng Thiết chỉ điểm không ít. Hiện nay cái nhìn cùng công phu đương nhiên khác người thường. Chỉ liếc mắt đã biết Nhạc Tự bản lĩnh thế nào.

Nhạc Tự vung đao nhằm vào Điển Vi, nhưng Điển Vi lại đưa song kích sang một tay, mắt cụp xuống không thèm để ý.

Điều này lại chọc tức Nhạc Tự, người khinh thường ta cũng không thể đến mức này chứ? Tì hí một chút không được sao?

Trong lòng càng thêm tức giận, vung đao chém tới Điển Vi.

Nào ngờ trong nháy mắt hai ngựa chạm trán, Điển Vi bỗng nhiên mở mắt ra, gầm lên một tiếng như sét đánh:

- Chuột nhắt cả gan.

Giọng nói kia chấn cho đầu Nhạc Tự quay mơ hồ, đao trong tay vì vậy cũng bị chậm lại.

Điển Vi giơ tay tránh đại đao, sau đó nắm lấy cán đao, mắt hổ trợn tròn, con ngươi phát ra một tia hoàng mang, chẳng khác nào mắt hổ đang nhìn. Trong lòng Nhạc Tự đột nhiên run rẩy, cảm thấy có một cỗ lực cực lớn đang ngo ngoáy trong đại đao, khiến đao thoát thủ rơi ra.

Không hay.

Ý nghĩ vừa xuất hiện, Nhạc Tự đã thấy Điển Vi bỗng nhiên đảo ngược đại đao, một chiêu Thu Phong Tảo Lạc Diệp (gió thu cuốn hết lá vàng) mang theo tiếng gió bổ tới.

Thương thay cho Nhạc Tự, trong lịch sử vốn cũng là theo Viên Thuật xưng đế, hưởng phúc khí của đời người. Nhưng không ngờ trên thao trường Bắc Cung lại gặp Ác Lai hung Hán trong truyền thuyết. Chỉ nghe một tiếng hét thảm, huyết quang chợt hiện. Nhạc Tự bị Điển Vi một đao chém thành hai đoạn, thi thể rớt ngựa, chiến mã vô chủ kéo nửa đoạn tử thi chạy trời chết.

Trong sát na, trên thao trường một mảnh vắng vẻ.

Hán đế nuốt một ngụm nước bọt:

- Người này hung Hán, không kém tiểu vương người Man kia, quả thật Cổ Chi Ác Lai.

Đôi khi lịch sử chính là thú vị như thế.

Ác Lai kia vốn là đại tướng của Trụ vương Thương triều, nguyên do tướng mạo hung ác, vũ dũng hơn người mà truyền lại đời sau. Trên lịch sử, Điển Vi gặp Tào Tháo mới có được hung danh Ác Lai. Không ngờ hôm nay dù đã theo Đồng Phi, nhưng tên Ác Lai vẫn thuộc về hắn. Chỉ là một lời khen ngợi này của Hán đế còn hơn xa ảnh hưởng của Tào Tháo trong lịch sử. Bởi vì bên người hoàng đế có sử quan, mỗi tiếng nói cử động của hoàng đế đều được ghi lại, vì vậy một câu Cổ Chi Ác Lai này cũng được lưu cùng sử sách.

Đương nhiên, Điển Vi còn không biết hắn được Hán đế khen câu này mà lưu danh sử sách.

Từ khi theo Đồng Phi tới Lạc Dương, Điển Vi vẫn phải giấu diếm sức mạnh. Mắt thấy danh khí của nhị đệ càng lúc càng lớn, hắn thân là huynh trưởng mà đến nay còn không có bao nhiêu người biết. Vừa rồi tam đệ Sa Ma Kha cũng mã đáo công thành, nếu hắn không uy phong một chút quả thật thẹn với danh hào đứng đầu tam sứ, vì vậy xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn.

Cái chết của Nhạc Tự khiến ột người bi phẫn vô cùng.

Người này tên là Trương Huân, vốn là đô úy Truân kỵ, giao hảo cùng Nhạc Tự, cũng đầu phục Viên Thuật.

- Ác tặc chó chạy, để ta ạng.

Trương Huân kêu to rồi chạy vào thao trường, chỉ là trong cơn bi thống, không ngờ lại nói sai. Vốn định nói: để mạng cho ta, thì lại nói thành: để ta ạng. Võ tướng quan chiến hầu hết đều lắc đầu, muốn chết thì chết đi, hà tất phải kêu to?

Điển Vi cũng vui vẻ, còn có người yêu cầu quá phận như vậy?

Người đã cho phép ta lấy tính mệnh của người, được thôi, vậy thì ta đây cũng không khách khí...

Điển Vi ném đại đao của Nhạc Tự đi, tay với một tiểu kích từ túi trên ngựa, kẹp giữa ngón tay, thúc ngựa tiếp đón.

Khi còn cách ba mươi bộ, Điển Vi vung tay ném ra tiểu kích.

Trương Huân không khỏi chậm lại, gươm thương đánh đi. Nhưng cũng vừa lúc tốc độ chậm lại một chút, Tượng Long với tốc độ cực mau đã vọt tới trước Trương Huân. Hai chân Điển Vi đứng trên bàn đạp, bỗng nhiên đứng thẳng người dậy, quát lớn một tiếng:

- Chết đi.

Hai tay cầm kích, tay trái một chiêu Hải Đế Lao Nguyệt (đáy biển mờ trắng), tay phải một chiêu Ô Vân Cái Đỉnh (mây đen che núi).

Trong nháy mắt thấy Điển Vi thoảng cái đứng trên lưng ngựa, Trương Huân lại càng hoảng sợ. Kích bên tay trái đâm qua đầu chiến mã, kích bên tay phải đánh vào đầu Trương Huân. Chiến mã hét thảm một tiếng, gục trong vũng máu. Còn đầu của Trương Huân bị đánh cho nát vụn, óc lẫn theo máu từ trong mũi giập chảy ra, chảy xuôi xuống người.

Nếu vừa rồi là mãnh, thì lúc này chính là xảo.

Mặc kệ Trương Huân hay là Nhạc Tự, tính ra cũng không quá kém.

Nhưng ai cũng không ngờ, hai viên đại tướng này chỉ trong chớp mắt đã bị Điển Vi một chiêu chém giết, hơn nữa thủ pháp lại không hề giống nhau.

Đồng Phi không nhịn được nở nụ cười.

- Sa Sa, xem ra đại ca đây một bụng tức, muốn cho người thấy rõ ràng.

Sa Ma Kha cười ha ha:

- Xưa nay đệ luôn bội phục võ nghệ của đại ca, bọn chuột nhắt này không ngờ lại dám khiêu khích, thật không biết sống chết.

Viên Thiệu trên quan duyệt đài liên tục hít khí lạnh.

Mà con mắt của Tào Tháo lấp lánh lục quang, thầm nghĩ: Lão Thiên thực sự là mù mắt rồi, tại sao dững tướng trên đời này đều chạy theo tên Đồng Tây Bình kia vậy?

Vương Doãn càng xem càng kinh hãi:

- Bản Sơ, tại sao ba huynh đệ Đồng gia này mỗi người đều lợi hại hơn vậy, như thế nào cho phải bây giờ?

Trong lòng Viên Thiệu cũng không nắm chắc nữa rồi.

Suy nghĩ một lát rồi cắn răng một cái, truyền lệnh cho người đứng phía sau:

- Gọi Văn Sữu xuất chiến.

- Rồi.

Văn Sữu này là dũng tướng Viên Thiệu thu khi bình định loạn Hoàng Cân ở Ký Châu, cùng tên còn lại là Nhan Lương đều là người Tân Hưng Tịnh Châu. Ở Hà Gian có mỹ danh Hà Gian nhị hổ, sau khi đầu phục Viên Thiệu thì liên tiếp lập chiến công.

So với Nhan Lương, Văn Sữu vũ dũng hơn một chút, thế nhưng suy nghĩ lại không bằng Nhan Lương.

Vì vậy lần này vào kinh, Viên Thiệu mệnh Nhan Lương bảo hộ Hứa Du, thăm tra danh sĩ Ký Châu, còn bản thân dẫn theo Văn Sữu hồi Lạc Dương.

Văn Sữu kia từ lúc Sa Ma Kha xuất chiến đã thấy hứng thú bồng bồng.

Nghe Viên Thiệu mệnh hần xuất chiến thì không đợi được nữa. Tháo đại thương xuống khỏi yên ngựa, lớn tiếng quát lên:

- Sứ quý kia đừng vội càn rỡ, đợi mỗ gia Văn Sứ đến cho người biết tay.

Thương trong tay Văn Sứ tên là Quy Bối Đà Long thương, nặng 78 cân.

Kiểu dáng của Quy Bối Đà Long thương này cũng rất đặc biệt, lưỡi thương rất dài, đồng thời cong theo một đường kỳ dị. Giữa cán thương nhô lên một khối, sau đó hai bên trên dưới cán thương tạo thành đường cong kéo dài, tạo nên đường cong tuyệt vời.

Loại thương này một khi thi triển thì rất khó khống chế.

Bởi do đường vòng cung trên thương, cho nên khi ra chiêu luôn luôn tạo thành một đường vòng cung nhỏ, không chỉ tăng tốc độ cùng lực lượng, mà còn dễ dàng thay đổi chiêu số, thậm chí có người còn gọi loại thương này là yêu thương.

Đồng Phi cũng hoảng hốt, có điều cũng không phải bởi vì Quy Bối Đà Long thương kia.

Văn Sứ?

Thằng nhãi này có vẻ cũng là một tên trâu bò.

- Đại ca cẩn thận, người này vũ dũng, cẩn thận thương của hắn...

Đồng Phi ở dưới Bắc Cung môn, vì vậy phải nói rất lớn. Thao trường vốn vì dũng mãnh của Điển Vi mà im lặng, Đồng Phi vừa hô to thì ngay cả bách tính bên ngoài thao trường Bắc Cung cũng đều nghe được, vì vậy tinh thần đại chấn.

Mọi người thích xem náo nhiệt, nhưng thực lực chênh lệch quá thì cũng mất hứng.

Xem thì phải thực lực ngang nhau, phải long tranh hổ đấu mới thú.

Đồng Phi kia là loại người gì? Chính là hổ lang chi tướng đương đại. Người có thể được y tán thưởng vũ dũng, nhất định là không kém.

Tào Tháo trong lòng đau xót: vì sao người khác đều có dũng tướng, chỉ có Tháo mệnh khổ thế này?

Còn Viên Thiệu cảm thấy run lên, trong lòng nghi vấn: chẳng lẽ Đồng Tây Bình kia biết Văn Sứ của ta sao?

Văn Sứ không nhận ra Đồng Phi, nhưng nhìn dáng vẻ của y cũng biết người này không kém.

Hơn nữa ở Bắc Cung môn, người thắng vừa rồi cùng với người đang đứng trong thao trường đều đi ra từ sau lưng y, nói rõ hai người này là bộ hạ của y. Bộ hạ đều dũng mãnh như vậy, chẳng phải chủ tướng còn mạnh hơn sao?

Văn Sứ đề dấy cương, chiến mã lập tức ngừng lại.

Lúc này trong thao trường vang lên một trận hoan hô, có người ủng hộ Điển Vi, cũng có người cổ vũ cho Văn Sứ.

- Sứ quý kia, sứ quý dưới thành kia là ai?

Điển Vi thầm nghĩ: người cũng không xem người là người thế nào, không ngờ còn có mặt mũi gọi ta là sứ quý?

Có điều hắn cũng nhìn ra lai giả bất thiện. Lại thêm Đồng Phi nhắc nhở, cho nên trong lòng cũng cẩn thận hơn vài phần.

- Đó là Bắc Cung giáo úy Đồng Phi, nhị đệ của mỗ.

- Y chính là hổ lang chi tướng?

Nhân tình Văn Sứ sáng lên, liếc mắt nhìn Đồng Phi, tâm tư không khỏi có chút chộn rộn. Nếu có thể thắng y, chẳng phải là danh tiếng nổi như cồn sao?

Văn Sửu tuy lỗ mãng, nhưng không có nghĩa là hăn ngốc.

Theo Viên Thiệu hai năm, ít nhiều cũng biết một chút quy củ. Hăn hiện giờ chẳng qua chỉ là một đô úy, còn kém người ta rất xa.

- Nay, sửu quý, nhị đệ kia của ngươi so với ngươi thế nào?

Điển Vi cũng là người tinh minh, sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của Văn Sửu? Không khỏi cười lạnh một tiếng:

- Sửu quý, ngươi muốn giao thủ cùng nhị đệ của ta sao? Rất đơn giản, thắng được song kích trong tay ta, y tự nhiên sẽ xuất chiến.

- Vậy ta sẽ đánh bại ngươi trước.

Văn Sửu nói xong giờ thương tung một chiêu Thanh Long Hiến Trảo, đâm thẳng đến Điển Vi.

Thanh Long Hiến Trảo này trong [Chỉ Nguyệt Lục] từng nói, chính là một thương Cô Nhạn Xuất Quần (một nhạn rời đàn).

Cái gì là Cô Nhạn Xuất Quần, chính là nói thương pháp biến hóa rất nhiều, như cô nhạn bay lượn trong không trung, chiêu chiêu tương liên, sát cơ ẩn dấu.

Điển Vi vừa thấy liền thúc ngựa tiến lên, song thiết kích xuất ra uy chấn bát phương thức, đón thương Văn Sửu đánh tới.

Mới đầu Điển Vi còn chưa thích ứng với chiêu số của Văn Sửu. Thương của người này luôn đi theo một đường vòng cung rất kỳ lạ, khiến người khác không thể đoán biết. Nhưng dù sao hăn cũng thuộc lâu [Chỉ Nguyệt Lục], nhìn thương pháp thiên hạ cũng có thể hiểu rõ ràng.

Mặc dù ban đầu có chút chật vật, nhưng sau khi thích ứng với đặc điểm của Quy Bối Đà Long thương, thì dần dần vẫn hồi lại cục diện.

Hai người đấu cùng một chỗ, quả nhiên là lực lượng ngang nhau.

Thương pháp của Văn Sửu không tầm thường, Quy Bối Đà Long thương lại càng lực mạnh thương nhanh, chiêu chiêu đánh vào chỗ yếu hại của Điển Vi.

Còn Điển Vi lại là ngựa nhanh kích nặng, một kích không hề nhẹ hơn Văn Sửu chút nào, luân kích chẳng khác nào bạo vũ, hung hãn dũng mãnh.

Trận chiến của hai người khiến người xem mãn nhãn, người đánh trống đã thay đến mấy người, tiếng trống không ngừng, phát ra âm thanh động đất.

Sau khi hai người đánh gần trăm hiệp, Văn Sửu bắt đầu rơi xuống hạ phong.

Ngựa của hăn sao có thể so với thần câu dị vực Tượng Long cho được, mà song thiết kích của Điển Vi làm bằng thiên ngoại tinh thiết, mỗi một kích đều để lại trên cán Quy Bối thương vết hằn thật sâu. Điển Vi cũng rất tán thưởng Văn Sửu, cho nên cũng không quá nhẫn tâm.

Đồng Phi nhìn sắc trời, nếu cứ đánh tiếp như thế thì không biết đến khi nào mới xong.

- Đại ca, nhanh lên một chút, chúng ta còn kết thúc.

Điển Vi cũng biết không thể tiếp tục nữa, liền thúc ngựa lui về. Bỗng nhiên vượn người trên ngựa, song kích cùng đẩy ra, nương theo thể ngựa chém hết sức về phía Văn Sửu. Văn Sửu cũng có chút mệt mỏi, nhưng lại không muốn chịu thua như thế.

Cấn rằng một cái giờ đại thương lên, dồn khí đan điền hét lớn một tiếng:

- Khai.

Keng một tiếng cực lớn, ngựa của Văn Sửu không trụ nổi nữa, hí thảm một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Trên Đà Long thương bị đánh vỡ một lỗ, Nguyệt Nha của thiết kích chém vào hơn một nửa. Văn Sửu ngã xuống đất, con mắt đóng lại, thẫn thờ một tiếng: Xong!

Nào biết đợi hồi lâu cũng không có động tĩnh gì.

Thì ra Điển Vi đã ghìm ngựa ngừng công kích:

- Hảo hán tử, công phu của ngươi không tệ, nếu có thốt ngựa tốt thì có thể tái chiến với ta trăm hiệp.

Văn Sữu ngồi dưới đất ngơ ngác nhìn Điển Vi, một lúc lâu sau mới nói ra một câu hiển nhiên:

- Sữu quý, ta không phải đối thủ của ngươi.

Điển Vi cười ngạo nghễ:

- Điều đó là đương nhiên.

- Có điều ngươi đừng đắc ý, ta chắc chắn sẽ khắc khổ luyện công. Ngày khác tái chiến cùng ngươi ta cũng sẽ tha cho ngươi một lần.

- Mỗ cung kính bồi tiếp.

Văn Sữu cũng không buồn cầm đại thương nữa, đứng lên cô đơn đi ra khỏi thao trường. Luyện công từ 8 tuổi, khổ luyện cùng Nhan Lương vài chục năm, rốt cuộc mới có thành tựu như ngày hôm nay. Vốn trên chiến trường Ký Châu không đâu địch nổi, không ngờ hôm nay đến thao trường lại thảm bại thế này.

Thương, ngựa tuy cũng là một nguyên nhân.

Nhưng trong lòng Văn Sữu rất rõ ràng, hãn quả thật không phải là đối thủ của Điển Vi.

Từ xưa đến nay văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Văn Sữu cũng là một người ngạo khí, cuộc đời ngoại trừ Nhan Lương thì chưa từng cúi đầu ai. Nhưng lúc này đây hãn thật đã thất bại, hơn nữa bại đến mức không còn lời nào để nói. Mượn cơ chỉ có đám người nhu nhược mới dùng, đối với Văn Sữu thì thua chính là thua, điều này cũng không có gì mất mặt.

Có câu anh hùng thương tiếc lẫn nhau, chính là như vậy.

Hai người đánh một trận xong, mặc dù Văn Sữu bại trận, nhưng khiến những người quan chiến mở rộng tầm mắt.

Hán đế đứng lên nhẹ nhàng vỗ tay, quay đầu nói với Kiến Thạc:

- Văn Sữu kia cũng là một chân hán tử, không tệ, rất tốt.

- Ý của hoàng thượng là...

- Tính hãn thẳng cấp.

- Tuân chỉ.

Lúc này Văn Sữu vẫn chưa biết hãn được đặc biệt thăng cấp, mát mát trong lòng khó có thể nói ra.

Đối với tiếng vỗ tay của Hán đế hãn dường như không nghe thấy. Khi đến sát biên thao trường thì đột nhiên quay đầu hỏi:

- Sữu quý kia, có trả lời ta một vấn đề hay không?

Điển Vi nói:

- Ngươi hỏi đi.

- Hồ lang chi tướng kia so với ngươi thế nào?

Điển Vi thần sắc ngạo nghễ, lớn tiếng nói:

- Huynh đệ nhà ta hơn ta gấp mười. Trong trăm vạn quân lấy thủ cấp đại tướng như lấy đồ trong túi... Sữu quý, nghe ta một lời, nếu như ngươi muốn thắng ta thì còn có thể có cơ hội. Nhưng nếu như muốn thắng huynh đệ ta, khó, khó, khó.

Ba chữ “Khó” nói ra, khiến cho Văn Sữu dường như mất hồn phách.

Cũng đúng lúc này, Kiến Thạc cao giọng hô:

- Bắc Cung tả đô Diển Vi là Cổ Chi Ác Lai, cùng kỵ đô úy Văn Sửu cũng là dũng tướng hiện nay. Hoàng thượng có chỉ, thăng cấp cho hai người, ngày mai tham gia tử đấu. Ngoài ra ban thưởng một thớt ngựa mã đại nội cho Văn Sửu.

Văn Sửu vừa nghe thì ngạc nhiên, sau đó đại hỉ vô cùng, vội vàng phủ phục, miệng hô vạn tuế.

Nhưng Viên Thiệu trên quan duyệt dài sắc mặt xanh đen. Lúc trước Đồng Phi nhắc nhở Diển Vi đã khiến hắn hoài nghi Văn Sửu.

Bởi vì khi Văn Sửu, Nhan Lương quy thuận hắn, đã từng nói chưa bao giờ rời khỏi Hà Gian, càng không gặp gỡ người ngoài. Nếu như không nhận ra Đồng Phi, Đồng gia tử sao lại biết tên của Văn Sửu? Hai huynh đệ này rõ ràng nói dối.

Về phần ý chỉ phía sau của Hán đế lại càng khiến cho Viên Thiệu nản lòng thoái chí.

Chỉ sợ như vậy, trong lòng của Văn Sửu cảm kích Hán đế vượt xa hắn rồi.

Dù sao Viên Thiệu mặc dù xuất thân tứ thế tam công, nhưng so với Hán đế thì hắn tính là gì?

Chọn mười bốn người, Đồng gia tử đã qua được hai người, hơn nữa những vị trí trước cũng đã bị chiếm hơn một nửa. Mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu, chỉ có Viên Thiệu hắn là chẳng thu được gì. Chỉ có thể hy vọng Đồng Phi sau khi đắc ý sẽ nhường lại chức giáo úy Bắc Cung kia.

Gượng cười một tiếng, Viên Thiệu giả vờ trấn tĩnh.

Diển Vi bên kia cũng đã về bản trại, có tiểu hoàng môn dắt một con chiến mã tới giao cho Văn Sửu.

Đồng Phi hừ một tiếng:

- Đây chẳng phải là một trong mấy thớt chiến mã lúc trước ta dâng cho Biện vương tử sao? Hoàng thượng cũng biết lấy lòng thật.

Ban Chỉ hạ giọng:

- Hắn thường làm như vậy.

Đồng Phi kinh ngạc quay đầu liếc mắt nhìn Ban Chỉ, không nói gì nữa. Ban Chỉ đối với Hán thất có oán hận, dù sao lúc trước Ban gia vì giang sơn Đại Hán lập nên biết bao công lao, vậy mà cuối cùng suýt nữa rơi vào cảnh cửa nát nhà tan, bất kỳ ai cũng đều như vậy.

Tốt nhất có vài chuyện không nên nói với hắn.

Đồng Phi ôm Diển Vi vừa về, cười ha ha:

- Chúc mừng ca ca thắng chức.

- Đừng vội chúc mừng, có thể thành hay không còn phải xem tử đấu ngày mai thế nào.

Diển Vi vẫn rất bình tĩnh.

Có điều Đồng Phi không cho là đúng, khê nói:

- Ca ca sợ gì, có Thành Lễ tương trợ, muốn không thắng cũng khó.

Nói xong quay đầu nói với Trương Tú:

- Đến người rồi, chớ có làm mất mặt Bắc Cung chúng ta đấy.

Thắng lợi của Sa Ma Kha cùng Diển Vi quả thực đã kích thích Trương Tú. Sớm đã không chịu nổi, vừa nghe vậy liền thúc ngựa chạy ào ra thao trường.

Viên Thiệu vừa thấy tình huống này thì không khỏi ngẩn ra, đột nhiên hiểu được ý đồ của Đồng Phi.

- Không hay, chỉ sợ Đồng gia tử kia sẽ không xuất chiến.

Vương Doãn ít nhiều cũng đã nhìn ra mách khéo, sắc mặt xanh đen, run giọng nói:

- Bản Sơ, chỉ sợ chúng ta tính sai rồi.

Đâu chỉ là tính sai, quả thật là ăn trộm gà không được còn mất năm gạo.

Viên Thiệu vốn là một tay biết tính toán.

Nhưng thiên tính vạn tính, cuối cùng lại bỏ sót đám mây lão Lư Thực. Không chỉ thiệt mấy viên đại tướng, mà còn không thu được chút lợi ích nào. Tào Tháo ở bên cạnh thì lại hài lòng muốn chết. Một đám chỉ biết tính toán người khác, nhưng bây giờ thì mới trắng mắt ra, núi cao còn có núi cao hơn. Cái cảm giác bị người khác tính toán, hẳn là rất sáng khoái chứ hả?

Hắn vốn đã bỏ không ít tiền, cũng muốn giành được chức chủ tướng tân quân.

Mặc dù lúc này tổn thất không ít, nhưng cũng bởi hắn không tham gia lần tuyển chọn tân quân này, trái lại còn khiến cho Hà Tiến tín nhiệm hắn hơn vài phần.

Có điều tổn thất của Bản Sơ huynh chỉ sợ không phải chỉ là trước mắt này chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy hài lòng, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ nghiêm chỉnh.

Viên Thiệu cũng không còn lòng dạ nào tính toán nữa.

Dù tính toán thế nào, lần này chắc chắn hắn thiệt thòi rồi.

Diễn võ tiếp tục tiến hành, Trương Tú không hổ là đệ tử của Thương tuyệt, trên thao trường đã bại liên tiếp mười tướng, bằng vào chân bản lĩnh mà được thăng cấp.

Mặt Vương Doãn càng thêm trắng bệch, thậm chí lúc xuống quan duyệt đài phải có người đỡ mới đi nổi.

Mà Tào Tháo sau khi diễn võ kết thúc thì chạy tới Bắc Cung môn chúc mừng Đồng Phi, tiện đường bắt chẹt một lần đến Thụy Oanh các mới buông tha Đồng Phi.

Một hồi diễn võ oanh oanh liệt liệt, vào lúc mặt trời lặn đã kết thúc.

Có người cao hứng, có người vui mừng, cũng rất có cảm thấy tiếc nuối.

Tiếc nuối hơn cả chính là lần diễn võ đặc sắc này, lại không có hổ lang chi tướng Đồng Phi tham gia, không khỏi khiến thi đấu bớt vui.

Nhưng thôi, hãy tỉnh táo tinh thần, ngày mai hãy còn bảy trận đấu, chắc hẳn càng thú vị hơn...

270. Chương 270: Thái Bình Thịnh Thế Mơ Ảo

Hán đế cần chính, mãi đến đêm khuya vẫn chưa đi ngủ.

Buông danh sách trong tay xuống rồi lại cầm lên, cuối cùng cầm lấy ngự bút khoanh tròn vào ba cái tên.

Kiểm Thạc thấy rõ ba cái tên chính là Diển Vi, Sa Ma Kha cùng Trương Tú.

- Hoàng thượng, đã muộn rồi, hoàng thượng nên nghỉ ngơi thôi.

Hán đế quay đầu nhìn thoáng qua Kiểm Thạc. Tiểu hoàng môn này không tệ, không tham tài, không lạm quyền. Giao Tây viên tân quân cho hắn cũng có thể yên tâm. Thế nhưng khi quay đầu lại, nhìn tên trên danh sách, tâm tình Hán đế chợt trở nên ác liệt.

- Kiểm Thạc, người nói xem trong những người trên đây, trăm có thể tin tưởng được mấy người?

- Nô tài là cận thị, hiểu biết cũng không nhiều, hoàng thượng hỏi nô tài chuyện này thật là làm khó nô tài rồi.

Hán đế đối với câu trả lời của Kiểm Thạc thì rất hài lòng, hứng thú nói:

- Kiến Thạc, người chỉ cần nói, nói sai trăm cũng không phạt, trăm thứ người vô tội.
- Tề Bắc tướng Bảo Tín đối với hoàng thượng trung tâm, đệ đệ Bảo Trung của hắn cũng đáng tin nhiệm.
Kiến Thạc nhìn qua danh sách một lúc rồi trả lời.

- Bảo Trung có thể tin sao?

Hán đế liền khoanh một vòng lên tên Bảo Trung, sau đó lại hỏi:

- Sao trong bốn người chỉ có một mình Bảo Trung?

Kiến Thạc nói:

- Truân kỵ đô úy Triệu Dung, Việt kỵ đô úy Phùng Phương đều có mấy đời phục vụ hoàng thượng, cũng đáng tin nhiệm.

Hai người này nói trắng ra là người của Hán đế, đương nhiên không cần phân vân, Hán đế lại khoanh một vòng tròn lên tên hai người.

- Những người khác nô tài không rõ lắm.

Kiến Thạc rất thông minh, sau khi nói tên ba người thì không nói nữa. Trong ba người này, Phùng Phương, Triệu Dung là nhân tuyển đã định trước. Về phần Bảo Trung... Ha ha, Kiến Thạc cũng là được Hà Tiến phó thác, vì vậy cũng ra sức một chút.

Đừng thấy Kiến Thạc ngày ngày là cận thị của hoàng thượng, nhưng trong thành Lạc Dương này, uy tín của đại tướng quân Hà Tiến cũng rất cao.

Kiến Thạc không thể trêu vào, vì vậy chỉ có thể cúi đầu.

Những người khác thì có quan hệ gì với Kiến Thạc chứ? Tự cầu phúc ỉn đi.

Hán đế trầm ngâm chốc lát, đột nhiên chỉ vào ba người Điển Vi nói:

- Kiến Thạc, môn hạ dũng tướng của Đồng gia tử sao mà nhiều vậy?

- Ý của hoàng thượng là...

- Trăm rất muốn biết, trong hai người Ác Lai cùng Man vương này, người nào dũng mãnh hơn.

Kiến Thạc lập tức hiểu tâm tư Hán đế. Đây là cố kỵ nhân mã của Đồng gia tử chiếm nhiều lợi ích, hắn là nên giảm bớt. Ngẫm lại cũng phải, tổng có bát giáo, đến nay tứ giáo đã có sắp đặt, tứ giáo còn lại Đồng Phi chiếm đến tam giáo, có hơi... Kiến Thạc biết, Hán đế lúc này đối với Đồng Phi rất tín nhiệm, thế nhưng nếu thực lực của Đồng Phi lớn mạnh thì sẽ rất đau đầu. Hán đế nói vậy có khác nào là muốn nhị hổ tương tranh?

- Nô tài đã hiểu.

Hán đế lại hỏi:

- Trong những người còn lại, thì còn ai trung với trăm nữa?

Lời này rất khéo, lúc trước Hán đế nói trăm có thể tin tưởng ai? Ý nghĩa chính là “Ai là dòng chính?” Còn giờ lại hỏi: Ai trung với trăm? Ý nghĩa cũng khác với lúc trước rồi. Đó là nói: trong những người này, có thể lôi kéo ai?

Đương nhiên cũng không thể nói như vậy.

Đường đường là hoàng thượng, sao lại gọi là lôi kéo người khác?

Kiến Thạc theo cũng không phải một, hai ngày, tự nhiên có thể hiểu trong lòng Hán đế nghĩ điều gì.

Trầm ngâm một lát nói:

- Hôm nay hoàng thượng thăng cấp cho Văn Sửu, chắc hẳn người này sẽ rất cảm kích. Theo nô tài thấy, Văn Sửu là một người bộc trực, cũng có thể đốc sức vì hoàng thượng... Còn Bắc Cung Quân Ti Mã Trương

Tú cũng là một gia hỏa không cam tâm dưới trướng người khác. Nô tài hôm nay đã thấy rõ, sau khi hắn được thăng cấp cũng không nóng lòng trở về bản trận.

- Trương Tú dưới trướng của Đồng gia tử?

Nhân tình Hán đế sáng lên, đối với thiếu niên tuấn mỹ kia hắn vẫn còn ấn tượng. Hán đế là người rất chú ý dung nhan. Tây viên tân quân hắn thành lập có thể coi là thể diện của hắn, cũng là dòng chính của hắn. So ra nếu như Điển Vi, Văn Sứ không phải vô cùng vũ dũng, chỉ sợ rất khó lọt vào mắt hắn. Còn Trương Tú lại rất hợp tâm tư của hắn.

- Trương Tú có thể dùng.

Kiểm Thạc trả lời như đinh đóng cột, trong đầu hiện ra cảnh tượng Trương Tú sau khi được thăng cấp thì phi ngựa vòng quanh thao trường.

Người này cũng rất có dã tâm.

Như vậy trong nháy mắt, trong bát giáo Tây viên thì đến thất giáo có an bài.

Hán đế cũng không chần chừ, khoanh một vòng quanh tên Vương Khuông dưới trướng đại tướng quân, coi như là cho Hà Tiến thể diện.

- Chiếu theo danh sách này an bài đi. Việc này do người tự mình xử lý, ngày mai phải sắp xếp thỏa đáng cho trẫm.

Kiểm Thạc nhận lấy danh sách, lướt qua một lượt rồi khom người nói:

- Hoàng thượng yên tâm, nô tài nhất định lo liệu thỏa đáng.

Nhìn Kiểm Thạc rời đi, trên mặt Hán đế hiện ra nụ cười lạnh lẽo.

Viên thái phó, các người cho rằng không cho trẫm dùng người của trẫm, thì các người có thể đạt được mục đích sao? Trẫm không dễ chịu, nhưng các người cũng đừng hòng nhận được lợi ích nào. Những sĩ nhân chết tiết này càng lúc càng rõ ràng rồi.. Trẫm thành lập tân quân thì ảnh hưởng gì đến các người?

Đối với kiến nghị của Vương Doãn ngày ấy trên điện, Hán đế sao lại không nhìn ra manh mối.

Hắn thành lập tân quân, vốn là vì phòng bị binh mã Tì Lệ của Hà Tiến, nào ngờ bị một câu nói của Vương Doãn phá hỏng tất cả. Sĩ nhân, tuyệt đối không thể chướng binh, sự nguy hiểm còn hơn cả ngoại thích, hoạn quan.

Hán đế đang trả thù, trong mật thất của Viên Ngỗi cũng đang tổ chức một hội nghị.

Viên Thiệu, Viên Thuật, Vương Doãn, Hà Ngung còn có Tuân Sảng gần đây thân thể không tốt cũng có mặt. Chỉ là sắc mặt của những người này nhợt nhạt, khó nhìn nhất chính là Viên Thuật. Lần này diễn võ là do kiến nghị của hắn, không những không giành được bất cứ cái gì, bản thân còn mất đi tính mệnh ba thân tín. Nhất là Kỷ Linh, đó là dũng tướng hắn phải rất vất vả mới chiêu lãm được.

Viên Ngỗi ngồi ở giữa nhắm mắt lại, không nói nổi lời nào.

Nhưng có thể thấy lão đang rất tức giận.

Lúc trước khi Viên Thuật hiến kế, lão cũng cảm thấy rất tốt. Có thể tranh được một, hai giáo thì rất có lợi cho sĩ nhân. Nhưng không ngờ chẳng thu được gì, hao binh tổn tướng không nói đến, còn đánh mất cả địa vị.

Điều lão không ngờ được, chính là Viên Thiệu vốn được lão xem trọng bấy lâu, lại có thể vì một nữ tử mà bất chấp đại cục đi tính toán người khác. Cẩn thận ngẫm lại, nếu như Viên Thiệu không tính toán với Đồng gia tử, thì cho dù Đồng gia tử có được ba suất, nhưng có tổng cộng đến 14 suất, thì cơ hội cũng không phải là ít. Nhưng bởi vì khăng khăng tranh giành ba suất kia, mà lãng phí cơ hội thật lớn.

Quan trọng nhất là trong 14 suất, chỉ có hai suất thuộc Viên gia. Hơn nữa một người trong đó còn nhận được ân đức của hoàng thượng, chẳng phải hoàng thượng có ý lôi kéo sao? Cao Lâm muốn hiển lộ tài năng trong 14 người, chỉ sợ rất khó.

- Chưa vị đều là danh sĩ trí lớn, cục diện lúc này nên làm thế nào cho phải?

Viên Ngỗi cuối cùng mở miệng, nhưng lại khiến tất cả người trong phòng đỏ hết mặt. Tuân Sảng còn đỡ, việc này cũng không quan hệ với hắn. Còn những người khác ít nhiều đều có tham dự, cho nên cũng có thể nghe được sự chế giễu trong lời của Viên Ngỗi.

- Kế hiện giờ chỉ còn cách toàn lực bảo toàn cho Cao Lâm.

Viên Thuật cắn răng mở miệng.

Nhưng không ngờ Viên Ngỗi chỉ nhìn bằng nửa con mắt:

- Công Lộ, người nói xem làm cách nào để bảo toàn cho Cao Lâm.

- A, cái này, ta...

Viên Thuật ngẫm lại, ta biết dựa vào cái gì để bảo trụ Cao Lâm chứ?

Viên Ngỗi thở dài, ánh mắt chuyển về phía Viên Thiệu:

- Bản Sơ, ta nghe nói hôm nay Văn Sữu được thăng cấp, nhưng người ngay cả đến một câu chúc cũng không nói đúng không?

- Ta...

- Lòng dạ người trở nên hẹp hòi như vậy từ bao giờ?

Viên Ngỗi đột nhiên gầm lên:

- Làm người trên thì phải tâm cao ngực lớn, người chỉ vì Đồng gia tử biết Văn Sữu mà sinh ra hoài nghi, không thèm để ý đến dũng tướng, không sợ lạnh lòng người theo người sao?

Viên Thiệu cúi đầu, không dám mở miệng.

Thật ra trong lòng Viên Thuật vốn rất khó chịu, nhưng không biết vì sao khi nghe Viên Ngỗi quát Viên Thiệu thì lại thấy thoải mái trong lòng.

- Mặc dù hoàng thượng thăng cấp cho Văn Sữu, nhưng cũng nói rõ giá trị của người này. Người chỉ lo thể diện mà khiến anh sĩ người khổ cực chiêu lãm phải thất vọng đau khổ... Viên Thiệu, lão phu vốn rất xem trọng người, nhưng người lại làm cho lão phu thất vọng.

Trong lòng Viên Thuật vui như hoa nở: thúc phụ, ngài cứ tiếp tục thất vọng đi.

Viên Thiệu cũng sợ rồi.

Từ khi hắn có tự thì Viên Ngỗi chưa bao giờ gọi thẳng tên hắn như vậy. Lúc này lại gọi thẳng tên hắn, rõ ràng là trong lòng đang rất giận dữ.

Hắn vội vàng quỳ xuống:

- Hôm nay diệt nhi mất kiểm soát, thỉnh thúc thúc trách phạt.

Lúc này Tuân Sảng mở miệng:

- Thái phó, thanh niên nhân mà, huyết khí phương cương, khó tránh khỏi có xung động. Chắc hẳn Bản Sơ đã biết sai rồi, kể lúc này là phải nghĩ cách cứu vãn. Bản Sơ phải hết sức gần gũi lại với Văn Sữu, chớ để tâm hắn có tạp niệm. Hoàng thượng nếu đã chỉ đích danh hắn, chắc cũng rất coi trọng hắn, đã như vậy, hà tất bắt nhỏ bỏ lớn? Cứ thoải mái một chút, hết sức bảo hộ Văn Sữu mà không phải là Cao Lâm. Cũng không phải ta không xem trọng Cao Lâm, mà là danh sách đối trận sẽ do hoàng thượng quyết định... Các người thấy vạn nhất Cao Lâm gặp phải tam tướng Bắc Cung, có thể giành được thắng lợi sao?

Viên Thiệu bừng tỉnh đại ngộ, cảm kích nhìn Tuân Sảng:

- Thiệu thụ giáo rồi.

Viên Ngỗi cũng gật đầu, đứng lên kéo tay Tuân Sảng:

- Từ Minh cao kiến, ta không bằng người.

Tuân Sảng cười cười:

- Thái phó nói quá rồi, trước đây chúng ta quan hệ với Đồng giáo úy rất tốt. Bản Sơ, thái phó đều có quan tâm đến y, chắc hẳn y cũng rõ ràng. Đừng quên Đồng Phi hôm nay, cũng không phải là Đồng gia tử ngày trước.

- Ý của Từ Minh là..

- Phía sau Đồng Phi có Đông Quan sĩ tử, còn chấp chương Bắc Cung vệ. Hôm nay lại được tam giáo tân quân, chỉ sợ sau này chúng ta không nhân nhả được nữa rồi.

Viên Ngỗi gật đầu:

- Không sai, người này phe cánh đã thành, chỉ sợ đại tướng quân cùng hoàng thượng...

- Ủm, chờ đến lúc y gặp hạ, chúng ta sẽ...

Vừa thấy Viên Thuật mở miệng, Tuân Sảng vội ngắt lời:

- Chúng ta liên nhân cơ hội lôi kéo y. Kể từ đó trong có Đồng Phi hổ lang chi tướng, ngoài có hơn mười vạn đại quân Lương Châu. Chư công, lúc đó lý tưởng của chúng ta có thể thực thi.

Hà Ngung cười lạnh một tiếng:

- Từ Minh vô cùng lạc quan, nếu không được thì sao chứ?

- Không được...

Ánh mắt Hà Ngung lạnh lẽo, nhìn chung quanh:

- Chư công, nếu không lôi kéo được Đồng gia tử, hoặc là Đồng Trác không nhận ý tốt của chúng ta, vậy chúng ta phải làm thế nào? Lúc đó chúng ta và bỉ phu cùng triều, tất cả nỗ lực sẽ trôi theo dòng nước.

Đám người Viên Ngỗi nghe vậy đều trầm mặc.

- Bá Cầu cho rằng chúng ta nên làm như thế nào?

- Mấy năm nay ta đã trải qua rất nhiều. Từ năm xưa cùng đại nhân Lý Ứng, Trần Phồn chống lại loạn quan, sau đó chìm nổi trong giang hồ... Hoàng thượng thành lập tân quân, khiến cho ta bình tĩnh mộng, muốn giải tội cho Lý Ứng đại nhân, muốn thực hiện lý tưởng thiên hạ đại trị của chúng ta. Nhưng chỉ dựa vào miệng thì không thể, chỉ có dựa vào cái này...

Hà Ngung giờ nắm tay lên:

- Khí khái của sĩ nhân vĩnh viễn không đánh lại đao bén, không có đủ thực lực, đừng mơ thành đại sự.

Tất cả người trong phòng đều im lặng.

Nhưng Hà Ngung vẫn chưa dừng lại, trái lại còn trở nên vô cùng kích động.

Hắn hươ nắm tay, lớn tiếng nói:

- Chư công, không phải tại hạ suông, đây là sự thực... Đương nhiên, nếu không phải bắt đắc dĩ, chúng ta cũng không đến mức phải làm vậy. Ngày mai nếu như Đồng gia tử được tam giáo thì may ra chúng ta còn cơ hội. Còn nếu không... Tại hạ còn một kế, chỉ là kế này nếu Hà Ngung dùng, sẽ trở thành tội nhân thiên hạ.

- Xin hỏi kế gì?

Hà Ngung hơi do dự, lắc đầu nói:

- Lúc này chưa phải lúc để nói.

Hỏi vài lần Hà Ngung vẫn không nói ra, cuối cùng mọi người cũng đành giải tán.

Khi ra khỏi đại môn, Viên Thiệu lên gọi Hà Ngung:

- Bá Cầu tiên sinh, một kẻ vừa rồi ngài nói thực ra là thế nào?

Hà Ngung từng trong lúc nguy nan được Viên Thiệu bảo hộ, lại nói hắn còn thân cận Viên Thiệu hơn cả Viên Ngỗi.

Đám người Viên Ngỗi hỏi hắn có thể không nói, thế nhưng Viên Thiệu hỏi hắn thì hắn không thể im lặng. Mắt thấy chung quanh không có người ngoài, Hà Ngung ghé vào tai Viên Thiệu nói ra hai chữ. Có điều hai chữ này chẳng khác nào sét đánh bên tai Viên Thiệu.

Thật lâu sau, Viên Thiệu vẫn không nói nên lời.

Ngày hôm sau, trời đã sáng rõ, nhưng nhìn qua có chút âm u.

Thao trường Bắc Cung từ sớm đã vây đầy người, so đấu kinh tâm động phách hôm qua đã khơi dậy hứng thú của mọi người.

Hôm nay phải cố chiếm lấy vị trí tốt, bằng không lại lỡ trò hay.

Đồng Phi chưa tới, theo y thấy đấu trận này kỳ thật cũng không có gì. Y tin tưởng huynh đệ, cảm thấy cho dù là ai, muốn chiến thắng Cự Ma Sĩ thủ hạ của Điển Vi, hoặc là Ngũ Khê Man binh của Sa Ma Kha thực quá khó. Về phần Trương Tú, Đồng Phi cũng cảm giác được dã tâm của hắn đang không ngừng bành trướng.

Đó là một gia hỏa không cam lòng dưới trướng người khác, đồng thời cũng là một kẻ nhìn mặt đoán ý, thấy rõ tình thế.

Người thông minh, thường thường không khống chế được dã tâm của bản thân.

Đồng Phi không phải không thích người thông minh, thế nhưng y thích loại người thông minh có thể khống chế được bản thân.

Chỉ là một giáo úy tân quân nho nhỏ, có thể khiến người thay lòng đổi dạ sao? Nếu như Trương Tú thực sự làm như thế, hừ hừ...

Trong lòng Đồng Phi liên tục cười nhạt.

Sở dĩ y không đi quan chiến cũng còn một nguyên nhân khác, hoàng tử Biện phái người lên nói cho y, hôm nay Hán đế không đến quan duyệt.

Ngày hôm qua có lẽ là ngủ muộn, cho nên có chút không thoải mái.

Hán đế không quan chiến, hai vị hoàng hậu tự nhiên cũng sẽ không đến, Biện vương tử cùng Hiệp vương tử cũng không xuất hiện.

Bắc Cung có Bàn Đức, Khúc Nghĩa trấn thủ, hướng chi trong cung vẫn còn 1500 Loan Vệ doanh, có thể nói phòng thủ kiên cố.

Đồng Phi rất yên tâm, cứ vậy ở nhà luyện công.

Thái Diễm ôm nữ nhi Văn Cơ, ngồi dưới ô che nắng. Đây là thứ Đồng Phi mới nghĩ ra hai năm nay, vì sợ lão bà, nữ nhi bị mặt trời chiếu rọi. Đám người Đồng Lục cũng đang ở đó, trò chuyện nữ nhân, khi thì nhìn bốn tiểu tử Điển Mãn, Ngưu Cương, khi thì quan sát Đồng Phi múa mộc chùy, giã cọc sắt, cũng cảm thấy hài lòng.

Theo ý nghĩ của Đồng Phi, đấu trận ít nhất cũng phải sau giờ Ngọ mới có thể kết thúc.

Bát giáo tuyển xong, Hán đế chắc chắn sẽ thiết yến ở Tây viên. Đợi yến hội xong có lẽ trời cũng tối...

Không ngờ chưa đến buổi trưa Sa Ma Kha đã trở về.

- Nhị ca, đệ đã về.

Sa Ma Kha vào tiểu thao trường, cười ha ha chào hỏi mọi người.

Đồng Phi vừa lúc luyện xong tổ chùy thứ hai, đang ngồi dưới đất uống nước nghỉ ngơi. Thấy Sa Ma Kha thì ngơ cả người.

- Sa Sa, người sao đã về rồi?

Sa Ma Kha cười nói:

- Đấu xong thì đương nhiên là về rồi.

- Đấu xong không phải là tới Tây viên tham gia tiệc rượu sao? Sa Sa, người không nên tùy tiện như vậy, dù sao đó cũng là thể diện của hoàng thượng.

Trong ý nghĩ của Đồng Phi, đương nhiên là Sa Ma Kha thắng.

Nào biết Sa Ma Kha cười nói:

- Thể diện của hoàng thượng cũng chịu, ai bảo đệ thua chứ.

- Thua?

Đồng Phi không khỏi lấy làm kinh hãi. Theo ý thấy, trong 14 người thắng cấp, người có thể uy hiếp Sa Ma Kha cũng chỉ có hai người, một người là Văn Sửu, có điều người này mạnh thì mạnh, nhưng không nghe nói hắn có xuất chúng gì trong lĩnh vực dẫn binh.

Một người khác là Cao Lãm.

Trong Bình thư, Nhan Lương Văn Sửu, Trương Cáp Cao Lãm đều là những nhân vật lợi hại.

Đồng Phi vốn cũng định tìm những người này, nhưng lại không biết những người này ở đâu. Văn Sửu, Cao Lãm xuất hiện, chắc hẳn hai người kia cũng gần đây.

Sa Ma Kha nhìn qua rất bình tĩnh, không có sự chán nản sau khi chiến bại.

Đồng Phi đứng lên, quan sát Sa Ma Kha từ trên xuống dưới một lát, đột nhiên nói:

- Sa Sa, không phải đệ đánh với đại ca đấy chứ?

- Ô, sao nhị ca lại biết?

Hán đế đã bắt đầu đề phòng ta rồi sao?

Mặc dù không biết đấu trận phân tổ thế nào, nhưng Đồng Phi cũng biết, tất cả do Hán đế Lưu Hoành định đoạt.

Trong lòng cười khổ một tiếng, nhưng trên mặt nhưng không biểu hiện ra gì, trái lại còn cười ha ha:

- Nói thừa, nếu bại bởi người khác, người làm sao bình tĩnh như vậy? Thực sự là đen đủi quá, ai mà ngờ người lại đấu với đại ca, đánh thế quái nào được.

- Đúng vậy, Thành Liêm là sư đệ của Thành Lễ, Ngũ Khê Man binh của đệ cũng là do một tay Thành Lễ huấn luyện ra, đánh cái rắm... Nhị ca không biết, hôm nay lúc đệ biết phải đấu với đại ca, hai người chúng ta đều choáng váng. Sau đó nghĩ lại, đều là huynh đệ nhà mình, đánh quái gì. Hơn nữa đệ cũng không đấu lại đại ca, cho nên chịu thua luôn.

- Vậy những trận khác thắng bại thế nào?

Sa Ma Kha nói:

- Trước trận đấu của đệ và đại ca có hai trận đấu. Bảo Trung thắng một trận, làm trung quân giáo úy, một người gọi là Phùng Phương thắng một trận, làm trợ quân hữu giáo úy; Đại ca làm hạ quân giáo úy... Còn những người khác đệ không biết.

Phùng Phương? Chưa từng nghe nói.

Còn Bảo Trung chắc hẳn bên trong có trá...

Đồng Phi trầm ngâm chốc lát rồi gọi Đường Chu tới:

- Hỏi thăm một chút, xem xem chủ tướng tân quân khác là ai. Ừm, chú ý ba người... Văn Sửu, Cao Lãm, cả Trương Tú nữa.

Đường Chu ứng tiếng, dẫn theo hai gia nhân vội vã đi.

Đồng Phi kéo Sa Ma Kha luyện công một hồi, đột nhiên cảm thấy vô vị, lập tức dẫn mọi người đến phòng khách chờ tin tức. Mấy phụ nhân Thái Diễm đối với loại chuyện này không hề thấy hứng thú, cho nên đi về hậu viện tiếp tục nói chuyện phiếm.

Khoảng chừng qua giờ Ngọ ba khắc, Thái Ung đến thăm cháu gái.

Thấy Sa Ma Kha đang ngồi thì đầu tiên là sững sốt, rồi cũng hiểu tâm tư của Hán đế.

- A Sửu, xem ra hoàng thượng có chút lo lắng người rồi. Có điều người cũng đừng mất hứng, hoàng thượng làm vậy cũng là vì tốt cho người. Người nắm trong tay tam giáo tuy thực lực lớn, nhưng sẽ bị tất cả các phương chia mũi nhọn vào. Hai giáo cũng tốt, không bị người chú ý.

Đồng Phi cười ha ha, thâm nghĩ: nhạc phụ của ta lúc nào cũng nói tốt cho hoàng thượng.

Có điều ban đầu y cũng chỉ muốn đoạt một giáo, giờ được hai giáo, cộng thêm Nam Bắc Cung vệ, như vậy cũng đủ rồi.

- Nhạc phụ không cần an ủi, tiểu tể tự nhiên minh bạch. Có câu mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi...Tiểu tể cũng không muốn đứng đầu chịu báng, vốn nghĩ một giáo là đủ rồi, hiện giờ được hai giáo há còn mơ mộng xa xôi? Ha ha, nhạc phụ cũng quá lo rồi.

(cây cao nhất rừng ắt bị gió thổi)

Đồng Phi cũng không biết, một câu mộc tú vu lâm này là trong [Vận mệnh luận] của Lý Khang người Ngụy mấy chục năm sau.

Vì đang nói tới tình thế hiện tại, cho nên Thái Ung sao có thể không hiểu ý nghĩa. Trong lúc nhất thời dờ ra, một lát sau không nhận được liên tục xoa tay:

- Hiền tể thường xuyên nói ra diệu ngữ như vậy, lão phu, lão phu thật là rất hài lòng. Hiền tể có thể hiểu rõ đạo lý này, quả thật ta cũng hơi đa tâm rồi. Ta cứ tưởng hiền tể sẽ không vui chứ.

Đồng Phi ngắt ra, lời này chẳng lẽ chưa ai từng nói sao?

Y cười ha ha:

- Nhạc phụ, người không biết A Sửu là người thế nào sao? Ngài thật là suy nghĩ nhiều rồi, suy nghĩ nhiều rồi.

- Vừa lúc có diệu ngữ của hiền tể hôm nay, lão phu phải uống no say mới được... Người đâu, nhanh mang rượu lên một chút.

Nếu đã có rượu, đương nhiên phải có thức ăn. Lão nhân này muốn uống rượu thì nói thẳng là được rồi, còn mượn cớ diệu ngữ để ăn uống no say nữa.

Đồng Phi bất đắc dĩ nhìn lão đầu đang gào to, cảm thấy rất buồn cười.

Nhưng ngẫm lại, cảm thấy so với lần đầu gặp mặt, lão đầu đến nay đã khá lên rất nhiều. Không chỉ khí sắc tốt hơn, tinh thần cũng tốt hơn, ngay cả tính cách cũng trở nên khoáng đạt hơn nhiều. Có lẽ đây mới chính là diện mạo thật của Thái Ung.

Sa Ma Kha đương nhiên là rất cao hứng, không được ăn tiệc rượu của hoàng thượng, thì ăn ở nhà cũng được.

Lập tức liền so rượu với Thái Ung.

Nhưng Thái lão đầu cũng đã mấy chục tuổi đầu, sao so được với tửu lượng của Sa Ma Kha. Chỉ một lát sau đã thấy lão đầu gục xuống bàn nói nhảm. Thái Diễm đi ra thấy được cảnh tượng này thì lập tức chửi rửa Đồng Phi cùng Sa Ma Kha thậm tệ, một lúc lâu sau mới cho người đỡ Thái Ung nghỉ ngơi. Sau đó trong phòng khách chỉ còn Đồng Phi đối ẩm cùng Sa Ma Kha.

Qua hai thời thần, Đường Chu cũng đã trở về.

Văn Sửu được làm trợ quân tả giáo úy, Trương Tú được điển quân giáo úy. Ngoài ra còn có Triệu Dung được tả giáo úy. Người của đại tướng quân Vương Khuông được hữu giáo úy. Cùng với thượng quân giáo úy Kiển Thạc, trung quân giáo úy Bảo Tín, hạ quân giáo úy Diễm Vi và trợ quân hữu giáo úy Phùng Phương hợp xưng Tây viên bát giáo úy.

Khi Đồng Phi nghe được tên này thì sững sốt.

Y nhớ kỹ trong lịch sử, Viên Thiệu cùng Tào Tháo đều có tên trong Tây viên giáo úy. Không ngờ... Lộn xộn rồi.

Đồng Phi không khỏi cười to ba tiếng, sau đó vứt việc này khỏi đầu.

Quản hãn là tân quân giáo úy gì chứ? Trong tay ta có Nam Bắc Cung vệ, hơn nữa trong tay Diễm Vi cũng nắm một giáo, cũng đủ bảy, tám nghìn binh mã. Nếu tính thêm cả Cự Ma Sĩ cùng Bắc Lăng Sĩ ở Bắc Mang sơn trang thì cũng được gần vạn người, đủ đảm bảo cho ta không lo.

Diễn võ oanh oanh liệt liệt chính thức kết thúc.

Tây viên tân quân cũng đều có chủ nhân mới. Theo phân chia của Hán đế, trong Tây viên tân quân, thượng quân giáo úy tổng đốc thất giáo nhân mã, tự lĩnh tinh binh 3000. Trung quân giáo úy, hạ quân giáo úy cùng điển quân giáo úy mỗi người có 2000 người, cộng lại cũng phải đến 9000 người. Tổng số tân quân một vạn ba nghìn người, cộng cả nhân mã của Nam Bắc Cung vệ, trong tay Hán đế thoág cái đã sở hữu gần hai vạn người. Đây là chưa kể đến 1500 người bên Loan Vệ doanh, có thể nói hoàng quyền đại thịnh.

So ra, thanh thế của Hà Tiến có vẻ yếu hơn một chút.

Nhân mã Hà Tiến vốn có một đạo của kinh kỳ giờ chỉ còn lại có Truân kỵ lưu thủ. Ngoài ra còn có một số tạp binh vệ sĩ, tổng lại cũng gần vạn người.

Tuy nói trong tân quân cũng có một giáo là người của Hà Tiến, nhưng so với Hán đế thì kém rất nhiều.

Cũng may quan hệ của Đồng Phi và Biện vương tử rất tốt. Hà Tiến cũng không quá kinh hoảng. Theo hãn thấy, Đồng Phi không nghi ngờ gì sẽ ngã theo hãn, còn Lương Châu Đồng Trác năm xưa cũng từng đề cập đến giao tình, chắc hãn cũng sẽ không ruồng bỏ hãn mà đi.

Dù sao thì mọi người đều vui, còn cảm thấy mất mát cũng chỉ có đảng nhân ở thành Lạc Dương.

Nhưng giờ thì có thể làm gì?

Tục ngữ nói tú tài tạo phản, 10 năm không được. Chỉ cần không cho sĩ nhân chưởng binh, đảng nhân cũng chỉ có thể làm lính hầu của Hán đế, đại tướng quân mà thôi.

Vì tân quân thành lập, để đảng thay thế sĩ nhân, chính thức lộ diện.

Đầu tháng 9 năm Trung Bình thứ 4, có tân nhiệm thái thú Trường Sa Tôn Kiên, ở ngoại ô Trường Sa tập kích phản tặc Khu Tinh, chém đầu hơn nghìn, giết Khu Tinh tại chỗ, bình định loạn Trường Sa. Từ lúc Tôn Kiên nhận được mệnh lệnh cho tới khi chém chết Khu Tinh vừa tròn 50 ngày.

Thậm chí ngay cả Tôn Kiên cũng cảm thấy kỳ lạ, sao nhiệm vụ lại dễ dàng đến vậy.

Sức chiến đấu của phản tặc Trường Sa cũng không quá mạnh, nói trắng ra chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

Mà trong truyện cũng không nói đến phản tặc hội hợp ở Trường Sa, hay có lẽ thật sự là đám ô hợp?

Trong cùng tháng, Chu Tuấn cũng đánh tan dư孽 Hoàng Cân Hà Man ở Thanh Châu, quân tiên phong trực chỉ Tang Bá.

Tang Bá cũng rất thông minh mà chọn cách thoái lui, vứt bỏ Hoa huyện mà đi. Hành tung của hắn phiêu hốt, trở thành một lưu khẩu rất khó bắt.

Chu Tuấn cũng hiểu ưu thế của bản thân là thế nào.

Nếu như phân binh truy đuổi thì rất khó đánh lại Tang Bá. Cứ đơn giản tọa trấn giao giới Thanh Châu và Từ Châu là được, chỉ cần Tang Bá không làm quá thì Chu Tuấn cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Dù sao trong lòng mọi người cũng rõ ràng, trong lúc này ba châu Thanh, Duyện, Từ vừa dẹp được phủ loạn, tạo thành một tình thế cân đối vi diệu. Những dân chúng có kinh nghiệm chiến loạn cũng thở dài một hơi.

Tháng 10 có người Tiên Ti tập kích quấy rối Ti Lệ.

Trương Ôn dẫn quân ngăn chặn, tiêu diệt Lương Sơn Khẩu Bắc, trăm đại tướng Hòa Liên, Khứ Ti. Trong trận chiến này, công lao lớn nhất lại thuộc về một tướng lĩnh lúc trước mượn của Chu Tuấn.

Người này họ Từ tên Hoảng, tự Công Minh...

Đồng Phi đang nghe đến những người có công lao lớn có tên của Từ Hoảng thì không nhịn được vỗ tay cười to:

- Công Minh thật giỏi, không hổ Ngũ tử lương tướng.

Nào ngờ quên mất đám người Tào Tháo, Tuân Du cũng đang ngồi cùng bàn.

- Tây Bình, người biết Từ Hoảng này sao? Ngũ tử lương tướng kia có địa vị gì?

Đồng Phi nghe vậy thì đỡ ra.

Ta thật lắm miệng, đang yên lành thì nói Ngũ tử lương tướng cái gì chứ?

Lập tức cười:

- Ta từng gặp Từ Hoảng ở Uyển thành, còn được... Có điều chỉ là hạ nhân trong phủ đại tướng quân. Về phần Ngũ tử lương tướng, ừm, ừm.. Công Minh có năm con, vì vậy lúc đó Phi gọi hắn là Ngũ tử lương tướng, ha ha, ha ha ha.

Người của đại tướng quân sao?

Tào Tháo nghe vậy lại thấy mát mát. Kỳ thật hắn cũng đang có ý định lôi kéo Từ Hoảng, dù sao Từ Hoảng đánh một trận kinh thiên này đã khiến thanh danh hắn đại chấn, Hán đế đã hạ chỉ phong thưởng Từ Hoảng làm An môn giáo úy. An môn này là một trong thập nhị môn của Trường An. An môn giáo úy này về địa vị dù không so được với Bắc Cung giáo úy Đồng Phi hoặc hạ quân giáo úy Điển Vi, nhưng cũng là phong hào cao nhất dưới tướng quân.

Mà Tào Tháo bây giờ chỉ là người dưới trong phủ đại tướng quân, có tư cách gì lôi kéo người ta?

Tuân Du cười nói:

- Nói như thế, Từ Công Minh này cũng là một người háo sắc... Ha ha, tuổi còn trẻ mà không ngờ đã có đến 5 con?

- Đúng vậy, đúng vậy...

Đồng Phi toét miệng cười, nhưng trong lòng lại cầu khẩn: Công Minh huynh, cũng không phải ta nói xấu huynh, chỉ là không thể để lão Tào nghĩ đến huynh được.

Tào Tháo nói:

- Hôm nay các nơi đều có tin chiến thắng truyền đến, đối với xã tắc Đại Hán ta mà nói thì không gì tốt bằng. Vài ngày trước, thái thú Ngư Dương Công Tôn Toàn tiêu diệt Trương Thuần, dẹp loạn Kế Trung. Sau đó ở Không Đình đánh cho Tiên Ti tơi tả, quả thật là một điều thú vị. Tây Bình, Công Đạt, chúng ta nên vì Bạch Mã tướng quân mà uống một chén lớn mới được. Cạn.

Đồng Phi gật đầu lia lịa:

- Đúng phải như thế.

Trong Bình thư, Công Tôn Toàn chỉ là lướt qua sân khấu, gần như không biểu lộ ra vũ dũng gì.

Nhưng khi Đồng Phi tới thời đại này, cũng cảm nhận được Công Tôn Toàn cũng không giống trong diễn nghĩa.

Lư sư nói: Bá Khuê bảo thủ, nhưng có đại tài.

Lúc đó Đồng Phi còn chưa tin lắm. Nhưng sau khi tin chiến thắng truyền về, Đồng Phi cũng cảm thấy rất bội phục người này.

Nhân vì tiêu diệt được Trương Thuần, Công Tôn Toàn bây giờ được phong làm Phấn Vũ tướng quân, Kế hầu.

Đây cũng là tín hiệu của Hán để phát cho quân nhân thiên hạ, vũ uy của Hán quân năm đó đang được trầm tái hiện lại.

Từ sau loạn Hoàng Cân, việc phong thưởng hươu hầu ột quân nhân thuần túy ngoại trừ Đồng Trác thì cũng chỉ có Công Tôn Toàn là người thứ hai. Vì vậy Đồng Phi cũng rất muốn gặp Bạch Mã tướng quân này một lần, cho nên Tào Tháo đề nghị uống rượu, đương nhiên y không từ chối.

- Thiên hạ hiện nay duy chỉ còn Vũ Uy hãy còn rung chuyển. Có điều lệnh tôn Đồng Lương Châu ở đó, Hàn, Mã khẳng định không thể làm được gì.

Đồng Phi gật đầu:

- Hàn Toại xảo trá, cũng phải đề phòng. Phụ thân ta mấy lần bao vây nhưng hấn đều tránh được, lúc này nghĩ lại thật sự là... Có điều Hàn, Mã đã đến bước đường cùng, chắc hẳn không còn cơ hội nữa. Phỏng chừng trong một hai năm tây bắc sẽ được dẹp yên.

Tào Tháo gật đầu:

- Nếu vậy thì rất tốt... Giang sơn Đại Hán rung chuyển cũng hơi lâu rồi.

Ba người nghĩ tới đây thì không khỏi có chút cụt hứng.

Đúng vậy, Đại Hán rung chuyển cũng đủ lâu, cũng không biết Thái Bình lần này có thể duy trì được bao lâu nữa?

Ba người nghĩ vậy nên cũng không còn tâm tình uống tiếp, lập tức cáo từ ra về. Tào Tháo đi cùng Tuân Du, còn Đồng Phi một mình về nhà.

Tiên Ti, Tiên Ti...

Đồng Phi ở trên ngựa mờ mịt, trong đầu không ngừng xuất hiện hai chữ này.

Đột nhiên y kinh hô một tiếng, Vương Song theo sau y lại càng hoảng sợ, vội hỏi:

- Chúa công vì sao hốt hoảng vậy?

Đồng Phi nhớ lại, sau thời tam quốc vẫn còn một đoạn lịch sử, gọi là Ngũ Hồ loạn Hoa.

Đầu sở gây nên chính là người Hồ dị vực. Trung Nguyên lúc này vẫn còn chưa ổn định, mà quân lang bên cạnh đã bắt đầu nhòm ngó rồi.

Đồng Phi từ lúc đến thời đại này vốn cũng không có lý tưởng gì lớn.

Y chỉ nghĩ bảo hộ người nhà, cũng không nghĩ đến cái khác. Nhưng trong cõi u minh dường như có một bàn tay vô hình dẫn dắt, khiến y tiến đến cục diện ngày hôm nay. Trong tâm lý Đồng Phi chợt loáng thoáng nảy ra một lý tưởng, chỉ là lúc này vẫn còn rất mơ hồ.

Ghìm ngựa lại, Đồng Phi giống như tự lằm bằm, lại giống như hỏi Vương Song:

- Thiên hạ này sẽ thái bình sao?

Vương Song sao có thể trả lời vấn đề này, chỉ lẳng lặng đứng cạnh Đồng Phi nơi đầu phố.

Bóng đêm đen như mực, không nhìn thấy ngôi sao nào...

Hay là bão tố đang đến gần?

271. Chương 271: Hán Đế Đi Tuần

Tháng 10 năm Trung Bình thứ 4, một loài chim lạ xuất hiện từ phương bắc, lông nó năm màu, tên là Tam Thanh, hóa hồng mà đi.

Có người nhận ra, loài chim lạ đó khá giống với chim thần phượng hoàng trong truyền thuyết.

Đây là trời giáng điềm lành, bách quan Lạc Dương thượng thư với Hán Đế, thỉnh cầu Hán Đế đi tuần, lên Thái Sơn phong thiện.

Cái gọi là phong thiện, là nghi thức để vương cử hành để tế bái thiên địa, cũng là điển lễ quy mô long trọng nhất, hao phí nhiều nhất.

[Phong], chính là thiên tử leo lên trúc đàn Thái Sơn mà tế thiên.

[Thiện], chú ý, ở đây không phải là phát âm “chan”(thiên), mà ứng với phát âm là “shan” (thiện). Tế địa tại gò đất dưới Thái Sơn.

Phong và thiện ở cùng một nơi, chính là hướng thiên địa tuyên cáo nhân gian thái bình.

Hán Đế có vẻ tâm động với đề nghị này. Có lẽ phượng minh Bắc Mang này quả thật là điềm báo trước muốn hấn tiến hành đại lễ phong thiện.

Lập tức thương nghị với bách quan, quyết định vào ngày đầu tiên của năm mới, tại Thái Sơn cử hành đại lễ phong thiện.

Mà vào trước đây, khi đi tuần thiên hạ, thật ra từ Lạc Dương xuất phát đến Thái Sơn cũng không phải rất khó khăn. Nhưng thật vất vả mới cử hành được một đại lễ phong thiện, đương nhiên phải cho người trong thiên hạ biết rõ hoàng ân to lớn mới được. Tuần du toàn quốc, điều đó cũng không có khả năng, coi như là thiên hạ thực sự thái bình, Hán Đế cũng không chịu nổi vất vả đi tàu xe, vì vậy Viên Ngỗi đưa ra một chủ ý chiết trung.

Xuất phát từ Lạc Dương, qua Hà Nội đến Thượng Đảng, nhập Ký Châu từ Triệu Quốc, Cao Ấp tới Thanh Hà, lại nam hạ Lịch Thành, đến Thái Sơn.

Đợi đại điển phong thiện kết thúc, tới Lỗ Quốc mà khao thưởng đại quân Chu Tuấn.

Lại xuất phát từ Lỗ Quốc, qua Sơn Dương, Tế Âm, Toánh Xuyên về Lạc Dương. Như vậy, Ti Lệ, Ký Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Duyện Châu, Dự Châu đều đi qua, thiên hạ mười hai bộ châu đi hết một nửa, coi như là đi tuần thiên hạ, biểu thị hoàng uy.

Hán Đế vừa nghe, lập tức biểu thị đồng ý.

Có thể bớt được bao nhiêu hành trình thì tốt bấy nhiêu, dù sao ý đã đến nơi đây là được. Tưởng muốn đi tuần toàn quốc thật hay sao?

Lập tức hành trình đã được an bài thỏa đáng, từ phủ đại tướng quân phát ra quân lệnh đến các nơi khác. Điều động binh mã từ các khu vực Tịnh Châu, U Châu cùng với Ti Lệ, để phòng người Hồ làm loạn, quấy nhiễu hoàng thượng đi tuần. Đồng thời lại hiệu lệnh binh mã các nơi, đặc biệt là nhằm vào Chu Tuấn, đóng quân tại nơi giao giới giữa Lỗ Quốc và ba châu. Còn lời lẽ nghiêm khắc vạch ra, tuyệt đối không thể để lưu khẩu quấy nhiễu thánh giá.

Đi tuần lần này có ý nghĩa rất trọng đại, cũng là lần đầu tiên Hán Đế du lịch...a, là đi tuần từ sau Hoàng Cân chi loạn.

Vì vậy nhân mã các nơi lập tức hưởng ứng, mặc kệ người là cường hào hay là thế tộc đại hộ của địa phương, nói chung phải đồng lòng cho ta. Những nơi hoàng thượng đi qua, phải ca vũ thăng bình. Xảy ra nhiều loạn chút nào, bất luận xuất thân của người, đều sẽ đồ đao hầu hạ.

Sau khi chính lệnh phát ra, các nơi rơi vào hỗn loạn.

Mà Lạc Dương cũng loạn cả lên. Ngài ngấm lại đi, đây chính là hoàng đế đi tuần, phái đoàn đó, nghi trọng đó, động tĩnh đó, có thể nhỏ được sao.

Vũ Lâm quân tả kỵ ở khu vực Ti Lệ, phụng mệnh đến Hà Nội tập kết, xem như mở đường tiên phong.

Bắc Cung giáo úy Đồng Phi, dẫn nhân mã Bắc Cung tam doanh cùng Loan Vệ doanh, tổng cộng 4000 người là hộ vệ trung quân, phụ trách đi theo hộ giá.

Khi Đồng Phi nhận được bổ nhiệm này còn hơi ngẩn ra.

Trong mắt y, hoàng đế đi tuần, nên có đại tướng quân Hà Tiến đi theo mới phải. Y chỉ là một Bắc Cung giáo úy nho nhỏ, nào có tư cách này?

- Nhạc phụ, hoàng thượng tính sai rồi!

- Tính sai gì?

- Hình như ta không có tư cách này, làm chủ soái đi theo hộ giá chứ gì.

Thái Ung lại híp một mắt mà cười:

- Hoàng thượng nói người có tư cách, người không phải có tư cách rồi sao? Sợ cái gì, người cũng không phải không biết dẫn binh? Nguyên Trác đã nói, thủ hạ của người hiện nay tàng long ngoạ hổ. Yên Minh giới thiệu qua đó cũng là người dũng mãnh một địch vạn, hẳn rất thoả mãn. . . Người có thể huấn luyện những lão gia binh này thành hổ lang, vậy chủ soái cũng dễ như trở bàn tay.

Thái Diễm ở bên cạnh cũng không cam tâm tình nguyện!

- Phụ thân, mang binh chiến tranh là mang binh chiến tranh, A Sữu nhà ta sợ ai chưa? Nhưng hộ giá này, vạn nhất có chút sai lầm, chẳng phải là. . .

- A Sữu nhà người, người còn là nữ nhi của ta đấy!

Nói rồi Thái Ung lại vẻ mặt ôn hoà nói với Đồng Phi:

- Chuyến này, Tây Bình nhất định phải bảo vệ hoàng thượng chu toàn. Trước đó vài ngày ta nghe Phiêu Kị tướng quân Đồng Thừa nói, hoàng thượng hình như có ý muốn trọng dụng người. Lần này hộ giá cũng là một cơ hội, nói không chừng, sau này người có thể là tướng quân đầu tiên 18 tuổi sau Quan Quân hầu của Đại Hán triều ta...Làm cho tốt, lão phu rất xem trọng người.

Lão nhân này chỉ biết nói miệng, ở vào vị trí của người khác mới biết.

Tướng quân? Đồng Phi thật sự chưa từng suy nghĩ qua vấn đề này. Coi như là Hán Đế muốn y làm tướng quân, thì cũng phải có mạng mới được. Không phải thường nói, gần vua như gần cọp sao? Hầu hạ hoàng thượng, đó tuyệt đối là một việc không có được kết quả tốt.

Tuy nhiên Đồng Phi cũng đã nhìn ra, muốn trốn tránh cũng không thể được.

Trốn tránh, đó là kháng mệnh, cả nhà sao trăm; không trốn tránh. . .

Nhạc phụ ơi nhạc phụ, ngài đã ném cho con rể của ngài một nan đề quá lớn rồi.

Sau khi tiến bước Thái Ung, Đồng Phi ở trong thư phòng triệu tập đám người Diển Vi đến họp.

- Ngày hôm đó ta sẽ đi theo hộ giá, đại ca đảm nhiệm hạ quân giáo úy, phải cẩn thận mới được. Ta cứ cảm thấy lần phong thiện này có gì đó cổ quái, nhưng lại nói không nên lời. Trong lúc đi, sẽ điều toàn bộ Cự Ma Sĩ vào trong đại trạch môn, nghiêm ngặt phòng bị.

Mọi người gật đầu, Đồng Phi lập tức lại lệnh Đường Chu đảm nhiệm trợ thủ của Diển Vi.

Điển Vi dũng mãnh thật, nhưng có đôi khi không đủ cơ linh. Có Đường Chu ở đây, sẽ có ích rất nhiều.

Đồng thời chính thức bổ nhiệm Bàn Đức làm Bắc Cung Quân ti mã, Khúc Nghĩa làm Bắc Cung tả đô. Trong lúc đi tuần, một doanh trại có hai người chưởng quân thủ tại Bắc Cung. Nhậm Hồng Xương tự nhiên cũng phải đi theo, như vậy hộ vệ trong cung sẽ do Tư Mã Hương Nhi và Lý Tín tiếp chưởng. Hai người này đều là các cô nương tâm tư tỉ mỉ, hơn nữa câu tương nữ binh dưới trướng hôm nay đã huấn luyện xuất chúng, trang bị càng thêm hoàn mỹ.

Hán Đế đi tuần, trong cung không thể không có người.

Đồng hoàng hậu lớn tuổi, hoàng tử Hiệp tuổi nhỏ, cũng không chịu được đi đường mệt mỏi, vì vậy ở lại Lạc Dương.

Hà hoàng hậu và vương tử Biện thì đi theo.

Đồng Phi nhất nhất triển khai từng việc một, sau đó cảm thấy một loại áp lực chẳng bao giờ từng có.

Một mặt phải bảo vệ hoàng thượng, một mặt phải hoàng cung không lo, thật sự là một chuyện phiền toái.

Dẫn Biện vương tử theo, để Hiệp vương tử lại...

Chẳng lẽ hoàng thượng đang biểu đạt một tín hiệu sao?

Đối với việc này xưa nay Đồng Phi vẫn luôn muốn trốn tránh, hôm nay thoát nhìn, hình như y cũng sắp bị cuốn vào trận phân tranh này rồi.

- Trương Tú làm sao đây?

Điển Vi đột nhiên mở miệng hỏi:

- Nhị đệ không dự định chinh hấn sao?

Nói thật, người đang ngồi đây đều không hài lòng với Trương Tú. Người này. . . Từ sau khi đảm nhiệm điển quân giáo úy, hình như trở nên vô cùng ngạo khí. Dần dần bất hòa với các đồng đội ngày xưa, thậm chí không quá nguyện ý gặp gỡ nữa.

Đồng thời là người Lương Châu, hơn nữa cùng xuất phát từ Bắc Cung.

Loại hành vi này của Trương Tú trong mắt rất nhiều người, không thể nghi ngờ là một hành động phản bội.

Đồng Phi cũng không phải không biết, nhưng y lười đi để ý đến. Đi thì đi, chỉ cần đừng trêu chọc ta là được.

- Trời phải mưa, nương phải lấy chồng. Cứ kệ hấn đi!

Đồng Phi thản nhiên nói:

- Mặc kệ nói như thế nào, mọi người từng là đồng đội, chỉ cần hấn không động đến chúng ta, chúng ta không cần để ý tới.

- Vậy thôi, cứ thế đi!

Điển Vi cũng rất bất đắc dĩ, nhún vai, không đề cập tới người này nữa.

Há bảo không áo, tu chỉnh giáo mác. . .

Lời này nói đến quả thật cảm động, nhưng trên đời này, rốt cuộc có được bao nhiêu người ở trước mặt lợi ích, vẫn còn nhớ kỹ tình chiến hữu?

- Sa Sa, đệ có đi cùng ta không?

Sa Ma Kha lắc đầu:

- Ta không đi, ta muốn ở lại Lạc Dương, giữ nhà cho nhị ca.

Mọi người nghe vậy, không khỏi nhìn Sa Ma Kha với ánh mắt kinh ngạc. Khuôn mặt đỏ của Sa Ma Kha, thoáng cái trở nên tím đỏ.

- Ta cũng không phải là vì Ngọc Nương!

Tên gốc này, ai nói người là vì Cam Ngọc Nương?

Cái này gọi là không đánh đã khai, Đồng Phi nhện không được cười ha ha, mọi người trong thư phòng cũng không khỏi mỉm cười, bầu không khí trở nên thoải mái không ít.

Ngày mùng 2 tháng 11, Hán Đế khởi hành, từ Đức Dương môn xuất phát, trùng trùng điệp điệp đến Mạnh Tân.

Tam doanh một vệ, tổng cộng 4000 người, túm tụm từ từ chạy ra khỏi cửa thành Lạc Dương. Ven đường đều có quan quân hộ tống, rất uy phong.

Đồng Phi lấy Vương Song làm tiên phong, lĩnh một doanh nhân mã mở đường.

Lại mệnh Thành Liêm lĩnh một quân làm hậu quân. Y thì đích thân lĩnh một doanh một vệ, lấy Nhậm Hồng Xương làm phó tướng, Ban Chỉ làm quân sư, làm trung quân hộ vệ.

Loan Vệ doanh ở giữa, Bắc Cung vệ ở ngoài, một đường đi, quả nhiên là rất uy phong.

Hà Tiến, Viên Ngỗi suất lĩnh bách quan cung tiễn, đợi đoàn xe càng đi càng xa, lúc này mới giải tán...

- Bản Sơ, vì sao gần đây không gặp Bá Cầu?

Viên Thiệu thầm giật mình, vội vàng tỏ ra ngỡ ngàng:

- Việc này... Diệt nhi cũng không biết. Thúc phụ ngài cũng biết tính tình của Bá Cầu tiên sinh rồi đấy, nếu hắn muốn đi, ai cũng không nói được. Còn nữa, nghĩ đến Bá Cầu tiên sinh cũng là tâm tình không tốt, vì vậy đi ra ngoài một chút để giải sầu, cho nên cũng không nói với chúng ta.

Viên Ngỗi tỏ ra khó hiểu nhìn Viên Thiệu:

- Bản Sơ, người sao thế? Ta cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi mà.

- Ha ha, diệt nhi không phải là sợ ngài lo lắng sao. . .

- Ta có gì mà lo lắng?

Viên Ngỗi lắc đầu:

- Gần đây người có vẻ lạ lắm, hay là có chuyện gì gặt ta.

- Diệt nhi sao dám. . .

- Được rồi, được rồi, ta biết người xử sự có chừng mực, là thế thôi thì cũng không có gì ghê gớm. Có điều, gần đây Công Lộ có hơi kỳ cục. Ta biết hắn còn tưởng nhớ Thái gia nữ, nhưng Thái gia nữ kia đã gả hai lần rồi, bảo hắn đừng đi gây thị phi nữa. Đồng gia tử ít nhiều vẫn là một người hiểu lý lẽ, hắn vừa đi, hai con cọp trong nhà cũng không phân rõ phải trái đâu.

Viên Ngỗi đang nói là Diễm Vi và Sa Ma Kha.

Diễm Vi hôm nay là mệnh quan, dù gì cũng đỡ. Nếu chọc Sa Ma Kha, đó là một tên mọi rợ chuẩn mực, có biết sợ ai?

- Diệt nhi nhất định khuyên bảo Công Lộ, bảo hắn đừng gây thị phi nữa.

- Như vậy rất tốt, rất tốt. . .

Viên Ngỗi vừa đi vừa lẩm nhẩm:

- Người già rồi, luôn trở nên nghi thần nghi quỷ. Phần gia nghiệp này sớm muộn cũng phải giao cho huynh đệ các người. Người còn đỡ, nhưng mà Công Lộ, thật sự làm cho ta lo lắng. Tuy nói hắn kết giao danh sĩ, nhưng Vương Doãn, người này tài năng thì có, cũng biết tùy cơ ứng biến. Chỉ là lòng dạ không đủ rộng rãi, chỉ sợ tương lai không chết tử tế được.

Câu không chết tử tế được, cũng không phải là câu mắng chửi người.

Không phải phương thức tử vong sinh lão bệnh tử, đều có thể được coi là không chết tử tế.

Viên Ngỗi là đang lo lắng thay cho Vương Doãn. Nhưng có vài lời lại không tiện nói rõ, chỉ có thể mượn lời của Viên Thiệu chuyển đạt.

Viên Thiệu nào có tâm tình đi lo việc này.

Vừa rồi hai câu hỏi của Viên Ngỗi suýt nữa khiến hần sợ đến chết khiếp.

Càng nghĩ, càng cảm thấy chủ ý của Hà Ngung không đủ thỏa đáng. Thành công, các sĩ nhân có thể có cơ hội. Nhưng nếu như thất bại thì sao? Các sĩ nhân chỉ sợ là chết không có chỗ chôn. Việc cấp bách, là phải nhanh chóng thoát thân khỏi chuyện này.

Nghĩ tới đây, Viên Thiệu nhịn không được hít sâu một hơi, giữ lòng bình tĩnh.

- Bản Sơ, người sao thế?

Vừa lúc có Tào Tháo đi ngang qua, thấy Viên Thiệu tâm tư không yên, liền nhịn không được cất tiếng hỏi.

- Ta, ta rất tốt, ta không có việc gì hết. Mạnh Đức quá lo rồi!

Ta có lo lắng gì hả?

Tào Tháo có vẻ ngỡ ngàng. Viên Thiệu cũng ý thức được mình có hơi thất thố, vội vã ngáp một cái:

- Gần đây ta hay suy nghĩ quá nhiều, lại thiếu ngủ, vì vậy. . . Ha ha, Mạnh Đức đừng trách nhé. Nói đến thì từ sau khi ta về Lạc Dương, vẫn chưa có gặp gỡ mấy hảo hữu ngày xưa. Không bằng đêm nay ta làm ông chủ, Mạnh Đức nghĩ thế nào?

Ai làm ông chủ đó chỉ là việc nhỏ, Tào Tháo vẫn cảm thấy Viên Thiệu có gì đó cổ quái.

Tuy nhiên hần cũng lười đi hỏi. . . Nhưng Viên Thiệu nói cũng không sai, hai năm nay, tình hữu nghị năm xưa, hình như đã phai nhạt đi rất nhiều.

- Vậy Thúy Oanh các đi. Ta đi tìm người.

- Ha ha, vậy nhờ Mạnh Đức rồi...

Tào Tháo cười nói:

- Hai ta tương giao nhiều năm, Bản Sơ sao lại khách sáo như vậy? Đáng tiếc Đồng Tây Bình không ở đây, bằng không càng vui hơn.

Lại là Đồng Phi!

Hiện tại Viên Thiệu cực kỳ ghét cái tên này, nếu không phải hần, Hà Ngung mắc gì phải binh hành hiểm chiêu chứ? Song hần vẫn không để lộ ra trên mặt, lập tức cười nói:

- Đồng Tây Bình một giới vũ phu, thì có được thú vui gì? Nếu như hần ở đây, chỉ sợ sẽ càng chán hơn.

Tào Tháo lắc đầu:

- Bản Sơ, nếu như người cho rằng Đồng Tây Bình chỉ là vũ phu, vậy thì người sai rồi. Bề ngoài của hần mặc dù thô lỗ, nhưng cũng có lòng thương nước thương dân. Khi người còn chưa trở về, bọn ta từng có một lần tụ hội. Lúc đó Văn Cữu và Khổng Chương đều có ở đấy, vốn là muốn chế nhạo Đồng Tây Bình kia một phen, vì vậy chơi tửu lệnh, ngâm thơ làm phú.

- Hần? Có thể làm thơ?

Viên Thiệu cười lạnh lùng:

- Nếu như không có Thái ông và Thái gia nữ ở phía sau cổ vũ cho hần, hần có được danh khí như ngày hôm nay sao? Chỉ một quyển Đạo Đức Kinh, lại để cho hần đánh dấu loạn cả lên, chẳng ra cái gì cả. Hần còn có thể làm thi phú quái gì?

Tào Tháo nghiêm mặt:

- Bản Sơ nói thế sai rồi... Đổng Tây Bình cũng không phải là đạo thơ phú của Thái ông, chỉ sợ là có bản lĩnh thật sự. Lúc đó Khổng Chương để Đổng Tây Bình lấy một món ăn trên bàn làm thơ, Đổng Tây Bình chỉ trầm tư chốc lát, liền đưa ra một bài: Sừ hòa nhật đương ngộ, hân tích hòa hạ thổ, thùy tri bàn trung xan, lạp lạp giai tân khổ. Mặc dù không hoa mỹ, nhưng lời lẽ tha thiết.

Viên Thiệu nghe vậy, lòng khê lộp bộp.

- Chắc là ăn may thôi, không có gì đáng khen. . . Ha ha, chúng ta đừng nhắc tới Đổng Tây Bình nữa. Ta còn có chút việc, đi trước đây. Mạnh Đức đừng quên gọi bọn Công Đạt đấy. Buổi tối ta đợi các người ở Thúy Oanh các.

Nói rồi Viên Thiệu vội vã rời khỏi.

Tào Tháo nhìn bóng lưng của Viên Thiệu, lòng thầm nghĩ: ngày hôm nay Bản Sơ làm sao thế nhỉ? Trông cứ hấp tấp bất an thế nào?

Thứ sử Ký Châu, trụ sở tại Cao Ấp.

Hiện tại đã là đêm khuya lạnh lẽo, nước đóng thành băng, rét lạnh vô cùng.

Trong thư phòng của thứ sử Ký Châu Vương Phân vẫn còn đèn đuốc sáng trưng. Trong chậu than ánh lửa hiu hắt, làm cho trong gian phòng len lỏi một luồng nhiệt khí khiến tâm tình người nóng vội hơn.

Vương Phân ngồi ở thượng thủ.

Ngoại trừ hắn còn có phụ tá Chu Tinh, là danh sĩ nước Bái, từng theo học Trịnh Huyền, tinh thông lục kinh. Hai người thần sắc trang nghiêm, ngồi đối diện Chu Tinh là Hà Ngung. Hà Ngung lúc này sắc mặt cũng âm trầm, nhìn qua rất nghiêm túc.

- Thánh giá đã đến nước Triệu. Vương đại nhân. . . Nên hạ quyết tâm thôi!

Giọng Hà Ngung có vẻ âm trầm:

- Tại hạ suy nghĩ, chỉ lần này, sĩ nhân chúng ta mới có được cơ hội gỡ mặt lên.

Chu Tinh nói:

- Vậy vạn nhất thất bại thì sao?

- Thất bại, người ta đều chết không có chỗ chôn.

Vương Phân không nói gì, vẫn còn có vẻ rất do dự. Mấy ngày trước Hà Ngung đến Cao Ấp, trực tiếp tìm Vương Phân. Từng quen biết nhiều năm với Hà Ngung, từ lúc Lý Ứng, Trần Phiên làm bắc quân chỉ huy, hai người đều là đảng nhân kiên định nhất. Sau đó Lý Ứng, Trần Phiên tiêu diệt hoạn quan Vương Phủ thất bại, Hà Ngung lưu lạc giang hồ, mà Vương Phân thì bị ném vào ngục. Thoáng cái đã nhiều năm trôi qua, Vương Phân bởi vì giao hảo với Hà Tiến mà trở thành thứ sử Ký Châu, Hà Ngung vẫn là một giới bạch thân. Nhưng sai biệt trên thân phận cũng không thể chặt đứt tình hữu nghị giữa hai người. Khi Hà Ngung đến, Vương Phân còn tỏ ra cực kỳ cao hứng.

Nhưng ai ngờ, Hà Ngung lại đưa ra một vấn đề khiến Vương Phân dờ người ra như thế.

Ám sát Hán Đế. . . phế lập tân quân!

Tuy nói hoàng quyền đã không còn lớn mạnh như năm đó, nhưng Hán Đế lập tân quân, thiên hạ không ổn định sẽ bị dẹp loạn. Hoàng quyền này đang có xu thế phục hưng. Hành thích vua. . . Đây chính là tội tru di cử tộc. Cho dù Vương Phân gan lớn cũng hoảng sợ.

Sau khi Hà Ngung nói rõ tình huống trên triều đình, liền đi thẳng vào vấn đề:

- Vương huynh, quân nhân chủ chính, hoàng quyền quyền hưng lập, vậy thì lý tưởng của Lý đại nhân, Trần đại nhân năm đó sẽ không có ngày được thực hiện. Mà đảng nhân chúng ta chỉ có thể làm sô cầu.

- Có nghiêm trọng như thế sao?

- Còn nghiêm trọng hơn như vậy...

Vương Phân mượn cơ muốn suy nghĩ, một mặt giam lỏng Hà Ngung, mặt khác lại thương lượng với tâm phúc Chu Tinh.

Trải qua hơn mười ngày cân nhắc, Vương Phân rốt cuộc hạ quyết tâm.

- Nếu như hành thích vua, do ai làm để?

Hà Ngung nói:

- Hợp Phì hầu Lưu Chân, có thể làm tân đế.

Vương Phân trầm mắt với Hà Ngung:

- Hợp Phì hầu Lưu Chân, tính tình ôn hòa, quả thực là đối tượng chúng ta phụ tá. Chỉ là hành động này thật sự...

- Vương huynh, đừng do dự nữa!

Hà Ngung nói:

- Hôm nay chúng ta đã là cung trên dây, đành phải phát. Nếu có thể thành sự, thì người ta sẽ là Y Doãn, Hoắc Quang. Giang sơn Đại Hán, cũng sẽ bởi vì hai ta mà có thể Trung hưng. Ta đã nhờ Hứa Du hiền đệ, mời hắn liên lạc sĩ tốt cường hào Ký Châu giúp đỡ. Dự tính cũng chỉ một hai ngày nữa, Tử Viễn sẽ đến Cao Ấp. Ta chỉ hỏi người, người làm thế nào?

- Ta nghe nói, lần này đi theo hộ giá chính là hổ lang chi tướng kia, ai có thể ngăn cản?

- Hổ lang chi tướng?

Hà Ngung cười lạnh:

- Cho dù hắn ra ba đầu sáu tay thì thế nào? Tử Viễn đã liên lạc cường hào các nơi, có thể tập hợp năm vạn nhân mã. Chỉ cần Vương huynh có thể gạt đầu, năm vạn nhân mã này sẽ do huynh chỉ huy.

- Có thật không?

- Nếu như ta nuốt lời, sẽ chết không toàn thây.

Vương Phân càng tâm động hơn. Đi theo thánh giá cũng chỉ ba bốn nghìn người, cộng thêm Vũ Lâm quân tả kỵ tập kết tại Hà Nội cũng không quá vạn người. Mà phe mình lại có tới năm vạn người, còn chưa tính ba vạn nhân mã đóng quân tại phụ cận Cao Ấp. Tầm so với một, cũng có thể đánh một trận.

Đúng lúc này, đột nhiên có người gõ cửa thư phòng.

- Lão gia, ngoài cửa có một vị tiên sinh tên là Hứa Du, tự xưng là bạn cũ nhiều năm của ngài, có chuyện quan trọng muốn thương lượng.

Hà Ngung nghe vậy, vỗ tay cười to:

- Vương huynh, còn lo lắng gì nữa? Huynh xem, Tử Viễn đã tới rồi, đại sự của chúng ta có thể thành.

Vương Phân vội vàng đứng dậy:

- Mau mau đi.

Chẳng mấy chốc thì thấy Hứa Du khoác chiếc áo cừu tuyết dày đi vào phòng. Đi theo phía sau hắn còn có ba người.

Người dẫn đầu thân cao tám xích, mặt như quan ngọc, răng trắng môi hồng.

Nhưng có điểm không được hoàn mỹ, đó là thiếu một lỗ tai. Trong vẻ nho nhã phong độ vốn có, tăng thêm vài phần bực tức.

Hai bên hắn có hai đại hán.

Một người mặt đỏ râu đẹp, một người đầu báo, mắt tròn, râu hùm, hàm én. Ba người này vừa xuất hiện, quanh thân tản mát ra sát khí bực hân, khiến không khí như đông lại.

Vương Phân tỏ ra khó hiểu:

- Tử Viễn, ba vị này là...

- Phạm quan Lưu Bị Lưu Huyền Đức, đặc biệt thỉnh tội với đại nhân!

Hán tử râu đen mặt trắng tiến lên một bước, quỳ gối xuống đất, cung kính trả lời...

272. Chương 272: Trận Chiến Ung Khâu (1)

Mí mắt của Đồng Phi liên tục nhảy lên.

Có châm ngôn nói rất hay, máy mắt phải là tốt, máy mắt trái là xấu. Hiện tại y máy mắt trái, cũng chính là mắt xấu.

Đối với lời nói của các lão nhân năm đó, Đồng Phi vẫn khá tin tưởng.

Vì vậy lập tức mệnh lệnh Vương Song và Thành Liêm gom lại đội hình, đồng thời phái ra trinh kỵ, tìm hiểu tin tức mọi nơi.

Thời tiết giá lạnh, nhưng đường đi vẫn khá tốt. Bởi Hán Đế đi tuần, quan viên lớn nhỏ địa phương ven đường đều có vẻ tận tâm làm hết phận sự, an bài các phương diện như đường đi cũng xem như có phần thoả đáng. Lại còn thêm hội hợp với Vũ Lâm quân tả kỵ tại Hà Nội, ven đường còn có quận quốc binh các nơi hộ tống, cho nên này dọc theo đường đi hầu như không có chuyện gì.

Quân Triệu Quốc hộ tống xa giá tới tận biên cảnh quận quốc mới ngừng lại.

Y theo quân luật của Hán triều, quận quốc binh các nơi không thể tự ý rời khỏi bản địa, vì vậy họ cũng chỉ có thể hộ tống đến đây thôi.

Tuy nhiên cũng không có chuyện gì. Vũ Lâm quân tả kỵ đã từng trải qua chiến trận, kinh nghiệm phong phú.

Người đảm nhiệm chủ soái tả kỵ là thân tín của Hà Tiến, phụng xa đô úy Quán Khưu Nghị. Người này tác chiến khá dũng mãnh, nhiều lần lập chiến công, là một viên đại tướng. Đây lại là một người Đồng Phi chưa từng nghe nói qua, tính cách có hơi cao ngạo, hình như không phục sự chỉ huy của Đồng Phi cho lắm. Sau khi hội hợp với Đồng Phi, trên danh nghĩa là nghe theo điều khiển, nhưng trên thực tế hẳn tự dẫn Vũ Lâm quân đi trước mở đường. Trên cơ bản chưa từng giao tiếp với Đồng Phi, thậm chí từ sau khi hội hợp, mới chỉ gặp mặt Đồng Phi một lần.

Đối với người như vậy, Đồng Phi cũng không muốn để ý tới.

Hai quân cách xa nhau khoảng 20 dặm. Coi như có chuyện gì, Đồng Phi cũng cố gắng tự mình giải quyết.

Nhưng mí mắt cứ nhảy suốt, quả thật không phải là dấu hiệu tốt.

- Thành Liêm, lập tức phái người thông tri Quán Khưu Nghị đại nhân, bảo hắn thả chậm tốc độ hành quân, không được kéo dài cự ly với chúng ta quá 10 dặm.

Mệnh lệnh của Đồng Phi được an bài xuống, sau đó qua chừng nửa canh giờ, thì có tiểu giáo đến đây hồi báo:

- Quán đại nhân nói trời tối có thể sẽ có tuyết lớn, tốt nhất là tăng tốc độ hành quân. Qua phía trước chính là Ung Khâu, có thể hạ trại ở đó. . . Quán đại nhân còn nói, nếu đại nhân ngại nhất gan như thế, còn không bằng về Lạc Dương đi cho an toàn.

- Tặc tử khá lắm!

Vương Song giận dữ, nhin không được mắt to.

Đồng Phi khoát tay, ý bảo thủ hạ chúng tướng dừng nóng. Trầm ngâm chốc lát, y sai người tìm Nhậm Hồng Xương tới:

- Hồng Xương, từ giờ trở đi, Loạn Vệ doanh của ngươi phải thời khắc cảnh giới. Kiểu hành quân mạo muội như của Quán Khâu Nghị ta cứ cảm thấy có gì... Nói chung, cẩn tắc vô áy náy. Mặt khác thông tri xuống, đêm nay chúng ta hạ trại tại Ung Khâu, ngày mai có thể đến Cao Ấp rồi.

- Vâng!

Nhậm Hồng Xương ở trên ngựa chấp tay hành lễ, sau đó thúc ngựa quay lại bản trận.

Tự có tiểu hoàng môn truyền lời của Đồng Phi cho Hán Đế. Hán Đế cũng không có bất luận ý kiến gì với quyết định của Đồng Phi.

Xuất phát từ Lạc Dương, một đường bình an vô sự, chắc hẳn cũng sẽ không có quá nhiều trở ngại.

Tình hình trị an ở Ký Châu so với các địa phương khác thì vẫn khá tốt. Đặc biệt là sau khi bình định Hắc Sơn quân làm loạn, trên vùng đất Ký Châu cơ bản đã không còn tung tích của lưu khấu. Hơn nữa hơn tháng nay, quận quốc binh các nơi đã tiến hành đả kích cùng bao vây tiêu trừ quyết liệt đối với lưu khấu, nên một đường bình an, không gặp phải trắc trở gì.

Ung Khâu?

Ban Chỉ ngồi trên lưng ngựa, cau mày thấp giọng nhắc tới.

Đồng Phi nhin không được hỏi:

- Quân sự, Ung Khâu này có gì không ổn hả?

Ban Chỉ lắc đầu:

- Cũng không phải có gì không ổn. Ung Khâu tại thời Tây Chu được phong làm Khởi quốc, Khởi nhân ưu thiên (buồn lo vô cớ) chính là chỉ nơi đây. Nơi đây bốn mặt trống trải, không quá hiểm trở, có thể đóng quân. Hơn nữa cách Triệu Quốc 140 dặm, cách Cao Ấp cũng chỉ 90 dặm, vừa lúc là một điểm tạm dừng. Thuộc hạ cho rằng, dừng lại tại Ung Khâu, một khi có việc, sẽ rất nguy hiểm.

- Sao?

Đồng Phi nhíu mày:

- Vậy theo tiên sinh, nên làm thế nào?

- Tốt nhất dừng dừng ở Ung Khâu, nhanh chóng vượt qua nơi đây. Sau khi vào Cao Ấp, mới coi như là an toàn được.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Đồng Phi cảm thấy hơi do dự.

Không hề nghi ngờ, Ban Chỉ nói rất có đạo lý. Nhưng then chốt là ở chỗ, bên Quán Khâu Nghị sợ rằng sẽ không nghe theo y.

- Ta đi thỉnh chỉ trước, sau đó mới thương nghị!

Đồng Phi nói xong, dục ngựa chạy tới Cửu long liên xa. Hán Đế đi tuần, nghị trượng tự nhiên sẽ không nhỏ. Ngoại trừ nhân mã Bắc Cung hộ tống, còn có kim qua võ sĩ, điện tiền võ sĩ, hoàng môn nội thị..., cộng lại cũng đến một hai nghìn người.

Tiểu hoàng môn quản lý là Trung thường thị Trương Cung.

Nghe được Đồng Phi yêu cầu gặp hoàng thượng, hắn tự nhiên không dám chậm trễ. Một lát sau Hán Đế tuyên triệu Đồng Phi qua yết kiến.

Sau khi nghe nỗi lo lắng của Đồng Phi, Hán Đế trái lại nở nụ cười.

- Đồng khanh vị miễn quá lo lắng rồi... Hôm nay thiên hạ thái bình, chuyến này trăm còn phụng thiên ý mà phong thiện, bọn cướp sao dám xuất hiện?

Trong liễn xa trắng lệt, cực kỳ rộng rãi.

Có sáu chậu than nạm vàng khảm ngọc, trong đó đốt than củi, khiến cho trong liễn xa này ấm áp như mùa xuân.

Hà hoàng hậu đang ở bên cạnh nói chuyện với vương tử Biện. Sau khi Hán Đế nói xong, cũng nhin không được nói:

- Đồng tiểu khanh gia, hoàng thượng nói không sai. Ngủ lại Ung Khâu thì có thể có nguy hiểm gì? Ai gia thấy, người lại học Khởi Quốc kia, Kỷ nhân ưu thiên rồi...Xuất phát từ Triệu Quốc, dọc theo đường đi cũng đủ khổ cực. Đêm nay cứ ngủ lại Ung Khâu đi. Mà có Đồng khanh người ở đây, chắc hẳn coi như kẻ xấu xuất hiện, cũng không làm gì được mà phải không. Hoàng thượng, ngài cảm thấy ai gia nói có đạo lý không nào?

- Hoàng hậu nói có lý.

Nói đến đây, Hán Đế đột nhiên cười:

- Vả lại, từ lâu đã nghe Đồng khanh vũ dũng hơn người, dụng binh càng xuất thần nhập hóa. Trăm vẫn chưa thấy qua Đồng khanh người xuất thủ, nếu như thật sự có kẻ cướp không biết sống chết, cũng vừa lúc có thể linh giáo bản lĩnh của Đồng khanh.

Đã nói đến nước này, Đồng Phi muốn cự tuyệt cũng không còn cơ nữa rồi.

Trong lòng rất bất đắc dĩ cười khổ vài tiếng, thầm nghĩ: chỉ hy vọng ta buồn lo vô cơ vậy.

Đồng Phi lập tức xin lỗi rồi rời khỏi liễn xa, sau đó khẽ nói với Trương Cung:

- Trương đại nhân, hoàng thượng bên này phải nhờ ngài rồi. Ta sẽ an bài Loan Vệ doanh ở bên ngoài, nếu có chuyện gì, thì có thể trực tiếp đi tìm họ.

Trương Cung cũng không có thiện cảm lắm với Đồng Phi.

Tuy nhiên trong lòng cũng rõ ràng, ở đây không thể so với Lạc Dương, vạn nhất xảy ra chuyện thật, đó tuyệt đối sẽ liên lụy cửu tộc, chết không toàn thây.

Cho nên hẳn rất phối hợp đáp ứng:

- Đồng đại nhân yên tâm, ta nhất định cẩn thận.

Điều gì nên dặn, hầu như đều đã căn dặn rồi...

Nhưng mí mắt của Đồng Phi vẫn nhắm liên tục, khiến y cảm thấy hết hoảng khó hiểu.

Đêm đó, đoàn xe đến Ung Khâu.

Phụng xa đô úy, Vũ Lâm quân tả kỵ trung lang tướng Quán Khư Nghị từ lâu đã lựa chọn một nơi tránh gió, rồi dựng trại đóng quân ở đó.

Sau khi đưa đội xe của Hán Đế vào doanh trại, Đồng Phi dẫn người chuẩn bị đi vào, thì lại bị một đội nhân mã ngăn cản lối đi.

- Đại nhân, tướng quân nhà ta có nói. Đồ quân nhu Vũ Lâm quân mang theo không nhiều lắm, thật sự không thể an bài cho nhân mã của ngài vào ở. Xin đại nhân dẫn người tự đóng doanh trại. Bệ hạ có Vũ Lâm quân chúng tôi bảo vệ, tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm gì.

Đã rất bất mãn với Quán Khư Nghị kia rồi. Sau khi nghe những lời này, Đồng Phi giận điên lên.

Quán Khư Nghị người là cái chó gì? Ta và người không thù không oán, hà tất phải làm khó bọn ta như vậy? Mọi người đều hiệu lực cho hoàng thượng. Lúc này người còn giở trò lên mặt... Thật không biết trong đầu Quán Khư Nghị người đang nghĩ cái gì.

Vừa muốn phát hỏa, lại bị Ban Chỉ ngăn cản.

- Chủ công, lúc này không thích hợp xung đột với Vũ Lâm quân. Nhân mã của họ cũng nhiều như chúng ta, nếu như xung đột, sẽ kinh hãi thánh giá. Chỉ sợ đối với chúng ta đều không có lợi. Tạm thời nhường nhịn hần chốc lát, đợi trở về Lạc Dương rồi, sẽ thu thập hần sau.

Đồng Phi cắn răng, hít sâu một hơi, cuối cùng cũng nhịn được cơn giận này.

- Được rồi, nói cho Quán Khư Nghị đại nhân, nói là bọn ta sẽ đóng quân ở bên ngoài. Bảo vệ tốt hoàng thượng, có chuyện gì lập tức báo cho ta biết.

Thân là chủ soái, nhưng lại hết cách với thuộc hạ kiểu đó. Đồng Phi cũng chưa từng phải chịu uất ức như vậy.

273. Chương 273: Trận Chiến Ung Khâu (2)

Cường chế lửa giận, nói hai câu hình thức cho có, sau đó Đồng Phi lập tức sai người hạ trại trên một ngọn núi cách đại doanh của Vũ Lâm quân không xa. Tuy nói không tránh gió, nhưng phạm vi nhìn cũng rất tốt. Tướng sĩ Bắc Cung rất nhanh đã dựng xong trại, và nấu một nồi cơm.

Sau khi Đồng Phi tuần tra các doanh trại, lại an bài vệ binh xong xuôi, lúc này mới trở lại đại trường.

Ban Chỉ nói:

- Chủ công, vừa rồi thuộc hạ thấy doanh trại của Vũ Lâm quân hình như không có cảnh giới. Ngài xem chúng ta có nên hay không...

- Bỏ đi, thời khắc phi thường. Nếu Quán Khư Nghị kia muốn ra vẻ oai phong, chúng ta cứ né tránh một chút, mệnh lệnh Thành Liêm, chú ý cảnh giới bên ngoài Vũ Lâm quân. Dù sao thì, tất cả suy nghĩ cho an toàn của hoàng thượng, chuyện khác thì nói sau.

Đang nói chuyện thì có Vương Song hùng hùng hổ hổ từ bên ngoài chạy vào.

- Chủ công, không thể làm được rồi!

- Làm sao thế?

- Còn không phải là đám chó Vũ Lâm quân kia, vừa rồi khi chúng tôi đi ngang qua, chúng còn nói móc chúng ta, nói... Chủ công, ngài là chủ soái, ta đường đường Bắc Cung vệ, sao phải đi chịu loại ức hiếp này, phải dạy cho chúng một bài học.

Đồng Phi hít một hơi:

- Dạy thế nào? Tử Toàn, trước tiên chúng ta cứ nhẫn nại đi. Đợi sau khi trở về Lạc Dương, có rất nhiều cơ hội thu thập chúng. Hiện tại đừng gây sự, không thì, đối với chúng ta cũng không có lợi gì. Nhịn một chút đi.

Có thân vệ bưng cơm tới. Đồng Phi bảo mọi người cùng nhau dùng cơm.

Lúc này, đêm đã rất sâu, đột nhiên gió nổi lên. Trước sau giờ Tý, trời đổ tuyết to như lông ngỗng.

Đồng Phi ở trong trung quân đại trường ngủ không được, liền đứng dậy, dẫn theo Vương Song cùng một số thân vệ đi tuần tra từng doanh trại.

Cũng may, dù sao Bắc Cung Vệ cũng trải qua huấn luyện hai năm, mặc dù dưới hoàn cảnh như vậy nhưng vẫn duy trì cảnh giác.

- Ung Khâu thì ra là quốc thổ của nước Khôi. Những năm cuối Tây Chu, đã từng tiến hành một trận chiến vô cùng thảm liệt với nước Tống tại nơi này. Sau đó, nước Khôi chiến bại, liền di chuyển đến Thuận Vu giữa Tề và Lỗ. Sau khi nước Tống chiếm lĩnh Ung Khâu, không bao lâu đã xảy ra một trận ôn dịch, toàn bộ Ung Khâu. . . Mọi người cho rằng nơi đây có lời nguyền của người nước Khôi, vì vậy không có ai ở lại nữa.

Ban Chỉ thấp giọng giới thiệu cho Đồng Phi lịch sử của Ung Khâu. Đứng ở cửa doanh trại, nhìn hoang nguyên hoang vắng:

- Ở đây vốn là vùng giao tranh của binh gia, chỉ là từ sau trận ôn dịch đó, nó liền trở nên hoang phế. Hôm nay, toàn bộ Ung Khâu này cộng lại, chỉ sợ còn chưa đến nghìn người. Đất đai tốt mà cứ hoang vắng như vậy. Hiện tại ngấm lại, cũng cảm thấy đáng tiếc.

Đồng Phi không nói gì, lòng thầm nghĩ: trận ôn dịch ở Ung Khâu lúc trước, chỉ sợ có quan hệ với trận chiến thảm liệt kia rồi.

Đã chết không ít người, lại không thể kịp thời thanh lý, tự nhiên sẽ có ôn dịch hoành hành. Đây vốn là một đạo lý rất đơn giản, nhưng ở thời đại này mà nói, thì có vẻ vô cùng thần bí. Dịch bệnh, thiên tai, thường sẽ liên hệ với quỷ thần.

Nhìn sắc trời, Đồng Phi gấp một cái:

- Không còn sớm nữa, mọi người đi ngủ sớm đi, ngày mai còn phải lên đường.

Nói rồi, y xoay người muốn về doanh trường.

Nhưng đi được hai bước, y đột nhiên dừng chân lại. Rồi chợt xoay người, nhìn ra vùng hoang nguyên tối tăm phía nam xa xa.

- Chủ công, sao thế?

- Có nghe động tĩnh gì không?

Gió lạnh gào thét, vẫn như quỷ khóc sói gào. Tuyết lớn, khiến tầm mắt trở nên rất mơ hồ.

Đám người Ban Chỉ nghiêng tai lắng nghe, nhưng không nghe được động tĩnh gì. Không khỏi đồng loạt nhìn sang Đồng Phi với ánh mắt nghi hoặc.

Nghe lầm sao?

Đồng Phi vỗ đầu, vừa muốn lên tiếng nói, thì từ xa xa, chợt truyền đến một tiếng ngựa hí, sau đó là tiếng kêu thảm thiết.

Lần này, tất cả mọi người đều nghe được.

Đồng Phi thấp thỏm, nheo mắt lại nhìn ra xa. Trong bóng tối, một ngựa chạy như bay tới, chính là trình kỵ của Bắc Cung vệ mà Đồng Phi phái ra.

Trên lưng thám báo cắm một mũi tên. Khi xông lên núi, người ngã bịch xuống ngựa.

- Đại nhân, có, có quân địch. . .

Từ khi thấy thám báo, Đồng Phi cũng đã hạ lệnh:

- Thổi kèn tập kết, lập tức chuẩn bị ngựa và binh khí của ta.

Liền hút hải chạy tới bên người thám báo, một tay ôm lấy hấn.

- Đại nhân, có quân địch...

- Quân địch? Là quân địch ở đâu? Có bao nhiêu?

- Thấy không rõ lắm. . . Số lượng rất nhiều. Toàn bộ tiểu đội, chỉ có một mình tôi trở về. . .Đang chạy qua bên này, phỏng chừng thời gian một nén nhang...

Lời còn chưa dứt, thám báo đã tuyệt khí.

Nhưng ý đại thể cũng đã nói ra, toàn bộ tiểu đội thám báo, mười mấy người, chỉ còn một mình hấn trở về báo cáo.

Tiếng kèn u u vang lên, đại doanh Bắc Cung vệ lập tức hành động.

Xa xa, đại doanh của Vũ Lâm quân hình như không có động tĩnh. Đồng Phi dẫn người đến tận cửa doanh, mới thấy Quán Khưu Nghị đang mơ màng dẫn người đi tới.

- Đồng Phi, hơn nửa đêm người còn dẫn dắt cái gì?

Đồng Phi dục ngựa chạy qua, rút roi ra quất một cái lên mặt Quán Khưu Nghị, làm mặt hắn tróc cả da thịt, máu me nhễ nhại.

- Đồ khốn khiếp, người bảo vệ hoàng thượng như thế hả? Định tập kích, có định tập kích. . . Lập tức tập kết nhân mã cho ta.

Quán Khưu Nghị bị đánh cho hét thảm thiết, keng rút ra bảo kiếm.

Nhưng câu nói kế tiếp của Đồng Phi khiến hắn tỉnh táo lại, nghĩ tới một việc.

Muốn hỏi lại, Đồng Phi đã giục ngựa vọt qua bên người hắn, chạy tới vị trí trung quân sở tại.

Loan Vệ doanh của Nhậm Hồng Xương bởi vì theo sát đội xe, vì vậy cũng ở trong đại doanh Vũ Lâm quân, tự thành một doanh trại. Họ cũng nghe thấy tiếng kèn tập kết quen thuộc, Nhậm Hồng Xương sớm đã đội khôi mặc giáp, đeo mặt nạ chạy qua.

- Đại nhân, xảy ra chuyện gì?

- Lập tức đánh thức hoàng thượng, tập kết nhân mã. . . Còn chưa rõ quân địch có bao nhiêu, nhưng các người phải chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

- Vâng!

Đồng Phi dẫn dò xong xuôi, quay đầu ngựa chạy như bay tới ngoài đại doanh Vũ Lâm quân.

Quán Khưu Nghị cũng cảm thấy sự việc không ổn, bất chấp vừa rồi Đồng Phi quất hắn một roi, tiến lên cản đường Đồng Phi.

- Đồng đại nhân, chúng ta nên làm cái gì?

Đây mà là tướng lĩnh Vũ Lâm quân từ trên chiến trường Tì Lệ đi ra đó sao? Đồng Phi chau mày, lạnh lùng nói:

- Người cầu nguyện chỉ là đám lưu khấu nhỏ thôi đi. Lập tức tập kết nhân mã, làm tốt chuẩn bị chiến đấu. Chúng ta có thể cứ thủ doanh trại, chờ đợi viện binh của Cao Ấp.

Đồng Phi cũng mặc kệ Quán Khưu Nghị có minh bạch hay không, dẫn người rời khỏi đại doanh Vũ Lâm quân.

Trong hoang nguyên vắng vẻ, truyền đến từng đợt vó ngựa, ầm ầm ầm, rất có thanh uy.

Chỉ nghe âm thanh này, đối phương phải có hai nghìn kỵ binh, về phần bộ quân. . .

Hít sâu một hơi, Đồng Phi dục ngựa lao tới hàng đầu.

- Có xác định tình huống được chưa?

- 3000 kỵ quân, 8000 bộ quân. Có điều vẫn còn chưa rõ lai lịch, nhưng theo thám báo hồi báo, hình như không phải là dư nghiệt phản tặc.

Hơn một vạn nhân mã, nghe qua hình như vẫn còn khả năng đánh một trận.

Đồng Phi lập tức giơ đại sóc lên, lớn tiếng quát:

- Bắc Cung Vệ, kết phương trận, chuẩn bị nghênh địch!

Đại trưởng hành dinh của Hán Đế nằm ở vùng trung tâm của đại doanh Vũ Lâm quân.

Lúc này, bên ngoài đại trưởng hành dinh đề phòng sâm nghiêm, kim qua võ sĩ, điện tiền vệ sĩ toàn bộ đội khôi mặc giáp, bày thế trận chờ quân địch.

Mặc dù cửa doanh cách đại doanh Vũ Lâm quân còn cự ly rất xa, nhưng gió lạnh vi vu vẫn đưa tiếng chém giết vào trong đại trường. Tiếng hí thảm của chiến mã, tiếng kêu rên của binh sĩ trước khi chết, tiếng leng keng binh khí va chạm sinh ra, làm ọi người trong đại trường run sợ trong lòng. Hà hoàng hậu tái cả mặt, đã nhìn không ra chút huyết sắc. Biện vương tử cũng đang run rẩy, song may mà từng tham gia huấn luyện Bắc Cung Vệ tại giáo trường Bắc Cung một đoạn thời gian, cho nên còn trấn tĩnh.

Mà Hán Đế mặc dù cố gắng làm cho bản thân nhìn qua rất bình tĩnh, nhưng sự kinh hoàng trong ánh mắt đã bán đứng sự sợ hãi trong lòng.

Rèm đại trường được vén lên, Quán Khư Nghị chạy vào.

- Quán Khư khanh, tình huống bên ngoài thế nào?

Máu trên mặt Quán Khư Nghị đã đông lại, nhìn qua có vẻ thảm hại.

Quỳ phịch trên mặt đất, Quán Khư Nghị lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng, quân địch rất nhiều, thần lo lắng Đổng giáo úy rất khó bảo vệ cho cửa đại doanh. Chúng ta rút đi... Từ nơi này đến cảnh nội Cao Ấp chưa đến 10 dặm, chỉ cần tốc độ của chúng ta nhanh, có thể trước hừng đông đến Cao Ấp. Ở đây thật sự quá nguy hiểm, chỉ có vào Cao Ấp, chúng ta mới có thể được an toàn.

- Nhưng mà. . .

- Hoàng thượng, do dự không được. Thừa dịp Đổng giáo úy đang giữ chân quân địch, hiện tại chúng ta đi còn kịp.

Biện vương tử nhin không được lên tiếng:

- Vậy ý của Quán Khư tướng quân là, sẽ mặc kệ Đổng giáo úy và mọi người sao?

- Việc này...thần...

Hán Đế quay đầu nhìn Biện vương tử. Ánh mắt ánh mắt đó làm cho lời đã đến mép Biện vương tử lại nuốt trở vào.

- Quán Khư khanh cũng là hảo ý, Biện không được vô lễ.

Trương Cung ở bên cạnh cũng nói:

- Hoàng thượng, nô tài cũng cảm thấy, lưu thủ ở đây rất nguy hiểm, phải mau chóng chạy tới Cao Ấp mới an toàn.

- Đã như vậy, lập tức chuẩn bị xuất phát!

Hán Đế do dự chốc lát, rốt cuộc hạ quyết tâm. Dưới sự chỉ huy của Quán Khư Nghị, các cung nga thái nữ lập tức bắt tay vào công việc. Kim qua võ sĩ, điện tiền vệ sĩ chuẩn bị liễn xa. Lúc này Nhậm Hồng Xương cũng nhận được tin tức, vội vã rồi kéo Trương Cung hỏi:

- Đại nhân, vì sao phải chuẩn bị nghi trượng?

- Người tới đúng lúc lắm, đang muốn thông báo cho Loạn Vệ doanh của người, theo thánh giá đột phá vòng vây, dẫn tặc nhân đến Cao Ấp. Sau đó tùy cơ hội mà tiêu diệt.

Chạy trốn thì chạy trốn, nhưng cũng không thể nói thẳng ra được.

Chỉ ít phải tôn lên sự anh minh quả cảm của Hán Đế, mà không phải là lâm trận bỏ chạy. Vì vậy vừa thốt ra lời đó, liền biến thành Hán Đế không tiếc lấy thân làm mồi nhử, dẫn tặc nhân mắc câu. Nhưng Nhậm Hồng Xương cũng không phải kẻ ngu, có thể nào không nghe ra ý trong đó.

- Nhưng Đổng giáo úy nói, muốn chúng ta ôm doanh mà chiến!

Trương Cung trừng cặp mắt như cá vàng, lạnh lùng nói:

- Nhậm Hồng Xương, chuyện ở đây là hoàng thượng định đoạt, mà không phải là Đồng giáo úy đó của nhà người. Hoàng thượng ra lệnh cho chúng ta đột phá vòng vây, chúng ta tự nhiên phụng chỉ mà làm, lẽ nào người muốn kháng chỉ sao?

Nhậm Hồng Xương nhìn qua yếu đuối, nhưng trong nội tâm lại rất kiên cường.

Nghe được Trương Cung có ý bất kính đối với Đồng Phi, nàng giận giữ:

- Trương đại nhân, Loạn Vệ doanh là do Bắc Cung vệ quản hạt, Nhậm Hồng Xương tự nhiên phụng mệnh của đại nhân nhà ta...Chúng ta cứ ôm doanh mà chiến, vẫn còn có hi vọng. Nếu rời khỏi đại doanh, trong hoang nguyên gặp phải phục kích, vậy thì làm thế nào? Ta muốn lập tức gặp hoàng thượng, mời hoàng thượng thu hồi quyết định này, tránh ra!

- Tiện tỳ to gan. Người như người muốn gặp hoàng thượng thì gặp sao? Kim qua vô sĩ ở đâu, bắt tiện tỳ này lại cho ta.

Có kim qua vô sĩ ủa tới, nhưng thấy loạn vệ phía sau Nhậm Hồng Xương, lập tức keng rút ra bảo kiếm.

- Dừng tay hết cho ta!

Biện vương tử vừa lúc đi ngang qua, thấy tình huống này, vội bước tới ngăn lại.

Trương Cung tranh nói:

- Điện hạ, tiện tỳ này không tôn thánh chỉ. . . Nô tài thấy nó, rõ ràng là muốn tạo phản.

Lưu Biện chau mày, nhìn Nhậm Hồng Xương.

Mặt nạ đồng thau trong bóng đêm có một tầng sương khí trắng, nhìn không ra vẻ mặt của nàng, nhưng tăng thêm rất nhiều khí âm trầm.

- Nhậm cô nương, đã xảy ra chuyện gì?

Nhậm Hồng Xương bước lên phía trước, lặp lại những lời vừa nói một lần:

- Điện hạ, từ nơi này đến Cao Ấp, phương viên hơn mười dặm là bình xuyên. Nếu tặc nhân phục kích, chúng ta căn bản không thể phòng ngự. Mời điện hạ tấu thỉnh hoàng thượng, thu hồi thánh mệnh. Chúng ta sẽ liều mạng đánh một trận, nhất định có thể bảo vệ hoàng thượng chu toàn.

- Việc này...

Biện vương tử vẫn khá tin tưởng Đồng Phi, nghe Đồng Phi từng có dặn dò, không khỏi trong lòng sinh ra do dự.

- Nhậm cô nương, hiện tại cô nương trở lại chinh đồn Loạn Vệ doanh. Giờ ta sẽ đi gặp mặt phụ hoàng, xem có thể khuyên bảo phụ hoàng thay đổi chủ ý được hay không.

Nhậm Hồng Xương lập tức đáp ứng, ánh mắt lạnh lùng đảo qua người Trương Cung, rồi dẫn theo bộ hạ vội vã rời đi.

Loạn Vệ doanh, lúc này đã chinh đồn hoàn tất. Câu tương binh đứng xếp thành hàng, kỵ quân cũng đều vũ trang hạng nặng. Nhậm Hồng Xương cảm thấy, Biện vương tử hẳn là có thể khuyên bảo Hán Đế, vì vậy hạ đạt mệnh lệnh, tùy thời chuẩn bị xuất doanh giao chiến với quân địch.

Có câu là nuôi quân nghìn ngày, dụng binh nhất thời.

Các cô nương của Loạn Vệ doanh trải qua gần ba năm huấn luyện, lòng có chút chờ mong, có thể như các tiền bối của Loạn Vệ doanh chinh chiến chiến trường. Vì vậy sau khi mệnh lệnh hạ đạt, người nào cũng hưng phấn không ngớt, xắn tay áo lên chuẩn bị đại chiến một trận.

Nhưng một lát sau, có tiểu hoàng môn tới truyền tin:

- Loạn Vệ doanh hộ giá đột phá vòng vây.

Sao vẫn là đột phá vòng vây?

Nhậm Hồng Xương hơi ngần ra, nhưng xem qua, việc này đã không thể thay đổi. Vũ Lâm quân đã tập kết hoàn tất, yểm hộ liền xa chuẩn bị xuất phát.

- Tướng quân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Nhậm Hồng Xương cắn răng:

- Câu tướng quân đi theo thánh giá, Du kỵ binh doanh theo ta xuất chiến, hiệp trợ giáo úy đại nhân tiêu diệt tặc nhân.

Lần này Loạn Vệ doanh tổng cộng điều động một nghìn người, trong đó có 700 câu tương bộ binh, ba trăm du kỵ binh.

Cũng không quản tiểu hoàng môn kia ở bên cạnh dương nanh múa vuốt uy hiếp, Nhậm Hồng Xương ra lệnh một tiếng, rồi dẫn theo 300 du kỵ binh lao tới cửa chính đại doanh Vũ Lâm quân nhanh như điện chớp. Nơi đó, đang tiến hành một trận chém giết thảm liệt, hừng hực khí thế.

- Hoàng thượng, Nhậm Hồng Xương phản rồi. . .

Trương Cung đạt được tin tức, lập tức bẩm báo với Hán Đế.

Hán Đế thoáng sửng sốt, đột nhiên khê than:

- Nếu họ muốn đi chịu chết, vậy cứ để mặc họ đi. Đừng nói Loạn Vệ doanh tạo phản, họ là đang tranh thủ thời gian cho trăm... Truyền chỉ xuống, câu tương nữ binh do Biện vương tử tiếp quản, theo đại quân đột phá vòng vây.

Đồng Phi máu đã nhuộm chinh bào. Sau khi bộ quân của quân địch đến, trận doanh của song phương đã hoàn toàn bị đánh cho rối loạn.

Tay vũ đại sóc, Đồng Phi tả xung hữu đột trong đám người. Những nơi đi qua máu thịt tung toé, đại sóc quay tròn, không biết bao nhiêu tặc nhân gãy xương đứt gân, ngã xuống đất kêu rên. Đại sóc giống như một con giao long rời bến, trên dưới tung bay, múa thành một đoàn ô quang. Không khí lưu chuyển từ đồng nhân thất khiếu trên đại sóc, phát ra âm thanh chói tai, không ngừng vang vọng trên chiến trường.

Quỷ khốc sóc chiêu xuất Tích thủy thức, phát huy sức pháp đến giới hạn.

Xuất thủ Phượng Điểm Đầu, đầu sóc múa ra từng đạo mang ảnh cổ quái. Giống như hơn mười quỷ ảnh quay chung quanh Đồng Phi.

Mất thấy thế tiến công của quân địch đã bắt đầu suy yếu, trong lòng thầm thở ra một hơi.

Theo Đồng Phi thấy, sau khi ngăn cản đợt tiến công đầu tiên của quân địch, cứ doanh mà thủ, bằng vào gần vạn nhân mã, chỉ ít có thể cầm cự mười ngày. Có thời gian mười ngày này, những nơi Cao Ấp, Triệu Quốc đều có thể nhận được tin tức. Đến lúc đó viện quân bốn phương mà tới, tặc nhân có thể bị phá.

Nhưng đúng lúc này, Nhậm Hồng Xương dẫn du kỵ binh chạy ra khỏi doanh môn.

Thân khoác Lạn Ngân khôi, trong bóng đêm đặc biệt lóa mắt, đại thương trong tay trên dưới tung bay, vẩy ra đóa đóa lê hoa.

Sau khi đánh vào trận địa địch, khiến Bắc Cung vệ sĩ khí phấn chấn tinh thần.

Mà du kỵ binh thì chạy vội xung quanh, giương cung cài tên, bắn chết tặc quân.

Đây vốn là một chuyện tốt. Nhưng Đồng Phi lại cảm thấy có vẻ không ổn. Loạn Vệ doanh của Nhậm Hồng Xương là phụng mệnh bảo vệ Hán Đế, vì sao lại đột nhiên chạy đến đây đánh? Căn cứ vào lý giải của Đồng Phi đối với Nhậm Hồng Xương, nếu không phải xảy ra việc gì ngoài ý muốn, Nhậm Hồng Xương tuyệt đối sẽ không tự tiện rời khỏi cương vị. Huống chi, trước kia Đồng Phi cũng đã hạ mệnh lệnh cho Nhậm Hồng Xương, bảo nàng cư thủ ở đại doanh.

Tượng Long đang chạy thì đột nhiên dừng lại, rồi quay lại phóng đi.

Đồng Phi hét lớn một tiếng, đánh trở lại đường cũ. Chạy tới bên cạnh Nhậm Hồng Xương lớn tiếng quát hỏi:

- Sao các người lại ra đây?

- Hoàng thượng, hoàng thượng chạy rồi!

Đồng Phi giờ tay đập rút xuống ngựa một tặc tướng đang áp sát tới, mắt tròn, nói trong kinh sợ:

- Chạy? Sao lại chạy?

- Quán Khư Nghị, Quán Khư Nghị kiến nghị hoàng thượng rút tới Cao Ấp. . . Hoàng thượng không cường nổi lời khuyên, liền dẫn theo người bỏ chạy. Chủ công, chúng ta cũng phải nghĩ cách rút lui thôi. Bằng không...

- Rút lui, lúc này còn nói rút lui gì nữa!

Đồng Phi thầm mắng Quán Khư Nghị: tặc tử làm hại ta rồi...

Trên chiến trường, song phương đang ở trạng thái giằng co. Chỉ cần phe mình có dấu hiệu rút lui, tất sẽ dẫn đến toàn quân tan tác.

- Hồng Xương, theo ta đánh lui quân địch rồi nói sau!

Nói đoạn Đồng Phi thúc ngựa nhảy vào trận địa địch. Nhậm Hồng Xương cũng không chậm trễ, liên tục quát lên, đại thương chớp động, đâm ngã vài tên tặc binh.

Cách chiến trường không xa có một gò đất.

Một kim giáp tướng quân, tay nắm một thanh Phượng Chủy đao đặt ngang trên yên ngựa, đang lẳng lẳng đứng xem tình huống trên chiến trường.

Có thám báo chạy lên gò, khê bẩm:

- Tướng quân, tiểu nhân vừa mới phát hiện, có đại đội nhân mã cùng đội xe đã rời khỏi đại doanh của đối phương.

- A?

Kim giáp tướng quân ngẩn ra, đột nhiên nở nụ cười:

- Thoạt nhìn là cu hoàng đế chạy rồi!

Phó tướng bên cạnh nhin không được tiến lên nói:

- Nhan tướng quân, chúng ta có cần đuổi theo không?

Kim giáp tướng quân lắc đầu:

- Không cần, có ba huynh đệ Lưu gia ở phía trước đối phó với họ. Nhưng đám nhân mã này cũng thật tinh hãn, không ngờ lấy binh lực ở thế yếu, đối kháng với nhân mã của ta gấp mấy lần chúng... Chỉ cần tiêu diệt được chúng nó, thì đại sự có thể thành rồi.

- Vậy hiện tại chúng ta làm thế nào?

- Phóng minh đích, lệnh phục quân xuất kích. . . Phan tướng quân, Nhan mỗ nhờ người dẫn nhân mã bản bộ, cầm chân tên chủ tướng kia. Đồng thời hô to hoàng đế chạy trốn rồi, để làm tan rã quân tâm của chúng. Chỉ cần quân tâm hỗn loạn, chúng ta có thể nhanh chóng giải quyết họ. Đến lúc đó từ phía sau đánh lên, hội hợp với nhân mã của Vương đại nhân. Cu hoàng đế, khả khả, có mà chạy đằng trời.

*Minh đích(một loại tên khi bắn có phát ra tiếng kêu)

- Mạt tướng tuân lệnh!

Phó tướng ứng tiếng, rồi sai người phóng ra minh đích.

Âm thanh chói tai quanh quẩn trong trời đêm, từ bốn phương tám hướng, lần thứ hai vang lên tiếng chém giết vang trời.

Đồng Phi thầm cả kinh: tặc nhân còn có phục binh sao?

Đương lúc suy nghĩ, lại nghe có người lớn tiếng hô:

- Cầu hoàng đế đã trốn rồi, các người còn không đầu hàng, còn đợi tới khi nào?

Bắc Cung Vệ xuất hiện hỗn loạn.

Mà du kỵ binh của Loạn Vệ doanh bên ngoài còn bị vô số tặc binh điên cuồng tấn công, bao vây lấy họ, điên cuồng chém giết.

Một đội nhân mã đánh tới, chia cắt và bao vây đám người Đồng Phi và Nhậm Hồng Xương.

Viên đại tướng dẫn đầu cầm trong tay Tuyên Hoa đại phủ, hấn lớn tiếng quát:

- Phan Phượng ở đây, sửu quý kia, còn không xuống ngựa đầu hàng?

Lúc này Đồng Phi cũng giết đỏ cả mắt rồi, dục ngựa liền đánh tới Phan Phượng.

Hơn mười kỵ tướng của quân địch ngăn cản bước tiến của Đồng Phi, chỉ nghe Đồng Phi gầm lên:

- Kẻ ngăn cản ta...chết!

Chữ “chết” đó giống như một tiếng sấm nổ vang giữa chiến trường. Đồng Phi trợn tròn mắt, Quỷ khốc sóc chiêu xuất Thiêu Thiên thức, quay tròn đập vù xuống, mang theo tiếng gió rít chói tai, đập ột quân địch cả người lẫn ngựa máu thịt không rõ.

Hoành sóc một vòng, chính như gió thu cuốn hết lá vàng.

Đại sóc vẽ ra một đạo tàn ảnh kỳ dị, từ xa nhìn lại, đại sóc hầu như trở thành hình chữ U.

Phanh phanh phanh. . .

Ba người bị quát ngã xuống ngựa, tất cả đều bị đập ngang eo.

Cơ quan nội tạng máu chảy đầm đìa rơi khắp đất, máu nóng phun đầy mặt Đồng Phi.

Giống như lệ quỷ dữ tợn, Đồng Phi đột nhiên giơ tay rút ra một mũi lao, xoát ném tới Phan Phượng. Phan Phượng vốn đang xông tới Đồng Phi, thấy mũi lao bay qua, hấn vội vàng ghìem chiến mã lại. Giơ tay quay đại phủ, keng một tiếng mũi lao bị đánh bật ra.

Dù vậy, lực nghìn quân trên mũi lao vẫn làm cho cánh tay Phan Phượng tê dại.

Cũng hầu như đồng thời trong lúc đó, Đồng Phi một chiêu Uy chấn bát phương, đại sóc chớp động liên tục, phốc phốc phốc đập ngã quân địch xung quanh.

Tượng Long húc đá không nghỉ, nháy mắt đã vọt tới trước mặt Phan Phượng.

Nó đột nhiên xông mạnh tới, dùng đầu húc mạnh vào đầu chiến mã của Phan Phượng.

Gai nhọn đâm rách đầu chiến mã. Tiếng ngựa hí thảm vang lên, Phan Phượng bị té xuống ngựa.

Không đợi hấn đứng lên, Đồng Phi tay nâng sóc hạ, trảm Phan Phượng dưới ngựa.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một tiếng hét thảm.

Đồng Phi xoay người nhìn qua, chỉ thấy Thành Liêm bị một viên tướng địch mặc kim giáp trảm rớt xuống ngựa. Vương Song và Nhậm Hồng Xương tức đỏ mắt, điên cuồng lao tới tướng địch đó. Hai người liên thủ giáp công, nhưng thấy đối phương không loạn chút nào, vung đao đánh với hai người.

Không hay...

Đồng Phi liếc mắt nhìn ra, tặc tướng đó đao pháp tinh tế, hơn nữa lực lớn vô cùng.

Nhậm Hồng Xương chống đỡ được bảy tám hiệp, đã có vẻ lực bất tòng tâm. May là có Vương Song ở bên cạnh hiệp trợ, bằng không. . .

- Kẻ ngăn cản ta, chết, chết, chết. . . Tất cả đều chết cho ta!

Đồng Phi khẩn trương, Quỷ Khốc sóc trở nên càng mạnh mẽ, thanh âm quỷ khóc sói gào cũng càng chói tai.

Nghe qua, khiến người khác khí huyết cuộn cuộn.

Tượng Long liên tục hí bạo, chân đá thân đùng, nơi đi qua, không một người có thể địch.

Kim giáp tướng kia cũng lưu ý đến Đồng Phi xông qua, hấn đột nhiên dồn khí đan điền, quát lên một tiếng, Phượng Chủy đao thể mang vạn quân, bổ tới Nhậm Hồng Xương.

Máu bắn lên, đại thương trong tay Nhậm Hồng Xương bị Phượng Chủy đao chém đứt, đao phong không thể chống lại xé rách Lạn Ngân giáp, xẹt qua trước ngực nàng. Nhậm Hồng Xương kêu thảm một tiếng, người ngã xuống ngựa. Vương Song bên cạnh mắt như nhỏ máu, vung đao chém tới kim giáp tướng quân. Hai ngựa đan xen nhau, kim giáp tướng quân một chiêu Mạt Khâu đao, xoát xẹt qua.

Đáng thương cho Vương Song, một lòng muốn cứu Nhậm Hồng Xương, chẳng ngờ bị kim giáp tướng chặn chém ngang làm đôi.

Thành Liêm, Vương Song, lần lượt chết trận. . .

Nhậm Hồng Xương sinh tử không rõ!

Đồng Phi rống lên thê lương, thanh âm đó giống như loài vượn mất con, mang theo bi thương và đau khổ vô tận.

- Súc sinh, đi chết đi!

Quỷ Khốc sóc mang theo tiếng sét nổ, cự lực phát ra trên sóc dường như rạch nát bầu trời.

Tuyết rơi đầy trời tránh hết ra, khi cách kim giáp tướng quân còn 20 bước, y cũng đã giơ đại sóc lên, đồng thời một mũi lao bay vút ra. Kim giáp tướng quân vừa mới trảm Vương Song, bị mũi lao bất thành linh làm giật mình. Hấn cúi đầu, chỉ nghe keng một tiếng, đánh rơi đầu ngao trên đầu hấn. Kim giáp tướng tóc tai bù xù, hét lớn một tiếng, giơ đao nghênh đón.

Chỉ nghe keng...

Âm thanh chất chứa quanh quẩn trong không trung không dứt, Phượng Chủy đao bị một kích này của Đồng Phi chém làm đôi.

Cũng là kim giáp tướng phản ứng nhanh, phi thân nhảy xuống ngựa. Người tránh thoát, nhưng chiến mã lại không thể né tránh bị Quỷ Khốc sóc đập áu thịt không rõ, óc vỡ toang. Hai tay kim giáp tướng tê dại, đầu óc choáng váng. Hấn lặn hai vòng trên mặt đất sau đó đứng lên, bên tai còn ong ong liên tục. Đồng Phi ngựa không dừng vó, lao tới bên người kim giáp tướng.

Đại sóc huy vũ không còn thuận tay, liền lấy ra một cây Kim qua từ sau lưng ngựa.

Kim qua này nói trắng ra là một cây chùy. Đầu chùy lớn chừng đầu trẻ con mới sinh, khắc thành hình khô lâu. Lúc trước khi thiết kế binh khí này, Đồng Phi vì đột xuất ra lực chấn động của Kim qua này mà dùng thép ròng chế tạo, toàn thân đen thui. Cán dài ba thước bảy tấc, hình bát lăng, to như trứng ngỗng, trông trọc lóc cực kỳ kinh khiếp.

Kim qua này mà đập xuống, kim giáp tướng sẽ không thể né tránh.

Chỉ nghe một tiếng phốc vang lên, đầu của Kim giáp tướng bị đập nát bét, không kịp phát ra tiếng nào.

- Đồng Tây Bình còn ở đây, Bắc Cung Vệ, theo ta xông lên!

Đồng Phi sóc đánh kim qua đập, tả xung hữu đột trong đám người, vừa đánh vừa la.

- Nhan tướng quân đã chết, Nhan tướng quân đã chết. . .

Cũng không biết Nhan tướng quân kia rốt cuộc có lai lịch gì, quân địch đột nhiên vang lên tiếng hò hét.

Quanh Đồng Phi không người dám tới gần. Y xoay người xuống ngựa ôm lấy Nhậm Hồng Xương, nhẹ nhàng gỡ mặt nạ trên mặt nàng xuống, khuôn mặt kiều mị vô song đó hiện ra ở trước mắt.

- Hồng Xương, tỉnh lại; Hồng Xương, tỉnh lại. . .

Đồng Phi lớn tiếng gọi, nhưng Nhậm Hồng Xương không có bất luận động tĩnh gì. Ngực chảy ra máu, đao phong đó xẹt qua, may mà có khôi giáp ngăn cản, chỉ để lại một vết thương dài cỡ bàn tay, nằm ngay ở trên vú.

Vài Loan Vệ doanh du kỵ binh xông qua, nhìn Nhậm Hồng Xương trong lòng Đồng Phi với ánh mắt kinh khủng.

Đồng Phi biết, lúc này không phải là lúc nhi nữ tình trường, y giao Nhậm Hồng Xương cho du kỵ binh, rồi lớn tiếng quát:

- Về đại doanh, cầm máu cho nàng, cầm máu. . .

Du kỵ binh tỉnh táo lại, nhận lấy Nhậm Hồng Xương, rồi nhanh chân chạy về đại doanh Vũ Lâm quân.

Đồng Phi lại xoay người lên ngựa, cảm thấy sát ý trong lòng đang không ngừng bành trướng, làm y khó chịu muốn chết.

- Giết, giết, giết...Một tên không để lại!

Trận chiến này kéo dài từ nửa đêm cho đến hừng đông, tròn hơn ba canh giờ, rốt cuộc đến khi mặt trời mọc mới dừng lại.

Ánh mặt trời xua tan mây đen, tuyết đã ngừng rơi.

Phương viên hơn mười dặm, chỉ thấy tử thi la liệt trên mặt đất, máu nhiễm đỏ một vùng trắng xoá.

Khu đất trước doanh trại Vũ Lâm quân đã biến thành một bãi lầy đỏ như máu. Thi thể xếp chồng lên nhau, có người bị giẫm đạp không rõ.

Quân địch bị giết tán loạn, Đồng Phi cũng không biết rốt cuộc y đã giết bao nhiêu quân địch, chỉ nhớ rõ tướng địch mặc khôi giáp chỉ ít cũng phải 50 người chết dưới sóc của y. Một trận chiến đã làm y kiệt sức. Sau đó thu chỉnh nhân mã, lui vào đại doanh Vũ Lâm quân.

Tỉ mỉ kiểm kê một phương, Đồng Phi khóc không ra nước mắt.

Cộng thêm 300 du kỵ binh của Loan Vệ doanh cùng thân vệ quân của y, 3500 Bắc Cung Vệ, chỉ còn sống không đến nghìn người.

Nếu không phải Vũ Lâm quân lui lại, vốn sẽ không có thương vong nặng nề như vậy.

Thành Liêm, Vương Song. . . Hai tùy tùng theo Đồng Phi từ Lương Châu tới đây, đã đánh mất tính mệnh như thế. Nhậm Hồng Xương vẫn sinh tử không rõ. Cũng may Đồng Phi coi trọng tại phương diện này, vì vậy có đại phu theo quân, đang khẩn trương trị liệu cho nàng.

Hành dinh đại tướng của Vũ Lâm quân đã bị quân y trưng dụng.

Toàn bộ hành dinh, ngoại trừ đại phu đang tiến hành chữa trị cho Nhậm Hồng Xương, các nơi khác cũng đều an bài vô số thương binh.

Có thể cứu hay không là một chuyện.

Nhưng cứu không được lại là một chuyện khác.

Đồng Phi tỉ mỉ kiểm kê, người có thể tác chiến, chỉ có sáu bảy trăm, còn lại...

Mà du kỵ binh của Loan Vệ doanh hầu như là toàn quân bị diệt. Trận chiến này tổn thất quá nặng nề, vượt xa tượng tượng của Đồng Phi.

Kế tiếp, nên làm sao đây?

Ngay khi Đồng Phi còn đang ngơ ngàng, đột nhiên có một tốp bại quân chạy về hướng đại doanh.

Bại quân?

Trong lòng Đồng Phi sinh ra một điềm báo không rõ, vội vàng xoay người lên ngựa, dẫn theo hơn trăm người chạy ra khỏi đại doanh.

Khoảng chừng có hơn nghìn người, đang hỗn loạn chạy trốn tới đại doanh. Viên đại tướng dẫn đầu khôi giáp nghiêng ngã, chính là Quán Khuê Nghị.

- Quán Khuê tướng quân, các người...làm sao thế này?

Quán Khuê Nghị vừa thấy là Đồng Phi, nhện không được khóc òa lên:

- Đồng giáo úy, không hay rồi, việc lớn không hay rồi... Hoàng thượng, hoàng thượng bị bắt đi rồi!

- Bị bắt đi rồi?

Đầu Đồng Phi ông một tiếng, liền ngẩn ra. Y tiến lên, tóm lấy Quán Khuê Nghị kéo xuống ngựa. Hai tùy tùng của Quán Khuê Nghị còn muốn qua đây ngăn cản, Đồng Phi vung đại sóc, bang bang hai cái, đánh hai người chết tại chỗ.

- Chuyện gì xảy ra? Sao hoàng thượng lại bị bắt đi? Vũ Lâm quân đâu? Sao chỉ còn lại những người này?

Lúc này Đồng Phi trợn tròn mắt, mùi máu tanh nồng nặc làm Quán Khuê Nghị đầu vầng mắt hoa. Hắn cũng cũng bất chấp tất cả, khóc nói:

- Sau khi chúng tôi rời khỏi đại doanh, thấy đã sắp đến Cao Ấp. . . Đột nhiên có nhóm người xông qua. . .Khoảng mấy vạn người. Chúng tôi bị chia tách, tướng địch rất lợi hại. . . Hoàng thượng, hoàng thượng nguy rồi.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người nói rõ ràng đi.

Quán Khuê Nghị ổn định tâm trạng một chút, lúc này mới rõ ràng kể lại sự việc đã trải qua.

Nguyên lai, khi họ sắp đến Cao Ấp, đột nhiên có một đạo nhân mã xuất hiện. Vừa mới bắt đầu, Quán Khuê Nghị thấy họ mặc trang phục quan quân, cũng sẽ không có quá để ý. Nào biết sau khi đối phương đến gần, lại đột nhiên thay đổi sắc mặt. Đánh một trận, chia tách Vũ Lâm quân vốn không hề phòng bị. . . Xa giá của Hán Đế cũng bị đổ nhào, ngay cả hoàng hậu và Biện vương tử cũng không biết tung tích.

Hai má Đồng Phi co quắp kịch liệt.

Quan quân, đối phương không ngờ có trang bị của quan quân. . .

Mấy vạn phản tặc, trốn ở Ung Khâu nhưng không ai chú ý, bản thân của việc này rất đáng để suy nghĩ.

Sắp xếp tất cả chi tiết một cách rõ ràng, Đồng Phi không khỏi hoảng hốt: lẽ nào, lẽ nào những địch nhân này không phải là cường đạo?

Thứ sử Ký Châu Vương Phân, chỉ sợ là phản rồi.

- Đồng giáo úy, hoàng thượng đã bị thất lạc, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Hiện giờ Quán Khuê Nghị cũng hoang mang lo sợ, ôm lấy đùi Đồng Phi mà khóc la. Cũng khó trách, nếu như Hán Đế thực sự xảy ra nguy hiểm, vậy cả nhà hắn cũng đừng muốn sống. Tuy nói Đồng Phi là chủ tướng, nhưng hắn xem như phó tướng, vẫn khó thoát tội.

Lúc này Quán Khuê Nghị đã không còn sự ngang tàng trước kia nữa.

Ở trong lòng, có lẽ là đang bắt đầu tính toán, mình làm sao chối bỏ hoàn toàn khỏi chuyện này.

Đồng Phi thấy bộ dạng khóc sụt mướt của Quán Khuê Nghị, lòng sinh ra chán ghét. Nếu không phải tên này, thì đâu đến nông nổi như bây giờ?

Y rút ra kim qua, cả giận nói:

- Nếu đã để mất hoàng thượng, người còn sống làm gì?

Dứt lời tay nâng chùy hạ, đập cho Quán Khuê Nghị óc vỡ toang, ngã trong vũng máu.

- Bọn người trông coi doanh trại, Bắc Cung Vệ, theo ta đi cứu giá!

Vũ Lâm quân đã không còn sĩ khí, không đáng để dùng. Kế sách hiện nay, chỉ có mang theo Bắc Cung Vệ, trở lại liều mạng đánh một trận. . .

274. Chương 274: Bờ Ung Thủy, Đồng Phi Chiến Tam Anh

Từ trong mấy vạn người đi cứu một người...không, có thể là một đám người, độ khó đó có thể nghĩ.

Hơn nữa đây còn là Hán Đế, dưới tiền đề trước mắt còn chưa gặp chuyện không may.

Hiện tại Đồng Phi chỉ có thể cầu khẩn Hán Đế chưa xảy ra chuyện gì, bằng không, sự việc sẽ trở nên rất phiền toái.

Cái đó và chịu chết không có gì khác biệt, nhưng Đồng Phi lại không thể không đi tìm cái chết. Cũng khó trách, ai bảo y là chủ tướng đi theo hộ vệ Hán Đế? Nếu như Hán Đế chết, hoặc là Hán Đế, hoàng hậu cùng Biện vương tử, trong ba người có một người gặp chuyện không may, Đồng Phi hẳn sẽ xong đời. Trong thành Lạc Dương không biết có bao nhiêu người đang chờ hắn gặp tai ương để mà bỏ đá xuống giếng.

Nếu như y chỉ có một mình, thì cũng chẳng sao.

Cùng lắm thì chạy đến Lương Châu, chạy đến Trương Dịch trốn là xong việc.

Nhưng, ở trong thành Lạc Dương còn có người mà Đồng Phi quan tâm. Hắn có thể chạy trốn, Thái Diễm, Đồng Lục. . . Ai tới chiếu cố?

Nếu như không cứu được hoàng thượng, chỉ có một đường chết!

Trong lòng Đồng Phi lúc này vô cùng đau khổ, liên tục dục ngựa phóng nhanh.

Tượng Long cũng cảm nhận được nỗi lo lắng đó trong lòng chủ nhân, nhiều lần tăng tốc, trên đại địa trắng xóa giống như một vệt ô vân xẹt qua.

Phía sau chỉ đi theo một trăm Bắc Cung Vệ.

Cũng không phải Đồng Phi không muốn dẫn thêm, mà kỵ binh của Bắc Cung vệ trong trận đánh trước chỉ còn sót lại hơn trăm người này.

Nhân mã hợp nhất, phủ phục trên lưng Tượng Long, Đồng Phi tận lực giảm bớt sức nặng bản thân mang đến cho Tượng Long. Y cũng biết, trải qua một đêm ác chiến, Tượng Long cũng rất mệt mỏi. Mặc dù đang ở trạng thái đỉnh phong, nhưng loại chiến đấu không ngừng nghỉ này đối với một con ngựa mà nói, thương tổn sẽ cực kỳ lớn. Đồng thời, cũng mượn cơ hội nghỉ ngơi, để điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất.

Tên giết chết Vương Song và Thành Liêm cũng khá lợi hại.

Theo Đồng Phi thấy, nếu không phải y trong nỗi giận toàn lực một kích, tên đó chỉ ít cũng có thể dây dưa với y hơn mười hiệp.

Người có được dũng lực như vậy, sẽ không phải một vô danh tiểu tốt.

Tự nhận thấy, một chiêu đánh chết kim giáp tướng, mặc dù để Đồng Phi hiện tại dùng lại một lần, cũng chưa hẳn có thể thi triển ra uy lực như vậy. Sau khi giết chết kim giáp tướng, tặc nhân đã từng hô to: Nhan tướng quân đã chết. . . Nhan tướng quân, là ai?

Trong đầu Đồng Phi hiện lên một cái tên.

Chẳng lẽ là hắn? Nhan Lương, một trong Hà Gian nhị hổ?

Lẽ nào, trong chuyện này còn có lão Viên gia nhúng tay hay sao? Phải biết rằng, Nhan Lương Văn Sứ, đó đều là người của Viên Thiệu.

Đồng Phi không khỏi rùng mình.

Nếu thật là như vậy. Nếu như không cứu Hán Đế ra, Đồng Phi y chỉ sợ khó thoát cái chết.

Càng nghĩ càng cảm thấy sợ, bất tri bất giác đã vượt qua Ung Thủy. Bảy tám dặm trước mặt nữa chính là Cao Ấp.

Nơi này có bình nguyên, rừng thưa, rất thích hợp để phục kích.

Tìm đội tặc binh đang chạy khắp nơi. Nhưng cung nga thải nữ bị tán loạn, sợ hãi chạy trốn khắp nơi, binh lính nghe tiếng cười đuổi theo phía sau. Tử thi nằm khắp nơi, quần nhu, vàng bạc, cũng rơi vãi trong tuyết.

- Đồng giáo úy cứu ta!

Ngay khi Đồng Phi chuẩn bị toàn lực tiến lên, một tiếng thét chói tai truyền đến. Một đội nhân mã chắn ngang con đường phía trước. Hai viên chiến tướng dẫn đầu khôi giáp sáng bóng. Một người cầm đao, một người cầm sóc, diều võ dương oai. Tướng lĩnh cầm sóc còn trói một tù binh trên ngựa. Đồng Phi liếc mắt liền nhận ra, đó chính là Trung thường thị, Trương Cung.

- Tướng tới là người phương nào?

Võ tướng cầm sóc quát to:

- Mỗ gia Nam Bì Tiêu Xúc, sủu quỷ nói ra tên họ rồi nhận lấy cái chết.

Đồng Phi ghìim ngựa lại:

- Hoàng thượng ở đâu?

- Hoàng thượng lão nhi đã chết. . .

Đồng Phi giận giữ, lại nghe Trương Cung hô:

- Đồng giáo úy mau cứu ta, ta biết hoàng thượng ở đâu?

Không nói hai lời, thúc ngựa nhằm phía đối phương. Tiêu Xúc kia cùng tướng quân cầm đao khác lập tức giong binh khí nghênh đón. Ba người phi ngựa xoay quanh hai hiệp. Đồng Phi không kiên nhẫn, gầm lên một tiếng, tay nâng sóc hạ đập Tiêu Xúc rớt ngựa. Đồng thời nhân lúc lướt qua nhau, một chiêu Tê Ngưu Vọng Nguyệt, đập bang nát hộ bối kỳ của một tướng khác. Chỉ nghe quan tướng kia hét lên thảm thiết, sau lưng đã bị đập áu thịt không rõ, té xuống ngựa. Lúc này, Bắc Cung Vệ vọt qua, theo Đồng Phi chém giết một trận.

Quân địch bị chết chủ tướng, đang không biết làm sao. Bị tấn công như thế, lập tức bỏ chạy tứ tán.

Đồng Phi cưỡi trời cho Trương Cung, tóm lấy cổ áo của hắn mà quát hỏi:

- Hoàng thượng đâu? Có biết hoàng thượng đi đâu rồi không?

- Loạn Vệ doanh che chở cho đám người hoàng thượng, rút đến hướng tây bắc rồi!

Trương Cung còn chưa hết kinh hồn, vội vã trả lời. Hắn còn muốn nói: xin tướng quân mang ta theo.

Ai ngờ hắn vừa nói xong, Đồng Phi vung tay ném hắn qua một bên, rồi dẫn theo Bắc Cung Vệ như gió nhằm hướng tây bắc.

Trương Cung bị ngã choáng váng, nửa ngày còn chưa có phản ứng.

Chờ hắn đứng lên, Đồng Phi dẫn theo người đã đi rất xa. Hắn tức giận muốn giậm chân mắng to, nhưng vừa nghĩ nơi đây không thể ở lâu, liền bỏ lẩn mà chạy. Có một đội nhân mã chạy như bay mà đến ở trước mặt, dẫn đầu là ba viên đại tướng.

Người ở giữa da mặt trắng như tuyết, tướng mạo rất được, nhưng chỉ thiếu một lỗ tai.

Hai tráng hán hai bên, một mặt đen, một mặt đỏ, mang theo khoảng chừng bảy tám trăm kỵ binh.

Trương Cung vừa thấy liền sợ hãi. Không đợi đối phương hỏi, lập tức quát to:

- Hoàng thượng ở tây bắc, hoàng thượng ở tây bắc.

Hán tử mặt trắng tỏ ra vui mừng:

- Nhị vị hiền đệ, chúng ta nhanh đi thôi.

- Tuân mệnh đại ca!

Hai đại hán đồng thanh trả lời, nhưng trong nháy mắt chạy sượt qua Trương Cung, hán tử mặt đen đột nhiên nói:

- Chỉ là một con chó thiến, giết cho xong việc!

Vừa dứt lời, cũng không đợi Trương Cung lên tiếng, một cây trường thương sắc bén đã xuyên thủng người Trương Cung, lại vung ra sau, thi thể rơi xuống bên đường.

Gió tuyết cuộn cuộn, ba viên đại tướng chạy vội về hướng tây bắc.

Ở phía tây bắc Ung Thủy, quả thật có một gò núi cao hơn mười xích.

Vương Phân, Hứa Du, Chu Tinh suất lĩnh mấy nghìn thân tín, đang diên cuồng mà tiến công lên gò núi.

Đối mặt lại là một đám nữ nhân. Điều này đối với đám người Vương Phân mà nói, không thể nghi ngờ là một sự sỉ nhục chưa từng có. Mấy nghìn sĩ tốt công kích, nhưng thủy chung không thể phá tan phòng tuyến của đối phương. Câu tương đoản đao thuần một sắc, hợp thành một lá chắn.

Đã phải ném đi hơn trăm thi thể, nhưng vẫn không tiến thêm một bước nào.

Hứa Du biết, nếu sự việc đã làm lớn đến bước này, họ cũng không còn đường sống quay đầu nữa. Chỉ có giết Hán Đế, lập tân quân khác, đẳng nhân mới có ngày xuất đầu.

- Vương đại nhân, nhanh hơn nữa đi... Nếu như phía Triệu Quốc nhận được tin tức, chỉ sợ sẽ rất nhanh phái tới viện quân.

Lúc này Vương Phân cũng sắc mặt xanh đen, rút ra bảo kiếm, lớn tiếng quát lên:

- Huy Nguyên Tiến, cho người thêm 3000 người, nếu như vẫn không công lên được, thì cầm đầu tới gặp. Ngay cả một đám nữ nhân cũng đánh không lại, uống công thường ngày các người khoe khoang với ta.

Huy Nguyên Tiến, là một võ tướng tuổi ngoài 30. Nghe vậy, hấn đỏ mặt.

Tháo xuống đầu khôi, bỏ đi khải giáp. Tay múa đại đao lớn tiếng quát:

- Các huynh đệ, theo ta xông lên!

Binh sĩ lại lần nữa xông lên núi. Chỉ thấy trên đỉnh núi, một loạt tên bắn ra từ khe câu tương dựng thẳng, bắn cho đám sĩ tốt té lộn nhào ra đất. Nhưng lúc này Huy Nguyên Tiến hiển nhiên đã diên rồi, hứng tên vẫn xông lên.

Hắn là người đầu tiên đến trước Câu tương vân chùy trận.

Huy Nguyên Tiến vung đao chém, nhưng bốn năm nữ binh đồng thời giơ câu tương thuận bài lên. Hai người ngăn cản, một người quét ngang, một người đâm, đánh Huy Nguyên Tiến luống cuống không biết làm sao.

Vương Phân nhìn mà giận dữ:

- Chu Tinh, người dẫn người cũng xông lên cho ta... Huy Nguyên Tiến chết tiệt, chỉ biết chơi gái thôi.

Lúc này Chu Tinh cũng trang phục võ tướng, rút ra bảo kiếm, hét lớn một tiếng rồi dẫn người xông lên.

Mà trên sườn núi, Huy Nguyên Tiến sau khi trải qua một hồi chật vật, cũng đã rõ ràng đấu pháp của câu tương nữ binh này. Đại đao chém trái bổ phải, chắn cho nữ binh hai tay tê dại. Đồng thời, sĩ tốt phía sau xông lên giơ thương đâm, cực kỳ dữ dội.

Loan Vệ doanh đã đánh hơn nửa đêm, đã có vẻ cạn lực.

Nhưng đối mặt với công kích của đối phương lại không một ai lui ra sau nửa bước, thủy chung vẫn duy trì trận hình. Song phương trong nhất thời rơi vào trạng thái giằng co, nhưng nữ binh rõ ràng rơi vào hạ phong, không ngừng lui lên trên đỉnh núi. Chỉ cách vài chục bước, đã có hơn mười nữ binh ngã vào trong vũng máu.

Đồng đội chết, không làm các nữ binh rơi vào khủng hoảng.

Ngược lại, khi các đồng đội sớm chiều ở chung ngã vào trong vũng máu, đã kích phát ra sự hung tàn trong nội tâm mỗi người.

Bảo trì đội hình, đồng thời đã bức đối phương lui một bước. Từ đó, mặc dù thỉnh thoảng có người bị thương, có người trận vong, Vân Chùy trận vẫn không thối lui bước nào.

Tình huống này tiếp tục diễn biến khoảng chừng một nén nhang.

Khi Chu Tinh dẫn người xông lên, câu tương nữ binh đã nỗ lực hết đà.

Thấy trận hình sắp bị phá, đám người Vương Phân hưng phấn đến độ mặt mũi vắn vẹo, lớn tiếng hò hét, không ngừng giục binh sĩ xung phong.

Cũng chính vào lúc này, có tiếng vó ngựa truyền đến.

Chỉ nghe một tiếng gầm như cự lôi:

- Nghịch tặc đừng vội càn rỡ, Lương Châu Đồng Phi ở đây!

Tiếng gầm đó như sét đánh. Chỉ thấy một đội thiết kỵ xông tới nhanh như điện chớp. Viên đại tướng dẫn đầu đầu đội Nháo long thùỳ đầu tử kim quan, thân mặc Đại diệp tử kim khôi, cưỡi Tượng Long bảo mã, trong tay cầm Quỷ khốc đồng nhân đại sóc, chính là Đồng Phi.

Lúc này, Đồng Phi đã máu nhiễm chinh bào từ lâu.

Trên khôi giáp lấm lem là máu đỏ sẫm, trên đại sóc cũng vết máu loang lổ, trên cổ đồng nhân còn dính một khúc ruột máu chảy đầm đìa, vừa nhìn giống như hung thần ác sát. Phía sau y khoảng chừng bảy tám chục người. Người nào cũng thuần một sắc trọng khôi mã sóc, uy phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí, giống như ác quỷ đến từ địa ngục.

Hứa Du tinh mắt đã nhận ra đối phương, nhin không được la lên thất thanh:

- Tặc tử này sao còn chưa chết?

Đang nói, trên đỉnh núi truyền đến tiếng hoan hô từng đợt. Câu tương nữ binh đột nhiên sĩ khí tăng mạnh, làm cho tặc binh liên tục lui về phía sau vài chục bước.

- Xông lên cho ta!

Vương Phân lớn tiếng quát, quay đầu quát lên với đại tướng Triệu Duệ bên cạnh:

- Ngăn những người đó, ngăn cản những người đó. . .

Triệu Duệ còn chưa kịp có hành động, Đồng Phi đã giành trước xuất thủ. Nhìn thoáng qua, khi cách Vương Phân kia khoảng chừng 50 bước, Đồng Phi đột nhiên đứng lên ở trên ngựa, giơ tay ném ra một mũi lao. Mũi lao xoáy tròn tại không trung, sản sinh ra một lực đạo xoắn ốc kì dị. Không khí lưu động trong lỗ hổng trên cán mũi lao, phát ra tiếng gió rít chói tai.

Triệu Duệ hốt hoảng:

- Chủ công cẩn thận!

Hắn dực ngựa chạy qua, ý đồ ngăn cản. Nhưng tốc độ của mũi lao quá nhanh, không đợi Triệu Duệ giơ đại thương lên, phốc, xuyên thủng ngực hắn. Lực đạo quá lớn, kéo theo Triệu Duệ bay đi, nặng nề rơi xuống trước ngựa của Vương Phân.

Ngựa của Vương Phân bị kinh hoảng, giơ vó đứng thẳng lên, hất hấn ngã ra đất.

Lúc này, Đồng Phi đã huy vũ đại sóc đánh tới đoàn người. Dù sao thì liều mạng rồi, không cứu được Hán Đế cũng không còn đường sống.

Miệng liên tục gầm thét, đại sóc trên dưới tung bay, đụng thì chết, chạm thì vong.

Một đường đánh qua, lại không người có thể khiến Tượng Long dừng lại một bước, đã đánh ra một đường máu.

Thủ hạ đại tướng của Vương Phân là Lữ Uy vùng dao ngăn cản, chỉ một hiệp, liền bị Đồng Phi dùng Quỷ Khốc sóc đập cho nát xương ngực, hộc máu mà chết.

Đồng Phi cũng không biết ai là Vương Phân, nhưng vừa rồi thấy người này ở trong đám người khoa tay múa chân, rất uy phong.

Có câu là cầm tặc cầm vương.

Đương nhiên, Đồng Phi nào có thời gian bắt đối phương, vùng sóc một kích, đập chết Vương Phân tại chỗ.

Dưới chân núi rơi vào hỗn loạn, đám người Chu Tinh trên sườn núi đương nhiên cũng có thể cảm thấy. Khi quay đầu nhìn, vừa lúc thấy Vương Phân bị giết.

- Chủ công. . .

Chu Tinh không la thì không sao, vừa la lên, hầu như tất cả mọi người đã phát hiện thứ sử của họ đã bị giết.

Lập tức sững sốt tại chỗ...

Chu Tinh dẫn theo hơn mười người xông tới Đồng Phi, bị Đồng Phi ở trên ngựa ném liền ba mũi lao, cả bọn té lộn cổ mà chết dưới chân núi.

Binh Ký Châu rơi vào hỗn loạn.

Tướng là linh hồn của binh, chủ soái đã chết, đánh cái chó gì nữa!

Lập tức như ong vỡ tổ, bỏ chạy khắp mọi nơi. Đám người Huy Nguyên Tiến lại bị câu tương nữ binh vây quanh.

Đáng thương cho Huy Nguyên Tiến, vốn là một người có bản lĩnh. Nhưng dưới loại tình huống này, nào còn có tâm tư chiến đấu. Vừa thất thần, hắn bị trường câu trên câu tương thuần chọc trúng, mười mấy nữ binh giơ lên, đoàn dao chém điên cuồng, Huy Nguyên Tiến bị chém cho thành một đồng thịt vụn. Đồng Phi dục ngựa xông lên đời:

- Hoàng thượng sao rồi? Tiểu tướng Đồng Phi, đặc biệt tới cứu giá!

Lời còn chưa dứt, liền nghe trên núi truyền tới một giọng nói kèm theo là tiếng khóc nức nở:

- Đồng khanh, trầm ở chỗ này!

Hán Đế rất chặt vật, song dưới sự hộ vệ liều mạng của Loan Vệ doanh, không phải chịu tổn thương gì.

Lúc này, hắn đang được hai tiểu hoàng môn dìu đứng lên từ trên một tảng đá, xung quanh còn có mười mấy kim qua vô sĩ, nhưng người sáng suốt có thể nhìn ra, những người gọi là điện tiền vệ sĩ này, thật ra đều đã sợ đến vỡ mật, thậm chí còn kém hơn cả nữ nhân. Biểu hiện ra là đang bảo vệ Hán Đế, nhưng trên thực tế thì chẳng qua là mượn cớ để trốn tránh chiến đấu.

Hà hoàng hậu đã sợ đến mức không nên lời nói, cung trang hoa lệ cũng trở nên rất mất trật tự.

Biện vương tử lại vẫn còn bình tĩnh, trong nháy mắt thấy Đồng Phi xông lên núi, Biện vương tử nhịn không được lớn tiếng hoan hô.

- Đồng khanh, ta biết ngươi sẽ đến!

Tiểu hoàng tử tuy sắc mặt tái mét, nhưng trong ngôn ngữ vẫn rất đủ trung khí.

Đồng Phi nhảy xuống ngựa, mùi máu tanh nồng nặc trên người khiến Biện vương tử đang chạy tới nhìn không được dừng chân. Trời mới biết dọc theo đường đi Đồng Phi đã giết bao nhiêu người, toàn thân đều là huyết tương đặc sệt:

- Đồng khanh, nhanh bảo vệ chúng ta rời khỏi đây.

Hán Đế ho khan một tiếng, lúc này Biện vương tử mới ý thức được vừa rồi mình có hơi thất thố.

Vội vàng lui về, còn làm một mặt quỷ với Đồng Phi. Có lẽ ở trong lòng Biện vương tử, Đồng Phi tồn tại giống như một thần hộ mệnh. Chỉ cần Đồng Phi tới đây, tất cả phiền phức đều sẽ được giải quyết. . . Đúng vậy, nhất định sẽ không còn phiền phức nữa.

Đồng Phi tiến lên, khom người nói:

- Hoàng thượng, xin thứ cho tiểu thần có giáp trụ trong người, không thể toàn lễ.

- Đồng khanh, chớ...Ài, đều là trăm sai. Nếu trăm nghe theo ý kiến của khanh, cứ doanh mà thủ, nhất định không có nguy hiểm này. Đồng khanh, người dẫn theo bao nhiêu người tới đây? Đẳng nhân chết tiệt, trăm phát thệ, một người cũng sẽ không bỏ qua.

Hán Đế cảm phần rởn lên.

Đồng Phi cười khổ:

- Hoàng thượng, Bắc Cung Vệ chỉ còn lại sáu bảy trăm người, trong đó kỵ binh cũng chỉ có khoảng trăm người. Tiểu thần dẫn theo toàn bộ kỵ binh, một đường đánh tới đây, chỉ còn lại những người này thôi... Về phần Vũ Lâm quân, đã quân lính tan rã.

Hán Đế nhìn thoáng qua hơn 70 Bắc Cung vệ phía sau Đồng Phi, sắc mặt liền thay đổi.

- Chỉ có những người này?

- Hoàng thượng, hiện giờ chủ tướng quân địch dưới chân núi đã bị tiểu thần đánh chết, đang trong lúc hỗn loạn. Hơn nữa may mắn còn lại hơn 300 loan vệ, vẫn còn có thể gom đủ 400 người. Tiểu thần thề sống chết hộ vệ hoàng thượng, hoàng hậu cùng hoàng tử đột phá vòng vây. Chỉ cần có thể trở lại đại doanh, chúng ta vẫn còn sức liều mạng. . . Tiểu thần đã sai người cấp tốc chạy tới Triệu Quốc. Chậm nhất là hừng đông viện quân có thể tới.

Lúc này, dưới chân núi vẫn còn rơi vào hỗn loạn.

Chủ soái và đại tướng hầu như tử thương không còn, chỉ còn lại mấy nghìn quận quốc binh Cao Ấp, như rắn mất đầu.

Hứa Du được hai giáo úy dìu đỡ. Hấn lớn tiếng quát lớn, đồng thời phóng ra minh đích, triệu tập nhân mã bốn phía hội hợp.

Đồng Phi biết, tình huống hiện giờ tuyệt đối không thể kéo dài.

Hán Đế cắn răng, làm ra quyết định:

- Đồng khanh, trăm nhờ ngươi rồi!

Có người dắt qua mấy con ngựa mã đại nội. Mặc dù hiện tại sức khỏe của Hán Đế không phải quá tốt, nhưng có thể cưỡi ngựa không thành vấn đề.

Nhưng Hà hoàng hậu thì không thông mã thuật, khiến người khác rất khó xử.

May là Biện vương tử khi ở Bắc Cung vệ đã học kỵ thuật rất tốt, lập tức cưỡi chung một con ngựa với Hà hoàng hậu, do Bắc Cung vệ bảo hộ. Đồng Phi triệu tập Loan Vệ doanh may mắn còn sót lại... Nhìn các cô nương vết thương chồng chất, lòng y đầy đau thương.

Nghĩ trước đây, khi tụ tập họ lại, nhưng không nghĩ đến sẽ là kết quả thế này.

Một nghìn Loan Vệ doanh, huấn luyện khổ cực ba năm, hôm nay chỉ còn lại hơn 300 người, thiệt hại hết bảy phần, sao không khiến y khó chịu.

- Các cô nương làm tốt lắm, không đánh mất thể diện của các tiền bối Loạn Vệ doanh năm đó. Hôm nay, chúng ta chỉ có thể liều mạng mở một đường máu, mới có thể có cơ hội sống sót. Đồng môn không biết, có mấy người có thể sống sót, nhưng Đồng môn muốn nói ọi người, chỉ cần Đồng Phi này còn một hơi thở, sẽ không vứt bỏ mọi người. . . Các cô nương, theo ta kiến công đi.

Các cô nương của Loạn Vệ doanh ra sức hô to, giơ lên câu tương, đoản đao, hát vang Mộc Lan từ.

Mộc Lan Từ vốn là lúc trước Đồng Phi đọc lên vì phần chấn sĩ khí, nhưng hôm nay, nó đã trở thành quân ca của Loạn Vệ doanh.

Giọng nữ dịu dàng, hát vang bài ca hùng tráng, làm cho Đồng Phi huyết mạch sôi sục.

Hai chân khẽ huých vào bụng ngựa, Tượng Long hí dài một tiếng, sau đó nhất mã đương tiên lao xuống dưới đồi.

Ba trăm loạn vệ, thể như mãnh hổ, theo Đồng Phi phát động công kích. Theo sát là Bắc Cung vệ bảo hộ đám người Hán Đế, cũng lao xuống dưới chân núi.

Vừa mới chỉnh trang lại đội hình, Hứa Du còn chưa kịp thở lấy một hơi, đã thấy Đồng Phi giống như mũi tên rời dây cung mà lao xuống dưới.

Quỷ Khốc sóc rít lên không ngừng, những nơi đi qua máu thịt tung toé.

Các câu tương nữ binh, năm người một nhóm, thiết lập Trùy hành trận trùng kích. Ba năm huấn luyện, làm cho họ ăn ý không gì bằng, phối hợp với nhau cũng đặc biệt thuần thực. Quận quốc binh vừa mới sắp xếp đội hình xong, đầu tiên là bị Đồng Phi xé tan ra một lỗ hổng, sau đó câu tương nữ binh xung phong, giống như một chiếc dùi sắc nhọn, đã triệt để phá tan trận hình.

Bắc Cung Vệ bảo vệ đám người Hán Đế, cũng theo sau tập kích.

Chưa từng thấy qua chém giết hung mãnh như vậy, tay Biện vương tử không ngừng run lên, nhưng vẫn nắm chặt lấy dây cương. Mà Hà hoàng hậu thì mắt mở trừng trừng nhìn cảnh tượng thảm liệt tay đứt chân cụt bay loạn, nhin không được hét lên một tiếng chói tai.

Trận hình do mấy nghìn người cấu thành, bị Đồng Phi xung phong một cái đã đục thủng.

Y đột nhiên quay đầu ngựa, nhìn loạn vệ và Bắc Cung Vệ vẫn còn rơi vào vòng vây. Đồng Phi cắn răng rồi đánh trở lại. Xung phong qua lại giữa trận địa địch, đại sóc một chiêu lại một chiêu, đánh cho quận quốc binh chạy trốn chết, thấy Đồng Phi qua, lập tức quay đầu lại chạy.

Hứa Du lớn tiếng quát:

- Ngăn cản chúng lại, ngăn cản chúng lại!

Đồng Phi cặp lấy ba mũi lao, vung tay ném tới Hứa Du đang được trung quân bảo vệ. Mũi thương xé rách không khí, phá không phát ra âm thanh thê lương. Vài quân sĩ bảo hộ ở phía trước Hứa Du trong nháy mắt bị xuyên thủng. Mà Đồng Phi dục ngựa lao tới Hứa Du.

Giết người này, có thể khiến quân địch hỗn loạn.

Đồng Phi từng thấy Hứa Du, nhưng ấn tượng cũng không phải quá khắc sâu. Bởi vì lúc đó ở phủ đại tướng quân, ai cũng không có ý giới thiệu cho y.

Cho nên, chỉ có hơi quen mặt, nhưng nhớ không nổi tên của đối phương.

Nhưng có một điểm có thể minh bạch, bên trong chuyện này tuyệt đối có vết tích của đảng nhân.

Trợn tròn mắt, Đồng Phi như một mãnh hổ xuống núi. Đại sóc quay tròn, trên bảo vệ thân mình, dưới bảo vệ thân ngựa, như theo gió vượt sóng lao tới Hứa Du.

Lúc này, loạn vệ và Bắc Cung hộ vệ đám người Hán Đế đã chạy ra khỏi vòng vây.

Đồng Phi rống lên:

- Đừng để ý ta, đừng để ý ta, lui về đại doanh Ung Khâu đi...

Hứa Du thì hô:

- Ngăn cản chúng lại, đừng để chúng đào tẩu. . . Vô liêm sỉ, mau ngăn cản Đồng gia tử kia cho ta. Ngăn cản!

Một đội nhân mã từ bên đánh ra, hai người dẫn đầu, một người là Giản Ung, một tráng hán khác cầm trong tay đại phủ.

- Vương Chính, bảo vệ hứa tiên sinh!

Giản Ung vừa gầm lên, vừa dẫn người đuổi theo đám người Hán Đế.

Đồng Phi thì nhận ra Giản Ung, nhưng cũng không biết tên người này. Chỉ là lúc trước người này từng ở ngoài huyện An Hỉ gây phiền toái cho y. Nếu không có hãn đốc quân hỗn chiến, chỉ sợ đào viên tam anh khó thoát khỏi tay tam sư huynh đệ y rồi.

Hôm nay thấy hãn xuất hiện, Đồng Phi khẽ giật mình: lẽ nào, Lưu Bị cũng ở chỗ này?

Trong lòng Đồng Phi, Lưu Bị không thể nghi ngờ là một sự tồn tại cực kỳ mạnh mẽ. Đừng thấy hãn lúc này sa sút. Nhưng trên lịch sử, nửa cuộc đời trước của Lưu Bị chẳng phải là sống lang thang? Nhưng chỉ cần cho hãn một cơ hội nhỏ nhoi, người này sẽ thuận thế dựng lên. Càng quan trọng là nhân cách mị lực của cá nhân Lưu Bị, ở quanh người hãn, quả thật tụ tập một nhóm nhân vật.

Không kịp ngẫm nghĩ, Đồng Phi đương nhiên sẽ không để Giản Ung qua.

275. Chương 275: Bờ Ung Thủy, Đồng Phi Chiến Tam Anh (2)

Nắm lấy một mũi lao, Tượng Long đột nhiên xông lên, húc bay hai quân quốc binh ra xa. Gai nhọn trên đỉnh đầu còn húc lủng bụng đối phương. Dựa thế đứng dậy, Đồng Phi gầm lên như cự lân:

- Tặc tử, gia gia nhà ngươi ở đây.

Mũi lao mang theo lực lượng thật lớn có thể xuyên thủng kim thạch, có thể nói đã dùng tới toàn bộ khí lực của Đồng Phi.

Vốn cách Giản Ung hơn 150 bước, nhưng tốc độ của Tượng Long nhanh đến kinh ngạc, trong nháy mắt đã xông qua. Trong nháy mắt Đồng Phi ném ra, cự ly chỉ còn cách Giản Ung khoảng 80 bước. Phải nói cự ly này vẫn còn xa, nhưng Đồng Phi đã dùng hết khí lực toàn thân. Khi mũi lao bay tại không trung không ngừng xoay tròn, càng sinh ra một đường vòng cung kỳ dị.

Giản Ung cũng không nghĩ đến, tại cự ly xa như vậy mà Đồng Phi lại xuất thủ..

Chờ khi hãn nghe được tiếng gió rít vang lên, vội vã quay đầu lại xem, mũi lao đã đến trước mặt hãn.

Phốc, xuyên thủng cổ Giản Ung. Lực lượng rất lớn trên mũi lao đã làm gãy xương cổ của Giản Ung. Giản Ung sụp đầu xuống, nằm trên lưng ngựa, một đường chạy vào đồng hoang.

Cùng lúc đó, tráng hán tên Vương Chính cũng đã chạy qua.

Tuyên Hoa đại phủ lực phách Hoa Sơn, tráng hán mặt mày dữ tợn quát:

- Tiểu tử, để mạng lại!

Vương Chính, vốn là một viên đại tướng bên cạnh Trương Thuần, sau đó Trương Thuần cùng đường, hãn liền làm trận tạo phản, chém đầu của Trương Thuần.

Vốn muốn cầu một tiền đồ, nhưng Công Tôn Toàn lại ghét nhất hạng người bất trung bất nghĩa, tại chỗ đã muốn giết hãn.

Cũng may là Lưu Bị cầu tình, Công Tôn Toản mới thả Vương Chính ra. Nhưng bởi vì sự kiện này, Công Tôn Toản đã sinh ra đề phòng với Lưu Bị.

Trên thực tế, Công Tôn Toản vẫn có đề phòng với Lưu Bị.

Xem như đồng song, lúc đó cái vẻ hào nhoáng biểu hiện ra của Lưu Bị khiến Công Tôn Toản không thích cho lắm, đồng thời cũng không quá coi trọng. Nhưng sau khi Lưu Bị đầu nhập vào hần, Công Tôn Toản phát hiện, người đồng song ngày xưa của hần cũng không khó chịu như biểu hiện bên ngoài của hần. Ngược lại, Lưu Bị rất có tài hoa, tại lĩnh vực quân sự có vẻ kém hơn Công Tôn Toản, nhưng tại phương diện đối nhân xử thế, còn có sử dụng người, năng lực của Lưu Bị vượt xa Công Tôn Toản, khiến cho thủ hạ của Công Tôn Toản đều nói tốt cho Lưu Bị.

Càng như thế, Công Tôn Toản lại càng lo lắng.

Vì vậy khi giết Trương Thuần, biểu tấu công tích với triều đình, Lưu Bị vốn là ở trong tam giáp, cùng Quan Trương hai người đều có chiến công cao, nhưng cũng không xuất hiện ở trên Công lao bộ. Lấy lời của Công Tôn Toản, hôm nay Lưu Bị còn gánh trên lưng cái danh phản tặc, nếu không thể rửa sạch cái danh này, Công Tôn Toản hần làm sao dám thỉnh công với triều đình?

Lưu Bị là người thông minh, sao đoán không ra Công Tôn Toản đã sinh đề phòng với mình?

Có ý muốn đầu nhập vào Lưu Ngu, nhưng tội danh trên người hần còn chưa được rửa sạch, làm sao mà đi nương nhờ?

Lương Châu, Đồng Trác liên tiếp thắng lợi. Lúc trước hại họ phải chịu cái danh phản tặc, đầu sỏ gây nên chính là nhi tử của Đồng Trác kia, hôm nay cũng đã là Bắc Cung giáo úy, bổng lộc thất bách thạch, tại Lạc Dương phong sinh thủy khởi, rất đắc ý!

Lưu Bị vốn còn trông cậy vào lão sư Lư Thực có thể hỗ trợ. Nhưng hiện tại, Lư Thực đã nhận Đồng Phi làm học sinh. Nếu có thể nói tốt cho hần thì đã làm rồi, hà tất phải chờ đến bây giờ?

Hy vọng của Lưu Bị đã tan biến...

Hần cảm thấy tiền đồ của mình tối tăm, may mà Công Tôn Toản còn chưa quá tuyệt tình. Sau khi nhận được danh hiệu Phấn võ tướng quân, đều đưa ba huynh đệ Lưu Quan Trương, còn có các thuộc hạ của hần đến huyện Bình Nguyên, làm một tiểu lại địa phương. Bình Nguyên lệnh đó vốn cũng là người của Công Tôn Toản, tự nhiên có thể minh bạch ý đồ chủ công nhà mình là gì.

Bình Nguyên, là nơi tứ chiến, nằm ở giữa Ký Châu và U Châu.

*tứ chiến: nơi bốn mặt bằng phẳng, vô hiểm khả thủ, dễ bị tấn công.

Đất đai cằn cỗi, thậm chí không so được với huyện An Hỉ. Đám người Lưu Huyền Đức bị ném tới đây, lại có người giám thị, chèn ép, cuộc sống rất chán nản. Người ngày xưa đi theo họ, từng người một đã ra đi, làm cho Lưu Bị cảm thấy tuyệt vọng chẳng bao giờ từng có.

Cũng chính vào lúc này, Hứa Du đi qua Bình Nguyên, trong lúc vô ý kết bạn với Lưu Bị.

Đây không khác lại cho Lưu Bị một hy vọng, Viên Thiệu sẵn có hiền danh, lại xuất thân tứ thế tam công, có lẽ có thể...

Nhưng mãi đến sau khi Lưu Bị đến Cao Ấp, Hứa Du mới nói đưa ra kế hoạch của hần.

Ngay từ đầu, Lưu Bị kiên quyết không đồng ý.

Nhưng buổi nói chuyện của Hứa Du khiến hần ý động. Huyền Đức có đại tài, bị kẻ gian hãm hại, mới rơi vào cục diện hôm nay. Hiện giờ Đồng gia tử rất được thánh quý, chỉ cần hoàng thượng còn một ngày, người sẽ khó có thể rửa sạch tội danh trên người. Chủ thượng ngu ngốc, kẻ gian nắm quyền. Huyền Đức chính ứng với người theo thiên hạ chính nghĩa, trăm trừ kẻ gian, nói theo Y Doãn, Hoắc Quang, lập tân quân khác, trừng chấn giang sơn xã tắc Đại Hán ta. . . Trừ phi, Huyền Đức nguyện ý trở lại Bình Nguyên, làm kẻ hạ đẳng, cả đời không thấy vinh quang.

Sinh tử có mệnh, phú quý tại thiên.

Người sống trên đời này, phải nắm chặt thời cơ thì mới có được thành tựu.

Hơn nữa đi theo Viên gia, hình như cũng là một lựa chọn không tệ. Chỉ ít, họ có thể mang đến cho Lưu Bị vô tận hy vọng.

Vì vậy, Lưu Bị dẫn theo người bên mình với số lượng không nhiều, gia nhập kế hoạch của Hà Ngung.

Đồng Phi giết chết Giản Ung, thấy Vương Chính kia chạy qua, đột nhiên y nhếch miệng cười nhạt. Tượng Long đứng tại chỗ vẩy đầu, xoay tròn một vòng, tránh đi công kích của Vương Chính. Đồng thời đuổi người tới, Quỷ Khốc sóc một chiêu Thanh long hiển thảo, như tia chớp đâm ra.

Trên Quỷ Khốc sóc mang theo một luồng kinh đạo hình xoắn ốc kỳ dị.

Vương Chính đầu nghĩ đến Đồng Phi sẽ có phản ứng nhanh như vậy? Bất ngờ không kịp đề phòng, đầu phủ chém vào không khí, vừa lúc lộ ra một kẽ hở cực lớn. Quỷ Khốc sóc đập mạnh vào ngực hắn. Giáp trụ bị luồng lực cực mạnh nện cho nát bấy, luồng kinh đạo hình xoắn ốc trên đầu sóc tiếp tục chui vào trong, rắc một tiếng, xương ngực vỡ sạch.

Cả người bị đánh bay ra ngoài, khi ngã xuống đất thì đã tuyệt khí.

Đồng Phi hét lớn:

- Kẻ ngăn cản ta phải giết. Lương Châu Đồng Phi ở đây, tặc tử để mạng lại cho ta!

Y phóng ngựa lao thẳng tới Hứa Du. Hứa Du hoảng hốt, dưới đại kỳ hét lên thất thanh:

- Ngăn cản tặc tử này, ngăn cản tặc tử này!

Lời còn chưa dứt, một kỵ chạy như bay đến, nhanh như tia chớp.

Một viên đại tướng ngồi trên ngựa, nhảy xuống ngựa thân cao khoảng chín xích, mặt như táo chín, mắt phượng mày tằm, râu dài hai thước, thân khoác chiến bào xanh lông kết, cưỡi Hoàng phiêu mã, tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Dao, chính là Quan Vũ Quan Vân Trường.

Quan Công lao tới trước mặt Đồng Phi, không nói hai lời, vòng đao chém tới.

Nói cái chó gì nữa, có câu là cừu nhân gặp mặt, mắt long sòng sọc. Nếu không phải sửu quỷ trước mặt này, sao hắn lại rơi vào tình cảnh như hôm nay.

Đồng Phi nhìn rõ người đến, trong lòng không khỏi thầm kêu: không hay!

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, đao của Quan Công đã đến nơi. Đồng Phi từng lĩnh giáo qua đao pháp của Quan Công, nhưng thời gian đã cách hai năm, đao pháp của Quan Công đã trở nên càng mạnh mẽ hơn. Thanh Long Yển Nguyệt Dao 80 cân dưới bàn tay của hắn không hề tỏ ra cật lực. Một đao chém xuống, nhanh như tia chớp, làm cho người ta có cảm giác bay bổng, căn bản không có cảm giác dùng tới khí lực.

Chỉ một đao này, Đồng Phi đã nhìn ra đao pháp của Quan Công đã đạt đến cảnh giới cử trọng nhược khinh.

Trong lòng không dám chần chờ chút nào. Trong chớp nhoáng, Quỷ Khốc sóc nhếch ra phía ngoài. Chỉ nghe keng một tiếng, Quan Công cũng không nhìn rõ sóc này của Đồng Phi là sửu thể nào. Chỉ là đệ nhất đao bách thí bách linh, rất ít khi thất thủ lại bị ngăn chặn.

Hai người đồng thời cảm thấy một luồng cự lực kéo tới.

Tượng Long không khỏi lộc cộc lui về phía sau ba bước, mà Hoàng phiêu mã của Quan Công lại hí dài, lui liền vài chục bước.

Cánh tay hơi tê dại, Đồng Phi khẽ híp mắt.

Mà lúc này Quan Công cũng khẽ khép mắt phượng, hai người nhìn nhau, trong ánh mắt đều toát ra chiến ý chẳng bao giờ từng có.

- Hảo đao pháp!

Đồng Phi nhin không được khen một tiếng, dục ngựa đang muốn tiến lên tái chiến, lại nghe phía sau có người lớn tiếng quát:

- Sữu quý, ăn một mâu của tam gia gia ngươi, xem chiêu!

Một luồng hàn khí của kim loại sắc bén từ phía sau ập tới. Đồng Phi hoảng hốt, vội vàng giơ sóc một chiêu Ngô cương phạt quế quét ra phía sau.

Keng...

Tiếng vang chấn cho lỗ tai Đồng Phi vang lên ong ong, cổ họng ngọt ngọt, nhin không được phun ra một ngụm máu đỏ thẫm. . .

Đánh từ nửa đêm đến bây giờ, trong sáu canh giờ, hầu như Đồng Phi chưa từng nghỉ ngơi một phút nào.

Luân phiên ác chiến, trong lồng ngực Đồng Phi kìm nén một luồng khí, nhưng không thể nào phát tiết. Một ngụm máu này phun ra, lại làm cho tinh thần của Đồng Phi đột nhiên phấn chấn, vốn giết đến nỗi đầu óc có vẻ mơ hồ, cũng theo đó trở nên thanh minh rất nhiều. Hiện giờ, y đang ở trong vòng vây của mấy vạn quân địch, tuyệt đối không thể ở lâu. Đám người Hán Đế hẳn là đã chạy ra khỏi vòng vây, mình hình như cũng không cần phải chiến tiếp nữa. Huống chi, đối thủ trở nên rất lợi hại, Đồng Phi cũng không có lòng tin có thể chiến thắng.

Tượng Long nhảy tới một bên, Đồng Phi ngẩng đầu nhìn, trong lòng cười khổ không ngớt.

Quả không ngoài sở liệu, kẻ đánh lén đó chính là tam gia Trương Dực Đức trong đào viên tam anh. Một kích vừa rồi mặc dù Trương Phi đã kích làm bị kích thương Đồng Phi, nhưng song chiêu cũng tề đại từng đợt. Chiến mã càng chịu không nổi lực chấn như vậy, sau khi lui liền bảy tám bước, mới đứng vững được.

Ba người, đứng thành hình tam giác. Quan Công và Trương Phi, một người híp mắt, một người trừng mắt. Nhưng nhìn ra được, hai người lúc này đều rất kích động. Mắt thấy cừu nhân, hai năm nay họ khắc khổ luyện công, không phải là đợi giờ khắc này sao?

Đáng nhẽ, Quan Công cũng không tán thành chủ ý của Lưu Bị. Nhưng hiện tại xem ra, đại ca chính là đại ca, rốt cuộc có thể báo thù rửa hận rồi!

- Sữu quý, lần trước ngươi dùng quý kế đánh thắng bọn ta, không ngờ sẽ có cục diện hôm nay phải không. Tam gia chờ đợi ngày này, đợi đến nóng ruột rồi. Vừa lúc, lần này cho ngươi nếm thử mùi vị bị vây công... Sữu quý, còn không để mạng lại cho tam gia.

Vừa nói chuyện, Trương Phi nắm lấy Trương Bát Xà Mâu trong tay, đâm tới Đồng Phi.

Hai năm nay, tam gia cũng cả ngày rèn luyện khí lực, Trương Bát Xà Mâu trong tay cũng đã được chế tạo lại, nặng 78 cân.

Giao phong với phản tặc, khi thì cũng sẽ tác chiến với dị tộc tái ngoại, tam gia tự nghĩ ra một bộ Vô Hồi Mâu Pháp. Một khi thi triển lên, giống như tạt phong bạo vũ, hoàn toàn không có chiêu thức phòng ngự nào, toàn là sát chiêu hung ác đồng quy vu tận. Vô Hồi Mâu Pháp, danh như ý nghĩa, chiêu xuất địch tử, tuyệt không lưu tình. Trương Bát Xà Mâu mang theo tiếng gió rít, mang theo sát khí thảm liệt.

Đồng Phi thảm kinh hãi, Quý Khốc sóc trong tay rung lên, một chiêu Tứ di phục tông thương, lao lên nghênh đón Trương Phi.

Trong Chỉ Nguyệt Lục, Tứ Di Tân Phục thương là thương pháp trung bình, bắt nguồn từ 24 tư thế, diệu biến vô cùng. Thương pháp công chính bình thần, ẩn hàm khí thể vương giả. Sau khi thi triển ra, trên dưới tung bay, mặc cho Trương Phi Vô hồi chiêu pháp của Trương Phi như tạt phong bạo vũ, nhưng không thể đột phá phòng ngự của Đồng Phi, làm tam gia Trương Phi tức giận liên tục la hét, chiêu pháp càng hung mãnh.

Đồng Phi không phải không thể đôi công với Trương Phi, nếu như chọn sát pháp hung mãnh, y sẽ không dưới Trương Phi chút nào.

Nhưng có Quan Công ở một bên nhìn chăm chăm, nhưng thủy chung không thấy động tác. Như lợi tiễn súc thể đợi phát. Đồng Phi biết, Quan Công này ra chiêu nhất định là chiêu số tuyệt sát, nhất định phải nghiêm trận mà đợi, cẩn thận phòng bị mới có thể ngăn chặn.

- Vô hồi bát pháp, Kinh mệnh!

Trương Phi cũng đã tiến vào cấp độ cử trọng nhược khinh. Xà mâu thoáng như cự mãng, ở trong tay hần khi thì đâm, khi thì chọc, thay đổi liên tục. Đánh năm sáu hiệp, tam gia bỗng nhiên quát lớn một tiếng rồi đâm ra một mâu, như thể bồn lồi.

Đồng Phi giờ sóc ngăn cản. Sau một tiếng keng vang lên, đẩy ra xà mâu của tam gia.

Nhưng đúng lúc này Quan Công đã động, Hoàng phiêu mã như tia chớp bay ra, thuận thế bổ tới một đao, quát lớn:

- Nghịch phong đao!

Thanh Long Yển Nguyệt Đao phá không, mang theo một luồng khí lưu quái dị, mạnh mẽ chém xiên xuống.

Đồng Phi thầm mừng đề tiện, hai người này thoát nhìn sớm có ăn ý. Một đao này của Quan Công bất luận thời cơ hay là tình thế, đều vừa khít có lợi ình. Lực lượng của Đồng Phi sẽ trì trệ một chút, mà Quan Công đang ở trạng thái đỉnh phong.

Đại sóc xoay chuyển quái dị, đuôi sóc điểm đúng lên lưỡi đao.

Lực lượng vô cùng lớn suýt nữa làm cho Đồng Phi tuột tay khỏi đại sóc, thuận thế trượt ra phía trước, Đồng Phi một chiêu Quái mãng xuất động, lần thứ hai chạm chán với xà mâu của tam gia.

Keng keng keng, thanh âm chất chúa khiến người khó chịu.

Quan Công cùng tam gia liên thủ, ba người giống như đèn kéo quân đứng sát vào nhau, sát pháp rất kịch liệt.

Dưới soái kỳ, Hứa Du thở hổn hển, quay đầu nói với Lưu Bị bên cạnh:

- Huyền Đức, hai huynh đệ của ngươi quả thật là hổ tướng. Ta vẫn chưa nghe nói qua, có người có thể đánh với Đồng gia tử thành như vậy. . . Có điều vẫn nhờ Huyền Đức xuất thủ, nhanh nhất giết Đồng gia tử này đi, sau đó truy sát hôn quân kia, thì đại sự có thể thành. Hứa mỗ nhất định sẽ biểu tấu tâu để, rửa sạch oan khuất cho Huyền Đức.

Nói thật, dù đã đến nước này, Lưu Bị vẫn còn có vẻ do dự, không biết có nên xuất thủ hay không.

Nhưng lời nói của Hứa Du, không thể nghi ngờ đã nhắc nhở hần.

Khai cung không thể hồi đầu tiên, đã đến bước này thì đâu còn đường lui gì nữa? Từ xưa được làm vua thua làm giặc, chính là như vậy.

Nghĩ tới đây, hần cắn răng, cầm xuống cây cung cứng ba thạch.

- Tử Viễn công đợi chút. . .

Nói rồi hần dục ngựa lao ra bản trận, trên lưng ngựa giương cung cài tên, nhắm ngay Đồng Phi, một tiễn bay vù ra.

Sau đó thu hồi cung tiễn, nhắc chân tháo xuống một cây mã sóc, lao tới Đồng Phi.

Trên lịch sử, Lưu Bị cũng là một tay hảo kiếm. Song cổ kiếm tiếng tăm lừng lẫy đó có thể nói mọi người đều biết. Nhưng sau trận đánh tại huyện An Hỉ, Song Cổ kiếm của Lưu Bị đã bị gãy. Hai năm nay, hần khổ luyện mã sóc, đồng thời chém giết trên chiến trường, giờ cũng là một tay hảo sóc. Mã sóc nặng 30 cân, hiện giờ cũng có thể trăm tướng đoạt kỳ, võ nghệ còn cao hơn năm đó gấp mười.

Thân là đại tướng, phải nên mắt nhìn lục lộ, tai nghe bát phương.

Lợi tiễn bay tới, Đồng Phi đột nhiên một chiêu Đáng lý ẩn thân, trước mắt bao người đột nhiên biến mất khỏi lưng ngựa. Tên bắt hụt, Đồng Phi xoay người ngồi ổn định, một sóc đập ngang tới Quan Công. Nếu bỏ qua lập trường đối địch, Quan Công cực kỳ kính nể võ nghệ của Đồng Phi. Nhưng trên chiến trường không được phép lưu tình chút nào. Huống chi, giữa họ chỉ có cừu hận.

Quan Công vũ đao, đánh bật đại sóc.

Lúc này Lưu Bị xông qua, mã sóc đâm tới, chiêu số khá có bản lĩnh.

Đồng Phi trở tay một sóc đẩy ra mã của Lưu Bị, nhưng trong lòng thầm giật mình: tại sao tên tai to này có võ nghệ như vậy?

Tam anh như đèn kéo quân bao vây đánh Đồng Phi. Dần dần, Đồng Phi cũng có vẻ không địch lại.

Một lần không cẩn thận, Thanh Long Yển Nguyệt Dao của Quan Công đã chém vào trên lưng y. Cũng may áo giáp của Đồng Phi rắn chắc, ngăn đi hơn phân nửa lực đạo. Nhưng dù vậy vẫn phá vỡ giáp trụ, để lại một vết thương sâu tận xương trên lưng y.

Đau đớn, làm cho Đồng Phi nổi điên!

Trong nháy mắt ngựa giao nhau với Trương Phi, Đồng Phi đột nhiên rút ra kim qua chùy, một chiêu Thương long bãi vĩ, nện thật mạnh lên lưng Trương tam gia.

Một chiêu trong sóc kẹp chùy này sử có thể nói xuất thần nhập hóa.

Trương tam gia ở trên ngựa phun ra một ngụm máu, suýt nữa bị đánh rớt xuống ngựa.

Lưu Bị hết hoảng:

- Đừng làm bị thương tam đệ ta!

Hắn quét ngang mã sóc, nhưng Đồng Phi không để ý tới, một chiêu Tô Tần Bối Kiếm, đẩy ra mã sóc, lại thúc chân vào bụng ngựa, Tượng Long lao vào rừng không quay đầu lại.

Quan Công giận dữ:

- Tặc tử, đừng chạy!

Liền dẫn người đuổi theo.

Bên kia Lưu Bị đi tới trước mặt Trương Phi, nét mặt khẩn trương:

- Dực Đức, đệ không sao chứ.

Trương Phi ói ra một ngụm máu, hỏn hển nói:

- Đại ca đừng lo cho đệ, giết sửu quỷ kia quan trọng hơn.

Lưu Bị suy nghĩ một chút, lập tức dẫn người đuổi theo.

Đầu óc Đồng Phi càng lúc càng mơ hồ.

Vết thương trên lưng đau rát, máu theo khe giáp chảy xuống, nhiễm đỏ hơn cả nửa thân mình.

Tam anh, quả nhiên là lợi hại!

Đồng Phi giao thủ với người khác chưa bao giờ chịu thiệt thòi lớn như vậy. Cảm giác đại sóc trong tay càng lúc càng nặng, trong lòng biết thể lực tiêu hao đã đến cực hạn.

Thi triển bộ pháp vận khí mà Mã Viện để lại, xương cốt vang lên răng rắc,

Trong đau đớn, khí lực từ từ khôi phục. Vết thương trên lưng hình như cũng đã khô lại, không còn chảy máu ra ngoài nữa.

Ghìm ngựa lại, thấy Quan Vũ nhất mã đương tiên đuổi theo. Đồng Phi hít sâu một hơi.

Thế nào cũng phải ngăn chặn đối phương, bằng không nếu để chúng đuổi kịp Hán Đế, vậy sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ, thất bại trong gang tấc.

- Quan Vân Trường, ngươi ta tái chiến ba trăm hiệp!

Đồng Phi quay đầu ngựa, xông tới Quan Vũ.

Nhưng thấy Quan Công chỉ cười lạnh, đột nhiên dừng lại, gươm Thanh Long Yển Nguyệt Dao lên cao:

- Mỗ không tranh thất phu với ngươi. Các huynh đệ, bao vây sửu tặc này lại cho ta.

Thủ hạ của Quan Công có khoảng 200 giáo đao thủ, liền ủa tới vây quanh Đồng Phi.

Đơn dả độc đầu, Quan Công quả thật không nắm chắc có thể thắng Đồng Phi. Nếu đã đến bước đường này, hà tất phải đi mạo hiểm.

Đồng Phi thân hãm vòng vây, đại sóc luân phiên bổ chém, hung ác giết địch.

Nhưng không đợi y giết lui quân địch, Lưu Bị đã dẫn người xông tới. Thấy loại cảnh tượng này, Lưu Bị không khỏi bật cười.

- Kế này của Vân Trường quả nhiên là diệu. . . Người đâu, bắn cung cho ta!

Hơn 200 cung tiễn thủ theo Lưu Bị chạy vòng vòng ở bên ngoài, không ngừng bắn tên. Đồng Phi một mặt vùng trái chém phải đẩy tên ra, một mặt giết quân địch muốn áp sát, y tức giận luôn miệng chửi bới. Lưu Huyền Đức này quả nhiên âm hiểm, đây là muốn hao hết khí lực của ta mà.

Quan Công vuốt râu, khẽ nói:

- Đại ca, Đồng gia tử này thật không hổ danh xưng hổ lang chi tướng. Nhiều người như vậy bao vây mà hấn có thể kiên trì đến bây giờ. Trước đây Quan mỗ thật đã xem thường anh hùng thiên hạ, thật sự là xấu hổ!

Ánh mắt Lưu Bị bắn ra sát khí lạnh:

- Đáng tiếc, hấn lại là địch nhân của chúng ta!

Lúc này, Trương Phi theo đại quân chạy tới, thấy tình huống này cũng đã hiểu ý đồ của hai người Lưu Bị.

- Vây chết hấn, tốt nhất bắt sống hấn, ta muốn từng đao róc thịt hấn, mới có thể tiêu tan cơn giận trong lòng ta.

Lúc này đã qua buổi trưa.

Tuyết động dần dần tan ra. Cách đó không xa chính Ung Thủy, Đồng Phi bị bao vây, trên người dính bốn năm mũi tên. May cũng không phải nơi yếu hại. Mà Tượng Long cũng có vẻ không chịu được. Nếu không có mã khả rất nặng trên mình, chỉ sợ từ lâu đã bị bắn chết.

Thấy Đồng Phi đã không còn hơi sức, đám người Lưu Bị rất đắc ý.

Hứa Du cười ha ha:

- Đồng gia tử chết, đại nghiệp của chúng ta có thể thành. . . Đến lúc đó chỉ cần cầm đầu của hấn, Bắc Cung vệ không chiến tự tan. Huyền Đức, trận chiến này ba huynh đệ người lập công đầu. Hứa mỗ ở chỗ này chúc mừng Huyền Đức người trầm oan được giải trước.

Lưu Bị nhin không được cười ha ha, dương dương đắc ý.

Cũng chính vào lúc này, bờ bên kia sông truyền đến tiếng vó ngựa.

Hai người lao ra từ trong rừng thưa. Một người mặt đen như đất nồi, tướng mạo kinh khủng, cười một con đại hắc mã, trong tay là đôi đại chùy bằng thép ròng.

Một người khác, trên ngựa treo một cây ngân thương, tướng mạo tuấn lãng phi phàm.

Tay nắm một cây Bảo điều cung, trên lưng ngựa còn mang hai ống Điều linh tiễn. Hai người lao tới, lớn tiếng quát:

- Hảo hán đừng vội kinh hoảng, chúng tôi tới giúp người. . . Nghịch tặc, các người hành thích vua, đều là loạn thần tặc tử. . . Tên một tai kia, nhìn tiễn!

Điều linh tiễn phá không, vang lên vù vù.

Quan Công gơ tay một đao trảm rơi lợi tiễn, mày tằm dựng ngược, nổi giận gầm lên:

- Bọn chuột nhắt, dám phá hỏng chuyện tốt của ta? Xem đao!

Lời còn chưa dứt, hấn tử mặt đen vòng chùy tiến lên nghênh tiếp. Một chiêu Thiết Môn Soan, keng đánh bật ra đại đao của Quan Công.

Hán tử mặt đen này hảo khí lực!

Quan Công thăm cả kinh, lập tức lao vào đấu với hán tử mặt đen.

Cùng lúc đó, Trương Phi giơ mâu phóng tới, ngăn cản hiệp khách kia. Bốn người bốn ngựa, chiến nhau bên bờ Ung Thủy.

Đồng Phi cũng không biết lai lịch của hai người này, tuy nhiên nếu có thể ngăn cản Quan Công, chắc hẳn không kém.

Tinh thần nhất thời phấn chấn, tâm quyết vận khí liên tục thi triển hai lần, xương cốt càng không ngừng vang lên răng rắc, đại sóc liên tục ba chiêu Dạ Chiến Bát Phương, đánh cho người xung quanh máu thịt tung toé. Cũng không để ý tên đang bay tới, liền lao tới Lưu Bị và Hứa Du.

Bên kia, hán tử mặt trắng hiển nhiên không phải là đối thủ của tam gia, đánh mười mấy hiệp, chiêu pháp đã tán loạn.

Nhưng Trương Phi vừa thấy Đồng Phi lao tới Lưu Bị liền sốt ruột. Hắn cũng rõ ràng bản lĩnh của huynh trưởng nhà mình, đối phó tiểu nhân vật còn được, nhưng nếu một đấu một với Đồng Phi, căn bản không phải là đối thủ. Hắn trợn tròn mắt hổ, quát lên chói tai:

- Sừu quý, đừng hại đại ca của ta!

Bỏ qua hán tử mặt trắng liền đánh tới Đồng Phi.

Hán tử mặt trắng cũng biết bản thân không phải là đối thủ của Trương Phi, nhìn đồng bọn bị Quan Công đánh cho chật vật, lập tức đỉnh thương giáp công Quan Công.

Xa xa, có tiếng vó ngựa vang lên.

Tuyết rơi đầy trời, giống như có thiên quân vạn mã đang chạy tới.

Hứa Du không khỏi cả kinh, ngẩng đầu nhìn xung quanh, sắc mặt có vẻ rất khẩn trương.

- Huyền Đức, có phải là hữu quân không?

Làm gì còn có hữu quân? Lưu Bị neho mắt lại tỉ mỉ quan sát. Chỉ thấy trong mưa tuyết, loáng thoáng có một đội nhân mã đang lao tới. Chữ trên cờ hiệu có thể là “Hà Gian Trương”. Mặc dù không biết là người nào, nhưng Lưu Bị biết, đối phương tuyệt đối không phải là hữu quân.

- Không hay, có thể là quân mã của Triệu Quốc chạy tới rồi hay không?

Hứa Du còn chưa kịp trả lời, chỉ nghe xa xa truyền đến tiếng gầm giận giữ:

- Phản tặc đừng vội chạy, Hà Gian Trương Cáp ở đây.

276. Chương 276: Đào Viên Nhất Nặc, Dực Đức Toàn Nghĩa

Mưa tuyết đầy trời, cuộn cuộn thổi tới Ung Thủy.

Có một viên đại tướng dẫn đầu xông ra từ trong mưa tuyết, đầu đội Hoàng kim sư tử khôi, mặc Hoàng kim sư tử khải, tay nắm Bát bảo đà long thương, cưỡi ngựa Chiếu Dạ Sư Tử, bốn vó đạp tuyết, diễu võ dương oai. Viên tướng này tuổi ngoài 20, tướng mạo hùng vĩ.

Theo phía sau khoảng chừng 300 người, tất cả đều thuần một sắc kỵ binh, như gió chạy tới Ung Thủy, lao thẳng vào chiến trường.

Lưu Bị và Trương Phi ngăn cản Đồng Phi, hai người liên thủ giáp công.

Nhưng Đồng Phi đã diên lên không có Quan Công ở bên cạnh chế ước, không sợ giáp công của hai người này chút nào. Ngược lại diên cuồng tấn công như tạt phong bạo vũ, thậm chí còn hung mãnh hơn cả Vô Hối Mâu Pháp của tam gia, toàn là chiêu số đồng quy vu tận.

Trương Phi và Lưu Bị bị đánh cho khổ không nói nổi, thậm chí không có dư lực hoàn thủ.

Tình huống của tam gia còn đỡ hơn, có thể thỉnh thoảng tạo ra một chút uy hiếp cho Đồng Phi, mà Lưu Bị lại triệt để không có năng lực chống lại. Nếu không có tam gia liều mạng che chở, chỉ sợ mấy hiệp hần đã bị Đồng Phi chém rớt ngựa. Chỉ có thể đau khổ chống đỡ, hi vọng vào người xung quanh có thể qua giúp họ một chút.

Quan Công bị hai tướng mặt đen và trắng quấn chặt lấy, biết rõ Trương Phi và Lưu Bị đã chống đỡ không được bao lâu, nhưng lại không thể thoát thân. Mà Trương Cáp kia dẫn theo 300 thiết kỵ đánh vào chiến trường, giống như một con mãnh hổ hạ sơn, lao thẳng tới Hứa Du.

Xa xa, bụi tuyết cuộn cuộn còn đang không ngừng tới gần.

Hứa Du đã không còn suy tính gì nữa, cảm thấy tuyệt vọng cùng cực.

Thật vất vả mới tìm được một cơ hội chuyển bại thành thắng, hiện giờ Hán Đế chạy thoát, viện binh sẽ đến, mộng đẹp sẽ tan tành.

Phản quân lần này phần lớn là do cường hào ở ba châu U, Thanh, Ký cấu thành. Khi thuận lợi, tự nhiên là hoành hành không trở ngại, chỉ khi nào gặp phải ngăn trở, lập tức sẽ mất đi ý chí chiến đấu. Thấy đại quân triều đình sắp đến, phản quân nhân tâm hoảng sợ.

Trương Cáp rung rung đại thương, trên dưới tung bay.

Đóa đóa lê hoa phóng ra, cướp đi từng sinh mệnh. Kỵ quân giống như cương đao, thoáng cái xé tan phòng tuyến của phản quân không quá kiên cố. Hứa Du nhìn Trương Cáp ngày càng tiến sát, nhin không được lớn tiếng la hoảng:

- Huyền Đức, cứu ta!

Lưu Bị đương nhiên thấy được tình huống không ổn, đáng tiếc lại bị Đồng Phi quấn chặt lấy.

- Dục Đức, ngăn hần một chút, ta đi cứu tiên sinh, rồi cùng tiêu diệt tên này!

- Đại ca cứ đi đi, miễn nhất định không cho tên này được tự do đi lại.

Trương Phi hét lớn một tiếng, Trương Bát Xà Mâu trong tay đột nhiên trở nên mãnh liệt, sát khí thăm liệt của Vô Hối Mâu Pháp trong nhất thời làm cho Đồng Phi chỉ có thể trở mắt nhìn Lưu Bị thoát đi. Trong lòng nổi giận, đây chính là cơ hội tốt nhất để giết Lưu Bị!

Nếu để sống người này, cuối cùng cũng sẽ thành tai họa. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Phi tăng lực trên tay, Quỷ Khốc sóc càng rít lên chói tai. Lực đạo mơ hồ đó, mỗi lần tiếp lấy đều chấn cho cánh tay tam gia tê dại. Ô truy mã cũng phải liên tục lui về phía sau. Tượng Long tiến sát từng bước. Sau khi tam gia lại ngăn sóc thứ 18 của Đồng Phi, Trương Bát Xà Mâu đã bị đánh cho cong thành hình chữ U kì dị.

Nói thật, Đồng Phi rất tán thưởng Trương Phi.

Ngũ Hồ Thượng Tướng trong hậu thế này có dũng lực thật là phi phàm.

Một người đỡ được nhiều hiệp như vậy, trong số các tướng lĩnh mà Đồng Phi từng gặp qua, đó là việc chưa bao giờ từng có.

Trương tam gia, quả nhiên danh bất hư truyền.

Đồng Phi rất có thiện cảm với tam gia, thậm chí còn cao hơn cả Quan Công và Lưu Bị. Tam gia là một chân hán tử, nếu không phải tạo hóa trên người, Đồng Phi thật sự không muốn cùng tam gia gặp nhau sinh tử trên chiến trường, thà cùng hần đầu rượu 300 hũ, đó mới là điều thú vị.

Nhưng hiện giờ, tất cả đều chỉ là hư ảo.

Nếu đã phát triển đến bước này, Đồng Phi cũng đã không còn cơ hội mà lựa chọn.

Tượng Long lui ra phía sau một bước, lập tức đằng không vọt tới, Quỷ Khốc sóc gươm lên cao. Đây gọi là Cử hỏa thiêu thiên thức. Đồng Phi hét lớn một tiếng rồi đập tới tam gia. Lúc này tam gia hổ khẩu đã vỡ toang từ lâu, hai tay máu chảy đầm đìa, nhìn qua rất thê thảm. Khôi giáp nghiêng ngả, thở hồng hộc, đã không còn lực tái chiến. Nhưng nghĩ đến lời dặn của đại ca, tam gia cắn răng, gươm mâu ngênh đón.

Chỉ nghe một tiếng keng chát chúa, Ô Truy Mã hí lên kinh hoàng, hai chân khuya xuống, phòi phịch xuống đất.

Ô Truy Mã này cũng là câu ít có, nhưng không chịu nổi công kích luân phiên của Đồng Phi. Sau khi tê liệt ngã xuống, không thấy nó đứng dậy nữa. Tam gia bị hất đi thật xa, quỳ rạp trên mặt đất, phun ra vài ngụm máu. Muốn đứng lên đánh tiếp, nhưng cơn đau đớn truyền đến từ song chưởng khiến tam gia nhìn không được hừ một tiếng, rồi nằm nhoài người ra đất, không gượng dậy nổi nữa.

Cánh tay khẳng định đã bị gãy...

Tam gia vùi mặt trong tuyết, trong lòng cười khổ.

Ba năm khổ luyện, không nghĩ tới cuối cùng không thắng được sửu quỷ này!

Xa xa, Quan Công vài lần muốn xông qua cứu viện Trương Phi, nhưng lại bị người khác quẩn lấy. Phản quân đã tan tác, mặc dù Lưu Bị ngăn cản Trương Cáp, nhưng cũng mọi bề nguy hiểm. Hắn vốn không phải là đối thủ của Trương Cáp, lại còn thêm đánh liên mấy trận, đã trong tình trạng kiệt sức. Quan Công không dám kéo dài, thừa một cơ hội kéo đao bỏ chạy.

Hán tử mặt đen giờ chùy truy kích. Ngay khi thấy sắp muốn đuổi kịp Quan Công, thì thấy Quan Công đột nhiên ghìm ngựa lại, gươm xoay người một chiêu Nghịch Phong Đao. Hán tử mặt đen bất ngờ không kịp phòng bị, mà đao của Quan Công cũng nhanh, hắn sẽ chết dưới một tha đao này rõ ràng thấy.

Liên nghe một tiếng gầm như cự lôi, một mũi lao bay ra, đánh keng lên đao của Quan Công.

Cánh tay Quan Công tê dại, quay đầu nhìn thì thấy Trương Phi bị đại sóc đề nằm trên mặt tuyết, bất động như là đã chết.

Đào viên tam kết nghĩa năm xưa, lời thề còn rõ ràng trước mắt.

Quan Công đỏ cả mắt, đang muốn xông qua liều mạng với Đồng Phi, lại nghe Lưu Bị hét thảm một tiếng, thì ra sau khi đánh với Trương Cáp mười hiệp, bị Trương Cáp một thương đâm xuyên qua vai. Nửa thân mình máu chảy đầm đìa, nằm úp sấp trên ngựa chạy trốn chết.

Cũng không lo nổi Trương Phi, Quan Công dục ngựa chạy qua, gươm bức lui Trương Cáp, che chở Lưu Bị và Hứa Du đào tẩu.

Giữ được rừng xanh, không lo không có củi đốt.

Tam đệ sinh tử không rõ, nhưng cũng không thể trở mắt nhìn đại ca bị giết.

Lại nói, Quan Công quả thật không nắm chắc có thể thắng được Đồng Phi, đành phải che chở Lưu Bị đang nửa hôn mê và Hứa Du sợ đến vỡ mật rút lui.

Mưa tuyết đã kéo tới bờ Ung Thủy, phản quân cũng đã quân lính tan rã.

Lúc này Đồng Phi mới nhìn trong mưa tuyết, cũng chỉ có khoảng chừng một hai ngàn người, hơn nữa còn có một bộ phận là Bắc Cung vệ y để lại trong đại doanh. Đầu lĩnh chính là Ban Chỉ y để lại đại doanh. Vừa thấy bộ dạng hiện giờ của Đồng Phi, Ban Chỉ hốt hoảng, vội vã dẫn người chạy tới trước ngựa của Đồng Phi:

- Chủ công vẫn ổn chứ?

Ồn cái chó!

Thấy nguy cơ đã qua, Đồng Phi cảm thấy đầu choáng váng.

Đại sóc trong tay có vẻ không giữ nổi, keng tuột tay rơi xuống đất. Trương Phi đã bị đập ngất đi, Đổng Phi nói:

- Canh giữ người này cho ta. Không có lệnh của ta, bất kỳ ai không được nói chuyện với hần... Hoàng thượng, vẫn ổn chứ?

- Hoàng thượng đã bình yên đến đại doanh, Triệu Quốc đã phái ra nhân mã, khoảng chừng 2000 người cũng đã lên đường!

Bên kia, Trương Cáp sai người quét dọn chiến trường, cùng hán tử mặt trắng và mặt đen đi tới trước mặt Đổng Phi, sau đó nhảy xuống ngựa chấp tay hành lễ.

- Ba vị tướng quân nhanh đứng dậy, ta là Bắc Cung giáo úy Đổng Phi, vẫn chưa thỉnh giáo tính danh của ba vị?

Đổng Phi vừa rồi liệu mạng chém giết, chỉ biết là có viện quân tới, nhưng không rõ lắm chủ tướng của viện quân là ai.

Trương Cáp liền nói:

- Tiểu tướng là đô úy quận Hà Gian Trương Cáp! Vốn phụng mệnh truyền tin đến Triệu Quốc, nhưng không ngờ gặp phải nghịch tặc mưu phản. Sớm nghe nói qua tên của đại nhân, hôm nay vừa thấy, mới biết danh hiệu hổ lang chi tướng quả nhiên danh bất hư truyền.

Hần vừa mới xong, hán tử mặt đen vội vã lên tiếng:

- Ta tên là Vũ An Quốc, là người Đông Bình Thọ Trương. Đây là hảo hữu của ta, tên là Sử Hoán, tự Công Lưu, là người Dự Châu nước Bái. Chúng tôi đều là bạch thân, chu du khắp nơi...Khi đi ngang qua đây, thấy có loạn tặc vây công mấy người phụ nhân, sau đó vừa hỏi mới biết, thì ra có người muốn tạo phản. . .

Hán tử mặt đen tự mình nói giống như kể chuyện, đột nhiên nghe Ban Chỉ và Trương Cáp đồng thời la lên thất thanh:

- Đại nhân, đại nhân. . . Đại nhân làm sao thế?

Thì ra, Đổng Phi đã ngất đi.

May là Trương Cáp mau tay nhanh mắt đỡ lấy Đổng Phi. Bắc Cung vệ bước nhanh tới đem Đổng Phi đặt lên lưng Tượng Long.

- Đưa đại nhân hồi doanh!

Sau khi Ban Chỉ xác định Đổng Phi tính mệnh không đáng ngại mới thở phào một hơi, lập tức chấp tay nói:

- Võ tráng sĩ, Sử tráng sĩ, đại nhân nhà ta đã luân phiên chinh chiến suốt từ giờ tỵ đêm qua đến bây giờ, đã quá mệt mỏi. Tại hạ là Ban Chỉ, quân sư của Bắc Cung Vệ, nếu như nhị vị không chê, mời theo ta cùng hồi doanh nghỉ ngơi, thế nào? Trương tướng quân, việc bên này nhờ ngài rồi.

Trương Cáp tự nhiên sẽ không cự tuyệt, liền gật đầu đáp ứng.

Loáng thoáng cảm giác được ngày lành của mình sắp tới rồi! Vũ An Quốc và Sử Hoán cũng rất kính nể Đổng Phi. Họ cũng không có quân chức, chỉ là du hiệp Trung Nguyên. Mặc dù không biết Bắc Cung giáo úy là chức quan gì, nhưng cũng nghe nói qua danh hiệu hổ lang chi tướng, tự nhiên cũng biết Đổng Phi.

Không nghĩ tới sẽ gặp mặt hổ lang chi tướng, tâm tư hai người đều trở nên sáng sủa.

- Chúng tôi nguyện ý hộ tống đại nhân trở lại.

Cơ hội này khả ngộ mà bất khả cầu,, Vũ An Quốc, Sử Hoán lập tức đáp ứng lời mời của Ban Chỉ, theo Bắc Cung Vệ quay lại đại doanh.

Trận phản loạn trong năm Trung Bình thứ 4 làm cả Đại Hán triều cảm thấy bất an trước nay chưa từng có.

Khác với phản loạn trước đây, lần này, không ngờ là thứ sử Ký Châu, khâm mệnh triều đình làm loạn. Vương Phán đó, chính là danh sĩ Đại Hán mà.

Toàn bộ sĩ nhân đều cảm thấy nguy cơ ẩn giấu trong đó.

Sau khi đại tướng quân Hà Tiến nhận được tin tức lập tức làm ra phản ứng. Phong tỏa mười hai môn của Lạc Dương, toàn bộ thế tộc lớn nhỏ đều nhận được quản chế, ngay cả thái phó Viên Ngỗi cũng không may mắn tránh khỏi. Mặc dù không bị ném vào cũi, nhưng trên thực tế coi như giam lỏng. Những đảng nhân không có bối cảnh thì trong một đêm bị bắt hết sạch, ném vào nhà giam Đại Lý.

Cùng lúc đó, U Châu mục Lưu Ngu, Ích Châu mục Lưu Yên, thứ sử Từ Châu Đào Khiêm, thứ sử Dương Châu Tần Hiệt, tất cả đều nằm dưới đồ đao.

Thế tộc các nơi hoặc nhiều hoặc ít đều nhận được liên lụy, đều bị ném vào cũi.

Người có ý đồ phản kháng, sẽ gặp phải đả kích như tạt phong bạo vũ. Ngay khi năm mới gần đến, dưới bầu trời Đại Hán tràn ngập tinh phong huyết vũ.

Mà hết thảy những điều này, Đồng Phi lại không hề được biết.

Khi y tỉnh lại, người đã ở trị sở của Triệu Quốc, cách trận ác đầu ở bờ Ung Thủy cũng đã qua hơn mười ngày.

Trên dưới toàn thân tổng cộng 27 chỗ trúng tên, trên lưng bị một kích của Quan Công, hầu như bị thương đến tận xương.

Tuy nhiên, những cái này vẫn chưa nghiêm trọng nhất.

Sau khi liên tục thi triển ba lần phương pháp vận khí, khiến cho Đồng Phi như dầu hết đèn tắt. Vết thương bị nhiễm, liên tục mười ngày trời sốt cao. May là Triệu Quốc có một vị nữ thần y, tên là Tế Từ, là đệ tử của Hoa Đà. Nàng vốn là hậu duệ của một thế tộc lụi bại tại Triệu Quốc bản địa. Sau khi nghe nói tin tức, liền xung phong nhận việc, đến đây dốc lòng trị liệu cho Đồng Phi.

Sau mười ngày hôn mê, cuối cùng Đồng Phi cũng tỉnh lại.

Chỉ là toàn thân bủn rủn vô lực, nằm trên tháp tròn mười ngày, lúc này mới xem như có thể xuống đất đi lại. Đây cũng là do thể trạng y cường tráng, nếu như đổi lại là người khác, chỉ sợ ít nhất cũng phải nằm ba bốn mươi ngày. Nhưng dù vậy, khi đi lại vẫn phải nhờ người dìu mới được.

- Hiện giờ hoàng thượng đang ở đâu?

Sau khi Đồng Phi tỉnh lại, nhện không được hỏi Tế Từ đang chăm sóc cho y.

Tế Từ này tuổi chừng 20, tướng mạo cũng không phải quá xinh đẹp, nhưng có thể cho người ta một loại cảm thụ cực kỳ dịu dàng.

Nàng nghe nói qua tên của Đồng Phi.

Hoa Đà hiệu lực tại Lương Châu, từng viết thư cho nàng, đồng thời ở trong thư không chỉ một lần nhắc tới cái tên của Đồng Phi. Bằng không, lấy tính tình của Tế Từ, tuyệt đối sẽ không chủ động chạy tới đây.

Nghe Đồng Phi hỏi, Tế Từ hừ mũi:

- Nam nhân các ngươi chỉ biết đánh đánh giết giết, lẽ nào không biết bảo vệ bản thân sao? Hoàng thượng, hoàng thượng. . . Đồng Tây Bình, thiết thời có người ngày ngày nhắc tới ngươi, nhưng ngươi tỉnh lại thì một câu cũng không hỏi tới.

- Hả?

- Hả cái gì? Thương thế của Nhậm tỷ tỷ cũng rất nặng, nhưng khi hôn mê còn không ngừng gọi tên của ngươi đấy.

Nhậm Hồng Xương, Điêu Thiên?

Đồng Phi đột nhiên tỉnh người, kích động hỏi:

- Thương thế của Hồng Xương thế nào? Có nguy hiểm đến tính mệnh không?

Lang trung theo quân của các người mặc dù bản lĩnh không ra sao, nhưng coi như có chút thủ đoạn. May là cứu trị kịp thời, nếu để trễ thêm một chút, chỉ sợ tính mệnh sẽ không giữ được... Được rồi, được rồi, tỷ ấy không có chuyện gì. Chỉ là thân thể của tỷ ấy không được cường tráng như người, còn phải nghỉ ngơi thêm một thời gian. Hoàng thượng hiện tại đã di giá tới Hà Nội. . . Cũng không biết người có gì tốt, hoàng thượng và hoàng tử lo cho người, bên ngoài còn có một đồng người cũng lo cho người, nhưng đều bị ta ngăn cản.

- Bên ngoài? Ai ở bên ngoài?

- Một người họ Ban... Bỏ đi, dù sao thì người cũng tỉnh rồi, tự người đi ra gặp họ đi. Giờ ta sẽ bảo họ đi vào. Nói rồi Tế Từ nâng Đồng Phi dậy, cho nằm dựa vào đệm.

Chốc lát sau, thấy Ban Chỉ dẫn theo ba người đi vào phòng.

Thanh niên kia là Trương Cáp!

Đồng Phi mơ hồ còn nhớ rõ tên của Trương Cáp, nhưng đối với hai người Vũ An Quốc thì lại nhớ không ra.

Trương Cáp?

Trong Bình Thư, Ngũ Tử Lương Tướng của Tào Tháo, sau đó còn trở thành một gã tướng lĩnh mà Gia Cát Lượng lo lắng nhất. Trước kia Đồng Phi nhìn thấy Văn Sứ còn nghĩ tới người này, nhưng không nghĩ tới sẽ gặp Trương Cáp ở nơi thế này.

- Thì ra là các người!

Đồng Phi yên lặng cười nói:

- Làm phiền ba vị lo lắng rồi, mau mời ngồi.

Nhưng Vũ An Quốc và Sử Hoán nghe được lời này, tiến lên hai bước quỳ xuống:

- Hai chúng tôi từ lâu đã nghe danh của tướng quân chỉ hận không ai dẫn kiến. Hôm nay xin tướng quân thu lưu hai chúng tôi. Vũ An Quốc (Sử Hoán) nguyện dốc sức cho tướng quân.

Đồng Phi hết hoảng:

- Nhị vị mau đứng lên.

Thì ra là Vũ An Quốc. . .

Cái tên Sử Hoán khá xa lạ, nhưng Vũ An Quốc thì có chút ấn tượng. Trong Bình Thư, võ tướng sử chùy không nhiều lắm. Trong trí nhớ của Đồng Phi chỉ có một mình Vũ An Quốc. Người này từng tại Hồ Lao quan độc chiến Lữ Bố mười mấy hiệp, vũ lực cũng không tính quá thấp. Chỉ là trải qua trận chiến ấy, Vũ An Quốc bị Lữ Bố chém một tay, rồi không xuất hiện trên sân khấu nữa. Đáng tiếc ột viên hổ tướng. . . Đồng Phi cũng sử chùy, vì vậy rất có thiện cảm đối với võ tướng sử chùy.

- Phi có thể được nhị vị tương trợ, thực là tam sinh hữu hạnh. Mau mau đứng lên, người một nhà đừng nói như vậy...

Sau khi nói xong, Đồng Phi lại nói:

- Nhưng hai người đừng gọi ta là tướng quân, Phi chẳng qua là một giáo úy, cũng không phải tướng quân gì hết.

Ban Chỉ nở nụ cười:

- Chủ công, hiện tại ngài đã là tướng quân rồi!

- Sao?

Trương Cáp tiến lên nói:

- Tướng quân có điều không biết, khi ngài hôn mê, hoàng thượng thân phong ngài làm Hổ bí trung lang tướng, An Ninh Đình hầu. Mạt tướng cũng được hoàng thượng điểm danh, từ Hà Gian điều vào dưới trướng của ngài, nghe theo ngài an bài.

Hổ bí trung lang tướng?

Đồng Phi hơi ngần ra!

Hổ bí trung lang tướng tại triều Chu cũng đã xuất hiện, lúc đó tên là Hổ bí thị hạ đại phu. Trong [Mạnh Tử - Tận Tâm] nói: Hổ bí ba trăm người, danh như ý nghĩa. Ý của Hổ bí là nói chạy như mãnh thú. Trong năm Tây Hán Bình Đế, sửa Túc vệ 'Kỳ môn' do Võ Đế thiết lập làm 'Hổ bí lang'. Hổ bí trung lang tướng là chủ quan của Hổ bí lang, đó chính là đại quan trật Lương thiên thạch.

Hổ bí trung lang tướng vốn chịu tiết chế Quang lộc huân, một trong cửu khanh, thuộc một trong ngũ quan trung lang tướng.

*Quang lộc huân: Chưởng thủ vệ cửa ngõ cung điện.

Có thể nhận được chức quan này, nói rõ hoàng thượng đã cực độ tín nhiệm, đồng thời tương lai còn có thể có đưa ra bên ngoài làm quan, thậm chí có khả năng đại quan một phương.

Xưa nay người đảm nhiệm Hổ bí trung lang tướng đều tiền đồ rộng lớn.

Tỷ như quyền thần Đông Hán, danh tướng Đậu Hiến, cũng đảm nhiệm qua Hổ bí trung lang tướng. Hôm nay Đồng Phi vừa mới đầy 18 tuổi, đã nhận được vinh dự đặc biệt như vậy, tiền đồ của y quang minh có thể nghĩ. Mà làm cho Đồng Phi giật mình vẫn không phải là Hổ bí trung lang tướng, An Ninh Đình hầu. . Lão tử y hiện nay mới chỉ là một thôn hầu, lớn hơn y một cấp mà thôi, đây chính là vinh quang vô cùng.

Một môn nhị hầu, bắt đầu từ Tây Hán cũng không phải không có.

Nhưng phụ tử nhị hầu, trong ấn tượng của Đồng Phi thì chưa từng có. Phải biết rằng, đình hầu này có thể thế tập.

Đồng Phi hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, không những không cao hứng, trái lại sinh ra bị thương không hiểu.

- Thi thể của Thành Liêm và Vương Song có thu gom thỏa đáng chưa?

Ba người Trương Cáp cũng biết, Thành Liêm và Vương Song là thuộc cấp của Đồng Phi. Hôm nay Đồng Phi thăng quan, việc thứ nhất nghĩ đến lại là đồng đội chết trận của y. Trong lòng ba người không khỏi cảm động, ánh mắt nhìn Đồng Phi cũng trở nên khác biệt.

Đặc biệt là Trương Cáp, đầu nhập vào Đồng Phi, cũng chỉ mong một tiền đồ rộng lớn.

Nhưng hiện tại xem ra, hổ lang chi tướng này không chỉ dừng mãnh, mà còn có một tấm lòng quan niệm gia binh.

Ban Chỉ nhỏ nhẹ nói:

- Chủ công yên tâm đi, hai người Vương, Thành đều đã thu gom, hai người hấn nếu như biết lúc này chủ công còn nhớ đến họ, nhất định họ sẽ rất vui.

- Vương Song, Thành Liêm, năm đó theo ta cùng đến Lạc Dương, cũng vì mong muốn một tiền đồ rộng lớn, không nghĩ tới. . . Xuất sư vị tiệp thân tiên tử. Họ chưa từng theo ta hưởng bao nhiêu phúc khí, thì đã như thế...Trong lòng ta thật sự hổ thẹn.

Bầu không khí đột nhiên trở nên nặng nề.

Tế Từ đi vào, chau mày nói:

- Được rồi, nhiều đó đủ rồi. Nếu các người muốn hấn sống lâu một chút thì nhanh ra ngoài. Chờ hấn khỏe rồi, các người nói bao lâu ta cũng không quản. Nhưng hiện tại, ở đây ta làm chủ.

- Vậy mời tướng quân nghỉ ngơi. . .

Ba người Trương Cáp vội vàng đứng dậy chuẩn bị cáo từ. Ban Chỉ suy nghĩ một chút nói:

- Chủ công, Dực Đức kia còn bị chúng ta giam giữ, xử trí thế nào?

Đồng Phi hơi do dự:

- Đừng vội, chờ ta khỏe rồi, sẽ đi gặp hắn.

Tể Từ bên kia đã sầm mặt xuống. Ban Chỉ không dám nói nữa, vội vàng rời khỏi phòng.

Đồng Phi cười nói:

- Thoạt nhìn, hình như họ rất sợ cô đấy.

Tể Từ cũng cười, chân mày vênh lên giống như trăng non. Nàng mở cái hộp trong tay, lộ ra một hàng kim châm bên trong.

- Cô muốn làm gì?

- Người nói nhảm nhiều quá... Lẽ nào người không biết, hiện tại người cần nhất không phải nói chuyện, mà là nghỉ ngơi!

Đồng Phi vừa muốn mở miệng, Tể Từ giơ tay đâm kim châm lên người rồi.

Tựa ở trên đệm, Đồng Phi liền chìm vào giấc ngủ say.

Lại qua một thời gian, vết thương của Đồng Phi cũng đã lành.

Đó là ngày đầu tiên của năm mới, sau khi thăm Nhậm Hồng Xương còn đang tựa ở trên tháp nghỉ ngơi, Đồng Phi dẫn theo Vũ An Quốc và Sử Hoán đi vào một tiểu viện. Hiện giờ y đang ở trong phủ đệ của Triệu Quốc tướng. Hôm nay Đồng Phi là người tâm phúc trong mắt Hán Đế, Triệu Quốc tướng cũng là một người có ánh mắt, không chỉ dọn ra khỏi phòng, người nhà mình còn dọn ra khỏi phủ đệ.

Hôm nay, toàn bộ phủ đệ này, tất cả đều là người của Đồng Phi.

Ngoại trừ một trăm loan vệ còn sót lại đang ở hậu viện tu sửa, bốn phía phủ đệ còn có 500 Bắc Cung Vệ đóng ở đó.

Hiện giờ Hán Đế đã trở về Lạc Dương, đã vén lên một tròng tinh phong huyết vũ.

Tuy nhiên tinh phong huyết vũ đó lại không có chút quan hệ với Đồng Phi. Cửa tiểu viện có bốn năm mươi Bắc Cung Vệ trông coi. Nhìn thấy Đồng Phi, sau khi hành lễ một cái mới mở cửa sắt của tiểu viện. Trong viện, có một căn phòng nhỏ, cửa phòng mở. Đồng Phi đi vào tiểu viện, liền thấy tam gia đang ngồi ngay ngắn trong phòng, cầm một vò rượu uống một mình.

- Tam gia, ở đây vẫn tốt chứ?

Đồng Phi đi thẳng vào phòng, Vũ An Quốc và Sử Hoán rất tự giác đứng thẳng ở cửa.

Tam gia ánh mắt lơ đãng nhìn Đồng Phi, đột nhiên nở nụ cười:

- Sữu quý, có phải đã đến giờ của ta rồi không, người muốn giết ta?

Đồng Phi cầm lấy một bình rượu, rót ỉnh một chén.

- Thoạt nhìn tam gia người. . . Đã làm tốt chuẩn bị rồi!

- Muốn giết cứ giết, tam gia nhà người sợ cái chó gì?

Kỳ thật Đồng Phi có rất nhiều lời, y muốn khuyên bảo Trương Phi. Nhưng nhìn bộ dạng này của Trương Phi, lời đến bên mép lại nuốt trở vào.

- Vậy chính là, bất kể ta nói cái gì, cũng không có tác dụng, phải không?

Trương Phi ngẩng đầu, cười ha ha:

- Đồng Tây Bình, người cũng là một người có ánh mắt, ha ha, người muốn nói thì nói, nhưng tam gia không nghe.

Đồng Phi thản nhiên cười:

- Hiện tại nếu Phi lại nói ra những lời này, đó là sỉ nhục tam gia.

Trương Phi khẽ run lên, đột nhiên nói:

- Đồng Tây Bình, thật ra Trương mỗ rất bội phục người, chỉ tiếc. . . Nếu đổi lại là thường ngày, ta chắc chắn kết giao với người là bằng hữu. Lúc trước, ba huynh đệ ta tương phùng tại huyện Trác, ý hợp tâm đầu, đào viên kết nghĩa. Ta bỏ hết gia tài, nghĩ bằng bản lĩnh của huynh đệ ta, nhất định có thể gây dựng cơ nghiệp, tìm kiếm phú quý, nhưng không ngờ lại gặp người. . .

Đồng Phi cười:

- Thật ra không cần thường ngày, chỉ hôm nay, người và ta cũng có thể làm bằng hữu, uống một bữa rồi.

Trương Phi nói:

- Đồng Tây Bình, người là hảo hán tử. Trương mỗ đời này không cầu người khác, nhưng. . . ta muốn cầu người một việc.

- Nói!

- Có thể cho ca ca ta một con đường sống được không?

Đồng Phi uống một ngụm rượu, trầm ngâm một lúc lâu:

- Nếu người ở trên vị trí của ta, có làm như vậy hay không?

- Việc này...

Ngẩng đầu nhìn Trương Phi, Đồng Phi rất là động tình nói:

- Nếu như người hàng ta, nói không chừng ta sẽ đáp ứng yêu cầu của người. Nhưng ta cũng biết, tam gia nhất định sẽ không đồng ý. Năm đó tam anh kết nghĩa, không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng cầu chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. . . Phi rất kính nể. Ta cũng có huynh đệ kết nghĩa, càng biết tình ý huynh đệ này đáng quý. Nhưng ta chỉ muốn hỏi tam gia người một câu: nếu như người thực sự chết rồi, các huynh đệ của người thực sự sẽ đáp ứng lời hứa này sao? Nếu như không phải như vậy, sao không hàng ta?

Trương Phi cười to:

- Đại trượng phu sinh ra trong trời đất, lời đã nói ra thì không thể đổi ý. Nếu như ta hàng người, Trương Dục Đức còn mặt mũi nào đứng giữa trời đất? Đại ca, nhị ca làm sao, ta không biết. Nhưng Trương Dục Đức ta sẽ không thẹn với trời đất, không thẹn với lời thề năm đó. . . Đồng Tây Bình, nếu như người thực sự là hảo hán tử, thì đừng nói những lời này nữa. Chúng ta hôm nay uống cho say, ngày mai cho ta thống khoái, thành toàn cho tình huynh đệ năm đó. Trương mỗ vô cùng cảm kích.

Đồng Phi thở dài trong lòng, trầm ngâm một lát mới gượng bình rượu lên:

- Tam gia, ta kính người!

277. Chương 277: Thâu Đắc Phù Sinh Bán Nhật Nhân

*Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân: Câu thơ trong bài Đề Hạc Lâm tự bích (Đề trên tường chùa Hạc Lâm) của nhà thơ Lý Thiệp đời Đường, nghĩa câu thơ là giải thoát bản thân khỏi sự phiền não, buồn chán để bản thân tới một nơi thoát tục, tu dưỡng tâm hồn.

Trương Phi uống đến say mềm, đang ngủ say!

Trên mặt vẫn nở nụ cười ngang ngạnh. Có lẽ hần mơ tới căn nhà ở huyện Trác, hoa đào nở rộ trong đào viên đó.

Đồng Phi ra khỏi phòng, chấp tay đứng ở cửa.

- Chủ công, kế tiếp nên làm gì?

Sử Hoán nhẹ giọng hỏi. Hần nhìn ra, hiện giờ Đồng Phi rất do dự, vì vậy tiến lên một bước, thấp giọng hỏi.

Du hiệp giang hồ nhiều năm, Sử Hoán càng hiểu sát ngôn quan sắc hơn so với Vũ An Quốc. Đồng thời hần cũng minh bạch một đạo lý: thế giới này vốn chính là mạnh hiếp yếu, người không đi giết người, sớm muộn sẽ bị người khác giết.

Đồng Phi làm sao không nghe ra ý trong lời nói của Sử Hoán, vẫy tay gọi bốn Bắc Cung vệ tới.

- Đưa tam gia đoạn đường, để hần chết không chảy máu!

Bắc Cung vệ hiểu ý của Đồng Phi, lập tức gật đầu, tìm một khúc vải trắng tới, rồi đi vào phòng.

Bên tai, luôn vang vọng tiếng cười của Trương Phi, trước mắt, cũng không ngừng hiện ra tư thế oai hùng hiên ngang của tam gia. Đồng Phi có một loại cảm giác chịu tội chẳng bao giờ từng có. Ngày xưa, tam gia Trương Phi đã từng là thần tượng trong lòng y. Hôm nay, y lại tự tay hại chết thần tượng.

Nhắm mắt lại, Đồng Phi đứng thẳng bất động ở cửa viện.

Khoảng chừng qua thời gian một nén nhang, Bắc Cung Vệ đi tới, nhỏ nhẹ nói:

- Tướng quân, đã đưa đi rồi!

- Đưa thi thể tam gia về huyện Trác, xây cho hần một phần mộ thật tốt... Xuất sư vị tiệp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ triêm khâm. . . Tam gia, ta có thể làm cũng chỉ nhiều đó thôi. Chúc lên đường vui vẻ. Chỉ hy vọng kiếp sau, chúng ta sẽ làm bằng hữu.

Đồng Phi vừa tập tễnh mà đi, vừa lẩm bẩm.

Vũ An Quốc còn muốn qua hỏi hai câu, lại bị Sử Hoán kéo lại:

- Huynh đệ, đừng làm phiền chủ công, để hần một mình đi.

Buổi tối hôm đó Đồng Phi uống đến say khướt!

Ngày hôm sau tỉnh lại, đã qua chính ngọ.

Bị Tế Từ chửi rửa thậm tệ một trận. Bởi vì sức khỏe y còn chưa khôi phục hoàn toàn, Tế Từ tức giận mắng Đồng Phi không biết sống chết.

Đồng Phi cũng biết, Tế Từ đây là có ý tốt.

Cứ để nàng mắng chửi đi, bất kể nói như thế nào, đây cũng coi như đã chấm dứt một đoạn tình tiết thần tượng năm đó...

Thời gian kế tiếp, cuộc sống của Đồng Phi rất nhàn nhã.

Sau đầu xuân, Nhậm Hồng Xương có thể xuống đất đi lại rồi. Đồng Phi và nàng tỉnh dưỡng ở Triệu Quốc đến cuối tháng một.

Vốn dựa theo cách nói của Tế Từ, Nhậm Hồng Xương chỉ ít phải đến giữa tháng năm tháng sáu mới có thể hoàn toàn khang phục. Nhưng Lạc Dương truyền đến một tin tức, khiến cho được Đồng Phi đành phải lên đường sớm. Đồng Phi phải đi rồi, Nhậm Hồng Xương tự nhiên cũng không muốn ở lại Triệu Quốc.

Là đại phu và bằng hữu của Nhậm Hồng Xương, Tế Từ cũng đành phải hộ tống cùng đến Lạc Dương.

Là chuyện gì làm cho Đồng Phi vội vã quay về Lạc Dương như thế?

Thì ra, Đồng Lục sắp sinh rồi!

Vốn kỳ sinh nở của Đồng Lục phải đến khoảng tháng ba, nhưng không ngờ sau khi biết tin Đồng Phi gặp nạn, thoáng cái động chạm thai khí. Đáng lẽ vì tránh cho Đồng Lục sợ hãi, đám người Thái Diễm còn nghiêm mật phong tỏa tin tức. Nhưng Hán Đế hồi kinh, Đồng Phi cũng không thấy hình bóng, tin tức này cuối cùng cũng lọt vào tai Đồng Lục, làm nàng sinh sớm hơn.

Sau khi nghe tin tức này, Đồng Phi lòng nóng như lửa đốt.

Hầu như là suốt đêm khởi hành, dẫn dắt bộ hạ ngựa không dừng vó lên đường, rốt cuộc tại trung tuần hai tháng đã đến Lạc Dương.

Lạc Dương lúc này có vẻ đặc biệt tiêu điều.

Sau một tháng Hán Đế hồi kinh, đã phần nộ giơ đồ đao lên.

Chỉ trong một tháng, gần trăm đảng nhân bị liên lụy, toàn bộ đám người có liên lụy với Vương Phân, thậm chí người có thư từ qua lại đều bị đình úy bắt giữ. Hơn nữa, tình thế này ngày càng nghiêm trọng. Ngay cả Viên Ngỗi thân là tam công cũng bị liên lụy vào.

May là lúc này Hà Ngung đứng dậy. Hắn gánh hết toàn bộ tội danh, tự vận ngoài Nam Cung môn.

Hắn coi như độc thân một mình, chết là hết. Thật ra Hà Ngung cũng biết, lần này hắn xem như là thân bại danh liệt, để liên lụy toàn bộ đảng nhân, chẳng thà mình đứng ra tự mình kết thúc. Chối ít, cái chết của hắn có thể lưu lại chút lương hỏa truyền thừa cho đảng nhân.

Khi Đồng Phi trở lại Lạc Dương, Đồng Lục đã sinh hạ một đứa con, mẫu tử bình an.

Tuy nhiên bởi vì sinh non, con trai sinh ra chỉ nặng hơn năm cân, nhìn qua gầy ốm giống như không có tí thịt nào.

Nó rất giống mẫu thân Đồng Lục, rất xinh xắn.

Khi Đồng Phi ôm con trai, vẫn nhìn không được trong lòng kích động.

Đồng Lục sau khi sinh hơi yếu ớt, nhưng có nữ thần y Tế Từ đi theo, tự nhiên không phải lo lắng nhiều. Sau khi bắt mạch cho Đồng Lục, liền kê khai một phương thuốc điều dưỡng.

Đêm đó, Diễm Vi và Sa Ma Kha ở trong tiểu viện nghe Đồng Phi kể lại việc của Trương Phi, cũng không khỏi thổn thức trong lòng.

Thái Diễm bàng thính, đột nhiên hỏi:

- A Sửu, Ngũ Cân còn chưa có tên kìa. Cha nói tên này nên do đệ đặt, đệ cần phải đặt cho nó một cái tên hay mới được.

Ngũ Cân, là nhũ danh con trai của Đồng Phi, lấy từ khi nó sinh ra chỉ nặng năm cân.

Đồng Phi trầm ngâm chốc lát:

- Lần này hành trình Ký Châu khiến ta gặp phải hung hiểm nhất trong đời. Không chỉ ta và Hồng Xương suýt nữa mất mạng, ngay cả Lục Nhi cũng. . . Vương Song, Thành Liêm chết trận, Bắc Cung Vệ và Loạn Vệ doanh ta khổ cực ba năm huấn luyện ra, cũng cơ hồ tử thương hầu như không còn. Xét đến cùng, đó là ta vẫn còn kiêu ngạo, quá khinh thường lực lượng của đảng nhân. . . Cứ gọi Ngũ Cân là Đồng Ký, để thời khắc nhắc nhở ta, đừng quên hung hiểm gặp phải tại Ký Châu lần này.

- Đồng Ký?

Đám người Thái Diễm không khỏi gật đầu tán thưởng.

Ký, cũng có hàm nghĩa hi vọng và kỳ vọng. Trong [Quốc Ngữ - Lỗ Ngữ] có câu nói “Ngô ký nhi triêu tịch tu ngã”. (Ta muốn sớm chiều đều sửa đổi mình.)

Cổ nhân đặt tên thường chú ý rất nhiều.

Đặc biệt là thân phận và địa vị của Đồng Phi hiện nay đã khác, tên cho con cũng phải đặc biệt chú ý. Y thật ra cũng không suy nghĩ quá nhiều. Nhưng Thái Diễm thì lại không thể không suy nghĩ. Đồng Lục giúp nàng rất nhiều việc, nếu biết Đồng Phi tùy tiện đặt tên cho con, trong lòng nhất định sẽ khó chịu. Cho nên nàng rất nhanh liền nghĩ tới xuất xứ của từ “kỳ” này, xem như là giải sầu cho Đồng Lục.

- Lần này Hà Bá Cầu coi như là lanh lệ. Chỉ là cái chết này đã rửa sạch tội danh của Viên gia.

Đồng Phi ôm Ngũ Cân nói chuyện với mọi người. Đề tài bất tri bất giác đã chuyển tới cái chết của Hà Ngung.

Nhưng Thái Diễm lại cười nhạt:

- Hắn thì lanh lệ cái gì, có mà đến chết cũng không quên tính toán người khác.

Đồng Phi tỏ ra kinh ngạc:

- Sao tỷ tỷ lại nói vậy? Hà Bá Cầu lại tính kế ai?

Thái Diễm ôm con gái đang ngủ say, nhỏ nhẹ nói:

- Là cha nói cho ta biết. Hà Bá Cầu chết, nhưng làm được ba việc. Hắn chết, nhưng vì là phụ tá của đại tướng quân, nên cũng dính dáng cả đại tướng quân vào trong. Nếu xử trí thái phó, thì đại tướng quân cũng khó thoát khỏi chỉ trích. Hiện giờ lòng nghi ngờ của hoàng thượng rất nặng. Hà Bá Cầu làm thế, vừa rửa sạch hiềm nghi của Viên gia, khơi mào nghi ngờ giữa hoàng thượng và đại tướng quân. Kể từ đó, thực lực của hoạn quan tăng mạnh, lại khiến cho đại tướng quân cùng đảng nhân tương liên chặt chẽ.

Đồng Phi nhíu mày:

- Nói như vậy, lực lượng trong tay đại tướng quân cũng tăng cường rồi, đảng nhân cũng nhận được bảo vệ?

Nhìn Thái Diễm gật đầu, Đồng Phi cảm thấy rất đau đầu.

Đám sĩ nhân này tính toán quả thật không bỏ sót chỗ nào...

Y thở dài:

- Bỏ đi, đừng nói đến Hà Ngung nữa. Hiện tại trong đầu ta chỉ cần nhắc tới cái tên Hà Ngung thì đã đau đầu rồi.

Thật ra, chưa hẳn là đau đầu, bên trong cũng có chút thoải mái.

Hà Ngung chết, đối với Đồng Phi mà nói, coi như bớt đi một người tính toán y, trừ đi một tâm phúc đại hoạn.

Điển Vi đột nhiên nói:

- Đúng rồi nhị đệ, còn có một việc. . . Trợ quân tả giáo úy của Tây viên tân quân là Văn Sửu trong tháng một đã treo ấn từ quan, hảo hữu Tào Tháo của đệ đã được bổ nhiệm làm Trợ quân tả giáo úy. . . Nghe nói, hoàng thượng còn chuẩn bị xác nhập Nam Bắc cung vệ, trùng tổ Hồ bí lang. Hôm nay đệ đã là Hồ bí trung lang tướng, nên phải cẩn thận, có không ít người đang nhìn chằm chằm vào đệ đấy.

Đồng Phi ngẩn ra, nghi hoặc nhìn Điển Vi.

Văn Sửu đi rồi sao?

Làm đang tốt, vì sao phải đi? Sẽ đi đâu?

Đồng Phi nghĩ tới, trong Bình Thư không phải nói, Nhan Lương Văn Sửu, thân như huynh đệ sao? Mà Nhan Lương bị y giết tại Ký Châu. Chắc là Văn Sửu nghe được tin tức, vì vậy liền rời khỏi Lạc Dương. Lấy cảm tình giữa hắn và Nhan Lương, chỉ sợ sau đó. . .

Tuy nhiên Đồng Phi rất cao hứng: đầu của đại ca hình như hiểu biết hơn rồi!

Nếu là trước đây, khẳng định không thể nói ra những lời như vậy.

Điển Vi cười chất phác:

- Đừng nhìn ta, là Tào Tháo nói những lời này với ta, ta chỉ chuyển cáo mà thôi.

- Tào Tháo?

Đồng Phi vô ý thức hỏi thăm:

- Đại ca, gần đây huynh thường ở cùng với Tào Tháo sao?

- Đều ở Tây viên luyện binh, bình thường rất hay gặp mặt, cũng không thể nói là rất quen với hắn. Có điều, ta nghĩ Tào Tháo chung quy không có khả năng vô duyên vô cớ nói những lời này với ta được. Hắn còn nói, trù ếm Hổ bí lang tuy là chuyện tốt, nhưng coi như thay thế được Vũ Lâm quân tả hữu kỵ, khẳng định sẽ làm đại tướng quân mất hứng. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, triều đình khẳng định sẽ có đợt hành động lớn, không biết sẽ có bao nhiêu người bị tẩy trừ. . . Nói chung, chính là muốn nhệ thế người có thể cẩn thận một chút, đừng nổi trội quá... Tốt nhất, trước khi Hổ bí lang chưa trù ếm, có thể rời khỏi Lạc Dương một thời gian, đợi sự việc lắng xuống.

Đồng Phi gật đầu:

- Việc này đệ sẽ cân nhắc.

Mặc dù không lo lắng Điển Vi sẽ theo Tào Tháo, nhưng trong lòng Đồng Phi chung quy cảm thấy đây là Tào Tháo đang cố gắng tiếp cận.

Bất kể là xuất phát từ mục đích gì, tóm lại không phải là một chuyện tốt.

Phải biết rằng, ở trên lịch sử vốn có, Điển Vi và Tào Tháo chính là một đôi rất hợp tính nhau. Trong lòng y chỉ có câu khẩn: đừng lại xuất hiện khúc chiết gì nữa... Chuyện đã quá nhiều rồi, lẽ nào không thể cho ta thư thái một thời gian sao?

Có lẽ thật sự có thần tồn tại, hơn nữa thần tiên đó đã nghe được lời cầu khẩn của Đồng Phi.

Trong những ngày kế tiếp, Hán Đế phát ra rất nhiều ý chỉ, bao gồm thay đổi một loạt các nhân viên ở Lạc Dương làm cho bên trong thành Lạc Dương nhân tâm hoảng sợ. Ngược lại đối với Đồng Phi thì không có một an bài gì, chỉ phái tâm phúc tiểu hoàng môn, Thượng quân giáo úy Kiến Thạc tới thông báo cho Đồng Phi, điều dưỡng sức khỏe cho tốt, rồi trình lên danh sách an bài nhân viên của Hổ bí lang.

Hổ bí lang biên chế ba nghìn, từ trung lang tướng trở xuống, lần lượt có các chức quan Tả hữu phó xạ, Tả hữu bệ trưởng, Hổ bí trung lang, Hổ bí thị tương, Hổ bí lang trung và Tiết từ hổ bí. Lại còn thêm Đồng Phi thăng quan, để trống cái ghế Bắc Cung giáo úy, mà Hán Đế lại xác nhập Nam Bắc Cung vệ và Hổ bí lang, chức quan của thuộc hạ cũng sẽ sinh ra biến động, không thể thiếu phải động một phen tâm tư. Trưởng sẽ

Trong lòng Đồng Phi tính toán một chút, Hổ bí lang này cộng thêm Nam Bắc Cung vệ, dưới trưởng sẽ coi như tụ tập một vạn nhân mã.

Sự đánh đồng này coi như hoàn toàn rút hết binh quyền của Hà Tiến bên trong thành Lạc Dương.

Vũ Lâm quân, bắc quân ngũ giáo, cùng với quân ở cửa thành, đều đóng quân tại ngoài thành. Nếu mạo muội đề xuất, khẳng định sẽ làm Hà Tiến bất an. Biện pháp thỏa đáng nhất chính là âm thầm thành lập tân quân, khi thời cơ thành thực sẽ một lần đề xuất.

Đến lúc đó gạo nấu thành cơm, Hà Tiến cũng chỉ có thể hữu tâm vô lực.

Nhưng bố trí này yêu cầu phải đủ thời gian.

Đồng Phi đã hiểu ý của Hán Đế: thành lập bộ khung trước, sau đó tính tiếp...

Nếu tính toán, nhân thủ hiện nay của Đồng Phi cũng không ít. Vừa lúc có thể mưu cầu cho họ một xuất thân cùng tiền đồ.

Hán Đế không nóng vội, Đồng Phi tự nhiên cũng sẽ không nóng vội.

Thời gian cứ trôi qua mỗi ngày như thế, sau khi Đồng Phi trình danh sách trong tay lên, liền không có động tĩnh gì nữa.

Hiện giờ y là An Ninh Đình hầu, lại là Hổ bí trung lang tướng, coi như là có địa vị.

Hoặc là ở nhà luyện võ, hoặc là làm bạn với vợ con.

Thời gian rảnh rỗi thì đến quý phủ của Thái Ung, Lư Thực nghe giảng bài. Đồng Phi không nói cho Lư Thực về việc của Lưu Bị, chỉ nói việc ở Ký Châu là thứ sử Vương Phân và Hà Ngung một tay bày ra. Lư Thực cả đời trung thành hết mình với giang sơn Đại Hán, hiện giờ tuổi tác đã cao. Nếu như cho hắn biết, học sinh của hắn tham gia đợt phản loạn lần này, chỉ sợ hắn khó mà tiếp nhận được.

Mặc dù Đồng Phi không đáp ứng thỉnh cầu của Trương Phi, nhưng bất tri bất giác vẫn thả cho Lưu Bị một con đường sống.

Nếu như hắn thông minh, vậy thì tìm chỗ mà sống yên ổn qua ngày đi. Nhưng Đồng Phi cũng biết, lấy tính cách của Lưu Bị, tuyệt đối sẽ không trầm luân đến bước đó. Hắn sẽ nhẫn nại, đợi thời cơ thành thực sẽ tái xuất hiện. Mà khi đó, Lưu Bị sẽ trở nên càng đáng sợ hơn.

Có điều Đồng Phi cũng không hối hận lần này đã bỏ qua cho Lưu Bị.

Ngược lại, y mơ hồ có một loại chờ đợi, chờ đợi lần gặp mặt tiếp theo với Lưu Bị.

Tin tưởng sẽ không lâu nữa, Lưu hoàng thúc nhân nghĩa vô song trong truyền thuyết sẽ lấy thân phận gì để xuất hiện trở lại nữa đây?

278. Chương 278: Viên Ngỗi Kế, Nhị Hổ Tranh Thực

Ngoài đại môn Viên phủ vắng vẻ thê lương, không còn cảnh tượng ngựa xe như nước trước kia nữa, có thể nói trước cửa có thể giăng lưới bắt chim.

Vương Phân mưu nghịch, Hán Đế gặp nạn, thật ra đả kích lớn nhất đối với Viên Ngỗi chính là thanh thế của đảng nhân xuống dốc không phanh, ngày xưa các quan lại luôn vây quanh Viên phủ chờ đợi Viên Ngỗi triệu kiến, hôm nay cũng đã không thấy tung tích.

Mặc dù Hà Ngung lấy cái chết để rửa sạch hiềm nghi cho Viên Ngỗi, nhưng có thể nhìn ra được, vị Viên thái phó đứng đầu của đảng nhân, có bối cảnh tứ thế tam công huy hoàng này, đã kém lúc trước rất xa.

Trong lòng Viên Ngỗi cũng rõ ràng, mặc dù Hán Đế bỏ qua hắn, nhưng cũng không có nghĩa là không có hoài nghi với hắn.

Sở dĩ bỏ qua cho hắn, nói trắng ra là trong đó còn liên lụy đến đại tướng quân Hà Tiến. Hán Đế là lo lắng ép đại tướng quân quá mức, sẽ khơi dậy phiền phức không cần thiết. Hôm nay thả Viên Ngỗi, nhưng chỉ cần hắn còn ở Lạc Dương, thì hắn sẽ còn phải đối mặt với nguy hiểm.

Ngồi ở trong thư phòng, khí sắc Viên Ngỗi nhìn qua rất kém.

Viên Thiệu lặng lẽ khoanh tay đứng thẳng trước thư án, một câu cũng không dám nói.

- Bản Sơ, các người mưu đồ chuyện lớn như vậy, vì sao không sớm nói cho ta biết?

Viên Ngỗi xót xa:

- Nếu như ta biết các người muốn làm như vậy, nhất định sẽ nghĩ cách ngăn cản. Lão tử nói, trị đại quốc như nấu tiểu tiên, không được nóng vội. Các người cho rằng giết Hán Đế, sĩ nhân chúng ta thực sự có được ngày xuất đầu sao?

Viên Thiệu vẫn không nói lời nào, nhưng nhìn ra được, hắn cũng không nghe lọt tai những lời của Viên Ngỗi.

Thở dài, Viên Ngỗi nói:

- Ta đã già rồi, có lẽ không còn hăng hái như đám thanh niên các ngươi. Nhưng ít nhiều ta cũng đã trải qua nhiều năm như vậy, nhìn ra rất nhiều chuyện. Trần Phiền, Lý Ứng trước kia thanh thế cỡ nào, còn không phải cuối cùng rơi vào...Bỏ đi, ta cũng biết, những lời này ngươi chưa hẳn nghe lọt tai. Tình huống hiện tại của bọn Hứa Tử Viễn thế nào?

Viên Thiệu nói:

- Thúc phụ, Tử Viễn đã phái người truyền tin, nói hắn đã đến quận Bột Hải. Nơi đó lấy người Hồ ở Mạt Hạt bộ Túc Mạt là chủ thể. Mặc dù cần cố, nhưng coi như an toàn. Tử Viễn nói, hắn dự định ở đó một thời gian. Người Mạt Hạt tinh về kỵ xạ, coi như có thể mời chào. Tử Viễn dự định ở trong bộ Túc Mạt ở Mạt Hạt chiêu binh mãi mã, từ từ tính toán.

Viên Ngỗi ngẩng đầu, trong ánh mắt vẫn đục hiện lên tinh quang.

- Bản Sơ, thoát nhìn ngươi đã hạ quyết tâm.

Viên Thiệu hơi do dự, cắn răng gật đầu:

- Trước kia Bá Cầu từng nói với ta một câu, Thiệu nhớ kỹ ở trong lòng. Nếu như sĩ nhân muốn thực hiện lý tưởng, nhất định phải có đủ thực lực mới được. Thực lực này chính là binh mã, trong tay ai có binh mã, người đó có thể lớn tiếng nói. Lần này Bá Cầu thất bại, nhưng càng kiên định loại ý nghĩ này trong ta. Trong tay chúng ta nhất định phải có người, bằng không, cho dù chúng ta tụ tập toàn bộ danh sĩ trong thiên hạ, vẫn khó có thể thành sự.

Viên Ngỗi trầm mặc. . .

Hắn nhắm hai mắt, thật lâu không nói gì.

Bầu không khí trong thư phòng vô cùng áp lực. Viên Thiệu thậm chí có thể cảm nhận được, có một luồng khí lạnh bốc ra từ cột sống.

Đã đến bước này, hắn cũng không cần giấu diếm cái gì nữa.

Đơn giản làm rõ tất cả, nếu Viên Ngỗi thật sự muốn giết hắn, hắn cũng đành chịu. Nhưng cách nói của Hà Ngung lại làm cho Viên Thiệu thấy được một thế giới chưa bao giờ từng thấy qua. Nếu như Vương Phán thực sự thành công, nếu như Hán Đế bị giết, nếu như trong tay sĩ nhân nắm giữ binh mã, vậy Lạc Dương hôm nay sẽ là cục diện thế nào? Điều đó cũng không dễ nói.

Viên Ngỗi nói:

- Ý nghĩ của ngươi có lẽ không sai. . .

Viên Thiệu thở phào một hơi, thoát nhìn Viên Ngỗi đã ít nhiều chấp nhận quan niệm của hắn.

Nhưng Viên Ngỗi lại nói tiếp:

- Nhưng nhìn tình huống hiện tại, đảng nhân đã không đường không lối có thể đi. Đợi Hứa Tử Viễn luyện binh mã ra, ít nhất cũng phải hai ba năm. Trong hai ba năm này, đảng nhân nên làm thế nào? Hoạn quan chưa trừ, để đảng quật khởi... Đại Hán triều này bắt đầu từ Quang Vũ hoàng đế, đại quyền tập trung trong tay hoàng thất. Hà Toại Cao nắm giữ phòng vụ Lạc Dương, hoàng thượng hôm nay tay nắm tân quân. Chỉ có sĩ nhân chúng ta là hai bàn tay trắng. Nhìn như lớn mạnh, thật ra rất suy yếu. Vậy phải làm sao sống qua hai ba năm này?

Viên Thiệu a một tiếng, lắc đầu.

- Diệt nhĩ cũng không suy nghĩ đến những việc này.

Viên Ngỗi mỉm cười, mở mắt nhìn Viên Thiệu:

- Bản Sơ, ngươi có tài cán, còn là tài tuần của Viên gia ta. Vì thúc rất xem trọng ngươi. Nhưng có đôi khi ngươi quá lỗ mãng, rất nhiều chuyện chỉ nghĩ tới kết quả, lại không nghĩ đến quá trình trung gian trong đó. Nói dễ nghe, ngươi gọi là ánh mắt rộng lớn. Nói khó nghe, đó chính là quá xa vời viễn vông.

Viên Thiệu cung kính đáp:

- Diệt nhi sẽ nhớ kỹ lời dạy của thúc thúc.

- Hôm nay sĩ nhân chúng ta đang nằm trong thời khắc sinh tử tồn vong, tự lại làm một đảng, nói không chừng sẽ có họa sát thân. Phải nên dẫn họa thủy đông lưu, chuyển dời ánh mắt của mọi người đến chỗ khác. Chúng ta ẩn nhẫn, cầu sinh tồn trong kẽ hở, mới có thể bảo toàn thực lực.

Viên Thiệu giật mình:

- Ý của thúc thúc là...

- Bản Sơ, người có biết Đồng Trác hiện nay ở Lương Châu có thành tựu gì không?

Viên Thiệu lắc đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Hai năm nay diệt nhi trước là chinh phạt dư nghiệt Hoàng Cân, sau đó lại. . . không rõ lắm.

Viên Ngỗi cười nói:

- Ta thì biết. Tại Lương Châu, thế lực của Đồng Trác hầu như bao trùm toàn bộ tây bắc, bao gồm các quận Bắc Địa, An Định, tất cả đều nhìn ánh mắt của Đồng Trác mà hành sự. Vũ Uy đó tuy có hỗn loạn, nhưng chưa hẳn không phải Đồng Trác cố ý gây nên. Như vậy, hẳn có thể lâu dài đóng ở tây bắc, phát triển lớn mạnh, cuối cùng trở thành thế lực khổng lồ.

Viên Thiệu không rõ ý của Viên Ngỗi, đang yên lành nhắc tới Đồng Trác làm gì?

Hiện tại nghe được chữ “Đồng”, hẳn liền buồn nôn. Cũng rõ ràng, thúc phụ nói những lời này, tuyệt đối sẽ không phải là bản tên không đích.

Viên Ngỗi nói tiếp:

- Hiện nay dưới trướng Đồng Trọng Dĩnh có 20 vạn hùng binh, trong đó bao gồm ba nhánh nhân mã tinh nhuệ nhất thiên hạ, Hoàng Trung nghĩa tòng, Tần Hồ binh cùng với Tây Lương binh, đều là tinh binh bách chiến, có thể coi là binh mã dũng mãnh nhất của Đại Hán ta. Dưới trướng mãnh tướng như mây, còn có phụ tá do Đồng thị tộc bồi dưỡng ra làm hạch tâm, bày mưu tính kế cho hắn. . .

Viên Thiệu nhin không được, hít một hơi khí lạnh. . .

- Đồng Trác đó không ngờ phát triển đến mức này sao?

- Đâu chỉ vậy. . . Đồng gia tử và Thái gia thông gia, kết giao Lư Thực, có quan hệ rất tốt với Đông Quan bác sĩ. Mà Đồng gia tử kia, bởi nhiều lần liều mạng cứu giá, đã thành tướng quân, đình hầu 18 tuổi đầu tiên của Đại Hán ta sau khi Quang Vũ trung hưng. Mặc dù không so được với Quan Quân hầu năm đó, nhưng 200 năm qua, chính là người đầu tiên của Đại Hán ta. Hôm nay Đồng gia tử đảm nhiệm Hổ bí trung lang tướng, Hán Đế lại có ý trùng tổ Hổ bí lang. . . Hừ hừ, Đồng Trọng Dĩnh ngoài có hùng binh Tây Lương, trong có sư nhi của hắn tọa trấn. . . Bản Sơ, lẽ nào người không cảm thấy, nếu như Đồng Trọng Dĩnh có một thân phận ngoại thích, không phải là một Hà Toại Cao?

Viên Thiệu run lên, hoảng sợ nhìn Viên Ngỗi.

- Thúc phụ nói là, dựa vào Đồng Trọng Dĩnh?

- Có thể lệnh Trương Mạc dựa vào Đồng Trọng Dĩnh. Ta nghe nói hiện giờ Sĩ Tôn Thụy đang ở An Định, cũng có thể lệnh hắn dựa vào Đồng Trọng Dĩnh.

Viên Thiệu mơ hồ suy đoán ra tâm tư của Viên Ngỗi, cũng đã hiểu ý đồ của Viên Ngỗi.

- Có thể mời Tuân Từ Minh, Vương Tử Sư dựa vào đại tướng quân, ta nói chính là triệt để dựa vào. Như vậy, có thể tìm một con đường sống cho sĩ nhân chúng ta, có được cơ hội thở dốc. Đồng thời, khơi mào mâu thuẫn giữa Hà Toại Cao và Đồng Trọng Dĩnh, làm ngư ông đắc lợi... Nói chung, chúng ta cần có thêm cơ hội, nhất định phải nhẫn nại, nhẫn nại, nhẫn nại hơn nữa. . . Một mặt để cho họ nội chiến với nhau, một mặt bản thân chúng ta phát triển thế lực. Đợi thời cơ thành thực, sĩ nhân có thể phục hồi sinh cơ.

- Kế này của thúc...

- Lạc Dương một con hổ, Lương Châu một con hổ...Hừ hừ, có thể xem như kế nhị hổ tranh thực.

Viên Thiệu trầm ngâm chốc lát, cảm thấy kế sách này của Viên Ngỗi nếu như thực thi, chính là sách lược thỏa đáng nhất hiện nay.

- Vậy làm sao khơi mào xung đột giữa Hà Toại Cao và Đồng Trọng Dĩnh?

Lúc này Viên Thiệu mới biết, luận đa mưu túc trí, vẫn là thúc phụ cao minh. Hắn không khỏi cảm thấy đáng tiếc, vì sao trước đó không nói rõ ràng mọi chuyện với thúc phụ. Nếu có thể được thúc phụ đồng ý, cùng với mưu đồ chung, chẳng phải phần thắng sẽ lớn hơn nữa?

Viên Ngỗi suy nghĩ một chút:

- Ta nghe nói Phiêu Kị tướng quân Đồng Trọng gần đây có liên hệ mật thiết với Lương Châu, có thể coi đây là đột phá, khiến Hà Toại Cao nghi ngờ. Nhưng chỉ vậy thì vẫn còn chưa đủ. Thời gian trước ta từng nghe người ta nói, Dương Dịch trưởng công chúa Lưu Tu đã 18... Nàng là con gái của tiên đế, hoàng thượng rất thương yêu, xem như thân muội. Không bằng cầu hôn cho Đồng gia tử kia...Hừ hừ, một mặt làm cho Hà Toại Cao khản trương, mặt khác có thể khiến Thái Ung sinh ra hiềm khích với Đồng gia tử. . .Ừ, còn có, nếu hiện giờ Đồng gia tử đã là Hổ bí trung lang tướng, vì sao không nhượng chức Bắc Cung giáo úy cho Hà Toại Cao?

Lão nhân này nửa híp mắt, liên tiếp nói ra mưu đồ.

Viên Thiệu nghe mà mặt mày rạng rỡ, trong lòng vui như hoa nở. Phải nên như vậy, mấy phương diện cùng nhau hạ thủ, không sợ Hà Toại Cao không nổi giận.

Viên Ngỗi lại trầm ngâm chốc lát:

- Nghe nói người cùng thứ sử Tịnh Châu Đinh Nguyên quan hệ rất mật thiết?

Viên Thiệu nhất thời chưa kịp phản ứng, vô ý thức gật đầu.

- Đinh Kiến Dương một giới vũ phu, trước kia từng có qua lại với ta. Người này xuất thân hàn vi, sẵn có danh vũ dũng, chỉ là bản tính thô bỉ, lòng dạ cũng không rộng lớn. . . Thúc thúc, ngài nói như thế, diệt nhi cũng nghĩ tới. Đinh Kiến Dương thủ hạ mãnh tướng rất nhiều, mà quân Tịnh Châu cũng là nhánh thú vệ dũng mãnh nhất của Đại Hán ta, sao không để hắn đứng ra tranh đấu với Đồng Trọng Dĩnh?

Viên Ngỗi tán thưởng nhìn thoáng qua, rất thỏa mãn đối với phản ứng này của Viên Thiệu.

- Mấy ngày trước, Đinh Kiến Dương phái tòng sự của hắn...A, hình như tên là Trương Liêu tới cầu kiến, nói là muốn phân phối một số trang bị khôi giáp. Lúc đó ta không có thời gian, cho nên bỏ qua một bên. Người có thể gặp người này, cho Đinh Kiến Dương một số lợi ích. Tuy nhiên, có hai con cọp Hà Toại Cao và Đồng Trọng Dĩnh đấu nhau là đủ rồi. Đinh Kiến Dương. . .Có vẻ còn thiếu chút phân lượng.

- Ý của thúc phụ là...

- Mời chào Đinh Kiến Dương, nghĩ cách khiến hắn dựa vào chúng ta. Cứ như vậy, cũng có thể tìm được nhiều đường ra hơn cho sĩ nhân chúng ta.

Viên Thiệu liên tục gật đầu:

- Diệt nhi hiểu rồi!

Viên Ngỗi tính toán rất nhiều chuyện, cũng cảm thấy uể oải. Hắn đột nhiên hỏi:

- Đạo này Công Lộ làm cái gì?

- Việc này. . .không rõ lắm. Chỉ biết hắn thường không ở Lạc Dương, có liên hệ khá mật thiết với Trương Ôn ở Trường An. Về phần đang làm cái gì thì diệt nhi quả thật không rõ lắm.

Nhắc tới Viên Thuật, Viên Ngỗi cảm thấy đau đầu.

- Theo dõi hắn, đừng để hắn gây ra chuyện gì. Hiện giờ là thời kỳ phi thường, tuyệt đối không thể hành sự như dĩ vãng.

Viên Thiệu cung kính đáp:

- Diệt nhi minh bạch!

Trong chớp mắt, đã đến tháng năm.

Khí trời dần dần nóng lên, thương thể của Nhậm Hồng Xương đã tốt hơn.

Mà Đồng Lục thì sao, tuy nói là bởi vì sinh non, khiến cho thân thể suy yếu. Nhưng trải qua nữ thần y Tế Từ điều trị cũng đã khôi phục sức khỏe. Ngũ Căn mỗi ngày lớn lên, nhìn qua cũng đã khỏe mạnh hơn so với lúc mới sinh ra rất nhiều.

Nói chung, cuộc sống trôi qua cũng rất yên bình.

Việc trên triều đình không có quan hệ với Đồng Phi. Mặc dù bất kể đi tới đâu cũng sẽ có ánh mắt thế này thế kia. Nhưng y cũng đã quen rồi.

Một ngày, y triệu tập thủ hạ để nghị sự.

Hiện giờ thủ hạ của Đồng Phi càng lúc càng nhiều. Thư phòng nho nhỏ đã không đủ dùng.

Mà Đồng Phi lại không thích loại bầu không khí nói chuyện như trong đại sảnh nghị sự, cảm giác quá nghiêm túc. Vì vậy mỗi lần nghị sự đều là ở trong giáo trường nhỏ. Thứ nhất thủ hạ của y quân nhân chiếm đa số, thứ hai tới đây có Cự Ma Sĩ hộ vệ ở bên ngoài, không lo lắng bị người khác nghe được. Phải biết rằng, theo chức quan của y càng lúc càng lớn, sẽ hấp dẫn càng nhiều ánh mắt hơn. Đại sảnh nghị sự thường có gia phó đi qua. Trời mới biết người nào đã bị thu mua? Đồng Phi rất cẩn thận, đặc biệt là khi thương nghị.

Điền Vi, Sa Ma Kha đã tới tiểu giáo trường từ lâu.

Một lát sau, Bằng Đức và Khúc Nghĩa, Thành Lễ cũng đến tiểu giáo trường. Tiếp theo lại có Ban Chỉ, Yến Minh, Đường Chu đi tới, Trương Cáp, Vũ An Quốc và Sử Hoán thì tới cuối cùng. Vây quanh dưới tán dù che nắng, có Cự Ma Sĩ đưa canh đậu xanh còn đọng hơi sương tới. Đây cũng là thức uống rất tốt giải nhiệt, để lạnh dưới giềng rất lâu, khi uống vào mát đến tận đáy lòng.

- Ta muốn nhượng lại chức vụ Bắc Cung giáo úy!

Đồng Phi ngồi xuống, một câu nói khiến cho rất nhiều người kinh ngạc.

- Chủ công, vì sao?

Đồng Phi cười khổ:

- Hoàng thượng muốn lấy Hồ bí lang chiếm đoạt Nam Bắc Cung vệ. Nhưng hôm nay thoát nhìn, hình như cũng không phải dễ dàng. Bắc Cung vệ đã bị đánh tan, ngoại trừ một doanh trại trong tay Khúc Nghĩa, hầu như không có biên chế hoàn chỉnh. . . Hơn nữa, hiện giờ ta là Hồ bí trung lang tướng, lại ôm chức vụ Bắc Cung giáo úy, quả thật xem không được. Ý của hoàng thượng là muốn ta lấy Bắc Cung Vệ tham chiến lần này làm cơ sở, đến Đan Dương chiêu mộ nhân mã. Đan Dương xưa nay tạo ra nhiều hùng binh, thứ nhất có thể tránh rơi vào tình trạng thừa nhân khẩu, thứ hai, cũng có thể để ta tránh xa các loại phiền phức trong triều đình...

Điền Vi nhú mày, nhỏ nhẹ nói:

- Nhưng như vậy, tình cảm giữa đệ và trong cung có thể sẽ bị chặt đứt.

Đồng Phi gật đầu:

- Ta cũng lo lắng điều này. ..Tuy nhiên thoát nhìn hoàng thượng cũng không quá tin tưởng người khác. Vì vậy bảo Kiển Thạc nói cho ta biết, mặc dù ta nhượng lại Bắc Cung Vệ, cũng yêu cầu lựa chọn một người tin cậy đảm đương. Ta càng nghĩ, chỉ có đại ca là người thích hợp nhất?

Điền Vi tỏ ra ngạc nhiên:

- Ta?

Người còn lại cũng tỏ vẻ khó hiểu. Sa Ma Kha nhin không được lên tiếng:

- Nhưng đại ca không phải là Hạ quân giáo úy sao? Làm sao kiêm nhiệm?

Đồng Phi nói:

- Ta đương nhiên cũng biết chuyện này. Nhưng ý của hoàng thượng là để đại ca nhường lại chức vụ Hạ quân giáo úy, đảm nhiệm Bắc Cung giáo úy, trật so với Hạ quân giáo úy đều là nhất thiên nhị bách thạch. Ta đoán, hoàng thượng đã có nhân tuyển tiếp nhận chức vụ Hạ quân giáo úy. . . Chuyện này có chỗ tốt có chỗ xấu. Mất Hạ quân giáo úy, tuy khiến thực lực trong tay chúng ta yếu bớt, chỉ khi nào Hồ bí lang trùng kiến lại, thì có thể thuận lợi xác nhập làm một thể. Ta nghĩ hoàng thượng cũng có ý này.

Diễn Vi gãi gãi đầu:

- Nếu nhị đệ cảm thấy có thể, ta tự nhiên không có vấn đề. Nhưng ta nói rõ trước, ta không tinh luyện binh. Trước đây tân quân cũng đều do Thành Lễ một tay xử lý, muốn ta đảm nhiệm cũng được, Thành Lễ phải qua làm giúp ta.

Đồng Phi cười:

- Việc này đại ca không cần lo lắng. . . Thành Lễ ta có an bài khác, nhưng đệ sẽ an bài cho đại ca một người thích hợp khác. Khúc Nghĩa tướng quân có đại tài, tinh về chiến sự. Ta muốn mời Khúc Nghĩa tướng quân đảm nhiệm chức vị Bắc Cung tả đô, Đường Chu làm Quân ti mã, hiệp trợ đại ca trùng tổ Bắc Cung. Yến Minh, Sử Hoán, Ban Chỉ nghe lệnh dưới trướng đại ca, mỗi người lĩnh một doanh, làm đô úy.

Người được điểm danh không khỏi quá đổi vui mừng.

Đặc biệt là Khúc Nghĩa, hân rất hưng phấn. Mà Ban Chỉ thì vờ râu gật đầu, thầm nghĩ: như vậy, chủ công tin tưởng ta rồi.

Phải biết rằng, trước đây mặc dù Ban Chỉ theo Đồng Phi, nhưng thủy chung chưa từng nắm giữ thực quyền. Hôm nay tự lĩnh một doanh, nói rõ hân đã thông qua khảo nghiệm của Đồng Phi đối với hân, chỉ cần tiếp tục cố gắng, luôn sẽ có một ngày thành công.

Đồng Phi nói:

- Về phần Loan Vệ doanh, ta dự định giao cho Lý Tín và Tư Mã Hương Nhi. Tuy nói họ lệ thuộc Bắc Cung của ta, nhưng trên thực tế lại nghe lệnh hoàng hậu. Ta không muốn nhúng tay vào nữa. Hồng Xương ta có an bài khác. Lý Tín và Tư Mã Hương Nhi chấp chưởng Loan Vệ doanh, nhưng trùng kiến Bắc Cung, ta chỉ có thể cấp Bắc Lăng sĩ cho đại ca. Lần này Bắc Cung vệ tham dự trận chiến Ký Châu, ta sẽ không trả lại người nào hết, ta chuẩn bị coi đây là nền tảng, xem như cơ sở trùng kiến Hồ bí lang, xin đại ca thứ lỗi.

Khúc Nghĩa, Bàng Đức đều đang để ý tới 500 Bắc Cung vệ kia. Những binh sĩ từng tham gia chiến đấu, cùng chưa từng tham gia chiến đấu, đó là hai quần thể khác nhau hoàn toàn.

Chỉ là nếu Đồng Phi đã nói như vậy, hai người họ cũng hết cách, chỉ có vờ tiếc nuối. Ngược lại thì Diễn Vi làm ra vẻ không quan trọng. Hân suy nghĩ một chút:

- Huynh đệ trong nhà, cần gì khách khí. Nếu đệ dùng rồi, ta sẽ đi tìm người khác.

Đồng Phi gật đầu, vẫy tay ra hiệu Nhậm Hồng Xương cầm một cái hộp qua.

Mở ra, đem hồ phù chuyển giao cho Diễn Vi:

- Ý chỉ của hoàng thượng sẽ hạ đạt trong mấy ngày nữa, đại ca làm quen một chút trước đi.

Nói rồi y nhìn Trương Cáp, Bàng Đức và Vũ An Quốc.

Ba người nhìn qua có vẻ thất vọng, nhưng khi Đồng Phi nhìn qua, lại lập tức ưỡn ngực lên.

- Ta đã tấu rõ với hoàng thượng, xin cho Tuyền Nghĩa làm Hồ bí trung lang, mong Tuyền Nghĩa đừng chối từ.

Trương Cáp nghe vậy liền mừng rỡ. Hồ bí trung lang này thật là thất bách thạch, cao hơn chức vụ Hà Gian tổng sự trước kia của hân rất nhiều cấp. Quan trọng hơn là, làm Hồ bí trung lang có thể tự lĩnh một quân.

Dưới Hổ bí trung lang tướng mặc dù còn có tả hữu phó xạ và tả hữu bộ trưởng, nhưng thực tế có thể chưởng binh chỉ có Hổ bí trung lang, tổng cộng sở hữu ba danh ngạch.

Như vậy, đủ để nhìn ra sự coi trọng của Đồng Phi đối với Trương Cáp.

Sĩ vi tri kỷ giả tử, lúc này Trương Cáp đối với Đồng Phi có thể nói là cảm kích không ngớt.

- Lệnh Minh, ta cũng muốn cho người làm Hổ bí trung lang, đợi người thành quân, cùng Tuyền Nghĩa mỗi người lĩnh nghìn người.

Bàng Đức vốn có hơi thất lạc, ban đầu là Giả tư mã, không ngờ bị Đường Chu thế thân. Nhưng không nghĩ tới, lại là...

*Giả tư mã: chức vị có thêm “giả” tức là chức phó.

Hắn vội vã đứng dậy:

- Bàng Đức nhất định không phụ kỳ vọng của chủ công.

- An Quốc huynh, vũ lực không tầm thường. . .

Cuối cùng Đồng Phi đặt ánh mắt lên người Vũ An Quốc, trầm giọng nói:

- Bên cạnh ta vốn có ba thân vệ, Thành Lễ, Đồng Thiết, Vương Song, Thành Liêm. Họ vốn chấp chưởng Cự Ma Sĩ. Nhưng hiện nay mặc dù Đồng Thiết học nghệ của Vương Việt tiên sinh, Vương Song Thành Liêm. . . khiến thân vệ bên người ta không đủ để điều phối. Ta muốn mời An Quốc làm hộ vệ trưởng Cự Ma Sĩ cho ta, cùng Thành Lễ cùng nhau chấp chưởng, thế nào?

Cự Ma Sĩ đó, Vũ An Quốc đương nhiên cũng lĩnh giáo qua.

Nói thật, đối với chiến lực của Cự Ma Sĩ, mặc dù là Khúc Nghĩa cũng tán thưởng. Vũ An Quốc nghe được để hắn làm hộ vệ trưởng, đầu tiên là ngần ra, chợt cảm động đến lệ nóng doanh tròng, quỳ phịch xuống đất:

- Vũ An Quốc nguyện hiệu lực cho chủ công, dù còn một hơi thở, cũng không để chủ công thất vọng.

Mà đám người Khúc Nghĩa, Bàng Đức thì lại nhìn Vũ An Quốc với ánh mắt ước ao.

Hộ vệ trưởng, ngay cả phẩm trật cũng không có, nhưng lại là thân vệ của Đồng Phi. Đủ để nói rõ, Đồng Phi rất tín nhiệm Vũ An Quốc.

Đồng Phi nâng Vũ An Quốc dậy, đưa mắt nhìn mọi người chung quanh.

- Hôm nay chúng ta tập hợp lại, nhưng cũng gây cho ta rất nhiều cảm xúc. Chỉ hy vọng sau nhiều năm, khi chư công đều công thành danh toại, chúng ta còn có thể tập hợp lại lần nữa. Khi đó uống rượu ca vũ, sẽ giống với lần gặp gỡ hôm nay, có lẽ Phi sẽ càng hài lòng hơn.

Những lời rất đơn giản, nhưng làm ọi người ấm áp trong lòng.

Ngoại trừ Điển Vi và Sa Ma Kha, những người còn lại đều đồng loạt quỳ gối trước mặt Đồng Phi:

- Chúng tôi nhất định không phụ kỳ vọng của chủ công.

- Được rồi, đứng lên hết đi.

Đồng Phi lần lượt nâng từng người dậy, sau khi ngồi xuống mới trao đổi vấn đề chi tiết.

Đúng lúc này, có một loan vệ vội vã đi vào tiểu giáo trường, sau khi thấp giọng thì thào hai câu bên tai Nhậm Hồng Xương, Nhậm Hồng Xương nhíu mày, xoay người đi tới bên cạnh Đồng Phi.

- Chủ công, ngoài phủ có một người tự xưng là tới từ Toánh Xuyên, nhận cổ nhân của chủ công nhờ vả, đến đây cầu kiến.

Đồng Phi ngần ra, ngạc nhiên nói:

- Toánh Xuyên. . . Cổ nhân? Người đó tên là gì?

- Chỉ nói tên là Thạch Thao, song trong tay hắn có một lệnh bài của Cự Ma Sĩ, nói là tín vật năm đó chủ công cho.

Thạch Thao?

Đồng Phi quả thật không nhớ nổi lai lịch của người này, lập tức bảo mọi người tiếp tục thương thảo, còn y dẫn Nhậm Hồng Xương, Vũ An Quốc và Thành Lễ đi ra ngoài tiểu giáo trường. Loạn Vệ nữ lúc trước tham dự trận chiến Ký Châu, sau khi trải qua trị liệu đã khôi phục sức khỏe chỉ có 89 người. Về phần người bị thương, Đồng Phi đã sai người đưa tới Sắc Lặc xuyên điều dưỡng. Trong mắt y, các loạn vệ bị thương đó tuyệt đối không thể bạc đãi. Dù sao, họ từng chảy máu bán mạng cho giang sơn nhà Hán này, hoàng đế không quản, nhưng y lại không thể không quản.

Tám chín loạn vệ còn lại đó trở lại Lạc Dương, không muốn vào Loạn Vệ doanh nữa. Họ càng hy vọng có thể ở trong đại trạch môn, chí ít ở đây họ có thể sinh sống như người bình thường. Trong đó còn có mấy nữ binh của Hồ Nữ doanh bước ra từ đại trạch môn, đối với họ mà nói, đại trạch môn này giống như nhà của họ.

Đồng Phi thân là Bắc Cung giáo úy, xử lý việc này cũng không tính khó khăn.

Sau khi thông báo cho Lý Tín và Tư Mã Hươu Nhi, 89 loạn vệ coi như được an cư ở trong đại trạch môn.

Thường ngày họ phụ trách an toàn cho nội viện, hoặc là xử lý chút gia vụ. Bất kể là Đồng Lục hay là Thái Diễm, đều đối với họ đặc biệt kính trọng.

Đồng Phi theo loạn vệ đi vào đại sảnh nghị sự, dọc theo đường đi cũng không nghĩ ra Thạch Thao là ai.

Vào đại sảnh thấy một người đứng bên trong. Tuổi chừng 17, 18, da trắng môi hồng, rất có phong độ của người trí thức.

Thấy Đồng Phi đi vào, người này đầu tiên là ngẩn ra, hiển nhiên là bị tướng mạo của Đồng Phi làm giật mình.

Sau đó nhanh chóng khôi phục lại, tiến lên một bước và khom người nói:

- Xin hỏi tướng quân có phải là Đồng Phi tướng quân từng bình loạn tại Toánh Xuyên?

Đồng Phi gật đầu, nâng người đó dậy:

- Chính là tại hạ.

- Tướng quân có biết một người tên là Từ Thứ, người Dĩnh Âm không?

Từ Thứ?

Đối với Đồng Phi đó là một cái tên đã mấy năm chưa từng nhớ tới. Nhưng dù vậy nó lại rất quen thuộc.

- đương nhiên biết!

Đồng Phi nghi hoặc nhìn người đó:

- Xin hỏi các hạ là. . .

Người đó lại thở phào một hơi, quỳ phịch xuống đất rồi kích động nói:

- Tại hạ Thạch Thao, tự Quảng Nguyên, là bằng hữu của Nguyên Trực. Tướng quân, xin ngài đứng ra cứu Nguyên Trực, bằng không, Từ Nguyên Trực thật sự sẽ chết!

Đồng Phi nghe thế liền kinh hãi!

279. Chương 279: Phụng Chỉ Mộ Bình

- Từ Nguyên Trực bị làm sao?

Đồng Phi nghe ra được, chỉ sợ Từ Thứ đã gây ra họa.

Đồng Phi vẫn có ấn tượng rất tốt đối với người thiếu niên có máu du hiệp mạnh mẽ kia. Sau khi xác nhận Từ Thứ chính là Đan Phúc tiên sinh trong truyền thuyết, cái tên Từ Nguyên Trực đối với Đồng Phi cũng không tính quá mức xa lạ. Huống chi quen biết một hồi, Đồng Phi cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Vì vậy khi Thạch Thao nói Từ Thứ gặp nạn, Đồng Phi rất giận mình.

Thạch Thao được Vũ An Quốc và Thành Lễ nâng dậy, sau khi ngồi xuống mới ổn định được tâm tình.

- Từ sau loạn Thái Bình Đạo, chiến loạn ở Toánh Xuyên mặc dù được dẹp, nhưng vẫn còn rất nhiều lưu khẩu gây rối, tương đối hỗn loạn. Sau khi Nguyên Trực về nhà liền khổ luyện kiếm thuật, cũng cực kỳ kính nể tướng quân, thường xuyên nhắc tới tướng quân khi nói chuyện với ta và các hảo hữu.

Thoạt nhìn, Thạch Thao là một người nói nhiều.

Mặc dù Đồng Phi muốn cắt đứt lời hắn, nhưng tiểu tử này vừa mở miệng liền thao thao bất tuyệt, không cho Đồng Phi một cơ hội nào.

Bất đắc dĩ, đành phải kiên trì nghe tiếp. Nhưng đồng thời lại cảm thấy khó hiểu. Y rất xa lạ với cái tên Thạch Thao này, nhưng tự của người này vì sao luôn có cảm giác đã nghe qua? Thạch Quảng Nguyên, Thạch Quảng Nguyên. . . Lê nào cũng là một nhân vật nổi danh trên bảng trong Bình Thư sao?

Thạch Thao nói:

- Dĩnh Âm có rất nhiều vọng tộc, khi chiến loạn đều bỏ chạy. Nhưng sau khi bình định lại lần lượt trở về. Trong đó có một số người thường trách móc tướng quân. Có đôi khi Nguyên Trực nghe được thường sẽ khắc khẩu với họ, thậm chí còn xảy ra xung đột. Vốn đây cũng là việc bình thường, đều là trẻ tuổi khí thịnh, ai lại sẽ để ý việc này...

Đồng Phi rất cuộc nhẹn không được:

- Quảng Nguyên, xin nói trọng điểm đi.

- A, trọng điểm. . . Trọng điểm chính là năm ngoái Vương Phân người Ký Châu làm loạn, may mắn có tướng quân hộ giá, mới khiến hoàng thượng tránh được nạn. Sau khi hoàng thượng trở về Lạc Dương liền có hoài nghi với sĩ nhân. Sĩ nhân các nơi cũng gặp nạn, thậm chí có một số người còn liên lụy đến người vô tội. Trước đó vài ngày, có người ở người ở tửu lâu nói là tướng quân ngài một tay thao túng trấn áp sĩ nhân.

Đồng Phi nghe vậy nhú mày, hừ lạnh:

- Quả thật là nói bậy.

Đích thật là nói bậy. Loại chuyện này, Đồng Phi y có tư cách gì mà thao túng? Hoàng thượng hay là sĩ nhân cũng thế, nhưng đều không phải y có thể nắm trong tay được.

Thạch Thao nói:

- Đúng vậy, Nguyên Trực cũng nói là nói bậy. Nhưng có không ít người lại tin, sau đó còn càng truyền càng rộng, nói cứ như thật. Lúc đó ta nói với Nguyên Trực, phương diện này khẳng định có vấn đề, nói không chừng là có người đang âm thầm thao túng, muốn làm hư danh tiếng của tướng quân. Đặc biệt là những người ở thư viện Toánh Xuyên, nói ngài rất khó nghe...

- Quảng Nguyên, trọng điểm. . .

- À, lập tức sẽ nói đến đây... Một tháng trước, Nguyên Trực uống rượu ở tửu lâu, nghe có người quở trách tướng quân. Nói mấy lời như tướng quân chó lợn không bằng, dù sao thì đều khó nghe. Ngày đó Nguyên Trực uống cũng nhiều, sau khi nghe được lập tức nổi giận...Hắn qua dạy bảo cho người đó một trận. Vốn cũng không có gì, nhưng không ngờ người đó lại triệu tập một nhóm sĩ tử của thư viện, vây quanh tửu lâu. Họ đều cầm vũ khí. Nguyên Trực giận dữ, đã trường kiếm sát nhân.

Rốt cuộc nói đến trọng điểm rồi...

Đồng Phi thở phào một hơi, sau đó nói:

- Vậy sau đó thì sao?

Có người đưa tới canh đậu giải nhiệt đặt vào tay Thạch Thao. Thạch Thao cũng đang khát, bưng bát lên ừng ực uống sạch trơn.

- Nguyên Trực giết người mà bị vào lao, nhưng không ngờ bị người ta hành hạ đủ kiểu. Sau đó ta nghe được, huyện úy Dĩnh Âm vốn là người xuất thân từ thư viện, tự nhiên là có điều chiều cổ. Vốn chuyện này cũng không khó giải quyết, dựa theo luật Đại Hán, chúng tôi nộp tiền là có thể chuộc Nguyên Trực ra. Nhưng huyện úy này lại không đồng ý, hơn nữa mỗi lần ra toà, đầu tiên đều hành hung một trận... Ta thật sự không có cách nào nữa. Bởi vì nghe Nguyên Trực nói ngài cũng quen biết với hần, nên đi tìm thăm thăm xin lệnh bài ngài để lại cho hần năm đó, muốn xin ngài đi cứu Nguyên Trực. . .

Đồng Phi nghe vậy lại nhũm mày.

Bất kể nói thế nào, Từ Thứ nhất định phải cứu.

Nhưng hiện tại y không thể như trước kia. Muốn rời khỏi Lạc Dương, nhất định phải có sự đồng ý của Hán Đế và Hà Tiến, cũng không tự do.

- Quảng Nguyên, chuyện này ta đã biết... Yên tâm, Nguyên Trực ta nhất định sẽ cứu. Người cứ đợi một chút, giờ ta sẽ phái người đến Dĩnh Âm, trước tiên bảo trụ tính mệnh của Nguyên Trực rồi tính tiếp... Thành Lễ!

- Có!

- Người nhanh chóng mang 200 Cự Ma Sĩ theo Quảng Nguyên đến Dĩnh Âm. Ta không quản người dùng thủ đoạn gì, dùng phương pháp gì, trước khi ta đến phải giữ được tính mệnh của Từ Thứ cho ta. Thật sự không được, cứ nói là ta chinh tích Từ Nguyên Trực làm Tiết tông hồ bí cho ta...

- Tiểu nhân sẽ đi triệu tập nhân mã ngay.

Sau khi phân phó Thành Lễ, Đồng Phi đứng lên kéo tay Thạch Thao và nói:

- Nhưng phải làm phiền Quảng Nguyên vất vả một chuyến nữa rồi. Người yên tâm, ta sẽ tới đó chậm nhất là ba ngày với các người. Nói chung trước khi ta đến Dĩnh Âm, người phải giữ được mạng của Từ Thứ.

- Thảo dân hiểu rồi.

Sau khi bảo Thạch Thao theo Thành Lễ xuất phát, Đồng Phi lại chạy đi tìm Thái Ung.

Đối với thỉnh cầu của Đồng Phi, Thái Ung sẽ không cự tuyệt. Sau khi nghe xong, lập tức tự viết một phong thư, mệnh Thái An ngay trong đêm đến Dĩnh Âm, tìm bằng hữu của hần tại địa phương đứng ra để bảo đảm tính mệnh của Từ Thứ. Sau đó Đồng Phi vội vàng vàng chạy tới Bắc Cung, cầu kiến Hán Đế Lưu Hoành.

Nói đến cũng khéo, Lưu Hoành cũng đang muốn tìm y.

Đồng Phi được tiểu hoàng môn dẫn đi tới thư phòng của Hán Đế.

Hán Đế sau khi trải qua một phen sợ hãi, nhìn qua tinh thần càng khỏe mạnh hơn trước đây.

Sắc mặt hần hồng nhuận, khí sắc rất tốt.

Sau khi thấy Đồng Phi đến liền cười xua tay, ra hiệu Đồng Phi ngồi xuống một bên.

Đồng Phi vâng một tiếng, sau đó ngồi nghiêm chỉnh xuống.

Hán Đế nói:

- Đồng khanh, trầm tìm người tới đây là muốn người đến Từ Châu một chuyến. Tổ quân cho Hồ bí lang đã rất gấp gáp rồi. Thiên hạ hùng binh từ Đan Dương. Lần này người đến Từ Châu, nhiệm vụ chính yếu là

chiêu mộ ba nghìn Hồ bí lực sĩ cho trăm... Trăm mệnh người làm Giả quang lộc huân, có được trì tiết hành sự. Quan viên các nơi đều phải nghe người điều khiển, nếu có người làm lỡ chính sự, có thể tiền trăm hậu tấu. . . Đồng khanh, trăm biết người trung nghĩa, việc này cần phải làm thoả đáng, sau khi trở về trăm tự có phong thưởng.

*Vào thời Hán mạt và Ngụy Tấn Nam Bắc triều, quan chức quân chính địa phương thường được thêm danh hiệu Sứ trì tiết, trì tiết, hoặc giả tiết. Sứ trì tiết được giết quan lại trung cấp trở xuống, trì tiết được giết người không có quan chức, giả tiết được giết người vi phạm quân lệnh.

Đồng Phi đang sầu vì việc mượn cơ rời khỏi Lạc Dương, nghe vậy nào có đạo lý không đồng ý.

- Bệ hạ cứ yên tâm. Thần tuyệt đối sẽ không khiến bệ hạ thất vọng. Mặt khác thần có một việc tư, muốn đi qua Dĩnh Âm. . .

280. Chương 280: Từ Thứ Cầu Học

Hán Đế nói:

- Việc này cũng không sao. Chỉ cần Đồng khanh có thể làm tốt việc của Hồ bí lang, việc đó cũng không có trở ngại gì.

- Vậy thần sẽ trở lại chuẩn bị, đêm nay lên đường.

- Còn có, Bắc Cung giáo úy. . .

- A, thần đã chuyển cáo cho huynh trưởng của thần. Hắn nói nguyện ý nghe theo hoàng thượng an bài.

Hán Đế thoả mãn gật đầu:

- Nhà của Đồng khanh quả nhiên trung nghĩa.

Có Kiển Thạc từ ngoài cửa đi vào, tay bưng một hộp sắt hình chữ nhật, bên trong đặt tất cả vật phẩm. Đồng Phi kiểm kê xong mới cáo từ rời đi.

Khi mới đến Bắc Cung môn thì một người chạy tới.

- Đồng khanh, Đồng khanh dừng chân.

Quay đầu nhìn khiến Đồng Phi không khỏi kinh ngạc. Thì ra là Biện vương tử, thấy hắn vừa chạy vừa thở hồng hộc. Đi tới trước mặt Đồng Phi, Biện vương tử điều chỉnh hô hấp một chút, mới khẽ nói:

- Đồng khanh, cô nghe nói người. . . Từ Bắc Cung giáo úy rồi hả?

Đồng Phi gật đầu:

- Xác thực có việc này!

Lời vừa ra khỏi miệng, mắt Biện vương tử thoáng cái đỏ hoe.

- Vậy có phải, sau này người sẽ không lo cho cô nữa?

Có lẽ là ba năm ở chung, có lẽ là một lần cứu giá tại Ung Khâu, ở trong lòng Biện vương tử Đồng Phi đã là người hắn tín nhiệm nhất. Từ lần đầu tiên gặp mặt, lần đầu tiên kích cúc, lần đầu tiên Đồng Phi dạy hắn luyện võ, từng màn hiện ra trong lòng hắn.

Biện vương tử nước mắt lưng tròng, bất lực nhìn Đồng Phi:

- Đồng khanh, nếu cả người cũng không lo cho ta nữa, sau này có không còn người có thể nói chuyện nữa rồi... Trong hoàng thành này, người cô tin tưởng nhất chính là người, người, vì sao người phải từ quan chứ?

Tỉ mỉ ngẫm lại, Biện vương tử hôm nay mới chỉ 12, 13 tuổi, vẫn là một đứa trẻ.

Trong hoàng thành này, đích thật là...

Đồng Phi nhìn bốn phía không có ai, mới khẽ vỗ lên vai Biện vương tử.

Biện vương tử chỉ cao tới ngực Đồng Phi, trông giống như một đứa trẻ. Đồng Phi nói:

- Điện hạ, thần không phải không lo cho ngài. Chỉ là thần đã làm Hồ bí trung lang tướng, nếu như còn làm Bắc Cung giáo úy, sẽ bị người khác nói xấu...Người tiếp chưởng Bắc Cung giáo úy là đại ca của thần. Hắn cũng sẽ lo cho điện hạ. Nếu có chuyện gì, có thể trực tiếp tìm hắn.

- Người, người thực sự không phải vì. . . Cho nên mới từ quan?

- Dương nhiên!

Đồng Phi biết Biện vương tử nói cái gì. Chỉ sợ hắn muốn nói: người thực sự không phải vì ta không được phụ hoàng thích mới từ quan sao?

- Điện hạ, đêm nay thần sẽ rời khỏi Lạc Dương, đến Đan Dương chiêu mộ tân quân, trùng tổ Hồ bí lang. Đến lúc đó, Hồ bí lang thành lập, thần vẫn sẽ hiệu lực cho ngài, vẫn sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ ngài. Làm gì có chuyện ta không lo cho ngài nữa?

- Nhưng mẫu hậu. . .

Đồng Phi thở dài, đã hiểu.

Thì ra trong chuyện này còn có lời lừa gạt của Hà hoàng hậu. Đồng Phi lại khuyên bảo một lúc, mới làm cho Biện vương tử triệt để yên tâm.

Nụ cười lại xuất hiện trên khuôn mặt hắn:

- Đồng khanh, trở về sớm một chút. Đến lúc đó mang về mấy thứ thú vị, nói cho cô nghe những việc người thấy dọc đường.

- Thần, tuân chỉ!

Đồng Phi nhìn theo Biện vương tử rời đi, thở phào một hơi.

Sau khi rời khỏi Bắc Cung, về đến nhà, lại xử lý mọi việc thỏa đáng, sau đó trước hừng đông mới mang theo ba trăm Cự Ma Sĩ xuất phát.

Đi theo còn có Bàng Đức và Vũ An Quốc.

Mà Sa Ma Kha thì tiếp tục ở lại nhà, phụ trách bảo vệ an toàn cho đại trạch môn. Chuyện này coi như Đồng Phi đã điều đi hơn một nửa phòng vệ của đại trạch môn. Trong nhà chỉ còn lại hơn trăm chiến sĩ Ngũ Khê Man, cùng 89 loan vệ ở nội trạch.

Tuy nhiên nơi này là Lạc Dương, có Bắc Cung vệ của Điện Vi cùng với 600 Bắc Cung vệ do Trương Cáp suất lĩnh đang ở trong Bắc Mang sơn trang ở ngoài thành Lạc Dương, nên không đến mức có nguy hiểm xảy ra. Khi xuất phát, đám người Thái Diễm còn lưu luyến đưa tiễn Đồng Phi ra tận đại môn.

Nhiều lần dặn dò, khiến Đồng Phi cũng cảm động không ngớt.

- Trở về đi, xong việc ta sẽ lập tức quay về...

Thái Diễm và Đồng Lục đều mắt đỏ hoe.

Mới gặp nhau mấy tháng, lập tức lại phải chia tay. Nỗi lo lắng trong lòng thực sự khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt.

- Các người cũng phải bảo trọng, chiếu cố tốt Văn Cơ và Ngũ Cân... Hồng Xương, ta không ở nhà, làm phiền người phí tâm tư nhiều hơn rồi.

Nói rồi Đồng Phi xoay người lên ngựa.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, đoàn người rốt cuộc biến mất trong màn đêm, chỉ để lại một đám người ngoài đại trạch môn kiến chân trông về phía xa. . . .

Chuyến này của Đồng Phi không giống với nhiệm vụ gian khổ khi đến Ký Châu trước kia, vì vậy khinh trang ra trận.

Mã khải, khôi giáp đều gói lại treo trên một chiến mã khác. Trước đây đám người Mã Tung hộ tống gia quyến của Diễn Vi đến Lạc Dương, đã mang theo một nhóm chiến mã. Điều này cũng làm cho ngựa dưới trướng của Đồng Phi thoáng cái tăng thêm không ít, ba trăm Cự Ma Sĩ, tất cả đều là một người hai kỵ.

Đồng Phi chỉ mặc một bộ hắc sam, bên trong khoác nhuyễn giáp.

Tượng Long khi chạy cũng khá nhẹ nhàng. Không còn sức nặng của khôi giáp và binh khí, tốc độ của Tượng Long rất nhanh, suốt đường luôn dẫn đầu, nhìn qua nó có vẻ đặc biệt thích thú. Nếu như tính toán tuổi tác, Tượng Long đã qua tuổi 15 rồi.

Chính là ở trong trạng thái đỉnh phong nhất!

Nhưng Đồng Phi biết, nếu qua vài năm nữa, trạng thái của Tượng Long sẽ xuất hiện xu thế xuống dốc.

Thịnh cực tất suy, không chỉ con người, ngựa cũng như vậy.

Cho nên Đồng Phi cũng cực kỳ quý trọng thời gian ở cùng với Tượng Long. Đợi có một ngày, Tượng Long chạy không nổi nữa, sẽ đưa nó đến Trương Dịch. Nó vốn là đến từ Tây Vực, lá rụng về cội, tự nhiên nên sống quãng đời còn lại tại Tây Vực. Mà hiện tại, cứ để nó mặc sức chạy nhảy đi...

Sau khi rời khỏi Lạc Dương, đoàn người hầu như ngựa không dừng vó lên đường.

Khoảng ngày thứ ba, sau khi qua Huỳnh Dương, đám người Đồng Phi liền đuổi theo Thành Lễ và Thạch Thao đã xuất phát trước.

Hai quân hội hợp làm một, sau khi nghỉ ngơi qua lại lên đường.

Vốn Thạch Thao còn có chút lo lắng. Dù sao Thành Lễ không phải là Đồng Phi, đến Dĩnh Âm có thể ngăn được quan phủ địa phương hay không cũng không nhất định. Mà Đồng Phi xuất hiện, khiến hắn cảm thấy yên lòng hơn sau mấy ngày lo lắng.

Dù sao, hắn cũng không hy vọng thấy Thành Lễ và quan phủ địa phương xảy ra xung đột chính diện.

Cứ như vậy, đoàn người Đồng Phi ngày đêm lên đường đến Dĩnh Âm. Dọc theo đường đi, Đồng Phi ngoài ý muốn phát hiện Thạch Thao rất tinh thông về chính sự, đặc biệt là kiến giải đối với hai mặt luật pháp cùng lại trị, cũng có chỗ rất độc đáo của hắn. Đừng thấy Thạch Thao lảm chuyện, nhưng khi nói lên rất trật tự rõ ràng. Nói cái gì đến miệng hắn, không có lý cũng trở thành có đạo lý.

Đồng Phi nhin không được hỏi:

- Quảng Nguyên có tài cán như vậy, vì sao không hiệu lực cho triều đình?

Thạch Thao cười khổ:

- Không phải là ta không muốn hiệu lực cho triều đình, mà là không có cửa. Vốn ta cũng như Nguyên Trực, đều xuất thân từ hàn gia, lại không muốn hiệu lực cho vọng tộc, vì vậy không có người giới thiệu. Hơn nữa ta cảm thấy, tài năng của ta còn chưa đủ để đảm đương trọng trách. Vốn ta dự định ra ngoài chu du, tìm kiếm danh sư học tập, nhưng không ngờ Nguyên Trực lại xảy ra chuyện này.

- Vậy sau này Quảng Nguyên dự định thế nào?

Thạch Thao suy nghĩ một chút:

- Ta và Nguyên Trực tình như thủ túc, nếu như Nguyên Trực không có việc gì, ta sẽ ra ngoài tìm kiếm danh sư học tập; nhưng nếu như Nguyên Trực. . . Ta sẽ phụng dưỡng thăm thăm sống quãng đời còn lại, nếu như khi đó còn có khả năng, ta sẽ chu du nữa.

Những lời nói này làm cho đám người Đồng Phi không khỏi nhìn Thạch Thao với cặp mắt khác xưa.

Bàng Đức nhin không được nói:

- Quảng Nguyên thật là người cao thượng, còn hơn rất nhiều các sĩ tử chỉ có hư danh. Đức bội phục.

Đồng Phi cũng rất cảm khái.

Thạch Thao không quá nổi tiếng, nhưng có được tình ý này, quả nhiên có thể khiến vô số danh sĩ thiên hạ nhục chết.

Ở Lạc Dương cũng đã nhiều năm, cái nhìn đối với sĩ nhân từ sợ hãi, kính nể ngay từ đầu, sau đó là khinh thường.

Điều này không phải là không có nguyên nhân.

Năm thứ hai Đồng Phi đến Lạc Dương, cũng chính là năm Trung Bình thứ ba, đã từng xảy ra một việc, và được người Lạc Dương lưu truyền. Đương nhiên, chuyện đó không có quan hệ với Đồng Phi, lúc đó y cũng chỉ ở bên cạnh xem náo nhiệt mà thôi.

Một mặt của chuyện này đã liên lụy đến Viên gia.

Viên Ngỗi từng có một con gái, tên là Viên Dị. Vào năm Trung Bình thứ ba, đang độ tuổi trăng tròn. Lúc đó có danh sĩ Lạc Dương là Hoàng Doãn, tài học uyên bác, rất có danh tiếng. Viên Ngỗi cũng khá thỏa mãn với hần, muốn gả con gái cho vị sĩ tử danh lưu này.

Nhưng có một vấn đề, Hoàng Doãn này đã thành thân, lại còn là hậu duệ vọng tộc của Dự Châu Trần Lưu.

Thê tử họ kép Hạ Hầu. . . Có vẻ như có quan hệ thân thích với Tào Tháo. Tào Tháo từng nói qua, Hạ Hầu thị đó luận bối phận thì chính là chất nữ của hần.

Rất có tài năng, đồng thời cực kỳ hiền thực, người cũng xinh đẹp.

Từ sau khi gả cho Hoàng Doãn, vẫn tuân thủ nghiêm ngặt phụ đạo, cẩn tôn lời nói của nữ giới, rất nhiều người nhắc tới nàng, đều sẽ gật đầu tán thưởng.

Chẳng ngờ Hoàng Doãn kia sau khi biết được ý của Viên Ngỗi, lập tức muốn bỏ Hạ Hầu thị. Trong mắt hần, bầu vú vào Viên gia, tiền đồ của hần sẽ càng rộng lớn hơn so với sự ủng hộ của Hạ Hầu thị. Mặc cho Hạ Hầu thị khóc lóc khuyên bảo thế nào, Hoàng Doãn này vẫn một lòng một dạ muốn làm như vậy.

Lúc đó Đồng Phi nghe nói chuyện này, hận không thể qua chặt cái đầu của Hoàng Doãn kia.

Cũng lúc đó Tào Tháo có mặt và ngăn cản Đồng Phi. Hần cười lạnh:

- Tây Bình đừng lo lắng, chất nữ đó của ta có rất nhiều thủ đoạn.

Quả nhiên, mấy ngày sau truyền tới tin tức, Hạ Hầu thị không ngờ chấp thuận với ý của Hoàng Doãn.

Tuy nhiên có một điều kiện, chính là muốn Hoàng Doãn triệu tập thân bằng, ngay mặt nói rõ. Hoàng Doãn cũng không nghĩ nhiều, đã mời không ít người tới. Trong tiệc rượu, Hạ Hầu thị đột nhiên làm khó dễ, đem lý do Hoàng Doãn muốn bỏ nàng trình bày lại một lần, còn kể ra chuyện khó xử của Hoàng Doãn. Một điểm nghiêm trọng nhất, chính là Hoàng Doãn kia sau khi cưới nàng, từng sao chép văn chương của nàng.

Lúc đó tạo ra xôn xao rất lớn, Đồng Phi và Tào Tháo cũng đều có mặt, nhin không được lớn tiếng khen ngợi.

Hạ Hầu thị còn đưa ra chứng cứ, khiến Hoàng Doãn thẹn quá thành giận, tại chỗ rút kiếm ra. Tào Tháo đi qua đạp ngã Hoàng Doãn, lại bị Đồng Phi ấn dí xuống đất hành hung ột trận. Sau đó Hạ Hầu thị tỏ rõ nàng đã không còn quan hệ với Hoàng Doãn gì nữa. Khi rời khỏi Lạc Dương, Đồng Phi và Tào Tháo còn đến đưa tiễn. Có đôi khi ngẫm lại, cô gái xinh đẹp như thế, Hoàng Doãn kia bị ngớ ngẩn hay sao?

Thanh danh của Hoàng Doãn tại Lạc Dương coi như triệt để mất sạch, từ đó về sau không biết tung tích nữa.

Mà sau khi trải qua chuyện này, cái nhìn của Đồng Phi đối với danh sĩ đã trở nên xem thường.

Hôm nay lại nghe những lời nói của Thạch Thao, y nhin không được nói:

- Người người đều nói lễ nghĩa liêm sỉ, còn có rất nhiều kẻ hào nhoáng bên ngoài, miệng luôn nói lễ nghĩa liêm sỉ. Nhưng nếu như so sánh với Quảng Nguyên, những người này. . . Thật sự khiến người khác phần nộ. Quảng Nguyên, thực không dối gạt người, ta vốn có cái nhìn rất phiến diện với sĩ nhân. Nhưng hôm nay nghe những lời của Quảng Nguyên, ta mới biết, trên đời này, thật có danh sĩ.

Thạch Thao thì luôn miệng khách sáo.

Dọc theo đường đi, hàn huyên thêm rất nhiều đề tài với Đồng Phi.

Phần lớn thời gian, Đồng Phi cũng chỉ có thể ra vẻ lắng nghe, chỉ là thỉnh thoảng nói hai câu. Nhưng phần lớn đều nói trúng tâm khảm của Thạch Thao.

Một ý nghĩ cũng chưa thành thực hình thành trong đầu Đồng Phi.

Tiến vào quận Toánh Xuyên, Đồng Phi rốt cuộc nhịn không được nói:

- Quảng Nguyên, ta có một cách, nói không chừng có thể khiến hàn sĩ thiên hạ được vào triều toàn bộ.

Thạch Thao không kìm nổi hứng thú:

- Dám thỉnh giáo, phương pháp thế nào?

- Khoa cử!

Đồng Phi đối với chế độ khoa cử nói thật thì cũng không quá quen thuộc. Đời trước hơn phân nửa thời gian là trải qua trong sơn lâm, mà chế độ khoa cử vào lúc đó cũng đã bị huỷ bỏ. Đồng Phi cũng chỉ từ trên một số sách báo cùng từ trong miệng các lão nhân lý giải đại khái.

Thạch Thao nghi hoặc:

- Nhưng không biết khoa cử này là cái gì?

Đồng Phi lập tức đem chế độ khoa cử mà y biết giảng giải một lần, chẳng ngờ làm cho Thạch Thao nghe được mà ánh mắt không ngừng tỏa sáng.

- Nếu có được phương pháp này, thì hàn sĩ thiên hạ có lối ra rồi...

Đồng Phi cười:

- Ta cũng chỉ nói qua loa thế thôi, nhưng thao tác cụ thể, chỉ sợ còn có rất nhiều vấn đề cần phải giải quyết.

- Việc này có ngại gì? Chỉ cần theo cách nghĩ của tướng quân mà làm, hoàn thiện thì có thể rồi!

Thạch Thao ra chiều suy nghĩ, nhẹ giọng trả lời. Cũng không phải Thạch Thao, hoặc là nói cổ nhân ngu dốt. Có đôi khi chính là như thế, bị cái vỏ bên ngoài che mắt. Toàn bộ sự vật chỉ khi phát triển đến một ranh giới nào đó, tự nhiên sẽ sinh ra một sự vật mới xuất hiện. Khoa cử cũng vậy, ở trên lịch sử có Tù Văn Đế đưa ra khái niệm, sau đó tại Đường triều mới có thể hoàn thiện.

Đồng Phi không biết, lúc này y đề xuất khái niệm như vậy, sẽ mang đến bước ngoặt gì cho thời đại này.

Nhưng có một điểm y lại biết, muốn thực thi phương án này, độ khó của nó lớn thế nào có thể tưởng tượng. Chỉ sợ người đầu tiên nhảy ra phản đối chính là các thế tộc hào môn. Dù sao khoa cử này đã cắt đứt địa vị ưu thế của họ ở trong quan trường.

Nhưng Thạch Thao lại không đi suy nghĩ đến vấn đề này, lời nói dọc theo đường đi đột nhiên trở nên ít hơn.

Nhìn ra được, ý nghĩ này của Đồng Phi đã kích động đến cõi lòng hẩn. Chắc hẳn trong thời gian tới, hẳn sẽ vì điều này mà khổ não.

Một ngày, rốt cuộc đã tiến vào Dĩnh Âm.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Đồng Phi đến nơi đây. Chỉ là hai lần trước, một lần là bởi vì đắc tội Tuân thị mà bị ép ly khai, một lần khác lại bởi vì nguyên nhân chiến loạn mà đi qua nơi này.

Về tình huống của Từ Thứ, Đồng Phi đã lý giải.

Chỗ khó nhất của việc này là ở huyện úy Dĩnh Âm. Người Từ Thứ giết tên là Khấu Hiển, mà huyện úy Dĩnh Âm lại tên là Khấu Mông. Rõ ràng, giữa hai người này có liên quan. Mà Toánh Xuyên xưa nay là nơi danh môn vọng tộc xuất hiện lớp lớp, Khấu thị này ở Dĩnh Âm cũng là đại tộc có mấy trăm năm lịch sử. Nổi tiếng nhất trong tộc chính là Khấu Tuân, một trong Vân Đài nhị thập bát tướng, từng lập công lao vào thời Quang Vũ trung hưng.

Bảo Thạch Thao và Thành Lễ mang theo một trăm Cự Ma Sĩ đi thẳng đến nhà Từ Thứ, Đồng Phi thì cầm tiết đi tới ngoài phủ nha thái thú Toánh Xuyên.

- Thông bẩm đại nhân nhà ngươi, nói là có Lạc Dương Hổ bí trung lang tướng, An Ninh Đình hầu Đồng Phi, phụng chỉ làm việc.

Vũ An Quốc dục ngựa đi trời trước bậc thang phủ nha, ở trên ngựa lớn tiếng quát.

Công nhân ở cửa phủ nha cũng là người kiến thức rộng rãi, liếc mắt liền nhìn ra những người này cũng không phải người thường có thể sánh bằng.

Hắn vội vã cung kính hành lễ:

- Mời đại nhân chờ một chút.

Rồi hốt hải đi thông báo cho thái thú Toánh Xuyên, chốc lát sau, thấy một quan viên trung niên đi ra ngoài phủ nha.

- Thái thú Toánh Xuyên Trần Đàm, bái kiến An Ninh Đình hầu!

Luận phẩm trật, chức vụ của thái thú Toánh Xuyên hơi cao hơn Hổ bí trung lang tướng, nhưng bổng lộc lại tương đồng. Một người là đại quan địa phương, một người lại là thân tín bên cạnh hoàng đế, có thể nói là tám lạng nửa cân. Nhưng Đồng Phi còn treo một cái tước vị An Ninh Đình hầu, vậy thì lại khác. Trần Đàm cũng xuất thân danh môn, sao lại không biết danh hiệu Đồng Tây Bình hổ lang chi tướng này chứ?

Người kính ta một thước, ta kính người một trượng!

Đây là tín điều của Đồng Phi.

Trần Đàm rất nể tình. Y cũng bánh ít đi, bánh quy lại, bước xuống ngựa.

Đồng Phi vừa xuống, tùy tùng cùng Cự Ma Sĩ đi theo phía sau cũng không thể ngồi trên ngựa nữa.

Tất cả vội vàng nhảy xuống chiến mã. Hành động chỉnh tề như một đó hoàn toàn không phát ra chút động tĩnh nào, khiến Trần Đàm thán kinh hãi.

Không hổ là Đồng Tây Bình có thể ở trong loạn quân Ung Khâu trăm thủ cấp thượng tướng!

Đồng Phi đi qua, cung kính hành lễ:

- Trần đại nhân, lần này Đồng Phi đi qua thánh địa, mạo muội bái phỏng, xin đại nhân chớ trách.

Khi nói cũng tỉ mỉ quan sát Trần Đàm một chút, phát hiện Trần Đàm này có hơi quen mặt.

Trần Đàm cũng nhìn ra nghi vấn trong mắt Đồng Phi:

- Đại nhân có phải cảm thấy tại hạ rất quen mặt đúng không?

Đồng Phi xấu hổ cười, gật đầu xưng phải.

Trần Đàm cười nói:

- Ta cùng với huynh đệ đồng tộc của ta có tướng mạo khá tương tự.... . Ha ha, huynh đệ đó của ta cũng thường xuyên nhắc tới tên của đại nhân ngài đấy.

- Huynh đệ của ngài?

- Trần Quân, Trần Trường Văn, chắc hẳn An Ninh Đình hầu cũng không xa lạ.

- A, ta nhớ ra rồi. . .

Không nói còn không cảm thấy, vừa nói ra, Đồng Phi liền nghĩ tới, tướng mạo của Trần Đàm này đích thật là rất giống Trần Quân.

- Nơi này nhân viên phức tạp, không bằng An Ninh Đình hầu vào phủ nha nói rồi?

Đồng Phi vội nói:

- Người thô鄙 không dám dừng lại thánh địa. Hôm nay Đồng Phi đến đây là có việc công trong người. Bộ hạ mệnh Đồng Phi thành lập tân quân, đến Đan Dương mộ binh. Đi qua nơi đây, đặc biệt chinh tích một người thuộc quản lý của đại nhân làm Tiết tông hổ bí cho ta.

Nói rồi Đồng Phi vung tay ra, Vũ An Quốc lập tức đưa tới ấn tín của Hổ bí trung lang tướng.

Động tĩnh ở thành Lạc Dương Trần Đàm sao lại không biết. Những tin tức ở trong triều đình, đều có tương quan chặt chẽ với lợi ích của thế tộc các nơi.

Vài ngày trước, có triều thần đột nhiên làm khó dễ, nói là Đồng Tây Bình sắp làm Hổ bí trung lang tướng, thực không thích hợp đảm đương Bắc Cung giáo úy.

Đầu mâu trực chỉ Đồng Phi, nhưng không ngờ Đồng Phi không ở Lạc Dương, căn bản không thêm tiếp chiêu.

Ngược lại, Hán Đế nói:

- Đồng khanh đã tự động nhường lại chức vụ Bắc Cung giáo úy, trăm quyết định, do nguyên Hạ quân giáo úy Diển Vi đảm đương. Nguyên Hạ quân giáo úy, chức vị này sẽ so Xa kỵ tướng quân Hà Miêu kiêm nhiệm. Đồng khanh cũng đã rời khỏi kinh, đã đến Đan Dương mộ binh rồi.

Ai cũng biết, Hà Miêu cùng đại tướng quân Hà Tiến cũng không phải một đường, lại rất thân với Thập thường thị.

Nhưng người ta là thân huynh đệ. Hà Tiến cũng cực kỳ thoả mãn việc này, bất kể nói như thế nào, hai người họ đều là người một nhà.

Vì vậy, Trần Đàm cũng nghe nói việc Đồng Phi mộ binh, tự nhiên không dám chậm trễ.

Hắn vội hỏi:

- Xin hỏi tướng quân muốn chinh tích người phương nào?

Theo Trần Đàm nghĩ, người Đồng Phi muốn chinh tích đương nhiên là danh sĩ của Toánh Xuyên này. Người muốn chinh tích, ta sẽ phối hợp. Về phần người ta có nguyện ý đi cùng người hay không thì phải bàn lại. Phải biết rằng, tính tình của những danh sĩ này đa phần là cổ quái, hơn nữa danh tiếng của Đồng Phi cũng không tính rất tốt, chưa hẳn sẽ có người đáp ứng. Trong thâm tâm, Trần Đàm cũng rất hy vọng thấy Đồng Phi bị xấu mặt.

- Người này tên Từ Thứ, tự Nguyên Trực, là người huyện Dĩnh Âm.

Trần Đàm tỏ ra ngạc nhiên: Từ Thứ, Từ Thứ là ai?

Có công nhân biết việc của Từ Thứ, vội vã nhỏ giọng nói thầm bên tai Trần Đàm. Trần Đàm biến sắc mấy lần, thâm kêu không hay.

- An Ninh Đình hầu, mời đi theo ta!

Lập tức sai người chuẩn bị ngựa, dẫn Đồng Phi vội vã đến phía tây bắc huyện thành. Ra khỏi huyện thành, một đường đi vội, chẳng mấy chốc đã đến bờ Dĩnh Thủy.

Ở đây vốn là nơi xử quyết phạm nhân của Dĩnh Âm.

Khẩu Mông đó là thúc thúc của Khẩu Hiển, đối mặt với hung thủ giết diệt nhi của mình, đương nhiên là không chịu buông tha.

Đã tấu phủ nha, quyết định hôm nay xử trảm Từ Thứ tại bờ Dĩnh Thủy.

Đồng Phi nghe vậy liền sốt ruột, thúc giục Tượng Long nhanh như điện chạy tới giáo trường sông Dĩnh. Bàng Đức, Vũ An Quốc dẫn theo bốn trăm Cự Ma Sĩ phóng nhanh mà đi, khiến khói bụi đầy trời, làm Trần Đàm bị sặc ho khan liên tục.

- Đại nhân, chúng ta có cần đuổi theo hay không?

Trần Đàm cười nói:

- Đuổi theo làm gì? Hiện nay Toánh Xuyên có hơn phân nửa gia tộc hận thấu xương Đồng gia tử, chúng ta đứng ra, chẳng phải là giúp y sao? Để tự y qua đi, có thể cứu được Từ Thứ kia hay không thì phải xem bản lĩnh của y. Xảy ra chuyện cũng không có quan hệ với ta... Nếu y làm lớn chuyện, cùng lắm thì liên hợp các nhà, đến Lạc Dương buộc tội y.

Lập tức, đoàn người chậm rãi đi tới giáo trường.

Từ Thứ quỳ gối bên bờ Dĩnh Thủy, nhìn nước sông chảy cuộn cuộn, sắc mặt lại có vẻ đặc biệt an bình.

Phía sau có quái tử thủ cầm Hoàn Thủ đại đao trong tay đứng trang nghiêm. Mà Khấu Mông thì ngồi dưới lều cỏ, chỉ chờ canh ba buổi trưa đến sẽ khai đao vấn trảm.

Xa xa, có tiếng vó ngựa vang lên.

Chỉ nghe một tiếng quát truyền đến:

- Đao hạ lưu nhân!

Khấu Mông ngẩng đầu đứng xem, liền thấy một kỵ dẫn đầu đang phóng nhanh tới. Phía sau y còn có mấy trăm chiến mã lao băng băng, khói bụi mù trời.

Đồng Phi chạy ào vào giáo trường, lớn tiếng quát lên:

- Ta là An Ninh Đình hầu, Hồ bí trung lang tướng Đồng Phi, phụng chỉ chinh tích Từ Thứ làm Tiết tông hồ bí cho ta. . . Từ Thứ ở đâu?

Từ Thứ vốn đã sinh ra ý tuyệt vọng, nhưng khi hắn nghe được âm thanh quen thuộc mà lại xa lạ đó, nhin không được lệ nóng doanh trong.

Khấu Mông lao tới, lớn tiếng nói:

- Từ Thứ là hung phạm giết người, đã thú nhận tội, triều đình sao có thể chinh tích?

Đồng Phi trừng mắt:

- Người đang dạy ta làm việc như thế nào sao? Chuyện của triều đình đâu đến phiên một Dĩnh Âm lệnh nhỏ nhỏ như ngươi tới quản? Cự Ma Sĩ ở đâu, còn không cỡi trói? Đưa Từ Thứ quay lại Dĩnh Âm?

Nói rồi Đồng Phi dục ngựa chạy tới Từ Thứ.

Khấu Mông lần thứ hai ngăn cản:

- An Ninh Đình hầu, ta biết ngươi lợi hại, nhưng nơi này là Dĩnh Âm, không phải là Ung Khâu. Từ Thứ giết người trên đường, rất nhiều người đã tận mắt thấy. Nếu như không xử quyết, uy nghiêm của luật pháp Đại Hán ta ở đâu? Hoàng thượng sao có thể chinh tích một kẻ ác. Nhất định là người giả truyền thánh chỉ, ý đồ giải cứu hung phạm. Đao phủ thủ ở đâu, lập tức xử quyết Từ Thứ, ta tự gánh chịu việc này.

Đồng Phi híp mắt lại:

- Ai dám giết người?

Thanh danh của Hồ lang chi tướng người trong thiên hạ đều biết. Lúc trước Đồng Phi tung hoành Toánh Xuyên, lập hạ sát uy hiển hách, đao phủ thủ này cũng nghe nói qua tên của Đồng Phi. Sau một tiếng gầm lên như cự lôi, không ngờ tay mềm nhũn, suýt nữa không cầm nổi đại đao.

- Khẩu đại nhân, hôm nay ta không ngại nói rõ mọi chuyện. Người, ta nhất định phải mang đi, ai dám cản ta, đứng ra thử xem?

Lúc này, Vũ An Quốc cầm tiết tiến vào giáo trường. Phù tiết của Hồ bí trung lang tướng đặc biệt bắt mắt.

Bàng Đức dục ngựa đi tới bên cạnh Từ Thứ, nhảy xuống ngựa đẩy ngã quái tử thủ, rồi rút kiếm cắt đứt dây thừng trên người Từ Thứ. Hắn lại sai người dắt tới một con ngựa rồi đỡ Từ Thứ lên ngựa. Lúc này, Khẩu Mông cũng minh bạch, muốn ngăn cản, chỉ sợ là không thể rồi.

Đồng Phi lạnh lùng nhìn Khẩu Mông, ánh mắt lạnh lùng đó mang theo sát ý nồng đậm.

Khẩu Mông trở mắt nhìn Đồng Phi mang Từ Thứ đi, nhưng cũng không có chút chủ ý nào. Lúc này Trần Đàm đi tới giáo trường, thấy tình huống này sắc mặt hắn tỏ vẻ cổ quái. Nhưng trong chớp mắt liền biến mất không thấy, cười ha ha tiến lên nghênh đón.

- An Ninh Đình hầu, mọi việc có phải đã làm thỏa đáng rồi không?

- Đúng vậy!

- Không bằng nghỉ lại Dinh Âm một đêm, cho phép Đàm thiết yến khoản đãi?

Đồng Phi không thích Trần Đàm này. Hắn giống với Trần Quân, nhưng khí chất lộ ra lại làm cho người ta có cảm giác rất khó chịu.

Y lập tức cự tuyệt nói:

- Trần đại nhân không cần khách khí. Ta phụng chỉ mộ binh, còn phải lên đường cho kịp. Ở đây cáo biệt với đại nhân, ngày sau nếu như đại nhân đến Lạc Dương, Phi chắc chắn thiết yến chiêu đãi.

Nói rồi y cũng không để ý tới Trần Đàm, dẫn người nhanh chóng rời khỏi.

Khẩu Mông cắn răng, đi tới trước mặt Trần Đàm:

- Đại nhân, lẽ nào để hắn đi như thế sao?

Trần Đàm cười lạnh:

- Thang Chính, không như vậy thì ngươi còn muốn làm gì? Đồng gia tử đó có thể trong đại quân mấy vạn người đánh ra ngoài, hôm nay lại mang theo gia binh, chỉ sợ tập hợp toàn bộ nhân mã của Dinh Âm ta cũng không ngăn được y. Lại nói, y trì tiết mộ binh, người nào cản cản y, coi như tạo phản. Hoàng thượng trải qua chuyện Ung Khâu đã có cố kỵ với thế tộc chúng ta. Nếu truyền tới triều đình, kẻ không may tuyệt đối vẫn là chúng ta. Thang Chính, kẻ sách hiện nay, phải nhẫn nhịn mới được.

Khẩu Mông giậm chân:

- Nhưng phải nhẫn đến khi nào mới được? Lẽ nào cứ mắt mờ trừng trừng nhìn đám bỉ phu dè dặt cười cợt chúng ta sao?

- Sẽ không lâu đâu... Tin tưởng thái phó đã có định đoạt rồi.

Nói rồi Trần Đàm thở phào một hơi:

- Thang Chính, hôm nay chúng ta chỉ có âm thầm sức lực, nếu có thể nhẫn, thì cứ nhẫn đi.

Những lời nói chuyện giữa Khẩu Mông và Trần Đàm Đồng Phi hoàn toàn không biết gì cả.

Y dẫn theo Từ Thứ đi tới ngoài huyện thành Dinh Âm, chốc lát sau thì thấy Thành Lễ dẫn người đánh theo xe ngựa, đến đây hội hợp.

Từ biệt mấy năm, Từ mẫu nhìn qua đã già yếu không ít.

Khi nhìn thấy Từ Thứ, lão nhân gia không khỏi lão lệ giàn giụa. Từ Thứ nhảy xuống ngựa, lão đảo gục trước xa giá.

- Mẫu thân, hài nhi bất hiếu, làm ấu thân bị sợ hãi!

Thạch Quảng Nguyên đỡ Từ mẫu xuống xe, rồi nâng Từ Thứ dậy.

Từ mẫu nhìn trái nhìn phải, thấy từ ý của Từ Thứ nhiễm đầy máu, trên người vết thương chồng chất. Trong lòng đau đớn, một tay ôm Từ Thứ vào lòng.

- Con, năm đó nương không cho người học kiếm, chính là sợ người xảy ra loại chuyện này. Không ngờ. . .

- Hai nhi sai rồi, hai nhi sai rồi!

Từ Thứ cũng hối hận không ngớt, luôn miệng tự trách.

Thành Lễ đi tới bên cạnh Đồng Phi, nhỏ nhẹ nói:

- Chủ công, vừa rồi khi chúng tôi ra khỏi thành, phát hiện có người theo dõi.

- A? Là ai?

Thành Lễ lắc đầu:

- Không rõ lắm, lúc đó mặt tướng nóng lòng đưa bá mẫu ra khỏi thành, vì vậy không rảnh để ý tới. Không bằng chúng ta. . .

Đồng Phi xua tay ngăn lại:

- Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Nơi này là Toánh Xuyên, chúng ta mang Từ Thứ đi, đã làm cho rất nhiều người bất mãn trong lòng. Nếu gây ra chuyện nữa, chỉ sợ sẽ kích động sĩ nhân Toánh Xuyên phản nộ. Mau rời khỏi đây thôi.

- Vâng!

Thành Lễ đi chỉ huy nhân mã, Đồng Phi thì nhảy xuống ngựa, đi tới trước người Từ mẫu.

Từ mẫu ngẩng đầu, kéo Từ Thứ cúi đầu bái:

- Làm phiền công tử. . .

Thạch Thao bên kia lên tiếng:

- Thấm thẫm, tướng quân hôm nay đã là An Ninh Đình hầu, Hổ bí trung lang tướng, cũng không thể gọi là công tử đâu.

Đồng Phi nhin không được cười to:

- Quảng Nguyên nói quá rồi. Ta cùng với thắm thắm quen biết nhiều năm, gọi tên của ta cũng không sao... Thắm thắm, chúng ta không cần nói lời khách sáo làm gì. Khi ta quen biết với Nguyên Trực, vẫn chỉ là bạch thân mà thôi. Hôm nay gặp lại, chúng ta không luận chức quan tôn ti, đó là chuyện của quan trường. Ta cùng với Nguyên Trực năm đó xưng nhau huynh đệ, hôm nay vẫn là huynh đệ. Làm huynh đệ một ngày, cả đời đều là huynh đệ. . . Ha ha, huynh đệ gặp nạn, Đồng Tây Bình sao có thể nào khoanh tay đứng nhìn?

Những lời này làm lão phu nhân kích động không ngớt.

Trước kia Đồng Phi tung hoành Toánh Xuyên, đánh chết phản tặc, ấn tượng của lão phu nhân đối với Đồng Phi rất tốt. Hôm nay chỉ vì lời hứa năm đó, không ngại thiên lý đến đây cứu người. Phần tình ý này, lão phu nhân đâu thể nhìn như không thấy?

Đồng Phi nói:

- Thắm thắm, nơi đây không được an toàn, chúng ta rời khỏi đây rồi nói sau... Quảng Nguyên, hiện tại người tính thế nào?

Thạch Thao cười nói:

- Phụ mẫu ta đã qua đời nhiều năm trước, hôm nay trong nhà chỉ còn lại một mình ta. Hiện giờ Nguyên Trực đã thoát hiểm, ta cũng nên đi tìm giấc mơ của mình rồi. Ta muốn ngày mai sẽ lên đường, chu du thiên hạ, đi tìm danh sư cầu học.

Đồng Phi nhanh trí:

- Quảng Nguyên, nếu như người muốn cầu học, ta cũng có thể giới thiệu cho người. Nhạc phụ của ta người cũng biết rồi đấy, ta có thể gửi thư, nhờ ông ấy nhận người làm học sinh, an bài như vậy, người xem có được không?

Thạch Thao đầu tiên là vui mừng, nhưng chợt lại lắc đầu.

- Hảo ý của tướng quân, Quảng Nguyên tâm linh. Thái đại gia là người sĩ tử thiên hạ kính ngưỡng, Quảng Nguyên có thể bá Bá Giai tiên sinh làm sư, thực cầu còn không được. Nhưng mà Lạc Dương đó...quá hỗn loạn. Đó là nơi trục lợi, không phải là nơi nghiên cứu học vấn, ta không muốn đi.

Đồng Phi suy nghĩ một chút:

- Ta còn có một người có thể giới thiệu cho người. . . Danh sĩ Tương Dương Bàng Đức Công, năm đó cũng kề vai chiến đấu với ta. Nếu như người nguyện cầu học làm môn hạ của hần, ta cũng có thể gửi thư... Ừ, chuyện này đến Đan Dương, thôi thì qua Tương Dương một chuyến.

- Có phải là danh sĩ Lộc Môn sơn, Bàng Đức Công?

Thạch Thao giật mình, thầm nghĩ: đều nói Đồng tướng quân này thô bỉ, nhưng quen biết không ít danh sĩ. Dọc theo đường đi nói chuyện với y cũng có phần ăn ý, đặc biệt là chế độ khoa cử đó... Nếu như có thể một đường đồng hành, cũng có thể thỉnh giáo nhiều hơn.

- Nếu có thể được Bàng công chỉ bảo, quả thật là may mắn của Thao!

Lúc này, Từ Thứ vẫn một mực yên lặng đột nhiên lên tiếng:

- Phi đại ca, Thứ cũng muốn cầu học với danh sư, không biết có thể giới thiệu cho Thứ được không?

- Học kiếm sao? Bàng công cũng không giỏi cái này đâu.

Nhưng Từ Thứ lại lắc đầu quây quây:

- Học kiếm chỉ có thể làm nhất nhân địch, trải qua khó khăn này, Thứ như mộng mới tỉnh, nguyện học vạn nhân địch kia. . .

281. Chương 281: Danh Tướng Và Nhà Phát Minh

Đồng Phi nhìn Từ Thứ với ánh mắt phức tạp mà không nói lời nào.

Đan Phúc tiên sinh tương lai này cuối cùng đã trở về quỹ tích lịch sử vốn có, chỉ là không biết, sau đó sẽ trưởng thành làm Đan Phúc tiên sinh mà Đồng Phi biết hay không?

Nhưng Từ mẫu lại cực kỳ hài lòng đối với thỉnh cầu này của Từ Thứ.

Sinh ra và lớn lên nơi thư hương, trong tư tưởng của Từ mẫu không thể tránh được có một loại quan niệm ‘Tất cả đều là hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao’. Trước đây, Từ Thứ một lòng muốn học kiếm, bà khuyên can không được, chỉ có thể mặc kệ nó. Mà hiện tại, mặc dù đã trải qua một lần đau khổ, Từ Thứ lại sinh ra yêu cầu đọc sách. . . Từ mẫu không khỏi cảm thấy vui mừng, khẽ gật đầu, biểu thị tán thưởng.

Thấy Đồng Phi không nói lời nào, Từ mẫu không khỏi cảm thấy khẩn trương, vội nói:

- Công. . . Đại nhân, ngài không phải mới nói Nguyên Trực là huynh đệ sao? Xin ngài giúp nó lần này đi.

Vốn định gọi công tử, nhưng lời đến bên mép lại sửa lời.

Nói rồi Từ mẫu quỳ xuống với Đồng Phi. Đồng Phi sợ quá vội qua nâng dậy:

- Thấm thẫm, đừng làm thế, tiểu đệ sao dám nhận. Nguyên Trực nguyện ý đọc sách, ta cao hứng còn không kịp. Việc này ta nhất định hỗ trợ, xin thấm thẫm yên tâm đi.

Có câu là, đáng thương cho tám lòng phụ mẫu thiên hạ.

Không một mẫu thân nào không muốn nhìn còn mình có được tiền đồ. Coi như là Đồng Phi cùng Từ Thứ không biết nhau, dựa vào phần khổ tâm này của Từ mẫu, y cũng không có lý do cự tuyệt. Lập tức quyết định, giới thiệu Từ Thứ và Thạch Thao cho Bằng Đức Công, nói cái gì cũng muốn lão nhân kia đáp ứng.

- Thăm thăm, nơi đây rất không an toàn, chúng ta rời khỏi đây trước rồi nói sao. Thế nào?

Từ mẫu lập tức đáp ứng, được Từ Thứ và Thạch Thao nâng lên xa giá. Đồng Phi mệnh Bằng Đức dẫn đường, Thành Lễ ở giữa, y và Vũ An Quốc áp trận. Từ Thứ và Thạch Thao cũng muốn đi cùng y, nhưng Đồng Phi kiên quyết không đáp ứng. Từ Thứ trên người có thương tích, lại đang mặc tù y, nên đoàn tụ với Từ mẫu. Về phần Thạch Thao, một giới thư sinh mà thôi. Nếu như thật sự gặp chuyện không may, không những giúp không được gì, nói không chừng còn có thể gây thêm phiền phức cho Đồng Phi, tự nhiên sẽ không đồng ý hấn ở lại.

Cứ như vậy, Đồng Phi dẫn theo Vũ An Quốc, cùng một trăm Cự Ma Sĩ lưu lại.

Biên chế của Cự Ma Sĩ, lấy mười người làm một đội, trăm người làm một quân, nghìn người làm một doanh, bố trí thập trưởng và nha môn tướng.

Một quân để lại, nha môn tướng tên là Thuần Vu Đạo, tuổi chừng 20.

Hắn nguyên quán Đan Dương, vũ dũng cương liệt. Phụ mẫu qua đời khi Thuần Vu Đạo chỉ có mười tuổi. Trong nhà chỉ có một thúc phụ, là một hành thương. Thuần Vu Đạo theo thúc phụ chu du thiên hạ. Học võ nghệ với võ sư đi theo, 5 năm nay còn lợi hại hơn cả võ sư này. Một cây đại thương thi triển xuất quỷ nhập thần, mười mấy tráng hán cũng không lại gần được.

Sau khi thúc phụ ốm chết trên đường kinh thương, Thuần Vu Đạo liền bỏ hết gia tài, một người độc hành thiên hạ.

Tại Lương Châu, vừa lúc gặp được Cự Ma Sĩ tổ quân, Thuần Vu Đạo liền gia nhập vào. Luận võ nghệ, thậm chí còn hơn Bùi Nguyên Thiệu một bậc. Chỉ là lúc đó hắn chưa có danh tiếng, Bùi Nguyên Thiệu muốn tiến cử hắn, lại bị Thuần Vu Đạo cự tuyệt. Bắt đầu đảm nhiệm từ một thập trưởng, sau đó lại được Đồng Khí nhìn trúng, điều vào Cự Ma Sĩ thiết kỵ quân, trở thành một thân quân bên cạnh Đồng Phi.

Vào một lần luyện tập võ nghệ, Điển Vi đã phát hiện ra Thuần Vu Đạo, liền đề cử cho Đồng Phi.

Ngay từ đầu, Đồng Phi còn tưởng rằng Thuần Vu Đạo này có liên quan với gia tộc Thuần Vu ở Toánh Xuyên, sau đó vừa hỏi mới biết, hai bên không hề có quan hệ gì.

Thuần Vu Đạo cũng cực kỳ kính nể Đồng Phi.

Đặc biệt là sau trận đánh tại Ký Châu Ung Khâu, càng phục sát đất Đồng Phi.

Một quân hấn dẫn dắt, tính ở trong Cự Ma Sĩ thì chiến lực là một nhánh mạnh mẽ nhất. Vì vậy Đồng Phi để hắn lại, để xem tới cùng là ai không biết sống chết dám theo dõi y. Nơi này là Toánh Xuyên, thế gia vọng tộc rất nhiều, khó tránh khỏi có thế gia nào đó nhìn y không vừa mắt, chạy đến gây phiền phức, cho nên tất cả vẫn cẩn thận mới tốt hơn.

Đồng Phi tự lĩnh một quân, đi rất chậm.

Khoảng chừng đi được mười dặm, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa.

Đồng Phi cười thầm: vẫn muốn đuổi theo đi tìm cái chết sao?

Giơ tay trái, nắm chặt nắm tay. Đây là một tín hiệu trong Cự Ma Sĩ, ý là khả năng có quân địch, toàn quân đề phòng.

Thuần Vu Đạo ngẫm hiểu, lập tức đứng tiếp trận.

Đồng Phi vừa muốn quay đầu ngựa lại xem là ai đuổi theo, liền nghe có người cao giọng gọi:

- Xin hỏi phía trước có phải là chủ công?

Trong lòng ngẩn ra, hí mắt lại nhìn.

Thấy trên quan đạo, hai con ngựa đang phóng nhanh đến.

Dẫn đầu là một thanh niên, tuổi ngoài 20, trên môi có một chòm râu, khuôn mặt tròn tròn, nhìn qua cũng là một tên béo lùn chắc nịch.

Hơi quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu.

Đồng Phi ra hiệu cho Vũ An Quốc đi tới tiếp lời:

- Người phía trước dừng lại, thông báo tính danh.

- Bò Nguyên, chủ công, ta là Bò Nguyên đây!

Tên mập lớn tiếng hô. Đồng Phi a một tiếng, lập tức ra hiệu mọi người giải trì giới bị, dục ngựa đi lên nghênh đón.

Nói thật, cũng sắp quên người này rồi!

Bò Nguyên này là con trai của Bò sư phó ở Tướng Tổ doanh, nhưng luận bản lĩnh còn inh hơn Bò sư phó một phần. Quan trọng nhất, Bò Nguyên này có một quyển [Khảo Công Lục] gia truyền bị khuyết. Lúc đó vẫn còn ở trong năm Quang Hòa, Hoàng Cân chi loạn cũng chưa nổ ra. Đồng Phi để Bò Nguyên ra ngoài chu du, nháy mắt đã qua năm sáu năm rồi.

Không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp lại Bò Nguyên, cũng không biết bản lĩnh của hắn đã khá hơn hay chưa.

- Bò Nguyên, sao là người?

Đồng Phi nhảy xuống ngựa. Bò Nguyên bên kia cũng xuống ngựa, bước vội tới hai bước đập đầu với Đồng Phi. Đồng Phi nâng hắn dậy, cười ha ha hỏi:

- Sao người biết ta ở chỗ này? Mấy năm không gặp, tiểu tử người sao lại béo lên nữa rồi?

Bò Nguyên rất kích động:

- Chủ công, Bò Nguyên nhớ chết rồi!

Đi cùng hắn là một thanh niên cao gầy, tuổi chừng 27, 28, nhìn qua cũng rất tháo vát.

Sau khi Bò Nguyên xuống ngựa, hắn cũng vội vàng xuống ngựa, dắt dây cương đứng ở một bên, im lặng quan sát Đồng Phi.

Bò Nguyên chỉ cao tới ngực Đồng Phi.

Đồng Phi ôm chặt hắn một cái, lại vươn tay xoa đầu hắn.

- Chủ công, năm đó sau khi ta rời khỏi mục trường, liền chu du khắp nơi. Sau đó khi đi qua Ký Châu, vừa lúc gặp Thái Bình Đạo làm loạn. Nguyên vì tránh chiến loạn nên cùng dân bản xứ đi vào thâm sơn. Chẳng ngờ lại kết bạn với một vị hảo bằng hữu. . . Chủ công, ta còn chưa giới thiệu cho ngài. Vị này chính là hảo bằng hữu ta quen lúc đó, tên là Mã Quân, tự Đức Hoành, tính về đạo mấy mớ.

Thanh niên kia bước lên phía trước một bước:

- Mã Quân bái kiến An Ninh Đình hầu!

Đồng Phi cười nói:

- Đức Hoành huynh đừng như vậy. Ta cùng với Bò Nguyên nhiều năm không gặp, không nghĩ tới lại gặp lại ở chỗ này. Nhất thời cao hứng, đã chậm trễ với tiên sinh, xin tiên sinh thứ tội.

Nói rồi chấp tay thi lễ.

Mã Quân không khỏi thụ sủng nhược kinh, luôn miệng nói không dám.

Bò Nguyên bên cạnh nói:

- Sao hử, ta đã nói qua với người. Đừng vội nghe những người đó nói nhảm, chủ công nhà ta rất dễ gần.

Đồng Phi không khỏi nở nụ cười.

- Được rồi, chúng ta dừng ở chỗ này khách sáo nữa. Phía trước còn có xe ngựa đang đợi chúng ta, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Lập tức mọi người lên ngựa, Bồ Nguyên ở bên cạnh luôn miệng nói không ngớt.

- Chủ công, hai năm nay Nguyên có thể nói là đi khắp thiên hạ, phát hiện ra rất nhiều thứ mới mẻ, cũng học được rất nhiều sự vật mới mẻ. Nghe nói chủ công đã lập thành danh hiển hách, Nguyên hận không thể lập tức trở lại bên cạnh chủ công, hiệu lực cho chủ công.

Đồng Phi cười mắng:

- Ta thấy bản lĩnh của ngươi đều học ở trên miệng thôi. Sao hử, Khảo Công Lục đó của ngươi đã nghiên cứu thấu triệt chưa?

Bồ Nguyên đắc ý:

- Cũng may là quen biết Đức Hoàn, bằng không Nguyên không biết phải học tới khi nào. Khi thì chúng tôi đi thăm danh tượng các nơi, khi thì nghiên cứu học vấn trên Khảo Công Lục đó. Đức Hoàn thường xuyên có được ý nghĩ kỳ diệu, Nguyên thực sự thu được không ít lợi ích.

Đồng Phi không khỏi coi trọng Mã Quân hơn.

Mã Quân có vẻ ngại ngùng:

- Đại nhân đừng nghe Bồ Nguyên nói bậy, tại hạ từ nhỏ thích mấy thứ tinh xảo này, vì vậy thường có ý nghĩ viển vông. Vẫn là nhờ Khảo Công Lục của Bồ Nguyên, mới biết phương diện này có học vấn cao siêu đến vậy. Học vấn của tổ tiên quả nhiên khiến chúng ta không theo kịp. Mấy năm tìm tòi nghiên cứu, cũng chỉ như ech ngồi đáy giếng, thực không đáng để khen ngợi.

- Được rồi, nhị vị cũng đừng nhường nhau nữa. Thật ra ta cũng thích những thứ này, chỉ là...Ha ha, dốt đặc cán mai thôi. Bồ Nguyên, ngươi còn chưa nói, sao các người lại ở Toánh Xuyên?

Lúc này Mã Quân cũng tự nhiên hơn nhiều, không còn câu nệ như trước kia nữa.

Nghe Đồng Phi hỏi, lập tức cười nói:

- Đại nhân. . .

Bồ Nguyên nói:

- Đức Hoàn, sao ngươi còn xưng hô đại nhân dài đại nhân ngắn vậy? Sao không xưng hô theo ta, gọi chủ công?

- Việc này...

Đồng Phi rất chân thành nói:

- Đức Hoàn, ngươi đừng nghe Bồ Nguyên nói lung tung. Ở trong mắt ta, ngươi và Bồ Nguyên mới là người có bản lĩnh lớn. Người trong thiên hạ khinh bỉ công tượng, không biết lịch sử này thường là do các người sáng tạo ra. Ta rất hâm mộ những người như các người, có nhiều ý nghĩ mới lạ, có thể chế tạo ra nhiều thứ thú vị. Chỉ tiếc ta thiên tư ngu dốt, vũ đạo lộng thương còn được, nhưng nếu nói cống hiến thì còn lâu mới kịp những người như các người.

Vũ An Quốc rất không phục:

- Họ có cống hiến gì?

Đồng Phi dùng mã tiên gõ lên đầu khôi của Vũ An Quốc một cái:

- An Quốc, đừng khinh thường bất kỳ ai. Không có những người như Mã Quân, Bồ Nguyên, khôi giáp trên người người, binh khí trong tay người từ đâu mà có? Còn có, nhà người ở, giường chiếu người ngủ, chén bát người ăn cơm uống rượu, có cái nào không làm ra từ bàn tay họ. Không có họ, ngươi còn phải sống cuộc sống ăn tươi nuốt sống. Không chỉ như vậy, cứ nhìn những thành trì, thuyền bè kia, thậm chí xa giá chúng ta dùng hành quân. . . Tỉ mỉ ngẫm lại, không có những thứ này, chúng ta có thể sống thoải mái như thế sao? Trên đời này, người không được khinh thường nhất chính là họ đấy.

Vũ An Quốc khẽ gật đầu, ngay cả Thuần Vu Đạo bên cạnh cũng ra chiều suy nghĩ.

Những lời này lại làm Mã Quân và Bồ Nguyên vô cùng cảm động. Mã Quân lập tức hành lễ:

- Chủ công, những kẻ làm việc vất như chúng tôi hôm nay có được những lời này của chủ công. . . Chết cũng được nhắm mắt rồi. Mã Quân bất tài, xin chủ công thu lưu.

Đồng Phi rất hài lòng.

Khi nhân phẩm tốt, đi tới đâu cũng có thể thu được người hữu dụng.

Mọi người lại hàn huyên một hồi. Lúc này Bồ Nguyên mới nói:

- Trước kia chúng tôi làm khách ở trong nhà Trịnh Hồn tại Hoài Nam, vừa lúc gặp hãn muốn mang đồ tới Toánh Xuyên. Ta và Đức Hoành cũng có phần ngưỡng mộ nơi đây, vì vậy xung phong nhận việc. Làm việc xong, ta chuẩn bị mua chút đồ, sau đó về mục trường. Bao nhiêu năm không trở về rồi, nên rất nhớ... Không ngờ ở trên đường thấy Cự Ma Sĩ. Ta liền suy nghĩ, trên đời này có trang phục như Cự Ma Sĩ, chỉ có một nhà chủ công ngài, vì vậy liền đuổi theo.

Đồng Phi bưng tỉnh hiểu ra.

Thì ra Thành Lễ nói trên đường có người theo dõi, chính là Bồ Nguyên!

Không khỏi nở nụ cười:

- Người cũng to gan thật, im lặng theo như thế, vạn nhất bị hiểu lầm thì khả năng mất cả tính mệnh. Sau đó đừng làm vậy nữa. Được rồi, Trịnh Hồn kia là người thế nào? Tại sao hai người các người lại tán thưởng hãn như vậy?

(ma cương:một loại thép)

Mã Quân nói:

- Trịnh Hồn vốn là người Dự Châu. Tổ tiên có người nói là Trịnh Ma đã phát minh ra ma cương, trước kia cũng là một đại hộ. Hai năm trước bởi vì chiến loạn mà đến Hoài Nam tị nạn. Sau khi chúng tôi nghe nói liền đến bái phỏng, muốn thỉnh giáo phương pháp rèn ma cương. Chủ công, Trịnh Hồn đó quả thật có bản lĩnh, không chỉ tinh về máy móc, còn là người bác học. Nếu như có cơ hội, ngài tốt nhất có thể mời hãn xuất sơn. Có người này tương trợ, Quân cho rằng nhất định có thể phát huy được tác dụng rất lớn cho chủ công ngài.

Hoài Nam, vừa lúc chuyển này đi Đan Dương có thể gặp một lần. Đồng Phi ghi tạc cái tên Trịnh Hồn này vào trong lòng.

Đám người Đồng Phi đuổi theo đội ngũ phía trước, một đường đi vội, đêm đó nghỉ lại ở một thôn trang giao giới giữa Toánh Xuyên và Nam Dương.

Toánh Xuyên và Nam Dương cũng đều vừa mới gặp một trận tai họa.

Khi nhìn thấy đoàn người Đồng Phi đi tới, mọi người trong thôn đều nhân tâm hoảng sợ, rất khẩn trương.

Tuy nhiên nhìn Cự Ma Sĩ quân kỷ nghiêm cẩn, lập tức lại có người nhận ra dáng dấp của Đồng Phi. Phải biết rằng, năm đó Đồng Phi huyết chiến tại Toánh Xuyên, Nam Dương, sau đó lại đã trải qua rất nhiều chuyện, danh hiệu hổ lang chi tướng có thể nói là người người đều biết.

Trong thôn rất cung kính đón chào nhóm Đồng Phi, còn nhiệt tình chiêu đãi.

Sau khi xã giao hoàn tất, Đồng Phi gọi đám người Bồ Nguyên và Mã Quân tới. Từ mẫu cũng nhận được lời mời, tụ tập tại một chỗ.

Đồng Phi nói:

- Hiện giờ ta phụng chỉ đến Đan Dương mộ binh, Nguyên Trực và Quảng Nguyên cùng ta một đường. Nhưng không biết thăm thăm có tính toán gì không?

Từ mẫu nhìn Từ Thứ, do dự nói:

- Cũng không có dự định gì.

- Dĩnh Âm rất không thích hợp ở lại nữa. Theo ta thấy, nếu thắm thắm nguyện ý, không ngại đến chỗ ta... Ta không phải nói Lạc Dương, cũng không phải nói Lũng Tây. Tiểu diệt nói chính là Trương Dịch.

Từ Thứ và Thạch Thao nghe vậy ngẩn ra, tỏ ra khó hiểu nhìn Đồng Phi:

- Trương Dịch?

Đồng Phi gật đầu, lại đối với Bồ Nguyên và Mã Quân: "Bồ Nguyên, phụ thân người hiện nay đã mang theo Tướng Tổ doanh đến Trương Dịch rồi. Tướng Tổ doanh hiện tại ở mục trường chỉ là một cái vỏ, không còn ai. Mấy năm nay, ta đã sai người chiếm lĩnh ba nơi Trương Dịch, Tửu Tuyền và Đôn Hoàng. Thứ nhất là vì phòng ngừa người Khương Tây Vực làm loạn tại Lương Châu, thứ hai. . . Ta cũng không muốn cứ dựa vào gia nhân. Ha ha, may là các người gặp ta, bằng không các người đến mục trường, nói không chừng sẽ đi uống công.

Từ Thứ do dự:

- Trương Dịch, không phải là rất hoang vắng sao?

- Cũng chưa hẳn. . . Hiện giờ Thúc Chí dẫn người trấn thủ tại Trương Dịch. Nếu so sánh, ta cảm thấy nơi đó còn yên ổn hơn Trung Nguyên rất nhiều.

Từ mẫu nhìn Từ Thứ, trầm ngâm nói:

- Nếu Thúc Chí đang ở đó, ta cũng có thể đi.

- Ủ, có Thúc Chí đại ca ở đó, ta cũng có thể yên tâm cầu học!

- Nếu như các người đồng ý, ngày mai ta sẽ bảo Thành Lễ dẫn 200 Cự Ma Sĩ đưa thắm thắm và mọi người đến Trương Dịch. Bên này sau khi đưa Nguyên Trục và Quảng Nguyên đi đến chỗ Bằng công rồi, cũng sẽ đến Đan Dương.

Từ mẫu gật đầu:

- Vậy nghe theo Tây Bình an bài đi.

Vốn Từ mẫu vẫn muốn xưng hô chức quan hoặc tước vị của Đồng Phi, nhưng Đồng Phi chết sống không đồng ý.

Sau khi an bài thỏa đáng, Đồng Phi dẫn theo người cáo từ đi.

Từ mẫu có Từ Thứ chăm sóc nghỉ ngơi, Đồng Phi thì dẫn Bồ Nguyên, Mã Quân đi tìm Thành Lễ và Thuần Vu Đạo.

Bảo hai người họ phụ trách hộ tống, lại lén lút dặn dò cho Thành Lễ tầm quan trọng của Bồ Nguyên và Mã Quân.

Nói thật thì Thành Lễ cũng không phải rất nguyện ý đi như thế.

Chung quy cảm thấy hắn là thân vệ của Đồng Phi, hiện giờ tứ đại thân vệ chỉ còn lại một mình hắn ở bên người Đồng Phi. Hắn đi rồi, dù còn có Vũ An Quốc ở đây, song hắn luôn cảm thấy không quá yên tâm. Nhưng hắn hiểu một điều, việc Đồng Phi dặn dò cho hắn cực kỳ quan trọng.

- Chủ công yên tâm, Thành Lễ nhất định không nhục sứ mệnh.

Đồng Phi nhìn Thành Lễ, đột nhiên cảm thấy đã mắc nợ hắn rất nhiều.

Năm đó chuyển chiến thiên hạ, Thành Lễ theo y vào sinh ra tử. Hôm nay, rất nhiều người đầu nhập vào mới đây đã có chức quan, nhưng Thành Lễ. . .

- Thành Lễ, Phi thiếu nợ người quá nhiều!

Thành Lễ ngẩn ra, chợt hiểu ý của Đồng Phi:

- Chủ công nhất thiết đừng nói như thế. Lễ có thể theo chủ công kiến công lập nghiệp, đã là vinh hạnh lớn bằng trời. Một chút khổ cực đó có tính là gì. Chỉ cần có thể làm việc cho chủ công, Lễ đã hài lòng rồi.

Đồng Phi không nói thêm gì nữa, chỉ vỗ mạnh vào vai Thành Lễ.

Tất cả ngôn ngữ, mọi người đều hiểu. Đối với Thành Lễ mà nói, nhiều đó cũng đủ rồi...

282. Chương 282: Tri Ngã Giả Vị Ngã Tâm Ưu

Trời sáng, Thành Lễ là chủ tướng, Thuần Vu Đạo là phó tướng, mang theo hai trăm Cự Ma Sĩ bảo vệ Từ mẫu cùng hai người Bồ, Mã lên đường.

Đồng Phi dẫn người đưa tiễn họ đến cửa thôn.

Trước khi chia tay tự nhiên lại có một phen dằn dò. . . Từ mẫu kéo tay Từ Thứ và Thạch Thao, lặp lại những lời tối hôm trước không biết đã nói bao nhiêu lần. Nội dung không ngoài bảo họ chăm chỉ đọc sách, chăm chỉ học tập, đừng lo lắng cho cuộc sống của bà.

Từ Thứ và Thạch Thao lại nhiều lần bảo đảm, sẽ không làm Từ mẫu thất vọng.

Lúc này Từ mẫu mới lên xe, trước khi đi còn nói với Đồng Phi:

- Tây Bình, lão thân giao phó hai đứa con này cho người rồi.

Đồng Phi cũng luôn mãi bảo đảm:

- Thấm thẫm yên tâm, tiểu diệt nhất định sẽ tìm cho họ một tiền đồ tốt.

Lúc này Từ mẫu mới tính yên tâm leo lên xe.

Nhìn xa giá càng đi càng xa, Đồng Phi đột nhiên có một loại ý nghĩ nhớ nhà. Chỉ chớp mắt đã trôi qua bốn năm, mặc dù nài nỉ mỗi lần phái người truyền tin đều nói sức khỏe an khang. Nhưng mỗi khi nhớ đến, Đồng Phi luôn có một loại cảm giác hồ thẹn không hiểu.

Nếu có cơ hội, nhất định phải về thăm nhà.

Đồng Phi âm thầm làm ra quyết định, xoay người chuẩn bị trở lại.

Từ Thứ không muốn đi, đứng ở cửa thôn ngơ ngác nhìn về hướng xa giá rời đi, đột nhiên chảy nước mắt.

Ngẫm lại cũng phải, Từ Thứ từ nhỏ cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, 18 năm nay, mặc dù trong những năm tháng gian khổ Thái Bình Đạo làm loạn hấn cũng không xa cách với mẫu thân. Nhưng không nghĩ tới. . . Lần này cầu học, Kinh Châu và Trương Dịch cách xa nhau vạn dặm, không biết phải bao lâu mới có thể lại nhìn thấy mẫu thân. Nghĩ tới những điều này, trong lòng Từ Thứ cảm thấy thất lại.

Thạch Thao nhẹ giọng an ủi, nhưng Từ Thứ vẫn đứng đó.

Đồng Phi đi qua, vỗ vai Từ Thứ:

- Từ mẫu thủ trung tuyến, du tử thân thượng y. Lâm hành mật mật phùng, ý khủng trì trì quy. Thùy ngôn thốn thảo tâm, báo đắc tam xuân huy. . . Nguyên Trực, thấm thẫm rất kỳ vọng vào người, người phải khắc khổ cầu học. Ngày khác có thành tựu, mới không phụ tâm ý của thấm thẫm. Hôm nay khổ sở, chẳng bằng nghĩ đến ngày sau nên cố gắng thế nào.

*Sợi chỉ trong tay mẹ

Tấm áo trên mình con

Kịp đi khâu nhặt mũi

Sợ về còn chậm chân

Ai bảo lòng tắc cổ

Báo được ánh ba xuân?

(Du tử ngâm - Khúc ngâm của đứa con đi xa (Mạnh Giao) (Người dịch: Khương Hữu Dụng)

Từ Thứ trong lòng run lên, ngẩng đầu nhìn Đồng Phi.

- Những lời hôm nay của huynh trưởng, Nguyên Trục nhớ kỹ ở trong lòng.

Đang chuẩn bị trở lại triệu tập nhân mã để xuất phát, nhưng xa xa truyền đến tiếng vó ngựa gấp gáp.

Bồ Nguyên hốt hải dục ngựa chạy tới, la lớn:

- Chủ công, chủ công. . .

Đồng Phi ngạc nhiên, dợi ngựa của Bồ Nguyên đến gần mới tiến tới nắm lấy dây cương:

- Bồ Nguyên, sao ngươi lại trở về?

- Suýt nữa quên một đại sự!

Đồng Phi nói:

- Chuyện gì?

- Chuyến này chủ công đi Đan Dương, chắc hẳn phải đi qua Giang Hạ rồi.

- Hẳn là như vậy.

- Vừa rồi trên đường Nguyên nhớ ra, Giang Hạ có một kỳ nhân. Khi chủ công đi ngang qua, không ngại đến bái phỏng.

Giang Hạ? Kỳ nhân?

Đồng Phi tỏ ra kinh ngạc:

- Người nào, có chỗ nào thần kỳ?

Bồ Nguyên gãi gãi đầu:

- Người đó tên là Phí Ốc, tự Tái Thành, vừa mới nhược quán, là con cháu một nhà đại hộ trong thành Giang Hạ, rất có tài cán. Hẳn giỏi về cơ quan học, từng bái sư danh sĩ Miện Nam Hoàng Thừa Ngạn, học nghệ năm năm, được coi là Tiêu Hà đương đại.

Đồng Phi nghe thế giật mình:

- Giang Hạ không ngờ có nhân vật như vậy, vì sao chưa từng nghe nói?

Bồ Nguyên nói:

- Người này không thích khoe khoang, vì vậy thanh danh không hiện. Nguyên là ở chỗ Trịnh sư nghe được tên của người này, cho nên cũng chú ý đến, mới hỏi Trịnh sư nơi ở của hắn. Trước đó thấy chủ công kích động nên suýt nữa quên mất việc này. Nếu như chủ công đi ngang qua Giang Hạ, có thể đi gặp người này. .
. Đây là địa chỉ của hắn tại Giang Hạ.

Đồng Phi vui mừng:

- Bồ Nguyên, có lòng rồi!

- Vậy Nguyên cáo từ đây... Thành Lễ đại ca và mọi người còn đang chờ ta ở trên đường. Chủ công thuận buồm xuôi gió, mong sớm ngày quay lại Trương Dịch.

Nói rồi Bồ Nguyên cúi người hành lễ, sau đó xoay người lên ngựa, giơ roi mà đi.

Tên béo này đi cũng rất tiêu sái, song bởi vậy cũng làm cho tâm tình của Từ Thứ tốt hơn rất nhiều.

Sau đó triệu tập nhân mã, Đồng Phi suất lĩnh 300 Cự Ma Sĩ lần thứ hai khởi hành, một đường trùng trùng điệp điệp đi tới Tương Dương.

Ít nói chuyện, đám người Đồng Phi trải qua huyện Uyển, qua Dục Dương, khi qua Tân Dã thì ở lại hai ngày.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên tới Tân Dã, chẳng qua lần trước là vội vã đi ngang qua, căn bản không làm gì. Đồng Phi vẫn rất có cảm giác đối với địa phương này. Trong Bình Thư nói, năm đó Lưu Bị liên tục thất bại tại phương bắc, khi cùng đường chính là khôi phục nguyên khí ở đây. Kết bạn với Từ Thứ, lại trải qua Từ Thứ giới thiệu, tam cố mao lư, đã mời được Gia Cát Lượng.

Tuy nhiên hôm nay, mình quân nhân nghĩa đại danh鼎鼎 trên lịch sử lại đã trở thành một phần tặc.

Mà đào viên tam anh cũng mất đi một, không biết những cố sự nghe nhiều nên thuộc kia còn có thể xảy ra lần nữa hay không?

Vì vậy khi dừng lại ở Tân Dã, Đồng Phi rất có cảm xúc.

Đột nhiên nhớ tới, Long Trung cách Tân Dã cũng không tính quá xa. Nhà Gia Cát Khuê ở tại Long Trung, vì vậy liền hỏi thăm đường đến Long Trung, dẫn theo Bàng Đức và Vũ An Quốc chuẩn bị xuất phát đến Long Trung, bái phỏng cả nhà Gia Cát Khuê.

Nhưng không ngờ, khi đến Ngọa Long cương, tìm được nơi ở của Gia Cát Khuê, Gia Cát Khuê lại không có ở đây.

Gia Cát Cẩn thì lại có ở nhà, nhưng trong người lại đang có bệnh.

Gia Cát Cẩn hiện giờ đã đến tuổi 14, đã lộ ra một loại khí khái chừng chạc. Nghe nói Đồng Phi đến đây bái phỏng, Gia Cát Cẩn rất vui, cố gắng ôm thân bệnh ra ngoài nghênh tiếp, mời Đồng Phi vào nhà.

- Đại tỷ xuất giá, phụ thân đưa nhị tỷ cùng hai đệ đệ đi Kinh Châu xem lễ. Ta vì sức khỏe không tốt, vì vậy không đi cùng. Nhưng mà không nghĩ tới. . . Nếu phụ thân biết An Ninh Đình hầu đến đây bái phỏng, nhất định rất hối hận.

Gia Cát Cẩn thích thú nói, lại chậm một ly rượu cho Đồng Phi.

- Ô, Gia Cát tiểu thư thành thân? Không biết là thanh niên nhà ai có phúc khí này?

Gia Cát Cẩn cười nói:

- Nói đến người đó, nhất định An Ninh Đình hầu cũng biết. Chính là con trai của danh sĩ Kinh Châu Khoái Lương, Khoái Kỳ.

- Khoái Lương, ta cũng quen biết. Nhưng Khoái Kỳ lại không biết. Khoái Lương không phải là theo Tần thứ sử tại Dương Châu sao? Hôm nay thế nào?

Gia Cát Cẩn nói:

- Hiện nay Khoái tiên sinh đang đảm nhiệm biệt giá cho Tần thứ sử, cũng không tệ lắm. Sau khi chúng tôi dọn đến đây, phụ thân đã định việc hôn nhân này với Khoái gia. Khoái Kỳ cũng rất có tài, là học sinh của Thủy Kính tiên sinh, phụ thân rất thỏa mãn với hắn. Nếu như Đồng đại ca có thể tới sớm 30 ngày, nói không chừng có thể gặp được cha ta rồi. Hắn cũng thường nhắc tới ngài.

*Biệt giá: Chức quan phụ tá cho thứ sử một châu, vì theo thứ sử thị sát ngồi xa giá khác, nên có tên này.

Đồng Phi nở nụ cười:

- Có thể được Gia Cát tiên sinh nhắc tới, cũng là vinh hạnh của ta rồi.

Ở trước mặt Đồng Phi hình như Gia Cát Cẩn khá tự nhiên. Từ chuyện năm đó đến đây định cư, đến chuyện xảy ra sau này, cứ luôn mồm rất nhiều. Bất tri bất giác trời đã tối, Đồng Phi liền ngủ lại một đêm, tâm tình những việc trải qua sau khi chia tay với Gia Cát Cẩn, càng làm cho Gia Cát Cẩn cảm thấy vô cùng kích động.

- Tây Bình ca ca chỉ lớn hơn ta bốn tuổi, hiện nay cũng đã là đình hầu, lập rất nhiều công lao. Thật hận bản thân không thể sớm lớn lên, theo ca ca cùng nhau chinh chiến, giết địch lập công. - Gia Cát Cẩn ra vẻ ước ao nói.

Nói thật thì hứng thú của Đồng Phi đối với người thành thật như Gia Cát Cẩn không mãnh liệt như Khổng Minh tiên sinh tương lai.

Nhưng sau đêm nay, nhận thức của y đối với Gia Cát Cẩn đã có biến chuyển.

Gia Cát Cẩn nói rất có trật tự. Còn nhỏ tuổi lại có vẻ đặc biệt chừng chặc, kiến thức của hắn mặc dù không rộng, nhưng có thể nói đâu ra đấy.

Gia Cát Cẩn nói:

- Tây Bình ca ca, lần này huynh muốn đi đâu?
- À, ta có hai hiền đệ, muốn đưa tới chỗ Lộc Môn sơn Bàn Đức Công học tập.
- A?

Gia Cát Cẩn kinh ngạc:

- Vậy thật là không may rồi. Vài ngày trước phụ thân nói với ta, chuẩn bị đợi ta đầy 15 tuổi sẽ đưa tới chỗ Bàn công học tập nữa. Ài, chỉ tiếc khi đó, sợ là Tây Bình ca ca không còn ở Lộc Môn sơn nữa rồi.

Đồng Phi xoa đầu Gia Cát Cẩn, cười nói:

- Việc này có gì đâu? Chờ người học thành rồi, sẽ giúp ta.
- Ta có thể đến giúp Tây Bình ca ca thật sao?
- đương nhiên!

Gia Cát Cẩn nở nụ cười, Đồng Phi cũng cười. . .

Sáng sớm hôm sau, Đồng Phi dẫn Bàn Đức và Vũ An Quốc cáo từ. Trước khi chia tay, Gia Cát Cẩn lưu luyến không rời, đưa Đồng Phi ra tới mười dặm, lúc này mới quay trở lại nhà dưới sự thúc giục của Đồng Phi.

Cùng Gia Cát Cẩn hàn huyên một đêm, tâm tình hiện giờ của Đồng Phi rất tốt.

Sau khi trở lại Tân Dã, lại đến sườn núi Bắc Vọng đi vòng hết một ngày. Nơi này địa hình hiểm yếu, hai bên cỏ cây mọc thành bụi.

Từ Thứ cau mày, đột nhiên nói:

- Đồng đại ca, nếu có ngày giao phong với kẻ địch ở đây, nên làm sao phá địch?

Đồng Phi hầu như không cần nghĩ ngợi trả lời:

- đương nhiên chỉ dùng hỏa công!

Từ Thứ nở nụ cười:

- Đồng đại ca suy nghĩ như ta vậy. Ở đây, đích thật là nơi tuyệt hảo để dùng hỏa công.

Lời vô ích, không phải là nơi tuyệt hảo, Gia Cát Lượng kia sao lại ở chỗ này một ngọn lửa thiêu chết mãnh tướng Hạ Hầu Đôn của Tào Tháo chứ?

Mọi người lập tức lại đi quanh sườn núi Bắc Vọng một vòng, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn trở lại Tân Dã.

Một đêm vô sự, hừng đông lại tiếp tục khởi hành.

Ven đường, Đồng Phi cùng hai người Từ Thứ, Thạch Thao không ngừng tranh luận. Hoặc là ở một địa hình nào đó mà tường thuật, hoặc là làm sao dựa đất mà chiến. Sau đó, đám người Đồng Phi thậm chí sai người làm một cái bàn cát, mỗi lần gặp được một địa hình hiểm yếu liền dừng lại hành thối diễn. Ngay từ đầu chỉ là ba người, sau đó thì Bàn Đức cũng gia nhập thảo luận.

Cứ như vậy, tốc độ đương nhiên phải chậm lại.

Những lý luận chiến pháp của Đồng Phi phần lớn đến từ binh pháp của Mã Viện để lại. Phải biết rằng, năm đó Mã Viện đã từng tác chiến tại Kinh Tương, cũng có ghi chép tương ứng. Nhưng Từ Thứ và Thạch

Thao thì lại có trực giác nhạy cảm bẩm sinh, thường vào lúc bị vây ở hoàn cảnh xấu đột nhiên có ý nghĩ khác thường, một chủ ý nhỏ lại làm cho các loại bố trí của Đồng Phi đều trôi theo dòng nước.

Đặc biệt là khi đi qua Phần Thành, Đồng Phi nhớ tới cố sự thủy yêm thất quân.

Vì vậy kéo Bàng Đức cũng gia nhập vào, bảo Từ Thứ và Thạch Thao đi sắm vai nhân vật Quan Công. Kết quả, ngay từ đầu Từ Thứ liền áp dụng sách lược tị chiến, cũng kéo dài thời gian đến mùa mưa, tái hiện lại thảm trạng thủy yêm thất quân .

Đồng Phi bắt đầu tin tưởng, nếu như trên lịch sử thực sự có trận chiến này...

Quan Công, không thể khinh thường.

Một đường thôi diễn, bất kể là Đồng Phi Bàng Đức hay là Từ Thứ Thạch Thao đều có thể nói là thu hoạch rất nhiều.

Rời khỏi huyện Đặng, vượt qua A Đầu sơn, liền tiến vào cảnh nội Tương Dương.

Đồng Phi tính toán thời gian, nhưng ngoài ý muốn phát hiện từ Tân Dã một đường qua đây, lộ trình ngắn mà không ngờ họ mất hết gần 30 ngày. Tính thời gian, bắt đầu xuất phát từ Lạc Dương, đã qua 50 ngày rồi.

Không dám nán lại tiếp nữa, sau khi hỏi rõ ràng vị trí của Lộc Môn sơn, đám người Đồng Phi liền gấp gáp lên đường.

Cuối tháng bảy, đoàn người tiến vào Lộc Môn sơn.

Bên ngoài núi, nắng gắt cuối thu như đổ lửa, mà trong núi lại là cảnh tượng mát mẻ.

Ven đường thấy núi non nhấp nhô, trước mắt đều là cảnh xanh um tươi tốt, suối chảy róc rách, chim muông ca hót.

Đồng Phi cảm thấy tâm tình trở nên tốt hơn.

Bàng Đức Công tại địa phương khá có danh tiếng. Ngẫu nhiên gặp một tiểu phu trên sơn đạo đã hỏi rõ ràng được nơi ở của Bàng Đức Công.

Tại Lộc Môn sơn, Bàng Đức Công có hiệu là Lộc Môn sơn cư sĩ.

Hắn ngụ ở Thanh Thạch Bình trên Lộc Môn sơn, cảnh sắc xung quanh càng êm ả hơn.

Đồng Phi bảo Cự Ma Sĩ chờ ở ngoài Thanh Thạch Bình, chỉ dẫn Từ Thứ và Thạch Thao đi tới trước căn lư ốc.

Gõ cửa gỗ vài tiếng, chẳng mấy chốc liền nghe được một thanh âm trẻ con truyền đến:

- Là ai đấy?

- Xin thông báo cho Bàng công, nói là có Đồng Phi Đồng Tây Bình người Lũng Tây đây cầu kiến Bàng công.
...

Sau cánh cửa an tĩnh một lúc, lát sau truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, rồi cánh cửa gỗ mở ra, Bàng Đức Công đứng ở phía sau cửa.

Mấy năm không gặp. Bàng Đức Công cũng không thay đổi nhiều.

Ngược lại, lúc trước khi gặp hắn mái tóc có vẻ muối tiêu, hôm nay lại biến thành một màu đen, tinh thần quắc thước, sắc mặt hồng nhuận. Đứng ở cửa, Bàng Đức Công không thể không ngửa đầu, cười nói:

- Đồng A Sửu người sao lại biến thành thế này rồi?

Không biết là nguyên nhân gì, nửa năm qua Đồng Phi phát dục rất kinh người.

Thân cao hơn trước không nói, thân thể càng to lớn hơn. Bư hân, lưng hùm vai gấu, đứng ở đó giống như một ngọn núi nhỏ.

Tướng mạo cũng không thay đổi quá lớn, chỉ có thêm chòm râu nhỏ.

Bộ râu đó rất cứng, giống như cương châm. Loáng thoáng, Đồng Phi cũng cảm thấy được có gì đó không ổn, nhưng lại tìm không ra nguyên nhân.

Đồng Phi cười nói:

- Bàng công, mạo muội đến làm phiền, xin đừng trách.
- Sao lại trách?. . . Nhanh vào nhà. Chỗ ta vừa lúc có một bằng hữu tới, giới thiệu cho người luôn.

Nói rồi Bàng Đức Công kéo Đồng Phi đi vào trong nhà.

Từ Thứ và Thạch Thao nhìn nhau, đi theo Đồng Phi thẳng vào nhà.

Căn phòng trang trí khá thanh nhã. Đối diện cửa phòng là một cái bàn bát tiên, hai bên là ghế bành.

Một trung niên nhân tuổi chừng 40 đang ngồi trong phòng, hai thanh niên đứng phía sau, trong lòng ôm một bé gái chừng 5, 6 tuổi, da ngăm đen, tóc có lẽ bởi vì thiếu can xi nên hơi vàng.

- Lão Hoàng, tới đây, ta vừa lúc giới thiệu cho người. . . Ha ha, thực sự là nói A Sứ, A Sứ đến ngay. Vừa rồi còn đang nói người, không ngờ người liền tới rồi.. . Vị này chính là hảo hữu của ta, danh sĩ Miện Nam Hoàng Dũ, tự Thừa Ngạn. Lão Hoàng, vị này chính là An Ninh Đình hầu, Đồng Tây Bình.

Trung niên nhân kia cũng đứng lên, mỉm cười.

Đồng Phi lại không khỏi lấy làm kinh hãi. Hoàng Thừa Ngạn. . . Người này chính là cha vợ của Khổng Minh tiên sinh. Trong Bình Thụ, Lưu Bị thảm bại tại thành Bạch Đế, Khổng Minh tiên sinh thiết lập Bát Trận đồ, vây khốn hơn mười vạn đại quân của Lục Tốn ở bên trong. Chính là Hoàng lão tiên sinh này đứng ra phá Bát Trận đồ, mới làm cho hơn mười vạn đại quân của Lục Tốn thoát khỏi cái chết. . . Đây chính là một ngư nhân đang ẩn dấu.

Trước đây, Đồng Phi cũng nghe qua tên của Hoàng Thừa Ngạn, nhưng vẫn chưa cảm thấy gì.

Mà khi y mặt đối mặt với nhìn thấy chính người đó, không khỏi tâm sinh kính sợ. Đồng Phi bước lên phía trước một bước hành lễ:

- Bái kiến Hoàng tiên sinh.
- An Ninh Đình hầu chớ đa lễ, lão phu không dám nhận. . . Ha ha, đã sớm nghe nói qua đại danh của An Ninh Đình hầu, không nghĩ tới lại gặp nhau ở chỗ này. Mau mau mời ngồi, mau mau mời ngồi. Lão Bàng đang nói về bàn bát tiên của người đấy. Chỉ tiếc Lạc Dương cách nơi này quá xa, đồ ở Gia Cự phường của người lại mắc quá, chỉ có thể mua nhận phẩm (hàng fake) sử dụng thôi.

Bàng Đức Công đỏ mặt, trừng mắt với Hoàng Thừa Ngạn, sau đó bảo mọi người ngồi xuống.

- A Sứ. . . A, hiện tại hẳn là xưng hô người là An Ninh Đình hầu mới phải...

Đồng Phi cười khổ:

- Bàng công, đây là ngài không dự định giữ ta lại rồi. Nếu như còn xưng hô như vậy, ta đành phải cáo từ thôi. Cứ xưng hô ta là A Sứ thì hay hơn...Nếu không được, ngài cứ gọi tự của ta. Dù sao thì đừng nói đến bốn chữ An Ninh Đình hầu.
- Vậy gọi người Tây Bình đi.
- Tiểu A Sứ đâu? - Đồng Phi nhìn lướt qua phòng khách, nghi hoặc hỏi.

Bàng Đức Công thở dài:

- Còn không phải bởi vì danh khí của Đại A Sứ người càng lúc càng vang dội, kích thích tiểu gia hỏa kia... Năm nay nó mới qua tuổi 11, vốn liếng của ta cũng bị lấy hết đi rồi. Trước đó vài ngày, ta đưa nó đến chỗ Thủy Kính tiên sinh học nghệ. . . Ha ha, nếu biết người tới, sứ tiểu tử kia khẳng định sẽ chạy về quần lấy thôi.

Đồng Phi không khỏi nở nụ cười:

- Tiểu A Sứ biết vươn lên là chuyện tốt, đâu có quan hệ gì với ta đâu.

- Sao nói không có quan hệ? Nếu không phải người xúi giục nó tương lai giúp người, sao nó có thể bình tâm lại, khắc khổ cầu học chứ?

Lời này khiến tất cả mọi người nở nụ cười.

Đồng Phi đột nhiên cảm thấy có một đôi mắt đang theo dõi mình. Cúi đầu nhìn, nhưng phát hiện tiểu nha đầu vừa rồi còn đang ở trong lòng Hoàng Thừa Ngạn, không biết lúc nào đã bò xuống, đứng ở bên cạnh ghế của Đồng Phi, đôi mắt to đen lung liếng chớp chớp nhìn y. Phát hiện Đồng Phi cúi đầu, tiểu nha đầu lập tức nhanh như chớp chạy đi, trốn phía sau Hoàng Thừa Ngạn, thò đầu cắn ngón tay, cặp mắt to tròn thì nhìn chằm chằm vào Đồng Phi.

- Đây là. . .

- A, đây là nha đầu của lão Hoàng, mới 5 tuổi... Tên là Hoàng Thạch. Bởi vì sinh vào đêm trăng tròn, nhũ danh gọi Nguyệt Anh.

- A!

Đồng Phi cười một tiếng, bỗng dừng lại ngẩn ra.

Hoàng Nguyệt Anh? Đó không phải là ... của Khổng Minh tiên sinh. . .

Đang suy nghĩ, Bàn Đức Công lại giới thiệu hai người phía sau Hoàng Thừa Ngạn cho Đồng Phi.

- Hai vị này là môn sinh đặc ý của lão Hoàng, đều là người Nhữ Nam. Một người tên Mạnh Kiến, tự Công Uy; người ốm là con trai của Thôi Liệt, đệ đệ của thái thú Tây Hà Thôi Quân, tên Du, tự Châu Bình. . .Ha ha, lão Hoàng rất thương họ đấy.

Mạnh Công Uy, Thôi Châu Bình. . .

Đồng Phi đột nhiên vô ý thức quay đầu lại nhìn Thạch Thao phía sau, Thạch Quảng Nguyên, Từ Nguyên Trục. . .

Rốt cuộc nghĩ tới, Thạch Thao này rốt cuộc là người nào! Bên trong Bình Thư có vẻ như từng nhắc tới. Nói Khổng Minh tiên sinh cùng bốn người này quan hệ rất tốt. Chỉ là ngoại trừ Từ Thứ ẩn tượng có vẻ tương đối sâu sắc, ba người còn lại Đồng Phi thì có hơi không rõ.

Nếu không có Bàn Đức Công nhắc tới tên của bốn người này, y thậm chí nghĩ không ra.

Bàn Đức Công hỏi:

- Tây Bình, lần này người tới đây không phải là vì đặc biệt tới thăm lão nhân này đấy chứ?

Đồng Phi vội vàng trả lời:

- Bàn công, hôm nay ta đến đây là có việc muốn nhờ. Ngài xem hai người phía sau ta, họ muốn tìm danh sư cầu học. Lạc Dương hôm nay quá mức với hỗn loạn. Đó là nơi trục lợi, thực không thích hợp nghiên cứu học vấn, vì vậy liền nghĩ đến ngài.

Bàn Đức Công ngẩn ra, nhìn Hoàng Dũ.

Thấy Hoàng Thừa Ngạn kia cười nói:

- Lão Bàn, thoát nhìn người không rảnh rồi được rồi. Vừa lúc, ta đưa Châu Bình và Công Uy đến đây cũng là vì việc này. Người cứ thu bốn người họ đi, cũng tính là đệ tử quan môn của người. Người xem thế nào?

Bàn Đức Công cười khổ:

- Một người là lão hữu nhiều năm, một người lại là vong niên chi giao. . . Hai người các người thật là biết tìm việc cho ta. Vừa mới đây đi được một con quỷ gây họa, còn tưởng rằng có thể nhàn hạ hai ngày. . . Cũng được, nếu hai người đã lên tiếng, ta đây cũng không tiện cự tuyệt. Bốn người các người ở chỗ ta học tập đi, về phần có thể học bao nhiêu thì còn phải xem bản thân các người.

Từ Thứ và Thạch Thao liền tiến lên, cùng Thôi Châu Bình, Mạnh Công Uy đồng thời hành lễ bái sư.

Đồng Phi thấy việc này đã có kết quả, cuối cùng cũng thở dài một hơi.

Mọi người trò chuyện trong phòng, Đồng Phi lại cứ cảm thấy ánh mắt của Hoàng Nguyệt Anh đang nhìn mình. Nhưng khi nhìn qua thì nó lại trốn phía sau Hoàng Thừa Ngạn.

- Tiểu muội muội, vì sao cứ nhìn ta mãi thế?

- Châu Bình ca ca nói, người là người xấu, người xấu giết người không chớp mắt!

Đồng Phi nhin không được hỏi. Hoàng Nguyệt Anh kia nói xong lại trốn vào trong lòng Hoàng Thừa Ngạn, hình như không dám nhìn Đồng Phi.

Từ Thứ và Thạch Thao nghe vậy, không khỏi trợn mắt nhìn Thôi Châu Bình.

Mà Thôi Châu Bình đang đỏ lịm mặt... Hắn cũng là thế gia đệ tử, đối với Đồng Phi tự nhiên không có thiện cảm gì. Khi học tập tại môn hạ của Hoàng Thừa Ngạn, cũng từng lén lút cùng Mạnh Kiến đàm luận về Đồng Phi, trong lời nói phần nhiều là bôi nhọ.

Nhưng dó dù sao cũng là lén lút nói, không nghĩ tới bị hoàng Nguyệt Anh nói toạc ra, thể diện này quả thật là...

Hoàng Thừa Ngạn nhìn Thôi Châu Bình, trong lòng có phần không vui.

Mà Từ Thứ bên kia muốn đứng ra nói lại bị Đồng Phi kéo lại.

- Đồng Tây Bình đích thật là tay đầy máu tanh, giết người vô số. 13 tuổi sơ chiến tây bắc, 14 tuổi chuyển chiến Trung Nguyên, đánh chết phần tặc. . . 15 tuổi Ung Khâu cứu giá, người giết đầu chỉ có thể lấy trăm nghìn để tính? Nhưng Đồng mỗ tự nhận không thẹn với lương tâm, người khác muốn nói cái gì thì cứ mặc họ nói đi. . . Ngã bản tương tâm hướng minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ*. . . Ta cần gì phải đứng ra biện giải? Nguyên Trục, Quảng Nguyên, hai người tới đây là vì cầu học, cũng không nên bởi vì ta mà bỏ lỡ học nghiệp.

*Ta đem lòng hướng trăng sáng, nhưng trăng sáng lại chiếu rãnh mương. Ý tương tự như: hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Nói đến đây Đồng Phi đứng dậy chấp tay cười nói:

- Bàng công, ta thân chịu hoàng mệnh, còn phải đến Đan Dương mộ binh, không làm phiền ngài nữa. Đợi lần sau Tiểu A Sứ trở về, xin thay ta hỏi thăm hần... Hoàng công, phi cáo từ đây, hữu duyên gặp lại.

Xoay người nhanh chóng rời khỏi, khiến mọi người trong phòng ngấy ra như con gà gồ.

Hơn nửa ngày, Hoàng Thừa Ngạn, Bàng Đức Công mới tỉnh người lại, mà Đồng Phi cũng đã đi ra cửa.

- Đồng đại ca. . .

Từ Thứ và Thạch Thao đuổi theo trước tiên. Bàng Đức Công nhìn thoáng qua Thôi Châu Bình, thở dài, cũng đuổi theo.

Hoàng Thừa Ngạn thì không đuổi theo, chỉ ôm lấy Hoàng Thạc.

Tiểu Hoàng Thạc mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt như có suy nghĩ:

- Cha, người xấu nói vậy là sao?

- Câu nào?

- Chính là câu ngã bản tương tâm hướng minh nguyệt đấy.

Hoàng Thừa Ngạn nhìn tiểu Hoàng Thạc, lại nhìn Thôi Châu Bình và Mạnh Công Uy đang đỏ lịm mặt, đột nhiên thở dài một tiếng:

- Tri ngã giả vị ngã tâm ưu, bất tri ngã giả vị ngã hà cầu. Du du thương thiên, thử hà nhân tai? Ha ha, thực sự là người thú vị.

(Người hiểu ta, thì nói lòng ta ưu sầu. Người không hiểu ta, thì nói ta còn đang kiếm tìm. - Khổng Tử)

Thôi Châu Bình và Mạnh Công Uy nghe vậy, không khỏi lâm vào trầm tư.

283. Chương 283: Hiền Sĩ Vô Tung, Võ Đấu Đan Dương

Là người đất thì vẫn phải có ba phần thổ tính.

Đối với những lời của Thôi Châu Bình, nếu nói Đồng Phi không tức giận thì thuần túy là nói dối. Vô duyên vô cớ bị người ta nói là người xấu, lại còn được nhắc lại từ miệng một một tiểu nha đầu, điều này làm cho Đồng Phi không khỏi sinh ra nộ khí.

Từ khi đến Lạc Dương, y luôn bị một đám gọi là sĩ tử chạy tới làm phiền.

Quả thật là có giết mấy tên không có mắt, nhưng bình tĩnh mà xem xét, Đồng Phi có khi nào chủ động tìm đối phương gây phiền phức đâu?

Hôm nay thì hay rồi, bọn sĩ tử vọng tộc các người mưu nghịch tạo phản, chọc giận lão hoàng đế.

Sau khi bị chinh, không dám đi tìm lão hoàng đế gây phiền phức, nhưng lại hất bát nước bắn lên người ta, trên đời này đâu có loại đạo lý đó?

Đồng Phi sầm mặt, sải bước rời đi.

Bàng Đức và Vũ An Quốc vốn còn tưởng rằng Đồng Phi sẽ ngủ lại một đêm trong nhà Bàng Đức Công, bên này cũng đã chuẩn bị hạ trại ngay tại chỗ, nhưng Đồng Phi nổi giận bùng bùng trở về. Nhìn sắc mặt của Đồng Phi, biết là y gặp việc không vui rồi.

Bàng Đức thông minh, vội vã chạy đi triệu tập nhân mã.

Nhưng Vũ An Quốc lại là người không có đầu óc, hét lớn:

- Chủ công, có phải có kẻ chọc giận ngài không vui không? Lão Võ sẽ đi lấy cái đầu của hắn.

Đồng Phi gơ tay ra hiệu cho thân binh dẫn ngựa qua, sau khi lên ngựa lấy roi ngựa quất lên đầu khô trên đầu Vũ An Quốc một cái.

- Nếu muốn lấy đầu người ta, bản thân lão tử đã làm rồi, còn cần người ra tay sao? An Quốc đừng có nói lung tung, đây là nơi Bàng công thanh tu, không thích hợp đánh đánh giết giết. Chúng ta thân chịu hoàng mệnh, đã làm lỡ không ít thời gian rồi, cũng đừng trì hoãn thêm ở chỗ này nữa. Đi cùng Lệnh Minh điểm nhân mã, chúng ta sẽ khởi hành xuất phát, sau khi rời khỏi Tương Dương mới tu chỉnh sau.

- Vâng!

Con người Vũ An Quốc dường như thấy tính tình có hơi bộp chộp, nhưng lý giải đối với quân lệnh lại khá sâu sắc.

Đồng Phi vừa phát ra mệnh lệnh, hắn lập tức chạy đi tìm Bàng Đức tập hợp nhân mã.

Mà lúc này, Bàng Đức Công dẫn theo Từ Thứ và Thạch Thao vội vã đuổi theo. Cách thật xa đã gọi tên Đồng Phi.

- Tây Bình, người tội gì phải vậy, chẳng qua là bọn trẻ nói chuyện thôi, người cần gì phải lưu ý?

Đồng Phi cười nói:

- Bàng công, Phi là người lòng dạ hẹp hòi, chỉ biết người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Những lời bọn Thôi Châu Bình nói thật ra cũng đại biểu cho tiếng lòng của đại đa số sĩ tử. Điểm này ngài minh bạch, ta cũng rõ ràng. Tục ngữ nói rất đúng, đạo bất đồng bất tương vi mưu, nếu đã không thể đái chung một bình*, ta cần gì phải tiếp tục lưu lại nữa?

*Nguyên văn: niệu bất đáo nhất cá hồ lý (không có tiếng nói chung).

Lời này nói thô tục, nhưng cũng thoả đáng.

Bàng Đức Công cười khổ lắc đầu, mà Từ Thứ và Thạch Thao cũng nhìn không được nở nụ cười.

Đồng Phi nói tiếp:

- Bàng công, giao tình giữa chúng ta thì vẫn là giao tình giữa chúng ta, ta cũng sẽ không bởi vậy mà giận chó đánh mèo với họ. Nguyên Trực, Quảng Nguyên, các người tới nơi này là vì cầu học, nếu muốn thay ta trút giận, thì học ra hồn cho ta, để cho họ biết, người Đồng Phi ta đề cử cũng không phải kẻ tầm thường. Nếu như các người làm ta mất mặt, ta không tha cho các người đâu.

Từ Thứ và Thạch Thao vội vàng khom người nói:

- Chủ công yên tâm, chúng ta tuyệt đối không làm cho ngài thất vọng!

Bất tri bất giác, Từ Thứ và Thạch Thao đã thay đổi cách xưng hô với Đồng Phi. Ngay từ đầu Đồng Phi có hơi giật mình, nhưng chợt nở nụ cười.

- Bàng công, ta ở lại, khó tránh khỏi sẽ phát sinh xung đột với họ. Ngài bị kẹp ở chính giữa, cũng khó xử... Ha ha, ta cũng có hoàng mệnh trong người, trì hoãn không ít thời gian rồi. Cho nên, ta cáo từ thôi, chúng ta ngày sau gặp lại.

Bàng Đức Công gật đầu:

- Cũng được, dù sao hoàng mệnh quan trọng. Chỉ tiếc, ta vốn định giữ người mấy ngày, giới thiệu cho người một số tài tuần của Tương Dương. Không nghĩ tới người lại đi nhanh như thế, ngay cả chén rượu cũng chưa được uống, thật sự là thất lễ.

Bên kia, Bàng Đức, Vũ An Quốc đã điểm nhân mã hoàn tất.

Đồng Phi cười to:

- Bàng công, vẫn là câu châm ngôn kia: thiên hạ không có bữa tiệc nào không tan, chúng ta hữu duyên tự nhiên sẽ có ngày gặp lại. Có điều vừa rồi ta cũng có chút thất lễ, thay ta nói tiếng xin lỗi với Hoàng công, tương lai có cơ hội sẽ tạ tội.

Nói rồi Đồng Phi quay đầu ngựa, sau đó lại chắp tay:

- Bàng công. . . Nguyên Trực, Quảng Nguyên, chúng ta cáo biệt chỗ này, bảo trọng!

Dục ngựa dọc theo sơn đạo rời đi, Bàng Đức và Vũ An Quốc cũng cung kính hành lễ với Bàng Đức Công, sau đó lại phất tay nói lời từ biệt với Từ Thứ và Thạch Thao, dẫn theo người đuổi theo bước tiến của Tượng Long, đi ra ngoài núi. Lúc này, mặt trời chiều đã ngã về tây. Bóng lưng của đoàn người Đồng Phi rẽ qua góc núi, rồi biến mất không thấy. Tiếng bước chân chinh tề như một cơn quanh quẩn giữa chân núi.

Hoàng Thừa Ngạn ôm Hoàng Thạc xuất hiện ở bên người Bàng Đức Công, phía sau Thôi Châu Bình và Mạnh Công Uy im lặng đi theo.

Bàng Đức Công đột nhiên nói:

- Lão Hoàng, người có nghe được lời hắc hắc vừa nói không?

- Ta cũng không phải người điếc, giọng hắc hắc lớn như vậy, sao ta lại không nghe thấy?

- Có cảm giác gì không?

Hoàng Thừa Ngạn lắc đầu:

- Ta nói không rõ lắm. . . Người này ta cũng nhìn không thấu, nếu như tại trị thế, nên làm Quan Quân hầu; nếu như tại loạn thế. . .

- Loạn thế thì thế nào?

- Chỉ sợ sẽ trở thành Tần Doanh Chính!

Từ Thứ, Thạch Thao nghe vậy, bỗng mở to hai mắt nhìn. Mà ánh mắt của Thôi Châu Bình và Mạnh Công Uy trở nên càng thêm phức tạp.

Luận quan sát người, bản lĩnh của Hoàng Thừa Ngạn không kém hơn Hứa Tử Tương chút nào. Chỉ là bản tính hắc hắc không thích khoa trương, vì vậy không có bao nhiêu người biết được.

Nhưng Thôi Châu Bình và Mạnh Công Uy học tập tại môn hạ của Hoàng Thừa Ngạn đã hơn ba năm, tự nhiên biết bản lĩnh của hắn.

Lời đánh giá cho vũ phu kia, vị miễn cũng quá xem trọng y rồi. . .

Nhưng Hoàng Thạc thì trừng đôi mắt to đen lúng liếng, cười hì hì nói:

- Cha, vừa rồi đại ca kia quả thật là uy vũ!

Bàng Đức Công nhin không được nhìn thoáng qua Hoàng Thạc, đột nhiên cười.

- Việc ngày sau, ngày sau lại nói... Sứu tiểu tử kia đi rồi, đã không thể quấy nhiễu nhả hứng của chúng ta, về nhà, về nhà, chúng ta uống rượu đi.

Nói rồi hắn cười ha ha đi đến lư ốc của mình.

Rời khỏi Lộc Môn sơn, đám người Đồng Phi nghỉ lại trong một thôn nhỏ tại biên giới Tương Dương một đêm. Ngày hôm sau lại xuất phát.

Dọc theo đường đi, có thể nói là một nắng hai sương, ngựa không dừng vó.

Sau khi gấp gấp lên đường bốn năm ngày, rốt cuộc đã đến Giang Hạ.

Nhìn bộ hạ đều rất uể oải, Đồng Phi liền hạ lệnh mọi người nghỉ ngơi một ngày trong thành Giang Hạ. Mà y thì nhớ lời của Bồ Nguyên nói, dựa theo địa chỉ Bồ Nguyên đưa cho, dẫn theo mấy thân binh, rất nhanh liền tìm được căn nhà cũ của Phí gia ở thành nam.

Phí Ốc là con thứ xuất của lão Phí gia, 20 tuổi.

Khi Đồng Phi hỏi thăm dân bản xứ người này, đánh giá của mọi người đối với Phí Ốc chỉ có một chữ: ngốc.

Hắn không thích cuộc sống phù hoa, bình thường cũng rất ít tiếp xúc với người khác. Khi về nhà, tám chín phần mười là lưu luyến với đồng ruộng. Có đôi khi hắn ngồi xổm bên bờ ruộng nhìn hoa màu, nhìn là hết cả ngày, hơn nữa còn không hề động dậy.

Ai cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, chỉ biết là hắn thích làm một số đồ vật.

Từ sau khi báii sư làm môn hạ của Miện Nam Hoàng Thừa Ngạn vào lúc 13 tuổi, loại tính tình cổ quái này càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Khi Đồng Phi tới tìm, Phí Ốc cũng không có ở nhà!

Phụ trách tiếp đãi Đồng Phi là huynh trưởng của Phí Ốc, Phí gia tại Giang Hạ mặc dù là một đại hộ, nhưng cũng không phải thế tộc hào môn gì.

Đột nhiên có một vị hầu gia xuất hiện, làm cho Phí gia xôn xao loạn cả lên.

Nghe nói Phí Ốc không ở nhà, Đồng Phi không khỏi cảm thấy tiếc nuối. Được huynh trưởng của Phí Ốc dẫn dắt, tiến vào trong thư phòng của Phí Ốc. Chỉ thấy thư phòng lộn xộn, nơi nơi đều là thẻ tre, thư quyển, còn có mấy cái hộp.

Đồng Phi lật xem mấy trang sách, ngoài ý muốn phát hiện, nếu như đặt Phí Ốc này vào trong thế giới tương lai, tuyệt đối là một học giả nông nghiệp.

Trong bản ghi chép hắn viết, phần lớn là ghi lại đặc điểm của các loại cây nông nghiệp.

Đồng Phi vừa đọc sách vừa chờ đợi.

Mãi cho đến trời tối, cũng không đợi được Phí Ốc xuất hiện.

Nếu như là bình thường, y cũng không ngại đợi thêm mấy ngày. Nhưng nghe huynh trưởng của Phí Ốc nói, Phí Ốc này từ sau khi xuất sư ở môn hạ của Hoàng Thừa Ngạn, liền trở nên rất quái dị. Bình thường chơi trò mất tích, hơn nữa mất tích một lần là hơn nửa tháng, ai cũng không biết hắn trốn ở đâu.

Đồng Phi cũng không có thời gian đó chờ đợi, sau khi suy nghĩ một hồi, liền để lại danh lạt của y, đồng thời viết một phong thư.

Nội dung đơn giản là muốn mời Phí Ốc xuất sơn, ngôn ngữ hết sức thành khẩn.

Mời Phí Ốc huynh trưởng chuyển giao cho Phí Ốc, Đồng Phi có chút tiếc nuối rời khỏi lão Phí gia. Trước khi đi, còn mang theo mấy quyển sách về trồng trọt cây nông nghiệp của Phí Ốc. Mấy thứ này đối với Đồng Phi không có tác dụng, nhưng đối với Hoàng Thiệu thì lại có tác dụng rất lớn.

Ngày hôm sau. Đồng Phi lần thứ hai bái phỏng Phí gia, Phí Ốc vẫn chưa trở về.

Không có cách nào, đành phải dẫn theo nhân mã rời khỏi Giang Hạ. Trong lòng lại thầm hạ quyết tâm, quay đầu lại nhất định phải nghĩ cách chinh tích người này.

Sau khi rời khỏi Giang Hạ, đoàn người Đồng Phi tiếp tục lên đường.

Lúc này đã bước vào giữa tháng 8, khí trời từ từ chuyển lạnh, ven đường có thể thấy được cảnh tượng thu hoạch khắp nơi.

Hai năm nay khu vực Kinh, Dương cũng mưa thuận gió hoà. Ngoại trừ Trường Sa xảy ra một trận hỗn loạn, hầu như không phát sinh rối loạn quá lớn. Các bách tính gặt hái trên ruộng đồng, hát mấy ca khúc được mùa. Tiếng ca du dương, khiến tâm tình người khác vui vẻ.

Đồng Phi thấy cảnh tượng này cũng cảm thấy rất hài lòng.

Tuy nói đã là An Ninh Đình hầu, nhưng trong nội tâm Đồng Phi vẫn thích loại sinh hoạt trong điền viên này hơn.

Không có giết chóc, không có tranh đấu, tất cả đều hồn nhiên như vậy. Có đôi khi suy nghĩ, nếu như y không phải vì sinh tại Đồng gia, chỉ sợ cũng giống như các bách tính trên ruộng đồng này, không có nhiều phiền não và buồn lo như hiện tại.

Ở trên ngựa thở phào một hơi, nhìn mọi người trên ruộng với ánh mắt ước ao.

- Chủ công, phía trước là đến huyện Đan Dương rồi!

Đồng Phi phục hồi tinh thần lại, nhìn thoáng qua Bàn Đức, lập tức nói:

- Lệnh Minh, người cầm phù tiết của ta, dẫn người đến Đan Dương thông báo cho Đan Dương lệnh, nói là ta phụng chỉ đến đây mộ binh, cũng mời chuyển cáo thái thú Đan Dương, bảo hắn hỗ trợ nhiều hơn. Mặt khác, sai người cầm danh lạt của ta đến Lịch Dương cầu kiến thứ sử Dương Châu Tần Hiệt, nói là tiểu hữu ở thành Uyển ít ngày nữa sẽ đến Lịch Dương bái hội.

- Vâng!

Bàn Đức lập tức an bài xuống, sau đó dẫn theo mười tên Cự Ma Sĩ nhanh như điện chớp chạy đi.

Mà Đồng Phi cũng không nóng lòng lên đường, chỉ thông thả tiến lên.

Khi thì nói cười với Vũ An Quốc, khi thì dờ ra nhìn mọi người đang bận rộn trên đồng ruộng, trên mặt không giấu nổi ước ao.

Bất tri bất giác nhân mã đã tiến vào cảnh nội huyện Đan Dương.

Xa xa đã nghe được tiếng người hô ngựa hý, hình như phía trước có người đang đánh nhau.

Đồng Phi cảm thấy rất không hài lòng với những việc quấy rầy tâm tình tốt của y thể này, lập tức nhíu mày, nhỏ nhẹ nói:

- Đi xem, là người nào đang đánh nhau ở phía trước?

Vũ An Quốc ứng tiếng, mang theo 20 Cự Ma Sĩ chạy nhanh tới.

Đồng Phi vẫn không nhanh không chậm bước đi. Nhưng đợi một hồi, tiếng đánh nhau đó càng lúc càng vang, cũng không thấy Vũ An Quốc trở về.

Đã xảy ra chuyện!

Trong đầu Đồng Phi đột nhiên sinh ra một ý nghĩ, vội vã quát lớn:

- Cự Ma Sĩ, tăng tốc hơn!

Nói rồi Đồng Phi tháo xuống Độc cước đồng nhân đại sóc từ trên thân ngựa, khê huých chân vào bụng ngựa, Tượng Long hí dài một tiếng rồi lao ra khỏi đội ngũ.

Cự Ma Sĩ theo sát phía sau, đồng thời giơ cao vũ khí trong tay.

Trong sát na toả ra sát khí đằng đằng, bốn năm trăm chiến mã xung phong, tiếng gót sắt giống như thiên quân vạn mã chạy chồm.

Quả thật đã xảy ra chuyện!

Đồng Phi từ xa đã thấy có một đám người đang hỗn chiến.

Một phương là Cự Ma Sĩ của y, Bànng Đức và Vũ An Quốc dẫn dắt Cự Ma Sĩ tả xung hữu đột trong đám người, một phương khác lại có trang phục quan quân, nhân số khoảng chừng bốn năm trăm người. Nhìn qua cũng có tổ chất huấn luyện. Mặc dù sát pháp của Cự Ma Sĩ dũng mãnh, lại có Bànng Đức, Vũ An Quốc hai viên mãnh tướng dẫn đầu, quan quân mặc dù hoảng loạn, nhưng trận hình lại không thấy tán loạn.

Chuyện gì xảy ra?

Đồng Phi không khỏi cảm thấy kinh ngạc trong lòng.

Bànng Đức và Vũ An Quốc sao lại xung đột với quan quân?

Tuy nhiên không quản là nguyên nhân gì, Bànng Đức và Vũ An Quốc đều là người của Đồng Phi, đương nhiên không chịu nổi khi thấy bị người khác khi dễ.

Quý Khốc sóc chỉ thẳng, Đồng Phi lớn tiếng quát lên:

- Cự Ma Sĩ, phá trận!

Ba trăm chiến mã không người cười theo một tiếng gió rít kỳ dị vang lên, bỗng dưng tản ra.

Theo sau đó, Cự Ma Sĩ trong khi chạy với tốc độ cao không ngừng biến hóa trận hình. Năm người một tổ, hình thành từng đội hình tam giác truy quai dí, vung mã sóc, lao thẳng tới quan quân. Đứng thấy đội hình đã tản ra, nhưng nếu như tỉ mỉ quan sát, phát hiện đội hình tam giác truy khi chạy lại hợp thành một tiền trận.

Đồng Phi nhất mã đương tiên, chính là mũi tên của tiền trận đó.

Quý Khốc sóc phát ra một tiếng gió rít thê lương, giống như quý khốc sói gào, quấy nhiễu song phương đang trong giao chiến tâm thần bất an.

Bànng Đức và Vũ An Quốc nghe vậy liền đại hỉ.

- Chủ công tới rồi!

Cự Ma Sĩ đang chiến đấu vốn bị vây vào hoàn cảnh xấu, nhưng trong nháy mắt tiếng rít của Quý Khốc sóc truyền đến, nhất thời tinh thần phấn chấn.

Tiền trận xuyên thấu trận hình của quan quân.

Đồng Phi giơ sóc đập ngã hai quan quân, lớn tiếng quát:

- Vũ An Quốc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Bên kia Vũ An Quốc dẫn theo người đi tới trước mặt Đồng Phi, một đôi đại chùy trên dưới tung bay, múa mà mưa gió không lọt. Nghe được Đồng Phi quát hỏi, hần lớn tiếng đáp lại:

- Chủ công, ta cũng không rõ lắm. . . Khi ta chạy tới đây thì thấy Lệnh Minh đang đánh với người ta...

Bàng Đức là một người biết giữ bình tĩnh, hẳn là sẽ không vô duyên vô cớ xung đột với quan quân.

Đồng Phi không khỏi cảm thấy khó hiểu, nhưng Quỷ Khốc sóc trên tay lại không dừng giây phút nào. Quay tròn một chiêu Hoànhảo thiên quân, bốn năm tên quan quân bị đập ngang eo gãy làm đôi. Đúng lúc này, một bóng người lao ra từ trong đám người.

Chỉ thấy hắn đeo một cái túi quái dị, bàn tay cầm hai thanh lợi kiếm một dài một ngắn.

Thân thể dài ngoằng, nhẹ nhàng giống như loài viên hầu, lợi kiếm chém ra từng đạo kiếm mang lấp lánh, rất đẹp.

Ở trong đám người, thanh niên này chớp động như quỷ my, Mỗi một lần chém ra kiếm quang, nhất định sẽ cướp đi một tính mệnh.

Thanh niên này mở một đường máu, trong chớp mắt đã đi tới trước ngựa của Đồng Phi.

Khi còn cách năm sáu bước, hắn quỳ phịch trên mặt đất:

- Chủ nhân, Tiểu Thiết nhớ ngài muốn chết!

Đồng Phi kêu a lên kinh hãi.

Y tính tới tính lui, nhưng không ngờ sẽ gặp lại Đồng Thiết ở chỗ này. Hai năm trước, Đồng Thiết theo Vương Việt chu du thiên hạ, lĩnh ngộ kiếm đạo, sao lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này? Đồng Phi thoáng cái hiểu ngay, chỉ sợ Bàng Đức cũng bởi vậy mà xung đột với quan quân. Hắn và Đồng Thiết cũng đã quen nhau khi tại Lũng Tây, tự nhiên cũng biết, Đồng Thiết là người Đồng Phi tín nhiệm nhất.

Dưới tình huống như vậy, Bàng Đức tự nhiên không có khả năng khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ là, Đồng Thiết sao lại xảy ra xung đột với quan quân chứ?

Đang suy nghĩ, thấy một con ngựa chạy ra từ trong đám người.

Người này đầu đội Hoàng kim khôi, mặc Hoàng kim khải, tay nắm một thanh Cổ Nguyệt Đại Dao bằng thép ròng, trên mặt có một vết sẹo như giun, kéo dài từ bên tai cho đến khóe miệng.

- Sát nhân cuồng đồ, còn không để mạng lại!

Viên đại tướng vung đao xông qua Đồng Thiết. Đồng Phi thúc chiến mã, hoành thân xuất hiện ở trước người Đồng Thiết.

Quỷ Khốc sóc trong tay nghênh đón đại đao điểm qua, song chưởng dùng lực, phát ra một tiếng gầm như cự lôi:

- Khai!

Keng...

Đại đao mang theo một luồng lực lượng kỳ dị, chém mạnh lên đầu sóc.

Sau đó đẩy vù ra, khiến trước ngực viên đại tướng lộ ra không môn. Mà lúc này Đồng Phi cũng nhoẽn miệng người.

Tượng Long lùi lại, đại sóc thuận thế điểm ra.

- Văn Trọng Nghiệp, còn không dừng tay cho ta!

Đại tướng trên ngựa tê dại cả cánh tay, nghe tiếng quát quen thuộc này, đầu tiên là hắn sửng sốt, rồi bật chột hô to:

- Đồng Tây Bình, sao lại là ngươi?

284. Chương 284: Giang Đông Nhị Hổ Thần(1)

Nếu là người quen, vậy trận loạn chiến này cũng không thể đánh tiếp nữa.

Đồng Phi lập tức mệnh Bàng Đức trở về bản trận, mà Văn Sính ở bên kia cũng cười khổ thu gom nhân mã, trong lòng thầm kêu khổ.

Sao lại đụng phải người này?

Như vậy, chỉ sợ sự tình sẽ có phiền phức rồi.

Mà bên kia, Đồng Thiết cũng đã đứng dậy. Có Cự Ma Sĩ dắt tới một con chiến mã, Đồng Thiết xoay người ngồi lên ngựa, cùng Vũ An Quốc một trái một phải đứng phía sau Đồng Phi.

Đã sớm nghe nói qua tên của Đồng Thiết, Vũ An Quốc bắt đầu hiếu kỳ quan sát.

Đồng Thiết thân cao khoảng tám xích, hình thể hơi gầy, hai gò má thanh tú, khi nghiêm túc lên sẽ bày ra góc cạnh rõ ràng. Mặc một bộ trường sam màu xanh, lưng đeo một cái túi rất kỳ quái, không thấy bên trong đựng cái gì, nhưng từ chuôi kiếm lộ ra bên ngoài cũng có thể đoán ra chút manh mối.

Không ngờ có tới bảy thanh kiếm?

Vũ An Quốc tỉ mỉ đếm chuôi kiếm, phát hiện trong túi đó chứa ít nhất bảy thanh kiếm.

Con khỉ ốm này mang nhiều kiếm như vậy làm gì? Lẽ nào sợ bảo kiếm bị gãy, cho nên mang trên người để dự phòng sao?

Vũ An Quốc càng nhìn càng cảm thấy thú vị.

Nhưng không ngờ Đồng Thiết đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt với Vũ An Quốc:

- Mặt đen, ngươi cứ nhìn ta làm cái gì?

- A. . .

Vũ An Quốc đỏ lựng mặt, có vẻ xấu hổ:

- Khỉ ốm, ngươi chính là Đồng Thiết sao? Mang nhiều kiếm nhiều như vậy làm cái gì?

Đồng Thiết quan sát Vũ An Quốc:

- Giết người!

Nói rồi hắn quay đầu đi, không nói thêm gì nữa. Vũ An Quốc có ý muốn hỏi thêm, nhưng bị Bàng Đức khe kéo một cái.

Văn Sính cũng đã thu gom nhân mã xong xuôi, kiểm kê một phen.

Lần tấn công chỉ chốc lát của Cự Ma Sĩ đã giết chết gần trăm quan quân. Lần này hắn phụng mệnh đến quận Đan Dương đốc lương, nhân mã mang theo vốn không nhiều lắm. Hiện giờ đã chết hết hai phần, sau này trở lại biết ăn nói thế nào? Thoạt nhìn, bắt hung phạm kia hình như không có khả năng. Hắn ở chung với Đồng Phi thời gian không ngắn, tự nhiên biết thái độ của Đồng Phi đối với bộ khúc.

Hắn gọi một tiểu tướng tới:

- Hạ Tề, phiên ngươi đến Lịch Dương một chuyến, thông báo cho thái thú đại nhân, thoạt nhìn chúng ta sắp có phiền phức rồi.

Tiểu tướng ngẩn ra, nhỏ nhẹ nói:

- Đốc quân tòng sự đại nhân, sao lại nói vậy?

- Ngươi cứ nói cho thái thú Chu đại nhân, nói là có Hổ bí trung lang tướng muốn bảo vệ hai người kia, nhất thiết đừng làm khó hai người đó.

Tiểu tướng tỏ ra ngạc nhiên nói:

- Hồ bí trung lang tướng nào?

Văn Sính cười khở:

- Hôm nay trong triều đình còn có mấy Hồ bí trung lang tướng? Đương nhiên là An Ninh Đình hầu Đồng Phi kia rồi.

Tiểu tướng la hoảng lên, quay đầu nhìn Đồng Phi.

- Hẳn chính là ác hán kia?

Câu này hầu như là buột miệng nói ra, Đồng Phi cũng đang giục ngựa đi tới. Văn Sính hận không thể đá cho tiểu tướng kia một cái.

Danh tiếng ác hán người biết thì thôi, sao lại còn nói ra trước mặt người ta.

Văn Sính còn đang lo lắng thì Đồng Phi đã đi qua.

Y nghe tiểu tướng kinh hô, không khỏi nhìn lướt qua. Thấy tiểu tướng tuổi chừng trên dưới 20, da trắng môi hồng, nhưng hình dung tráng kiện. Có lẽ cảm thấy vừa rồi quá thất thố, tiểu tướng vội vàng khom người nói:

- Đan Dương tiểu lại Hạ Tề, bái kiến An Ninh Đình hầu. Xin đại nhân thứ tội tiểu tướng giáp trụ trong người, không thể toàn lễ.

Hạ Tề, không nghe nói qua.

Nhưng Đồng Phi lại rất có thiện cảm với người này, chỉ ít khi nói chuyện biểu hiện ra không kiêu ngạo không siểm nịnh.

- Ta chính là ác hán kia. Ha ha, người cũng không nói gì sai, rất nhiều người đều gọi ta như thế... Người chẳng lẽ không tin?

- Tiểu tướng không dám!

Văn Sính bên cạnh nói:

- Công Miêu, nhanh đi đi, ta cùng với An Ninh Đình hầu, ngày mai sẽ đến Lịch Dương tiếp đại nhân.

- Tiểu tướng tuân mệnh!

Nói rồi Hạ Tề thúc ngựa rời khỏi.

Trước khi đi lại nhìn không được quan sát Đồng Phi một chút, thầm nghĩ: không hổ là hồ lang chi tướng, xác thực có khí thế uy mãnh.

Ác danh của Đồng Phi hôm nay đã truyền khắp đại giang nam bắc.

Có người tán thưởng, có người chửi bới, dù sao thì không quản thế nào, y đã nổi danh rồi. Không biết, năm đó sự tích y chuyển chiến Trung Nguyên, cứu giá Ung Khâu cũng được lưu truyền thành các loại phiên bản. Có người nói Đồng Phi là một hung thần ác sát ba đầu sáu tay, cũng có người nói y là hảo hán đỉnh thiên lập địa. Kể từ đó, tự nhiên cũng xuất hiện không ít người sùng bái y.

Hạ Tề, cũng là một trong số đó.

Đồng Phi đợi Hạ Tề đi rồi, mới nghỉ hoặc nhìn Văn Sính:

- Trọng Nghiệp, sao người lại muốn truy sát người của ta?

- Việc này. . . Một lời khó nói hết, không bằng đêm nay chúng ta ngủ lại tại huyện Đan Dương, ta sẽ tường tận nói rõ với người, thế nào?

Nếu là người khác, Đồng Phi chưa hẳn sẽ nể mặt.

Nhưng Văn Sính lại khác. Một mặt hẳn là học sinh của Hoàng Trung, mặt khác, y cùng Văn Sính cũng được coi là đồng đội.

Dù sao từng kẻ vai chiến đấu tại huyện Uyển, mặt mũi này vẫn phải cho.

- Chuyến này ta phụng chỉ mộ binh, vốn muốn dừng lại tại Đan Dương. Nếu như mộ đủ nhân mã, ta phải lập tức trở về Lạc Dương, nhưng chưa hẳn sẽ đi Lịch Dương.

Văn Sính nói:

- Việc này ta biết. Tin tức người tới Đan Dương mộ binh cũng đã truyền tới từ tháng trước rồi. Chu thái thú còn vì chuyện này mà đứng ra, hiện nay đã mộ tập hơn nghìn người, nói là đợi người đến sẽ bàn giao cho người đấy.

- A?

Đồng Phi ngạc nhiên:

- Ta cùng với vị thái thú đại nhân kia vốn không quen biết, vì sao hẳn giúp ta?

- Cũng không phải Chu đại nhân muốn giúp người, là thứ sử đại nhân đứng ra nói tốt giúp người. . . Hôm nay Tiền Đường có Bành Thúc tự xưng đại soái, tự chúng làm loạn. Tần đại nhân và lão sư đang lo việc đối phó với tên đó, bằng không, nói không chừng còn sẽ đích thân đứng ra.

Tiền Đường?

Đồng Phi nói:

- Bành Thúc kia có lai lịch gì? Vì sao ta không nghe nói qua việc này?

Văn Sính cười khố:

- Hiện nay Dương Châu cũng không tính là hỗn loạn, chỉ là có đám tiểu nhân không biết sống chết đó nhảy ra làm mưa làm gió. Bành Thúc đó vốn là thủy tặc ở Chấn Trạch, thuộc hạ có chút nhân mã mà đã đắc ý vênh váo rồi. Hơn nửa năm ngoài sau khi đại nhân từ Kinh Châu trở về, sức khỏe vẫn không tốt lắm. Bành Thúc kia liền trốn ra khỏi Chấn Trạch. . . Chẳng qua cũng là tự tìm cái chết.

*Chấn Trạch: hồ nước ngọt lớn thứ hai Trung Quốc.

Đồng Phi cũng không phản bác những lời này của Văn Sính.

Tần Hiệt quả thật là một nhân vật lợi hại, thủ hạ lại có Hoàng Trung, Lý Nghiêm, đương nhiên không thể khinh thường.

Bành Thúc? Cũng chưa từng nghe qua. . .

Nếu là Tướng Khâm Chu Thái, hoặc là Cẩm Phàm tặc Cam Ninh, nói không chừng Đồng Phi còn có thể hưng phấn.

Chỉ là, những người này hiện giờ còn không biết ở đâu. Chỉ ít này dọc theo đường đi, Đồng Phi cũng không nghe người ta nhắc tới những cái tên này.

Đan Dương lệnh là một lão giả 50 tuổi, một người huyện Đan Dương sinh ra và lớn lên ở đây.

Người này hồi nhỏ có chút danh tiếng, từng thi đỗ hiếu liêm. Chỉ là tuổi cao, cũng dần dần hết thời. Tại Đan Dương đảm nhiệm đã 10 năm, mặc dù không làm việc ác gì, nhưng cũng không có chiến tích, xem như là một người rất bình thường.

Nghe nói có Hồ bí trung lang tướng của triều đình muốn ngủ lại huyện Đan Dương, lão tiên sinh này kích động nhượng lại nơi ở của mình.

Nhưng bản thân lão tiên sinh còn có già trẻ một nhà.

Tuổi lớn nhất cũng đã 80 rồi, người bé cũng chỉ khoảng 10 tuổi. Đồng Phi thật sự không đành lòng, vì bản thân mà khiến cho toàn gia người ta sống không yên ổn.

Vì vậy mệnh Bàng Đức dẫn Cự Ma Sĩ dựng doanh trại ở ngoài thị trấn, y chỉ dẫn theo Đồng Thiết và Vũ An Quốc vào ngủ trong thị trấn. Nếu Đồng Phi làm như vậy, Văn Sính cũng không tiện nói cái gì. Hẳn lập tức bảo binh mã của mình cũng đóng quân ở bên ngoài thị trấn. Đương nhiên, hai quân không có khả năng

ở cùng một chỗ, một bên thành đông, một bên thành nam. Ban ngày vừa mới đánh một trận, phỏng chừng lúc này trong lòng quan quân còn nghẹn một bụng nộ khí. Tách họ ra, tránh những người này gặp mặt lại xảy ra xung đột.

Đan Dương lệnh họ Chu, tên một chữ Trị, tự Hoành Thu.

Sau tiệc rượu, Chu Trị nhường lại thư phòng. Mời Đồng Phi và Văn Sinh vào bên trong nói chuyện.

Đồng Phi lúc này mới nói:

- Trọng Nghiệp, người còn chưa trả lời vấn đề của ta, sao người lại muốn truy sát Tiểu Thiết?

Văn Sinh tỏ ra tức giận:

- Người tưởng là ta nhân rồi lắm sao? Không có việc gì đi bắt gã sai vặt của người... Người hỏi hấn xem, đã làm chuyện tốt gì ở Lịch Dương? Trêu chọc thái thú Chu Hân chạy tới khẩn cầu ta đứng ra bắt hấn. Nếu không phải hấn, lúc này nói không chừng ta đã chuẩn bị đủ lương thảo, chỉ huy vận chuyển trên đường rồi...Người hỏi Đồng Thiết có phải không, tại sao gặp phải chuyện lớn như vậy?

Lúc này Đồng Phi mới ý thức được, Đồng Thiết khẳng định là gây ra thị phi. Y quay đầu hỏi:

- Tiểu Thiết, người phạm phải chuyện gì?

Đồng Thiết cung kính lời:

- Chủ nhân, Tiểu Thiết đã giết người ở Lịch Dương, còn ban đêm xông vào đại lao Lịch Dương, giết không ít ngục tốt.

- Hả?

Đồng Phi vốn tưởng rằng, Đồng Thiết cùng lắm chỉ giết vài người mà thôi.

Nếu như chỉ vậy sẽ dễ xử lý. Dựa theo Hán luật, chỉ cần bỏ ra đủ tiền chuộc tội là có thể bình an vô sự. Nhưng ban đêm xông vào đại lao Lịch Dương, còn giết ngục tốt. . . Chuyện này hơi lớn rồi, chỉ sợ phải đến Lịch Dương một chuyến.

- Tiểu Thiết, tới cùng xảy ra chuyện gì?

Đồng Thiết nói:

- Chủ nhân, Tiểu Thiết theo Vương sư chu du, lại đến Giao Châu, ngộ kiếm cạnh biển. Năm trước, Vương sư nói kiếm pháp của ta mới thành, những gì hấn có thể dạy cho ta đều đã truyền thụ rồi, còn lại phải nhờ vào bản thân ta đi lĩnh ngộ. . . Ta liền chu du khắp nơi, tìm kiếm cao thủ đấu kiếm. Ba tháng trước, tại Ngõ Quận ta kết bạn với hai hảo hán, chuẩn bị về Lạc Dương hiệu lực cho chủ nhân. Ai ngờ khi rời Lịch Dương, có một đám sĩ tử ở trong tù lâu nhục mạ chủ nhân, ta giận dữ...

Đồng Phi đã hiểu!

Tính tình của Đồng Thiết ít nhiều y cũng lý giải một chút, cũng không phải một là một người vô cớ sinh sự.

Chỉ sợ người ta chọc cho hấn nổi nóng, lúc này mới xuất thủ. Đồng Phi liền nói:

- Có phải người đã động thủ giết người ở tù lâu hay không?

Đồng Thiết cúi đầu, ừ một tiếng.

- Vậy vì sao người lại ban đêm xông vào đại lao Lịch Dương?

- Việc này. . . Lúc đó sau khi ta và hai vị hảo hán giết người, không nghĩ đến phản ứng của Lịch Dương vệ sẽ nhanh như vậy. Đang chuẩn bị rời khỏi thì bị họ bao vây... Chính là người dẫn đội đã đi hỏi ban ngày, đã bắt hai vị bằng hữu của ta. Hai vị hảo hán đó bởi vì ta mới xuất thủ, sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn? Cho nên một mình...

- Một mình xông vào đại lao Lịch Dương?

Đồng Thiết cúi đầu, lại ừ một tiếng:

- Chủ nhân, Tiểu Thiết đã gây thêm phiền phức cho ngài rồi...Có điều, vẫn xin chủ nhân cứu hai vị hảo hán kia. Họ thật sự có bản lĩnh, cũng cực kỳ kính phục chủ nhân ngài, vốn dự định tới đầu quân nữa.

Đồng Phi nhú mày, nhìn qua Văn Sính.

Văn Sính nói:

- Người đừng nhìn ta. Ta đã bảo Hạ Tề trở lại thông báo cho Chu Hân đại nhân rồi. Về phần Chu đại nhân có thả người hay không thì ta cũng không biết. . . Tuy nhiên, hai người kia đích thật là hảo hán, Hạ Tề nói hấn tổn thất gần trăm thủ hạ mới bắt được hai tên đó. Việc này vốn cũng không có gì, mấy sĩ tử đó vốn là những kẻ vô cơ sinh sự. Nếu như không có việc cướp ngục, phỏng chừng sự việc không khó giải quyết. Nhưng hấn đã cướp ngục, thể diện của Chu đại nhân có thể...

Nhìn ra được, Văn Sính vẫn rất bảo vệ thái thú Chu Hân kia.

Đồng Phi nở nụ cười:

- Được rồi, ta biết chừng mực, đừng tưởng ta là người không nói lý, chỉ biết động tay chân.

Văn Sính cười xấu hổ:

- Chu đại nhân là một quan tốt, hơn nữa có quan hệ với Tần đại nhân rất mật thiết. Nếu như người có thể nghiêm chỉnh một chút, nể mặt Tần đại nhân, chắc hẳn Chu đại nhân cũng sẽ không làm khó họ quá mức.

- Việc này, ta tự có chừng mực.

Đồng Phi và Văn Sính lại hàn huyên một hồi, Văn Sính đứng dậy cáo từ.

Chân hấn vẫn chưa đi lại lưu loát, khi đi còn hơi khập khiễng. Sau khi đưa Văn Sính trở về phòng nghỉ ngơi, Đồng Phi cũng trở về phòng.

Ngồi xuống, tỉ mỉ hỏi quá trình tu nghiệp của Đồng Thiết.

Sau khi theo Vương Việt rời khỏi Lạc Dương, dấu chân của Đồng Thiết hầu như trải rộng đại giang nam bắc. Bắc tới Liêu Đông, nam tới Giao Châu, tầm mắt quả thật không thường. Hơn nữa, dựa theo thuyết pháp của hấn, võ nghệ của hấn quả thật đã đến một cảnh giới mới.

Kiểm pháp của Đồng Thiết hiện nay cũng đã mức độ cử trọng nhược khinh.

Ít nhất có thể đánh với Sử A một trận. Đương nhiên, tạo nghệ có lẽ kém hơn Sử A. Nhưng biến hóa về tinh khí thần vẫn là rõ ràng.

Đồng Thiết hôm nay cả người lộ ra một luồng sát khí băng lãnh, giống như một thanh lợi kiếm xuất vỏ.

Đồng Phi đương nhiên là cực kỳ thoả mãn việc này.

Tuy nhiên đối với bảy thanh bảo kiếm trong túi của Đồng Thiết, y cũng cực kỳ hiếu kỳ.

- Chủ nhân, Tiểu Thiết đã học được bảy bộ kiếm pháp, mỗi cái đều có sự khác biệt. Vương sư tìm danh tượng Hội Kê chế tạo cho ta bảy thanh bảo kiếm. Hấn nói nếu có một ngày ta có thể dùng một thanh kiếm thì triển ra bảy bộ kiếm pháp, coi như ta hoàn toàn ngộ ra rồi.

Vũ An Quốc nhìn không được xen mồm:

- Phải phiền phức như thế sao? Đó không phải là sử một bộ kiếm pháp, lại phải đối một thanh kiếm à? Trên chiến trường nào có nhiều thời gian cho người đối binh khí. . . Thiết huynh đệ, có lẽ người bị sự phụng của người lừa rồi đấy.

Lời còn chưa dứt, liền nghe keng một tiếng.

Ngay cả Đồng Phi cũng không nhìn rõ Đồng Thiết đã rút kiếm thế nào, mũi kiếm đã chỉ vào cổ họng của Vũ An Quốc.

- Nếu như trên chiến trường, một thanh kiếm là đủ rồi!

Từ trên thân kiếm truyền đến đị hàn ý lạnh lẽo làm cho Vũ An Quốc không tự chủ được run rẩy cả người.

285. Chương 285: Giang Đông Nhị Hổ Thân(2)

Đồng Phi ở bên cười nói:

- Tiểu Thiết, còn không ngừng tay!

Đồng Thiết thu kiếm vào vỏ, động tác tiêu sái mà lưu loát. Vũ An Quốc thở hắt một hơi, nhin không được nói:

- Thiết huynh đệ, kiếm pháp của ngươi nhanh thật đấy!

- Cái này tên Thứ Kiếm Thuật. . .

Đồng Phi hỏi:

- Tiểu Thiết, sao ta cảm thấy, kiếm pháp này tương tự như kiếm pháp của Sử A vậy?

- Chủ nhân, kiếm pháp của Sử A chính là Thứ Kiếm Thuật. Vương sư nói, Sử A sư huynh cả đời chỉ nghiên cứu một bộ kiếm pháp, có thể dùng đủ loại kiếm thì triển ra Thứ Kiếm Thuật. Tuy nhiên, thành tựu của sư huynh chỉ ngừng ở đó, vĩnh viễn không thể đạt được cảnh giới cao nhất của kiếm thuật. Vương sư nói rất nhiều, Tiểu Thiết cũng không hiểu rõ lắm. Vương sư nói, đời thời gian đến rồi, tự nhiên cũng có thể hiểu ra...

Nước chảy thành sông, có lẽ ý của Vương Việt chính là vậy.

Đồng Phi không hỏi thêm nữa, cùng Đồng Thiết trò chuyện vãn vơ, nghe hẩn kể lại những chuyện lý thú gặp được ở các nơi trong hai năm qua.

Bất tri bất giác, trời đã sắp sáng.

Đồng Phi và Văn Sính lập tức cáo từ Chu Trị. Chu Trị đưa tiễn hai người đến tận ngoài thành. . .

Nhìn lão tiên sinh tóc bạc sớm, Đồng Phi đột nhiên nói:

- Chu đại nhân, tương lai nếu cảm thấy không muốn ở Trung Nguyên nữa, thì cứ đi tìm ta.

- A?

Chu Trị không rõ ý của Đồng Phi, ngơ ngác nhìn theo đám người Đồng Phi rời đi.

Đi một mạch hơn mười dặm, Văn Sính mới khẽ nói:

- Tây Bình, không nghĩ tới, ngươi cũng đã nhìn ra!

Đồng Phi ngạc nhiên hỏi:

- Ta nhìn ra cái gì?

- Tần đại nhân nói, thiên hạ này sớm muộn sẽ có một trận hỗn loạn. Nếu như trong mười năm long thế khoẻ mạnh thì còn dễ nói. Nhưng nếu là. . .

Đồng Phi giật thót trong lòng.

Trong Bình Thư, Hán Đế chết sau khi Hoàng Cân chi loạn mấy năm, lúc này mới dẫn phát ra các trận hỗn loạn. Đó là lúc nào?

Đồng Phi nhớ không rõ lắm!

Chỉ hy vọng, lịch sử đã xuất hiện biến đổi vậy.

Đồng Phi xoa xoa mặt, lắc đầu, cố gắng quên chuyện này đi. Nhưng càng như vậy, trong đầu y lại càng rối loạn.

Dọc theo đường đi, cũng không nhớ rõ đã nói gì với Văn Sính, chỉ là khi trời tối thì đoàn người đã đến Lịch Dương.

Chu Hân đã nhận được thông báo từ lâu, bởi vậy nên đang chờ ở trong phủ nha.

Đối với hai người trong đại lao, chính như lời Văn Sính nói, hân vốn cũng không dự định làm khó.

Chỉ là Đồng Thiết ban đêm xông vào đại lao, làm hân rất mất mặt.

Khi mời Văn Sính truy kích, đồng thời đã hạ quyết tâm, muốn bắt hai người này khai đao.

Tuy nhiên sau khi nhận được báo cáo của Hạ Tề, Chu Hân cũng khó xử. Không giết hai người kia, hân mất sạch thể diện, nhưng giết hai người kia, chỉ sợ sẽ phải đắc tội với ác hán. Nói không chừng bởi vậy khiến lão bằng hữu không vui. Ở chỗ Tần Hiệt cũng không chỉ một lần nghe qua tên của Đồng Phi. Hai năm nay, càng không ngừng có đủ loại chuyện về Đồng Phi truyền đến.

Chu Hân là một đế đảng cực kỳ điển hình, hân ghét cay ghét đắng hành vi phản loạn của đám người Vương Phân tại Ung Khâu.

Cho nên, trong thâm tâm hân vẫn có phần thương thức Đồng Phi. Bằng không cũng sẽ không sớm hiệp trợ Đồng Phi mộ binh.

Đồng gia tử này, thực sự là đi tới đâu thì phiền phức tới đó.

Ngay khi Chu Hân đang khổ não thì ngoài cửa có người truyền đến tin tức, nói là An Ninh Đình hầu Đồng Phi cầu kiến.

- Cho hân vào!

Chu Hân nhíu mày, đứng dậy.

Việc gì nên tới cuối cùng sẽ tới. Cũng phải xem Đồng gia tử đó nói thế nào.

Khi người vừa vào đình viện, Chu Hân lại ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy một đại hán vạm vỡ thân cao hơn trượng, diện mục hung ác, để trần cánh tay, lưng đeo một cành mạn gai, đứng ở bên trong đại môn.

Bên cạnh có đốc quân tòng sự Văn Sính nói:

- An Ninh Đình hầu, vị này chính là Chu đại nhân.

Đại hán đó tiến lên vài bước, cúi người hành lễ:

- Đồng Phi đặc biệt tới bái kiến Chu đại nhân, cảm kích sự hỗ trợ của Chu đại nhân. Chỉ là không nghĩ tới, gia nhân của ta không hiểu chuyện, đã làm ra việc đại nghịch bất đạo, đó là lỗi Phi quản giáo không nghiêm. Hôm nay đặc biệt tới thỉnh tội, mong đại nhân có thể tha thứ. Nếu như đại nhân muốn trách phạt, mời đại nhân trách phạt Phi đi.

Đây, nhất định chính là Đồng Tây Bình rồi!

Chu Hân cũng không ngờ Đồng Phi sẽ chịu đón nhận tội như thế, nhất thời khiến hân không biết làm thế nào.

- An Ninh Đình hầu, điều này sao được, sao được...

Nói rồi Chu Hân liền tiến tới nâng dậy. Một mặt bảo Văn Sính tháo xuống cành mạn gai trên người Đồng Phi, một mặt cởi xuống áo choàng trên người khoác lên người Đồng Phi.

Chẳng qua, Chu Hân chỉ cao khoảng bảy xích, áo choàng đó khoác lên người Đồng Phi, nhìn thế nào cũng có vẻ ngô không ra ngô, khoai không ra khoai.

Nộ khí trong lòng thoáng cái tiêu tan không ít.

- An Ninh Đình hầu nhất thiết đừng làm vậy, Chu mỗ thực không dám nhận. Mau mau mời ngồi.

Đồng Phi ngồi xuống, nói:

- Hôm nay đến đây, một là vì cảm kích đại nhân đã mộ binh cho Phi, hai là thỉnh tội cho hạ nhân của ta. Thứ ba. . . Phi quả thật khó có thể mở miệng. Ta nghe nói có hai vị hảo hán bởi vì nghe được có phường vô lại làm nhục ta, bức xúc mà giết người, bị nhốt vào lao. . . Phi nguyện bỏ tiền chuộc tội gấp mười, cầu một đường sống cho hai vị hảo hán đó, xin đại nhân có thể châm chước.

Lúc này Chu Hân đã không còn chút nộ khí nào.

Hắn trầm ngâm một chút:

- An Ninh Đình hầu, việc mộ binh thì không cần nhắc tới nữa, đều là hiệu lực cho bộ hạ, cần gì phân người ta? Chỉ là thời gian gấp gáp, hiện nay Chu mõ chỉ tuyển được khoảng nghìn người. Nghe nói An Ninh Đình hầu muốn mộ binh ba nghìn?

Đồng Phi gật đầu:

- Đúng vậy!

- Ba nghìn nhân mã vốn cũng không quá trở ngại. Quận Đan Dương ta toàn cho ra tinh binh, thế nhân đều biết. Tuy nhiên nếu là vì hoàng thượng, tự nhiên phải trong vạn chọn một. Mấy ngày này Tần đại nhân tiểu phỉ tại Tiền Đường, cho nên chỉ có thể chiêu mộ từ dân gian. . . Như vậy đi, xin An Ninh Đình hầu cho ta thêm thời gian, tối đa 30 ngày, nhất định gom đủ ba nghìn Hồ bí tinh binh, thế nào?

- Thế thì, Phi vô cùng cảm kích.

- Về phần gia nhân của ngài, Chu mõ cũng có thể không tính toán, đối với bên ngoài chỉ cần nói không bắt được. . . Ha ha, chỉ là việc nhỏ, cũng không quá khó xử. Chẳng qua, hai người bị bắt lại cần phải tính toán thêm. An Ninh Đình hầu có thể không biết, hai người đó giết là tộc nhân Trần thị, là vợ tộc bản địa. Trần thị đó là một nhánh của Trần thị Từ Châu, nếu như họ làm lớn chuyện...

Đồng Phi nghe vậy, không khỏi nhú mày.

- Vậy đại nhân cho là phải làm thế nào?

- Chu mõ nghe nói, An Ninh Đình hầu quen biết Trần Khuê tiên sinh?

Đồng Phi ngẩn ra, gật đầu:

- Từng gặp mặt một lần.

- Trần Khuê tiên sinh chính là tộc trưởng của Trần thị Từ Châu, nếu có ông ta đứng ra nói một tiếng, thì Trần thị Đan Dương cũng sẽ không làm ầm ĩ nữa. Chỉ cần họ không làm ầm ĩ, bên Chu mõ cũng sẽ thuận lợi hành sự. Đương nhiên, nếu như Trần Khuê tiên sinh không đáp ứng hỗ trợ, Chu mõ còn có một đối sách. Nếu An Ninh Đình hầu có được công văn chinh tích của triều đình, Chu mõ cũng có thể thả hai người kia ra.

Đồng Phi không khỏi trầm ngâm.

Công văn chinh tích cũng dễ làm, nhưng làm như vậy, Trần thị gia tộc kia khẳng định vẫn sẽ làm khó cho Chu Hân.

Nếu người ta đã suy nghĩ ithub, mình tự nhiên cũng không thể làm cho Chu Hân.

Sau khi nghĩ kĩ càng, Đồng Phi nói:

- Đại nhân, không bằng như vậy, Phi sẽ viết thư, mời đại nhân đưa đến Từ Châu. Nếu Hán Du tiên sinh có thể đứng ra dàn xếp, vậy tự nhiên là mọi người đều vui. Nếu như ông ấy không chịu hỗ trợ, Phi sẽ đưa ra đủ công văn chinh tích. Đại nhân nghĩ thế nào?

Chu Hân đưa tay vuốt râu, nhẹ nhàng gật đầu.

Đồng gia tử này cũng là một người thú vị, biết suy nghĩ cho người khác, không tệ, không tệ!

- Đã như vậy, xin mời An Ninh Đình hầu lập tức viết thư. Từ Lịch Dương đến Từ Châu cũng cần một số thời gian. Bên này ta sẽ cố gắng kéo dài. . . An Ninh Đình hầu cũng không cần lo lắng cho hai người kia,

thuận tiện đốc thúc việc mộ binh đi. An Ninh Đình hầu khả năng không biết, chỗ Chu mô cai quản, có không ít thanh niên bội phục sát đất An Ninh Đình hầu ngài đấy.

Đồng Phi không khỏi nở nụ cười, gật đầu đáp ứng.

Lúc này có gia nhân trải giấy mực. Đồng Phi đi qua, ngừng đầu viết mấy chữ “Hán Du tiên sinh đài giám”, sau đó đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, ta lại quên hỏi bộ hạ của ta, không biết hai vị hảo hán trong lao tên là gì?

*Đài giám (thời xưa dùng sau lời xưng hô mở đầu, thể hiện mời đối phương xem thơ).

Cũng khó trách, Đồng Phi quên hỏi, mà Đồng Thiết thì cho rằng Văn Sính đã nói cho Đồng Phi.

Về phần Văn Sính, cũng không đề cập đến tên của hai người đó. Mãi đến lúc này, Đồng Phi còn chưa biết người y muốn cứu rốt cuộc là ai.

Chu Hân nghe được cảm thấy buồn cười.

- À, hai người đó một người là người quận Đông Duyệt Châu, tên là Phan Chương; một người khác là người Dư Hàng Ngô Quận, thuộc Dương Châu, tên là Lăng Thao.

Đồng Phi a một tiếng, đang muốn viết thơ, trong lòng lại đột nhiên lộp bộp, bút lông trong tay không khỏi khê lắc lư.

Phan Chương, Lăng Thao?

Chẳng lẽ là Giang Đông nhị hổ thần tượng lai sao?

286. Chương 286: Hán Đế Băng Hà, Đại Loạn Nổ Ra

Đã bước vào tháng chín, tiết trời đột nhiên giảm xuống.

Trước kia còn có thể nói thời tiết mát mẻ dễ chịu, nhưng hiện tại, cũng đã khiến người cảm thấy một chút hàn ý.

Ngoài cửa Trường Nhạc cung, thỉnh thoảng thấy tiểu hoàng môn ra ra vào vào, trong không khí tràn ngập vị thuốc đông y nồng nặc.

hoàng hậu ôm Hiệp vương tử, Hà hoàng hậu dắt Biện vương tử, vẻ mặt đặc biệt khẩn trương.

Hiện tại đã vào cuối thu, Hán Đế đã hôn mê chín lần. Trên thực tế vào tháng bảy, sức khỏe Hán Đế đã bắt đầu xuất hiện tình huống như vậy. Tuy nhiên có thái y kịp thời trị liệu, thủy chung không tạo thành ảnh hưởng quá lớn. Chỉ là lần này, nghe nói là khi thăm Ngự Hoa Viên thì đột nhiên ngất đi. Thái y vào từ giờ Mùi, hiện tại đã là giờ Dậu nhưng vẫn chưa thấy đi ra. Thoạt nhìn, tình huống có vẻ nghiêm trọng, điều này làm cho trong lòng Đồng hoàng hậu và Hà hoàng hậu đều thấp thỏm.

Cửa Trường Nhạc cung có Thượng quân giáo úy Kiển Thạc dẫn người bảo hộ, thủ vệ sâm nghiêm.

Hà hoàng hậu cùng Đồng hoàng hậu vài lần yêu cầu đi vào, nhưng đều bị Kiển Thạc cự tuyệt. Hai vị nữ nhân cao quý nhất của Đại Hán triều này lại bó tay với Kiển Thạc. Hai người đều rõ ràng, trong hoàng cung, chỉ có một người có thể chỉ huy Kiển Thạc.

Hán Đế!

Nếu không có mệnh lệnh của Hán Đế, Kiển Thạc sao dám có thái độ cứng ngạnh như vậy.

Nhìn sắc trời, đã sắp tối.

Kiến Thạc tiến lên nói:

- Thái hậu, hoàng hậu. . . đã đến giờ Tuất rồi, nhị vị cũng đã đợi ở đây rất lâu. Cuối thu đêm lạnh, đừng để cho hai vị điện hạ bị phong hàn, cứ về trước đi. Bên này có tin tức, nô tài lập tức thông truyền.

Hà hoàng hậu và Đồng hoàng hậu nhìn hai vương tử.

Biện vương tử trong hai năm nay bởi vì thường xuyên rèn luyện, nhìn qua rất cường tráng.

Mà Hiệp vương tử còn nhỏ tuổi, đêm khuya hàn khí kéo tới, khiến hắn có vẻ không chịu được.

Đồng hoàng hậu yêu thương Hiệp vương tử, lập tức gạt đầu đáp ứng. Hà hoàng hậu thì thấy Đồng hoàng hậu đi rồi, cũng đưa Biện vương tử trở về.

Thấy hai vị hoàng hậu đều đi rồi, Kiến Thạc thở phào một hơi. Hắn lo lắng đứng ngoài cửa Trường Nhạc cung, đợi tin tức của thái y.

Thủ vệ Trường Nhạc cung là bộ khúc trực thuộc Tây viên tân quân mà Kiến Thạc đã huấn luyện ra trong hơn một năm nay. Đối với nhánh nhân mã này, Kiến Thạc có thể nói là hao hết tâm huyết. Không chỉ phân phối binh khí, áo giáp tốt nhất của Đại Hán triều, ngay cả quân lương cũng là cao nhất. Đồng thời, vì tránh nhánh nhân mã này bị người khác thu mua, bắt đầu từ quân quan cơ sở, tất cả đều là tiểu hoàng môn trung tâm tin cậy hắn chọn kỹ lựa khéo từ đại nội thâm cung.

Theo Kiến Thạc thấy, đám sĩ phu đâu thể không kiêng nể gì đi thu mua hoạn quan.

Thượng quân ti mã Phan Ẩn là đồng hương của Kiến Thạc, cũng rất được Kiến Thạc tin cậy. Nhìn Kiến Thạc tâm thần không yên đi qua đi lại, Phan Ẩn nhin không được tiến lên, thấp giọng dò hỏi:

- Thạc công, thái y đi vào lâu như vậy, hoàng thượng có đúng hay không. . .

- Đừng nói vậy, việc gì nên hỏi thì hỏi, không nên hỏi thì không nên hỏi, tránh mất tính mệnh.

Thường ngày Kiến Thạc vẫn tương đối khách khí với Phan Ẩn, nhưng lần này lại rất nghiêm khắc, làm Phan Ẩn sợ quá không dám nói gì.

Nhìn ra được, Kiến Thạc quả thật rất lo lắng.

- Thạc công, hoàng thượng mời ngài đi vào.

Giữa lúc Kiến Thạc phiền táo bất an thì có một tiểu hoàng môn lén lủi qua, nhẹ giọng bên tai Kiến Thạc.

Kiến Thạc lập tức chỉnh lý y quan, phỉ phỉ bào phục, lại hít sâu một hơi.

Tuyệt đối không thể để hoàng thượng nhìn ra mình mềm yếu. Nghĩ tới đây, Kiến Thạc làm ra vẻ uy vũ, sải bước đi vào trong Trường Nhạc cung.

Hán Đế đang nằm nghiêng bên long tháp, hai mắt khép hờ, sắc mặt vàng như nến.

Thái y tiến lên nghênh đón, nhỏ nhẹ nói:

- Thạc công, hoàng thượng sợ là. . .

- Sao lại như vậy?

- Bệnh căn của hoàng thượng có thể là lưu lại lúc ở Ung Khâu năm ngoái. Lúc đó chấn kinh quá độ, lại còn thêm dầm mình trong trời tuyết... Sau đó trải qua điều dưỡng có trì hoãn một chút. Nhưng không ngờ, ngày thu hiu quạnh, đã dẫn phát bệnh cũ.

Sĩ tử chết tiệt. . .

Kiến Thạc oán hận giậm chân, nhưng đã làm Hán Đế đang chớp mắt thức giấc.

- Là Kiến Thạc sao?

- Nô tài ở đây, hoàng thượng cảm thấy khỏe hơn chút nào chưa ạ?

Hán Đế mở mắt, thấy Kiến Thạc đang đứng trước tháp, trong lòng âm áp:

- Lúc này, cũng chỉ có Kiến Thạc là ở bên trầm thôi.

Nói rồi hần nháy mắt.

Kiểm Thạc ngẫm hiểu, lập tức đứng dậy xua tay, ra hiệu cung nữ thị tòng hai bên lui hết ra ngoài.

- Kiểm Thạc, trẫm không được rồi!

Hán Đế nói với giọng chỉ có hai người mới có thể nghe được:

- Ta đã quyết ý, mệnh Hiệp kế thừa đế vị, còn phải nhờ người hỗ trợ.

Kiểm Thạc liền nói:

- Hoàng thượng, ngài đừng nói như vậy. Chỉ cần là ngài phân phó, nô tài muôn lần chết không chối từ.

- Giết quốc cữu, giết quốc cữu cho trẫm. . . Quốc cữu không chết, chỉ sợ Hiệp không thể ngồi ổn hoàng vị. Chỗ trẫm có một phần chiếu thư, người có thể dựa vào cái này giết quốc cữu. Nếu như chuyện không thành, thì mật lệnh Lương Châu Đồng Trác nhập kinh, trẫm đã làm tốt an bài. . . . Đáng tiếc, hổ lang chỉ tướng của trẫm không ở đây, bằng không cũng không cần phải trắc trở như vậy... Kiểm Thạc, trẫm nhờ người rồi.

Kiểm Thạc do dự.

Loại chuyện này, có thể nói là hung hiểm rất nhiều. Làm không tốt, hài cốt cũng không còn.

Cũng khó trách Hán Đế sẽ cấp bách như vậy. Vốn dĩ dựa theo kế hoạch của hần, đợi Đồng Phi thành lập Hổ bí lang, xác nhập Nam Bắc Cung vệ, cộng thêm Phiêu Kị tướng quân Đồng Trọng ở bên cạnh phối hợp tác chiến, đủ để tước hết quyền lợi của Hà Tiến. Nhưng, sức khỏe của hần...

Chỉ có binh hành hiểm chiêu thôi!

Mặc dù Hán Đế tin nhiệm đám người Trương Nhượng, nhưng cũng không phải quá yên tâm.

Thập thường thị vô cùng láu cá, thiếu khuyết sự quyết đoán, không đủ để thành sự. Người xung quanh, Thái Ung chỉ là một giới thư sinh, cũng khó đảm đương trọng trách. Chỉ có Kiểm Thạc, mặc dù ngũ thể không được đầy đủ, nhưng chấp chưởng binh mã, là một người rất quả đoán. Quan trọng nhất là, Hán Đế lý giải Kiểm Thạc. Đó là một người cực kỳ trung thành, chỉ cần hần đáp ứng chuyện này, thì đại sự có thể thành.

Ánh mắt rực sáng nhìn chằm chằm Kiểm Thạc.

Kiểm Thạc toát mồ hôi lạnh, trong lòng minh bạch, nếu như không đáp ứng, chỉ sợ sẽ bị giết ngay.

Nhưng đáp ứng rồi, hung hiểm lại rất cao. . .

Trầm ngâm một lát, Kiểm Thạc cắn răng gật đầu nói:

- Hoàng thượng yên tâm, nô tài nhất định không phụ kỳ vọng của hoàng thượng.

- Trẫm quả nhiên không nhìn lầm người!

Trên khuôn mặt vàng như nền của Hán Đế khẽ nở nụ cười vui mừng.

- Người đừng lo lắng, trẫm đã có phương pháp thỏa đáng. Thừa dịp trẫm còn ở đây, người mật lệnh bộ khúc mai phục trong Trường Nhạc cung. Trẫm sẽ sai người truyền chiếu thư, bảo Hà Tiến đến đây yết kiến. Người nhân cơ hội này, đem hần... Sau đó lập tức cùng Đồng Trọng thu bộ khúc của hần.

Chủ ý này nghe qua không tệ.

- Nô tài tuân chỉ!

Lần này Kiểm Thạc trả lời rất thẳng thắn, không có dây dưa chút nào.

- Người cho là, ai đi truyền chỉ thích hợp hơn?

Kiểm Thạc trầm ngâm chốc lát:

- Nô tài đề cử một người, thượng quân ti mã Phan Ân là tâm phúc của nô tài, có thể đảm đương việc này.

- Đã như vậy, tuyên Phan Ẩn yết kiến. Người lui xuống an bài đi.

- Vâng!

Kiểm Thạc làm ra vẻ oai hùng, chấp tay hành lễ. Khi hắn đi ra khỏi Trường Nhạc cung, trong nháy mắt đó, cơn gió lạnh thổi qua làm hắn tỉnh táo lại.

Hắn rất nhanh tính toán ra lợi ích của phương diện này.

Nếu có thể hoàn thành việc này, sau này có thể trở thành cận thần của Hiệp vương tử rồi. Trương Nhượng? Cút qua một bên đi, sau này đại nội thâm cung này sẽ là thiên hạ của Kiểm Thạc ta. Càng nghĩ càng cảm thấy đắc ý, nhin không được cười khà khà hai tiếng. Nhưng chợt phát hiện bản thân có hơi thất thố, Kiểm Thạc vội vã nghiêm mặt lại, dựa theo phân phó của Hán Đế, đi xuống an bài việc giết Hà Tiến.

Phan Ẩn được thánh chỉ, đi ra khỏi Trường Nhạc cung.

Thấy nhân mã chung quanh đi lại tấp nập, trong lòng hắn đột nhiên đánh thót một cái.

Liên tưởng đến bộ dạng hữu khí vô lực của Hán Đế khi nói vừa rồi, lòng dần dần hiểu ra.

Lẽ nào, hoàng thượng muốn giết Toại Cao?

Đây là một bí mật nhỏ của Phan Ẩn, thậm chí ngay cả Kiểm Thạc cũng không biết.

Trước kia khi Phan Ẩn còn chưa gặp Kiểm Thạc, từng nghèo túng đến cực điểm. Có một lần suýt nữa chết đói ở đầu đường tại Lạc Dương, may được Hà Tiến cứu mạng? Ngay lúc đó Hà Tiến cũng chỉ vừa vào Lạc Dương, nơi nơi đều là ánh mắt xem thường hắn. Biểu hiện ra dường như rất vinh quang, nhưng trên thực tế. . . Cũng chính vào ngày đó, một khất cái nghèo túng cùng một hoàng thân quốc thích nghèo túng xuất hiện cùng nhau một cách kì dị. Ngày hôm sau tỉnh lại, hoàng thân quốc thích không thấy tung tích, chỉ để lại một túi năm thù tiền.

*Thù (đơn vị đo lường thời cổ của Trung Quốc, bằng lạng)

Sau đó, Phan Ẩn vào cung, gặp Kiểm Thạc.

Trong một cơ hội ngẫu nhiên, lại một lần gặp được Hà Tiến.

Chỉ là lúc đó Hà Tiến đã không còn nhận ra Phan Ẩn. Nhưng Phan Ẩn lại không tài nào quên được, chưa thể quên người đã từng cứu hắn.

Địa vị càng ngày càng cao, Phan Ẩn dường như đã quên sự tồn tại của Hà Tiến.

Nhưng lòng cảm kích đó, thủy chung giấu ở trong lòng.

Nhạy cảm phát hiện Hà Tiến sẽ có nguy hiểm. Phan Ẩn do dự chốc lát, rốt cuộc hạ quyết tâm.

Đã qua giờ hội, Hà Tiến còn chưa nghỉ ngơi. Hắn đang ngồi trong thư phòng nói chuyện với huynh đệ Hà Miêu.

Đề tài, tự nhiên xoay quanh vấn đề của Thập thường thị. Gần đây, đám người Viên Thiệu vài lần đưa ra kế hoạch diệt trừ Thập thường thị, nhưng Hà Tiến vẫn luôn do dự.

Không sai, Thập thường thị quả thật đã uy hiếp đến quyền lợi của hắn. Nhưng trên thực tế, nguyên nhân chính là vì có sự tồn tại của Thập thường thị, mới khiến các sĩ nhân quay chung quanh hắn.

Hà Tiến cần những sĩ nhân này để trang trí cho bề mặt của hắn. Nhưng hắn không biết, nếu như hoạn quan không còn, các sĩ nhân còn có thể theo hắn nữa không?

Chính vấn đề này, hắn và Hà Miêu đã tranh luận kịch liệt.

Hà Miêu rất xem thường ý nghĩ của Hà Tiến:

- Nếu huynh trưởng biết đám sĩ nhân này vì sao dựa vào mình, lại vì sao không nên giết bọn Trương Nhượng? Chẳng lẽ huynh trưởng đã quên, năm đó muội muội mới vừa vào cung, không có sự hỗ trợ của bọn Trương Nhượng, làm sao có vinh quang của chúng ta hôm nay? Tiểu đệ cho rằng, làm người phải có tấm lòng biết ơn, không thể làm loại tiểu nhân vong ân phụ nghĩa được.

Hà Tiến nhú mào, cảm thấy rất mất hứng đối với những lời của Hà Miêu.

Người ngụ ý nói ta là tiểu nhân sao?

- Hoài Cao, người nói tuy có lý, nhưng có một số việc, người phải minh bạch. Lực lượng của sĩ tử không thể khinh thường. . . Đặc biệt các đại tộc trăm năm, còn là căn cơ của Đại Hán. Nếu như làm hại họ... ta cũng không muốn như vậy. Nhưng mắt thấy Đồng Trọng Dĩnh vây cánh ngày càng dày, lại có đám người Thái Ung trợ giúp, sĩ tử Đông Quan, tám chín phần mười sẽ đầu nhập vào hắn. Nếu như ta không thể mời chào sĩ tử, ngày khác làm sao ứng đối với sự hung hăng của Đồng Trác? Việc này không phải điều ta mong muốn, chỉ là thời thế bức bách.

Hoài Cao, là tự của Hà Miêu.

Nghe được Hà Tiến nói như vậy, hắn cười lạnh:

- Vậy thì sao? Huynh trưởng lẽ nào quên năm đó khi mình mới tới Lạc Dương, thái độ của các sĩ nhân đó sao? Lẽ nào huynh trưởng quên, trưởng sử Vương Khiêm đã làm nhục huynh trưởng như thế nào sao? Nếu huynh trưởng biết Đồng Trọng Dĩnh vây cánh ngày càng dày, thì cần gì đối kháng với hắn. Hắn cũng như chúng ta, đều xuất thân lương gia tử, càng nên trợ giúp lẫn nhau. Nếu huynh trưởng thực sự đối kháng với Đồng Trác, chỉ sợ cuối cùng tiện nghi cho đám sĩ nhân thôi.

Hà Tiến nghe vậy, hai gò má co quắp kịch liệt.

Lời của Hà Miêu đã nói đến tâm khảm của hắn, đó cũng là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng hắn.

Năm đó hắn đi tới Lạc Dương, muốn tiếp tục đứng vững gót chân, biện pháp nhanh chóng nhất chính là kết thông gia với vọng tộc địa phương.

Hà Tiến coi trọng danh sĩ Vương Khiêm, trưởng sử khi đó, muốn gả con gái cho con trai của Vương Khiêm. Vương Khiêm này là người thế nào? Phụ thân của hắn Vương Sướng là một trong những nhân vật lãnh tụ của đảng nhân trong năm đầu Hán Đế, cũng là một trong bát tuần nổi danh khắp thiên hạ lúc đó.

Vương Khiêm, Vương Sướng, có lẽ các bạn không biết.

Nhưng nếu như nhắc tới một người khác, có lẽ các bạn có nghe nói quá. Trên lịch sử vốn có, một trong Kiến An thất tử đại danh鼎鼎, Vương Sấn, chính là tiểu nhi tử của Vương Khiêm.

Thử nghĩ, một gia đình thế tộc như vậy, sao lại kết thân với Hà Tiến?

Đừng thấy Hà Tiến là hoàng thân quốc thích, nhưng trong mắt Vương Khiêm lại không bằng một con chó. Khi Hà Tiến tới cửa cầu thân, Vương Khiêm cười nhạt, kiên quyết từ chối việc hôn nhân này. Có thể nghĩ, ngay lúc đó Hà Tiến xấu hổ cỡ nào. Có một thời gian thậm chí không dám ra ngoài, bởi vì sợ người qua đường chế nhạo.

Thời gian trôi qua, hôm nay Vương Khiêm đã là một bạch thân, mà Hà Tiến lại trở thành đại tướng quân nắm trong tay binh mã thiên hạ.

Hà Tiến muốn biểu hiện lòng dạ rộng rãi, tự nhiên sẽ không làm khó Vương Khiêm.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Hà Tiến sẽ quên đoạn thời gian khuất nhục năm đó.

Lời nói của Hà Miêu làm cho Hà Tiến tâm động. . .

- Lão gia, ngoài cửa có người trong cung đến, nói là có nhân cầu kiến.

Cố nhân?

Hà Tiến kinh ngạc không ngớt. Ta khi nào có cố nhân trong cung?

Lập tức mệnh gia phó mời người đó vào phòng khách. Hắc bảo Hà Miêu chờ tại thư phòng, còn mình thì đi đến phòng khách.

Phan Ân ngồi ngay ngắn trên ghế bành, tâm tình rất khẩn trương.

Nếu Hà Tiến tới trễ nửa bước nữa, có lẽ Phan Ân sẽ thay đổi chủ ý.

- Hà công, còn nhớ tiểu nhân không?

Hà Tiến đi vào phòng khách. Phan Ân đứng dậy hỏi, trong lòng nghĩ: nếu hắc nói không nhớ, như vậy ta coi như không quen biết hắc.

Nào biết, Hà Tiến nhìn Phan Ân, cau mày, rơi vào trầm tư.

287. Chương 287: Hán Đế Bắg Hà, Đại Loạn Nổ Ra(2)

- Người. . . A, ta nhớ ra rồi, 12 năm trước, dưới cầu Bách Hoa Lạc Dương.

Có lẽ trong minh minh có thiên ý như thế, Hà Tiến không ngờ thực sự nhớ tới Phan Ân là ai. Nhìn Phan Ân quần áo ngăn nắp, Hà Tiến không khỏi sinh ra cảm giác thân thiết.

Trong lòng Phan Ân cũng không khỏi ảm áp.

- Mười hai năm không gặp, Hà công có khỏe không?

Hà Tiến vội vã bảo Phan Ân ngồi xuống:

- Năm đó là lúc Tiến nghèo túng nhất, sao lại quên được đêm hôm đó? Sau đó ta còn phái người đi tìm người, thế nhưng. . . Thật xin lỗi, ta đã không nhớ nổi tên của người. . . Nhưng sao người lại chạy tới hoàng cung rồi?

- Việc này nói đến, một lời khó nói hết.

Phan Ân nói ra tên của mình, lại làm cho Hà Tiến giật mình.

Hắc tự nhiên biết người này, chỉ là chưa từng gặp qua. Đó chính là tư mã của Kiến Thạc, sao hơn nửa đêm lại chạy tới tâm sự với ta?

Hà Tiến kinh ngạc nhìn Phan Ân, muốn hỏi, lại không biết mở miệng thế nào.

Phan Ân nói:

- Đại tướng quân hôm nay hưởng hết vinh quang, Ân cũng không nguyện leo cao. Chỉ là, hiện tại đại tướng quân đang có nguy hiểm đến tính mệnh, Ân thực không đành lòng thấy đại tướng quân mất mạng, vì vậy đến đây bảnh cáo.

Hà Tiến vội vàng đứng dậy:

- Không biết mỗ có gì hung hiểm?

- Hoàng thượng. . .

Phan Ân vốn định nói, hoàng thượng muốn giết người, nhưng lời đến bên mép lại do dự. Làm như vậy, có phải có lỗi với Kiến Thạc hay không?

Lúc trước vào trong cung, may được Kiến Thạc bảo vệ, hắc mới có hôm nay.

Nếu là. . .

- Phan công, vì sao im lặng không nói?

Phan Ân cắn răng, nhỏ nhẹ nói:

- Hoàng thượng muốn giết đại tướng quân, phái tiểu nhân đến đây tuyên đọc chiếu thư. Nếu như lúc này đại tướng quân vào Trường Nhạc cung, nhất định sẽ bị giết chết. Ân đặc biệt tới báo cho biết. Tuyệt đối không được vào cung, xin đại tướng quân tự cân nhắc đi.

Đầu Hà Tiến ông một tiếng, có vẻ không biết làm thế nào.

- Hoàng thượng, hoàng thượng vì sao phải giết ta?

- Hoàng thượng phỏng chừng đã hạ quyết tâm, lập Hiệp vương tử làm đế.

- Cái gì?

- Hơn nữa sức khỏe của hoàng thượng cũng không được nữa rồi, theo tiểu nhân quan sát, phỏng chừng khó có thể kéo dài tới hừng đông.

Hà Tiến nghe vậy, không khỏi ngáy ngẩn cả người. . .

- Đại tướng quân, tiểu nhân có hoàng mệnh trong người, không dám ở lâu. Nói chung, mời đại tướng quân sớm có chuẩn bị, đề phòng bất trắc.

Nói xong Phan Ân đứng dậy cáo từ.

Hà Tiến tiễn Phan Ân ra ngoài, sắc mặt đột nhiên tái mét.

- Lập tức mệnh Viên Thiệu, Tào Tháo đến đây gặp ta.

Hà Tiến phân phó gia nhân, rồi xoay người đi tới thư phòng, thuật lại những lời Phan Ân nói vừa rồi cho Hà Miêu.

Hà Miêu cũng không khỏi giật mình. Đùng thấy thường ngày hằn đối nghịch với Hà Tiến, nhưng dù sao cũng là người một nhà, sao hấn lại có thể không để ý đến huynh trưởng sống chết. Hà Tiến còn, Biện vương tử làm đế, thì Hà gia có thể tiếp tục hưởng thụ vinh hoa phú quý. Nhưng nếu như. . .

Hà Miêu không dám nghĩ tiếp.

Sự tàn khốc trong cấm cung, hấn cực kỳ rõ ràng.

Nếu như thực sự để cho Hiệp vương tử trở thành hoàng đế, chỉ sợ Hà gia khó có thể bảo toàn.

- Huynh trưởng xem nên xử lý thế nào đây?

- Phan Ân nói, hoàng thượng không kéo dài được đến hừng đông, ta sẽ tin hấn một lần. Có điều, trước hừng đông chúng ta phải giải quyết việc này. Nếu Hiệp trở thành hoàng thượng, chúng ta sẽ không có đường sống. Phải giải quyết nhanh chóng, ủng hộ lập Biện làm hoàng thượng mới được.

- Vậy phải làm sao?

- Hoài Cao, người quen thuộc Bắc Cung, có thể lập tức đến Vĩnh Yên cung tìm muội muội, bảo muội muội điều động Loạn Vệ doanh cho người chỉ huy. Đồng thời, bảo muội muội lấy danh nghĩa của hoàng hậu, mệnh lệnh Bắc Cung Vệ mở cửa cung, cũng phong tỏa một số tin tức. Hôm nay chúng ta cũng chỉ có đập nổi dìm thuyền, bất cứ giá nào phải đưa Biện leo lên hoàng vị. Chỉ có như vậy, vinh hoa phú quý của Hà gia ta mới có thể bảo toàn.

Hà Miêu lập tức gật đầu xưng phải, rồi xoay người rời khỏi.

Thoảng cái đưa ra một loạt quyết định, trong đầu Hà Tiến không khỏi cảm thấy mê man. Hấn ngồi trong thư phòng, bình phục tâm tình kích động.

Lúc này, có quân gia đi đến, khẽ nói:

- Lão gia, mọi người đã tới rồi!

- Lấy khôi giáp của ta tới đây!

Nói xong Hà Tiến đứng lên. Có hạ nhân đi qua mặc khôi giáp cho hắn.

Chỉnh trang hoàn tất xong, đầu Hà Tiến cũng trở nên tỉnh táo hơn.

Hắn tay vịn bảo kiếm, sải bước đi đến phòng khách. Dọc theo đường đi, hắn còn nghĩ những tính toán chuẩn bị nói ra với mọi người.

Trong phòng khách, có hơn 30 người đứng trang nghiêm, nhìn qua khiến phòng khách có hơi chật chội.

Người nào cũng mắt ngái ngủ, hiển nhiên là mới được gọi thức dậy, vì vậy còn chưa rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Chư vị đại nhân, Tiến muốn tuyên bố một việc.

Thấy Hà Tiến đội khôi mặc giáp đi vào, Tào Tháo giật thót một cái, có một điềm báo trước không rõ.

- Bệ hạ, đã băng hà rồi!

- Cái gì? Đại tướng quân, ngài nói cái gì?

Viên Thiệu la lên thất thanh. Nhưng nghe thế nào cũng không giống như có ý bi thương, ngược lại hình như còn có phần vui mừng.

Hà Tiến vẫn không thể nói là Hán Đế chưa chết, bằng không việc này cũng chỉ là nhằm vào một mình hắn, mà cũng không nhằm vào các thần tử khác.

Hắn rất thoả mãn với phản ứng của mọi người, lập tức nói tiếp:

- Bệ hạ băng hà, chưa lập thái tử, theo lý nên do trưởng tử Biện kế vị. Nhưng có hoạn quan Kiển Thạc, y vào tay cầm Tây viên tân quân, lại sinh ra dụng tâm hiểm ác độc tài triều cương, muốn diệt trừ chúng ta. Hôm nay triệu tập chư vị đại nhân, Tiến muốn nghe ý kiến của các vị.

Người đã trang phục thể này rồi, còn nghe ý kiến cái chó gì nữa?

Tào Tháo nói thầm, liền tranh trước một bước đứng ra:

- Đã như vậy, chúng ta nên chính quân vị, trừ hoạn quan, tuyệt đối không thể để rơi vào tay Kiển Thạc kia.

Hà Tiến nghe vậy liền nở nụ cười.

- Ai dám cùng ta chính quân thảo tặc?

Viên Thiệu đứng ra:

- Thiệu nguyện đi theo!

Hà Tiến mừng rỡ:

- Bản Sơ quả nhiên có đảm lược, ta có thể điều động ba nghìn Vũ Lâm quân cho người chỉ huy, theo ta cùng vào cung.

Tào Tháo sao lại đồng ý sau người khác, lập tức cũng đứng ra:

- Đại tướng quân, dưới trướng của Tháo còn có một nghìn tân quân, nguyện theo đại tướng quân.

- Mạnh Đức, quả nhiên anh hùng.

Hà Tiến dứt lời, lập tức mệnh lệnh Tào Tháo và Viên Thiệu đi điểm nhân mã, đồng thời còn bảo Tuân Du, Trình Thái làm tốt chuẩn bị nghênh đón tân quân.

Sau khi tất cả an bài thỏa đáng, hắn nắm chặt bảo kiếm dưới sườn.

Sống hay là chết, chỉ nhìn hai canh giờ tiếp theo thôi...

Vừa qua lúc gà gáy, cấm cung vắng lặng.

Cách giờ mẹo vào hừng đông còn hai canh giờ, đại nội thâm cung im ắng, đến mức khiến người khác có cảm giác ngạt thở không hiểu.

Hán Đế tựa mình trên tấm đệm, nhắm mắt ngưng thần.

Một canh giờ đã qua, sao Hà Tiến còn chưa vào cung yết kiến?

Không chỉ Hà Tiến không xuất hiện, ngay cả Phan Ẩn phụng mệnh truyền chỉ cũng chưa trở về. Trong lòng mơ hồ có điềm báo trước bất tường, nhưng hắn lại không muốn thừa nhận. Trẫm còn sống, chỉ cần trẫm sống, thì nhất định có thể cho Hiệp ngồi lên hoàng vị

Biện đích thật là một đứa trẻ tốt, đáng tiếc. . .

Hán Đế sở dĩ lựa chọn Hiệp vương tử, nói trắng ra bởi vì Hiệp không có bất luận bối cảnh gì.

Mẫu thân chết sớm, chết một cách kỳ lạ. Mặc dù trong cung lưu truyền là Hà hoàng hậu hạ độc thủ, nhưng Hán Đế mấy năm nay tỉ mỉ quan sát, dần dần bài trừ Hà hoàng hậu khỏi đối tượng hiềm nghi. Sinh tử có mệnh, có lẽ nàng thực sự không có phúc khí đó.

Hán Đế rất lo lắng!

Hắn thật sự không muốn người kế thừa hắn phải đối mặt với tràng sống mái cùng ngoại thích.

Giống như trước hắn, tranh đấu giữa Hoàn đế và đại tướng quân Lương Dực, lại giống như hắn, sau khi đăng cơ cùng đại tướng quân Đậu Võ tranh đấu.

Hai trận tranh đấu, khiến giang sơn Đại Hán nguyên khí mất sạch.

Nếu như Hán Đế lập Biện, như vậy sớm muộn có một ngày, còn có thể tái diễn lại quá khứ của hai đời hoàng đế.

Đại Hán, thật sự không chịu nổi loại hao tổn bên trong này...

Hà Tiến và đảng nhân đi lại rất gần, đây là một việc khác Hán Đế lo lắng.

Trước đây hắn có thể mặc kệ cho Hà Tiến tiếp xúc với đảng nhân, bởi vì còn còn tồn tại. Nhưng nếu hắn chết rồi, Biện năm nay mới chỉ 11, 12 tuổi, sẽ không thể đối phó với Hà Tiến và đảng nhân liên thủ. Mặc dù có Thập thường thị ở chính giữa, nhưng vẫn không phải là đối thủ.

Mà Đồng Trọng thì không có lo lắng như vậy.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Hán Đế cuối cùng hạ quyết tâm, lựa chọn Hiệp làm người kế thừa.

Hắn nhẫn nại, đợi đợi. . . Nhưng thời gian đợi càng lâu, dự cảm bất an trong lòng hắn càng mãnh liệt.

Đột nhiên, Hán Đế mở mắt.

- Kiển Thạc, Kiển Thạc. . .

- Có nô tài!

- Có nghe được thanh âm gì không?

Kiến Thạc ngẩng ra, nghiêng tai lắng nghe, một lát sau sắc mặt hơi đổi.

Sau đó, từ ngoài cung vang lên âm thanh leng keng đao kiếm va chạm, từ xa đến gần, càng lúc càng rõ ràng.

- Xảy ra chuyện gì?

Có tiểu hoàng môn lão đạo chạy vào, thần sắc luống cuống hô to:

- Bệ hạ, không hay, việc lớn không hay rồi...

Kiến Thạc không đợi Hán Đế hỏi, lật đật chạy qua tóm lấy cổ áo tiểu hoàng môn.

- Xảy ra chuyện gì?

- Có tân quân Trợ quân hữu giáo úy Tào Tháo, suất lĩnh Tây viên tân quân, phá vỡ Nam Cung môn, miệng hô muốn thanh trừ hoạn quan. Một đường đánh qua bên này rồi. . . Hiện giờ Nam Cung đã không thể cản nổi, tân quân xông lên cầu, đang chạy qua Bắc Cung bên này.

Kiểm Thạc nhin không được hết a lên sợ hãi, lập tức kịp phản ứng.

- Phan Ẩn tiểu nhân, dám phản bội ta.

Quay đầu nhìn Hán Đế, lại hoảng sợ phát hiện, trong nháy mắt khi hắn hỏi, Hán Đế đã tuyệt khí.

Nếu như Hán Đế còn, Kiểm Thạc còn có vài phần đảm lược. Nhưng Hán Đế không còn, dũng khí của hắn thoáng cái chạy mất tích.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tiểu hoàng môn kia nói:

- Thạc công, ngài đi nhanh thôi...

- Đi, đi chỗ nào? - Kiểm Thạc luống cuống, vô ý thức hỏi.

Tiểu hoàng môn nói:

- Mặc kệ đi chỗ nào, phải rời khỏi đây. Bộ khúc ngài để lại trong cấm cung có lẽ ngăn cản được một chút. Nam Cung mặc dù bị phá, nhưng Bắc Cung vẫn còn chưa có động tĩnh. Hiện tại nên rời khỏi hoàng cung trước, tìm một địa phương an toàn, rồi mới tìm cách sau.

Mắt Kiểm Thạc sáng lên.

Không sai, việc cấp bách là nên rời khỏi hoàng cung trước mới phải.

- Người tên là gì?

Kiểm Thạc cũng không khỏi thầm tán thưởng sự cơ trí của tiểu hoàng môn này, hắn trầm giọng hỏi.

Tiểu hoàng môn nói:

- Nô tài tên là Dương Khiêm, nguyện dẫn người ngăn cản tân quân, tranh thủ thời gian cho Thạc công.

- Dương Khiêm?

Kiểm Thạc cũng đã bị loạn, gật đầu nói:

- Ân tình lần này, Kiểm Thạc nhớ kỹ trong lòng. Ngày khác nếu như có cơ hội, ta sẽ báo đáp ỏn thỏa. Chỗ ta có Thượng quân hồ phù, có thể điều động tân quân bộ khúc trong Trường Nhạc cung. Dương Khiêm, ta đi trước, sẽ báo đáp sau. . .

*Xưng hô biên chế quân đội cổ đại, phân thượng quân, trung quân, hạ quân. Trung quân cao nhất, thượng quân thứ hai, hạ quân thứ ba.

Nói rồi Kiểm Thạc đưa hồ phù cho Dương Khiêm, rồi vội vã rời khỏi.

Nhìn bóng lưng Kiểm Thạc biến mất, tiểu hoàng môn Dương Khiêm lại nhếch nụ cười quỷ dị. Quay đầu nhìn Hán Đế đã chết, đột nhiên cười ha ha. Sau đó hắn đi ra ngoài Trường Nhạc cung.

Ngoài Trường Nhạc cung, Hà Tiến suất lĩnh Loan Vệ doanh đã đánh tới.

Tân quân bộ khúc của Kiểm Thạc vội vàng vàng nghênh chiến, thì làm sao chống nổi loan vệ đã trải qua 4 năm huấn luyện gian khổ trác tuyệt.

Vốn chỉ dự định phục kích, đương nhiên không có khả năng trang bị toàn bộ vũ khí.

Mà loan vệ sau khi nhận được mệnh lệnh của Hà hoàng hậu, Lý Tín lập tức chọn 500 Loan Vệ quân, sát khí nghiêm nghị đi tới.

Bắc Cung Vĩnh Yên cung, tự có Tư Mã Hương Nhi dẫn theo 500 loan vệ mới chiêu mộ thủ hộ, cũng không đáng lo.

Lý Tín khoác trên người ngân giáp, đầu búi tóc bằng ngân hoàn.

Cưỡi ngựa, tay cầm thương, những nơi đi qua, Thượng quân bộ khúc đều lui về phía sau. Lý Tín này theo Đồng Phi cũng luyện võ nghệ nhiều năm, tự nhiên không thương. Mà câu tương nữ binh thì trong một tiếng gọi đã từng bước đi đến Trường Nhạc cung.

Hà Tiến tự mình đốc chiến, tay vuốt râu liên tục gật đầu.

Bên cạnh hắn có một một văn sĩ, chính là Nam Cung giáo úy Lưu Hồng, Lưu Nguyên Trác.

Hà Tiến vốn không muốn gọi Lưu Hồng, nhưng Lưu Hồng đó là Nam Cung giáo úy, nếu như không thông báo cho hắn, chỉ sợ đám người Tào Tháo khó có thể từ Nam Cung phá cửa mà vào, chỉ có chuyển cáo cho Lưu Hồng, đương nhiên nói là Hán Đế đã bằng hà, có Kiến Thạc ý đồ mưu phản.

Mặc dù Lưu Hồng không có tiếng nói chung với Hà Tiến, nhưng dù sao vẫn trung với Hán Đế.

Vì vậy nghe được Kiến Thạc mưu nghịch, Lưu Hồng lập tức đáp ứng phối hợp. Hắn mang thân vệ hộ tống Hà Tiến vào từ Bắc Cung môn. Sau khi hội hợp với loan vệ, liền đánh vào Trường Nhạc cung. Hà Tiến rất khẩn trương, dù sao hắn giả truyền tin tức, nói Hán Đế bằng hà mới làm như thế. Nếu như. . . Hà Tiến thấp thỏm trong lòng, nhìn thân vệ bên người Lưu Hồng, nháy mắt ra hiệu một cái với người phía sau.

Nếu thật sự không được, thì giết chết lão tiểu tử này!

Đúng lúc này, Dương Khiêm xuất hiện trên bậc thang cửa cung, trong tay lên cao thượng quân hổ phù.

- Dừng tay, ta có thượng quân hổ phù, tân quân bộ khúc lập tức buông vũ khí đầu hàng. . .

Có thượng quân quan tiến lên hỏi:

- Thạc công ở đâu?

Dương Khiêm cười lạnh:

- Thạc công, đã bỏ trốn một mình rồi...

- A!

Tân quân liền truyền đến tiếng chửi bới. Dương Khiêm nhân cơ hội lớn tiếng nói:

- Mau dừng tay, ta là người của đại tướng quân. Hễ kẻ nào đầu hàng sẽ không truy cứu. Các người còn không buông binh khí, chẳng lẽ phải đợi đến khi đồ đao hạ xuống mới hối hận sao?

Xa xa, Hà Tiến thấy được Dương Khiêm xuất hiện, mắt không khỏi sáng ngời.

Dương Khiêm vốn là người hân an bài bên người Thập thường thị, hiện giờ xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ là. . .

- Loan vệ, lập tức thu binh!

Lý Tín bên kia nghe được mệnh lệnh, dẫn dắt câu tương nữ binh cấu thành Vân Chùy trận, thối lui đến phía sau Hà Tiến.

Thấy Dương Khiêm tay cầm hổ phù, đi tới trước ngựa của Hà Tiến, hai tay dâng lên:

- Đại tướng quân, tân quân vốn không có ý mưu phản, chỉ là bị một mình Kiến Thạc kia lừa gạt. Kiến Thạc chạy về hướng Bắc Cung môn. Mời đại tướng quân minh xét.

Nói rồi hắn chớp chớp mắt.

Hà Tiến đang thấp thỏm, thoáng cái yên lòng.

Hắn nhận lấy hổ phù:

- Bản công sẽ không truy cứu tội danh của các tướng sĩ tân quân, chỉ giết kẻ cầm đầu. Lý Tín, mệnh người lập tức dẫn theo loan vệ truy sát Kiến Thạc, đừng để hắn đi ra khỏi Bắc Cung. . .

- Vâng!

Lý Tín lập tức dẫn người đuổi theo, Hà Tiến cùng Lưu Hồng đi vào Trường Nhạc cung.

Khi Hà Tiến thấy được thi thể của Hán Đế, đột nhiên sinh ra một loại xung động muốn cất tiếng cười to.

Bệ hạ ơi bệ hạ, không phải là Hà Tiến muốn giết ngươi, thật sự là ngươi không cho Hà Tiến đường đi thôi. Hôm nay ngươi chết rồi, ta còn sống. . .Ha ha. Ngoại sanh của ta sẽ trở thành hoàng đế, ngươi an tâm mà đi đi.

- Nguyên Trác, lúc này không phải là lúc đau khổ, ở đây nhờ ngươi rồi. Tiến nhất định chém đầu của Kiến Thạc để tế anh linh của thánh thượng.

Trong lời nói, đã xác định rõ tội danh của Kiến Thạc.

Lúc này Lưu Hồng đang đau khổ, cũng không có tâm tư đi tính toán hàm nghĩa ẩn dấu trong lời nói của Hà Tiến.

Hắn lập tức nhận lời, triệu tập cung nữ tài nữ thu dọn cho Hán Đế. Mà bên kia, Hà Tiến và Dương Khiêm đã đi ra ngoài Trường Nhạc cung.

- Có biết đám người Trương Nhượng đi đâu không?

- Hồi bẩm chủ công, khi Nam Cung náo loạn Nhượng công và mọi người đã bỏ chạy đến Vĩnh Yên cung, tìm hoàng hậu che chở. Nô tài vô năng, không ngăn chặn họ lại được, xin chủ công tha thứ.

Hà Tiến a một tiếng:

- Việc này cũng không trách ngươi được, ngươi lập tức trở lại, để ý bọn Trương Nhượng cho ta.

- Nô tài minh bạch!

Nói rồi Dương Khiêm hành lễ, sau đó vội vã rời đi.

Bên kia, Kiến Thạc như chim sợ cành cong bỏ chạy đến Bắc Cung môn.

Sau khi thoát khỏi hoàng thành, nên đi đâu?

Kiến Thạc vốn định chạy đến chỗ Đồng hoàng hậu lánh nạn, nhưng lại nghĩ, trong tay Đồng hoàng hậu không binh tướng. Nếu đi đến đó, nói không chừng còn có thể mang đến phiền phức Đồng hoàng hậu. Hắn cũng không phải trung thành với Đồng hoàng hậu cho cam, mà là hy vọng có thể lưu lại một người có thể nói giúp cho hắn. Vạn nhất không trốn thoát được, bằng chiếu thư trong tay hắn, nói không chừng còn có một đường sinh cơ.

Đi Lương Châu. . .

Đúng rồi, chính là đi Lương Châu!

Kiến Thạc âm thầm hạ quyết tâm. Kế sách hiện nay, chỉ có thoát khỏi Lạc Dương, đến Lương Châu.

Hoàng thượng không phải nói là thứ sử Lương Châu Đồng Trác kia vẫn trung thành với Đồng hoàng hậu sao? Chỉ cần đến Lương Châu thì an toàn rồi.

Kiến Thạc dục ngựa chạy đi, thấy sắp đến Bắc Cung môn, trong lòng mừng như điên.

Nhưng vào lúc này, một đạo nhân mã đột nhiên xuất hiện ngoài cửa cung, ngăn cản lối đi của Kiến Thạc.

Đại tướng dẫn đầu mặt màu vàng nhạt, đầu đội Quyển duyên sư tử khôi, thân khoác Hoàng kim giáp, cầm trong tay một đôi đại kích bằng thép.

- Diễn tướng quân, mau tránh đường, ta có việc gấp ra ngoài.

Kiến Thạc nhận ra người đó, chính là tân nhiệm Bắc Cung giáo úy Diển Vi. Diển Vi từng hiệu lực dưới trướng của hắn, tự nhiên Kiến Thạc sẽ không xa lạ.

Diển Vi chấp tay:

- Thạc công, cũng không phải hạ quan không chịu nhường đường, mà là hoàng hậu có lệnh, không có thủ dụ của hoàng hậu, bất kỳ ai không được xuất nhập Bắc Cung. Thạc công, xin đừng làm hạ quan khó xử. Nếu ngài có việc gấp muốn đi ra ngoài, xin đi Nam Cung môn đi.

Lời vô ích, Nam Cung có thể đi, ta đã đi Nam Cung từ lâu rồi!

Phía sau truyền đến tiếng la giết, Lý Tín dẫn theo loan vệ đuổi qua đây.

- Dẫn tướng quân, đừng buông tha nghịch tặc Kiển Thạc!

Kiến Thạc trong lòng biết không ổn, thoát nhìn, muốn đánh ra ngoài khó càng thêm khó. Hắn đánh liều, rút bảo kiếm đục ngựa lao tới Điển Vi.

Nói thật thì Điển Vi cũng không muốn làm khó Kiến Thạc.

Nhưng Kiến Thạc đã xông qua, hắn cũng không thể không đi ngăn cản.

Thu một cây đại kích lại, sau đó hoành kích ngênh đón. Một thức Đan phượng triều dương, đánh bật bảo kiếm của Kiến Thạc.

Ngay khi hai ngựa giao nhau, Kiến Thạc đột nhiên đem một quyển chiếu thư nhét vào trong tay Điển Vi:

- Xin nể mặt tình cảm đồng đội, giao chiếu thư này cho Đồng thứ sử.

Nói rồi hoành kiếm tự vận, người ngã xuống ngựa.

Điển Vi ngăn ra. . .

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tới cùng ai là mưu nghịch, ai là trung thần?

Bên kia Lý Tín đuổi tới, Điển Vi vội vàng nhét chiếu thư vào trong túi dưới sườn.

- Dẫn mã phụng mệnh thủ vệ cửa cung, Lý Tín người lấy thi thể của Kiến Thạc rồi trở về đi.

Năm đó Lý Tín cũng xuất thân từ môn hạ Bắc Cung Vệ, tự nhiên không có hoài nghi gì với Điển Vi, lập tức ứng tiếng rồi sai người khiêng đi thi thể của Kiến Thạc, đi đến Vĩnh Yên cung.

Hà Tiến, cũng đang ở tại Vĩnh Yên cung.

Sau khi hắn hội hợp với đám người Tào Tháo Viên Thiệu, vốn muốn việc này ngay lúc này, nhưng Viên Thiệu lại đưa ra ý kiến:

- Đại tướng quân, hôm nay chính là cơ hội tốt giết hoạn quan, sao không nhân cơ hội diệt trừ chúng nó. Đó mới là lựa chọn sáng suốt.

Hà Tiến không nguyện ý lắm.

Nhưng Viên Thiệu cứ quyết ý, nói Thập thường thị kia tội ác tày trời, không thể không giết. Rơi vào đường cùng, Hà Tiến đành phải đi tới Vĩnh Yên cung hỏi Hà hoàng hậu. Đám người Trương Nhưorget liền quỳ gối bên cạnh Hà hoàng hậu.

Nghe Hà Tiến nói xong, Hà hoàng hậu nói:

- Nội thị quản lý hoàng cung, đó là pháp luật tổ tông để lại, không thể thay đổi. Huống hồ, tiên hoàng thi cốt chưa lạnh, tân hoàng tuổi nhỏ, ai gia là phận đàn bà, há có thể cộng sự cùng sĩ nhân? Huynh trưởng, đám người Trương Nhưorget đều là cận thần của tiên hoàng, tiên hoàng hôm nay... Người giết cận thần của tiên hoàng, chẳng phải là làm cho tiên hoàng thất vọng?

Hà Tiến cảm thấy hoàng hậu nói có đạo lý.

Hơn nữa hắn mơ hồ có thể cảm giác được, người muội muội ngày xưa luôn gọi hắn ca ca hình như cũng có biến hóa không bình thường rồi.

Trong lời nói, rõ ràng là đang nhắc nhở hắn: vinh hoa phú quý của Hà gia đến từ đám người Trương Nhưorget chăm lo, ruộng bỏ Thập thường thị, coi như từ bỏ gốc rễ của Hà gia. Sĩ nhân chỉ biết dệt hoa trên gấm khi

người phú quý, nhưng sẽ không đưa than sưởi ấm cho người trong ngày tuyết rơi. . . Cho nên, sĩ nhân thì... Khả hữu khả vô. Nhưng người cần phải có đám người Trương Nhược, chế ước đám sĩ nhân này cho người.

Những lời này khiến Hà Tiến đỏ mặt lạnh. Rồi hắn rời khỏi Vĩnh Yên cung.

Lúc này vừa qua giờ mẹo, trời còn tối, nhưng tiếng la hét trong hoàng thành cũng đã biến mất.

Viên Thiệu không thể đạt thành mục đích, không khỏi có chút thất lạc đi về nhà. Hắn có thể cảm giác được, Hà Tiến cũng không tín nhiệm hắn.

Bằng không, sao lại sau khi sự việc kết thúc, chỉ thu binh quyền của mình hắn? Hơn nữa, Hà Tiến đều giữ lại đại đa số sĩ nhân, nhưng lại bảo Viên Thiệu về nhà nghỉ ngơi. Thái độ trong đó đã minh bạch không thể nghi ngờ.

Càng quan trọng là, cơ hội tốt như vậy lại không thể giết chết Thập thường thị, thật sự đáng tiếc.

Về đến nhà, Viên Thiệu vừa mới vào cửa thì đã thấy quần gia cung kính đứng chờ ở cửa đại môn:

- Thiếu gia, lão gia đang chờ ngài ở thư phòng.

- Sao thúc thúc còn chưa nghỉ ngơi?

- Đúng vậy, lão gia không nghỉ ngơi, nói là muốn ngài trở về lập tức đi gặp lão gia.

Viên Thiệu vội vã theo quần gia đi tới thư phòng, thấy Viên Ngỗi đang ngồi sau bàn đọc sách.

Thấy hắn đi vào, xua tay ra hiệu cho Viên Thiệu ngồi xuống.

- Bản Sơ, tình huống thế nào?

- Bệ hạ băng hà, Kiển Thạc bị giết. . . Chỉ là đám người Trương Nhược vẫn...

Viên Ngỗi nghe được, không những không lộ vẻ thất vọng, trái lại nở nụ cười.

- Bản Sơ, đừng nóng ruột. Lẽ nào người thấy qua một con cạp cùng ác lang có thể sống hòa bình chung với nhau chưa? Bệ hạ băng hà. . . Hừ hừ, thực sự là trời giúp chúng ta có thể thoát khỏi cảnh đen tối. Ta hiểu, nữ nhân của Hà gia là muốn mượn đám người Trương Nhược để chế ước chúng ta. Nữ nhân này đã theo bệ hạ mấy năm. Điều khác học được, không nghĩ tới đã học được vài phần thủ đoạn của bệ hạ.

Viên Thiệu nói:

- Vậy chúng ta nên làm cái gì?

- Làm cái gì?

Viên Ngỗi cười lạnh:

- Tự nhiên là đuổi hổ chiếm lang, sau đó nghĩ cách tiến cử một con cạp vào Lạc Dương. Bản Sơ, người lên thông báo cho đám người Trịnh Thái, nghĩ cách gây xích mích quan hệ giữa Hà Toại Cao và Trương Nhược. Đồng thời, phải nghĩ biện pháp khiêu khích lưỡng cung tranh đấu. . . Con cạp ở Lương Châu hình như có qua lại với Đồng gia. Nếu có thể diệt trừ Đồng gia, thì con cạp Lương Châu có thể mất đi một chỗ dựa vững chắc. Đến lúc đó, hắn có thể dựa vào, chỉ có chúng ta thôi.

Viên Thiệu nghe vậy, nhin không được gờ ngón tay cái lên:

- Thúc phụ, cao, thật sự là cao. . . Ha ha ha ha!

288. Chương 288: Bôn Tẩu Lạc Dương (1)

Trần Khuê đã hồi âm!

Đây đích thật là ngoài dự liệu của Đồng Phi. Vị Trần tiên sinh này và Đồng Phi cũng chỉ gặp nhau một lần, hôm nay lại nguyện ý ra mặt cho y, bãi bình việc này. Dựa theo cách nói của Trần Khuê, Lịch Dương Trần thị có thể không truy cứu, nhưng Đồng Phi phải đưa ra đủ tiền chuộc tội mới được. Trần gia không thiếu tiền, chắc hẳn loại thuyết pháp này cũng chỉ là vì giữ gìn cho thể diện của Lịch Dương Trần thị.

Vì thế, Đồng Phi hứa hẹn một người 500 kim, tổng cộng 1000 kim để chuộc Phan Chương và Lăng Thao.

Chu Hân cũng vui vẻ thuận nước đẩy thuyền. Trần gia thì sao, cũng biểu hiện ra có ý thoái nhượng. Vì vậy một vụ án mạng dưới sự phối hợp của tam phương cũng tiêu tan thành mây khói.

Nhưng vì sao Trần Khuê lại nể mặt Đồng Phi lần này?

Không chỉ Đồng Phi không rõ, ngay cả Chu Hân cũng không rõ lắm.

Tuy nhiên, hai người cũng không dành quá nhiều suy nghĩ trên vấn đề này. Chu Hân công vụ bận rộn, bởi vì loạn Bành Thúc tại Tiền Đường, thủ hạ của Tần Hiệt mặc dù có các tướng lĩnh như Hoàng Trung, Lý Nghiêm, Văn Sính, không ai giỏi về thủy chiến, tình hình đang rất đáng lo.

Chu Hân phải vất vả vì việc này, nên cả ngày mày ử mặt ê.

Mà Đồng Phi thì bận việc chiêu mộ Hồ bí, cho nên cũng không rảnh rỗi nhiều. Hồ bí lang là thể diện của hoàng đế, còn là thiếp thân hộ vệ của hoàng đế, Đồng Phi nhất định phải trong vạn chọn một, vì vậy người ứng mộ mặc dù rất nhiều, nhưng hơn mười ngày sau cũng chỉ chiêu mộ được hơn 800 người. Thậm chí không đủ một nghìn. Có điều y cũng không vội, mộ binh phải chọn lựa kỹ càng, không thể có sai sót.

Thỉnh thoảng lúc rảnh rỗi, Đồng Phi sẽ cùng luyện tập võ nghệ với thủ hạ.

Bàng Đức đao pháp thuần thực, sát pháp dũng mãnh, mặc dù chưa lĩnh ngộ ra sự huyền diệu của cử trọng nhưc khinh, cũng đã bước đầu mò mẫm ra con đường.

Mà võ nghệ của Vũ An Quốc cũng không thể khinh thường.

Theo Đồng Phi thấy, dũng lực của Vũ An Quốc này còn trên cả Bùi Nguyên Thiệu, hơi dưới Bàng Đức. Tuy nhiên Bàng Đức vẫn còn trẻ tuổi, không gian phát triển của hắn còn rất lớn. Mà Vũ An Quốc đã 27, 28, lại còn thêm tư chất cũng không phải đặc biệt tốt, rất khó đề cao hơn nữa.

Dù vậy, Vũ An Quốc vẫn mang đến cho Đồng Phi không ít ngạc nhiên.

Phan Chương, Lăng Thao. Hai Giang Đông hổ thần tượng lai này bị Đồng Phi chinh tích làm thị tòng Hồ bí, làm chúc quan của Hồ bí trung lang.

Phan Chương đã nhược quán, năm nay 22 tuổi, tự Văn Khuê, bản tính thô lỗ, từng học qua binh pháp, trị quân cực kỳ nghiêm ngặt. Người sau khi được Hồ bí lang chiêu mộ, đều phải trải qua sự huấn luyện của hắn. Chỉ trong hơn 10 ngày ngắn ngủi, cũng đã thấy được công hiệu, khá có thủ đoạn. Vũ lực của hắn cũng không tầm thường, có thể ở trên ngựa đấu 30 hiệp không phân thắng bại với Bàng Đức. Khí lực cũng lớn, thân cao tám xích, thiện sử Kim Đỉnh Tảo Dương Khai sơn sóc.

Lăng Thao lớn hơn Phan Chương hai tuổi, là người dũng cảm, rất có hiệp khí.

Đồng Phi biết, Lăng Thao tinh về thủy chiến, nhưng không giỏi về đánh trận trên đất liền.

Hai người này sau khi nhìn thấy Đồng Phi đều vô cùng kích động. Vốn tưởng rằng hắn phải chết, không ngờ lại được phục hồi sinh cơ, còn được chinh tích làm thị tòng Hồ bí, hưởng bổng lộc tam bách thạch. Mặc dù không phải là đại quan gì, nhưng đối với hai người mà nói cũng đủ rồi.

Lăng Thao đã thành hôn, chưa có con.

Tuy nhiên Đồng Phi nhớ Lăng Thao hình như có một hài tử. Vì vậy kiến nghị Lăng Thao đưa gia quyến từ Ngô Quận đến Lũng Tây.

Nhưng tình hương thổ của người Giang Nam vượt xa người Hán phương bắc.

Rơi vào đường cùng, Đồng Phi liền kiến nghị Lăng Thao đưa gia quyến từ Ngô Quận tới Lịch Dương. Tốt xấu đều thuộc về Dương Châu, có Tần Hiệt, Hoàng Trung ở đây, ít hoặc nhiều có thể chiếu cố nhiều hơn. Đối với kiến nghị này, Lăng Thao cũng không cự tuyệt, liền vui vẻ đáp ứng.

Nói đến Ngô Quận, Đồng Phi lại nhớ tới một người.

Sư huynh của y, Cố Ung Cố Nguyên Thán.

Thấy Lăng Thao chuẩn bị đến Ngô Quận, y cũng động tâm tư. Muốn đến Ngô Quận một chuyến hỏi thăm tin tức của Cố Ung.

Về phần phía Lịch Dương, để một mình Bàn Đức ở lại đủ rồi. Nói đến Chu Hân kia cũng rất thú vị, hẳn còn phải tiểu tướng Hạ Tề tới hiệp trợ.

Hạ Tề, tự Công Miêu, hứng thú rộng khắp, khéo trị quân. Hắn thường có ý nghĩ kỳ lạ, ngay cả người ngạo khí như Bàn Đức cũng rất tán thưởng Hạ Tề.

Nhưng Đồng Phi thực sự nghĩ không ra trong Bình Thư từng xuất hiện một người như thế. Dù sao thì có Bàn Đức ở đây, cộng thêm Hạ Tề và Phan Chương đã đủ rồi!

Nghĩ xong xuôi, Đồng Phi liền gọi Bàn Đức tới, nói ra ý nghĩ y muốn đến Ngô Quận một chuyến.

Bàn Đức chấp tay nói:

- Chủ công cứ đi đi, nơi này có Đức và Công Miêu, Văn Khuê, nhất định sẽ lo liệu mọi việc thỏa đáng.

Đồng Phi càng yên tâm, lập tức dẫn theo Đồng Thiết, Vũ An Quốc và Lăng Thao đi đến phủ thái thú.

Đã là khách quen của phủ thái thú, đoàn người Đồng Phi đi thẳng vào phủ nha.

Chu Hân đang mày ử mặt ề xem một phong thư, thậm chí không cảm thấy đám người Đồng Phi đi vào phòng khách.

- Chu đại nhân. . .

- Là Tây Bình à!

Chu Hân đột nhiên tỉnh giấc, đặt thư xuống và nói:

- Sao ngày hôm nay rảnh rồi thế hả, không đi quân doanh sao?

Đồng Phi cười nói:

- Đâu cần phải cả ngày ở trong quân doanh chứ? Có Công Miêu ở đó, Phi rất nhàn rồi rồi.

Đây coi như là cái lễ lạng lẽ đưa cho Chu Hân. Hạ Tề là người Chu Hân phải qua, nghe Đồng Phi khích lệ, tự nhiên cảm thấy rất có mặt mũi. Hắn liền cười, đưa tay mời ngồi:

- Mặc dù Công Miêu có khả năng, nhưng vẫn còn hơi nhỏ tuổi...Không kham nổi trọng trách. Nếu như hắn lớn thêm vài tuổi, sao ta lại phát sầu chứ.

Đồng Phi ngạc nhiên nói:

- Phát sầu?

Chu Hân gật đầu:

- Tiền Đường Bành Thúc, trốn sâu trong Chấn Trạch, không giao phong với chúng ta trên đất liền. Trong tay Tần đại nhân tuy có mãnh tướng, nhưng lại không làm gì được Bành Thúc kia. Người xem, thủy tặc nho nhỏ, nhưng đến nay chưa giải quyết. Hao tổn tiền tài vô số không nói, còn thiệt hại không ít người mã. . .Bởi vậy, Tần đại nhân phải người truyền tin, muốn ta tìm kiếm mãnh tướng cho hắn.

- Vậy tìm cho ông ấy đi.

Chu Hân nói:

- Đâu có dễ dàng như ngươi nói? Thủy quân không giống kỵ quân, bộ quân, yêu cầu các mặt đều rất cao. Chấn Trạch địa hình phức tạp, có rất nhiều nơi hung hiểm. Nếu như không có một người tinh về thủy chiến dẫn dắt, sợ rằng rất khó thủ thắng.

Đồng Phi đánh thót một cái, vô ý thức nghĩ tới Lăng Thao.

Bên người y không phải có một nhân vật tinh về thủy chiến như thế sao?

Nhưng nhân vật tới tay, buông ra y lại cảm thấy không quá cam tâm. Hơn nữa Lăng Thao nói rõ là muốn đầu nhập vào y, đâu thể đưa cho người khác như món hàng được.

- Cung Vĩ, ngươi nghe nói qua tên của Tưởng Khâm, Chu Thái, hoặc là Cam Ninh chưa?

Cung Vĩ là tỳ của Lăng Thao. Nghe được Đồng Phi hỏi, Chu Hân đầu tiên là ngẩn ra, suy nghĩ một chút nói:

- Chủ công vừa hỏi, tiểu tướng cũng là có chút ấn tượng. Từng nghe người ta nói qua tên của Cam Ninh. Hắn từng đảm nhiệm tiểu lại của Ba quận, nhưng sau đó không biết vì nguyên nhân gì đã gây gổ với thái thú quận. Người này khá có bản lĩnh, triệu tập mấy trăm người làm thủy tặc từ Ba quận đến vùng Giang Hạ. Người này bản tính xa hoa, thường lấy gấm Tứ Xuyên làm buồn, vì vậy tên là Cẩm Phàm tặc, người đeo lục lạc, lại có tên là đạo tặc lục lạc.

Nói đến đây. Lăng Thao nhíu mày:

- Tuy nhiên Cam Ninh là người rất cao ngạo, sợ là. . .

- Vậy Tưởng Khâm, Chu Thái thì sao?

- Hai người này làm thủy tặc tại Động Đình, cũng là người có bản lĩnh. Có điều muốn nói bản lĩnh lớn, Cam Hưng bá lợi hại nhất.

Chu Hân đã hiểu:

- Tây Bình, ngươi là muốn ta chiêu mộ ba người này sao?

- Nếu như không có tướng lĩnh thích hợp thủy quân, ba người này cũng có thể thử một lần. Mặt khác ta nghe nói, con trai Kinh Châu Thái Phúng là Thái Mạo cũng tinh về thủy chiến. Chỉ là không rõ bản lĩnh cụ thể. Nếu Chu đại nhân không nghĩ đến người khác, không ngại thử một lần.

Chu Hân tươi cười rạng rỡ:

- Tây Bình, ngươi đã giúp ta một việc lớn... Kinh Châu Thái thị, ừm, họ có vẻ như có liên quan tới Tần đại nhân. Với lại biệt giá tông sự dưới trướng của hắn. Khoái Lương chính là đại tộc Kinh Châu, hẳn là có thể thuyết phục Thái Mạo. . . Cam Ninh, Tưởng Khâm, Chu Thái. . . Ừm, ta sẽ sai người đi tìm, nếu có thể mời chào, với Tần đại nhân mà nói sẽ càng dễ hơn.

Đồng Phi khẽ co quắp gò má, thầm nghĩ: lão gia hỏa này tham thật.

Hiện tại y không có thời gian đi tìm, hơn nữa nơi Đồng Phi muốn đặt chân vững là phương bắc, vì vậy cho dù mời chào được những người đó, cũng chưa hẳn có thể có trọng dụng. Giới thiệu cho Tần Hiệt, chí ít có thể khiến Tần Hiệt nợ y một phần nhân tình. Tương lai. . .

Nghĩ tới đây. Đồng Phi không khỏi cười khà khà.

Vấn đề lớn đã giải quyết, Chu Hân cũng trở nên đặc biệt nhẹ nhõm.

Hắn cùng Đồng Phi lại trò chuyện vu vơ một lúc, đột nhiên nói:

- Đồng Tây Bình, ngươi tìm đến ta, chẳng lẽ chỉ muốn nói chuyện phiếm thôi sao?

- A, suýt nữa quên đại sự mất!

Đồng Phi vỗ đầu:

- Ta muốn cùng Cung Vĩ đến Ngô Quận một chuyến, bái phỏng sư huynh của ta, thuận tiện đón gia quyến của Cung Vĩ tới Lịch Dương. Chu đại nhân, sau này phải nhờ ngài chiêu ứng nhiều hơn.

- Sư huynh ngươi là người phương nào?

- Ngô Quận Cổ Nguyên Thán!

Chu Hân a một tiếng giật mình, sau đó cười nói:

- Suýt nữa ta quên mất, Tây Bình là cao đồ của Bá Giai tiên sinh, tự nhiên có tình đồng môn với Cổ Nguyên Thán.

Đồng Phi nói tiếp:

- Vừa lúc ta có thể đi vấn an Tồn đại nhân, từ biệt ở huyện Uyển, cũng nhiều năm rồi chưa nghe lời dạy bảo của ông ấy.

Chu Hân liên tục gật đầu:

- Nếu như vậy, Tồn đại nhân nhất định sẽ rất vui. Tây Bình cứ yên tâm đi đi, việc mộ binh ở đây ta sẽ phái người tiếp quản giao tiếp. Chờ khi người trở về, có thể mang đủ nhân mã, khởi hành về Lạc Dương rồi.

- Vậy đa tạ đại nhân rồi!

Đồng Phi cảm thấy câu nói đó của Chu Hân rất quái dị.

Cái gì là ‘Yên tâm đi đi’? Có điều cũng không tiện nói gì, lập tức đứng dậy hành lễ, cáo từ với Chu Hân.

Trở lại trong quân doanh, lại an bài các công việc khác.

Ngày hôm sau Đồng Phi dậy rất sớm, Đồng Thiết đã chuẩn bị sẵn nước rửa mặt cho y. Bên ngoài doanh trại, Lăng Thao và Vũ An Quốc cũng đã điểm ra hai trăm Cự Ma Sĩ, chuẩn bị xuất phát. Rửa mặt hoàn tất, Đồng Phi mặc một bộ trường sam màu đen, bên trong mặc nhuyễn giáp, đi ra ngoài đại trường.

Đồng Thiết dắt Tượng Long tới. Đồng Phi xoay người lên ngựa.

Ngay khi chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên nghe được có tiếng vó ngựa gấp gấp vang lên.

Rất xa đã nghe được có người lớn tiếng gọi:

- Tây Bình, Đồng Tây Bình chậm đi đã, đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn rồi!

Đồng Phi ghìm ngựa lại, quay đầu nhìn.

Thấy Chu Hân vạt áo tán loạn, tóc tai bù xù, thần sắc hoảng loạn giục ngựa chạy đến.

Nhìn bộ dạng, hình như vừa mới thức dậy không lâu.

Đồng Phi không khỏi kinh ngạc, dục ngựa đi lên nghênh đón.

- Chu đại nhân, ta chỉ đến Ngô Quận một chuyến, hà tất ngài phải tự mình đưa tiễn?

Trên ngựa, Chu Hân thở dốc, tức giận nói:

- Ta không rảnh mà tới tiễn ngươi... Đã xảy ra chuyện, hoàng thượng. . . Bể hà rồi.

Câu nói này giống như sấm sét nổ vang bên tai Đồng Phi.

- Ngươi, ngươi nói cái gì? Lập lại lần nữa?

- Hoàng thượng, hoàng thượng mười ngày trước. . . đã bể hà rồi.

Đầu Đồng Phi ông một tiếng, cả người ngẩn ra, ngơ ngác hồi lâu cũng không nói một câu nên lời.

Hán Đế, đang yên lành sao lại bể hà chứ?

- Chu đại nhân, chúng ta vào trường rồi nói!

Đồng Phi không dám ngồi trên ngựa nữa, nhảy xuống Tượng Long cùng Chu Hân bước vào trong doanh trại, lại lệnh Cự Ma Sĩ canh chừng trung quân đại tướng, lại triệu tập ba người Bàng Đức, Hạ Tề, Phan Chương đến. Vũ An Quốc và Đồng Thiết dẫn người tuần tra đại tướng, bảo hộ trung quân đại tướng mưa gió không lọt.

- Rốt cuộc là thế nào?

Chu Hân cũng ổn định chút tâm tình:

- Sáng sớm ta vừa mới thức dậy, liền nhận được công văn thư khẩn tám trăm dặm triều đình phát tới. Thượng quân giáo úy Kiển Thạc âm mưu tạo phản, đã hại chết hoàng thượng. . . May có đại tướng quân và mọi người gặp nguy không loạn, giết chết Kiển Thạc. Chỉ là hoàng thượng. . . Hôm nay, tân đế đã đăng cơ, nhưng bởi tuổi nhỏ, cho nên do lưỡng cung thái hậu buông rèm chấp chính.

Buông rèm chấp chính?

Có vẻ như là một danh từ rất quen tai.

Sao ở những năm cuối Đông Hán đã có thuyết pháp buông rèm chấp chính rồi sao?

Đồng Phi hơi do dự, trong lòng cảm thấy bất an không hiểu. Lẽ nào, lịch sử này lại một lần trở lại con đường vốn dĩ của nó?

- Xin hỏi, tân đế là ai?

- Tự nhiên là đích trưởng tử của hoàng thượng, Biện vương tử đăng cơ.

Chậm đã, chậm đã. . .

Đồng Phi đánh thót một cái, lẽ nào lịch sử thực sự trở lại con đường vốn dĩ sao? Trong Diễn nghĩa, sau Hoàng Cân chi loạn không bao lâu, Hán Đế liền băng hà. Nhoáng lên đã trôi qua bốn năm, vốn tưởng rằng lịch sử này đã xảy ra thay đổi, nhưng không nghĩ tới. . . Hán Đế đã chết, người cuối cùng đăng cơ vẫn là Biện. Như vậy kế tiếp, chỉ sợ cha phải vào kinh rồi!

Nghĩ tới đây, Đồng Phi ngẩng đầu hỏi:

- Vậy Thập thường thị thế nào?

Chu Hân cười khổ nói:

- Còn có thể thế nào? Hoạn quan vẫn còn, nhưng bình yên vô sự!

Sắc mặt Đồng Phi không ngừng biến hóa, nhắm mắt lại, yên lặng hồi ức lại tình tiết trong diễn nghĩa.

Sau một lát, y đột nhiên đứng dậy:

- Đại nhân, ta phải lập tức khởi hành, tối sẽ quay lại Lạc Dương.

- Về Lạc Dương? Nhưng người còn chưa chiêu mộ đủ binh mã mà!

- Không còn kịp rồi, ta sẽ mang 2000 người này lên đường. Nếu như không quay về, ta lo lắng Lạc Dương sẽ xảy ra đại sự.

289. Chương 289: Bôn Tẩu Lạc Dương (2)

Chu Hân hơi hồ đồ.

Hắn không rõ ý những lời Đồng Phi nói, nhin không được nói:

- Lạc Dương? Tân đế đăng cơ, lại có đại tướng quân phụ tá. Có thể xảy ra đại sự gì?

Dứt lời Đồng Phi đứng dậy:

- Bàng Đức, Phan Chương. Lập tức điểm nhân mã, trước chính ngọ phải xuất phát. Chu đại nhân, tân quân mới thành lập, vẫn còn phải hoàn thành huấn luyện. Ta cần số lượng lớn nhân thủ tới hỗ trợ, nếu có đắc tội, xin thứ lỗi.

Chu Hân là một trung thần Hán thất điển hình, mặc dù không rõ đại sự mà Đồng Phi nói là cái gì, nhưng nhìn sắc mặt nghiêm túc lạnh lùng đó, hẳn vô ý thức gật đầu:

- An Ninh Đình hầu cứ việc phân phó, Chu Hân nếu có thể làm được, nhất định không chối từ.
- Ta muốn chinh tặc Hạ Tề làm thị tòng Hồ bí cho ta, cùng Phan Chương hiệp trợ Bàng Đức. Chuyện lần này quan hệ trọng đại, xin đại nhân trong hai canh giờ triệu tập tất cả ngựa, quân nhu có khả năng triệu tập tại Lịch Dương cho ta. Ngày khác, Đồng mỗ sẽ hoàn trả gấp đôi.

Chu Hân vội vàng đứng dậy:

- An Ninh Đình hầu nói thế khách khí rồi, đều là hiệu lực cho hoàng thượng, có gì mà hoàn với trả?
- Thế thì, làm phiền đại nhân.
- Giờ ta sẽ đi an bài!

Chu Hân xoay người bước nhanh ra ngoài, nhưng đi đến cửa doanh trường đột nhiên dừng lại:

- Tây Bình, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

Đồng Phi do dự chốc lát, nhỏ nhẹ nói:

- Ta cũng chỉ suy đoán lung tung. . . Chỉ sợ đại tướng quân, sẽ bị ám toán.
- Người nói là...

Chu Hân nói đến phân nửa, lại phải nuốt trở lại bụng.

Có một số việc, nếu nói quá rõ ràng, trái lại sẽ không tốt.

Ngẫm lại, nếu như Hà Tiến thực sự xảy ra chuyện, như vậy Lạc Dương chẳng khác nào không ai có thể trấn trụ rồi, Đến lúc đó, kháng định sẽ xảy ra đại loạn.

Bây giờ Chu Hân vẫn là tận lực nghĩ tới chỗ tốt, mà Đồng Phi lại biết, hậu quả đó sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Tiến Chu Hân đi rồi, Đồng Phi nói với Lăng Thao:

- Cung Vĩ, thật sự xin lỗi, hoàng thượng băng hà, ta cần phải chạy về Lạc Dương ngay lập tức. Chỉ sợ không thể đi cùng người đến Ngô Quận rồi. Như vậy đi, người có thể đi trước thu xếp cho vợ con, sau đó đến Lạc Dương hội hợp với ta.

Lăng Thao nghe được lời này, lại tức giận.

- Chủ công, chẳng lẽ coi thường Lăng Thao ta sao?
- Cung Vĩ sao nói vậy?
- Chỉ ngại trung tâm, lẽ nào Lăng Thao ta chỉ là kẻ không biết nặng nhẹ? Thao đã theo chủ công, đương nhiên phải bảo vệ ở bên người chủ công. Đại sự như vậy, Thao có thể nào bỏ chủ công mà đi? Thao nguyện đi theo chủ công đến Lạc Dương, việc gia quyến cứ gác lại sau.

Đồng Phi kéo tay Lăng Thao:

- Cung Vĩ không phụ ta, ta cũng sẽ không phụ Cung Vĩ.

Rồi lại nói với Đồng Thiết:

- Đuổi theo Chu đại nhân, bảo ông ấy phái người đến Ngô Quận đón gia quyến của Lăng Thao tới Lịch Dương an cư.
- Vâng. . .

Lăng Thao quỳ một gối xuống đất:

- Chủ công đối với ta như người thân, Thao máu chảy đầu rơi, nguyện cống hiến sức lực.

Có lẽ, chỉ bất đồng trên quan niệm.

Đồng Phi cũng không cảm thấy chuyện mình làm có gì đặc biệt. Trong mắt y, tướng sĩ dụng mệnh, nhưng không thể bạc đãi gia quyến của tướng sĩ. Nhưng loại tư tưởng này đối với người vào thời đó mà nói, không thể nghi ngờ là một loại thủ đoạn khiến người khác cảm động.

Lăng Thao lập tức đi thu dọn đồ đạc.

Đồng Phi ở trong đại trường liên tục bồi hồi.

Y thực sự có hơi hồ đồ. Mặc dù Kiển Thạc là người ngũ thể không được đầy đủ, nhưng lấy nhận thức của Đồng Phi đối với hắn, đó là một người cực kỳ trung thành với Hán Đế. Hắn Hán Đế? Mưu đồ cái gì? Vì cái gì? Nghĩ thế nào cũng thấy không có khả năng.

Nhưng nếu như không phải là Kiển Thạc, như vậy phương diện này có uẩn khúc gì?

Càng nghĩ, Đồng Phi càng cảm thấy sợ hãi.

Mơ hồ có một loại cảm giác. Thật ra y cũng không thay đổi lịch sử. Bánh xe lịch sử vẫn đang chạy trên con đường vốn có của nó.

Chỉ hy vọng, cha đừng nhập kinh!

Hít sâu một hơi, Đồng Phi nhắm hai mắt lại.

Ngoài đại trường có tiếng huyền não, nhưng trong đại trường lại lặng ngắt như tờ.

Đúng, y quả thật cần phải an tĩnh một chút. . .

Đến chính ngọ, đội ngũ đã chuẩn bị thỏa đáng toàn bộ.

Chu Hân tại Lịch Dương điều động 800 chiến mã, trong đó còn có rất nhiều là ngựa già đã bước vào cái tuổi xế chiều.

Dương Châu không giống Lương Châu, ngựa xưa nay khuyết thiếu. Lại còn thêm Tần Hiệt chinh phạt Bành Thúc, cũng điều đi rất nhiều ngựa. Chu Hân cũng đã toàn lực.

Đối với điều này, Đồng Phi cảm kích không ngớt.

Ngựa già chạy không tốt, nhưng ít ra kéo đồ đạc, quân nhu thì vẫn dư dả.

Ở Lịch Dương tổng cộng 31 ngày, tổng cộng chiêu mộ 2200 Hồ bí lang hợp cách. Cộng thêm Cự Ma Sĩ, tổng cộng 2500 người.

Trong đó, kỵ quân 1000, bộ quân 1500.

Ở trên ngựa, một lần nữa Đồng Phi nói lời cảm tạ với Chu Hân, cũng ước định ngày khác rảnh rỗi nhất định sẽ trở lại Lịch Dương thăm Chu Hân.

Kỵ quân đi đầu, bộ quân áp trận.

Đồng Phi suất lĩnh nhân mã rời khỏi Lịch Dương.

Dọc theo đường đi, ngựa không dừng vó, một nắng hai sương.

Tâm tình của Đồng Phi giống như bị lửa đốt, hận không thể một bước đến Lạc Dương.

Đại quân thấy núi mở đường, gặp sông mắc cầu, sau 10 ngày cũng đã tiến vào cảnh nội Từ Châu. Tại Từ Châu nghỉ ngơi đôi chút, Đồng Phi lần thứ hai khởi hành.

Thứ sử Từ Châu Đào Khiêm dẫn theo đô úy Tào Báo, biệt giá tông sự Mi Trúc đưa Đồng Phi ra khỏi Từ Châu.

Trước khi chia tay, còn biếu tặng Đồng Phi 500 Đan Dương binh đã có kinh nghiệm huấn luyện, bổ túc thêm cho đủ 3000 người. Đồng Phi rất cuộc gặp được Mi Trúc tiên sinh đại danh lừng lẫy. Hắn vốn là một thương gia lớn ở Từ Châu, khá có danh tiếng, được Đào Khiêm chinh tích làm biệt giá tông sự. Trên lịch

sử, người này từng là thành viên chủ yếu của tập đoàn Lưu Bị lúc đầu, nhưng sau đó thì dần dần mờ đi trên sân khấu lịch sử.

Nếu như thường ngày, Đồng Phi nhất định sẽ kéo gần quan hệ với Mi Trúc tiên sinh. Nhưng hiện giờ y không có tâm tư này, đương nhiên cũng không có thời gian đi gặp vị Mi phu nhân dịu dàng mạnh mẽ đó một lần.

Tuy nhiên, Đồng Phi lại có một chiêu khác.

Một tờ công văn, chinh tích Mi Phương, huynh đệ của Mi Trúc làm Hồ bí lang trung. Bản thân Hồ bí lang trung này cũng là một quan văn, phù hợp với thân phận của Mi Phương. Ngay từ đầu, Mi Trúc cũng không quá đồng ý. Về phần nguyên nhân trong đó, Đồng Phi cũng không phải không nghĩ ra được.

Ồi môn hộ. . .

Mi Trúc là một thương gia thành công, có ánh mắt mà rất nhiều người không thể bằng được. Hắn sở dĩ không đồng ý, là bởi vì hắn cũng không xem trọng Đồng Phi, hoặc là nói tương lai của Đồng gia. Vì vậy nhiều lần từ chối, không muốn đáp ứng.

Đồng Phi nổi giận!

Lão tử cũng không phải chinh tích người, cần người tới xía vào sao?

Mặc dù Mi Trúc không đồng ý, nhưng cũng không có nghĩa là Mi Phương cũng không đồng ý. Tuy là thứ tử của gia tộc, nhưng Mi Phương rất có tài hoa. Hắn chung quy cảm thấy bởi vì hắn là thứ tử, không thể vượt qua Mi Trúc được. Trong thâm tâm, Mi Phương cũng không cho rằng bản lĩnh của mình kém hơn Mi Trúc, và hắn vẫn đang muốn tìm cơ hội thi triển tài hoa. Vì vậy Đồng Phi phái người chinh tích, Mi Phương lập tức vui vẻ mà đi.

Đợi khi Mi Trúc phát hiện Mi Phương không còn ở đây, binh mã của Đồng Phi đã rời xa Từ Châu.

Mi Trúc không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài:

- Chỉ sợ từ đây, Từ Châu Mi gia sẽ bị bôi lên dấu vết của Đồng thị rồi!

Oán thì oán, người làm huynh trưởng tự nhiên cũng hy vọng huynh đệ có thể trở nên nổi bật. Ngày thứ ba Mi Phương rời khỏi Từ Châu, Mi Trúc liền sai người lặng yên đến Lương Châu tìm hiểu tình huống tương tận của Đồng gia. Dù sao, là một thương nhân, Mi Trúc cũng rõ ràng một đạo lý: đừng đặt toàn bộ trứng gà trong một cái rổ, bằng không đó sẽ là một việc cực kỳ nguy hiểm.

Đối với Mi Phương, Đồng Phi không phải không có phòng bị.

Dù sao trên lịch sử, người này đã từng phản bội Thục Quốc, đầu hàng Ngô quốc.

Nhưng nếu như nói là Mi Phương hại Quan Vũ, Đồng Phi lại không cho rằng như thế. Trong Diễn nghĩa, vào giai đoạn sau Quan Vũ thanh cao tự ngạo, khiến người khác khó có thể chịu được. Trước trận chiến Phàn Thành, hắn đã từng tuyên bố cho Mi Phương đẹp mặt. Mi Phương có thể nào không sợ?

Đổi lại là bất kỳ ai, chỉ sợ cũng sẽ bởi vậy mà sản sinh một số hiểu lầm.

Hơn nữa Đồng Phi cảm thấy, Quan Vũ thật ra có chút nịnh bợ.

Muội muội của Mi Phương đã từng là thê tử của Lưu Bị, còn bởi vì Lưu Bị mà chết. Quan Vũ người lúc đầu còn không phải là rất kính trọng người ta. Đợi Mi phu nhân chết rồi, thân tình giữa Mi gia và Lưu Bị cũng đoạn tuyệt theo. Người liền khinh thường người ta.

Trên đời này, chung quy không có khả năng vây quanh một mình Quan Công người.

Cho nên, đối với sự lo lắng của Mi Phương, Đồng Phi không có bởi vậy mà xem nhẹ hắn.

Sau khi Mi Phương gia nhập, đem đồ quân nhu trong quân quản lý ngay ngắn rõ ràng. Việc vốn trước đây là của Hạ Tề, Mi Phương vừa đến, lại làm cho Hạ Tề được giải thoát hoàn toàn. Đừng coi thường số đồ quân nhu này, sau khi quản lý rõ ràng, tốc độ hành quân cũng nhanh hơn theo.

Cứ như vậy, Đồng Phi dẫn 3000 nhân mã ngày đêm lên đường.

Mấy ngày sau đã vượt qua Bành Thành. Đi tới phía trước nữa thì sẽ rời khỏi địa giới của Từ Châu, tiến vào cảnh nội Lạc Dương.

Cách Lạc Dương càng ngày càng gần, tin tức nhận được cũng càng ngày càng nhiều.

Cũng may, Hà Tiến còn sống!

Đồng Phi nhất định phải đến Lạc Dương trước khi Hà Tiến chết.

Một ngày, đội ngũ đang lên đường thì có thám mã đột nhiên đến báo cáo:

- 30 dặm phía trước có sơn tặc tập kích đội xe. Nhìn vết tích của đội xe, giống như là quan viên trong triều.

Sơn tặc?

Đồng Phi lập tức tỉnh táo.

Từ Châu, Nhữ Nam, hai vùng này hiện nay có đạo phỉ hoành hành.

Dọc theo đường đi y vận khí tốt, không gặp sơn tặc tập kích quấy rối. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là nhánh nhân mã của y không có người theo dõi.

- Truyền lệnh Bàng Đức, bảo hấn canh gác. . . Vũ An Quốc, theo ta đến phía trước xem sao. Xem là vị đại nhân nào bị sơn tặc để ý đến.

Nói rồi Đồng Phi dục ngựa tiến lên.

Vũ An Quốc, Đồng Thiết, lập tức dẫn theo Cự Ma Sĩ theo sát phía sau.

Lăng Thao rất có ánh mắt, cũng không nóng lòng đuổi theo, mà là lập tức thu gom Cự Ma Sĩ, cũng phái người truyền lại tin tức cho ba người Bàng Đức.

Đồng Phi dẫn dắt là kỵ quân, lấy Bàng Đức là chủ tướng. Hạ Tề và Phan Chương là phó tướng, thống lĩnh bộ quân, cùng với áp giải đồ quân nhu.

Đa số thời gian, Đồng Phi sẽ dẫn theo Cự Ma Sĩ mở đường. Thứ nhất y nóng lòng chạy về Lạc Dương; thứ hai chính là ngựa của Cự Ma Sĩ tất cả đều là bảo mã Tây Lương, có cước trình nhanh hơn kỵ quân mới chiêu mộ rất nhiều. Thứ ba, Đồng Phi cũng muốn để cho Bàng Đức có thể mượn cơ hội này làm quen với nhân mã dưới trướng của mình. 700 kỵ quân trong tay hấn đều là bộ khúc tương lai của hấn.

Nhất mã đương tiên, Đồng Phi leo lên một gò đất.

Tay che nắng nhìn ra phía xa, chỉ thấy có khoảng một hai trăm sơn tặc đang vây quanh và tấn công một xa đội.

Xa đội có hộ binh thủ vệ, xe trượng hình thành một viên trận đơn giản. Dưới chỉ huy của một lão giả tóc đã muối tiêu, mặc cho thế tiến công của sơn tặc hung mãnh, nhưng thủy chung không thể đi tới nửa bước.

Lão giả thân thể gầy guộc, thân cao khoảng chừng tám xích.

Nhìn qua mặc dù tình huống rất khẩn cấp, nhưng lại có vẻ bình tĩnh, điều hành trăm hộ binh, không hoảng loạn chút nào.

Đồng Phi neho mắt lại, nhìn rõ tướng mạo của lão giả kia.

Trong lòng không khỏi thất kinh. Lão giả đó chính là một trong những ân sư mà y thụ nghiệp, tiền Phiêu Kị tướng quân, Hòe Lý hầu Lư Thực.

Theo đạo lý, lúc này Lư Thực hẳn là ở Lạc Dương chứ?

Sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Tuy nhiên cũng không cho phép Đồng Phi suy nghĩ quá nhiều, y giờ tay tháo xuống Quỷ Khốc sóc.

- Lão sư đừng hoang mang, Đồng Phi ở đây!

Nói rồi liền dục ngựa lao xuống gò đất. Hai người Vũ An Quốc, Đồng Thiết ở phía sau cũng không chút do dự, mang theo Cự Ma Sĩ đánh tới sơn tặc.

Sơn tặc vây công đoàn xe không được, vốn đang nóng lòng. Đột nhiên lại có một nhánh nhân mã trang bị hoàn mỹ, sát pháp dũng mãnh đánh qua, nào còn dám tái chiến nữa?

Tượng Long nhanh như tia chớp, trong chớp mắt đã chạy ào vào giữa trận địa địch. Đồng Phi ở trên ngựa huy vũ đại sóc, đánh ngã hết sơn tặc quanh mình xuống đất.

Một đầu mục sơn tặc thấy sơn tặc hoảng loạn, lập tức lớn tiếng la lên:

- Không phải sợ, người của chúng ta nhiều hơn nhiều bọn chúng!

Nói rồi cấp thương lao tới Đồng Phi.

Đồng Phi cũng không buồn nhìn, giơ sóc đánh bật ra đại thương của đầu mục sơn tặc. Không đợi đối phương thu thế, ngựa của Đồng Phi cũng đã vọt tới trước mặt hắn. Chỉ thấy Đồng Phi một tay cầm đại sóc, đánh bay vài tên sơn tặc tới gần, tay kia từ trong túi trên lưng ngựa lấy ra một mũi lao, hét lớn một tiếng, mũi lao đâm ngập vào ngực đầu mục sơn tặc. Cũng không để ý đến người đó chết sống, Đồng Phi tiếp tục tấn công.

Lúc này, Đồng Thiết cùng Vũ An Quốc cũng đã đánh vào trận địa địch.

Sơn tặc vừa thấy đầu mục đã chết, lập tức bỏ chạy tán loạn. Làm cho Vũ An Quốc vừa mới chạy tới tức giận ở trên ngựa la ầm lên.

Cái này mà gọi là đánh à? Sao ta vừa đến đã không tìm thấy địch nhân đâu?

290. Chương 290: Lữ Tử Can Đến Hà Tây

Viên trận tản ra, Lữ Thực dục ngựa từ từ đi ra.

Mới mấy tháng không gặp, Đồng Phi phát hiện, nhìn qua Lữ Thực hình như đã già yếu đi rất nhiều. Lúc trước khi rời khỏi Lạc Dương, trong trí nhớ tóc của Lữ Thực phần lớn vẫn là màu đen. Nhưng hiện tại, tóc đó, hầu như đã biến thành hoa râm.

Gần đến tháng 11, gió lạnh thấu xương.

Lữ Thực mặc bộ trường sam màu xanh, bên ngoài khoác chiếc áo hai lớp.

Ánh mắt cũng không nhìn thấy chút tinh khí thần nào. Loại tư thế oai hùng khi chỉ huy lúc trước, theo chiến đấu cũng thoáng cái không thấy.

Đồng Phi vội vã xuống ngựa, tiến lên vài bước muốn thỉnh an.

Lữ Thực cũng nhảy xuống chiến mã, tay đỡ lấy Đồng Phi. Ánh mắt vẫn đục đó trên dưới quan sát Đồng Phi, hình như muốn nhìn thấu thể giới nội tâm của Đồng Phi. Tuy nhiên, Đồng Phi tự nhận trong lòng không có quỷ, ngênh đón ánh mắt của Lữ Thực, không nói được một lời.

- Lão phu một giới bạch thân, thực không gánh nổi đại lễ của An Ninh Đình hầu.

Danh hiệu An Ninh Đình hầu này đã treo trên đầu Đồng Phi một năm. Nhưng ở trong ấn tượng của Đồng Phi, Thái Ung hay là Lữ Thực đều vậy, chỉ có khi họ nói đùa mới có thể xưng hô y là An Ninh Đình hầu. Lão sư, đây là sao?

Đồng Phi nói:

- Lão sư, ngài làm sao thế? Học sinh một ngày là học sinh của ngài, cả đời đều là học sinh của ngài mà.

Lữ Thực nhắm hai mắt lại, hai gò má co quắp kịch liệt một lúc.

Sau một lúc lâu, hần nhỏ nhẹ nói:

- Tây Bình, sao ngươi lại ở đây?

Đồng Phi vội vã trả lời:

- Học sinh nghe nói thánh thượng băng hà, vì vậy suất lĩnh tân quân mới chiêu mộ, suốt đêm chạy đến Lạc Dương. Không ngờ gặp lão sư ở chỗ này. . . Lão sư, sao ngài không ở Lạc Dương? Chuyến này lại muốn đi đâu?

Lúc này, một thiếu niên nhảy ra từ trong xa đội, khoảng trên dưới 10 tuổi.

- Cha, nhị nương hình như bị sợ hãi, vừa rồi vẫn còn đang ói.

Đồng Phi nghe được, vội vã xoay người nói:

- Đồng Thiết, lập tức đến trung quân bảo Bàng Đức đẩy nhanh tốc độ. Tiện thể đưa một quân y tới đây.

- Tiểu Thiết sẽ đi ngay.

Nói rồi Đồng Thiết dằng không nhảy lên một con chiến mã, chạy đi dọc theo đường cũ.

Đồng Phi nhận ra thiếu niên đó là con một của Lư Thực, tên là Lư Dục, tuổi mới 11. Y xoay người mệnh đám người Vũ An Quốc dựng trại ngay tại chỗ, sau khi Lăng Thao tới hỗ trợ tập trung lại người bị thương.

Lư Thực thì ở bên cạnh đứng nhìn, một câu không nói nên lời.

Nhưng Lư Dục thì đi theo bên người Đồng Phi, nhìn quân mã mà chỉ tỏ vẻ bối rối.

Chẳng mấy chốc, hai đại phu theo quân đi tới, mà doanh trại cũng đã dựng xong. Tự có gia nhân dẫn quân y đi chăm sóc cho vết thương của Lư Thực. Đồng Phi ôm lấy Lư Dục, cùng Lư Thực đi vào doanh trường, sau khi ngồi xuống vẫn yên lặng không nói gì.

- Lão sư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lư Thực đột nhiên nói:

- Tây Bình, vì sao ngươi không nói cho ta biết?

- Nói cái gì?

Lư Thực cắn môi, hồi lâu mới gian nan nói:

- Vào lúc loạn Ung Khâu, Lưu Huyền Đức có từng xuất hiện trong đội ngũ phản tặc.

- A. . .

Đồng Phi vẫn luôn giấu chuyện này, chính là lo lắng sau khi Lư Thực nghe tin tức này sẽ không chịu nổi.

Nhưng không nghĩ tới. . .

Mặc dù Đồng Phi không trả lời, nhưng Lư Thực đã hiểu.

Hai hàng lệ đục lặng lẽ chảy xuống, tay nắm chặt, người không ngừng run lên.

Lư Thực đột nhiên cúi đầu, lạnh lùng nói:

- Lưu Huyền Đức, Lư Thực thề không tha thứ cho ngươi!

Phun ra một ngụm máu, Lư Thực ngửa mặt lên trời, người ngã xuống đất. Đồng Phi hét hoảng, Lư Dục thì khóc toáng lên, Đồng Thiết, Lăng Thao và Vũ An Quốc ngoài trường đi vào doanh trường. Thấy tràng diện này, Đồng Thiết quay đầu đi ra.

- Tiểu Thiết, ngươi đi đâu thế? - Vũ An Quốc lớn tiếng hỏi.

- Tìm quân y!

Lời nói của Đồng Thiết còn đang vọng trong trường bỗng, nhưng người đã không thấy tung tích.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Đồng Phi thưởng thức Đồng Thiết. Tiểu tử này rất có ánh mắt, cũng biết chuyện nặng nhẹ. Đồng Phi ôm Lư Thực vào trong lòng, bảo Vũ An Quốc và Lăng Thao thủ hộ bên ngoài. Một lát sau, Đồng Thiết dẫn một quân y đi vào.

Đồng Phi ôm Lư Dục đi ra ngoài doanh trường, thở dài.

- Tiểu Dục, người có biết, lão sư tại Lạc Dương đã gặp phải chuyện gì không?

Lư Dục còn chưa hết kinh hồn, đầu còn nói được rõ ràng. Hắn nuốt nước bọt nói:

- Ta cũng không biết, nhưng có một ngày, sau khi cha trở về sắc mặt rất khó coi, ở trong thư phòng cả một ngày. Ta mơ hồ nghe mấy lời như cha chửi người nào không ra gì. Ngày hôm sau, cha liền từ quan. Còn có rất nhiều người đến mời ở lại, nhưng cha kiên quyết muốn rời khỏi Lạc Dương.

- Chuyện đó là lúc nào?

Lư Dục nghiêng đầu suy nghĩ:

- Đại khái là 20 ngày trước.

20 ngày trước, cũng chính là mấy ngày Đồng Phi nhận được tin tức Hán Đế băng hà. Ai nói tin tức này cho Lư Thực?

Có thể nói ra tên của Lưu Bị, lúc đó chỉ có một mình Đồng Phi.

Mà Đồng Phi lại không nói với bất kỳ ai, đương nhiên cũng không có khả năng bị người khác biết.

Về phần phản quân, mặc dù bắt giữ một số tù binh, nhưng phần lớn cũng không biết lai lịch của Lưu Bị. Chỉ nói là hảo hán Vương Phần tìm tới, nhưng tên thì không ai biết.

Nếu như chuyện này xảy ra vào lúc khác, Đồng Phi sẽ không lưu ý.

Có xảy ra vào thời điểm mẫn cảm thế này. Đồng Phi lại không thể thiếu một chút đề phòng.

Là trong lúc vô ý vì Lư Thực biết được, hay là có người cố ý đem tin tức truyền cho Lư Thực? Nếu là có ý định, vậy sẽ là ai? Mục đích là gì? Đồng Phi đứng như trời chồng, lâm vào trầm tư. Nếu như tướng quân họ Nhan bị y giết là Nhan Lương, cộng thêm sự xuất hiện của Hứa Du, như vậy Ung Khâu chi loạn khẳng định có quan hệ với Viên Bản Sơ kia.

Bản thân chuyện này có vết tích của đảng nhân rất đậm...

Lưu Bị và Quan Vũ sau đó hộ tống Hứa Du đi khỏi. Hứa Du là người của Viên Thiệu, khó tránh khỏi không có tin tức qua lại với Viên Thiệu.

Quan trọng nhất. . . Chẳng lẽ Lưu Bị và Quan Vũ đã đầu phục Viên Thiệu?

Đồng Phi không khỏi hít một hơi lạnh. Nếu là như thế, Viên Thiệu đương nhiên sẽ biết nội tình của Lưu Bị và Quan Vũ. Nếu như Viên Thiệu báo cho Lư Thực biết... Chẳng lẽ hắn muốn ép Lư Thực ra khỏi Lạc Dương? Nhưng mục đích hắn làm như vậy là gì?

Đồng Phi càng nghĩ, càng cảm thấy sợ.

Loáng thoáng, y cảm giác được phương diện này rất dây mơ dề má, một đầu mối đang nằm trong tay đảng nhân, một đầu khác...

Hiện giờ đảng nhân dựa vào Hà Tiến, như vậy một đầu khác, chẳng lẽ là đối phó với cha?

Sức khỏe của Đồng Phi rất tốt, trên người có mặc áo hai lớp. Mặc dù khí trời lạnh, nhưng không cảm giác được hàn ý.

Nhưng hiện tại, y cảm thấy một loại hàn ý chưa bao giờ từng có. . .

Lúc này, quân y kiểm tra xong cho Lư Thực đi ra ngoài doanh trường, đi tới bên cạnh Đồng Phi.

- Lư công không có việc gì, chỉ là nhất thời nộ khí công tâm. Tiểu nhân đã thi châm, phỏng chừng qua lát nữa là có thể tỉnh lại.

Đồng Phi vỗ vỗ vai quân y, cười nói:

- Vất vả rồi!

Nói rồi y ôm Lư Dục đi vào doanh trướng. Đồng Thiết đã đốt một chậu than trong doanh trướng, nhiệt độ ấm hơn hồi nãy rất nhiều.

Vừa mới ngồi xuống, có người báo lại: Bàng Đức đưa trung quân đến.

- Bảo hân hạ trại tại chỗ, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây.

- Vâng!

Lăng Thao xoay người rời khỏi, Đồng Phi lại khoát tay ra hiệu cho Vũ An Quốc và Đồng Thiết lui xuống. Lư Thực từ từ tỉnh dậy. Lư Dục nhảy khỏi lòng Đồng Phi, chạy đến bên người Lư Thực mà khóc òa lên:

- Cha, vừa rồi làm tiểu Dục sợ hãi!

- Dục nhi đừng khóc. Đi ra ngoài chơi đi, cha muốn nói chuyện với Tây Bình ca ca.

Lư Thực vẻ mặt ôn hoà nói, Lư Dục nhu thuận đáp ứng.

Đợi Lư Dục rời khỏi đây rồi, Lư Thực ngồi xuống mặt đối mặt với Đồng Phi. Hồi lâu Lư Thực nói:

- Tây Bình, vì sao không sớm nói cho ta biết?

- Ta lo lắng lão sư sẽ đau khổ.

- Nhưng người giấu diếm ta như vậy, ta sẽ càng khó chịu.

Lư Thực nhắm mắt lại, đau đớn nói:

- Cả đời Lư mỗ trung với đại hán, trung với hoàng thượng. Bình sinh trong số các đệ tử lấy người xuất sắc nhất. Nhưng người không nên giấu diếm ta chuyện này. Lưu Huyền Đức mưu nghịch hành thích vua, là tội ác tày trời. Nếu người sớm nói cho ta biết, ta nhất định tấu rõ với hoàng thượng. Phát Hải bộ văn thư khắp nơi, truy nã Lưu Huyền Đức. Lư Thực ta cả đời trung trực. Cho dù chết, cũng không cho phép có một người như vậy làm bại hoại danh tiếng của Lư gia ta đời đời trung lương.

Đồng Phi không nói gì.

- Lão sư sao lại biết được chuyện này?

Lư Thực nói:

- Trước đó vài ngày, lão già Viên Ngỗi đột nhiên mời ta uống rượu, trong tiệc rượu nói với ta chuyện này, nhắc tới có một phản tặc mặt trắng cùng phản tặc mặt đỏ. Lúc đó ta rất khó hiểu, liền thuận miệng hỏi, nhưng đặc trưng đó, chính là Lưu Huyền Đức.

- A?

- Ba huynh đệ Lưu Huyền Đức, vào lúc Thái Bình Đạo chi loạn hiệu lực dưới trướng của ta. Nhị đệ Quan Vũ của hân sử Thanh Long Yển Nguyệt Dao, mặt đỏ râu đẹp, tam đệ Trương Dục Đức, sử Trượng Bát Xà Mâu, đầu báo, hàm én. Trên đời này ngoại trừ ba chúng nó, không có ba người giống vậy tụ lại với nhau. Lúc đó ta còn không tin, liền đến Bắc Mang sơn trang của người hỏi Bắc Cung Vệ tham chiến lúc đó. Cho ra đáp án...chính là một tên nghịch tặc như thế. Lư Thực ta còn mặt mũi gì ở Lạc Dương nữa?

Đồng Phi đánh thót trong lòng, quả nhiên có quan hệ với Viên gia.

Có vài điều y không tiện nói quá minh bạch, đành phải nói bóng nói gió:

- Lư sư, tình huống hiện tại của Lạc Dương thế nào?

Lư Thực đầu tiên là ngần ra, sau đó thở dài:

- Loạn như tơ.

- Sao lại nói thế?

- Sau khi tân đế đăng cơ, Hà Toại Cao liền tiếp chương Tây viên tân quân. Hoàng thượng khổ tâm muốn tước binh quyền của Hà Tiến, sáng lập Tây viên tân quân, nhưng không nghĩ tới cuối cùng lại thành toàn cho Hà Tiến. Ta thấy đồ gia tử kia ngày sau nhất định là một Lương Dực nữa.

Lương Dực, là đại tướng quân trong thời kì Hoàn Đế, rất kiêu ngạo ương ngạnh.

Đồng Phi cũng không cảm thấy thế nào, chỉ sợ Hà Tiến kia không có bản lĩnh như Lương Dực.

Lư Thực nói:

- Tiên hoàng mới vừa đi, cũng không biết tại sao lưỡng cung bắt đầu tranh đấu. Ta thật sự nghĩ không rõ, Đồng hoàng hậu là nghĩ thế nào nữa... Biết rõ Hà Tiến thế lớn, còn cố muốn so đấu với hắn. Khi ta rời khỏi Lạc Dương, Hà Tiến đã bắt Phiêu Kị tướng quân Đồng Trọng, lại lấy lý do Đồng thái hậu nguyên là Phiên phi, không thích hợp ở lâu trong cung, sung quân đến Hà Gian.

Phiên phi, chỉ chính là vương phi của chư hầu.

Đồng hoàng hậu vốn là phi tử của Giải Độc Đình hầu, cũng chính là phụ thân của Hán Đế Lưu Hồng.

Trong lòng Đồng Phi cảm thấy bất ổn. Đây rõ ràng đang tái hiện phiên bản của diễn nghĩa. Sau đó Hà Tiến còn có thể giết chết Đồng thái hậu.

Lư Thực nói tiếp:

- Kỳ thật Hà thái hậu cũng rất tốt. Hoàng thượng tuổi nhỏ, lưỡng cung buông rèm chấp chính, cũng không phải chưa từng có tiền lệ này. Hà thái hậu cũng không thích xuất đầu lộ diện, ngược lại là hoạn quan dựa vào Đồng thái hậu, hùng hổ dọa người. Hà thái hậu còn vì thế từng khuyên bảo Đồng thái hậu. Cũng không biết Đồng thái hậu làm gì, trong tiệc rượu đã cãi vã với Hà thái hậu.

Đồng Phi nhin không được cất lời:

- Vậy... quốc cữu ra sao?

Lư Thực cười lạnh:

- Đồng Trọng tuy là Phiêu Kị tướng quân, nhưng trong tay lại không có binh mã. Sau khi lưỡng cung thái hậu giở mặt, Hà Tiến liền sao nhà Đồng Trọng. Đồng Trọng tại hậu đường tự vận chết. . . Tuy nhiên ta không thấy thi thể, vẫn không tiện nói đến việc này.

Ngụ ý, Đồng Trọng là tự sát, hay là bị giết?

- Vậy nhạc phụ của ta và mọi người...

Lư Thực cười:

- Người đừng lo lắng. Hà Toại Cao cũng muốn đoạt binh quyền của Bắc Cung, nhưng bị hoàng thượng cự tuyệt. Đây là lần đầu tiên sau khi hoàng thượng đăng cơ phản đối chủ ý của Hà Toại Cao... Tuy nhiên Nam Cung Vệ, Lưu Nguyên Trắc vẫn bị bãi miễn.

Thấy Đồng Phi sốt ruột, Lư Thực không úp úp mở mở nữa.

- Người nhà người đều rất tốt, Hà Toại Cao mặc dù ương ngạnh, nhưng vẫn chưa có hành động gì với nhà người. Chẳng qua gần đây Bá Giai có vẻ buồn bã, thường hay say rượu. Túc phụ của người đã đón hắn vào trong đại trạch môn rồi. Yên tâm đi, không có việc gì.

Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!

Đồng Phi thở phào một hơi, nhìn Lư Thực, trong lòng đột nhiên khẽ động.

Lư Thực là người cũng có bản lĩnh rất lớn. Nếu để hắn ẩn cư như thế, cũng không tránh khỏi quá đáng tiếc.

Chi bằng...

- Lão sư, sau này ngài có tính toán gì không?

Sắc mặt Lư Thực trở nên âm trầm.

- Có tính toán gì nữa? Ta bồi dường ra một học sinh như Lưu Huyền Đức, đã tâm tàn ý lạnh. Chuẩn bị về quê nhà, nghỉ ngơi một chút rồi tính tiếp.

Đồng Phi lại nói:

- Lão sư ngài một thân bản lĩnh, học vấn vời vợi. Từ quan lúc này, đó chính là tổn thất của Đại Hán triều.

- Ta còn có mặt mũi nào mà làm thầy người ta nữa?

Lư Thực cười khỏ, lắc đầu:

- Bị người chê cười, còn không bằng tìm một chỗ trốn đi, đỡ mất mặt.

Đồng Phi cắn môi, do dự chốc lát:

- Lão sư có biết Trương Dịch không?

Lư Thực ngẩn ra:

- Sao ta không biết. . . Ha ha, đó vốn là biên giới Đại Hán ta. Tuy nhiên trước kia bởi vì nằm ở khu vực của người Khương, triều đình không chiếu ứng đến. Đã phái mấy đợt quan viên, nhưng không phải bị giết thì cũng không qua đó được. Hôm nay nghe nói bị một nhóm người chiếm rồi...

- Đám người đó là ta!

Đồng Phi nhìn Lư Thực, nói từng chữ một.

- Là của người sao!

Lư Thực chưa kịp phản ứng, cười ha ha gật đầu. Nhưng nụ cười chợt tắt trên môi, hắn nhìn Đồng Phi:

- Người nói cái gì?

- Chiếm Trương Dịch, là bộ khúc của ta.

- Sao?

Đồng Phi nói:

- Cuộc đời Phi người kính trọng nhất chỉ có hai người. Một người là Hoắc Phiêu Kị, còn một người chính là Ban Định Viễn. Phi sinh ra tại Lương Châu, biết rõ nguyên nhân của Khương loạn. Lương Châu mã tặc đông đảo, lưu khẩu đầy rẫy. Chỗ dựa vào, chỉ có Lương Châu. Hà Tây chưa bình định, Khương họa sẽ không dứt. Đại quân triều đình ta qua đó, họ sẽ trốn vào Tây Vực, nếu như đại quân ta bỏ chạy, lập tức lại đánh trở lại. Hà Tây đó, giống như cửa ngõ giữa Trung Nguyên và Tây Vực, nếu như không chiếm giữ, tất có đại loạn.

Lư Thực lẳng lặng nhìn Đồng Phi, không nói được một lời.

Đồng Phi nói tiếp:

- Người Khương làm loạn, ta liền ý thức được, chính là thời cơ tốt để nắm lấy Hà Tây. Người Khương chiếm ưu thế, đại quân cùng chúng ta giằng co, căn bản sẽ không lưu ý đến Hà Tây thuộc sở hữu của ai. Ta liền phái đại tướng dưới trướng của ta chiếm lĩnh Trương Dịch. . . Vốn ta cũng muốn qua đó, nhưng không nghĩ tới, đại tướng quân muốn ta đến Lạc Dương. . . Hôm nay, Trương Dịch, Đôn Hoàng, Tửu Tuyền, đều ở trong tay ta. Ngày khác nếu như ta có cơ hội, nguyện sẽ tái hiện Ban Định Viễn, trùng lập trướng sử phủ Tây Vực, khiến Tây Vực vĩnh viễn thần phục sự uy vũ của Hán quân ta. . . Lão sư, Phi muốn mời ngài tọa trấn Trương Dịch cho ta, không biết lão sư nguyện ý không?

Ánh mắt đục ngầu bỗng sáng ngời.

Tay Lư Thực đang khê run, hồi lâu cũng không nói nên lời.

10 năm khổ học, cầu chính là có thể tái hiện sự huy hoàng của Hán quân uy vũ. Mặc dù nghiên cứu học vấn tại Đông Quan, Lư Thực cũng chưa bao giờ quên lý tưởng như vậy.

Vốn tưởng rằng, Hoàng Cân chi loạn là một cơ hội, khiến hắn có thể thi triển hoài bão.

Nhưng không ngờ bài ca dao chết tiệt kia, khiến lý tưởng của hán cũng tan biến theo...

Khi hán tâm như tro nguội, bốn chữ 'Hán quân uy vũ' của Đồng Phi khiến lòng của Lư Thực thoáng cái trở nên rộng mở.

Hán quân uy vũ, thực sự có thể tái hiện?

- Tây Bình, người. . .

- Lão sư, Phi không có dã tâm gì, chỉ cầu gia quyến bình an. Lúc trước chiếm Trương Dịch, có ôm một tâm tư khác, chính là có thể tìm một nơi sinh sống tốt cho gia quyến. Ta biết ngài muốn hỏi ta cái gì? Phi còn một ngày, cả đời không phản bội Đại Hán.

- Nói thế, có thật không?

Lư Thực quả thật có lo lắng như vậy, lo lắng thế lực của Đồng Phi bành trướng, cuối cùng có một ngày sẽ. . .

Hôm nay, đã được một câu nói này của Đồng Phi, trong lòng Lư Thực thoáng cái trầm tĩnh lại. Đột nhiên, hán ngửa mặt lên cười ha ha.

- Không nghĩ tới, không nghĩ tới Lư Tử Can ta còn có cơ hội kiến công tại dị vực... Ha ha ha ha, trời không phụ ta, trời không phụ ta!

Nói rồi không ngờ Lư Thực lớn tiếng khóc.

Nhìn bộ dạng điên cuồng của Lư Thực, Đồng Phi cũng cảm thấy trong lòng chua xót không hiểu.

Y lặng lẽ nhìn Lư Thực, đồng thời lại đang thấp giọng hỏi bản thân: quyết định hôm nay của ta, rốt cuộc là đúng, hay là sai?

291. Chương 291: Người Dừng Được Có Mấy Người

Soán nghịch? Làm hoàng đế?

Đồng Phi chưa bao giờ nghĩ qua như vậy. Hoàng đế thì tốt lắm sao? Làm hoàng đế sung sướng lắm sao?

Chỉ cần nhìn Biện, Hiệp, nhìn Hán đế đã qua đời lúc sinh tiền phải tính toán khổ sở thế nào...

Hà, cuộc sống như vậy thú vị lắm sao?

Nhưng Đồng Phi không bao giờ phản bội Đại Hán, có điều giao gia nghiệp nhà Hán cho Lư Thực y cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Thế nhưng không làm như vậy không được.

36 nước Tây Vực quan hệ phức tạp. Trần Đáo tuy có bản lĩnh, có thể chống đỡ một phương, nhưng dù sao cũng còn trẻ tuổi. Giả Hủ đến Trương Dịch dù tăng thực lực, nhưng từ đó cũng xuất hiện một vấn đề khác, đó chính là lấy ai trấn trụ Giả Hủ? Người này trên lịch sử ngay cả Tào Tháo cũng không chân chính hàng phục được, dù đã bắt ép thần phục Đồng Phi, nhưng Đồng Phi lại không ở Trương Dịch, ai có thể trấn trụ người này? Trần Đáo không được, Hoàng Thiệu cũng không được, Đồng Phi không khỏi sợ hãi.

Mà Lư Thực, bất luận là ở danh vọng, địa vị, đều có thể trấn trụ được Giả Hủ.

Có lẽ ở Trương Dịch sẽ khiến cho thực lực Trương Dịch cân đối. Ở điểm này, lợi ích việc Lư Thực đến Hà Tây có thể thấy rõ ràng.

Còn nếu như...

Đồng Phi không dám nghĩ tiếp.

Đành phải đánh cuộc một phen, rằng Lư Thực sẽ giúp y.

Đêm đó, Lư Thực tuyên bố hành trình thay đổi, sẽ đến Hà Tây trước.

Đối với quyết định này của Lư Thực, người Lư gia không có phản ứng quá lớn gì. Chỉ có Lư Dục tỏ ra vô cùng thích thú.

Tây Vực thì có cái gì?

Phong cảnh thế nào?

Lư Dục không ngừng hỏi Đồng Phi, khiến y rất đau đầu.

Cái gọi là Tây Vực, cũng chính là khu vực Tân Cương sau này. Đương nhiên cảnh sắc Tây Vực thời kì này so với Tân Cương thì hoàn toàn khác biệt.

Thủy thảo rậm rạp, tài nguyên nước cũng vô cùng phong phú.

36 nước chỉ là một con số mơ hồ. Trên thực tế, dưới sự quản hạt của trưởng sử phủ Tây Vực, Tây Vực đâu chỉ có 50 nước?

Những nước có tên có tuổi thì lấy Thiên Sơn làm ranh giới. Chia thành Thiên Sơn nam lộ nam đạo, Thiên Sơn nam lộ bắc đạo, các nước Thiên Sơn bắc lộ cùng với các nước Thông Lĩnh Tây.

Cái gọi là Tây Vực hoang vắng, cũng xuất phát từ vấn đề trên.

So ra nhân khẩu Tây Vực còn hơn cả hai châu Lương Châu, Ung Châu cộng lại. Chỉ cần hai nước Ô Tôn, Đại Uyên, mỗi nước cũng đã hơn trăm vạn nhân khẩu. Còn có Quảng Nghĩa cũng thuộc về Đại Nguyệt Thị của Tây Vực, Khang Cư quốc, cũng có gần trăm vạn nhân khẩu.

Các nước nhỏ hơn như Tiểu Uyên, Thư Mạt nhân khẩu chỉ có một, hai nghìn. Còn Thiên Hoàn nhân khẩu không được 200.

Còn các nước vừa vừa, ví như Lâu Lan, Ôn Túc, nhân khẩu nhiều thì hai, ba vạn, nhân khẩu ít thì bảy, tám nghìn người.

Nếu tính toán tỉ mỉ, thì nhân khẩu của Tây Vực khoảng trên dưới ba trăm vạn.

Lư Thực ở Đông Quan nhiều năm, học vấn về Tây Vực cũng rất uyên thâm. Số liệu lão cung cấp đã được tính toán từ lâu, đến hiện tại chắc chắn đã có thay đổi, nhưng tương đối mà nói thì cũng coi như chuẩn xác.

Mà những số liệu này đối với Đồng Phi cực kỳ trân quý.

Tuy nói chiếm lĩnh ba quận Hà Tây, thế nhưng hiểu biết về Tây Vực của Đồng Phi cũng không phải quá sâu sắc.

Lư Dục thích thú rồi.

Tây Vực, nghe ra cũng không phải hoang vắng. Theo ý của cha hình như còn rất náo nhiệt.

Ăn xong cơm tối, Lư Thực bảo Đồng Phi cho người làm một trưởng phòng nhỏ.

- Hiền đệ, người cũng biết ta từng nghe Bá Giai nói qua, người từng nói Hán triều ngoại hoạn còn hơn nội ưu, có phải chính là thế này?

Đồng Phi gật đầu:

- Học sinh quả thật nói qua.

Lư Thực rất hài lòng:

- Môn đồ của ta nhiều vô kể, không tính những kẻ không nên thân, thì chỉ có người cùng Bá Khuê ý thức được điểm này. Loạn người Hồ quả thật cực kỳ nguy hiểm đối với giang sơn Đại Hán ta. Thời Quang Vũ hoàng đế, Đặng Vũ từng có kế, gọi là Quân lang bác hổ (đàn sói đánh hổ), trọng điểm chính là bồi dưỡng người Hồ nhỏ yếu, để uy hiếp Hung Nô lớn mạnh.

Đây là một việc Đồng Phi chưa bao giờ nghe nói qua. Y không nhịn được kêu lên một tiếng:

- Lão sư, học sinh nguyện nghe tỏ tường.

- Năm đó các bộ tộc Tiên Ti, Ô Hoàn hãy còn nhỏ yếu, trên thảo nguyên phương bắc thế lực lớn nhất chính là Hung Nô. Vì vậy Đặng Vũ lập kế, âm thầm nâng đỡ các bộ tộc Tiên Ti, Ô Hoàn, thậm chí không tiếc phải ra người học rộng tài cao lưu lại khu vực người Hồ, nhằm bồi dưỡng nhân tài cho các tộc Tiên Ti, xúi giục những tộc này không ngừng cắn xé Hung Nô, tạo thành cân đối trên thảo nguyên.

Đồng Phi hỏi:

- Sau đó thì thế nào?

- Người có từng nghe qua người tên Đậu Hiến?

- Đậu Hiến?

Lư Thực gật đầu:

- Đậu Hiến là tăng tôn của khai quốc nguyên huân Đậu Dung. Huynh trưởng Ban Cố của Định Viễn hầu người kính nể cũng từng là phụ tá của Đậu Hiến. Năm đó người này vì đắc tội với thái hậu nên đã đánh Hung Nô để tránh tử tội. Hắn tập hợp các bộ thảo nguyên, hội sư ở Trục Tà sơn, đánh tan bắc Thiên Vu Hung Nô, từ biên giới đánh ra 3000 dặm, triệt để đánh cho bắc 81 bộ Hung Nô thần phục.

Đồng Phi không khỏi nhiệt huyết sôi trào:

- Đậu Bá Độ thực là anh hùng.

Không ngờ Lư Thực lại cười khở:

- Hành động của Đậu Bá Độ đích xác hùng tráng. Thế nhưng hắn lại quên mất sách lược quần lang cắn xé của Đặng Vũ. Bắc Hung Nô bị đánh tan, quần lang thảo nguyên mất đi thế lực lớn chế ước, bắt đầu tự công kích lẫn nhau... Cái gọi là mạnh hiếp yếu, kẻ mạnh ngày càng mạnh, như Tiên Ti, Ô Hoàn hiện nay, đã mơ hồ uy hiếp Đại Hán.

Đồng Phi nghe vậy trầm mặc.

Ngẫm lại, phát triển trên thảo nguyên quả thật là như thế này.

Nhất là Tiên Ti, lập Vương đình ở Đạn Hãn sơn, trở thành thế lực lớn hậu Hung Nô.

Mà kể quần lang cắn xé năm đó của Đặng Vũ Tiên Ti sao mà không đề phòng? Cứ như vậy Tiên Ti đã trở thành họa lớn.

Nhớ lại giờ lịch sử đời trước nói về ngũ Hồ loạn Hoa, dường như đích thật là có bộ tộc Tiên Ti.

Nhân cơ hội tam quốc đấu nhau trăm năm, Tiên Ti, Nam Hung Nô cùng các bộ tộc thảo nguyên âm thầm phát triển lớn mạnh, cuối cùng dẫn quân tiến đánh Trung Nguyên.

Lư Thực nói:

- Sở dĩ ta nhắc đến chuyện này chính là muốn nói cho người biết tình huống của Tây Vực. Kỳ thật cũng giống với thảo nguyên tái bắc năm đó, muốn bình định Tây Vực cũng phải dùng sách lược của Đặng Vũ năm đó, khiến cho quần lang cắn xé.

- Thỉnh lão sư cứ nói tường tận.

Lư Thực không vội nói ngay mà cười đứng lên.

Tinh thần của lão lúc này so với ban ngày tốt hơn rất nhiều, cả người toát ra anh khí bừng bừng, không hề có dấu hiệu của tuổi già bóng xế.

- Tây Bình, ta hỏi người... Dưới trường người liệu có mấy người dùng được?

- Người dùng được?

- Chính là người có thể tự mình đảm nhận trọng trách một phương.

Đồng Phi nghe vậy liền bấm ngón tay đếm.

- Đại ca, tam đệ...

- Quân Minh, Sa Ma Kha đều là nhất lưu dũng tướng, đánh nhau thì rất giỏi, nhưng nếu để một mình đảm đương một phía thì còn chưa đủ.

- Bàng Đức, Trương Cáp tuổi trẻ có tài, có thể trọng dụng.

- Bàng Lệnh Minh, Trương Tuyển Nghĩa quả thật không tệ. Trương Cáp nhạy bén thông tuệ, Bàng Đức trầm ổn kiên quyết, không tệ. Có điều hai người này tuy có tư chất, nhưng vẫn phải tôi luyện mới có thể thành tài... Bàng Đức, Trương Cáp đều trẻ tuổi, tuy có tài nhưng cũng không đủ đảm đương.

- Còn có Khúc Nghĩa, Ban Chỉ, Yến Minh, Sử Hoán thì thế nào?

- Khúc Nghĩa binh pháp xuất chúng, nhưng tính tình cao ngạo. Nếu chưa đắc thế thì còn được, chỉ sợ đắc thế rồi sẽ sinh lòng kiêu ngạo. Ban Chỉ tính tình trầm ổn, tâm cơ thâm hậu, cũng có thể giữ được một phương, nhưng phải tăng đề phòng. Về phần Yến Minh, Sử Hoán đều là tướng tài, dù có thể dùng nhưng cũng không đủ.

Lão gia hỏa hay thật, tính đi tính lại thì thủ hạ của ta không có một ai dùng được sao?

Đồng Phi có chút không phục.

- Ba quận Hà Tây học sinh có đại tướng Trần Đáo, lại có đám dũng tướng Bùi Nguyên Thiệu, Hàn Đức, Đồng Triệu có thể dùng.

- Người tên Trần Đáo này ta chưa nghe nói tới, có điều xem tình hình Trương Dịch thì thấy có thể dùng được... Về phần những người khác chỉ là dũng tướng, không dùng được... Tây Bình, tại sao này giờ ta chỉ nghe người đề cập đến quân nhân?

- Cũng có văn sĩ...

Đồng Phi nói xong thì ngáy ngẩn cả người.

Bàng Thống, Từ Thứ, Thạch Thao... quả thật hữu dụng, nhưng ba người tuổi còn nhỏ, vẫn còn đang học hỏi. Không đủ 10 năm nữa thì dùng mơ có thành tựu. Mã Quân, Bồ Nguyên tinh về cơ tạo, sợ rằng khó lọt mắt Lư Thực. Trừ những người đó ra, hình như...

- Hoàng Thiệu người Ích Châu, đang chủ trì huấn quân Trương Dịch cho học sinh, tính tình trầm ổn.

Lư Thực lộ vẻ xem thường:

- Hai người Hoàng Thiệu, Đường Chu ta cũng có nghe Bá Giai nhắc tới. Đường Chu khéo tiểu trí (khôn lỏi), khó thành châu báu; còn Hoàng Thiệu... Bá Giai bình: người này kiên nhẫn, có thể làm chi tiết, nhưng đại cục không đủ.

- Học sinh... học sinh còn Giả Hủ.

Lư Thực nghe vậy thì kinh ngạc nhìn Đồng Phi:

- Có phải chính là Giả Văn Hòa người Vũ Uy?

Lão gia hỏa cuối cùng cũng giật mình rồi.

Đồng Phi không khỏi đắc ý, nhẹ nhàng gật đầu.

- Giả Văn Hòa...

Lư Thực trầm ngâm chốc lát:

- Hẳn từng làm lang ở Lạc Dương, ta cũng có chút ấn tượng với người này. Giả Văn Hòa, ừm, người này rất đáng coi trọng. Một thân đại mưu lược, khéo mưu đồ, chỉ là tâm cơ thâm trầm, là cô Kiệt chi sĩ, có Trần Bình chi mưu... Ừm, không tệ, không tệ. Không ngờ Tây Bình người lại có thể thu người này dưới trướng.

(cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến)

Đồng Phi thở dài một hơi, trầm nghĩ: cuối cùng cũng có nhân vật khiến lão gia hỏa coi trọng.

Vậy mà Lư Thực lại nói:

- Có điều người này rất cơ linh, nếu như người không xuất ra thủ đoạn đầy đủ, sợ rằng khó khiến hấn thần phục.
- Vì thế mới cần lão sư xuất mã.

Đồng Phi lại thở dài, Lư Thực nói những lời này chẳng phải nói ra những điều trong lòng y hay sao?

Có điều Đồng Phi nghe Lư Thực nói từ nãy, thì dưới trướng của y nhân vật có thể đảm đương một phía ngoại trừ Giả Hủ, Trần Đáo ở Trương Dịch, cũng chỉ còn hai người Khúc Nghĩa cùng Ban Chỉ. Hơn nữa sử dụng hai người này còn phải cẩn thận. Đồng Phi rất muốn nói tên hai người Hoàng Trung, Từ Hoảng, nhưng nghĩ lại thì mặc dù hai người giao hảo cùng y, nhưng y vẫn chưa thật sự thu phục được.

Hoàng Trung hiện nay là Tây bộ giáo úy Dương Châu, chấp chưởng Dương Châu binh mã, có thể nói đường làm quan rộng mở.

Mặc dù gia quyến của hấn trong tay y, nhưng y cũng không thể lấy gia quyến bắt chẹt Hoàng Trung vứt bỏ tiền đồ để đầu nhập về mình.

Tây bộ giáo úy kia mặc dù không so được uy vọng với hổ bí trung lang của Đồng Phi hiện giờ, nhưng về quyền lực thì không kém hơn chút nào.

Từ Hoảng cũng như vậy, An môn giáo úy cũng uy phong vô cùng...

Thủ hạ của bản thân liệu có người nào có thể dùng?

Lư Thực thấy Đồng Phi trầm tư thì nở nụ cười:

- Tây Bình cần gì khẩn trương vậy. Mặc dù thủ hạ của người hiện giờ không có người trọng dụng, nhưng dùng tướng như mây, cũng có thể bảo hộ bản thân bình an. Danh sĩ hiện nay hầu hết đầu nhập vào môn phiệt. Người tuy quý bởi danh Đình hầu, nhưng xuất thân của người... Hơn nữa lại còn xung đột trước đây của người với đảng nhân, danh sĩ vì vậy cũng có cái nhìn phiến diện về người. Kế hiện nay là thu nhận hàn sĩ, ta nguyện tiến cử.

Đồng Phi vội vã đứng dậy:

- Thỉnh lão sư chỉ điểm.
- Hầu hết Đông Quan sĩ tử chỉ là người nói suông, người có thể dùng không nhiều lắm. Nhưng có một người, tên Thị Nghi, tự Tử Vũ, cẩn thận trung thành, có thể trọng dụng... Ha ha, người dùng sốt ruột. Thị Nghi có quan hệ rất tốt với lão nhạc phụ của người, nên do Bá Giai đứng ra thay người mời.
- Đa tạ lão sư.
- Còn một người, tên Pháp Diễn, tự Quý Mưu, người huyện Mi Phù Phong, từng làm thái thú An Định. Chỉ vì cha mất Pháp Diễn mới từ quan về nhà giữ đạo hiếu. Khi thủ đạo xong lại gặp loạn Thái Bình đạo, vì thế Pháp Quý Mưu không ra làm quan. Có điều người này không thể khinh thường, có kỹ mưu sách toán, dự đoán hưng suy, thấy chuyện biết huyền cơ.

Đồng Phi ngẩn ra.

Trên đời này lại có nhân vật như lời Lư Thực hay sao?

Nghe ra so với Giả Hủ cũng không kém. Thế nhưng một người như thế sao có thể mời được?

Lư Thực cũng nhìn ra ý nghĩ trong lòng Đồng Phi, mỉm cười nói:

- Tây Bình chớ có lo lắng, người này tự có ta đi thuyết phục. Phụ thân của Pháp Diễn là Pháp Chân, giao du với Bá Giai rất thân mật. Nếu như ta đứng ra, chắc hẳn Pháp Diễn sẽ nể mặt mũi.
- Vậy... làm phiền Lư sư.

Đồng Phi vẫn còn đang mù mờ.

Thoáng cái đã xuất hiện hai danh sĩ, hơn nữa lại là người y chưa bao giờ nghe qua, sao có thể không mù mờ cho được?

Nếu như hai người giống với Lư Thực nói, thì quả là phúc khí của Đồng Phi, trong lòng y không khỏi cảm tạ đám sơn tặc này.

Nếu sơn tặc không xuất hiện, nói không chừng sẽ không gặp được Lư Thực.

Không chỉ mất một lão soái, mà còn mất cả cơ duyên, hơn nữa còn là cơ duyên tuyệt không thể tả.

Ngoài doanh trướng bóng đêm đã phủ khắp nơi.

Nhưng Đồng Phi lại không thấy mệt mỏi, nói chuyện càng lúc càng hăng say.

Mà Lư Thực cũng vậy, chuyện trò vui vẻ với Đồng Phi, nói cho Đồng Phi nghe rất nhiều chuyện y chưa bao giờ nghe trước đó.

Bất tri bất giác, gió lạnh nổi lên trong đêm.

Đồng Phi đang trò chuyện hăng say cùng Lư Thực, đột nhiên nghe thấy có người hô lớn:

- Không hay rồi, có cháy, có cháy.

Đồng Phi ngẩn ra, đứng dậy ra khỏi doanh trướng.

- Xảy ra chuyện gì?

- Hình như là hỏa hoạn...

Phụ trách gác đêm là Vũ An Quốc, nghe Đồng Phi hỏi thì gãi đầu nói:

- Trời lạnh, chắc là có ai không cẩn thận.

Lúc này Bàn Đức cũng ra khỏi doanh trướng.

Đồng Phi đang muốn cho người đi cứu hỏa, lại nghe Lư Thực nói:

- Tây Bình, đừng vội cứu hỏa, chỉ sợ có người tìm tới cửa rồi.

- A?

- Lửa này cháy có chút kỳ lạ, người không thấy đây chỉ là lửa cháy bên ngoài, vì sao lại có nhiều người gọi như vậy? Chắc hẳn có người muốn mượn trận cháy này để khiến sĩ tốt ta hoảng loạn, sau đó nhân cơ hội... Ha ha, đây chỉ là tiểu kế, sao có thể giấu được ta.

Ánh mắt của lão nhân này quả nhiên lợi hại.

Đồng Phi cũng cảm thấy mánh khéo trong đó, lập tức hạ lệnh:

- Bàn Đức, lập tức truyền lệnh, tam quân chớ động...

- Không thể.

Lư Thực là người lão luyện, cười lạnh một tiếng nói:

- Nếu người ta tìm tới cửa rồi, vì sao không đón tiếp cho tốt?

- Ý của lão sư là...

- Bàn Đức.

- Có.

- Mệnh tập binh la lên, làm bộ cứu hỏa. Đồng thời triệu tập nhân mã, để lộ đại doanh tiền quân, chúng ta nhân cơ hội này xem tặc nhân thật ra có lai lịch thế nào. Đồng Thiết, Hạ Tề, hai người cũng nhân lúc này tìm kẻ nào vừa kêu gào, tên này nhất định là gian tế.

- Rõ.

- Mi Phương, Lăng Thao, Vũ An Quốc...

- Có.

- Đốt lửa ở tiền quân, dụ tặc nhân mắc câu.

Mọi người đều lĩnh mệnh mà đi, Đồng Phi ở một bên đứng xem không chút nào tức giận. Nếu luận binh pháp, ai có thể so được với Lư Thực?

Lư Thực quay đầu nhìn Đồng Phi cười nói:

- Tây Bình, ta muốn xem hỏ lang chi uy của ngươi, có được không?

- Lão sư phân phó, Phi sao dám không theo?

Đồng Phi khẽ gật đầu, thấy Phan Chương đã đầy đủ mũ giáp, chuẩn bị sẵn sàng.

Lập tức trầm giọng quát:

- Người đâu, chuẩn bị ngựa khiêng sóc cho ta, Cự Ma Sĩ tiếp trận, theo ta cung nghênh tặc nhân.

292. Chương 292: Tuyệt Không Đơn Giản (1,2)

Tháng 11, Lương Châu đổ tuyết lớn.

Chân núi phía bắc Nam Sơn bị phủ một màu trắng xóa, giống như một thiếu nữ thướt tha.

Khi Đồng Phi dẫn theo người Vô Nan sơn đến Mạch Tích sơn cốc thì đám người Lý Nho đã sắp không nhẫn nại nổi, chuẩn bị đi ra tiếp ứng.

Cũng khó trách, Đồng Phi và đại bộ phận nhân mã của Lý Nho đã tách ra hơn 20 ngày.

Người Vô Nan sơn sinh sống ở trong núi này mấy trăm năm, muốn dọn nhà cũng không phải là một việc dễ dàng.

Thu thập hành lý, vận chuyển đồ đạc, đã nán lại trong cốc Vô Nan sơn tròn năm ngày.

Cho nên khi đến Mạch Tích sơn trời đã đổ trận tuyết thứ hai.

Lý Nho vô cùng khiếp sợ khi biết lai lịch của người Vô Nan sơn, nhưng sau khi trải qua Đồng Phi giới thiệu, hẳn liền kéo Đồng Phi đến bên cạnh.

- Chủ công, việc lớn không tốt rồi!

Từ sau kiếp nạn Lạc Dương, mặc dù tình huống có nguy hiểm thì Lý Nho cũng rất ít khi có vẻ mặt kinh hoảng như vậy.

Trong lòng Đồng Phi không khỏi thấp thỏm, nhỏ nhẹ nói:

- Xảy ra chuyện gì?

- Mật thám thăm dò được tin tức. Vào 40 ngày trước, Mã Đằng cùng Lý Giác đột nhiên đình chiến, từ Hán Dương xuất binh, lấy Quách Hiến là chủ soái, đã đánh vào Vô Đô. . 20 ngày trước, đại tướng dưới trướng Quách Hiến là Hạ Hầu Bác cùng Tham Lang Khương liên thủ giáp công, đánh tan Bạch Mã Khương binh của Đằng Tử Cầu. Hiện giờ Quách Hiến tập trung hỏa lực tại Hạ Biện, Hà Trì và Vô Đô, phong kín lối đi của chúng ta.

Đồng Phi mặt không biểu cảm:

- Tin tức chính xác chứ?

- Thiên chân vạn xác!

- Vậy nói cách khác, kế hoạch chúng ta Võ Đô vào Hà Hoàng bị người khác nhìn thấu rồi?

Lý Nho gật đầu:

- Ta nghĩ là thế này. Hôm nay Quách Hiến mệnh Lương Khoan làm Hà Trì lệnh, Hạ Hầu Bác làm Võ Đô đô úy, mỗi người trấn thủ một vùng. Hẳn tự mình tọa trấn Hạ Biện, hô ứng với hai nơi, giống như một con rắn Thường Sơn, đầu đuôi nhìn nhau, thủ hộ thâm nghiêm.

Đồng Phi nhú mày, nhin không được hỏi:

- Tỷ phu nói ba người này vì sao ta chưa từng nghe nói qua người nào hết?

Lý Nho cười khổ:

- Quách Hiến ta biết, người này có lẽ trên dưới 30, là danh sĩ Tây Bình, từng được chinh tích làm công tào Tây Bình. Hẳn cùng Mã Đằng có quan hệ thông gia, lại cùng Hàn Toại quan hệ mật thiết. Năm đó Hàn Toại đột phá phòng tuyến Kim Thành, chính là mời Quách Hiến đứng ra thuyết hàng Mã Đằng. Người này trầm ổn cay độc, có hắc, Võ Đô sợ rằng khó có thể công phá.

Đây đích thật là một cái tên xa lạ, chỉ ít trong ấn tượng của Đồng Phi cái tên này rất xa lạ.

- Lương Khoan. . . Ta cũng chưa nghe nói qua; tuy nhiên Hạ Hầu Bác ta cũng biết một chút. Trong năm Trung Bình, người này làm mã tặc Tây Hải, dưới trướng chỉ có 108 người Đê, nhưng người nào cũng dũng mãnh, đều là mãnh tướng cường dũng lấy một địch mười. Phụ thân đã từng nghĩ cách thu phục họ, nhưng vừa lúc nhận được mệnh lệnh nhập kinh, nên cũng gác lại chuyện này.

Đồng Phi nhú chặt mày, ôm cánh tay, trầm tư không nói.

Nghe qua thì rất lợi hại... Vì sao không nghe nói qua một người như thế chứ?

Có điều như vậy, Võ Đô khẳng định là không dễ thông qua. Lẽ nào phải quay đường, từ đường Bao Tà đi vòng tới Hán Trung?

Hán Trung nhiều núi cao, không thích hợp kỵ quân công kích.

Vương bài lớn nhất trong tay Đồng Phi chính là hai nhánh kỵ quân cùng một nhánh bộ quân trọng trang, mà những người này tự nhiên không thích hợp tác chiến trong vùng núi.

Huống chi, hôm nay lại có thêm hơn 200 người già phụ nữ và trẻ em của Vô Nan sơn, hơn nữa lão phu nhân và mọi người vẫn là một vấn đề.

Lập tức, Đồng Phi triệu tập chúng tướng đến thương nghị.

Ngay cả Vương Đằng Bạch Dịch cũng được y mời tới.

Cam Tín không giỏi chiến sự, cho nên cự tuyệt tham gia. Nhưng Vương Đằng Bạch Dịch lại xuất thân binh gia. Mặc dù bị nhốt tại Vô Nan sơn 400 năm, nhưng binh pháp đời đời truyền xuống lại cực kỳ tinh thông. Đồng thời, Đồng Phi yêu cầu mượn cơ hội này để cho người Vô Nan sơn dung nhập vào trong trận doanh của mình. Cho nên, khi Vương Đằng Bạch Dịch xuất hiện, đám người Hoa Hùng cũng không có nhiều nghi ngờ.

Sau khi nói rõ tình huống, Đồng Phi trầm giọng nói:

- Thông lộ Võ Đô bị phong tỏa, hiện tại chúng ta là tiến thoái lưỡng nan. Xong vào Võ Đô, hung hiểm rất nhiều, nhưng đi đường vòng Hán Trung, chỉ sợ sẽ càng thêm nguy hiểm, không biết chư quân có ý kiến gì hay không?

Lý Nho trầm tư, mà những người khác cũng ra vẻ khó xử.

Đích xác, hiện nay hai con đường phải đối mặt, hình như cũng không phải lựa chọn tốt nhất.

Vương Đằng và Bạch Dịch nhìn nhau, thản nhiên cười:

- Chủ công vì sao chỉ nói hai con đường, vẫn còn con đường thứ ba có thể đi.

- Sao?

Ánh mắt mọi người đều đặt lên người Vương Đằng, tỏ ra khó hiểu.

Con đường thứ ba này ở đâu?

Vương Đằng nói:

- Thật ra con đường thứ ba này cũng vô cùng hung hiểm. Nhưng ta nghĩ, vẫn tốt hơn hai con đường phía trước.

Đồng Phi vội nói:

- Nguyên nghe tỏ tường.

Bạch Dịch đứng lên, đi tới trước địa đồ da trâu treo ở giữa đại trường và khẽ điểm vào:

- Then chốt là ở Thượng Quê!

Thượng Quê?

Hoa Hùng la lên thất thanh:

- Đó là trị hạ của quận Hán Dương, bị Mã Đằng chiếm lĩnh. Không nói đến chúng ta làm sao thần không biết quỷ không hay đến nơi đó, cho dù đánh hạ Thượng Quê, chúng ta sẽ đối mặt với Mã Đằng, Quách Hiến tiền hậu giáp kích. Làm sao có thể giữ được?

Bạch Dịch lại không trả lời, mà ngồi trở lại chỗ cũ.

Đồng Phi lẳng lặng nhìn Bạch Dịch, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra một số manh mối.

Nhưng Bạch Dịch này quả thật giống như lão tăng ngồi thiền, sắc mặt bình tĩnh, không có chút biểu cảm gì.

Chúng tướng mỗi người một lời bàn tán, Đồng Phi và Lý Nho lại lâm vào trầm tư.

Sau một lát, hai người ngẩng đầu, sau khi liếc nhau đột nhiên bật cười. Đồng Phi đứng dậy nói:

- Cứ theo Bạch lão tiên sinh nói đi.

Mọi người nghe đến đó, không khỏi kinh ngạc.

Hai lão đầu điên rồi, tại sao chủ công cũng điên theo hai lão kia?

Tháng 12 năm Sơ Bình thứ ba, chiến sự Lương Châu dần dần lắng xuống.

Lý Giác mất đi Quách Tỷ trợ giúp, trong tranh đấu với Mã Đằng cũng không chiếm được tiện nghi.

Mà Mã Đằng cũng không thu được thắng lợi.

Hắn chiếm được hai quận An Định và Hán Dương, nhưng mất đi căn cơ Vũ Uy. Ngay cả đứa con trai cũng mất. Xem như một phương chư hầu, Mã Đằng cũng không có hận ý quá lớn đối với Đồng Phi. Tướng quân da ngựa bọc thây, Đồng Phi cũng không làm gì sai. Ngược lại, mình tham dự vào kế hoạch giết Đồng Trác, là một phần tử của Đồng gia, Đồng Phi giết Mã Siêu chính là thiên kinh địa nghĩa.

Nhưng vấn đề ở chỗ, mặc dù Mã Siêu chết vào tay Đồng Phi, nhưng trên thực tế là bởi vì Lý Giác Quách Tỷ hãm hại.

Nếu như không phải là Lý Giác Quách Tỷ hãm hại, Mã Siêu sao lại bị Đồng Phi giết chết? Thủ phạm giết Mã Siêu chính là Lý Quách.

Vì vậy, một trận chiến báo thù cho con trai triển khai giữa Mã Đằng và Lý Giác.

Song phương tại huyện Tất, Nhai Tuyền đình ác chiến hơn 60 ngày, cuối cùng lưỡng bại câu thương, đều tự thu binh tạm thời, nghỉ ngơi lấy lại sức.

Theo chiến tranh giữa Lý Mã kết thúc, các loại hỗn loạn do cái chết của Đồng Trác mang đến đều đình chỉ lại.

Tào Tháo xuất binh Thanh Châu, cũng không nóng lòng tiêu trừ dư nghiệt Hoàng Cân. Sau khi chiếm lĩnh quận Đông Hải, bắt đầu nghỉ ngơi chỉnh đốn ngay tại chỗ.

Dùng giải thích của Tào Tháo chính là: dư nghiệt Hoàng Cân hoành hành nhiều năm, cũng không thể sớm chiều có thể thanh trừ. Căn nguyên của Hoàng Cân ở chỗ Thái Bình Đạo lưu truyền tại dân gian năm đó. Chỉ cần tiêu diệt Thái Bình Đạo thì mới có thể triệt để bình định phi hoạn. Cho nên, tiêu trừ này phải đi từng bước một, triệt để diệt trừ gốc rễ sinh tồn của nó.

Nghe qua rất có đạo lý.

Nhưng nếu như nghĩ sâu xa hơn, Tào Tháo san bằng Thái Bình Đạo, trên cơ bản cũng triệt để khống chế địa phương.

San bằng từng vùng, khống chế từng vùng...Đợi đến cuối cùng, Hoàng Cân san bằng, Thanh Châu cũng họ Tào rồi.

Tào Tháo rất có kiên trì, nhưng Cung Cảnh lại sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Nhưng vừa nghĩ, Tào Tháo nói cũng không sai. Có lẽ quả thật như thế mới có thể ngăn chặn nạn phi hoạn Hoàng Cân ở Thanh Châu được.

Tào Tháo không vội cầu thành, Đào Khiêm cũng không thể toàn lực đánh Dương Châu.

Lưu Dao sau khi nghỉ ngơi một hơi, mệnh Trương Anh Trần Hoàn liên thủ với thái thú Hội Kê là Vương Lăng chặn công kích của Tôn Sách. Sau đó lại phái ra thúc cháu Nghiêm Bạch Hổ vừa mới đầu hàng làm thái thú Cửu Giang, liên thủ với Hứa Tĩnh đại bại Đào Khiêm.

Xã tắc Hán thất trong mùa đông lạnh lẽo này đã có được thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng ai cũng biết, yên ổn ngắn ngủi này qua đi sẽ là một trận tranh đấu máu tanh người chết ta sống càng tàn khốc hơn.

Tuy nhiên ai lại đi lưu ý những việc này?

Có thể nghỉ ngơi một chút thì nghỉ ngơi một chút thôi.

Đối với các lộ chư hầu mà nói, trận hỗn loạn liên tục trong 8 tháng này cũng quả thật đã hao hết toàn bộ năng lượng của họ.

Mùa đông ở Thượng Quê rất lạnh.

Tuyết như lông ngỗng nhẹ nhàng rơi xuống, phóng nhãn nhìn lại, chỉ một màu trắng lạnh lẽo mà hùng hồn.

Dưới khí trời giá lạnh nước đóng thành băng này, đầu thành Thượng Quê mặc dù vẫn như mọi khi an bài sĩ tốt tuần tra, nhưng đại đa số mọi người quây quần bên chậu than mà sưởi ấm, nào có tâm tư gì tuần tra nữa? Cũng khó trách họ chậm trễ, Thượng Quê nằm xa chiến hỏa, theo quận Vô Đô bị Mã Đằng chiếm lấy, ở đây trên cơ bản đã không hề có liên quan gì với chiến hỏa.

Tuy nhiên bọn lính thư giãn nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người đã mất đi lòng cảnh giác.

Tướng thủ Thượng Quê là Khương Tự đang ở trong phủ nha tỉ mỉ gắng hỏi một thám báo.

- Xạ Hổ cốc có dấu hiệu binh mã di động, người xác định chứ?

- Tướng quân, thiên chân vạn xác!

Thám báo nói:

- Khi tiểu nhân dẫn người dò xét Xạ Hổ cốc đã gặp đối phương. Tất cả mười người bị đối phương giết chết. . . Lúc đó tiểu nhân mất thấy tình hình không ổn, liền núp trong tuyết mới thoát khỏi họ truy sát. Tướng quân, trang bị của những người đó rất quái dị, tiểu nhân đã từng thấy qua loại khôi giáp này, hẳn là trang bị của thân quân thuộc Đông thái sư.

Mặc dù Đông Trác đã chết, nhưng là người Lương Châu vẫn theo thường lệ xưng hô Đông Trác là thái sư.

Khương Tự cũng là thấy nhưng không thể trách, hơn nữa giờ khắc này hắn cũng không có tâm tình tính toán xưng hô của thám báo đối với Đồng Trác.

- Người xác nhận?

- Thiên chân vạn xác. . . Trong nhà tiểu nhân có một biểu huỳnh hiệu lực trong Thiết Giáp quân. Tuy nhiên sau đó lại... Cho nên tiểu nhân có thể nhận ra loại trang phục này, cả đời đều sẽ không quên. Nếu không phải tiểu nhân vóc người không đủ, năm đó cũng suýt nữa tìm gia nhập vào đó.

Thám báo này càng nói như vậy, Khương Tự không những không trách cứ, trái lại tin tưởng không nghi ngờ.

Hắn cũng biết, Đồng Trác tại Lương Châu rất có uy vọng. Mặc dù Mã Đằng Trương Mạc đã chiếm lĩnh Hán Dương và Lũng Tây, nhưng cũng không thể loại bỏ ấn ký của Đồng Trác để lại. Trên biểu hiện, Lương Châu dưới sự thống trị của Mã Đằng không tồn tại bất luận vấn đề gì.

Nhưng trên thực tế, Khương Tự vô cùng rõ ràng, chỉ cần Đồng Phi đứng ra triệu hoán một tiếng. Binh mã của Lũng Tây Hán Dương chỉ ít có phân nửa sẽ lâm trận đầu hàng. Uy vọng của Đồng Trác, hung danh của Đồng Phi, hai người cộng lại, đủ để làm cả Lương Châu chấn động.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng vì sao Trương Mạc và Mã Đằng nhất định phải giết chết Đồng Phi.

Chỉ cần Đồng Phi sống, như vậy Lương Châu không yên ổn nổi. Khương Tự là người Lương Châu chính gốc, tự nhiên minh bạch đạo lý trong đó.

Nhưng vấn đề ở chỗ, sao Đồng Phi lại xuất hiện tại Xạ Hổ cốc?

Người có thể nắm giữ Thiết Giáp quân chỉ có Đồng Phi.

Nhưng y không phải tại Võ Đô sao? Vì sao lại chạy tới Hán Dương, lại làm sao từ Võ Đô đến Xạ Hổ cốc chứ?

Tuy nhiên may là nhân số của Thiết Giáp quân tại Xạ Hổ cốc đó cũng không nhiều, chỉ có một hai ngàn người.

Khương Tự do dự chốc lát, đứng dậy hỏi:

- Người thật sự có thể xác định đối phương chỉ có hơn 1000 người chứ?

- Tiểu nhân tuyệt đối có thể xác định, hơn nữa bên trong còn có phụ nữ và trẻ em.

Vậy nhất định là Đồng Phi ...

Khương Tự suy nghĩ một chút:

- Người có dám dẫn đường cho ta không?

- Cái này. . .

Thám báo rất do dự, hình như không biết có nên đáp ứng hay không.

Khương Tự cười, nhưng thật ra rất lý giải tâm tư của thám báo này. Vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, chỉ sợ đổi lại là người khác cũng sẽ do dự.

- Tiểu nhân nguyện ý dẫn đường!

Thám báo do dự một lát, liền gật đầu đáp ứng.

Đó là một cơ hội tốt để dương danh lập vạn. Mặc kệ Đồng Phi kia làm sao đi qua Nam Sơn đến Xạ Hổ cốc, chắc hẳn đều sẽ tổn thất thảm trọng. Y dẫn theo gia quyến, tự nhiên khó có thể thi triển quyền cước. Nếu có thể giết Đồng Phi, từ nay về sau có thể danh dương thiên hạ.

Trong lòng Khương Tự cũng sợ hãi Đồng Phi, nhưng vào lúc này, công danh đủ để chiến thắng chút sợ hãi đó...

293. Chương 293: Tuyệt Không Đơn Giản (3,4)

Khương Tự đã dẫn theo binh mã lên đường...

Tuy nhiên sĩ tốt thủ thành của Thượng Quê vẫn lười biếng trên môn lầu sưởi ấm, nhìn đại đội nhân mã biến mất trong đêm tuyết.

Cũng khó trách, mấy trăm tàn binh bại tướng mang theo gia quyến thì làm sao là đối thủ của Khương Tự?

Khương Tự cũng không nói người hấn muốn đánh là ai? Chỉ nói là một đám tàn binh bại tướng. . . Cũng khó trách hấn làm như thế, uy vọng của Đồng Phi tại Lương Châu rất cao, Hán Dương lại tiếp giáp quận Lũng Tây, hấn thực sự sợ, đến lúc đó không chế không được cục diện.

Đêm đã khuya, mây đen lặn mình, tuyết càng lúc càng lớn.

Dưới chân tường thành Thượng Quê đột nhiên xuất hiện mười mấy bóng đen. Đứng ở giữa góc chết mà quân thủ thành tuần tra không thể bao trùm. Họ tung lên đầu thành bốn năm sợi dây thừng dài, sau đó nghe tiếng kết kết rất nhẹ truyền đến, bóng đen lập tức kẻ sát góc tường.

Gió lạnh gào thét đã che đi âm thanh rất nhỏ đó.

Trên đầu thành không có bất luận động tĩnh gì, mười mấy bóng đen đang chờ đợi. Sau một lát đột nhiên đồng thời phát lực, tăng tăng tăng, giống như vượn giẫm lên tường, linh hoạt leo lên đầu thành. Những người này tất cả đều khoác áo cừ trắng, dán lên tường, thật giống như hòa hợp làm một thể với tường thành. Một đội tuần tra binh đi qua, bóng đen lập tức đình chỉ leo lên.

- Tuyệt lớn thế này, Khương đại nhân tiêu diệt phải gì nhỉ... Các người nói sẽ là phải gì?

Người nói chuyện mang theo khẩu âm đặc sệt.

- Tiểu Thất, đừng xen vào việc của người khác. Đại nhân tự có chủ trương của đại nhân. Điều này chẳng phải là vì tốt cho vùng Thượng Quê chúng ta sao.

- Ta thấy, tốt cho hấn thì đúng hơn. . . Hầu Bá, người nói có phải không...

- Là cái gì? Người đừng nói bậy, cẩn thận rớt đầu. Việc này không có quan hệ với chúng ta, nên làm gì làm gì đi. . . Mẹ nó, trời thì lạnh, tuần thành cái gì chứ? Lễ nào 4, 500 người cũng muốn công thành?

Sĩ tốt tuần tra hùng hùng hổ hổ bỏ đi!

Bóng đen đi động, lần thứ hai leo lên tường thành.

Chốc lát sau, mười mấy bóng đen liền nhảy lên đầu thành.

Đi dọc theo đường cái, vừa qua khỏi chỗ ngoặt, trước mặt liền thấy được một đội sĩ tốt tuần tra Thượng Quê đi tới.

Song phương chỉ cách vài chục bước, sĩ tốt tuần tra khoảng chừng 50 người, khi thấy được bạch y nhân cũng ngăn ra.

Vừa muốn mở miệng la lên thì đã thấy bạch y nhân lấy ra từng cây nõ cơ từ trong áo cừ tuyết, nhắm ngay vào sĩ tốt tuần tra. Một đợt nõ tiến nõ ra thảm liệt, tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn trong trời đêm, cùng tiếng gió lạnh gào thét như ẩn như hiện, như quỷ khóc sói gào.

Sĩ tốt tuần tra kinh ngạc phát hiện, nõ cơ của những bạch y nhân này không ngờ có thể bắn liên.

Cự ly 20 bước, lực đạo của tinh thiết nõ tiến đó rất mạnh, không ngờ có thể xuyên thấu khải giáp, trực tiếp cướp đi tính mệnh. Điểm chết người là mặt trên của những nõ tiến này hình như được bôi độc được, chỉ cần làm rách da, rất nhanh toàn thân mất cảm giác, ngay cả thanh âm cũng không phát ra được.

Có điều tiếng kêu thảm thiết cuối cùng cũng đã kinh động binh lính trên môn lầu.

Có người thấy thấy một màn như vậy, đầu tiên là ngăn ra, lập tức kinh khủng la lên:

- Định tập kích, có định tập kích. . .

Bạch y nhân vừa thấy hành tung bại lộ, cũng không do dự gì nữa.

Hất tung áo cừu, thuần một sắc đồng đình Đồng Tụ khải da trâu, một tay nỗ tiến, một tay Hoàn đao, lao tới thành môn lâu.

Thời tiết giá lạnh, trên đầu thành mặt đất rất trơn.

Nhưng những bạch y nhân này lại không chịu ảnh hưởng chút nào, vẫn lao tới quân Thượng Quê.

Hai quân quan trang phục môn bá cầm theo binh khí chạy lên trên:

- Đừng hoảng hốt. Chúng ít người, giết chết chúng, giết chết chúng!

Tiếng la này làm cho quân thủ thành thất kinh liền kịp phản ứng, cầm theo binh khí xông tới những người đó.

Bạch y nhân dẫn đầu dùng vải trắng che mặt, chỉ lộ ra mắt mũi miệng. Từ trong áo cừu tuyết trở tay rút ra một đoản mâu kiêu dáng như bảo kiếm, một thanh đoản kích hình thù kỳ lạ dài chừng sáu xích. Vì sao nói hình thù kỳ lạ chứ? Song nhĩ của đoản kích này không giống khía của kích, mà là nguyệt nha sạm dùng tinh thiết chế tạo ra. Loại kích này sử dụng ra các loại chiêu số như móc, khóa các loại. Nhưng tại một mức độ nào đó đã gia tăng thêm lực đạo bổ chém, thật giống như một thanh rìu nhỏ song nhận.

Đại hán thân cao hơn trượng, vai rộng eo tròn.

Tại đế giày không biết đã cột thứ gì, dù sao thì trên mức độ rất lớn đã giải quyết vấn đề mặt đất trơn trượt.

Hắn tiến nhanh tới nghênh đón hai môn bá, Nguyệt Nha nhi kích trong tay đột nhiên giơ lên, keng đánh bật ra binh khí của hai môn bá.

Mâu tay trái nhanh như tia chớp, xoát đâm ra, mang theo một đạo tàn ảnh, phốc một tiếng xuyên thủng ngực một quân quan. Cũng không thấy hắn có động tác rút, dưới chân bước đi như bay, xẹt qua trước người quân quan đó, trở tay thuận thể rút ra đoản mâu, sử dụng chiêu thức giống như bảo kiếm, nhẹ nhàng quét một cái, vượt qua bên người một môn bá khác.

Trên cổ, xuất hiện một vết máu rất nhỏ, huyết vụ phun ra.

Môn bá thể nào cũng chưa rõ, binh khí của đại hán này rốt cuộc là mâu hay là kiếm?

- Cam Bí ở đây, ai dám không cho ta lập công, lão tử sẽ xé người đó!

Giọng đại hán đó như cự lôi, nổ vang trên đầu thành. Nguyệt Nha kích huy vũ, Thanh phong mâu bắn ra lãnh điện, từng đạo hàn quang kỳ dị xuất hiện trong đám người, lúc thẳng tắp, lúc mang theo đường vòng cung. Nơi đại hán đi qua như vào chỗ không người, giết cho quân thủ thành máu thịt tung toé, chạy trốn chết.

Nếu như nói Cam Bí là một con mãnh hổ, như vậy mười mấy người đi theo phía sau hắn quả thật chính là một đàn sói.

Hoàn đao đó hàn quang xoèn xoẹt, chém trái bổ phải. Hoàn đao chọn dùng tinh thiết Tây Vực chế tạo ra mặc dù không thể nói là thần binh lợi khí gì, nhưng có thể chém sắt như chém bùn. Binh khí của quân thủ thành vốn không coi là hoàn mỹ, hàn quang hiện lên, binh khí của quân thủ thành bị chém gãy, sau đó bổ xuống tới người. Chỉ có ba chiêu, Hoàn tảo thiên quân, Lực phách Hoa Sơn, Khóa bộ lưu đao thức. . . Nhưng chỉ có ba chiêu này đã giết ấy trăm quân thủ thành chạy trốn khắp nơi, căn bản không thể ngăn cản.

- Lão Hồ đừng giết nữa, nhanh bắn ra mình đích đi!

- A, lão tử suýt nữa quên mất...

Cam Bí đánh bay một sĩ tốt ra xa, Thanh phong mâu cầm xuống thì thể rồi thuận tay lấy ra một cây tên lệnh mình đích từ bên hông.

Tiếng huýt gió chói tai vang vọng trên đầu thành.

Vài tên bạch y nhân lao xuống tường thành, tháo ra then cửa, dùng sức mở ra cửa thành.

Theo mình đích vang lên, trong cánh đồng tuyết dưới thành đột nhiên thoát ra mấy trăm bóng người thân khoác áo cừ trắng như tuyết. Người dẫn đầu giơ lên Hoành đao, quát lên chói tai:

- Bối Ngôi quân, xông vào...

Trong sát na, tiếng la giết nổi lên bốn phía. Bối Ngôi sĩ xông tới cửa thành.

Quân thủ thành vội vã phản kháng, nhưng tại lúc này liền nghe Cam Bí trên đầu thành gầm lên:

- Ta là bộ hạ của Phiêu Kị đại tướng quân, các người buông vũ khí, lập tức đầu hàng. Bằng không Võ Công Hầu đến, tất cả các người sẽ chết hết.

Phiêu Kị đại tướng quân, Võ Công Hầu?

Hơn nghìn quân thủ thành nghe thế không khỏi ngẩn ra.

Khúc Nghĩa trầm nghĩ: người nói cho họ quan chức của chủ công, bọn họ biết thế chớ nào được. Hắn lập tức lớn tiếng quát lên:

- Ta là Bối Ngôi quân trung lang tướng Khúc Nghĩa dưới trướng Đồng sát thần, các người còn không đầu hàng, còn đợi đến khi nào?

Đồng sát thần? Đồng Phi. . .

Lần này quân thủ thành xem như là nghe hiểu, đây là người Đồng gia đánh trở lại rồi!

Đánh, hay là không đánh?

Đáp án rất nhanh xuất hiện.

Mấy trăm quân thủ thành ném binh khí xuống rầm rầm, lớn tiếng nói:

- Chúng tôi là thú vệ Lương Châu, chúng tôi nguyện ý đầu hàng.

Cam Bí mở to hai mắt nhìn. Nhìn một đám binh lính quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Tại sao danh hiệu của chủ công có uy lực như vậy? Chỉ gọi một câu Đồng sát thần, những quân thủ thành này liền đầu hàng rồi?

Bà nội nó, quân công của ta thì nên tính thế nào đây?

Danh khí của Đồng Phi đích thật là vang dội, đó chính là hung danh thành lập từ giết hơn mười vạn người.

Còn nữa, quân thủ thành Thượng Quê này có một bộ phận rất lớn là đến từ Lũng Tây binh. Sau khi Ngưu Phụ chết, Lũng Tây quân lập tức tán loạn.

Mã Đằng Trương Mạc nhân cơ hội thu nạp, thu nó vào dưới trướng.

Nói đến thì binh mã hiện giờ của Trương Mã có phân nửa là đến từ binh mã Ngưu Phụ để lại lúc trước. Hôm nay Đồng Phi đánh trở về, những quân Lũng Tây này lập tức đình chỉ chống cự. Người khác không biết sự lợi hại của Đồng Phi, nhưng người của quân Lũng Tây lại cực kỳ rõ ràng.

Đương nhiên, dưới tình huống như nhau, nếu đổi lại địa phương khác có thể chưa hẳn sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Đồng gia ba đời kinh doanh Lâm Thao, uy danh tích lũy bao năm cũng không phải Trương Mã hai người một chốc là có thể xóa nhòa.

Khúc Nghĩa sai người thu nạp hàng binh, sau đó hội hợp với Cam Bí.

Cam Bí gãi đầu, nhìn Khúc Nghĩa nói:

- Đại nhân, kế tiếp chúng ta phải làm cái gì?

Khúc Nghĩa cười, quay đầu nhìn về hướng Xạ Hồ cốc, nhỏ nhẹ nói:

- Đừng vội, chủ công mưu đồ đầu thế đơn giản như vậy? Chúng ta cứ ở chỗ này nghỉ ngơi, chờ chủ công trở về. . . Lão Hồ, người đừng lo lắng, đi theo chủ công sao lại thiếu quân công được? Ha ha, lần này Vô Nan

sơn người đã mở cửa thành, nên giành công đầu. Đợi đến Trương Dịch rồi, ta thấy người chỉ ít cũng có thể làm đô úy.

- Đô úy? Đó là quân công tước mấy đẳng?

Ý nghĩ của Cam Bí rất đơn giản, hẳn chính là muốn quân công tước. Về phần chức quan mà Khúc Nghĩa nói, đến bây giờ hẳn vẫn chưa minh bạch.

Khúc Nghĩa liếc mắt khinh thường, vừa định giải thích thì thấy một gã Bối Ngôi sĩ chỉ tay về phương xa, lớn tiếng la:

- Mau nhìn kia, bốc lửa rồi. Là hướng Xạ Hổ cốc bốc lửa rồi!

Cam Bí quay đầu nhìn lại, thấy đằng xa khói lửa nghi ngút.

Ánh mắt hắn không khỏi sáng ngời, vỗ vai Khúc Nghĩa mà hưng phấn la lên:

- Không sai, chính là Xạ Hổ cốc.

Hắn cũng không nghĩ tay hắn có bao nhiêu khí lực. Cái vỗ này làm cho Khúc Nghĩa hai mắt trắng dã.

Tuy nhiên trong lòng hắn vẫn đặc biệt hưng phấn. Như vậy, Thượng Quê đã vào tay ta!

Lúc này Khương Tự hoảng sợ như chó nhà có tang.

Mang theo 5000 nhân mã, đội gió tuyết, một đường đi vội, sau đó đến Xạ Hổ cốc.

Rất xa, có thể thấy khói bay từ trong cốc, còn mang theo mùi cơm đậm đà. Rất rõ ràng, địch nhân đang làm cơm.

Trong lòng không khỏi hưng phấn: bây giờ đánh vào, nhất định là giành được toàn thắng.

Nghĩ tới đây, hắn ở trên ngựa tháo xuống đại thương, chỉ vào Xạ Hổ cốc:

- Các huynh đệ, theo ta đánh vào Xạ Hổ cốc.

Nói xong phóng ngựa xông tới sơn cốc.

Nhưng hắn không phát hiện, thám báo báo tin cho hắn lúc trước nhìn như chạy về phía trước, nhưng tốc độ cực kỳ thông thả, dần dần rơi xuống cuối cùng.

Khương Tự nhất mã đương tiên, mang theo người xông vào trong Xạ Hổ cốc.

Nhưng ngoài ý muốn phát hiện, trong cốc vắng vẻ, không có ai. Trong sơn cốc chất đống là củi khô, bếp hành quân do trên trăm tảng đá xây thành lửa cháy hừng hực. Trên lửa đặt một nồi cơm, bên trong còn nấu đồ ăn, nhưng không thấy một địch nhân nào.

Cũng không thể nói không có người. . .

Chính giữa sơn cốc có một cọc gỗ dựng thẳng đứng, trên cọc gỗ treo mười thi thể.

Trên mỗi thi thể còn viết một chữ to, sắp hàng lại thì chính là: “Khương Tự hôm nay sẽ chết nơi này!”

Nhìn rõ chữ viết kia, Khương Tự hô to không hay, quay đầu nhìn thì thấy thám báo theo hắn lúc trước đã không thấy bóng dáng.

- Bị lừa, chúng ta bị lừa rồi. . .

Khương Tự hô to lui lại. Binh sĩ lúc trước tiến vào sơn cốc chạy ra ngoài, binh lính theo vào phía sau thì chạy vào trong.

Trong sát na, trong sơn cốc người hô ngựa hý, vô cùng hỗn loạn.

Liền nghe một hồi chiêng đồng, sau đó từ vách núi hai bên cốc khẩu truyền đến tiếng ầm ầm.

Lăn cây đá tảng từ vách núi hai bên cốc khẩu rơi xuống, đập cho binh lính ở cửa cốc máu thịt không rõ.

- Khương Tự, các người vốn là sĩ tốt của môn hạ Đồng gia ta, vì sao lại muốn phản bội ta?

Ngẩng đầu nhìn thì thấy vách núi đèn đuốc sáng trưng.

Ba trăm hồ nữ lẳng lặng đứng ở phía sau Đồng Phi, giơ cao cây đuốc. Đồng Phi thân khoác Đồng Tự khải, hai con tuyết quỷ ngao phủ phục bên chân. Sư tông thú lẳng lặng đứng ở bên người Đồng Phi, hai tròng mắt có vẻ mê ảo, phát ra ánh sáng yêu dị.

- Đồng sát thần?

Khương Tự nhin không được quát to.

Lại nghe Đồng Phi nói:

- Hôm nay ta sẽ cho thiên hạ biết, kẻ phản bội ta chỉ có đường chết. Phóng hỏa!

Ba trăm cây đuốc nương theo hoa tuyết từ không trung rơi xuống. Sau đó người trên đỉnh vách núi bắn ra từng cây lợi tiễn cháy rực. Hỏa vũ rơi vào sơn cốc, rớt lên cỏ khô. Liền nghe ầm một tiếng, cỏ khô được tẩm dầu hỏa lập tức bốc cháy. Hỏa thể trong nháy mắt lan tràn khắp sơn cốc, mà lối ra của cốc khẩu đã bị đá tảng che lấp.

Trong sơn cốc, vang vọng tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Lòng Khương Tự không ngừng trầm xuống, tràn ngập tuyệt vọng.

Đúng lúc này, liền nghe ngoài sơn cốc truyền tới tiếng gầm giận dữ:

- Hán An trung lang tướng Hoa Hùng ở đây, các người chạy đi đâu!

294. Chương 294: Tuyền Không Đơn Giải (5,6)

Từ Mạch Tích sơn tới Xạ Hồ cốc, vòng qua Tán quan (Đại Tán quan) có một con đường bí mật, Bạch Dịch gọi là đường Sương Lâm.

400 năm trước, mấy nghìn người của ba tộc Cam, Bạch, Vương chính là từ con đường Sương Lâm mà Bạch Dịch đã nói tiên vào Nam Sơn.

Ở trong ấn tượng của Đồng Phi, hình như cũng không có một con đường như thế.

Có lẽ là bởi vì mấy trăm năm thế sự xoay vần, từ lâu đã chôn vùi con đường này, chỉ ít Đồng Phi chưa từng nghe nói qua con đường này.

Dựa theo kế sách của Bạch Dịch, đi Trương Dịch thì vẫn phải đến được Hà Hoàng.

Nhưng có thể an toàn đi qua Võ Đô hay không thì phải xem Đồng Phi có thể mượn con đường này tạo ra được động tĩnh lớn thế nào.

Lập tức, Đồng Phi bình chia làm hai đường, một đường do Lý Nho Từ Vinh chỉ huy, Quách Vinh Quách Viên làm phó, bốn người Diễm Mãn còn có Thành Lễ Vương Nhung suất lĩnh Cự Ma Sĩ ở giữa thủ hộ đoàn xe, chờ đợi sau khi thời cơ thành thực sẽ nhất cử từ quận Võ Đô đi thẳng tới Hà Hoàng.

Đồng thời lại phái ra mật thám, mang theo lệnh bài của Đồng Phi đến Hà Hoàng.

Đằng Tử Câu là người rất trọng nghĩa, nhìn thấy lệnh bài của Đồng Phi nhất định sẽ nghĩ cách tiếp ứng. Chỉ cần đi vào Hà Hoàng, cũng không tính là an toàn rồi. Đồng Lục vốn muốn đi theo Đồng Phi, nhưng lại bị Đồng Phi cự tuyệt. Theo Đồng Phi thấy, đám người lão phu nhân càng quan trọng hơn, cần một người tri kỷ thích đáng chăm sóc. Mà người này, Đồng Lục không thể nghi ngờ là nhân tuyển tốt nhất.

Cứ như vậy, Đồng Phi cùng Lý Nho tại Mạch Tích sơn bình chia làm hai đường.

Y mang theo Bối Ngôi quân Hồ Nữ doanh, còn có 1000 thiết giáp kỵ quân từ Mạch Tích sơn xuất phát, dùng một tháng thành công xuyên qua đường Sương Lâm, mang theo binh mã thần không biết quỷ không hay tiến nhập địa giới của quận Hán Dương, đến ngoài thành Thượng Quê.

Thượng Quê là trọng địa của Hán Dương, tích trữ đại lượng lương thảo vật tư.

Hơn phân nửa tiếp tế của Hán Dương, bao gồm Nhai Tuyền đình, thậm chí vật tư lương thảo phía Vô Đô, tất cả đều là từ Thượng Quê phát ra.

Sau khi Đồng Phi chiếm lĩnh Thượng Quê cũng không dừng lại bao lâu, mà tập trung lại vật tư của Thượng Quê, sau khi thiêu hủy toàn bộ liên dẫn dắt nhân mã nhanh chóng rút lui khỏi.

Thượng Quê cách huyện Lũng rất gần, nơi đó có trọng binh đóng trú.

Mục đích của Đồng Phi là hấp dẫn sự chú ý của Mã Đằng Trương Mạc, mà không phải là liều mạng với họ. Cho nên, y lại trở về với tâm tình chuyển chiến Kim Thành năm đó, đánh một thương lại đổi một chỗ. Ta không chính diện giao phong với người, chính là muốn người không dễ chịu!

Trước khi rút lui khỏi Thượng Quê, Đồng Phi đều thu thập toàn bộ quân mã của Thượng Quê, chừng ba bốn ngàn con.

Hầu như là một người ba ba con ngựa, khi hành quân cực kỳ nhanh chóng. Đây cũng là nguyên nhân sở tại Đồng Phi chỉ mang Thiết Giáp quân và Bối Ngôi quân.

Lực trùng kích của Cự Ma Sĩ đích xác rất cường đại, cường đại đến mức bất luận một đạo nhân mã nào cũng khó mà chống cự.

Nhưng có một vấn đề, đó chính là Cự Ma Sĩ là kỵ binh trang bị nặng, tính linh hoạt của nó tương đối yếu.

Trước đây, Cự Ma Sĩ một người hai ngựa, có thể thay phiên đổi cưỡi.

Nhưng hiện tại, bởi thủ hạ binh sĩ của Đồng Phi tăng lên, ngựa cũng trở nên thiếu thốn, khiến cho Cự Ma Sĩ không thể tiến hành di chuyển đường xa. Dưới tình huống như vậy, Thiết Giáp quân của Đồng Trác hiển nhiên càng thích hợp hơn so với Cự Ma Sĩ.

Thuộc cấp lần này Đồng Phi mang đi cũng không nhiều.

Ngoại trừ Bối Ngôi quân của Khúc Nghĩa, thì chỉ dẫn theo Hoa Hùng cùng Cam Bí và mười mấy thanh niên đến từ Vô Nan sơn.

Phương pháp kỵ chiến của Hoa Hùng còn giỏi hơn cả Đồng Phi, thống lĩnh một nghìn Thiết Giáp quân thuận buồm xuôi gió. Đám người Cam Bí thì xem như thân vệ của Đồng Phi, cùng Hồ Nữ doanh hợp thành trung quân. Đừng coi thường Hồ Nữ doanh, tác dụng của họ vào lúc này khiến cho Mã Đằng sản sinh ảo giác. Thử nghĩ một chút, Đồng Phi mang theo mấy trăm nữ quyến, làm sao có thể linh hoạt hành động? Chỉ một nhân tố đã đủ khiến Mã Đằng Trương Mạc sản sinh ảo giác: đây là toàn bộ nhân mã của người Đồng gia, có thể đơn giản tiêu diệt.

Lúc chạng vạng, Đồng Phi ghìm ngựa, tay che nắng nhìn về phương xa, thấy phía trước khói bếp lượn lờ. Hiển nhiên là một thị trấn.

- Văn Khai, phía trước là địa phương nào?

Hoa Hùng lập tức dục ngựa tiến lên:

- Chúng ta vào giờ mẹo rút khỏi Thượng Quê, đi về hướng tây nam. Ở đây cách Thượng Quê khoảng chừng 200 dặm. Dựa theo đánh dấu trên bản đồ, nơi đây hẳn là Nhung Khâu, đi phía trước nữa thì chính là sông Tây Hán, sẽ tiến vào Vô Đô.

Đồng Phi nở nụ cười:

- Nếu tới rồi, như vậy nên chào hỏi một tiếng với Quách Hiến. Qua cổng không vào, cũng không phải là thói quen tốt.

Nói xong y quay đầu nói với người phía sau:

- Đêm nay, chúng ta nghỉ ngơi ở Nhung Khâu!

Đám người Hoa Hùng cất tiếng cười to, không có chút sợ hãi nào.

Chỉ Mã Đằng thì có gì mà sợ hãi? Chủ công nhà ta trong thiên quân vạn mã cũng có thể đánh ra đánh vào mấy bận, huống chi là Nhung Khâu?

Đồng Phi ghìim ngựa, sư tông thú ngựa vó hí dài một tiếng.

Trong sát na, vạn mã hí vang, Đồng Phi mệnh Khúc Nghĩa tọa trấn hậu quân, sau đó dẫn dắt 500 Thiết Giáp quân, Hoa Hùng bên trái, Cam Bí bên phải, xông tới nơi khói bếp lượn lờ.

Rất rõ ràng, tin tức Thượng Quê thất thủ vẫn chưa truyền đến nơi đây.

Nhung Khâu là một huyện thành nhỏ, nói chuẩn xác hẳn là một thị trấn nhỏ.

Thuận lợi dựa vào sông Tây Hán, Nhung Khâu biến thành một thị trấn mật dịch của hai vùng Hán Dương Võ Đô, thủ vệ cũng không sâm nghiêm.

Vừa qua khỏi giờ Dậu, cửa thành Nhung Khâu vẫn còn mở rộng.

Mười mấy môn tốt ở cửa thành, co cổ, thu tay, ôm binh khí đang lười biếng nói chuyện.

Đột nhiên nghe tiếng vó ngựa vang lên, thanh âm vạn ngựa hí càng vang vọng không dứt. Môn tốt giật mình nhìn ra bên ngoài, thì thấy một đội thiết kỵ nhanh như điện chớp xông tới. Khôi giáp đỏ, trang phục đỏ, giống như đã từng quen biết.

Môn tốt tuổi tác lớn một chút sắc mặt nhất thời trắng bệch.

- Là Thiết Giáp quân của thái sư, là Thiết Giáp quân của thái sư. . . Địch tập kích, địch tập kích. . . Mau đóng cửa thành!

Trong miệng hô thái sư, nhưng lại bảo địch tập kích. Các môn tốt trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng, Thiết Giáp quân đã vọt tới cách họ trăm bước. Kỵ quân trên ngựa giương cung cài tên. Từng cây lợi tiễn mang theo tiếng xé gió chói tai đóng đinh từng môn tốt lên trước cửa thành.

Đồng Phi nhất mã đương tiên xông tới cửa thành, thấy cửa thành bắt đầu đóng lại, miệng gầm lên một tiếng, Lôi Cổ Ứng Kim Chùy lêng xêng tuốt xích xuống, đầu chùy hơn trăm cân rơi trên mặt đất phát ra âm thanh ầm ầm.

Kéo đại chùy lướt qua mặt đất, cày ra một rãnh sâu hoắm.

Đồng Phi trợn tròn mắt, mặt lộ vẻ dữ tợn, một tay dùng sức vung. Đại chùy bay vù lên tới cửa thành.

Chỉ nghe ầm một tiếng, cửa thành vừa mới đóng lại bị đại chùy nã vào, vụn gỗ bay tứ tung.

Cửa thành Nhung Khâu không nặng nề như cửa sắt của Lạc Dương, thậm chí còn kém hơn cả cửa thành của Kim Thành.

Đồng Phi đập đại chùy vào, cửa thành ầm ầm sập xuống.

Hơn mười môn tốt ở phía sau đang chuẩn bị đóng cửa thành bị đập ấu thối không rõ, kêu thảm thiết không ngừng.

Sau khi đại chùy tuốt tay Đồng Phi đã đến cửa thành, nghênh đón hai môn bá tiễn lên, y đột nhiên đuổi người, thuận tay tháo kim qua xuống nện lên đầu môn bá. Hai môn bá bị đập cho óc vỡ toang, sư tông thú đã tiến vào thành Nhung Khâu.

- Ta là Đồng Tây Bình, phạm kẻ nào đi ra khỏi nhà đều là nghịch tặc phản chủ, giết chết bất luận tội!

Đồng Phi ghìim ngựa tại cửa thành, lớn tiếng quát to. Binh lính phía sau cùng hò hét chạy vào huyện thành Nhung Khâu...

Một trận chiến chỉ kéo dài thời gian một nén nhang.

Toàn bộ Nhung Khâu giống như ngâm trong máu, máu chảy thành sông.

Thủ quân, Đồng Phi không để lại một người nào, toàn bộ giết chết ngay tại chỗ. Nhung Khâu lệnh Triệu Ngang bị Cam Bí đánh chết, cả nhà không một người còn sống sót.

Đồng Phi thông thả bước trên đường, tử thi khắp nơi trên đất, ánh mắt lạnh lùng.

Lúc nào thì ta lại trở nên lãnh khốc như vậy rồi? Trong lòng Đồng Phi cũng khó chịu, bởi vì y nhìn ra được trong số tử thi này có không ít người chỉ là bình dân bách tính. Mặc kệ họ có phải là kẻ phản kháng hay không, dù sao thì hiện giờ đều đã biến thành tử thi.

Ở trong lòng Đồng Phi an ủi bản thân: ta đã nói qua rồi, chỉ người nào đi ra khỏi nhà là địch nhân của ta. Những người này mệnh không tốt, cũng trách không được ta thủ đoạn độc ác. Nếu như muốn trách thì cũng chỉ có thể trách mệnh của họ không tốt thôi.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một câu nói: hưng, bách tính khổ; vong, bách tính khổ. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Phi nhin không được thở dài một hơi.

Thượng Quê bị công hãm, Nhung Khâu bị công hãm. . .

Binh mã huyện Tây sau khi nhận được tin tức Nhung Khâu bị tập kích lập tức phái ra binh mã cứu viện, nhưng lại bị Khúc Nghĩa suất lĩnh 700 Bối Ngôi sĩ phục kích bên bờ sông Tây Hán. Huyện lệnh huyện Tây là Diêu Quỳnh bị giết chết tại chỗ, 3000 binh mã huyện Tây không một người còn sống, phơi thây bên bờ sông Tây Hán.

Mã Đằng sắc mặt âm trầm, ghìm ngựa ngoài thành Thượng Quê.

Thượng Quê lúc này hoàn toàn không còn cảnh tượng trước kia, khắp mặt đất cháy đen, có thể thấy được thể lửa lúc đó đáng sợ cỡ nào.

Mã Đằng thân cao tám xích, người to cao.

Mặt mũi đặc dị mang theo huyết thống của người Khương, có hình dạng vòng cung như chim ưng. Hai tròng mắt lộ ra vẻ lãnh khốc, hần lớn tiếng hỏi:

- Dư nghiệt Đồng gia kia hiện đang ở đâu?

Hai thiếu niên tuổi chừng 14, 15 đứng phía sau Mã Đằng lặng lẽ không nói gì. Bàn tay nắm chặt đại thương khê rung lên.

Nói không nên lời là sợ hay là hưng phấn, vẻ mặt thiếu niên rất lạnh lùng.

Nghe Mã Đằng quát hỏi, Giả Hòa dục ngựa tiến lên trả lời:

- Theo thám mã hồi báo, dư nghiệt Đồng gia đã vượt qua sông Tây Hán.

- Y đi sông Tây Hán? Đó chính là tiến vào Võ Đô rồi?

- Đúng vậy!

- Lập tức truyền lệnh cho Quách Hiến, mệnh hần tại Võ Đô vây quét Đồng gia tử, cần phải giết chết Đồng gia tử tại Võ Đô, không để cho đường sống.

- Vâng!

Giả Hòa quay đầu ngựa muốn đi khỏi.

Từ sau khi Mã Siêu chết, hần rõ ràng cảm giác được thái độ của Mã Đằng đối với hần đã biến hóa.

Thật ra trong lòng hần cũng vô cùng lý giải, dù sao là mưu sĩ của Mã Siêu, lại không thể cứu được mạng Mã Siêu, Mã Đằng đối với hần đương nhiên bất mãn. Nếu như đối lại là người khác, Giả Hòa nói không chừng đã đi rồi. Nhưng hần là lão sư của Mã Siêu. Ở trong lòng cũng thường xuyên cảm thấy hổ thẹn. . . Nếu không phải lúc trước mình nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, Mã Siêu hà tất tham dự vào trận hỗn loạn tại Lạc Dương.

Cẩn rằng, Giả Hòa âm thầm hạ quyết tâm: không giết Đồng Phi, không giết Lý Quách, thề không bỏ qua. Đúng lúc này một thiếu niên phía sau Mã Đằng đột nhiên đuổi theo Giả Hòa, ở trên ngựa kéo tay áo Giả Hòa.

- Tiên sinh, xin đừng trách, phụ thân chỉ thương tâm về cái chết của đại ca, cho nên. . .

Thiếu niên này là thứ tử của Mã Đằng, tên là Mã Thiết.

Cũng như Mã Siêu, được chân truyền của Mã gia thương. Mặc dù tuổi tác không lớn nhưng tại Vũ Uy coi như là rất có danh khí anh hùng.

So sánh với Mã Siêu, Mã Thiết thiếu vài phần hào khí, nhưng nhiều hơn một chút trầm ổn.

So sánh thì Mã Đằng càng yêu thích Mã Thiết hơn Mã Siêu. Nghe Mã Thiết nói, Giả Hòa cười:

- Tiểu tướng quân đừng lo lắng, tâm tình của chủ công ta có thể lý giải. . . Có điều, người phải nhắc nhở chủ công, Đồng gia tử kia cũng không phải như chúng ta suy nghĩ, chỉ là một giới vũ phu. Người này không chỉ hung mãnh như hổ, y giả dối tàn nhẫn chẳng khác nào hung lang.

Mã Thiết hơi do dự:

- Hổ lang chi tướng đó thực sự lợi hại như ngài nói sao?

Giả Hòa cười khổ:

- Nếu như tiểu tướng quân gặp qua, sẽ biết Đồng gia tử kia còn đáng sợ hơn cả Giả mỗ hình dung nữa. Lần này y tập kích Thượng Quê, huyết tẩy Nhung Khâu. . . Người suy nghĩ một chút đi, đối lại là người khác sẽ làm như thế sao? Nhưng y đã làm rồi.

Mã Thiết gật đầu:

- Chỉ phần dũng khí này ta đã kém hơn y rồi.

Hai người đang nói chuyện thì con ngựa từ xa chạy đến.

- Võ Đô chiến báo. Võ Đô chiến báo!

Giả Hòa ngẩng ra, cùng Mã Thiết liền tiến lên ngăn cản thám mã, sau đó Mã Thiết lớn tiếng quát hỏi:

- Võ Đô có tình huống gì?

- Tiểu tướng quân, Xích Đình bị tập kích. . .

- Cái gì?

Giả Hòa Mã Thiết nghe thế liền biến sắc, vội vã dẫn thám mã đi tới trước mặt Mã Đằng.

Xích Đình nằm giữa Hạ Biện và Thượng Lộc, là một con đường nhất định phải đi để qua Võ Đô.

Mã Đằng vừa nghe Xích Đình lọt vào tập kích, cũng tỏ ra hoảng loạn.

- Là ai tập kích Xích Đình?

Theo Mã Đằng thấy, Đồng Phi mang theo người nhà, không có khả năng hành động thần tốc như vậy. Lúc này mới vài ngày thôi, mà đã tập kích Xích Đình rồi?

- Là dư nghiệt Đồng gia. . . Đồng Phi tập kích Xích Đình, 800 thủ quân toàn quân bị diệt.

- Sao có thể được?

Mã Đằng ngăn người:

- Đồng gia tử kia sao lại nhanh như vậy? Còn nữa, Quách Hiến đang làm cái gì? Binh mã trong tay hẳn chẳng lẽ là thổ kê ngỗ cầu hay sao?

- Chủ công, Hà Hoàng Bạch Mã Khương lần thứ hai xuất binh. Tham Lang Khương thảm bại, toàn bộ bộ lạc bị giết đến mức chó gà không tha. . . Quách Hiến đại nhân dẫn dắt Hạ Hầu Bác xuất binh trấn áp.

Nhưng không ngờ Đồng Phi đã dẫn theo binh mã đánh vào Võ Đô. Hà Trì lệnh là Lương Khoan khi cứu viện Xích Đình bị Đồng Phi tập kích, đại bại mà quay về. . . Sau khi Đồng Phi tập kích Lương đại nhân, liền mang theo binh mã chạy trốn vô tung.

Là chạy trốn sao?

Đồng Phi thật sự là chạy trốn sao?

Mã Đằng sắc mặt giận dữ, lớn tiếng quát:

- Truyền lệnh của ta, bảo Quách Hiến không cần quản Đằng Tử Câu kia nữa, toàn lực tiêu diệt giết Đồng gia tử.

- Vâng!

Giả Hòa biến sắc, dục ngựa muốn tiến lên khuyên bảo.

Nhưng lúc này Mã Thiết ở phía sau hấn khe kéo hấn, lắc đầu, ý bảo hấn đừng nói gì.

Giả Hòa rất thông minh, lập tức hiểu ý của Mã Thiết. Lúc này, Mã Đằng đã bị chọc giận điên rồi, tiến lên khuyên bảo, chỉ có thể phản tác dụng.

Nhưng cứ thế này thì có thể được không?

Trong đầu Giả Hòa không khỏi hiện lên một bóng hình gầy guộc.

Người đó đã từng nói qua với hấn một câu: kẻ làm mưu sĩ, trước mưu cho mình, có thể bảo toàn tính mệnh, mới có thể giành thiên hạ.

Năm đó, hấn không phục những lời của người đó, sau đó lại trở mặt thành thù với hấn, rời khỏi gia viên.

Nhiều năm lang bạt như vậy, tử mị ngấm lại, có đôi khi người đó nói cũng có chút đạo lý.

Sau khi Mã Đằng phát ra mệnh lệnh, lập tức từ huyện Lũng điều binh mã, chuẩn bị truy kích Đồng Phi.

Cũng không chờ hấn xuất phát, liền nhận được tin tức Trương Mạc phái người đưa tới. . . Đồng Phi xuất hiện tại Đê Đạo, công hãm Chu Ngữ sơn.

Chu Ngữ sơn này ở địa phương nào? Chính là nằm ở tây bắc Nhung Khâu!

Mã Đằng nghe vậy tức điên lên: Đồng gia tử này vị miến quá càn rỡ rồi, dám chơi hời mã thương? Có điều y đến Chu Ngữ sơn làm cái gì?

Một ý nghĩ không tốt hiện lên trong đầu Mã Đằng...

Lẽ nào, tên đó muốn chiếm lại Lũng Tây sao?

Tử mị ngấm lại, đây cũng không phải là việc không có khả năng. Bằng danh vọng của Đồng gia tại Lũng Tây, nếu như Đồng Phi thực sự đến Lũng Tây, như vậy Lương Châu quân đóng quân tại Lũng Tây thật đúng là có khả năng sẽ lâm trận phản chiến. Đồng Phi đạt được Lũng Tây, vậy...

- Lập tức mời Trương Mạc xuất kích, tuyệt đối không thể để dư nghiệt Đồng gia chiếm được Lũng Tây. . . Mệnh Quách Hiến từ Võ Đô truy kích, cần phải vây y tại Đê Đạo.

Lúc này Mã Đằng không tự chủ được nhớ tới trong thư Tào Tháo phái người đưa tới từng có một đoạn thế này: Phiêu Kị không chết, người ta đều không được an bình.

Lúc đó Mã Đằng chỉ nghĩ báo thù cho con trai, cũng không quá lưu ý những lời này.

Nhưng hiện tại nghĩ đến, Tào Tháo thật đúng là không nói sai.

Đồng gia tử không chết, chúng ta ai cũng không có được an bình. . .

Người này, thực sự giống như một quỷ hồn, mang theo người nhà nhưng lại xuất quỷ nhập thần. Lẽ nào, người Đồng gia y đều làm bằng sắt hay sao?

Trước kia Mã Đằng chưa từng đối mặt giao thủ với Đồng Phi, tuy nhiên hiện tại trong lòng hắn đã sinh ra ý sợ hãi.

Giả Hòa cắn chặt môi, nhẹ nhàng tay vuốt chòm râu.

Đồng gia tử thật sự muốn công chiếm Lũng Tây sao? Hừ hừ, chỉ sợ không đơn giản như vậy đâu...

295. Chương 295: Lương Châu Loạn (1,2)

Thể cục hiện tại của Vũ Uy vô cùng hỗn loạn.

Dọc theo Hưu Đồ một đường hướng nam, Hưu Đồ, Tuyên Uy, Loan Điểu, Thương Tùng, một loạt thành trấn toàn bộ bị Trương Dịch quân chiếm giữ.

Không chỉ như vậy, sau khi Trần Đáo chiếm được vùng Tuyên Uy, theo trường thành Lương Châu một đường cuốn tới, đánh thẳng tới Thước Âm.

Thước Âm, tiếp giáp Hoàng Hà, lưng tựa vào sông Thước Âm, nằm chính giữa trường thành An Định và trường thành Vũ Uy. Nơi chuẩn xác thì đây là cửa ra vào của Vũ Uy, cũng là một đầu mối then chốt nối liền Hà Tây và Lương Châu. Vì vậy có cách nói có được Thước Âm, sẽ có được Hà Tây.

Thành Thước Âm cao năm trượng, thành chắc tường dày, dễ thủ khó công.

Tướng thủ Mã Khuê là huynh đệ của Mã Đằng, vốn có danh xưng Mã gia đệ nhị nhân.

Không chỉ vì hắn đứng hàng thứ hai, bởi vì Mã Khuê thương pháp xuất chúng, kỹ thuật tinh tế. Ngoại trừ Mã Đằng, không ai có thể bằng.

Luận tính nết, Mã Khuê không cương liệt như Mã Đằng.

Tương tự như rất nhiều gia đình, luôn là một người cương mãnh, một người tâm tư tinh tế, huynh đệ hai người có thể nói là cực kỳ thân mật.

Mã Khuê 39 tuổi, có một con trai tên là Mã Đại, nhỏ hơn Mã Siêu chỉ ba ngày.

Tuy nhiên Mã Đại cũng không như những người khác từ nhỏ luyện thương, mà dùng một cây Cổ Nguyệt Dao, sát pháp dũng mãnh.

Hai cha con này đảm nhiệm chủ tướng Thước Âm, trấn giữ môn hộ Vũ Uy, là người Mã Đằng tín nhiệm nhất.

Đại kỳ mạ vàng thêu chữ “Mã” đón gió tung bay trên đầu thành Thước Âm.

Trần Đáo sắc mặt âm trầm, mím môi không nói một lời, hai mắt khép hờ. Toát ra sát khí khiến người khác sợ hãi.

Tay nắm chặt thành quyền, Trần Đáo nghiêng răng nghiêng lợi.

Đã 30 ngày rồi, quân Trương Dịch kiêu ngạo, không ngờ lại bị Thước Âm nho nhỏ này cản đường.

Tám đại kỳ đó hình như là đang châm biếm hắn, phấp phới trong cơn gió lạnh. Trần Đáo cố gắng làm ình bảo trì ý nghĩ bình tĩnh. Thở hắt một hơi, hắn xoay người đi vào trung quân đại tướng.

Trong đại tướng, một bên là Đồng Khí Bùi Nguyên Thiệu, một bên là ba người Bàng Đức Trương Cáp Tô Tắc.

Ba người này sao lại ở đây?

Nói đến thì dài như cây vải...

Sau đại thắng Sóc Phương, Trương Cáp Bàng Đức bổ sung đủ nhân mã, như đỉnh đóng cột nói chuẩn bị binh xuất Sóc Phương, dọn sạch Hung Nô tại Mạc Bắc.

Nhưng không ngờ, Đồng Trác bị giết, An Định thất thủ.

Diễn Vi và Sa Ma Kha bảo vệ đám người Thái Diễm Lưu Biện từ Lâm Kinh một đường vất vả, từ Đại Thành tái lui vào cảnh nội Sóc Phương.

Đồng Phi không hề có tin tức, khiến cho Trương Cáp Bàng Đức cũng không dám tự ý xuất kích.

Đồng thời Ngũ Nguyên bị Viên Thiệu chiếm lĩnh, khiến cho Sóc Phương thoáng cái đối mặt với giáp công của tam phương, Viên Thiệu Mã Đằng, còn có phản công đến từ Nam Hung Nô, cùng với đại quân Tiên Ti của Hô Trù Tuyên. Một lần lại một lần phát động công kích mãnh liệt tới Sóc Phương.

Phan Chương thủ Kê Lộc tái, Lăng Thao thủ Sa Nam. Bàng Dục tại Đại Thành tái, ngăn cản quân Mã Đằng tiến công.

Toàn bộ Sóc Phương thật giống như một con thuyền con giữa đại dương mênh mông, mỗi ngày đều đối mặt với nguy hiểm trùng trùng. Nếu không có Trương Liêu tại thành Thụ Hàng kiềm chế đại quân Hòa Liên, Từ Hoảng thật sự khó mà thủ vững Sóc Phương. Cũng may. Trương Dịch đã xuất binh.

Quân Mã Đằng đành chỉ công kích, khiến Sóc Phương được nghỉ một hơi.

Tuy nhiên điều này cũng không có nghĩa là nguy hiểm đã qua, cả mọi người minh bạch, Đồng Phi một ngày không an toàn, Sóc Phương một ngày không an bình.

Thái Diễm, Lưu Biện, hầu như mỗi ngày đều ở trong phủ nha quận Sóc Phương, hỏi thăm tình huống mới nhất.

Đúng lúc này, Lư Thực đột nhiên đến Sóc Phương, bảo đám người Thái Diễm Lưu Biện toàn bộ đến Trương Dịch. Những người khác không tin được, nhưng Lư Thực thì lại khác, đó chính là lão sư của Đồng Phi.

Mãi đến lúc này đám người Thái Diễm mới hiểu được, thì ra từ lâu Đồng Phi đã chuẩn bị đường rút, thần không biết quỷ không hay chiếm lĩnh Trương Dịch. Lập tức, Trương Cáp Bàng Đức suất lĩnh Tuyển Phong quân, lấy Diễn Vi Sa Ma Kha làm tiên phong, xuất binh từ Cao Khuyết, bảo vệ đám người Thái Diễm Lưu Biện, một đường đánh đến Trương Dịch.

Dương Đạo lại ở lại Sóc Phương, mặc cho Dương Tục khuyên bảo thế nào, cũng không thể nói hấn quay đầu.

Thái Diễm trước khi đi còn đặc biệt tới tìm Từ Hoảng.

- Từ tướng quân, phu quân ký thác kỳ vọng cao đối với tướng quân, xin tướng quân trấn giữ Sóc Phương, giữ lại cho Đại Hán ta một mảnh Niết bàn. An dân, truân quân không thể ngừng. . . Nếu như phu quân có gì ngoài ý muốn, tướng quân tự mình bảo trọng.

Ngụ ý chính là: nếu như tướng công ta chết, tướng quân có thể tự cầu sinh lộ.

Tuy nhiên ý ẩn dấu lại là: nếu như tướng công ta còn sống, tướng quân nên tiếp tục thuần phục tướng công nhà ta.

Đừng thấy Thái Diễm bình thường quản lý sự vụ, nhưng là người thông minh, biết rõ Sóc Phương này có tác dụng lớn thế nào đối với tương lai của Đồng Phi.

Lời này nói có huyền cơ khác, sao Từ Hoảng có thể không rõ?

Hắn liền quỳ xuống mà khóc rống:

- Chủ mẫu cứ yên tâm, có Từ Hoảng một ngày, Sóc Phương cũng chỉ có thể họ Đồng. Bất luận chủ công có an toàn hay không, Hoảng quyết không phụ ơn tri ngộ của chủ công. Từ Hoảng sống là thần của Đồng gia, chết cũng là quỷ của Đồng gia.

Cũng khó trách, đời này Từ Hoảng có thể nói là theo sự quật khởi của Đồng Phi mà bắt đầu.

Huyện Uyển huyết chiến, làm hấn thoát khỏi cái danh nô binh, còn gặp được Đồng Phi, từ một giáo úy bình thường tại Lạc Dương lo lắng không yên, nhảy một phát trở thành chư hầu một phương. Hôm nay, ở trên người Từ Hoảng đã in dấu của Đồng hệ rất sâu rồi.

Thái Diễm cũng rõ ràng, cái gì là có chừng có mực.

Có một số lời điểm đến là tốt rồi, mọi người đều là người thông minh, nói nhiều trái lại không hay.

Đồng thời, Lư Thực để lại một phong thư, bảo Từ Hoảng nghĩ cách chuyển giao cho Trương đang cô lập tại thành Thụ Hàng.

Lữ Bố bại chạy tới U Châu, hiện giờ tại tái thượng chỉ còn lại một đạo nhân mã của Trương. Cần phải cho Trương Liêu đứng vững gót chân tại thành Thụ Hàng, bởi vì đó sẽ là một thanh lợi kiếm kiềm chế người Tiên Ti. Chỉ cần Trương Liêu tại thành Thụ Hàng, như vậy người Tiên Ti sẽ không thể làm ra động thái quá lớn. Dù sao, từ thành Thụ Hàng đến Đạn Hãn sơn cũng chỉ hai ngày lộ trình mà thôi.

Đương nhiên, Hòa Liên khẳng định sẽ không nguyện ý để một cây đinh như thế đứng ở tái thượng, cho nên nhất định sẽ trăm phương nghìn kế đối phó Trương Liêu.

Lư Thực không biết Trương Liêu, cũng không biết Trương Liêu rốt cuộc có bản lĩnh gì. Tuy nhiên hấn biết rõ ý nghĩa của Trương Liêu tại thành Thụ Hàng. Đồng thời cũng biết, nếu như Hòa Liên toàn lực đối phó Trương Liêu, Trương Liêu tuyệt đối không có khả năng tiếp nhận được toàn bộ công kích của tộc Tiên Ti. Chỉ ít Lư Thực biết, chính hấn cũng không đối phó được.

Cho nên, một khi xuất hiện loại tình huống này, sự ủng hộ của Từ Hoảng có vẻ đặc biệt quan trọng.

Dựa vào Sóc Phương tổng cộng 50 vạn lưu dân cùng 120 vạn người Đê người Hạp, Trương Liêu hấn có thể tại thành Thụ Hàng sống dễ chịu hơn.

Sau khi tất cả an bài thỏa đáng, Lư Thực mới đầy bụng tâm sự rời khỏi Sóc Phương.

Danh khí của Dương Tục quả thật rất lớn, nhưng ở trước mặt Lư Thực cũng nhất thiết phải biểu hiện ra đủ kính trọng. Luận danh khí, hấn không lớn bằng Lư Thực, luận học vấn, hấn cũng không so được với Lư Thực. Thậm chí luận bối phận, hai người đều từng cầu học tại môn hạ của Lý Ứng. Lư Thực bài vị trước Dương Tục, tính ra là sư huynh của Dương Tục, cho nên Dương Tục cũng không nói gì.

Khi Thái Diễm Lưu Biện đến Sóc Phương thì Đồng Phi đã tiến vào Nam Sơn, hoàn toàn không có tin tức.

Tuy nhiên Nhậm Hồng Xương lại bệnh rồi...

Cũng khó trách, vừa mới sinh con lại xảy ra chuyện này. Mặc dù Nhậm Hồng Xương vẫn cố gắng làm cho bản thân biểu hiện ra điềm tĩnh, nhưng vừa an toàn liền ngã bệnh ngay. Lại thêm lo lắng cho an nguy của Đồng Phi, nữ tử mảnh mai này suýt nữa bệnh không dậy nổi. Nếu không có Tế Từ ở bên cạnh chăm sóc, mẫu tử Nhậm Hồng Xương quả thật không dễ nói trước được.

Mọi người đều kiên trì chờ đợi tin tức của Đồng Phi.

Nhưng Bằng Đức và Trương Cấp lại không thể chịu nổi loại chờ đợi dài đằng đặc này...

Đồng Phi đối với hai người họ có ơn tri ngộ, tuyệt đối không thể mất mở trường trường nhìn Đồng Phi vật lộn trong lúc nguy hiểm. Bằng Đức Trương Cấp vô cùng rõ ràng ý nghĩa quan trọng của công chiếm Vũ Uy, cho nên sau khi đến Trương Dịch hai người liền lập tức suất lĩnh nhân mã bản bộ đến đây hiệu mệnh.

Trần Đáo nhìn hai người này, âm thầm tán thán: chủ công quả nhiên là tuệ nhân hơn người, hai người này vừa nhìn đã biết là có tài đại tướng.

- Chư vị tướng quân, Mã Khuê tử thủ Thước Âm, không cùng quân ta chính diện giao phong. Nếu cứ tiếp tục kéo dài, sẽ cực kỳ bất lợi đối với quân ta.

Nói rồi hấn ngồi xuống:

- Mã Đằng đã xuyên qua lộ tuyến của chủ công, công chiếm Vô Đô, ý đồ đoạn tuyệt đường về của chủ công. Cho nên, chúng ta nhất định phải mau chóng chiếm lấy Thước Âm, cần phải khiến lực chú ý của Trương

Mã chuyển dời đến phía Vũ Uy. Chúng ta đẩy mạnh một phần, Trương Mã sẽ thả lỏng đối với chủ công một chút. Chúng ta đánh càng mạnh, chủ công cũng càng an toàn.

Đạo lý mà Trần Đáo nói, đám người Bàng Đức sao có thể không rõ ràng?

Nhưng Mã Khuê kia giống một con rùa đen rút đầu, Thước Âm chính là mai rùa. Ngoại trừ cường công, thì quả thật không có cách nào khác.

Tô Tắc nhẹ giọng nói:

- Thước Âm dựa vào sông Thước Âm, ta vốn nghĩ tới dùng phương pháp thủy công, nhưng hôm nay mới đầu xuân, nước sông khô cạn. Muốn dùng thủy công, trừ phi đợi mùa mưa qua đi. . .

- Điều đó không thể, đó chẳng phải là kéo dài tới ba tháng? Chủ công chỉ sợ không chống nổi thời gian đó.

Trần Đáo còn có một câu chưa nói ra: ba quận Trương Dịch mặc dù bắt đầu kinh doanh từ trong năm Trung Bình, nhưng cơ sở cũng không tính dày. Đặc biệt là từ Trương Dịch mở rộng tới Tây Vực, đã tiêu hao đại lượng lương thực. Nếu như không thể mau chóng giải quyết chiến đấu, chỉ sợ Trương Dịch sẽ không duy trì nổi. Tây Vực còn chưa tính ổn định. Nhìn từ hiện nay, không thích hợp kéo dài thời gian quá lâu.

Sau khi nói xong, tất cả mọi người đều nhú mày.

Đúng lúc này, có sĩ tốt đến đây bẩm báo:

- Quắc Đình Hầu và Thiệu Đình Hầu áp giải lương thảo vật tư đã đến ngoài quân doanh.

- A, là đại gia cùng tam gia tới rồi!

Ai cũng biết, Diển Vi và Sa Ma Kha cùng Đồng Phi là bát bái chi giao, thân như huynh đệ.

Lúc trước, bởi con của hai người mới sinh, cho nên Thái Diễm không để cho họ xuất chinh. Chắc hẳn hai người này nhất định là không chịu cô đơn, cho nên mượn cơ hội áp giải lương thảo vật tư để ra chiến trường. Bọn Trần Đáo không dám chậm trễ, vội vàng đi ra ngoài đại trường nghênh tiếp.

Sắc mặt của Diển Vi và Sa Ma Kha âm trầm như muốn nhỏ ra nước.

Sau khi được nghênh đón vào trung quân đại trường, Diển Vi nửa híp mắt, trầm giọng nói:

- Thúc Chí, chiến sự của Thước Âm hiện tại thế nào?

- Không quá thuận lợi, Mã Khuê kia chết sống không chịu xuất chiến, mà Thước Âm thành chắc tường dày, cũng khó có thể công phá.

- Khó có thể công phá cũng phải công, dù cho tất cả mọi người chết hết, cũng phải đánh hạ Thước Âm chết tiệt này cho ta...

Sa Ma Kha đứng bật dậy, quơ nắm tay mà rít gào:

- Thúc Chí, ta nguyện xuất chiến, chiếm lấy thành Thước Âm.

Ai cũng biết, bởi An Định thất thủ, trong lòng Diển Vi và Sa Ma Kha phải gánh áp lực lớn thế nào.

Huynh đệ tín nhiệm mình, đã giao Lâm Kinh ỉnh. Nhưng bởi vì mình sơ sẩy, không chỉ đánh mất Lâm Kinh, ngay cả Pháp Diễm cũng mất mạng.

Mỗi lần Diển Vi nhớ tới chuyện này liền cảm thấy vô cùng khó chịu. Hôm nay nhị đệ sinh tử không rõ, còn mình chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, không góp được chút sức nào. Sao hắn có thể tiếp thu được kết quả này chứ?

Tuy nhiên Diển Vi bình tĩnh hơn Sa Ma Kha, biết đang ở trong quân, không thể nóng nảy.

- Sa Sa, calm miêng!

Diển Vi lớn tiếng quát:

- Đây không phải ở nhà, là ở trong quân. . . Người quên những lời nhị ca người đã nói với người rồi sao? Việc trong quân tự có Thúc Chí quyết định. Nếu người còn kêu gào, đừng trách ta đánh tiểu tử người.

Sa Ma Kha tính tình nóng nảy, trời sinh cuồng ngạo. Cuộc đời chịu phục chỉ 2,5 người, một người là Đồng Phi, một người là lão tử hần, còn một nửa người chính là đại ca Diển Vi.

Cổ nén tâm tình nóng nảy, Sa Ma Kha giậm chân ngồi xuống.

Diển Vi đứng dậy, chấp tay nói với Trần Đáo:

- Thúc Chí, Sa Sa vừa rồi vô lễ, xin tha thứ.

Trần Đáo và Sa Ma Kha tiếp xúc không tính nhiều, nhưng coi như là vô cùng quen thuộc người này, nên trong lòng hần cũng không có gì không vui.

Huống chi, Trần Đáo cũng sốt ruột.

Hần gượng cười một tiếng:

- Đại gia đừng khách khí, tam gia chẳng phải cũng là lo lắng cho an nguy của chủ công đó sao. Mọi người đều là vì chủ công, không có gì mà tha thứ không tha thứ hết. . . Tam gia, ta cũng muốn không tính toán hậu quả chiếm Thước Âm. Nhưng vấn đề ở chỗ, vốn tích lũy của chủ công cũng không dày, nếu đánh hết, cho dù chiếm được Thước Âm, thì làm sao hiệp trợ chủ công an toàn trở về chứ?

Sa Ma Kha nắm chặt tay, nặng nề thở ra một hơi.

- Thúc Chí đừng trách ta, ta chỉ là. . .

Lúc này Diển Vi lên tiếng:

- Thúc Chí, lần này trước khi ta tới đây, Tăng Thứ phái người đưa tới một nhóm phích lịch xa, có cải tiến không nhỏ so với phích lịch xa trong quân của người trước kia... Hai huynh đệ ta lần này tới Thước Âm chính là vì thỉnh chiến.

Tăng Thứ, là tự của Hoàng Thiệu.

Trần Đáo nghe vậy liền nói:

- Đại gia, ngài đây là. . .

- Ta đã làm mất Lâm Kinh chủ công giao cho ta, nếu không thể chiếm lấy Thước Âm thì ta còn mặt mũi gì nữa? Người yên tâm, ta sẽ không sử dụng binh mã trong tay người. Lần này đánh Lâm Kinh, tự có nhân mã bản bộ của ta xuất chiến, nếu như không chiếm được Thước Âm, ta cầm đầu tới gặp.

- Mỗ gia cũng xuất động nhân mã bản bộ, xin Thúc Chí chấp thuận. . .

Xem chương mới tại truyen.org

Lời còn chưa dứt, đám người Bàn Đức đều đứng lên:

- Đại gia, tam gia, loại chuyện này sao để hai người đứng ra được.

Diển Vi đứng dậy, mắt hổ tròn tròn, trong mâu quang hiện lên hoàng mang lạnh lẽo.

- Lệnh Minh, Tuyển Nghĩa, hai người các ngươi muốn tranh với ta hả?

Luận hành quân chiến tranh, Diển Vi Sa Ma Kha không so được với Bàn Đức Trương Cáp. Nhưng nếu như nói dũng mãnh, ai cũng không so được với thân quân của hai người Diển Sa. Đó đều là nhân mã Đồng Phi y theo Cự Ma Sĩ đặc biệt huấn luyện ra. Có thể nói là cường dũng hiếm có trong quân.

Hơn nữa, Diển Vi bình thường cũng không có gì. Nhưng ai cũng biết, chọc giận hần còn đáng sợ hơn cả chọc giận Đồng Phi.

Theo đạo lý, Trần Đáo thân là chủ soái, tự nhiên có thể cự tuyệt Diển Vi. Nhưng tình huống hiện tại là, Đồng Phi Đồng Phi sinh tử không rõ, hai con mãnh hổ Diển Vi và Sa Ma Kha đã sắp đến sát biên giới của tan vỡ. Nếu như ngăn cản nữa, thì khó nói sẽ xảy ra chuyện gì. Thôi thì đáp ứng, mình một bên quan chiến, chắc hẳn sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Lập tức Trần Đáo đáp ứng, do Diển Vi Sa Ma Kha xuất chiến.

Bàng Đức Trương Cáp là thê đội thứ hai, tùy thời thay thế cho hai người Diễn Sa.

296. Chương 296: Lương Châu Loạn (3,4)

Sáng sớm hôm sau, Diễn Vi và Sa Ma Kha đều tự mình dẫn dắt 3000 nhân mã bản bộ bày trận hình dưới thành Thước Âm.

Sa Ma Kha ngồi trên Đan Tê, 100 Ngũ Khê Man binh theo phía sau Sa Ma Kha. Những Ngũ Khê Man binh này đều là những người Ngũ Khê Man cường dũng năm đó theo Sa Ma Kha ra khỏi Võ Lăng sơn. Trải qua vô số lần đại chiến, 800 người lúc trước chỉ còn lại 100 người này, xem như là hộ vệ đi theo Sa Ma Kha.

Tất cả đều Đồng Tụ khải da trâu đen, bên ngoài khảm đồng đinh.

Binh khí của những Ngũ Khê Man binh này không giống với binh khí của rất nhiều sĩ tốt khác. Trên cánh tay mỗi người trang bị thêm tiểu thuẫn, lưng khoác Trúc tiết cương tiên nặng 36 cân, đảnh đảnh sát khí.

Thân binh của Diễn Vi chính là Đồng Phi đích thân tuyển ra cho hắn.

Toàn là Hoàn đao tiểu thuẫn, không kém hơn Ngũ Khê Man binh của Sa Ma Kha chút nào.

Mười hàng phích lịch xa sắp hàng trước trận, mỗi một hàng có 50 chiếc phích lịch xa, tổng cộng là 500 chiếc đã bố trí hoàn tất.

Trải qua Mã Quân và Phí Ốc nghiên cứu, sau khi đã tăng thêm một số cải tiến rất nhỏ đối với phích lịch xa, sức mạnh càng thêm mạnh mẽ hơn.

Tuy nhiên, mỗi chiếc phích lịch xa nhất định phải sáu người mới có thể thao tác.

Bộ khúc của Diễn Vi toàn bộ đều là phích lịch xa binh trải qua chọn lựa và huấn luyện nghiêm ngặt.

Bên ngoài Phích lịch xa được bôi thành màu đen, nhìn qua rất đủ lực chấn nhiếp.

Đám người Trần Đáo vừa nhìn đã nhìn ra được chỗ bất đồng của số phích lịch xa này. Không khỏi nhìn nhau, âm thầm có chút chờ mong.

Có lẽ, bọn Diễn Vi thực sự có thể công phá thành Thước Âm.

Phụ tử Mã Khuê từ lâu đã đứng trên tường thành, nhìn từng hàng phích lịch xa đằng xa, trong lòng cũng không dám chắc.

- Phụ thân, ngày hôm nay khí thế của quân Trương Dịch có phần không giống với mọi khi.

Mã Đại nhẹ giọng nói, làm cho trong lòng Mã Khuê cũng cảm thấy bất ổn.

Hắn trừng mắt dữ tợn với Mã Đại:

- Lúc này đừng nói những lời lung tung làm dao động quân tâm, ta sẽ là người đầu tiên giết ngươi.

Mã Đại thụt cổ lại cười.

Hắn lý giải phụ thân, cũng biết vào lúc này chắc hẳn phụ thân cũng cảm thấy rất khẩn trương.

Nhưng có gì mà sợ?

Phích lịch xa giống vậy quân Trương Dịch cũng không phải không sử dụng qua. Thành Thước Âm này còn không phải vẫn nằm trong tay lão Mã gia sao?

Lui ra phía sau một bước, Mã Đại chớp lấy Cổ Nguyệt Dao, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Cũng vào lúc này, trong trận doanh ngoài thành tiếng trống đột nhiên trở nên mãnh liệt, một tiếng rống như sấm rền vang lên:

- Phích lịch xa, luân phát!

Chi, âm. . .

Cũng không biết Mã Quân Phí Ốc rốt cuộc đã làm ra cái biến gì, trong nháy mắt phích lịch xa này phóng ra, nó sinh ra một loại âm thanh cực kỳ chói tai lại quái dị. 50 tảng đá nặng 50 cân từ trên phích lịch xa bị bắn ra ngoài, mang theo tiếng xé gió, vù đập tới tường thành Thước Âm, chỉ nghe tiếng ầm ầm ầm, tường thành giống như đang run rẩy.

Từng hàng phích lịch xa thay phiên bắn ra đá tảng.

So với phích lịch xa Trần Đáo sử dụng trước đó, đá tảng mà loại phích lịch xa mới nghiên cứu & phát triển ra này rõ ràng có trọng lượng nhỏ hơn trước đây, nhưng lực đạo lại tăng thêm vài lần. Từng đợt đá tảng không ngừng bay về phía đầu thành Thước Âm, đập cho quân Mã Đằng căn bản không dám ngẩng đầu lên. Tiếng trống càng thêm mãnh liệt, thành Thước Âm bị bao phủ dưới bóng mờ.

Trên tường thành, bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Tay Điển Vi đang khẽ run lên, Tượng Long nôn nóng bất an phì phì mũi, phát ra tiếng hí trầm thấp.

Đột nhiên vút mũi giáp, cưỡi ra khỏi giáp trên người, Điển Vi lộ ra thân thể ngăm đen rắn chắc. Hắn nhảy xuống lưng ngựa, rút ra một thanh Song thủ hoành đao mà Bồ Nguyên đặc biệt chế tạo cho hắn.

Đao dài gần bảy xích, nặng 36 cân.

Điển Vi rống lên:

- Các huynh đệ, theo ta đánh vào thành Thước Âm.

Hắn mang theo 100 thân vệ, dẫn đầu lao ra khỏi trận doanh, sau đó bộ khúc của Sa Ma Kha cũng như thủy triều ồa lên.

Phích lịch xa bắn ra càng dày hơn, càng nhanh hơn.

Có hơn mười chiếc phích lịch xa trong quá trình không ngừng bắn ra đã ầm ầm sụp đổ. Bọn lính phụ trách trông coi phích lịch xa lập tức chộp lấy binh khí, theo đại bộ phận nhân mã xông tới Thước Âm.

Cả đám hú lên, hung hãn không sợ chết xung phong. Mã Khuê đứng nhìn trên đầu thành sắc mặt nhất thời trở nên rất khó coi.

- Bắn cung, bắn cung. . . ngăn cản chúng lại!

Nhưng quân Mã Đằng trên thành đã bị áp chế không ngẩng nổi đầu lên, chỉ có thể vội vội vàng vàng bắn đại lên trời, căn bản không thể nhắm vào đối phương.

Từng chiếc thang mây được móc lên đầu thành Thước Âm.

Sa Ma Kha cũng nhảy xuống Đan Tê, rút cương tiên ra, lớn tiếng quát lên:

- Các dũng sĩ Ngũ Khê Man, theo ta xông lên...

Hai người này một trước một sau xông tới dưới thành Thước Âm. Điển Vi miệng cắn Hoành đao, tay chân cùng sử dụng leo lên thành.

Hai người này đều là người từ nhỏ lớn lên trong núi, bước xuống ngựa bất phân bá trọng.

Hơn nữa mấy năm nay khổ luyện Ngũ Cầm Dẫn Đạo Thuật, khiến cho thân thể cũng trở nên vô cùng linh hoạt.

Mặc cho trên đầu thành tên như mưa, nhưng không cách ngăn cản được sự điên cuồng của hai người này. Điển Vi dẫn đầu xông lên đầu thành, hai tay nắm đao, chém trái bổ phải. Hoành đao vẽ ra từng đạo, từng đường, từng vòng hồ quang quỷ dị, chỉ thấy huyết quang bắn lên, tứ chi vung vãi.

Điển Vi không ngừng gầm lên. Từ khi Lâm Kinh thất thủ tới nay, phiền muộn tích tụ trong lòng giống như vào giờ khắc này đều được phát tiết. Điển Vi huy vũ Hoàn đao, giống như một con mãnh hổ hung mãnh dị thường.

Thân binh của Điển Vi cũng không tỏ ra yếu kém chút nào, theo Điển Vi đánh lên tường thành.

Lúc này, phích lịch xa đã ngừng bắn, toàn bộ sĩ tốt dưới tình huống không nhận được bất luận mệnh lệnh gì tự động rút ra binh khí và xông tới thành Thước Âm. Dòng người giống như thủy triều đó không ngừng đánh vào cửa thành Thước Âm.

Trên đầu thành, Mã Khuê huy vũ đại thương, quét ngang đâm chọc, đã không có thời gian mà bắn khoăn việc khác.

Điển Vi vung đao chém ngã một sĩ tốt Thước Âm, đã chỉ còn cách Mã Khuê vài chục bước. Hắn không biết Mã Khuê, nhưng cũng biết người này là chủ tướng. Trong mâu quang của Điển Vi hiện lên hoàng mang dữ tợn, hắn gầm lên rồi lao tới Mã Khuê. Đúng lúc này, một cây lợi tiễn đột nhiên bay tới, cắm trúng vai Điển Vi.

Vài tên sĩ tốt Thước Âm vừa thấy Điển Vi bị thương, lập tức xông lên.

Nhưng Điển Vi há miệng cắn đứt lợi tiễn đó rồi vung đầu, một luồng máu tươi bắn ra, Hoàn đao tiện tay xoay qua chém vài tên sĩ tốt đó làm đôi.

- Tặc tướng, đại gia nhà người ở đây, còn không cầm mạng qua đây!

Điển Vi hình như hoàn toàn không biết đau đớn, như gió lao tới trước mặt Mã Khuê.

Đạp bộ đằng không bay lên hai tay nắm đao, miệng rống to:

- Chấn sơn đao!

Hoàn đao mang theo tiếng gió rít, chém vù tới Mã Khuê. Mã Khuê vừa mới chọc ngã một tên Trương Dịch quân, liền giờ thương ra ngoài ngăn cản.

Chỉ nghe keng một tiếng, cự lực truyền đến, chấn cho cánh tay Mã Khuê tê dại.

Mà trong nháy mắt hai chân Điển Vi vừa rơi xuống đất lại nhảy lên, lại chém ra một đao.

- Chấn sơn đao. . . Chấn sơn đao. . . Chấn sơn đao. . .

Ba phát Chấn sơn đao, thanh đại thương làm bằng tinh thiết bách luyện trong tay Mã Khuê rốt cuộc không đỡ được sự sắc bén của Hoàn đao.

Răng rắc gãy thành hai đoạn.

Hoàn đao thuận thế hạ xuống, Mã Khuê vội vàng nghiêng người né tránh.

Nhưng phản ứng của hắn nhanh, đao của Điển Vi còn nhanh hơn.

Phốc!

Một luồng máu bắn ra ngoài. Mã Khuê né tránh không kịp, bị Điển Vi một đao chặt đứt cánh tay. Đau đớn khiến Mã Khuê hét thảm một tiếng, cước bộ lão đảo, suýt nữa đau đến bất tỉnh.

- Phụ thân. . .

Một tiếng thét chói tai truyền đến, Điển Vi quay đầu nhìn lại.

Thấy một thiếu niên 16, 17 tuổi một tay cầm cung, một tay xách đao, sau khi chém ngã một Trương Dịch quân liền chạy tới Mã Khuê.

Chính là tiểu tử này, chính là tiểu tử này vừa rồi bắn ta một tiễn!

Điển Vi xoay người tiến lên, nhưng lúc này Mã Khuê đứng bật dậy, tiện tay cầm lấy một thanh Hoàn đao Trương Dịch quân để lại trên mặt đất và quát to:

- Đại nhi, nhanh đi đi, đánh ra ngoài, tìm thúc phụ. . . Đừng quên báo thù cho ta!

Mã Khuê đao pháp tán loạn, nhưng giống như một con hổ điên.

Điển Vi bị hấn quần lấy, không khỏi thoáng dờng lại.

Lúc này, đầu thành Thước Âm đã vô cùng hỗn loạn. Theo binh mã của Điển Sa hai người xông lên Thước Âm, quân Mã Đằng triệt để rối loạn, khắp nơi trên đất là tàn chi thịt nát, máu thịt nhầy nhụa. Mã Đại được mấy thân binh kéo theo, đánh xuống dưới thành.

Lại nghe phía sau vang lên tiếng la thảm thiết, quay đầu lại nhìn thì thấy Mã Khuê đã bị Điển Vi một đao chặt đầu.

- Ta liều mạng với người!

- Tiểu tướng quân, đi mau, đi mau. . . Đại thế đã mất, không thể ham chiến!

Thân quân hộ vệ kéo chặt lấy Mã Đại.

- Đi? Chạy đi đâu? Dừng lại hết cho ta!

Trên đường cái, một thanh niên mặt đỏ, tóc vàng, thân cao hơn trượng, tướng mạo ghê tởm ngăn cản lối đi của đám người Mã Đại.

Trong tay Sa Ma Kha cầm cương tiên, mặt trên dính đầy xương vỡ thịt vụn, chiến bào màu đỏ đã bị máu nhuộm ươn sũng.

Mắt tròn tròn, Sa Ma Kha lớn tiếng quát:

- Ngày hôm nay ai cũng đừng nghĩ chạy trốn, ăn một roi của ta.

Cương tiên hạ xuống, tiếng gió rít chói tai. Hai tướng lĩnh thân quân giơ binh khí nghênh tiếp, không được hai hiệp đã bị Sa Ma Kha một tay bắt một tên, một tên khác bị hấn một roi đập nát đầu. Mã Đại nhân cơ hội này thoát khỏi Sa Ma Kha truy kích.

Hấn nhảy xuống đầu thành, vừa mới xoay người lên ngựa thì Sa Ma Kha ở trên thành tháo xuống Tượng Long bảo điều cung, cài tên, kéo cung như trăng đầy tháng rồi găm lên:

- Tặc tử, đừng chạy, xem tiễn. . .

Võ tướng quyết đấu, thích quang minh chính đại.

Mặc dù là dùng ám khí cung tiễn, nhưng phải gọi trước một tiếng, nhắc nhở đối phương một chút. Trên điểm này Đồng Phi sẽ không như Sa Ma Kha. Quỷ khốc máu của y thường là dưới tình huống thần không biết quỷ không hay phát ra, làm cho Sa Ma Kha và Điển Vi không chấp nhận được.

Mã Đại vừa mới ngồi vững trên ngựa thì nghe được tiếng găm của Sa Ma Kha.

Hấn vô ý thức tránh sang bên, trường tiễn do Sa Ma Kha đặc chế đã đến trước người, phập một tiếng, xuyên thủng ngực Mã Đại.

Tượng Long bảo điều cung, đó chính là cung cứng siêu cường, lực đạo cực mạnh.

Mà trên trường tiễn của Sa Ma Kha mang theo lưỡi câu đặc chế, đâm vào thịt rồi khó có thể rút ra.

Mã Đại ở trên ngựa hét thảm một tiếng, người lảo lự ngã xuống ngựa, lăn tròn trên mặt đất rồi rớt xuống một cống ngầm.

Trận đại chiến Thước Âm, quân Mã Đằng bị giết thảm bại.

Chạng vạng, đại kỳ chữ “Đồng” to như cái đầu tung bay trên đầu thành Thước Âm, biểu thị cửa ngõ Hà Tây đã do quân Trương Dịch nắm giữ.

Đến lúc này, toàn bộ Vũ Uy, ngoại trừ thành Tổ Lệ nằm sát Hán Dương Lũng Tây, toàn bộ đã bị quân Trương Dịch chiếm lĩnh.

Đại môn của Hà Tây và Lương Châu mở ra, quân Trương Dịch có thể tùy thời ra vào Hà Tây, uy hiếp An Định, Lũng Tây, Hán Dương, Kim Thành.

Sau khi Trần Đáo chiếm lĩnh Thước Âm, lập tức yết bảng an dân.

Hắn dẫn theo sĩ tốt dò xét toàn thành phố, sau khi trở lại phủ nha thì đã qua giờ Tuất.

Trên vai Diển Vi quấn băng vải, treo cánh tay ngồi ở trong đại sảnh. Sa Ma Kha vẫn vẻ mặt âm trầm, ngồi ngay ngắn bên cạnh.

Có thể thấy được họ cũng không vui.

Mặc dù Thước Âm đã công chiếm, nhưng không có nghĩa là họ có thể buông lơ vào lúc này.

- Thúc Chí, hiện tại Thước Âm đã đánh hạ, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì? Có phải nên tiến hành phản kích bọn người kia rồi không?

Đương nhiên Trần Đáo biết phản kích mà Sa Ma Kha nói là gì?

Trong lòng không khỏi cười khổ: sao ta lại không muốn phản kích, nhưng vấn đề ở chỗ đánh lớn quá, Trương Mã tất sẽ liên thủ với Lý Quách. Đối mặt với hơn mười vạn đại quân Lương Châu, chủ công hạ lạc không rõ, hai chữ phản kích này nói thì dễ, khi làm thì mới thấy khó.

- Sa Sa, đừng làm khó Thúc Chí. . .

Diển Vi ngược lại rất minh bạch chỗ khó xử của Trần Đáo vào lúc này.

- Việc cấp bách, Chúng ta phải nhanh chóng liên hệ với chủ công, giúp chủ công an toàn trở về Trương Dịch. Hiện tại phản kích không phải là lúc.

Cũng một câu nói, nếu như là Trần Đáo nói, Sa Ma Kha khẳng định nổi trận lôi đình.

Tuy nhiên Diển Vi nói ra thì khác hoàn toàn...

Trần Đáo thở phào một hơi, cảm kích nhìn Diển Vi.

- Quắc Đình Hầu yên tâm, ta đã sai người tìm hiểu tin tức. Chỉ cần chủ công xuất hiện, chúng ta có thể lập tức triển khai hành động.

Sa Ma Kha không nói gì nữa, ngơ ngác ngồi tại chỗ, mặt buồn một đống.

Đúng vậy, nhị ca, hiện tại rốt cuộc huynh đang ở đâu?

Ít nhiều cũng ột tin tức, để cho bọn ta biết nên phối hợp với huynh hành động thế nào chứ!

Nghĩ tới đây, Sa Ma Kha nhịn không được thở dài một tiếng, nắm chặt bàn tay, nhắm hai mắt lại.

Nỗi hân hoan sau đại thắng, vào lúc chờ đợi bất đắc dĩ này có vẻ bé nhỏ không đáng kể. Buổi trưa hôm sau, đám người Trần Đáo nhận được tin tức thám mã dò la trở về, tất cả đều ngây dại.

Tô Tắc cau mày:

- Chủ công hành sự giống trống khua chiêng như thế, tập kích hai vùng Võ Đô Hán Dương, chỉ sợ có thâm ý khác... Chậm đã, vừa rồi thám mã nói, dưới trướng chủ công chỉ có Thiết Giáp quân, thân vệ Cự Ma Sĩ của chủ công thì ở đâu?

Trần Đáo nghe vậy mắt sáng lên.

- Lập tức sai người hồi báo Cư Duyên thành, báo tình huống nơi này cho quân sư biết. Còn có, phái người đến Đê Trì, bảo Tăng Thứ phái người đi Tây Hải, đến Hà Hoàng. Ta nghĩ, chủ công sợ là giữ kẻ minh tu sạ đạo, ám độ trần thương rồi...

Trương Cáp thì không khỏi nhú mày.

- Nhưng như vậy, chủ công chẳng phải là lâm vào hiểm cảnh?

Tô Tắc lắc đầu:

- Ta thấy không phải vậy, chỉ sợ những động thái này của chủ công là đang phát ra cho chúng ta một tin tức!

Tin tức?

Mọi người nhìn Tô Tắc, tỏ ra khó hiểu.

Sa Ma Kha gãi đầu, nhin không được hỏi:

- Văn Sư, nhị ca phát cho chúng ta tin tức gì?

- Cái này. . . Ha ha, một chốc ta vẫn chưa nghĩ ra được. Có điều, ta nghĩ hành động này của chủ công nhất định có thâm ý.

297. Chương 297: Ác Chiến (1)

Sơ Bình. . .

A, đã không còn là Sơ Bình rồi!

Sơ Bình đại biểu cho Đồng Trác, Lý Giác Quách Tỷ không muốn tiếp tục sử dụng niên hiệu này nữa, thật giống như sống dưới bóng ma của Đồng Trác.

Vì vậy Hán Đế Lưu Hiệp 13 tuổi dưới sự cưỡng bức của Lý Giác bắt đắ dĩ chỉ có thể thay đổi niên hiệu, Hưng Bình.

Có lẽ Lưu Hiệp hiện tại sẽ cảm thấy rất hối hận.

Khi Đồng Trác nằm quyền, hắn là một khôi lỗi. Nhưng ở trong tay Quách Tỷ, hắn thậm chí ngay cả một khôi lỗi cũng không bằng.

Tháng giêng năm Hưng Bình đầu tiên, mùa đông lạnh lẽo đã qua, băng tuyết tan ra.

Giang sơn Hán thất vừa mới yên ổn hai tháng theo Đồng Phi đánh ra khỏi Nam Sơn, hướng Hán Dương phát động công kích, thoáng cái lại trở nên náo nhiệt.

Đầu tiên, Lữ Bố triển khai quân tại ấp Bắc Bình, đánh vào quận Nhạn Môn.

Thái thú Nhạn Môn là Cao Cán người thành Ngữ, cháu ngoại trai của Viên Thiệu, đồng hương của Thái Ung. Dựa vào sự hiểm trở của trường thành Ký Châu, tử thủ Bình Thành, mặc cho Lữ Bố mắng thế nào cũng không xuất chiến. Mặc dù Lữ Bố vũ dũng, nhưng cũng không có cách nào chiếm Bình Thành.

Sau khi Lưu Viên khai chiến, Tôn Sách dưới thương nghị của Chu Du, đột nhiên vứt bỏ Hội Kê, xuất binh chiếm lĩnh Dự Chương.

Dương Châu chiến hỏa lần thứ hai dấy lên, Lưu Dao dưới kiến nghị của Hứa Tĩnh không để ý tới Hội Kê, trái lại xuất binh đánh Ngô Quận.

Ngô Cảnh dưới giáp công của thúc cháu Nghiêm thị, mang theo gia nhân của Tôn Sách hốt hoảng chạy ra khỏi Ngô Quận, không biết tung tích.

Tại Hán Trung, Tô Cố cũng đầu hàng Quách Tỷ, liên hợp binh mã Tam Phụ, cùng Trương Lỗ Trương tu bắt đầu một trận chiến kéo dài.

Đương nhiên, khu vực hỗn loạn nhất vẫn tập trung tại Lương Châu.

Thước Âm thất thủ, Mã Đằng đột nhiên cảm thấy áp lực tăng gấp bội. Hiện giờ đã biết lai lịch của quân Trương Dịch, Mã Đằng đành phải cẩn thận hành sự. Hình như có một câu châm ngôn nói rất hay: lợi ích trước mặt, không có địch nhân và bằng hữu tuyệt đối. Mặc dù Lý Giác cùng hắn có mối thù giết con, Mã Đằng cũng đành phải tạm thời vứt bỏ cừu hận, phái Giả Hòa đến Trường An hoà giải với Lý Giác.

Lý Giác Mã Đằng Trương Mạc, trong lòng đều rõ ràng một việc.

Nếu như để Đồng gia tử sống đến Trương Dịch, như vậy họ sẽ chết không có chỗ chôn.

Một người là quốc tặc đại nghịch bất đạo, trước kia bị trách cứ vì uy hiếp thiên tử, một người là vũ phu xuất thân võ tướng, có thân thể hiển hách, một người là sĩ phu danh dương thiên hạ, được thể nhân xưng là bát tuần chi tài, đã hình thành thống nhất chiến tuyến.

Đồng Phi bồi hồi trên di chỉ tại mục trường Sắc Lặc xuyên, sư tông thú A Sứ thỉnh thoảng lại phe phẩy đầu, phát ra tiếng hí trầm thấp.

Kiến trúc trong mục trường đều đã biến thành phế tích.

Mục thảo xanh mơn cao chừng nửa thân người, chập chờn trong gió xuân.

Tường vây xây bằng đá cũng đã bị xô đổ, mơ hồ có thể thấy trên mặt tường còn lưu lại vết tích cháy đen đã từng bị lửa lớn thiêu đốt. Lư ốc bên cạnh mộ tỷ tỷ bị người ta dùng một ngọn lửa thiêu rụi.

Mộ của tỷ tỷ cũng bị người ta đào lên, chỉ để lại tấm mộ bia vết tên tỷ tỷ.

Sắc mặt Đồng Phi xanh đen, híp mắt, nhìn phần mộ bừa bãi, đột nhiên nắm tay ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng.

Thanh như cự lôi, nổ vang giữa bầu trời.

Sư tông thú đột nhiên ngửa vó hí vang một tiếng, như tiếng rống của dã thú.

Dưới gò núi, cảnh vật yên lặng như chết...

Sau khi Đồng Phi công kích Chu Ngữ sơn, lập tức từ Đê Đạo đánh vào Lũng Tây.

Nơi đây là gia viên của y, mặc dù người thân đều đã không còn ở đây nữa, nhưng Đồng Phi vẫn muốn về nhìn một lần.

Thế nhưng. . .

Đừng thấy Đồng Trác đã chết, Đồng gia đã tan hoang, nhưng Đồng Phi còn sống, danh vọng của Đồng gia tại Lương Châu, đặc biệt là Lũng Tây vẫn còn.

Lâm Thao càng như vậy. Đồng gia tại Lâm Thao kinh doanh ba đời, đến nay đã có hơn trăm năm. Đương nhiên, so sánh với thế tộc môn phiệt thì Đồng gia không tính danh môn vọng tộc gì. Nhưng tại Lâm Thao, Đồng gia lại là hào môn thực thực tại tại.

Vào những năm cuối Đông Hán có quan niệm hương thổ rất mạnh, người Lâm Thao càng có thể tiếp thu một hào tộc của bản thổ.

Vì vậy, mặc dù Trương Mạc đã chiếm lĩnh Lũng Tây, nhưng không cách nào xóa được lực ảnh hưởng của Đồng gia tại Lâm Thao. Đặc biệt là Đồng Phi, đó chính là nhân vật anh hùng mà phụ nữ và trẻ em địa phương đều biết. Câu cửa miệng của người ta là: sống chết phải như hổ lang, hổ lang này chính là chỉ Đồng Phi.

Cho nên, khi Đồng Phi khua binh đánh tới dưới thành Lâm Thao, quan viên Trương Mạc phái đóng tại Lâm Thao căn bản không thể ngăn cản.

Người Lâm Thao mở cửa thành, mời đại quân của Đồng Phi vào thành. Trong lòng của họ, chỉ có Đồng Phi mới là chủ nhân chân chính của Lâm Thao.

Nhưng Đồng Phi thật không ngờ, phần mộ của tỷ tỷ đã bị Trương Mạc phái người hủy đi...

Có người nói, sau khi Trương Mạc chiếm lĩnh Lâm Thao, đã đào mộ của Đồng Ngọc lên, sau đó lấy hài cốt ra thiêu rụi, lại rải trên mục trường Sắc Lặc xuyên. Ngay từ đầu Đồng Phi còn chưa tin, dù sao Trương Mạc kia tốt xấu cũng là một danh sĩ!

Đứng ở trước ngôi mộ đổ nát, tay Đồng Phi đang khẽ rung lên.

Cam Bí dẫn theo mười mấy tộc nhân Vô Nan sơn lẳng lẳng đứng ở dưới gò núi, người nào cũng vẻ mặt phần nộ, nắm chặt tay.

Nếu như không giết Trương Mạc, ta thề không làm người!

Đồng Phi thầm phát thệ trong lòng, xoay người nhảy lên sư tông thú, lao xuống gò núi lớn tiếng quát:

- Theo ta về Lâm Thao nghị sự.

- Vâng!

Đám người Cam Bí xoay người lên ngựa chạy theo Đồng Phi.

Trong lòng mơ hồ có một chút hưng phấn: thoát nhìn, chủ công muốn đánh lớn rồi!

Đúng vậy, Đồng Phi đích thật là muốn phát tiết một phen. . .

Trong tư tưởng, trước kia ý nghĩ của Đồng Phi rất đơn giản, đó chính là đảo loạn thế cục Lương Châu, điều Quách Hiến ra khỏi Võ Đô, quét sạch mọi cản trở đi thông khu vực Hà Hoàng cho nãi nãi và tứ tỷ. Trên thực tế, y vẫn đều làm như vậy.

Nhưng hiện tại, Đồng Phi không muốn tiếp tục dây dưa với Mã Đằng Trương Mạc nữa.

Đứng ở trong căn nhà cũ của Đồng gia đổ nát, Hoa Hùng Khúc Nghĩa vội vã đi tới. Khuôn mặt Đồng Phi vốn rất dữ tợn, có vài phần giống Đồng Trác. Lúc này y lẳng lẳng đứng trong đồng đổ nát, đưa lưng về phía đám người Hoa Hùng Khúc Nghĩa, không nói được một lời.

- Chủ công. . .

Hoa Hùng nhịn không được mở miệng.

Đã qua hơn nửa năm, căn nhà cũ này vẫn bao phủ một loại mùi vị cổ quái.

Hoa Hùng đã từng tới nơi đây, nhưng lần trước khi tới đây Đồng gia vẫn vô cùng thịnh vượng, mà hôm nay. . .

Trong lòng không khỏi cảm thấy đau khổ, Hoa Hùng gọi một tiếng ‘Chủ công’, rồi không nói gì nữa.

Đồng Phi chậm rãi xoay người lại. Hoa Hùng Khúc Nghĩa hoảng sợ phát hiện, vị Võ Công Hầu đại danh鼎鼎, lúc này mặt đầy lệ ngân.

- Vừa rồi ta đã đến mục trường!

Hoa Hùng Khúc Nghĩa không dám mở lời, lẳng lẳng chờ Đồng Phi nói.

- Người ta thường nói, nhập thổ vi an, tử giả tối đại (vào đất là bình yên, người chết là lớn nhất). . . Cha ta là thái sư, mặc dù đã làm việc không nên làm, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, cha ta đã làm sai điều gì? Các sĩ nhân lại liều chết không chịu buông tay. Trương Mạc kia là sĩ phu có tiếng thiên hạ, không ngờ lại đào mộ của đại tỷ ta. Tỏa cốt dương hôn... Đại tỷ ta có liên quan gì tới những việc này đâu?

298. Chương 298: Ác Chiến (2)

Đồng Phi cố gắng nói với giọng điệu rất bình tĩnh.

Tay cầm kim qua, khẽ gõ vào lòng bàn tay. Nhưng càng như vậy, thanh âm của y nghe lại càng đáng sợ mà âm trầm.

Một câu nói cuối cùng cơ hồ là rặn ra từ trong hàm răng, mang theo sát ý nồng đậm.

- Ta muốn tại Lâm Thao, cho Trương Mạc Mã Đằng một bài học. . . Nhưng không biết hai người các người có dám ở lại kẻ vai chiến đấu với ta không?

Hoa Hùng Khúc Nghĩa đánh thót một cái, mở to hai mắt nhìn Đồng Phi.

- Phụ thân đã chết, mộ của tỷ tỷ không còn nữa. . . Trong một năm trước đây, phần lớn thời gian ta đều là chạy trốn. Nhưng hiện tại, ta không muốn chạy trốn nữa. Trương Mạc Mã Đằng, không phải là người... Ta muốn lấy máu của hai tên đó để cảnh cáo thiên hạ! Đương nhiên, ta cũng biết chuyện này rất nguy hiểm, các người nếu không muốn ở lại, hiện tại đi đi, coi như còn kịp.

Hoa Hùng biến sắc mặt, trở nên đỏ tía. Hắn quỳ gối xuống trước mặt Đồng Phi:

- Chủ công vì sao nói như vậy? Hoa Hùng chịu ơn tri ngộ của thái sư, lại được ân cứu mạng của chủ công, cuộc đời này cho dù là thịt nát xương tan, cũng khó báo đáp. Hoa Hùng nguyện kể vai chiến đấu cùng chủ công.

Khúc Nghĩa cũng quỳ xuống:

- Chủ công không khinh Nghĩa hèn mọn, giao cho trọng trách. . . Khúc Nghĩa đâu thể làm kẻ tham sống sợ chết được?

Sắc mặt Đồng Phi bình tĩnh, thản nhiên cười.

- Đã như vậy. . .

Lời còn chưa dứt, thấy Cam Bí vội vã chạy tới.

- Chủ công, thám mã có quân tình bẩm báo, đại tướng dưới trướng Mã Đằng là Hạ Hầu Bác từ Vô Đô suất lĩnh 5000 Thiết Giáp quân đánh tới Lâm Thao.

- A?

- Còn có, Trương Mạc từ Hà Quan xuất binh, Mã Đằng từ huyện Ký xuất binh, hội hợp với ba vạn binh mã của Quách Hiến, tổng cộng 11 vạn đại quân, chuẩn bị ba mặt giáp công, đánh vào Lâm Thao.

Hoa Hùng Khúc Nghĩa nghe vậy, hai gò má co quắp.

11 vạn đại quân, thoát nhìn lần này Mã Đằng Trương Mạc chơi thật rồi.

Đồng Phi một đường đánh qua đây, nhân mã cũng không giảm bớt bao nhiêu, trái lại ven đường thu nạp nguyên quân Lũng Tây cũng đã tăng thêm mấy nghìn người.

Tuy nhiên mặc dù như vậy, dưới trướng Đồng Phi cũng chỉ có 5, 6000 người. Nếu muốn đối kháng 11 vạn đại quân. . .

Hoa Hùng Khúc Nghĩa cũng không khỏi cảm thấy tâm thần bất định.

Đồng Phi lại nở nụ cười!

Không biết vì sao, thời khắc càng hung hiểm, càng nguy nan, Đồng Phi lại càng cảm thấy hưng phấn.

Sự nội liêm trong kiếp trước, tại kiếp này hoàn toàn không thấy. Sau khi nghe được tin tức này, đôi mắt như rắn đã híp lại thành một đường.

- 11 vạn. Hừ hừ, quả nhiên rất oai hùng!

Hoa Hùng hơi do dự, nhỏ nhẹ nói:

- Chủ công, không bằng chúng ta rút đi.

- Rút? Rút đi đâu?

Đồng Phi cười ra tiếng:

- Văn Khai, hiện giờ chúng ta ba mặt thụ địch, đã không đường thoái lui. Nếu như lui vào Hà Hoàng, thì tất cả những gì làm trước kia đều sẽ biến thành công cốc. . . Kế sách hiện nay, chỉ có hai chữ có thể phá địch, đó chính là tử chiến.

- Tử chiến?

- Chúng ta về phủ nha trước, rồi mới tường tận trao đổi.

Đồng Phi tỏ ra ung dung, cầm kim qua đi ra khỏi căn nhà cũ.

Tử chiến? Thực sự tử chiến là có thể phá địch sao?

Đồng Phi rất rõ ràng, điều đó không có khả năng. . . Nhưng mà có thể kiềm chân đại quân Trương Mã, chắc hẳn Giả Hủ nhất định có được phương pháp phá giải.

Cái gọi là kế sách phá địch không ở Lâm Thao, mà ở tại Trương Dịch.

Kế sách hiện nay, chỉ có giao hết toàn bộ tín nhiệm cho Giả Hủ kia, hy vọng vị độc sĩ trong truyền thuyết này sẽ không phụ lòng mình.

Huyện thành Lâm Thao chìm trong cảnh kinh hoàng.

Tin tức đại quân Trương Mã sắp đến không biết là ai truyền ra ngoài, cả Lâm Thao đều trở nên hoảng loạn không ngớt.

Nguyên nhân rất đơn giản, Đồng Phi chiếm Lâm Thao, có phân nửa nhân tố ở chỗ nhân tâm Lâm Thao hướng về Đồng gia. Nếu như lúc này Đồng Phi mang binh rút khỏi Lâm Thao, như vậy Lâm Thao sẽ đối mặt với sự trả thù đáng sợ của đại quân Trương Mã. Quả thực khiến người hoang mang.

Ven đường, Đồng Phi thấy rất nhiều người đang rỉ tai thì thầm cho nhau.

Y nhú mày, ghìm ngựa giơ tay ra hiệu Cam Bí đi qua:

- Lão Hồ, ta muốn nhờ người giúp ta một việc nhỏ, sao hả?

Cam Bí ngăn ra:

- Chủ công nói gì vậy? Có gì phân phó thì cứ việc nói.

- Bên ta vừa mới biết tin tức, Lâm Thao liền hỗn loạn rồi. Chỉ sợ bên trong thành Lâm Thao này không quá sạch sẽ. Người nguyên tẩy rửa cho ta chứ?

Cam Bí là người thẳng thắn, nhưng cũng không ngốc. Sao hắn lại không nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của Đồng Phi, liền đảo tròn mắt nhỏ nhẹ nói:

- Chủ công, loại chuyện này có lẽ ta làm không tốt. Nhưng huynh đệ Vương Mãi của ta, chính là cháu của Đẳng tam gia gia, là người rất cơ linh, tâm tư kín đáo, có thể gánh vác được.

- Vương Mãi?

Đồng Phi ngăn ra, vô ý thức chuyển ánh mắt lên người một thanh niên theo sau Cam Bí.

Thanh niên này trong số mười mấy người đi ra từ Vô Nan sơn có tướng tá nhỏ nhất, cao chừng bảy xích sáu, thân thể gầy yếu. Có một con vật bò trên vai hắn, nhỏ giống như mèo.

Hình thể như tiểu hồ ly, dài chỉ khoảng hai xích, nhưng cái đuôi dài như thân mình, vòng qua cổ thanh niên đó rồi rơi xuống trước ngực. Đầu nó hình tam giác, tứ chi to ngắn, có đủ năm móng, móng vuốt rất nhỏ, cong mà sắc. Toàn thân lông màu nâu, đầu và mặt lại màu đen. Cổ và ngực màu vàng, đuôi màu đen.

Một tiểu gia hỏa quái dị.

Lúc trước khi Đồng Phi nhìn thấy cũng lấy làm kinh hãi.

Cam Bí nói, tiểu gia hỏa này là mật cầu, bởi vì thích ăn mật. Nhưng Đồng Phi lại biết, tên khoa học của tiểu gia hỏa là chồn vàng.

Đừng nhìn hình dạng của nó khả ái, nhưng lại rất dữ. Có đôi khi thậm chí có thể công kích động vật có hình thể lớn hơn nó mấy lần.

Trong móng vuốt cong mà sắc đó có chất độc trời sinh, mặc dù không thể trí mạng, nhưng có thể làm địch nhân trong nháy mắt tê dại.

Chính là bởi vì con chồn vàng này nên Đồng Phi mới có ấn tượng đối với chủ nhân Vương Mãi của nó.

Theo đạo lý, võ nghệ của Vương Mãi trong số những người Vô Nan sơn không tính là quá lợi hại, nhưng Cam Bí lại nhất định phải dẫn hắn theo.

Dùng lời Cam Bí nói: hắn là một con cạp, vậy Vương Mãi chính là con hồ ly bày mưu tính kế cho hắn.

Nghe qua, hình như cũng là một nhân tuyển không tệ.

Đồng Phi nhìn Vương Mãi hai lần rồi nhẹ nhàng gật đầu, cũng không nói gì, ý bảo Cam Bí truyền đạt lại lời của y rồi chạy thẳng tới phủ nha.

Phủ nha Lâm Thao thật ra là biệt viện của Đồng gia năm đó tại Lâm Thao, nói chuẩn xác thì thuộc về tài sản của Đồng Môn.

Phủ nha trước kia từ lâu đã bị hủy, sau đó Trương Mạc phái Lâm Thao lệnh xây dựng phủ nha mới. Nhưng Đồng Phi lại không muốn ở trong đó, liền biến phủ nha của Lâm Thao lệnh thành chỗ phủ tạm thời, còn mình thì ở trong biệt viện của Đồng Môn.

Một thanh niên 23, 24 tuổi đứng trên bậc thang biệt viện, đang nói chuyện với các hương thân có vẻ rất bức xúc.

- Chư vị, Võ Công Hầu cũng không nói là sẽ mặc kệ mọi người. Xin các vị đừng nghe tiểu nhân tung tin vịt. . . Võ Công Hầu là anh hùng của Lâm Thao chúng ta, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ không quan tâm. Mọi người không tin ta, chẳng lẽ còn không tin Võ Công Hầu?

- Diêm Ôn này, không tệ!

Đồng Phi đứng từ xa nhìn thanh niên trên bậc thang, gật đầu khen.

299. Chương 299: Ác Chiến (3-5)

Diêm Ôn là người Lâm Thao chính gốc, lớn hơn Đồng Phi hai tuổi, đã từng bán mình làm gia nô cho Đồng gia, sau đó Đồng Môn thấy hắn thông minh, lại không có con, nên thu Diêm Ôn làm nghĩa tử, còn đưa hắn ra ngoài cầu học. Đương nhiên, khi Đồng Môn thu nhận Diêm Ôn thì Đồng Phi đã không ở Lâm Thao, lý giải đối với Diêm Ôn cũng không nhiều, chỉ từng nghe Đồng Môn đề cập qua hai lần.

Khi Trương Mạc chiếm Lâm Thao, Diêm Ôn vừa lúc về Lâm Thao, bị Lâm Thao lệnh chinh tích là chủ bộ. Thân phận của hắn rất ít người biết.

Khi Đồng Phi bình lâm dưới thành Lâm Thao, chính là Diêm Ôn cổ động bách tính mở cửa thành, cũng tự tay giết chết Lâm Thao lệnh.

Diêm Ôn tư chất bình thường, cũng không có tài năng gì...

Nếu như để cho Lý Nho đánh giá: chẳng qua là có tài của huyện úy, khả dụng nhưng không thể trọng dụng. . .

Tuy nhiên một câu đánh giá sau đó của Lý Nho lại làm cho Đồng Phi lưu tâm.

Lý Nho nói: Diêm Ôn có sự cương trực của Quách Giải, là người đôn hậu, tính tình trung liệt, có thể xem là tâm phúc, tử sĩ của Đồng gia.

Tử sĩ. . .

Hai chữ này cũng không phải tùy tiện có thể đảm đương.

Quách Giải là hiệp khách của thời Tây Hán, tính tình cương liệt, là người trách nhiệm.

Đồng Phi thấy Diêm Ôn lớn tiếng giải thích, nhưng các hương thân Lâm Thao vẫn chưa chịu thôi. Không nói đến cái khác, chỉ nói Diêm Ôn thân là nghĩa tử của Đồng Mân, là người một nhà với Đồng Phi, Đồng Phi sẽ không thể mắt mở trừng trừng nhìn hấn bị làm khó dễ.

Lập tức y lớn tiếng quát:

- Là ai nói ta muốn bỏ mặc Lâm Thao không quan tâm?

Tiếng quát này như cự lời nổ vang.

Các hương thân ở cửa biệt viện lập tức lặng ngắt như tờ.

Đồng Phi dục ngựa đi qua, nháy mắt ra hiệu một cái với Diêm Ôn. Diêm Ôn đầu tiên là ngăn ra, chột lĩnh ngựa được hàm nghĩa trong đó.

Hắn xoay người đi vào biệt viện, không quản các hương thân này nữa.

Đồng Phi nói:

- Đồng mỗ sống là người Lâm Thao, chết là quỷ Lâm Thao. Các người nghe ai nói, Đồng mỗ muốn bỏ mặc Lâm Thao không quan tâm? Đây là yêu ngôn hoặc chúng, các người không phân biệt thật giả thì thôi, nhưng ở chỗ này nháo sự, khuấy rối dân tâm. Chẳng lẽ cho là Đồng gia ta sa sút, thì không dám giết người sao. . . Vương Mãi ở đâu!

- Có mặt tướng!

Wương Mãi đã được Cam Bí căn dặn, biết Đồng Phi muốn hấn làm chuyện gì.

Cho nên, khi Đồng Phi gọi tên hấn, Vương Mãi lập tức hiểu ý và tiến lên một bước, chấp tay hành lễ với Đồng Phi.

- Bắt hết những người này lại, nên làm như thế nào, trong lòng người rõ ràng!

Lời còn chưa dứt, mấy trăm binh sĩ từ trong biệt viện phía sau y chạy ra, vây quanh các hương thân lại.

Cũng không để ý tới những người đó la ó, Đồng Phi dồn khí đan điền, lớn tiếng quát:

- Lâm Thao bỏ Đồng Phi, Đồng Phi không bỏ Lâm Thao. Đồng mỗ ở đây nói rõ, nguyện cùng người Lâm Thao cộng sinh tử. Nếu như còn dám yêu ngôn hoặc chúng, lần sau bắt được, giết chết bất luận tội.

Không để ý đến những tiếng la hét, Đồng Phi sải bước đi vào biệt viện.

Vào trong thư phòng ngồi. Diêm Ôn tiến lên hành lễ.

- Bá Kiệm, người đừng câu nệ như vậy. . . Ha ha, nói đến thì người hấn là tông huynh của ta. Nếu là người một nhà thì cứ tự nhiên đi. A, nhất nhất báo lên hướng đi của đại quân Trương Mã... Sau đó người đi tìm Vương Mãi, hấn sẽ nói cho người nên làm chuyện gì.

Diêm Ôn tự mình biết mình. Chuyện nhà mình mình rõ ràng, Đồng Phi khách khí đối với hấn nói trắng ra là nể mặt của Đồng Mân.

Nhưng Đồng Phi có thể khách khí, hấn cũng không thể mượn thế mà treo cao.

Hắn lập tức vội vàng chấp tay tuân mệnh, báo cáo lại quân tình đã chỉnh lý, đặt lên bàn của Đồng Phi sau đó xoay người rời đi.

Đồng Phi nhíu mày, tỉ mỉ xem hết quân tình.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thấy Khúc Nghĩa và Hoa Hùng vẫn đứng ở trước bàn.

- Đừng đứng nữa, mọi người ngồi rồi nói chuyện.

Nói xong ném quân tình lên bàn, trầm giọng nói:

- Năm vạn đại quân của Trương Mạc xuất phát từ Hà Quan, dự tính sẽ 10 ngày sau đến Lâm Thao. Mã Đằng xuất phát từ huyện Ký, Quách Hiến xuất phát từ Hạ Biện, phỏng chừng cũng phải 7, 8 ngày. Các người cảm thấy thế nào?

Hoa Hùng Khúc Nghĩa cũng biết, Đồng Phi đã có chủ ý. Nếu chủ công định liệu trước, chắc hẳn đã có hậu chiêu. Việc trước mắt chính là muốn tử thủ ở Lâm Thao.

Hoa Hùng cũng không phải một võ tướng đơn thuần, ở trong Lương Châu quân nhất hệ, hẳn dụng binh không bằng Từ Vinh, nhưng cũng đọc qua binh thư chiến sách. Đặc biệt là trong lúc dưỡng thương, còn đọc thuộc lòng Thập tam thiên của Tôn Vũ.

Hoa Hùng hiện giờ cũng rất chín chắn.

Nhìn thoáng qua Khúc Nghĩa, Hoa Hùng nói:

- Thật ra, tại vùng Lũng Tây này, binh mã trong tay chủ công cũng không tính quá ít.

Đồng Phi ngăn ra:

- Văn Khai nói thế có ý gì?

- Đại Phương tại Lũng Tây khổ tâm kinh doanh hơn 10 năm. Lũng Tây quân có thể coi là dòng chính của chủ công. Lúc trước nếu không phải Đại Phương bị ám sát, hôm nay chúng ta có thể đặt chân Lương Châu, chiếm lĩnh Tam Phụ. . . Sau khi Đại Phương chết, quân Lũng Tây chia năm xẻ bảy, đích thực có không ít người bị hai tên Trương Mã thu nạp. Nhưng theo ta được biết, còn có rất nhiều người cũng không muốn cống hiến cho Trương Mã.

- A?

Đồng Phi nghe vậy liền cảm thấy hứng thú.

Hoa Hùng nói:

- Nói đến thì chuyện này lại là công lao của Bá Kiệm. Sau khi quân Lũng Tây bị thôn tính, có không ít người dẫn theo nhân mã bản bộ, hoặc là chiếm núi làm vương. Hoặc là làm thảo khấu, hơn mười nhóm nhân mã lớn nhỏ, nhiều tam 3, 4000 người, ít cũng mấy trăm người. . . Sau khi Bá Kiệm đảm nhiệm chủ bộ Lâm Thao, mượn quyền lợi trong tay âm thầm liên hệ với những người đó, đồng thời nghĩ cách bảo trợ họ. Hơn mười nhóm nhân mã này phân bố tại Dịch Đạo, Điều Thử Đồng Huyệt sơn, làng Ngũ Khê, thậm chí vùng Võ Sơn.

Đồng Phi hít mắt lại:

- Thì sao?

- Nếu chủ công muốn giáo huấn Trương Mã, sao không kéo đại kỳ, thẳng thắn nói là muốn chiếm lĩnh Lũng Tây? Ta nghĩ, chỉ cần chủ công kéo đại kỳ, không đến mười ngày, nhất định sẽ có thuộc hạ cũ của quân Lũng Tây đến đây hiệu lực.

Khi Hoa Hùng nói Khúc Nghĩa vẫn không nói gì.

Mãi đến khi Hoa Hùng nói xong hẳn mới buông quân tình xuống:

- Nếu như chỉ như thế, sợ rằng vẫn không đủ để hấp dẫn lính cũ của quân Lũng Tây.

- A?

- Chủ công phải bày ra đủ thực lực, khiến lính cũ của quân Lũng Tây tâm phục khẩu phục. Hoa tướng quân nói không sai, những người đó có thể đã từng trung với chủ công, nhưng hiện giờ chủ công không thể so với trước kia. Phải lập uy trước mọi người, mới có thể khiến họ thần phục.

Hoa Hùng cũng không tỏ ra không hài lòng gì.

Hắn biết Khúc Nghĩa, người này trong nội tâm hiện ra ngạo khí, mà Hoa Hùng năm đó sao lại không phải như vậy?

Hơn nữa, Khúc Nghĩa nói cũng không sai.

Tri nhân tri diện bất tri tâm, trời mới biết các trung thần ngày xưa hôm nay sẽ thế nào?

Luận hành quân chiến tranh, lâm trận chỉ huy, Đồng Phi tự nhận kém Khúc Nghĩa. Người này đọc sách không được nhiều, nhưng có một loại nhạy cảm trời sinh, có thể chuẩn xác tìm kiếm ra kẻ hở sơ tại trên chiến trường. Hắn lại còn tinh về luyện binh, Bối Ngồi quân ở trong tay hắn có thể nói cực kỳ lợi hại.

- Khúc Nghĩa, có chuyện cứ nói đừng ngại. Nói xem người cảm thấy nên lập uy thế nào?

Khúc Nghĩa nở nụ cười:

- Chủ công, trong lòng ngài đã có kết luận, Khúc Nghĩa chẳng qua là nói ra mà thôi.

Đồng Phi híp mắt lại:

- Nói như thế, người cũng cho rằng nên thu thập hắn sao?

- Nên như vậy!

Khúc Nghĩa thần nhiên cười:

- Nếu hắn muốn đi tìm cái chết, chủ công cần gì phải khách khí với hắn?

Nói xong hai người nhìn nhau cười ha ha.

Hoa Hùng dần dần hiểu ra, tay vuốt râu, nhỏ nhẹ nói:

- Ha ha, thủ cấp người này có thể cầm để tế cờ!

Không ai có thể quen thuộc Lâm Thao hơn người Lâm Thao.

Mà xem như người Lâm Thao sinh ra và lớn lên ở địa phương, Đồng Phi đối với địa hình hoàn cảnh xung quanh Lâm Thao có thể nói rõ như lòng bàn tay.

Đêm đã khuya, mây đen che khuất ánh trăng, trong không khí tràn ngập mùi đất ẩm ướt.

Từ chạng vạng đã bắt đầu nổi gió, hơn nữa sau khi trời tối đen gió càng lúc càng lớn, còn có cái lạnh của mùa đông.

Ngửa mặt nằm trên bãi cỏ, miệng ngậm một cành cây vừa mới nảy mầm, Đồng Phi nhìn cảnh tượng đồ sộ gió cuốn mây tan trên bầu trời, đột nhiên sinh ra hoài niệm vô cùng. 10 năm trước, khi y chỉ có mười tuổi, thường một mình chạy ra ngoài thành Lâm Thao, giống như hiện tại vậy. Điểm khác duy nhất là lúc đó y không nghĩ ngợi gì hết.

Cái loại vắng vẻ giữa cánh đồng bát ngát này khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt.

Cho đến ngày nay, Đồng Phi thật lâu chưa có cái loại cảm thụ như hồi bé, tâm tư càng không đình chỉ trong chốc lát.

Thật ra, thỉnh thoảng cũng không nghĩ chuyện gì hết, chỉ nhìn bầu trời dờ ra, cảm giác rất không tệ.

Đồng Phi nghĩ tới đây, lại càng hoài niệm cái loại vui vẻ 10 năm trước. Hai còn tuyết phủ phủ phục bên cạnh y, sư tông thú thì đứng ở trong bụi cỏ. Một bụi cỏ rất cao, hoàn toàn che giấu thân hình to lớn của A Sửu. Nhìn từ xa, còn tưởng rằng nơi này là một mảnh đất trống.

Đúng vậy, ở đây đã từng là một mảnh đất trống. Tuy nhiên hiện tại. . .

Có tiếng bước chân truyền đến, Đồng Phi xoay người ngồi dậy.

Cam Bí hốt hải chạy tới trước mặt Đồng Phi, hạ giọng nói:

- Chủ công, tên đó quả thật đóng quân tại Hà Cốc.

Đồng Phi híp mắt lại, thổi phèo cành cây trong miệng sau đó dắt sư tông thú, xoay người lên ngựa.

- Nếu đã tới rồi, đâu thể không chiêu đãi một phen được?

Nói xong y gơ lên tay. Chỉ thấy một trăm chiến mã lao ra từ trong bụi cỏ, trên ngựa là kỵ sĩ với áo giáp.

Đây là đội quân tinh nhuệ cường dũng Hoa Hùng chọn ra từ trong Thiết Giáp quân cho Đồng Phi, phụ trách trách nhiệm nay hộ tống Đồng Phi cùng hành động. Hà Cốc mà Cam Bí nói chính là một vùng bình nguyên theo dòng chảy sông Thao nằm ở Đê Đạo và đầu nguồn sông Hán đổ vào.

Đến nay Đồng Phi còn nhớ rõ, năm đó y chính là ở trên vùng bình nguyên này tập kích đội ngũ của Vệ gia đến cưới Đồng Lục.

Cam Bí nhỏ nhẹ nói:

- Chủ công, Hạ Hầu Bác đó quả thực nhất như chuột, ngài cầm mấy trăm đại kỳ xung quanh Lâm Thao, tên đó sợ không dám tiến về phía trước nữa. Uống công hấn được xưng là Hồng Mã Phỉ vương.

Đồng Phi cười:

- Đây không phải kế sách của ta, mà nên cảm tạ tổ tông của Mã Đằng kia... Năm đó con trai của tổ tông hấn Mã Viện là Mã Phòng từng lấy phương pháp tương tự mấy lần đánh bại Khương tặc. Năm đó khi Hạ Hầu Bác còn là Hồng Mã Phỉ vương, cuộc sống chỉ là ăn bữa hôm lo bữa mai, tự nhiên lúc nào cũng phải bảo trì dưỡng mãi mãi... Người, đừng để cho bản thân sống quá thoải mái! Cuộc sống quá thoải mái, bư hần vũ dũng sớm muộn cũng bị hao mòn hết.

Cam Bí gật đầu:

- Chủ công nói rất có đạo lý.

- Được rồi, dẫn theo các Vô Nan sĩ của người bắt đầu hành động đi!

Cam Bí lập tức tuân mệnh, xoay người lùi vào trong bụi cỏ. Đồng Phi khẽ vỗ đầu sư tông thú A Sửu:

- Bảo bối, bây giờ không có trọng giáp phòng hộ nữa rồi, lát nữa phải cẩn thận hơn, đừng để người khác làm bị thương, lão tử sẽ đau lòng.

Sư tông thú khẽ phì mũi một cái. Hình như đang nói: Chỉ một đám ô hợp, cho dù không có trọng giáp, cũng mơ tưởng làm ta bị thương.

Nó ngẩng cao đầu, phun ra một luồng khí mù nhàn nhạt từ trong mũi. Móng trước khẽ cào trên mặt đất.

Đứng ở vị trí của Đồng Phi nhìn xuống, cự ly chừng 800 bước chính là một vùng đại doanh.

Cửa doanh đại kỳ bay phấp phới, trên viết hai chữ 'Hạ Hầu' to như cái đầu. Trong doanh trại có tiếng xoang vang lên, yên lặng khác thường.

Mười mấy bóng người như rắn lủi đến cửa doanh.

Cam Bí mượn cây ngải cao che lấp thân hình. Trên mặt bôi bụi đen, trên người mặc bộ đồ bó sát người màu sắc tương tự như màu ngải. Đây là một số tâm đắc mà người Vô Nan sơn sinh sống tại Nam Sơn 400 năm tổng kết ra.

Dùng lời của Đồng Phi để nói: Đây có lẽ chính là bộ đội đặc chủng sớm nhất.

Chậm rãi gỡ cung tiễn xuống, Cam Bí giơ tay lên, mấy bóng đen từ trong bụi cỏ lủi ra, sau đó tới gần cửa đại doanh.

Đột nhiên, bầu trời truyền đến một tiếng sét đánh.

Một vệt sáng trắng xóa hiện lên, Cam Bí khẽ buông ngón tay, hai cây lợi tiễn từ trong bụi cỏ bay ra, đâm trúng ngực vệ binh.

Tiếng sét đánh át đi tiếng la thảm của vệ binh.

Theo tia chớp biến mất, bóng đen xuất hiện, trong nháy mắt đẩy ra cự mã và các vật cản trở ở ngoài cửa doanh, dọn sạch thông đạo.

Lúc này Cam Bí dẫn theo những người khác nhanh chóng đi tới cửa đại doanh, đưa tay ra hiệu với người dọn vật cản lúc trước, sau đó vô thức lướt vào trong đại doanh.

Gió lúc này càng thổi lớn hơn!

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Đồng Phi vươn tay ra, cảm thụ được độ ẩm trong không khí.

Đây là một số kiến thức cơ bản học được từ lão nhân trong sơn thôn khi làm nhân viên kiểm lâm ở kiếp trước.

Có thể việc mà các lão nhân nói có rất nhiều đều mang theo màu sắc mê tín. Nhưng truyền thừa mấy trăm năm, thậm chí một số kiến thức nghìn năm, sở dĩ có thể truyền thừa đương nhiên là vì những kiến thức này đã từng đạt được vô số lần chứng thực.

Từ độ ẩm trong không khí, từ sắc trời, từ sức gió. . .

Đồng Phi phán đoán ra, nhiều nhất là một canh giờ, khẳng định sẽ có một trận mưa to.

Thực sự là thời tiết chó chết, Hạ Hầu Bác kia biết chọn thời gian thật, lại vào lúc này đến cảnh nội Lâm Thao.

Hy vọng tất cả có thể thuận lợi.

Vẫy tay, hai binh sĩ khiêng một thanh đại chùy đi tới trước ngựa của Đồng Phi.

Lấy tay quắc đại chùy vào trong tay, Đồng Phi hít sâu một hơi, một tay kéo dây cương, sau đó thở hắt ra một ngụm khí đục.

Giống như vì phối hợp với luồng khí đục này của y, trong đại doanh Hà Cốc đột nhiên nổi lửa.

Sau đó, bên trong đại doanh phát ra tiếng la hét thảm thiết, lửa mượn gió thổi, trong nháy mắt lan tràn ra.

- Các huynh đệ, theo ta giết địch!

Đồng Phi dùng thanh âm trầm thấp hô lên.

Sư tông thú từ lâu đã không nhận được trong sát na phi lên cao, phóng tới đại doanh Hà Cốc hầu như đã biến thành biển lửa.

Một trăm cường dũng theo sát phía sau Đồng Phi.

Hai con tuyết quỷ chạy xung quanh trước sau sư tông thú, ở trước cửa ngựa mặt lên trời phát ra âm thanh như sói tru.

- Địch tập kích. . .

Có binh sĩ đóng ở tiền doanh từ trong trướng bông đi ra, khi ngẩng đầu nhìn thấy nhóm Đồng Phi thì không khỏi kinh hoàng la lên.

Cũng không đợi thanh âm ra khỏi miệng, một con tuyết quỷ phi lên, lộ ra hàm răng trắng xóa cắn lên cổ binh sĩ. Thân mình thuận thế lao tới trước, một luồng máu phun ra. Cổ binh sĩ đã bị khuyết hơn một nửa, đầu treo trên cổ, người ngã rầm xuống đất.

Lúc này, Đồng Phi đã chạy vào trong đại doanh.

- Truy hình kỵ trận. . . Theo ta xông lên!

Đồng Phi hét lên và đánh vào trong đám người. Đôi đại chùy mang theo kinh phong trên dưới tung bay, không người có thể kháng cự.

Từ tiền quân đánh thẳng vào trung quân, liền thấy đám người Cam Bí bị vây ở chính giữa.

Đồng Phi liếc mắt nhìn ra những người đó cũng không phải là binh sĩ bình thường, võ nghệ cao cường, hơn nữa phối hợp rất ăn ý.

Võ nghệ của Cam Bí không kém, nhưng không thể thoát khỏi vòng vây của những người đó.

Trong đám người có một viên đại tướng, trong ánh lửa nhìn qua đặc biệt bắt mắt.

Người này dưới ngựa thân cao khoảng 9. 6 xích, mặc chiến bào màu đỏ thẫm, mặt trên thêu đồ án đầu ngựa màu đỏ. Khoác Lưỡng Đương khải, mặt trên bôi chu sa, cười Tê phong thú lông quần màu đỏ rực, chính là

thuần huyết bảo mã hiếm thấy. Tay nắm Phương Thiên Họa Kích, thân kích màu đỏ rực, trên hai khía còn thấm quang mang màu đỏ sẫm.

Đồng Phi nhìn người đó, không khỏi giật mình.

Vì sao chứ?

Trang phục, binh khí của người này tương tự với Lữ Bố Lữ Phụng Tiên.

Tuy nhiên so với Lữ Bố người này hiển nhiên càng phong tao hơn. Bộ áo liền quần đó ngay cả người kiến thức rộng rãi như Đồng Phi cũng chưa bao giờ thấy qua.

Trong lòng khó hiểu: đây là ai? Chẳng lẽ chính là Hồng Mã Phỉ Vương Hạ Hầu Bác kia?

Khó hiểu thì khó hiểu, nhưng trên chiến trường đâu cho phép phân tâm? Đồng Phi coi như là nhân vật thân kinh bách chiến rồi, đương nhiên minh bạch đạo lý này.

Hai chân khê huých vào bụng sư tông thú. A Sư lập tức hiểu ý của Đồng Phi, ngửa mặt lên trời hí dài một tiếng.

Thanh âm của Sư tông thú rất lớn, mặc dù trong doanh trại tiếng người ồn ào, nhưng không thể át đi tiếng hí đó.

Trong sát na, ngoại trừ ngựa của một trăm quân sĩ đi theo Đồng Phi còn vững vàng, trong đại doanh người hô ngựa hý, vô cùng hỗn loạn. Rất nhiều chiến mã bị tiếng hí có thể coi là khí thế ngất trời của sư tông thú gây sợ hãi, hai chân như nhũn ra.

Tướng lĩnh cầm trong tay Phương Thiên Họa Kích ghì chặt dây cương, ánh mắt lướt qua Đồng Phi.

Đồng Phi phân ra song chùy, một chiêu Dã Mã Phân Tung.

Chùy pháp chưa bao giờ lấy tốc độ là chủ, nhưng chiêu này của Đồng Phi lại nhanh như tia chớp. Hai địch tướng ngăn cản lối đi của Đồng Phi giờ binh khí nghênh đón. Nhưng không ngờ sau khi Đồng Phi tách ra song chùy, tốc độ của chùy nhanh, tốc độ của sư tông thú còn nhanh hơn.

Trong chớp nhoáng sư tông thú tăng tốc lao về phía trước.

Đồng Phi song chưởng uốn lượn, đại chùy mượn mã tốc nên thật mạnh lên hai cây binh khí, lực va đập thật lớn cũng không bởi vậy mà dừng lại. Hai tướng địch thậm chí không biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra, Đồng Phi cũng đã xuất hiện ở trước mặt.

Binh khí trong tay căn bản không thể cầm chắc, theo chùy thế nên rầm lên ngực.

Về phần sống hay chết, Đồng Phi đã không còn quan tâm. Sau khi hai tướng địch ngã ngựa, 800 chiến mã nhanh như điện chớp xông tới.

- Đồng Tây Bình ở đây, Hạ Hầu Bác có dám đánh một trận với ta?

Hạ Hầu Bác, chính là người có trang phục còn phong tao hơn cả Lữ Bố.

Hắn tuổi chừng ngoài 40, có huyết thống của người Đê Tứ Chi, tại Tây Hải quả thật có thể nói là nhân vật đại danh鼎鼎.

Xuất hiện vào năm Trung Bình thứ hai, cũng chính vào lúc Lương Châu hỗn loạn nhất.

Sáu năm tung hoành, có thể nói là chưa gặp được địch thủ. 108 tộc nhân Tứ Chi dưới trướng, mỗi người đều là năng chinh quán chiến.

Đã từng giao thủ với Mã Đằng, hơn trăm hiệp chưa từng phân thắng bại. Sau đó hai người cảm mến nhau, Hạ Hầu Bác liền dẫn theo nhân mã bản bộ đầu nhập vào Mã Đằng. Người này ở trong quân Mã Đằng có danh xưng là ngoại tính đệ nhất nhân, vô cùng lợi hại.

Nhưng giống như Đồng Phi đã nói, người chỉ cần học được hưởng thụ, học được an nhàn thì sẽ trở nên nhát gan.

Nếu là vào lúc trước khi còn làm mã tặc, Hạ Hầu Bác khẳng định sẽ dẫn theo nhân mã đánh thẳng tới Lâm Thao. Nhưng hiện tại đã làm quan, tính khí cũng tăng thêm vài phần cẩn thận. Không vì cái gì khác, chức quan có lớn, chung quy phải có mạng mới làm được.

Cẩn tắc vô áy náy...

Đồng Phi rất rõ ràng, người như vậy biểu hiện ra vũ dũng, nhưng trên thực tế đã mất đi dũng khí năm đó.

Vòng chùy đánh vào trong đám người, các võ tướng bao vây Cam Bí lập tức loạn cả lên. Võ nghệ của những người này có thể không tệ, nhưng sao so được với sự dũng mãnh của Đồng Phi. Cam Bí nội ứng ngoại hợp, dẫn người thuận thế cướp được hơn mười chiến mã, một tay Thanh Phong mâu, một tay Nguyệt Nha kích. Mâu như thiểm điện, kích như bôn lôi, giết cho binh mã của Hạ Hầu Bác người ngã ngựa đổ.

Đồng Phi đối diện với Hạ Hầu Bác, vòng chùy đánh ngay.

Hạ Hầu Bác mặc dù đã không còn cương khí như năm đó, nhưng cũng không phải gia cầm mặc cho người xâm lược. Phương Thiên Họa Kích mang theo một vệt kích vân đỏ rực bay lướt đâm thẳng tới Đồng Phi. Trong nháy mắt hai ngựa đan xen, Đồng Phi rung mạnh cán chùy, đại chùy vang lên leng xeng, xiềng xích trôi xuống xuất thủ. Thuận thế xoay người, chùy trái đập mạnh lên đầu chùy trôi xuống.

Chỉ nghe một tiếng nổ chất chúa, đầu Lôi Cổ Úng Kim Chùy giống như trường hồng quán nhật bay thẳng ra ngoài.

Hạ Hầu Bác nghe được tiếng gió rít sau người, vô ý thức giơ kích móc về phía sau, sử một chiêu Tô Tần Bối Kiếm muốn ngăn cản.

Nói đến thì Hạ Hầu Bác đích thật không kém, từ trong tiếng kinh phong đã nghe ra không phải là ám khí như tên các loại.

Tuy nhiên hẳn lại không nghĩ tới chiêu Lưu tinh chùy này của Đồng Phi. Lực đạo của đại chùy bay ra vốn không nhỏ, lại còn thêm Đồng Phi đập thêm một chùy, Lưu tinh chùy đó nhanh như tia chớp, nện rầm lên cán kích. Lực lượng quá lớn đập nát bảy thiết khái trên người Hạ Hầu Bác, cán kích còn bị lồm vào trong thịt, Hạ Hầu Bác đau đớn hét lên thảm thiết, phủ phục trên ngựa chạy trốn chết.

Đồng Phi chưa đuổi kịp thì mười mấy tướng địch Tứ Chi đã xông tới bao vây.

Đại chùy tuột tay, nhưng Đồng Phi lại không lo lắng chút nào. Tháo xuống kim qua trên yên ngựa, phối hợp với chùy trái đánh với tướng địch.

Nói đến thì đại chùy và kim qua, một cái nặng hơn trăm cân, một cái 36 cân, một nhẹ một nặng, khó có thể thi triển.

Nhưng ở trong tay Đồng Phi lại trở nên quỷ dị phi thường. Lúc đại chùy như bôn lôi, lực mang thiên quân, lúc lại nhẹ nhàng như lông hồng, mà kim qua lại thể lớn lực trầm. Đặc biệt là 72 viên đá trên kim qua, trong ánh lửa khúc xạ ra ánh sáng mê ảo. Một nhẹ một nặng, thay thế chuyển hoá, khiến người khác khó có thể ngăn chặn, quả nhiên quỷ thần khó lường.

Kim qua đập nát đầu, máu me bắn ra trong ánh sáng thê lương.

Đại chùy đập gãy xương, tiếng kêu thảm thiết khiến người khác nhin không được có xung động bưng tai lại.

Người hung ác, sự tông thú càng thêm tàn nhẫn. Ngựa vó đã gãy chân ngựa của quân địch, lại đột nhiên há mồm cắn xe, cắn cho chiến mã của tướng địch mình đầy thương tích. Lúc đầu có mười mấy tướng lĩnh vây quanh Đồng Phi, nhưng đến sau đó, hai ba mươi tướng địch Tứ Chi vây quanh Đồng Phi, không dám chính diện giao phong, lại lén lút cầm ra cung tiễn chuẩn bị đánh lén.

Có câu là, kẻ làm đại tướng mắt nhìn lục lộ, tai nghe bát phương.

Đồng Phi nhìn rõ ràng, khe miệng nhếch lên, trùy trái leng xeng ném ra xiềng xích, sợi xích dài hơn hai trượng sau khi tung ra, đại chùy quay vù vù. Tướng địch Tứ Chi bị đánh cho gãy xương đứt gân, có mấy người còn bị lưỡi câu trên xích xé rách da thịt, máu tươi nhễ nhại.

Xa xa, Hạ Hầu Bác vừa mới chạy được hơn trăm bước đột nhiên nghe được đối diện truyền đến tiếng rống to.

- Lão già kia, để bảo mã lại cho ta rồi đi không muộn. . .

Một con chiến mã đánh ra từ trong loạn quân, Cam Bí vùng kích chém về phía Hạ Hầu Bác.

Hạ Hầu Bác vội vội vàng vàng giơ kích ngăn cản. Khi khía của hai kích quần vào nhau, Cam Bí đột nhiên buông tay, trong nháy mắt đảo qua Hạ Hầu Bác, Thanh Phong mâu đột nhiên xuất thủ, một vết hàn quang xẹt qua, đâm thẳng vào cổ họng Hạ Hầu Bác.

Giơ tay hất lên, Hạ Hầu Bác rơi xuống ngựa.

Cam Bí nắm được dây cương của Tê phong thú, đột nhiên mượn lực đằng không, rồi ngồi vững vàng trên người hãn huyết bảo mã.

- Hạ Hầu Bác đã chết, các người còn không đầu hàng, còn đợi đến khi nào?

Đúng lúc này, đại chuỳ của Đồng Phi tuột tay, kéo theo mấy lá gan bay lên cao.

Giữa mây đen, một tia sét nổ vang, đánh trúng vào đầu Lôi Cổ Ứng Kim Chùy.

Nói đến thì Lôi Cổ Ứng Kim Chùy cũng là tinh thiết bách luyện chế tạo ra, nhưng dưới thiên uy của thiên nhiên bị đánh cho nát bấy.

Vụn sắt văng ra, trong phương viên mười trượng lóe ra lói điện sáng choang.

Người né tránh không kịp bị vụn sắt bắn trúng, tại chỗ ngã xuống vùng máu.

Cam Bí sửng sốt. . . Hơn trăm cường dũng cũng sửng sốt. . . Binh sĩ dưới trướng Hạ Hầu Bác cũng đều ngây ngẩn cả người, thậm chí đã quên chống lại.

Đồng Phi cũng giật mình.

Vừa rồi giết hưng khởi, không ngờ đã quên chuyện lói điện này.

May là khí lực đã hết, đại chuỳ tuột tay, bằng không, hiện tại y đã...

Trống ngực đập thành thạch, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra không sao cả. Sau một tiếng sét qua đi, mưa tầm tã trút xuống.

Đồng Phi ghìim ngựa đứng ở trong mưa, vẻ mặt dữ tợn.

Ầm ầm, rầm rầm. . . Lại một tia sét nổ vang giữa không trung, tia chớp chiếu sáng cả một vùng Hà Cốc trắng xóa...

300. Chương 300: Ác Chiến (6,7)

- Đồng Tây Bình y có thể thu thiên lôi, là con trai lôi thần?

Tào Tháo trừng to mắt, hồi lâu mới rặn ra một câu:

- Đây không phải nói linh tinh sao, lẽ nào Đồng Trác đã thành lôi thần?

Lời này chợt nghe rất buồn cười, nhưng lắng nghe một chút thì phát hiện bên trong có nhiều bí ẩn.

Phải biết rằng, Đồng Trác là quốc tặc mà chư hầu Quan Đông lên án, là vong quốc chi thần tội ác tày trời, là căn nguyên thiên hạ hỗn loạn.

Mặc kệ sự thực thế nào, chư hầu Quan Đông xem như xuất thân sĩ phu ở trên điểm này có thể làm được cái gì thì làm cái đó. Mà bình dân bách tính bên dưới trừ phi là biết tin tức, phần lớn mọi người cuối cùng sẽ lựa chọn tin tưởng sĩ phu.

Nhưng hiện tại, người bị các sĩ phu lên án sau khi chết biến hóa nhanh chóng thành thần linh, vậy dân chúng sẽ nghĩ thế nào chứ? Phải biết rằng, mặc dù trong Luận ngữ có thuyết pháp tử bất ngữ quái lực loạn thần, nhưng dân chúng vẫn tin tưởng điều này.

Người chết đã thành thần linh, nói rõ người ta cũng không làm sai.

Nếu Đổng Trác không làm sai, vậy chính là chư hầu Quan Đông đổi trắng thay đen, bọn họ mới là đầu sỏ gây nên.

Cái danh đại nghĩa này dù là ai cũng không dám làm mất. Nếu như một khi xảy ra nhiều loạn, vậy thì không phải là một chuyện nhỏ rồi.

- Phụng Hiếu, người nói chuyện này có phải là Đổng Tây Bình ở bên trong giở trò quỷ hay không?

Quách Gia lắc đầu, cười khổ:

- Không giống. . . Tuy nhiên bây giờ ta vẫn chưa thể nói chính xác được, càng nhìn không rõ tiểu sư đệ này của ta nữa rồi.

Những lời này quả thực không phải lời khước từ gì, hẳn quả thật nhìn không rõ lộ số của Đổng Phi rồi!

Trước kia Đổng Phi trốn vào Nam Sơn, Quách Gia còn có thể nhìn ra mảnh khoe. Nhưng một loạt động thái từ sau khi Đổng Phi đánh ra khỏi Nam Sơn, hẳn đã có phần không nhìn ra rồi. Mang theo mấy trăm người già phụ nữ trẻ em, không muốn nhanh chóng rút về Trương Dịch, lại ở các nơi Hán Dương làm mưa làm gió. Đổng Phi rốt cuộc đang giở trò gì? Quách Gia nghĩ vỡ đầu cũng nghĩ không ra kết quả.

Hắn cũng nghĩ tới khả năng minh tu sạn đạo, ám độ trần thương.

Tuy nhiên theo tin tức phía Lương Châu truyền đến, Đổng Phi đích thật là mang theo một đám gia quyến chuyển chiến, hẳn liền hồ đồ.

Đối với sự tồn tại của nữ binh, đám người Mã Đằng cũng không biết được.

Mặc dù Tào Tháo biết thủ hạ của Đổng Phi có một đám nữ binh, nhưng trong lòng vẫn có vẻ khinh thường.

Cho nên, rất nhiều người đều tự cho là đúng đem một đám hồ nữ bên người Đổng Phi trở thành gia quyến rút lui theo Đổng Phi.

Tào Tháo nghe Quách Gia nói như thế, cũng cảm thấy đau đầu!

- Trọng Đức, nhân thủ của Đổng Phi tại Trương Dịch người có từng tìm hiểu rõ ràng không?

Trình Dục gật đầu:

- Đã có tin tức, trong số những người Đổng Phi lưu thủ tại Trương Dịch lúc đầu lấy hai người là chủ. Một người là Trần Đáo, một người là Hoàng Thiệu. . . Sau đó lại cộng thêm một người, nhưng trên cơ bản không tham dự sự vụ của Trương Dịch. Ừm, người này từng làm lang tại Lạc Dương, tên là Giả Hủ, là người Vũ Uy. Có điều tư liệu của hắn cũng không tính nhiều lắm.

Giả Hủ?

Tào Tháo nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Tuân Du.

Tuân Du nói:

- Cái tên Giả Hủ này ta nghe nói qua. Nhưng khi người này tại Lạc Dương cũng không phải rất biểu lộ, ta cũng là nghe thúc công của ta đề cập qua người này... Ừm, Giả Hủ tính về cơ bản, sau đó bởi vì trong nhà gặp chuyện không may, cho nên trí sĩ về nhà.

Tào Tháo đánh thót một cái.

Thúc công của Tuân Du là ai? Đó là sĩ nhân Tuân Sảng danh dương thiên hạ.

Nhân vật có thể được Tuân Sảng Tuân Từ Minh nói ra, chỉ sợ sẽ không đơn giản như Tuân Du nói chỉ tình về cơ biến.

Lúc trước Tào Tháo tại Huỳnh Dương giao chiến với Đổng Phi, Giả Hủ đã làm Hí Chí Tài tức chết, nhưng cũng không chân chính lộ diện.

Người thế hệ trước có lẽ lý giải về Giả Hủ, nhưng người thì chết, người thì đi rồi.

Mà bên người Tào Tháo cũng có một người tương đối rõ ràng về Giả Hủ, đáng tiếc lúc này lại bị phái đến Toánh Xuyên, không có ở bên cạnh.

Người này là ai?

Tự nhiên chính là Lý Thông đã từng kề vai chiến đấu với Giả Hủ.

- Còn không?

Chung Dao đột nhiên mở lời:

- Thủ hạ của Đổng gia tử chắc không chỉ vài người này thôi chứ.

Trình Dục nói:

- Lúc đầu nhân thủ của Trương Dịch đích thực không nhiều lắm, võ tướng có Trần Đáo Hàn Đức, Bùi Nguyên Thiệu Đổng Triệu Đổng Khí. Phần lớn là gia tướng của Đổng Phi. Có điều sau đó nhân thủ của Trương Dịch đột nhiên tăng lên rất nhiều, hơn nữa đều được một người dẫn qua.

- Ai?

- Lư Thực, Lư Tử Can!

Tào Tháo nghe vậy không khỏi hít một hơi lạnh.

- Lư công không phải là về quê rồi sao? Sao lại tới Trương Dịch?

Tuy nhiên vừa nói hết lời, Tào Tháo liền có phản ứng, nhỏ nhẹ nói:

- Ta không ngờ quên mất, Tây Bình là học sinh của Lư công.

Đám người Chung Dao nhú mày.

Họ có thể bỏ mặc bất kỳ người nào, nhưng không thể không cho Lư Thực mặt mũi. Uy vọng của Lư Thực quá lớn, lớn đến mức căn bản không phải đám người Chung Dao có thể nói ra nói vào. Huống chi, học vấn đạo đức của Lư Thực đã nổi tiếng thiên hạ.

Ngay cả Lư công cũng đầu nhập vào Đổng Phi?

Quách Gia không khỏi cảm thấy mê man.

Lẽ nào lựa chọn khi đó của ta thật sự đã sai lầm?

Trình Dục nói:

- Sau khi Lư công đến từng dẫn đi hai người, một người tên là Hạ Tề, một người lại là Thái Sơn tặc Tang Bá năm đó. Về phần còn có những người khác hay không thì hiện nay vẫn còn chưa rõ ràng... Chỉ biết có một quan thự tên là Tướng Tổ doanh, có điều không có người biết Tướng Tổ doanh đó rốt cuộc ở đâu, cũng không rõ lắm Tướng Tổ doanh rốt cuộc làm cái gì. . . A, thám tử nói, trong Tướng Tổ doanh có vài người thường hay xuất hiện tại phủ nha Cư Duyên thành, một người tên Mã Quân, một người tên Phí Ốc, cụ thể hai người có lai lịch gì thì ta đã mệnh mệnh thám tử tiếp tục tìm hiểu, nhưng từ đó đã mất đi liên hệ.

- Mã Quân Phí Ốc?

Trong phòng có một người đột nhiên lên tiếng:

- Sao họ lại ở Trương Dịch?

- Tử Dương biết hai người này sao?

Người nói đứng lên, hấn dung mạo tuấn tú, dáng vẻ bất phàm.

Người này tên là Lưu Diệp, là người Hoài Nam Dương Châu, hơn nữa còn là dòng dõi Hán thất. Hứa Thiệu từng bình Lưu Diệp có tài phụ tá, rất có uy vọng. Sau khi Lưu Dao đến Dương Châu từng nghĩ chinh tích Lưu Diệp, nhưng bị Lưu Diệp cự tuyệt, mang gia nhân nương tựa vào Tào Tháo.

Lưu Diệp nhú mày:

- Phí Ốc là người Giang Hạ, từng cầu học tại môn hạ của danh sĩ Miện Nam là Hoàng Công, là một nhân tài hiếm có. Về phần Mã Quân, người này tinh về cơ tạo, cực kỳ thông minh, mặc dù thanh danh không hiện, nhưng là một người có đại tài.

- A?

Tào Tháo lấy làm kinh hãi.

Lưu Diệp rất ít khen người khác, nhưng hiện tại lại...

Tuy nhiên hiện tại nói cái gì cũng đã chậm, người đã đến Trương Dịch, chỉ sợ muốn mời qua đây cũng không có khả năng.

Tâm tình Tào Tháo thoáng cái trở nên rất u buồn.

- Trọng Đức, nghĩ cách phái người lẫn vào Trương Dịch, nhất định phải biết rõ ràng Trương Tổ doanh kia rốt cuộc làm cái gì. . . Mặt khác nhìn xem có thể mời Mã Quân và Phí Ốc trở về hay không. Nếu Phí Ốc là người Giang Hạ, có thể mời Lưu Cảnh Thăng hỗ trợ.

Sau khi xử lý thỏa đáng chuyện này, Tào Tháo không suy nghĩ đến việc Trương Dịch nữa.

Dù sao, mặc kệ tình huống của Trương Dịch thế nào, cũng không có quan hệ quá lớn với hắn. Việc cấp bách là phải làm tốt việc trước mắt.

- Chuyện của quận Đông Hải xử lý thế nào rồi?

Tuân Úc hồi đáp:

- Quân Hoàng Cân mà Mãn Bá Ninh để lại Đông Hải đã bị chúng ta tiêu hóa hoàn toàn, coi như có thể tiếp tục tiến hành. Từng bước tiến hành như vậy, một mặt có thể bảo đảm binh mã của chủ công hoàn mỹ, mặt khác cũng có thể khiến đám người Viên Thiệu không chú ý tới chúng ta. Ha ha, thậm chí hiện tại Cung Cảnh cũng mang ơn, không ngừng dành cho ủng hộ.

- Vậy truân điền. . .

- Phương pháp truân điền ta đã tỉ mỉ nghiên cứu qua. Kỹ yếu truân điền lúc trước Đồng hầu để lại có thể nói cơ bản hoàn thiện. Nhưng Thanh Châu Duyệt Châu không giống kinh triệu, chúng ta cũng không thể khoa trương như Đồng Trắc, có thể muốn làm gì thì làm. Thanh Châu Duyệt Châu phần lớn có chủ, muốn thúc đẩy truân điền thì phải từ từ mà đi. Cũng phải tìm một hai nhân tài tinh về việc này.

Tuân Úc cũng là một nhân tuyển rất tốt...

Nhưng bảo hắn chủ trì đại cục có thể, xử lý việc nhỏ, quả thật cần phải có nhân tài chuyên môn.

Tào Tháo hỏi:

- Thế có nhân tuyển thích hợp nào không?

Tuân Du nói:

- Ta biết một người, tên là Tảo Chi, là người Toánh Xuyên, tinh về nội vụ. Có thể đảm đương việc này.

Lưu Diệp cũng nói:

- Ta cũng có một nhân tuyển, tên Trịnh Hồn. Người này là huynh đệ của Trịnh Thái, tự Văn Công, cũng tinh về nội vụ.

- A? Trịnh Thái còn có huynh đệ?

- Đúng vậy!

- Vậy Trịnh Hồn hiện giờ ở đâu?

- Người này hiện giờ ở Nhữ Nam, nếu chủ công muốn hấn cống hiến, Lưu Diệp nguyện làm thuyết khách, đi khuyên bảo Văn Công tới hiệu lực cho chủ công.

- Như vậy, làm phiền Tử Dương rồi!

Tào Tháo lại an bài mọi việc thỏa đáng, sau đó mọi người đứng dậy cáo từ.

Nhìn phòng khách vắng vẻ, Tào Tháo đột nhiên sinh ra một loại cảm giác tịch mịch.

Người khác đều có thể đoàn tụ với gia nhân, vì sao ta lại không thể. Nếu thế thì, cho dù ta có thể dưới một người, trên vạn người thì có ích gì? Hiện giờ sự nghiệp của ta cuối cùng cũng có chút thành tựu, tự nhiên phải nghênh tiếp phụ thân đến đây đoàn tụ với ta.

Nghĩ tới đây, Tào Tháo lập tức tìm đứa cháu trai bốn gia là Tào Dực tới, sai hấn đến nơi ở của Tào Tung tại Thái Sơn truyền tin.

Tào Dực này tự An Dân, bình thường rất cơ linh, Tào Tháo rất thích.

Sai hấn đến Thái Sơn coi như là một loại tín nhiệm. Tào Dực đương nhiên sẽ không cự tuyệt, lập tức lĩnh mệnh rồi vội vã lên đường.

Đầu của Hạ Hầu Bác treo trên đại kỳ tại đầu thành Lâm Thao.

Đồng Phi leo lên thành lâu, cảm thụ được bầu không khí an bình và tường hòa sau đại chiến.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, khiến người khác nhìn không được sinh ra xung động muốn nôn mửa.

Máu loãng theo rãnh nước trên tường thành chảy xuống, máu màu đỏ sẫm, hơi đặc sệt, tỏa ra mùi tanh tưởi.

Khắp nơi trên đất là tàn thi đoạn chi, tiếng than khóc của binh sĩ liên tục quanh quẩn bên tai Đồng Phi.

Ngay trong khung cảnh tiêu điều này lại có rất nhiều cô nương khoác áo bào trắng đi tới đi lui, cực kỳ thuần thực chữa trị cho người bị thương.

Người Lâm Thao cũng tự phát đến đây hỗ trợ, dùng từng chiếc cáng cứu thương thô sơ khiêng người bị thương từ trên đầu thành xuống dưới.

Cam Bí nhìn không được khen:

- Chủ công, không nghĩ tới những nữ nhân này lại phát huy được công dụng quan trọng như vậy đấy.

Đồng Phi nở nụ cười:

- Lão Hổ, nếu như họ vô dụng, ta hà tất mang theo trên người?

Cam Bí nghe vậy gãi đầu cười cộc lốc:

- Ta còn tưởng rằng chủ công là vì. . .

Mặc dù cũng không nói ra hết, nhưng hàm nghĩa trong giọng nói lại hết sức rõ ràng. Đồng Phi sao lại không biết, chỉ sợ Cam Bí xem những hổ nữ này trở thành doanh kỹ. . . Nhưng may mà hấn coi như quy củ, không gây ra phiền phức gì.

- Ta nghe nói, trời sinh ta tất có nơi hữu dụng. Mỗi người sinh ra đều có một mặt sở trường và không sở trường. Bất luận nam nữ, đều là như thế. Có nữ nhân tinh về cầm kỳ thư họa, có nữ nhân lại có thể lên ngựa cầm thương. . . Ha ha, có người cầu thả, có người cẩn thận tỉ mỉ. Chúng ta nên đặt ánh mắt lên mặt sở trường của họ, mà không phải chăm chăm nhìn vào khuyết điểm.

Hoa Hùng nghe vậy liên tục gật đầu:

- Chủ công nói rất phải.

Tay vịn lỗ châu mai, Đồng Phi nhìn liên doanh đằng xa:

- Thật ra ta cũng có khuyết điểm, mỗi người đều có khuyết điểm. Tỷ như Khúc Nghĩa, hấn bản tính cao ngạo, có đôi khi rất kiêu ngạo ương ngạnh. Nhưng hấn đích thực có bản lĩnh để kiêu ngạo. Người xem, lần này ta mệnh hấn tử thủ Tác Tây thành, 700 Bối Ngồi sĩ lại đánh cho 5 vạn đại quân của Trương Mạc không thể tiến thêm một bước, đích thật là ngoài dự liệu của ta... Nếu không có Khúc Nghĩa, chỉ sợ hiện tại áp lực chúng ta phải tiếp nhận sẽ lớn hơn nữa.

Hoa Hùng và Cam Bí nghe vậy cũng đều bất giác gật đầu đồng ý.

- Khúc Nghĩa là người có thể trọng dụng, nhưng phải dùng thận trọng. Đây là kiến nghị năm đó Lư sư cho ta. Trải qua mấy năm tôi luyện, tin tưởng hấn cũng biết lúc nào thu liễm, lúc nào có thể kiêu ngạo. Hiện tại, ta cho hấn cơ hội này.

Đồng Phi tay cầm kim qua, khẽ gõ vào lỗ châu mai trên tường thành.

Chớp mắt đã bước vào tháng hai rồi, cùng Mã Đằng Quách Hiến giao phong cũng đã 20 ngày...

Sau khi diệt toàn bộ nhân mã Hạ Hầu Bác tại Hà Cốc, thanh uy của Đồng Phi đạt được một mức độ khó có thể dùng ngôn ngữ miêu tả.

Toàn bộ Lũng Tây đều xôn xao.

Cũng không biết là ai truyền ra lời đồn, nói Đồng Phi là con trai lôi thần.

Thái sư Đồng Trác bị tiểu nhân hãm hại, tuy chết nhưng trở thành thần linh. Trong lúc nhất thời, Lũng Tây người người cảm phần, các nơi không ngừng xuất hiện phản loạn.

Quân Lũng Tây trước kia không muốn thần phục Trương Mã, người cách Lâm Thao gần thì đều đến đây gia nhập.

Mà nhân mã cách Lâm Thao xa thì ngay tại chỗ triển khai hành động. Hoặc là cắt đứt đường vận lương của Trương Mạc, hoặc là tập kích quấy rối nơi đóng quân của Trương Mạc. Vốn từ Hà Quan đến Tác Tây thành chỉ cần 8, 9 ngày, nhưng Trương Mạc phải đi hết 20 ngày.

Hai mươi ngày, đối với Khúc Nghĩa được Đồng Phi ủy nhiệm thì đã là dư dả.

Nhưng Đồng Phi biết, trong 20 ngày trước, thương vong của phe mình cũng cực kỳ lớn. Có thể kiên trì bao lâu y cũng không thể nói rõ. Tuy nhiên có một điểm Đồng Phi tin tưởng vững chắc, Giả Hủ nhất định sẽ có hành động. Nhưng hành động thế nào, hành động khi nào, Đồng Phi cũng không biết. Dù sao thì đã đến bước này rồi, nếu tin Giả Hủ, vậy tin tưởng tới cùng đi.

Dưới thành, tiếng trống tiền chiến của quân Mã Đằng lại một lần nữa vang lên dồn dập.

Sĩ tốt của quân Mã Đằng như thủy triều tấn công tới đầu thành Lâm Thao.

Đây đã là ngày công kích thứ sáu rồi...

Đồng Phi khẽ híp mắt, một tay nắm một mặt thuẫn bài, giơ cao kim qua trong tay.

Có lẽ, bọn tử phu đã bắt đầu hành động rồi!

Nghĩ tới đây, khóe miệng Đồng Phi khẽ nhếch lên, mắt híp thành một đường, nhìn quân địch cách tường thành càng ngày càng gần.

Không biết, động tác nhếch khóe miệng này của y đã dành cho thủ quân Lâm Thao đầy đủ lòng tin.

Thuần bài thủ tiến lên, cung tiễn thủ giương cung cài tên, làm tốt chuẩn bị. Một lát sau, kim qua trong tay Đồng Phi đột nhiên hạ xuống.

- Bắn cung!

Theo tiếng gầm lên của y, chỉ nghe trên đầu thành vang lên vù vù, tên như châu chấu bay bắn ra, che khuất cả mặt trời...

301. Chương 301: Lũng Tây Đại Hội Sư (1,2)

Gió xuân ở Lũng Tây rất êm dịu, thổi lên mặt rất thoải mái.

Đặc biệt khi đến buổi tối, trong gió mang theo mùi thơm của bùn đất, khiến người khác vui vẻ thoải mái, có thể quên rất nhiều phiền não.

Nhưng Mã Đằng lại không thể đi vào giấc ngủ, ngồi ở trong trung quân đại tướng mà người chờ ra.

Ngọn nến mờ trâu như to cánh tay trẻ em chập chờn ánh lửa, chiếu trong trướng sáng rõ.

Quách Hiến ngồi ở vị trí thượng thủ của Mã Đằng, tờ giấy trong tay khẽ run run, biểu hiện ra lúc này trong lòng hắn đang không bình tĩnh thế nào.

Vị trí bên phải Mã Đằng là bảy tám võ tướng ngồi ngay ngắn.

Triệu Ngang Triệu Cù người Thiên Thủy, Khương Ân, Khổng Tín, Vương Linh, người Nê Dương, ngoài ra còn có thuộc hạ cũ Lý Tuấn Doãn Phụng của Mã Đằng.

Hầu như hơn phân nửa tướng lĩnh của quân Mã Đằng đều ngồi trong đại trướng này.

Tuy nhiên hai đứa con trai của Mã Đằng là Mã Thiết Mã Hưu không ở chỗ này, còn có Giả Hòa cũng không xuất hiện.

Thước Âm thất thủ, Hà Tây môn hộ mở rộng. Mã Đằng đành phải phái Giả Hòa đến Tổ Lệ, để bảo đảm một huyện thành cuối cùng của Vũ Uy. Mà Mã Thiết Mã Hưu mặc dù rất muốn tới Lâm Thao tham chiến, Mã Đằng lại không muốn họ qua đó. Nhân đinh của Mã gia vốn không tính thịnh vượng, vì Lương Châu chết tiết này mà trưởng tử Mã Siêu chết trận, huynh đệ mã khuê chết trận, tông tử Mã Đại hạ lạc không rõ.

Mã Đằng thật sự không chịu đựng nổi, nếu như hai đứa con trai có gì ngoài ý muốn, thì nên làm thế nào cho phải?

Trong đại trướng rất an tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề.

Hồi lâu, Mã Đằng nói:

- Ấu Giản, hiện tại chúng ta. . . nên làm thế nào?

Ấu Giản, là tự của Quách Hiến. Quách Hiến qua tuổi 30 vẫn tuần tú lịch sự, mặt mày vẫn có nét của người trí thức.

Tuy nhiên đừng để vẻ bề ngoài của hắn lừa dối.

Quách Hiến sinh ra tại Tây Bình, đó là địa phương cực kỳ bần hàn của Lương Châu. Hơn nữa Khương Hán Đề các tộc hỗn tạp, rất không an bình.

Có thể sinh tồn tại Tây Bình, đồng thời có được danh tiếng, Quách Hiến cũng không phải yếu đuối như vẻ bề ngoài của hắn.

Ngược lại, trong nội tâm sát quyết quả đoán, thậm chí so với Mã Đằng còn dữ dằn hơn vài phần.

Nghe Mã Đằng hỏi, Quách Hiến nhếch khóe miệng, trong đôi mắt đẹp toát ra quang mang lạnh lùng.

- Hạ Biện bị tập kích, đường Võ Đô thất thủ. . . Tham Lang Khương bị giáp công, bại lui đến Hán Trung, tình huống đích thật là không tốt lắm.

Mã Đằng gật đầu:

- Ta quả thực không ngờ Đồng gia tử lại có loại quyết đoán này. Độc thân mạo hiểm, đưa bản thân vào chỗ chết. . . Một Lâm Thao nhỏ, chỉ mấy nghìn nhân mã, lại có thể ngăn chặn 6, 7 vạn nhân mã của ta

dưới thành. Ấu Giản, hiện giờ dư nghiệt Đồng gia tro tàn lại cháy, liên tiếp tập kích đường vận lương Hán Dương của ta, nhân tâm hoảng sợ, quân tâm bất ổn, nên làm thế nào?

Trong lời nói, biểu đạt ra một ý tứ: nếu không, chúng ta rút quân đi.

Người trong quân trưởng không ai là kẻ ngu, làm sao nghe không ra ý của Mã Đằng? Đám người Triệu Ngang không khỏi khẽ gật đầu.

Quả thật, Lâm Thao cũng chỉ là một nơi chật hẹp nhỏ bé, 6, 7 vạn người luân phiên công kích, gần một tháng nhưng không làm gì được đối phương.

Mà hữu quân Kim Thành bị ngăn cản dưới Tác Tây thành, có người nói đường vận lương từ Hà Quan đến Tác Tây thành bị tập kích rất nhiều lần.

Tình huống bên Trương Mạc sợ cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Bằng không, giống như Mã Đằng đã nói: Bỏ chạy trước đi.

Quách Hiến cười lạnh lùng:

- Ta thừa nhận Đồng gia tử kia rất lợi hại. Độc thân vượt hiểm, không ngờ chỉ vì điều ta ra khỏi Vô Đô. Tuy nhiên, nếu như hiện tại chúng ta bỏ chạy, chỉ sợ sau này thiên hạ sẽ không còn có chỗ cho chúng ta đặt chân nữa.

Mã Đằng ngăn ra:

- Sao Ấu Giản nói thế?

Quách Hiến thở dài:

- Lương Châu này của chúng ta, từ xưa đã là biên tái, là nơi bần hàn. Từ Tiên Tần tới nay, dân phong bưng hãn, tranh giành lẫn nhau. Sau biến pháp Thương Ưởng, mặc dù là tranh đấu giảm thiểu, nhưng máu huyết trong nội tâm lại không giảm thiểu chút nào. Nếu như chúng ta lui, chỉ sợ bách tính càng khinh thường chúng ta. . . Trước kia chuyện lôi thần mặc dù khiến nhân tâm hoảng sợ, nhưng cũng không phải không có cơ hội cứu vãn. Nhưng nếu như không chiến tự lui, uy tín thể diện của chúng ta, sẽ không còn chút gì.

Mã Đằng biến sắc, mặc dù mắt hừng nhưng không thể không thừa nhận, Quách Hiến nói có vài phần đạo lý.

Quách Hiến nói:

- Thật ra Vô Đô bị chiếm thì có cái gì khó lường? Đường vận lương bị cướp, nghe qua đích thật là một đại sự. Nhưng trong quân ta hiện giờ vẫn còn tồn lương, có thể cung cấp cho 6 vạn đại quân trong 10 ngày. Chúng ta tiêu hao tồn lương lớn, lẽ nào Đồng gia tử lại tiêu hao lương thảo ít sao? Nếu là một năm trước, ta có thể sẽ có chút cố kỵ, nhưng hiện tại. . . Đừng quên, lúc trước chúng ta đã dọn sạch sẽ lương thảo tích trữ của Lâm Thao. Hiện tại Đồng gia tử sợ rằng còn đau đầu hơn cả chúng ta.

Đám người Mã Đằng nghe vậy tinh thần phần chấn hấn lên.

Không sai, chúng ta thiếu lương, lẽ nào Lâm Thao sẽ không thiếu lương?

Quách Hiến thấy mọi người đều có tinh thần hơn, vẻ lãnh khốc trong mắt cũng trở nên dịu hơn.

- Giết Đồng gia tử, cho dù người của dư nghiệt Đồng gia có nhiều, cũng chỉ là một đám ô hợp mà thôi. Đồng gia tử vừa chết, đừng nói Lũng Tây Vô Đô, toàn bộ Lương Châu đều sẽ lập tức ổn định lại. Bao gồm bốn quận Hà Tây, chủ công muốn đạt được cũng không phải việc khó. . . Đương nhiên, then chốt của tất cả việc này ở chỗ chúng ta có thể giết chết Đồng gia tử tại thành Lâm Thao này hay không.

Ánh mắt Mã Đằng liền sáng ngời.

Cũng thực sự ứng với một câu châm ngôn thế này: người chết vì tiền, chim chết vì ăn.

Lời nói của Quách Hiến đã nói trúng tâm khảm của Mã Đằng. Chỉ cần giết Đồng gia tử, như vậy Lương Châu liền dễ như trở bàn tay.

Nghe qua cũng rất hấp dẫn.

Mã Đằng sinh ra tại Vũ Uy, nhưng bị Trần Đáo đánh cho ngay cả quê nhà cũng không bảo vệ được, trong lòng vốn đang không quá thoải mái.

Không sai, giết Đồng gia tử, không chỉ có thể khống chế Lương Châu, đoạt lại Vũ Uy. . . Chỉ sợ toàn bộ Hà Tây đều có thể nằm trong tay.

Mã Đằng quyết tâm, vung quyền đứng dậy và lạnh lùng nói:

- Ý ta đã quyết, trong ba ngày phải công phá Lâm Thao. Lâm chiến lùi bước, có thể giết ngay tại chỗ. . . Ngày mai ta tự mình đốc chiến, chư tướng phải dũng cảm xông về phía trước, người giết Đồng gia tử, thưởng vạn kim.

Trọng thưởng tất có dũng phu, những lời của Mã Đằng khiến sĩ khí trước kia còn suy sụp thoáng cái phần chấn lên.

Trời trong nắng ấm, ánh nắng tươi sáng.

Tiếng la giết trên bầu trời Lâm Thao bắt đầu từ sáng sớm và vẫn chưa từng ngừng lại.

Đồng Phi đi lại trên đầu thành, một tay nắm đại thuẫn, một tay cầm kim qua, càng không ngừng la lên, thanh âm đã hơi khàn khàn.

Đại thuẫn nặng 80 cân, ở trong tay Đồng Phi lại như không có gì.

Vung tay lên, đập ngã một tướng địch vừa mới bò lên trên đầu thành. Kim qua trong tay, duỗi rồi móc, liền nghe tướng địch kêu lên thảm thiết, lưỡi câu sắc bén xé rách khôi giáp của tướng địch, rách ra một lỗ to như nắm tay trên bụng.

Ruột theo vết thương chảy ra, thấy đã không sống nổi.

Đồng Phi hất tướng địch rớt xuống dưới thành, mười mấy quân địch sĩ tốt theo thang mây leo lên đầu thành theo đó mà bị đập ngã xuống đất.

Mã Đằng muốn liều mạng sao?

Đồng Phi không khỏi cảm thấy khó hiểu, hai ngày nay quân Mã Đằng ngày đêm liên tục công kích, thể hiện ra tư thế đã liều mạng.

Vì sao muốn liều mạng như thế? Hắn không sợ thua sạch nhân mã ở chỗ này?

Đang suy nghĩ thì một tiếng nổ ầm ầm vang lên, làm Đồng Phi giật mình.

Không đợi y kịp phản ứng, liền nghe xa xa có người gọi:

- Phá thành rồi, phá thành rồi... Mau ngăn chúng lại!

Rùng mình một cái, Đồng Phi nổi giận gầm lên, đập mười mấy quân địch đang ngăn cản phía trước gãy xương đứt gân. Nhìn theo tiếng la, thấy một góc tường thành, tường thành cao bốn trượng đã bị sụp một nửa, xuất hiện một lỗ hổng to.

Quân địch như thủy triều đổ vào lỗ hổng. Không ngừng từ lỗ hổng nhảy vào trong thành Lâm Thao.

- Cam Bí, cho người một trăm người, ngăn lỗ hổng chết tiệt đấy cho ta!

Đồng Phi ra lệnh, thấy Cam Bí đang huy vũ Nguyệt Nha kích Thanh Phong mâu cách lỗ hổng không xa hết lớn một tiếng rồi lao tới chỗ lỗ hổng. Người này, quả nhiên giống như một con cọp, mâu kích tung bay, không người có thể ngăn cản.

- Là hảo hán thì theo ta xông lên!

Một đám Thiết Giáp quân theo Cam Bí xông lên trước thủ tại lỗ hổng, ngăn cản quân địch ở bên ngoài.

Bên Đồng Phi vừa mới được nghỉ một hơi, liền nghe từ xa truyền đến một tiếng nổ. . .

Lại chỗ nào sụp đây?

Thành Lâm Thao này vốn rất vững chắc, chỉ là sau khi Ngưu Phụ chết, thành Lâm Thao bị phá, tạo thành hư hại nhiều chỗ. Sau đó Lâm Thao lệnh kẻ nhiệm cũng lười bỏ tiền của sửa chữa, cứ để mặc nó vậy. Sau khi Đồng Phi chiếm lĩnh Lâm Thao, mặc dù đã tu sửa qua loa, nhưng có không ít chỗ vẫn không quá vững chắc. Có thể chống đỡ đến bây giờ đã rất không dễ dàng rồi.

Một tên tiểu giáo từ đường cái xông lên đầu thành.

Trên người toàn là máu, trên mặt cũng lấm lem máu, phân không rõ là máu của địch nhân hay là máu của mình.

Duy nhất có thể nhận rõ chính là Đồng Tụ khải da trâu khảm đỉnh trên người hắn và Hoàn đao trong tay.

Đó là trang bị điển hình của Đồng gia quân.

Tiểu giáo xoay người xuống ngựa, phủ phục trước mặt Đồng Phi.

- Khởi bẩm Đồng hầu, tường Lâm Thao phía nam đã bị sụp, nhưng Hoa tướng quân đã đẩy lùi quân địch, đang nghĩ cách lấp lại lỗ hổng. Hoa tướng quân nói, xin chủ công không cần lo lắng, chỉ cần Hoa tướng quân còn một hơi thở, nhất định sẽ không để cho quân địch tiến vào thành nam.

Đồng Phi thở dài một hơi, nhắc chân đá một tướng địch xuống thành lâu.

- Người tên là gì?

- Ti hạ tên Hưởng Sủng. . .

- Rất tốt, Hưởng Sủng người lập tức trở lại nói cho Hoa tướng quân, Lâm Thao nguy hiểm, ta sẽ cùng tồn vong với Lâm Thao. Nhưng chỉ thủ, sợ là không thể bảo vệ được...Ta sẽ ra khỏi thành quyết một trận tử chiến với tặc binh. Ta không ở trong thành, công việc lớn nhỏ trong Lâm Thao do hắn tiếp nhận.

Hưởng Sủng nghe thế ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Đồng Phi.

Tuy nhiên Đồng Phi nói xong đã xoay người gọi Diêm Ôn tới, giao kim qua cho Diêm Ôn, bảo hắn chủ trì việc thủ thành.

Sau đó có thân binh dắt chiến mã qua, Đồng Phi một tay cầm đại thuấn, một tay xách đại chùy. Chùy phải bị hủy, nhưng chùy trái vẫn còn.

Đồng Phi xoay người ngồi lên sư tông thú, từ đường cái xông lên đầu thành.

Dưới đầu thành có một trăm Thiết Giáp quân chờ xuất phát.

Đồng Phi nhếch miệng cười to:

- Nam tử hán đại trượng phu phải da ngựa bọc thây mới là anh hùng. Chỉ hận Đồng mỗ không thể chết vào tay người dị tộc, lại phải liên lụy các huynh đệ cùng ta bị khổ. . . Hôm nay, ta muốn giết quốc tặc, ai dám theo ta xuất chinh?

- Chúng tôi thề sống chết theo chủ công!

Trên đầu thành, Diêm Ôn đập đầu ba cái, lớn tiếng quát:

- Chủ công còn không sợ chết, chúng tôi có tiếc gì cái thân này!

- Giết quốc tặc, giết quốc tặc!

Theo tiếng hò hét vang lên từng đợt, cửa thành Lâm Thao chậm rãi mở ra.

Đồng Phi dục ngựa lao ra ngoài thành, dưới đầu thành cười to:

- Ta muốn giết quốc tặc, xem ai dám ngăn cản đường ta!

Sư tông thú hí vang một tiếng, thanh như cự thú gầm.

Thấy một viên tướng địch, dục ngựa đỉnh thương đánh tới Đồng Phi.

- Dư nghiệt Đồng gia, Lý Tuấn ở đây, còn không xuống ngựa nhận lấy cái chết?

Đồng Phi nắm đại thuần bên tay trái, bảo vệ nửa người. Sư tông thú như gió xông tới tướng địch. Tay phải nắm Lô Cổ Ứng Kim Chùy. Nhị mã đối mặt, chùy giờ ang theo một luồng kinh phong đập vù xuống, đồng thời đại thuần nhẹ nhàng chuyển động. Đại thương của Lý Tuấn đâm vào đại thuần, liền nghe ầm một tiếng, giống như đâm lên một tảng đá nghìn cân, đại thương tuột tay bay ra.

Không đợi Lý Tuấn hiểu ra chuyện gì, Đồng Phi đã lao tới trước mặt hắn.

Đại chùy nện lên đầu Lý Tuấn, đập cho Lý Tuấn óc vỡ toang. . .

Một trăm Thiết Giáp quân theo phía sau Đồng Phi, trong loạn quân tả xung hữu đột, không người có thể kháng cự.

Chính ứng với một câu nói đó của Đồng Phi: ai dám ngăn cản?

Trong quân Mã Đằng không người có thể ngăn ba chùy của Đồng Phi, thường là đối mặt một lần, cả người lẫn ngựa bị đập áu thịt không rõ.

Trên đầu thành, Diêm Ôn vung tay hô to:

- Tướng quân uy vũ!

- Tướng quân uy vũ, tướng quân uy vũ. . .

Hướng Sùng nhìn mà nhiệt huyết sôi trào, thậm chí đã quên chuyện Đồng Phi muốn hắn truyền lời, xoay người lên ngựa, kéo đao muốn ra khỏi thành cùng Đồng Phi kề vai chiến đấu. Đầu chỉ Hướng Sùng, Cam Bí đang thủ ở lỗ hồng, ngăn quân địch cũng bị một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên đầu.

- Dẫn ngựa tới đây!

Tự có người dắt qua cho hắn con Tê phong thú cưỡi của Hạ Hầu Bác.

Cam Bí ngồi lên chiến mã, dẫn theo binh sĩ đánh ra khỏi thành. Giờ thì một người lại một người đánh ra, nhìn như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nhưng đã kích phát sĩ khí của sĩ tốt thành Lâm Thao đến một mức độ không gì sánh kịp.

Toàn bộ binh sĩ đều nghiêng răng nghiêng lợi, mặt mày dữ tợn. Người bị trọng thương thì ôm lấy quân địch nhảy xuống dưới thành.

Người đi không nổi thì dùng răng, dùng móng tay cắn chết, bóp chết quân địch, cùng nhau ngã xuống vũng máu.

Kỵ quân đều lên ngựa, đánh ra ngoài Lâm Thao.

Tự có bách tính Lâm Thao xông lên đầu thành, nhặt lên binh khí, khàn giọng gầm rú, quần lấy quân Mã Đằng xông lên đầu thành.

Diêm Ôn hiện tại chỉ hận trước kia mình không thể tập võ đàng hoàng. Có thể hiệu lực dưới trướng Đồng hầu, chết có đáng gì? Hai còn tuyệt quý đi theo Diêm Ôn, cắn xé cào, cả người là máu.

Nói thật thì kim qua của Đồng Phi hơi nặng.

Nhưng Diêm Ôn lúc này cũng bạo phát ra toàn bộ tiềm lực, quơ kim qua, liên tục đánh chết đối thủ.

Chính như Lý Nho đã nói, tài hoa của Diêm Ôn không cao, tư chất bình thường, nhưng người này có sự cương liệt của Quách Giải, khi đánh thì không nương tay chút nào.

Bị Đồng Phi tấn công một đợt hung mãnh, Mã Đằng và Quách Hiến đứng ở xa quan chiến không khỏi sắc mặt tái nhợt.

- Hay ột hổ lang tướng, hay ột Võ Công Hầu!

Mã Đằng nắm chặt đại thương, người đang run run.

Quách Hiến mặc dù kính nể, nhưng vẫn bảo trì bình tĩnh, nắm lấy dây cương của Mã Đằng:

- Chủ công, lúc này không thích hợp xuất kích!

- Ấu Giản, kẻ làm đại tướng, nếu không thể cùng nhân vật như Đồng hầu giao thủ, quả thật. . .

- Chủ công, ngài cũng không phải là đại tướng, mà là chủ công của chúng tôi!

Quách Hiến lớn tiếng gầm rú, vung lệnh kỳ, tướng sĩ tại trung quân lập tức đánh tới Đồng Phi. Tiếng la giết quanh quẩn trên bầu trời chiến trường không dứt.

- Cho dù Đồng hầu là bá vương lâm thế, lẽ nào còn có thể thay đổi chiến cuộc?

Nói rồi Quách Hiến la lên:

- Người giết Đồng gia tử, phong Liệt Hầu, thưởng vạn kim, dương danh lập vạn, ngay tại sáng nay!

Liệt Hầu, vạn kim?

Đi ra kiếm ăn, không phải là vì thăng quan phát tài, danh dương thiên hạ sao?

Tất cả mọi người không khỏi tâm động, đều lao tới chiến trường. Trong sát na, tên như mưa, đao thương đều giơ lên, dưới ánh mặt trời lóe ra hàn quang.

Đồng Phi dẫn dắt nhân mã, tả xung hữu đột, cũng đã không nhớ được đã giết bao nhiêu người.

Sư tông thú cũng đã trúng mấy phát tên lén, song A Sứ cơ linh, luôn có một loại dự cảm siêu cường đối với nguy hiểm, mặc dù trúng tên nhưng không nghiêm trọng lắm. Điều này quả nhiên là phải cảm tạ Đồng Phi năm mới thủy chung không muốn nuôi A Sứ trong chuồng, luôn để nó duy trì dã tính. Đại thuẫn của Đồng Phi ngăn cản phần lớn tên lén tập kích, nhưng Thiết Giáp quân phía sau lại càng lúc càng ít đi.

Quân địch càng ngày càng nhiều, đại chùy trong tay Đồng Phi cũng càng ngày càng nặng.

Vung thuẫn bài lên, đập một tướng địch cả người lẫn ngựa ngã ra đất. Đồng Phi vừa không lưu ý, đã bị lợi tiễn bắn thủng vai.

Đại chùy trong tay cầm không vững, rơi phịch xuống đất.

Cổ Văn Hòa, con mẹ người sao còn chưa có động tĩnh? Còn chưa xuất thủ, cái mạng này của lão tử sẽ phải vứt ở đây rồi!

302. Chương 302: Lũng Tây Đại Hội Sư (3-5)

30 dặm phía tây nam ngoài Lâm Thao, có một nơi tên là Vọng Khúc cốc.

Rất nhiều năm trước đây, ừm...khoảng gần 200 năm trước đây, ở đây đã từng diễn ra một trận chiến dịch nổi tiếng.

Quy mô của chiến dịch cũng không lớn, 300 Hán quân ở chỗ này đã giết sạch hơn 3000 Hào Khương.

Trên lịch sử Đông Hán, thắng lợi với quy mô lớn thế này căn bản không đáng nhắc tới. Sở dĩ có thể lưu danh, chính là bởi vì người chỉ huy Hán quân.

Mã Phòng, con trai của Phục Ba tướng quân Mã Viện là tướng chỉ huy chiến dịch này.

Nếu như không có sự tồn tại của Mã Phòng này, có lẽ căn bản không có người nhớ ở đây đã từng xảy ra một trận chiến như vậy. Tuy nhiên theo thời gian trôi qua, người có ấn tượng đối với trận chiến đấu này cũng không tính nhiều. . . Ngoại trừ các lão nhân bản địa của Lâm Thao, sợ rằng ngay cả Mã Đằng cũng không biết, tổ tiên của hắn đã từng đạt được thắng lợi ở chỗ này.

Nhưng, có một người lại có ký ức vô cùng sâu sắc.

- Ta nhớ, Vọng Khúc cốc tương liên với Hà Hoàng. . . Bởi Lâm Thao đường hiểm trở, xe cộ không thể tiến nhanh được, vì vậy Mã Phòng liền dẫn theo một đạo nhân mã từ Hà Hoàng theo một con đường nhỏ đánh

tới Lâm Thao, tập kích bất ngờ hậu quân của Hào Khương, sau đó giành được toàn thắng. . . Ừm, căn cứ Hà Hoàng chỉ ghi lại, con đường nhỏ này nói nổi Khương đạo, vòng qua sông Bạch Long, ra khỏi Vọng Khúc cốc chính là Lâm Thao.

Người nói những lời này là Thái Ung.

Thái Ung từng phụ trách biên soạn [Lưỡng Hán Ký], từng xem qua các loại tư liệu trong 100 năm trước sau Lưỡng Hán giao tiếp để lại.

Con đường Hà Hoàng này thậm chí ngay cả Đằng Tử Câu sinh ra và lớn lên tại Hà Hoàng đã lâu cũng chưa nghe nói qua, khi nghe Thái Ung nói chuyện này, hai mắt hắn đắm đắm. Thực sự có một con đường như thế tồn tại sao? Vì sao ta không nghe nói qua chứ?

Tháng ba năm Hưng Bình thứ nhất, một đạo nhân mã từ đường Hà Hoàng vô thanh vô tức đến Vọng Khúc cốc.

Tướng lĩnh dẫn đầu dưới ngựa thân cao ngoài tám xích, mặc Hoàng kim giáp, đầu đội Hoàng kim soái tỳ khôi, khoác Kỳ lân chiến bào màu đen, cưỡi Hoàng phiêu mã, tay nắm thanh Cổ Nguyệt Dao nặng trịch, chừng 82 cân.

Hai mắt lấp lánh có thần, mũi thẳng miệng rộng, thiên đình sung mãn.

Đề râu dưới hàm, khe động theo gió, lưng treo ba túi tên, Thần tí bảo điều cung tơ vàng quấn quanh cầm ở túi cung.

Tên trong túi chỉ ít cũng phải dài hơn tên bình thường hơn tấc, dưới mũi tên có hai lưỡi câu khó nhận ra.

Phía sau hắn là một thanh niên ngoài 20. Đầu đội Lưỡng ngân khôi che mũi, mặc Lưỡng Ngân giáp đầu hổ, khoác chiến bào trắng, trong tay cũng là một thanh đại đao.

Trên mặt thanh niên có một vết sẹo rất rõ ràng, từ bên tai một đường đến khóe miệng, đã làm hỏng hình tượng của hắn.

- Lão sư, ra ngoài hạp cốc này chính là Lâm Thao rồi!

Trung niên tướng lĩnh vuốt râu cười:

- Từ biệt nhiều năm, thiếu niên ngây thơ năm xưa hôm nay đã dương oai tái ngoại, thật khó tin.

Thanh niên cũng cười:

- Đúng vậy, không biết Đồng hầu nhìn thấy chúng ta sẽ có vẻ mặt thế nào?

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên có hai kỵ từ trước mặt chạy tới.

Trên ngựa là hai viên tiểu tướng, một người cầm song đao, một người thì treo Bát Bảo Lưỡng Ngân chùy trên ngựa.

Hai viên tiểu tướng đi tới trước mặt trung niên tướng lĩnh, ở trên ngựa chấp tay nói:

- Hoàng tướng quân, Lâm Thao đang huyết chiến, chúng ta nên mau chóng xuất binh. Bằng không, chỉ sợ chủ công chưa hẳn có thể cầm cự được. Theo thám mã hồi báo, Mã Đằng kia đã mãnh công hai ngày rồi.

Trung niên tướng lĩnh nghe thế, sắc mặt vẫn bình tĩnh.

- Truyền lệnh của ta, ba quân chuẩn bị xuất kích!

Đồng Phi lúc này toàn thân là máu, chộp một cây mã sóc từ trong tay một tướng địch, chém, đập, quét, hất, thế như mãnh hổ.

Ánh mắt đã trở nên nơi mơ hồ, mã sóc nặng hơn mười cân hiện giờ như thể nặng nghìn cân vậy.

Y đã không nhớ rõ, rốt cuộc đã giết bao nhiêu người.

Dù sao thì từ sau khi đại chùy tuột tay, Đồng Phi chỉ ít đã thay đổi bốn năm thanh binh khí, ngoại trừ tám đại thuẫn bên tay trái.

Một tiếng gió rít chói tai vang lên, truyền đến từ không trung.

Đồng Phi đánh bay một tướng địch dùng thương, theo thanh âm nhìn lại.

Đã là chính ngọ, ánh nắng khá gắt.

Loáng thoáng, mặt đất đang khê rung chuyển, tiếng vó ngựa ù ù từ xa đến gần, đang áp sát phía chiến trường.

“Cự Ma vùng Kim chùy, thiên hạ đều sợ hãi. Môn hạ ba nghìn sĩ, tất khiến thiên địa kinh...”

Là thanh âm gì?

Tiếng hô hào rất quen thuộc, chính là Cự Ma Ca của Cự Ma Sĩ.

Đồng Phi trong lòng rung lên: tại sao Cự Ma Sĩ lại xuất hiện ở chỗ này?

Tuy nhiên trong lòng phần chấn không ngớt, y ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng. Phương pháp vận khí của Phục Ba tướng quân Mã Viện để lại thì triển ra, xương cốt toàn thân vang lên rắc rắc, nỗi đau đớn chuyển xương khiến sắc mặt Đồng Phi trở nên đỏ tím, nhưng khí lực đột nhiên trở lại trên người.

Y gầm lên như cự lân:

- Đồng Phi ở đây, ai tới nạp mạng!

Mã sóc vùng vù lên, ngênh đón một tướng địch, một tay Lực phách Hoa Sơn, mã sóc tại không trung để lại một đạo tàn ảnh, cán sóc như gió xoáy, đập cho tướng địch cả người lẫn ngựa máu thịt không rõ. Đại thuẫn vùng ra, bang bang hai cái đập ngã hai binh địch bên cạnh. Đồng Phi lớn tiếng hô to:

- Cự Ma Sĩ ở đâu, ai là chủ tướng?

Lúc này Mã Đằng cũng cảm giác được không ổn, cùng Quách Hiến tọa trấn trung quân, quay đầu đứng xem.

Thấy tại đường chân trời, một dòng nước lũ màu đen cuộn cuộn mà đến. Tiếng vó ngựa ình ình càng ngày càng gần, càng lúc càng vang.

Dẫn đầu có mấy viên đại tướng!

Phía trước nhất là hai tướng lĩnh sử đao, sau khi nhanh như điện chớp đánh vào trận địa địch, đại đao mang theo hàn quang như trăm hoa đua nở. Theo sau là ba tiểu tướng, mỗi người cầm song đao song chùy song kích, dường như hổ điên đánh vào trận địa địch.

Sau cùng là hai viên đại tướng.

Một người dùng Quyển đao hẹp dài, một người tay cầm Phượng Sí Lưu Kim Thang.

Những người này đánh vào hậu quân, như hổ nhập bầy dê, nơi đi qua tiếng la thảm không ngừng, máu thịt vung vãi.

- Nhị thúc, chúng ta tới rồi!

Đồng Phi trừng to mắt, trong lòng kinh hãi đan xen, thầm nghĩ: ông trời ơi, sao lại là họ?

Người tới là ai?

Trung niên tướng lĩnh dẫn đầu chính là Hoàng Trung Hoàng Hán Thăng.

Thanh niên võ tướng bên cạnh hẳn đương nhiên là Văn Sính Văn Trọng Nghiệp theo Hoàng Trung học đao. Phía sau hai người này là Diễm Mãn Mạnh Thản Ngưu Cương. Mà hai viên đại tướng suất lĩnh Cự Ma Sĩ chính là Thành Lễ Vương Nhung. Nhóm người này bất kể là ai cũng là võ tướng hiếm thấy trên đời, đặc biệt là Hoàng Trung, quả thật chính là một con ác hổ không ai bằng.

Cổ Nguyệt Dao mang theo từng đạo vòng cung quỷ dị vô cùng, xé rách không khí, phát ra tiếng gió rít chói tai.

Trong phạm vi 1.8 trượng xung quanh Hoàng Trung thì thể ngổn ngang, không có một thi thể nào hoàn chỉnh.

- Đồng hầu dừng hoang mang, Hoàng Trung tới đây!

Đồng Phi nhớn miệng cười:

- Bảo bối, Hoàng đại ca và mọi người tới rồi, chúng ta cũng không thể thua họ được!

Trên người Sư tông thú cầm bảy tám cây tên, nhìn qua rất dọa người. Nhưng không một mũi tên nào tổn thương đến chỗ yếu hại của nó.

Nghe Đồng Phi nói, sư tông thú hí vang liên tục.

Nó ngựa vó đá gãy xương đứt gân hai binh địch, sau đó vung đầu húc cho tọa kỵ của một tướng địch đứng không vững. Đồng Phi vũ sóc vung thuận, sát pháp hung ác đến cực điểm. Phía sau y Cam Bí đã thở hồng hộc. Nhưng thấy viện quân đến, hắn cũng không biết khí lực từ đâu tới, Nguyệt Nha kích chặt chém càng mãnh liệt hơn, Thanh Phong mâu nhanh như tia chớp.

Dòng nước lũ đen đổ vào trong quân Mã Đằng, giống như một thanh lợi kiếm với thể không thể ngăn cản.

Thành Lễ quát to:

- Cự Ma Sĩ, Tạc Xuyên!

Cự Ma Sĩ với trang bị đầy đủ hú lên, Hoàn đao chặt chém, nổ tiến bay vù vù. Một vòng trùng kích, đánh cho quân Mã Đằng gào khóc thảm thiết, chạy trốn chết. Cùng lúc đó, Hoa Hùng suất lĩnh binh mã tàn dư của Lâm Thao cũng đánh tới.

Hai bên giáp công, toàn bộ ngoài thành Lâm Thao đã thành Tu La địa ngục một màu máu.

Mã Đằng hét lớn một tiếng, dục ngựa đỉnh thương lao thẳng tới Hoàng Trung.

Lần này, Quách Hiến không ngăn cản Mã Đằng nữa, hắn điên cuồng chỉ huy binh mã ngăn cản Đồng Phi cùng nhân mã khác hội hợp.

Hơn nữa vũ lực của Mã Đằng không kém, chỉ cần không đụng phải nhân vật cấp bậc như Đồng Phi thì cũng không có vấn đề.

Theo Quách Hiến thấy, trên đời này có một Đồng Phi là đủ rồi!

Nhưng hắn đã sai...

Nhiều năm trước, vũ lực của Hoàng Trung đã vượt qua Đồng Phi. Hôm nay mặc dù đã qua giai đoạn đỉnh phong, nhưng vẫn vô cùng hung mãnh.

Mã Đằng đại thương rung lên vù vù, thương phong phá không, phát ra tiếng gió rít.

Hoàng Trung cười khà khà, hai tay nắm lấy đại đao, Hoàng phiêu mã bước nhanh tới vài bước, đột nhiên tốc độ tăng nhanh, đại đao một chiêu Cử hỏa thiêu thiên thức chém tới Mã Đằng. Đao thế rất chậm, đầu đao giống như kéo theo cự thạch nghìn cân.

Nhưng đại đao rõ ràng nhìn qua cực kỳ thông thả, lại quỷ dị đến cực điểm chém lên lưỡi thương của Mã Đằng.

Cái loại áo giáp như chậm thực nhanh, cử khinh nhược trọng này khiến cả người Mã Đằng dựng cả lông tơ lên. Hắn rống lên một tiếng, mặc dù đánh bật ra đại đao của Hoàng Trung nhưng lực đạo cổ quái ẩn chứa trên đại đao ép cho hắn khó chịu đến cực điểm.

Phun phù ra một ngụm máu, Mã Đằng thúc ngựa bỏ chạy.

Hoàng Trung cũng không đuổi theo, cười to:

- Nể mặt người có thể ngăn một đao của ta, hôm nay thả cho người một con đường sống!

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Hoàng Trung và Mã Đằng giao phong hầu như chỉ trong nháy mắt đã xong. Đồng Phi nhìn mà như say như dại. Một đao này của Hoàng Trung thật sự là quá đẹp. Thậm chí nhìn không ra một đao này hẳn phát lực thế nào, nhưng lại có uy lực bậc này?

Đồng Phi tự nhận, nếu sử chùy Mã Đằng đỡ không được ba chùy của y.

Nhưng nếu như đổi lại một loại binh khí, y cũng không làm được trình độ như Hoàng Trung...

Cử khinh nhược trọng, đây chẳng lẽ chính là cử khinh nhược trọng mà Hoàng Trung đã nói, lấy ý sử lực sao? Quả nhiên lợi hại, quả nhiên lợi hại!

Ngẫm lại cũng không kỳ quái!

Nhiều năm trước, khoảng 8, 9 năm trước, Hoàng Trung cũng đã đạt được trạng thái đỉnh phong của cử trọng nhược khinh.

Hôm nay, mặc dù không so được như năm đó, người già khí suy, nhưng kinh nghiệm cùng cách sử dụng lực lại càng thêm lão đạo.

Đồng Phi nhin không được khen:

- Hoàng đại ca, hảo đao pháp!

- Đồng hầu, chúng ta cứ đánh lui quân địch, trở lại nói chuyện sau!

Nói rồi Hoàng Trung vung đao lần thứ hai đánh vào trận địa địch. Bộ râu phát phơ, đại đao như gió táp mưa sa, nơi đi qua người ngã ngựa đổ.

Xa xa một đội nhân mã đánh tới.

Đại tướng dẫn đầu chính là Từ Vinh và Đằng Tử Câu.

Quách Hiến biết, đại thế đã mất.

Trời mới biết đám Bạch Mã Khương chết tiết này sao lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

Mã Đằng dưới sự bảo vệ của thân binh đã rút khỏi. Quách Hiến cũng không dám dừng lại, dẫn theo tàn binh bại tướng chật vật chạy trốn.

Một trận đại chiến, từ ban ngày đánh đến chạng vạng.

Hơn sáu vạn quân Mã Đằng binh bại như núi đổ, tử thương thảm trọng, tù binh càng vô số kể.

Trong ánh tà dương, thành Lâm Thao giống như bị ngâm trong biển máu loãng, tường thành sứt mẻ lại có vẻ đặc biệt hùng hồn.

Một đoàn xe ngựa chậm rãi tiến vào trong thành Lâm Thao.

Người có ánh mắt liếc mắt đã nhận ra, bà lão ngồi ngay ngắn trên xe, cầm long đầu quả trượng, tóc trắng như tuyết không ngờ là lão phu nhân của Đồng gia.

- Lão phu nhân đã trở về, lão phu nhân đã trở về!

Tại Lâm Thao, danh khí của lão phu nhân không nhỏ hơn Đồng Trác chút nào.

Trong nháy mắt khi lão phu nhân xuất hiện ở trong thành Lâm Thao, toàn bộ sợ hãi cùng lo nghĩ bất an, thoáng cái đều tiêu tan thành mây khói.

Đồng Phi quỳ gối tại cửa biệt viện, cung nghênh lão phu nhân đến.

Đồng Lục nâng lão phu nhân đi xuống xe, Đồng Phi kinh hoảng nói:

- Sao nãi nãi...

Lão phu nhân nở nụ cười:

- Tôn nhi nhà ta dẫm máu chiến trường, bà lão này sao có thể một mình sống tạm bợ được? A Sửu, nãi nãi có thể sinh thời trở lại cố thổ. . . Coi như hiện tại chết cũng cảm thấy hài lòng rồi. Người nên làm gì thì làm đi, đừng lo lắng cho ta. Trong phủ nha có thứ gì thì phân phát hết cho các hương thân, đừng bạc đãi họ.

- Vâng!

Đồng Phi cung kính hành lễ.

Y ngẩng đầu nhìn, phát hiện Đồng Lục ôm Đồng Sóc le lưỡi với mình, làm mặt quỷ.

- Cha, cha. . .

Tiểu Văn Cơ và Đồng Ký chạy tới ôm lấy Đồng Phi.

Đồng Phi vội vàng ôm hai đứa vào lòng, nhưng không ngờ Đồng Sóc mở tay, ê a, hình như cũng muốn Đồng Phi ôm hẳn.

Thời gian như thoi đưa, thật là nhanh!

Đồng Sóc hôm nay cũng đã hơn một tuổi rồi...

Tuy nhiên thoát nhìn một năm nay lang bạc kỳ hồ, cũng không mang đến cho nó nhiều cực khổ. Ngược lại người rất rắn chắc. Ở trong trí nhớ của Đồng Phi, Văn Cơ một tuổi và Đồng Ký một tuổi cũng không khỏe mạnh như tiểu Đồng Sóc.

Đại chiến đình chỉ, Đồng Phi mệnh Diêm Ôn Quách Vĩnh suốt đêm tu sửa tường thành Lâm Thao. Lại phái ra Quách Viên Diễm Hữu Diễm Phát Bạch Hi, mỗi người dẫn 300 người tuần tra bên trong thành Lâm Thao.

Bạch Hi là tôn tử của Bạch Dịch, đồng lứa với đám Cam Bí. Người này không dưng mãnh như Cam Bí, cũng không tinh tế như Vương Mãi, nhưng là người cực kỳ trầm ổn, dùng lời của Bạch Dịch nói là, tiểu tử này quả thật không giống người của Bạch gia.

Bạch Khởi công như gió táp mưa sa, binh pháp vận dụng thuần thực. Nhưng tính tình của Bạch Hi cũng không phải loại người thích tranh đấu, mặc dù đánh nhau nhưng cũng là cầu an toàn trước, rồi mới nghĩ đến việc khác.

Đồng Phi thu xếp cho lão phu nhân xong, ở trong đại sảnh bày tiệc rượu.

Một bên là thuộc cấp của y, dẫn đầu là bốn người Đằng Tử Cầu Lý Nho Hoa Hùng Từ Vinh.

Bên kia, toàn bộ đều là người của Hoàng Trung, hai người ngồi đầu là Hoàng Trung Văn Sính, nhưng người ngồi vị trí thứ ba chính là Gia Cát Cẩn.

Bên phải Gia Cát Cẩn là một lão giả, tuổi chừng 50, 51, mặt như táo đỏ, mũi thẳng miệng rộng.

Vị trí bên phải lão giả là một thanh niên, sát bên thanh niên là một thanh niên nam tử tướng mạo rất quái dị.

Nói hẳn quái dị cũng là dễ nghe rồi.

Thanh niên này vóc người thấp bé, đầu hoẵng, mắt chuột, vẻ mặt hèn mọn.

Từ khi nhìn thấy Đồng Phi, thanh niên này vẫn chưa nói gì, mà từ trên xuống dưới quan sát Đồng Phi, bộ dạng rất kỳ quái.

Mà ở bên phải thanh niên thấp bé này còn có một thanh niên tuổi trên dưới 20.

Đồng Phi nghi hoặc nhìn nhóm Hoàng Trung:

- Hoàng đại ca, mấy vị này...

- A, để ta giới thiệu!

Hoàng Trung chỉ tay vào Gia Cát Cẩn, toan mở lời thì Đồng Phi đã xua tay cười nói:

- Tử Du thì không cần giới thiệu...Tính ra, chúng ta cũng quen biết đã lâu, biết nhau còn sớm hơn cả Hoàng đại ca ấy chứ.

Gia Cát Cẩn có vẻ rất câu thúc, nhưng nghe Đồng Phi nói vậy hần liền đứng lên, chấp tay nói:

- Gia Cát Cẩn tham kiến Đồng hầu.

- Tử Du, hai ta không cần phải khách khí, phụ thân ngươi vẫn khỏe chứ? Huynh đệ vẫn khỏe chứ?

- A, phụ thân 4 năm trước đã không còn ở đây nữa... Nhị đệ hiện đang cầu học tại môn hạ của Bàng công, tam đệ tuổi nhỏ, theo đại tỷ ở tại Kinh Châu.

- Quân Cống tiên sinh lại đi rồi?

Đồng Phi cảm thấy phiền muộn.

4 năm trước, không phải là thời gian chư hầu Quan Đông thảo phạt Lạc Dương sao?

Hoàng Trung cười, chỉ tay vào lão nhân bên phải Gia Cát Cẩn:

- Đồng hầu, vị này chính là danh sĩ Kiền Vi, nguyên Ích Châu tông sự Cổ Long. Bởi vì bất mãn với việc làm của Lưu Yên, vì vậy... Ta cùng Cổ Long tướng quân tương phùng tại Thục trung. Nghe nói ta đầu quân cho Đồng hầu, vì vậy đi cùng ta đến đây. Người ngồi bên cạnh Cổ Long tướng quân là môn sinh đặc ý của hần, họ Trương tên Nhậm, là tuần tài Thục trung.

Cổ Long, Đồng Phi chưa nghe nói qua.

Nhưng Trương Nhậm này...

Đồng Phi ngó người, buột miệng nói ra:

- Ngươi là Trương Nhậm?

- Chính là tiểu tướng!

- Ngươi, không phải là theo học Đồng Uyên tiên sinh sao?

Trương Nhậm nghe thế cũng ngẩn người, nhìn Đồng Phi, hồi lâu mới nói:

- Tiểu tướng quả thực theo học Đồng Uyên tiên sinh, nhưng tiểu tướng theo Đồng sư học cũng chỉ là võ nghệ. Binh pháp thao lược thì theo Cổ sư học tập... Chỉ là sao Đồng hầu biết?

Không chỉ Trương Nhậm khó hiểu, đám người Cổ Long cũng rất khó hiểu.

Hoàng Trung Văn Sính cùng Trương Nhậm một đường từ Thục trung đi ra, cũng không biết Trương Nhậm này, không ngờ từng bá môn hạ của Thương Tuyệt Đồng Uyên.

- Việc này...

Đồng Phi đảo tròn mắt, cười nói:

- Ta từng nghe Trương Tú nhắc tới.

- Trương Tú?

Trương Nhậm hình như cũng không có ấn tượng quá sâu với Trương Tú, tuy nhiên ít nhiều cũng biết Trương Tú chết ở trong tay Đồng Trác.

Nhưng hần cũng không tỏ ra đặc biệt kích động, chỉ nói:

- Thì ra là thế!

Hoàng Trung chỉ tay vào thanh niên thấp bé bên phải Trương Nhậm:

- Đây là Vĩnh Niên, là người trong đại tộc Trương thị ở Thục trung, rất có tài.

Trương Tùng?

Đây là Trương Tùng, người hiền Tây Xuyên cho Lưu Bị?

Đồng Phi ngạc nhiên nhìn Trương Tùng, nhưng Trương Tùng lại giành nói trước:

- Người đừng hiểu lầm. . . Trường Tuấn là tộc đệ của ta, ta chỉ hộ tống Cổ tướng quân cùng Trường Tuấn xuất Xuyên. Nghe nói người tướng mạo bình dị, vì vậy đi theo cùng đến xem.

Tướng mạo bình dị là lời dễ nghe, nói khó nghe chính là nói Đồng Phi xấu xí.

Đám người Hoa Hùng nghe vậy giận tím mặt.

Cổ Long Trương Nhậm cũng nhú mày.

Đồng Phi nghiêng đầu quan sát Trương Tùng một lát, đột nhiên cười nói:

- Trương tiên sinh cũng là người thẳng thắn, Đồng mỗ tướng mạo xấu xí, ngay cả nhạc phụ của ta cũng nói như thế. Ha ha, nếu như so xấu xí với người khác, chỉ sợ ta nói đệ nhị, không ai dám nói đệ nhất.

Trương Tùng bĩu môi:

- Cũng chưa hẳn...

Hai người này nhìn nhau chốc lát, đột nhiên phá lên cười.

Đám người Hoàng Trung nghi hoặc nhìn hai người này, không rõ họ đang cười cái gì.

- Vị này là Vương Uy người Nam Quận, xưa nay ngưỡng mộ Đồng hầu, vì vậy cùng Tử Du kết bạn, vừa lúc tương phùng với bọn ta, cùng xuất Xuyên.

Đồng Phi nghi hoặc nói:

- Chậm đã chậm đã. . . Sao các người lại đi cùng nhau được?

Văn Sính thở dài:

- Sau khi Tần đại nhân chết, cuộc sống của ta và lão sư tại Dương Châu ngày càng lụn bại. Sau đó Lưu Dao tiếp nhận chức vụ, đã bãi binh quyền của lão sư. Lão sư cùng ta nản lòng thoái chí, nghe nói Đồng hầu ngài. . . Lão sư nói, năm đó từng đáp ứng người. Hiện giờ Tần đại nhân đi rồi, coi như là giải quyết lo lắng. Vì vậy hai chúng tôi dẫn theo vợ con của Lăng Thao cùng gia quyến của Tần đại nhân một đường phiêu bạt đến Kinh Châu. . . Nếu không phải gặp được Tử Du, chúng tôi vẫn chưa biết làm sao tìm được Đồng hầu đâu.

- Sao Tử Du lại biết được hành tung của ta?

Gia Cát Cẩn cười nói:

- Cũng không phải ta đoán ra, đây là suy đoán của tiểu A Sưu.

- Bàng Thống?

- Chính là hắn. . . Nếu không có tiểu A Sưu chỉ điểm, ta cũng không biết làm sao tìm được chủ công. Sau đó ta cùng Vĩ Trường kết bạn, tại Giang Hạ gặp Hán Thăng tướng quân. Trung Nguyên đường không dễ đi, vì vậy chúng tôi mượn đường từ Thục trung, vừa lúc gặp được ba người Cổ tướng quân.

Hoàng Trung nói:

- Nếu không có Trương Tùng tương trợ, chỉ sợ chúng tôi không ra khỏi Thục trung được. Hôm nay Hán Trung đại loạn, chúng tôi một đường qua đây, khi đến Vô Đô vừa lúc gặp Lý tướng quân. Ha ha, nghe nói ngài tại Lương Châu ăn nên làm ra, cho nên nhịn không được đến góp vui một chút.

Ngôn ngữ rất xảo diệu, nói chuẩn xác thì hắn là giải cứu Đồng Phi.

Đồng Phi giờ ly rượu lên, cười ra tiếng:

- Hôm nay nhờ có chư vị hỗ trợ, Hoàng đại ca cũng đừng lấp liếm cho ta nữa. Nếu không có chư quân, hiện giờ Đồng Phi sợ là biến thành người chết rồi. Tuy nhiên có thể ở chỗ này gặp gỡ chư quân, thật sự là một việc thú vị. Nào, chúng ta uốn cặn ly này, xem như là đón gió cho chư quân...

Những lời này làm tâm tình mọi người vui sướng.

Bầu không khí dần dần nóng lên, rượu qua ba tuần, Đồng Phi đang định lên tiếng thì ngoài phòng khách đột nhiên truyền tới tiếng bước chân.

Sau đó Diêm Ôn vẻ mặt vui mừng, hốt hải chạy vào phòng khách.

- Chủ công, đại hỷ sự, đại hỷ sự. . .

Đồng Phi ngăn ra:

- Hỷ từ đâu tới?

- Trương Mạc, Trương Mạc bị đánh tan rồi...

- Cái gì?

Đồng Phi đứng bật dậy, ánh mắt toát ra vẻ khó tin.

Cho dù Khúc Nghĩa kia có lợi hại, lấy 700 Bối Ngôi quân làm sao có thể đánh bại 5 vạn quân Trương Mạc.

Diêm Ôn nói:

- Là Trương Dịch, là Trương Dịch. . . Khúc Nghĩa tướng quân phái người truyền tin, nói Tuyền Phong quân do Trương Cáp Bằng Đức là chủ tướng, Giả Hủ tiên sinh là quân sư, xuất binh từ Thước Âm công phá Cao Lan, sau khi chiếm Kim Thành, từ đường lui tập kích bất ngờ Trương Mạc. . . Bằng Đức và Giả Hủ quân sư áp giải Trương Mạc, đã từ Tác Tây thành xuất phát, dự tính sáng sớm mai sẽ đến Lâm Thao.

Đồng Phi ngồi phịch lên ghế.

Mẹ người, Giả Hủ chết tiệt, rốt cuộc cũng chịu xuất hiện cho lão tử rồi!

Nghĩ tới đây, Đồng Phi nhin không được không ngừng cười to, rồi chợt thôi cười, nói giọng lạnh lùng:

- Trương Mạc, bắt hay lắm!

Lời nói lạnh như băng đó khiến người trong đại sảnh đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo..

303. Chương 303: Đại Di Dời

Khi Trương Mạc bị áp giải tới, mặt hắc như giấy trắng, không có chút huyết sắc.

Chắc hẳn hẳn cũng biết, rơi vào tay Đồng Phi sẽ có kết cục gì, mặc dù sợ, nhưng không mở miệng nói một câu nào.

Trên thực tế, Đồng Phi cũng không muốn nói lời thừa gì với hắn.

Kéo Trương Mạc tới trước ngôi mộ đổ nát của Đồng Ngọc, sai người tìm một tấm lưới đánh cá rồi lột sạch đồ của Trương Mạc treo hẳn lên.

Dây xích lưới đánh cá ăn vào trong da thịt của Trương Mạc, từ trong mắt lưới lòi ra từng miếng thịt. Một ngày đó, Đồng Phi dùng một thanh dao nhỏ sắc bén cắt từng miếng thịt của Trương Mạc, ném cho tuyết quý ngồi chồm hổm thềm nhỏ dải ở bên cạnh.

Toàn bộ quá trình, tiến hành trong cả ngày.

Người đến xem ngay từ đầu có trên vạn người, đến khi Trương Mạc trút xuống một hơi thở cuối cùng, không ai có thể bảo trì thần sắc như thường.

Hình phạt của Hán luật từ Cao Tổ tới nay cũng không tính quá tàn khốc.

Tuy có người lợn từng xuất hiện, nhưng tổng thể mà nói, Hán triều tận lực huỷ bỏ nhục hình, để biểu thị sự văn minh của vương triều.

Lăng trì, loại hình pháp này xuất hiện sớm nhất tại [Liêu Sứ] có ghi lại. Theo Đồng Phi xuất hiện, nó cũng sớm xuất hiện.

Đương nhiên, Đồng Phi không biết thủ đoạn của lăng trì rốt cuộc là thế nào. Nhưng y biết thuyết pháp thiên đạo vạn quả, kiếp trước cũng nghe các lão nhân nói qua một số việc về lăng trì.

Đồng Phi hận Trương Mạc cực kỳ!

Nếu như không phải Trương Mạc đào mộ của đại tỷ, khiến đại tỷ sau khi chết cũng không được an bình, Đồng Phi cũng sẽ không thêm dùng tới thủ đoạn như vậy. Mặc kệ nói thế nào, Đồng Phi thủy chung vẫn duy trì một số tư tưởng của người hậu thế. Ta có thể đi giết người, nhưng ta không thể phá hủy tôn nghiêm của một người. Nhưng nếu như ta muốn người trọn đời không thể xoay người, như vậy biện pháp tốt nhất là cho người sống không bằng chết.

Trương Mạc đào mộ của Đồng Ngọc, chẳng qua là muốn trút một hơi giận cho các sĩ phu.

Có lẽ hẳn không nghĩ đến, cái giá phải trả ột hơi này lại đáng sợ như vậy, kinh người như vậy.

Cũng là thủ đoạn của Đồng Phi không đủ thuần thực, có lẽ là đến cuối cùng Đồng Phi thực sự không nhẫn tâm nổi, sau khi cắt Trương Mạc 108 đao, một đao cuối cùng đã chặt đầu của Trương Mạc, treo thủ cấp trước mộ y quan của Đồng Ngọc.

Buổi tối hôm đó Đồng Phi gặp ác mộng.

Y mơ về Đồng Ngọc.

Khi Đồng Ngọc chất vấn y, vì sao không bảo vệ tốt phụ thân, vì sao không bảo vệ tốt gia viên, Đồng Phi không nói gì mà chống đỡ.

Ngày hôm sau, Đồng Phi ngã bệnh!

Từ nhỏ đến lớn. Đồng Phi chưa bao giờ bị bệnh, nhưng lúc này y bệnh rất nghiêm trọng.

Nếu không có Hoa Đà ở bên cạnh, cơn bệnh này suýt nữa muốn mạng của Đồng Phi. Có điều dù vậy y cũng chỉ có thể nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Tỉ mỉ ngẫm lại, bắt đầu từ tháng ba năm Sơ Bình thứ ba, Đồng Phi chưa từng thả lỏng tinh thần.

Tròn một năm, nếu như nói người vất vả nhất có lẽ chính là Đồng Phi. Luân phiên chinh chiến, trách nhiệm, còn có rất nhiều việc theo Đồng Phi thấy đều là việc y nhất định phải làm, đã dồn ép y thở không nổi.

Hôm nay, xác nhập với quân Trương Dịch, y cũng thả lỏng tinh thần, thân thể này cũng không gắng gượng nổi nữa.

Nằm ở trên giường, dưới thân kê nệm giày, Đồng Phi nhìn ba đứa con ngủ trưa ở bên cạnh, trong lòng chua xót.

Cửa đẩy ra, lão phu nhân được Đồng Viện và Đồng Lục dìu đi vào.

Bốn con tuyệt quỷ rất tự giác phủ phục tại cửa, đảm đương nhiệm vụ cảnh giới. Ngoài phòng ngủ trăm bước là Hồ Nữ doanh đang tuần tra.

- Khỏe hơn chưa?

Lão phu nhân ngồi ở bên cạnh Đồng Phi, vươn tay đặt lên đầu Đồng Phi.

- Ngày hôm qua lúc ngươi bị bệnh không ngừng gọi tên của đại tỷ. . . A Sứ, cái chết của cha ngươi không hề có quan hệ với ngươi, ngươi cần gì phải tự trách? Ngươi hiện tại thế này, nếu như cha ngươi cùng đại tỷ thấy được, nhất định rất khó chịu.

- Nhưng mà...

- Ta biết, ngươi vẫn luôn muốn bảo vệ cái nhà này của chúng ta.

Lão phu nhân nhoẻn miệng cười:

- Nhưng dù sao người cũng là người, không phải là thần tiên. Có thể đến một bước hôm nay, người đã làm tốt lắm rồi. . . . Lúc trước người đã nói, quan làm càng cao thì càng nguy hiểm, hôm nay nghĩ lại, thật sự là một lời tiên tri. A Sửu, cha người đã chết, nhưng nãi nãi vẫn còn, tứ tỷ và tứ tỷ phu của người vẫn còn, người vẫn còn, vậy là đủ rồi.

Đồng Viện tiến lên cầm lấy tay Đồng Phi.

- A Sửu, nãi nãi nói không sai. Chỉ cần đệ sống, Đồng gia chúng ta có thể thịnh vượng. . . . Cha đi rồi, đệ chính là trụ cột của Đồng gia ta. Đừng quên, đệ còn vợ con, đều đang nhìn đệ đấy. . . .Nếu đệ cứ như thế này, họ sẽ càng khổ sở. A Sửu, là một nam nhân, thì phải ưỡn ngực, người khác đối phó chúng ta thế nào, ngày khác chúng ta sẽ hoàn trả gấp mười lần cho chúng.

Đồng Phi ôm Văn Cơ vào lòng, khẽ vuốt ve mái tóc của nàng.

Nhắm mắt lại, y không biết nên nói cái gì.

Nãi nãi và tứ tỷ nói không sai. Chuyện đã qua, đi hồi hận có ý nghĩa gì chứ? Chỉ có nhìn về phía trước.

- Nãi nãi yên tâm, cháu không sao!

Lão phu nhân nghe vậy, vui mừng nở nụ cười. . . .

Người một nhà ở với nhau, lại tâm sự với nhau thêm một lúc.

Đột nhiên ngoài cửa có Hà Nghi đến bẩm báo:

- Chủ công, Giả Hủ tiên sinh và Lý Nho tiên sinh dẫn theo vài người ở ngoài cửa cầu kiến.

Lão phu nhân nghe thế liền đứng thẳng người lên.

Đồng Lục đánh thức Văn Cơ và Đồng Ký, sau đó ôm lấy Đồng Sóc.

- A Sửu, phải làm cái gì, nên đi con đường nào, chính người quyết định. Nói chung, nãi nãi ủng hộ người là được.

Nói xong lão phu nhân được Đồng Viện dìu đi ra ngoài.

Khi đi tới cửa, Đồng Viện cũng quay đầu lại cười nói:

- A Sửu chết tiệt, tỷ tỷ cũng ủng hộ người!

Nhìn nụ cười rạng rỡ trên môi của tứ tỷ và Đồng Lục, trong lòng Đồng Phi có một loại cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Y đỡ giường đứng lên, vừa mới ngồi xuống thì Lý Nho Giả Hủ liền dẫn theo ba người Hoàng Trung Hoa Hùng Từ Vinh cất bước đi vào phòng ngủ.

Ngoài cửa, có một tiểu giáo dẫn theo người cảnh giới, chính là Hướng Sủng trên đầu thành báo tin cho Đồng Phi.

Nói đến Hướng Sủng này cũng rất thú vị.

Hắn vốn sinh ra tại Kinh Châu, sau đó chiêu hiền lệnh của Đồng Phi phát ra, Hướng Sủng trẻ tuổi khí thịnh liền từ biệt huynh trưởng, đi tới kinh triệu.

Bằng vào võ nghệ xuất sắc, Hướng Sủng trở thành thân binh của Từ Vinh.

Sau đó theo Đồng Phi cùng lui vào Hàm Cốc quan, cùng tiến vào Nam Sơn, mãi đến khi tại Mạch Tích sơn chia binh, hắn lại thành thân binh của Hoa Hùng.

Trận đánh ngoài Lâm Thao, Hướng Sủng tìm được đường sống trong chỗ chết.

Đồng Phi sau đó hồi tưởng lại người này, lại càng nghe càng cảm thấy quen tai.

Lúc học sơ trung, đã từng đọc qua một bài Xuất sư biểu, hình như cái tên Hướng Sủng này có xuất hiện ở trong Xuất sư biểu.

Trong diễn nghĩa, hình như chưa từng xuất hiện người này.

Nhưng xuất sư biểu là Gia Cát Lượng làm, mặc dù Đồng Phi không nhớ nổi toàn văn, nhưng câu “mùa thu nguyệt cấp tồn vong này” lại nhớ kỹ trong lòng. Ngay cả tên của vài người cũng ít nhiều có chút ấn tượng.

Lưu Bị là người Đồng Phi không thích.

Cũng không thể phủ nhận một việc, đó chính là ánh mắt của Lưu Bị rất nhạy bén. Thậm chí ngay cả Gia Cát Lượng cũng kém hơn.

Trong Diễn nghĩa, Lưu Bị uỷ thác Bạch Đế thành, từng nói qua Mã Tắc là người không thể trọng dụng.

Gia Cát Lượng không nghe vào tai, kết quả khiến Nhai Đình thất thủ, Bắc Phạt thất bại. Từ trên điểm này, Gia Cát Lượng so sánh với Lưu Bị có chênh lệch không nhỏ. Một người ngay cả Lưu Bị cũng tán thưởng, hiện giờ đưa lên cửa, Đồng Phi há có thể buông tha?

Vì vậy, Hướng Sủng hiện giờ trở thành thân binh của Đồng Phi.

Giả Hủ Lý Nho năm người ngồi xuống, hỏi thăm bệnh tình của Đồng Phi vài câu.

Đồng Phi cười nói:

- Đừng làm mấy việc lời thôi này, ta biết các ngươi có chuyện gì muốn. Nói thẳng đi.

Lý Nho trầm ngâm chốc lát, nhỏ nhẹ nói:

- Chủ công, lần này chúng ta đoạt lại Lũng Tây, còn chiếm lĩnh Kim Thành. Sau này nên hành sự thế nào sự mới tốt? Bốn quận Hà Tây, môn hộ nắm giữ trong tay chúng ta, có thể thừa cơ đánh chiếm An Định, cùng Sóc Phương nối liền một thể.

Đồng Phi nghe vậy mày nhíu lại.

Đối với sự phát triển sau này, Đồng Phi vẫn chưa có một khái niệm chuẩn xác.

Nghe hàm nghĩa trong lời của Lý Nho, hình như có thể nhân cơ hội đoạt lại Lương Châu. Chủ ý này rất hấp dẫn.

Nhưng vừa nghĩ, lại cảm thấy chuyện này sẽ không đơn giản như vậy.

Giả Hủ khẽ phe phẩy quạt, nhìn Đồng Phi, không nói được một lời.

Đồng Phi nở nụ cười

- Giả quân sư, ngài có cao kiến gì?

- Ta? Cứ xem ba vị tướng quân có cái nhìn gì trước đi...

Giả Hủ là người không phải rất dễ là có thể phát biểu ý kiến.

Hoa Hùng Từ Vinh lập tức nói:

- Còn sao nữa. Lương Châu là căn cơ của thái sư, cũng là nơi chủ công phục hưng, đương nhiên nên đoạt lại. Chủ công, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, mặt tướng nguyên suất lĩnh binh mã, giết tặc tử Mã Đằng và đồng bọn.

Đồng Phi cũng cười:

- Thực sự dễ dàng như vậy sao?

Nói rồi y nhìn sang Lý Nho:

- Tỷ phu thấy thế nào?

Lý Nho có vẻ khó xử.

Lương Châu là căn cơ của Đồng gia, xem như một phần tử của Đồng gia, hẳn đương nhiên phải đoạt lại Lương Châu, đây mới là chính sự.

Nhưng Lý Nho cũng biết, sự tình cũng không đơn giản như vậy.

Quay đầu nhìn thoáng qua Giả Hủ, Lý Nho rất lưu ý người trầm mặc ít lời này. Vốn tưởng rằng, bản thân sẽ là đệ nhất mưu chủ của Đồng Phi. Nhưng không ngờ, trong ban của Đồng Phi lại có cả nhân vật lợi hại như Giả Hủ.

Hắn. . .

Lý Nho suy nghĩ một chút:

- Giả quân sư là người ngoài cuộc nhìn rõ hơn, không biết có gì chỉ bảo?

Đồng Phi cũng nói:

- Quân sư, người cứ nói đừng ngại. . . Ở đây đều là người một nhà, đừng lo lắng gì hết.

Giả Hủ hơi do dự, nhỏ nhẹ nói:

- Lương Châu sớm muộn cũng chiếm được, nhưng hiện nay vẫn chưa phải thời cơ tốt nhất.

Hoàng Trung nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu.

- Chỉ giáo cho?

Đồng Phi trừng mắt với Hoa Hùng, ý bảo hắn đừng mở miệng, sau đó ngưng mắt nhìn Giả Hủ, trầm giọng hỏi.

Giả Hủ cười nói:

- Dù Trương Mạc chết, dù Mã Đằng bại, nhưng vẫn nắm giữ ba quận Hán Dương An Định Bắc Địa, thế lực không thể khinh thường. Nếu như chúng ta làm dữ, Mã Đằng kia nhất định sẽ đầu quân cho Lý Giác Quách Tỷ. Dựa vào tình binh của Tam Phụ, tiến hành vây công đối với chúng ta. Trừ điều đó ra, nếu như chúng ta phát triển quá lớn mạnh, chư hầu Quan Đông há có thể khoanh tay đứng nhìn? Ích Châu Lưu Yên, cũng binh hùng tướng mạnh. Nếu như giải hòa với Lý Giác Quách Tỷ kia, thì nhất định sẽ gia nhập hàng ngũ vây công chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta sẽ đối mặt với công kích của hơn mười vạn nhân mã chư hầu, mà hậu phương của chúng ta, hiện tại thì còn chưa tính ổn định.

- Người là nói. . .

- Tây Vực 50 nước, hiện tại chúng ta chỉ chiếm được mười mấy tiểu quốc. Ô Tôn, Đại Nguyệt Thị, Đại Uyên, các nước này nhất định sẽ không dễ dàng thần phục. Hơn nữa, Cư Duyên chúc quốc phía bắc, Bắc Hung Nô vẫn còn đang rình mò. Một khi chúng ta khai chiến với Quan Trung, chúng ta sẽ đối mặt với cục diện rất khó coi là hai mặt thụ địch. Đến lúc đó không cẩn thận, không những không chiếm lại được Lương Châu, ngay cả Hà Tây cũng khó bảo toàn.

Hoa Hùng Từ Vinh mặc dù rất muốn đoạt lại Lương Châu, nhưng hai người này cũng không phải kẻ ngu.

Nghe được lời này, Hoa Hùng khẽ gật đầu:

- Giả quân sư nói không sai, nói như thế, chúng ta phải làm thế nào?

Giả Hủ thản nhiên cười:

- Năm xưa Việt Vương Câu Tiễn nằm gai nếm mật; Cao Tổ cũng lữ chiến lữ bại, cuối cùng đánh một trận công thành. Cái chết của thái sư đã lộ ra rất nhiều vấn đề của chúng ta, cũng khiến chúng ta nguyên khí đại thương. Kế sách hiện nay, phải lui thủ Hà Tây, chiếm lĩnh Tây Vực, nghỉ ngơi lấy lại sức. . . Hà Tây đất đai màu mỡ, Tây Vực đất rộng sản vật phong phú. Chúng ta chỉ cần giữ được Thước Âm. Tọa sơn quan hổ đấu.

Lý Nho đột nhiên hỏi:

- Hiện giờ Hà Tây có bao nhiêu nhân khẩu?

Giả Hủ bấm ngón tay tính toán một chút:

- Khi thái sư còn, Lương Châu vẫn còn ổn định. . . Ba quận Trương Dịch, cộng thêm người Hán bản địa, khoảng chừng 170 vạn. Ngoài ra còn có người Khương người Đê cùng người Tây Vực, cũng đạt tới hơn 400 vạn. Chính bởi vì như thế, ta mới nói hậu phương bất ổn. . . Cho nên hiện tại khai chiến với đám người Mã Đằng, cũng không phải là thời cơ tốt nhất.

- Vậy nói cách khác, chúng ta phải rút lui khỏi?

Giả Hủ gật đầu, đột nhiên nhìn Đồng Phi:

- Tuy nhiên lần này rút lui, chúng ta không thể để lại cho Mã Đằng thứ gì hết.

Lý Nho đầu tiên là ngẩn ra, chợt ánh mắt rực sáng.

- Người nói là, di chuyển toàn bộ nhân khẩu của hai vùng Lũng Tây Kim Thành.

- Ta tính toán qua, nhân khẩu của hai vùng này cộng lại có 3, 40 vạn. Đối với Hà Tây thì không tính cái gì, nhưng đối với Tây Vực, nhiều người Hán, có thể tăng thêm một phần kinh sợ đối với người Tây Vực. Ta và Đằng Tử Câu thương nghị qua, hẳn cũng nguyện ý di chuyển Hà Hoàng Bạch Mã Khương tới Trương Dịch. Chúng ta có thể giao vùng Tây Hải cho Đằng Tử Câu. Đến lúc đó, chỉ cần chúng ta muốn xuất binh, tùy thời có thể đoạt lại các nơi Kim Thành Hà Hoàng, bao gồm Hoàng Trung. Hiện tại, chỉ là để cho Mã Đằng tăng nhân khẩu cho chúng ta mà thôi.

- Tăng nhân khẩu?

Đồng Phi có phần theo không kịp...

- Chúng ta chuyển đi bách tính ở Lũng Tây và Kim Thành, địa phương lớn như thế, Mã Đằng sẽ có được ích lợi gì? Hẳn ắt phải cướp đoạt nhân khẩu, như vậy mục tiêu tự nhiên chính là Hán Trung và Tam Phụ. Hán Trung hỗn loạn, sẽ có người không ngừng hướng tới Lương Châu. Lưu Yên há có thể ngồi xem tình huống này xảy ra? Lý Giác Quách Tỷ cũng sẽ không nguyện ý để nhân khẩu của mình bị Mã Đằng cướp đi.

Đồng Phi nghe đến đó đã hơi hiểu ra.

Nói trắng ra, chính là muốn Hán Trung Lương Châu bao gồm Tam Phụ triển khai hỗn chiến.

Nhắm mắt lại, Đồng Phi nhớ ra, Lý Giác Quách Tỷ sau đó quả thật bởi vì hỗn chiến lẫn nhau mới cuối cùng diệt vong.

Tuy nhiên...

Ở trong lòng, Đồng Phi đã tán thành kế hoạch này.

Y đột nhiên nói với Lý Nho:

- Tỷ phụ, ta có một việc muốn nhờ tỷ phụ xử lý.

Lý Nho ngạc nhiên:

- Chủ công có gì thì cứ việc phân phó...

- Trước khi phụ thân gặp chuyện không may, ta từng thành lập Kỹ Kích doanh, lại có tên là Âm Bộ, chính là mật thám doanh trong tay ta. Đương nhiên, những việc Kỹ Kích doanh làm cũng không phải chỉ tìm hiểu tin tức, còn bao gồm các mặt khác. Ta vốn giao Kỹ Kích doanh này cho Tiểu Thiết và Pháp Chính, chính là con trai của Pháp Diễn quản lý. Nhưng Pháp Chính tuổi còn quá nhỏ, Tiểu Thiết làm giáo đầu còn được, cái khác. . . Ha ha, tỷ phụ cũng biết ý ta rồi đấy. Ta muốn mời tỷ phụ đứng ra quản lý Kỹ Kích doanh cho ta, tỷ phụ có bằng lòng không?

Mặc dù Đồng Phi không nói ra mọi việc cụ thể của Âm Bộ, nhưng Lý Nho có thể nghe ra tầm quan trọng của Âm Bộ này.

Quả nhiên vẫn là người một nhà, quả nhiên vẫn tín nhiệm ta. . .

Lý Nho mừng như điên, nhưng không hề biểu lộ ra trên mặt tâm tình gì, hẳn đứng dậy hành lễ:

- Nho nguyện dốc hết sức mình để báo đáp ân trọng của chủ công.

- Về phần việc di chuyển, quân sư có thể buông tay giải quyết. Nhân mã các bộ của Lâm Thao, ngoại trừ Hồ Nữ doanh và người của Vô Nan sơn, đều sẽ nghe theo quân sư điều khiển. Việc này phải mau chóng giải quyết, cần phải hoàn thành trước khi bốn người Mã Đằng Lưu Yên Lý Quách liên thủ.

Đồng Phi rất giỏi về chỉ tay năm ngón.

Giả Hủ nghe vậy cũng âm thầm cảm kích Đồng Phi tín nhiệm. Hắn đứng dậy:

- Giả Hủ nhất định mau chóng hoàn thành việc này.

304. Chương 304: Bắt Đầu Đi

Lâm Thao vào tháng ba cỏ cây xanh mượt.

Đại kế di dời của Đồng Phi nói đến thì rất đơn giản, nhưng khi làm cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Liên quan đến vấn đề các mặt, bao gồm lộ tuyến di dời, thời gian, làm sao động viên bách tính hai quận đi theo.

Đây đều là chuyện phức tạp.

Về phần vấn đề an trí, cũng không phải rất rắc rối.

Lưu dân truân diên của ba quận Trương Dịch trước kia theo đám người Lữ Thực đến Tây Vực khai phá, cũng để lại cho lần di dời này đủ không gian và khoảng trống. Chỉ lương thảo thì càng không đáng nói tới. Dựa theo cách nói của Giả Hủ, ba quận Trương Dịch bắt đầu từ trong năm Trung Bình đã truân diên, đã dự trữ đại lương lương thảo, cũng đủ cho hơn 10 vạn người dùng trong hai năm, cho nên vấn đề này cũng bỏ qua.

Vấn đề lớn nhất ở chỗ, lòng thương nhớ quê của cổ nhân cực kỳ nghiêm trọng.

Muốn thuyết phục họ di cư toàn tộc, cũng không phải nói đảm ba câu là có thể giải quyết, có đôi khi thậm chí phải vận dụng vũ lực mới được.

Bách tính Lâm Thao thì cũng dễ dàng hơn.

Dù sao họ cũng từng tham dự giao phong cùng Mã Đằng, một khi Đồng Phi khởi, bọn họ cũng lo lắng đối mặt với sự trả thù của Mã Đằng.

Hơn nữa, Diêm Ôn Quách Vĩnh lúc này đang làm rất nhiều công tác, hình dung Trương Dịch như một thiên đường trong mơ.

Nói đến thì Trương Dịch và Lũng Tây đều là trị hạ của Lương Châu, thói quen sinh hoạt cũng không có gì khác nhau, còn có thể chấp nhận.

Quan trọng nhất là, Đồng Phi đồng ý, sau khi đến Tây Vực họ sẽ nhận được ruộng đất gấp hai thậm chí gấp ba.

Mặc kệ là tự nguyện, hay là bên trong có nhân tố hiếp bức gì, người Lâm Thao sau khi đại chiến đình chỉ bắt đầu đưa gia đình lẫn lợi đường xa tới Trương Dịch. Già trẻ lớn bé, một ngày có thể đi được 2, 30 dặm là tốt rồi. Tuy nhiên Mã Đằng mới bại, không rảnh bận tâm tới những điều này, cho nên Đồng Phi coi như có đầy đủ thời gian!

Nếu như nói Đồng Phi am hiểu nhất là cái gì?

Cái nhìn đại cục, y không xem như quá giỏi. Mặc dù là đã đọc rất nhiều binh thư nhưng cũng như vậy.

Cách nhìn người. Y cũng không tính quá lợi hại. Nhân vật mới chào phần lớn là ngư nhân từng xuất hiện trong diễn nghĩa.

Suy nghĩ một chút, hình như ngoại trừ đánh trận, Đồng Phi cũng không có ưu điểm gì. Nhưng Thái Ung cảm thấy, ưu điểm lớn nhất của Đồng Phi chính ở chỗ y có thể buông tay, có thể không hề bảo lưu tín nhiệm một người, khiến người khác bán mạng vì y.

Công việc chỉ tay năm ngón Đồng Phi làm rất đúng lúc đúng chỗ.

Sau này đã định ra được đường đi nước bước, y liền buông tay không quản, mặc cho đám người Giả Hủ Lý Nho xử lý, Đồng Phi cũng không thêm hỏi đến.

Nên làm việc gì, cũng không phải là y có thể xử lý được.

Nếu mình xử lý không tốt chuyện này, thôi thì để cho người giỏi về xử lý lo liệu. Đó mới là đạo lý chân chính.

Có lẽ chính bởi vì nguyên nhân này, đám người Giả Hủ mới nguyện ý hiệu lực cho y.

Di dân rất nhiều việc, phải đi giải quyết từng thành trấn một.

Cũng may Quách Vĩnh Diêm Ôn đều là cao thủ xử lý loại việc nhỏ này. Mà danh dự của Đồng gia tại Lũng Tây liền quyết định phần lớn người Lũng Tây lựa chọn theo Đồng Phi. Hơn nữa Gia Cát Cẩn Trương Tùng hiệp trợ từ bên trong, sự việc tiến hành coi như thuận lợi.

Đương nhiên, phương diện này không thiếu một ít máu tanh.

Một số đại hộ của Lũng Tây cũng không muốn đi theo Đồng Phi như thế.

Sau khi Lý Nho nghe tin tức này, cười lạnh:

- Nếu không muốn đi, vậy đừng đi nữa, vĩnh viễn ở lại Lũng Tây đi.

Nói xong những lời này, hắn liền tìm Vương Mãi tới.

Không bao lâu, đại hộ này sẽ gặp phải sự việc rất lạ lùng, không phải là toàn gia trúng độc, thì cả nhà sẽ chết đột nhiên.

Lý Nho thì thuận lợi tiếp thu tư binh cùng tài sản của nhà đại hộ này, từng xe vận chuyển tới Vũ Uy.

Đồng Phi đang làm gì?

Cả ngày ôm Đồng Sóc, dẫn theo tiểu Văn Cơ cùng Đồng Ký, dắt chó, cưỡi ngựa, dạo chơi trên khắp mục trường Sắc Lặc xuyên.

Y kể một số cổ sự rất thú vị, kể cho các con nghe từng li từng tí về mình khi còn bé, bao gồm cổ sự của đại tỷ.

Khi tâm tình tốt, còn có thể kể một số cổ sự thần thoại ở quê hương tại hậu thế. Tỷ như Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, tỷ như Trư Bát Giới công vợ, hỏa diệm sơn, các truyền thuyết hậu thế. Hơn nữa bản thân y cũng biên tập một số, Đồng Ký và tiểu Văn Cơ nghe mà cười khúc khích, có đôi khi hấp dẫn cả lão phu nhân và mọi người.

Tuy nhiên càng nhiều khi Đồng Phi sẽ ở cùng với Hoàng Trung.

Hai người thảo luận võ nghệ, khi nói đến hưng khởi, Đồng Phi còn có thể đấu một trận với Hoàng Trung.

Luận võ nghệ chiêu thức khí lực, Hoàng Trung hơn một chút, chỉ là Hoàng Trung có kỹ xảo vận dụng lực tinh diệu nhất, thường trước tiên đứng ở thế bất bại, sau đó tiêu hao khí lực của Đồng Phi. Nếu như Đồng Phi không dùng phương pháp vận khí, thì không phải là đối thủ của Hoàng Trung.

Hai người cùng nhau luận bàn, đôi bên đều rất có thu hoạch.

Đồng Phi càng loáng thoáng cảm nhận được chỗ ảo diệu của lấy ý sử lực.

Chỉ là cảm giác đó cũng không phải rất rõ ràng, thường ý nghĩ thoáng qua, liền không bắt được. Nhưng dù vậy, Đồng Phi vẫn cảm thấy được lợi không cạn. Chỉ cần có thể hoàn toàn nắm giữ sự ảo diệu trong đó, y có thể chân chính làm được cử khinh như trọng.

Một cây mọc chùy, sử ra lực vạn quân.

Điều này nghe qua có phần cùng loại với tứ lạng bạt thiên cân, liên miên kéo dài, không dứt không ngừng, như nước chảy, rút đao chém xuống nước nước càng chảy mạnh, thuận thế mà làm.

Tại phương diện này, Hoàng Trung và Hoa Đà đều là chuyên gia.

Vì vậy sau khi Đồng Phi đạt được trạng thái bình cảnh, hai người ném cho Đồng Phi bộ Đạo Đức Kinh do Thái Ung biên soạn, cũng có thêm dấu chấm câu.

Năm nghìn chữ như rừng, đã nói hết sự huyền diệu của thiên địa.

Lũng Tây đại di dời diễn ra tròn một tháng.

Căn cứ vào thống kê của Gia Cát Cẩn, 11 huyện Lũng Tây tổng cộng 27 vạn nhân khẩu, toàn bộ động viên hoàn tất di chuyển đến Trương Dịch.

Trong đó, lại có 19 hào tộc Lũng Tây bị diệt, bao gồm Bình Dương Lý thị, Tương Võ Dương thị, An Cố Cảnh thị, ba nhánh hào tộc lớn nhất bị tiêu diệt triệt để, từ nay về sau đoạn tuyệt huyết mạch. Một bên là tương lai tốt đẹp, một bên là đồ đao máu chảy đầm đìa.

Từ xưa lịch sử là do người thắng viết. Về phần tương lai các hậu nhân đánh giá lần di dời này thế nào, Đồng Phi không quan tâm.

Mà đám người Giả Hủ cũng không hoài nghi gì về hành động này.

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, đây là thiên đạo. Đồ đao ở trong tay ta, ta nói như thế nào, các người phải làm như thế đó.

Đạo lý chính là đơn giản như vậy.

Nếu như nói việc di dời ở Lũng Tây coi như là ôn hòa, như vậy ở quận Kim Thành thì tràn ngập máu tanh.

Đồng Phi không có hảo cảm gì đối với Kim Thành, họ đầu tiên là hại chết liễu đại tỷ, sau đó theo Trương Mạo gây họa cho Lũng Tây.

Cho nên, đối với Kim Thành Đồng Phi chỉ có một chính sách: phục ta thì sống, không phục thì giết!

Quận Kim Thành có toàn bộ 13 huyện thành, có thể nói máu chảy thành sông. Từ Hoàng Trung cho đến Du Trung, tổng cộng có 13 vạn người xa xứ. Đồng Phi tự mình chủ trì, phạm những người không nghe khuyên bảo, đều lấy tội phản nghịch xử trí, chỉ một chữ: giết!

Đồ đao của Đồng Tây Bình không chỉ đối đãi với dị tộc.

Phạm là địch nhân của ta, ta sẽ không lưu tình. . .

Đồng Phi hướng người trong thiên hạ phát ra một tín hiệu, giết chóc một cách công khai, khiến Lương Châu chấn động.

Trong một tháng, mấy vạn người chết dưới đồ đao.

Tới trung tuần tháng sáu, hai quận Lũng Tây Kim Thành biến thành một tử địa nghìn dặm không thấy vết chân.

Khi Mã Đằng trùng chinh binh mã, lần thứ hai đánh vào Lũng Tây, cảnh hoang vắng trước mắt, làm cho những kẻ tự xưng gan lớn cũng không khỏi lạnh lòng.

Thủ đoạn thật độc ác, đưa người đi hết rồi, để lại hai vùng đất trống thì làm được gì?

Từ xưa chiến tranh, nói trắng ra chính là tranh chấp thuế ruộng nhân khẩu.

Dù cho người chiếm địa bàn có lớn, không có người thì có ích gì?

- Đuổi, đuổi theo cho ta!

Mã Đằng suất lĩnh 5 vạn thiết kỵ, dọc bờ sông Thao một đường truy kích.

Ven đường chỉ thấy các loại phế liệu vứt bỏ ngổn ngang.

Tuy nhiên, đợi Mã Đằng đuổi tới Hà Quan Tiểu Âm sơn thì đột nhiên nghe được có tiếng chiêng đồng truyền đến.

Góc núi một đạo nhân mã đi vòng tới, đại tướng dẫn đầu kim khôi kim giáp, cười Hoàng phiêu mã, cầm Cổ Nguyệt Dao, ngăn cản lối đi của Mã Đằng.

Chính là Hoàng Trung Hoàng Hán Thăng.

Có câu là cừu nhân gặp mặt, mắt long sòng sọc. Mã Đằng mặc dù bại bởi Hoàng Trung, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng tại trước trận của hai quân, không thể lùi bước.

Đỉnh thương xông vào Hoàng Trung.

Chưa đánh được bảy tám hiệp, đột nhiên hai đạo nhân mã từ hai bên đánh ra.

Văn Sính Vương Uy, Trương Nhậm Cổ Long, mỗi người dẫn 2000 Thiết Giáp quân đánh ra, giết cho quân Mã Đằng binh lui 50 dặm mới dừng lại.

Đồng gia tử thật là lợi hại!

Mã Đằng cảm thấy hối hận chưa bao giờ từng có. . .

Đang êm đẹp, sao phải đi trêu chọc một cừu gia như thế?

Vốn tưởng rằng Đồng Trác chết thì Đồng gia cũng sẽ xong. Nhưng không ngờ, trong tay Đồng Phi lại có đông đảo mãnh tướng như vậy.

Được địa bàn, mất nhân khẩu.

Mã Đằng không dám truy kích nữa, chỉ có thể lui về Hán Dương, trùng chinh nhân mã.

Không đợi Mã Đằng lại lần nữa truy kích Đồng Phi, Lý Giác tại lúc này đột nhiên xuất binh, từ Nhai Tuyền đình đánh vào Hán Dương.

Mã Đằng đành phải tạm thời bỏ lại việc của Đồng Phi, toàn tâm toàn ý đối phó binh mã của Lý Giác. Đồng thời, Quách Hiến hoả lực tập trung Võ Đô, đặt ánh mắt lên vùng Hán Trung nhân khẩu đông đảo.

Tháng chín năm Hưng Bình thứ nhất, 40 vạn nhân khẩu từ Thước Âm tiến vào quận Vũ Uy.

Đây có lẽ là lần di dời nhân khẩu lớn nhất trước thời Đông Hán, theo đại lượng nhân khẩu đổ vào bốn quận Hà Tây. Người Hán từ từ trở thành chủ đạo. Đồng thời theo Hán Trung, Lương Châu, Tam Phụ hỗn chiến liên tục, rất nhiều bách tính trôi giạt khắp nơi bắt đầu quan tâm tới hai vùng Hà Tây Sóc Phương có chiến hỏa tương đối không nhiều lắm, đồng thời bắt đầu lặng yên di chuyển.

Kinh Tương yên bình theo, nhưng phải trải qua Quan Đông chiến loạn không ngừng.

Dương Châu chiến hỏa khắp nơi, sau khi Tôn Sách công hãm Dự Chương, lần thứ hai triển khai công kích hung mãnh đối với Lưu Dao.

Viên Thiệu và Lưu Ngu liên tục công kích lẫn nhau.

Thanh Châu có Hoàng Cân, Duyệt Châu mặc dù coi như bình tĩnh, nhưng từ xưa Quan Đông nhiều chiến sự, trời mới biết lúc nào sẽ loạn lên?

Suy nghĩ một chút, Sóc Phương và Hà Tây lại khá yên ổn.

Mà hết thấy biến cố này Đồng Phi cũng không biết.

Bởi vì sau khi Đồng Phi đến Thước Âm, y ngoài ý muốn nhận được một tin tức.

- Đào Khiêm đã giết cả nhà Tào Tháo? Sao có thể?

Đồng Phi ngồi ở trong đại sảnh phủ nha Thước Âm, kinh ngạc nhìn Lý Nho:

- Đào Khiêm đang êm đẹp, giết cả nhà Tào Tháo làm cái gì?

Trong diễn nghĩa, người nhà của Tào Tháo quả thật là chết ở Từ Châu.

Tuy nhiên dựa theo thuyết pháp trong diễn nghĩa, đó là hành vi tự phát của thuộc cấp Đào Khiêm, không có quan hệ với Đào Khiêm.

Đồng Phi sở dĩ cảm thấy khiếp sợ, là bởi vì tình báo mà y đạt được, chính là Đào Khiêm chủ động tấn công gia quyến của Tào Tháo.

Đào Khiêm, hẳn là một người hiền lành mà, sao lại làm ra việc như vậy?

Giả Hủ cười lạnh:

- Đào Cung Tổ đó nếu là một người thành thật thì làm sao có thể làm chư hầu một phương? Chủ công, Hoàng Cân chi loạn đã thành tựu công danh cho rất nhiều người. Nhưng nếu như ngài tử mĩ ngấm lại, người thu lợi lớn nhất có lẽ chính là Đào Cung Tổ kia.

Đồng Phi tử mĩ ngấm lại, hình như thật là như vậy.

Đến nay y cũng nghĩ không rõ, Đào Khiêm trước kia mặc dù có danh tiếng, nhưng quan chức cũng không hiển hách, sao thoảng cái lại trở thành Từ Châu mục?

- Tỷ phu, Văn Hòa tiên sinh, các người nói, Đào Khiêm có thể ngăn được Tào Tháo không?

Đồng Phi trầm ngâm một lát, mới khẽ hỏi.

Giả Hủ Lý Nho ngẩn ra, đồng loạt lắc đầu:

- Tào Tháo chiếm Duyệt Châu, hiện giờ từng bước xâm chiếm Thanh Châu, lại còn thêm thu binh mã của kinh triệu, thực lực đại tăng. Mà Đào Khiêm mặc dù chiếm Từ Châu, nguồn thuế dồi dào, nhưng muốn chống Tào Tháo, chỉ sợ không dễ dàng.

Từ sau khi Gia Cát Cẩn đầu quân cho Đồng Phi, Đồng Phi vẫn chưa lập tức cho hắn chức quan.

Nhưng xem như phụ tá của Đồng Phi, Gia Cát Cẩn có một thân phận Thương tào duyên, mặc dù không nổi bật, nhưng là thân tín của Đồng Phi.

Phần lớn thời gian, hắn được tính như phụ tá của hai người Lý Cỗ, không dễ dàng phát biểu ý kiến.

Tuy nhiên việc lớn việc nhỏ, Đồng Phi đều sẽ để Gia Cát Cẩn tham dự, để nâng cao kinh nghiệm cho Gia Cát Cẩn...

Điểm này, Giả Hủ và Lý Nho cũng rất rõ ràng.

Gia Cát Cẩn nói:

- Chủ công, nếu như Tào Tháo chiếm lĩnh Từ Châu, vậy vậy cánh sẽ càng dày... Hắn lấy hai châu Thanh Duyệt đối kháng Viên Thiệu, lại lấy hai châu Từ Dự bỏ qua Kinh Dương. Từ Châu nhất định không thể để hắn chiếm, bằng không cuối cùng sẽ trở thành họa lớn.

- Không sai!

Giả Hủ Lý Nho gật đầu:

- Hiện tại chúng ta cần nhất là dưỡng sức, nhưng nhất định phải bảo đảm Quan Đông hỗn loạn. Quan Đông Quan Trung càng hỗn loạn, chúng ta mới dễ đục nước béo cò, từ đó ngư ông đắc lợi. Cho nên, trước khi chúng ta hồi sức, Quan Đông không thể yên bình.

Gia Cát Cẩn nhíu mày:

- Nhưng hiện tại bốn quận Hà Tây của chúng ta, phía trước có Hán Dương An Định và vùng Tam Phụ ngăn trở, làm sao nhúng tay vào sự vụ Quan Đông?

Giả Hủ Lý Nho trầm mặc không nói gì.

Đúng vậy, nếu như hiện tại họ an ổn lâu dài tại Tam Phụ, cũng có thể đem ao nước này quấy đục.

Thế nhưng hiện tại. . .

Tào Tháo cũng không phải nhân vật đơn giản, muốn đối phó hắn, nhất định phải có một người có thực lực tương đương với hắn.

Ai, ai có thể đảm đương nhiệm vụ này?

Đồng Phi lười biếng tựa ở trên ghế bành, mắt híp chặt lại, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào tay vịn.

Một lát sau, y đột nhiên ngồi dậy.

- Trong lòng ta cũng có một nhân tuyển, chắc có thể làm cho Tào Tháo đau đầu.

Giả Hủ Lý Nho mắt sáng lên, vội vã hỏi:

- Không biết, người chủ công nói là ai?

Đồng Phi nhếch môi cười hì hì.

Thầm nghĩ: chư hầu hỗn chiến, nếu như thiếu người này, chẳng phải quá không thú vị rồi sao?

305. Chương 305: Đại Sinh Ý

Từ Châu 5 quận quốc, 62 huyện.

Nói đến thì Từ Châu có thể coi là nơi địa linh nhân kiệt, được xưng là nơi rồng bay.

Ngoại trừ Hán Cao Tổ Lưu Bang, mãnh sĩ như gió, mưu sĩ như mây, danh nhân đại nho, văn nhân tao khách vô số kể.

Hạ Bì, là trị sở sở tại của Từ Châu.

Đang vào những ngày cuối thu không khí trong lành, nhưng trên bầu trời Hạ Bì lại bao phủ một màu u buồn.

Đi trên đường ở Hạ Bì sẽ thấy cảnh tượng người người vội vã, vẻ mặt người nào cũng sợ hãi hoang mang.

So với cảnh tượng phồn hoa ngày xưa, Hạ Bì hiện giờ có vẻ lạnh lẽo khác thường.

Mi Trúc buông màn xe xuống, khẽ thở dài một hơi.

Chủ công cũng không biết làm sao, không ngờ giết cả lão tử của Tào Tháo. . . Không sai, Tào Tháo đích thật là phá hủy kế hoạch đánh chiếm Dương Châu của Đào Khiêm, nhưng vào những năm tháng chư hầu hỗn loạn này, Tào Tháo làm vậy cũng không sai.

Mặc dù có thuyết pháp liên lụy cứu tộc, nhưng cũng có câu tục ngữ tội bất cập gia nhân.

Mi Trúc khẽ vờ ngón cái và ngón trỏ, thở dài: vốn tưởng rằng Đào Cung Tổ kia là một quân tử nhân hậu, không ngờ cũng có hành vi bạo ngược như vậy. Tuy nhiên Tào Tháo. . . Người đánh Từ Châu thì đánh, vì sao lại phải làm việc đồ thành đó?

Chẳng lẽ, trên đời này cái gọi là ẩn sĩ đều có đức hạnh thế sao?

Một ý nghĩ đột nhiên dần hiện ra trong đầu, Mi Trúc không khỏi rùng mình, tóc gáy cũng dựng đứng.

Nhị đệ Mi Phương, hiện giờ hiệu lực dưới trướng Đồng phi.

Mi Phương năm đó rời khỏi Từ Châu, đối với bên ngoài, Mi Trúc đều tuyên bố Mi Phương là ra biển buôn bán, không vài năm sợ không về được.

Đối với thương nhân thì ra biển buôn bán cũng không phải là nơi kỳ quái gì.

Cho nên bất luận là Đào Khiêm hay là những người nào khác cũng không suy nghĩ đến những chỗ sâu xa khác, càng không ai biết hạ lạc của Mi Phương.

Dù sao, trong trận doanh của Đồng Phi, Mi Phương thanh danh không hiện.

Nhưng đây chung quy không phải là một việc lâu dài, Đồng phi hôm nay là thiên hạ công địch, nếu như Đào Khiêm biết, kết quả. . .

Mi Trúc hít một hơi lạnh, sắc mặt trở nên rất khó coi.

- Lão gia, về đến nhà rồi!

Mi Trúc thậm chí không cảm thấy được xa giá đã đến cửa nhà, nếu không có người hầu nhắc nhở, hẳn cũng cứ tiếp tục trầm tư như vậy.

Đi xuống xe, Mi Trúc khoác cẩm bào lên.

Khí trời của Từ Châu cũng không quá lạnh, nhưng lúc này Mi Trúc lại có cảm giác lạnh lẽo phát ra từ nội tâm.

- Đại ca, đại ca. . .

Có tiếng gọi từ sau đại môn truyền đến.

Một thiếu nữ chừng 17, 18 tuổi như hoa như ngọc chạy ra từ trong trạch viện.

Đôi mắt đẹp long lanh. Môi hồng răng trắng, nét cười quyến rũ.

Thiếu nữ ôm lấy tay Mi Trúc:

- Sao giờ đại ca mới về?

Thiếu nữ này tên là Mi Trinh, là tiểu muội của Mi Trúc, thường ngày hoạt bát hiếu động, ngây thơ hồn nhiên, nhưng trong nội tâm rất quật cường.

Hai nhi tử của Đào Khiêm có thể nói thềm nhỏ dãi Mi Trinh đã lâu.

Tuy nhiên Mi Trúc mặc dù là một thương nhân, thân phận không tính rất cao, nhưng luận uy vọng tại Hạ Bì thì không tệ.

Danh hiệu Mi đại thiện nhân cũng không phải hư danh.

Sửa cầu trải đường, những năm thiên tai còn có thể lập lễu cháo cứu tế nạn dân, thích làm việc thiện, bách tính rất kính trọng hắn.

Một mặt, Đào Khiêm không phải là người địa phương Từ Châu, không có cường hào bản địa ủng hộ như Mi Trúc, cũng không dễ đặt chân. Thứ hai Đào Khiêm cũng cần mượn cường hào để cân đối thế lực của thế tộc Từ Châu, đồng thời Mi Trúc cũng là tài nguyên lớn nhất của hắn.

Nếu không phải như vậy, hai nhi tử của Đào Khiêm đã không khách khí với Mị gia từ lâu rồi!

Mi Trinh cũng rất thông minh, trong lòng mặc dù ghét hai nhị thể tổ kia, nhưng biểu hiện ra vẫn phải có lễ một chút, để tránh khỏi đắc tội Đào gia. Mi Trúc cũng biết muội muội không thích hai tên đó, nhưng có biện pháp nào, người sống dưới mái hiên, có thể nào không cúi đầu?

Từ trong mắt Mi Trinh, Mi Trúc đã nhìn ra chút mách khéo.

Muội muội hắn là có chuyện gì rồi, bằng không cần gì đích thân chạy đến?

- Tiểu Trinh. . .

- Đại ca, Tiểu Bạch của muội hình như bị bệnh rồi, huynh mau giúp muội xem sao...

Tiểu Bạch là sủng vật của Mi Trinh. Nhưng loại chuyện này hình như không nên tới tìm ta mà? Cần gì phải chạy đến nói cho ta biết?

Mi Trúc càng khẳng định Mi Trinh khẳng định có chuyện.

Bị Mi Trinh lôi kéo đến trạch viện, nhì qua giống như là một tiểu nữ hài nhi vì sủng vật yêu quý mà làm nũng với huynh trưởng như từ phụ. Hết cách, trời mới biết Mi gia này có mật thám tai mắt gì hay không?

Trạch viện là trọng địa của Mi gia, có tâm phúc của Mi Trúc trông giữ, thường ngày là Mi Trinh tọa trấn.

Đừng thấy Mi Trinh còn nhỏ tuổi, nhưng làm việc rất cẩn thận, rất có phong phạm đại tướng.

Huynh muội hai người đi thẳng vào mật thất tại hậu trạch, thấy một người ngồi ngay ngắn trong đó, nhìn cách ăn mặc giống như người bán hàng rong.

- Đại tiên sinh!

Người đó thấy Mi Trúc đi đến, lập tức đứng lên chấp tay hành lễ.

Vừa mở miệng, Mi Trúc đánh thót một cái. Vào Nam ra Bắc, hần thoảng cái đã nghe ra khẩu âm của người đó.

Khẩu âm của Ung Lương, nhưng nói không chính xác cụ thể là địa phương nào!

Sinh ý của Mi Trúc cũng không có nhiều liên quan với Ung Lương lắm, người này...

- Xin hỏi các hạ. . .

- Tiểu nhân tên là Đồng Long, là nhị tiên sinh phái ta đến đây.

Đồng Long? Nhị tiên sinh?

Đúng là sợ cái gì thì cái đó tới!

Mi Trúc thầm run rẩy, biến sắc, hạ giọng nói:

- Thì ra người là Đồng phủ tặc nhân, gan cũng lớn thật, dám tới nơi này chịu chết? Nhị tiên sinh gì chứ, nhị đệ của ta đã ra biển buôn bán, sao lại gặp người được?

Đồng Long, nguyên danh Long Kỳ Thập Nhị, là người Khương tại Hoàng Trung theo Đồng Phi sớm nhất.

Nếu như đổi lại người khác, đã sớm bị lời của Mi Trúc làm biến sắc mặt. Nhưng Đồng Long theo Đồng Phi hơn mười năm, chuyển chiến thiên hạ, có sóng to gió lớn gì chưa trải qua? Vì vậy, Mi Trúc cố làm ra vẻ, không những không làm hần sợ hãi, trái lại còn nở nụ cười.

- Nhị tiên sinh đương nhiên là ra biển buôn bán, tiểu nhân chẳng qua là người hầu mới nhận của hần.

- Phải không?

- Tiểu nhân hiện tại là Mi Long, chính là tên nhị tiên sinh đặc biệt đặt cho ta. Nhị tiên sinh có một phong thơ, nhờ tiểu nhân đưa cho đại tiên sinh. Hần nói Từ Châu thời tiết không tốt, sớm muộn gì cũng biết ẩm lạnh. Đồng thời còn dâng lên một phương thuốc, có thể khu hàn khử bệnh.

Nói rồi Đồng Long. . . không, hần là Mi Long cởi giày, rồi từ bên hông rút ra một thanh đoản kiếm, tách đế giày ra.

Hai tay trình một phong thơ cho Mi Trúc, sau đó khoanh tay lui sang một bên.

Mi Trúc xem thư, Mi Trinh lại kéo lấy Mi Long.

- Nhị ca ta có khỏe không?

- Nhị tiên sinh rất khỏe, hiện giờ làm gia lệnh trong vương phủ, còn là Ti diêm giáo úy, rất chịu tướng quân coi trọng.

*gia lệnh: Chủ quản gia sự.

Lời nói rất hàm hồ.

Vương phủ, tướng quân. . .

Nhưng đủ để cho Mi Trúc và Mi Trinh minh bạch.

Gia lệnh, hưởng bổng lộc thất bách thạch, Ti diêm giáo úy cũng chưa nghe nói qua. Có điều ít nhiều có thể đoán ra một số mảnh khoe.

Chắc là nắm giữ một chức quan về muối sắt, ít nhất cũng hưởng bổng lộc Lương thiên thạch.

Mi Trúc biểu hiện ra không có phản ứng gì, nhưng trong lòng vẫn nhin không được cao hứng thay cho huynh đệ, đồng thời cũng có chút ước ao.

Mặc kệ Đồng Phi sa sút thế nào, nhưng là Phiêu Kị đại tướng quân nghiêm chỉnh có ngọc tỷ chiêu cáo thiên hạ.

Lý Giác Quách Tỷ mặc dù nắm giữ thiên tử, nhưng không có ngọc tỷ trấn trụ hoàng thống, luôn có vẻ danh bất chính, ngôn không thuận.

Mình đã theo Đào Khiêm nhiều năm như vậy, vẫn là một tông sự.

Nhưng huynh đệ mấy năm nay thì sao? Hiện giờ đã là gia lệnh của vương phủ, so sánh thì mình vẫn còn kém khá xa.

Nghe được nhị ca rất đắc ý, Mi Trinh tự nhiên cũng rất hài lòng.

Nàng kéo Mi Long hỏi đông hỏi tây, có vẻ rất hiếu kỳ...

Lúc này Mi Trúc đã xem xong lá thư của Mi Phương, trong thư cũng không thấy gì, nhưng dùng đều là ẩn ngữ của Mị gia. Người khác cho dù lấy được cũng không hiểu được nội dung bên trong. Nhưng Mi Trúc lại cực kỳ minh bạch.

- Sinh ý phía tây tốt như vậy thật sao?

- Nhị tiên sinh cảm thấy rất tốt. Hơn nữa cho rằng nơi đó rất thích hợp làm đại sinh ý.

Ngụ ý là nói Mi Phương cho rằng, Tây Vực càng thích hợp cho Mi gia phát triển, nói không chừng có thể bởi vậy mà một bước phi tận trời.

Mi Trúc suy nghĩ một chút:

- Lưu Bị này đáng tin như thế?

Mi Long cười:

- Đại lão gia cho rằng, nếu muốn làm thành sinh ý này, không người này không được.

Mi Trúc nhú mày, nhìn Mi Long, đột nhiên mặt giãn ra cười nói:

- Vậy còn người? Còn muốn đi về không?

- Nhị tiên sinh nói để cho tiểu nhân ở lại bên cạnh đại tiên sinh, cũng kiếm một xuất thân. Có điều, vẫn xin đại tiên sinh thu lưu mới được.

- Chỉ một mình người?

- Tiểu nhân còn có mấy hộ vệ giữ nhà, cũng có chút bản lĩnh. Nếu như đại tiên sinh nguyện ý, xin thu lưu một lượt.

Quả nhiên, xem ra Đồng Phi muốn phản kích rồi!

Mi Trúc trầm ngâm chốc lát:

- Thế sinh ý này, Mi gia có được mấy phần lợi?

Mi Trúc là người làm ăn, hiện tại thân phận của Mi Long là một kẻ bán hàng rong. Vì vậy thời khắc phải lấy thân phận của người làm ăn để nói chuyện. Đây cũng là Mi Long được dặn dò nhiều lần trước lúc ra đi. Thậm chí còn theo Mã Tung Mi Phương học cách buôn bán.

Mi Trúc đang muốn lợi ích!

Mi Long cười:

- Chỉ cần có thể làm thành sinh ý này, tất cả đều có thể thương lượng. Nếu như đại tiên sinh nguyện ý, tiểu nhân nguyện giới thiệu một phen.

- Giới thiệu thể nào?

- Cái này, đến lúc đó đại tiên sinh sẽ tự biết.

Mi Trúc càng cười tươi hơn.

- Nếu thế thì dẫn người của người qua đây đi. . . Tiểu Trinh, giúp Mi Long an bài thỏa đáng, qua mấy ngày nữa ta có chuyện quan trọng cần muội làm.

Mi Trinh gật đầu đáp ứng rồi dẫn Mi Long đi!

Mi Trúc nhìn bóng lưng của Mi Long, đột nhiên sinh ra cảm thán.

Có lẽ, người trong thiên hạ thực sự đều coi thường người đó. . . Chỉ là không biết, Lưu Bị này có lợi hại như vậy thật sao?

Không quản được nhiều nữa, hôm nay chỉ có thử một lần rồi mới tính tiếp.

Tín Đô, lại xưng Quảng Xuyên quốc, là trị sở tại của Ký Châu.

Đã bước vào tháng 10, Lưu Bị dậy rất sớm, cùng Quan Vũ tại trạch viện luyện võ nghệ, sau đó ăn mặc chỉnh tề đến thự nha.

Hiện giờ Lưu Bị là Tín Đô lệnh.

Xem như bộ hạ của Viên Thiệu, có thể làm Tín Đô lệnh, ở trong mắt rất nhiều người nói rõ Lưu Bị rất được Viên Thiệu tín nhiệm.

Nhưng bản thân Lưu Bị trong lòng rất rõ ràng, Tín Đô lệnh cứ chớ này thật ra là chức quan Viên Thiệu bố thí cho hắn.

Sau khi Ban Thệ đại bại, Lưu Bị ở trong mắt Viên Thiệu càng chán ghét hơn!

Nếu không có Hứa Du âm thầm giết dây bắc cầu, để Lưu Bị đầu quân cho Viên Thượng, nói không chừng Viên Thiệu đã mượn cơ giết hắn từ lâu rồi.

Mặc dù có Viên Thượng cầu tình, binh quyền của Lưu Bị vẫn bị giải trừ.

Nỗi khổ trong lòng, quả thật không thể dùng ngôn ngữ có thể nói rõ. Tuy nhiên Lưu Bị vốn là một người kiên nhẫn, sau khi trải qua nhiều việc như vậy, ngược lại càng trở nên ẩn nhẫn hơn. . . Nhẫn những việc người khác không thể nhẫn, đợi thời cơ chín muồi.

Đối với đạo lý này, Lưu Bị có thể nói là rất minh bạch.

Viên Thượng cũng rất coi trọng Lưu Bị, thường lén lút khuyên hắn, một khi thời cơ thành thực, chắc chắn sẽ kiếm một lối ra cho hắn.

Nhưng đợi một hơi đến hơn nửa năm. . .

Văn Sứ bị điều đi rồi!

Mặc dù Văn Sứ cũng không muốn rời khỏi Lưu Bị, nhưng Lưu Bị biết, nếu như tiếp tục giữ Văn Sứ ở bên người, sẽ khiến Viên Thiệu càng thêm cố kỵ.

Lén lút ôm đầu khóc lóc với Văn Sứ, nhưng ở ngoài mặt Lưu Bị vẫn biểu hiện ra không sao cả.

Nuốt uất hận vào bụng, tự nhủ, tất cả thủ đoạn đổ vào người ta, sớm muộn có một ngày ta sẽ trả lại cho các người.

Đồng Phi, Viên Thiệu, Điền Phong, Phùng Kỷ. . . Còn có Tự Thụ!

Văn Sứ bị phái đến Ngũ Nguyên quan, hiệp trợ Cao Lãm giao chiến với Tiên Vu Ngân.

Lưu Bị cùng Quan Vũ thì ở lại Tín Đô làm Tín Đô lệnh của hấn, mà Quan Vũ thì kiên quyết ở lại làm bạn với Lưu Bị.

Viên Thiệu vốn cũng muốn điều Quan Vũ đi, nhưng sau đó ngẫm lại, lại cảm thấy mọi việc không được làm quá tuyệt tình.

Hấn cũng yêu quý võ nghệ của Quan Vũ, chỉ cần Lưu Bị ở đây, Quan Vũ chính là thủ hạ của hấn. Thật ra tỉ mỉ ngẫm lại, Lưu Bị thất bại cũng chẳng trách hấn được. Ác hổ Lữ Bố đó tịnh xứng thể chi nhị hổ cùng Đồng Phi, bởi bởi hấn cũng là điều rất bình thường.

Cho nên, sau đó Viên Thiệu cũng bỏ qua việc này một bên.

Lưu Bị rất tận tâm làm hết phận sự một Tín Đô lệnh của hấn, chuyện lớn nhỏ đều xử lý thỏa đáng.

Sau khi xử lý xong công vụ của thự nha, Lưu Bị dẫn theo Quan Vũ thông thả bước vào một gian tửu quán. Đây đã thành một thói quen, mỗi ngày xử lý hết công vụ hấn liền đến tửu quán này uống rượu, sau đó về nhà đan một tấm chiếu.

Thói quen này làm cho rất nhiều người chế nhạo.

Nhưng Lưu Bị lại hồn nhiên không thèm để ý, trái lại thường xuyên tặng chiếu đan được cho người ta. Ngay cả Viên Thiệu cũng nhận được một tấm.

Về phần nổi khổ trong lòng, chỉ có Lưu Bị và Quan Vũ biết được. Đồng thời, ở trong tửu quán Lưu Bị còn kết giao được một hảo hữu, Đồng Chiêu người Tế Âm, là một người rất có bản lĩnh. Nói đến thì Đồng Chiêu này cũng rất không may, không có chút quan hệ nào với Đồng Trác, nhưng bởi vì cùng họ với Đồng Trác nên bị Viên Thiệu ghét, mỗi ngày có thể nói là cực kỳ phiền muộn.

Hai người đều là người thất bại, tự nhiên có rất nhiều đích đề tài chung.

Đồng Chiêu là tông sự của Viên Thiệu, khi rảnh rỗi sẽ cùng Lưu Bị uống mấy ly trong tửu quán này.

Lưu Bị tới tửu quán này, nói trắng ra chính là vì gặp Đồng Chiêu. Tuy nhiên, ngày hôm nay Đồng Chiêu có lẽ là nhiều việc, cho nên chưa xuất hiện.

Lưu Bị và Quan Vũ uống rượu, thỉnh thoảng còn nói đùa với nhau.

Đúng lúc này, một nam tử cầm bào xuất hiện ở bên cạnh Lưu Bị, cũng không hỏi gì liền ngồi xuống quan sát Lưu Bị.

- Vị tiên sinh này. . .

Lưu Bị rất kinh ngạc, mở miệng hỏi.

Hấn cũng không sợ có người bắt lợi đối với hấn. Tín Đô có Viên Thượng bảo kê, Quan Vũ võ nghệ cao cường, cổ vẻ như còn là Ký Châu đệ nhất cao thủ. Muốn bắt lợi với hấn, quả thật không phải chuyện dễ dàng gì.

Nam tử cầm bào nói:

- Xin hỏi đại nhân có phải là Lưu Huyền Đức?

- A, đúng vậy!

Lưu Bị nghi hoặc nhìn đối phương:

- Không biết tiên sinh là. . .

- Tại hạ Mi Trúc, là biệt giá Từ Châu, nay có công vụ, đặc biệt tới thương lượng với Viên công. Thường nghe nói đại danh của Huyền Đức công, vì vậy đến đây bái kiến.

Lưu Bị càng tỏ ra khó hiểu:

- Không biết tiên sinh có gì chỉ giáo?

Từ Châu biệt giá?

Chắc là tới cầu viện binh thôi.

Nghe nói Đào Khiêm bị Tào Tháo đánh cho thâm, sắp không đỡ được rồi.

Chỉ là Mi Trúc này vốn không quen biết với ta, vì sao phải chủ động bắt chuyện với ta chứ?

Chậm đã. . . Từ Châu cầu viện. . .

Ánh mắt Lưu Bị không khỏi sáng ngời! . . .

306. Chương 306: Sa Sa Có Tâm Sự

Trời rất lạnh.

Cư Duyên thành gió bắc rét căm, thổi lên mặt người lạnh buốt.

Trong phòng có một chiếc lò sưởi vuông ba xích, bên trong chất đồng than đá đỏ rực, truyền hơi ấm khắp ngõ ngách trong phòng.

Than đá có nguồn gốc từ Di Chi.

Có người nói ở đó rất nhiều đá đen nằm trên mặt đất, có thể dùng để sưởi ấm thiêu đốt.

Dân bản xứ đã từng hỏi qua một tăng nhân đến từ Quý Dương quốc, tăng nhân đó nói loại đá này tên là kiếp hôi chi hôi.

Dù sao thì mặc kệ nó tên là gì, mọi người phát hiện ra thứ này và rất nhanh bắt đầu sử dụng.

Tuy nhiên họ chỉ lấy kiếp hôi chi hôi nằm trên mặt đất, không dám móc sâu để tránh đắc tội thần linh.

Sau khi Đồng Phi thấy cái này lập tức sáng mắt, kiếp hôi chi hôi này chính là than đá tại hậu thế. Nói cách khác, tại Di Chi có chứa tài nguyên than đá phong phú. Làm sao lợi dụng, Đồng Phi không có gì ý kiến hay. Tuy nhiên sau khi đưa những than đá này đến Tướng Tổ doanh, Bồ Nguyên nói có thể tăng nhiệt độ của lò sưởi, có thể sản sinh tác dụng rất lớn đối với đức binh khí.

Nếu Bồ Nguyên nói hữu dụng, Đồng Phi đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Tại Lũng Tây bắt trên vạn quân sĩ làm tù binh, giữ lại những người này ăn không ngồi rồi? Đương nhiên là không thể, thôi thì phái đến Di Chi.

Đồng Phi đến Di Chi mới biết, dưới danh nghĩa của y không ngờ có mấy trăm vạn khoảnh ruộng tốt.

Đối với chủ ý của Tang Bá, y cũng không thể nói tốt xấu. Dù sao thì thoảng cái biến thành đại địa chủ, đích thật là việc khiến người khác phẫn chấn.

Hỗn chiến ở Trung Nguyên vẫn đang tiếp tục.

Mà Tây Vực lại nghênh đón đợt mở rộng thứ hai.

Giả Hủ cầm trong tay công văn đã xử lý xong xuôi, đầu cười nói:

- Tử Du, sống tại Tây Vực có quen không?

Gia Cát Cẩn nở nụ cười:

- Thường nghe Tây Vực xơ xác, nhưng thật không ngờ, cảnh tượng này cũng chưa hẳn kém hơn Trung Nguyên đâu.

Nói rồi hắn đưa một phần công văn cho Giả Hủ.

Gia Cát Cẩn hiện giờ đảm nhiệm trợ thủ của Giả Hủ, đây cũng là Đồng Phi cố ý an bài.

Không sai, trên học nghiệp Gia Cát Cẩn đích xác đã học xong, nhưng lý luận tóm lại là lý luận, không có thực tiễn cùng kinh nghiệm, đó chính là lý luận suông.

Đồng Phi để Gia Cát Cẩn ở lại bên người Giả Hủ để quen thuộc mọi việc.

Sau mỗi đầu xuân sẽ để Gia Cát Cẩn đến Đê Trì. Trong ấn tượng của Đồng Phi, tài năng quân sự của Gia Cát Cẩn hình như không cao lắm. Cho nên, đối với việc chiến sự y rất ít khi để Gia Cát Cẩn nhúng tay vào, mà do Lưu Thực nắm trong tay.

Giả Hủ nhận lấy công văn, nhìn lướt qua.

Gia Cát Cẩn nói:

- Không nghĩ tới Ban Chỉ này lợi hại thật. Hai mươi ngày bắt Thiện Thiện, thật không đơn giản.

Giả Hủ thản nhiên cười:

- Thật ra việc này không khó dự tính. Ban Chỉ là hậu nhân của Định Viễn Hầu. . . Tử Du, người chưa từng ở tại Hà Tây, đương nhiên sẽ không biết uy vọng của Định Viễn Hầu tại Tây Vực. Năm đó phụ tử Định Viễn Hầu Ban Siêu tại Tây Vực tồn tại như một họ Vương. Vì vậy mới có thể khiến cho tiên hoàng. . . Định Viễn Hầu 36 kỵ binh Tây Vực. Mục tiêu thứ nhất chính là Thiện Thiện. Nghĩ Thiện Thiện kia xem như thần nhân của Định Viễn Hầu, hiện giờ Ban Chỉ đứng ra, Thiện Thiện vương đầu dám không đầu hàng chứ?

- Xưa có Định Viễn Hầu 36 kỵ binh định Tây Vực, hôm nay có Ban Chỉ 800 hàng phục Thiện Thiện Vương, cũng là một đoạn giai thoại.

- Giai thoại hay không ta không biết, ta chỉ biết là, Thiện Thiện đầu hàng, mười nước phía nam Thiên Sơn cũng coi như xong rồi.

Gia Cát Cẩn cười gật đầu:

- Không sai, dựa theo tốc độ này, dự tính cuối năm sau, nam đạo thập quốc sẽ dưới sự thống trị của chủ công...Ồ, Trung Nguyên truyền đến tin tức, Viên Thiệu quả nhiên xuất binh rồi! Thư Hộc là chủ tướng, Lưu Bị Quan Vũ làm tiên phong, đang gấp rút tiếp viện cho Từ Châu! Quân sự, như vậy, ván cờ của chủ công thoát nhìn sắp đặc thủ rồi, chỉ là không biết Lưu Bị này có thể hay không. . .

Giả Hủ nhú mày, nhận lấy công văn.

- Nói đến thì ta vẫn cảm thấy khó hiểu. Lưu Huyền Đức này. . . Mặc dù nhiều lần xuất thủ, nhưng không biểu hiện ra bản lĩnh quá lớn. Ngược lại, ngoại trừ đánh lén Lữ Bố, mượn tay giáp công, đạt được một lần thắng lợi, hình như chưa từng thắng trận nào mà. Vì sao lần này chủ công nhất định phải lừa hắn ra, hẳn thực sự có thể chống Tào Tháo sao?

Lúc trước, khi Đồng Phi đề xuất Lưu Bị tất cả mọi người đều rất kinh ngạc.

Dù sao Lưu Bị này thanh danh không hiện, ngoại trừ Hoa Hùng, rất nhiều người thậm chí cũng quên từng có một người như thế xuất hiện.

Mà Hoa Hùng sở dĩ có thể nhớ kỹ Lưu Bị cũng là một đao đồ của Quan Vũ.

Nói trắng ra, ấn tượng đối với Quan Vũ còn vượt xa Lưu Bị. Mà lúc trước một câu nhắc nhở của Đồng Phi càng làm Hoa Hùng bối rối một đoạn thời gian. Vài lần định hỏi, nhưng đều bị Đồng Phi áp ứng chuyển hướng đề tài.

Tuy nhiên, Hoa Hùng cũng bởi vậy càng thêm kính phục Đồng Phi.

Cho nên khi tất cả mọi người cho rằng Lưu Bị không có khả năng chống Tào Tháo, Hoa Hùng kiên quyết đứng ở bên Đồng Phi.

Lời vô ích, chủ công là người thế nào?

Nếu không có một câu nói đó của chủ công, nói không chừng hiện giờ ta đã chết từ lâu rồi.

Cho nên chủ công nói Lưu Bị kia có thể chống Tào Tháo, vậy Lưu Bị khẳng định có thể, coi như là không chống được cũng phải chống.

Giả Hủ nhíu mày, trầm ngâm chốc lát.

- Tử Du, người xử lý công văn ở đây một chút, ta đi có chút việc. Có công văn quan trọng thì đặt lên bàn ta.

- Vâng!

Giả Hủ đứng lên đi ra ngoài phòng.

Vừa đi hần vừa nghĩ đến: nếu chủ công coi trọng Lưu Bị này như vậy, thoát nhìn phải tăng cường giám thị người này.

Như vậy do ai hoàn thành?

Không hề nghi ngờ, đương nhiên là do Lý Nho tới hoàn thành.

Sau khi Lý Nho đến Cư Duyên thành, liền nhanh chóng tiếp nhận Kỹ Kích doanh.

Đương nhiên, tuyên bố đối với bên ngoài Lý Nho chỉ là một thư ký lang, Trị trung tòng sự sử. Nói cách khác chính là phụ tá của Đồng Phi.

Ngoài mặt thì Kỹ Kích doanh vẫn do Đồng Thiết và Vương Mãi nắm trong tay.

Pháp Chính được rút khỏi Kỹ Kích doanh, và làm việc vặt cho Lý Nho. Điều này ở trong mắt rất nhiều người là một loại nghiêm phạt.

Mà trong lòng Pháp Chính minh bạch, Đồng Phi làm như vậy chính là vì bồi dưỡng hần.

Nói đến thì Lý Nho đích thực là một nhân tài làm tình báo. Trải qua một lần thất bại, Lý Nho trở nên càng kín đáo tỉ mỉ. Mà Vương Mãi là người hành động bằng thực tế, hai người phối hợp lại, có thể nói tăng thêm sức mạnh.

Đồng Long đến Từ Châu, chính là Lý Nho một tay bày ra.

Đồng thời, mượn mạng lưới thương nghiệp của Mi gia, một mạng lưới tình báo khổng lồ vô thanh vô tức đã có được hình thức ban đầu.

Giả Hủ muốn tăng cường giám thị Lưu Bị, nhất định phải thông qua Lý Nho.

Trên thực tế, mặc dù quan chức của Giả Hủ cao hơn Lý Nho, nhưng trong lòng hần cũng biết, Kỹ Kích doanh đó mới là một bí mật Đồng Phi lưu ý nhất. Mà trải qua một đoạn thời gian cò sát, phối hợp giữa Giả Hủ Lý Nho cũng tiến vào giai đoạn mới.

Đi ra khỏi thự nha, Giả Hủ thấy một người lắc lư đi tới.

- A, Thiệu Đình Hâu. . .

Giả Hủ vội vã hành lễ với người đó.

Tinh thần của Sa Ma Kha nhìn qua cũng không tốt lắm, tâm tình cũng hơi sa sút.

- Quân sư, có thấy nhị ca ta không?

- A. . . Sáng sớm nghị sự, chủ công có ở đó. Có điều sau khi nghị sự kết thúc liền dẫn theo Hoàng Nông Vương cùng Văn Cơ đi ra ngoài. A, nếu người muốn tìm thì thử đến chỗ Phí Ốc xem sao, gần đây hình như chủ công cùng Phí Ốc đang nghiên cứu thứ gì ấy.

- A, vậy ta đi tìm nhị ca.

Nhìn Sa Ma Kha đi khỏi, Giả Hủ cười khổ lắc đầu.

Tam gia này có đôi khi quá tích cực. Giả Hủ đương nhiên biết vì sao Sa Ma Kha phiền não. Nói trắng ra, ở trong lòng Sa Ma Kha chung quy cảm thấy đã làm mất An Định, có lỗi với Đồng Phi. Nói thật thì việc đó

cũng khó trách được Sa Ma Kha, ngay cả Giả Hủ cũng không phát hiện ra tất cả âm mưu ở trong đó. Sa Ma Kha là một người thô lỗ, sao có khả năng nhìn ra mảnh khoe bên trong chứ?

Mặt khác, sau khi Đồng Phi đến Trương Dịch, tại Cư Duyên thành bố trí lại Hán An Đô hộ phủ.

Dưới Hán An Đô hộ phủ nguyên bố trí bốn nhánh nhân mã Cự Ma Sĩ, Bối Ngôi quân, Tuyền Phong doanh cùng Giải Phiên quân. Đồng Phi lại thiết lập thêm ba nhánh nhân mã, phân biệt là Đạp Bạch quân, Du Dịch quân cùng Khất Hoạt quân. Chủ tướng Đạp Bạch quân là Trần Đáo, hoàn toàn lấy thành viên tổ chức của Trương Dịch quân trước kia là chủ, lấy Hàn Đức là Quân ti mã, ba người Bùi Nguyên Thiệu Đồng Khí Đồng Triệu là phó tướng, trấn thủ Kê Lạc tái.

Chủ tướng của Du Dịch quân là Hoàng Trung, Văn Sính là Đốc quân tòng sự, Vương Uy Yến Minh là phó tướng, trấn thủ Nghi Hòa Đô Ủy thành.

Hai nhánh nhân mã này Đồng Phi cũng không nóng lòng phân phối quân sự.

Cũng không phải y không muốn phân phối, thật sự là hiện tại trong tay y quân sự có thể một mình đảm đương một phía thật sự là quá ít.

Đồng thời, nhân số của hai nhánh nhân mã này cũng hạn định tại 8000. Cũng là chính sách tinh binh, hiện nay Tây Vực thật sự không thích hợp tiến hành đại quy mô trưng binh. Ngược lại tính chất của Khất Hoạt quân và Đạp Bạch quân Du Dịch quân thì không có chút tương đồng nào.

Chủ thể cấu thành toàn bộ là mã tặc bắt được, còn có tù binh người Khương, người Đê chiến bại.

Muốn cầu xin mạng sống có đúng không?

Rất đơn giản, bán mạng cho ta đi.

Các người đánh hạ được một nơi, tù binh của dị quốc này chính là thủ hạ của các người. Chỉ cần các người có được chiến công nhất định, có thể thu được thân tự do, đồng thời còn có thể đạt được đất đai thuộc về mình. Nếu như chết, vậy trách mạng mình không tốt thôi.

Một đạo nhân mã như vậy hoàn toàn là đám ô hợp.

Mà chủ soái đảm nhiệm nhánh nhân mã này chính là đại ca của Đồng Phi, Diển Vi.

Thành Lễ là Đốc quân tòng sự, Quân ti mã. Diển gia tứ tiểu hổ thì đảm đương phó tướng.

Hiện nay binh mã của Khất Hoạt quân khoảng chừng hai vạn, phụng mệnh của Đồng Phi, đóng quân tại Kim Mãn thành, đợi đầu xuân sẽ xuất kích.

Mọi người hình như cũng đã có an bài, chỉ có Sa Ma Kha đến nay chưa có việc gì làm.

Cũng khó trách, vị tam gia này lại cảm thấy buồn bực.

Sa Ma Kha bước lên Đan Tê ra khỏi Cư Duyên thành đi về hướng tây.

Khoảng chừng 30 dặm có một thành trấn mới xây, cũng là một địa phương trùan điền.

Thành trấn tên là Đồng Ngọc thành, là Đồng Phi vì kỷ niệm đại tỷ mà đặc biệt đặt tên. Đồng thời một thân phận khác của tòa Đồng Ngọc thành này chính là sở tại của Tướng Tổ doanh. Đứng thấy ở đây canh giữ lỏng lẻo, nhưng trên thực tế, nơi nơi đều là trạm gác ngấm Giả Hủ an bài.

Giả Hủ cũng minh bạch, nơi đây cũng là một quan trọng khác của Đồng Phi. . .

Đồng Phi đang đỡ cây đuổi trâu, cây cấy trên đồng ruộng.

Cày ở thời Hán đa phần lấy cây có cày dài thẳng là chủ, khi quay đầu không đủ linh hoạt, cày đất cũng không quá thuận tiện.

Tuy nhiên đối với thời đại này, loại cây này đã là một công cụ nông canh cực kỳ xuất sắc.

Bắt đầu từ những năm cuối Xuân Thu đã xuất hiện trâu cày, đối với trồng trọt đã sản sinh tác dụng cực kỳ quan trọng. Nhưng bởi trâu cày cũng không phải nhà nào cũng nuôi được, chỉ tụ tập trong tay một số ít người. Có một con trâu, tại nông thôn đã là việc rất giỏi rồi. Có một số nơi, có một số người thậm chí dựa vào trâu cày là có thể dành dụm được một số tài sản lớn.

Trâu cày tại Trung Nguyên rất thưa thớt, nhưng đối với Trương Dịch thì hình như không phải là một vấn đề lớn.

Khắp mục trường rộng lớn, du mục người Khương rất nhiều. . .

Sau khi người Khương theo Đồng Phi từ Trung Nguyên du nhập vào người Hán, mua trâu cày từ trong tay người Khương cũng không phải một việc khó khăn.

Nói đến thì phương diện này có công lao rất lớn của Hoàng Thiệu.

Lúc đầu vì hấp dẫn người Hán đổ vào, có một đoạn thời gian từng đưa ra biện pháp, một gia đình một con trâu.

Theo người Hán tăng lên, địa vực không ngừng mở rộng về hướng tây, mở mang thêm rất nhiều ruộng tốt, càng thúc đẩy Hoàng Thiệu phát triển mạnh ngành chăn nuôi. Dù sao thì đất đai chiếm lĩnh đều là tài sản của Đồng Phi, Hoàng Thiệu quy hoạch ra mấy mục trường màu mỡ, chuyên môn thu nhận người Khương trôi giạt khắp nơi đến nuôi trâu ngựa, cũng tiến thêm một bước thúc đẩy Hán hóa người Khương cùng người Đê.

Ngựa huyết thống thuần lương được dùng làm chiến mã. Mà ngựa tòi thì bị coi như thương phẩm tiến hành buôn bán.

Hiện giờ hảo mã dưới danh nghĩa của Đồng Phi có tới mấy vạn con, đủ để trang bị ột đội kỵ quân tinh nhuệ.

Khi Sa Ma Kha thấy Đồng Phi liền lấy làm kinh hãi.

Hắn vạn lần không ngờ, nhị ca nhà mình lại chạy tới đây làm ruộng. Hơn nữa, xung quanh ruộng tụ tập Bồ Nguyên, Mã Quân, Phí Ốc, còn có một đám thư ký không ngừng ghi lại các loại vấn đề thoát ra từ miệng ba người.

Nhậm Hồng Xương và Đồng Lục thì ngồi ở trong noãn trường dựng lên tạm thời bên bờ ruộng.

Hai đứa bé đang nô đùa trên tấm da hổ ấm áp. Trong đó một đứa là Đồng Sóc, mà một đứa khác dáng dấp giống với Đồng Sóc, da ngăm đen, vừa mới bị Đồng Sóc đẩy ngã. Nó ngồi trên đệm êm ái, cũng không biết là muốn biểu đạt cái gì, chốc lát lại bò tới sát vào Đồng Sóc, tư thế đó hình như nói rõ: Ta không tin không đánh bại được người.

Tiểu gia hỏa này tên là Đồng Hựu, là con trai của Đồng Phi và Nhậm Hồng Xương.

Hựu, trong [Quảng Nhã] có giải thích, ý là xá, khoan dung. Tên này cũng không phải là Đồng Phi đặt, nếu dựa theo tính của Đồng Phi, người ta đánh ta một quyền, ta sớm muộn sẽ trả lại một cước. Khoan dung? Là đối với bằng hữu, mà không phải đối với tất cả mọi người.

Nói đến Đồng Hựu, sinh nó ra cũng thật nhấp nhô.

Sau khi Lâm Kinh chi loạn nổ ra, Diển Vi yểm hộ đám người Thái Diễm lui vào Sóc Phương. Xem như võ tướng trong nữ quyền, tiền nhiệm chủ tướng của Loan Vệ doanh, ngay lúc Lý Tín bị giết, nhân tâm hoảng sợ, Nhậm Hồng Xương không chỉ một tay tiếp chương Loan Vệ doanh, còn gánh trọng trách bảo vệ mọi người.

Nói đến chém giết, Nhậm Hồng Xương không chiến đấu thảm liệt như Diển Vi Sa Ma Kha.

Nhưng dọc theo đường đi ôm bụng bầu, một mặt phải trấn an tâm tư sợ hãi của đám người Thái Diễm, một mặt phải cảnh giác việc quanh mình, nhiệm vụ quả nhiên không nhẹ. Sau khi qua Đại Thành tái, thằng bé trong bụng sinh ra vào lúc bốn bề là nguy cơ.

Lại còn thêm Đồng Phi sinh tử không rõ, nỗi hận trong lòng Nhậm Hồng Xương có thể nghĩ.

Lưu Thực đặt tên cho nó là Đồng Hựu, hy vọng hài tử sẽ học được khoan dung. Nhậm Hồng Xương cũng phải học được khoan dung.

Sau đó Đồng Phi trở về, đối với việc này cũng bất lực. Y đã nghĩ ra một cái tên cho con trai từ lâu, là Đồng Bình.

307. Chương 307: Sa Ma Có Tâm Sự 2

Đáng tiếc. . .

Chữ “Bình” này liên tiện nghi cho ấu tử của Điển Vi, đồng thời cũng đặt tên cho con trai của Sa Ma Kha là Thù, trong [Sử ký - Tần thế gia], cừu cũng là thù. Ý chính là nhắc nhở hài tử, đừng quên mối thù hôm nay.

Sa Ma Kha nhảy xuống Đan Tê, vừa mới đi qua liền thấy Lưu Biện dẫn theo tiểu Văn Cơ cùng Đồng Ký đầu đầy mồ hôi từ bên cạnh chạy qua.

- Hôi quá, hôi quá!

Lưu Biện bưng mũi, lớn tiếng nói:

- Đồng khanh bối hổ phân, làm thối chết đi được. Sau này còn phải đổ vào ruộng, loại lương thực làm ra này có thể ăn sao? Dù sao thì cô sẽ không ăn, nghĩ đến đã cảm thấy buồn nôn rồi.

- Tam thúc, tam thúc. . .

Tiểu Văn Cơ thấy Sa Ma Kha liền dang tay chạy qua.

Sa Ma Kha nhếch miệng nở nụ cười, ngồi xổm xuống một tay ôm lấy Văn Cơ, một tay ôm lấy Đồng Ký:

- Vừa rồi các người nói cái gì?

- Cha nói với Phỉ đại thúc, đầu xuân sẽ làm một khu đất, nói là đổ phân gì đấy. Vừa rồi chúng cháu đi xem, phân cha nói chính là. . . Buồn nôn quá, thứ đó đổ vào trong ruộng có thể ăn được thật sao?

Sa Ma Kha kinh ngạc:

- Nhị ca lấy phân ra gì?

Đồng Ký ghé vào bên tai Sa Ma Kha thấp giọng nói:

- Tam thúc, chính là phân người!

Sa Ma Kha không khỏi ngạc nhiên. . .

Nói thật thì Sa Ma Kha vẫn không quá lý giải đối với ý nghĩ của Đồng Phi. Có đôi khi, nhị ca này hay làm mấy việc ngạc nhiên cổ quái, thường thường hiệu quả rất tốt. Tỷ như trước kia y làm ra bàn đạp và móng ngựa sắt. Sau khi phổ cập toàn quân, khiến cho sức chiến đấu của kỵ quân chỉ ít để thăng trên ba thành.

Đừng coi thường ba thành này, ở trên chiến trường ba thành đại biểu cho tỷ lệ còn sống.

Còn có la bàn mà Đồng Phi làm ra, công nghệ đơn giản hoá rất nhiều không nói, hơn nữa thể tích cũng trở nên rất nhỏ.

Có người nói thứ đó là nhị ca làm ra tại Nam Sơn. Dưới sự cải tiến của Mã Quân và Bồ Nguyên đã bắt đầu sản xuất số lượng lớn. Sa Ma Kha sống trong núi từ bé, tự nhiên rõ ràng thứ đó có thể sản sinh công dụng lớn thế nào.

Nhưng đổ cái đó vào ruộng...

Nhị ca lại muốn làm cái gì đây?

Lưu Biện đã 16 tuổi rồi, nhìn qua đã chín chắn hơn trước đây rất nhiều.

Trải qua đại nạn tại Lâm Kinh, Lưu Biện đã thay đổi rất nhiều. Tính tình vẫn có chút nhu nhược như trước, hoặc là dùng khoan dung độ lượng tới giải thích, có lẽ sẽ càng thích hợp hơn. Tuy nhiên trên xử lý công việc đã quả quyết hơn rất nhiều. Hần học được một việc, đó chính là vô điều kiện tin nhiệm Đồng Phi. Ở trong lòng Lưu Biện tin tưởng, chỉ cần Đồng khanh còn sống, mọi chuyện sẽ không thành vấn đề.

Sau khi Hà thái hậu đến Trương Dịch, từng nghiêm túc nói chuyện qua với Lưu Biện.

- Vương nhi, con cảm thấy Đồng khanh thế nào?

- Đồng khanh. . . là người tốt.

- Vương nhi, ai gia muốn con nhớ kỹ, bất cứ lúc nào chỗ nào, con đều phải vô điều kiện tin tưởng Đồng khanh. Đồng khanh mặt mũi hung ác, nhưng trong lòng thì cực kỳ trung trinh. Con còn nhớ năm đó một câu các người từng nói qua không? Con không phụ y, y cũng sẽ không phụ con... Thiên hạ bắt đầu đại loạn, Hán thất chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Chung quy có một ngày, Đồng khanh sẽ giúp con đăng cơ lần nữa. Khi đó bên cạnh con sẽ tụ tập một nhóm người, phương diện này không thiếu gian trá tiểu nhân, vì tranh quyền đoạt lợi mà bôi nhọ y. . . Con nên làm thế nào?

Lưu Biện ngây ngẩn cả người:

- Con. . .

- Con là người rộng lượng, nhưng tai thì mềm. Tương lai Đồng khanh chinh chiến tại ngoại, chung quy sẽ có người nhân cơ hội đưa lời gièm pha. . . Vương nhi, con phải nhớ kỹ, tin tưởng Đồng khanh. Chỉ có như vậy, Hán thất ta có lẽ còn có ngày phục hưng, đừng bị tiểu nhân che mắt.

- Hải nhi nhớ kỹ!

Bắt đầu từ ngày đó, Lưu Biện càng thêm khắc khổ học tập.

Đồng thời, hắn càng thêm tin tưởng, chỉ cần có Đồng Phi, Hán thất nhất định có thể khôi phục.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, hắn thường xuyên đi theo bên cạnh Đồng Phi. Chỉ là lần này, Lưu Biện có phần không chấp nhận được.

Sau khi Sa Ma Kha bá kiến Lưu Biện liền đi vào noãn trướng.

- Tẩu tẩu!

Sau khi Nhậm Hồng Xương sinh con, cũng không bởi vậy mà mập lên, ngược lại trải qua Tế Từ chăm sóc, trở nên càng thêm diễm hơn.

Thấy Sa Ma Kha đi vào, Nhậm Hồng Xương cười nói:

- Sao tam thúc lại có hứng thú tới đây?

- Nhị ca đang làm cái gì?

- A, trước đó vài ngày phu quân phát hiện dùng cày thô không đạt hiệu quả cao, cho nên cùng bọn Đức Hoành cải tạo một chút. Nên vừa mới chế tạo ra một chiếc, liền vội vàng gọi mọi người tới xem, có muốn đích thân thao tác.

Đang nói hình như Nhậm Hồng Xương nhớ tới chuyện gì:

- Tỷ tỷ, phu quân hình như rất thuần thục công việc đó. . . Chẳng lẽ trước đây phu quân từng làm ruộng sao?

Đồng Lục ngạc nhiên lắc đầu:

- Trước đây khi tại mục trường mỗi ngày hắn ngoại trừ luyện võ thì chỉ đọc sách, cũng chưa thấy qua hắn làm mấy việc này. Hi hi, nhưng mà có đôi khi phu quân rất cố quái, có lẽ kiếp trước hắn từng làm công việc này.

Đây vốn là một câu nói đùa, nhưng đã nói trúng chân tướng bên trong.

Kiếp trước mặc dù Đồng Phi là một nhân viên kiểm lâm, nhưng cũng không xem như xa lạ đối với trồng hoa màu.

Trước đây y không có chú ý, nhưng sau khi đi tới Trương Dịch, khi bình tâm quan sát phong cảnh ở đây, y phát hiện ra một việc.

Trong trí nhớ tại kiếp trước, bởi các loại nhân tố nên trong sơn thôn vẫn duy trì thói quen trồng trọt tương đối truyền thống.

Tại phương diện này Phí Ốc có thể coi là chuyên gia. Sau khi giải thích kết cấu của cây, Đồng Phi dựa theo ký ức vẽ ra một mô hình của cây cày tại hậu thế. Trong đó thay đổi lớn nhất chính là sửa càng thẳng, càng dài của cây trước đó thành cây cong, cây ngắn. Đồng thời ở trên đầu càng lắp một mâm cày có thể tự động chuyển động, khiến cho nó nhỏ và nhẹ hơn, đồng thời cũng dễ dàng cho nó quay đầu. Thao tác linh hoạt, thuận tiện, cũng có thể tiết kiệm rất nhiều nhân lực cùng sức kéo, rất thực dụng.

Đương nhiên, phương diện này phần lớn là do ba người Mã Quân Phí Ốc cùng Cam Tín chung sức nghiên cứu, Đồng Phi đưa ra chỉ là lỗi suy nghĩ.

Nhưng chính nhờ lỗi suy nghĩ này đã khiến cho cây cày vốn xuất hiện tại Đường triều đã sớm xuất hiện.

Chiếc cày đầu tiên này được Cam Tín mệnh danh là cày Tây Bình.

Đồng Phi xem như người kiếp trước thao tác qua cây cày càng cong này, đối với sự xuất hiện của cày Tây Bình đương nhiên tiếng nói rất lớn.

Sau khi tự mình thao tác một phen, Đồng Phi toát mồ hôi, cười ha ha đi lên bờ ruộng.

- Tái Thành, hình như vẫn còn chưa thoải mái lắm.

Ba người Phí Ốc Mã Quân Bồ Nguyên nghe vậy vội vã hỏi:

- Chủ công, chỗ nào chưa thoải mái.

- Hình như thiếu thiếu cái gì. . . Tỷ như độ mất sức, hướng nắm tay, hình như rất rắc rối. Còn có, trông các thứ khác nhau, cũng có yêu cầu thâm canh và thiển canh, nếu như có thể điều giải một chút, có thể cày sâu bữa kỹ rồi.

- Việc này...

Khái niệm Đồng Phi đề xuất ra thật sự hơi vượt quá lý giải của ba người.

Cũng khó trách, từ khi cây cày này xuất hiện, cho đến kiếp trước của Đồng Phi, trung gian đã trải qua hơn nghìn năm. Đối với những cải tiến rất nhỏ của cây vẫn chưa từng gián đoạn. Chỉ là hình dạng của cây không xảy ra biến động lớn.

Đồng Phi dựa theo ký ức của kiếp trước để yêu cầu một vật vừa mới nghiên cứu & phát triển ra, đương nhiên là không quá thoải mãn.

Nhưng đối với ba người Mã Quân thì điều này đã hết toàn lực. Muốn làm cải biến thêm thì cần phải một bước thực tiễn nữa mới được.

Đồng Phi cũng không rõ nguyên lý trong đó.

Giống như là lái ô tô vậy, biết lái xe, chưa hẳn biết sửa xe.

Nhưng y cũng biết, thoáng cái hoàn thiện cày Tây Bình thì là việc không có khả năng.

Đồng Phi liền cười:

- Các ngươi không cần sốt ruột, đối với cây cày trước kia, cày Tây Bình đã có cải tiến rất lớn rồi. Một bước lên trời, đương nhiên không có khả năng, chúng ta có thể từ từ sẽ đến. Không ngừng trong quá trình sử dụng phát hiện và cải thiện. . . A, Bồ Nguyên, người trở lại thông báo cho phụ thân người và Cam tiên sinh, bảo họ lập tức sản xuất, đầu xuân ta muốn đưa vào sử dụng số lượng lớn.

- Vâng!

- Đức Hoành, việc mấy ngày trước ta nói cho người, có chủ ý gì chưa?

- Ngài nói là máy xay gió đó hả? Đến nay tiểu nhân vẫn chưa có manh mối, nhưng đoạn thời gian trước tiểu nhân từng xem guồng nước của Tất Lam làm ra, phát hiện trong đó nếu làm chút cải tiến, đối với trồng trọt sẽ có lợi ích rất lớn. Nhưng đây chỉ là một hình thức ban đầu, cụ thể cải tiến thế nào thì vẫn phải thương nghị thêm với Kính Đạt. Phỏng chừng trong nhất thời máy xay gió khó có thể thành hình.

Đồng Phi gật đầu.

Y cũng biết, ăn một miếng không thể mập ngay. Bất luận biến hóa rất nhỏ gì cũng yêu cầu một quá trình.

Mà máy xay gió y vẽ ra vẫn là thấy trong một quyển sách, cấu tạo cụ thể bên trong thì không hề có manh mối.

Cứ để từ từ đi...

Hà Nghi Hà Mạn bưng nước ấm tới rửa bùn đất trên chân Đồng Phi.

Đồng Phi đi vào bít tất bằng vải bông mà Nhậm Hồng Xương làm cho y, xỏ giày xong, vừa đi vừa nói với Phí Ốc:

- Tái Thành, ta thường cho rằng Tây Vực này là một mảnh hoang vu, nhưng không nghĩ tới. . . Người không ngại đến khắp nơi, nói không chừng có thể phát hiện ra rất nhiều thứ tốt hữu dụng với chúng ta. Ủm, lát nữa ta sẽ bảo quân sư cho người một tấm yêu bài, Hà Nghi Hà Mạn, ta sẽ điều một nhóm người từ Kỹ Kích doanh cho các người chỉ huy. . . Đúng rồi, gia quyến nhà người đã dần xếp thỏa đáng chưa? Có chuyện gì, không ngại nói thẳng.

Phí Ốc đã gần 30 tuổi.

Trời sinh trẻ đầu bạc tóc, khiến hắn nhìn qua hơi già.

Mặt mày rất thanh tú, có một loại khí độ chừng chặc khiến người khác vừa nhìn liền cảm thấy rất yên tâm. Vì vậy, Đồng Phi giao Đồng Ngọc thành cho Phí Ốc quản lý.

Phí Ốc cảm kích nói:

- Huynh trưởng mặt tướng đã bán đi sản nghiệp Giang Hạ, đưa cả nhà tới Trương Dịch. Ban đầu mặc dù không quá thích ứng, nhưng hiện tại. . . Ha ha, giống như chủ công ngài thường nói, mọi việc đều cần một quá trình.

- Quen là tốt rồi, quen là tốt rồi!

Nói rồi Đồng Phi đi vào noãn trường.

- Tam đệ sao lại chạy tới đây? Có chuyện gì sao?

Đồng Phi lau sạch tay rồi ngồi xuống ghế, ôm lấy Đồng Sóc và Đồng Hựu, cười ha ha hỏi Sa Ma Kha.

Sa Ma Kha ra vẻ rất khó xử, muốn nói lại không biết nên nói thế nào.

Đồng Lục cùng Nhậm Hồng Xương đều là người có ánh mắt, thoáng cái đã nhìn ra Sa Ma Kha có tâm sự rồi.

Lập tức, hai người đi qua ôm lấy con, nháy mắt ra hiệu một cái với đám người Phí Ốc, sau đó một người kéo tiểu Văn Cơ, một người kéo Đồng Ký rồi nói với Lưu Biện:

- Đại vương, không phải ngài nói muốn săn thú sao? Giờ chúng ta đi, xem ai lợi hại hơn?

Lưu Biện cũng không phải kẻ ngu si, đương nhiên biết Sa Ma Kha nói chuyện với Đồng Phi không hy vọng người khác nghe được.

Có thể săn thú, cũng là một việc tốt.

Đừng thấy võ nghệ của Lưu Biện không được tốt lắm, nhưng mấy năm nay tập võ cường thân, cũng có thể kéo nhị thách cung, tự nhiên hứng thú dạt dào.

Lập tức đoàn người đi ra ngoài.

Hai người Hà Nghi Hà Mạn rất tự giác đứng trang nghiêm ngoài đại trướng.

Đồng Phi nhìn Sa Ma Kha, nhỏ nhẹ nói:

- Tam đệ, có việc gì cứ nói thẳng, chúng ta là huynh đệ, đừng có ấp a ấp úng.

Sa Ma Kha do dự hơn nửa ngày mới kiên trì nói:

- Nhị ca, có phải không thích ta?

Đồng Phi ngẩn ra:

- Tam đệ sao lại nói vậy?

- Vì sao đại ca cũng chưởng binh rồi, ngay cả Hoàng đại ca vừa tới cũng có việc làm, nhưng... Ta biết, huynh nhất định là giận ta không cứu được Quý Mưu tiên sinh!

- Tam đệ!

Đồng Phi nổi giận, trợn tròn mắt, đứng lên lớn tiếng nói:

- Tam đệ sao lại nghĩ như vậy? Nghĩ năm đó, ba huynh đệ ta tại Trường Sa kết nghĩa, chia ngọt sẻ bùi, có nạn cùng chịu. Một cái đập đầu xuống, đều là này đều là hảo huynh đệ.

- Thế nhưng. . .

- Việc của Quý Mưu tiên sinh không quan hệ gì với người. Chỉ có thể nói, hai ta đều thiếu cảnh giác, ai cũng không cảm thấy được âm mưu bên trong. Ta không cho người làm việc, cũng không phải vì ta giận người, mà bởi vì nguyên nhân khác, người có biết không?

Sa Ma Kha ngẩng đầu:

- Nguyên nhân gì?

Đồng Phi trầm ngâm một lát, nhỏ nhẹ nói:

- Hiện giờ chúng ta ở Tây Vực, nhưng cũng không có nghĩa là vứt bỏ Trung Nguyên. Lúc trước ta lựa chọn lui đến Tây Vực, nguyên nhân của nó rất nhiều. Nhưng chính yếu nhất chính là vì có thể tạm lánh đầu ngọn sóng, nghỉ ngơi lấy lại sức. . . Nhưng, Trung Nguyên người giỏi đông đảo, ngoại trừ Tào Tháo, người có biết người ta lo lắng nhất có người nào không.

Sa Ma Kha ngẩn ra:

- Ta không biết.

- Lưu Bị, Tôn Sách!

- Như vậy thì sao nhị ca còn muốn giúp đỡ Lưu Bị?

Đồng Phi nở nụ cười:

- Kỳ thật nguyên nhân của phương diện này rất đơn giản. . . Bởi vì ta không muốn thấy Tào Tháo độc bá Trung Nguyên. Có Lưu Bị, chỉ ít có thể kéo dài thời gian hấn thống nhất phương bắc. Tốt nhất có thể kéo dài đến lúc ta có năng lực đoạt lại Quan Trung.

- Vậy Tôn Sách. . .

- Người có nhớ, lúc trước 22 lộ chư hầu thảo phạt Lạc Dương, trong đó có một người chết ở trong tay ta, tên là Tôn Kiên?

Sa Ma Kha gật đầu:

- Ta có ấn tượng.

- Tôn Sách, là con trai của Tôn Kiên. Người này nhỏ tuổi hơn ta, càng có đầu óc hơn ta... Ha ha, người có biết, ta có thể có địa vị ngày hôm nay, nguyên nhân quan trọng nhất là bởi vì phụ thân gây dựng cơ sở cho

ta. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là ta thực sự có thể đấu với bọn Tào Tháo. Luận vũ dũng, trên đời này ta không sợ ai hết, nhưng nếu như nói nội chính, nói chính trị, ta chỉ là một thường dân. . . Tôn Sách là người không thể khinh thường, lại có Chu Du tương trợ, bình tĩnh có thể thành tựu đại sự.

Sa Ma Kha gãi đầu:

- Nhị ca, Chu Du này là ai?

- Chu Du. . . Ha ha, một ngày nào đó ngươi sẽ biết người này. Người này văn thao vũ lược phi phàm, Tôn Sách được người này, như hổ thêm cánh.

- Vậy...

Loáng thoáng Sa Ma Kha nghe ra một chút mảnh khoe.

Chỉ là Đồng Phi không nói ra, hắn cũng không dám xác định.

Đồng Phi khẽ vỗ vào tay vịn ghế, do dự một lát mới nhỏ nhẹ nói:

- Giả lấy thời gian, Tôn Sách nhất định chiếm được Giang Đông. . . Đây là một kết quả ta không muốn thấy. Y theo dự định trước đó của ta, tam đệ, ta muốn cho ngươi về Võ Lăng.

Về Võ Lăng?

Ánh mắt Sa Ma Kha sáng lên, đã hiểu ý của Đồng Phi. . .

308. Chương 308: Thằng Nhóc Cũng Là Đại Địch

Trong Diễn nghĩa, sau khi Tôn Sách chiếm Giang Đông không bao lâu thì chết.

Đồng Phi không nhớ rõ Tôn Sách bị ám sát vào ngày tháng năm nào, cũng không biết trong diễn nghĩa nói có chuẩn xác hay không.

Tuy nhiên nếu như Tôn gia đứng vững vàng gót chân tại Giang Đông, có thể mượn rạch trời Đại Giang nghỉ ngơi.

Toàn bộ phía nam, hầu như không ai có thể chống lại Tôn gia, điều này đối với Đồng Phi đương nhiên là một việc không thể chấp nhận.

Trên thực tế, không chỉ Đồng Phi thấy được chuyện này, Giả Hủ Lý Nho, bao gồm Lư Thực Dương Tục cũng đều rõ ràng nhận thấy được sự nguy hại của Tôn gia chiếm Giang Đông. Cho nên, Giả Hủ hiển kế, cho dù Tôn Sách thống nhất Giang Đông, cũng phải tìm người kiềm chế sự phát triển của Tôn gia tại Giang Đông.

Lấy thủ đoạn của Tôn Sách đối phó Phiên Miêu tại Giao Châu đến xem, đây là một nhân vật rất cường ngạnh.

Như vậy đối thủ của hắn cũng phải là một người mạnh mẽ, bằng không rất khó tạo thành phiền phức quá lớn đối với Tôn Sách.

Người đối thủ mạnh mẽ như vậy yêu cầu phù hợp mấy điều kiện: thứ nhất, quen thuộc khu vực Giang Nam Giang Đông, thứ hai, có thực lực cùng uy vọng nhất định; thứ ba, có thể kinh sợ các tộc Phiên Miêu Sơn Việt, đồng thời khiến hắn có thể thành tâm tiếp thu.

Hiện giờ, Tôn Sách đã chiếm Dự Chương.

Điều này chẳng khác nào nói Tôn Sách đi ra khỏi Giao Châu, hướng đông có thể đánh Hội Kê, hướng tây chính là chín quận Kinh Tương, hướng bắc có Cửu Giang Lư Giang có thể lựa chọn. Từ trên biểu hiện, tựa hồ là bốn bề thọ địch, nhưng trên thực tế thì sao?

Giả Hủ phân tích rằng:

- Lưu Biểu, có lẽ 10 năm trước có thể trở thành đại địch. Tuy nhiên từ khi hắn chiếm chín quận Kinh Tương, huyết khí năm đó đã mai một sạch từ lâu. Một con chó giữ nhà, tuyệt đối sẽ không chủ động đi giao phong với Tôn Sách. Theo ta thấy, Tôn Sách nhất định sẽ nghĩ cách hoà giải với Lưu Biểu, để hắn cố thủ Giang Lăng, lặng yên xem loạn Dương Châu. . . Còn nữa, Lưu Biểu vào Kinh Tương, dựa vào là đại tộc Thái thị cùng Khoái thị Kinh Tương. Khoái Lương đối với Lưu Dao. . .Hừ hừ, cao lại ra tay cứu viện chứ?

Đối với Lưu Biểu, Đồng Phi cũng từng thỉnh giáo bốn người Thái Ung Lưu Hồng Lưu Thực Dương Tục.

Kết quả ngoại trừ Dương Tục bởi vì không phải quá quen thuộc đối với Lưu Biểu, đánh giá của ba người còn lại đối với Lưu Biểu cùng với Giả Hủ đều là một chữ rút.

Nói cách khác, Lưu Biểu tuyệt đối sẽ không ngăn cản Tôn Sách chiếm lấy Dương Châu.

Lấy bản tính của Tôn Sách, sau khi chiếm lĩnh Dương Châu, sao có khả năng vứt bỏ miếng thịt béo chín quận Kinh Tương được chứ?

Về phần Hội Kê Vương Lăng, Lưu Giang Lục Khang, thậm chí thứ sử Dương Châu Lưu Dao. . .

Đồng Phi bấm đầu ngón tay tính toán, quả thật không phát hiện ra nhân vật có thể là đối thủ của Tôn Sách.

Đừng quên, bên người Tôn Sách còn có một Chu Du, đó cũng là một nhân vật khó lường, tuổi tác tuy nhỏ, nhưng rất có bản lĩnh.

Cho nên, giành hạ thủ trước trở thành việc cấp bách.

Mà nhân tuyển phù hợp với địch thủ mạnh mẽ này, Đồng Phi lại tỉ mỉ đếm mọi người bên cạnh, hình như chỉ có mình Sa Ma Kha là phù hợp.

Ngũ Khê Man mặc dù ở Võ Lăng, nhưng là cùng một tông với Sơn Việt Phiên Miêu.

Sa Ma Kha là tiểu vương Ngũ Khê Man, có thể nhanh chóng đứng vững ở trong số các tộc nhân tại Sơn Việt.

Bằng vào sự vũ dũng của hắn, tranh thủ chức Man Vương rất dễ dàng, Đồng Phi đang do dự là ai có thể phụ tá Sa Ma Kha?

Nếu chỉ bằng vũ lực giành thiên hạ, Tôn Sách Chu Du liên thủ, chưa hẳn là đối thủ của Sa Ma Kha.

Nhưng nếu như bàn luận trí mưu, mưu Sa Ma Kha sợ cũng không phải đối thủ của Chu Du. Đồng Phi không yêu cầu Sa Ma Kha có thể ngăn cản Tôn Sách chiếm lĩnh Giang Đông và Kinh Tương, nhưng y lại có một ý nghĩ, đó chính là không thể để Tôn Sách an ổn phát triển.

Tập kích, quấy rối. . .

Chỉ cần có thể khiến Tôn Sách không yên ổn được, chỉ cần để cho Giang Đông khó có thể nghỉ ngơi, như vậy đủ rồi.

Giả Hủ nói:

- Giang Đông thế tộc rắc rối phức tạp, sự phức tạp của nó vượt xa Giang Bắc. Một quận một hào tộc, dù là thế tộc nào cũng sẽ không đơn giản thần phục Tôn gia. Chỉ cần Giang Đông vẫn duy trì không ổn định, thì nhất định sẽ có thế tộc đứng ra gây sự. . . Đến lúc đó, cho dù Tôn Sách chiếm Giang Đông, sợ cũng khó có thể an ổn nghỉ ngơi.

Đồng Phi minh bạch ý của Giả Hủ.

Sa Ma Kha chính là một cây đinh, một cái gai làm cho Tôn gia khó chịu, làm cho Giang Đông bất ổn định.

Nhưng mặc dù như vậy, Đồng Phi vẫn rất lo lắng.

Dù sao, đối thủ của Sa Ma Kha thật sự là. . .

Đồng Phi không phải là Gia Cát Lượng, Sa Ma Kha cũng không phải Khổng Minh tiên sinh, về phần Chu Du, thực sự lợi hại như diễn nghĩa thảo luận sao?

Trải qua rất nhiều chuyện, xem qua rất nhiều người, Đồng Phi cũng sản sinh rất nhiều hoài nghi đối với nội dung trong diễn nghĩa.

Tuy nhiên cho dù Chu Du trong diễn nghĩa là thật, vậy cũng tuyệt đối không phải là Sa Ma Kha có thể đối phó, trái lại sẽ hại Sa Ma Kha.

Đây cũng chính là nguyên do Đồng Phi thủy chung không giao nhiệm vụ cho Sa Ma Kha.

Nguyên nhân?

Rất đơn giản. . .

Trước khi tìm được một mưu chủ thích hợp cho Sa Ma Kha, tuyệt đối không thể để hấn đến Võ Lăng.

Nhưng mưu chủ ‘Thích hợp’ này nên tìm từ đâu đây? Người này phải là người có thể khuyên bảo Sa Ma Kha. Người này trên cái nhìn đại cục chỉ ít có thể chống lại Chu Du một chút; người này cần phải rất lý giải Sa Ma Kha.

Chính là mấy điều kiện đơn giản như thế đã đủ khiến Đồng Phi đau đầu.

Không chỉ có Đồng Phi, đám người Giả Hủ sao lại không vì thế đau đầu chứ?

Tính tình Sa Ma Kha thế nào?

Trời lão đại, ta lão nhị, ngoại trừ Điển Vi và Đồng Phi có thể trấn trụ hấn, khi Đồng Trác còn sống cũng không có biện pháp với hấn.

Hôm nay, đã thành gia, có con rồi. . .

Người quả thật đã chứng chắc hơn rất nhiều. Nhưng tính khí nóng nảy trong nội tâm. . . Đồng Phi vẫn rất lo lắng.

Đêm đó, Sa Ma Kha về đến nhà thì trời đã tối!

Tâm tình không còn áp lực như hồi sáng ra ngoài cửa, nhưng trong lòng vẫn cảm giác không quá thoải mái.

Chuyện nhà mình mình rõ ràng, Sa Ma Kha cũng biết, mình không phải là người có thể một mình đảm đương một phía.

Nhưng mưu chủ này cũng không phải nói tìm là tìm được. Sa Ma Kha theo Đồng Phi lâu như vậy, đương nhiên biết năm đó Đồng Phi muốn tìm một mưu chủ đã trắc trở thế nào. Mình còn xuất thân kém hơn Đồng Phi, đi đâu mà kiếm?

Bên người Đồng Phi thật ra cũng có một nhóm người, nhưng ai có thể khiến hấn tâm phục khẩu phục chứ?

Giả Hủ không được, Lý Nho càng không được. Lão đầu Lư Thực thì cũng có thể làm cho Sa Ma Kha chịu phục, nhưng Lư Thực sẽ đi sao? Có thể đi sao?

Người từng này tuổi còn chạy đến vùng núi. . .

Sa Ma Kha càng nghĩ càng cảm thấy tức, hận bản thân vì sao không thể lợi hại hơn chút. Như vậy nhị ca sẽ không bận tâm vì mình.

Xách cây Lang Nha Bổng mà Đồng Phi sai Tướng Tổ doanh dùng tinh thiết Tây Vực đặc biệt chế tạo cho hấn, nặng 136 cân, Sa Ma Kha bức tức đi tới đình viện.

Hôm nay, ánh trăng sáng tỏ.

Qua hai ngày nữa chính là cuối năm rồi!

Dưới ánh trăng, Sa Ma Kha bỏ đi y phục, để trần cánh tay múa Lang Nha Bổng, thi triển ra từng chiêu từng thức.

Tỉ mỉ ngắm lại, từ khi rời khỏi Võ Lăng sơn từ trong năm Trung Bình, chớp mắt cũng đã sắp 10 năm rồi.

Lúc trước, Sa Ma Kha chỉ là một dã hủ tử trong núi ngậy thơ cái gì cũng không biết, hôm nay cũng đã cưới vợ sinh con, có nhà rồi.

Đồng Phi không nhắc tới Võ Lăng còn đỡ, vừa nhắc tới liền dấy lên nỗi nhớ nhà trong lòng Sa Ma Kha.

Luyện một vòng côn pháp, Sa Ma Kha thở hồng hộc. Hắn ném mạnh Lang Nha Bổng sang một bên, đặt mông ngồi trên tảng đá.

Gió rất lạnh.

Nhưng trong lòng Sa Ma Kha hình như đang có một ngọn lửa thiêu đốt.

Ta muốn về nhà, ta muốn giúp nhị ca, ta không muốn như trước đây nữa, ăn không ngồi rồi. . .

Một bàn tay mềm mại khoát lên vai Sa Ma Kha, mùi thơm của cơ thể như lan như xạ bay vào mũi Sa Ma Kha.

Sa Ma Kha không quay đầu lại, bởi vì hắn biết, vào lúc này xuất hiện bên người hắn chỉ có một người.

- Ngọc Nương, vì sao còn chưa đi ngủ?

- Phu quân chưa đi ngủ, sao Ngọc Nương có thể ngủ được?

Cam Ngọc Nương mặc bộ bạch quần, cởi ra cẩm bào ở trên người khoác cho Sa Ma Kha.

Có câu là: vô quyết dày có móng tay nhọn. Một người nóng nảy như Sa Ma Kha lại bị Cam Ngọc Nương quần thúc ngoan ngoãn.

Nam nhân là đất, nữ nhân là nước.

Ở trước mặt Cam Ngọc Nương, Sa Ma Kha nghe lời giống như là một đứa trẻ.

- Thử đi ngủ chưa?

- Ngủ rồi.

- Phu nhân, bên ngoài lạnh, chúng ta về phòng nói chuyện đi.

Sa Ma Kha dè dặt dìu Cam Ngọc Nương vào thư phòng.

Hai người ngồi xuống rồi, Cam Ngọc Nương mới mở miệng hỏi:

- Phu quân, thấy mấy ngày nay chàng đứng ngồi không yên, có phải là có tâm sự?

Sa Ma Kha hắt than trong lò sưởi, trong phòng ấm áp như xuân.

Hắn đã thay y bào của mình, khê thở dài một hơi, rồi kể cho Cam Ngọc Nương tất cả điều đầu đuôi gốc ngọn những lời của Đồng Phi lúc ban ngày.

- Ngọc Nương, nàng nói...Ta có phải rất vô dụng hay không?

Cam Ngọc Nương lại nở nụ cười dịu dàng, trên mặt hiện ra má lúm đồng tiền say lòng người.

- Ta còn tưởng là chuyện gì. . .Thì ra, phu quân lẽ nào quên rồi sao? Khổng Minh tiên sinh thường uống rượu với chàng đó?

- Nàng nói là Hồ lão nhân?

Sa Ma Kha ngẩn ra, một lát sau đột nhiên vỗ đùi:

- Ôi, sao ta lại quên lão già này rồi? Nếu hắn chịu giúp ta, lẽ nào còn không đối phó được hai thằng nhóc kia sao? Không được, giờ ta sẽ đi tìm hắn, xem hắn nói thế nào.

Nhưng Cam Ngọc Nương lại sầm mặt lại.

- Nếu phu quân ôm tâm tư như vậy, cho dù mời được Khổng Minh tiên sinh thì có ích gì?

Phụ phụ hai người từ khi thành hôn tới nay, có thể nói là tương kính như tân. Đứng thấy Sa Ma Kha xấu xí, nhưng rất quan tâm đến Cam Ngọc Nương.

Đây chính là lần đầu Cam Ngọc Nương nói với hần giọng điệu nghiêm túc như vậy.

- Tôn Sách đó và Chu lang có bản lĩnh gì, ta chỉ một nữ lưu không quá rõ ràng. Nhưng nhị thức là người thế nào, ta lại rất lý giải. Nhị thức nhìn như lỗ mãng, trên thực tế tâm tư có đôi khi tỉ mỉ hơn nữ nhân bọn thiếp vài phần. Nhị thức rất ít khích lệ người khác, chỉ một khi coi trọng nhân vật nào, người đó...Tuyệt đối sẽ không đơn giản.

Sa Ma Kha nghe vậy không khỏi nhú mào.

- Phu nhân là nói. . .

- Nếu nhị thức nói Chu lang kia lợi hại, chắc hẳn sẽ lợi hại thật. Nếu như phu quân mang ý nghĩ khinh địch như vậy trở lại, chỉ sợ không những không thể hoàn thành nhiệm vụ nhị thức giao cho, đến cuối cùng, ngay cả mình cũng liên lụy, không bằng đừng trở về.

Những lời của Cam Ngọc Nương làm cho Sa Ma Kha đánh thót một cái, lâm vào trầm tư thật lâu. . .

Tháng giêng, gió bắc căm căm.

Ngoại thành Kim Mãn nằm ở phía bắc chân núi Thiên Sơn lại tĩnh kỳ pháp phối, tiếng người ồn ào.

Kim Mãn thành này lại gọi là Mậu Bộ Hầu thành, là trị sở của Hán Mậu Bộ Hầu. Từ năm đầu Vĩnh Hưng, cũng chính là 41 năm trước, Xa Sư hậu bộ quốc đã từng xảy ra xung đột mãnh liệt với Hán thất. Chỉ bởi ngay lúc đó mặc dù Hán thất đã suy sụp, nhưng vẫn còn đang khống chế Tây Vực, cho nên lần xung đột này rất nhanh được dẹp loạn, cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Lúc đó Xa Sư hậu bộ A La Đa bắt hoà với Mậu Bộ Hầu Nghiêm Hạo cho nên giết quốc vương hậu bộ Quân Tụ, cử binh phản Hán.

Mặc dù Nghiêm Hạo không thể nói rõ có bản lĩnh lớn gì, nhưng đã giành trước một bước xúi giục Xa Sư hậu bộ hầu Thán Già, khiến cho A La Đa thảm bại ở ngoài Kim Mãn thành, suất lĩnh trên trăm kỵ chặt vật bỏ chạy về phía Bắc, đầu quân cho Bắc Hung Nô lúc đó.

Thái thú Đôn Hoàng Tổng Lương cải lập con trai của Hậu bộ vương Quân Tụ là Ti Quân là Hậu bộ vương.

Nhưng sau đó không lâu, A La Đa thu hút Bắc Hung Nô đánh trả Xa Sư hậu bộ quốc. Ngay lúc đó mậu giáo úy Nghiêm Tường lo lắng bởi vậy làm tức giận Bắc Hung Nô, lại áp dụng thái độ không đếm xỉa tới, ngồi xem A La Đa đánh Xa Sư hậu bộ quốc, cuối cùng còn thừa nhận A La Đa là quốc vương Xa Sư hậu bộ quốc, phút cuối cùng lại đưa Ti Quân rời khỏi Xa Sư hậu bộ quốc, trở về Đôn Hoàng.

Ba trăm hộ gia đình Xa Sư hậu bộ quốc trung với Hán thất bị giết, từ đó Tây Vực chư quốc không còn nước nào trung với Hán thất.

Chuyện này, Đồng Phi không có trải qua.

Nhưng Đồng Trắc lại biết rõ ràng, mỗi khi cùng Đồng Phi nhắc tới Tây Vực chư quốc, hẳn liền nhện không được chữ Nghiêm Tường Tổng Lương.

Mà A La Đa, không thể nghi ngờ là đầu sỏ gây nên.

Đây là trận chiến đầu tiên sau khi Đồng Phi lập cờ hiệu tại Tây Vực. Có Đạp Bạch quân của Trần Đáo tử thủ Kê Lạc tái, Bắc Hung Nô trong nhất thời cũng không thể viện thủ Xa Sư hậu bộ quốc. Mà đánh hạ A La Đa thì chư quốc ở phía bắc chân núi Thiên Sơn đều rơi hết vào tay Đồng Phi.

Những năm cuối Đông Hán, Lương Châu từng có tam minh.

Hoàng Phủ Quy Trương Hoán Đoạn Toánh, ba người tại Tây Vực lập được công trạng rất lớn.

Tuy nhiên thủ đoạn cùng thái độ đối đãi ngoại tộc của ba người lại hoàn toàn bất đồng. Hoàng Phủ Quy cùng Trương Hoán chủ trương cứng rắn kết hợp mềm mỏng, Đoạn Toánh lại lấy giết chóc là chủ. Mà hiện giờ thái độ đối đãi Tây Vực của Đồng Phi trên một mức độ nào đó có phần tương tự với Đoạn Toánh.

Từ năm trước, Giả Hủ Lý Nho cùng Lư Thực trên một vấn đề mà tranh luận không ngớt.

Đối đãi Tây Vực chư quốc, rốt cuộc nên lấy loại thái độ nào đây?

Ý kiến của Giả Hủ và Lý Nho chính là tiên sát hậu phủ; mà Lư Thực thì cho rằng, Tây Vực từ Trương Kiến tới nay rất có cảm tình với Hán thất, mặc dù thường hay làm việc tráo trở, song tại một mức độ nào đó mà nói, vẫn là tình hữu khả nguyên. Lúc này lấy trấn an là chủ.

Đồng Phi có thể nói là cực kỳ kính trọng Lư Thực.

Nhưng trên chuyện này, Đồng Phi lại đưa ra ý kiến bất đồng.

- Lão sư, y theo thuyết pháp của ngài, Tây Vực tráo trở là tình hữu khả nguyên. Nhưng nhiều lần đánh cướp biên tái thì nên giải thích thế nào? Hán thất cường thịnh, nó thấy tình hình không tốt liền cúi đầu xưng thần; Hán thất suy yếu, nó liền chạy qua đây đánh giết. Lẽ nào lão sư đã quên vết xe đổ của Nam Hung Nô? Nếu muốn Tây Vực bình ổn, nhất định phải đánh cho nó sợ, nó mới thành thật.

309. Chương 309: Đề Là Người Hán

Đồng Phi nhắc tới Nam Hung Nô, Lư Thực không lời nào để nói. . .

Trên thực tế, Tây Vực chư quốc cũng không giống với Nam Hung Nô. Dù sao có hành lang Hà Tây cách trở, cũng không tạo thành uy hiếp đối với Trung Nguyên.

Nhưng hôm nay không tạo thành uy hiếp, khó bảo toàn ngày khác sẽ không đường hổ vi hoạn!

Lư Thực không phải là người cổ hủ, sau khi nghe Đồng Phi khuyên bảo, quyết định ủng hộ ý kiến của Giả Hủ và Lý Nho.

Tuy nhiên, trận đánh này phải làm thật quyết tuyệt, đánh cho Tây Vực chư quốc chấn động, đánh cho họ sợ!

Dưới loại yêu cầu này, Đồng Phi đã lựa chọn Khất Hoạt quân.

Những người khác, bao gồm Trần Đáo Hoàng Trung, đều khó tránh khỏi sẽ sinh ra lòng nhân từ, chỉ có Điển Vi mới có thể triệt để chấp hành quyết sách của Đồng Phi.

Giờ mọ, Điển Vi dẫn theo Điển gia tứ tiểu hủ, leo lên đài điểm tướng.

- Hôm nay xuất chiến, cũng không phải chiến vì ta, cũng không phải chiến vì Hán thất, mà là chiến vì tính mệnh của các người.

Điển Vi thanh như sấm rền, lớn tiếng quát lên:

- Các người vốn đều là kẻ đáng chết, nhưng Võ Công Hầu rất có đức, tha mạng cho các người. Hôm nay, là trận chiến đầu tiên của Khất Hoạt quân ta, nếu như trên chiến trường chạy trốn một người, một ngũ giết hết. Một ngũ chấy chạy trốn, một đội giết hết; một đội chạy trốn, một doanh giết hết, một doanh chạy trốn, toàn quân giết hết. Các người nghe hiểu chưa?

Ba cái đầu giết, làm cho toàn quân câm như hến.

Mãng hán trên đài điểm tướng như mảnh hổ vừa nhìn đã biết là người nói được làm được.

Điển Vi đột nhiên thản nhiên cười, sau đó chuyển đề tài trầm giọng nói:

- Tuy nhiên, người đầu tiên xông vào Vụ Đồ cốc, có thể quan thăng tam cực, ban cho bách kim. Đội đầu tiên xông vào Vụ Đồ cốc, tần phi của quốc vương Xa Sư hậu bộ đều thuộc hết về các người. Doanh đầu tiên xông vào Vụ Đồ cốc, có thể tận tình cướp bóc 12 canh giờ; Dân chúng của Xa Sư hậu bộ quốc đều là nô binh của các người. . . Các tiểu tử, Võ Công Hầu đã nói ra, còn lại thì phải xem bản lĩnh của các người.

Cái khác không nói, chỉ tận tình cướp bóc cũng đủ làm cho Khất Hoạt quân sáng cả mắt.

- Đánh vào Vụ Đồ cốc, bắt sống A La Đa!

- Đánh vào Vụ Đồ cốc, bắt sống A La Đa. . .

Nhìn Khất Hoạt quân sục sôi, Điển Vi nở nụ cười dữ tợn.

Rốt cuộc có thể bắt đầu rồi!

Nổi uất ức dồn nén suốt một năm nay rốt cuộc có thể phát tiết tại giờ khắc này...

Từ Kim Mãn thành đến Vụ Đồ cốc, trị sở của quốc vương Xa Sư hậu bộ cũng chỉ nửa ngày thời gian. Thật ra, từ lúc Khất Hoạt triển khai quân tại Kim Mãn thành, A La Đa cũng đã dự cảm không ổn. Chỉ là Vụ Đồ cốc dễ thủ khó công, lại còn thêm ngoài có Bắc Hung Nô làm chỗ dựa, A La Đa cũng không phải rất lo lắng. Trong nháy mắt Khất Hoạt quân triển khai công kích, A La Đa còn đang say rượu trên tháp.

Ba vạn Khất Hoạt quân xuất phát từ Kim Mãn thành, một đường người không dừng chân, ngựa không dừng vó.

Điển Vi lấy Điển gia tứ tiểu hổ làm tiên phong, binh phân tứ lộ, sáng sớm ngày đầu tiên của tháng giêng đã phát động công kích hung mãnh.

Hai vạn bộ quân xuất phát, ven đường như châu châu bay.

Tôn chỉ của Khất Hoạt quân cực kỳ đơn giản, chính là giết người cướp của. Phàm là người cầm côn báng trong tay, thường sẽ giết chết không phải nói.

Từng bộ lạc doanh trại nổi lửa cháy hừng hực, từng tử thi ngã xuống ven đường.

Điển Mãn cầm trong tay một đôi Thanh đồng chùy, cưỡi Ô Truy Mã, suất lĩnh 2000 kỵ quân phóng ngựa lao đi, lớn tiếng hô hào.

Lộ nhân mã của hắn có thể nói tốc độ nhanh nhất.

Sáng sớm xuất phát từ Kim Mãn thành, đến chính Ngọ cũng đã đánh đến ngoài Vụ Đồ cốc.

A La Đa lúc này mới tỉnh táo lại, đội khôi mặc giáp, dẫn theo ba nghìn tử, lệnh 8000 nhân mã đánh ra ngoài Vụ Đồ cốc.

Hắn cưỡi Hô Lôi Bác màu đen, tay cầm Phượng Sí Lưu Kim Thang. Uy phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí.
. . .

A La Đa này cũng là một viên mãnh tướng. Khi còn trẻ từng trong loạn quân trăm tướng đoạt kỳ, ngay cả Bắc Hung Nô Thiên Vu cũng cực kỳ thưởng thức.

Hắn có ba nghìn tử, trưởng tử Mạt Long, thứ tử Mạt Hổ, ấu tử Mạt Kỳ Lân, đều dũng mãnh hơn người.

Hai quân đối trận ngoài cốc, Điển Mãn không nói hai lời, dục ngựa tiến lên.

- Ta là Điển Mãn, con trai Quắc Đình Hầu, Tây man các người, thấy binh mã của thiên triều đến, còn không xuống ngựa tiếp nhận đầu hàng, còn đợi đến khi nào?

Mạt Kỳ Lân nghe vậy, đột nhiên giận dữ.

Tiểu tử chưa dứt sữa, cũng dám tới nơi này càn rỡ?

Hắn rung cây Phượng Sí Lưu Kim Thang trong tay, cũng không đợi A La Đa mở miệng, liền dục ngựa lao ra, lớn tiếng quát:

- Tiểu tử, ta tới lấy tính mệnh của ngươi!

Điển Mãn cười lạnh, xông tới nghênh tiếp Mạt Kỳ Lân.

Một năm nay tôi luyện, lại còn thêm sau khi gặp gỡ Hoàng Trung đã được chỉ điểm. Chùy pháp của Điển Mãn đã dần dần đạt đến đại thành.

Nhị mã đối mặt, Mạt Kỳ Lân vung thang đâm thẳng Điển Mãn.

Chùy trái đặt sau lưng, chùy phải lộ ra, dồn khí đan điền, hét lớn một tiếng:

- Khai!

Keng một tiếng, đại chùy rơi lên mặt thang, Mạt Kỳ Lân cảm thấy cánh tay tê dại, suýt nữa không nắm được binh khí.

Xa xa hai người Mạt Hồ Mạt Long quan trận vừa thấy không ổn, lập tức vung thang lao tới Điển Mãn.

Điển Mãn cũng không ngại, đại chùy vung ra, vung móc nên đập, bốn người đứng cùng nhau, chỉ nghe âm thanh đình đình đang đang không ngừng, tứ mã xoay quanh, đánh rất thảm liệt. Sau khi đánh được 70 hiệp, Điển Mãn dần dần không cầm cự nổi.

Dù sao đại chùy sử ra cực kỳ hao lực, cũng không thích hợp đánh lâu.

Điển Mãn đảo tròn mắt, đột nhiên nảy ra ý hay.

Trong nháy mắt lướt qua Mạt Long, chùy trái đột nhiên buông tay bay ra, nện lên lưng Mạt Long.

Cái này gọi là Tát Thủ chùy (thả chùy), chính là diễn biến từ chiêu Thiên Ngoại Lưu tinh chùy của Đồng Phi. Tuy nhiên Điển Mãn không sử ra được biến hóa như của Đồng Phi, vì vậy dưới sự chỉ điểm của Hoàng Trung, tự nghĩ ra chiêu Tát Thủ chùy này, có thể coi là bách phát bách trúng.

Một chùy đập cho Mạt Long hét lên thảm thiết, ngã xuống ngựa.

Biến hóa bất thành linh làm cho Mạt Hồ Mạt Kỳ Lân trở tay không kịp. Ngay tại lúc sững sốt này, Điển Mãn thò tay tóm lấy Phượng Sí Lưu Kim Thang của Mạt Kỳ Lân và rống lên:

- Người qua đây cho ta!

Một tay vận sức, đoạt lấy Phượng Sí Lưu Kim Thang trong tay Mạt Kỳ Lân, tiếp theo đơn chùy một kích vào đầu, đập cho Mạt Kỳ Lân óc vỡ toang. Phượng Sí Lưu Kim Thang ở trong tay Điển Mãn biến thành một cây đại côn, quét ngang một chiêu đập Mạt Hồ ngã xuống đất.

A La Đa thật không ngờ chỉ trong nháy mắt, thế cục đã xảy ra biến hóa như vậy.

Thấy ba nhi tử chết trận, mắt hấn đỏ lôm, giận dữ hét lên:

- Tiểu tặc, đừng chạy!

Lời còn chưa dứt, liền nghe có người hét lớn:

- Lão tặc, đừng dă thương huynh đệ ta!

Ngựa kèm theo tiếng chuông, một đội thiết kỵ từ bên đánh qua, viên đại tướng dẫn đầu cầm Cổ Nguyệt Dao đánh qua.

Binh mã của Xa Sư hậu bộ quốc rơi vào hoảng loạn.

A La Đa đang nghi hoặc là binh mã của ai, viên đại tướng kia đã vung đao mở một đường máu ở trong loạn quân.

Đao đặt qua tay trái, từ trong túi trên lưng ngựa lấy ra một mũi lao, khi còn cách 20 bước, hấn ưỡn người đuổi tay.

Mũi lao hóa thành một vệt hồng quang, rít lên bay tới A La Đa.

A La Đa giơ thang ra ngoài ngăn cản, liền nghe keng một tiếng, hất bay mũi lao ra xa.

Tuy nhiên mũi lao thì bay đi, không môn cung đã lộ. A La Đa đã quên bên cạnh còn có một Điển Mãn đang nhìn chăm chăm. Không đợi thu hồi Phượng Sí Lưu Kim Thang, Điển Mãn cũng đã đánh tới trước mặt hấn. Đại chùy nện lên ngực A La Đa, cây Phượng Sí Lưu Kim Thang bên tay phải lấy của Mạt Kỳ Lân, lúc vượt qua người đã xẹt qua ngực hấn.

Nói đến thì cây Phượng Sí Lưu Kim Thang này của Mạt Kỳ Lân cũng chế tạo thù tình thiết Tây Vực, sắc bén vô cùng.

Đâm rẹt rẹt, xé rách khời giáp trước ngực A La Đa, từ ngực đến bụng, rách ra một lỗ hồng lớn.

- Nhị ca, con ngựa này của đệ!

Điển Mãn vút Phượng Sí Lưu Kim Thang đi, tóm lấy dây cương chiến mã.

Lúc này, A La Đa vừa rơi xuống đất, bị đại tướng sử dao chạy như bay qua giờ tay chặt đầu.

- Ngựa của ngươi, đầu người của ta!

Viên đại tướng này chính là Điển Hữu, đường huynh của Điển Mãn, con trai Điển Thuật.

Hai nhánh binh mã kết hợp với nhau, lại thừa cơ xông lên tập kích. Các sĩ tốt của Xa Sư hậu bộ quốc vừa thấy quốc vương đã chết đầu còn đánh đắm gì nữa. Chúng bỏ chạy khắp nơi, trước mặt lại bị nhân mã của Ngưu Cương và Điển Phát ngăn cản, lại thêm một phen chém giết thảm liệt.

Sau khi Điển Mãn khua quân đánh vào Vu Đồ cốc, không để ý tới những quân sĩ này nữa.

Trong sát na, cả Vu Đồ cốc người hô ngựa hý, vô cùng hỗn loạn. Điển Mãn sai người dắt lấy con Hô Lôi Bác, mừng rỡ cười toe toét.

Hô Lôi Bác này là ngựa Tây Vực thuần khiết, cũng là thiên mã.

So với con Đại Uyên lương câu này tốt gấp trăm lần, cùng một cấp bậc với Tượng Long của Điển Vi.

Cái đầu của A La Đa thì có tính là gì? Đầu thể so được với con Hô Lôi Bác thuần chủng? Phải biết rằng, Điển Mãn thềm đã lâu Tượng Long của Điển Vi.

Khi Điển Vi dẫn quân đến Vu Đồ cốc thì toàn bộ Vu Đồ cốc biến thành một đồng hỗn độn.

Khất Hoạt quân thì tươi cười rạng rỡ, áp giải tù binh đến tranh công. Nhân khẩu của Xa Sư hậu bộ quốc khoảng chừng 3 vạn, trong đó có 6000 tinh tráng, bị Điển Vi nhét vào trong Khất Hoạt quân. Người già phụ nữ trẻ em còn lại thì bị áp giải tới Di Chi giao cho Tang Bá tạm giam.

Điển Vi sai người đem đầu của phụ tử A La Đa treo trên Vu Đồ cốc.

Đại kỳ mạ vàng thêu chữ “Đồng” to như cái đầu được cắm trên đầu Vu Đồ cốc thành, phần phật theo gió, trong ánh nắng sớm đặc biệt bắt mắt.

Đây chỉ là trận chiến đầu tiên, chắc hẳn bọn nhóc này cũng nóng lòng muốn thử rồi.

Điển Vi đứng dưới đại kỳ, mắt hồ khép hờ, nhìn ra hướng tây. Một vệt hoàng mang lạng yên hiện lên trong mắt.

Kế tiếp, sẽ là Ti Lục quốc!

Hán quân xuất hiện với tư thái cường ngạnh trước nay chưa có, làm cả Tây Vực đều lâm vào khủng hoảng.

Từ sau Định Viễn Hầu Ban Siêu, Hán quân ít khi dùng thủ đoạn hung hãn này để đối phó với Tây Vực chư quốc. Cùng lắm là xuất binh đe dọa một phen, càng nhiều khi là dùng thái độ khoan dung trấn an. Thiên triều mà, đại quốc mà, khí độ đương nhiên bất phạm.

Mà lần này Trương Dịch quân lại áp dụng phương thức không như mọi khi.

Đầu hàng, di dời. . .

Chỉ bốn chữ này, từ nay về sau sẽ không còn cách nói nước này nước kia nữa, toàn bộ người Tây Vực chỉ có một xưng hô, đó chính là người Hán. Nếu không đồng ý, rất đơn giản. . . Đó chính là một chữ: giết! Giết cho người đầu hàng, giết cho người cúi đầu xưng thần, giết cho người tuyệt chủng. Không tin sao? Vậy thì nhìn kết quả cuối cùng của Xa Sư hậu bộ quốc kia.

Đương nhiên, nếu như người nguyên ý đầu hàng, nguyên ý di dời, không chỉ có thể được phân cho ruộng đất thuộc về mình, còn có thể sở hữu ngưư dương của mình, đồng thời có được danh hiệu người Hán, được Hán quân bảo vệ.

Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, Ti Lục quốc, Ti Lục hậu quốc, bị Khất Hoạt quân công hãm.

Cùng lúc đó, Hoàng Trung suất lĩnh 8000 Du Dịch quân xuất binh từ Nghi Hòa Đô Ủy thành, đoạt lại Mậu Kỷ Giáo Ủy thành cùng Cao Xương Bích.

Cao Xương Bích này đã từng tồn tại là nha phủ của Tây Vực trưởng sử.

Từ sau khi quốc vận Đông Hán suy bại, đã bị Xa Sư tiền bộ quốc chiếm lĩnh, sửa thành Cao Xương Bích.

Mà đoạt lại Cao Xương Bích còn làm cho Xa Sư tiền bộ quốc chấn động. Ba ngày sau quốc vương giao ấn ra khỏi thành đầu hàng.

Xa Sư tiền bộ quốc đầu hàng, đã dẫn đến mười nước ở phía nam chân núi Thiên Sơn hoảng loạn.

Lâu Lan, Thả Mạt hai nước biểu thị thần phục, Tinh Tuyệt nữ vương còn dẫn theo thần dân cả nước di chuyển đến Trương Dịch.

Đại sảnh phủ nha Cư Duyên thành, Lư Thực nhìn chiến báo mà lắc đầu quầy quậy.

Đối với sự giết chóc của Khất Hoạt quân, Lư Thực vẫn không thể chấp nhận được. Nhưng nhìn từ hiện tại, Khất Hoạt quân đã làm rất tốt.

Đồng Phi cười nói:

- Lão sư, thể diện của Hán thất phải dựa vào chính mình đi tranh, mà không phải khoan thứ người nào là có thể thu được. Ta đọc sách không nhiều, nhưng cũng biết Khổng thánh nhân nói qua, dĩ trực báo oán, khoan thứ, nhân từ, là đối với người của chúng ta. Đối với ngoại tộc, cương đao của ai sắc, người đó sẽ có thể diện. Từ xưa dĩ lực vi tôn, giờ lão sư tin rồi chứ.

Lư Thực tức giận trừng mắt với Đồng Phi:

- Tây Bình, người đừng nên đắc ý. Mặc dù nói người đã đạt được đại thắng, nhưng chớ có quên, đối thủ người phải đối mặt hiện giờ toàn bộ đều là một số tiểu quốc hơn nghìn hộ, đương nhiên có thể khinh thường. Ô Tôn Đại Uyên, còn có Đại Nguyệt Thị, Ô Qua Sơn Ly, nước nào mà không phải đóng quân mười vạn, người nên đối phó thế nào?

Không sai, nếu muốn chiếm lĩnh Tây Vực, Ô Tôn Đại Uyên là then chốt.

Mà Đại Nguyệt Thị và Ô Qua Sơn Ly tự do ở ngoài 50 nước Tây Vực, cũng đều là đại quốc có hơn 10 vạn nhân khẩu.

Trước đó là Đồng Phi phát động công kích với thế sét đánh không kịp bưng tai, khiến chư quốc không thể làm ra phản ứng.

Nhưng hiện tại. . .

Đồng Phi cười khà khà:

- Đây cũng không phải là việc nên quan tâm, chắc hẳn quân sư đã có kế sách vạn toàn, đúng không?

Giả Hủ gập quạt lại, cười nói:

- Chủ công làm như thế, hình như không tốt lắm đâu. Có chuyện gì đều ném vào quan thụ của ta, chủ công lại mỗi ngày chạy nhảy khắp nơi, vị miễn cũng quá nhàn rồi rồi đấy. Văn Chính, người thấy ta có nói đúng không?

Lý Nho thần nhiên cười:

- Chủ công nói qua một câu: người giỏi việc nhiều mà!

Giả Hủ bị câu nói của Lý Nho làm cho dở khóc dở cười.

Tuy nhiên oán giận thì oán giận, hẳn vẫn rất hưởng thụ cuộc sống loại này. Giả Hủ lập tức thôi cười, trầm giọng nói:

- Ô Tôn Đại Uyên, cộng thêm Đại Nguyệt Thị cùng Ô Qua Sơn Ly, nghe qua thì rất đáng sợ, nhưng Hủ lại thấy chỉ là chuyện nhỏ, không chịu nổi một kích của đại quân ta. Ngược lại Quý Sương quốc ở ngoài Tây Vực, mặc dù đã suy sụp, nhưng hổ chết vẫn còn uy, chúng ta phải chú ý nhiều hơn.

- Quý Sương quốc sao?

Lư Thực trầm ngâm một lát:

- Mặc dù Quý Sương nguy hiểm, nhưng cự ly vẫn còn xa. Ta chỉ muốn biết, Văn Hòa chuẩn bị đối phó với Ô Tôn Đại Uyên thế nào?

Giả Hủ cười:

- Rất đơn giản, bốn chữ: xa thân gần đánh!

Lư Thực Lý Nho nghe vậy ánh mắt không khỏi sáng ngời, đồng loạt vỗ tay:

- Kế này của Văn Hòa diệu diệu!

Lúc này Đồng Phi lại đứng lên:

- Tây Vực chư quốc, năm bề bảy mảng, có quân sự đã đủ đối phó rồi. Hiện tại ta quan tâm nhất là ba việc, ai có thể phụ tá Sa Sa? Bắc Hung Nô nhìn chăm chăm, nên ứng đối thế nào? Còn có một việc, vừa rồi quân sư cũng nói, quan thực nhân viên không đủ. . . Thật ra Tăng Thứ cũng gợi thư nhắc tới việc này, chúng ta đành phải thận trọng đối đãi.

Quả thật, hiện tại bên cạnh Đồng Phi có người bày mưu tính kế, có người trị bệnh đánh trận, còn có người cai quản địa phương. Nhưng lại thiếu quan lại căn bản nhất, điều này cũng khiến cho đám người Giả Hủ mỗi ngày đều vô cùng bận rộn.

Bây giờ còn có thể đối phó, nhưng sau đó thì sao?

Tây Vực rộng lớn, chung quy không thể để vất không đó được.

Hơn nữa, theo Lương Châu Tam Phụ hỗn chiến, rất nhiều bách tính không nơi nương tựa di chuyển đến Trương Dịch cùng Sóc Phương, cũng yêu cầu đội ngũ nhân viên lớn.

Vấn đề then chốt của Tây Vực chính là, an ổn thì đã an ổn, nhưng nhân tài lại quá thiếu thốn!

Đám người Giả Hủ không khỏi nhìn sang Đồng Phi.

Lư Thực nhìn chăm chăm Đồng Phi một lát, đột nhiên nở nụ cười:

- Tây Bình cần gì cố lộng huyền hư, chắc hẳn đã nghĩ ra phương pháp giải quyết. Nhanh nói đi...

Đồng Phi cười:

- Ta đã tấu rõ với đại vương thái hậu, muốn mời nhạc phụ Lư sư Lưu sư còn có Dương công, bốn người đứng ra trùng kiến thái học viện.

- A?

- Con em mọi nhà có thể vào Thái học cầu học, làm đội ngũ dự bị. Đồng thời, bắt đầu từ Vũ Uy, các nơi thiết lập Hương học, Huyện học, phạm những người qua 6 tuổi đều có thể vào Hương học, Huyện học miễn phí. . . Bất luận xuất thân đều có thể đi học. Mọi người nghĩ thế nào?

Bất luận xuất thân, đều có thể đi học?

Đám người Lư Thực nghe vậy đều biến sắc.

Đồng Phi đây là muốn làm cái gì? Hương học, Huyện học. . . Đây quả thật là việc mới nghe lần đầu.

Mọi người trong sảnh đều là người tinh, sao lại không nghe ra phương diện này giấu diếm huyền cơ?

310. Chương 310: Lòng Thạch Thao Dao Động

Đám người Lữ Thực vẫn rất xem trọng Đồng Phi.

Lấy ánh mắt của Đồng Phi mà nói, đâu có khả năng nhìn sâu xa như vậy? Nếu như là ở Trung Nguyên, có thể căn cứ vào một số tình tiết bên trong diễn nghĩa mà suy tính, nhưng tại Tây Vực, những việc Đồng Phi làm chỉ có thể là binh tới tương ngăn cản, nước lên đập chặn.

Thành lập Hương học, Huyện học, mục đích chính yếu vẫn là vì ứng phó cục diện tương lai phải đối mặt.

Mà sở dĩ trùng tổ trường thái học, chính là xuất phát từ chủ ý của Thái Ung. Hiện nay người đặt chân Tây Vực đều là thành viên tổ chức của Đồng Phi.

Tương lai cũng phải yêu cầu một xuất thân.

Nhưng nhân mã của Đồng Phi phần lớn là mãng phu xuất thân thô鄙, người biết chữ quả thật không được mấy người.

Vừa phải chiếu cố con cháu của những người này, lại phải phân chia ra với người thường, vậy chỉ có thể thành lập trường thái học để phân biệt dạy học.

Về phần những việc có mức độ càng sâu hơn, Đồng Phi không nghĩ qua, cũng không nghĩ ra được.

Dựa theo phân chia, Hương học mà Đồng Phi nói giống như tiểu học trong trí nhớ kiếp trước của y. Mà Huyện học thì đồng với sơ trung. Dù sao thì những thứ giảng dạy sẽ khác, chỉ cần có thể xử lý một số việc nhỏ rườm rà cũng đã đủ rồi.

Tương Dương Lộc Môn sơn.

Tiếng đàn du dương lượn lờ giữa không trung, giống như tiên nhạc.

Tiếng suối chảy róc rách, vòng qua từ nhà tranh, giống như một vành đai ngọc. Tiếng suối chảy đó rất êm tai, tương hòa với tiên nhạc, thể hiện một bầu không khí yên bình. Chim đình chỉ tiếng hót, đậu trên nhánh cây lặng lặng nghiêng tai lắng nghe.

Dưới hiên nhà, một thiếu niên ngồi chồm hổm tại một tháp. Mười ngón thon dài khẽ gảy cầm huyền.

Bên cạnh có một cái đỉnh nhỏ bằng đồng thau, bên trong đốt hương tưng. Khói xanh lượn lờ quanh quần quanh mình thiếu niên.

Một lão giả ngồi ngay ngắn phía sau thiếu niên.

Tay vuốt râu, hai mắt khép kín. Hắn khẽ gật đầu, say sưa giữa âm luật tuyệt vời.

- Lão sư, lão sư. . .

Có tiếng gọi âm ỉ quấy nhiễu lão giả đang thưởng thức.

Tiếng đàn cũng ngừng lại, thiếu niên hơi nhú mào, trên hai gò má trong suốt có vẻ không hài lòng.

Lão giả cũng mở mắt.

Ngoài lư ốc, một thanh niên sải bước đi vào.

Về mặt hấn cực kỳ hưng phấn:

- Lão sư, Tây Vực có tin tức rồi, Tây Vực có tin tức rồi. . . Võ Công Hầu đã công hãm Xa Sư hậu bộ, còn tiêu diệt Ti Lục quốc, đoạt lại Cao Xương bích, quả thật là đại thắng 60 năm qua của Hán thất ta.

Lão giả sầm mặt lại, trầm ngâm một lát mới nhỏ nhẹ nói:

- Chắc hẳn lại là một phen giết chóc!

Dứt lời hấn đứng lên, nhỏ nhẹ nói:

- Lượng nhi, cầm nghệ của người lại có tiến bộ, giả lấy thời gian, nhất định có thể vượt vi sư.

Thiếu niên cũng đứng dậy theo, khom người nói:

- Đó là nhờ lão sư biết cách dạy dỗ, học sinh mới có được tiến bộ như vậy.

Hai người mãi nói chuyện, lại bỏ quên thanh niên bên cạnh.

Lão giả xoay người đi vào phòng, không nói gì nữa. Thiếu niên kia quỳ ngồi xuống lau chùi cây đàn, sau khi nhìn thoáng qua thanh niên, đột nhiên cười lạnh:

- Nguyên Trực đại ca, hiện giờ Đồng Phi chẳng qua là chó nhà có tang, mặc dù tại Tây Vực đánh thắng mấy trận thì làm được gì? Theo ta thấy, chẳng qua là kéo dài hơi tàn, huynh hà tất phải nhớ trong lòng.

Thanh niên nghe vậy tỏ vẻ không vui.

- Gia Cát Lượng, người đừng vội nói vậy. Võ Công Hầu là thiên hạ đệ nhất anh hùng, nếu không phải bọn tiểu nhân các người ám toán, thiên hạ sao lại hỗn loạn như vậy. Mạnh Tử nói: thiên tướng hàng đại nhiệm, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt. . . Uổng công người là người đọc sách thánh hiền, nhưng ngay cả đạo lý dễ hiểu này cũng không nhìn ra, ngày khác Võ Công Hầu nhất định có thể trở về Trung Nguyên.

Thiếu niên cười lạnh:

- Trở về thì thế nào? Đợi đến khi y trở về, thiên hạ đâu có chỗ cho y sống yên ổn? Còn không bằng thành thật ở Tây Vực, nói không chừng có thể sống lâu mấy năm. Tuy nhiên sớm muộn y cũng không thoát khỏi cái chết.

Thanh niên không hề biện giải, chỉ cười to ba tiếng rồi xoay người rời đi.

Thiếu niên cũng không nói thêm gì nữa, đi vào lư ốc.

Thanh niên, chính là Từ Thứ.

Trong nháy mắt, đã học nghệ tại Lộc Môn sáu năm, năm đó Thôi Châu Bình và Mạnh Công Uy cầu học cùng họ đều đã tự ra đi.

Mà Từ Thứ cùng Thạch Thao còn đang siêng năng học tập.

Thật ra, cuộc sống vẫn không phải như cũ sao?

Biến hóa duy nhất chính là mấy năm trước đệ đệ của Gia Cát Cẩn được đưa đến Lộc Môn sơn, bá sư tại môn hạ của Bàng Đức Công.

Nói đến cũng kỳ quái.

Gia Cát Cẩn siêu cấp sùng bái Đồng Phi, nhưng Gia Cát Lượng lại không hề có chút hảo cảm nào với Đồng Phi.

Ngược lại, thường xuyên sẽ châm chọc một phen, miệng lưỡi lại còn lợi hại, Từ Thứ thật đúng là không phải đối thủ của hắn.

Ngược lại Thạch Thao bình thường đấu khẩu với Gia Cát Lượng đến mặt đỏ tía tai.

Từ Thứ biết thật ra Gia Cát Lượng xuất thân từ gia đình thế tộc còn có hai người Thôi Châu bình Mạnh Công Uy không có thiện cảm gì với hắn và Thạch Thao. Nguyên nhân của việc này, ba người này đều nghiêm ngặt đứng ở trên lập trường của sĩ nhân nói chuyện đối với Đồng Phi tự nhiên không có lời hay ý đẹp gì. Mà Bàng Đức Công phần lớn thời gian cũng đều duy trì sự trầm mặc đối với sự chia rẽ của họ.

Có lẽ, lão sư đang hối hận!

Từ Thứ biết, Bàng Đức Công rất bất mãn đối với Đồng gia bắt đầu từ lúc Đồng Trác nhập kinh.

Sau đó nhiều lần đả kích đối với đại tộc Lạc Dương, càng đụng chạm đến giới hạn trong lòng Bàng Đức Công.

Mặc dù Bàn Đức Công vẫn rất thương thức Đồng Phi, nhưng ngoài mặt thủy chung đều đứng ở phía thế tộc.

Mặt khác, Đồng Phi giết chóc tại Sóc Phương cũng làm cho Bàn Đức Công rất không hài lòng.

Dù sao theo Bàn Đức Công thấy, động thái này của Đồng Phi trái với đạo nhân thứ, nếu giết chóc quá nhiều nên mới bị báo ứng như hôm nay.

Vốn tràn ngập vui sướng, hôm nay lại có phần thất lạc.

Ban đầu Từ Thứ rất ghét nơi này, có vài lần, thậm chí có ý nghĩ muốn rời khỏi Lộc Môn sơn.

Trở lại nơi ở, thấy Thạch Thao ngồi dưới gốc cây hòe cổ, đang rung đùi đắc ý đọc Thuyết Nan của Hàn Phi Tử.

Thở dài, Từ Thứ ngồi xuống đối diện Thạch Thao.

- Nguyên Trực, sao lại không vui như thế? Chẳng lẽ lại cãi nhau với tiểu hài tử kia hả?

- Ta thềm vào cãi nhau... Chỉ là cảm thấy ở chỗ này không như ý lắm. Đồng đại ca tại Tây Vực vất vả đánh giết, chúng ta chỉ có thể bàng quan, không thể giúp được việc gì. Nói thật thì có đôi khi ta rất hâm mộ Tử Du đại ca, chắc hẳn hiện tại hắn ở Tây Vực, nhất định là rất vui vẻ.

Thạch Thao nghe vậy, ánh mắt sáng lên.

- Có phải Võ Công Hầu lại có tin tức truyền đến?

- Ừ, hôm nay ta đến Tương Dương (trị sở Kinh Châu), nghe người ta nói Đồng đại ca binh phân ba đường, đã chiếm lĩnh không ít địa phương ở hai chân núi Thiên Sơn. Vốn muốn thảo luận với lão sư một chút, nhưng lão sư lại thờ ơ, còn bị tiểu hài tử kia nói móc một hồi...Nghĩ đến lại điên, tiểu hài tử có tư cách gì mà dám bình phẩm Đồng đại ca từ đầu đến chân chứ?

Thạch Thao do dự nói một câu:

- Ai bảo hắn là người của Lang Gia Gia Cát gia tộc chứ?

Một câu này đã nói toạc ra tất cả.

Từ Thứ nghe vậy lại thở dài một hơi thật dài...

- Đúng rồi, ta còn nghe nói, Đồng đại ca tại Tây Vực đã làm ra mấy thứ mới lắm.

- Sao?

- Đồng đại ca thành lập trường thái học, sau đó thành lập Hương học và Huyện học. Có người nói, chỉ cần đủ tuổi, bất luận xuất thân, đều có thể đi học miễn phí. Quảng Nguyên, phương diện này người tương đối tinh thông, nói cho ta nghe, nó có ảo diệu gì đi?

Thạch Thao nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra.

Sau đó lại tường tận hỏi về Hương học, Huyện học.

Từ Thứ cũng chỉ nghe tin đồn, sao có thể nói rõ ràng ảo diệu của hai học này? Chỉ có thể theo những gì nghe được mà đại thể giảng thuật một lần.

- Dựa theo lời người nói, Hương học 5 năm sau nếu có thể thông qua kiểm tra, có thể tiếp tục học tại Huyện học?

- Ta nghe người đó nói, hình như là vậy.

- Nói cách khác, đẳng cấp của Huyện học cao hơn Hương học một bậc... Sau đó lại có trường thái học. . . Chậm đã chậm đã, phương diện này hình như có huyền cơ.

Từ Thứ nghe vậy không khỏi ngạc nhiên.

- Huyền cơ? Phương diện này có huyền cơ gì?

Thạch Thao trầm ngâm một lát, sau đó đột nhiên vỗ tay cười to:

- Ta hiểu rồi. . . Nguyên Trực. Người còn nhớ lúc trước Võ Công Hầu nói qua với ta việc khoa cử không? Lấy trường thái học làm mỗi, lấy Hương học cùng Huyện học làm cơ sở. . . Ừm, hẳn là như vậy.

Từ Thứ không ngốc, lập tức hiểu được ý của Thạch Thao.

- Người nói là Đồng đại ca muốn làm khoa cử sao?

Thạch Thao đứng lên, đi tới cửa, nhìn thoáng qua bên ngoài, sau đó xoay người lại ngồi xuống, nhỏ nhẹ nói:

- Đâu có dễ dàng như vậy, khoa cử mà bắt đầu, thế tộc sẽ khó có thể tiếp tục lung đoạn triều cương. Tây Vực mặc dù không có thế tộc gì, nhưng từ mức độ nào đó mà nói, người đi theo Võ Công Hầu đến Tây Vực nhất định sẽ trở thành thế tộc mới. Võ Công Hầu, đây là đang trải đường.

- Trải đường?

- Thiết lập trường thái học, hẳn là vì trấn an tướng sĩ dưới trướng; dựa theo người nói, vào trường thái học cần có người tiến cử, như vậy người tiến cử này tồn tại giống như thế tộc vậy. Nhưng trên thực tế thì sao, Võ Công Hầu lại lặng yên làm nhạt đi tác dụng của tiến cử. . . Dù sao hiện tại vào trường thái học, muốn trở nên nổi bật, còn cần thời gian. Cùng lúc đó, Võ Công Hầu thiết lập Hương học Huyện học, nhưng chẳng khác nào gây dựng tốt cơ sở. Một khi thời cơ thành thực, Võ Công Hầu có thể thiết lập khoa cử rồi.

Từ Thứ nhắm mắt lại, trầm tư một lát, tiêu hóa những lời của Thạch Thao nói.

Hồi lâu sau đó, hắn đột nhiên nở nụ cười:

- Hình như ta hiểu rồi. . . Nói cách khác, đến lúc đó khi Đồng đại ca mở khoa cử chọn sĩ, mặc dù có người phản đối, nhưng không cần lo lắng không có người khả dụng, rất giống với tình huống khi thái sư còn trên đời.

- Đúng vậy. . . Thống trị thiên hạ, cần sĩ nhân tương trợ. Chỉ khi nào sĩ nhân không thể uy hiếp được Đồng đại ca, vì lợi ích của mình, tiền đồ của con cái, cuối cùng sẽ gia nhập vào. Kể từ đó, khai khoa thủ sĩ, nước chảy thành sông.

Cái gọi là khoa cử, chính là một khái niệm.

Nếu như bọn Lư Thực biết có một khái niệm như thế, tự nhiên có thể tiến hành suy đoán lớn mật như Thạch Thao.

Chỉ tiếc đến bây giờ, khái niệm khoa cử này Đồng Phi chỉ nói qua với Thạch Thao và Từ Thứ, điều này cũng khiến đám người Lư Thực không thể nào bắt tay vào làm.

Có đôi khi, vượt lên trước một quan niệm, sẽ vượt qua trăm bước, ngàn bước.

Đồng Phi không suy nghĩ nhiều, nhưng tự có người sẽ suy nghĩ cho y. Đương nhiên điều kiện tiên quyết của việc này chính là người đó biết khái niệm này.

Hai người ở trong phòng nhẹ giọng nói chuyện với nhau, Thạch Thao cũng càng lúc càng kích động.

Đúng lúc này thấy một đồng tử đi vào, nhỏ nhẹ nói:

- Nhị vị sư huynh, lão sư ời hai người, có việc muốn nói.

Từ Thứ và Thạch Thao ngẩn ra nhìn nhau, lại không rõ Bàng Đức Công tìm hai người họ có chuyện gì. Hai người liền đứng dậy:

- Xin hỏi bẩm lão sư, hai ta sẽ lập tức qua đó.

Thông tri gật đầu, xoay người rời đi.

Từ Thứ và Thạch Thao thu dọn đồ đạc trong phòng một lát, mới ôm đầy bụng nghi vấn đi đến thư phòng của Bàng Đức Công. . .

Bàng Đức Công thích trúc, sau lưng trăm bước có một khu rừng thúy trúc, chiếm diện tích khoảng chừng hơn mười khoảnh.

Lư ốc là nơi Bàng Đức Công dạy học giảng bài.

Rừng trúc là nơi hẩn tu thân dưỡng tính, cùng học sinh điểm bình thời sự, rất an tĩnh và kín đáo.

Gió núi hiu hiu, lá trúc xào xạc.

Uống một chén rượu đục, luận thiên hạ đại sự, chuyện trò, đích thật là tiêu diêu tự tại.

Chỉ là rừng trúc này nếu như không có Bàng Đức Công cho phép, người bình thường không cho phép tự ý tiến vào. Trúc lâm thâm xứ, có một gian lư ốc, cũng chính là nơi thường ngày Bàng Đức Công đọc sách nghỉ ngơi. Đọc một quyển sách, say ngủ giữa rừng, xác thực cũng khoái hoạt.

Bàng Đức Công giáo dục môn hạ học sinh, đa phần là tùy thế dẫn dắt, mỗi người một cách.

Cũng không có quy củ gì, chỉ có chút chú ý đối với cách ăn mặc. Không yêu cầu y phục của người tốt, nhưng phải bảo trì đoan trang ngăn nắp sạch sẽ.

Từ Thứ và Thạch Thao chỉnh lý vật áo, đi vào tiểu hiên trong rừng trúc.

Thấy Bàng Đức Công đang ở trong hiên đánh đàn, tiếng đàn xa thẳm, như khóc như kể.

Hai người cũng không dám kinh động Bàng Đức Công, ngồi chồm hổm trên chiếu trúc, lắng lắng nghe nhạc luật du dương, càng như si như say.

Tiếng đàn chợt ngừng lại, Bàng Đức Công dè tay lên cầm huyền.

- Nguyên Trực, Quảng Nguyên, hai đứa tới chỗ ta cầu học đã bao lâu rồi?

Từ Thứ ngẩn ra, chần chờ một chút:

- Học sinh đến Lộc Môn sơn vào năm Trung Bình thứ tư, đảo mắt đã 7 năm rồi.

- Bảy năm...

Bàng Đức Công thở dài:

- Thời gian trôi qua nhanh thật, đảo mắt đã bảy năm rồi. Năm đó khi hai người tới đây vẫn còn là một thiếu niên ngây thơ, hôm nay cũng đã thành tài, có chủ trương và ý nghĩa của mình. . . Nguyên Trực Quảng Nguyên, các người có biết, hai năm nay vì sao ta luôn lạnh nhạt với các người không?

Thạch Thao lắc đầu:

- Học sinh không biết.

- Cũng không phải các người có lỗi, chỉ là ta vừa nhìn thấy hai người các người, thì sẽ nhớ tới Võ Công Hầu kia. . . Võ Công Hầu là người tốt, nhưng có đôi khi lại quá cứng rắn. Không biết phải trái, mới lưu lạc tới nông nổi như ngày hôm nay. . . Chuyện của Đồng gia, chúng ta cũng khó đánh giá được, chỉ là Võ Công Hầu rồi bỏ sĩ tộc, chung quy khó thành châu báu.

Từ Thứ và Thạch Thao cũng không phải người ngu, mơ hồ đoán được ý của Bàng Đức Công.

Bàng Đức Công xoay người lại:

- Các người thiên tư thông minh, trong số mọi người, ngoại trừ Lượng nhi, không ai vượt qua các người được. Thôi Châu Bình và Mạnh Công Uy cũng chỉ tầm cỡ như các người. Nhưng ta nhìn ra được, con đường của các người hoàn toàn khác biệt. Ta không biết nên đánh giá thị phi đúng sai, chỉ muốn khuyên bảo các người, phải suy nghĩ kỹ mới làm.

Thạch Thao đứng dậy, chấp tay thi lễ.

- Lão sư, xin ngài nói rõ.

- Ta biết các người một lòng muốn hỗ trợ Võ Công Hầu thành tựu đại sự, nhưng hôm nay. . . Ta sẽ chỉ cho hai người một con đường sáng. Lưu Cảnh Thăng hiện giờ tọa trấn chín quận Kinh Tương, đang lúc yêu cầu nhân thủ trợ giúp. Nếu như các người nguyện ý, ta có thể làm người giới thiệu cho các người. . .

Bàng Đức Công chưa nói hết, Từ Thứ đã đứng bật dậy.

311. Chương 311: Sa Ma Kha Về Nhà

Hảo ý của lão sư, Thứ tâm lĩnh. Mạng của Thứ, từ lâu đã thuộc về Võ Công Hầu. Nói câu cửa miệng chính là, trung thần không thờ hai chủ. Từ Thứ mặc dù thân không có sở trường, nhưng nguyện lấy cái chết cống hiến cho chủ công. Xin thứ cho học sinh không thể tiếp thu ý tốt của lão sư.

Sắc mặt Bàng Đức Công vẫn thản nhiên, nhìn không ra tâm tình có chút dao động nào.

Kỳ thật, sao hắn không biết đáp án là vậy?

Đối với Đồng Phi, Bàng Đức Công ôm tâm tư rất phức tạp. Hắn có thể cảm giác được Đồng Phi cũng không phải là người có dã tâm bưng bưng, cũng không có dục vọng cường liệt như Đồng Trác. Giang sơn Hán thất nếu vào lúc hưng thịnh, có một người phụ tá như Đồng Phi có lẽ là một chuyện tốt. Nhưng hiện tại, đại loạn nổ ra. Hán thất tồn tại trên danh nghĩa, nhưng cần một người đủ mạnh để nâng đỡ.

Nếu như Đồng Trác sống, Bàng Đức Công nói không chừng sẽ có ý nghĩ khác.

Nhưng hôm nay Đồng Trác đã chết, Bàng Đức Công ngược lại không xem trọng Đồng Phi nữa.

Lúc đầu, Đồng Phi rút khỏi Hàm Cốc quan, khiến Lý Quách uy hiếp thiên tử, bình an đến Lạc Dương, điều này làm cho Bàng Đức Công rất bất mãn.

Nói dễ nghe một chút, đó gọi là dời đô, nhưng nói rõ một chút. Lý Quách chưa từng xem thiên tử là thiên tử.

Thể diện của Hán thất đã bởi vì một lần rút lui của Đồng Phi mà triệt để mất hết. Trên điểm này Bàng Đức Công rất tức giận.

Mặc kệ Đồng Phi có lý do gì, Bàng Đức Công đều không thể tha thứ.

Mà Từ Thứ và Thạch Thao trong mấy lần tranh chấp với người khác rõ ràng đứng về phía Đồng Phi, cũng khiến cho rất nhiều người cảm thấy bất mãn.

Đương nhiên, còn có cháu trai phía sau của hắn...

Bàng Thống dù sao còn nhỏ, ràng buộc chặt một chút, đương nhiên cũng sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng Từ Thứ và Thạch Thao. . . Cứ tiếp tục thế này, không những sẽ rước họa vào thân, nói không chừng còn gây họa cho Lộc Môn sơn.

Đây là một phương Niết bàn trong lòng Bàng Đức Công, nhưng không hy vọng bị chiến hỏa lan đến.

Cổ kị của Bàng Đức Công cũng không phải buồn lo vô cớ, không có căn cứ.

Một việc đơn giản nhất chính là một nhà Gia Cát theo Gia Cát Cẩn đến Tây Vực xa xôi, sau đó ngày càng bị sĩ tộc xa lánh.

Ngọa Long cương, một địa phương vắng vẻ cỡ nào.

Hôm nay lại trở nên rung chuyển, làm hại Gia Cát Lượng đành phải rời nhà tới Lộc Môn sơn cầu học, chỉ vì tránh né việc này. Cũng may, tỷ tỷ của Gia Cát Lượng gả cho Thái thị đại tộc Kinh Châu, bằng không còn chưa biết sẽ thế nào.

Bàng Đức Công cũng không muốn mất đi hai học sinh.

Nhưng hẳn đã cho họ cơ hội, nhưng Từ Thứ và Thạch Thao cũng không chịu tiếp thu.

Cũng được, là mệnh gì thì là mệnh đó. Chỉ hy vọng, hai đứa này tương lai đều có được một kết quả tốt.

- Như vậy thì ta...

- Lão sư đừng nói nữa, học sinh hiểu rồi. Học sinh sẽ thu thập hành lý, rời khỏi Lộc Môn sơn.

Từ Thứ rất quyết tuyệt, đứng dậy nói.

Bàng Đức Công thở dài:

- Nếu hai người đã có quyết đoán, vậy ta cũng không miễn cưỡng. Mỗi người có chí riêng... Chỉ là hai người ra khỏi Lộc Môn sơn này, đừng nói là môn hạ của ta nữa, hiểu chưa?

- Học sinh minh bạch!

Trong lòng rất đau khổ, nhưng Từ Thứ và Thạch Thao không biểu hiện ra ăn năn gì.

Hai người dập đầu lạy ba cái, đứng dậy vừa muốn ly khai nhưng lại bị Bàng Đức Công gọi lại, thấy trong tay hẳn cầm hai quyển thẻ tre.

- Hai quyển sách này là tâm huyết suốt đời của ta và lão Hoàng. Hai người hứng thú khác xa, Nguyên Trực giỏi binh pháp, Quảng Nguyên thích luật lệ. Quyển [Tôn Tẫn binh pháp giáo đối] này đưa cho Nguyên Trực, còn [Thương quân đối vấn lục] thì tặng cho Quảng Nguyên. . . Đây coi như là lễ vật chia tay của thầy trò ta. Từ nay về sau, núi cao sông dài, hai người phải bảo trọng nhiều hơn.

Nếu như nói Từ Thứ và Thạch Thao đối với Lộc Môn sơn không có cảm tình, đó thuần túy là nói bậy.

Nói như thế nào họ cũng sống ở đây bảy năm, sự dạy dỗ của Bàng Đức Công đối với họ có thể nói tận tâm tận lực, không có chút tăng tư nào. Như nghiêm sư, càng như từ phụ. . . Hôm nay từ biệt, không biết khi nào mới có thể gặp lại.

Ánh mắt không khỏi đỏ lên.

Từ Thứ và Thạch Thao nhận không được rơi nước mắt.

Bàng Đức Công lại làm bộ như không thấy, xoay người đi vào trong lư ốc.

- Lão sư, học sinh cáo biệt chỗ này!

Từ Thứ Thạch Thao xoay người đi ra khỏi rừng trúc, tiếng bước chân đó càng đi càng xa, cho đến khi không còn tiếng động. Lúc này Bàng Đức Công mới xoay người lại.

- Đồng Tây Bình ruồng bỏ sĩ tộc, cho dù phát triển thế nào, chung quy vẫn khó có đại thành. Năm đó Đồng Trác kiều ngạo thế nào, kết quả vẫn không phải rơi vào kết quả thi cốt vô tồn sao? Nguyên Trực, Quảng Nguyên, mong rằng hai người sẽ bảo trọng.

Những lời này chỉ nói trong lòng.

Bàng Đức Công ngồi trước đàn cổ, xoa đàn tấu nhạc, tiếng đàn như khóc như kể lần thứ hai quanh quần giữa trúc lâm thâm xứ.

- Lão sư đang tiễn đưa chúng ta!

Thạch Thao và Từ Thứ đơn giản thu thập một chút hành lý, đứng yên ngoài cửa lư ốc chốc lát, đột nhiên mở miệng nói.

- Mỗi người có mỗi con đường riêng, nếu chúng ta đã lựa chọn, vậy đi tiếp đi.

Từ Thứ cắn răng, xoay người bước nhanh đi.

Thạch Thao hơi do dự một lát, sau đó đi theo Từ Thứ.

Hai người đi ra khỏi Lộc Môn sơn, đứng bên quan đạo mà vẫn còn ngỡ ngàng.

Lần trước họ tới đây là đi theo Đồng Phi, nhưng lần này đi về, lại có vẻ bối rối.

- Nguyên Trực, chúng ta làm gì bây giờ?

Từ Thứ trầm ngâm chốc lát, nhướn miệng cười:

- Đồng đại ca từng nói, học vạn quyển sách, không bằng đi nghìn dặm đường. Chúng ta đã học vạn quyển sách, hôm nay chính là lúc đi nghìn dặm đường. Từ Kinh Châu đến Tây Vực, đường xá đâu chỉ vạn lý? Chúng ta coi như là du lịch một lần, người xem coi thế nào?

Thạch Thao nghe vậy liên tục gật đầu.

- Phải nên như vậy, phải nên như vậy!

Hai người đã xác định phương hướng, chuẩn bị khởi hành.

Thạch Thao đột nhiên kéo Từ Thứ lại, nhỏ nhẹ nói:

- Nguyên Trực, còn có một việc, người phải nhớ kỹ ở trong lòng mới được.

- Chuyện gì?

- Khoa cử mà chúng ta nói lúc trước cũng không phải là việc một lần là xong. Không 10 năm 8 năm thì tuyệt đối không thể phát triển. Vì vậy chúng ta không thể chủ động nhắc tới, coi như chuyện này chưa từng xảy ra. Đợi đến khi thời cơ thành thực, lại nói cũng không muộn.

Từ Thứ nghe vậy liền hiểu ý của Thạch Thao.

Quả thật, khoa cử mà đưa ra, tổn hại lớn nhất vẫn là lợi ích của thế tộc.

Tây Vực thế tộc không nhiều, nhưng không có nghĩa là tương lai không có thế tộc. Mạo muội đề xuất, nhất định sẽ khiến cục diện Tây Vực hỗn loạn.

Mọi người đều xuất thân hàn môn, theo đuổi không phải là rạng rỡ cửa nhà sao?

Đúng vậy, tuyệt đối không thể để lộ ra chút tin tức.

- Quảng Nguyên yên tâm, việc này. . .ta biết lợi hại.

Từ Thứ thản nhiên cười, cùng Thạch Thao bước về hướng thành Tương Dương.

Lúc này mới chạng vạng mặt trời chiều ngã về tây. Ánh nắng chiều chiếu vào hai người, tạo ra hai vệt bóng thật dài.

Lúc này Đồng Phi còn chưa biết, hai đại mưu chủ mà y tha thiết ước mơ đã bước trên con đường tây hành.

Sáng sớm ở Cao Xương bích đặc biệt lạnh.

Mặc dù đã vào mùa hạ, nhưng nhiệt độ không khí vào sáng sớm vẫn hơi thấp.

Một đội xe chạy ra khỏi Cao Xương bích, chậm rãi chạy về hướng đông nam.

Đồng Phi Điển Vi và Sa Ma Kha sóng vai tiến lên. Phía sau ba người, sư tông thú Tượng Long và một con Hồ Lôi Bác lắc đầu vẫy đuôi đi theo.

Bốn con tuyệt quý chạy theo hai bên đội ngũ.

Một trăm binh sĩ Ngũ Khê Man mặc giáp trụ kiểu dáng kỳ lạ lẳng lặng theo ở phía sau.

P phía sau nữa là đoàn xe do 500 người hộ tống.

Trên chiếc xe ngựa ở giữa, ngồi trên xe là Cam phu nhân, màn xe buông xuống, Thái Diễm tam nữ và Trâu thị cũng ngồi ở bên trong.

Năm nữ nhân nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

P phía sau có hơn mười chiếc xe ngựa, một trung niên nhân tuổi gần 40, kỵ mã áp tải. Phía sau còn có 500 binh lính trong trang phục hộ vệ.

Trung niên nhân đó chính là Hồ Chiêu.

Tại Trương Dịch có hai người rảnh rỗi rất nổi danh.

Một người là Hồ Chiêu, một người khác chính là Tang Hồng lúc trước bị bắt làm tù binh.

Hồ Chiêu từ lúc rút đến Sóc Phương từ Lâm Kinh, lại từ Sóc Phương đến Trương Dịch, thủy chung đều vẫn duy trì trầm mặc.

Lúc trước, khi Hoàng Phủ gia tại Lâm Kinh làm loạn, Sa Ma Kha vốn có cơ hội cứu Pháp Diễn, nhưng là bởi vì quan hệ với Hồ Chiêu, hấn lại dẫn theo người đưa Hồ Chiêu đi trước, đợi khi đánh trở lại lần nữa thì Pháp Diễn đã chết trận.

Đối với Hồ Chiêu thì đây là một khoản nợ nhân tình, một khoản nợ nhân tình có lẽ cả đời vẫn không trả được.

Hắn không thích Đồng Phi, không chỉ bởi vì xuất thân của Đồng Phi, cũng không chỉ bởi vì đối lập giữa sĩ nhân và quân nhân, mà là một loại bản năng không thích. Hắn chung quy cảm thấy, Đồng Phi cũng không đơn giản và ngay thẳng như bề ngoài hắn nhìn thấy.

Đem so sánh, hắn vẫn thường thức Diễn Vi và Sa Ma Kha hơn.

Giữa hai người thì hắn càng thường thức Sa Ma Kha, bởi vì giao tình giữa họ tạo thành nhờ chữ nhau.

Cho nên, khi Sa Ma Kha tìm đến Hồ Chiêu, mời hắn xuất sơn tương trợ, Hồ Chiêu suy nghĩ một hồi liền đáp ứng.

Hồ Chiêu đã đáp ứng Sa Ma Kha. . .

Đây là một kết quả ai cũng không nghĩ đến.

Thế cho nên khi Sa Ma Kha đề xuất chuyện này, Đồng Phi còn sững sốt hơn nửa ngày.

Bản lĩnh của Hồ Chiêu thế nào?

Đồng Phi không rõ lắm, bởi vì Hồ Chiêu chưa bao giờ biểu diễn qua ở trước mặt y. Nhưng có một điểm, Giả Hủ và Lư Thực đều rất tán thưởng người này.

Một người có thể được Giả Hủ Lư Thực tán thành, nhất định sẽ không kém.

Cho dù hắn kém hơn Chu Du, nhưng chắc hẳn bản lĩnh làm cho Chu Du đau đầu một chút vẫn phải có.

Vì thế, Đồng Phi còn đặc biệt đi tìm Hồ Chiêu, nói chuyện tròn một đêm với hắn. Cũng làm cho Hồ Chiêu có cái nhìn mới về Đồng Phi.

Lần này chia tay, không biết ngày tháng năm nào mới gặp lại!

Đồng Phi có vẻ không muốn, Sa Ma Kha sao lại nguyện ý xa cách với các huynh trưởng chứ?

Vì tăng cường thực lực của Sa Ma Kha tại Giang Đông, Đồng Phi mệnh Tướng Tổ doanh ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, chế tạo ra một nghìn bộ binh khí áo giáp cho Sa Ma Kha. Áo giáp này cũng không phải là Minh Quang giáp bình thường, mà là một nghìn bộ Đằng giáp do Phí Ốc tìm một loại dây mây từ Tây Vực, trải qua nhiều lần thuộc da, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, dùng da trâu làm lót mới chế tạo ra.

Đồng Phi không biết, loại Đằng giáp này có giống với Đằng giáp của Nam Man hay không, tuy nhiên đích thật là có hiệu quả như nhau.

Tính dai của Đằng giáp rất lớn, Hoàn đao trăm vào cũng khó mà phá hư. Nhẹ nhàng, linh hoạt, rất thích hợp tác chiến trong vùng núi.

Khuyết điểm duy nhất chính là sợ lửa.

Mà về điểm này, Đồng Phi cũng không thể giải quyết, chỉ có thể nhiều lần nhắc nhở Sa Ma Kha và Hồ Chiêu, đồng thời còn đem chuyện này nói cho Cam phu nhân. Chỉ cần cẩn thận, sẽ không đến mức xuất hiện tình huống Gia Cát Lượng hỏa thiêu Đằng gia quân.

Diễn Vi cũng từ Đông Thả Di chạy đến.

Trước ngày xuất phát ba huynh đệ đã uống đến say mèm.

Ngày hôm sau đưa Sa Ma Kha ra khỏi Cao Xương Bích 20 dặm, Sa Ma Kha mới ngừng bước.

Hắn không đưa Đan Tê trở lại.

Bởi vì mục tiêu của Đan Tê thật sự quá rõ ràng, nếu như cười suốt đường trở lại, khẳng định sẽ hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

Vốn Đồng Phi dự định chọn cho Sa Ma Kha một con hảo mã, nhưng không nghĩ tới Diễm Vi lại lấy con Hô Lôi Bác trong tay Diễm Mãn, đồng thời đặc biệt chạy tới đưa cho Sa Ma Kha.

Hô Lôi Bác đó cũng là tuyệt thế hảo mã ngày đi nghìn dặm, đêm đi tám trăm, qua sơn xuyên như giẫm trên đất bằng.

Mà Đan Tê thì ở lại Tây Vực.

- Đại ca, nhị ca, đến đây được rồi.

Lúc này, Cam phu nhân đi cùng bốn người Thái Diễm, ôm Tiểu Sa Thù cũng đi tới.

Cả đời này Đồng Phi không có được mấy hảo bằng hữu, cho nên cả đời này càng quý trọng tình huynh đệ.

Cổ nén nổi đau ly biệt, Đồng Phi giang hai tay cánh tay ôm chặt lấy Sa Ma Kha.

- Sa Sa, lần này trở lại Vô Lăng sơn, không biết lúc nào mới có thể gặp lại, ta. . . người mọi việc phải cẩn thận, phải thỉnh giáo Khổng Minh tiên sinh nhiều hơn, phải nghe đệ muội khuyên bảo. Gặp chuyện gì cũng phải nghĩ kỹ, nhất thiết đừng lỗ mãng hành sự, càng đừng...

Mắt Sa Ma Kha đỏ hoe:

- Nhị ca, những lời này huynh đã nói không dưới trăm lần rồi.

- Ta. . .

Đồng Phi cũng cười:

- Ta không phải là lo lắng sao... Dù sao lần này đối thủ người phải đối mặt lợi hại thật.

Nói xong, Đồng Phi vái một cái với Cam phu nhân.

- Nhị thúc làm gì...

- Đệ muội, tam đệ thích muội còn hơn tính mệnh của mình. Tính hắn dữ dần, mong muội có thể chỉ điểm nhiều hơn, đừng để hắn hành sự lỗ mãng.

Nói xong Đồng Phi vẫy tay một cái, thấy Đồng Lục cỡi ra một cái túi trên lưng ngựa và đưa tới.

- Đây là kim qua ta tự tay chế tạo, nếu tam đệ không nghe lời, muội hãy dùng nó gõ hắn... Sa Sa, thấy kim qua này cũng như thấy ta và đại ca.

Kim qua đó nặng tám cân, nằm ở trong tay Cam phu nhân cũng không tính nặng.

Nghe Đồng Phi nói thế, Sa Ma Kha liền đỏ lựng mặt, gãi đầu cười nói:

- Cho dù nhị ca không nói, đệ cũng sẽ nghe lời Cam phu nhân.

Làm Cam mắc cỡ đỏ mặt. Mọi người cũng đều bật cười, bầu không khí bi thương khi ly biệt cũng giảm bớt theo không ít.

Điều gì nên nói cũng đã nói, nên dặn dò cũng đã dặn dò. . .

Sa Ma Kha ôm chặt lấy Diễm Vi, cười nói:

- Đại ca cũng phải bảo trọng.

Diễm Vi gật mạnh đầu:

- Tam đệ cũng phải bảo trọng.

Sa Ma Kha dắt Hô Lô Bác qua rồi xoay người lên ngựa. Cây Lang Nha Bổng chế tạo từ tinh thiết Tây Vực treo ở trên một con chiến mã khác. Hắn đeo Trúc Tiết Cương Tiên nặng 36 cân trên lưng, ở trên ngựa chấp tay với Đồng Phi Diễn Vi.

- Ca ca tẩu tẩu, Sa Sa đi đây!

Cam phu nhân cũng trở về xe, Hồ Chiêu cũng đã lên chiến mã.

Sa Ma Kha dục ngựa rời đi, đoàn xe theo hần xuất phát về phía xa.

Đồng Phi Diễn Vi cũng xoay người lên ngựa, phóng ngựa lên một gò đất, nhìn đoàn người Sa Ma Kha càng đi càng xa.

- Sa Sa, bảo trọng!

Đồng Phi đột nhiên cảm thấy não lòng, nhịn không được hai tay làm hình kèn đồng hô to.

Sư tông thú và Tượng Long ngựa mặt lên trời hí dài. . .

Rất xa, truyền đến tiếng đáp lại của Hô Lô Bác, ba con chiến mã hí vang, vang vọng không dứt giữa bầu trời vắng vẻ tịch liêu!

312. Chương 312: Chiến Từ Châu

Sa Ma Kha đã về nhà. . .

Hồi tưởng một chút, tương phùng từ năm Quang Hòa thứ sáu, tam sữu Trường Sa kết làm huynh đệ, 10 năm qua thủy chung không rời xa.

Hôm nay chia tay, không biết khi nào mới có thể gặp lại.

Đồng Phi luôn có một loại cảm giác, y đã đẩy Sa Sa vào hố lửa.

Cũng khó trách y có cảm giác như vậy, Chu lang đó đâu phải nhân vật dễ đối phó? Hiện nay Tôn Sách tại phía nam cũng coi như cánh chim dẫn sung mãn. Văn có Ngu Phiên Hoa Hâm, võ có Chu Du Trình Phổ, lại còn thêm Văn gia ngũ hổ, cũng được cho là binh hùng tướng mạnh rồi.

Sa Ma Kha. . .

Vì thế Đồng Phi đã phiền não rất nhiều.

Y tìm Lý Nho, mật lệnh hần nghĩ cách cài vào mật thám tại chín quận Kinh Tương, để giúp Sa Ma Kha thuận tiện hơn.

Hiện giờ Sa Ma Kha là con chim ưng được thả đi, có thể bay rất cao, Đồng Phi khó có thể dự liệu, chỉ có thể tận lực giúp đỡ.

Cũng chính bởi vì việc này, khi nữ vương Tinh Tuyệt quốc di chuyển cả nước tới Cao Xương bích, Đồng Phi cũng không thể đứng ra trấn an.

Cao Xương bích, trải qua nhiều lần chiến loạn, từ lâu đã trở nên tan hoang.

Suy nghĩ từ góc độ chiến thuật, ở đây không còn chút giới trị lợi dụng.

Nhưng từ góc độ chiến lược thì đoạt lại Cao Xương bích có ý nghĩa Đại Hán triều một lần nữa nắm trong tay Tây Vực, tự nhiên có ý nghĩa bất đồng.

Dựng lại tôn nghiêm của Hán thất, chỉ có cái này mới có thể đặt chân Tây Vực.

Lư Thực Thái Ung tam lão là người đầu tiên đứng ra biểu thị đồng ý, hơn nữa họ cho rằng, Cao Xương bích nên làm sở tại của Vương trị.

Vương trị là gì?

Nói trắng ra chính là dựng lên cờ hiệu Lưu Biện.

Coi Cao Xương bích như vương thành, cũng kiến nghị Lưu Biện thay đổi vương hiệu, sửa Hoàng Nông Vương làm Cao Xương Vương, đại biểu cho Hán thất chính thống.

Trên điểm này, Dương Tục rất thích làm trái với Đồng Phi cũng giơ hai tay tán thành.

Nhưng Đồng Phi lại không hy vọng như vậy.

Trong tay y có ngọc tỷ, đây là việc ngay cả Thái Diễm cũng không phải rất rõ ràng, ngoại trừ Đồng Phi Lý Nho, không có người biết sự tồn tại của ngọc tỷ. Đồng Phi sợ dĩ không Lưu Biện đăng cơ, là bởi vì hiện tại chưa tính thành thực.

Dựa theo ý nghĩ của y, đoạt lại Tam Phụ, đặt chân Trường An.

Đến lúc đó có ngọc tỷ đại biểu quốc vận, Lưu Biện tại Trường An đăng cơ, hiệu quả có lẽ sẽ càng rõ ràng hơn.

Cao Xương bích. . . quá hoang vắng.

Nếu như Lưu Biện đến nơi này định ra Vương trị, tất sẽ phải tốn rất nhiều tiền của, việc này hình như cũng không phù hợp với quan niệm của Đồng Phi.

Cuối cùng, vẫn là Gia Cát Cẩn xuất ra chủ ý.

- Cư Duyên thành đích xác không thích hợp làm Vương trị, lực trấn nhiếp đối với Tây Vực không thể đánh đồng với Cao Xương bích. Việc chủ công lo lắng chính là tiêu hao tiền của, thật ra cũng không sao. Xa Sư quốc, Ti Lục quốc, cùng với Di Chi, các nước này sau khi chiến bại tuy có tinh tráng sung vào Khất Hoạt quân, nhưng vẫn còn có người già phụ nữ trẻ em, sao không dùng để xây dựng vương thành, cũng tốt hơn là nuôi không... Mặt khác, tài sản của vương thất mỗi nước cũng có thể xê dịch ra một bộ phận. Tuy nói sẽ hao phí một chút, nhưng nhìn từ lâu dài, Tây Vực này chung quy vẫn do chủ công nắm trong tay, tu sửa lại cũng không trở ngại gì.

Đồng Phi sau nhiều lần suy nghĩ, cuối cùng đã chấp nhận kiến nghị của Gia Cát Cẩn.

Lưu Biện tạm thời ở lại Cao Xương bích. Mà Đồng Phi thì di dời trị sở trước, tại chỗ cũ của Cao Xương bích xây vương thành mười vạn khoảnh. Đây là một công trình cực kỳ lớn, do Bồ Nguyên làm đại thần, phụ trách chỉ huy xây dựng.

Đương nhiên, cụ thể bên trong vương thành do Lưu Hồng đứng ra thiết kế.

Tại phương diện này, Lưu Hồng hiển nhiên là một chuyên gia, được cho là đại sư thiết kế hợp cách nhất.

Sau khi bước vào tháng sáu, công tác trùng kiến vương thành đã đại quy mô triển khai.

Mà sau khi Ban Chỉ đánh hạ hai nước Nhung Lô, Xúc Khương, Đồng Phi đành chỉ mở rộng về hướng tây.

Bởi vì tiếp tục về hướng tây sẽ đi vào giữa hai nước Đại Uyên cùng Ô Tôn chúc quốc.

Trước khi thực thi kế sách xa thân gần đánh của Giả Hủ, Đồng Phi còn chưa muốn giao chiến sớm với Đại Uyên Ô Tôn. Đồng thời, tiêu hóa địa khu đã chiếm lĩnh cũng yêu cầu một quá trình. Nóng vội sẽ phản tác dụng, Đồng Phi rất rõ ràng lợi hại trong đó.

Chiến sự đình chỉ, kế tiếp chính là nghỉ ngơi lấy lại sức.

Đại Uyên Ô Tôn rất rõ ràng cũng cảm thấy được áp lực Đồng Phi mang đến, lập tức điều binh khiển tướng, làm ra trạng thái phòng ngự.

Ai cũng không biểu đạt ý nguyện gì với đối phương, dù sao thì rất ăn ý tiến vào trạng thái giằng co.

Tây Vực trải qua nửa năm chiến hỏa, tạm thời bình tĩnh trở lại.

Cùng lúc đó, Hương học cùng Huyện học dưới sự thúc đẩy của Đồng Phi do địa khu Trương Dịch dẫn đầu chấp hành.

Từ xưa, đọc sách biết chữ đều là ôn đại phiệt nắm quyền lợi trong tay, bách tính bình thường căn bản không thể tiếp xúc được, càng không nói đến bách tính biên hoang. Bất luận xuất thân, bất luận sang hèn, phàm người đủ tuổi đều có thể vào Hương học học tập.

Tin tức này vừa truyền đi, tại bốn quận Hà Tây gây ra oanh động có thể nghĩ.

Có người tán thành, có người phản đối. . .

Đương nhiên càng nhiều người chỉ ở một bên yên lặng quan sát tình thế phát triển.

Thậm chí chư hầu Trung Nguyên bao gồm cả Mã Đằng, cũng muốn biết rõ ràng trong cổ họng Đồng gia tử này rốt cuộc bán thứ thuốc gì.

Đồng Phi ngồi trong đại sảnh phủ nha đơn sơ, lắc đầu không ngừng cười khổ.

- Nhạc phụ, ta thì có ý nghĩ gì?

Gãi đầu, Đồng Phi nói:

- Ngài cũng thấy đấy, theo chúng ta không ngừng thẳng tiến về hướng tây, người có thể làm việc cũng càng ngày càng ít. Trước kia khi chúng ta trú đóng ở Hà Tây thì còn dễ nói, nhưng hiện tại. . . Hiện tại mỗi ngày Tử Du thấy ta liền đòi ta phải người cho hắn. Bên quân sự và tỷ phụ hiện tại cũng miễn cưỡng đủ dùng mà thôi. Xây lại Vụ Đồ cốc, an trí di dân. . . Còn có phương diện Đề Trì, mặc dù Tăng Thứ cũng không nói gì, nhưng ta biết, hắn cũng rất đau đầu.

- Vậy người thành lập Hương học này. . .

Đồng Phi gãi đầu:

- Thật ra cũng không có gì, chỉ là đọc sách, biết chữ, biết lúc nào làm chuyện gì. Mặc dù không kham nổi trọng dụng, nhưng có thể giảm bớt áp lực cho Tử Du Tăng Thứ. Hơn nữa, tương lai địa phương càng lúc càng lớn, cũng phải cần có người đến quản lý. Các sĩ tử không muốn đến nơi man hoang này, mà người địa phương cũng chưa hẳn sẽ nguyện ý tiếp thu sự quản lý của người ngoài. Như vậy, chẳng bằng bồi dưỡng một số người của địa phương, đến lúc đó quản lý cũng thuận tiện hơn.

Thái Ung khẽ phe phẩy quạt, trầm ngâm không nói.

Thật ra đây cũng không phải là sáng kiến của Đồng Phi. Từ mấy năm trước, Pháp Diễn đã chế định ra sách lược dĩ Di chế Di này. Hôm nay chẳng qua là đổi lại một địa phương, từ Sóc Phương chuyển dời đến Tây Vực mà thôi. Thái Ung tự nhiên cũng có thể minh bạch rất nhiều lợi ích của phương diện này.

- Tây Vực từ xưa là nơi man hoang, Tây Bình có ý nghĩ này cũng rất tốt. Nhưng nhiều người như vậy cầu học, người tìm tiên sinh dạy học ở đâu?

Đồng Phi nở nụ cười:

- Việc này đơn giản, ta đã thương lượng thỏa đáng với Thực trung Trương gia, Từ Châu Mi gia. Quan Đông Thực trung đa phần là hàn sĩ không thành công. Ta lại không cầu họ có bao nhiêu bản lĩnh, chỉ cần có thể hiểu biết chữ nghĩa, cũng đủ thông qua rồi. Quan Đông Quan Trung hỗn loạn, chắc hẳn sẽ có rất nhiều người không có cơm ăn muốn con đường sinh kế này.

- Nhưng nếu như người ta không muốn tới. . .

- Không đến, ta sẽ dùng tiền mua!

Đồng Phi nói thế cũng coi như dễ nghe rồi, nếu như nói càng thẳng thừng hơn, đó chính là thò tay cướp!

Thông qua Thực trung Trương Tùng, Từ Châu Mi Trúc, để họ bắt những người nghèo kiệt hủ lậu có thể hiểu biết chữ nghĩa, Đồng Phi bỏ tiền mua là được.

Nói rõ ràng hơn: Buôn bán nô lệ!

Thái Ung cũng không có gì ý kiến gì với việc này.

Dù sao thì đã đến bước này, cũng không có gì không thể trở mặt nữa. Nên làm thế nào thì làm thế đó... Thái Ung đứng dậy:

- Tây Bình, chuyện người làm ta cũng không có gì ý kiến. Chỉ là người phải chủ ý, đừng bởi vậy mà làm thuộc hạ thất vọng.

- Ta làm gì? Làm họ thất vọng khi nào?

Đồng Phi mơ hồ, không rõ hàm nghĩa của Thái Ung nói.

Thái Ung cũng không nói ra được, chỉ mơ hồ cảm thấy, chuyện này nếu triển khai, chỉ sợ ý nghĩa của nó cũng không đơn giản như Đồng Phi nói.

Bỏ đi, nên làm như thế nào, trong lòng Tây Bình đều biết là tốt rồi.

Mình cũng già rồi, ở trong trường thái học dạy bọn trẻ một chút cũng được rồi, hà tất đi quan tâm nhiều việc?

Sau cơm tối, Thái Ung về phòng dạy bọn trẻ.

Đồng Phi đuổi đuổi người, đang chuẩn bị đến diễn võ trường để diễn luyện võ nghệ thì thấy Lý Nho dẫn theo Pháp Chính vội vã đi tới.

Sắc mặt mỉm cười, Lý Nho đi vào nói:

- Chủ công, tin tức tốt!

- Tin tức tốt gì?

- Ngài xem, đây là tin tức Thập Nhị từ Từ Châu phái người đưa tới.

Đồng Phi cũng không vội nhìn tin tức đó, mà kéo tay Pháp Chính ngồi xuống.

Pháp Chính, đã 20. .

Năm đó vẻ non nớt khi mới gặp gỡ tại Lạc Dương đã không còn thấy nữa, thay vào đó là một loại khí chất chín chắn và lão luyện.

Đối với Pháp Chính, Đồng Phi cũng mang phần hổ thẹn.

Nếu Pháp Diễn không phải đầu quân cho y, chỉ sợ cũng sẽ không. . .

- Hiếu Trực, gần đây khỏe chứ?

Hiếu Trực là tự Pháp Chính tự lấy ình.

Nghe Đồng Phi hỏi, hấn vội vã cung kính hành lễ:

- Đa tạ chủ công nhớ đến, hiện tại Pháp Chính sống rất tốt.

Giữa trán lộ ra vẻ quật cường. Nghe nói sau khi Pháp Diễn chết, thằng bé này trở nên đặc biệt trầm mặc, cũng rất chăm chỉ.

Lý Nho rất thoả mãn về Pháp Chính, thường khen hấn có phong phạm của cha.

Đồng Phi từ tốn trò chuyện với Pháp Chính vài câu, lúc này mới tin tức ra, dựa vào ánh nền nhìn thoáng qua, liền ơ lên một tiếng.

- Không ngờ lại thú vị như vậy!

Đồng Phi ngẩng đầu nhìn Lý Nho:

- Tỷ phu thấy chưa, người ta giới thiệu hình như cũng không tệ lắm.

Ngoài thành Hạ Bì, tình kỳ phấp phới.

Tào Tháo đội khôi mặc giáp, khoác bào thắt đai lưng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn viên đại tướng trong trận đối diện.

- Lưu Bị tặc tử, trước ngăn cản đại quân của ta, lại tập kích doanh trại của ta, khiến Tử Nghĩa trọng thương. . . chúng quan tướng, ai cùng ta bắt người này.

Tào Tháo phẫn nộ như vậy, cũng không phải là không có đạo lý.

Vốn định tiếp cha già đến Duyệt Châu hưởng phúc, người một nhà đoàn viên, khoái hoạt cỡ nào chứ? Nhưng không ngờ, bị Đào Khiêm đánh lén, cả nhà 40 người không ai sống sót. Tào Tháo đang tiêu hóa ở Thanh Châu, nghe tin dữ liền bất tỉnh tại chỗ.

Từ xưa họa không đến gia nhân!

Đây là một lời ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng có thể nói ra.

Đáng trách Đào Khiêm kia tự xưng chính nhân quân tử, nhưng lại làm ra việc đáng khinh như vậy.

Ta đánh Từ Châu của người, đó là xung đột trên lợi ích giữa hai ta, nhưng, người không nên đánh lén người nhà của ta.

Sau khi Tào Tháo tỉnh lại, không để ý mọi người khuyên can, lập tức triệu tập binh mã, binh chia làm hai đường đánh vào Từ Châu.

Thái Sữ Từ xuất binh từ huyện Phái, dẫn đầu đánh vào Bành Thành quốc.

Nhân mã thủ hạ của Đào Khiêm làm sao là đối thủ của Thái Sữ Từ, bị đánh cho đại bại mà quay về.

Mà Tào Tháo thì xuất binh từ Thanh Châu, lấy Hạ Hầu Đôn làm tiên phong quan, Lý Điển Nhạc Tiến làm phó tướng, từ Tam Đình đánh vào quận Lang Gia.

Một đường quá quan trọng, ban đầu cũng coi như thuận lợi.

Nhưng khi đến Ký Khâu, đột nhiên nhận được chiến báo: Viên Thiệu phái Thư Hộc là chủ soái, Lưu Bị Quan Vũ làm tiên phong gấp rút tiếp viện Từ Châu. Đầu tiên là đại phá binh mã Duyệt Châu, sau đó khiến cho Thái Sữ Từ điều quân trở về cứu viện. Thái Sữ Từ trên đường về gặp mai phục. Một trận đại chiến, Thái Sữ Từ bị Quan Vũ gây thương tích, nếu không có Tào Nhân Tào Thuần liều mạng giải cứu, chỉ sợ sẽ chết ở trong loạn quân.

Lưu Bị này là người thế nào?

Quan Vũ kia có địa vị gì? Tào Tháo biết bản lĩnh của Thái Sữ Từ, trong chúng tướng có thể bài danh top 5, đích xác là một viên kiêu tướng hiếm có. Có người nói chỉ ba hiệp, đã bị Quan Vũ trăm thương, chẳng lẽ lại là một Đồng Tây Bình?

Nhưng lúc này Tào Tháo tuyệt đối không thể quay đầu lại.

Giục binh mã tiếp tục đi tới, đến dưới thành Hạ Bì.

Vốn muốn nghỉ ngơi một đêm sau mới giao phong, nhưng không ngờ Lưu Bị kia nửa đêm đánh lén, ép Tào Tháo binh lui 15 dặm.

Bản lĩnh của Quan Công đó Tào Tháo xem như là thấy rồi.

Đích thật là có bản lĩnh dũng mãnh hơn người. . .

Hôm nay là cừu nhân gặp mặt, mắt long sòng sọc. Tào Tháo cũng biết, nếu như muốn giết Đào Khiêm báo thù, không đánh tan Lưu Bị, tuyệt đối không có khả năng.

Tào Tháo vừa dứt lời, một viên đại tướng phía sau đã dục ngựa lao ra bản trận.

Thấy hấn hắc khôi hắc giáp, chiến bào xanh đen, tay cầm Cửu Nhị Bát Hoàn Đại Khảm Dao nặng 78 cân, vang lên leng xeng. Cưỡi Thanh Thông mã, uy phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí.

Là ai?

Tào Tháo vui mừng, đại tướng đó chính là Chiết trùng giáo úy Hứa Chử bên cạnh hắn.

Hứa Chử và Thái Sử Từ quan hệ rất tốt.

Trên thực tế không chỉ Hứa Chử, bọn Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên cũng rất có cảm tình với Thái Sử Từ. Thái Sử Từ võ nghệ cao cường, tiễn thuật tinh tế, bản tính hắn khiêm nhường, rất biết tiến lui. Mặc dù gia nhập trễ, nhưng lại rất có nhân duyên với Tào Tháo.

Hơn nữa, Hứa Chử còn học qua tiễn thuật của Thái Sử Từ, nghe nói Thái Sử Từ bị thương, Hứa Chử đương nhiên là nổi giận.

Quả nhiên là người như mãnh hổ, mã tự giao long.

Hứa Chử ở trên ngựa mắt hổ tròn tròn, lớn tiếng quát:

- Quan Vũ ở đâu? Quan Vân Trường kia ở đâu? Gia gia nhà ngươi ở đây, còn không qua chịu chết.

Có một hàng người đứng dưới đại kỳ.

Ở giữa chính là Đào Khiêm, bên tay trái là bộ khúc của Đào Khiêm, bên tay phải là ba người Thư Hộc Lưu Bị Quan Vũ.

Thư Hộc, là con trai của Tự Thụ, 28 tuổi.

Một người rất có khí độ, không chỉ có tiếng học thức uyên thâm, hơn nữa từ nhỏ bái danh sư, luyện được bản lĩnh võ nghệ tốt.

Xem như chủ tướng lĩnh quân lần này, hắn còn có một nhiệm vụ khác: quan sát Lưu Bị.

Chỉ là Thư Hộc không quá minh bạch, vì sao lại phụ thân phải lưu ý một người như thế?

Mặc dù thiếu một lỗ tai, nhưng vẫn tỏa ra khí khái kiên cường.

Hầu như người từng gặp qua hắn đều sẽ sinh ra thiện cảm. Coi như là bản thân Thư Hộc cũng không thể ngoại lệ.

Hứa Chử ở trước trận mắng chửi, Quan Công mắt phượng híp lại, tay vuốt râu, tay kéo Thanh Long Yển Nguyệt Dao, rút ạch một cái, dục ngựa chuẩn bị xuất trận nghênh địch.

Cũng không chờ hắn xuất chiến, một tướng đã lao ra từ bên cạnh Đào Khiêm. Hắn lớn tiếng quát lên:

- Chỉ là là xuẩn tặc, ta tới giết hắn. . .

Người này tên là Lương Cương, là người Nam Dương, từ nhỏ đã thích võ, đao mã thuần thục, là tướng lĩnh khá lợi hại của Đào Khiêm.

Quan Vũ là ai?

Nơi này là Hạ Bì, ra về ta đây cũng không tới phiên một kẻ vô danh tiểu tốt như Quan Vũ.

Có câu là, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Lương Cương cũng không phải rất chịu phục Quan Công, càng không muốn để cho người ngoại lai ra về ta đây.

Tay nắm Khai Sơn Dao, dục ngựa lao tới Hứa Chử.

Võ nghệ của Lương Cương quả thật không tệ, nhưng cũng phải so sánh với người nào. Chín phần ở trong mắt Hứa Chử, người này không đáng nhắc tới.

Hai người chiến được sáu bảy hiệp, Hứa Chử một đao trăm Lương Cương rút ngựa.

Cà đại đao vào để giày, Hứa Chử lớn tiếng quát:

- Quan Vân Trường, đồ chuột nhất. . . Chẳng lẽ sợ gia gia hay sao?

Quan Công đó là nhân vật cao ngạo cỡ nào!

Nghe được Hứa Chử nói vậy, liền nổi giận.

Mắt phượng mở ra, tinh mang lóe lên, Quan Công dục ngựa lao ra bản trận, quát lên:

- Vô danh tiểu tốt, nhị gia nhà ngươi ở đây.

313. Chương 313: Duyệt Châu Biến Đổi Lớn

Nhị gia ngựa nhanh, thế lớn lực trầm.

Thanh Long Yển Nguyệt Dao mang theo một đạo hồ quang chém về phía Hứa Chử, như tia chớp, hàn quang ở lưỡi đao lấp lánh, chạy tới cái cổ của Hứa Chử.

Quả nhiên là ứng với câu nói kia, hành gia vừa ra tay, liền biết có hay không.

Một đạo này Hứa Chử đã nhìn ra có cách biệt một trời với Lương Cương lúc trước. Một loại cảm giác huyết mạch sôi sục đột nhiên sinh ra, Hứa Chử giơ đao hét lớn một tiếng, đại đao vẩy ra nghênh đón Thanh Long Yển Nguyệt Dao của Quan Công.

Nói đến cũng lạ, mọi người quan chiến rõ ràng thấy được hai thanh đại đao đã tiếp xúc, nhưng không nghe được bất cứ âm thanh gì.

Trong nháy mắt hai ngựa đan xen, mới nghe được âm thanh kim loại ma sát chói tai, cọt kẹt. . .keng!

Thanh Tông Mã của Hứa Chử là bảo mã lương câu Tào Tháo mua từ tái bắc với số tiền lớn. Nhưng so với Đại Uyển mã của Tây Vực vẫn kém một bậc. Không có biện pháp, Đồng Phi chiếm lĩnh bốn quận Hà Tây, chẳng khác nào chặt đứt nguồn ngựa từ Tây Lương đến Quan Đông.

Đừng nói là Tào Tháo mua không được, ngay cả Mã Đằng sống lâu ở Lương Châu cũng hết đường xoay xở.

Tuy nhiên con Thanh Tông Mã này tương xứng với Hồn Hồng Mã của Quan Công, nhị mã đồng thời phát ra tiếng hí dữ dội, lộc cộc đồng thời lui về phía sau. Cũng là đao pháp cử trọng nhược khinh, Hứa Chử đã phá hậu chiêu của Quan Công, mà Quan Công cũng khiến cho Hứa Chử vô lực tiếp tục công kích. Nói từ mức độ nào đó, Quan Công và Hứa Chử lần này bất phân bá trọng.

Hai người này ai lại đồng ý chịu phục đôi phương.

Hứa Chử quay đầu ngựa, vung đao nghênh đón Quan Vũ lao tới. Quan Vũ cũng phấn chấn tinh thần, vòng đao chiến với Hứa Chử.

Nếu như luận đao pháp tinh diệu, Quan Vũ hơn một chút.

Nhưng nếu như nói đến cơ biến linh xảo, lại là Hứa Chử chiếm thượng phong.

Vì sao chứ? Ngựa của Hứa Chử có trang bị song đăng, có thể ở trên ngựa xoay người sử dụng, đại đao sử dụng đao vân lấp lánh.

Tại mặt này, Quan Vũ đã ăn thiệt thòi.

Nếu muốn so cao thấp, Hứa Chử kém Quan Vũ một bậc. Nhưng dùng song đăng giúp cho Hứa Chử có thể làm được đao mã hợp nhất hoàn mỹ. Một bàn đạp nho nhỏ chỉ ít làm cho Hứa Chử tăng ba phần lực. Như vậy khiến cho Quan Công cạn lực.

Dù vậy, hai người này cũng đánh đến khó phân thắng bại.

Hai quân trước trận, chỉ nghe tiếng trống trận ỳnh ỳnh, người hô ngựa hí, trong chớp mắt thời gian đã trôi qua một nén nhang.

Lưu Bị nhìn không được hít một hơi lạnh, bản lĩnh của huynh đệ nhà mình mình rõ ràng, không nghĩ tới dưới trướng Tào Tháo lại có mãnh tướng như vậy.

Nhìn thoáng qua Thư Hộc, Lưu Bị cắn răng một cái, liền chạy ra khỏi bản trận.

Hạ Hầu Đôn phía sau đang xem đến nhiệt huyết sôi trào, vừa thấy Lưu Bị lao ra liền rống to một tiếng, đỉnh thương được mã, ngăn cản Lưu Bị. Hai người thương tới sóc đâm, chiến với nhau. Hạ Hầu Đôn là nhân vật cũng không kém Hứa Chử bao nhiêu, mặc dù bị mù một mắt, nhưng mấy năm nay khổ luyện võ nghệ, đã khác rất xa so với lúc ở Huỳnh Dương.

Nghĩ trước đây, tứ tướng đầu Đông Phi, nhưng bị người ta đánh cho người ngã ngựa đổ.

Điều này đối với Hứa Chử Hạ Hầu Đôn quả thật là việc không thể tiếp thu. Mấy năm khổ luyện, bất tri bất giác đã đột phá mức cử trọng nhược khinh. Trái lại Lưu Bị, mấy năm nay ở dưới trướng Viên Thiệu, đích thật có hơi buông lơi.

Hậu quả của việc này là mới đánh hơn mười hiệp, Lưu Bị đã không chống được.

Thấy một kẻ hổ, hấn vung ra một sóc rồi thúc ngựa bỏ chạy.

Hạ Hầu Đôn ở phía sau đuổi theo không tha, giận dữ hét:

- Tên một tai kia, để lại cái mạng rồi đi cũng không muộn.

Quan Công một bên thấy Lưu Bị nguy hiểm, muốn chạy tới cứu viện. Nhưng bị Hứa Chử chặt chém dữ dội, cuốn chặt lấy.

Tào Tháo áp trận thấy vậy, lập tức sai người phát lệnh kỵ.

Đại quân lập tức ủa lên, xông vào đầu tiên lại là hắc giáp trọng kỵ quân, dẫn đầu chính là Hạ Hầu Uyên.

Hắc giáp quân này tên là Hổ Kỵ, tổng cộng 800 người.

Xây dựng hoàn toàn dựa theo Cự Ma Sĩ của Đông Phi, sau khi phát hiện ra sự ảo diệu của song đăng, có sự tiến bộ đặc biệt rõ ràng.

Thư Hộc chưa thấy qua Cự Ma Sĩ, nhưng Đào Khiêm đã thấy qua.

Thấy Hổ Kỵ vọt tới, Đào Khiêm biến sắc mặt, thầm nghĩ: không hay, chẳng lẽ Tào A Man và Đông gia tử liên thủ hay sao?

- Lui binh, lui binh!

Đào Khiêm thúc ngựa chạy vào trong thành.

Cũng là già rồi, nếu như 20 năm trước... Không, thậm chí 10 năm, Đào Khiêm khẳng định sẽ liều mạng đánh một trận với Tào Tháo.

Thế nhưng hiện tại. . .

Từ sau khi làm Từ Châu mục, khí khái vũ dũng năm đó của Đào Khiêm đã bị mai một không còn. Dưới thành Huỳnh Dương đánh một trận, càng làm trong lòng hấn run sợ. Hiện giờ, nhân lão khí suy, còn ra vẻ anh hùng gì chứ? Từ khi liên quân Quan Đông tại Huỳnh Dương bị đánh tan, Đào Khiêm trở nên rất sợ chết. Mà đối với Đông Phi, càng có một loại sợ hãi phát ra từ đáy lòng.

Nhưng Đào Khiêm vừa lui lại, toàn bộ trận hình của quân Từ Châu thoáng cái rối loạn.

Hổ Kỵ xung phong, Báo kỵ chặn lại. Sau khi xông vào quân Từ Châu, giết cho quân Từ Châu người ngã ngựa đổ, máu chảy thành sông.

Quan Công thật vất vả thoát khỏi Hứa Chử dây dưa, ra sức đánh chết hai Hổ Kỵ.

- Đại ca, đại ca. . .

Xa xa, Lưu Bị đang bị Hạ Hầu Đôn đuổi chặt vật không chịu nổi, nghe được tiếng kêu của Quan Công, hấn vội lớn tiếng la lên:

- Vân Trường, cứu ta!

Quan Công hai mắt tròn tròn, luôn mồm rống lên.

Mỗi lần gầm lên, Thanh Long Yển Nguyệt Dao nhất định chém ngã một Hổ Kỵ.

Đây là Lôi Dao thuật Quan Công kết hợp với Vô Hối Mâu Pháp của Trương Phi mà tự nghĩ ra. Bằng vào khí đan điền tinh thuần, mỗi một đao bổ ra, nhất định dốc hết sức, uy lực vô cùng. Lôi Dao này danh như ý nghĩa, đao đao như sấm đánh, lấy mạng người.

Tuy Hồ Kỵ trọng giáp hộ thân, cũng không thể ngăn được một kích của Quan Công.

Lúc này Hứa Chử đã về tới bên cạnh Tào Tháo, thấy Quan Công uy phong như vậy, nhin không được khen:

- Chân mãnh tướng!

- Trọng Khang, người này so với người thế nào?

- Nếu như không có song đăng, ta tất không phải là đối thủ của hắn. . . Mặc dù có song đăng, nếu như vừa rồi hắn thi triển đao pháp này, ta cũng khó ngăn cản.

Tào Tháo nghe vậy không khỏi sinh ra ý ái mộ.

- Hảo một viên mãnh tướng. Dưới nhị hổ chính là người này. . . Nhưng đáng tiếc!

Nhị hổ, nói chính là Lữ Bố và Đổng Phi. Lữ Bố được xưng là ác hổ, đối với Đổng Phi, chư hầu đặt cho y hung danh là bạo hổ.

Một mặt là bởi vì Đổng Phi dũng mãnh, mặt khác tỏ rõ sự tàn bạo của Đổng Phi.

Quan Công chém liền 18 đao, sau đó cũng thở hồng hộc, sức cùng lực kiệt. Lôi Dao thuật này uy lực tuy lớn, nhưng lượng tinh thần bị tiêu hao cũng không phải người thường có thể tưởng tượng. Tuy nhiên hắn cũng đã đánh đến bên cạnh Lưu Bị, sau khi một đao bức lui Hạ Hầu Đôn mới la lên:

- Huynh trưởng, mau mau vào thành. . .

Lưu Bị nghe vậy, thúc ngựa chạy về hướng Hạ Bì.

Quan Công hoành đao ngăn cản Hạ Hầu Đôn, tuy nhiên lần này hắn cũng không phải là đối thủ của Hạ Hầu Đôn.

Xa xa, Hạ Hầu Uyên giương cung cài tên, nhắm thẳng vào Quan Công, vù một tên, tiễn thuật của Hạ Hầu Uyên ở dưới trướng Tào Tháo ngoại trừ Thái Sữ Từ thì có thể nói là không người có thể so sánh. Một tiễn này nhanh như tia chớp, bắn trúng vai Quan Công.

Liền nghe Quan Công kêu thảm một tiếng, sử ra chút khí lực cuối cùng bức lui Hạ Hầu Đôn, rồi kéo nầm trên ngựa chạy trời chết.

Lúc này, Lưu Bị khó khăn lắm cũng đã chạy vào cửa thành Hạ Bì.

- Nhị đệ!

Thấy Quan Công chạy trời chết, Lưu Bị la lên thất thanh.

Tam đệ đã chết, nếu nhị đệ xảy ra gì không may, bảo ta sau này...làm sao mà sống đây! Hắn thúc ngựa muốn đuổi theo, lại bị Thư Hộc kéo lại.

- Huyền Đức công, mau vào thành, bằng không không còn kịp đâu. Nếu Quan tướng quân mạng lớn, sẽ hội hợp với ngài, nếu là. . . Ngài đuổi theo cũng chỉ uống mạng thôi...

Lưu Bị cố gắng vùng vẫy, nhưng bị Thư Hộc sai người kéo vào Hạ Bì.

Tào Tháo rút kiếm chỉ về hướng Hạ Bì, quân sĩ như thủy triều khởi xướng công kích tới Hạ Bì. Bên trong thành Hạ Bì may có Mi Trúc tọa trấn. Thấy Tào quân công đến dưới thành, liền rút kiếm hô hào. Trong sát na trên đầu thành tên như mưa bay tới quân Tào Tháo.

Một trận chiến này đánh từ ban ngày đến chạng vạng.

Tào Tháo thấy mấy lần công lên đầu thành Hạ Bì lại mấy lần bị đuổi xuống, lửa giận trong lòng càng thêm rùng rục.

Ngày hôm sau, Tào Tháo truyền lệnh các doanh: ba ngày không thể phá thành Hạ Bì, đều trảm.

Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Hứa Chử, đều suất lĩnh binh mã, luân phiên mãnh công tới Hạ Bì. Tào Tháo càng đích thân đốc chiến, chém chết hai gã tì tướng lâm trận lùi bước, khiến cho tam quân đều phải liều mạng công kích. Trong nhất thời, thành Hạ Bì lung lay sắp đổ.

Nhưng đánh cho đến chạng vạng ngày hôm sau, Tào Tháo lại nhận được một phong thư Tuân Úc phái người đưa tới.

Sau khi xem xong tin, Tào Tháo không khỏi rùng mình. Nội dung trong thư này là gì? Thì ra sau khi Duyệt Châu bị Thư Hộc tập kích, theo đại quân Tào Tháo xuất phát tới Từ Châu, có danh sĩ con trai của danh sĩ Trần Lưu Biên Nhượng là Biên Chiêu khởi binh tạo phản.

Biên Nhượng này là người thế nào?

Phải nói đến từ cuối năm Sơ Bình thứ tư. . .

Biên Nhượng, là người Trần Lưu Duyệt Châu, từng đảm nhiệm thái thú Cửu Giang, là đương kim danh sĩ, được vô số sĩ tử tán dương sùng bái.

Sau khi Tần Hiệt chết, Biên Nhượng không muốn nghe theo Lưu Dao chỉ huy, từ quan không làm, trở về quê cũ.

Tào Tháo rất tôn trọng Biên Nhượng, nghe nói Biên Nhượng về quê, tự nhiên đặc biệt nhiệt tình tiếp đãi, cũng mời hẳn giúp sức.

Biên Nhượng là người đạo đức văn chương đều rất tốt, nhưng có một tật xấu.

Hắn quá thanh cao, chỉ cần người nào nhìn ngứa mắt, không phân trường hợp, cũng mặc kệ người là ai, mở miệng liền mắng, ngậm miệng châm chọc. Sở dĩ Biên Nhượng không muốn theo Lưu Dao, bởi vì Lưu Dao là quan viên Lý Giác bổ nhiệm. Mà Tào Tháo, cũng từng biểu thị nghe lệnh Lý Giác Quách Tỹ. Ở trong mắt Biên Nhượng, quan chức hiện giờ của Tào Tháo là bởi vậy mới kiếm lại được.

Ngẫm lại xem, Biên Nhượng có thể nể mặt Tào Tháo sao?

Cho nên, không những cự tuyệt lời mời của Tào Tháo, còn thóa mạ Tào Tháo một trận.

Tào Tháo biểu hiện ra không tức giận, nhưng trong lòng lại ôm một bụng tức. Biên Nhượng ở quê cả ngày công kích thiên hạ, chửi bới Tào Tháo. Khi uống nhiều, còn viết tên Tào Tháo, Lý Giác Quách Tỹ, Đồng Phi, Lưu Dao lên một khúc gỗ, sau đó cùng gia nhân chơi trò Đầu hồ, dùng tiền ném vào mấy khúc gỗ đó, người ném trúng có thể uống một ly rượu.

Người mắng chửi người khác không sao, nhưng người làm như thế. . .

Nghe Tào Tháo tốt xấu cũng là một chửi hùa, như vậy thì thể diện biết để đâu.

Hắn giận dữ liền bắt Biên Nhượng lại. Cũng là Biên Nhượng này không biết sống chết, nói đâu câu hữu ích, Tào Tháo cũng sẽ không giết hắn thật. Nhưng hắn lại muốn biểu hiện khí tiết, trong lao vẫn cứ mỗi ngày chửi bới, mắng cho Tào Tháo triệt để mất hết nhẫn nại, liền mệnh Trình Dục giết hắn trong lao. Có điều Tào Tháo vẫn yêu quý tài hoa của Biên Nhượng, không truy cứu gia quyến của hắn.

Nếu như đổi lại người khác, Tào Tháo giết cũng đã rồi.

Nhưng Biên Nhượng thì lại khác, đó là sĩ tử nổi tiếng thiên hạ, ngay cả Hà Tiến năm đó cũng cực kỳ lễ nhượng với người này.

[Chương Hoa Phú] của hắn lưu truyền thiên hạ, danh tiếng cực kỳ vang dội.

Tào Tháo giết người này đã chọc giận sĩ tộc Duyệt Châu. Tuy nhiên các sĩ tộc cũng rất thông minh, khi Tào Tháo còn không ai đứng ra nói. Hôm nay Tào Tháo không ở đây, lại còn thêm Thư Hộc gây chiến ở Duyệt Châu.

Con trai của Biên Nhượng là Biên Chiêu nhưng lại ngồi không yên!

Tại quê nhà Tuấn Nghi khởi binh tạo phản, sau khi đăng cao hô hào, hơn phân nửa binh lính của Duyệt Châu ai cũng theo, tất cả đều tạo phản.

Tào Nhân đánh vài lần không thể bình định phản loạn, trái lại làm cho đám người Biên Chiêu càng cường thịnh hơn.

Sĩ tộc tạo phản cũng không phải phản loạn như bọn Trương Giác, rất có kết cấu, khiến đám người Tào Nhân đau đầu không ngớt.

Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, Bộc Dương các nơi đều bị chiếm đóng, chỉ còn lại Đông A huyện Phạm được bọn Tuân Úc ra sức bảo vệ.

Tào Tháo nghe được tin này giậm chân biến sắc:

- Duyệt Châu bị mất, chúng ta sẽ không nhà để về. . . Nhưng Hạ Bì sắp công phá, nếu như rút quân bây giờ, ta thực không cam lòng. Đào Khiêm lão tặc có thù giết cha với ta, làm sao có thể mặc hán tiêu điều tự tại?

Đám người Quách Gia cũng cảm thấy rất tức tối.

Quả thật, Từ Châu mấy ngày nữa có thể phá được.

Bỏ qua như vậy, đừng nói Tào Tháo không cam lòng, chúng quan tướng trong đại tướng ai có thể cảm thấy cam tâm?

Nhưng nếu như Duyệt Châu thực sự bị mất, Tào Tháo chẳng khác nào mất căn cơ đặt chân, cũng không thể không cẩn thận đối đãi việc này.

Quách Gia khẽ phe phẩy quạt, tròng mắt không ngừng xoay chuyển, thầm tính toán trong lòng.

- Chủ công, cục diện hiện giờ lấy Duyệt Châu làm trọng. Từ Châu. . . chẳng qua là tạm thời rơi vào tay Đào Khiêm mà thôi. Gia có một kế, có thể khiến Từ Châu hỗn loạn. Đợi sau khi chúng ta thu thập Duyệt Châu rồi, quay đầu lại lấy Từ Châu, cũng chỉ dễ như trở bàn tay.

Tào Tháo nghe vậy mắt sáng lên.

- Phụng Hiếu, mau mau nói rõ!

314. Chương 314: Tây Vực Bạo Hồ

Đồng Phi không nhớ rõ trong diễn nghĩa Tào Tháo đánh Từ Châu xảy ra vào năm nào.

Đó có lẽ là việc thật sự tồn tại, hay chỉ là cố sự La đại nhân hư cấu ra. Tuy nhiên có một điểm có thể khẳng định, La đại nhân ở trong diễn nghĩa đã bịa đặt ra rất nhiều chuyện, tỷ như Hạ Bì kia, rõ ràng chính là trị sở của Từ Châu, nhưng trong diễn nghĩa La đại nhân lại nói có một tòa thành Từ Châu tồn tại, đích thật làm cho Đồng Phi bối rối mà mù mờ thời gian rất lâu.

Rất nhiều việc như thế.

Lại ví như, trị sở của Kinh Châu. . .

Sau khi Lưu Bị chiếm Kinh Châu, có phải đã xây thêm một thành Kinh Châu khác hay không, việc này Đồng Phi không phải là rất lý giải.

Nhưng y biết, hiện tại trị sở của Kinh Châu ngay tại Tương Dương, cũng không có cái thành tên là Kinh Châu vừa nói.

Cho nên, một đoạn Gia Cát Lượng chọc giận Chu Du, giành Tương Dương trong diễn nghĩa, tự nhiên cũng không quá chân thực.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, trên lịch sử Tào Tháo có đúng là đánh Từ Châu thật không?

Đồng Phi đã không dám khẳng định!

Nếu như là thật, vậy thực sự phải khen ngợi lực sửa đổi mạnh mẽ của lịch sử. Trong Diễn nghĩa, Tào Tháo đánh Từ Châu chính là bởi vì Lữ Bố xuất binh, quấy rối thế cục của Duyệt Châu. Nhưng hiện tại, Lữ Bố tại U Châu, không ngờ lại xảy ra Biên Nhung chỉ loạn.

Có lẽ đám người Giả Hủ không thể cảm nhận được chuyện này thú vị, nhưng Đồng Phi lại thực sự cảm thấy rất lý thú.

Cầm tình báo trong tay mà y run lên:

- Tào Tháo rút quân, có lẽ sẽ không có hậu chiêu đâu. . . Quân sư cho rằng hần sẽ làm gì?

Đã là giờ Tuất, trời đã tối om.

Ngọn nến mờ trầu to như cánh tay trẻ em châm lên, ngọn lửa cháy phập phều. Hơn mười cây nến chiếu đại sảnh nghị sự sáng tỏ. Lý Nho Pháp Chính, Giả Hủ Gia Cát Cẩn đang ngồi trong lòng.

Giả Hủ phe phẩy quạt, cười lạnh:

- Đơn giản chính là khiêu khích ly gián, nhệ hổ tranh thực mà thôi. Có câu là một núi không thể có hai hổ, Đào Khiêm đó cũng không phải hạng người dễ chọc. Lẽ nào hần thật sự sẽ để đám người Lưu Bị đặt chân tại Từ Châu sao? Tào Tháo cũng rất biết tính toán, hần lui khỏi Từ Châu, trong thời gian ngắn sợ rằng vô lực nam hạ, Đào Khiêm và Lưu Bị nhất định sẽ tranh chấp.

- Trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi!

Lý Nho nói:

- Chúng ta ở ngoài cuộc rõ ràng, họ trong cục mê muội. Thường kế sách đơn giản nhất, xưa nhất lại là kế sách hữu dụng nhất, chân thực nhất. Bắt đầu từ khi Lưu Bị đặt chân Từ Châu, Từ Châu đã định trước không được an bình.

Pháp Chính gật đầu:

- Vậy phải xem bản lĩnh của Lưu Huyền Đức kia rồi.

Ngược lại Gia Cát Cẩn vẫn cúi đầu trầm tư, chưa hề mở lời.

Thứ nhất, Gia Cát Cẩn ít tuổi, non kinh nghiệm, phần lớn thời gian là lấy thái độ học tập để tham dự thảo luận; mặt khác, hần cũng hiểu được giấu tài, người trong đại sảnh này cũng không phải nhân vật đơn giản, không thể dễ dàng đắc tội.

Đồng Phi nói:

- Tử Du thấy thế nào?

Gia Cát Cẩn ngẩng đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Gần đây ta vẫn đang xem tình báo của Lưu Bị. Người này tính tình kiên nhẫn, vài lần thất bại, nhưng vẫn không biến sắc mặt, hơn nữa rất hiểu đạo nhường nhịn. Dích thật là một nhân vật không thể khinh thường. Nhưng chỉ dựa vào điều này, sợ rằng vẫn chưa phải là đối thủ của Đào Khiêm. . . Chủ công đừng quên, hần còn phải gánh cái danh phản tặc trên lưng.

Giả Hủ Giả Hủ nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, chột liên tục gật đầu.

Mấy ánh mắt đồng loạt nhìn sang Đồng Phi, cũng khó trách, Lưu Bị có được như hôm nay, tất cả đều là Đồng Phi ban tặng.

Mặc kệ Đồng Phi là có ý hay là vô ý, nói chung Lưu Bị từng tham dự vào việc hành thích vua. Điều này đối với hần đích thật là một sự uy hiếp. Trú đóng ở một phương, hoặc phải có vũ lực hùng mạnh, hoặc là phải chiếm đại nghĩa, bằng không sẽ rất phiền phức.

Đồng Phi nhíu mày:

- Việc này có quan hệ gì với ta? Hần có thể đặt chân tại Từ Châu hay không thì phải xem bản lĩnh của hần. Cơ hội ta đã cho hần rồi, còn lại thì phải xem bản thân hần thôi. . . Ta chỉ muốn hần tạo chút phiền phức cho Tào Tháo, lẽ nào là muốn giúp đỡ hần thật sao? Nếu như ngay cả Đào Khiêm cũng đấu không lại, thì sao có thể giao phong với Tào Mạnh Đức?

- Không sai, chủ công nói thế rất có đạo lý.

Đồng Phi đứng dậy:

- Được rồi, lão nương của hần hôm nay thế nào?

Giả Hủ vội vàng trả lời:

- Hiện giờ lão thái thái đó được an trí tại Đê Trì, do Tăng Thứ phái người trông giữ. Chỉ là. . . không dễ hầu hạ, nghe Tăng Thứ nói, lão thái thái đó cả ngày chửi bới chủ công, ngôn ngữ ác độc, khiến người gần sôi.

- Để cho bà ta mắng, giữ bà ta lại, không chừng lúc nào đó sẽ có hữu dụng.

Đồng Phi suy nghĩ một chút rồi dặn dò Lý Nho và Giả Hủ, sau đó mọi người cũng giải tán.

Chính như Giả Hủ đã nói, Biên Chiêu chi loạn quy mô to lớn, đã vượt qua sự tưởng tượng của Tào Tháo.

Hơn phân nửa Duyệt Châu rơi vào chiến hỏa, trở nên hỗn loạn, có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng. Cũng may Tào Tháo hồi binh kịp thời, bằng không ngay cả Đông A huyện Phạm đều khó có thể trụ vững. Sau khi Tào Tháo đánh về Duyệt Châu, Biên Chiêu thấy tình hình không ổn, lập tức triệt binh cố thủ. Tào Tháo mặc dù đã thu hồi một số địa phương, nhưng những nơi quan trọng của Duyệt Châu như Bộc Dương Trần Lưu cũng không phải một chốc là có thể đoạt lại. Hơn nữa, bởi nguyên nhân chiến loạn, khiến cho hoa màu bị hủy hơn phân nửa, thuế mùa thu thất bát.

Chỉ của lương thảo này đã khiến cho hơn mười vạn nhân mã của Tào Tháo sau khi bước vào mùa thu đã đối mặt với nguy hiểm tuyệt lương.

Tuy nhiên quận Đông Hải truan điền được mùa, Tào Chi phái người đưa tới lương thảo qua mùa đông, giúp Tào Tháo miễn cưỡng vượt qua cửa ải khó khăn.

Dù vậy, Tào Tháo trong nhất thời cũng khó chiếm lại Duyệt Châu, bắt đầu chuỗi ngày nghỉ ngơi buồn chán.

Trời đông giá rét đã tới, Cao Xương bích bị tuyết trắng xóa bao phủ, bất tri bất giác, năm Hưng Bình thứ nhất sắp trôi qua.

Vương thành đã đủ quy mô, khí thế rất to lớn.

Từ tháng 10 Lưu Biện đã dời đến Cao Xương bích, sửa vương hiệu là Tây Hán Vương, ý chính là Hán thất vương của 50 nước Tây Vực.

Bởi vậy cũng chính thức tuyên bố với thiên hạ, Tây Vực không thừa nhận Hán Đế Lưu Hiệp tại Trường An, cho nên mới tự sửa vương hiệu, tự lập làm vương.

Lưu Biện phong vương, ai cũng không chỉ ra được khuyết điểm.

Dù sao hần đã từng là hoàng đế, trên mức độ nhất định Lưu Biện cũng đại biểu cho hoàng thống của Hán thất, huống chi có thái hậu tọa trấn.

Sau khi Lưu Biện xưng vương, Đồng Phi cũng tuyên bố từ chức Phiêu Kị đại tướng quân.

Lấy lời của y chính là:

- Xem thường đứng chung với bọn tiểu nhân.

Bọn tiểu nhân chỉ là ai?

Không hề nghi ngờ, chính là Phiêu Kị đại tướng quân Quách Tỷ tại Trường An. Đồng Phi căm thù Lý Quách đến tận xương tủy, ngoại trừ giữ lại tước vị Võ Công Hầu, không còn đảm nhiệm Phiêu Kị đại tướng quân nữa, bởi vì Quách Tỷ cũng tự phong một chức quan như thế.

Nhìn từ một góc độ nào đó, Đồng Phi từ nhiệm chức vụ Phiêu Kị đại tướng quân này cũng không thể nghi ngờ đã tỏ rõ thái độ của y.

Trường An Hán Đế, cũng không phải chính thống.

Ngược lại Lưu Biện phong y làm Tây Vực đại đô hộ, kiêm Hán An quân đại đô đốc, Đồng Phi lại vui vẻ tiếp nhận.

Hán An quân, là do Hán An Đô hộ phủ diễn biến mà có, ngưng tụ tâm huyết của Đồng Trác và Đồng Phi, tự nhiên sẽ không chối từ.

Mà chức Tây Vực đại đô hộ xem như là chính thức xác lập địa vị của Đồng Phi tại Tây Vực.

Nếu đã có thân phận, như vậy Đồng Phi đã chiếm được danh đại nghĩa. Sau khi tiếp lĩnh chức vị đại đô hộ, lại bắt tay đoạt lại Tha Kiền thành.

Tha Kiền thành là một nơi thế nào?

Việc này phải bắt đầu nói từ Tây Vực đô hộ.

Tây Vực đô hộ là trưởng quan tối cao của Tây Vực tại Hán triều, trật Lương thiên thạch, tổng lĩnh quân chính đại quyền của Tây Vực.

Sớm nhất chức Tây Vực đô hộ thiết lập vào năm Thần Tước thứ hai tại Tây Hán Tuyên Đế. Đô hộ phủ nằm ở Ô Lũy thành, giám hộ Tây Vực.

Nhưng đến tân triều, cũng chính là lúc Vương Mãng soán vị, Tây Vực Đô hộ phủ bị bỏ xó, mặc dù đến Hán Quang Vũ đế hưng Hán cũng không thiết lập lại lần nữa. Trong khoảng thời gian này, Bắc Hung Nô chiếm Tây Vực, liên tiếp cướp biên giới của Hán thất.

Sau đó 18 nước Tây Vực, cũng bao gồm Thiện Thiện Tinh Tuyết đã bị Đồng Phi chiếm lĩnh thỉnh cầu Hán thất lập lại Đô hộ phủ. Mà lúc này, Quang Vũ hoàng đế Lưu Tú đã băng hà, con hấn đăng cơ làm đế, cũng chính là Hán Hòa Đế.

Sau khi Hòa Đế tiếp thu con tin của 18 nước, sai Ban Siêu đem binh đến Tây Vực, làm Tây Vực đô hộ.

Sau khi bình định Tây Vực, vì kinh sợ Tây Vực chư quốc đã di chuyển Đô hộ phủ từ Ô Lũy thành về hướng tây, thiết lập tại Tha Kiền thành.

Tuy nhiên Tây Vực Đô hộ phủ chỉ thiết lập được 26 năm.

Theo Ban Siêu quay lại Lạc Dương, vào năm Vĩnh Sơ thứ nhất (Công Nguyên năm 107) Tây Vực đã xảy ra bạo động, từ đó không còn thiết lập chức đô hộ nữa. Sau đó tuy có Ban Dũng lần thứ hai bình loạn, nhưng chức Tây Vực đô hộ vẫn bị bỏ trống đến bây giờ.

Nguyên nhân của phương diện này có rất nhiều, không phải một câu nói là có thể giải thích rõ ràng.

Tuy nhiên theo thế lực Hán quân rút khỏi Tây Vực, Tha Kiền thành đã bị Khâu Từ chiếm lĩnh.

Đồng Phi hiện giờ làm Tây Vực đại đô hộ, nếu muốn làm được chân chính danh chính ngôn thuận, như vậy nhất định phải đoạt lại Tha Kiền thành.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Khâu Từ sẽ cam tâm tình nguyện giao ra Tha Kiền thành, nghe theo Đồng Phi chỉ huy sao?

- Khâu Từ, lấy Khố Xa làm trung tâm, bắc gối Thiên Sơn, nam đối diện hoang mạc. . . Tây nối liền Sơ Lạc, đông tiếp giáp Yên Kỳ, nằm ở khe núi giữa quốc thành của hai nước Đại Uyên và Ô Tôn, bao quanh nó ở giữa, chủ công muốn đoạt Tha Kiền thành, chỉ sợ không thích hợp.

Trong mật thất ngoại trừ Đồng Phi còn có Giả Hủ Lý Nho, ngoài ra ba người Hoàng Trung Diễn Vi Hoa Hùng cũng đều có mặt, Lưu Thực dẫn theo Hạ Tề Hách cũng ở bên cạnh lắng nghe.

Nếu nói quen thuộc về Tây Vực, ngoại trừ người Tây Vực cũng chỉ có người của Ban gia là lý giải nhất.

Mặc dù Ban gia đã xuống dốc, nhưng tổng kết về Tây Vực mà mấy thế hệ truyền thừa xuống cũng không phải người thường có thể bằng được. Nếu như nói đến 50 nước Tây Vực, chỉ sợ ngay cả người Tây Vực sinh ra và lớn lên ở địa phương cũng không quen thuộc bằng người Ban gia.

Ban Chỉ vừa nói vừa lưu ý vẻ mặt của Đồng Phi.

Hắn là một người rất cơ linh, từ sau khi đến Tây Vực Ban Chỉ biết là thời cơ cho hắn xuất đầu đã tới.

Từ trên mặt Đồng Phi nhìn ra không ra thứ gì.

Ban Chỉ hơi do dự, quyết định thêm lửa.

- Vu Điền, Khâu Từ, Đại Uyên, Ô Tôn, Yên Kỳ, năm nước này bắt đầu từ Hòa Đế đã có thuyết pháp năm nước minh ước. Vu Điền Yên Kỳ là hai cánh, Khâu Từ ở giữa, Đại Uyên Ô Tôn phía sau, hình thành một trạng thái phòng ngự. Mặc dù với vũ lực hùng hãn như Bắc Hung Nô năm đó cũng không làm gì được liên minh năm nước. Mà năm nước này nằm ở trung tâm Tây Vực, Thông Lĩnh thập nhị quốc đều nghe lệnh liên minh năm nước. Thiên Sơn nam bắc lưỡng lộ, cũng bị liên minh năm nước ảnh hưởng.

Giả Hủ nói:

- Nguyên Tiến, người có cái gì thì nói ra đi, đừng có ấp a ấp úng.

Ban Chỉ đánh thót một cái, vội vã nói:

- Quân sư, tiểu tướng cho rằng, chiếm Tây Vực, nhất định phải chiếm Tha Kiền thành. Kinh sợ Tây Vực, cũng phải chiếm lấy Tha Kiền thành. Nhưng uy lực của liên minh năm nước này cũng không thể khinh thường, phải cẩn thận xử lý mới được.

Đây không phải nói lời thừa sao?

Giả Hủ nhún mày, quét mắt qua Ban Chỉ rồi không nói gì nữa.

Lý Nho thì sầm mặt lại:

- Theo người nói, Tha Kiền thành đó khó có thể đoạt lại sao?

- Chủ công, cũng không phải tiểu tướng làm tăng uy phong của người khác, diệt nhuệ khí nhà mình. Trong năm Vĩnh Sơ, Khâu Từ có ba vạn hộ nhân khẩu, khoảng chừng 17 vạn người. Vu Điền Yên Kỳ, cộng lại cũng có hơn 10 vạn nhân khẩu, lại tính thêm Đại Uyên Ô Tôn, trong liên minh năm nước từng có trăm vạn nhân khẩu, binh mã cũng phải ngoài 20 vạn. Đích thật là một lực lượng rất hùng mạnh.

Lúc này Đồng Phi lên tiếng:

- Người nói tiếp đi.

- Lại nói đến Khâu Từ, từ trong năm Nguyên Khang Tây Hán cũng đã quy thuận, nhưng trải qua nhiều lần chiến loạn, Khâu Từ hiện giờ đã không phải là Khâu Từ năm đó. Năm Kiến Sơ thứ bảy, Sơ Lặc Vương cùng Khâu Từ Vương mưu đồ bí mật tạo phản, bị gia tổ nhìn thấu...Sau khi gia tổ giết Sơ Lặc Vương, lại phế đi Khâu Từ Vương, lập Bạch Bá làm vương, Khâu Từ bởi vậy họ Bạch.

Lư Thực lên tiếng:

- Việc này ta cũng nghe nói qua, năm đó Ban Định Viễn vô công hiển hách, kinh sợ Tây Vực, đích thật là có thành tựu phi phạm. Dựa theo cách nói của người, Khâu Từ Vương hiện giờ là tổ tiên người lập ra, nếu người đi chiêu hàng thì thế nào?

Ban Chỉ khẽ lắc đầu:

- Lư công có điều không biết, Khâu Từ nhất mạch. . . thay đổi thất thường. Cả nước đều là tiểu nhân, không thể dễ tin. Nếu như Hán thất hưng thịnh, tiểu tướng lấy danh của gia tổ đi sứ, quả thật có thể kinh sợ Khâu Từ Vương Bạch Thiện kia. Nhưng hiện tại. . .

Ban Chỉ không dám nói gì thêm nữa, nói nữa chính là tội danh đại nghịch bất đạo.

Nhưng ý tứ mọi người đang ngồi đều hiểu. Đó chính là nói, hiện giờ Hán thất suy bại, Bạch Thiện sẽ không đầu hàng.

Ngẫm lại cũng phải, phía sau có Đại Uyên Ô Tôn, hai bên có Yên Kỳ Vu Điền.

Có Thiên Sơn làm lá chắn, lại có đại mạc cách trở. . . Tay cầm đại quân, hừ, đối lại là người nào trong phòng này cũng sẽ không đơn giản đầu hàng thôi.

Đồng Phi cảm thấy hàm răng hơi đau, sau khi hít dài một hơi, y đặt tay lên tay vịn, ngón tay khẽ gõ vào má.

Chiến tranh ta là hảo thủ, loại chuyện này, chớ hỏi ta.

Ban Chỉ nói nhiều chuyện như vậy, Đồng Phi tối đa cũng chỉ coi như đang nghe một cổ sự.

Nhưng bảo y đưa ra phương châm sách lược, quả thật đã làm khó y. Lúc này biện pháp tốt nhất chính là trầm mặc, càng trầm mặc, người khác sẽ càng nhìn không thấu tâm tư của y. Đồng thời, Đồng Phi cũng đang suy nghĩ làm sao phá giải liên minh này.

Giả Hủ đột nhiên ngẩng đầu:

- Tha Kiền thành phải đoạt lại, Khâu Từ phải tiêu diệt. Không chỉ phải tiêu diệt, hơn nữa phải nhanh, mạnh.

Lý Nho nói:

- Ta đã phái người liên hệ với Đại Nguyệt Thị và Ô Qua Sơn Ly. Từ sau khi Trương Kiển khai thông con đường tơ lụa, Đại Nguyệt Thị quốc vẫn rất có cảm tình đối với Hán thất. Họ biểu thị nguyện ý trợ giúp chúng ta, kiểm chế binh lực của Đại Uyên.

Đồng Phi cười nói:

- Tại sao Đại Nguyệt Thị này lại có hảo tâm như vậy?
- Hảo tâm?

Lý Nho lắc đầu cười:

- Hiện tại họ cũng là ốc còng không mang nổi mình ốc. Quý Sương quốc hiện giờ bị vây ở trạng thái sụp đổ, có phần tương tự với chúng ta. Trong đó có mấy thế lực của chư hầu đã nhìn chằm chằm vào Đại Nguyệt Thị. Đại Nguyệt Thị vương nói, muốn kết thân với Tây Hán Vương. . . Nguyện ý gả công chúa của Đại Nguyệt Thị cho Tây Hán Vương, yêu cầu cùng chúng ta chia đều Đại Uyên.

Lư Thực nhíu mày:

- Đại Nguyệt Thị vương này cũng thật biết tính toán.

Đồng Phi suy nghĩ một chút:

- Việc chia đều Đại Uyên có thể đáp ứng với họ. Dù sao thì cũng sẽ không có kết quả... Về phần nữ nhi của hần gả cho Tây Hán Vương điện hạ, việc này cũng không phải ta có thể quyết định. Tuy nhiên ta sẽ phái người đến Tây vương thành bẩm báo điện hạ.

Ý tứ là: Ta đã đáp ứng, nhưng Tây Hán Vương chưa hẳn đáp ứng. Đến lúc đó ta không giữ lời, chọc giận ta, lão tử sẽ ăn cả Đại Nguyệt Thị của người. Hừ, dù sao thì Đại Nguyệt Thị này hiện giờ cũng là tự thân khó bảo toàn.

Đám người Giả Hủ hiểu ý gật đầu nở nụ cười.

Đồng Phi nói:

- Đại Uyên nếu khó có thể thoát thân, như vậy uy lực của liên minh năm nước cũng bớt đi 1/3. Còn lại Ô Tôn. . . đại ca, huynh lập tức quay lại Đông Thả Di, triệu tập Khất Hoạt quân, từ phía bắc Thiên Sơn khởi xướng công kích với Ô Tôn.

- Vâng!

Diễn Vi cũng nhún nhún nửa năm, nghe được lời này, lập tức hưng phấn đáp ứng.

- Chậm đã!

Lư Thực đứng dậy nói:

- Quân Minh vũ dũng, thiên hạ ít có người địch lại. Tuy nhiên hành quân chiến tranh, cần cẩn thận hành sự. . . Chủ công, ta tiến cử một người, có thể phụ tá Quân Minh.

- Ai?

Lư Thực kéo Hạ Tề qua:

- Công Miêu theo ta từ năm Trung Bình thứ 4, hôm nay cũng đã thành niên, nguyện theo chủ công kiến công lập nghiệp.

315. Chương 315: Tây Vực Bạo Hồ (2)

Nếu như là người khác nói lời này, Điển Vi chắc chắn không tha cho hắn.

Nhưng Lư Thực thì khác, mặc dù Điển Vi có địa vị đặc biệt trong hệ Đồng Phi, nhưng cũng không dám vô lễ.

Có điều bản lĩnh của Hạ Tề mọi người cũng biết.

Điển Vi được Hạ Tề trợ giúp không chế Khất Hoạt quân.

Nếu nói Khất Hoạt quân của Điển Vi là một đám cạp điền, thì nhờ có Hạ Tề, đám cạp điền này lại có lí trí.

Một chi Khất Hoạt quân như vậy càng thêm đáng sợ.

Đồng Phi mỉm cười, ở bên cạnh lặng lẽ nhìn Hạ Tề không nói lời nào.

Thời gian như thoi đưa...

Khi quen biết Hạ Tề hắn cũng chỉ là một thiếu niên hơn mười tuổi. Vậy mà chớp mắt đã 7 năm trôi qua, thời gian thật là nhanh.

Tháng giêng, Khất Hoạt quân xuất binh từ Đông Thả Di, công kích mạnh mẽ Ô Tôn quốc.

Cùng lúc đó, Tang Bá cũng xuất binh từ Di Chi, men theo dòng Ô Luân Cổ vào lãnh địa Bắc Hung Nô, kết hợp với Đạp Bạch quân của Trần Đáo chế trụ binh lực Bắc Hung Nô. Còn Tuyển Phong quân thì triển khai công kích mãnh liệt Hồ Trù Tuyển trên cao nguyên Mạc Bắc.

Thành Thuốc Âm, thái thú tân nhiệm Võ Uy Từ Vinh tập kết binh lực, chuẩn bị xuất binh Lương Châu.

Cũng trong thời gian một, hai tháng, toàn bộ tây bắc từ Lương Châu đến Tây Vực đều nhộn nhịp hẳn lên.

Mã Đằng mệnh Giả Hòa trấn thủ Tổ Lệ, lại mệnh Quách Hiến triển khai quân trên Tuyển Đình, Tần Đình.

Tô Cổ vào cuối năm đầu Hưng Bình phụng mệnh Quách Tử đến Võ Đô, bị Trương Lỗ đánh bại cũng không đứng yên.

Cùng tháng, Lưu Ngu ở ngoài Ngũ Nguyên quan liên thủ với Lữ Bố, giáp công đánh bại hai tướng Cao Lãm, Văn Sữu.

Cục diện lúc này vô cùng hỗn loạn, chiến hỏa từ Quan Trung dần lan về Quan Đông, hơn nữa còn ngày càng nghiêm trọng, càng không thể vãn hồi.

Trung tuần tháng hai, tuyết trên Tây Vực vẫn chưa tan hết.

Đồng Phi im lặng ở Sơn quốc... Không, nên gọi là Sơn huyện xuất binh, men theo Khổng Tước hà qua Uất Lê, thâm nhập Quy Tư.

Y không mang theo nhiều binh mã.

Ngoài 500 Cự Ma Sĩ thì chỉ dẫn theo 2500 tân quân.

Chi tân quân này trang bị rất kỳ lạ, dùng đồng bì giáp là chính, chiến mã cũng mang một bộ mã铠 giống như da trâu, nặng chỉ 21 cân. Cộng với đồng bì giáp thì trọng lượng tổng cộng là 53 cân, vô cùng nhẹ nhàng.

Chi kỵ quân này vô cùng khác so với Cự Ma Sĩ.

Không có mã sóc, toàn bộ đều được trang bị Hán An đao, chuôi dài 3 xích, lưỡi dài 5 xích 1 tấc, rộng 3 chỉ. Đao có hai lưỡi, một bên lưỡi còn tạo hình răng cưa.

Cho dù áo giáp cứng thế nào, chỉ cần bị răng cưa bổ phải, vận sức kéo một cái là có thể phá giáp.

Hán An đao kết hợp được đặc điểm của Hoành đao và Trảm Mã đao, được Lưu Biện tự mình đặt tên, tổng cộng chế tạo 3000 thanh.

Ngoài trừ chi tân quân này, túc vệ của Lưu Biện cũng được phân phối 500 thanh.

Ngay đến Bối Ngôi quân của Khúc Nghĩa cũng phải chờ để trang bị. Mỗi lần Hán An đao xuất xưởng đều khiến chư tướng đỏ mắt.

Ngoài Hán An đao, tân quân còn được trang bị liên nỗ vừa được Tướng Tổ doanh chế tạo.

Nỗ tiễn chỉ dùng sắt tinh của Tây Vực để chế tạo. Bởi than đá được sử dụng rộng rãi, cho nên kỹ thuật luyện thép của Tướng Tổ doanh cũng được nâng cao, mơ hồ tái hiện được kỹ thuật luyện Ma thiết của Trịnh Ma năm đó. Thép được chế tạo ra được gọi là Tây Bình thiết.

Theo giới thiệu của Mã Quân: Sở dĩ Trịnh Ma có thể chế tạo Ma thiết phần lớn là nhờ tác dụng của than đá. Bởi lửa than đá có thể khiến sắt thép được tôi luyện thêm một bậc. Chỉ là Trịnh Ma cũng không truyền lại. Cho nên sau khi đến Tây Vực, Trịnh Ma không tìm được than đá, vì vậy mới khiến Ma thiết thất truyền ở Trung Nguyên.

Dùng Tây Bình thiết tạo nỗ tiễn dài khoảng một thước.

Mũi tên từ dẹp bình thường chuyển thành hình tam giác, dài một phần ba của cương nỗ.

Trên đầu tên có tạo rãnh, tạo lực xuyên thấu vô cùng mạnh mẽ.

Ngoài ra khi Cam thị bộ tộc gia nhập đã một có ý kiến quý giá, tăng cường được cự li bắn của nỗ tiễn lên 50 bộ. Đây là còn vì nỗ cơ nhỏ, nếu không cự li bắn có thể lên đến 70 bộ.

Đồng Phi không biết nỗ cơ này thì có liên quan gì.

Thế nhưng y biết nếu có thể thêm được 20 bộ, thì chi tân quân này có thể tung hoành thiên hạ, không ai địch nổi.

Mỗi kỵ sĩ được trang bị 5 hộp tên.

Mỗi hộp tên lại có 15 cương nỗ, đồng thời quá trình lắp đặt cũng dễ dàng hơn xưa rất nhiều.

Đây là một đội ngũ hoàn toàn mới, đến đi như gió, lực công kích lại cực mạnh.

Đồng Phi đặt tên cho đội ngũ này là: Cự Ma Nguyên Nhung... Tổng thể mà nói thì nó là một chi của Cự Ma Sĩ, nhưng tính chất lại rất khác.

Vào cuối năm khi chi tân quân này xuất hiện trước mặt mọi người, đám người Hoàng Trung đều xanh mắt.

Kể ngu cũng thấy được sự lợi hại của đạo nhân mã này. Sợ rằng ngoài Cự Ma hạng nặng thì chẳng ai chống nổi Nguyên Nhung quân.

Hoa Hùng lập tức hốt hải chạy tới:

- Hán Thăng, các người như vậy là không được. Trước kia các người chấp chưởng Du Dịch quân, chấp chưởng Đạp Bạch quân, chấp chưởng Khất Hoạt quân ta có tranh với các người không? Hiện nay Nguyên Nhung quân mới thành lập, các người chẳng lẽ không biết xấu hổ tranh với ta sao?

Ngẫm lại cũng phải, từ sau khi đến Trương Dịch tất cả mọi người đều có nhiệm vụ của mình, chỉ có Hoa Hùng đến giờ vẫn chẳng có việc gì làm.

Trong lòng Hoàng Trung đã hỏi thăm tổ tông 18 đời Hoa Hùng rồi.

Người không biết xấu hổ, lúc trước không phải người không tranh, mà là không tranh được...

Nhưng dù thế nào thì đám người Hoàng Trung cũng đuối lí, chỉ có thể trừng mắt nhìn Hoa Hùng trở thành chủ tướng của Nguyên Nhung quân.

Thật ra trong lòng Đồng Phi, chức chủ tướng của Nguyên Nhung quân có ba người.

Một người là Diển Vi, một người là Sa Ma Kha, người còn lại chính là Hoa Hùng. Diển Vi hiện nay chấp chưởng Khất Hoạt quân, Sa Ma Kha ở tận Võ Lăng sơn, nhân tuyển duy nhất chính là Hoa Hùng. Không phải vì điều gì khác, chỉ bởi vì sự trung thành tận tâm của hắn.

Nói vậy không có nghĩa Hoàng Trung, Trần Đáo, Bàng Đức, Trương Cáp không trung thành.

Nhưng địa vị bốn người trong lòng Đồng Phi không thể đánh đồng với Hoa Hùng được.

Luận tư lịch, Hoa Hùng là nguyên lão theo Đồng Trắc sớm nhất, luận giao tình đã từng kề vai chiến đấu với Đồng Phi mấy lần, Đồng Phi lại càng là ân nhân của Hoa Hùng. Luận võ nghệ, ngoại trừ mấy người Hoàng Trung, Diển Vi, Cam Bôn, thì Hoa Hùng có thể xếp trong mười người giỏi nhất.

Cho nên ngoại trừ Hoa Hùng, Đồng Phi cũng cảm thấy không còn ai thích hợp hơn hắn làm chủ tướng Nguyên Nhung quân.

Lần này Đồng Phi xuất chinh ngoài hai người Hà Nghi, Hà Man thì chỉ dẫn theo bốn người Vũ An Quốc, Cam Bôn, Vương Nhung và Hoa Hùng.

Thành Lễ hiện nay đã không còn làm hộ vệ, Cam Bôn rất tự giác thay vào vị trí hắn.

Mùa xuân gió Tây Vực rất lớn, cũng rất mạnh.

Đồng Phi ghìem chiến mã lại, tay che nắng nhìn về phía xa.

Đã sắp chạng vạng, bình nguyên phía xa đã bốc lên tường cột khói bếp, đương nhiên là dân bản xứ đang chuẩn bị bữa tối.

Đồng Phi hai mắt khép hờ, cười nói:

- Người Quy Tư thật hiếu khách, biết chúng ta đến nên làm cơm tiếp đón. Qua bình nguyên này chính là Tha Kiền thành của bọn chúng... Không bằng chúng ta tới hưởng thụ phong tình Quy Tư trước một chút xem sao?

Cam Bôn cười ha ha:

- Chúa công nói rất phải, bụng mạt tướng đã sớm réo gào rồi.

- Cự Ma Sĩ áp trận... Nguyên Nhung xuất kích.

Nụ cười trên mặt Đồng Phi chợt biến mất, thay vào đó là khuôn mặt dữ tợn.

Sư tông thú đập đề liên tục, từ khi đến Trương Dịch nó gần như không được xông pha chiến trận, khiến nó bứt rứt không thôi.

Theo tiếng huýt dài của Đồng Phi, sư tông thú mang theo Đồng Phi chạy như gió về phía doanh trại.

Cam Bôn, Vũ An Quốc và Vương Nhung theo sát phía sau Đồng Phi, chiến mã dưới thân hí vang, chỉ có bốn con ngựa nhưng lại tạo cảm giác vạn mã bồn đàng.

Hoa Hùng theo ở phía sau, ghìem ngựa hoành đao, liên tục trấn an xao động của tọa kỵ.

Doanh trại này nhìn qua không nhỏ, Nguyên Nhung quân thích hợp dã chiến, trong không gian của doanh trại...

Ha ha, cứ chờ một chút, đợi đám người Quy Tư không biết sống chết xuất doanh giao phong rồi lao lên cũng không muộn.

Nơi đây địa hình bằng phẳng, người Quy Tư đã sớm thấy bốn người Đồng Phi.

Trong lòng còn đang lầy lầm lự, sao chỉ có 4 người mà dám tập kích Tứ Kiền bộ? Muốn làm anh hùng? Có khác nào tìm chết?

Tứ Kiền bộ này là một trong ba mươi sáu bộ của Quy Tư.

Thường ngày vẫn ở bên ngoài Tha Kiền thành, một mặt vì thủy thảo đầy đủ, mặt khác cũng là để hộ vệ Tha Kiền thành.

Tứ Kiền bộ trong ba mươi sáu bộ Quy Tư cũng được coi như một bộ lớn, nhân khẩu khoảng chừng 8 vạn, kị binh tinh nhuệ trên dưới 8000 người.

Nhưng cũng đừng nghĩ nhân khẩu ba mươi sáu đều nhiều như vậy.

Tứ Kiền bộ năm xưa cùng là Vương tộc, cùng Thì La, Ô Điệp được xưng là Quy Tư tam bộ, nhân số chiếm phân nửa Quy Tư.

Người trong tam tộc đều là nhân vật thích ác đấu.

Ba mươi ba bộ người Quy Tư còn lại không dám chống lại người ba tộc này.

Cũng không ai đi thông báo cho thủ lĩnh Tứ Kiền bộ, mà khi người Tứ Kiền phát hiện ra bốn người Đồng Phi, thì đã có một đội tinh kị lao ra khỏi doanh trại.

Nhân số đội tinh kị này khoảng chừng bảy, tám mươi người.

Từ xa đã hô hào, huy vũ binh khí nhằm về đám người Đồng Phi.

Trong quan niệm của người Tứ Kiền, người Hán cũng không đáng sợ. Nếu không phải người Hán đông đảo, thì Tây Vực sẽ không thần phục Hán thất.

Chỉ có bốn người tới mà phải 80 người đối phó, quả thật là chuyện bé xé ra to. Chỉ sợ người Hán thấy chúng ta sẽ co giò bỏ chạy.

Nhưng bọn chúng đã nhầm, bọn chúng không phải đối mặt với bốn người, mà là bốn mãnh thú cực kỳ hung tàn.

Đồng Phi trên ngựa gỡ song chùy ra...

Đây là binh khí Tướng Tổ doanh chế tạo ra dựa theo Lôi Cổ Ứng Kim chùy sau khi Đồng Phi trở lại Trương Dịch.

Song chùy mới không nặng như Lôi Cổ Ứng Kim chùy, chỉ nặng trên dưới hai trăm sáu mươi cân.

Chùy trái nặng chừng 110 cân, chùy phải nặng 153 cân. Kỳ thật cũng không cần nặng quá, theo Đồng Phi thấy nặng 260 cân thế này là đủ. Huống chi bớt đi 80 cân đối với y và sư tông thú đều có lợi. Ít nhất sau vài lần thử nghiệm, bớt được 80 cân thì tốc độ của sư tông thú có thể tăng lên ba thành.

Ba thành tốc độ này trên chiến trường chính là tính mạng.

Song chùy này ngoài mô phỏng theo kiểu dáng Lôi Cổ Ứng Kim chùy, thì còn có một chút thay đổi nhỏ.

Trên mỗi đại chùy đều có ba mươi sáu cái lỗ.

Nếu tốc độ vung chùy cực nhanh thì khí lưu trong các lỗ sẽ như nước chảy, tạo thành hàng loạt âm thanh kì dị.

Uy lực thế nào?

Hai người Diễn Vi cùng Cam Bôn từng hợp chiến Đồng Phi, theo đạo lý hai người này liên thủ thì cũng không kém hơn so với Diễn Vi cùng Sa Ma Kha liên thủ, thậm chí còn lợi hại hơn một chút. Nhưng hai hung nhân này lại không thể đỡ được ba mươi chiêu của Đồng Phi.

Nguyên nhân rất đơn giản...

Theo Cam Bôn nói:

- Đánh nhau thì đánh nhau, còn thêm lắm trò. Âm thanh kia đủ làm ta đầu vầng mắt hoa.

Đồng Phi nói:

- Âm thanh của chùy chẳng khác nào lôi điện... Vậy nên gọi là Lôi Âm chùy. Chùy trái gọi Lôi chùy, chùy phải gọi Điện chùy... Ha ha, lôi điện đánh ra còn ai là đối thủ, còn ai là đối thủ của ta?

Từ lúc Lôi Âm chùy lâm ra đến này vẫn chưa từng thấy máu.

Đồng Phi sớm đã không chịu nổi, thấy người Tứ Kiện bộ chạy tới đây thì không nhịn được cười ha ha.

- Tây man các ngươi hãy ném thử sự lợi hại của Lôi Âm chùy.

Sư tông thú chạy vốn đang chạy cực nhanh lại đột nhiên tăng tốc. Người Tứ Kiện bộ phía trước còn chưa kịp phản ứng thì Đồng Phi đã vọt đến trước mặt. Khuôn mặt xấu xí nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng toát khiến lòng người phát lạnh.

- Ngươi là người đầu tiên.

Từ “đầu” còn đang phát ra thì đột nhiên có âm thanh chói tai xuất hiện.

Không ai miêu tả được âm thanh kia rốt cuộc là thế nào, cao hay thấp, trầm hay bổng. Vô số âm thanh phát ra cùng lúc, cộng hưởng tạo thành một tiếng ầm ầm. Tên Tứ Kiện bộ kia theo bản năng giơ thương lên đỡ, chỉ nghe một tiếng rắc cực mạnh hòa trong tiếng ầm ầm như lôi điện, tên kia cả người lẫn ngựa đã thành một đồng.

Chợt có nghĩ ba mươi sáu lỗ kia được đục lung tung.

Trong đó có chứa ảo diệu của âm luật học. Thái Ung, Thái Diễm vì Lôi Âm chùy này của Đồng Phi đã tự thân xuất mã, mất ròng rã một năm mới định ra được vị trí cho 36 lỗ thủng này. Sau đó lại mất nửa năm chế tạo...

Ngẫm lại để làm một đôi chùy bình thường thì cần bao nhiêu thời gian?

Chế tạo Lôi Âm chùy cực khó, chỉ tính nguyên liệu đã bỏ đi hơn 3000 cân. Khi tạo lỗ thủng, chỉ cần sai lệch một tí là phải đục lại. Có thể nói một đôi chùy này đã quy tụ tinh hoa của âm học, cơ học và hình học.

Ngay cả Lưu Hồng cũng bị lôi vào, vì để tính toán vị trí của từng lỗ thủng mà lão phải vắt hết óc.

Phụ tử Bồ Nguyên tự mình ra trận, vì đôi chùy này mà hao hết tâm tư.

Hôm nay, sau hơn một năm chế tạo, Lôi Âm chùy cũng đã có khởi đầu tốt đẹp.

Đồng Phi điên cuồng cười to, tay trái vung chùy Ô Vân Cái Đỉnh (mây đen che đỉnh), tay phải Hải Đế Lao Nguyệt (đáy biển mò trắng)... Hai đại chùy thi triển đánh cho người Tứ Kiện bộ người ngã ngựa đổ. Đám người Cam Bôn theo sát phía sau Đồng Phi hoặc là vũ chùy, hoặc là huy thang, kích, mâu...

Trong nháy mắt, bảy, tám mươi người bị bốn người đánh cho chạy trốn chết.

Người may mắn sống sót cũng chỉ được vài người. Đồng Phi rong ruổi bên ngoài doanh trại Tứ Kiện bộ, hiển lộ uy phong.

Lúc này quả thật đã chọc giận người Tứ Kiện bộ.

Người có bản lĩnh, lợi hại đến đâu, chẳng lẽ chống được già trẻ đầy doanh ta sao?

Theo tiếng kèn dài, tinh kị Tứ Kiện bộ xuất động.

Nhưng người càng nhiều Đồng Phi càng thêm hưng phấn. Đôi khi y cảm thấy khi tới thời đại này, y trở nên thích giết người hay sao?

- Nhớ kĩ tên của ông nội ngươi, ông nội ngươi tên là Đồng Phi.

Tiếng rít gào như cự lôi, quanh quẩn trời ãi không thôi...

Người Tứ Kiện bộ đã xếp thành đội ngũ đứng đối diện với Đồng Phi, cũng không biết có bao nhiêu người, tất cả đang gào rống.

Đại chuỳ bát âm cùng rít lên thê lương.

Sư tông thú càng hưng phấn ngựa cổ lên trời hí vang, trong đám đông đầu đá lung tung như vào chỗ không người.

Bốn người bắt đầu chém giết, đồng thời dần dần lùi ra sau, kéo theo binh mã Tứ Kiện bộ.

Lúc này trời đã tối, đột nhiên bốn bề vang lên một âm thanh chói tai.

Một chi kị quân khôi giáp có kiểu dáng cổ quái từ bốn phương tám hướng âm âm lao tới.

Còn chưa tới gần kị sĩ đã lấy ra nổ cơ, tạo thành mưa tên đen trời rít gào bay tới.

Dưới ánh trăng, từng mũi tên mang theo hàn quang lạnh lẽo, chẳng khác nào sao sa.

Người Tứ Kiện bộ bị tập kích thành linh, sao có thể ngăn cản được? Tiếng thét thê lương, tiếng kêu thảm thiết, tiếng chiến mã rên rỉ vẳng vất khắp chiến trường. Chi Nguyên Nhung quân bí mật thành lập này còn chưa kịp ụy ở Trung Nguyên đã vang danh Tây Vực.

Hết lượt tên, chợt nghe một tiếng quát lớn:

- Nguyên Nhung, giơ đao.

Kị sĩ đồng loạt cật nổ cơ, keng một tiếng rút Hán An đao ra. Từng thanh, từng thanh lấp lóe hàn mang chỉ về quân địch...

316. Chương 316: Tây Vực Bạo Hồ (3)

Khi Nguyên Nhung xuất kích, bốn người Đồng Phi đã mở một đường máu thoát khỏi loạn quân, rời khỏi chiến trường.

Tự có thân binh đón lấy Lôi Âm chùy của Đồng Phi đặt trên một chiến mã khác. Đồng Phi ngựa mặt lên trời hít sâu một hơi, thường thức mùi máu tanh tràn ngập không trung. Đúng là giết người nên vào ban đêm, cảm giác thực sự thoải mái.

Đã một năm không chém giết thế này, không có sự hưng phấn thế này, không ngờ lại cảm thấy hoài niệm.

Nắm dây cương, Đồng Phi nhìn Nguyên Nhung quân tung hoành ngang dọc trên chiến trường, không khỏi sinh lòng kính nể Từ Vinh.

Người đầu tiên đề xuất khái niệm Nguyên Nhung quân chính là Từ Vinh.

Trong diễn nghĩa, Từ Vinh cũng không nổi bật, thậm chí trong đám bộ hạ của Đồng Trác còn kém cả Lý Quách.

Nhưng trên thực tế thì sao?

Sự hiểu biết của Từ Vinh đối với kị chiến còn vượt xa Hoa Hùng, còn có cách nhìn rất độc đáo.

Lúc trước khi đăng giáp xuất hiện, Từ Vinh đã mơ hồ nghĩ ra điều gì.

Theo sự xuất hiện của kị binh hạng nặng, Từ Vinh cảm thấy nên có một loại kị binh có thể phối hợp tác chiến với Cự Ma Sĩ. Chi kị binh này phải cực kì cơ động, linh hoạt, đồng thời phải sở hữu sức sát thương nhất định.

Tiếp theo sự xuất hiện của Hán An đao và nỗ cơ, ý tưởng Nguyên Nhung quân trong đầu Từ Vinh cũng dần thành hiện thực.

Hán An đao, đằng giáp, nỗ cơ... đã trở thành trang bị cơ bản của Nguyên Nhung quân. Sau khi Từ Vinh nói ý tưởng cho Đồng Phi liền được rất nhiều người tán thành. Đây là một chi khinh kỵ binh, thế nhưng so với quan niệm khinh kỵ binh của thời đại này lại không giống.

Sức sát thương mạnh hơn hẳn, sức chiến đấu mạnh hơn hẳn, tính cơ động cũng cực cao...

Từng ưu điểm gộp lại, tạo thành Nguyên Nhung quân ngày nay.

- Chúa công, đã đến lúc ra một kích cuối cùng rồi.

Vương Nhung khê nhắc.

Giờ khắc này, chiến trường dưới ánh trăng đã dần đến hồi kết.

Đồng Phi giờ kim qua, chỉ về phía doanh trại Tứ Kiện bộ hô:

- Cự Ma Sĩ, xuất kích.

Cự Ma Sĩ sớm đã giáp trụ chỉnh tề, trận địa sẵn sàng, khi nghe tiếng Đồng Phi thì hô lên vang dội. Cự Ma Sĩ hôm nay khác rất xa Cự Ma Sĩ ngày trước. Ngoài việc trang bị thêm hoàn mã, thì trên mỗi mã khái của mỗi thót ngựa đều đeo một sợi xích đen.

Xích sẽ nối chiến mã với chiến mã, tạo thành trận hình kì lạ.

Tất cả kỵ sĩ đều dùng dây thừng cố định bản thân trên lưng ngựa, 500 Cự Ma Sĩ theo mệnh lệnh lao vào chiến trường, mang theo sát khí lạnh thấu xương.

Liên hoàn mã...

Liên hoàn mã này xuất hiện sớm hơn 800 năm so với lịch sử.

Kỳ thật liên hoàn mã cũng không phải chuyện gì quá phức tạp, cũng vẫn là một câu nói: vấn đề về khái niệm.

Đồng Phi cũng không biết liên hoàn mã thời Bắc Tống có bộ dạng thế nào, có điều trong Thủy Hử, Dương Gia Tướng, Nhạc Phi truyện từng xuất hiện. Đời trước y nghe nhiều Bình thư như vậy, không ngờ hôm nay lại phát huy công dụng.

Liên hoàn mã này vừa xuất hiện đã khiến cho Lư Thực phải xuýt xoa.

Trải qua đám người Từ Vinh, Trần Đáo, Khúc Nghĩa diễn luyện, cuối cùng mới có được một chi kỵ binh Cự Ma Sĩ hạng nặng hôm nay.

Nghĩ xem một đạo nhân mã như vậy xuất hiện trên chiến trường thì sẽ tạo thành chấn động lớn thế nào?

Nguyên Nhung quân vào lúc Cự Ma Sĩ xuất kích đã tản ra. Tinh kỵ của Tứ Kiện bộ mắt mở trừng trừng nhìn một đám quái vật sắt thép lao tới, thậm chí quên cả chống lại, tất cả đều sợ đến nỗi hồn vía lên mây.

Giống như bóp đầu hũ, toàn bộ Tứ Kiện bộ sau hai lần xung phong của Cự Ma Sĩ thì đã tan nát.

Trên chiến trường chân tay vương vãi khắp nơi, trong bóng tối trên bình nguyên càng thêm lạnh lẽo.

Đồng Phi hạ quyết tâm phải kinh sợ Tây Vực.

Chỉ bằng vào di dân giáo hóa là không đủ, mà không thể thiếu máu tanh và giết chóc.

Toàn bộ Tứ Kiện bộ hơn 3 vạn người chỉ có gần hai, ba nghìn người chạy thoát. Còn lại không một ai may mắn sống sót.

Sự diệt vong của Tứ Kiện bộ đã chấn động toàn bộ Tây Vực.

Nếu như việc Diêm Vi đánh cướp có thể hình dung bằng hai từ Phong cuồng, thì trận giết chóc này của Đồng Phi đã mang cho y danh tiếng Sát thần, truyền khắp Tây Vực. Sau đó một loạt sự tình liên quan đến y từ khi Đồng Phi ở Trung Nguyên, đến khi y tới Sóc Phương đều vô tình hữu ý được truyền ra, khiến

cho người Tây Vực lập tức hiểu được, rằng chi Hán quân này không hề giống với những chi Hán quân bọn chúng biết ngày trước nữa.

Hữu nhị hổ hê, ngô phong hổ sinh. Kiến bạo hổ hê, thốn thảo bất sinh.

(Có hai hổ, gặp Phong hổ may ra còn sống, gặp Bạo hổ thì chỉ có chết)

Cũng không biết ai nghĩ ra câu ca dao như thế, chỉ trong thời gian rất ngắn đã truyền khắp toàn bộ Tây Vực.

Cho đến rất nhiều năm sau, người Tây Vực khi nghe thấy vẫn không thôi sợ hãi.

Tứ Kiện bộ diệt vong khiến phòng vệ của Tha Kiền thành bị yếu đi rất nhiều.

Đồng Phi bước chậm lên thành lâu hoang tàn, hướng mắt nhìn về phía đông bắc, thần sắc rất bình tĩnh, không chút biểu cảm.

- Văn Khai, Yên Kỳ... sắp được rồi chứ?

Hoa Hùng đứng bên cạnh y gật đầu nói:

- Chỉ một Yên Kỳ có mấy vạn người, sao có thể là đối thủ của Hoàng Hán Thăng?

Đồng Phi mỉm cười:

- Cũng phải, võ nghệ binh pháp của Hán Thăng công chưa chắc kém ta. Chỉ là Yên Kỳ khác nào đi dạo. Nhưng điều mà ta lo lắng chính là tiến triển của nam lộ quân. Vu Điền tuy nhỏ, nhưng nghe người ta nói cũng là một nơi khó nhằn.

- Yên tâm đi, khẩu vị của Nguyên Tiến rất đa dạng.

Chủ tướng của nam lộ quân chính là Ban Chỉ.

Như thường lệ, lần này khi Ban Chỉ lĩnh quân cũng chỉ yêu cầu Yến Minh làm phó tướng, trở thành một trong ba lộ binh mã quan trọng nhất.

Thật ra nếu như Ban Chỉ không phải là người Ban gia, không phải hãn quen thuộc Tây Vực thì Đồng Phi sẽ rất lo lắng.

Có điều nếu đã giao quân cho hãn thì cũng chỉ còn biết tin tưởng hãn, hy vọng Ban Chỉ này có thể mang bất ngờ đến cho y.

Chiến dịch Tha Kiền thành đã hoàn tất.

Thế nhưng chiến dịch nhằm vào liên minh năm nước Tây Vực mới chỉ bắt đầu.

Khất Hoạt quân của Diễn Vi đi trong lãnh thổ Ô Tôn chẳng khác nào đàn châu chấu, nơi nào đi qua đều để lại một đồng hoang tàn đổ nát. Sau khi có Hạ Tề giúp đỡ, chiến thuật của Khất Hoạt quân ngày càng linh hoạt, ngoài trung quân thì tứ tiểu hổ mỗi tên dẫn theo năm nghìn binh mã, giết người cướp của khắp Ô Tôn. Tất cả đều không giao phong chính diện với đại quân Ô Tôn, chỉ cướp xong lui, sau đó lại quay lại cướp.

Nhân khẩu Ô Tôn quốc tuy đông đúc nhưng binh mã cũng không nhiều, cho nên không chịu nổi chiến thuật của Khất Hoạt quân.

Đánh chủ lực?

Hai người Diễn Vi, Hạ Tề phối hợp liên mạch, bọn họ thực hiện chiến lược từng bước đẩy mạnh, không lộ chút kẽ hở nào.

Đánh bốn người Diễn Mãn?

Bốn tiểu tử đầu tiên là được Tô Tắc giáo dục, lại học tập cùng Hồ Chiêu.

Trên đường trở về Trương Dịch lại được Lý Nho chỉ điểm một ít, Hoàng Trung truyền thụ một chút, lại được Giả Hủ nghiêm khắc thao luyện một phen.

Những tiểu tử này vì vậy rất cơ linh.

Bốn chi nhân mã hô ứng, người đánh một thì ba chi còn lại sẽ gấp rút tiếp viện.

Nếu như người tập trung binh lực, thì đám tiểu tử này lại biến mất không thấy hình dạng. Gấp rút tiếp viện Quy Tư sao? Ô Tôn hiện tại ốc còn không mang nổi mình ốc nói gì tiếp viện.

Về phần Yên Kỳ thì đúng như lời Hoa Hùng, không chịu nổi một kích, Yên Kỳ bị Hoàng Trung đánh dồn dập không nói, còn liên lụy đến cả hai nước Ngụy Tu cùng Uất Lê.

Tháng 3 sau khi Du Dịch quân công phá xong thành Nam Hà, tiếp đó tiếp tục đánh giết dọc theo dòng Khai Đô, đánh cho Yên Kỳ vương chạy trốn chết. Đến tháng 4 công hãm thành Ô Lũy, phối hợp từ xa với Đồng Phi sau khi đánh hạ Tha Kiền thành, tạo thành thế giáp công.

Lúc này Quy Tư vương Cao Thiện đã không còn vẻ cuồng vọng trước kia.

Phái sứ thần tới Tha Kiền thành cầu hàng, nói nguyện ý phục tùng giáo hóa của Tây Hán vương Biện.

Nếu như trước đây Cao Thiện làm thế này, triều đình nhà Hán chắc chắn sẽ tiếp nhận, đồng thời sẽ ban chiếu trấn an.

Trong suy nghĩ của Cao Thiện, sau khi đầu hàng, đời Hán quân rút lui, Quy Tư vẫn là thiên hạ của họ Cao. Tính toán của Cao Thiện rất tốt, chỉ tiếc...

Đồng Phi vốn không muốn Quy Tư đầu hàng, bởi y biết Quy Tư là một quốc gia tiểu nhân phản phục vô thường, cho nên y đã quyết định nhổ cỏ tận gốc Quy Tư. Cho nên sao y có thể đồng ý thư hàng của Cao Thiện?

Cao Thiện cầu hàng vô vọng, vì vậy tụ tập toàn bộ binh lực chuẩn bị quyết chiến Đồng Phi tại Diên thành.

Hắn còn một chút hi vọng, đó chính là Đại Uyển xuất binh. Đến lúc đó Hán quân tự biết tình hình không ổn sẽ tự rút lui.

Nhưng chờ đến hơn 50 ngày cũng không thấy viện binh Đại Uyển đâu.

Diên thành cũng không phải thành lớn như Lạc Dương, Trường An, thậm chí quy mô còn kém cả Trương Dịch, Cư Diên thành.

Đồng Phi lại chỉ vây mà không công, Hoàng Thiệu thì không ngừng vận lương, quân nhu đến, đồng thời còn phái đến Truân Điền quân.

Còn Diên thành lương thực tiêu hao không ngừng...

Muốn đột phá vòng vây? Không thể! Nhìn liên doanh Hán quân kéo dài thế kia, ít nhất cũng có hơn 10 vạn binh mã, sao có thể đột phá vòng vây?

Đương nhiên Hán quân cũng không có nhiều quân như vậy.

Chẳng qua chỉ có khoảng 6 vạn Truân Điền quân mà thôi, có điều nhìn doanh trại liên doanh vô cùng đáng sợ.

Không đột phá vòng vây? Sớm muộn cũng bị chết đói.

Cao Thiện do dự rất lâu, nhưng cũng không quyết định được.

Tới đầu tháng 6, một tin dữ động trời truyền tới tai Cao Thiện. Vu Điền bị phá, Vu Điền vương bị bắt... Năm nước Sa Xa, Sơ Lặc, Ủy Đầu, Ôn Túc, Cô Mặc lần lượt xin hàng Tây Hán vương, năm quốc vương cũng bị ép đến Hán vương thành.

Tin tức này nói lên điều gì?

Chính là Hán quân đã tiến quân Thông Lĩnh, phong tỏa con đường của viện quân Đại Uyển.

Toàn bộ Diên thành hỗn loạn chỉ trong một đêm. Cao Thiện coi như cũng dửng dưng, sau khi giết vợ con thì tự vẫn trong vương cung.

Chiến sự đã tròn nửa năm, cuối cùng cũng kết thúc theo cái chết của Cao Thiện.

Đồng Phi kiến thiết Tây Vực đô hộ phủ tại Tha Kiền thành, hoàn thành mục tiêu ban đầu đã định. Đồng thời sau khi chấm dứt trận đại chiến dai dẳng này, Đồng Phi bất ngờ nhận ra, y đã nắm trọn 37 vương quốc khắp nam bắc Thiên Sơn trong tay. Trong đó thu hoạch lớn nhất chính là Khất Hoạt quân của Diễn Vi, liên tiếp thu phục Ôn Túc, Cô Mặc, tạo thành một gọng kìm lớn gắt gao kìm chặt Ô Tôn và Đại Uyển.

Hơn một nửa Tây Vực đã thuộc về Hán thất.

Thế nhưng Đồng Phi cũng không cảm thấy hài lòng...

Bởi vì y nhận được hai phong thư, khiến niềm vui sau chiến thắng của y thoáng cái mất hết...

317. Chương 317: U Châu Mục Lữ Bố

Lưu Ngu bị bệnh, hơn nữa bệnh tình còn rất nặng.

Người này trong diễn nghĩa cũng không xuất hiện nhiều, hơn nữa thái độ đối với dị tộc cũng mềm yếu theo Hán thất. Có điều khi già thái độ đột nhiên lại trở nên cứng rắn, khiến rất nhiều người mở rộng tầm mắt.

Đương nhiên Đông Hán lại không có tầm mắt...

Thật ra ngẫm kĩ lại cũng không khó hiểu vì sao Lưu Ngu lại nhu nhược với Tiên Ti như vậy.

Ngoại có dị tộc, nội có Viên Thiệu nhìn chằm chằm như hổ đói, phương diện triều đình cũng không ủng hộ đầy đủ. Điều này khiến cho sự trung tâm của Lưu Ngu với triều đình nhà Hán lung lay. Dù thế nào thì lão cũng từng là đồng chính, mặc kệ ai làm hoàng đế, điều lão muốn làm chính là nắm vững U Châu trong tay.

Trên thực tế trước khi Lưu Ngu chết, quả thật U Châu luôn được sống trong bình yên.

Lư Thực từng nói với Đồng Phi một câu:

- Bá An sinh không gặp thời, nếu như vào trị thế thì cũng có thể trở thành một nhân vật khai cương khoách thổ. Chỉ tiếc Bá Khuê cương liệt, chỉ biết dùng vũ lực giải quyết vấn đề, không biết cương nhu mới là chính đạo. Bá Khuê đã cương liệt, Bá An đành phải tỏ ra nhu nhược, có điều trong nội tâm rất nhiệt huyết.

Bá An là tự của Lưu Ngu.

Đương nhiên trong thiên hạ này người có thể gọi tự của lão cũng không nhiều, Lư Thực là một trong số đó.

Công Tôn Toản ngang ngược kiêu ngạo, vì để duy trì ổn định của U Châu Lưu Ngu đành phải tỏ ra nhu nhược, nhưng như vậy không có nghĩa Lưu Ngu là người bất lực. Theo cách nói của Lư Thực, thì trong ngực của Lưu Ngu cũng chứa một trái tim thiết huyết.

Công Tôn Toản chết, Lữ Bố tới...

Lưu Ngu biết muốn kinh sợ Tiên Ti, U Châu không thể thiếu nhân vật như Công Tôn Toản hoặc Lữ Bố.

Hơn nữa thực tế nếu tiếp nhận Lữ Bố, Lưu Ngu sẽ được lợi rất lớn. Chìm nổi trong triều đã lâu, thủ đoạn lung lạc lòng người của Lưu Ngu không phải hai người Đồng Trác, Đinh Nguyên có thể bằng được. Lưu Ngu đã biến một người cứng đầu như Lữ Bố trở nên ngoan ngoãn dễ bảo.

Lữ Bố nhìn cao ngạo, thật ra trong lòng cực kỳ tự ti.

Một là hấn có huyết thống người Hồ, hai là sinh ở biên tái. Chỉ hai điểm này đủ khiến Lữ Bố cảm thấy kém người khác một bậc.

Có thời gian hấn vô cùng tự ti, nhưng biểu hiện ra ngoài lại vô cùng cao ngạo.

Mà người như vậy khi đắc ý sẽ rất càn rỡ, nhưng khi thất ý sẽ không thể gượng dậy nổi.

Lưu Ngu xem Lữ Bố như con trai, về mặt quân sự để Lữ Bố hoàn toàn làm chủ, vô cùng tín nhiệm và tôn trọng Lữ Bố.

Loại đãi ngộ này thậm chí khi còn bên người Đổng Trác cũng chưa từng có được.

Cảm kích của Lữ Bố đối với Lưu Ngu vì vậy không thể nói được bằng lời.

Đầu năm Hưng Bình đầu tiên, Lữ Bố bái Lưu Ngu làm nghĩa phụ, Lưu Ngu cũng đối với Lữ Bố càng thêm thân thiết, còn mời trí sĩ đã về quê U Châu danh sĩ Ngụy Du tới trợ giúp riêng cho Lữ Bố.

Ngụy Du này tự Thái Sơ, từng đảm nhiệm đông tào duyệt dưới trướng Lưu Ngu, là một nhân vật cực kì có bản lĩnh.

Ngay cả mưu Điền Trù của Lữ Bố cũng từng là môn hạ của Ngụy Du.

Học vấn và tu dưỡng của Lữ Bố chưa đủ, nhưng lại là người biết tiếp thu.

Vì vậy việc được Ngụy Du chỉ điểm, dẫn dắt đối với Lữ Bố là phúc phận khó có thể tưởng tượng.

Cũng bởi vậy Lữ Bố mới càng thấy Lưu Ngu đối với hắn tốt thế nào, cho nên để báo đáp hắn lại càng liều mạng cống hiến.

Đánh bại được Viên Thiệu, Lưu Ngu có cảm giác vui sướng chưa từng có bao giờ.

Bày yến chúc mừng chư tướng U Châu, trong yến hội còn uống rất nhiều, đêm đó còn cùng tiểu thiếp mới nạp nóng hổi một phen.

Nhưng dù sao tuổi lão đã cao. Không bao lâu sao thì Lưu Ngu ngã bệnh, hơn nữa bệnh tình càng lúc càng nặng, hiện tại đã đến mức nguy kịch.

Đang giữa tháng 7, tuy đã lập thu nhưng nắng vẫn gay gắt, nhiệt độ còn rất cao.

Thế nhưng trong phòng ngủ lại đang đặt chậu than hừng hực cháy.

Lưu Ngu nằm trên giường, sắc mặt vàng như nghệ không có chút huyết sắc, hình dung tiêu tụy.

Trên người đắp một tấm chăn dày, trong phòng tràn ngập mùi thuốc, mấy thị hầu cung kính đứng ở một bên, một vị lão giả ngồi trên ghế gấm cạnh giường, thần sắc ngưng trọng, tay đặt trên cổ tay Lưu Ngu, hai mắt khép lại.

- Thái Sơ, bệnh ta...

- Bá An chớ có lo nghĩ, chỉ là bệnh vặt... Tuổi lớn không thể tránh khỏi... Điều trị một chút là tốt thôi.

Lưu Ngu khẽ ho khan hai tiếng:

- Thái Sơ hà tất giấu diếm ta? Bệnh của ta ta rõ nhất, sợ là không còn lâu nữa...

- Bá An...

- Thái Sơ, ngươi hãy nghe ta nói. Ta chết chỉ là chuyện nhỏ, nhưng U Châu không thể một ngày vô chủ. Huyền Vũ tuy là con ta, nhưng tính tình vô cùng nhu nhược, khó có thể kế thừa y bát của ta để trấn thủ U Châu. So với việc khiến nó không được chết tử tế, chỉ bằng cho nó yên ổn sống ở quê nhà... Thái Sơ, ta muốn để Phụng Tiên thay ta lĩnh U Châu, không biết ý ngươi thế nào?

Huyền Vũ là con trai Lưu Hòa của Lưu Ngu, luận thân phận còn là thúc phụ của Hán đế Lưu Hiệp, hiện nay đang lưu thủ tại Trường An.

Vì sao lại ở Trường An?

Thì ra lúc trước Hán Linh Đế Lưu Hoàn nói là tín nhiệm Lưu Ngu nên để lão làm U Châu mục, thực ra lúc đó Lưu Hoàn sợ rằng đang không hề tín nhiệm ai. Vì vậy mặc dù Lưu Ngu đến U Châu, nhưng con trai Lưu Hòa của lão vẫn phải ở Lạc Dương, quan bái thị trung, nói trắng ra chính là làm con tin.

Sau khi Đồng Trắc bị giết, Lưu Hòa theo Hán đế Lưu Hiệp, bị hai người Lý Giác, Quách Tỷ cưỡng ép di chuyển từ Lạc Dương tới Trường An.

Hai người Lý Quách đối với Lưu Hòa không tệ. Dù sao Lưu Hòa cũng là hoàng thúc, cha lại là chư hầu một phương, Lý Giác, Quách Tỷ cũng không phải kẻ ngu si, tiếp xúc với Lưu Ngu trước sau vẫn giữ hòa khí, vì vậy quan hệ với Lưu Hòa cũng không tệ.

Ngụy Du lấy làm kinh hãi, ngơ ngác nhìn Lưu Ngu, không dám tin vào tai của mình.

Từ xưa cha truyền con nối là thiên kinh địa nghĩa, nhưng không ngờ Lưu Ngu lại muốn giao cơ nghiệp ột ngoại nhân.

Lưu Ngu nói:

- Thái Sơ thấy lạ cũng phải, nếu như thiên hạ thái bình ta đương nhiên sẽ giao châu mục cho Huyền Vũ, nó tính tình nhu nhược, không có khả năng khai cương khoách thổ, nhưng cũng đủ để gìn giữ cái đã có. Có điều hiện nay Hán thất phiêu diêu rung chuyển, thiên hạ đại loạn, nếu không có hùng chủ thì sớm muộn U Châu cũng sẽ thành phế thổ.

Vừa nói Lưu Ngu vừa kéo tay của Ngụy Du.

- Phụng Tiên vũ dũng, ngoại có Điền Trù, nội có Phó Tồn, còn có Thái Sơ tương trợ, có thể bảo vệ cho U Châu. Bản Sinh cũng cực kỳ kính phục Phụng Tiên, vì vậy U Châu không đến mức phân liệt. Giữ U Châu nguyên vẹn, sau này mới có cơ hội phục hưng Hán thất.

Ngụy Du không nói lời nào.

- Còn nữa, ta tặng châu mục cho Phụng Tiên, Phụng Tiên nhất định sẽ không bạc đãi Huyền Vũ... Thái Sơ, việc này ta xin nhờ người, ta nghĩ 10 ngày sau chiếu cáo việc giao châu mục cho Phụng Tiên. Công văn này phải phiên người nhọc sức.

Ngụy Du gật đầu:

- Bá An yên tâm, ta nhất định sẽ an bài thỏa đáng.

Lữ Bố lúc này vẫn còn đang ở Ngũ Nguyên quan.

Ngụy Du phái người suốt đêm tới thông tri cho Lữ Bố, mệnh hần mau chóng chạy về Kế huyện, chuẩn bị tiếp nhận chức vụ châu mục.

Lữ Bố sau khi nghe tin này thì cảm thưng ngơ ngác, đầu óc trống rỗng đứng trong đại sảnh hồi lâu.

Khi Đồng Phi nhận được tin này cũng không kịp phản ứng.

Đã vào tháng tám, khí trời bắt đầu chuyển lạnh. Hôm nay trời trong gió mát, thời tiết vô cùng đẹp, Trương Dịch lại bước vào mùa thu hoạch.

Nói là mùa thu hoạch không hề ngoa.

Thu hoạch của năm nay so với năm rồi ít nhất cao hơn 3, 4 phần. Đối với nhân khẩu đang tăng nhanh của Tây Vực thì quả là tin tức tốt. Năng suất năm nay tăng cao phần lớn là nhờ sự mở rộng của ruộng thí nghiệm. Năm ngoái Đồng Phi cho người bón phân trên một số thửa, sản lượng hoa màu của những thửa này liền hơn hẳn các thửa khác. Cho nên đến đầu xuân, Phí Ốc lấy Cư Diên thành làm trung tâm, khai mở thêm ba mươi vạn khoảnh ruộng, theo phương pháp của Đồng Phi tiến hành trồng trọt.

Dù sao cũng là thử nghiệm mới, mặc dù ruộng thí nghiệm của Đồng Phi đã thành công, nhưng vẫn phải cẩn thận tiến hành.

Ba mươi vạn khoảnh ruộng đối với cả Hà Tây chẳng khác nào chín trâu mất một sợi lông mà thôi, nhưng lại mang đến năng suất khiến rất nhiều người cảm thấy kinh ngạc.

Năm nay mưa thuận gió hoà, cũng không có thiên tai nào xảy ra.

So với Lương Châu loạn thành một đồng, thậm chí là cả Tam phụ, thì Hà Tây tứ quận, Tây Vực đã biến thành lạc xứ nhân gian.

Đồng Phi đã hạ quyết tâm, năm sau sẽ triển khai toàn diện ruộng thí nghiệm tại Đê Trì.

Tha Kiên thành đang trùng kiến, đốc thúc là đại tượng tên Khương Quýnh, là người Thiên Thủy quận Hán Dương. Khi Đồng Phi đại di dời đến Trương Dịch thì cũng cùng người nhà đi theo. Người này thiếu niên có học võ, sau đó vứt võ theo văn, nhưng cuối cùng văn ương vô dở, cho nên dồn hứng thú vào phương diện khác. Từng học qua tạo cơ quan, y thuật, thậm chí còn từng làm thú y.

Sau khi đến Trương Dịch Khương Quýnh vì biết nhiều, hơn nữa mọi mặt đều có lý giải, cho nên thành tá quan của Phí Ốc. Có điều cũng chính từ lúc này tài năng của hắn mới bộc lộ ra.

Một mình đảm đương một phía Khương Quýnh không làm được.

Thế nhưng khi người an bài sự tình thỏa đáng, rồi để Khương Quýnh từng bước chấp hành thì người này làm rất xuất sắc.

Cho nên khi đoạt lại Tha Kiên thành, Phí Ốc liền đề cử Khương Quýnh với Đồng Phi, lệnh hắn trùng kiến Tha Kiên thành.

Đương nhiên Tha Kiên thành lúc này không thể gọi là Tha Kiên thành nữa, nếu không chẳng khác nào vẫn là thành của người Quy Tư. Mà Đồng Phi đã quyết định làm Quy Tư vĩnh viễn biến mất khỏi Tây Vực, nên không thể để tên Tha Kiên thành xuất hiện trên bản đồ.

Tây Vực, là biên tái Đại Hán.

Đồng Phi là Tây Vực đô hộ, chức trách bao gồm thú vệ biên cương, vì vậy đổi tên thành Thú huyện, thành trị sở của Đồng Phi, cùng với Hán An thành hai nơi hô ứng lẫn nhau, cố thủ trung tâm Tây Vực, kinh sợ các tộc đương uy vũ Hán quân.

(thú: đóng giữ, phòng thủ)

Đồng Phi lúc này đang ngồi ngay ngắn trong phủ nha Thú huyện, trước mặt có đặt hai phần công văn.

- Lưu Ngu làm vậy chỉ sợ sẽ khiến cho Viên Bản Sơ đau vỡ đầu.

Gia Cát Cẩn cười nói:

- Xem ra chúng ta trước giờ đều nhìn lầm Lưu Ngu, người này không những thức thời, thủ đoạn còn rất inh.

Là tham quân của Đồng Phi, Gia Cát Cẩn cũng đi theo đến Thú huyện.

Lý Nho tọa trấn Cư Diên thành, Giả Hủ đang bận việc di chuyển trị sở, vì thế hai người không thể đến đây. Mà bên người Đồng Phi cũng cần phải có người bày mưu tính kế, Gia Cát Cẩn mặc dù trẻ tuổi nhưng làm tham quân cũng vừa sức.

Đối với việc Lữ Bố tiếp chương U Châu mục, Đồng Phi cũng không ngờ đến.

Có đôi lúc lịch sử thật thú vị, thân phận gia nô ba họ của Lữ Bố hiện giờ không thể có nữa rồi.

Lữ Bố hiện tại không hề giống với Lữ Bố trong diễn nghĩa, hơn nữa từ thái độ của hắn xem ra, thì hắn cũng thuộc hệ thân Đồng.

Lữ Bố tiếp chương U Châu, chính như lời Gia Cát Cẩn nói vậy, Viên Thiệu có lẽ sẽ cảm thấy đau đầu.

Đồng Phi cũng không nghĩ nhiều về Lữ Bố, mà y đau đầu vì một phần công văn khác.

- Công Tôn Độ này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Có quan hệ gì với Công Tôn Toàn?

Hoa Hùng gãi đầu trả lời:

- Công Tôn Độ... có vẻ có quan hệ rất tốt với Từ Vinh, hai người là người cùng thôn. Người này trước kia vẫn ở dưới trướng của Đại Phương, khi chúa công xuất binh Sóc Phương, bởi phía Liêu Đông không ổn định nên lão chủ đã phái Công Tôn Độ đến phủ an Liêu Đông. Thứ nhất hắn là người Từ Vinh tiến cử, thứ hai cũng vì người này vô cùng quen thuộc Liêu Đông.

- Thế nhưng... Sao hắn lại đánh Phàn Trù?

Phản Trù là lão nhân dưới trướng Đồng Trác, gia nhập vào Đồng Trác khi Bắc Cung Ngọc làm loạn Lương Châu.

Người này rất thành thật, hơn nữa có mưu lược, lão luyện thành thực. Lúc trước Đồng Trác chính là sợ Công Tôn Độ ở Liêu Đông một mình một cõi, cho nên khi cắt cử Công Tôn Độ đến Liêu Đông làm thái thú thì đồng thời cũng phái Phản Trù đến Lạc Lãng, nói là hiệp trợ, thực ra là giám sát.

Đồng Phi không biết nhiều về Công Tôn Độ này, mà có lẽ y chưa từng nghe nói tới.

Trong một thời gian rất dài, y thậm chí còn cho rằng Công Tôn Độ thân thiết với Công Tôn Toàn, sau đó mới biết người này là bộ hạ của lão cha. Có điều Liêu Đông, Tây Vực đường xá xa xôi, Đồng Phi cũng không có sức tìm hiểu lai lịch người này.

Nếu không có việc Công Tôn Độ khai chiến với Phản Trù, nói không chừng Đồng Phi đã quên hai người này rồi.

Gia Cát Cẩn cũng không rõ Công Tôn Độ là người thế nào, nhưng hẳn có thể trả lời vấn đề của Đồng Phi.

- Thái sư vừa chết, Lý, Quách không có thời gian quan tâm đến Liêu Đông. Liêu Đông ở chỗ xa xôi, chứ hầu Quan Đông lại đang hỗn chiến, ngay cả Lưu Ngư cũng không thể quản được hẳn phát triển. Vì thế Công Tôn Độ ở Liêu Đông trở thành địa đầu xa, không muốn có kẻ bên cạnh giám thị hẳn... Cho nên giữa Công Tôn Độ và Phản Trù sớm muộn cũng sẽ một hồi tử đấu.

Đồng Phi khẽ gật đầu: nói trắng ra chính là đánh nhau vì lợi ích.

Đều là bộ khúc của lão cha, trong lòng Đồng Phi cũng hi vọng hai người họ không đánh nhau. Nếu như muốn phân thân sơ thì Đồng Phi sẽ nghiêng về Phản Trù. Chỉ tiếc lúc này y đang ở Tây Vực, không thể với tay tới sự vụ Liêu Đông.

Trầm ngâm một lát, Đồng Phi nói với Gia Cát Cẩn:

- Không bằng ta tự viết một phong thư, mời Ôn hầu đứng ra hòa giải một phen?
- Cái này... cũng không chắc có được không, nhưng cũng có thể thử một lần.
- Hi vọng là có tác dụng.

Đồng Phi dứt lời thở phào một cái. Dù sao thì việc nên làm y cũng đã làm hết sức, về phần hai người có nghe khuyên hay không thì đành phó mặc cho số phận. Nghĩ tới đây y liền quẳng hai công văn sang một bên, bắt đầu nói về Tây Vực.

Tình hình Tây Vực hiện nay rất phức tạp.

Đồng Phi sau khi hạ Quy Tư đã khiến Đại Uyển, Ô Tôn thấp thỏm lo âu.

Nhất là Ô Tôn, Khất Hoạt quân đã đánh tận vào trong lãnh địa, đối với Khất Hoạt quân như châu chấu, Ô Tôn vương cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Dưới sự kiến nghị của Tướng Đại Lộc Ô Tôn, bắt đi cầu viện Chết Chi thành Bắc Hung Nô Hồ Đồ Thiên Vu, tây kết minh với Khang Cư quốc... Khang Cư, lại là một quốc gia Đồng Phi chưa từng nghe nói.

Kỳ thật trong Hán Thư cũng có ghi lại về Khang Cư.

Có người nói Khang Cư là một chi của người Hung Nô, vương trị ở Ti Điền thành. Nếu phân chia chính xác, thì Khang Cư không thuộc 50 nước Tây Vực.

Đã từng có thời vô cùng cường thịnh, mấy lần làm loạn tại Tây Vực, còn có địch ý rất lớn với Hán thất.

Đồng Phi không nghĩ đến vừa mới đánh vỡ liên minh năm nước thì lại xuất hiện liên minh ba nước, thật là ngoài ý muốn.

Tây Vực chưa bình định, Bắc Hung Nô và Khang Cư lại chạy ra.

Nếu như Đại Nguyệt thị kia mà tham gia thì Đồng Phi quả thật đau đầu, nếu vậy thì muốn bình định Tây Vực thật tổn không ít sức.

- Nguyên Tiên, người xem có nên xa thân gần đánh với Khang Cư chăng?

Đối với vấn đề của Tây Vực, y vẫn cần muốn thỉnh giáo chuyên gia Tây Vực Ban Chỉ.

Sau khi nghe Đồng Phi hỏi, Ban Chỉ trầm ngâm chốc lát rồi khẽ lắc đầu:

- Chỉ sợ là không thể... Khang Cư này quốc lực không yếu, khi gia tổ bình định Tây Vực thì nhân khẩu của nó đã hơn trăm vạn, Khổng Huyền 20 vạn. Hai năm nay Quý Sương quốc suy bại, sợ rằng Khang Cư càng thêm cường thịnh. Sở dĩ Đại Nguyệt thị muốn kết minh với chúng ta, chỉ sợ cũng vì đang bị Khang Cư uy hiếp. Từ thái độ mà xem, thì bọn họ đang bắt đầu thân cận với người Hung Nô.

- Cái này, nếu như cho bọn chúng nhiều lợi ích cũng không được sao?

Ban Chỉ cười khổ nói:

- Chúa công, vương đình Chất Chi thành Bắc Hung Nô bên bờ Đô Lại Thủy, mà Đô Lại Thủy lại trong lãnh địa của Khang Cư. Năm đó khi Cam Diên Thọ Trần Thang Công đánh Chất Chi thành, Khang Cư liền liên thủ với Hung Nô. Nói trắng ra Khang Cư cùng Bắc Hung Nô là một thể... Mà Ô Tôn thì xưa nay có quan hệ mật thiết với Bắc Hung Nô.

- Như vậy nghĩa là chỉ cần Bắc Hung Nô xuất binh thì Khang Cư nhất định sẽ xuất binh sao?

Ban Chỉ gật đầu:

- Điều này không thể nghi ngờ.

Khang Cư 20 vạn Khổng Huyền, Hung Nô ít nhất cũng 20 Khổng Huyền, hơn nữa Ô Tôn và Đại Uyển...

Đồng Phi không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Y chợt nhận ra, địch nhân càng đánh càng nhiều, quân địch hiện nay y phải đối mặt không ngờ đã đến cả trăm vạn.

Hà, trận này càng đánh càng lớn rồi.

Gia Cát Cẩn lúc này đứng dậy nói:

- Chúa công, kì thật muốn giải quyết liên minh tam quốc cũng không phải quá khó khăn.

Đồng Phi vội hỏi:

- Sao? Tử Du có chủ ý rồi?

- Giải quyết liên minh tam quốc, trọng điểm không ở Ô Tôn, không ở Bắc Hung Nô, càng không ở Khang Cư kia.

- Chỉ giáo cho?

- - Ô Tôn tìm giúp đỡ, kì thật chúng ta cũng có giúp đỡ... Chúa công, lúc đó chúng ta để Đại Nguyệt thị vương xuất một phần lực. Lúc trước khi chúng ta đánh Quy Tư, bọn họ cũng di chuyển nhân mã, nhưng không chính thức tham gia. Lúc này chúng ta yêu cầu bọn họ cùng tiến, quan trọng là lúc nào công chiếm Đại Uyển.

Lúc này Đồng Phi đã hiểu ý tứ của Gia Cát Cẩn.

Công chiếm Đại Uyển, sau đó liên thủ Đại Nguyệt thị kiềm chế Khang Cư, sau đó lại kìm giữ binh mã Hung Nô, sau đó mới quay sang giết chết Ô Tôn.

Nghe ra đúng là một kế hoạch rất tốt.

Đồng Phi nhớ tới một bộ tiểu thuyết về chiến tranh đời trước từng đọc qua, là Đại quyết chiến.

Trong đó có một câu nói: Ăn một người, kẹp một người, nhòm một người...

Nếu mang những lời này vận vào Tây Vực: chính là ăn Đại Uyển, kẹp Ô Tôn, nhòm Bắc Hung Nô, đề phòng Khang Cư...

Nhưng nếu như vậy, thì sợ là phải điều động toàn bộ lực lượng của Tây Vực.

Trong tình huống đó mà xuất hiện sơ hở, thì Đồng Phi sẽ phải đối mặt với nguy cơ còn đáng sợ hơn cả sau khi Đồng Trác chết.

Nhắm mắt lại, Đồng Phi không nói được một lời, chỉ là lẳng lặng suy nghĩ.

Trong đại sảnh cũng có ai nói, mọi người cũng đều đã hiểu kế hoạch của Gia Cát Cẩn, nói trắng ra chính là đánh bạc.

Thắng, Đồng Phi không chỉ chiếm lĩnh toàn bộ Tây Vực, thậm chí còn có thể cầm đại kì Hán quân trên lãnh thổ ngoại vực.

Nhưng nếu thất bại, không chỉ không chiếm được Đại Uyển, Ô Tôn, mà Thú huyện cùng Hán An thành sẽ rơi vào vòng nguy hiểm. Đây không phải là một vấn đề nhỏ, trên thực tế việc này quan hệ trọng đại, liên quan đến tương lai của Tây Vực.

Đồng Phi không thể thua, nếu không sẽ không gượng dậy nổi.

318. Chương 318: Đại Quyết Chiến

Đêm đã khuya.

Đồng Phi vừa ngã lên giường đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Thái Diễm ngồi bên giường, lẳng lặng nhìn Đồng Phi đang ngủ say, trong mắt toát ra sự yêu thương.

A Sữu gầy...

Từ khi đến Trương Dịch Đồng Phi chưa có lúc nào thư thả. Cả ngày nếu không đi quây cùng Đồng Ngọc thì cũng bận hành quân đánh trận. Nhoáng cái đã 3 năm, thế nhưng phu thê hai người chưa từng có một lần nói chuyện cho nghiêm chỉnh. Đây chẳng phải là A Sữu trong trí nhớ của ta... A Sữu trong trí nhớ của ta là một nam nhân luôn vui vẻ lo cho gia đình.

Thế nhưng hiện tại...

Thái Diễm không trách Đồng Phi, chỉ tự trách mình.

Nàng không thể như Nhậm Hồng Xương, Đồng Lục cười ngựa đánh nhau, cũng không có năng lực xử lý việc hỗn loạn. Nàng chỉ biết đánh đàn, ngâm thơ làm phú, nàng có thể ca vũ nhưng không biết nên trợ giúp Đồng Phi thế nào, trong lòng nàng âm thầm tự trách.

Thái Diễm biết tất cả những gì Đồng Phi làm hiện nay, chính là để tương lai có thể về lại Trung Nguyên.

Thế nhưng nhìn Đồng Phi ngày càng gầy đi, Thái Diễm thực sự rất muốn nói: chúng ta đừng về nữa, ở đây cũng rất tốt.

Nhưng nàng cũng biết Đồng Phi nhất định sẽ không nghe nàng.

Bởi vì Đồng Phi còn muốn báo thù, y còn muốn trợ giúp Lưu Biện phục hưng Hán thất, y còn muốn...

A Sữu đã không còn là thiếu niên ngây thơ như trong trí nhớ của nàng, trên người của y hiện giờ mang theo kì vọng của bao nhiêu người.

Thái Diễm khẽ thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má Đồng Phi.

Đồng Phi xấu như vậy, nhưng cũng không biết vì sao đêm nay lại hấp dẫn như thế.

Việc quân chính Thái Diễm rất ít hỏi tới, nàng chỉ cố gắng để gia đình này thêm dễ chịu. Mỗi khi A Sữu vội vàng trở về, có thể ăn được một bữa ngon, ngủ được một giấc đầy là Thái Diễm đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Thế nhưng hôm nay...

Nàng nghe Gia Cát Cẩn nói:

- Chúa công đã quyết định dụng binh với Đại Uyên, hơn nữa còn muốn kết thúc trước năm mới.

Lúc đó Thái Diễm còn cảm thấy rất kì quái, dụng binh thì dụng binh, A Sữu cũng không phải lần đầu đánh trận, nói cho ta biết điều này làm gì? Nàng biết Gia Cát Cẩn là người Đồng Phi rất tín nhiệm, hơn nữa trong các mưu thần bên người Đồng Phi, Gia Cát Cẩn có học vấn sâu xa, cầm kỳ thư họa không chỗ nào không thông, cũng là một trong những người có thể thoải mái nói chuyện được với Thái Diễm.

- Tử Du, muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi.

Thái Diễm tin chắc Gia Cát Cẩn sẽ không vô duyên vô cớ mà nói lời thừa với nàng.

Quả nhiên Gia Cát Cẩn khẽ nói:

- Dụng binh lần này không phải chuyện đùa... Các vấn đề có quan hệ trọng đại. Lần này dụng binh nhằm vào nhằm vào sẽ tập trung ba quân tinh nhuệ Khất Hoạt quân, Nguyên Nhung quân và Du Dịch quân. Chúa công còn muốn chúng ta trong vòng 30 ngày hạ Quý Sơn thành, trước xuân sẽ kết thúc việc dụng binh với Đại Uyên.

Thái Diễm nhú mày:

- Thế thì sao?

- Chủ mẫu có điều không biết, lần này dụng binh với Đại Uyên thì nơi quan trọng nhất chính là chặn đánh đại quân Ô Tôn ở sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc...

Thái Diễm thấy cụt hứng, nàng không thích Gia Cát Cẩn áp a áp ứng như vậy.

Sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc là ở đâu?

Thái Diễm không biết, cũng không muốn biết, hiện giờ nàng chỉ muốn biết Gia Cát Cẩn nói những điều này là vì điều gì?

- Tử Du, người thẳng thắn một chút, chớ có áp a áp ứng như vậy.

Gia Cát Cẩn hơi do dự:

- Chúa công muốn đích thân mang binh ngăn chặn đại quân Ô Tôn ở sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc.

Thì ra là Đồng Phi muốn đích thân xuất chinh.

Thái Diễm thầm nghĩ: còn tưởng là chuyện gì chứ, thì ra là vậy... A Sữu cũng không phải lần đầu tiên làm thế, có gì ngạc nhiên?

Nàng quá hiểu Đồng Phi.

Bản lĩnh Đồng Phi rốt cuộc lớn thế nào? Thái Diễm cũng không rõ, nhưng có một điều nàng biết, đó chính là Đồng Phi không phải là người thích ngồi ở nhà bày mưu nghĩ kế. Cái y thích là tự mình tham dự vào bên trong, thích mạo hiểm, thích cảm giác rong ruổi trên chiến trường... Nếu như bắt Đồng Phi phải thành thật ngồi nhà, như vậy mới là có chuyện.

Thở nhẹ một hơi, Thái Diễm cười nói:

- Tử Du, cái này thì có gì ngạc nhiên? Tính tình của chúa công người còn không biết? Y thích đấu tranh anh dũng, còn nói đây là tấm gương cho người dưới, ta cũng không khuyên được.

Gia Cát Cẩn cũng thở dài.

Nói với vị chủ mẫu tài hoa này thật có chút vất vả.

Tính tình Đồng Phi thế nào Gia Cát Cẩn cũng hiểu không nhiều thì ít. Nhớ trước đây y chỉ mang theo hơn 10 người mà dám chơi đùa trong trăm vạn Thái Bình đạo chúng, đó không phải là việc mà người bình

thường có thể làm được. Nhớ lại lúc gặp chúa công, chúa công hình như rất thích cuộc sống như vậy. Thế nhưng lần này không thể so với những lần trước.

Sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc ở thượng du sông Nạp Luân, là ranh giới giữa Ô Tôn và Đại Uyển, cũng là thông lộ duy nhất giữa hai nước.

(Đồ Nhĩ Ca Đặc : Torugart pass)

Ngoại trừ sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc này, thì cũng chỉ còn cách vòng qua Khang Cư, vượt qua vùng núi Tháp Thập Can mới có thể đến Đại Uyển.

(Tháp Thập Can: thủ đô Tashkent của U-dơ-bê-ki-xtan)

Tháp Thập Can hình dạng thế nào Gia Cát Cẩn cũng không rõ, chỉ biết là muốn đi qua đó phải trả giá rất đắt.

Cho nên bất luận là Ô Tôn hay Khang Cư, nếu muốn gấp rút tiếp viện Quý Sơn thành thì chỉ còn cách thông qua Đồ Nhĩ Ca Đặc.

Vấn đề là trong lúc đó, Khất Hoạt quân xuất chinh, Du Dịch quân xuất chinh, Nguyên Nhung quân xuất chinh...

Toàn bộ binh lực của trung bộ Tây Vực hầu như bị điều đi hết, hơn nữa Đạp Bạch quân của Trần Đáo sẽ bắc xuất ải Kê Lạc công kích Kiên Côn... Mặc dù Vương đình của bắc Hung Nô tại Chắt Chi thành, nhưng Kiên Côn chẳng khác nào Vương đình của Chắt Chi thành. Như vậy có thể kiềm giữ được binh lực bắc Hung Nô, cắt đường quay về. Dù sao nếu như Kiên Côn thất thủ, thì bộ mặt bắc Hung Nô mất hết.

Tuyển Phong quân xuất kích ở cao nguyên Mạc Bắc, muốn một mình đối mặt với Tiên Ti quân của Hô Trù Tuyền.

Còn Giải Phiến quân của Từ Hoảng phải trấn thủ Sóc Phương, còn phải viện trợ Thụ Hàng thành, đồng thời hô ứng với Tuyển Phong quân, bảo hộ Cư Diên thành phía bắc An Định. Binh mã Từ Vinh phải tụ họp ở Thước Âm, phòng ngừa Mã Đằng đánh lên phía sau.

Toàn bộ binh lực của Tây Vực có thể nói đã bị điều đi hết.

Tuy còn Đồn Điền quân, nhưng ưu tiên của nó vẫn là duy trì an nguy của toàn bộ Hà Tây. Dù sao những người Khương, người Đe, người Tây Vực quy thuận dù bề ngoài tỏ vẻ thần phục, nhưng mới chỉ trong thời gian ngắn. Cho nên khó có thể đảm bảo bọn họ sẽ không nhân lúc cháy nhà mà hôi của.

Nói cách khác, để ngăn sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc ngoại trừ Cự Ma Sĩ cùng Bối Ngôi quân của Đồng Phi, thì binh có thể dùng không đến 5000 người.

Mà số lượng quân địch Đồng Phi phải đối mặt sẽ không ít hơn 10 vạn.

Gia Cát Cẩn tổn hết miệng lưỡi để giải thích sự nguy hiểm của sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc.

Thái Diễm càng nghe càng kinh hãi thất sắc.

- Vốn chúng ta đều không đồng ý cho chúa công làm chuyện này... Nhưng chúa công cứ kiên trì cho rằng ngoài y ra thì không còn ai đảm đương được. Y còn nói cứ thêm một ngày y giữ được sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc, thì sớm một ngày chúng ta có thể kết thúc chiến sự Đại Uyển... Chủ mẫu, ngài không biết lúc đó chúa công còn cười với mấy người Hoa tướng quân cùng Hoàng tướng quân: ta tin các vị tướng quân sẽ không để bản đồ độc ta phải táng thân ở sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc. Các người kết thúc chiến sự Đại Uyển sớm bao nhiêu, thì ta có thể an toàn bấy nhiêu. Cho nên để không lỡ xuân vụ, tốt nhất vẫn là ta đi ngăn đại quân Ô Tôn.

Gia Cát Cẩn bắt chước giọng điệu lúc đó của Đồng Phi, nghe rất không tự nhiên, cũng rất buồn cười.

Thế nhưng Thái Diễm không cười nổi.

Lao vào chỗ chết tìm đường sống, A Sữu ơi A Sữu, người lúc nào cũng thích đẩy bản thân vào chỗ chết. Nhưng vì sao người không suy nghĩ một chút cho thể nhi già trẻ chứ? Nếu người không còn, ta cùng bọn nhỏ phải sống tiếp thế nào đây?

Gia Cát Cẩn đi rồi, Thái Diễm ngơ ngác ngồi trong phòng, mãi đến khi Đồng Phi trở về...

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Thái Diễm cũng không khuyên bảo Đồng Phi...

Bởi vì nàng rất hiểu tính xấu kia của Đồng Phi, việc đã quyết định sẽ không thay đổi, mặc dù trời có sập xuống cũng vậy.

Tận hết bốn phận của một thê tử, Thái Diễm tự mình xuống bếp làm một mâm cơm thịnh soạn.

Mãi đến khi Đồng Phi mệt mỏi ngủ thiếp đi nàng mới yên lặng ngồi bên Đồng Phi, lệ đầy hai mắt, không nói được một câu nào.

- A Sữu, ta biết không khuyên được ngươi, ta cũng sẽ không khuyên ngươi, mặc ngươi làm chuyện ngươi muốn. Chỉ là ta hi vọng ngươi có thể giữ gìn bản thân cho tốt, không được xảy ra việc gì, gặp chuyện gì cũng phải suy nghĩ cho kĩ... Nãi nãi, ta, còn các con... Cái nhà này không thể thiếu ngươi.

Thái Diễm nỉ non bên tai y, một lát sau mới đứng dậy ra ngoài.

Nàng vừa ra khỏi phòng thì Đồng Phi bỗng bừng mở mắt. Y ngồi dậy nhìn bóng lưng Thái Diễm, khẽ thở dài một hơi.

Tỷ tỷ, ta làm sao quên được mọi người?

Ta biết, hai năm nay tủi thân tỷ và bọn nhỏ, đợi tương lai thiên hạ thái bình rồi, ta nhất định sẽ nghĩ cách bồi thường ọi người.

Chỉ là hiện tại...

Đồng Phi nghĩ tới đây, không tự chủ khẽ nhắm mắt lại.

Cư Diên thành, nguy nga chói vót, hùng vĩ đồ sộ.

Mã diện cao năm trượng hiên ngang trong gió bắc phần phật, tỏa ra một cỗ hùng khí mãnh liệt khôn tả, khiến cho tòa thành này càng thêm khí phách.

(Mã diện tường: địch đài, đồn đài, tường đài)

Trong bốn quận Hà Tây có rất nhiều thành trấn, thì tòa thành này hùng tráng nhất, khiến cho bất kì ai mới đặt chân đến đây cũng phải than thở từ đáy lòng. Than thở vì sự hùng vĩ của nó, than thở vì sự phồn hoa của nó, đương nhiên còn than thở vì sự hiểm trở chỉ nó mới có.

Từ Thứ cùng Thạch Thao cũng là một trong những người từng than thở vì nó.

- Đây là Cư Diên thành sao?

Thạch Thao không nhin được ca ngợi:

- So với Trường An cũng không kém bao nhiêu... Không phải Võ Công hầu, ai có thể xây được hùng quan này chứ?

Thạch Thao rất ngưỡng mộ Đồng Phi, sau khi tiến vào bốn quận Hà Tây thì có rất nhiều cảm khái.

Cảm khái nhiều đến nỗi người bên cạnh hẳn muốn điếc cả lỗ tai.

Ha ha, Thạch Thao Từ Thứ cũng không phải một người một ngựa đến đây. Sau khi rời khỏi Tương Dương, bọn họ một đường chu du, kết bạn với không ít người. Trong đó có hai người Tương Dương sĩ tử Mã Kiêu Mã Bá Lương, Cửu Giang sĩ tử Tưởng Can Tưởng Tử Dục.

Mã Kiêu 26 tuổi, khuôn mặt tuấn mỹ, dáng vẻ uy nghi.

Chỉ là trời sinh trẻ đầu bạc tóc, khiến hắn nhìn qua giống như người ba, bốn mươi, trông già trước tuổi.

Người này tinh về chính sự, rất có danh tiếng. Lưu Biểu từng muốn chinh tích hắn nhưng bị hắn lấy cớ tang cha cự tuyệt.

Thực ra Mã Kiều đã nhìn ra Lưu Biểu không phải là dạng chủ nhân có thể thành đại sự.

Hai người Từ Thứ, Thạch Thao đã biết hần từ trước, hơn nữa quan điểm cũng có chút tương đồng. Cho nên khi hai người Từ, Thạch rời Lộc Môn sơn thì đầu tiên là đi báo phỏng Mã Kiều. Mã Kiều nghe Từ Thứ, Thạch Thao nói chuẩn bị du lịch Tây Vực thì cũng sinh lòng ham thích, hơn nữa hần lúc nào cũng cảm thấy hiếu kì với Đồng Phi, cho nên ba người kết bạn rời khỏi Tương Dương.

Đương nhiên trước khi đi vẫn có qua Thủy Kính sơn trang báo cho Bàng Thống biết.

Không ngờ ở Thủy Kính sơn trang ba người lại gặp được Tưởng Can đang lánh nạn vì đạo phỉ hoành hành.

Tưởng Can trông có tướng tá, lại có tài hùng biện. Chỉ là vì xuất thân không tốt, hơn nữa gặp chiến họa nhiều lần nên vẫn không chỗ dung thân. Hần nói năm xưa từng học cùng Chu Du ở Lư Giang, cho nên muốn tới Dự Chương thử thời vận.

Nhưng suy đi tính lại, thấy hiện nay Giang Đông chiến sự liên miên, thủy tặc đông đảo, còn hần lại là người thật thà...

Cũng chính vì vậy, khi được mấy người Bàng Thống động viên, hần liền kết bạn cùng ba người Từ Thứ đi Tây Vực xem tình hình.

Tốt thì lưu lại, không tốt thì rời đi.

Sau khi bốn người từ biệt Bàng Thống thì một đường du lịch. Quả thật đi một ngày đường học một sàng khôn, mấy người mở mang không ít kiến thức, còn kết giao được với mấy người cùng chí hướng.

Trong đó có một người họ Việt tên Hề, tự Nghĩa Quyền, là con trai của Thanh Châu kích Vương Việt phu tử, sử một cây Phương Thiên họa kích, có cái dũng vạn phu nan địch.

Nghe nói đám người Từ Thứ muốn tới Hà Tây, Việt Hề liền muốn đi theo.

Có điều hần đi không phải vì ngưỡng mộ Đồng Phi, mà bởi vì nghe nói Đồng Phi chính là võ tướng đệ nhất đương đại, cho nên muốn tới lĩnh giáo một phen, xem hồ lang chi tướng là danh xứng với thực hay là hữu danh vô thực? Đương nhiên Từ Thứ rất vui vẻ đồng ý.

Đừng quên Từ Thứ ngày trước cũng tập võ.

Mặc dù võ nghệ không thể so với dạng trâu bò như Đồng Phi, nhưng cũng không phải quá kém.

Hần có thể nhìn ra võ nghệ của Việt Hề này cực kỳ cao cường, nói không chừng dẫn hần tới Hà Tây cũng chính là dẫn một viên dũng tướng cho Đồng đại ca.

Về phần có thể thu phục hay không thì phải xem thủ đoạn của Đồng Phi.

Võ tướng không giống văn sĩ, văn sĩ có thể uốn ba tấc lưỡi, nhưng võ tướng kết giao phải xem bản lĩnh thế nào.

Cứ như vậy mấy người một đường tây du, khi đi qua Kinh Triệu còn đụng phải một thương đội.

Thương đội kia đến từ Mi gia Từ Châu, vừa lúc cũng đi tới Tây Vực. Song phương liền phối hợp với nhau, đám người Từ Thứ thì vì nhân số thương đội đông đảo, có thể che giấu tung tích. Còn người của thương đội thì coi trọng võ nghệ của Việt Hề cùng thân phận sĩ tử của đám người Từ Thứ.

Dọc đường đi vượt núi băng ngàn, trải qua rất nhiều gian khổ, cuối cùng cũng đến được Cư Diên thành.

Trong lòng Từ Thứ như ngàn sóng rì rào, cùng Thạch Thao hai mặt nhìn nhau mỉm cười, sau đó thúc ngựa hướng cửa thành mà đi...

Lý Nho đang rất phiền muộn.

Giả Hủ dẫn theo các phụ tá đến Thú huyện, hần liền chân chính trở thành chủ nhân Cư Diên thành, nhưng hần cũng không cảm thấy hài lòng.

Trước đây bên người Đồng Trác, đa phần mọi chuyện đều là Đồng Trác quyết định, sau này theo Đồng Phi bày mưu tính kế, dù kế xấu hay tốt thì quyết định cuối cùng vẫn là Đồng Phi. Nhưng hiện giờ mọi chuyện lớn nhỏ hẳn đều phải tự ra quyết định. Việc này đối với Lý Nho mà nói cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nói thẳng ra Lý Nho rất lắm mưu mô, làm một tham mưu thì rất tốt, nhưng hẳn không phải là một mưu chủ.

Điều này có quan hệ với học vấn và tu dưỡng của từng người, từ mặt nào đó mà nói thì Lý Nho quả thật có chênh lệch rất lớn với Giả Hủ.

- Viện Dung, lần này người áp giải quân nhu tới sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc trước, sau đó ở lại bên người chúa công, cần phải bảo đảm an toàn cho chúa công.

319. Chương 319: Đại Quyết Chiến (2)

Lý Nho nói rồi lấy ra một khối hắc mộc hồ phù:

- Người có thể điều 500 Kỹ Kích sĩ từ Kỹ kích doanh để áp giải quân nhu.

Đối diện Lý Nho là một thanh niên áo đen ngồi ngay ngắn.

Thanh niên cao khoảng chừng 7 xích 8 thốn, tóc đen búi một cuộn, hai gò má sắc nhọn như bị đao gọt, góc cạnh rõ ràng, nhìn qua khiến người cảm giác một loại sát khí cương liệt.

Con người thâm thúy, lòng đen to, lòng trắng ít, toát ra hàn ý.

Thanh niên đứng lên tiếp nhận hắc mộc hồ phù, trầm giọng nói:

- Thỉnh đại nhân yên tâm, Đồng Thiết cho dù chết cũng sẽ bảo hộ chúa công chu toàn. Xin hỏi khi nào sẽ xuất phát?

- Ha ha, chớ có sốt ruột... Tướng Tổ doanh thiết kế ra vài món vũ khí còn chưa mang tới đây. Người vừa từ Kỹ kích doanh trở về, trước cứ qua nhà đã. Nữ thần y nhà người đã nhiều lần tới tận cửa nhà ta hỏi thăm hành tung người đấy.

Thanh niên này chính là Đồng Thiết.

Sau khi từ Sóc Phương đến Trương Dịch, Lý Nho tiếp chương Âm bộ, Đồng Thiết liền trở thành một giáo quan thuần túy của Kỹ kích doanh.

Kỹ kích doanh không chỉ là một cơ quan tình báo mà còn nuôi dưỡng rất nhiều tử sĩ, thích khách, còn đủ các loại hình khác nhau. Kỹ Kích sĩ có thể thực hiện các nhiệm vụ đặc hữu, nói chung phạm vi hoạt động rất rộng.

Khái niệm Kỹ Kích sĩ bắt nguồn từ trí nhớ đời trước của Đồng Phi về bộ đội đặc chủng tác chiến.

Đồng Phi chưa nhập ngũ, có điều trong rừng Vũ Lăng sơn thường xuyên có bộ đội diễn tập, cho nên cũng có chút hiểu biết.

Đương nhiên hiểu biết của Đồng Phi cũng chỉ là bề nổi của tảng băng mà thôi.

Nhưng chỉ cần một góc này cũng đã khiến cho đám người Lưu Thực coi trọng. Bắt đầu từ một người, sau đó vài người, rồi dần dần tạo thành một bộ đặc biệt, thích ứng với các phương thức tác chiến đặc chủng trong từng hoàn cảnh thực tế. Bộ phận này cứ như vậy, âm thầm phía trước trở thành như ngày nay.

Mà Đồng Thiết chính là chủ tướng của chi nhân mã được mệnh danh đội quân đặc chủng Kỹ Kích sĩ này.

Từ tháng giêng năm đầu Hưng Bình, Kỹ Kích sĩ được lựa chọn đều bị đưa đến Tứ Chi hà huấn luyện khổ liệt.

Tứ Chi hà này tương ứng với địa khu Thanh Hải hậu thế, ngoài hoàn cảnh tự nhiên khắc nghiệt, thì bình thường cũng là nghìn dặm chẳng thấy người. Để phối hợp huấn luyện, Đàng Tử Câu của Bạch Mã Khương còn chuyên môn phụ trách thủ hộ bên ngoài. Lúc đầu số người được đưa đến Tứ Chi hà có đến mấy nghìn người, nhưng khi trở về còn không đến 900 người. Gian khổ và nguy hiểm của nó dựa vào đó có thể thấy được.

Viện Dung là tự của Đồng Thiết.

Nói đến tự này cũng có một câu chuyện cười.

Lúc trước sau khi Đồng Phi cho Đồng Thiết thân phận tự do, thì hắn cũng cầu Đồng Phi cho hắn một tự.

Đừng coi thường tự này, nhân vật có tự với không có tự hoàn toàn là hai khái niệm, hai đẳng cấp.

Đồng Viện khi biết được thì tức tốc chạy đến, ép Đồng Phi:

- Trong tự của tiểu Thiết nhất định phải có một chữ Viện.

Đồng Phi lúc đó dở khóc dở cười.

Tỉ tỉ khi vẫn chẳng khác thời còn thiếu niên, vẫn rất thích làm những việc kì quái.

Có điều đại tỉ đi rồi, nhị tỉ cũng đi rồi... Tam tỉ cũng không còn nữa, trong bốn tỉ tỉ thì chỉ còn tỉ tỉ Đồng Viện còn sống. Từ mặt nào đó, Đồng Phi đúng là đã dành hết ngưỡng mộ và quan ái đối với đại tỉ cho Đồng Viện.

Cho nên yêu cầu của Đồng Viện Đồng Phi không từ chối.

Vì vậy tự của Đồng Thiết liền gọi là Viện Dung, nghe ra có chút nữ tính, có điều bí mật bên trong thì chỉ có Đồng Phi và Đồng Viện biết.

Tiểu Thiết tuần tú đã trở thành một nam nhân trưởng thành.

Tể Từ là tỉ muội kết bái của Đồng Viện, cho nên bình thường Lý Nho và Đồng Thiết cũng rất tùy ý.

Nghe Lý Nho nói vậy, hai gò má màu đồng cổ của Đồng Thiết hơi đỏ lên...

Đang định ra ngoài thì thấy một tiểu giáo cầm danh lạt (như danh thiếp) chạy vào:

- Đại nhân, bên ngoài có mấy người muốn cầu kiến chúa công.

Lý Nho nhận lấy danh lạt, sau khi nhìn lướt qua thì chau mày.

- Từ Thứ? Thạch Thao...

Đầu tiên là Đồng Thiết ngăn ra:

- Cũng có chút quen tai.

Có điều hắn lập tức nhớ ra:

- Ta nhớ ra rồi, Từ Thứ này hình như là người quen của chúa công ở Trường Xã... Chúa công rất coi trọng hắn, còn đưa hắn đến Lộc Môn sơn cầu học. Lẽ nào đại nhân quên rồi sao? Từ phu nhân ở tây Cự Diên thành chẳng phải là mẫu thân của hắn? Lẽ nào hắn đã học thành, xuất sơn rồi sao?

A...

Lý Nho cũng nghĩ ra, quả thật là có việc như thế.

- Mau mau mời vào... Viện Dung, người tạm thời lưu lại, xem tình huống rồi nói. Ta cũng không quá quen Từ Thứ, Thạch Thao này.

Người không quá quen, chẳng lẽ ta quen?

Đồng Thiết trong lòng thầm nói một câu. Cũng phải, khi Đồng Phi gặp Từ Thứ thì Đồng Thiết phụng mệnh hộ tống Thái Ung đến Hà Đông. Sau đó khi Đồng Phi tới Dinh Xuyên nghĩ cách cứu viện Từ Thứ thì Đồng Thiết đang theo Vương Việt đi khắp nơi du lịch, thể ngộ kiếm đạo.

Cho nên Đồng Thiết cũng chỉ là nghe qua tên, chứ cũng chưa gặp qua người.

Chẳng mấy chốc đám người Từ Thứ đã vào tới.

Một đám 8, 9 người lô lốc theo vào...

Từ Thứ cùng Thạch Thao đi đầu, ba người Việt Hề, Tưởng Can, Mã Kiều theo sát phía sau, cuối cùng là thương nhân của Mi gia.

Lại nói Từ Thứ cũng không cảm thấy giật mình.

Mi gia xem như đại thương hộ Từ Châu, nếu có thể bán khắp thiên hạ thì không thể thiếu được phải giao tiếp các nơi.

Nhất là bốn quận Hà Tây này, ai chẳng biết đó là địa bàn của Đồng gia? Tuy nói Đồng Phi ở Hà Tây thực hành thông thương, đồng thời thiết lập tam giác Loan Diệu, Cô Tang, Thương Tùng chuyên để buôn bán giao dịch. Người không có năng lực không thể đặt chân ở Hà Tây. Cho nên đám người Từ Thứ suy đoán Mi gia đến Hà Tây chắc chắn để giao dịch.

Thật ra cũng không chỉ có Mi gia buôn bán ở Hà Tây.

Đồng Phi phong kín Thước Âm, cắt đứt nguồn ngựa của Trung Nguyên, khiến cho chư hầu Quan Đông, Quan Trung thiếu ngựa, ai mà không nóng nảy?

Cho nên khi Đồng Phi bắt đầu thông thương, chư hầu các nơi cũng là mắt nhắm mắt mở cho qua.

Còn cự thương các nơi như Mi gia Từ Châu, Chân thị Trung Sơn, Trương thị Xuyên Trung... đều có liên hệ với Hà Tây.

Có lẽ sẽ có người nói Đồng Phi nếu có năng lực chống cự trăm vạn binh Tây Vực, thì sao không giành Trung Nguyên?

Đồng Phi sao lại không muốn như vậy?

Thế nhưng lần này cũng hao hết toàn bộ lực lượng của Tây Vực.

Tây Vực hoang vắng, ít người, còn Trung Nguyên? Trung Nguyên so với Tây Vực lớn mạnh hơn gấp trăm lần.

Huống chi Tây Vực gốc rễ, về điểm này lúc trước Lữ Thực cũng đã nói rất rõ.

Nếu như Đồng Phi muốn dụng binh với Trung Nguyên, thì chỉ cần liên quân ba nơi Hán Trung, Tam phụ, Lương Châu cũng đủ để khiến Đồng Phi đau vỡ đầu.

Nếu như ba nơi này lại liên kết với Tây Vực, thì chính là thế trước hổ sau sói. Cho nên, Đồng Phi tất phải bình định Tây Vực trước, đồng thời chờ đợi thời cơ.

Lúc nào mới là thời cơ?

Theo như Giả Hủ nói:

- Lương Châu còn chưa đủ loạn, Ti Lệ còn chưa đủ loạn, Quan Trung còn chưa đủ loạn, Quan Đông còn chưa đủ loạn...

Là môn hạ Đồng thị, Đồng Phi chỉ cần xuất binh Lương Châu là sẽ khiến nhiều phương quan tâm.

Đồng Phi không muốn thấy kết cục như vậy, chỉ có chờ đợi, chỉ có nhẫn nại, để xem cục diện kia phát triển thế nào.

Nói thẳng ra...

Sau khi đám người Từ Thứ đến, con người của Đồng Thiết bắt giác thu lại.

Trong bốn người Mi gia lại có một người quen của Đồng Thiết, là mật thám Kỹ kích doanh phái đi Từ Châu hai năm trước.

Ba người còn lại có lẽ là tôi tớ Mi gia.

Chân chính chủ sự là một thanh niên đi bên cạnh, có khí độ giống như nữ hài tử.

- Học sinh Từ Thứ...

- Học sinh Thạch Thao, đã hoàn thành học tập ở Lộc Môn sơn, đặc biệt tới bái kiến chúa công.

Từ Thứ cùng Thạch Thao tiến lên một bước, chấp tay hành lễ.

Hành động này khiến cho ba người Mã Kiều, Tưởng Can, Việt Hề không khỏi ngẩn ra.

Hai người Từ Thứ lúc trước nói với họ đến Tây Vực du lịch, nhưng nghe khẩu khí thể này có khác nào tới làm bộ khúc cho Đồng Phi?

- Nguyên Trực, người...

Thạch Thao thẳng người đứng dậy, mỉm cười:

- Bá Lương, Tử Dục, Nghĩa Quyền... Mong các người thứ lỗi chúng ta ở Trung Nguyên không dám nói thẳng. Các người cũng rõ thái độ của sĩ nhân đối với chúa công chúng ta thế nào, hai người chúng ta cũng là bất đắc dĩ.

- Nhưng các người không phải là môn hạ của Bàng công sao?

Từ Thứ nghiêm mặt nói:

- Không dối gạt ba vị, 11 năm trước ta tương phùng cùng chúa công ở Dĩnh Xuyên, 8 năm trước lại được chúa công cứu mạng, còn đưa hai người chúng ta đến học ở Lộc Môn sơn của Bàng công. 8 năm qua được chúa công chiếu cố, ta mới nguôi nổi nhớ nhà. Mà trong 8 năm này, ta chưa bao giờ quên mình là người của chúa công.

Thật ra Việt Hề cũng không có gì, dù sao thì hấn đến cũng để khiêu chiến với Đồng Phi.

Nhưng hai người Mã Kiều, Tưởng Can hai mặt nhìn nhau, một lát sau khẽ nói:

- Nguyên Trực, nói như thế Bàng công cũng là...

- Không, Bàng công là Bàng công, chỉ là vì năm đó tại Uyển huyện từng có giao tình kẻ vai chiến đấu cùng chúa công, cho nên mới nhận hai người chúng ta. Có điều từ thời khắc rời khỏi Lộc Môn sơn, hai người chúng ta cũng đã bị Bàng công trục xuất khỏi sư môn.

Mã Kiều và Tưởng Can còn có thể nói cái gì nữa?

Lý Nho mời mấy người ngồi xuống, đồng thời phái người dâng lên rượu nho đặc sản của Tây Vực.

Việt Hề thì đang quan sát Đồng Thiết, hai người đều có một thân võ nghệ đạt tới hóa cảnh, tự nhiên có thể nhìn ra sâu cạn của đối phương.

Tay của Việt Hề đặt lên bội kiếm.

- Sử dụng kiếm người không phải là đối thủ của ta.

Đột nhiên Đồng Thiết mở miệng:

- Ta biết binh khí của người không phải là kiếm, nếu như người muốn tỉ thí thì tốt nhất là dùng binh khí quen thuộc.

Hai người này vừa gặp mặt đã so kè.

Một mặt Việt Hề kính nể khí độ của Đồng Thiết, nhưng mặt khác cũng âm thầm giật mình.

Hắn đã nhìn ra Đồng Thiết là tướng bộ, cho dù hấn có dùng Phương Thiên họa kích thì cũng khó là đối thủ của Đồng Thiết.

Có điều nếu trên ngựa...

- Xin hỏi đại danh các hạ?

- Ta là vô danh tiểu tốt dưới trướng đại đô đốc, gọi là Đồng Thiết... Người có lẽ chưa từng nghe qua.

Thật đúng là chưa từng nghe qua.

Việt Hề càng thêm kinh ngạc, dưới trướng Võ Công hầu này thật đúng là tàng long ngoạ hổ.

Từ Thứ cùng Thạch Thao nhìn nhau, kinh ngạc nói:

- Người chính là Đồng Thiết sao? Chúa công từng nhắc tới người với chúng ta.

Đồng Thiết khẽ cười, bình tĩnh ngồi yên không nói.

Việt Hề không nhịn được hỏi:

- Giao đấu dưới đất ta tự nhận không phải là đối thủ của người, nhưng giao chiến trên ngựa người không chống được ta ba hiệp.

Đồng Thiết lại cười, cũng không nói gì.

Lý Nho tuy là một văn sĩ nhưng cũng biết khác nhau giữa trên ngựa và dưới đất. Quả thật nếu đấu dưới đất, thì ngoài Đồng Phi, Đồng Thiết chắc chắn cũng thuộc hàng thứ 3 trong các võ tướng Tây Vực. Nhưng nếu lên ngựa thì cũng chỉ ngậm ngùi xếp ngoài hàng 20.

Việt Hề này cũng không đơn giản.

- Xin hỏi dưới trướng Võ Công hầu người có võ nghệ như người có mấy người?

Đồng Thiết mỉm cười:

- Dưới trướng chúa công nhà ta dững tướng như mây. Không nói đến ai khác, huynh trưởng Diển Vi của chúa công khi từng được tiên hoàng khi còn tại thế khen là Cổ Chi Ác Lai; tam tướng quân Sa Ma Kha được chúa công nhà ta xưng là hãn hổ, cũng là nhân vật vạn người khó địch. Còn có Cam Bôn tướng quân, Vương Nhung tướng quân là hộ vệ của chúa công, tất cả đều là mãnh tướng đương thế. Ngoài ra còn có Trần Đáo tướng quân, Bàng Đức tướng quân, Trương Cáp tướng quân, Từ Hoảng tướng quân cũng đều là lương tướng đương đại... Về phần người có võ nghệ cao cường thì lại càng nhiều. Hãn Đức tướng quân, Lăng Thao, Phan Chương tướng quân... Lại còn thêm Hoa Hùng, Từ Vinh tướng quân.

Tất cả dù là người chưa từng hay đã từng nghe tên, đều khiến cho con người Việt Hề lấp lánh quang mang.

- Vậy xin hỏi Võ Công hầu thì thế nào?

Mọi người đang ngồi ngoại trừ bốn người Mi gia cùng hai người Mã Kiều, Tưởng Kiên, thì tất cả khi nghe Việt Hề hỏi vậy đều không nhịn được nở nụ cười.

Đồng Thiết kiêu hãnh trả lời:

- Chúa công nhà ta 14 tuổi đã được thừa nhận là hổ lang chi tướng. Từ khi xuất đạo tới nay, ác chiến lớn nhỏ không dưới trăm trận, chưa từng cúi đầu. Lẽ nào người chưa từng nghe nói đương đại song hổ sao? Ác hổ Lữ Bố, Bạo hổ chính là chúa công nhà ta. Trên ngựa dưới đất đều là vô địch. Nếu như bộ chiến với chúa công, ta cũng khó có thể là đối thủ.

Việt Hề nghe vậy thì hít sâu một hơi.

Hai người Mã Kiều, Tưởng Kiên còn đỡ, vì cũng từng nghe đại danh hổ lang chi tướng từ trước.

Nhưng thanh niên Mi gia kia không nhịn được châm biếm:

- Theo ta thấy người cũng chỉ nói ngoa, chúa công nhà người nếu lợi hại như vậy thì sao lại bị đánh cho phải trốn đến Tây Vực? Người nhà tâng bốc nhau thật không biết hổ thẹn.

Một câu này khiến mọi người đang ngồi giận tím mặt.

Đồng Thiết chợt quát một tiếng:

- Lớn mật.

Vừa nói vừa đột nhiên đứng thẳng dậy, không ai thấy rõ hắn xuất thủ thế nào, chỉ thấy một đạo hàn quang loé lên, một cổ lãnh ý nồng đậm lập tức tràn ngập trong đại sảnh.

Trong nháy mắt Đồng Thiết xuất thủ, Việt Hề bên cạnh cũng rút ra bảo kiếm.

Chỉ nghe keng một tiếng, bảo kiếm của Việt Hề đã chặn lại kiếm của Đồng Thiết. Thế nhưng lực lượng truyền tới chẳng khác nào thủy triều, bảo kiếm trong tay Việt Hề không giữ nổi, thoáng cái đã bị đánh văng. Đợi đến lúc Đồng Thiết xuất thủ lần nữa, thì bỗng nhiên một võ sĩ Mi gia lao tới, ngăn ở trước mặt thanh niên kia:

- Giáo úy đại nhân, đây là Mi đại tiểu thư, xin ngài thủ hạ lưu tình.

Kiểm quang chợt tiêu thất, Đồng Thiết cũng lui về chỗ cũ.

Người khác không cảm thấy gì, thế nhưng võ sĩ Mi gia kia cảm nhận được sự lãnh khốc rõ ràng, bởi kiếm quang đã xẹt qua cổ hắn. Nếu hắn tới chậm một bước, chỉ sợ đã có đầu người rơi xuống đất rồi.

Nếu đã từng ở trong Kì Kích doanh, thì võ sĩ Mi gia này đương nhiên là biết tính Đồng Thiết.

Đó tuyệt đối là một nhân vật tâm vững như thiết. Nhớ trước đây khi chỉ dạy kiếm sĩ Kì Kích doanh, hắn ra tay không chút lưu tình.

Mi đại tiểu thư?

Vô số ánh mắt liền nhìn về hướng thanh niên còn chưa hết hoảng sợ kia.

Quả vậy... Lúc trước còn cảm thấy người này rất thanh tú, nhưng giờ càng nhìn càng thấy giống nữ nhân...

320. Chương 320: Đại Quyết Chiến (3)

Mi đại tiểu thư? Toàn bộ Mi gia, ngoại trừ tam tiểu thư Mi Trinh ra thì liệu ai còn được xưng là Mi đại tiểu thư?

Đồng Long... À, hiện tại là Mi Long, chính là người Lý Nho phái đi cũng biết Mi Trinh.

Có điều Lý Nho không nhận được tin tức của Mi Long, cho nên cũng không biết Mi Trinh tới Tây Vực, vì vậy không khỏi cảm thấy mơ hồ.

Tuy vậy tốt nhất là mau mau trấn an.

Nhìn oa nhi này sợ hãi thế nào, gương mặt méo xệch, mắt thì sắp khóc.

- Viện Dung, sao lại vô lễ như vậy? Còn không mau bồi tội với tam tiểu thư?

Nếu như chuyện khác Đồng Thiết sẽ nghe theo Lý Nho, nhưng Mi Trinh vũ nhục Đồng Phi, đó chính là động đến nguyên tắc của hắn.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng:

- Kẻ vũ nhục đại đô đốc, giết... Ta đã không giết cô ta thì chính là vận khí của cô ta.

Ý là: muốn ta nhận lỗi? Đừng mơ. Ta không giết đã là vạn hạnh cho cô ta rồi.

Lý Nho cũng không còn cách nào với Đồng Thiết.

Nếu là vì sau lưng Đồng Thiết là Đồng Phi thì là chuyện nhỏ. Quan trọng nhất phía sau hắn còn một Đồng Viện.

Đây chính là đệ đệ do Đồng Viện nhận, Lý Nho ai cũng không sợ, chỉ sợ mỗi Đồng Viện. Huống chi Tế Từ còn là mẹ nuôi của Lý Thường.

Mi gia với Đồng gia... Quan hệ cũng không phải đơn giản.

Những người đang ngồi ngoại trừ Việt Hề suy nghĩ đơn thuần, thì Mã Kiều cùng Tưởng Kiên không khỏi âm thầm kêu khổ.

Loại chuyện này khẳng định là cơ mật.

Không biết thì cũng thôi, nhưng hiện giờ đã biết, chỉ sợ hai người hần có muốn rời Tây Vực cũng khó bằng trời.

Hai người nhìn nhau cười khở lắc đầu. Hai người không hận Từ Thứ, Thạch Thao đã lừa gạt bọn họ tới đây, nhưng bọn họ lại cảm thấy tức giận với Mi Trinh. Tiểu nha đầu người không ở nhà mà chạy đến đây làm chi? Người chạy đến đây thì cũng thôi, sao đang yên đang lành lại nói năng nhăng cuội? Ở chỗ này mà dám chửi bới hổ lang chi tướng, quả thật bất tự của người rất tốt, bằng không nhất định sống không bằng chết.

Chỉ có thể thương thay hai người hần gặp phải tai bay vạ gió.

Lý Nho vừa trấn an Mi Trinh, đồng thời phái người tới Hán An báo cho Mi Phương. Dù sao đây là muối của Mi Phương, mà Mi Phương trong toàn bộ kế hoạch của Lý Nho lại chiếm vị trí tương đối quan trọng, cho nên cũng không thể chậm trễ.

Có lẽ sẽ có người cảm thấy kỳ lạ: Mi Trinh sao lại chạy đến Tây Vực? Mi Trúc trông vậy lại là một người rất nghiêm cẩn, sao có thể để Mi Trinh chạy đến Từ Châu? Huống chi bây giờ thời cuộc hỗn loạn, sao hần lại yên tâm để Mi Trinh ra ngoài?

Điều này cũng phải nói lại.

Tào Tháo lui binh Từ Châu, nhưng trước khi rời đi đã trắng trợn tung lời đồn, nói Lưu Bị có lòng quấy rối Từ Châu.

Đào Khiêm cũng biết lần này có thể bảo vệ Từ Châu cũng là nhờ có Lưu Bị và Thư Hộc. Nhưng như vậy không có nghĩa là hần sẽ dâng Từ Châu cho Lưu Bị. Chỉ là cũng không tiện nói thẳng tuột: Ở đây đã hết chuyện của người, người có thể về nhà được rồi.

Mà dù Lưu Bị đồng ý, Tự Cốc cũng không đồng ý.

Huống chi Lưu Bị còn vì việc Từ Châu của Đào Khiêm hần mà tung tích huynh đệ kết nghĩa không rõ, sao hần có thể mở miệng cho được?

Suy nghĩ mãi, cuối cùng là Mi Trúc có ý kiến:

- Đào công, hôm nay Tào Tháo đi không có nghĩa sau này hần không trở lại. Nên nhớ Biên Chiêu Duyên Châu thanh thế lớn như vậy, nhưng cũng không đỡ được binh mã của Tào Tháo. Huống chi Đào công quên mất Lưu Do Dương Châu sao?

Đào Khiêm ngạc nhiên:

- Người nói Lưu Do sẽ tìm ta gây rối?

- Đào công, Từ Châu tiền lương sung túc, nhân khẩu đông đảo. Đừng nói Tào Tháo không bỏ qua, đổi lại là ai cũng không dễ dàng từ bỏ. Lưu Do hiện nay bởi Tôn Sách mà sút đầu mẻ trán. Đừng thấy Tôn Sách thể mạnh mà lầm, theo ta đoán năm sau khi chiếm được Dự Chương, Lư Giang, Tôn Sách chắc chắn sẽ hoà giải với Lưu Do, bởi vì hần cần thời gian để ổn định Dự Chương và Lư Giang.

Đào Khiêm nhú mày trầm tư.

- Tôn Sách thu được Dự Chương, Lư Giang sẽ trở thành uy hiếp với Kinh Châu... Đừng quên Giang Hạ là cửa ngõ Kinh Tương. Cho nên mặc kệ Tôn Sách có đồng ý hay không, hần cũng phải đình chiến với Lưu Do, đồng thời còn phải ổn định hai nơi Dự Chương, Lư Giang. Càng cần trấn an Lưu Biểu, bằng không hần sẽ hai mặt thụ địch... Tôn Sách dù mạnh cũng không thể bằng bản lĩnh của Đồng gia tử kia.

Đào Khiêm gật đầu lia lịa, biểu thị đồng ý với luận điểm của Mi Trúc.

- Đến lúc đó, Lưu Do hoặc là phải tiếp tục đánh Tôn Sách, hoặc là phải mở rộng địa bàn hơn nữa để tương lai chống lại Tôn Sách. Nhưng nếu hần mất liền hai quận, sợ rằng hần sẽ không có can đảm đánh tiếp với Tôn Sách, nếu vậy thì hần sẽ chuyển chú ý tới...

Mi Trúc cũng không nói tiếp, nhưng Đào Khiêm cũng đã hiểu.

Đúng vậy, Lưu Do không dám đánh Tôn Sách, như vậy chắc chắn sẽ tìm hấn gây phiền phức.

Dù sao lúc trước Đào Khiêm hấn cũng từng có ý với Dương Châu... Nếu không phải tại Tào Tháo, nói không chừng Cửu Giang đã nằm trong tay hấn rồi.

Vừa nghĩ như thế, Đào Khiêm cũng không hối hận vì đã giết cả nhà Tào Tháo nữa.

Tào Tháo người không lo phát triển ở phương bắc, lại chạy đến tìm ta gây phiền phức làm gì?

Mi Trúc nói:

- Như vậy Đào công chính là hai mặt thụ địch, cho nên trước mắt Lưu Bị này không thể đi, cũng không thể lưu.

Không thể đi, cũng không thể lưu?

Đào Khiêm thấy hồ đồ, không nhận được hỏi:

- Tử Trọng chỉ giáo cho.

Mi Trúc, tự Tử Trọng, trước đây Đào Khiêm đều gọi thẳng tên hấn, nhưng hôm nay lại gọi tự, chẳng khác nào kéo quan hệ gần lại.

Trước đây sao không nhìn ra Mi Tử Trọng này lợi hại như vậy chứ?

Mi Trúc trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Những lời này của hấn đều là do Mi Long chỉ cho. Đương nhiên Mi Long cũng không có bản lĩnh này, nhưng Lý Nho, Giả Hủ thì đều tinh thông. Hôm nay nói ra quả thật không giống người thường, chẳng phải khiến lão đại Đào Khiêm cũng phải ngoan ngoãn cúi đầu nghe theo sao?

Loại cảm giác này chỉ có thể diễn tả bằng một chữ: khoái.

Mi Trúc nói:

- Mặc kệ Lưu Bị có mưu đồ Từ Châu hay không, nhưng có một vấn đề, đó chính là không thể để hấn lập danh vọng tại Từ Châu, bằng không ngày khác Đào công... Thế nhưng chúng ta có thể yêu cầu Lưu Bị, Thư Hộc chống Tào Tháo, Lưu Do. Bọn họ đánh nhau sút đầu mẻ trán, Đào công có thể nhân cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức, chiêu binh mãi mã, hấn có thể tạo ra sóng gió thế nào?

Một phiên diễn thuyết này khiến cho Đào Khiêm tâm hoa nở rộ.

- Tử Trọng mau nói, chúng ta nên làm thế nào?

- Đào công quên rồi sao? Bái Quốc bên cạnh Hạ Bi tương ứng với Bành Thành, lại nối liền Cửu Giang... Tào Tháo muốn đánh Từ Châu phải đi qua Bái Quốc, Lưu Do nhìn trộm Từ Châu ta cũng cần qua Bái Quốc. Mà Bái Quốc này mặc dù trong tay chúa công, nhưng cũng không phải lãnh địa của Từ Châu. Có điều chúa công quên Nhữ Nam tiếp giáp Đãng sơn còn có một đạo Hoàng Cản nữa sao?

Mi Trúc vừa nói thế Đào Khiêm liền nghĩ lại.

Quả thật trong núi Nhữ Nam kia...

Lũ cường đạo đó rất khó đối phó, thường xuyên quấy rối Từ Châu, khiến cho Đào Khiêm phiền không chịu nổi.

- Ý của ngươi là... Cho Lưu Huyền Đức tới tiểu Bái?

Tiểu Bái, cũng chính là tên khác của Bái huyện. Đến lúc đó có Lưu Bị ngăn ở phía trước, ta ở nhà cứ an tâm phát triển. Cho dù hấn chiếm tiểu Bái, nhưng ba mặt thụ địch, làm sao có thời gian phát triển? Đợi thời cơ chín muồi, ta lại cho hấn một đao...

Diệu, thật sự là diệu.

Đào Khiêm không nhận được vỗ tay cười to:

- Mưu của Tử Trọng quả nhiên inh.

Đồng Phi muốn Lưu Bị quấy rối Tào Tháo ở Từ Châu, vì vậy Lưu Bị không thể rời khỏi Từ Châu. Có lẽ chính bản thân Lưu Bị cũng không muốn rời Từ Châu.

Tình thế phát triển đúng như dự liệu của Giả Hủ.

Tào Tháo đánh tan Biên Chiêu, đoạt lại Duyên Châu, mà Tôn Sách sau khi công chiếm Lư Giang thì giết chết thái thú Lư Giang Lục Khang, tự nhận thảo nghịch tướng quân. Có điều cũng vì vậy mà phải ngừng công kích Lưu Do, làm cho Giang Đông tạm thời yên ổn.

Tất cả đều phát triển rất thuận lợi...

Duy có một việc không tốt lắm, Lưu Bị đã 35, 36 tuổi mà vẫn chưa thành gia. Hắn lại vừa ý muội muội của Mi Trúc, Mi Trinh.

Mi Trinh đang tuổi đôi chín như hoa như ngọc, sao lại coi trọng người thiếu một lỗ tai như hắn?

Thế nhưng Đào Khiêm vì muốn mượn hơi Lưu Bị, không ngờ định gả Mi Trinh cho Lưu Bị. Mi Trúc rơi vào đường cùng đành phải để cho Mi Trinh rời Hạ Bi. Đối với bên ngoài nói thì là đi tìm mối làm ăn.

Cứ như vậy Mi Trinh theo thương đội một đường tây du tới Tây Vực, tới nương tựa nhị ca Mi Phương.

Lý Nho cũng không tiện hỏi nhiều, dù sao cũng không phải chuyện nhà mình, chỉ có thể đợi Mi Phương tới rồi nói.

Từ Thứ lần thứ hai nói muốn bái kiến Đồng Phi.

Lý Nho nói:

- Nguyên Trực muốn gặp chúa công thì phải đợi thêm mấy ngày nữa.

- Vì sao?

- Lẽ nào người không thấy toàn bộ Trương Dịch đang làm gì sao? Thực không dám dấu, chúa công đầu năm đoạt lại Tha Kiền thành, hiện đổi tên thành Thú huyện, còn thiết lập Tây Vực Đô hộ phủ ở đó.

- A.

Tin tức này quả thật ngoài ý liệu của mọi người.

Quy Tư nằm xa ở trung bộ Tây Vực, người bốn quận Hà Tây đối với việc này cũng không quá rõ ràng. Chỉ biết là Võ Công hầu đánh một trận thắng một trận ở Tây Vực, biểu dương uy phong Đại Hán, tái hiện lại hùng phong quân năm xưa.

Nhưng tin tức cụ thể thì vẫn được giữ bí mật.

Đừng nói đám người Từ Thứ không biết, ngay cả rất nhiều người Trương Dịch có lẽ cũng không biết.

Khi mọi người được nghe tin tức này thì cảm thấy vô cùng phấn chấn. Việt Hề càng không nhịn được nắm chặt tay, toàn thân rung lên nhè nhẹ.

Lý Nho liếc mắt nhìn Mã Kiều và Tưởng Kiền, cười nói:

- Ô Tôn, Đại Uyển hiện nay đã kết minh cùng Bắc Hung Nô và Khang Cư, định đoạt lại Quy Tư. Chúa công đã mang binh đến Tây Vực, chuẩn bị triển khai tấn công toàn diện Đại Uyển, cho nên hiện tại y đang ở Thú huyện. Tin tức báo về nói chúa công đã lĩnh binh xuất phát, đi về hướng sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc để chặn đại quân Ô Tôn.

Mã Kiều, Tưởng Kiền làm sao mà không hiểu ý tứ cái liếc mắt kia của Lý Nho.

Biết càng nhiều người ta càng có lí do để lưu mình lại. Lúc này muốn rời Tây Vực chỉ sợ là khó hơn lên trời...

Lý Nho nói:

- Nguyên Trực, người không ngại thì cứ ở chỗ này chờ, đợi đại chiến kết thúc ta sẽ phái người đưa người tới Thú huyện. Vừa lúc mẫu tử người đã lâu không gặp, cứ ở lại Cư Diên đoàn tụ với mẫu thân người một thời gian, người xem như vậy được chăng?

Đây là chuyện thường tình thế nhân, nếu là người bình thường đương nhiên sẽ không từ chối.

Nhưng Từ Thứ không phải người bình thường.

8 năm chất chứa tâm tư đèn đáp Đồng Phi, lúc này đại chiến đã bắt đầu, hắn sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Lập tức đứng thẳng người dậy:

- Đại nhân, chúa công ân cứu mạng với ta, lúc này đại chiến trước mắt ta nào có thể trở mặt nhìn? Ta nguyện tới sơn khẩu kia, kề vai chiến đấu với chúa công. Ta nghĩ mẫu thân nhất định sẽ tán thành.

Lý Nho ngẩn ra, nhìn Từ Thứ tán thưởng.

Đúng là một nam nhi nhiệt huyết.

- Nguyên Trực, người muốn đi ta cũng không ngăn người. Có điều người cứ tạm thời bình tĩnh một chút, về qua nhà gặp mặt mẫu thân người. Ngày mai Đồng giáo úy sẽ áp giải quân nhu tới sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc, lúc đó nếu như người muốn đi thì có thể đi cùng Đồng giáo úy.

- Đa tạ đại nhân.

Từ Thứ thi lễ thật sâu, rạp người đến tận đất.

Thạch Thao bên cạnh muốn mở miệng, lại bị Lý Nho ngăn lại.

- Quảng Nguyên, người thì tạm thời không nên đi. Lúc này toàn bộ Tây Vực đều bận rộn vì chiến sự tiền phương, người nếu đã theo Bằng công học tập nhiều năm, không bằng lưu lại giúp ta một chút. Thế này đi, người đến Đề Trì, bên Hoàng Tăng Thứ đang rất cần nhân thủ.

Lý Nho không biết bản lĩnh của Thạch Thao thế nào, nhưng lúc này nhu cầu nhân thủ của hắn đang rất cấp bách.

Không chỉ có hắn, toàn bộ quan viên hiện nay không ai nhàn rỗi. Có điều nếu như nói nơi cần người nhất, thì chính là Đề Trì của Hoàng Thiệu, nghe nói đã mấy ngày chưa được nghỉ ngơi.

Trong tay Đồng Phi thật ra cũng không có nhiều nhân thủ để sử dụng.

Cho nên sĩ tử chính là bảo vật của Đồng Phi, càng không nói đến Hoàng Thiệu đã theo Đồng Phi từ rất sớm. Nhiều năm qua cần cù chăm chỉ, trung tâm nhất nhất, chưa bao giờ có nửa câu oán hận.

Đồng Phi cũng coi trọng Hoàng Thiệu, Lý Nho cũng thích người này.

Hoàng Thiệu không tranh quyền đoạt lợi, cũng không giành danh tiếng với người. Nhiều năm như vậy nhưng hắn cũng chưa có tiếng tăm gì. Rất nhiều người chẳng biết Hoàng Thiệu là ai. Thế nhưng người trong nội bộ của Đồng Phi rất rõ ràng, nếu luận công lao, thì toàn bộ Trương Dịch này không ai có thể so được với Hoàng Thiệu.

Kể cả là Giả Hủ cũng không so được.

Lý Nho nói xong tưởng rằng Thạch Thao sẽ đồng ý ngay.

Nhưng không nghĩ Thạch Thao lại nói:

- Sở học của ta là luật lệ chính pháp, chỉ sợ đến Đề Trì cũng không giúp được Hoàng tướng quân. Có điều ta xin đề cử một người... Mã Bá Lương tình nguyện về nội chính, chuyện lớn chuyện nhỏ đều đảm đương được, sao không mời hắn hỗ trợ?

Hoàng tướng quân chính là Hoàng Thiệu, lúc này được Đồng Phi phong làm Điện Nông trung lang tướng, chủ quản Đề Trì.

Mã Kiều vừa thấy Thạch Thao đứng lên nói liền biết không hay, nhưng cũng không thể ngăn lại. Thấy Lý Nho đang nhìn mình, hắn đành cười khổ đứng dậy:

- Đại đô đốc biểu dương uy vũ Hán quân ta, quả thật là tấm gương ọi con dân Đại Hán. Nếu đại nhân không chê học sinh tài sơ học thiển, học sinh nguyện góp chút sức lực.

Ngụ ý là: ta hỗ trợ, thế nhưng ta không định đầu nhập vào Đông Phi. Việc ta làm chỉ là việc mà mọi con dân Đại Hán phải làm, đợi mọi chuyện xong xuôi thì lúc đó tính, đi hay ở là quyền của ta, ít nhất hiện tại ta sẽ ở lại.

Lý Nho cũng đã nghe ra ý tứ trong lời nói của Mã Kiều, vì vậy bèn mỉm cười.

- Đã như vậy phải làm phiền Bá Lương rồi.

- Lý đại nhân, ta cũng muốn góp chút sức lực, nguyện tới sơn khẩu gì gì kia ngăn tặc quân Ô Tôn, chẳng biết có được hay không?

Việt Hề đứng lên, cung kính nói:

- Vừa rồi Mã Kiều cũng nói đây là việc mà mọi con dân Đại Hán nên làm.

321. Chương 321: Đại Quyết Chiến (4)

Lý Nho suy nghĩ một chút rồi cũng đồng ý với hắn.

Dù sao Việt Hề này trông vậy cũng không đơn giản...

Áp lực của Đông Phi ở sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc cực lớn, nghe nói tất cả đều thuộc cấp dưới trướng đều đã phải ra ngoài, ngay cả hộ vệ Vũ An Quốc, Vương Nhung của y cũng phải đi tác chiến. Bên người chỉ còn một mình Cam Bôn, cho dù có thêm Đông Thiết thì Lý Nho vẫn cứ lo lắng.

Thêm một người thì thêm được một phần lực lượng.

Huống chi Việt Hề này cũng không phải là một người thường.

Đêm đó, Lý Nho sắp xếp cho đám người Mã Kiều, Việt Hề, Tướng Can xong thì lại cùng Đông Viện đứng ra, tiếp đãi Mi đại tiểu thư Mi Trinh.

Từ Thứ và Thạch Thao trở về nhà của hai người ở Cư Diên thành.

Từ mẫu thấy con trai xa cách 8 năm trở về thì không nhịn được ôm Từ Thứ khóc rống, kể lể cách biệt nhớ thương.

Tuy vậy, khi Từ mẫu nghe con trai nói ngày mai muốn theo quân xuất chinh thì dù lòng không muốn, nhưng cũng không giữ Từ Thứ lại.

Trái lại còn đi vào trong nhà, lát sau lấy ra một bộ bì giáp cùng một thanh bảo kiếm.

Từ mẫu giao bì giáp cùng bảo kiếm vào trong tay Từ Thứ.

- Đại đô đốc bị người gian hãm hại, nhưng không ngừng biểu dương uy nghiêm Hán thất ta. Giáp trụ cùng bảo kiếm này là mẹ xin từ chỗ tử tiểu thư về. Mẹ nghĩ khi con trở về sẽ giao nó cho con, để con phục vụ đại đô đốc... Nếu có một ngày đại đô đốc thực sự thất bại, mẹ cũng sẽ mặc giáp trụ, cầm bảo kiếm đốc sức cho đại đô đốc.

Lời này rất mộc mạc, không có bất cứ câu từ hùng hồn chấn động nhân tâm nào.

Từ Thứ quỳ phịch xuống đất, hai tay cầm lấy bì giáp cùng bảo kiếm kia, run giọng:

- Con nhất định nhớ kĩ lời mẫu thân dạy hôm nay. Cho dù chết cũng sẽ chết trước đại đô đốc, tuyệt sẽ không làm kẻ tiểu nhân tham sống sợ chết.

Từ mẫu nghe vậy không khỏi chảy lệ, nhưng khuôn mặt lại nở nụ cười...

Từ Thứ cùng Việt Hề mang theo mong đợi đến sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc, nhưng lại bị tình hình nơi đây làm ngây đại.

Bọn họ không thấy Đồng Phi, bởi vì hai ngày trước Đồng Phi đã dẫn theo 500 Nguyên Nhung quân mà Hoa Hùng cương quyết giao cho y tiến vào Ô Tôn.

Sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc là nơi giao nhau của Thiên Sơn và Thông Lĩnh.

Ba mặt Nam, Đông, Bắc địa thế bằng phẳng, hướng tây vòng quanh Hà Cốc, tạo thành một không gian rộng khoảng chừng 4 dẫn.

4 dẫn, nếu tính theo phương pháp của hậu thế thì khoảng bằng trên dưới 100m.

Trong vòng 4 dẫn này, trên sườn núi dốc không ai ngờ tới chính là nơi đóng quân của Hán An quân.

Ở đây không có hào cao rào sâu, cũng không có tường thành kiên cố nào.

Ngoại trừ vài hàng rào mộc dựng tạm lên, thì cũng không còn công sự phòng ngự nào khác.

Trên đường tới đây Từ Thứ cũng hiểu rõ về nơi này, hẳn biết rõ nếu không có thành cao hào sâu cản trở, thì dù Đồng Phi có năng lực thông thiên cũng không ngăn được 10 vạn đại quân Ô Tôn, thậm chí số lượng có thể còn nhiều hơn, sức chiến đấu điên cuồng hơn.

Chủ tướng đóng ở sơn khẩu là Khúc Nghĩa.

Khi bọn Đồng Thiết tới Khúc Nghĩa đang thị sát sơn khẩu với Cam Bôn, vẻ mặt khổ sở, trong lòng suy nghĩ.

Một chỗ thế này thì đánh thế nào được?

- Viện Dung, người tới là tốt rồi.

Cam Bôn không quen Đồng Thiết, nhưng Khúc Nghĩa và Đồng Thiết là lão bằng hữu. Vừa nhìn thấy Đồng Thiết, hẳn đã tiến đến ôm một cái thật chặt.

Còn Việt Hề lại chú ý đến Cam Bôn, bởi từ trên người hán tử hùng vĩ này, hẳn có thể cảm nhận được khí thế mà chỉ có cường giả mới có. Cam Bôn cũng quan sát hẳn, khi ánh mắt hai người gặp nhau, hai người đều cảm nhận được lực lượng cường đại trên cơ thể đối phương. Nếu không vì đại chiến sắp đến, không khéo hai người sẽ tỉ thí trước một phen.

- Chúa công sao lại xuất kích?

Nghe Khúc Nghĩa nói xong, Đồng Thiết nhất thời nóng nảy:

- Lão Khúc, sao người lại để chúa công thâm nhập hiểm địa, sao không ngăn cản y?

Khúc Nghĩa vẻ mặt đau khổ:

- Sao lại không? Ta chỉ còn thiếu nước ôm chân chúa công nữa mà thôi... Nhưng tính tình chúa công thế nào người cũng biết, một khi đã quyết định thì đến cả Thiên Vương lão tử cũng bó tay. Ta thì có cách nào?

- Thế nhưng...

Nhưng Từ Thứ ngắt lời Đồng Thiết:

- Viện Dung, chúa công làm như vậy là đúng.

- Hả?

- Chỉ sợ khi chúa công đảm đương nhiệm vụ này đã có ý định như vậy. Nếu nói kinh nghiệm thủ thành, mặc dù dưới trướng chúa công đông tướng như mây, nhưng cũng không ai so được với chúa công. Bắt đầu từ lúc còn ở Uyển huyện, chúa công đã nhiều lần thủ thành. Ta nghĩ ngoại trừ mấy vị lão tướng quân, thì không còn ai thông hiểu phòng ngự hơn y.

Khúc Nghĩa qua Đồng Thiết đã biết được lai lịch Từ Thứ, lập tức hỏi:

- Điều này thì có quan hệ gì với việc chúa công xuất binh Ô Tôn?

- Tướng quân chớ quên, luận phòng ngự chúa công xuất sắc, nhưng nếu nói kị chiến, ai có thể so được với chúa công về nắm bắt thời cơ chiến đấu? Năm đó khi y đưa ta tới Lộc Môn sơn từng nói một câu rất ý tứ: Địch tiến ta lui, địch lui ta đuổi, địch mệt ta quấy... Lúc đó chúa công nói chiến thuật này gọi là du kích chiến thuật.

Khúc Nghĩa yên lặng nghe, gật đầu lia lịa.

- Nói về du kích chiến, lần này chúa công xuất binh tuyệt đối không phải để đánh người Ô Tôn, có lẽ còn vì mục đích lớn hơn là kiềm chế người Ô Tôn, cho nên chắc chắn sẽ phát huy chiến thuật này đến cực hạn. Khúc tướng quân, chắc hẳn trước lúc xuất phát, chúa công đã dặn dò tướng quân.

Khúc Nghĩa gật đầu:

- Đúng vậy, chúa công nói y sẽ nghĩ cách ngăn chặn đại quân Ô Tôn mười ngày, mệnh ta ở đây dựng cứ điểm phòng ngự. 10 ngày sau y sẽ dẫn quân quay về sơn khẩu, đến lúc đó ta phải dựng xong, bằng không sẽ xử theo quân pháp... Nhưng giờ đã là ngày thứ ba rồi... Người cũng thấy đấy, ở đây chẳng có cái gì, làm sao dựng được một cứ điểm vững chắc chứ?

Từ Thứ nhíu mày quan sát bốn phía.

Lúc này đang tháng 11, chính là lúc tam cửu hàn đông giá rét. Tây Vực đã rơi tuyết mấy lần, vì vậy khi nhìn xung quanh chỉ thấy một màu trắng xóa.

Từ Thứ đo đạc độ rộng của sơn khẩu, sau đó đi cùng Cam Bôn leo lên hai bên sơn lĩnh.

Hắn vẫn không nói gì, khi thì ngồi xổm xuống bới đất, khi thì bước vội mấy bước quan sát độ dốc của sơn khẩu.

Mãi cho đến lúc tối hắn vẫn không nói lời nào.

Trở lại doanh trại tạm thời, Từ Thứ lại muốn xem danh sách vật phẩm quân nhu, nghiêm túc xem kĩ. Hắn không chút hoang mang, nhưng đám người Khúc Nghĩa lại không nhịn được. Cũng may có Đồng Thiết ngăn cản, vài lần muốn qua hỏi nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Cả đêm đó, tất cả mọi người cảm thấy tâm tình nôn nóng bứt rứt.

Sáng sớm hôm sau, Khúc Nghĩa bị một trận ồn ào đánh thức.

Hắn khoác thêm áo khoác dày rồi bước ra khỏi trung quân đại trường, đập vào mắt hắn là cảnh mọi người đang trong không khí khẩn trương bận rộn.

- Nguyên Trực, đây là...

Nhìn trong doanh trại bày mấy chiếc nồi lớn, bên cạnh có người không ngừng dùng xẻng xúc tuyết vào nồi, đồng thời còn có người xúc từng thùng tuyết đọng trên sườn núi xuống, tất cả đều đổ vào trong nồi. Một nhóm người khác thì lấy bùn đất nhào nhét đầy vào bao tải.

Đồng Thiết dẫn Kị Kích sĩ chặt bỏ sạch cây trong sơn khẩu, dựng thành bộ khung tường bao.

Nhét bao tải đất vào trong tường bao, không chỉ chỗ này làm vậy, mà hai bên sơn lĩnh cũng làm vậy.

Khúc Nghĩa rất nghi hoặc kéo Từ Thứ lại:

- Người đang làm gì vậy?

Từ Thứ dường như là một đêm không ngủ nghỉ, trong mắt đầy tơ máu.

Có điều nhìn qua tinh thần hắn vô cùng tốt, cười ha ha:

- Đương nhiên là xây công sự lâu. Khúc tướng quân, lẽ nào người quên rồi, năm đó chúa công ở Huỳnh Dương ngăn hơn mười vạn đại quân chư hầu Quan Đông thế nào sao? Hôm qua ta xem qua danh sách vật

tư, thấy trước khi xuất chinh chúa công đã báo Cự Diên thành mang tới mười vạn cái bao tải, chắc hẳn chính là có suy nghĩ như vậy.

Huỳnh Dương, thì thành...

Đây là việc Khúc Nghĩa có ấn tượng sâu sắc nhất.

Sau cuộc chiến hần từng qua nhìn qua, chỉ tiếc là lúc đó đã thi thành đã không còn, chỉ có thể hoài cảm tình hình chiến đấu thảm liệt lúc đó.

- Nguyên Trực, thực sự có thể chứ?

Từ Thứ cười nói:

- Chắc chắn được, hiện nay đang lúc tam cử băng hàn, nhiệt độ Tây Vực so với Huỳnh Dương lúc trước còn lạnh hơn gấp bội. Ha ha, đêm qua ta cho người làm thử, nấu một nồi nước nóng để ngoài, nhưng chỉ trong chốc lát đã đông thành băng cứng. Ở đây có cái gì nhiều? Chính là tuyết và bùn đất... Chỉ cần chúng ta dựng tường bao, ngày mai sẽ có được một tòa thành không gì phá nổi. Ngoài ra hai mặt sơn lĩnh cũng cần phái người phòng ngự, như vậy chúng ta sẽ tạo được một bức chắn. Chúng ta có thể hoàn toàn thoải mái, mọi chuyện sẽ hoàn thành trong vòng sáu ngày khi chúa công quay lại.

Dù sao Từ Thứ cũng còn trẻ tuổi. Hần vừa nói xong mới ý thức được mình đã quá đà.

Khúc Nghĩa mới đúng là chủ tướng Đồng Phi cất cử đến đây, hẳn không thông báo trước cho Khúc Nghĩa mà đã tự ý hành động...

Hần không nhịn được liếc mắt nhìn Khúc Nghĩa, trong lòng cảm thấy thấp thỏm.

Cũng may Khúc Nghĩa đang nghĩ ngợi tính khả thi của việc này cho nên cũng không để ý.

Có điều vẫn nên xin lỗi với Khúc tướng quân, thỉnh hần trách tội. Bằng không bản thân vừa tới đã để lại ấn tượng không tốt thì không hay.

Sáng sớm, trên Nạp Luân hà sương mù dày đặc.

(Nạp Luân hà: sông Naryn dài 807 km, bắt nguồn từ núi Thiên Sơn Kyrgyzstan chảy qua Uzbekistan, Kyrgyzstan)

Nước Nạp Luân hà hôm nay trong vắt, từng khối băng trôi va chạm vào nhau, phát ra tiếng kêu răng rắc.

Ở nơi đây không hoang vắng giống hậu thế, cũng không có bờ cát vàng mênh mông vô tận. Trên thực tế những năm cuối thời Đông Hán, Tây Vực không hề có hiện tượng sa mạc hóa, ngược lại khắp nơi màu xanh, chốn chốn bạt ngàn sinh cơ.

Về phần Tây Vực bắt đầu trở nên hoang vu từ lúc nào Đồng Phi cũng không biết. Đường triều? Tống triều? Cũng có thể là...

Cái đó không có bất cứ quan hệ gì với y, dù sao y cũng muốn bảo vệ cho màu xanh nơi đây. Có điều điều kiện tiên quyết chính là phải chinh phục những thổ địa này.

Dọc theo Nạp Luân hà đi xuống, chính là Xích Cốc thành.

(Xích Cốc thành: thủ đô Ô Tôn, cách Trường An 8900 dặm ~ 4500km)

Đương nhiên từ nơi này đến Xích Cốc thành còn rất xa, cho dù có cưỡi bảo bối sư tông thú cũng phải mất vài ngày lộ trình.

Đồng Phi muốn đánh tới Xích Cốc thành.

Có điều hiện tại y phải giải quyết thị trấn trên Nạp Luân hà này.

Đúng như Từ Thứ suy đoán, khi Đồng Phi tới sơn khẩu liền nhận được tin Ô Tôn đã bắt đầu triệu tập đại quân, vì vậy quyết định mạo hiểm... Ừm, có lẽ là mạo hiểm, có điều so với những lần trước đây thì lần này đã có mục đích rõ ràng, nói không chừng sẽ càng thêm kích thích...

Hít thật sâu không khí lạnh, Đồng Phi cố nén xung động muốn thở trong lòng.

Đồng Phi cúi người xuống vuốt bờm mềm mại của sư tông thú, có một tiểu giáo dắt một con ngựa khác tới cạnh y.

Trời bên Tây Vực sáng muộn hơn so với Quan Trung!

Có lẽ ở đây khác mùi giờ với Trung Nguyên, nhưng khác bao nhiêu thì Đồng Phi cũng không rõ.

Đồng Phi đưa tay tháo xuống Lôi Âm chùy, một chiếc đặt lên yên ngựa, hai chân đạp lên bàn đạp, gót chân khẽ thúc bụng sư tông thú. Sư tông thú ngẫm hiểu, chậm chậm chạy về phía thị trấn trên Nạp Luân hà...

500 Nguyên Nhung quân cũng hành động theo Đồng Phi.

Hán An đao kéo trong tuyết tạo thành từng vết, từng vết.

Mắt thấy đại môn thị trấn phía trước dần hiện rõ, Đồng Phi đột nhiên đứng dậy, sư tông thú hí to mâu thuẫn, tung vó chạy như điên.

20 bộ, chỉ còn cách đại môn thị trấn kia 20 bộ.

Chỉ nghe tiếng gió rít gào truyền đến, một thanh Quỷ Khốc mâu găm chặt trên cửa gỗ, cán mâu vẫn còn rung lên bần bật.

Đây là tuyệt sát lệnh.

Đồng Phi ném Quỷ Khốc mâu, tay phải cầm đại chùy lên.

Sư tông thú đã vọt tới trước đại môn, Đồng Phi dồn khí đan điền, giương chùy đập mạnh lên đại môn một phát, chỉ nghe một tiếng ầm ầm phát ra, vang vọng trong bầu trời đêm.

Tiếp đó Hán An quân đồng loạt găm lên, như cơn gió ào vào trong thị trấn...

Diện tích của Nạp Luân trấn cũng không lớn, khoảng chừng 800 bộ, hơn 3000 người.

Nếu như đối với mặt bằng chung các nước Tây Vực thì đây cũng là một phương lớn, có điều ở Ô Tôn thì chỉ là một thị trấn nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng nơi đây lại chính là nơi mâu dịch quan trọng nhất của ba nước Ô Tôn, Đại Uyển và Quy Tư.

Gần như toàn bộ hàng hóa đều thành giao ở đây, mặc dù Quy Tư hiện giờ đã không còn, nhưng Nạp Luân trấn vẫn là nơi dừng chân của thương nhân Tây Vực như trước. Tuy đối với chiến lược lần này nơi đây không quan trọng, nhưng nơi đây lại rất quan trọng với Ô Tôn.

Đồng Phi cũng không biết tầm quan trọng của thị trấn này, ý của y là chỉ muốn đánh phủ đầu, khiến cho người Ô Tôn sợ hãi.

Cho nên khi gặp thị trấn này, Đồng Phi liền quyết định đánh.

Nguyên Nhung quân sau khi chạy vào Nạp Luân trấn thì lấy từ túi trên lưng ngựa ra một bình đầy dầu hỏa, ném về các căn nhà trông thô sơ đơn giản trên đường. Sau đó hỏa chiết tử lay động theo gió, khi ánh lửa bắn ra thì ném về phía các phòng xá.

Toàn bộ Nạp Luân trấn thoáng cái đã chìm trong biển lửa.

Thử nghĩ một thị trấn nhỏ, lại còn nằm giữa đất Ô Tôn thì ai lại đến sinh sự?

Toàn bộ thị trấn cộng lại cũng chỉ khoảng hai, ba trăm thôn binh, hơn nữa tiết trời lạnh thế này tất cả cũng đều đã đi ngủ.

Sau khi toàn bộ Nạp Luân trấn bắt đầu náo loạn, Nguyên Nhung quân quơ Hán An đao, thấy người chạy khỏi đám cháy là giết.

Đồng Phi sau khi đập vỡ đại môn Nạp Luân trấn thì ghìmen ngựa khoanh tay đứng nhìn.

Thực ra loại chém giết này hán cũng lười xuất thủ.

Đã có vũ khí tốt nhất, có chiến mã tốt nhất, lại có trang bị tốt nhất, mà Nguyên Nhung quân không đối phó được cả những người này, thì khi về Đồng Phi nhất định hủy chi nhân mã này đi, giảm bớt lương thực tiêu hao, bớt được quân phí vốn đã không dư dả.

Tiếng la hét, tiếng gào khóc âm ỉ khắp trấn... đã không còn làm tâm Đồng Phi lay động. Cái gọi là chính nghĩa, cái gọi là nhân ái đều là đồ bỏ.

Đây là chiến tranh, người không chết thì ta chết, chỉ cần có chút lòng nhân từ, sau này sẽ phải rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Sư tông thú rung đùi đắc ý, có vẻ không chút hứng thú với trường chiến đấu này.

322. Chương 322: Đại Quyết Chiến (5)

Trong nửa canh giờ giết chóc, có ánh lửa tận trời chiếu sáng thay bình minh.

Đồng Phi sau khi tính toán thời gian thì huyết lớn một tiếng, Nguyên Nhung quân nhanh chóng rời khỏi đám cháy theo Đồng Phi rút lui, biến mất trong màn đêm. Còn Nạp Luân trấn đã biến thành một đồng hoang tàn trong đồng lửa vẫn nổ lách tách.

Người Ô Tôn đang tập kết binh lực ở Xích Cốc thành, chuẩn bị cứu viện Đại Uyển.

Mười ba vạn đại quân, gần như là toàn bộ tinh nhuệ mà Ô Tôn có thể tập kết. Bọn họ cũng biết rõ, nếu Đại Uyển xong đời thì mục tiêu kế tiếp chính là bọn họ. Mặc dù Ô Tôn và Khang Cư, Bắc Hung Nô có minh ước, nhưng như vậy thì có thể thế nào?

Bắc Hung Nô hiện đang bị kiềm chân ở Kiên Côn, tạm thời không thể giúp Ô Tôn được gì.

Còn Khang Cư... Rõ ràng đã thương lượng trợ giúp lẫn nhau, thế nhưng chiến sự Đại Uyển đã bắt đầu mà Khang Cư vẫn không có động tĩnh. Có người nói Đại Nguyệt thị quốc đang mãnh công Khang Cư, khiến Khang Cư đành phải triệu tập binh toàn quốc chống lại.

Quốc lực Đại Nguyệt thị không kém, thế nhưng sao có thể so được với Hán quân?

Có điều không quan trọng, dù không có trợ giúp của Khang Cư và Bắc Hung Nô, nhưng Ô Tôn liên thủ cùng Đại Uyển vẫn không thể khinh thường.

Trong lúc người Ô Tôn chuẩn bị xuất binh, thì tin dữ Nạp Luân trấn truyền đến.

Toàn bộ hơn 3000 người trong thị trấn chỉ còn sống sót mấy trăm người, còn lại không chết vì bị giết thì cũng chết trong biển lửa.

Tướng Ô Tôn Tướng Đại Lộc Ông Quy Mị đã qua tuổi hoa giáp, ở Ô Tôn rất có danh vọng.

Vua của Ô Tôn xưng là Côn Di, còn Tướng Đại Lộc thì tương đương với ý nghĩa của tể tướng trong Hán ngữ, thống lĩnh quân chính Ô Tôn.

Kỳ thật Ô Tôn quốc cũng không quá hòa hợp.

Đại Côn Di Nguyên Quý Mị có huyết thống nhà Hán, tổ tiên từng kết hôn với Hán thất, cho nên đối với Hán thất rất có cảm tình.

Nhưng Ông Quy Mị thì khác, hán tự nhận máu chảy trong huyết quản là của người Hung Nô chân chính, cho nên ý niệm gần với Hung Nô hơn.

Ô Tôn quốc từng có tranh chấp giữa các Đại, Tiểu Côn Di, mặc dù đã dẹp nhiều năm, nhưng cũng không xóa bỏ được phân hóa trong nước.

Vì vậy khi Hán thất cường thịnh, quyền lợi của Đại Côn Di sẽ mạnh mẽ.

Một khi Hán thất suy yếu, quyền lợi của Tướng Đại Lộc thậm chí còn hơn cả Đại Côn Di, trở thành chủ sự chân chính của Ô Tôn.

Rất không may, lúc này Hán thất đang suy yếu, Tướng Đại Lộc Ông Quy Mị cũng vượt lên Nguyên Quý Mị, trở thành người có quyền quyết định ở Ô Tôn.

Nghe Nạp Luân trần gặp chuyện không may, bản năng phản ứng của Ông Quy Mị chính là tiêu diệt chi Hán quân này.

Nhưng đến lúc bình tĩnh thì lại nói với người dưới trướng:

- Hán quân làm như vậy nhất định là muốn trì hoãn thời gian xuất binh của chúng ta. Chúng muốn kéo dài, chúng ta liền không cho chúng toại nguyện. Truyền lệnh tam quân, tiếp tục thu xếp, chuẩn bị xuất binh đến sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc.

Theo ý nghĩ của Ông Quy Mị, chỉ cần có thể mang binh tới sơn khẩu, liên thủ cùng Đại Uyển tiền hậu giáp kích đánh bại Hán quân tại đây. Lúc đó trở lại bắt đám Hán quân nhỏ nhoi này còn không phải là việc dễ dàng? Nhưng lão lại quên mất chuyện này có ảnh hưởng thế nào đến Ô Tôn.

Trong lúc Ông Quy Mị tiếp tục tập kết nhân mã thì Đồng Phi dẫn Nguyên Nhung quân xuất hiện trên bình nguyên Ô Cổ Lí.

Người Ô Tôn rất ít khi dựng thành trấn, ngoại trừ Xích Cốc thành thì chỉ còn một số rất ít được dựng lên vì mục đích mậu dịch. Hầu hết thời gian người Ô Tôn đi du mục, di chuyển theo đồng cỏ và nguồn nước, đi tới đâu dựng doanh trại trên thảo nguyên đến đó.

Chớ coi thường người Ô Tôn du mục, bọn họ tuy vậy lại có rất nhiều ngựa tốt.

Tây cực mã, hãn huyết thú là bảo mã của Ô Tôn, Đại Uyển, cũng là mệnh mạch của hai nước.

Ô Cổ Lí có thủy thảo um tùm, là thiên đường du mục.

Mà Khổng Huyền của Ô Tôn ít nhất có hai phần ba là từ Ô Cổ Lí này.

Hiện nay Khổng Huyền đã tập kết ở Xích Cốc thành, phòng vệ của Ô Cổ Lí vì vậy cũng trở nên lỏng lẻo.

Đồng Phi ghìm ngựa nhìn ra, nói như lẩm bẩm:

- Đánh tới tận sào huyệt của các người, ta không tin các người có thể nhịn được.

Nhẹ gior tay lên, Nguyên Nhung quân phía sau đồng loạt gior Hán An đao lên.

Mắt nhìn khỏi bếp bốc lên từ doanh trại phía trước, hai mắt Đồng Phi nheo lại, chợt quát một tiếng:

- Sát!

Chữ “Sát” ra khỏi miệng, Nguyên Nhung quân cũng giục ngựa xung phong. Đồng Phi đi trước dẫn đầu, thúc ngựa phóng về phía doanh trại người Ô Tôn.

Lần này y muốn xuất thủ.

Người Ô Cổ Lí khác với người ở Nạp Luân trấn, ở đây nam nữ lão ấu hầu hết đều sinh hoạt trên lưng ngựa từ nhỏ. Một bộ lạc có ba nghìn người, cũng tương đương có ba nghìn chiến sĩ. Mặc dù bộ lạc trước mắt này nhìn qua cũng không lớn, hơn nữa tinh tráng đều bị điều đi Xích Cốc thành, nhưng dù vậy những người còn lại chỉ sợ cũng không dễ giải quyết.

Đây là một trận cứng đối cứng, Đồng Phi không thể khoan tay đứng nhìn.

Người của bộ lạc từ xa đã thấy Nguyên Nhung quân, theo tiếng kèn vang lên, mấy nghìn người từ trong doanh trại giết ra.

Lão giả dẫn đầu là thủ lĩnh bộ lạc, cưỡi một con ngựa to lớn, cầm đao xông lên trước nhất.

Khi khoảng cách còn 200 bộ, Đồng Phi vung tay phi ra Quỷ Khốc mâu. Chỉ nghe một tiếng rít chói tai, một mũi nhọn đã xuyên qua ngực lão giả kia, đồng thời đánh văng thân thể lão khỏi lưng ngựa rớt phịch xuống đất.

Vô số chiến mã chạy qua, lão giả kia trong chớp mắt đã tan xương nát thịt.

Đồng Phi cầm song chùy lên chạy ào vào trong loạn quân. Lôi Âm chùy mang theo tiếng gió vù vù liên tục đập trên quét dưới.

Y không biết đối thủ là ai, thậm chí không kịp nhìn những người đó là nam hay nữ, là bao nhiêu tuổi.

Song chùy vũ động, chạm ai người đó chết, mặc cho nhân số bộ lạc kia chiếm thượng phong, nhưng không ai cản nổi.

Nguyên Nhung quân vùng Hán An đao, nơi đi qua đều có máu thịt rơi xuống.

Lưỡi Hán An đao vô cùng sắc bén, còn binh khí của người Ô Tôn đương nhiên không thể so bì, không phải là bị chặt đứt thì cũng thành lưỡi răng cưa. Nguyên Nhung quân đánh cho người Ô Tôn gào khóc thảm thiết. Đao pháp của Nguyên Nhung quân cũng không phức tạp, thế nhưng chém giết trên chiến trường cực kì hiệu quả. Lúc bổ, lúc chém, lúc kéo, tạo thành sức sát thương cực lớn, khiến người Ô Tôn hồn vía lên mây.

Đồng Phi không đuổi tận giết tuyệt, sau khi đánh tan người Ô Tôn thì châm lửa đốt nhà, sau đó dẫn người cấp tốc rút lui, đi tìm mục tiêu kế tiếp.

Tuy nhiên chiến mã trong bộ lạc tất cả đều bị Nguyên Nhung quân dắt đi.

Có sư tông thú như vương trong loài ngựa, vì thế chiến mã cũng trở nên dễ bảo hơn.

Đồng Phi hiểu rất rõ, trên bình nguyên Ô Cổ Lí cần phải duy trì sự cơ động, vì thế chiến mã trở thành thứ không thể thiếu. Mang từ Thú huyện tới không bằng cướp ngay tại chỗ. Mười ba thiên Tôn Vũ chẳng phải cũng nói như vậy sao: Cướp đoạt một thạch lương thực của địch nhân chẳng khác nào tăng thêm 10 thạch cho bản thân, đối với ngựa cũng là đạo lí như vậy.

Chiến mã của người Ô Tôn không kém chút nào so với ngựa của Nguyên Nhung quân.

Thậm chí về mặt nào đó còn tốt hơn, duy chỉ có một điểm khác, chính là tây cực mã thiếu đi móng ngựa sắt.

Có điều việc này cũng không sai, trước khi Đồng Phi chưa làm ra móng ngựa và bàn đạp, tất cả đều không phải cưỡi ngựa trần truồng hay sao?

Đồng Phi chẳng thêm quan tâm đến việc này.

Trong một ngày, Nguyên Nhung quân tập kích bất ngờ 300 dặm, sau khi liên tục đánh ba bộ lạc thì phiêu nhiên mà đi.

Nhưng Tướng Đại Lộc Ông Quý Mị muốn điên rồi.

- Không được, việc cấp bách của chúng ta bây giờ là phải gấp rút xuất binh Đại Uyển, sao có thể tập trung binh lực truy đuổi chỉ nhân mã nhỏ nhoi này?

Trong đại sảnh tướng phủ Xích Cốc thành, Tướng Đại Lộc lớn tiếng rít gào.

- Đại Uyển cùng chúng ta môi hở răng lạnh, nếu như Đại Uyển có làm sao thì kế tiếp sẽ đến lượt Ô Tôn chúng ta.

Lời thì không sai, nhưng không thể nào làm tướng lĩnh dưới trướng bình tĩnh được.

- Tướng Đại Lộc, người lúc nào cũng Đại Uyển, Đại Uyển, Đại Uyển... Đại Uyển thì có quan hệ gì với chúng ta? Hiện tại nhà chúng ta đang bị Hán quân công kích. Bảy bộ lạc, bảy bộ lạc Ô Cổ Lí đã bị Hán quân giết đến chó gà không tha. Các dũng sĩ đã phát điên rồi, nhà bị đốt là nhà bọn họ, người bị giết là người thân

bọn họ, nếu như không mau chóng giải quyết đám Hán quân này, trời mới biết bọn chúng còn muốn giết bao nhiêu người. Ta đã cố lắm rồi, nhưng đến lúc này ta cũng không thể kìm chế nổi.

- Đúng vậy, Tướng Đại Lộc... cứ tiếp tục như vậy, dũng sĩ của chúng ta sao có thể an tâm chiến đấu?

Các tướng lĩnh cũng không tỏ ra yếu thế chút nào, bắt đầu to tiếng với Ông Quy Mị.

Ông Quy Mị làm sao mà không biết như vậy? Nhưng lão cũng không còn cách nào, chi Hán quân kia hành tung飄忽, không hề có qui luật nào. Hơn nữa sức chiến đấu kinh người, phái lượng nhỏ nhân mã thì chẳng có chút tác dụng nào, nhưng phái đi lượng lớn nhân mã, vậy Đại Uyển phải làm sao bây giờ?

Đúng lúc này ngoài cửa đột nhiên có người báo lại: Đại Côn Di tới.

Ông Quy Mị nghe vậy thì cảm thấy căng thẳng trong lòng.

Lão và Nguyên Quý Mị xưa nay không hòa hợp, lúc này Nguyên Quý Mị đột nhiên đến đây chắc chắn là không tầm thường.

Đang nghĩ ngợi thì Nguyên Quý Mị đã tiến vào.

- Tướng Đại Lộc, chuyện này thực ra là thế nào? Ngoài vương cung của ta có vô số dũng sĩ tụ tập, bọn họ đang đòi được về nhà... Còn nữa, chi Hán quân kia từ đâu ra? Sao có thể ra vào Ô Cổ Lí như đi chợ vậy?

Giọng Nguyên Quý Mị nghe rất tức giận, thế nhưng trong mắt lại lộ ra một tia vui mừng.

Ông Quy Mị làm sao lại không nhìn ra tia vui sướng đó.

Người này quả nhiên tới gây phiền cho ta.

- Đại Côn Di, không phải các dũng sĩ vô lễ, mà là Tướng Đại Lộc chần chừ không quyết định. Quê hương các dũng sĩ bị hủy, người thân bị giết khiến nổi uất hận nghẹn mãi trong lòng, vì vậy muốn về nhà truy tìm cừu nhân. Thế nhưng Tướng Đại Lộc lại muốn chúng ta đi cứu viện Đại Uyển... Xin thứ cho ta vô lễ, ta còn tưởng rằng Tướng Đại Lộc là người Đại Uyển, mà không phải người Ô Tôn chúng ta.

Lời này đã bắt đầu có chút nghiêm trọng.

Ông Quy Mị tức giận đến nổi không nói ra lời, thế nhưng nét cười trong mắt Nguyên Quý Mị càng thêm rõ.

- Lời của các tướng quân cũng không sai, ta cũng không trách các dũng sĩ, chỉ là muốn hỏi Tướng Đại Lộc thực ra đã có đối sách thế nào?

Một câu nói này đã khiến cho các tướng lĩnh Ô Tôn đều nhìn về Ông Quy Mị.

Xong... Đại Uyển xong.

Các tướng lĩnh có Nguyên Quý Mị làm chỗ dựa, Ông Quy Mị biết lão đã không còn cách nào ngăn lại nữa rồi. Trên thực tế từ khi Hán quân bắt đầu tây tiến, tư thái của Nguyên Quý Mị dần trở nên cứng rắn, quyền lợi của hắn cũng âm thầm được tăng lên.

Nếu như không đáp ứng, chỉ sợ...

Ông Quy Mị cụt hứng ngồi xuống, nói mà như lẩm bẩm:

- Được thôi, nếu các người đã quyết định như vậy, ta sẽ theo các người.

Vương xa chậm rãi chạy trên đường Xích Cốc thành, người đi đường sớm đã dạt sang hai bên, cúi đầu im lặng quỳ trên mặt đất.

Nguyên Quý Mị ngồi trên vương xa, từ khe hở màn xe nhìn ra bên ngoài, miệng khẽ nhếch nụ cười.

Bên cạnh hắn ngồi một tên nội thị, thấy Nguyên Quý Mị thần tình thoải mái thì không nhịn được nói:

- Vương thượng, lần này Tướng Đại Lộc cúi đầu chắc chắn là uy tín giảm đi. Vì sao vương thượng không nhân cơ hội này đoạt lại đại quyền, hoà đàm với Hán vương?

Nếu như đây là triều đình nhà Hán thì tên nội thị này chắc chắn sẽ bị định tội hoạn quan hỏi chính sự.

Có điều tại Ô Tôn thì chuyện này cũng bình thường, nhất là từ khi Nguyên Quý Mị lên vương vị bị Ông Quý Mị nắm hết quyền hành, những người nói chuyện trong lòng cũng chỉ có những tên nội thị này, vì vậy Nguyên Quý Mị cũng rất khoan dung độ lượng với đám nội thị.

Có thể ngồi cùng xe với Nguyên Quý Mị, đương nhiên là tâm phúc của hắn.

Nguyên Quý Mị cười ha ha:

- Thu lại vương quyền? Nói dễ vậy sao... Bắt đầu từ 70 năm trước khi Hán thất suy yếu, Tướng Đại Lộc này đã trải qua ba đời, muốn đoạt lại quyền từ tay lão Ông là điều không dễ. Hôm nay người thấy đám tướng lĩnh bất mãn đối với lão Ông, cũng chỉ là vì lão không cho bọn họ trở về. Thế nhưng trong tâm bọn chúng vẫn hướng về lão Ông... Cho nên ta cần phải tiếp tục nhẫn nại, đã đợi được nhiều năm như vậy, thêm chút thời gian nữa thì có đáng gì?

- Vương thượng thánh minh.

Nguyên Quý Mị nói:

- Huống chi Hán thất so với 70 năm trước còn suy yếu hơn. Chỉ có điều ở Hán quân Tây Vực lại có thực lực cường đại. Chi Hán quân này không với Hán quân trong suy nghĩ của chúng ta, thái độ rất cứng rắn. Vì vậy ta còn phải tiếp tục quan sát, tiếp tục chờ đợi... Hán quân có thể lưỡng bại câu thương với Tướng Đại Lộc là tốt nhất.

Nội thị có chút mơ hồ:

- Ý của vương thượng là...

- Ta không muốn đến Trương Dịch, nhưng ta cũng không thể kích nộ Hán quân quá mức. Cách tốt nhất là để Hán quân lưỡng bại câu thương cùng Tướng Đại Lộc, sau đó ta đứng ra hòa giải, nhất cử thu quân quyền của Tướng Đại Lộc. Mà Hán quân cũng phải thoả nhượng với chúng ta, từ đó ta có thể tiếp tục đứng vững ở Ô Tôn, chẳng phải là tốt hơn việc chạy tới Trương Dịch cả trăm lần sao?

Nội thị khen:

- Vương thượng thật anh minh.

- Ta cũng biết Hán quân tập kích Ô Cổ Lí là để kéo dài thời gian. Đã như vậy ta sẽ giúp chúng. Dù sao sớm muộn gì thì Ông Quý Mị cũng phải quyết chiến một lần với Hán quân, ta chỉ tận dụng lợi ích từ bọn chúng mà thôi. Một khi lão Ông khai chiến với Hán quân, người phải nghĩ cách liên hệ với những bộ lạc trung với ta, nếu như thành công ta sẽ thưởng hậu cho người.

- Tiểu nhân có thể hầu hạ vương thượng đã là phúc phận lớn bằng trời. Thưởng gì gì đó tiểu nhân không nghĩ tới, chỉ cần vương thượng vui vẻ là tiểu nhân đã thấy rất hài lòng. Thỉnh vương thượng yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ xử lý chuyện này thỏa đáng.

Nguyên Quý Mị khẽ gật đầu, mỉm cười rạng rỡ.

Đại quân Ô Tôn vừa mới tập kết thoảng cái lại phân rã.

Toàn bộ binh nguyên Ô Cổ Lí đều bị rung chuyển, người Ô Tôn kêu gào đòi bắt nhân mã của Hán quân, lột da tróc xương cho hả dạ.

323. Chương 323: Đại Quyết Chiến (6)

Hơn mười đạo nhân mã tản ra khắp bình nguyên để tìm kiếm tung tích Hán quân.

Thế nhưng đạo nhân mã của Đồng Phi hành tung phiêu hốt, giết chóc mạnh tay, gặp nơi mạnh thì trốn, nhưng gặp nơi yếu thì vô cùng hung ác. Nơi đi qua gà chó không tha, thi thể xếp đống, chóc cho người Ô Tôn nổi trận lôi đình mà không biết làm sao, chỉ biết truyền tử lệnh, liêu lĩnh tìm Nguyên Nhung quân quyết chiến.

Mà Đồng Phi lúc này cũng đã rút khỏi bình nguyên Ô Cổ Lí.

Sau khi vứt bỏ các chiến mã bắt được, Nguyên Nhung quân sau khi trải qua huyết chiến liên tiếp cũng đã tổn thất tám, chín mươi người.

Thời gian chắc cũng đủ để dựng xong phòng ngự cho sơn khẩu, nếu không dừng lại lúc này thì về sau sẽ càng khó rút lui hơn.

Có điều trước lúc rút lui Đồng Phi vẫn quyết định cho người Ô Tôn một mẻ.

Vì vậy lại suất lĩnh Nguyên Nhung quân trong hai ngày một đêm tập kích nghìn dặm, đánh giết tới dưới Xích Cốc thành, đột tập đại doanh Ô Tôn.

Binh mã trong đại doanh Ô Tôn đã bị điều đi, vì vậy binh lực ở đây yếu đi rất nhiều.

Có điều mặc dù là như vậy, nơi đây vẫn tập trung hơn một vạn Ô Tôn Côn Di quân, là nhân mã chuyên phụ trách thủ vệ Xích Cốc thành.

Đêm đó, Đồng Phi suất lĩnh nhân mã đột nhập vào đại doanh Côn Di quân phóng hỏa khắp nơi, gặp người là giết.

Côn Di quân không ngờ được Hán quân lại có gan lớn như vậy, không ngờ lại dám tới Xích Cốc thành gây sự.

Do bất ngờ không kịp đề phòng, cho nên toàn bộ đại doanh đều trở nên hỗn loạn. Đồng Phi trong đại doanh cứ thấy một tên lao ra là giết, sau khi thiêu kho lương thì thừa dịp bóng đêm cấp tốc rút lui, bỏ chạy về phía sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc, để lại một đại doanh Côn Di quân chìm trong biển lửa...

Đến nước này thì cả Ông Quý Mị cũng không thể chịu nổi nữa.

Hắn lại tập kết các bộ nhân mã Ô Cổ Lí một lần nữa, đồng thời nói rõ ràng: Hán quân đánh lên Ô Tôn đã rút về sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc. Nếu như chúng ta không thể công phá sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc thì sẽ là sỉ nhục trọn đời của người Ô Tôn.

Thủ lĩnh các bộ lạc cũng phát mệnh lệnh, thề phải công phá sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc, tiêu diệt sạch sẽ Hán quân.

Lần này Nguyên Quý Mị không ra mặt ngăn cản, trái lại còn lấy danh nghĩa Đại Côn Di Ô Tôn để hạ ý chỉ cho Ông Quý Mị.

Không phá Hán quân thì cầm đầu tới gặp.

Ông Quý Mị cũng biết đây là mưu mô Nguyên Quý Mị nhằm khiến lão rút đài.

Nhưng phóng lao thì phải theo lao, nếu không thể đánh bại Hán quân thì Ông Quý Mị lão cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục làm Tướng Đại Lộc nữa.

Mười một vạn đại quân lập minh ước dưới Xích Cốc thành, sau đó trùng trùng điệp điệp xuất phát về phía sơn khẩu.

Khi Đồng Phi rút về sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc, y cũng không thể tin nổi vào mắt mình...

Một tòa cứ điểm hùng vĩ cao gần 8 trượng xuất hiện trước mặt y. Hai bên vách đá của sơn khẩu vốn chỉ dốc thoải thoải, nhưng lúc này đã biến thành một tòa dốc băng dựng đứng cao ngang đầu ngựa. Cũng không biết bọn họ đã dùng bao nhiêu nước đổ lên, tạo thành một đường trượt trên sườn núi dài chừng 20 trượng, tạo thành hình quạt tản về ba phía, dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh sáng trong suốt.

Khúc Nghĩa, Từ Thứ, Đồng Thiết, Cam Bôn dẫn theo người theo đường trượt ra nghênh đón.

Từ Thứ quỳ gối trước ngựa Đồng Phi, cung kính nói:

- Chúa công, Thứ đã trở về.

Trong nháy mắt Đồng Phi thấy Từ Thứ thì ngẩn ra:

- Nguyên Trực, sao người lại ở đây? Lẽ nào đã xuất sư rồi sao?

- Việc này một lời khó nói hết.

Từ Thứ được Đồng Phi nâng lên, nói:

- Chúa công, chúng ta về doanh trại rồi nói.

Đồng Phi lại chào hỏi những người còn lại, sau đó mọi người cùng nhau vào cứ điểm trong sơn khẩu. Chỉ thấy cứ điểm này toàn bằng tường bằng, dày tầm một trượng, mã diện thì kiến thiết trên sườn dốc của sơn khẩu. Phía sau tường bằng là từng tòa đại doanh sừng sững đứng kề nhau, giữa mỗi đại doanh đều có hơn mười cái nồi lớn, liên tục được binh sĩ đổ tuyết đọng vào, sau đó mang nước đã đun sôi hắt lên mã diện.

Hai bên vách núi cũng được dựng hai doanh trại.

Từ Thứ nói:

- Hai sơn trại này là để phòng người Ô Tôn chiếm trước, nếu không lúc đó bọn họ trên cao nhìn xuống thì chúng ta nguy rồi. Cam Bôn tướng quân và Đồng giáo úy mỗi người thủ một sơn trại. Như thế chúng ta không còn phải lo gì.

Đồng Phi gật đầu, đối với sắp xếp thế này vô cùng thỏa mãn.

Một đám người ngồi xuống trong đại doanh, Khúc Nghĩa nói:

- Trong mấy ngày chúa công xuất binh, khí giới không ngừng được đưa tới từ Thú huyện và các nơi khác. Trong đó có 1300 chiếc Thiết Hoạt xa của Bồ Nguyên Bồ giáo úy đưa tới đã được bố trí trên thành đầu. Chúa công, Thiết Hoạt xa này quả nhiên lợi hại, hai ngày trước tiểu tướng thử một chút mới biết uy lực kinh người. Có đại sát khí này tại đây, người Ô Tôn đừng mơ bước tới trước nữa bước.

Thiết Hoạt xa này là thứ Đồng Phi chợt nghĩ ra khi nhìn thấy mã diện.

Thiết Hoạt xa trong lịch sử hình dạng thế nào? Điều này Đồng Phi cũng không rõ. Chỉ là trong Binh thư diễn nghĩa có mô tả sơ qua. Thật ra khi Đồng Phi làm ra Tứ Luân xa thì Mã Quân đã bắt đầu nghiên cứu ổ trục cho xa giá. Sau khi Bồ Nguyên nghiên cứu ra Thiết Hoạt xa thì phối hợp với ổ trục, dùng để vận chuyển thì thuận tiện hơn nhiều.

Hai bên lấy hai tay vịn sắt làm chủ, trên xe đặt chừng hơn 500 cân đá. Mặt trước hình tam giác nhọn với răng cưa hai bên cạnh. Một chiếc xe này có thể đựng võ cụ thạch nghìn cân, hơn nữa nếu độ dốc càng lớn, càng dài thì uy lực của Thiết Hoạt xa càng thêm đáng sợ. Lần đầu tiên Khúc Nghĩa thử nghiệm đã bị uy lực của nó làm chấn kinh.

Từ Thứ lại ọc sắt vào phía sau Thiết Hoạt xa, như vậy có thể sử dụng nhiều lần.

Hơn nữa trên núi còn có phích lịch xa, phạm vi bắn có thể bao trùm 150 bộ, toàn bộ sơn khẩu có thể nói là phòng thủ kiên cố. Chỉ cần khí trời không ẩm lên đến mức tan tường bằng, thì người Ô Tôn cũng đừng mong vượt qua nơi này.

Thấy được tình hình này, lo lắng trong lòng Đồng Phi cuối cùng cũng được trút bỏ.

- Vị này là...

Khi Đồng Phi thấy Việt Hề thì sửng sốt một chút.

Đó là một cao thủ, từ khí độ mà nhìn thì e rằng võ nghệ người này không yếu, ít nhất có thể đánh với bản thân một hồi.

Chỉ là từ lúc bắt đầu, thì ánh mắt của hắn nhìn Đồng Phi y có chút cổ quái.

Hắn chăm chú nhìn Đồng Phi, dường như cảm thấy rất hưng phấn.

Từ Thứ vội giới thiệu lai lịch của Việt Hề cho Đồng Phi, nghe người này tới là để luận võ với bản thân, Đồng Phi liền nở nụ cười.

- Chỉ sợ phải làm Nghĩa Quyền thất vọng rồi, hiện tại chỉ sợ ta không có thời gian luận võ cùng người... Nội trong ba ngày đại quân Ô Tôn tất sẽ đến đây, trước lúc đó ta còn rất nhiều chuyện phải xử lý. Nếu như người đồng ý thì có thể về Thú huyện chờ, ta có thể đảm bảo, đợi chiến sự chấm dứt sẽ tỉ thí một trận ra trò với người. Người thấy như vậy có được hay không?

Đồng Phi nói nhẹ nhàng, nhưng không ngờ Việt Hề lại nhảy dựng lên.

- Đại đô đốc, việc luận võ có thể lùi lại, hiện tại tiểu tướng muốn chờ lệnh của đại đô đốc... Đại đô đốc khai cương khoách thổ, đương hùng phong Hán quân ta, tiểu tướng rất bội phục. Tiểu tướng từ nhỏ được phụ thân giáo dục, mặc dù văn võ chẳng thứ nào ra hồn, nhưng cũng biết bảo vệ lãnh thổ là bổn phận của nam nhi. Tiểu tướng muốn thỉnh một đạo nhân mã, để cho người Ô Tôn biết vũ dũng của nam nhi Đại Hán ta.

Đồng Phi ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Việt Hề.

Một lát sau y bỗng cười nói:

- Nghĩa Quyền, người có biết ta là người thế nào không? Người nói như vậy không chừng sẽ bị người hiểu lầm.

- Thế nhân đều xưng đại đô đốc là bạo hổ, hung tàn bạo ngược... Nhưng từ khi tới Tây Vực tiểu tướng lại thấy rằng, nếu như thiên hạ có thể nhiều bạo hổ như đại đô đốc vậy, thì Hồ man tái ngoại sao lại dám trợn mắt nhìn giang sơn xã tắc Đại Hán ta?

Đám người Từ Thứ đều gật đầu tán thành.

Đồng Phi không còn gì để nói, bản thân có giống như bọn Việt Hề nói hay không? Trong lòng y rất rõ.

Thật ra y như bây giờ chẳng phải bị bức làm vậy? Nếu như có thể, y nguyện chỉ ở cùng người thân, cùng nhau vui sướng thanh thoi quên thời gian, mà không phải là cả ngày giết chóc thế này. Thật ra nhiều lúc y rất chán ghét tình cảnh hiện tại.

Quên đi, người ta nói thế nào thì mặc nó là như thế đi...

Trong lòng Đồng Phi thở dài, trầm giọng nói:

- Nếu Nghĩa Quyền nguyện ý, ta đúng là cầu còn không được.

Trầm ngâm một chút rồi nói tiếp:

- Sắp xếp của Nguyên Trực đã khá hoàn hảo, chỉ là tập trung phòng ngự quá cũng không tốt. Ừm, ta cần có một đạo nhân mã để quấy nhiễu địch. Không cần thương vong lớn cho người Ô Tôn, chỉ cần khiến bọn chúng mất ăn mất ngủ là được.

Nói đến đây Đồng Phi nhìn Việt Hề:

- Nghĩa Quyền, trong tay ta vẫn còn 300 Nguyên Nhung quân, ta sẽ giao cho người dẫn dắt, người có bằng lòng hay không?

Đồng Phi nói rất dễ hiểu. Chính là muốn Việt Hề dẫn theo một đạo nhân mã, liên tục quấy rối người Ô Tôn.

Người muốn làm gì cũng được, cướp đường vận lương, quấy nhiễu, vào nhà cướp của... Mặc kệ người dùng thủ đoạn gì, chỉ cần khiến cho người Ô Tôn đau đầu là được. Đương nhiên nếu vậy thì Việt Hề cũng sẽ lâm vào hiểm cảnh. Đầu tiên là hắn sẽ không có hậu viện, chỉ có thể mình tác chiến. Thứ hai cũng không có quân nhu bổ sung cho hắn, tất cả hắn đều phải tự giải quyết lấy.

Nhiệm vụ này rất nguy hiểm.

Nhưng Việt Hề cũng không cho là như thế.

Đồng Phi đem nhiệm vụ như vậy giao cho hắn, đủ để thấy Đồng Phi coi trọng hắn thế nào.

Nếu là người khác nói, Việt Hề chưa chắc đã đồng ý. Có câu sĩ vi tri kỷ giả tử, Việt Hề kích động gật đầu:

- Tiểu tướng nhất định không phụ sự ủy thác của đại đô đốc.

Đồng Phi cười cười, không nói lời vô ích với Việt Hề nữa.

Với người thông minh thì nói một câu là đủ. Việt Hề chính là một người thông minh, chỉ cần nói phương hướng cho hắn là đủ.

Về phần nên làm như thế nào, tin chắc hắn có thể nghĩ ra được.

Sau khi an bài xong chuyện này, Đồng Phi lại nhìn về phía Từ Thứ.

Y đột nhiên nói:

- Nguyên Trực, ta cũng có một chuyện vô cùng trọng yếu muốn ngươi hoàn thành.

- Thỉnh chúa công phân phó.

- Ngươi theo Bàng công học tập nhiều năm, chắc hẳn cũng học được tám chín phần mười. Ha ha, lần này việc sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc sẽ do ngươi chỉ huy, tất cả tướng lĩnh bao gồm cả ta cũng sẽ nghe theo ngươi sắp đặt, ngươi có dám gánh vác?

Lời này quả thật khiến mọi người giật mình không ít.

Từ Thứ cũng sửng sốt, nhưng chợt hiểu: đây là chúa công muốn kiểm tra ta, cũng mang công lao lớn nhất cho ta... Nói như thế ta không làm cũng phải làm, hơn nữa còn phải làm cho tốt, bằng không sẽ đánh mất thể diện của chúa công.

Dù sao trong doanh trướng này, tư cách và từng trải của Từ Thứ là ít nhất.

Đồng Phi quyết định như vậy thật ngoài dự liệu của mọi người.

Khúc Nghĩa nhíu mày muốn đứng lên nói.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút thì im lặng. Hắn cũng có thể nhìn ra, Đồng Phi là nhân cơ hội này để Từ Thứ vững chân ở Tây Vực. Có điều tiểu thư sinh này có thể làm được không? Hay chỉ là một người lý luận suông?

- Thứ nhất định sẽ dốc hết sức, không để chúa công thất vọng.

Đồng Phi nở nụ cười, nhìn mọi người trong trướng. Khi ánh mắt dời đến người Khúc Nghĩa thì nở nụ cười.

- Lão Khúc, ngươi theo ta quan chiến đi.

- A?

- Đám Ô Tôn này còn chưa đủ để người tinh nhuệ nhất Bối Ngôi quân xuất chiến, hai ta không ngại cùng nhau xem bản lĩnh của Nguyên Trực.

Khúc Nghĩa trong lòng cảm thấy ấm áp.

Hắn cũng hiểu sắp xếp này của Đồng Phi. Chính là Đồng Phi sợ hắn không quen dưới trướng Từ Thứ. Dù sao Khúc Nghĩa lão nhân thân kinh bách chiến, trong các bộ khúc của Đồng Phi thì tư cách không cạn. Mạo muội để hắn nghe theo mệnh lệnh của Từ Thứ, chỉ sợ trong lòng hắn sẽ sinh ý khác. Cho nên cho hắn nghe theo chúa công, ở một bên nhìn thủ đoạn của Từ Thứ.

Đồng Phi an bài thế này càng khiến mọi người yên tâm.

Ít nhất thái độ này nói ọi người biết: Người Ô Tôn chẳng qua chỉ là đám ô hợp, còn không đáng để ta xuất thủ.

Lập tức Từ Thứ tiếp nhận soái ấn, phân công nhân thủ, khẩn trương bắt đầu chuẩn bị chiến sự.

Không thể không nói Từ Thứ quả nhiên không giống người thường, không hổ của danh hào Đan Phúc tiên sinh. Từ sau khi tiếp chương soái ấn, mọi bố trí đều có ngăn nắp trật tự, không chút nào hỗn loạn. Ngay đến Khúc Nghĩa cũng không bối rối ra lỗi.

Cứ như vậy thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua.

Vào sáng sớm ngày thứ tư, Ông Quy Mị suất lĩnh đại quân xuất hiện ở sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc.

Cùng lúc đó, bốn người Diễn Vi, Hoàng Trung, Hoa Hùng, Ban Chỉ trong Đại Uyển đánh đầu thắng đó. Cuối tháng 11 thì hội sư dưới Quý Sơn thành...

Từ lúc thấy được tòa băng thành, Ông Quy Mị liền biết Đại Uyển đã xong.

Thế nhưng lúc này lão cũng không còn đường lui, mặc kệ có thể tới Đại Uyển hay không, lão cũng phải thắng một trận để dẹp loạn trong nước. Nguyên Quý Mị đang từng bước ép bức, các bộ lạc cũng đã bắt đầu có ý bất mãn với lão.

Cho nên lão phải hạ sơn khẩu để chứng minh cho người trong nước rằng Hán quân không phải là không thể chiến thắng.

Chỉ cần có thể hạ sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc, đến lúc đó những bất mãn với lão chẳng phải sẽ theo gió mất đi?

Ông Quy Mị biết lão có thể chấp chương đại quyền Ô Tôn chính là vì sự suy yếu của Hán thất. Mặc cho Hán quân Tây Vực uy vũ cỡ nào, nhưng sự suy sụp của Hán thất đã là một sự thực không thể che giấu. Điều lão muốn làm lúc này chính là đánh tan Hán quân trông có vẻ cường đại ở Tây Vực, để nói cho người Ô Tôn biết, rằng chỉ có Hung Nô mới đáng để họ dựa vào.

Đã là ngày thứ ba, đại quân Ô Tôn dường như thủy triều trùng kích cứ điểm sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc.

Tử thương bao nhiêu người?

Ông Quy Mị cũng không nhớ rõ, có điều tòa băng thành đã bị nhuộm đỏ như máu.

Chân tay đứt lìa vương vãi trên mặt băng dài 20 trượng, rộng 4 trượng cũng đã bị đông cứng vào đó luôn.

Khí giới phòng ngự của Hán quân thật sự là đáng sợ...

324. Chương 324: Đại Quyết Chiến (7)

- Tướng Đại Lộc, không thể đánh nữa.

Một gã tướng lĩnh đến từ bình nguyên Ô Cổ Lí thê thảm gọi:

- Hán quân được thiên thần bảo hộ, chúng ta đánh tiếp sẽ mất hết vốn liếng còn lại ở đây.

Vốn liếng?

Từ khắc xuất phát khỏi Xích Cốc thành, Ông Quy Mị đã mang tất cả vốn liếng ra đánh cược.

Keng một tiếng rút ra loan đao, Ông Quy Mị chém ngay tên tướng lĩnh kia, lớn tiếng quát:

- Kẻ làm dao động quân tâm, giết tại chỗ.

Nói xong lão vùng loan đao đâm máu lên, hét lớn:

- Các dũng sĩ của Ô Cổ Lí, Hán quân cũng là người, bọn họ cũng sắp không chống được nữa rồi... Chỉ cần chúng ta có thể giết qua sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc, thì nữ nhân, tài phú của Hán quốc đều mặc ý chúng ta. Hãy nghĩ đến vô số vàng bạc tài bảo, hãy nghĩ đến vẻ đẹp của nữ nhân Hán quốc, xông lên cho ta.

Nữ nhân và tiền tài không thể nghi ngờ chính là liều thuốc kích thích tuyệt hảo cho người Ô Tôn.

Theo tiếng quát của Ông Quy Mị, mười mấy tướng lĩnh Ô Tôn bất chấp trời đông giá rét, vút hết giáp trên người xuống, vùng cánh tay trần hét lớn:

- Theo ta xông lên, xông vào lãnh thổ của Hán quốc, cướp nữ nhân của bọn họ, biến đất đai bọn họ thành mục trường của chúng ta...

Người Ô Tôn lại một lần nữa điên cuồng lao tới.

Dưới sự yểm hộ của trùng xa đơn giản, Ô Tôn quân ào về bằng thành, về hai bên vách núi.

Từ Thứ mặc裳 bì giáp do mẫu thân tự tay giao cho hắn, trong tay cầm một thanh Hán An đao đứng trên thành môn.

Ánh mắt lạnh lẽo mang theo vẻ tàn ác.

Ba ngày huyết chiến khiến cho thanh niên hào hoa phong nhã biến thành một chủ soái với tâm sắt đá.

Ngẫm lại Từ Thứ phải cảm tạ loạn phủ Hoàng Cân đã cho hắn thấy nghìn vạn tắc phải xưng phong. Vì vậy một màn trước mắt này cũng không còn quá đáng sợ. Mặc dù là lần đầu tiên ra chiến trường, thế nhưng trong nội tâm Từ Thứ lại cảm thấy đây mới là cuộc sống của hắn. Quân địch hò hét càng lớn, trong lòng Từ Thứ lại càng bình tĩnh.

- Thiết Hoạt xa chuẩn bị.

Khi thang mây của người Ô Tôn đặt lên mặt bằng thành, Từ Thứ bình tĩnh phát ra mệnh lệnh.

Chúa công quả thật là thần nhân.

Không ngờ lại có thể nghĩ ra vũ khí như Thiết Hoạt xa vậy. Có điều vũ khí như vậy cũng chỉ có thể phát huy tác dụng trong hoàn cảnh nhất định.

Quả thật Thiết Hoạt xa của Đồng Phi cũng chỉ trong hoàn cảnh này mới có tác dụng lớn nhất.

Cùng lúc người Ô Tôn bắt đầu leo lên mặt tường bằng, con người của Từ Thứ cũng trở lên âm lạnh. Trải qua ba ngày khổ chiến, mặt bằng đã không còn trơn nhẵn như ngày đầu. Thi thể rơi xuống, lại còn Thiết Hoạt xa trùng kích, đã khiến cho toàn bộ sườn núi trở nên gồ ghề, máu thịt rơi ra lẫn vào với băng tuyết.

- Buông thừng.

Đuôi của Thiết Hoạt xa ngoài có xích sắt thì còn một sợi dây thừng, buộc xe vào thành đầu.

Theo mệnh lệnh của Từ Thứ, Thiết Hoạt xa mang theo âm thanh động đất lao xuống dưới thành. Nơi đi qua băng vụn bay ra, máu thịt tung tóe. Chóp nhọn hình tam giác trên đầu khi đâm vào người Ô Tôn thì xé chúng thành hai nửa.

Thiết Hoạt xa mang theo lực cực mạnh phá hủy thang mây, đánh cho người Ô Tôn tan tác.

Một chiếc Thiết Hoạt xa vừa dùng xong lại có một chiếc khác được kéo tới. Trong ba ngày số Thiết Hoạt xa đụng nhau bị hỏng chừng hai, ba trăm chiếc. Có điều hầu hết đều có thể thu hồi lại được.

Sau một vòng Thiết Hoạt xa là một vòng lăn cây.

Từ Thứ hết sức cố gắng giảm thiểu sử dụng cung tiễn, để giao cho Cam Bôn, Đồng Thiết ở hai bên vách núi.

Dù sao áp lực của hai người phải chịu cũng không ít hơn áp lực hắn phải chịu.

Đồng Phi và Khúc Nghĩa lặng lẽ đứng dưới đại kỳ, nhìn người Ô Tôn đang kêu thảm thiết ngoài sơn khẩu. Hai người mặt đều không cảm xúc, bởi trải qua bao nhiêu chiến trận, hai người cảm thấy tình cảnh trước mắt đã không còn gì đặc biệt.

Hai người chỉ lặng lẽ nhìn, sau khi người Ô Tôn lui ra, Đồng Phi ngẩng đầu nhìn sắc trời.

- Cũng sắp đến lúc, Ông Quy Mị cũng nên thu binh rồi.

Khúc Nghĩa cười nói:

- Nếu như ta là lão tiểu tử kia, khi thấy được bằng thành của chúa công thì sẽ lập tức thu binh trở lại. Biết rõ không thể mà vẫn cố là hành động ngu ngốc. Lão tiểu tử này điên rồi, đây chính là lãng phí tính mệnh của sĩ tốt.

Đồng Phi im lặng nhíu mày, hình như đang nhớ tới chuyện gì.

- Chúa công..

- A, chúng ta không phải lão thì không biết suy nghĩ của lão. Người không ở vị trí của lão tiểu tử kia, cho nên không thể cảm nhận được áp lực lão phải chịu. Theo tin tức của Lâm Hương Đình hầu, quốc nội Ô Tôn hiện nay cũng không ổn định... Ha ha, Nguyên Quý Mị có chủ ý đáng chết, vừa muốn mượn chúng ta để thượng vị, lại muốn mượn lực lượng của người Hung Nô để bảo vệ địa vị của hắn.

- Thật si tâm vọng tưởng.

Khúc Nghĩa cười lạnh một tiếng:

- Chỉ sợ đến cuối cùng ngay cả tính mệnh hắn cũng không giữ được, xem lúc đó hắn còn cười nổi không?

Lúc này trong đại doanh Ô Tôn truyền ra tiếng đồng la(chiêng đồng).

Liên tục công kích cả ngày, cuối cùng vào lúc chạng vạng cũng dừng lại.

Người Ô Tôn sau khi vứt bỏ mấy nghìn tính mệnh thì cũng chẳng thu được gì. Mà sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc vẫn vững vàng trong tay Hán quân. Cái giá phải trả là 12 chiếc Thiết Hoạt xa, cộng với hơn vạn điều linh tiễn.

Tử thương của Hán quân khoảng chừng trên dưới hai, ba trăm người.

Theo lẽ thường mà nói thì đây là một thắng lợi không nhỏ.

Thế nhưng Đồng Phi cũng không cảm thấy hài lòng, khi trên thành đầu y nhớ tới một việc, khiến y thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Đại Uyển bị tiêu diệt, Ô Tôn cũng không giữ được bao lâu.

Kế tiếp cái Đồng Phi phải đối mặt chính là Khang Cư quốc gian ngoan chưa giáo hóa. Quốc gia này có người nói phía nam là thành thị nông canh, phía bắc thíc chủ yếu là du mục. Đất đai phần lớn là núi non trùng điệp, địa hình rất phức tạp.

Không phải Đồng Phi tham lam, chỉ là y muốn nhân cơ hội này nhổ cái gai Khang Cư.

Đương nhiên việc này cần phải trù tính cẩn thận, không thể nhất thời nóng lòng. Suy nghĩ của Đồng Phi chính là làm sao để tác chiến trong vùng núi.

Nói cách khác, một khi khai chiến với Khang Cư, y phải có một chi nhân mã quen thuộc sơn chiến.

Ai có thể đảm đương trọng trách này?

Trần Đáo, Trương Cáp, Bằng Đức, thậm chí Từ Hoảng ở Sóc Phương, Từ Vinh ở Thước Âm hình như cũng không rành về việc huấn luyện đạo binh thể này. Còn Đồng Phi mặc dù đời trước sống trong sơn lâm, nhưng nếu bắt y huấn luyện một đạo quân tác chiến trong đó, thì y cũng không biết làm thế nào. Đương nhiên y có thể nghĩ ra vài thứ này nọ, nhưng như vậy cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Quan trọng là phải có một chi binh mã tinh về tác chiến trong vùng núi.

Sĩ tốt?

Đồng Phi cũng không quá lo lắng. Tây Vực có tộc Khương, Đê, trong suy nghĩ của đại đa số người thì đều lấy du mục làm chủ.

Nhưng trên thực tế thói quen sinh hoạt của tộc Khương, Đê này cũng không hoàn toàn là vậy.

Đích thật người Khương, Đê lấy du mục là chủ. Có điều cũng có bộ phận quen với trồng trọt, có cả bộ phận sống trong vùng núi.

Những người này đủ để tổ chức một chi sơn quân, có điều quan trọng nhất là ai sẽ đảm nhận chi binh mã này.

Đêm đó Đồng Phi nói ý nghĩ của mình cho Từ Thứ.

Từ Thứ cũng cảm thấy đây là một vấn đề lớn, sau một lát trầm tư thì khẽ nói:

- Nếu tam gia ở đây, nói không chừng...
- Sa Sa sao? Hắn còn có việc quan trọng hơn.
- Vậy ngoại trừ tam gia, Thứ cũng chỉ biết đến Cổ Long hiện nay đang dưới trướng chúa công.
- Cổ Long?

Đồng Phi bỗng nhiên nghĩ tới người này.

Thế nhưng tuổi Cổ Long đã hơi lớn... Nhưng học sinh Trương Nhậm của hắn có thể dùng, có điều Đồng Phi vẫn cảm thấy lo lắng.

Trong diễn nghĩa, Trương Nhậm là một người vô cùng trung thành.

Nhưng có ai ngờ được con người thực của Trương Nhậm bây giờ?

Từ Thứ cười nói:

- Kỳ thật chuyện này cũng chẳng có gì. Chúa công không tin, nhưng không phải còn có một Cam Bôn sao? Mặc dù người này suy nghĩ đơn giản, nhưng dù sao cũng là hậu nhân của Cam Bạch Vương, ít nhiều cũng có chút cơ trí. Để Cam Bôn là chủ tướng, võ nghệ của hắn đủ để kinh sợ Khương, Đê. Lại cho Trương Nhậm làm phụ, cộng thêm một quân sư cho Cam lão hổ, như vậy là đủ rồi.
- Quân sư? Ai có thể làm quân sư?
- Tử Du viễn mưu, vả lại tính tình trầm ổn, tâm tư tỉ mỉ. Có hắn đứng ra, khác nào chúa công tự mình nắm trong tay chi sơn địa quân này?
- Gia Cát Cẩn?

Quả thật Gia Cát Cẩn rất thích hợp, quan trọng hơn là hắn sùng bái Đồng Phi đến mức cực đoan.

Có hắn ở bên cạnh, mặc kệ Cam Bôn hay là Trương Nhậm đều khó có thể thoát khỏi tính toán của hắn. Huống chi việc này cũng chính là một lần tôi luyện cho Gia Cát Cẩn.

Đồng Phi nghĩ vậy bèn nói:

- Nguyên Trực nói vậy rất đúng, ta sẽ nhớ kĩ.

Từ Thứ nghe vậy thì mỉm cười...

Trong lúc Đồng Phi và Từ Thứ trừ tính tương lai trong đại trướng, thì có một đạo nhân mã yên lặng xuất hiện ở Nạp Luân trấn.

Nạp Luân trấn đã thành phế tích, nhưng điều này cũng không ngăn người Ô Tôn lập kho lương ở đây, cất cứ chừng hơn 3000 người phụ trách trông coi. Đêm đã khuya, mây đen che khuất ánh trăng, trong trấn gió thổi mạnh.

Việt Hề bước cạnh một con tây cực mã màu hồng, một tay kéo dây cương, một tay cầm Tam Xoa Phương Thiên kích.

Từ phía xa truyền đến âm thanh nước chảy.

Đã canh ba, trong đại doanh ánh đèn thừa thốt, vắng vẻ không tiếng động.

Ngựa miệng nhét giẻ, móng quẩn vãi. Ba trăm Nguyên Nhung quân im lặng đứng sau Việt Hề. Đối với Nạp Luân trấn này Nguyên Nhung quân không hề xa lạ. Tình hình đêm nay so với đêm đó có khác gì nhau? Cái khác chỉ là chủ tướng thay đổi.

Việt Hề này Nguyên Nhung quân không biết.

Có điều nếu chúa công đã cất cử hắn, chắc hắn cũng sẽ không kém.

Việt Hề ngẩng đầu nhìn sắc trời, nắm thật chặt chiến bào trên người, quay đầu nhìn thoáng qua Nguyên Nhung quân phía sau hắn.

Có thể cho ta chỉ huy một đạo nhân mã thế này, thì dù chết cũng thấy cam lòng. Hổ lang chi tướng quả nhiên là danh bất hư truyền. Lần này nếu ta có thể đánh tốt, chắc hẳn đại đô đốc cũng sẽ xem trọng ta.

Việt Hề nghĩ tới đây, bất giác nắm chặt Tam Xoa Phương Thiên kích trong tay.

Phương Thiên kích này nặng 80 cân, từ thời tổ phụ của Việt Hề đến nay đã uống không biết bao nhiêu máu người. Lưỡi liềm trên đầu kích lấp lánh ánh đỏ. Việt Hề kiên trì đợi, im lặng nhìn quân doanh xa xa.

Theo âm thanh báo canh thì đã đến canh tư.

Người vào thời khắc này ngủ say nhất, tính cảnh giác cũng thấp nhất. Việt Hề giơ cao Phương Thiên kích, khẽ quát:

- Theo ta giết.

Tây cực mã đồng loạt lao về phía đại doanh kia.

Nạp Luân trấn cách sơn khẩu Đồ Nhĩ Ca Đặc hai ngày lộ trình, sở dĩ đặt kho lương ở đây cũng vì sự an toàn của nó.

Có điều cũng vì nguyên nhân như vậy, cho nên binh sĩ trong đại doanh cũng thiếu cảnh giác.

Đợi đến khi Việt Hề vọt tới cửa đại doanh thì sĩ tốt Ô Tôn thủ vệ mới biết tình hình không ổn.

Vài tên sĩ tốt ủa lên liền bị Việt Hề nhảy ngựa hoành kích đánh bay ra ngoài.

Đại môn không đóng, sau khi Việt Hề dẫn người chạy ào vào trong doanh trại thì phóng hỏa khắp nơi.

Có tướng thủ đang trong cơn mơ màng, khôi giáp còn xộc xệch lao ra khỏi trướng, vừa lúc đối mặt với Việt Hề.

Phương Thiên kích trong tay Việt Hề quay tròn một chiêu Cự Mãng Phiên Thân, trong tiếng hét lớn đã chém chết tên tướng thủ.

Toàn bộ đại doanh nhất thời hừng hực lửa đỏ, đích binh lính thủ vệ đại doanh đều chạy đến cứu hỏa.

Nguyên Nhung quân rút ra liên nỗ, cương nỗ gào thét bắn phá. Cứ hàn quang cương nỗ lóe ra là lại có binh sĩ Ô Tôn bị bắn bay lên. Hán An đao mang theo đao vân lạnh lẽo chém giết trong loạn quân. Mất thấy thế lửa càng lúc càng lớn, Việt Hề mới dẫn theo Nguyên Nhung quân đánh ra ngoài. Sau đó nhân bóng đêm chạy đi.

Đến bình minh, Nạp Luân trấn đổ tuyết lớn, che phủ mọi dấu vết của đám người Việt Hề.

Kho lương bị thiêu, đại quân Ô Tôn lập tức đối mặt với nguy hiểm hết lương.

Mà từ tiền phương truyền về tin tức, Quý Sơn thành bị Hán quân công phá, 8 vạn Đại Uyển quân tập kết ở Quý Sơn thành bị tử thương thảm trọng, trong đó có một nửa bị bắt... Mà Đại Uyển vương cũng bị bắt sống, mấy trăm vương phi liên quan cũng bị áp giải đến Hán An huyện.

Ông Quy Mị lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Tiếp tục đánh sao?

Nhưng nếu cúp đuôi chạy trốn, thì uy tín của Tướng Đại Lộc lão chẳng còn lại chút nào.

Nhưng nếu không triệt binh thì được chăng, lương thảo cạn kiệt, quân tâm tán loạn, băng thành trước mắt thủ vệ sâm nghiêm, đánh thế nào?

Ông Quy Mị nhìn qua trông già đi rất nhiều.

Lão ngồi yên trong đại trướng, ánh mắt đăm đăm, trong lòng mờ mịt.

- Tướng Đại Lộc, không thể đánh... Chúng ta triệt binh đi. Ít nhất chúng ta còn giữ được binh mã hiện tại, cho dù Đại Côn Di không chịu tiếp nhận chúng ta, thế nhưng chúng ta vẫn còn Ô Cổ Lí. Chúng ta về Ô Cổ

Lí tập hợp lại, đợi khi đại quân Khang Cư quốc cùng đại quân của Hồ Đồ Thiên Vu đến chúng ta kết hợp lại, tiếp tục đánh giết ra ngoài Ô Cổ Lí. Lúc đó Ô Tôn quốc chính là thiên hạ của chúng ta.

Có mưu thần nhẹ giọng khuyên bảo.

Nếu như vài ngày trước mà có người nói ra lời này, Ông Quy Mị sẽ không chút do dự mà chém chết hẳn.

Thế nhưng hiện tại...

Ông Quy Mị hít sâu một hơi, khẽ nói:

- Đã như vậy, chúng ta cũng chỉ còn con đường lui binh. Truyền lệnh tam quân chuẩn bị lui lại. Có điều chúng ta không thể về lại Xích Cốc thành, trực tiếp lui về bình nguyên Ô Cổ Lí chờ đợi thời cơ.

Một câu nói này cực kỳ thê lương.

Ông Quy Mị rất rõ ràng, sau lần lui này, thì không biết đến khi nào mới lại có thể về lại Xích Cốc thành.

Có lẽ lão cũng không thể thấy ngày đó...

Hành vi khác thường của đại doanh Ô Tôn bị Từ Thứ nhạy cảm phát hiện.

Hắn rất nhanh nghĩ ra người Ô Tôn đang chuẩn bị chạy. Vốn hắn còn muốn đợi đại quân từ Quý Sơn thành đến rồi kết hợp tiêu diệt chi nhân mã này. Thế nhưng lúc này... Có điều dù là thế, cũng không thể để bọn chúng đào tẩu thuận lợi như vậy.

Từ Thứ lập tức hạ lệnh cho Cự Ma Sĩ chuẩn bị xuất kích.

Từ khi khai chiến tới nay, nhất là vào lúc chiến đấu kịch liệt, Đồng Phi từng vài lần muốn Cự Ma Sĩ xuất động, nhưng đều bị Từ Thứ ngăn cản.

Cự Ma Sĩ không ra thì thôi, một khi ra đương nhiên phải đánh một trận hoành tráng.

Cho nên phải lựa chọn thời cơ tốt nhất, mặc dù sau đó cũng phải để Bối Ngôi quân xuất chiến, nhưng Từ Thứ vẫn kiên trì không dùng Cự Ma Sĩ.

Hiện tại, thời cơ đã chín muồi.

Mặt băng bên ngoài theo từng trận đánh thảm liệt đã không còn nữa.

Đồng Phi toàn thân khôi giáp, khoác áo bào bước cạnh sư tông thú, tay cầm Lôi Âm chùy, sau tiếng kèn dài thì suất lĩnh Cự Ma Sĩ từ trong băng thành đánh ra.

Sư tông thú hí vang sơn khẩu, Đồng Phi vung Lôi Âm chùy:

- Cự Ma vung kim chùy.

- Thiên hạ đều khiếp sợ...

Cự Ma ca vang vọng trên bầu trời cao, tiếp đó Cự Ma Sĩ giống như dòng nước lũ đen sì chảy ào về phía đại doanh Ô Tôn quân..

325. Chương 325: Liêu Tây Nổi Phong Vân

Đại đô đốc Hán An mang binh Tây Vực, 50 nước Tây Vực liền nhập hết vào bản đồ Hán thất.

Tháng giêng năm Hưng Bình thứ 4, một tin tức phấn khởi lòng người truyền về từ Tây Vực, khiến cho Trung Nguyên rệu rã nhất thời sôi sục.

Sau khi Đồng Trác bị giết, Quan Đông, Quan Trung đã loạn thành một đống, chiến sự liên miên không ngừng.

Lúc thì Tào Tháo đánh Từ Châu, lúc thì Tôn Sách đánh Lưu Do (còn gọi là Lưu Dao). Lúc thì Kinh Châu mục Lưu Biểu liên thủ cùng Lưu Do, lúc thì phá bỏ minh ước, binh xuất Nam Dương, bỏ qua Dự Châu; chiến sự bên này còn chưa kết thúc thì Tịnh Châu cùng U Châu lại nháo nhào lên, chiến sự của Trung Nguyên còn chưa dẹp, Lạc Lãng, Liêu Đông lại xung đột kịch liệt, quả thực náo nhiệt vô cùng.

Cùng với việc liên tục đánh U Châu, Trương Liêu binh xuất tiếp nhận Thụ Hàng thành, bất ngờ tập kích Đan Hãn sơn, khiến cho quân Tiên Ti phải lui lại.

Vệ thị Hà Đông mang theo 8 vạn đại quân, thừa dịp Hoàng Hà đóng băng xâm nhập Tam phụ, liên thủ cùng Mã Đằng giáp công Lý Giác Quách Tỹ.

Trương Lỗ đánh Tô Cố, Quách Tỹ công Hán Trung, Lưu Yên binh xuất Hà Mạnh quan, ngăn trở đại quân Quách Tỹ...

Cả thiên hạ đều rối loạn, bên nào cũng cho là mình phải, khiến cho dân chúng cũng không biết đâu là thật giả.

Mà đúng lúc này lại có một đạo nhân mã.

Người trong thiên hạ đều cho rằng bọn họ tà ác, bọn họ xấu xí, nhưng cũng chỉ duy nhất bọn họ còn đang giữ gìn tôn nghiêm cuối cùng của Hán thất.

Bách tính khắp nơi khổ không nói nổi.

Còn bách tính dưới sự bảo hộ của chi tà ác binh mã này ai cũng có ruộng đồng, nhà nhà thừa lương, sống cuộc sống sung túc.

Khi chư hầu khắp thiên hạ đều đang đánh nhau sống chết, thì chi binh mã tà ác này lại khai cương khuếch thổ, lập chiến công hiển hách ở nước khác, khiến dị tộc không dám lại gần tây thù.

Ai đúng, ai sai?

Người biết suy nghĩ bắt đầu nghĩ lại.

Gió mùa xuân thổi qua đại địa, xua tan giá lạnh U Châu.

Cây cỏ đâm chồi nảy lộc, nương theo gió thổi chấp chờn, trông chẳng khác nào đang khiêu vũ.

Một đội kỵ quân đang chậm rãi đi trên đường.

Thuần một sắc trang phục Hán quân, đại tướng dẫn đầu là một đại hán Quan Tây, thân cao 8 xích, răng trắng môi hồng, vô cùng khôi ngô.

Khoác trên mình hà diệp lương ngân giáp, dưới ánh mặt trời phản chiếu rực rỡ, vắt thẳng câu trên yên ngựa treo một cây ngân thương dài 3 xích, lưỡi thương lấp lánh hàn mang, phát ra lãnh ý bức người, đầu lưỡi thương ẩn hiện sắc hồng như máu.

- Tử Long đang nghĩ điều gì?

Một thanh niên tướng lĩnh thúc ngựa chạy tới, vừa đi song song với ngân giáp tướng quân vừa hỏi.

- Quốc Nhượng, ta đang nghĩ... Nếu như lúc trước chúng ta không tới nương tựa Công Tôn tướng quân mà tới Sóc Phương, thì sẽ thế nào?

Đại hán Quan Tây họ Triệu tên Vân tự Tử Long, vốn là Bạch Mã nghĩa tòng dưới trướng Công Tôn Toản.

Thanh niên bên người hắn tên là Điền Dự người Ngư Dương, cũng giống như Triệu Vân, đều từng ở dưới trướng Công Tôn Toản.

Năm thứ 2 Sơ Bình, Công Tôn Toản trên đường trở về Ngư Dương bị thuộc cấp Lưu Bị dưới trướng Viên Thiệu giết chết, Bạch Mã nghĩa tòng cũng vì cái chết của Công Tôn Toản mà tan rã. Triệu Vân, Điền Dự mang theo di chúc của Công Tôn Toản đến Lệnh Chi Liêu Tây, sau khi tìm được đệ đệ Công Tôn Phạm rồi báo tin hắn chết, hai người cũng ở lại Lệnh Chi luôn.

Vốn ý của Điền Dự là cùng Triệu Vân đến Sóc Phương tông quân, nhưng trong lòng Triệu Vân Đồng Phi là con trai Đồng Trác, mặc dù Đồng Trác không phải là hung thủ giết chết Công Tôn Toàn, nhưng nếu không có hắn thì Công Tôn Toàn sao lại chết thảm? Huống chi huynh đệ Hạ Hầu Lan của hắn bị Lữ Bố bắt, chỉ sợ đã...

Cho nên Triệu Vân kiên quyết không đồng ý đến Sóc Phương.

Dù cho Công Tôn Toàn trước khi chết đã nói với hắn không được trách cứ Đồng Trác, nhưng trong lòng Triệu Vân vẫn cảm thấy vướng mắc.

Công Tôn Phạm thịnh tình giữ lại, Triệu Vân sau khi do dự một phen thì cũng đồng ý.

Liêu Tây tiếp giáp Liêu Đông Tiên Ti, ở đây mặc dù chưa hẳn có thể thực hiện toàn bộ kì vọng của Công Tôn Toàn đối với Triệu Vân, nhưng ít ra có thể giết Hồ, có thể bảo vệ quốc gia, điều này đối với thanh niên như Triệu Vân mà nói cũng đủ rồi.

Điền Dự khổ khuyên Triệu Vân, nhưng Triệu Vân một khi đã quyết, thì đừng nói Điền Dự, cho dù Hạ Hầu Lan có ở đây cũng không có cách nào.

Hảo huynh đệ chia ngọt sẻ bùi, có nạn cùng chịu.

Sau khi khuyên Triệu Vân không được, Điền Dự cũng ở lại Lệnh Chi cùng Triệu Vân, ở lại dưới trướng Công Tôn Phạm chờ lệnh.

Liêu Tây cũng không phải là một địa phương giàu có và đông đúc, bởi địa lý xa xôi lại bị Tiên Ti làm loạn, cho nên nhân khẩu cũng không nhiều lắm.

Công Tôn Phạm theo như Điền Dự nói:

- Có tiểu tài mà không có năng lực, trong loạn thế không thể bảo vệ được cơ nghiệp.

Cũng bởi nguyên nhân như vậy, cho nên Điền Dự kiên quyết không đồng ý cho Triệu Vân qua lại quá mật thiết với Công Tôn Phạm.

Triệu Vân cũng vì việc Điền Dự ở lại Lệnh Chi cùng hắn mà cảm thấy hổ thẹn, vì vậy về mặt này cũng nghe theo ý Điền Dự. Hai người thương nghị cùng Công Tôn Phạm, quyết định xuất binh Liêu Đông Tiên Ti, đồng thời chiếm Bạch Lang thành ngoài U Châu.

Bạch Lang thành này nằm trên đường bắt buộc phải qua nếu muốn vào U Châu, có vị trí rất quan trọng.

Đối với vấn đề ngoại tộc, Công Tôn Phạm cùng huynh trưởng của hắn có cùng một cái nhìn. Thấy Triệu Vân nguyện ý trấn giữ Bạch Lang thì vô cùng cao hứng. Lập tức phong Triệu Vân làm Bạch Lang giáo úy, Điền Dự làm đốc quân, lĩnh 3000 tinh binh đóng quân tại Bạch Lang thành.

Triệu Vân cũng không phải là người giỏi về thống binh.

May được Điền Dự tương trợ, dần dần cảm thấy hứng thú với binh pháp, tâm mắt cũng kiến thức vì vậy cũng được đề cao.

Năm Sơ Bình thứ 4 khi tin tức Sóc Phương đại thắng truyền đến, Triệu Vân cũng phải vỗ án trầm trồ khen ngợi.

Thế nhưng chẳng bao lâu sau...

Đối với việc Đồng Trác đột nhiên bị giết, quan điểm của Điền Dự cũng khác với đại đa số sĩ tộc.

- Trên thực tế, từ sau khi Đồng Trác nhập Lạc Dương, ngoại trừ có thành kiến trong việc đối xử với sĩ tộc, thì một loạt chính lệnh của hắn, bao gồm đề nghị Bình Lưu tam sách, Bình Nhung tam sách, Chiêu hiền lệnh của Võ công hầu chính là thuốc hay đối với tình hình hiện nay. Nếu Đồng Trác không chết, nhất định 10 sau sẽ đưa Đại Hán ta sáng rõ căn khôn, chỉ tiếc... Thật sự đáng tiếc.

So với lúc trước, cái nhìn về Đồng Trác của Triệu Vân đã thay đổi rất nhiều.

Đồng thời cảm giác của hắn đối với Công Tôn Phạm cũng phai nhạt không ít. Nếu như đổi lại người khác, có lẽ đã bỏ Công Tôn Phạm mà đi.

Triệu Vân sở dĩ là Triệu Vân, chính là vì tín nghĩa của hắn.

Mặc kệ Công Tôn Phạm thế nào, hắn đã thu lưu chúng ta, thì chúng ta không thể xem thường, buông tha hắn.

Về điểm này, mặc dù Điền Dự rất không thích suy nghĩ của Triệu Vân, nhưng cũng cảm thấy vạn phần kính phục.

Có lẽ chính bởi vì vậy, cho nên Điền Dự ta mới có thể ở cùng chỗ với Tử Long.

Vốn tưởng rằng Đồng gia từ đó về sau cũng xong đời, cho nên Triệu Vân cùng Điền Dự liền lưu thủ tại Bạch Lang, vừa chống đỡ Tiên Ti, vừa yên lặng quan sát trò vui của chư hầu Quan Đông. Thật ra một hồi rối loạn này khiến cho Triệu Vân cảm thấy phát chán.

Triệu Vân vô cùng thất vọng đối với Hán thất, đối với chư hầu Quan Đông cũng không còn kiên trì.

Triệu Vân cùng Điền Dự vốn định ở lại Bạch Lang cả đời, ta có thể không có năng lực thay đổi thiên hạ, nhưng chí ít ta cũng muốn bảo vệ an bình cho quê cha đất tổ. Ít nhất khi chúng ta còn ở đây một ngày, thì người Tiên Ti không cách nào động đến hương thân phụ lão U Châu.

Thế nhưng...

Điều khiến chư hầu thiên hạ cảm thấy khiếp sợ hơn là: Đồng Phi không vì đó mà trầm luân, trái lại còn ở Tây Vực phong sinh thủy khởi.

Từ sau đại tướng quân Đâu Hiên, Hán thất đã bao giờ có được công huân như vậy?

Điều này không đơn giản chỉ là đánh bại địch nhân, mà là đem toàn bộ Tây Vực nhập vào trong bản đồ Đại Hán.

50 nước Tây Vực kia đủ để bằng với 1 phần sáu bản đồ Hán thất!

Nếu như cộng thêm Sóc Phương, Mạc Bắc, thì thổ địa trong tay Đồng Phi chính bằng một phần tư Hán thất.

Công huân hiển hách như vậy, coi như chư hầu Quan Đông muốn che giấu, coi như sĩ nhân thiên hạ không muốn thừa nhận, thì trong mắt đại đa số người vẫn sáng rõ như mặt trời. Chí ít người Hán ở Tây Vực cơm áo không lo, chí ít khi người Tiên Ti nhắc về Tây Vực cũng không khỏi biến sắc.

Triệu Vân biết người Tiên Ti đang sợ.

Một khi quân tiên phong Tây Vực hướng về Tiên Ti, tình hình sẽ thế nào?

Triệu Vân nhiều lúc nói với Điền Dự:

- Hận không thể dốc sức dưới trướng đại đô đốc, cho dù chết trận sa trường cũng không hối tiếc.

Đáng tiếc, nếu như mấy năm bọn họ chọn Đồng Phi...

Hiện tại, Triệu Vân cùng Điền Dự phải làm tròn bổn phận của một thuộc hạ.

Nói không chừng có một ngày, khi Công Tôn Phạm xảy ra xung đột với Đồng Phi, thì hai người hắn còn phải đao thương gặp lại y.

Cho nên khi Triệu Vân nghe Điền Dự hỏi thì cười lắc đầu.

- Có thể được cống hiến cho đại đô đốc thì thật đáng mừng. Nhưng nếu không thể, thì sau này dù phải gặp đại đô đốc trên chiến trường, chết vào tay đại đô đốc Vân ta cũng không tiếc nuối. Nhưng Quốc Nhượng người nếu có cơ hội rời đi, thì vạn lần đừng do dự.

Điền Dự nghe vậy lập tức tỏ ra không hài lòng.

- Tử Long sao lại nói vậy? Người, ta đều ngưỡng mộ đại đô đốc, thế nhưng muốn ta ruồng bỏ bằng hữu là điều không thể. Tiên chủ coi trọng Lưu Huyền Đức ra sao, nhưng đến chết cũng không ngờ lại bị hắn dồn vào chỗ chết. Bội bạc cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi... Tử Long, Dự ta dù chết cũng không như Lưu Huyền Đức kia, coi người là địch.

Lưu Huyền Đức...

Triệu Vân vô thức nắm chặt tay.

Cừu hận đối với Lưu Bị quả thật không thể dùng từ diễn đạt.

Triệu Vân có một nguyện vọng: Tự tay chém thủ cấp của Lưu Bị, có điều nhìn tình thế của Công Tôn Phạm hiện nay, chỉ sợ không thể nào thực hiện.

Sau khi hai người nhìn nhau thì không nhìn được ngửa mặt lên trời thở dài.

Đúng lúc này có một thám báo kỵ binh từ hướng Bạch Lang thành chạy như bay đến, khi tới trước mặt Triệu Vân, Điền Dực thì nhảy xuống.

- Khởi bẩm giáo úy đại nhân, chúa công đưa văn kiện khẩn cấp từ 800 dặm tới.

Vừa nói vừa nâng một phong thư bằng hai tay về hướng Triệu Vân.

Thân binh tự động tiến lên tiếp lấy thư tín trong tay thám báo chuyển cho Triệu Vân.

Trên bao thư có đóng ấn tín của Công Tôn Phạm, Triệu Vân cùng Điền Dực liếc mắt đã nhận ra, thư tín này quả thật đến từ Liêu Tây.

Trong lòng Triệu Vân kỳ quái: nhiều năm qua chưa từng thấy thư tín khẩn cấp 800 dặm thế này, lần này Công Tôn Phạm có chuyện gì?

Triệu Vân mở ra lấy thư tín, sau khi đọc lướt qua thì không nhìn được hô lên kinh hãi:

- Quốc Nhượng, đại sự bất hảo.

Điền Dực nhìn sắc mặt của Triệu Vân, biết rằng nhất định đã có chuyện, vội hỏi:

- Tử Long, thực ra là có chuyện gì?

Triệu Vân hít một hơi khí lạnh, khẽ nói:

- U Châu mục Lữ Bố cùng Liêu Đông thái thú Công Tôn Độ liên thủ xuất binh, giáp công Liêu Tây.

326. Chương 326: Lô Long Tắc

Lữ Bố vì sao đột nhiên cùng Công Tôn Độ liên thủ giáp kích Liêu Tây?

Điều này phải nói từ lá thư Đồng Phi gửi cho Lữ Bố, mời hắn ra mặt dẹp yên xung đột giữa Công Tôn Độ và Phàn Trù.

Nói thật, khi Lữ Bố nhận được thư của Đồng Phi thì không vui chút nào.

Năm xưa Đồng Tây Bình người có cha chống lưng, sai ta làm việc này việc nọ cũng đành đi, nay người sa cơ phải tới Tây Vực, còn dám phái người đưa thư bảo ta hòa giải gì đó? Nay ta đường đường là U Châu mục cơ mà.

Đúng thế, quan chức của Lữ Bố hiện rất khiếp người.

U Châu mục, Ôn hầu (Huyền hầu), Vệ tướng quân, cái danh hiệu nào lấy ra, cũng đều làm người ta không dám xem thường.

Mặc dù trong phong thư Đồng Phi đã nói rất uyển chuyển, rất khách khí, không hề có ý sai phái gì hết. Nhưng Lữ Bố vẫn cảm thấy, tâm khí bên trong rất mâu thuẫn.

Theo tính Lữ Bố mà nói, chẳng muốn dính vào chuyện này, dù Liêu Đông và Nhạc Lăng thuộc sự quản lý của U Châu, song chuyện Lữ Bố muốn làm gây phiền toái cho Viên Thiệu cơ. Nếu chẳng phải Viên Thiệu, sao hắn có trận thảm bại ở Vân Trung chứ?

Ngụy Du ra mặt khuyên nhủ Lữ Bố.

Sau khi nâng đỡ Lữ Bố lên, sức khỏe Ngụy Du ngày một đi xuống.

Dầu gì cái tuổi đầy rồi, thêm vào khí hậu khắc nghiệt của U Châu, công vụ thì nhiều ...

Có điều sau khi nghe nói Đồng Phi gửi thư tới, hẳn vẫn mang bệnh tới tìm Lữ Bố.

Lữ Bố đang ở trong hoa viên uống rượu với thê tử Nghiên Thị, Lai Oanh Nhi, ngoài ra còn có hai đứa bé trai gái. Đứa bé trai trên Lữ Hiệt, là con của Lữ Bố và Nghiên thị, tuổi đã mười bốn.

Nghiên gia cũng là đại hộ Tịnh Châu, năm đó Lữ Bố quật khởi, bên trong không thiếu công lao của Nghiên Thị, nàng tính tình hào sảng, giỏi cả văn lẫn võ. Lữ Hiệt theo Lữ Bố học võ, dùng cây Phương Thiên Hoa Kích tới xuất thần nhập hóa.

Chỉ là tuổi nó còn nhỏ, Lữ Bố cực kỳ yêu thương, cho nên không cho ra chiến trường, thanh danh không nổi.

Nữ nhi tên Lữ Hân, tuổi tròn sáu là kết tinh của Lữ Bố và Lai Oanh Nhi, còn nhỏ mà đã mang mỹ mạo của mẫu thân, oai hùng của phụ thân.

Đừng thấy nó là con thứ nhé, cả nhà cưng chiều nó còn hơn Lữ Hiệt. Dùng lời Lữ Bố mà nói là :” Con gái ta trời sinh mạng phú quý, tương lai nếu chẳng phải anh hùng bá chủ thiên hạ, đừng mơ cưới con ta.”

Cho nên khi Ngụy Du tới chơi, Lữ Bố không bảo thê thiếp tránh đi mà còn bế Lữ Hân tới đón.

Trong mắt người tái thượng, để thê thiếp ra mặt khoản đãi là một sự tôn kính với khách, nhưng với sĩ nhân mà nói, đó là sự xỉ nhục cực lớn. Nữ tử sao có thể chường mặt ra ngoài? Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Lữ Bố ở Từ Châu từng bảo thê thiếp ra đón tiếp Lưu Bị, nhưng khiến Trương Phi điên tiết rút kiếm đòi quyết đấu, trừ xem thường Lữ Bố ra, còn có khác biệt về văn hóa. Chỉ là Lữ Bố và Trương Phi, chẳng ai thêm giải thích với nhau.

May là Ngụy Du cũng sinh ra ở U Châu, hiểu được phong tục này.

Ngồi xuống hàn huyên vài câu, Ngụy Du vào thẳng vấn đề:

- Chủ công, nghe nói người không định ra mặt hòa giải xung đột giữa Liêu Đông và Nhục Lãng?

Lữ Bố mặt trầm xuống, gạt đầu:

- Bố đúng là không muốn, nơi đó xa xôi, tội gì ra mặt. Để hai bọn chúng đánh nhau sút đầu mẻ trán, ta kiếm cái lợi của ngư ông, chẳng phải bớt được rất nhiều phiền toái sao?

Ngụy Du lắc đầu:

- Chủ công sai rồi.

Nếu người khác nói câu này, Lữ Bố đã đá tung bàn, rút kiếm xiên một phát, nhưng nói thế nào thì Ngụy Du cũng là lão sư của Lữ Bố.

Lòng có chút phật ý, nhưng Lữ Bố vẫn kiên nhẫn nói:

- Tiên sinh, Bố sai ở đâu, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, có gì không đúng.

- Chủ công cho rằng kẻ địch lớn nhất là ai?

Lữ Bố nghĩ rồi đáp:

- Viên Thiệu, Tiên Ti đều là đại địch của Bố.

- Vậy chủ công cho rằng giao phong với hai phía đó thì có mấy phần thắng?

Lữ Bố không đáp.

Ngụy Du nghiêm mặt nói:

- Tiên Ti tuy thế lớn, nhưng đã cực thịnh chuyển suy, Hòa Liên so với cha hần, một là hổ, một là chó nhà. Có Trương Liêu và Từ Hoảng ở Sóc Phương kiềm chế, Hòa Liên dẫu có dã tâm cũng không có sức nam hạ, song Viên Thiệu lại khác. Chủ công cho dù thắng được hần cũng không phải trong một vài ngày là được.

Những lời này rất trầm ổn, rất thẳng.

Lữ Bố dù kiêu cuồng, nhưng không phải là kẻ không biết đúng sai, nghe nói vậy cũng phải thừa nhận.

- Nếu chủ công giao phong với Viên Thiệu, vậy Công Tôn Độ và Phàn Trù, bất kể kẻ nào thắng lợi, thực lực ắt tăng vọt. Khi đó sao còn cam lòng ở Liêu Đông hoang vắng, một khi chúng sinh sự, chủ công sẽ hai mặt thù địch đó.

Lữ Bố rùng mình:

- Nếu ta xua binh công chiếm Liêu Đông, Nhạc Lăng thì sao?

- Ha ha ha, tuy hai kẻ đó đánh nhau rất dữ, song vẫn xuất thân môn hạ một nhà. Nếu chủ công tiến đánh, chúng bỏ hiềm khích cũ nghênh chiến ngay. Chớ quên, còn có Viên Thiệu.

Lữ Bố mặt co giật, lão già này nhìn xa, ta không nghĩ nhiều như thế:

- Dám hỏi tiên sinh, Bố phải làm sao?

- Công Tôn Độ và Phàn Trù phải cùng tồn tại, kiềm chế lẫn nhau, như vậy hậu phương không lo, đợi chúng ta giải quyết Viên Thiệu xong mới đối phó với chúng. Khi ấy chúng ta hùng bá ba châu, hai cái mảnh đất nhỏ đó chẳng đáng nói.

Ngụy Du vuốt râu nói:

- Huống hồ, chúng ta có thể nhân cơ hội này bán cho Tây Vực vương một cái ân tình.

- Vì sao?

Ngụy Du cười khà khà:

- Đơn giản lắm, chúng ta cần Sóc Phương kiềm chế Tiên Ti. Chủ công cho rằng vị Tây Vực vương sẽ cam lòng ở đó cả đời sao? Quan Kỳ cho rằng, chính vì trừ ẩn họa hậu phương đó thôi, tới khi Tây Vực bình định ... Có một minh hữu như thế, vẫn hơn một kẻ địch phải không?

Những lời đi vào lòng người đó khiến Lữ Bố trầm tư:

- Phải giúp hần thật à?

Ngẩng đầu nhìn Lai Oanh Nhi, thấy nàng đang chơi với con gái, căn bản không nghe bọn họ nói chuyện.

Lữ Bố không ưa Đồng Phi còn nguyên nhân không ai biết, đó là vì năm xưa Đồng Phi tặng Lai Oanh Nhi bài thơ gây oanh động, mà Lai Oanh Nhi thời đó quả thực vô cùng si mê Đồng Phi.

Cũng có người hỏi, vì sao Lữ Bố lấy được Lai Oanh Nhi mà sao Đồng Phi lại không được.

Đơn giản, chính thê của Lữ Bố chẳng qua là con gái của đại hộ, thương nhân thì nói gì tới địa vị xã hội, cho nên với thân phận Lữ Bố, muốn nạp thiếp thế nào cũng được.

Nhưng Thái Diễm là con gái Thái Phi Bạch, là tài nữ vang danh đương thời, thân phận địa vị đó, Đồng Phi có thể cưới Nhậm Hồng Xương và Đồng Lục, nhưng không thể cưới một ca kỹ, Thái Diễm tuyệt không chấp nhận.

Về sau Lữ Bố mới biết chuyện này, trong lòng không tránh khỏi khúc mắc, nên bái sư Ngụy Du, cũng là có ý chọc tức Đồng Phi.

Vô không đấu được, vẫn không so nổi, ngay cả thiếp cũng là vì Đồng Phi bỏ lại mới tới lượt, Lữ Bố làm sao mà dễ chịu được.

May là từ khi gả cho Lữ Bố, Lai Oanh Nhi chiều chồng dạy con, tỏ ra vô cùng nét na. Lữ Bố cũng yêu thương nàng, nên không nhắc lại chuyện cũ.

Trầm ngâm rất lâu Lữ Bố mới nói:

- Nếu đã thế thì phiên tiên sinh lấy danh nghĩa của ta gửi thư cho Công Tôn Độ và Phàn Trù, nói ta được Võ Công hầu nhờ cậy, mong hai bọn họ bãi binh, không được xung đột nữa. Nếu không nghe, ta liên thủ với một phe, đánh phe còn lại, đến lúc đó đừng trách ta không nể tình.

Phàn Trù không phải là kẻ thích thị phi, hắn giữ Nhạc Lăng, theo lời dặn của Đồng Trác, dả kích Tam Hàn. Xung đột này do Công Tôn Độ gây ra. Thực ra Công Tôn Độ đối diện với áp lực từ Phù Dư và Ô Hoàn, cũng muốn mở rộng hậu phương, nên mới sinh xung đột.

Dù Đồng Trác đã chết, nhưng Phàn Trù vẫn trung với Đồng gia.

Công Tôn Độ thì khác, hắn là kẻ có dã tâm, Đồng Trác chết, Quan Đông đại loạn, hắn liền có mưu đồ.

Nhận được thư của Lữ Bố, Phàn Trù tất nhiên không có ý kiến gì. Nhưng Công Tôn Độ chửi rủa luôn mồm, có điều hắn cũng hết cách, Liêu Đông thực sự không kháng cự nổi Lữ Bố.

Cho nên Công Tôn Độ nhìn sang Liêu Tây.

Hắn và Công Tôn Phạm cùng họ, song không có chút giây mơ rảnh má gì.

Công Tôn Phạm ở Liêu Tây, tự lập một phe, chẳng những không nghe lệnh Lữ Bố, còn liên thủ với Ô Hoàn quấy nhiễu Liêu Đông.

Lữ Bố quyết định cùng Công Tôn Độ liên thủ giáp công Công Tôn Phạm, sau này phân chia Liêu Tây, làm tâm lý Công Tôn Độ bình hành không ít.

Năm Hưng Bình thứ tư, chiến sự Tây Vực đã tới hồi kết.

Ông Quy Mỹ bị đại tướng Việt Hề giết chết, quân Diêm Vi đánh vào Ô Tôn, giết tới dưới Xích Kim thành. Nguyên Quý Mỹ không ngờ mười mấy vạn đại quân của Ông Quy Mỹ bị đánh cho tan tác nhanh như vậy, khi quân tới dưới thành thì phản ứng không kịp nữa, đành dâng thư quy thuận, bị áp giải tới huyện Hán An sống.

Tới đây đại chiến Tây Vực kéo dài một năm đã chính thức kết thúc.

Các lộ chư hầu hay tin Đại Uyển, Ô Tôn nối nhau diệt vong, cũng đều dâng số đầu hàng.

Đồng Phi không từ chối, đem hết những chư hầu này tới huyện Hán An, tự có Dương Tự phụ trách an bài, y chẳng buồn quan tâm.

Tây Vực bắt đầu một thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức dài.

Cùng lúc đó ở nơi khác.

Lô Long Tắc nằm ở phía đông núi Từ Vô, tọa lạc giữa hai núi một bên là Vân Sơn, một bên là Mai Sơn, đây là cánh cửa phía bắc của Liêu Tây, có địa vị chiến lược cực kỳ trọng yếu.

Ha ha, có lẽ có người hỏi, Lô Long Tắc à? Chưa nghe tới bao giờ, sao lại là cứ điểm chiến lược gì đó. À, nếu dùng tên đời sau hay gọi thì nó là Hỉ Phong Khẩu.

Toàn bộ Lô Long Tắc xây dựa vào núi, có ba đạo tường thành, tạo nên hệ thống phòng ngự chữ “Nhật” ().

Tường ngoại vi cao năm trượng, rộng ba trượng, dài một trăm trượng, dùng đá chất từ ngoài vào trong mà thành, giữa có thành lâu cao hai trượng, gọi là Vọng Nhật lâu. Thành lâu đặt trên Mai Sơn gọi là Mai Lâu, còn phía Vân Sơn thì gọi là Vân Lâu, giữa còn có một thành lâu tên là Lô Long Lâu.

Đây là tường thành xây để ngăn người Hồ xâm nhập, nên rất kiên cố.

Bên trong có binh doanh, có kho lương, chỉ cần không phải thành ngốc cầm quân, ba nghìn tinh binh có thể ngăn mười vạn đại quân ngoài Lô Long Tắc một năm. Có thể nói chiếm hết thiên thời địa lợi.

Triệu Vân nhận được mệnh lệnh tới Lô Long Tắc.

Từ điểm này mà nói, Công Tôn Phạm không phải là kẻ ăn hại, hẳn chẳng những điều Triệu Vân, Điền Dự từ Bạch Lang về, còn phong Triệu Vân làm chủ tướng Lô Long Tắc, có quyền tiền trăm hậu tấu, vật tư cung ứng có thể tùy ý do Triệu Ngọc chi phối.

Bản chất Triệu Vân là người cực kỳ có tình nghĩa.

Nếu Công Tôn Phạm còn phái người tới kiểm chế, hẳn sẽ chỉ ứng phó cho có. Nhưng Công Tôn Phạm tỏ rõ tín nhiệm tuyệt đối, Triệu Vân sao có thể không dốc toàn lực?

Thế nên Điền Dự cười méo miệng:

- Chỉ sợ Tử Long không thể thoát thân khỏi Liêu Tây rồi.

Đúng thế thật, Triệu Vân đã quyết tử thủ ở Lô Long Tắc, hẳn đứng trên thành lâu, nhìn cả căn cứ bận rộn, siết chặt lấy chuôi kiếm.

Chuyến này hẳn phải đối diện với Lữ Bố.

Sau lần đánh nhau với Lữ Bố ở Hồ Lao Quan, Triệu Vân càng thêm khắc khổ tu luyện.

Phải nói là tư chất của hắn phi phàm, chỉ mấy năm đã hiểu hết được ảo diệu của cử trọng nhược khinh, mấy năm qua hắn mòn mỏi đợi ngày quyết chiến với Lữ Bố.

- Quốc Nhượng, ta thủ Vọng Nhật lâu, người đi tọa trấn Lô Long Lâu.

Điền Dự nhíu mày:

- Tử Long, người là chủ tướng sao có thể mạo hiểm? Để tra trấn thủ Vọng Nhật Lâu.

- Quốc Nhượng, nếu nói quyết thắng trước trận, tung hoành giữa vạn binh thì người không bằng ta. Nhưng bày mưu tính kế, tọa trấn trung quân, tùy cơ hành động thì ta kém người rồi. Người đừng tranh với ta nữa, có người tọa trấn, ta mới có thể yên tâm chém giết ở tiền phương. Lô Long Lâu là trọng địa, Vân nhờ cả vào người đó.

Triệu Vân nói thế rồi, Điền Dự còn lắc đầu được à?

Từng ngày lặng lẽ qua đi.

Sáu ngày sau đại quân của Lữ Bố kéo tới.

Đứng trên Vọng Nhật lâu, Triệu Vân dõi mắt nhìn xa, chỉ thấy cờ quạt rợp trời, khôi giáp sáng loáng, sĩ khí ngùn ngụt.

Một con ngựa đỏ rực xông ra ngoài trận, đại tướng trên ngựa đội mũ hoàng kim, áo choàng đỏ.

Điền gia là đại tộc, Điền Dự bỏ tiền ra mua bảo mã từ Trương Dịch, bao gồm giúp trên người Triệu Vân cũng tới từ Tây Vực, chẳng hề kém trang bị của Lữ Bố, đương nhiên so với Xích Thố của Lữ Bố, Bạch Long của Triệu Vân còn kém một bậc.

Cho dù là thế, trong số những võ tướng Đại Hán, trang bị như thế cũng được xem như là đỉnh cấp rồi.

Triệu Vân phóng ngựa ra, Bạch Mã lắc bồm quẫy đuôi, ngựa cổ hí vang. Xích Thố chẳng chịu kém, vó ngựa cào đất, phát ra tín hiệu khiêu chiến.

Lữ Bố thấy Triệu Vân, không khỏi thán ngạc nhiên. Công Tôn Phạm là con chó trông nhà, sao có mãnh tướng cỡ này.

Tới tầm của Lữ Bố, nhìn một cái là biết đối thủ cao thấp, Triệu Vân này bản lĩnh không kém đâu.

Lữ Bố là kẻ cao ngạo, ghìnm cương quất:

- Tướng địch báo danh, Phương Thiên Hoa Kích không giết hạng vô danh tiểu tốt.

Đó là Triệu Vân mới thế, đổi lại là võ tướng bình thường, Lữ Bố đã chẳng thêm nói một lời xông ngựa tới ột kích mất mạng rồi. Hắn hỏi tên là coi trọng Triệu Vân.

Từ sau trận chiến Hồ Lao Quan đã qua sáu năm, tên tiểu tử ngây ngô ngày nào đã trưởng thành.

Triệu Vân năm nay 27, vừa vào trạng thái đỉnh phong, nghe Lữ Bố hỏi, quát trả:

- Thường Sơn Triệu Tử Long.

Dứt lời cầm thương giục ngựa phóng về phía Lữ Bố.

Lữ Bố chẳng thèm nói, Xích Thố đuổi người vọt đi nghênh đón.

Tốc độ của cả hai con ngựa đều kinh khủng, Lữ Bố vung kích vù vù, Triệu Vân múa thương rợp bóng, chớp mắt thương kích chạm nhau, hai con ngựa đều chấn động.

Bạch Long lắc đầu húc Xích Thố, Xích Thố dựng chân đạp Bạch Long, hai tướng giao phong, ngựa cũng không chịu nhàn rỗi.

“Cheng!” Vũ khí va chạm, hai con ngựa hí liên hồi.

Xích Thố lùi liền mấy bước, Bạch Mã lùi tới mười mấy bước, thiếu chút nữa quỵ xuống đất.

Triệu Vân tay tê rần.

Lữ Bố cũng thâm nhủ :” Tiểu tướng này chẳng ngờ có bản lĩnh như thế? Đón được kích này của ta, không kém Đinh Hưu sáu năm trước.

- Tiểu tử, giỏi lắm.

Lữ Bố sinh lòng mến tài, có ý thu phục Triệu Vân.

Nhưng Triệu Vân không cho hắn cơ hội, thương lần nữa đâm ra.

Thương pháp của Triệu Vân cực kỳ quỷ dị, nhìn như đã dốc toàn lực, song mỗi chiêu đều có dự phòng. Lữ Bố mà dốc toàn lực đón tiếp, thế nào cũng chém vào khoảng trống.

Đã thế thương của Triệu Vân lại như con rắn, đa số là ở thế thủ, đợi Lữ Bố đánh hụt là bổ tới cắn, thừa lúc sức cũ đã hết, sức mới chưa sinh, xuất thần nhập hóa, không hề phòng nổi.

May đối thủ là Lữ Bố, không thì đã mất mạng lâu rồi.

Lữ Bố công như cuồng phong bạo vũ, một chiêu là trí mạng. Triệu Vân phòng thủ, nhưng ẩn dấu sát cơ.

Hai người đánh nhau từ chính Ngọ tới hoàng hôn, hai quân gõ chuông không biết bao trống, binh sĩ la hét cũng khản cổ.

Dần dần, Triệu Vân không cảm cự nổi nữa.

Dù sao Lữ Bố cũng là Lữ Bố, từng trải trong ba biến ảo, kinh nghiệm phong phú hơn Triệu Vân nhiều.

Lại đánh thêm mười hiệp nữa, Lữ Bố đột nhiên chuyển kích sang tay phải, người trên ngựa nghiêng đi, tránh một thương của Triệu Vân, nắm lấy cán thương. Triệu Vân không hoảng, thuận thế đẩy thương tới, đợi ngựa sượt qua nhau, rút bảo kiếm chém Lữ Bố.

Chiêu này quỷ khốc thần sầu.

Lữ Bố không kịp đề phòng, kinh hãi hét lên, buông thương ra, người luồn xuống, bảo kiếm chém đứt búi tóc. Có điều Triệu Vân chém xong kiếm này thì Bạch Long cũng không gượng được nữa, hai chân trước nhũn ra, quỵ xuống đất, Triệu Vân ngã lăn lông lốc, Lữ Bố nhìn thấy, mặc kệ tóc tai tán loạn, múa kích đâm tới.

Đánh nhau nửa ngày, lại ngã một cú mạnh như thế, Triệu Vân cũng thấy xương khớp tan rã, nhìn Phương Thiên Hoa Kích đâm xuống, chỉ biết thâm kêu :” Mạng ta xong rồi!” Nhắm mắt lại, nhưng được ác chiến với mãnh hổ, bình sinh đủ rồi, không còn nuối tiếc nữa

Bản đồ Tam Quốc, scan không tốt nhưng có thể gõ tìm địa danh.

Tích tắc Triệu Vân ngã xuống, trong quân Liêu Tây một người vọt ra.

Người này mình cao chín xích, vai rộng eo vượn, nhưng là tướng bộ hạ, mặt như cái đít nồi, hai đôi mắt sắc như cương châm, người mặc giáp da trâu, lưng đeo thương, tay cầm một cây đồng côn to như trứng ngỗng, ánh lên sắc lạnh.

- Hây a, gia nô ba họ, đừng dă thương đại nhân nhà ta.

Hắn không cười ngựa, nhưng tốc độ không kém cười ngựa, vừa chạy vừa rút thương trên lưng, ném về phía Lữ Bố, một rồi hai ba cây.

Thủ pháp liên hoàn cực kỳ tinh xảo.

Mũi thương nhanh như chớp giật, thoảng cái đã tới mặt Lữ Bố, Lữ Bố đành thu kích, dùng chiêu Tam Dương Khai Thái, đánh bay cả ba mũi thương đi.

Nhân cơ hội đó, Triệu Vân dùng chiêu Lại Lư Đả Cỗn (Lừa già lộn mình), đứng dậy.

Đại hán đen xì đã tới, còn cách Lữ Bố năm bước, hai chân đạp đất vọt lên:

- Ném một gậy của gia gia đây.

Đồng côn vù một tiếng giáng xuống đầu Lữ Bố, tốc độ nhanh tới mức để lại tàn ảnh trên không trung. Lữ Bố vội gơ Phương Thiên Họa Kích lên đỡ, côn kích va chạm, phát ra tiếng vang lớn, dù là Xích Thổ, bảo mã thiên hạ khó tìm cũng chịu không nổi, lui lại mấy bước, Lữ Bố thì thấy tai ù ù, tay như mất tri giác.

Thằng bán than này khỏe quá!

Không đợi Lữ Bố kịp thở lấy hơi, đại hán đen xì múa côn xử ra một chiêu Thu Phong Lạc Diệp, đồng thời hét:

- Quét chân ngựa này.

Xích Thổ hí vang, vó trước dựng lên, tránh được côn này, vó ngựa vừa hạ xuống đất, đồng côn đã xoay tròn đâm tới:

- Đâm tim này.

Một côn ba chiêu, nhanh mà liên mạch, Lữ Bố phát hoảng gơ kích đỡ, đẩy đại hán đen xì ra. Đại hán đó vừa rơi xuống đất, vẫn là chiêu cũ rỗng lớn:

- Lăn nữa nào, đập đầu này.

Trong quân Lữ Bố, Hách Mạnh phụ trách áp trận.

Trước đó Triệu Vân và Lữ Bố đánh không phân thắng bại, giờ lại bị tên đen thui kia đán cho luống cuống, lòng thất kinh:

- Phi Hùng quân, theo ta xung phong.

Bên kia Điền Dục cũng dẫn quân Liêu Tây đánh tới Vọng Nhật Lâu, hét:

- Tử Long đừng lo, ta tới đây.

Hách Mạnh đã đâm thương tới.

Triệu Vân không kịp nhặt ngân thương, thấy đại thương đâm đến, lách người qua, đưa tay nắm lấy cán thương, tay dùng sức, đồng thời tay cầm Can Tương thuận theo cán thương chém luôn.

Nói ra thì Hách Mạnh không phải tệ, được Lữ Bố nhìn trúng từ thời ở Tịnh Châu, hơn nữa liệt vào lục kiện tướng, nhưng đem sao với Triệu Vân, không phải là kém một hai phần.

Kiến của Triệu Vân thoảng cái đã tới mặt Hách Mạnh, Hách Mạnh theo bản năng né tránh, tay buông thương. Song chiêu của Triệu Vân luôn ẩn hậu chiêu, tới gần Hách Mạnh lại biến chiêu, mũi kiếm đâm lên, máu tươi bắn ra.

Can Tương là tên đại sư rèn kiếm thời Chiến Quốc luyện ra, nghe nói do vợ chồng cùng rèn, phân thành hai thanh, thanh đục tên Can Tương, thanh cái tên Mạc Tà, có thể nói chém sắt như bùn.

Bảo kiếm đã sắc, Triệu Vân biến chiêu lại nhanh, Hách Manh né không kịp, kêu thảm một tiếng, bị Can Tương đâm vào bụng, rạch từ dưới lên, liền ngã xuống trong đám bụi.

Triệu Vân tung mình lên ngựa của Hách Manh, bốn tên U Châu quân vọt tới.

Mặc dù không thuận tay lắm, nhưng trường thương của Hách Manh trong tay Triệu Vân như có sinh mạng, vung ra như Giao Long Xuất Hải, bóng thương đi tới, U Châu quân đi đầu bị gạt xuống ngựa, nhân mã hai bên xô vào nhau.

Bên kia, Lữ Bố và đại hán đen xì đã phân cao thấp.

Đại hán đen xì kia đánh đi đánh lại cũng chỉ có ba chiêu, sau vài hiệp đã bị Lữ Bố mò thấu rồi, hấn sao còn là đối thủ của Lữ Bố nữa, may thay Triệu Vân kịp tới, cùng hấn liên thủ kháng cự Lữ Bố.

Song phương huyết chiến dưới Vọng Nhật Lâu một canh giờ mới thu quân.

Với quân Liêu Tây mà nói, cái danh Ác Hổ Lữ Bố như sấm nổ bên tai, nghe Lữ Bố đánh tới, tên nào tên nấy sợ run cầm cập, không ngờ chủ tướng của mình đánh ngang với Lữ Bố.

Ai có chút nhãn lực đều nhìn ra, nếu chẳng phải Bạch Long thua Xích Thố, đúng là khó nói kết quả.

Thế là quân Liêu Tây cực kỳ phấn chấn, đánh hòa một trận này đã là đại thắng rồi.

Tuy nhiên trong lòng Triệu Vân biết rõ, cho dù hấn có bảo mã lương câu sánh ngang Xích Thố chẳng nữa, đánh tiếp vẫn kém Lữ Bố một bậc. Có điều sau khi quay về Vọng Nhật Lâu, điều Triệu Vân quan tâm là, trong quân mình ai dè lại có một mãnh tướng.

Sai người gọi đại hán đen xì tới, tên đó tuy làm Lữ Bố rối lên một hồi, nhưng về sau ... Trên người quần bằng trắng, miệng nhai thịt khô, tay cầm bánh lớn, đứng trước mặt Triệu Vân cười như thẳng góc.

Triệu Vân không có ấn tượng gì về hấn, hỏi:

- Hấn tử, người tên là gì, người phương nào?

Hấn tử đen đúa nuốt miếng thịt, ngoác miệng cười:

- Đại nhân, thuộc hạ là Hắc Phu, người Ô Hoàn.

Triệu Vân càng lấy làm lạ:

- Nếu đã là người Ô Hoàn, sao lại ở trong quân ta?

- Thuộc hạ tuy là người Ô Hoàn, song bị Đạp Đốn bán tới Liêu Đông Tiên Ti, sau được đại nhân cứu.

Té ra là một nô lệ.

Khi đó hấn vừa mới tới thành Bạch Lang, người Ô Hoàn bắt được một nhóm người hán, chuẩn bị bán tới Liêu Đông Tiên Ti làm nô lệ, trên đường vận chuyển bị Triệu Vân chặn lại, đại đa số nô lệ bỏ đi, có điều số ít ở lại ra sức trong quân, hấn Hắc Phu gia nhập vào lúc đó.

Nhưng Triệu Vân vẫn kỳ quái.

Khi đó tuy hấn không để ý tới những nô lệ đó, có điều hấn nhớ bọn họ đi hết rồi cơ mà.

- Hắc Phu, khi đó ta thả ngươi, sao còn không về nhà?

- Không ... Không còn nhà nữa.

Khuôn mặt thật thà của Hắc Phu có chút đau thương:

- Nhà của thuộc hạ bị Đạp Đốn hủy rồi, đi Ô Hoàn chẳng phải chỉ còn đường chết? Hơn nữa đại nhân cho Hắc Phu cái ăn cái mặc, ở Bạch Lang Thành rất vui. Nếu đại nhân không chê, Hắc Phu theo theo đại nhân.

Điền Dự ở bên nghe khẽ gật đầu:

- Tử Long, ta thấy Hắc Phu khá vũ dũng, hay là ngươi giữ lại làm thân binh đi.

Triệu Vân nghĩ rồi nói:

- Hắc Phu, người muốn làm thân vệ của ta không?

- Có được ăn no không?

Triệu Vân và Điền Dục cười phá lên:

- Đương nhiên, người ăn bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

- Vậy Hắc Phu đồng ý.

Điền Dục phái người thay y phục cho Hắc Phu, sau đó bảo với Triệu Vân:

- Tử Long, hôm nay người đánh ngang ngựa với Lữ Bố, hắn không chịu đâu. Ta đoán sáng mai hắn sẽ tấn công Vọng Nhật Lâu dữ dội nhất.

- Quốc Nhượng yên tâm, ngày nào còn có Vân đây, Lữ Bố chờ hòng công phá Vọng Nhật Lâu.

Điền Dục suy đoán không sai.

Lữ Bố tới từng đó tuổi, cho dù đánh với Đổng Phi, hay là ở Vân Trung bị Viên Thiệu đánh lén cũng chưa bao giờ khốn đốn như vậy, với cái tính cao ngạo, sao hắn nuốt trôi cục tức ấy.

Sáng hôm sau, Lữ Bố tới dưới Vọng Nhật Lâu thách đánh, nhưng Triệu Vân không thèm để ý. Lữ Bố then quá hóa giận, Lữ Bố điên cuồng công kích Lô Long Tắc.

Dựa vào địa hình hiểm yếu của Lô Long Tắc, Triệu Viên kiên thủ không ra, chỉ mấy ngày, dưới Vọng Nhật Lâu xác chất đầy đồng.

Lữ Bố tổn thất khá lớn, nhưng dùng chiêu nào Triệu Vân cũng lờ đi, hắn một mình ngồi trong đại trướng, buồn bực uống rượu :” Từ khi ta xuất đạo tới nay, trừ con hổ điên đó thì chưa có ai làm ta vất vả thế này? Tên Triệu Vân đáng hận đó từ đâu mà ra, sao trước kia không biết?”

Chẳng trách được, năm xưa ở Thành Cao thì Lữ Bố đã vang danh thiên hạ, Triệu Vân còn vô danh, tuy có giao thủ, nhưng Lữ Bố làm sao nhớ nổi.

Không hạ được Lô Long Tắc, còn mất đại tước Hách Mạnh, e thiên hạ chê cười.

Đang rầu rĩ thì có thân binh tới báo Điền Trù áp tải lương thực tới, Lữ Bố mừng rỡ, vội đứng dậy nói:

- Mau mau mời vào.

327. Chương 327: Tây Vực Nhị Tam Sự (1).

Chẳng bao lâu Điền Trù vào đại trướng, hành lễ với Lữ Bố xong liền hỏi:

- Nghe nói chủ công ở đây không thuận lợi.

- Bố thật coi thường anh hùng thiên hạ, không ngờ Lô Long Tắc cũng là nơi ngọa hổ tàng long.

Điền Trù cười:

- Chủ công, thắng bại là chuyện thường của binh gia, hà tất phải để trong lòng? Theo thuộc hạ thấy, chẳng bao lâu Lô Long Tắc sẽ lọt vào tay chủ công thôi.

- Ô, sao lại nói thế?

- Thái Sơ tiên sinh có một phong thư mật bảo thuộc hạ giao cho chủ công.

Lữ Bố nhận lấy, xem xong mây đen trên mặt tan biến hết cả:

- Tiên sinh quả nhiên minh, nếu đã thế nó coi như ở trong tay ta rồi.

Tức thì sai người bày tiệc khoản đãi Điền Trù.

Hôm sau Lữ Bố tiếp tục tấn công Lô Long Tắc, có điều tâm tình đã khác trước, Triệu Vân và Điền Dực nhảy bén phát giác ra thể công của Lữ Bố đã thay đổi, nhìn thì mãnh liệt đấy, nhưng thực tế rất hời hợt, không liều chết như trước.

Triệu Vân không nhịn được hỏi:

- Có nhìn ra mảnh khoe gì không?

Điền Dực trầm tư chốc lát, chợt sắc mặt đại biến:

- Không hay, chẳng lẽ con Ác Hổ này minh tu sạn đạo ám độ Trần Thương?

- Quốc Nhượng nói rõ xem.

- Lữ Bố khua chiêng gióng trống ở đây, thu hút tất cả mọi sự chú ý, như thể phương hướng Lệnh Chi buông lỏng đề phòng. Nếu là ta chỉ huy, ta sẽ vượt Long Tiên Thủy, tập kích Lệnh Chi.

Long Tiên Thủy là tên một con sông nữa giữa Bắc Bình và Liêu Tây, là một lá chắn thiên nhiên, nhưng nếu Công Tôn Phạm đem sự chú ý tập trung vào Lô Long Tắc, phòng ngự ở Long Tiên Thủy, nhất định vô cùng lỏng lẻo.

Vượt qua Long Tiên Thủy chính là thành Lệnh Chi.

Triệu Vân hiểu ra, mặt cũng trắng bệch:

- Quốc Nhượng, lập tức phái người nhắc nhở Công Tôn đại nhân, chớ để Lữ Bố thành công.

Điền Dực khẽ lắc đầu:

- Hiện tại đã muộn rồi, Lữ Bố vây đánh ở đây đã hai mươi ngày, nếu đúng như ta nói thì hiện giờ Lệnh Chi ... Tử Long, nếu đã thế chúng ta phải tính đường lui thôi.

Đường lui?

Triệu Vân lòng giật đánh thót, nếu Lệnh Chi bị chiếm, vậy còn đường lui nào nữa?

Tây Vực, cỏ xanh mướt mắt.

Đại chiến đã kết thúc, toàn bộ Tây Vực càng trở nên bận rộn.

Từ mảnh đất hoang biến thành ruộng tốt, cùng với thể cục Tây Vực ổn định, rất nhiều lưu dân tụ tập ở một dải Hà Tây bắt đầu đổ về phía Tây Vực. Tây Vực đại đô đốc phủ phát ra điều kiện ưu đãi, khiến mảnh đất hoang vu ở Tây Vực dần trở nên náo nhiệt.

Từng cái cối xay gió được từ Tương Tổ Doanh đưa ra, từng cái cối xay gió cao lớn được dựng lên ở Tây Vực, tạo thành phong cảnh độc đáo. Về cối xay gió, Đồng Phi cũng chỉ có khái niệm mơ hồ, còn cái thứ đó dùng làm gì, y chẳng nói rõ được.

Có điều cối xay gió được dựng lên, hưởng lợi đầu tiên là Tương Tổ Doanh, sau đó Phí Ốc phát hiện, cối xay gió này có thể ứng dụng vào nhiều phương diện, từ nông canh tới ngư nghiệp, từ khai thác tới nghề rèn, cối xay gió xuất hiện được đề cao cực lớn.

Không có chiến tranh, nhiệt tình của bách tính dần được khơi lên.

Tháng Giêng, cùng với vô số người Hán vào Tây Vực, đột nhiên Đồng Phi đề xuất khái niệm Hoạt mệnh lâm.

Thế nào là Hoạt mệnh lâm?

Nói một cách đơn giản là trồng rừng ở Tây Vực, một cái cây đại biểu một tính mạng, cây còn người còn, cây chết người chết.

Vì sao phải thực hiện chính sách này?

Trong ký ức kiếp trước của Đồng Phi, Tây Vực là một vùng hoang mạc, 1800 năm thương hải tang điền, vì sao Tây Vực lại biến thành một vùng hoang mạc?

Nguyên nhân, Đồng Phi chẳng thể truy tìm, điều y muốn làm là muốn mọi người bảo vệ vùng đất phì nhiêu này, sau khi y chết đi, con trai y chết đi, cháu y chết đi, Tây Vực vẫn cứ mỹ lệ như bây giờ, trong thâm tâm, Đồng Phi đã coi Tây Vực là nhà.

Đồng thời do Đại Uyển và Ô Tôn chiến bại, rất nhiều tù binh trở thành vấn đề cần giải quyết, người chấp nhận bỏ cuộc sống du mục còn dễ. Nhưng dầu sao đời sống trên lưng ngựa, rất nhiều người không muốn thay đổi.

Vì thế Đồng Phi bắt bọn họ trồng Hoạt mệnh lâm, trói buộc bọn họ vào đó, cây chết một cái giết một người, chết cả mảng rừng giết toàn tộc.

Khi những tù binh nơm nớp lo sợ trồng từng cái cây xuống, tính mạng của bọn họ đã gắn liền với mảnh đất đó, có lẽ mười hai mươi năm sau, khi những cái cây này thành đại thụ che trời, bọn họ cũng coi đây thành nhà của mình.

Vì vậy mà Đồng Phi chuyên môn thành lập một ban ngành tại Thú huyện, đặt tên là đốc sát viện, người cai quản đốc sát viện là Pháp Chính.

Chức trách của Đốc sát viện thôi thì đủ cả, từ lâm nghiệp, nông nghiệp, còn bố trí nhân viên, đốc sát quan lại, duy trì ổn định trật tự v...v.v...

Vì đảm bảo quyền uy của Đốc sát viện, Đồng Phi còn chuyên môn cấp cho Pháp Chính 200 Kỹ kích sĩ.

Kỹ kích sĩ tới Đốc sát viện đổi tên là đốc sát, toàn bộ mặc áo đen, cho người ta cảm nhận uy nghiêm. Thế nên có người gọi họ là đốc sát hắc y, Pháp Chính từ đó bắt đầu cuộc đời đốc sát thối hoắc của hắn.

Sở học của Pháp Chính, lấy pháp gia làm chủ, sau theo Lư Thực, Lý Nho học vài năm, thành ra kiêm hết sở học các nhà.

Trong lòng Pháp Chính, Đốc sát viện chân chính phải đốc sát thiên hạ, chuyện to chuyện nhỏ, đều nằm trong tay Đốc sát viện.

Khi Đồng Phi phát hiện ra thì tính chất của Đốc sát viện đã thay đổi, có điều hiện giờ Đồng Phi chưa thể dự đoán trước được chuyện sẽ xảy ra.

Một thốt khoái mã lướt nhanh như gió trên quan đạo.

- Đại đô đốc ở đâu? Hỏa tốc tám trăm dặm từ Thú huyện, mau mau đưa ta đi gặp đại đô đốc.

Chạy tới một trạch viện, chiến mã dừng lại, kỵ sĩ trên ngựa lăn xuống, hô lớn:

Trạch viện này chính là phủ nha.

Tháng ba, Đồng Phi nhận được tin về Hoàng Thiệu. Đối với thuộc hạ theo mình mười ba năm suốt từ Quang Hòa thứ sáu, bất kể là khi Đồng Phi xui xẻo hay đắc ý đều không rời bỏ, Đồng Phi có một tình cảm khó miêu tả.

Nói ra đời này Hoàng Thiệu rất trắc trở.

Năm xưa bá sư không được, về sau tự học thành tài, không thuộc về một thế gia nào, thậm chí có thời gian còn là người Thái Bình Đạo. Đó là một trong hai mưu thần sớm nhất của Đồng Triệu, Đường Chu đã bệnh mất trước khi Đồng Trác chết.

Còn Hoàng Thiệu.

Không có Hoàng Thiệu, không có Tây Vực ngày hôm nay.

Khí độ của hắn không bao la như Gia Cát Cẩn, mưu kế không cay độc như Giả Hủ, văn tài kém Dương Tục, Tô Tắc.

Nhưng người như thế thủy chung cần mẫn, chịu khó, không một lời oán trách.

Đồng Phi nhiều lần muốn đề bạt hẳn, nhưng đều bị Hoàng Thiệu cự tuyệt, lý do là :” Thiệu tài hèn, đã kiệt lực rồi, nếu ngồi ở vị trí cao hơn, e không làm người ta phục. Chủ công phải lấy đại nghiệp làm trọng, thu hút hiền lương mà dùng, Thiệu làm điền nông lại đã thỏa mãn rồi.

Cho nay hay tin Hoàng Thiệu bệnh nặng, Đồng Phi lập tức bỏ hết việc đây, mang Việt Hề, Vương Nhung, Hà Nghi, Hà Mạn tới Liễu Trì. Đi theo còn có con gái Đồng Tiết và con trai Đồng Ký.

Đồng Tiết là Tiểu Văn Cơ, năm nay mười hai, tuổi không nhiều, nhưng thiên kiều bá mị, rất có phong thái của mẹ. Đồng Phi thích gọi con gái là Tiểu Văn Cơ, bất kể thế nào, cái tên này mang một đoạn ký ức không ai biết.

Lúc này Đồng Phi đang ngồi trong phòng ngủ, nắm chặt tay Hoàng Thiệu. Hoàng Thiệu nằm trên giường, mặt hốc hác, nhưng ánh mắt mang theo niềm vui không thể diễn tả bằng lời:

- Thiệu thân ti tiện, lại làm chủ công lúc bọn bề tôi thăm ...

- Tăng Thứ đừng nói lời ấy, ai dám bảo ngươi ti tiện? Ai dám nói ta cho một chùy đập chết. Ngươi là người theo ta sớm nhất, là người ta coi trọng nhất, mau mau khỏe lại đi, ta còn nhiều việc dựa vào ngươi.

Trong mắt Hoàng Thế chảy ra hai hàng lệ nóng:

- Chủ công, đời này Thiệu gặp được chủ công là phúc của Thiệu. Nếu có kiếp sau Thiệu nguyện được tiếp tục ra sức vì chủ công.

328. Chương 328: Tây Vực Nhị Tam Sự (2)

Mũi cay cay, Đồng Phi thiếu chút nữa rơi lệ, khe thở dài:

- Tăng Thứ, đừng nói những lời không may ấy. Đời này ngươi còn sống dài, ngươi còn phải ra sức vì ta. Còn nhớ không, năm xưa chúng ta gặp nhau ở dịch trạm Quán Thành, ngươi từng nói muốn theo ta gây dựng sự nghiệp, hiện mới chỉ bắt đầu thôi, ngày tháng sau này còn dài, còn dài lắm.

Hoàng Thiệu nghe lời này, cười vui vẻ.

- Dưỡng bệnh cho tốt đi, khỏi rồi ta đón ngươi tới Hán An, tiểu chất tuổi không còn nhỏ nữa, ta chuẩn bị đưa nó tới Thái học, mời tiên sinh dạy cho thật tốt. Còn cả tẩu tử nữa, từ khi gả cho ngươi cũng được hưởng phúc mấy ngày đâu, vừa vận sống vài ngày nhẹ nhõm. Tăng Thứ, thành Hán An đã xây xong rồi, ngươi phải tới xem, không hề kém Lạc Dương ... Đó là thành phố chúng ta xây lên, thành thuộc về chúng ta, không ở vài ngày ngươi không thấy tiếc à?

Hoàng Thiệu cười mỗi lúc một vui, lẩm bẩm như nói mê:

- Thành của chúng ta, thành của chúng ta ... Thiệu thực sự muốn đi xem ...

Bất tri bất giác ngủ mất.

Đồng Phi hít sâu một hơi đứng dậy, đắp chăn cho Hoàng Thiệu, quay người nói với một phụ nữ tư sắc bình thường:

- Tẩu tử, mong tẩu tử chiếu cố tốt cho Tăng Thứ, ta ra ngoài một chút. Đừng lo, Tăng Thứ không sao đâu, đợi thời gian nữa hẳn khỏe lại, ta đưa mọi người tới thành Hán An.

Phụ nhân đó là nữ tử mà Hoàng Thiệu cưới sau khi tới Trương Dịch, là người Tinh Tuyệt, gả cho Hoàng Thiệu rồi, cũng mang họ Hoàng, bên cạnh nàng là một đứa bé trai, là con họ, tên là Hoàng Dung.

Nghe Đồng Phi nói vậy, Hoàng Thị cảm kích quỳ lạy liên hồi.

Đồng Phi thở dài, an ủi vài câu rồi ra ngoài phòng ngủ.

Ở cửa Mã Chân đứng đợi, nay Mã Chân quan tới thái y trung lang tướng, dưới quyền có Y hộ doanh, là nhân vật có thực quyền. Các quân xuất chinh đều mang theo Y hộ binh, mà có được Y hộ binh thế nào, hoàn toàn nhờ một câu nói của Mã Chân.

Không ở trong quân của Đồng Phi, không hiểu được tác dụng của Y hộ doanh.

Vốn nếu luận y thuật, chức của hắn phải do Hoa Đà đảm nhận, có điều Hoa Đà không muốn ra mặt, chỉ mang chức Thái y lệnh, đại bộ phận thời gian dành nghiên cứu y thuật, lần này Hoàng Thiệu bệnh nặng, Đồng Phi đưa Mã Chân tới.

- Bệnh của Tăng Thứ ...

- Chủ công, bệnh Tăng Thứ do vất vả tích thành tật, thuộc hạ đã dùng thuốc, nhưng có hiệu quả hay không thì khó nói

Mã Chân theo Đồng Phi lâu năm, địa vị Hoàng Thiệu ra sao, lòng hắn biết rõ, mặt mang vẻ lo âu:

- Nếu gia sư còn thì còn có cách, nhưng ... Xin chủ công thứ tội.

Lời này đã nói rõ ràng rồi.

Đồng Phi nhấp mắt lại, hai gò má co giật. Đúng vậy, nếu có Trương Cơ, nhưng vấn đề là Trương Cơ lại không có ở đây, dù Trương Cơ ở Vũ Lăng Sơn, cho dù đi mời, Hoàng Thiệu có đợi được tới lúc đó không? Đồng Phi nghiêng chặt răng:

- Nghĩa Quyền.

- Có tiểu tướng.

- Lập tức truyền lệnh của ta, bảo Lâm Hương đình hầu phái người liên hệ với Tam gia, hỏa tốc mời Trương Cơ đại nhân tới trị bệnh.

- Vâng!

- Nguyên Đạo, nhờ cha ngươi bỏ thêm công sức, tận lực giữ cho được Tăng Thứ. Nếu không được ta cũng không trách, dẫu sao chúng ta phải dốc toàn lực.

- Mặt tướng đã hiểu.

Đúng lúc này tiền viện truyền tới tiếng huyền não, tâm tình Đồng Phi vốn không tốt, không kìm được giận, rít lên:

- Kẻ nào ồn ào ngoài đó? Không biết Tăng Thứ cần yên tĩnh điều dưỡng à?

Vương Nhung lập tức xoay người đi, chốc lát sau quay trở lại:

- Chủ công, hỏa tốc tám trăm dặm từ Thú huyện, quân sư có thư gấp.

Thư gấp?

Đồng Phi ngăn người, lúc này có cái gì gấp được? Nhíu mày trầm giọng nói:

- Nguyên Đạo, người ở đây chăm sóc Tăng Thứ, ta đi xem chuyện gì gấp đến thế.

Dứt lời chân đã bước ra khỏi cửa viện.

Lý Giác Quách Tỷ trở mặt thành thù rồi.

Đồng Phi cười nhạt.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Lý Giác Quách Tỷ bị người ta xúi bẩy chia rẽ, cuối cùng trở mặt thành thù. Một kẻ bất cóc hoàng đế, một kẻ cầm tù đại thần, chút thể diện cuối cùng của Đại Hán mất sạch, kéo màn Tam Quốc tranh bá.

Không còn nhớ kẻ chủ mưu kia là ai, nhớ mang máng có liên quan tới Giả Hủ. Nhưng hiện giờ Giả Hủ ở Thú huyện, tất nhiên không thể là người đó, vậy là ai?

Một ý nghĩ thoáng qua đầu Đồng Phi, y biết Tào Tháo sắp nâng Hán đế lên, từ đó bắt thiên tử lệnh chư hầu, đặt nền móng cuối cùng để thống nhất phương bắc.

Nhưng những chuyện này cách Đồng Phi rất xa, ít nhất hiện giờ y chẳng có sức, cũng chẳng có lòng dạ nào mà xen vào.

Ở trong thư Giả Hủ viết :” Lý Quách trở mặt, nhất định khiến cho Mã Đằng bốn năm qua sống giữa khe hở có được thời gian nghỉ lấy sức. Đồng thời Trường An gây áp lực với Lương Châu đã không còn. Mã Đằng sẽ không tấn công Tam Phụ, dù sao Lý Quách tuy trở mặt, nhưng khi đối diện với ngoại địch, dứt khoát nắm tay đối phó. Mâu thuẫn giữa hai người đó không sâu, không lớn. Mã Đằng chỉ cần không ngốc, tuyệt đối không đi chọc giận Lý Quách!”

Lời lẽ đó mang ý tứ là: ” Mã Đằng sẽ dùng binh với bốn quận Hà Tây!”

Thực ra đó là kết quả không khó phân tích, Hán Trung địa hình phức tạp, dễ thủ khó công. Không chiếm được Hán Trung, không đoạt nổi Tam Phụ, vậy chỉ còn lại bốn quận Hà Tây thôi. Mã Đằng là người uy vũ, có tình cốt nhục rất sâu, ông ta mà muốn thống nhất Lương Châu, ắt phải đoạt lại Vô Uy. Mã Đằng có chút uy vọng ở Vô Uy, cho nên tuyệt đối không từ bỏ.

Đồng Phi xem thư lại một lần nữa, sau đó nói với tín sứ:

- Quân sư còn dặn gì nữa không?
- Quân sư chỉ nói, xin chủ công mau chóng đưa ra quyết định.
- Vậy được, người nói với quân sư, tiến lui của Tây Vực nằm trong trù mưu của quân sư, không cần hỏi ta. Các lộ nhân mã của Hán An quân đều có quân sư điều phối. Thời gian nữa ta về, trước đó đô đốc phủ do ông định đoạt.
- Vâng.

Tín sứ vội vã rời đi.

Nhưng Mã Kiệu ở bên không nhịn được hỏi:

- Đại đô đốc quyết định như thế liệu có hơi khinh suất không?

Mã Kiệu từ cuối năm ngoái bị điều tới Chí Trì, phụ trợ Hoàng Thiệu truân điền, thể hiện ra tài năng cực kỳ xuất chúng. Ở điểm này, Hoàng Thiệu từng nhiều lần viết thư cho đô đốc phủ, tán dương tài năng của Mã Kiệu. Chỉ là trong lòng Mã Kiệu còn chưa thừa nhận thân phận chủ công của Đồng Phi, nguyên nhân vì sao chỉ có một mình hắn mới rõ, có điều hắn làm việc luôn tận tâm tận lực.

Những ngày Hoàng Thiệu ngã bệnh, cũng nhờ Mã Kiệu quản lý các sự vụ, cho nên mọi thứ mới được tiến hành đúng trật tự.

Đồng Phi cười:

- Tin một người thì đừng nên hoài nghi. Ta tin quân sư có thể làm thỏa đáng chuyện này.

Dùng người thì không nghi, nghi thì không dùng! Có lẽ điều vị đại đô đốc này nói là ý đó. Nhưng những lời này nói thì dễ, làm chẳng hề đơn giản, ngồi ở vị trí của Đồng Phi, mấy người làm nổi điều đó?

Có điều, cảm giác được người khác tín nhiệm, nhất định là rất tốt! Trong lòng Mã Kiệu hâm mộ Giả Hủ, nghĩ Giả Hủ nghe được câu này hẳn rất vui, do dự chốc lát chợt hỏi:

- Đại đô đốc, nghe nói ngài lập Hương học, Huyện học, không hỏi xuất thân, ai cũng được học.
- Đúng là nhớ thế.

- Ti hạ trên đường tới Tây Vực từng cùng Quảng Nguyên thảo luận vấn đề này, sau lại tận mắt nhìn thấy, nhưng trong lòng có một nghi vấn. Hương học và huyện học dạy điều hoàn toàn khác nhau. Nếu người có phẩm đức tài học kiêm toàn, sau khi hoàn thành học nghiệp ở hương học mà muốn học tiếp sẽ giải quyết ra sao? Ngài biết đó có học tử gia cảnh tốt, nhưng không đủ học tiếp. Có học tử xuất chúng, nhưng vì một số nguyên nhân không thể học được thì thế nào ...

Mã Kiệu đột nhiên hỏi câu này làm Đồng Phi ngớ ra, dù sao hương học huyện học mới tổ chức được chưa tới hai năm, điều Mã Kiệu nói Đồng Phi chưa từng gặp phải.

329. Chương 329: Tây Vực Nhị Tam Sự (3)

Mưu xa vốn không phải sở trường của Đồng Phi. Y giỏi lắm là gặp chuyện gì giải quyết chuyện ấy, đi một bước nhìn thấy bước thứ hai là tốt lắm rồi.

Hương học ba năm, Huyện học ba năm.

Nhưng giữa đó đúng là tồn tại một khoảng cách lớn, làm sao kết nối hai học, thậm chí Tam học.

Học thứ ba, chính là Thái học, do đám Dương Tự, Lưu Hồng lập nên.

Câu hỏi của Mã Kiệu rất hay, tức thì làm khó Đồng Phi:

- Điều Bá Lương nói rất trọng yếu, ừm, à ... Ừm, hay là thế này, chúng ta dùng khảo thí.

Mã Kiệu chỉ muốn thăm dò một chút, không nghĩ Đồng Phi cho đáp án thật.

- Khảo thí sao?

Có câu một sự thông, vạn sự thông!

Đồng Phi nói ra hai từ “khảo thí”, suy nghĩ đột nhiên trở nên thoáng đạt.

Trong ký ức kiếp trước không phải có khảo thí sao? Hương học Huyện học, nghĩ kỹ giống khái niệm tiểu học trung học kiếp trước. Đương nhiên tiểu học trung học ở thời đại này không thể dạy loại môn học như đời sau. Nhưng bách gia chư tử cũng có thể phân ra đẳng cấp, dựa vào trình độ khác nhau để soạn ra tài liệu dạy học, chứ không phải làm tùy ý như hiện nay.

Ừm, phải rồi, khảo thí là điểm mấu chốt nối liền Hương học và Huyện học.

Nếu như có thể nối liền Tam học, chẳng phải một hệ thống giáo dục chưa từng có xưa nay đã hình thành sao?

Đồng Phi tức thì thao thao bất tuyệt nói ra suy tưởng của mình, hết điều này tới điều khác, từ định ra tài liệu ra sao, dùng tới từng học thế nào, làm Mã Kiệu há hốc mồm.

Loại ý tưởng kỳ quái này chưa bao giờ nghe thấy, vừa nghe lại vừa gật đầu, tới khi Đồng Phi nói xong, ở cửa truyền tới tràng vỗ tay.

Tiếng vỗ tay không to lắm, ngẩng đầu lên thấy Hoàng Thiệu được Hoàng Thị dìu từ ngoài cửa đi vào trong đại sảnh.

- Chủ công inh, thực sự rất inh.

Hoàng Thiệu tất nhiên biết người thường cầu học vất vả gian nan thế nào, Đồng Phi đã mở ra một con đường cho sĩ tử thiên hạ cầu học. Đương nhiên muốn thực thi chẳng phải là dễ dàng.

Tài liệu, tiền sinh, rồi làm sao nối liền tam học, vấn đề còn rất dài.

Thế giới này là thế, khi người có ý tưởng, có khái niệm, có được đường lối, tất cả không còn quá khó khăn nữa.

Hoàng Thiệu quỳ xuống, nước mắt như mưa:

- Thiệu vì học tử thiên hạ tạ ân điển chủ công.

Mã Kiệu cũng nghe ra manh mối, nếu đúng như suy nghĩ của Đồng Phi thiết lập trường học, như thế học thức vốn bị thế phiệt lũng đoạn sẽ không còn uy hiếp được vị Hồ lang chi tướng, mặt mũi xấu xí nhưng tâm tư tinh tế này nữa.

Có lẽ Tam học không thể dạy ra được đại gia học vẫn như Thái Ung, Dương Tự, nhưng thế cũng đủ rồi. Đem sao ra, người được tam học đào tạo, càng chuyên nghiệp hóa hơn.

Mã Kiệu mãi chưa hạ được quyết tâm, lúc này không còn do dự gì nữa! Tam học được kiến lập lên, chương ngại cuối cùng của Đồng gia bị loại trừ.

Nếu như hiện giờ còn không quy thuận Đồng Phi, đợi tương lai tam học hưng thịnh mới quy thuận thì không thu được lợi ích gì nữa rồi, liền quỳ xuống theo Hoàng Thiệu:

- Việc này của chủ công đại lợi cho thiên hạ, tuy không phải thánh nhân, nhưng vượt qua thánh nhân, học sinh nguyện theo chủ công dốc sức khuyến mã.

Đồng Phi choáng luôn.

Đang nói chuyện tử tế, sao đột nhiên nhận chủ công rồi?

Có điều trong lòng rất cao hứng.

Đội bệnh Hoàng Thiệu khỏe rồi, nhất định phải đón về Hán An điều dưỡng, nhưng truân điền cũng cần người có tài năng tiếp nhận. Hoàng Thiệu tiến cử hai người, một là Phí Ốc, một là Mã Kiệu. Nhưng trước đó Mã Kiệu không tỏ thái độ, Đồng Phi cũng không tiện nói. Mà Phí Ốc tuy có đại tài, nhưng một người sao phân thân làm hai được?

Hít sâu một hơi, Đồng Phi đỡ hai người lên:

- Tăng Thứ, có Bá Lương ở đây, người có thể yên tâm theo ta về Hán An rồi.

Mặt Hoàng Thiệu nổi lên màu hồng bệnh tật, gật đầu liên hồi:

- Thiệu yên tâm rồi, yên tâm rồi.

Mã Kiệu nói:

- Chủ công, có điều chuyện tam học còn cần trù tính cẩn thận, Quảng Nguyên có chút nghiên cứu ở phương diện này, sao không để hắn tham gia. Còn về tài liệu, có thể mời Thái Bá tiên sinh và Hưng Tổ tiên sinh ra mặt. Chủ công không cần nói chuyện xác nhập tam học, chỉ cần nói rõ đại khái, mời bọn họ biên soạn là được. Đây là chuyện tốt lưu danh sử sách, tin rằng hai vị tiên sinh đó sẽ không cự tuyệt, hơn nữa có hai vị tiên sinh đó đứng ra, có thể làm thanh danh tam học vang dội.

Đồng Phi thấy Mã Kiệu nói rất có đạo lý, lập tức gật đầu đồng ý.

Mã Kiệu nói tiếp:

- Còn một chuyện riêng, gia quyến của Kiệu nay còn ở Tương Dương. Điền sản không quan trọng, nhưng có năm đứa con, khiến Kiệu không thể không nhớ nhung. Không biết chủ công có thể phái người tới Tương Dương một chuyến không?

- Điều này có gì khó? Ta sẽ bảo Lâm Hương đình hầu xử lý chuyện này.

Đồng Phi bảo Mã Kiệu và Hoàng Thiệu ngồi xuống, thuận miệng hỏi:

- Bá Lương tuổi không chênh với ta là bao, không ngờ có năm con trai cơ à, bao tuổi rồi?

Mã Kiệu bỏ được một tâm sự xuống, trở nên thoải mái hơn nhiều, nghe Đồng Phi hỏi, trả lời ngay:

- Làm chủ công cười rồi, trưởng tử của Kiệu tên Lương, năm nay chín tuổi. Thứ tử tên Tĩnh, tam tử tên Quý, tứ tử tên Thông, chúng là thai sinh ba, cách nhau mấy canh giờ, đều bảy tuổi. Con út tên Tốc, cũng chính là đứa cháu linh, hiện mới sáu tuổi.

Đồng Phi vốn chỉ thuận miệng hỏi, không để tâm lắm. Trưởng tử tên Lương, vậy là Mã Lương rồi, nghe quen tai lắm, nhưng không nhớ ra xuất xứ.

Lại còn sinh ba, Mã Quý, Mã Tĩnh, Mã Thông? Đều rất xa lạ.

Con út tên Mã Tốc.

Hả? Mã Tốc?

Đồng Phi từ thì tròn mắt.

Chậm đã, Mã Lương Mã Tốc ... Mã thị ngũ thường, bạch mi tối lương? (Nhà họ Mã có 5 người, mi ai trắng nhất là Lương)

- Không ngờ lại là Mã thị ngũ Thường?

Nói ra thì Đồng Phi gặp quá nhiều danh nhân, sớm đã nhàm rồi. Nhưng vô tình phát hiện người trước mắt là cha của danh nhân, không nhận được thốt lên.

Những lời ấy làm Mã Kiệu giật mình.

Vì sao chứ?

Đây là cổ nhân nhiều người đặt tên chiếu theo tộc phổ định trước từ lâu.

Theo tộc phổ của Mã thị, trong tên chữ của đám con Mã Kiệu có chữ “Thường”, dựa theo truyền thống sớm định tên chữ của năm đứa con lần lượt là Bá Thường, Trọng Thường, Thúc Thường, Quý Thường, Ấu Thường.

Tên chữ này thật ra có quy luật để suy luận.

Ví như ba anh em Đồng Trác, dựa theo quy luật này, là Bá Dĩnh, Trọng Dĩnh, Thúc Dĩnh, điều này chẳng có gì lạ, nhưng làm sao Đồng Trác lại biết con mình có chữ “Thường”?

Mã Kiệu cũng há hốc mồm hồi lâu không nói lên lời.

Đồng Phi sống ở cái thời đại này lâu rồi, nói lỡ lời là ý thức được ngay, định giải thích nhưng không biết phải nói sao, nên không giải thích nữa, nhìn sang Hoàng Thiệu chờ hấn giải vây.

Hoàng Thiệu thì theo Đồng Phi lâu rồi, tất nhiên hiểu ý của y, vội chuyển hướng:

- Chủ công, nếu tiểu nhi tới Hán An thì đừng cho nó vào thái học ngay. Theo ý Thiệu, cứ để nó vào Hương học đã, tương lai có thành tựu không phải xem bản lĩnh của nó.

Câu này làm Mã Kiệu hổ thẹn, hấn muốn cho con vào thẳng Thái học, nhìn lão Hoàng rồi lại nhìn bản thân, ài ...

Chủ đề chuyển đi, quên luôn chuyện vừa rồi, ba người ở thư phòng nói chuyện rất lâu, dần dần vẽ lên bóng dáng của tam học. Đồng Phi thở phào, bất kể thế nào thì cũng xong một việc.

Sức khỏe Hoàng Thiệu dần dần chuyển biến tốt, đó là kỳ tích ngay Mã Chân cũng không ngờ tới, mặc dù thi thoảng cảm thấy đau bụng, hơn nữa khi đau còn cảm giác như rách ruột, nhưng vẫn sống được.

Nguyên nhân à?

Mã Chân nói không rõ.

Có lẽ là chuyện tam học khiến Hoàng Thiệu sinh vương vấn với cuộc đời.

330. Chương 330: Tây Vực Nhị Tam Sự (4)

Có điều khỏe rồi, Hoàng Thiệu liền kéo Mã Kiệu và Đồng Phi thảo luận chi tiết vấn đề tam học, biên soạn tài liệu ra sao, phải sửa đổi tới mức độ nào ...v.v..v.. Làm Đồng Phi đầu to như cái đầu, đa số thời gian là y giữ im lặng, không phải là y làm bộ gì, mà vì y không biết đáp án.

Kiếp trước, các cụ từng dạy, khi người không biết nói gì thì hãy im lặng.

Im lặng chính là vàng.

Đồng Phi làm như thế.

Hay một cái là cho dù y im lặng, nhưng thường thường một động tác vớ vẩn, một ánh mắt lại khiến Hoàng Thiệu, Mã Kiệu sinh ra rất nhiều linh cảm. Làm Mã Kiệu ngày càng cảm thấy :” Chủ công nhà mình đúng là có phong phạm cao nhân, thâm sâu khó lường!”

Đồng Phi dở khóc dở cười.

Hoàng Thiệu khỏe rồi, liền theo Đồng Phi xuất phát.

Mã Kiệu tiếp tục ở lại quản lý chuyện truân điền, còn gánh một trọng trách, đó là đem thành quả bọn họ thảo luận, cố gắng tổng hợp thành hệ thống, dùng hình thức công văn gửi tới các hộ phủ, tiến hành thương thảo.

Nói chung là không liên quan gì tới y nữa rồi.

Đồng Phi vội vàng đưa Hoàng Thiệu tới Hán An.

Lần này tới Hán An một mặt là để Hoàng Thiệu nghỉ ngơi cho khỏe, mặt khác còn phải thuật chức với Lưu Biện.

Đương nhiên, đó không phải là điều Lưu Biện yêu cầu. Ngược lại, để Đồng Phi tới Hán An là kiến nghị của Giả Hủ và Lý Nho. Nói trắng ra là vấn đề thể diện, bất kể nói thế nào thì hiện Đồng Phi là Hán thần, thể diện phải làm cho trọn vẹn.

Thành Hán An cao sáu trượng, diện tích chẳng hề thua kém Lạc Dương.

Là vương thành của Lưu Biện, tất nhiên không thể xem nhẹ, dù hiện nhân khẩu còn chưa tới mười vạn, nhưng Đồng Phi tin, thế nào cũng có một ngày nó sẽ thành vương thành phồn hoa nhất Tây Vực.

Điều này không chỉ Đồng Phi tin mà tất cả mọi người, kể cả Lưu Biện cũng tin.

Hán An xây dựng theo phong cách thành Lạc Dương, đường lớn lát đá, có tổng cổng mười hai cổng thành, cái lớn nhất gọi là Thú môn, nối liền với nó là đường Ngọc, sở dĩ gọi như thế là vì Đồng Phi tưởng niệm đại tỷ của mình, Đồng Ngọc.

Nói ra con đường lớn Ngọc này gây ra một phen tranh luận.

Khi đặt tên cho nó, Dương Tự muốn dựa theo đường chính Trường An, đặt là Chu Tước, Thái Ung lại muốn đặt tên theo đường ở Lạc Dương, nói chung là mỗi người một ý, các vị tiên sinh đều muốn để lại dấu tích của mình trên con đường đó.

Khi tranh luận không ngừng, Lưu Biện thỉnh giáo mẫu thân.

Hà thái hậu nắm tay Lưu Biện:

- Đại vương, tên đường là gì không quan trọng, quan trọng là chúng ta phải nhớ, tòa thành to lớn này là ai dựng lên cho chúng ta.

Lưu Biện lập tức tỉnh ra:

- Ý mẫu hậu nói phải lấy tên Đồng khanh?

Hà thái hậu lắc đầu:

- Không được, như thế chưa nói tới Đồng khanh nhất định sẽ chối từ, còn khiến người ta sinh ra suy đoán không hay. Đại vương, người sắp thành thân rồi, có một số việc phải tự mình suy nghĩ. Phải cảm ơn Đồng khanh mà không đẩy y lên đầu sóng ngọn gió. Dù sao có Đồng khanh ở đây, người mới có khả năng về Trung Nguyên.

Lưu Biện không phát hiện, Hà thái hậu dùng từ “người”, mà không phải “chúng ta”.

- Cô nhớ Đồng khanh kính trọng nhất là tỷ tỷ của y, không bằng dùng tên tỷ tỷ của y.

- Điều này tùy đại vương quyết định.

Thế là con đường chính đó tên là Ngọc, còn về phần hàm nghĩa trong đó, Lưu Biện không phải là trẻ con nữa, tự nhiên có thể bịa ra đạo lý.

Đồng Phi đang giới thiệu cho Hoàng Thiệu căn hào trạch có thể chứa ngàn người.

Đây vốn là trạch viện Lưu Biện để lại cho Đồng Phi, nhưng Đồng Phi thấy mình không thường ở Hán An, không bằng tặng cho Hoàng Thiệu.

Phong Hoàng Thiệu làm thái thường, hưởng bổng lộc hai nghìn thạch, sai nhân mã mua hơn hai trăm nô lệ làm nô bộc cho Hoàng Thiệu.

Hoàng Thiệu cảm kích vạn phần.

Chỗ ở của Đồng Phi an bài phía tây Hán vương phủ, đó là cử động mang tính tập quán, trong lòng Đồng Phi, Lưu Biện còn là đứa trẻ cần bảo hộ, ở gần một chút, nói không chừng làm Lưu Biện thấy vui vẻ.

Mọi chuyện xử lý xong, Đồng Phi mỗi ngày ở bên cạnh Lưu Biện,

Y dùng sáp ong đặc sản của Tây Vực làm cho Lưu Biện một cái thương lớn, đương nhiên thứ này dùng để chơi thôi, chẳng có tác dụng gì. Nhưng với Lưu Biện mà nói, món quà này làm hắn rất vui, như trở lại thời ở Lạc Dương vậy.

Lưu Biện mỗi ngày mang Hạ Hầu Lan tới nhà Đồng Phi múa kiếm luyện thương, đôi khi một lời khen của Đồng Phi làm hắn rất cao hứng. Còn Đồng Phi kể cho hắn phong tình Tây Vực.

Trong mắt người ngoài Đồng Phi và Lưu Biện quan hệ cực tốt.

Cho dù Dương Tự hồi đầu còn thấy ngứa mắt với Đồng Phi cũng bắt đầu có thái độ cởi mở hơn, hắn thậm chí ra mặt thuyết phục Lưu Hồng làm cho Đồng Huân chút việc, bất kể Lưu Hồng nể mặt Dương Tự hay Lưu Biện, dù sao cũng chính thức thừa nhận địa vị chủ đạo của Đồng Phi, vì y san sẻ không ít phiền não.

Tất cả mọi việc tựa hồ đều không tệ.

Chỉ là .

Ngày hôm đó Lưu Biện vừa đi, Đồng Phi đang chuẩn bị hành trang về Thú huyện, đã rời Thú huyện gần bốn tháng rồi, trong thời gian này trừ Tây Vực, cũng xảy ra rất nhiều việc.

Viên Thiệu tấn công U Châu, sau khi chiếm cứ hai châu U Ký, hắn bắt đầu nhòm ngó sang Thanh châu.

Mà trước khi đoạt Thanh Châu, hắn cần phải giải quyết quyết Lữ Bố ở U Châu. Dùng lời Điền Phong mà nói :” Lữ Bố là ác hổ trên đời, không thể để nó nằm kề bên cạnh. Lấy Thanh Châu tức là chính thức trở mặt với Tào Tháo, cho nên muốn lấy Thanh Châu thì phải lấy U Châu trước. Không bình U Châu, hậu phương của chủ công luôn có ẩn họa.”

Đúng thế, đem so với Tào Tháo, Lữ Bố mới có được U Châu một năm hiển nhiên là yếu hơn nhiều.

Viên Thiệu nghe lời Điền Phong, chia binh năm ngả, tấn công U Châu. Có điều hắn lại từ chối một kiến nghị khác của Điền Phong là nghênh đón thiên tử ở Trường An.

Cùng lúc đó Tào Tháo đột nhiên ngừng tấn công Từ Châu, binh mã ba châu Thanh Duyệt Dự điều động liên tục.

Đồng Phi trầm nghĩ, hắn đây là chuẩn bị đón thiên tử, dùng thiên tử lệnh chư hầu. Viên Thiệu không phải không biết lợi ích trong đó, nhưng hắn quên, uy nghiêm Hán thất đã mất sạch, có điều ai có được Hán đế, người đó có được đại thống. Tào Tháo nhìn ra đó là cơ hội, còn Viên Thiệu chỉ coi Hán đế thành củ khoai nóng.

Đôi khi y nghĩ vẫn vợ: Nếu Viên Thiệu đón thiên tử thì có kế quả gì?

Đúng lúc y đang nghĩ vẫn vợ thì Hà Nghi vào bẩm báo:

- Khởi bẩm chủ công, Lư công ở ngoài phủ cầu kiến.

Đồng Phi vội thu lại suy tư, nói:

- Mau mau mở nghi môn, theo ta nghênh tiếp.

- không cần nữa.

Lời chưa dứt thì Lư Thực đã đi vào đại sảnh.

Bên cạnh ông ta có một thiếu niên môi hồng răng trắng, cực kỳ tuấn mỹ là con trai Lư Thực, Lư Dục.

- Nghe nói ngày mai Tây Bình về Thú huyện, ta liền tới thăm. Dục Nhi, đi tìm Đồng Ký chơi đi, ta có chuyện phải trao đổi với đại đô đốc.

Đồng Phi nghe ra Lư Thực có chuyện quan trọng, sai người đưa Lư Dục đi tìm Đồng Ký và Đồng Tiết, lại sai Vương Nhung, Việt Hề gác ngoài cửa, không cho người không liên quan tới gần.

- Lão sư, có chuyện gì mà phải tự mình tới đây?

Lư Thực tỏ ra có chút khó xử, tầm ngăm một lúc ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Đồng Phi:

- Tây Bình, người nói thực cho ta biết, người có tâm tư thay thế Hán Vương không?

Câu này như tiếng sấm nổ bên tai Đồng Phi:

- Lão sư sao lại nói lời ấy? Phi đã bao giờ có tâm tư đó?

Lư Thực cười:

- Người không có suy nghĩ đó, không đại biểu người khác tin người không có suy nghĩ đó. Tây Bình, người đánh hạ Tây Vực, mở cương thổ ba ngàn dặm, Đại Hán ta chưa bao giờ có công tích hiển hách như thế. Nhưng người không biết, vì thế mà người thành cái đích cho người khác nhắm vào. Tây Hán vương vô cùng tín nhiệm người, nhưng người phải hiểu một chuyện.

- Chuyện gì?

- Tây Hán vương đã trưởng thành.

Câu nói này bao hàm rất nhiều ý tứ, Đồng Phi chợt phát hiện, đứa bé nhút nhát luôn nấp sau lưng mình đã tới tuổi nhọc quan:

- Lão sư, người có gì cứ nói thẳng đi.

331. Chương 331: Lương Châu Từ

Lư Thực thở dài:

- Thường có câu, công cao át chủ. Tây Hán vương hiện giờ tin người, nhưng người quanh năm chinh chiến bên ngoài. Khổng phu tử có học sinh tên Tăng Tham, văn chương đạo đức của hắn thiên hạ vô song, về sau có một người cùng tên với hắn phạm tội bị bắt, kết quả bị người ta hiểu lầm, hai ba lần nói cho Tăng mẫu. Một lần, hai lần Tăng mẫu không tin, nhưng tới lần thứ ba ...

Đồng Phi nhớ lảng máng câu chuyện này, y hiểu ý Lư Thực rồi. Lưu Biện tín nhiệm y, nhưng y quanh năm không ở bên cạnh Lưu Biện, khó đảm bảo không có kẻ gièm pha. Một lần hai lần, rồi mười lần, nghe nhiều thế nào cũng dao động.

Hiểu con không ai bằng mẹ, , ngay Tăng mẫu còn nghi ngờ con mình nữa là Lưu Biện.

Đồng Phi ngẩng đầu lên:

- Lão sư cứ nói.

Trong lòng Lư Thực rất phức tạp:

- Tây Bình, hiện giờ cả Tây Vực chỉ biết đại đô đốc, nhưng không biết Tây Hán vương, thành đại sự phải biến tiến thoái. Đôi khi người lui một bước, lại là tiến hai bước. Đi đâu về đâu người tự định đoạt đi.

Đồng Phi trừng mắt lên nhìn Lư Thực, hồi lâu không nói.

Lời như thế, nếu từ miệng Giả Hủ hoặc Lý Nho, thậm chí miệng Diễn Vi nói ra, tuyệt đối không như vậy.

Thành đại sự? Đại sự gì?

Lùi một bước, tiến hai bước? Tiến tới đâu?

Lư Thực là người như thế nào? Đồng Phi rõ hơn ai hết, nhớ lại năm xưa ông ta còn nắm binh mã thiên hạ, nhưng vì một chiếu thư của hoàng đế, lập tức một mình tới Lạc Dương.

Bản chất Lư Thực là người cực kỳ trung thành với Hán thất, nhưng hôm nay ông ta nói những lời này không giống một trung thần. Là chuyển biến tư tưởng, khuyến cáo thực lòng hay là thăm dò có dụng tâm?

Lư Thực không nói thêm nữa, chỉ cười khẽ, đứng dậy gọi Lư Dục, không cáo từ đi về, để lại Đồng Phi ngồi một mình trong đại sảnh, nghiền ngẫm những lời đầy thâm ý của Lư Thực.

Đêm đã khuya, gió nhẹ mây mờ, trời trong mát, bầu trời bao la, ngân hà lấp lánh.

Bắc cực tinh sáng khác thường.

Lư Thực ngồi trong xe, nhìn Lư Dục gục trên đùi mình ngáp ngáp dài, suy nghĩ rối bời.

Những hành động việc làm của Đồng Phi mấy năm qua ở Tây Bắc nói thực rất hợp khẩu vị của ông ta. Lư Thực trung thành với Hán thất, nhưng nội tâm cũng rõ, Hán thất đã tới mức không thể vãn hồi, ông ta có thể trung thành, nhưng con ông ta, chẳng lẽ lớn lên muốn nó làm một trung thần giống mình?

Con người luôn muốn hướng về chỗ tốt.

Lư Thực cũng rõ, cùng với việc Đồng Phi không ngừng thắng lợi, mặc cho quan hệ giữa y và Lưu Biện có tốt đến mấy, rồi sẽ có ngày đứng về phía đối lập với nhau. Tiếp tục ủng hộ Hán thất hay theo Đồng Phi? Lư Thực cũng rất do dự.

Đặc biệt gốc rễ của Đồng Phi đang không ngừng lớn mạnh.

Toàn bộ Tây Vực đúng như Lư Thực nói: Chỉ biết đại đô đốc, không biết Tây Hán vương. Cứ lâu dài như vậy, dù Đồng Phi không có tâm tư, cũng khó tránh được thuộc cấp sẽ không sinh ra lòng dạ khác. Lư Thực nhìn sự việc xa hơn người khác, ông ta không phải người chỉ chìm đắm vào học thuật, không để ý tới chuyện đời như Thái Ung.

Lưu Biện và Đồng Phi sớm muộn cũng tan vỡ, nhưng không thể là bây giờ.

Mặc cho nói thế nào, Lưu Biện luôn chiếm đại nghĩa, nếu trở mặt thành thù, Hán thất không còn hi vọng phục hưng.

Lư Thực vẫn mong mỗi Hán thất có thể quật khởi trở lại, nhưng nó phải kiến lập trên cơ sở không có cách trở giữa Đồng Phi và Lưu Biện.

Trong thành Hán An có bao nhiêu người đứng bên cạnh Lưu Biện, có bao nhiêu người đứng bên cạnh Đồng Phi? Lư Thực biết rất rõ.

Ít nhất trước khi thiên hạ được an bình, Lưu Biện và Đồng Phi không thể tan rã.

Nhưng cần phải có một cơ sở, đó là người đứng về phía Lưu Biện không được có gì bất mãn với Đồng Phi. Cho nên hôm nay Lư Thực nói những lời ấy với Đồng Phi thì cũng đã đưa ra quyết định.

~~Thú huyện đã có quy mô sơ bộ, một tòa thành hùng vĩ đang quật khởi giữa thảo nguyên.

Quy mô Thú huyện không hề thua kém thành Hán An, ở phương diện nào đó, thậm chí còn tốt hơn.

Thành có năm trượng, cực kỳ kiên cố phân là năm cổng, đường chính rải đá rậm, trộn lẫn với thứ vật liệu đặc thù do Phí Ốc phát hiện ra, mặt đất rắn chắc có thể cho 20 cỗ xe ngựa cùng đi sóng ngang.

Người ở Thú huyện rất đông, cực kỳ đông, có người Hán tóc đen da vàng, cũng có người Khang Cư da trắng mắt xanh, có người Đại Uyển tướng mạo giống người Ả Rập hậu thế. Ngoài ra nơi này còn có một quần thể đặc thù là tăng nhân.

Quy Tư vốn là một Phật quốc, Quy Tư vương Cao Thiện là giáo đồ Phật, cho nên nuôi dưỡng rất nhiều tăng nhân.

Đồng Phi không hiểu mấy về tôn giáo, cũng không phải là người tin ngưỡng cực đoan, nhưng y chứng kiến khởi nghĩa Thái Bình giáo, thấy tín đồ điên cuồng, một khi bị kích động sẽ thành tai họa.

Cho nên ở vấn đề Tăng Nhân, thái độ của Đồng Phi là áp chế.

Người có thể làm hòa thượng, người có thể thờ Phật Tổ, nhưng có một điều, người không được tiếp nhận bất kỳ cung phụng nào. Nói cách khác, tăng nhân phải tự tìm đường mưu sinh, giống người bình thường phải bốn ba vì ngày ba bữa.

Luật pháp Tây Vực có quy định: Kẻ cung phụng tăng nhân tịch thu toàn bộ gia sản, cả nhà thành nô lệ. Người ra phổ hóa duyên cũng bị hình phạt nghiêm khắc.

Khi ban bố luật này, Đồng Phi bị không ít áp lực, thậm chí ngay đám Giả Hủ cũng không hiểu, giáo nghĩa của Phật giáo khuyên người ta làm việc thiện, hướng về phía tích cực.

Cả Thái Diễm cũng phản đối.

- Không phải ta nhắm vào tôn giáo nào đó, mà là tất cả tôn giáo ở Tây Vực đều có đả ngộ tương đương. Tôn giáo là thứ dễ đầu độc lòng người, có thể biến một người nhút nhát là kẻ điên. Loạn Thái Bình giáo còn rành rành trước mắt. Ngũ Đấu Mễ giáo ở Hán Trung cũng như vậy. Ta không muốn một ai, một gia đình nào nhà tan cửa nát vì những thứ hư vô sau khi chết, nằng có thể tin nó, nhưng phải làm theo ta.

Đồng Phi lấy Thái Bình đạo ra làm dẫn chứng, làm Thái Diễm không nói được gì, dù sao một họa Hoàng Cân cuốn qua Đại Hán, làm dao động căn cơ của Hán thất mới qua đi mười mấy năm, không ít người còn tham dự cuộc biến động đó, nay nhớ lại vẫn chưa hết sợ.

Đó không phải là hồi ức làm người ta vui vẻ.

Cũng chính vì thế trong Thú huyện không có chùa miếu gì cả, tự viện mà người Quy Tư xây biến thành hương học và huyện học, trong mắt Đồng Phi, tam học mới là gốc rễ khiến Tây Vực hưng vượng.

Phủ đô đốc Tây Vực ở trong Mậu Thổ môn.

Cổng thành Thú huyện xây theo ngũ hành, do Lưu Hồng tham dự thiết kế.

Mậu Thổ môn theo lời Lưu Hồng nói là trung tâm Thú huyện.

Phủ chiếm diện tích tám khoảnh, phòng ốc chi chít, lầu đài đình gác xa hoa lộng lẫy.

Giữa mùa hè, cây cối xanh um.

Trong chòi nghỉ mát, Đồng Phi ngồi đối diện với tám lụa trắng, mặt mày nhăn nhó trầm tư suy nghĩ. Ở bên cạnh, Mi Trinh cười khúc khích cùng ba người Thái Diễm thì thầm nhỏ to. Từ Thứ, Thạch Thao ngồi nghiêm chỉnh, không biết suy nghĩ gì. Lý Nho và Giả Hủ nhìn cảnh đẹp bên ngoài, thì thoảng lại phát ra vài tiếng cảm thán.

Ngoài chòi nghỉ mát, phu nhân Diễm Vi là Trâu thị và Tế Từ đang chơi đu.

Mấy đứa trẻ nô đùa trên bãi cỏ, vô ưu vô lo. Diễm Vi và mấy võ tướng ngồi nhìn hai đứa bé đấu sức, lúc thì chỉ điểm, lúc thì hò reo trợ uy, còn hai đứa bé kháu khỉnh đang đánh nhau chính là con của Đồng Phi: Đồng Sóc và Đồng Hựu.

Tính tuổi thì Đồng Sóc và Đồng Hựu đều đã năm sáu tuổi rồi.

Tựa hồ kế thừa gen trội của Đồng Phi, hai đứa bé này chẳng những trông giống Đồng Phi mà trời sinh thần lực, so với trẻ cùng tuổi cao hơn ít nhất nửa cái đầu.

Từ lúc ba tuổi, Hoa Đà đã dùng đủ các loại thuốc giúp hai đứa bé có cơ thể khỏe mạnh, còn đem Ngũ cầm dẫn đạo thuật dạy cho chúng.

Lúc này hai con hổ nhỏ đang xoay vần một chỗ, bắt phân thắng bại.

Đồng Sóc lớn hơn một chút, nhưng Đồng Hựu chẳng yếu hơn chút nào.

Hoàng Trung giúp Đồng Sóc, Điển Vi chỉ điểm Đồng Hựu, đám Điển Bình ở bên đánh cuộc.

Một bức tranh hài hòa mỹ hảo bày ra trước mắt, nhưng Đồng Phi chẳng vui vẻ chút nào, từ Hán An trở về, lời của Lư Thực làm y không sao quên được, không ngờ chuyện này còn chưa giải quyết rắc rối mới lại tới.

Mi Trinh ở Trương Dịch buồn chán liền chạy tới Thú huyện, nói là giải sầu, nhưng nhìn ra được Mi Trinh là túy ông ý không tại rượu. Không biết vì sao, nàng và Từ Thứ rất gần gũi, giữ hai người tựa hồ ..

Mới nghe tin này, Đồng Phi giật nảy mình, Đan Phúc tiên sinh và Mi phu nhân? Tổ hợp này nghe thật kỳ quái.

Có điều nghi kỹ thì Từ Thứ đã 24,25 còn Mi Trinh cũng sắp song thập, tới lúc cưới gả rồi.

Mi Phương ở Hán An bận rộn, người khác cũng vậy, chỉ có Từ Thứ xem ra rất nhàn nhã.

Đương nhiên Đồng Phi không phiền não vì chuyện của Mi Trinh và Từ Thứ, mỗi người có duyên phận riêng, duyên tới đuổi cũng không đi. Nếu hai người họ có ý, cứ để nó phát triển xem thành kết quả gì.

Cam phu nhân thành vợ Sa Sa, Mi phu nhân thành bạn gái Từ Thứ, hình như thù hận của mình với Lưu Bị không thể nào hóa giải nữa rồi.

Phiền não của Đồng Phi do Mi Trinh mang tới, thì ra Tây Vực sản xuất rượu nho, từ thời Tây Hán đã là cống phẩm. Hiện Đồng Phi chiếm Tây Vực, lại có thông đạo Tây Xuyên, có thể cung ứng cho Trung Nguyên một lượng lớn rượu nho, đó là vụ làm ăn lớn, nhưng Mi Trinh thoáng cái đã nhắm vào nó.

Giao cho Mi Trinh tiêu thụ cũng được thôi, nhưng tiểu nha đầu này lòng tham không đáy, muốn Đồng Phi làm bài thơ để quảng cáo.

Cái này cũng giống như quảng cáo ở hậu thế, nhưng vấn đề là Đồng Phi không thể nói những lời như “càng uống càng khỏe” ra ... Ôi làm thơ, đó không phải sở trường của Đồng Phi.

Mà yêu cầu này của Mi Trinh lại được Thái Diễm hưởng ứng:

- Tây Bình, nói ra thì lâu lắm rồi ngươi không làm thơ, nhân cơ hội này làm một bài đi.
- Tỷ tỷ phải biết, văn chương bốn thiên thành ...
- Ta biết, diệu thủ ngẫu đắc chi chứ gì? Có điều ngươi dùng lời này trốn bao năm rồi, giờ nên phải có cảm hứng rồi chứ.

Đám Hoàng Trung, Giả Hủ tới làm khách vô cùng thức thời không tham gia vào đó.

Ngâm thơ làm phũ!

Ai cũng nói cưới một tài nữ là chuyện vui sướng, nhưng ai biết sau khi cưới tài nữ cũng có chua xót không người nào hay?

Vết chữ trong bụng rất lâu, Đồng Phi lóe linh quang, cầm bút viết liền một lèo, sau đó cầm bút đứng dậy:

- Cứ thế đi, ta còn có chuyện thương lượng với các quân sư.

Nói xong kéo Giả Hủ, Lý Nho và Thạch Thao, Từ Thứ khỏi chòi nghỉ.

“Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi, dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi. Túy ngọa sa tràng quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi?”

Thái Diễm đọc lại một lần, hai lần rồi ba lần..

Đó là bài Lương Châu Từ của đại thi nhân Vương Hàn thời Đường.

Biên cương đất hoang vu thời tiết khắc nghiệt, quanh năm khăn trương chắn động, nam nhân ra đi để người ở lại. Thái Diễm nghe rồi nổi lên linh cảm khó tả:

- Người đâu, lấy đàn của ta lại đây.

Ngoài chòi nghỉ có thị nữ vội chạy đi, chẳng bao lâu mang một cái cổ cầm tới.

Trừ năm người Đồng Phi ở bên ao nước bàn việc là không biết, còn tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh này, bất giác quay lấy, yên tĩnh nhìn Thái Diễm. Tài nghệ của nàng ở mặt cầm đạo đã vượt qua Thái Ung, có thể nói là thiên hạ đệ nhất tài nữ, nhưng sau khi tới Trương Dịch, rất ít người thấy nàng cầm đàn nữa.

Nhắm mắt ngưng thần, ngọc chỉ thon thon khẽ khua giây đàn, chỉ nghe những tiếng tinh tinh chuông Đại Lữ, có một vẻ làm người ta rung động. Đó là làn gió tới từ tái ngoại, một làn gió đi qua chém giết thảm liệt, đem tướng sĩ vui vẻ tụ họp lại với nhau. Thái Diễm khẽ hé môi hồng, một khúc Lương Châu Từ phát ra, kết hợp với nhạc luật, giống như tiên âm:

- Bờ đào mỹ tửu dạ quang bôi...

Mọi người nhìn bài thơ viết trên giấy, bất giác cũng ngâm theo.

Giả Hủ nhắm mắt, Lý Nho khẽ vỗ tay theo nhịp, Từ Thứ và Thạch Quảng Nguyên đầu lắc lư, ngâm theo tiếng ca.

- Hay, quả nhiên là thơ hay.

Giả Hủ khẽ than:

- Bài thơ này của chủ công đủ lưu danh muôn đời. Chư hầu vi tư lợi, đấu người sống ta chết, còn chủ công dẫn tướng sĩ mở mang lãnh thổ cho Đại Hán. Đâu đúng đâu sai còn cần giải thích sao? Bài thơ này đã nói hết ảo diệu trong đó rồi “Túy ngọa sa tràng quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi!” Người đời cho rằng võ phu thô bỉ, nếu không có máu võ phu đổ xuống, giang sơn xã tắc có vững được không? Thơ hay, đúng là thơ hay.

Lý Nho và Từ Thứ đồng loạt đứng dậy thi lễ với Đồng Phi:

- Chủ công, bài thơ này hơn thiên quân vạn mã của chư hầu. Khà khà, chư hầu thiên hạ mất hết thể diện rồi.

Đồng Phi ngó người, y chỉ cố nặn ra một bài thơ ứng phó với Mi Trinh, sao kéo cả xã tắc thiên hạ vào rồi.

Đầu óc của cái đám này, thật không biết phải dùng từ gì để hình dung nữa. Có điều đám Giả Hủ nói thế, Đồng Phi thấy bài thơ mà y không biết tên đó đúng là có chút ý vị, không nhịn được cười.

Y càng không nói, lọt vào mắt người ta càng trở nên cao thâm.

Tiếng đàn đã ngưng, Thái Diễm hỏi:

- Tây Bình, bài thơ này tên gì?

- Cái này ... Ta chưa nghĩ ra.

- Bài thơ này là tuyệt tác hay nhất trong các tác phẩm của người đó, ừm, bài thơ này lấy tướng sĩ chinh phạt Tây Vực làm chủ, không bằng gọi là Tây Vực ca đi, được không? Không, không đủ phóng khoáng ... Ừm, Sóc Phương khúc? Hình như có chút thiếu tự nhiên. Cái gì nhỉ ... Phải nghĩ cho kỹ, Trương Dịch từng là biên quận của đại hán, nơi người lập nghiệp ... Thôi, Hà Tây thuộc Lương Châu. Tây Bình người là người Lương Châu, không bằng gọi là Lương Châu phú.

- Phú à? Nghe to tát quá, gọi là Lương Châu Từ đi.

Đồng Phi chỉ thuận miệng đáp, Thái Diễm sáng mắt:

- Lương Châu từ, đúng thế, vừa rồi khúc ca của ta cũng có thể gọi là Lương Châu từ, ta viết lại ngay tặng cho phụ thân. Lương Châu Từ, hi hi hi, thế là cái danh Đồng Lương Châu thuộc về Tây Bình rồi đấy.

Kể sĩ ắt phải có nhã hiệu.

Như Trịnh Huyền là Lục kinh bác sĩ, Tư Mã Huy là Thủy Kinh tiên sinh, Thái Úc là Thái Phi Bạch, đó là loại tượng trưng cho thân phận và địa vị.

Đồng Lương Châu.

Đây không có nghĩa nói Đồng Phi là Lương Châu mục, mà mang nghĩa y sáng tác ra bài Lương Châu từ.

Thạch Thao gật gù nói nhỏ:

- Chủ công, chuyện người nói trước đó đúng là phiền toái. Tây Vực đại đô đốc hạn chế sự phát triển của chủ công, thuộc hạ có một kế, hợp với mưu tính lấy lui làm tiến của chủ công.
- Quảng Nguyên nói kỹ hơn đi.
- Sao không đem Tây Vực đổi thành châu? Như thế Đại Hán ta có mười ba châu, vừa vặn với mỹ danh mở mang bờ cõi của chủ công. Tây Vực có thể chia làm ba quận, công cáo thiên hạ, dương ỹ danh của chủ công.

Đồng Phi không hiểu:

- Quảng Nguyên nói cái này liên quan gì tới lấy lui làm tiến.
- Sao lại không liên quan?

Thạch Thao cười:

- Tây Vực đổi thành châu rồi, chủ công dâng tấu với Tây Hán Vương, từ chức đại đô đốc.
- Từ chức đại đô đốc?

Đồng Phi nhíu mày:

- Từ cũng chẳng sao, chỉ là ai thay đây?

Giả Hủ lên tiếng:

- Đổi Tây Vực thành một châu của Đại Hán, một mặt có thể biểu lộ lòng trung thành với Đại Hán của chúng ta, một mặt khác. Hà hà, nếu như không còn Tây Vực tất nhiên không nên có chức vụ Tây Vực đại đô đốc. Ừm, Tây Vực, Tây châu. Chủ công có thể nhận Tây Châu mục, danh chính ngôn thuận nắm đại quyền binh mã một châu mà không cần lo Tây Hán vương e ngại. Thao tác phức tạp, cần mưu tính kỹ lưỡng.
- Chuyện gấp hiện nay là phải lập quận ở Tây Vực.

Thạch Thao như được gợi mở, thao thao bất tuyệt:

- Lấy Thông Lĩnh làm trung tâm, thiết lập quận Tây An. Lấy Thú huyện làm trung tâm, vùng Thiên Sơn có thể gom vào Thú quận. Lấy Hán An thành làm trung tâm, thiết lập Hán An quận. Thái thú ba quận do tâm phúc của chủ công đảm nhiệm, nhìn thì chủ công mất đi không chế Tây Vực, thực tế thì ...

Đồng Phi nghe Thạch Thao mưu tính cũng thấy thỏa đáng, ít nhất có thể hóa giải nhiều xung đột giữa y và mưu sĩ của Tây Hán vương phủ, lợi ích lớn hơn thì y chưa nhìn ra. Nhưng làm tốt, nhất định sẽ không ít lợi ích:

- Nếu thế giao cho Quảng Nguyên phụ trách.

Lòng như bỏ được xuống một tảng đá.

(1) Đây là bài Lương Châu Từ của Vương Hàn.

Nguyên tác:

,
.
,
?

Chiếc ly dạ quang tinh xảo được đổ đầy rượu nho ngon tuyệt
Vừa muốn say sưa một phen thì đột nhiên tiếng tì bà tưng bừng vang từ trên lưng ngựa xuống như thối
thức tướng sĩ cùng can ly.
Dù có sau nằm lẫn trên sa trường, mong các vị đừng chê cười,
Trước giờ người đi chinh chiến mấy ai còn sống trở về.
Bản dịch thơ của Trần Trọng San
Rượu bồ – đào, chén dạ quang
Muốn sau, đàn đã rền vang giục rồi
Sa trường say ngủ ai cười
Từ xưa chinh chiến mấy người về đâu.

332. Chương 332: Tào Lữ Thông Gia

Côn trùng kêu, gió thổi nhẹ nhẹ.
Gió từ Thông Lĩnh thổi tới, đến Thú huyện thì không còn mãnh liệt nữa.
Trắng sáng treo cao, trời sao lấm chấm, phủ đại đô đốc lúc này đã tắt đèn chìm vào bóng tối.
Một bóng đen lặng lẽ tới cửa thư phòng Đồng Phi thường làm việc, do trời nóng, cửa phòng mở toang, Đồng Phi ngủ gục trên bàn, ánh đèn trong phòng lay lắt.
- Kể nào?
Khi bóng đen sắp đi qua cửa thư phòng thì một giọng âm u lạnh lẽo vang lên, từ trong bóng tối một người nhẩy ra, mặc giáp đen che ngực và chỗ trọng yếu tứ chi, nhìn nam tử kia.
- A, tiểu nhân là Đồng Hi, tham kiến giáo úy đại nhân.
Người đó là nam nhân chừng ba mươi, trông khôi ngô cường tráng.
Giáo úy trước mặt hắn là Đồng Thiết, người không mang binh khí mà khiến người ta lạnh run. Đồng Hi biết trong phủ đại đô đốc, người khó đối phó nhất không phải là Đồng Phi, mà là Đồng Thiết.
Đồng Thiết đã lập gia thất, nhưng ở trong phủ đại đô đốc, thường ngày đảm nhận chuyện hộ vệ, toàn bộ hộ vệ trong phủ đều là kỹ kích sĩ do một tay Đồng Thiết huấn luyện ra. Nhìn hắn không mang kiếm, nhưng ai cũng biết người Đồng Thiết không bao giờ rời kiếm, nói tới giết người, không kém bất kỳ ai.
Đồng Hi nói:
- Tiểu nhân thấy đại đô đốc ngủ rồi, sợ đại đô đốc bị lạnh, cho nên.
- Người không biết người thường không được tự tiện tới gần đây à? Niệm tình người từng lập đại công, không truy cứu, đi mau đi.
Đồng Hi vội tạ ơn rồi đi.
Đồng Thiết đứng trước cửa, nhìn theo tới khi bóng người Đồng Hi biến mất, nhếch mép cười âm lãnh.
- Tên đó đi rồi à?
- Đi rồi!
Người hỏi là Đồng Phi trước đó còn ngủ say trên bàn, y đi tới bên cạnh Đồng Thiết, nói:

- Tên này nhẩn nại lắm, có điều.. Hừm, quân sư đã an bài thỏa đáng chưa?

- Rồi ạ.

- Tốt, tiếp tục theo dõi hẩn. Mẹ nó, đừng để ta nhìn thấy tên khốn đó nữa, nếu không ta không nhịn nổi.

- Vâng.

Đồng Thiết đáp lời, biến vào bóng tối.

Rời thư phòng, Đồng Hi thấy lưng đã ướt đẫm, toàn bộ phủ đại đô đốc, không một ai muốn đối diện với Đồng Thiết, kể đó lúc nào cũng ngập ngựa sắt khí.

Phủ đại đô đốc có ai chưa giết người? Nhưng không ai có sát khí như bảo kiếm rét buốt giống Đồng Thiết. Đồng Hi không có, hoặc là hẩn cố ý dấu đi, người thường căn bản không nhận ra.

Đi tới bên chòi nghỉ ngồi xuống, Đồng Hi thở dài, tới Tây Vực ba năm rồi, vốn tưởng dựa vào công hiến đầu Đồng Trác có thể tiếp cận Đồng Phi. Không ngờ Đồng Phi quanh năm tác chiến bên ngoài, trong phủ canh phòng nghiêm ngặt hơn phủ thái sư.

Khi có Đồng Phi, có Đồng Thiết và Cự ma sĩ thủ vệ.

Khi không có Đồng Phi, toàn phủ nằm trong tay Hồ nữ doanh.

Danh nghĩa thống lĩnh Hồ nữ doanh Đồng Viện nắm, có điều đa số thời gian Đồng Viện ở nhà quản giáo con gái, sau lại mang thai, nên dần dần ít tới Hồ nữ doanh, ở nhà chăm chồng dạy con, tính dưỡng thân thể.

Trừ Hồ nữ doanh, Đồng Hi còn biết kỹ kích sĩ, đó đều là cao thủ võ công cao cường, hơn nữa cực kỳ cảnh giác.

Ở đây hẩn không thể làm việc như trước kia ở phủ thái sư, hẩn chỉ quanh quẩn được ở ngoại vi phủ đại đô đốc, mặc dù là quân sự, nhưng không có chút thực quyền nào.

Về lâu về dài như thế, nhất định sẽ lộ tẩy, khi ấy chẳng những không báo thù được cho chủ nhân mà còn mất mạng. Đồng Hi không sợ chết, nhưng không báo thù được cho Đồng Hoàng, hẩn không thể chế.

Nhớ lại năm xưa ở Lạc Dương hẩn câu kết với Trịnh Thái, vốn tưởng rằng kín kẽ mọi bề rồi, không ngờ Trịnh Thái chết, hẩn mất đi chỗ dựa, thực lực của Đồng gia Tây Vực ngày càng lớn. Tâm tình Đồng Hi ngày càng trở nên bất an.

Đồng Hi về phòng, một mình buồn bực uống rượu, đột nhiên có tiếng kệt cửa khe khẽ, rồi ngay sau đó một người đi vào:

- Lão Đồng, sao uống rượu một mình thế này?

Đồng Hi ngẩng đầu lên, nhận ra được người đó là Nam Vinh Úc, là người Khương, nghe nói từng làm mã tặc, sau quy thuận Đồng Phi, làm hộ vệ trong phủ.

Đồng Hi quen hẩn đã hai năm rồi, người này tính tình hào sảng, võ công cao cường, dùng một thanh Kim bối khảm sơn đao, cực kỳ kiêu dũng.

Toàn bộ phủ đại đô đốc này, Nam Vinh Úc là có quan hệ tốt nhất với Đồng Hi. Nam Vinh Úc vốn tưởng theo Đồng Phi kiếm chút tiền đồ, không ngờ suốt ngày rúc trong phủ làm hộ vệ, chênh lệch giữa hiện thực và kỳ vọng này làm hẩn vô cùng bất mãn.

- Nam Vinh lão đệ, ngồi xuống uống rượu với ta.

Nam Vinh Úc cũng chẳng khách khí, kéo ghế ngồi xuống đối diện với Đồng Hi, cười ha hả rót một chén rượu uống cạn:

- Lão Đồng, có chuyện gì không vui sao không nói ra, huynh đệ góp ý cho.

Đồng Hi than vãn:

- Ta chỉ có chút phiền lòng, nghĩ lại ta cũng là người trong phủ đại đô đốc lâu năm, không ngại ngàn dặm xa xôi đem đầu thái sư từ Lạc Dương về Tây Vực. Tưởng có tiền đồ tốt, nhưng ... Người nhìn tên Đồng Thiết đi, năm xưa chẳng qua là tên mã nô của đại đô đốc, nay không ngờ thành thái úy, trong lòng thực không dễ chịu.

Lời này đối lại với bất kỳ ai khác Đồng Hi không nói, nhưng Nam Vinh Úc thì khác, hai bọn họ rất tin nhau. Trước kia hai người thường oán trách chuyện không đắc ý, cho nên Đồng Hi không sợ Nam Vinh Úc đi tố cáo.

Sâu trong nội tâm, Đồng Hi đã muốn rời Tây Vực, chỉ là còn chưa xác định được, rốt cuộc có nên nhẫn nại nữa hay không.

Nam Vinh Úc cười khổ:

- Ta cũng nghe đại đô đốc chiêu hiền đãi sĩ nên mới tới quy thuận. Nhưng hiện giờ chỉ làm được một hộ vệ, nói thực lòng đại đô đốc cũng chỉ là kẻ o bế người thân mà thôi.

- Xuyt, Nam Vinh lão đệ, sao có thể nói đại đô đốc như thế?

Nam Vinh Úc không nói nữa, cùng Đồng Hi không ngừng uống rượu, dần dần đã có vài phần say.

- Lão Đồng, ta nói với ngươi lời tận tâm khảm, chúng ta ở phủ đô đốc, ở cái Tây Vực này e là không có ngày mở mày mở mặt nữa.

- Lời này tức là sao?

- Ta còn dễ, năm xưa là mã tặc, điều đó rất rõ ràng, tương lai may ra thì kiếm được chức quan nhỏ nào đó. Nhưng ngươi, hắc hắc, ngươi không biết bọn họ luôn nghi ngươi là tên nội gián năm xưa.

Đồng Hi rùng mình:

- Lão đệ sao lại nói thế?

- Sao à?

Nam Vinh Úc mắt lơ dờ say, hạ thấp giọng nói:

- Đó là chuyện nam ngoái, khi đó đại đô đốc chuẩn bị dùng binh với Quy Tư. Ta ngẫu nhiên nghe thấy đại đô đốc nói với Lâm Hương đình hầu là phủ thái sư bị công phá làm người ta cảm thấy có vấn đề, vậy mà hỗn loạn như thế, lão huynh ngươi còn trộm được đầu thái sư, chỉ e là không bình thường.

Đồng Hi tỉnh cả rượu.

Nam Vinh Úc lè nhè nói tiếp:

- Nghe ý của đại đô đốc thì nghĩ lão huynh ngươi câu kết với Lý Quách, chỉ là không có chứng cứ, mà ngươi lại đem đầu thái sư về, y không thể mượn cớ xử lý được. Lão Đồng à, ta thấy không đáng thay cho ngươi, biết không, ngươi lập công to như thế mà bị nghi ngờ vô cớ ...

Đồng Hi mồ hôi ướt đẫm, thầm kêu: Không xong! Đồng gia tử nếu đã hoài nghi ta thì sớm muộn cũng lộ sơ hở. Không được, Tây Vực không thể ở lâu, nhưng Tây Vực này là địa bàn của Đồng gia tử, ta trốn thế nào mới thoát được sự truy lùng của y?

Đồng Hi không kìm được một tiếng thở dài mang theo chua chát và không cam lòng.

Chợt Nam Vinh Úc mắt mở lớn:

- Lão Đồng, ta nói thật lòng. Ta định rời Tây Vực, ngươi đi với ta không?

- Rời Tây Vực? Đi đâu?

- Ta nghe người ta nói, Tào Duyệt Châu có tiếng biết nhìn người, hiểu người. Ta định đi Quan Đông quy thuận Tào Tháo.

Đồng Hi tất nhiên đã nghe tới danh Tào Tháo, hơn nữa cũng biết năm xưa giết Đồng Trác, Tào Tháo cũng tham gia.

Chỉ là không biết về sau vì sao Tào Tháo không tới Lạc Dương đúng hẹn, có điều thực lực Tào Tháo không tệ:

- Người nói quy thuận là quy thuận được à? Tào Tháo dựa vào cái gì mà tin người? Vả lại Tây Vực là địa bàn của đại đô đốc, làm sao thoát được.

- Làm sao thoát thì ta tự có cách, lão Đồng có muốn đi cùng ta không?

Nam Vinh Úc rủ rê:

- Ta nghe nói Tào Duyệt Châu đang đánh nhau với một người tên Lưu Bị ở Từ Châu. Ta nghe ngóng rồi, Lưu Bị năm xưa kết oán với đại đô đốc, cả nhà lớn nhỏ bị đại đô đốc bắt sống. Nay mẹ Lưu Bị chính là lão thái thái sống ở nội trạch, ta định đưa bà ta đi làm lễ vật cho Tào Duyệt Châu.

Đồng Hi gật gù:

- Lão đệ, chuyện này ta cần cân nhắc.

Tháng 5 năm Hưng Bình thứ tư, hán đế Lưu Hiệp chạy khỏi Trường An.

Cùng tháng đó, khúc Lương Châu Từ theo mỹ tửu truyền tới Quan Đông, làm vô số người người câm nín.

Bài Lương Châu Từ này của Đồng Phi phát ra, khiến không ít người chú ý.

Không lâu sau đó Tây Vực lại truyền ra một tin tức làm người ta chấn kinh: Tây Vực đổi tên thành Tây Châu, châu thứ 13 của Đại Hán. Tiếp ngay đó Đồng Phi lại dâng sớ xin bỏ chức đại đô đốc Tây Vực, chỉ giữ chức quan đại đô đốc và Võ Công hầu.

Lưu Biện từ chối mãi, nhưng thái độ Đồng Phi rất kiên quyết, nhiều lần dâng sớ, cuối cùng Lưu Biện phải đồng ý thỉnh cầu.

Tây Vực lập tam quận, Lưu Biện phong Hoa Hùng làm thái thú Tây An, Lý Nho làm thái thú Hán An, Từ Vinh làm thái thú Tây Quận, lấy danh nghĩa Tây Hán vương thông báo thiên hạ.

Bất kể là trước kia có cái nhìn thế nào về Đồng Phi đều phải thay đổi.

Người nói người ta có dã tâm?

Nhưng Đồng Phi lại đem địa bàn của mình sát nhập vào đất đai Đại Hán.

Người nói người ta ôm hết quyền to, nhưng người ta chẳng những rút khỏi chức vụ đại đô đốc, mà ngay Tây Châu mục cũng chẳng làm.

Cách làm này làm rất nhiều người không bối mớ được gì, đều phải ngậm miệng lại.

Quách Gia xem xong tình báo, khóe miệng nhếch lên cười lạnh:

- Chiêu lấy lui làm tiến này của Đồng Tây Bình thật đẹp, nhìn bề ngoài thì có vẻ không tham vọng dã tâm gì, nhưng nhìn đi Lý Nho, Hoa Hùng, Từ Vinh có kẻ nào không phải thân tín của y? Lý Nho càng là thân thích của y, nắm giữ quân Hán An, Tây Vực chẳng phải do y định đoạt, Tây Hán vương chẳng qua là con rối trong tay y.

Đám người Tào Tháo đều gật đầu.

- Phụng Hiếu, Đồng Phi chơi chiêu này có ý gì?

- Ý gì?

Quách Gia cười càng tươi:

- Nếu như bài Lương Châu Từ hướng thiên hạ nói lên ủy khuất của y, vậy chiêu này của y là tuyên bố, Đồng Tây Bình chuẩn bị rời Tây Vực, chuẩn bị độ sức với chúng ta.

- Đồng Phi muốn rời Tây Vực?

Tào Tháo nghe lời này cả kinh, nếu thế cục diện Đại Hán sẽ càng thêm hỗn loạn:

Quách Gia tiếp tục ung dung nói:

- Chuyện cấp bách hiện này là phải mau chóng tới Lạc Dương đón thiên tử. Còn nữa, hai tên Lý Giác Quách Tỷ tranh đấu không ngừng, chúng ta phải đoạt lấy Hàm Cốc quan, Quan Trung trước khi Đồng gia tử rời Tây Vực. Kẻ được Quan Trung sẽ được thiên hạ, khi ấy chúng ta giữ thiên tử, lệnh chư hầu. Đồng Phi rời Tây Vực cũng chẳng làm nên trò trống gì, chủ công theo ý của Gia, phải phái mãnh tướng trí dũng song toàn đột kích Hàm Cốc quan.

- Ai có thể làm soái?

Quách Gia trầm ngâm:

- Thái Sử Từ trầm ổn lão luyện, võ nghệ phi phàm, lấy Nhạc Tiến làm phó tướng, Nguyên Thường làm quân sư, đủ đoạt Quan Trung. Nguyên Thường có hiền danh, qua lại với thế tộc Tam Phụ, có hân, nhất định giúp chủ công giữ vững Quan Trung.

Tào Tháo rất hài lòng với tổ hợp này, nhưng còn chút băn khoăn:

- Phụng Hiếu, Từ Châu còn chưa công phá, hiện chúng ta lại đoạt Quan Trung, liệu có chọc giận Viên Thiệu không?

Quách Gia trầm ngâm:

- Chủ công không cần lo, Viên Thiệu thực lực tuy mạnh, song Gia có một kế làm hấn không thể nam hạ. Chủ công chỉ cần liên hợp với Lữ Bố, Viên Thiệu không dám làm bừa. Cách tốt nhất không gì hơn kết thân với Lữ Bố.

- Kết thân với Lữ Bố?

Tào Tháo nhũ mày, trong lòng không thích, Lữ Bố chỉ là tên thất phu, kết thân với hấn hơi mất giá bản thân.

- Lữ Bố nay đối diện với Tiên Ti và Viên Thiệu giáp kích, nhất định sẵn lòng kết thân với chủ công, Gia nghe nói Lữ Bố có một đứa con trai tên Lữ Hiệt, sao không kết thân gia với hấn, lệnh hấn xuất binh từ U Châu. Chủ công có thể lệnh Quăn Hối, Mãn Sủng tới Dương Động, giao giới giữa Thanh Ký, như thế Viên Thiệu sợ hãi sẽ phải chủ động muốn giàn hòa với chủ công.

Tào Tháo hiểu ý Quách Gia, chỉ là nhân tuyển kết thân với Lữ Bố có hơi tổn công, chọn ai phù hợp đây? Mất Tào Tháo đảo vòng quanh từng người có mặt trong đại sảnh.

Lệ Tổ là tòa thành duy nhất Mã Đằng chiếm cứ ở quân Võ Uy.

Đồng Phi sở dĩ không chiếm lĩnh Lệ Tổ không phải là vì y không muốn, mà vì Lệ Tổ chơi với ngoài hành lang Hà Tây, cho dù có chiếm cũng chẳng có ích lợi gì. Còn Mã Đằng chiếm Lệ Tổ, khiến không ít đại tộc quân Võ Uy lòng còn mang chút hi vọng.

Đã vào tháng sau, nhiệt độ ở Lương Châu rất cao.

Giả Hòa cưỡi ngựa tới trước phủ nha Lệ Tổ, nhảy xuống ngựa vừa định đi vào thì có người từ trong vội vàng đi ra:

- Công tử, đi đâu gấp vậy?

- A, tiên sinh.

Người đó là thứ tử của Mã Đằng, tên Mã Thiết, năm nay 21, tên chữ Trọng Khởi, tuấn dật tiêu sái, khá có phong độ của huynh trưởng Mã Siêu.

Giả Hòa luôn áy náy vì cái chết của Mã Siêu, cho nên mỗi lần thấy Mã Thiết, lòng luôn sinh ảo giác :” Mã Siêu còn sống!” Lòng thở dài, cười nói:

- Trọng Khởi, vội vã như vậy định đi đâu?

- Tiên sinh, phụ thân đã hạ quyết tâm, chuẩn bị điều động binh mã, tập kích Thước Âm.

- Hả?

Giả Hòa ngó người, thân là quân sư của Mã Đằng, vừa mới rời Lệ Tổ vài ngày mà đã xảy ra loại chuyện này? Trước kia Mã Đằng do dự chuyện tập kích Thước Âm mãi, vì thái thú Từ Vinh dùng binh cực kỳ lão luyện, Mã Đằng đánh mấy lần đều bị Từ Vinh ép rút lui, trong lòng khó tránh khỏi có ám ảnh.

Sao lần này lại quyết đánh Thước Âm rồi?

Giả Hòa định lên tiếng hỏi thì thấy Mã Thiết đã lên chiến mã.

- Tiên sinh cứ vào hỏi là biết, phụ thân đang ở thư phòng, ta còn quân vụ, thứ Trọng Khởi đi trước một bước.

Nói xong Mã Thiết vung roi phóng vút đi.

Giả Hòa vào phủ nha, thấy bên trong đi lại tấp nập, có vẻ rất bận rộn, ở cửa thư phòng có một tướng lĩnh thanh niên đứng nghiêm.

- Mạnh Thúc đã khỏe hẳn chưa?

Thanh niên đó là Mã Khuê, tên chữ Mạnh Thúc, năm xưa Điển Vi chiếm Thước Âm, đánh chết Mã Siêu, Mã Khuê bị Sa Ma Kha bắt bị thương, rơi vào rãnh nước nên mới giữ được tính mạng.

Chỉ là thương thế rất nặng, sau khi tìm được Mã Đằng, luôn phải dưỡng bệnh.

Giả Hòa thấy hán đứng cảnh giới cửa thư phòng biết chuyện này không nhỏ.

Mã Khuê khom người cung kính nói:

- Tiên sinh, thúc phụ có lệnh, người tới không cần thông báo, cứ vào thẳng là được.

Giả Hòa gạt đầu vào thư phòng, liền thấy Mã Đằng đứng trước bản đồ Hà Tây, lưng xoay về phía cửa phòng, đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

- Chủ công!

- À, Văn Thúc, cuối cùng ngươi đã về.

Mã Đằng xoay người lại, khuôn mặt âm u nặn ra nụ cười, chỉ là nhìn rất không tự nhiên.

Chẳng trách, mấy năm qua Mã Đằng sống chẳng dễ dàng gì. Tây Vực Đồng gia ngày càng mạnh, phía An Định bị Sóc Phương quấy nhiễu, khổ công kể siết. Võ Đô có Tô Cố, Tam Phụ có Lý Quách. Đứng thấy Mã Đằng nắm giữ bốn quân Lương Châu, thực tế chỉ là cái xác không.

Nhân khẩu Kim Thành Lũng Tây bị Đồng Phi di cư hết sạch rồi, mặc dù qua vài năm điều chỉnh, nhưng không bì được một nửa năm xưa.

Mấy phía thù địch, khiến Mã Đằng bức thiết cần một không gian để toan tính, ông ta nhắm vào Hà Tây, nhưng đánh mãi không công phá được Thước Âm, tuổi mới trên bốn mươi mà hai mai đã hoa râu, mặt già nua vô cùng.

Giả Hòa hỏi nhỏ:

- Chủ công định xuất binh à?

- Chính thế.

Mã Đằng cười ha hả, lấy một bức thư trên bàn đưa cho Giả Hòa:

- Văn Thúc, ngươi xem phong thư này trước đi.

Giả Hòa nhận lấy mở ra xem kỹ một lượt, thư do Trương Mãnh viết.

333. Chương 333: Đại Chiến Nổ Ra (1)

Nói ra thì lai lịch Trương Mãnh không hề nhỏ, phụ thân của hắn là một trong Lương Châu Tam Minh danh tiếng lẫy lừng: Trương Hoán.

Trương gia ở dải Hà Tây có thanh danh rất lớn, Trương Mãnh khá có tài, năm xưa từng làm thái thú Võ Uy, song chẳng được mấy năm thì Trương Hoán qua đời, hắn phải từ quan về thủ hiếu cho cha, hết ba năm chịu tang thì tình hình triều chính đã có biến động lớn lao.

Trương Mãnh không làm quan nữa, dựa vào uy vọng của Hà Tây, đi kinh doanh. Trước khi Trần Đáo đoạt Trương Dịch, Trương Mãnh là tay buôn ngựa lớn nhất Hà Tây, có điều về sau làm ăn ngày càng đi xuống.

Đồng Phi sau khi chiếm bốn quận Hà Tây, mặc dù mở cửa buôn bán ngựa, nhưng Trương Mãnh không thể chen chân vào trong đó, bởi thế sinh hận, phái người đưa thư cho Mã Đằng, muốn hợp tác lấy lại bốn quận Hà Tây.

Giả Hòa rất nghiêm túc, đọc thư hết lượt này tới lượt khác. Mã Đằng không giục hắn phát biểu ý kiến, mắt chăm chăm nhìn vào bản đồ.

- Chủ công!

Mã Đằng quay lại:

- Văn Thúc thấy sao? Phong thư này của Trương Mãnh có mấy phần là thật?

Giả Hòa không chút do dự nói:

- Mười phần.

- Hả?

- Trương gia Võ Uy, Hoàng Phủ tộc ở An Định là thế tộc có danh vọng nhất Lương Châu. Hoàng Phủ tộc sau khi Hoàng Phủ Tung chết, vì tập kích Đồng gia nên uy vọng ở An Định đã giảm mạnh. Nhưng thanh danh của Trương gia ở Võ Uy không ai sánh bằng. Trương Mãnh là kẻ tựa hồ như hào sảng, thực chất tính toán chi li, lòng dạ hẹp hòi. Đồng gia chặn tài lộ của hắn, Trương Mãnh khẳng định không chịu, hắn kinh doanh nhiều năm, có dính líu với Hung Nô cũng không phải là không có khả năng.

Nụ cười trên mặt Mã Đằng càng rực rỡ:

- Vậy ta tập kích Thước Âm, Văn Thúc thấy sao?

- Về chuyện này.

Giả Hòa nhíu mày nói:

- Hòa khó nói, Đồng gia năm ngoái cần quét Tây Vực, mặc dù nói thực lực bị tổn hại, nhưng không động tới gân cốt. Bắc Hung Nô và người Khang Cư chắc gì tạo thành uy hiếp được với Tây Vực.

Nghĩ rồi nói thêm:

- Có điều Từ Vinh điều đi làm thái thú Thú Quận, thái thú Võ Uy là một Từ Thứ vô danh, không hiểu lai lịch thế nào, có điều mới tới cũng cần quá trình thích ứng, đúng là một cơ hội.

Mắt Mã Đằng sáng quắc:

- Nói thế là có thể?

Giả Hòa rất muốn nói :” Có thể!” Nhưng chợt trong đầu hiện lên hình dáng một người, không khỏi rợn người, lời ra tới miệng phải nuốt về:

- Đồng gia tử xảo trá, chủ công muốn đánh Thước Âm phải hành sự thận trọng, tiến chắc từng bước, đừng kinh suất đánh vào.

Mã Đằng gật đầu:

- Ta cũng cho rằng như vậy, trước đoạt Thước Âm, sau đó từ từ mà tiến. Ta đã lệnh Quách Hiến khởi binh, ba ngày sau sẽ tới Lệ Tổ, cùng đại quân của ta hợp binh. Tô Cố chỉ là tên hề nhỏ nhăng. Lý Quách đang tranh đấu dữ dội, chỉ có Sóc Phương là cái họa lớn. Ta muốn mời Văn Thúc ra mặt trấn thủ An Định, không biết ý người ra sao?

Cố kỵ của Mã Đằng là có lý, Sóc Phương hiện nay binh cường tướng mạnh, Từ Hoàng dùng binh thành thực, Tô Tắc giỏi mưu tính. Võ có Phan Chương, Lăng Thao; văn có Dương Bằng, mấy lần giao phong chẳng được ích gì, đúng là cái họa lớn.

Giả Hòa trầm ngâm:

- Chủ công đã có lệnh, Hòa sao dám không theo? Chỉ là một mình Hòa thế đơn lực mỏng, sợ không đủ đảm đương trọng trách, xin chủ công phái một vị đại tướng làm soái, Hòa nguyện ở bên hiệp trợ, giữ An Định.

Mã Đằng suy nghĩ rồi hỏi:

- Văn Thúc cho rằng dưới trướng của ta ai có thể làm chủ soái.

- Nhị công tử Trọng Khởi có thể đảm nhận trọng trách.

Giả Hòa tiến cử đúng với tâm tư Mã Đằng, nói thật ông ta cũng không muốn giao hậu phương ột người ngoài, dù Giả Hòa một dạ trung thành, nhưng trên đời này lòng người khó dò, chẳng may có gì sơ sót, ngay chỗ chôn thân cũng chẳng có. Mã Thiết khá được Mã Đằng yêu thương, võ nghệ cao cường không thua kém ông ta, thậm chí có xu thế còn hơn.

Hơn nữa mấy năm qua theo Giả Hòa và Quách Hiến, cũng học được không ít, có hấn ở An Định, đúng là thích hợp nhất.

- Nếu như Văn Thúc nói thế vậy ta để Trọng Khởi trấn thủ An Định, chỉ là trọng khởi tuổi còn nhỏ, khó tránh khỏi suy nghĩ thiếu chu toàn, còn mong Văn Thúc chỉ điểm nhiều hơn.

- Hòa tuyệt đối không phụ kỳ vọng của chủ công.

Giả Hòa cũng chẳng ngốc, sao chẳng nhìn thấu tâm tư của Mã Đằng?

Mã Thiết đúng là nhân tuyển rất thích hợp, Mã Đằng tin nhiệm hấn, với Giả Hòa cũng giữ lễ đệ tử, có thể giảm không ít phiền toái.

Thế là hai người trao đổi chi tiết, định đoạt sự việc này.

Ba ngày sau Mã Đằng và Quách Hiến hợp binh, tám vạn tinh binh Tây Lương rầm rộ tiến về phía Thước Âm.

Trên tường thành Lệ Tổ, Mã Thiết đưa mắt tiễn đại quân đi xa, lòng hết sức phiền muộn, không kìm được oán trách:

- Tiên sinh sao lại giữ ta lại? Đại trượng phu lập nghiệp trên chiến trường, tranh đấu giữa hai trận. Với tài của tiên sinh trấn thủ An Định có thừa, vì sao nhất định phải kéo ta vào?

Giả Hòa chỉ biết cười khổ. Phải giải thích ra sao đây? Chẳng lẽ nói :” Cha người không tin ta, cho nên mới phải đưa người cùng đi giữ An Định!”

Hơn nữa trong lòng Giả Hòa luôn có sợ hãi khó diễn tả với Hà Tây, không phải chỉ vì Đồng Phi, còn có một người khác. Sự lợi hại của người đó Giả Hòa rất rõ, trước kia cho rằng bản lĩnh của mình không thua kém người đó, hai năm qua mới biết, so với người đó mình chẳng qua chỉ là thứ hạng hai.

- Công tử, cần gì phải lo không có đất dụng võ? An Định sát với Sóc Phương và Tam Phụ, muốn đánh trận không thiếu cơ hội.

- Ta chỉ tiếc không được cùng Bạo Hổ đánh một trận.

Mã Thiết mặt buồn rầu, tự như lẩm bẩm một mình nói:

Về mặt đó làm Giả Hòa nhớ tới Mã Siêu, nhớ trước kia Mã Siêu mới vào Lạc Dương, nghe nói Đồng Phi đã xuất chinh Sóc Phương, giọng nói và vẻ mặt không khác gì Mã Thiết hiện giờ: Ta chỉ tiếc chưa được lĩnh giáo sự lợi hại của Hồ lang chi tướng.

Về sau Mã Siêu được lĩnh giáo sự lợi hại của Đồng Phi, nhưng kết quả...

Giả Hòa không muốn Mã Thiết đi vào vết xe đổ của Mã Siêu. Đúng thế, Mã Thiết hiện nay có lẽ lợi hại hơn Mã Siêu năm xưa, nhưng nay Bạo Hồ càng hung dữ lão luyện hơn, làm sao mà so được.

- Công tử, chúng ta mau chuẩn bị rồi tới An Định đi.

Mã Thiết gật đầu, nhưng trong lòng rất hụt hẫng. Giả Hòa nhìn về phía Thước Âm, lòng có chút không yên: Chủ công và Quách Hiến có thể thuận lợi đánh hạ Thước Âm, chiếm lại Hà Tây sao?

Khi Mã Đằng xuất binh tới Thước Âm, Tào Tháo dẫn ba vạn đại quân tới Lạc Dương, tuy nói trước kia Lý Quách rút khỏi Lạc Dương, Tào Tháo đã chiếm lĩnh tòa đô thành cổ này, nhưng do dải Kinh Triệu vô cùng hiểm trở, tránh kích thích Viên Thiệu quá mức, nên không phải binh trú đóng ở Lạc Dương.

Nói cách khác, mấy năm qua Lạc Dương tuy nằm dưới sự quản lý của Tào Tháo, nhưng thực tế là thành thị không có người trông nom.

Lạc Dương phồn hoa ngày nào đã đổ nát không thể tưởng tượng nổi, hoàng thành huy hoàng chỉ còn tường đổ ngói vỡ, nhân khẩu giảm mạnh, đại hộ hào tộc theo thời cuộc rung chuyển mà rời khỏi Lạc Dương, tới Kinh Tương hoặc Ba Thục.

Đương nhiên cũng có một số tới Sóc Phương, Tây Vực nhưng đem so ra đó là bộ phận rất ít.

Người ở lại Lạc Dương đều là bách tính phổ thông nhiều đời sống ở nơi này.

Vinh quang ngày xưa không còn nữa, mọi người chỉ biết dựa vào ký ức, hồi tưởng lại cuộc sống mỹ hảo phồn hoa năm xưa.

334. Chương 334: Đại Chiến Nỗ Ra (2).

Tháng 5 năm Hưng Bình thứ tư, Hán đế Lưu Hiệp được thái úy Dương Bư, Hoàng Uyển hộ vệ, quay lại Lạc Dương.

Vốn cho rằng có thể tìm kiếm được cuộc sống có thể diện trong tòa đô thành cổ xưa này, nhưng khi Lưu Hiệp tới Lạc Dương mới phát hiện ra tòa đô thành này chẳng còn lại có gì, một đám người thủ trong hoàng thành tan hoang, ngay cả việc ăn no mặc ấm cũng không thể giải quyết.

Không một ai biết lúc này trong lòng những người đó suy nghĩ gì.

Dương Bư, Hoàng Uyển, người nào người nấy sa sút ủ rũ, từ thời khắc bước vào thành Lạc Dương, không một ai nói gì, tín sứ phải đi bốn phía cầu viện, nhưng không một chư hầu nào tỏ ra đặc biệt tích cực.

Ngày qua ngày, trong lòng mọi người chất chứa đầy nỗi tuyệt vọng.

Hứa Chử cùng một đại hán thân cao chín xích, mặc khôi giáp theo sát Tào Tháo, bước về phía Gia Đức điện.

Đại hán kia tên là Tào Bành, huynh đệ trong tộc của Tào Tháo, tuổi 27, đang vào độ chín của cuộc đời, sử dụng một cây khai sơn phủ, nặng 78 cân, bẩm sinh thần lực, thời trẻ đi thỉnh giáo hết danh sư thiên hạ, võ nghệ cao cường.

Sau khi Tào Tháo bình định loạn Biên Chiêu, võ nghệ Tào Bành cũng vừa thành hạ sơn, trận chiến đầu quy thuận Tào Tháo đã lập chiến công hiển hách, được Tào Tháo phong làm giáo úy, cùng Hứa Chử hộ vệ sát bên người hấn.

Tào Bành có cái dũng vạn người khó địch, từng cùng Hứa Chử đại chiến một trăm hiệp, cuối cùng thua một chiêu, trong số võ tướng dưới trướng Tào Tháo, chỉ tính võ lực thì hẳn xếp vào sáu hàng đầu.

Tào Tháo bái kiến Hán đế Lưu Hiệp xong lệnh người mang thức ăn tới, trước tiên trấn an đám người Hán đế trước, mọi người đều biểu đạt tạ ơn Tào Tháo, đồng thời uyển chuyển nói, Dương Châu là cố đô Hán thất, nay bộ dạng thế này thật không ra thể thống gì, mong Tào Tháo tu sửa một phen.

Tào Tháo không gật cũng chẳng lắc, chỉ hàm hồ nói cho qua, bái biệt Hán đế.

Soái phủ lâm thời đặt ở trong phủ thái sư Nghê Xuân môn.

Quách Gia không tới, Y Tịch là mưu thần chuyển đi đón Hán đế, đã quét dọn phủ thái sư sạch sẽ, thấy Tào Tháo về, vội đón vào trong phủ:

- Chủ công, tiếp theo chúng ta phải làm sao.

Đám Y Tịch đều không hỏi tình hình Hán đế, thực ra trong lòng bọn họ, Hán thất tới mức này chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, vị Hán đế trong hoàng thành nói thẳng ra là con rối mà thôi, không cần phí nước bọt với loại đó, chủ công của bọn họ là Tào Tháo.

Tào Tháo khép mắt trầm ngâm ngồi xuống ghế, chợt nói:

- Trước kia phồn hoa ra sao, vậy mà nay tàn bại thế này, ai là thủ phạm?

Đám Y Tịch không trả lời, theo quan điểm của số đông mà nói, hết thảy là do Đồng Trác, nhưng bọn họ không n nói ra nổi, nhớ năm xưa Đồng Trác còn sống, đại hộ Lạc Dương bị thanh tẩy nhiều lần, nhưng Lạc Dương phồn hoa hết sức, ngược lại ông ta chết đi...

Trình Dục khẽ nói:

- Lạc Dương luân lạc tới mức này cũng là do thiên mệnh mà ra.

Chỉ có thể đem cái sai đẩy cho thiên mệnh, đôi khi Trình Dục nghĩ, nếu như Đồng Trác không chết, Hán thất sẽ ra sao? Thật khó mà nói được, song ít nhất tệ đến đâu thì cũng hơn thế này.

Đương nhiên những lời này chỉ có thể nói trong lòng mà thôi.

Tào Tháo cười:

- Ý của Mã thái úy là muốn chúng ta trùng tu Lạc Dương, ổn định lại ở đây, mọi người thấy sao?

- Vạn vạn lần không thể.

Y Tịch đứng bật dậy:

- Tu sửa Lạc Dương là công trình khổng lồ, nay Kinh Triệu không phải như xưa, kho đã trống rỗng. Dù là trước kia hưng thịnh chỉ sợ cũng phải giật gấu vá vai, hơn nữa đất này không thích hợp làm đô thành nữa. Từ cổ Lạc Dương thông tới phát phương, nếu chúng ta chiếm cứ lâu dài ở đây, ắt làm Hà Bắc Viên Thiệu bất an.

- Vậy ý Cơ Bá là?

- Tịch trước khi xuất phát đã cùng Phụng Hiếu trao đổi việc này, hiện chúng không tiện khổng chế Lạc Dương, nên mời thành thượng tạm trú ở Hứa Xương, cũng tiện cho chủ công chiếu cố.

Những lời này của Y Tịch hợp dạ Tào Tháo, liền gật đầu đồng ý ngay, lệnh Y Tịch, Trình Dục phụ trách việc này.

Đám Dương Bưu nay là chó nhà tang, có chỗ an thân đã đủ, nếu khuyên không được, Tào Tháo ra mặt là xong ngay, hơn nữa hiện tâm tư của Tào Tháo cũng không phải ở đây:

- Trọng Khang, Tông Tự đi theo ta.

Tông Tự là tên chữ của Tào Bành, hai người lập tức tuân mệnh.

Tự có thân tùy an bài ngựa, Tào Tháo ngồi trên Tuyệt Ảnh, dẫn Hứa Chử và Tào Bành rời Ngênh Xuân Môn, dọc đường đi không nói một lời, tâm tình rất kém.

Rời Lạc Dương hai mươi dặm là Bắc Mang sơn, trước kia Đồng Phi xây dựng Bắc Mang sơn trang ở đây, về sau Đồng Phi lập phủ ở An Định, Bắc Mang sơn trang giao cho Đồng Trác. Từng có một đạo Đồng Trác thậm chí hi vọng có thể sống hết quãng đời còn lại ở nơi này.

Có điều nay Bắc Mang sơn trang đã biến thành đồng hoang tàn, phòng xá năm xưa chỉ còn là gạch vụn đầy đất. Tào Tháo xuống ngựa ngoài sơn trang, chậm rãi đi vào, Hứa Chử và Tào Bành đưa mắt nhìn nhau, hiệu thân tùy ở ngoài canh, theo Tào Tháo đi vào bên trong, dừng lại ở chỗ không có gì bắt mắt.

Nơi này chỉ có một phần mộ, rất đơn giản, xa xa nhìn chỉ như một đồng đất.

Bên cạnh phần mộ dựng một khối đá, bên trên dấu vết loang lổ, mờ mờ nhìn thấy được vết chữ ” Cố thái sư Đồng chi mộ!”

Tào Tháo vuốt ve chữ viết, tự nói một mình:

- Dù sinh thời có hiển hách ra sao, cuối cùng cũng chỉ là nắm đất vàng mà thôi ...

Đây là mộ Đồng Trác, Tào Tháo và ông ta không có ân oán gì, ngược lại Đồng Trác tán thưởng hẳn, từng làm Tào Tháo cảm kích vạn phần.

Nói ra chỉ là chính kiến bất đồng mà thôi. Mặc kệ trước kia chém giết thảm liệt thế nào cũng không ảnh hưởng tới cái nhìn của Tào Tháo với Đồng Trác, cho nên sau khi chiếm lĩnh được Lạc Dương, Tào Tháo bí mật sai người thu thập xác Đồng Trác, an táng tại Bắc Mang.

Suy nghĩ miên man, như quay lại năm tháng xưa.

Trước kia Đồng Phi tổ chức thi đấu kính cúc ở Lạc Dương hưng thịnh biết bao, nhưng nay ai còn nhớ ngày tháng năm đó.

Đồng Phi.

Trong đầu Tào Tháo hiện lên khuôn mặt xấu xí mũi sư tử, lông mày rậm, mắt nhỏ kia.

Cuối cùng cũng định ra tay sao?

Lần trước ta bại, nhưng không đại biểu lần này ta cũng sẽ thua, Đồng Tây Bình nay không phải là Đồng gia tử xưa, nhưng Tào Mạnh Đức này cũng không phải Tào A Man bị người ép phải cưỡi ngựa nhảy qua sông.

Thật mong mỗi có thể giao phong với người một lần.

Mặt Tào Tháo hiện lên nụ cười nhẹ, quay người lại:

- Chúng ta và bọn Trọng Nghĩa tách nhau ra được bao lâu rồi?

Hứa Chử gập ngón tay tính:

- Đã bảy ngày rồi, tính thời gian cũng sắp tới tới Hàm Cốc quan.

Tào Tháo gật đầu không nói nữa, nhìn về phía tây bắc, ánh mắt hết sức thâm thúy, Tây Bình hiền đệ, xem ra lần này ca ca đi trước một bước rồi, đệ sẽ có phản ứng ra sao đây?

Theo kế hoạch của đám Quách Gia, cùng lúc đón Hán đế cũng phải mở cửa Quan Trung, cánh cửa này là Hàm Cốc quan.

Phụng lệnh trấn thủ Hàm Cốc quan chính là Dương Duy danh tướng Tây Lương.

Người này vốn là đại tướng dưới trướng Ngưu Phụ, ở Lũng Tây khá có tên tuổi, từng suất lĩnh hơn mười kỵ sĩ, đánh lui hơn nghìn phỉ tặc, võ lực cao, được mệnh danh là đệ nhất dũng tướng của Ngưu Phụ. Sau khi Ngưu Phụ bị giết, Dương Duy suất lĩnh ba nghìn tinh kỵ quy thuận Lý Quách.

Một mặt đều là người Lương Châu, Lý Quách tất nhiên hoan hỉ, hai là dưới trướng Lý Quách binh nhiều, nhưng tướng không nhiều.

Cũng biết Dương Duy võ nghệ cao cường, thấy hần tới nương tựa, hai người vô cùng vui mừng, lập tập phong Dương Duy làm Chấn Võ tướng quân, đóng ở Hàm Cốc quan. Lý Quách hiểu rõ, chỉ cần Hàm Cốc quan không mất, tám trăm dặm Tần Xuyên sẽ vững như núi.

Chỉ là không ai ngờ tới một ngày hai người bọn họ trở mặt thành thù.

Dương Duy ngồi trong đại trướng chăm chú lau kiếm, thanh kiếm này là bảo kiếm Tây Vực hần bỏ rất nhiều tiền ra mua, cực kỳ sắc bén. Dương Duy coi bảo kiếm như mạng, ngày nào cũng bỏ thời gian ra lau chùi một phen.

Đúng lúc ấy có thân binh đi vào:

- Tướng quân, bên ngoài có người tự xưng là cố nhân của tướng quân cầu kiến.

335. Chương 335: Đại Chiến Nỗ Ra (3)

- Cố nhân à?

Dương Duy ngó ra, thầm nghĩ: “Lúc này còn có cố nhân nào tới tìm ta?”

- Có nói tên là gì không?

- Không ạ, chỉ nói có chuyện vô cùng trọng yếu muốn nói cho tướng quân biết.

- Mời hần vào.

Dương Duy thu lại bảo kiếm, ngồi ngay ngắn trên ghế, một lúc sau thân binh dẫn một người cao chừng tam xích, đầu báo mắt tròn, vai rộng eo nhỏ, người đó cười ha hả:

- Lão Dương, còn nhớ ta không?

Dương Duy nhìn thấy người đó mừng rỡ vạn phần, vội đứng dậy đi nhanh tới, ôm lấy hai cánh tay người ấy :

- Chu Từ, người, người còn sống à?

Chu Từ và Dương Duy trước kia đều nghe lệnh dưới trướng Ngưu Phụ, quan hệ vô cùng mật thiết, sau khi Ngưu Phụ chết, quân Lũng Tây đại loạn, Dương Duy và Chu Từ thất tán.

Không ngờ hôm nay trùng phùng ở đây.

Dương Duy vội sai người đi chuẩn bị rượu thịt, kéo tay Chu Từ ngồi xuống, nhìn thật kỹ:

- Lão Chu, mấy năm rồi không gặp, nhìn khí sắc có vẻ không tệ.

- Sao đắc ý như lão huynh hiện nay được?

- Sống qua ngày mà thôi.

Dương Duy thở dài:

- Lão Chu, hiện giờ ngươi ở đâu? Khi đó quân Lũng Tây đại loạn, ngươi biến mất tăm tích, ta luôn nghe ngóng nơi hạ lạc của ngươi, còn tưởng ngươi chết rồi. Mau nói đi, mấy năm qua sống ra sao? Nhớ chết ta rồi.

Chu Từ nghe Dương Duy nói vậy, không khỏi cảm động:

- Khi Ngưu tướng quân bị giết, ta phụng lệnh đóng ở Lâm Thao, về sau ngươi cũng biết, mộ Đồng phu nhân ở Lâm Thao, ta mở một con đường máu, thân bị trọng thương. Đợi dưỡng thương khỏe rồi thì nghe nói

Đại công tử lui vào nam sơn, không rõ tung tích. Trong lòng ta trống rỗng, dẫn mười mấy hộ vệ về quê nhà Toánh Xuyên, làm hộ vệ cho người ta.

- Hộ vệ?

Dương Duy nhú mày:

- Võ nghệ người cao cường vậy mà làm hộ vệ à?

- Không làm hộ vệ thì làm cái gì? Trên người ta đóng dấu quân Lương Châu, Đại công tử đi Tây Vực, lại không biết người ở đâu, ta còn cách nào. Có điều chủ nhân đó đối đãi với ta không tệ, hai năm qua sống cũng tiêu diêu.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Dương Duy vỗ vai Chu Tử, không hỏi nữa.

Thân binh bê thức ăn vào, Dương Duy đuổi hết thân binh đi, cùng Chu Tử chén qua chén lại, ôn chuyện cũ.

Rượu ngà ngà say Chu Tử đột nhiên hỏi:

- Lão Dương, nghe nói tình hình phía người không tốt lắm?

Đừng thấy Dương Duy uống rượu vào, nhưng không say, đầu óc tỉnh táo lắm, nghe Chu Tử hỏi câu này, hơi rượu tan sạch, đặt chén xuống nhìn thẳng vào Chu Tử lòng thầm nghĩ.

Từ khi tướng quân bị ám sát tới nay đã năm năm, năm năm rồi ta và lão Chu không có tin tức qua lại, đột nhiên hần xuất hiện ở đây, mà trước đó không lâu Tào Tháo dẫn quân tới Bình Dương. Lão Chu nói hần ở Toánh Xuyên, nơi đó tựa hồ cũng thuộc về Tào Tháo.

Giữa hai việc này có liên hệ gì không?

Dương Duy không nói, mắt nhìn Chu Tử chằm chằm.

Chu Tử không né tránh mà còn cười:

- Nhìn bộ dạng thì người biết rồi hả?

Dương Duy vẫn không nói.

- Lão Dương nói thực nhé, chủ nhân của ta hiện làm tòng sự dưới trướng Tào Tháo, chính là danh sĩ Toánh Xuyên, Chung Diêu Chung đại nhân. Lý Quách là hạng loạn thần tặc tử, cái khác chưa nói, giết thái sư làm thiên hạ đại loạn, đủ người người tru di, hai tên phản tặc đó không biết kiểm điểm báo quốc, còn đấu đá không ngừng. Quan Trung e khó bảo toàn, ta phụng lệnh chủ công tới đón thiên tử, thảo phạt nhị tặc, nghe nói người ở đây, không muốn người chịu khổ.

Dương Duy nhắm mắt lại, thở dài trong lòng.

Nói thật trước kia hần quy thuận Lý Quách cũng là bất đắc dĩ mà thôi, có điều hai người đó đối đãi với hần không tệ, vốn cho rằng Lý Quách có thể giữ vững Quan Trung, nghỉ ngơi dưỡng sức, không ngờ hai kẻ này lại đánh nhau, nay xem ra nếu tiếp tục đi theo, chỉ e..

Dương Duy đã dao động.

Chu Tử nói:

- Tào Châu Mục hiện chiếm cứ ba châu Dự Duyệt Thanh, thực lực hùng mạnh, hơn nữa dùng lễ đãi kẻ hiền, Đại công tử năm xưa cũng khen không ngớt miệng. Quan trọng hơn nữa, bằng vào bản lĩnh chúng ta, khẳng định làm lên sự nghiệp lớn. Tào Châu Mục dùng người không luận xuất thân, theo ông ta, nhất định sẽ bay cao.

- Nếu đã thế sao không đi Tây Vực quy thuận Đại công tử.

- Nếu năm xưa Đại công tử mới tới Tây Vực, chúng ta quy thuận có lẽ kiếm được chút xuất thân, nhưng bây giờ Đại công tử ở Tây Vực trong có họa man tộc, ngoài bị Mã Đằng uy hiếp, e khó bước ra khỏi Tây

Vực. Lão Dương, năm xưa chúng ta ở Lũng Tây giao tình không tẻ, nay hướng gió thổi về phía Tào công, chính là lúc chúng ta gây dựng sự nghiệp đó.

Dương Duy trầm tư hồi lâu cắn răng hạ quyết tâm:

- Lão Chu, xin hãy trả lời Tào công, chỉ cần binh mã của ông ấy tới Hàm Cốc quan, ta sẽ mở thành đầu hàng.

- Thật chứ?

- Thật.

Chu Từ cười ha hả:

- Lão Dương sau này dứt khoát sẽ không phải hối hận vì quyết định hôm nay.

Thước Âm, lửa cháy ngút trời, lửa cháy bừng bừng bao phủ toàn thành, chiếu đỏ nửa bầu trời.

Tường thành cao lớn theo thể lửa ngày càng dữ dội mà đổ xuống ầm ầm thành đồng đổ nát.

Có lẽ chính đang ở thời giao tiếp, nên tâm thái thứ Võ Uy Từ Thứ chưa kịp bố phòng Thước Âm, cho nên khi đại quân Mã Đằng tập kích, không duy trì được lâu đã thất thủ.

Thành Thước Âm này làm Mã Đằng mất đi người huynh đệ duy nhất.

Thành Thước Âm này chia tách Hà Tây và Tây Vực tận năm năm, làm mười mấy vạn đại quân của Mã Đằng phải luân lách sinh tồn.

Nay công phá Thước Âm, Mã Đằng không muốn cái cứ điểm chết tiệt này tồn tại nữa, ông ta ột mỗi lửa hỏa thiêu Thước Âm, đích thân đốc thúc binh mã, dọc theo Trường Thành tiếp tục đột kích Võ Uy.

Dựa theo thương lượng giữa Mã Đằng và Trương Mãnh, chỉ cần Mã Đằng có thể công chiếm Thương Tùng, hấn lập tức rời Hư Đồ, liền thủ giáp kích Từ Thứ. Thêm vào Bắc Hưng Nô và Khang Cư hiệp trợ, bốn quận Hà Tây sẽ lọt vào tay Mã Đằng.

Mặc dù sau khi Mã Đằng công phá Thước Âm, Quách Hiến nhắc nhở ông ta phải cẩn thận, nhưng Mã Đằng không để vào trong lòng. Theo kế hoạch của ông ta, đội Đồng Phi tỉnh ra thì bốn quận Hà Tây đã trong tay, chỉ cần giữ chết Ngọc Môn quan, dù Đồng Phi có đốc toàn quân Tây Vực cũng đừng mong tiến vào địa bàn ông ta nửa bước.

Mã Đằng có chủ ý của Mã Đằng.

Có bốn quân Hà Tây, có nguồn ngựa sung túc, có thể mưu đồ Quan Trung, tệ lắm cũng có thể lấy Lương Châu làm gốc rễ, cùng chư hầu Quan Đông so kè một phen.

Có câu binh quý thần tốc, Mã Đằng sau khi chém được Thước Âm xua quân tây tiến, đại quân thế như phá trúc, nhào bổ vào Thương Tùng. Thái thú Võ Uy Từ Thứ ý đồ điều động đại quân cản bước Mã Đằng, có điều sau ba lần bại trận liên tiếp, đành lui binh về Hư Thứ phòng thủ. Mà lúc này ở Hư Đồ, Trương Mãnh khởi binh tạo phản.

(Hư Thứ: Một tên huyện cổ nay không dùng nữa, dịch theo âm đọc, không hẳn chính xác)

Đúng với câu nói cổ, họa không đi một mình.

Từ Thứ e là không ngờ Trương Mãnh lại đột nhiên làm phản, thế là luống cuống tay chân, mất đi cách ứng phó. Mã Đằng tất nhiên không bỏ lỡ cơ hội, lập tức chỉ huy quân đánh phá dữ dội, Từ Thứ kiên thủ Hư Thứ tám ngày thì bại trận rút lui.

Oán khí tích tụ năm năm trời, cuối cùng cũng được phát tiết.

Mã Đằng không vì thế mà dừng tay, không đợi hội hợp với hậu quân của Quách Hiến, thừa thắng truy kích, xộc thẳng vào Cô Tang. Chỉ cần đoạt được Cô Tang, toàn bộ Võ Uy sẽ thuộc về ông ta, Mã Đằng đợi ngày này quá lâu rồi.

Năm vạn đại quân đi suốt ngày đêm.

Địa hình Vô Uy với Mã Đằng mà nói vô cùng quen thuộc, từ Hư Thứ tới Cô Tang, tổng cộng có hai con đường, một dọc theo Hộ thủy, đường đi bằng phẳng, có điều tốn chừng mười ngày. Một con đường khác là đường nhỏ, đi qua núi Loan Điều, đường gập ghềnh, nhưng chỉ mất hai ba ngày là tới được Cô Tang.

Mã Đằng hiện giờ không thể chờ đợi được nữa, hơn nữa cũng sợ đêm dài lắm mộng.

Bất kể trước kia cùng Trương Mãnh ước hẹn ra sao, nhưng từ nội tâm mà nói, chẳng một ai muốn có kẻ ngồi ngang hàng với mình, ai chiếm được Cô Tang trước, người đó có nhiều tiếng nói hơn.

Cho nên Mã Đằng phải đoạt được Cô Tang trước khi nó thuộc về Trương Mãnh, ông ta liền bỏ đường lớn đi đường nhỏ.

336. Chương 336: Đại Chiến Nỗ Ra (4)

Một thanh niên đứng trên ngọn Loan Điều, lặng lẽ nhìn phương xa, một đội ngũ như con rồng dài rầm rộ kéo tới, khoe miệng trên gò má gây gờ hơi nhếch lên, theo thói quen mân mê ít râu thưa ở cằm, không quay đầu lại nói:

- Bên Hoàng lão tướng quân đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?

Sau lưng thanh niên có hai mươi Kỳ kích sĩ đang đứng, người cầm đầu cung kính trả lời:

- Mục công tử yên tâm, mọi chuyện đã được chuẩn bị thỏa đáng. Hoàng lão tướng quân nói chỉ cần công tử đốt lang yên, sẽ lập tức triển khai hành động, tuyệt đối không cho Mã tặc chạy thoát.

- Tốt lắm.

Thanh niên đó nói không nhiều, khuôn mặt có chút âm khí, làm người ta rờn rợn, đường nét khuôn mặt giống hệt một người.

Đúng thế, bất kể là tướng mạo hay khí chất, thanh niên này đều là một phiên bản sống động của Giả Hủ, có điều thiếu chút trầm ổn của Giả Hủ, mỗi cử động mang theo khí chất nho sinh khó diễn tả.

Thanh niên đó tên Giả Mục, tự Công Lư, chính là trưởng tử của Giả Hủ, 26 tuổi, chỉ chênh với Đồng Phi vài ngày, được xem là đồng bối. Chẳng những gia học sâu xa, còn cầu học Lư Thực, tuy nói Lư Thực không thu hần làm học sinh, nhưng không đại biểu tư chất hần không tốt, ngược lại Giả Mục cực kỳ thông minh.

Lư Thực không thích Giả Hủ, thấy ông ta quá âm trầm, mà khí chất Giả Mục lại giống Giả Hủ, cho nên Lư Thực cũng rất không ưa.

Giả Mục được chân truyền của Giả Hủ, chút tuổi đầu đã thấu hiểu đạo âm thầm che giấu, từ năm năm trước đã theo bên người Giả Hủ làm việc, lặng lẽ làm công tác mạt liễu, gần như là không ai biết.

Song không có nghĩa là Đồng Phi không biết hần, dùng lời Lý Nho mà bình thì :” Công Lư trí mưu cao xa, cơ biến vô song, có phong thái của cha, chỉ hơi chút lỗ mãng, cần mài rũa thêm.”

Phải biết rằng từ khi Lý Nho nắm ám bộ, rất ít khi bình luận về một ai đó. Giả Mục được Lý Nho đánh giá như thế đã là hiếm có lắm rồi, còn về lỗ mãng, không phải là hần thô lỗ khinh xuất, mà là nó Giả Mục thiếu kinh nghiệm, không thể bàn mưu tính kế lạng lẽ âm thầm như Giả Hủ.

Có điều dù là thế, với Đồng Phi đang rất thiếu nhân thủ mà nói là tốt lắm rồi.

Giả Mục thần sắc bình tĩnh nhìn đại quân Mã Đằng tiến vào hẻm núi xong, trên mặt mới có nụ cười, vì bố cục hôm nay, Giả Mục đã trù mưu lâu đã lâu.

Người chủ trì đại cục lần này nhìn bề ngoài là Từ Thứ, nhưng thực tế Từ Thứ chỉ phụ trách Trương Mãnh của Hưu Đồ.

Từ sau khi Đồng Phi tiến vào Tây Vực, đóng cửa Thước Âm, Giả Mục được phụ thân chỉ điểm, bắt đầu sắp đặt âm mưu, đặc biệt là với hào môn thế tộc bốn quận Hà Tây, nhất cử nhất động đều lọt vào mắt Ám bộ. Từ khi Trương Mãnh liên lạc với Bắc Hung Nô cho tới khi móc nối với Mã Đằng, có thể nói toàn bộ nằm trong lòng bàn tay của Lý Nho.

Khi Đồng Phi từ chức Tây Châu mục, tất cả mọi người đều ý thức được ngày Đồng Phi rời Tây Vực không còn xa nữa.

Còn về trong lòng Đồng Phi rốt cuộc nghĩ gì thì không ai biết, dù sao một loạt mưu tính tạo ra tầm lưới lớn âm thầm bao phủ toàn bộ Quan Trung.

- Trương Mãnh không biết đại thể, câu kết ngoại tộc, tự chuốc lấy diệt vong. Mã Đằng hậu duệ Phục Ba, chỉ biết mưu lợi cá nhân, bất chấp đại nghĩa, loại người này có sống cũng chỉ làm mất mặt Phục Ba tướng quân, không xứng đứng chân trên đời.

Một câu phán định của Đồng Phi, toàn bộ Tây Vực lặng lẽ chuyển động.

- Mục công tử, Mã tặc tiến vào hẻm núi, nhân mã tiên phong đã ở giữa núi rồi, có đốt lang yên không?

Giả Mục lắc đầu:

- Không, đợi toàn bộ vào núi đã.

- Nhưng như thế lại bỏ qua nhân mã tiên phong.

- Tiên phong của Mã tặc tự có Đạp Bạch quân của Trần Đáo tướng quân giải quyết, dứt khoát không bỏ qua cho đám tặc tử này. Hiện chúng ta cần làm là kiên nhẫn chờ đợi, dứt khoát không thể vì cái nhỏ mất cái lớn, để Mã tặc thoát thân.

Kỹ kích sĩ nghe thế không nói nữa.

- Các người không cần khẩn trương, ha ha ha, vì lần xuất kích này chủ công đã mưu tính ba năm, hao phí nhân lực vật lực vô số, nhất quyết không có khả năng thất bại.

Giả Mục thấy mọi người vẻ mặt khẩn trương, cười trấn an, nhưng hần không khẩn trương chắc?

Vì hành động lấy tên là "đâm ngựa" hôm nay, hần và phụ thân cùng đám Lý Nho, Pháp Chính, mưu tính tròn ba năm. Ba năm hao tổn tể bào, hao tổn bao nhiêu tiền lương, vất vả trong đó chỉ người trong cuộc mới rõ, cho nên Giả Mục mặt làm bộ chẳng hề để ý, nhưng trong lòng cực kỳ khẩn trương.

*** Đâm ngựa, thứ Mã, Mã là ngựa cũng là chỉ Mã Đằng.

" Công Lư, lần đâm ngựa này có thành công không, liên quan tới đại nghiệp của chủ công, càng liên quan tới tương lai của Giả gia chúng ta. Chủ công cực kỳ xem trọng ta, nhưng tương lai tổ tông có rạng danh hay không, phải xem thành tựu của các con. Nếu chuyển đâm ngựa này thành, anh em các con sẽ có chỗ đứng trong lòng chủ công!" Giả Mục nhớ tới những lời Giả Hủ dặn trước khi đi.

Mặc dù không nói thất bại thì sẽ ra sao, nhưng Giả Mục hiểu rất rõ, hao phí bao nhiêu thời gian và tiền lương như thế, nếu thất bại, địa vị Giả gia ở Tây Vực sẽ tuột dốc thê thảm.

- Mục công tử, toàn quân Mã tặc đã vào hẻm núi.

Giả Mục mắt ánh lên, khẽ nói:

- Đốt lang yên.

Mã Đằng vì tương lai của Giả gia, mượn cái đầu của người làm nên huy hoàng của Giả gia ta.

Hẻm núi Loan Điểu rất dài, rời hẻm núi ba mươi dặm này là thấy được tường thành Cô Tang.

Mã Đằng lấy con út Mã Hưu làm tiên phong suất lĩnh 5000 binh mã đi trước.

Mã Hưu đã nhược quan, cũng kế thừa huyết thống tốt đẹp của Mã gia, trông vô cùng tuấn tú, cũng là người vô cùng hào sảng, dùng một cây ngân thương, thương mã thuần thục.

Từ sau khi Mã Siêu chết, Mã Đằng có thể nói yêu thương hai đứa con trai còn lại cực độ.

Có điều ông ta cũng biết cái đạo lý hoa nuôi trong lòng kính, cho nên dù yêu thương, nhưng không chiều chuộng, Mã Thiệt và Mã Hữu mấy năm qua kinh nghiệm trận mạc, vừa tiểu trừ mã tặc ở Lương châu, vừa kháng cự Lý Quách tiến công.

Sau khi nhân mã tiên phong của Mã Hữu tới giữa hẻm núi, Mã Đằng đốc thúc nhân mã tiến lên.

Hiện là cuối hè, ngoài núi thì nắng chói chang, trong hẻm núi thì mát lịm người. Mã Đằng nhìn đoàn nhân mã hành quân trong hẻm núi, lòng sinh khoái ý khó diễn tả bằng lời.

Chỉ cần đoạt lại Cô Tang, Võ Uy bằng với lọt vào tay mình rồi, Trương Mãnh có danh tiếng thì sao nào? Chẳng lẽ muốn kháng cự với mười vạn đại quân trong tay ta sao?

- Thúc phụ nên chú ý vách núi hai bên.

Mã Thôi tới bên Mã Đằng nói:

- Nơi này hiểm trở phải đề phòng Đổng tặc mai phục.

Mã Đằng lớn tiếng cười:

- Tòng Nghĩa quá cẩn thận rồi, Từ Thứ chẳng qua là hạng vô năng, không biết Đổng tặc tìm đâu ra, bản lĩnh của hắn trước đó người cũng thấy rồi. Hà hà, đây đúng là trời giúp ta thành đại sự, hơn nữa hai bên vách núi không có cỏ cây, làm sao mai phục chúng ta. Từ Thứ không tới thì thôi, tới ta sẽ lấy mạng hắn.

Tòng Nghĩa là tự của Mã Thôi.

Nghe Mã Đằng nói thế, hắn không tán đồng, Đổng tặc bản lĩnh gì không có chú nhìn người không kém, chỉ nhìn thủ hạ của y xem, đều không phải là hạng tầm thường.

Có điều hắn không thể thuyết phục được Mã Đằng.

Dù sao trước đó Từ Thứ bại lui liên hồi đúng là không đáng nói.

Nếu bảo đó là kế dụ địch thì không khỏi quá nguy hiểm, đem nhường quá nửa Võ Uy ra, ít nhất Mã Thôi không dám làm thế, sợ xảy một chút thôi mà mất trắng, gan phải rất lớn.

- Thúc phụ, hay là cháu dẫn quân áp trận ở hậu phương? Nếu không sao thì tốt, nếu có thì có thể chiếu cố cho nhau.

Lòng Mã Đằng không vui, thế này chẳng phải hoài nghi phán đoán của ta sao? Có điều ông ta không để biểu hiện ra ngoài, gật đầu đồng ý:

- Nếu vậy cứ theo lời Tòng Nghĩa mà làm.

337. Chương 337: Đại Chiến Nổ Ra (5)

Đã tới đầu thu.

Hàng năm vào thời gian này, chính là đầu mùa thu, ruộng đồng vô cùng bận rộn, cảnh tượng hưng vượng khắp nơi.

Nhưng năm nay, từ khi hai người Lý Quách trở mặt, bị kẻ đằng sau rắp tâm chia rẽ, mâu thuẫn hai bên càng ngày càng lớn, đã có xu thế không chết không thôi. Xung đột lớn, va chạm nhỏ, dẫn đến một loạt trận huyết chiến, khiến đất đai Tam Phụ nhuộm đỏ máu.

Đổng Phi trầm tĩnh đứng trên đỉnh Kỳ Sơn, mắt dõi ra phương xa, tâm tư thì lẩn lộn rối rắm, cả bố cục đồ mưu ba năm, chỉ vì ngày hôm nay.

Không một ai ngờ rằng, từ khi Lý Nho, Giả Hủ vào Tây Vực, đã có kế hoạch vẹn toàn để đánh ra ngoài. Tất cả mọi người cho rằng, Đồng Phi đánh ra ngoài Tây Vực, chỉ có một con đường từ hành lang Hà Tây, tiến vào Lương Châu. Nhưng không hề biết hành lang Hà Tây chỉ là một vỏ ngụy trang che mắt mọi người của Giả Hủ mà thôi.

Ngay từ đầu Giả Hủ đã đặt trọng điểm ở Vô Đô, đó là một khu vực vô cùng phức tạp, người nắm giữ Hán Trung, vốn là thái thú Tô Cố, nói ra cũng là bộ hạ cũ của Đồng Trác. Danh tiếng Tô Cố không cao, cũng không có bản lĩnh gì hơn người, nói trắng ra là một kẻ rất bình thường. Nhưng một người như vậy mà có thể làm thái thú Hán Trung hiển nhiên có thủ đoạn của hắn.

Tô Cố nhát gan, cực kỳ cẩn thận.

Ở phương diện quản lý địa phương có trình độ nhất định, chỉ nhìn hắn trong hai năm làm thái thú Hán Trung, khiến nhân khẩu và thuế má nơi này luôn giữ mức độ cao là biết.

Nhát gan mà thức thời, hiểu đạo biến thông, không có dã tâm gì.

Đó là đánh giá của Giả Hủ về Tô Cố, đồng thời căn cứ vào loại tính cách đó triển khai một loạt hành động.

Từ Vô Đô tới Trương Dịch còn có một con đường nối, chính là từ Chu Trì đi ra, xuyên qua Tinh Túc Hải, tiến vào Hoàng Hà. Trên con đường này, có Đẳng Tử Câu Bạch Mã Khương nắm giữ, thêm vào đại doanh huấn luyện Kỹ kích sĩ ở Tinh Túc Hải, cho nên từ ba năm trước khi mới vào Tây Vực, con đường nối tới Vô Đô đã được hình thành.

Trong ba năm, Giả Hủ thông qua lực lượng Trương gia trong Thục, bố trí một tấm lưới lớn ở Vô Đô. Được Trương gia dắt mũi, trước tiên liên hệ với đại hộ Hán Trung là Diêm gia, hai bên mau chóng đạt thành hiệp nghị.

Trong quá trình đó ra sức nhiều nhất là Diêm Ôn đã quy thuận Đồng Phi ở Lâm Thao.

Diêm Ôn là người Thiên Thủy, nhưng tổ tiên tại Hán Trung, nói ra là chi xa với Diêm gia Hán Trung. Sau khi Diêm Ôn quy tông nhận tổ, đảm bảo với Diêm gia, sau này nếu đoạt lại được Hán Trung, sẽ chấn hưng Diêm gia.

Diêm gia không phải là thế tộc, lấy thương nghiệp phát lên, không thể tính là danh môn. Ở điểm này, Diêm gia và Đồng gia khá giống nhau, cho nên có thiện cảm với Đồng Phi. Những việc làm của Đồng Phi ở Tây Vực luôn được Diêm gia bình tĩnh quan sát.

Trước khi Đồng Phi khai chiến với Quy Tư đã cùng Đồng gia kết minh, đồng thời gửi rất nhiều con cháu Diêm gia tới Tây Vực học tập, thực tế là tỏ rõ thái độ.

Trưởng tử đời ba của Diêm gia tên là Diêm Phổ, tự Nho Tông, năm nay 24 tuổi.

Với Đồng Phi mà nói, cái tên Diêm Phổ khá xa lạ, nhưng tài học của hắn, rất được Lữ Thực coi trọng.

”Người này có phong thái quốc sĩ!” Đó là lời Lưu Thực nói khi tiến cử Diêm Phổ cho Đồng Phi, trước lúc xuất chinh mạt bắc.

Lữ Thực là ai kia chứ?

Đó là nhân vật cấp đại tông sư, ngay Dương Tự cũng vô cùng khâm phục ông ta. Ông ta không hay bình luận về người khác, nhưng một khi đưa ra bình phẩm là không nhầm được. Cho nên Đường Phi lập tức sai người điều Diêm Phổ từ Thái học phủ ra, bổ nhiệm làm tông sự ở phủ đô đốc, dù quan vị không nổi bật, nhưng làm không ít người hâm mộ.

Phải biết rằng tông sự bổng lộc chỉ có một trăm thạch, nhưng đó là chức vụ chỉ tâm phúc mới được đảm nhận.

Diêm Phổ cao bảy xích sáu tấc, mặt như phấn ngọc, rất có phong độ, lúc này hắn đang đứng sau lưng Đồng Phi, đứng nghiêm, không nói một lời.

- Nho Tông, phía Mi Huyện đã có tin tức chưa?

Diêm Phổ đáp:

- Chủ công, còn chưa có tin tức truyền về, nhưng sẽ không phải đợi lâu lắm đâu, quân sư bố cục cao xa, lần này lại hợp tác với Lâm Hương đình hầu, mọi chuyện đều thỏa đáng, dứt khoát không có sai sót gì. Hà Đông vệ đã đột phá Hà thủy, chiếm lĩnh Liên Chương, uy hiếp trực tiếp tới an nguy của Tả Phùng, Lý tặc sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Nhưng Đồng Phi lại cười:

- Chỉ e không phải là Lý Giác biết nắm cơ hội, mà là Vệ Ký có tầm nhìn xa.

Diêm Phổ cũng cười:

- Chủ công nói không sai, Vệ gia là đại tộc trăm năm ở Hà Đông, đúng là không thể xem nhẹ, thừa lúc Tào Tháo đón thiên tử, đưa binh vào Hàm Cốc Quan, xuất kích Tam Phụ, nếu mưu tính thỏa đáng, Tam Phụ này .. Hắc hắc.

Đồng Phi nghe ra ý của Diêm Phổ, lần này bề ngoài y đánh Mã Đằng, ngầm vượt Võ Đô, Tam Phụ lọt vào tay ai chưa biết.

Vệ Ký không phải là cái tên xa lạ lắm với Đồng Phi, nói ra thì mười năm trước y đã nghe người ta nói tới tên Vệ Ký, khi đó cha y còn là thái thú Hà Đông, Vệ gia nằm dưới quản lý của Đồng Trác. Ân oán giữa Đồng gia và Vệ gia không phải một câu mà nói hết được.

Tính ra thì Vệ gia có ba người chết trong tay y, khi đó Vệ Ký bắt đầu nổi lên, có điều sau đó Đồng Phi tiến bộ cực nhanh, còn Vệ Ký hình như trở nên lạng lẽ.

Ẩn nhẫn, người này nhất định tinh thông đạo ẩn nhẫn.

Đây là một nhân vật tựa hồ chẳng lên sân khấu trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, có điều với điều này, Đồng Phi cũng quen rồi, y không vì thế tùy tiện xem nhẹ.

Diêm Phổ thấy Đồng Phi không nói cũng trầm mặc, có điều công phu dưỡng khí còn chưa đủ, chẳng bao lâu không nhịn được phải lên tiếng:

- Chủ công, Tào Tháo xuất binh Hàm Cốc Quan, người không lo lắng chút nào sao? Đồng giáo úy chỉ có một nghìn quân, có thể ngăn được quân tào sao?

- Không ngăn được cũng phải ngăn.

Đồng Phi trầm ngâm nói:

- Nho Tông, đây là chuyện bất đắc dĩ, chúng ta từ Võ Đô đánh xuống, muốn thần không biết quỷ không hay phải mang hành trang gọn nhẹ ra trận. May là Tiêu thành hiểm yếu, Bối Ngôi quân có thể nói là quân tinh nhuệ dưới trướng của ta, trừ hấn ra, không ai đảm trách được nhiệm vụ này ... 20 năm, ta cần 20 năm.

Tới đó mắt y híp lại thành một khe hẹp, lộ ra nụ cười dữ tợn:

- Chỉ cần chúng ta đoạt được Mi Huyện, Công Minh sẽ lập tức xuất quân từ Lương Sơn, chiếm cứ Lâm Tấn, toàn bộ Quan Trung sẽ vào tay ta. Hai tên tặc tử Lý Quách chỉ là hề xiếc mà thôi, nhị tặc chết, Tào Mạnh đức sẽ ngoan ngoãn thu binh.

Diêm Phổ gật đầu, biểu thị hiểu ý, có điều trong lòng hấn không yên, dù sao thì hấn theo Đồng Phi chưa lâu, còn chưa hiểu rõ sức chiến đấu của Bối Ngôi quân.

Có điều được tham dự vào một cuộc bố cục lớn thế này, với Diêm Phổ mà nói là một kinh nghiệm cực kỳ hiếm có.

Cẩn thận nghiền ngẫm từng chi tiết của bố cục này, Diêm Phổ càng cảm thấy tổ phụ lựa chọn Đồng gia là trí tuệ bậc nào.

Tô Cổ ngoài có hùng binh của chủ cũ, trong có uy hiếp của đại tộc, dâng thành đầu hàng, tất cả chỉ diễn ra trong ba ngày ngắn ngủi đã kết thúc, gần như gươm không dính máu đã chiếm được Võ Đô.

Đúng lúc này Việt Hề và Vương Nhung vội vàng lên đỉnh núi, thi lễ với Đồng Phi:

- Chủ công, Lý Giác đã xuất binh rồi, Mi Huyện chỉ có năm nghìn nhân mã trong tay cháu hấn là Lý Xiêm. Triệu Sầm nói, hấn có tám trăm người, sẽ toàn lực phối hợp với chủ công đoạt Mi Huyện.

Đồng Phi gần như không có chút ấn tượng nào về Triệu Sầm, về sau Lý Nho nhắc cho y biết, nói Triệu Sầm từng làm thân binh cho Đồng Trác, sau có chiến công được thăng chức. Y cũng lười chẳng thèm nghĩ Triệu Sầm là người thế nào, chỉ cần Lý Nho nói hấn không có vấn đề là đủ rồi.

Đồng Phi dùng kim qua khe gõ lên giày, quay người lại nói:

- Lý Giác đã đi, chúng ta cũng hành động thôi. Lệnh Võ An Quốc suất lĩnh hai trăm khinh kỵ, xuất kích Mi Huyện.

Lần này Đồng Phi tới Mi Huyện chỉ mang theo 1000 binh mã, trong đó có 800 cự ma sĩ phải lựa chọn đi lựa chọn lại nhiều lần, còn có 200 khinh kỵ do Võ An Quốc suất lĩnh.

Diêm Phổ mới đầu không hiểu, có Cự ma sĩ một mình mang ba ngựa Tây Vực, vì sao còn đem theo 200 khinh kỵ?

Nhìn trang bị, nhìn ngựa, khinh kỵ và Cự ma sĩ thực khác nhau như trời với đất, khinh kỵ đa phần là mã tặc ở Tinh Túc Hải, trộn lẫn vào trong Cự ma sĩ, chẳng những chẳng có tác dụng gì, còn gây thêm loạn ảnh hưởng tới sức chiến đấu của Cự ma sĩ.

Nhưng giờ thì Diêm Phổ dường như đã hiểu ra ý nghĩa của 200 khinh kỵ này, nhìn Đồng Phi thảm nhũ, chỉ chiêu này đã đủ thấy chủ công mưu sâu kế xa rồi.

Đồng Phi không hề biết suy nghĩ của Diêm Phổ lúc này, tất cả những điều y làm là theo an bài của Lý Nho:

- Các vị tướng quân chuẩn bị, trưa nay chúng ta có thể uống rượu ở Mi huyện rồi.

Nói xong đi xuống núi trước tiên.

Lý Giác Quách Tỷ, Đồng Tây Bình ta về đây.

Lý Xiêm, vừa tròn 26, luận tuổi ít hơn Đồng Phi một tuổi, là kẻ cuồng ngạo, coi trời là nhất, thúc là thứ hai, còn hấn thứ ba.

Lý Giác thích vu thuật, bên cạnh có vu nữ thiên kiều bá mị coi bói cho hấn, có điều ngày làm vu nữ, còn đến đêm thì làm kỹ nữ. Dù sao Lý Giác mặc dù có thể có thiếp, bên cạnh còn có vu nữ, nhưng hơn bốn mươi rồi mà chưa có con nối dõi.

Chính vì thế mà Lý Giác coi Lý Xiêm như con mình.

Lý Xiêm không thích đọc sách, bẩm sinh mê võ, dùng một thanh đại khảm đao, đã có vài phần hỏa hầu. Có điều từ khi học võ tới nay, Lý Xiêm chưa từng lên chiến trường, thường ngày chỉ quá chiêu với võ tướng dưới trước Lý Giác.

Nghĩ mà xem, bản thân Lý Giác Quách Tỷ chẳng có được võ tướng nào lợi hại, cho dù có vài người hơn được Lý Xiêm, nhưng ai mà dám đánh thật với hấn cơ chứ? Cứ thế làm cho Lý Xiêm ngày càng kiêu ngạo.

Lý Xiêm tự xưng Bạo hổ Bắc Địa, kiêu ngạo vô cùng. Nguyên quán của Lý Giác ở quân Bắc Địa Lương Châu, hàm nghĩa của danh xưng này là muốn so với Đồng Phi ở Tây Vực. Đồng thời hai chữ “Bắc Địa”, bao hàm ý tứ khác rất rõ ràng.

Hấn khiêu chiến Đồng Phi.

May là Lý Xiêm ngông cuồng, song Lý Giác vẫn tỉnh táo, nếu không Lý Xiêm nói không chừng thực sự dám đi Tây Vực đấu với Đồng Phi.

Quách Tỷ chiếm cứ Trường An, Vệ Ký xuất binh, hấn cần phải ứng chiến, nếu không Tả Phùng có thể mất bất kỳ lúc nào. Nhưng vấn đề binh lực Quách Tỷ không mạnh lắm. Khi hợp binh với Lý Giác, vùng Tam Phụ xưng là có ba mươi vạn hùng binh, nhưng hai bọn chúng chia ra, đều không có nhiều quân lắm. Tân An cần có binh mã trú đóng, đồng thời cần đề phòng Sóc Phương và Lương Châu đánh lên.

Quách Tỳ muốn kháng cự Vệ Kỳ tấn công phải điều quân phòng thủ khỏi Trường An, như thế Trường An sẽ bỏ trống, vừa vặn cho Lý Giác cơ hội.

Nếu là trước kia, Lý Giác chắc chắn không chút do dự xuất binh giúp Quách Tỳ, nhưng giờ trở mặt rồi, tất nhiên chẳng những không giúp còn ném đá xuống giếng.

Ba vạn tinh binh trong tay Lý Giác gần như xuất động toàn bộ.

Cũng khó trách hần dấm có hành động được ăn cả ngã về không như thế, Sóc Phương có Giả Hòa và Mã Thiết kiềm chế, toàn bộ tinh lực của Mã Đằng đặt ở Vô Uy, tất nhiên không cần phải quá lo. Mà đoạt được Trường An với cuộc đánh tranh giữa Lý Quách lại mang ý nghĩa trọng đại.

Mi Huyện có già trẻ của Lý Giác, tất nhiên cần thân tín thủ vệ. Mà có ai đáng tin nhiệm hơn người nhà? Cho nên Lý Giác chỉ mang theo vu nữ, để gia quyến cho Lý Xiêm trông coi.

Có câu, trong rừng không có hổ, để khi già xưng vương.

Lý Giác vừa đi, Lý Xiêm lập tức liền mời các tướng Mi Huyện tới uống rượu:

- Thúc phụ khi đi từng dặn ta không được uống rượu. Hôm nay ta mời mọi người tới uống cho thỏa thuê, qua hôm nay ai dám uống chút rượu thôi là xử theo quân pháp. Ha ha ha, nhưng hôm nay mọi người có thể uống thoải mái, ta mời mọi người.

Lời này làm người ta dở khóc dở cười.

Ai cũng biết Lý Xiêm coi rượu như mạng, người muốn uống thì cứ việc uống đi, lại còn kiểm cố, đúng là bưng tai trộm chuông.

Thôi vậy, dù sao hần cũng là chủ soái.

Hắc Địa chẳng phải do một mình hần định đoạt hay sao.

Những võ nhân này ai chẳng ham rượu, nếu như chủ soái đã lên tiếng, bọn họ tất nhiên cũng không làm bề mặt Lý Xiêm, tức thì trong đại sảnh chén qua chén lại, náo nhiệt tưng bừng.

Đúng lúc mọi người đang uống vào thì đột nhiên có một thân binh từ ngoài chạy vào quỳ một gối xuống:

- Đình hầu không xong rồi.

Lý Xiêm nhướng mắt, vô cùng không vui, không thấy lão tử đang uống vui vẻ à, có chuyện gì mà không xong? Lý Giác vô cùng yêu thương Lý Xiêm, phong cho hần làm đình hầu, bản ý của Lý Giác là muốn nói với Lý Xiêm, đừng nghĩ những chuyện hư vô hão huyền, người còn kém Đồng gia tử xa lắm. Nhưng trong mắt Lý Xiêm, nó lại biến vị, thúc phụ muốn ta thay thế Đồng gia tử sao?

Tước vị của Đồng Phi là do đánh thắng hết trận này tới trận khác mà có.

Võ dũng của Lữ Bố tuyệt luân, được ôn hầu, cũng không ai nói gì. Còn Diễn Vi và Sa Ma Kha, ai chẳng chiến công hiển hách. Lý Giác muốn định khích thích Lý Xiêm, ai mà biết Lý Xiêm là kẻ ngu xuẩn, không lĩnh hội được.

- Lão tử đang khỏe mạnh, cái gì mà bảo ta không xong?

Lý Xiêm nổi giận, quát tháo thân binh báo tin:

Thân binh vội nói:

- Không phải, không phải đình hầu ...

- Cái gì mà không phải đình hầu? Câu sau chửi câu trước, người muốn chết à?

Lúc này có người đứng ra chấp tay nói:

- Đình hầu bớt giận, hần có đại sự xảy ra, làm tên tiểu tử này khẩn trương .. Người nghĩ một chút rồi thông thả nói, rốt cuộc có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy.

Người này đứng ra làm Lý Xiêm nhú mảy, vì đó là Triệu Sầm, vốn làm Nam Cung giáo úy ở Trường An, võ công cao cường, mãnh tướng hiếm có dưới tay Lý Giác.

Chỉ là hấn xuất thân khác với đại đa số bộ hạ của Lý Giác, từng là tâm phúc của Đổng Trác, cho nên Lý Giác hơi nghi kỵ. Về sau kiểm lý do đưa tới Mi Huyện làm đại tượng, nói thẳng ra là tước bỏ binh quyền của Triệu Sầm, tuy danh liệt cửu khanh, thực tế chỉ là một tên giám công tu sửa phủ cho Lý Giác.

Lý Xiêm không ưa Triệu Sầm, vì mỗi lần tìm Triệu Sầm tỷ võ, hấn luôn chối từ, thêm vào Lý Giác luôn đề phòng Triệu Sầm, nên Lý Xiêm vẫn có vài phần cảnh giác. Nhưng phải thừa nhận những lời của Triệu Sầm khiến thân binh kia bình tĩnh lại.

- Đình hầu, bên ngoài có tặc binh thách đánh, nói là muốn chúng ta giao ra một vạn thạch lương thảo, một nghìn cân hoàng kim, nếu không sẽ đánh vào Mi Huyện.

Lý Xiêm nổi khùng:

- Giác cỏ ở đâu ra không biết sống chế như thế?

Triệu Sầm cau mày hỏi:

- Có nhìn rõ đám tặc binh dùng cờ gì không?

- Không nhìn ra, nhưng nhìn qua không phải là quan quân, tên cầm đầu mặt đen dùng chùy, tự xưng là Vô đại vương.

Triệu Sầm chấp tay:

- Đình hầu, hay để mặt tướng ra xem sao?

Cánh môi mỏng dính của Lý Xiêm nhếch lên, cười lạnh nói:

- Chỉ vài tên giặc cỏ nhãi nhép, cần gì Triệu đại tướng quân xuất mã? Lý Đại, lấy đao ngựa, theo ta ra ngoài nghênh chiến, xem giặc cỏ nơi nào không có mắt.

338. Chương 338: Đại Chiến Nổ Ra (6)

Trước khi Lý Giác xuất binh từng dặn riêng Lý Xiêm :” Triệu Sầm không đáng tin, nhất quyết không cho hấn độc lập nắm binh mã, nếu không sẽ thành đại họa.”

Lý Xiêm uống chút rượu, nhưng lời của thúc phụ vẫn ghi nhớ trong lòng, hướng hồ hấn suốt ngày ở Mi Huyện, muốn kiếm người tỷ võ cũng khó, nay có kẻ tới nạp mạng, hấn phải khoe tài một phen.

Hấn cũng biết tước vị của mình danh bất chính, ngôn bất thuận, đang muốn cho những tên kia biết võ nghệ của bản hầu gia.

Thế là Lý Xiêm lập tức điểm ba nghìn nhân mã, dẫn bốn gia tướng xông ra ngoài Mi Huyện. Vì sao lại là bốn gia tướng? Vì hấn cho rằng mình không kém Đổng Phi, lúc nào cũng muốn so với Đổng Phi. Năm xưa Đổng Phi vang danh Lạc Dương, trừ Điển Vi và Sa Ma Kha ra, nổi tiếng nhất là tứ đại hộ vệ.

Cho nên Lý Xiêm cũng chọn trong quân bốn tướng lĩnh võ nghệ cao cường làm hộ vệ, phân ra là Lý Đại, Lý Nhị, Lý Tam và Lý Tứ, là bốn anh em cùng một mẹ, trung thành tận tâm với Lý Giác.

Ngoài thành Mi Huyện có một tên đại tướng mũ đen giáp đen, cầm một cái chùy không nhẹ, chuôi chùy còn có một sợi xích, cưỡi một con ngựa đen, đang điều võ dương oai trước trận.

Lý Xiêm dàn trận đón địch.

Đám Triệu Sầm cũng không dám ở trong phủ nha uống rượu, đi cả lên tường thành, đánh trống reo hò trợ uy cho Lý Xiêm. Khi Triệu Sầm lên thành lâu, khẽ gật đầu với môn bá Mi Huyện, môn bá hiểu ý, gõ vỏ kiếm ba cái, trên mặt Triệu Sầm hiện lên nụ cười.

Lý Xiêm thừa hơi rượu, xông ra khỏi trận quát:

- Giặc cỏ phương nào dám tới đây gây chuyện? Bản hầu phải cho người một trận.

Võ tướng mặt đen trông to lớn thô kệch, binh mã sau lưng trông là biết toàn hạng thổ phỉ. Võ tướng cười:

- Thằng nhãi ở đâu ra mà lên tiếng ngông cuồng, gia gia là Võ đại vương, hôm nay xem người có bản lĩnh gì?

Con ngựa đen hí vang xông lên.

Lý Xiêm vung đao nhằm viên võ tướng kia bổ ngay một chiêu Lực Phách Hoa Sơn, chiêu thức nhanh như điện xét, thế lớn lực mạnh.

Võ Tướng giơ chùy gạt ngay đại đao Lý Xiêm ra:

- Bằng vào chút bản lĩnh này mà dám xưng là Bắc Địa Bạo Hổ? Thật không biết thẹn, làm mất thanh danh bạo hổ.

Lý Xiêm ghét nhất người ta nói hấn không bằng Đồng Phi, lòng càng nổi điên, đại đao chiêu nọ nối chiêu kia như cuồng phong bạo vũ. Nói ra thì võ công của hấn không kém lắm, nhưng võ tướng phía đối diện càng không tệ, gặp chiêu phá chiêu, đánh mười mấy hồi bất phân thắng bại.

Lúc này cảm giác của Lý Xiêm không tệ, nhưng bốn tên gia tướng lại thấy không ổn, tên mặt đen kia võ công không kém, dù đình hầu cũng có võ nghệ, nhưng trước trận hai quân, đao thương không có mắt, chẳng may bị thương, đại tướng quân nhất định không tha cho bọn chúng.

Bốn tên nhìn nhau một cái, không ai bảo ai, thức ngựa ra trận.

Cả bốn đều là tướng quân từng trải sa trường, võ nghệ ngang ngửa Lý Xiêm, chiêu số lại càng thêm độc ác, chỉ ba bốn hồi tên mặt đen kia đã không kháng cự nổi, nhảy ra khỏi vòng chiến, nói lớn:

- Đám các người vô sỉ, lấy nhin đánh ít. Gia gia không chơi nữa, các con đâu, rút.

Nói chạy là chạy ngay.

Lý Xiêm không chịu, giục ngựa đuổi theo. Bốn tên Lý Đại thấy vậy cũng dẫn binh mã theo sau.

Triệu Sầm ở trên tường thành lặng lẽ quan chiến, không thấy hấn có cử động gì, mấy tên thân tín của Lý Giác tỉnh ra:

- Đám tặc binh này hành động rất trật tự, tựa hồ không phải cường đạo bình thường. Đình hầu đuổi theo như thế, liệu có ...

Nhưng hấn chưa kịp nói ra hai chữ "mắc bẫy", đột nhiên thấy Triệu Sầm tiến lên một bước, giơ tay rút bảo kiếm bên hông, hàn quang lóe lên, hai tên võ tướng không kịp đề phòng, đầu một nơi thân một nẻo.

Tất cả phát sinh quá đột ngột.

Triệu Sầm vừa động thủ, hai thân binh theo sát Triệu Sầm cũng bất ngờ ra tay, kiếm ảnh ngang dọc, chớp mắt đã có bốn năm viên võ tướng nằm trong vũng máu, đều là một kiếm mất mạng.

Triệu Sầm tay chống kiếm, quát to:

- Bọn ta là nhân mã của thái sư, nhận ơn tri ngộ của thái sư. Nay Võ công hầu đã tới Mi Huyện, các người còn không mau ra tay giết giặc, nghênh đón vương sư. Đại tượng phụ lập công chính vào lúc này.

Theo cùng tiếng hét của Triệu Sầm, dưới thành lâu tức thì la hét vang lừng, viên môn bá chém gãy cờ Lý Giác, nói:

- Kỹ kích sĩ Trần Mẫn ở đây, kẻ nguyện hàng Võ công hầu không giết.

Nơi này tên Tà Cốc, ở nơi này không được nổi danh cho lắm, nhưng nếu theo Tam Quốc Diễn Nghĩa, mấy chục năm sau Tà Cốc sẽ nổi danh thiên hạ.

Tướng Thục Ngụy Diên từng kiến nghị Hán thừa tướng Gia Cát Lượng, cho hấn suất lĩnh năm nghìn binh mã từ Tử Ngô cốc xuất binh, tập kích Trường An. Còn Gia Cát Lượng qua Tà cốc, hội sư ở Trường An, có thể định Quan Trung, chiếm Trường An, từ đó mưu Quan Đông.

Gia Cát Lượng không dùng kế sách này của Ngụy Diên, để lại cho hậu thế tranh luận không ngớt.

Đồng Phi cũng chẳng thể nói Gia Cát Lượng không dùng kế sách đó là đúng hay sai, dù sao y không ở vị trí của ông ta khi đó, không thể suy đoán ý nghĩ của Gia Cát Lượng lúc bấy giờ, hẳn Gia Cát Lượng cũng có suy tính của mình. Nhưng khi y lên vào Quan Trung thì cái tên Tà Cốc này không ngừng hiện lên trong đầu.

Khi Diêm Phô đang nghiền ngẫm kế hoạch, Đồng Phi quyết định đem nơi này thành thành chiến trường đầu tiên của y khi tiến quân vào Quan Trung.

200 Cự ma sĩ ghìim cương ngựa đứng nghiêm sau lưng y, Võ An Quốc đứng bên cạnh miệng mang nụ cười trào phúng.

Lý Xiêm lặng lẽ nhìn Đồng Phi, mặc dù cuồng vọng, nhưng hẳn không phải kẻ ngốc.

Sư tông thú, giáp ngựa thuần màu đen nặng 80 cân chỉ lộ đôi mắt lạnh băng, không có chút tình cảm nào, bờm màu vàng bay phất phơ trước gió, sát khí ngùn ngụt.

Đồng Phi không mặc trọng giáp như Cự ma sĩ, chỉ có một bộ giáp da, cũng không đội mũ trụ, tay cầm cương ngựa, mắt nhắm lại thành một đường thẳng.

Lý Xiêm chưa từng gặp Đồng Phi, nhưng chỉ trong những chớp mắt, hẳn nhận ra nam tử vạm vỡ như con hùng sư kia chính là Đồng Phi.

Đừng thấy Lý Xiêm thường ngày tự xưng Bạo hổ Bắc Địa, nhưng nhìn thấy Đồng Phi một cái, hẳn liền biết mình không phải là đối thủ của Đồng Phi. Áp lực oai nghiêm trên người Đồng Phi, là thứ khí chất mà người nắm quyền lâu, lại trải qua trận chiến dữ dội mới có, há một con hổ non chưa từng lên chiến trường như hẳn có thể so được?

Chỉ nhìn người ta ghìim ngựa đứng đó, vô tình lộ ra khí thế, đủ để tới sau lập tức câm nín.

Lý Xiêm hít sâu một hơi, quát:

- Đây, tên thất phu kia có phải là Đồng ... Tây Bình không?

Vốn hẳn định gọi là “Đồng gia tử”, nhưng tích tắc chữ “Đồng” ra khỏi miệng, Đồng Phi thình lình mở mắt, ánh mắt lạnh lẽo oai nghiêm làm hẳn phải nuốt hai chữ đằng sau lại, biến thành “Tây Bình”.

Chỉ khác nhau hai chữ thôi, nhưng mấy nghìn người đằng sau biết trong lòng Lý Xiêm cảm thấy sợ hãi rồi.

- Lý gia tặc, biết tên ta rồi còn không mau xuống ngựa đầu hàng, ta lười động thủ, tự mình cửa cổ chết đi.

Lý Xiêm bị câu này của Đồng Phi làm thẹn quá hóa giận, cho dù Đồng Tây Bình người có là thiên hạ đệ nhất võ tướng cũng không thể xỉ nhục người khác như thế, bắt nạt người khác cũng có hạn thôi chứ, nhân mã của ta đông hơn người nhiều, nổi giận rống lên:

- Đồng gia tử, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại vào. Hôm nay gia gia cho người đến được mà không đi được.

Lời chưa dứt đã phóng ngựa đánh tới.

Nào ngờ không đợi Lý Xiêm động thủ, Lý Đại đằng sau không nhịn được, vươn thương xông tới phía Đồng Phi.

Sư tông thú không cần chỉ huy đứng đỉnh bước tới, Đồng Phi cứ như chưa tỉnh ngủ, mắt khép hờ đón Lý Đại. Dáng vẻ nhàn nhả đó đâu giống lên chiến trường liều mạng chém giết? Rõ ràng là đi tản bộ, coi Lý Đại như không tồn tại.

Thân võ tướng, tất nhiên có ngạo khí không giống người thường, Lý Đại thầm nhủ :” Tên này quá xem thường người khác rồi, cho dù người có là Hổ lang chi tướng đi chăng nữa cũng không cần cuồng vọng tới

ngay cả binh khí cũng không cầm, được thôi, để hôm nay ta giết con bạo hổ này là có thể vang danh thiên hạ rồi.”

Hai người càng ngày càng gần, Lý Đại mắt tròn trớn, hét lớn đâm một chiêu Quái mãng xuất động, mang theo kinh phong hướng về phía Đồng Phi.

Đồng Phi tới mí mắt cũng chẳng thêm nhướng lên lấy một cái, miệng cười nhạt, Sư tông thú nhảy sang bên, Đồng Phi giơ tay tóm lấy cán thương của Lý Đại, tay như cái kìm sắt, xoay một vòng.

Thương trong tay Lý Đại xoay tròn, có lẽ lực xoay quá lớn làm Lý Đại bị toạc một mảng da, hét lên đau đớn, thương liền lọt vào tay Đồng Phi.

Đồng Phi cười mỉa:

- Có chút bản lĩnh thế này mà cũng dám ra khoe khoang? Không biết sống chết, xéo ngay cho ta.

Không đợi Lý Đại kịp phản ứng, Đồng Phi dùng thương làm gậy, cán thương to như quả trứng để lại tàn ảnh hình vòng cung trên không, chỉ nghe bộp một cái đập xuống đầu Lý Đại. Lý Đại không kêu nổi một tiếng nào, mũ trụ bị đập lõm xuống, máu tươi lẫn não trắng tràn ra ngoài.

Ba huynh đệ họ Lý không ngờ huynh trưởng của mình không đỡ nổi một chiêu, bọn họ chỉ được nghe Hồ lang chi tướng lợi hại thế nào, nhưng chưa có nhận thức trực quan về sự vô dũng của y. Lúc này đầu tiên là sững sờ, tiếp đó gầm lên căm hận nghiêng răng nghiêng lợi xông tới.

Sư tông thú hí lớn, tiếng hí của nó như tiếng dã thú rống, vang vọng trên không trung, đồng thời Đồng Phi giật giây cương, mắt mở ra, hét:

- Lý gia tặc, nạp mạng đi.

Thanh trường thương trong tay ném đi, mang theo tiếng động xé rách không khí, bay về phía ba huynh đệ họ Lý. Lý Tứ đi đầu, bị tiếng hét như sấm rền chín tầng trời của Đồng Phi làm hoảng hồn khiếp vía, bị thương đâm xuyên qua cổ ngựa ngựa ghim vào người, chết ngay tại chỗ.

Tốc độ Sư tông thú nhanh như chớp giật, Đồng Phi tháo song chùy ra, phân ra trái phải, keng một tiếng đánh bay đại đao của Lý Tam, chùy phải đưa tới, chặn đứng đại thương của Lý Nhị. Ngựa không ngừng bước, Đồng Phi chân dẫm bàn đạp, phát lực:

- Xéo sang một bên cho ta.

Thương của Lý Nhị rời tay bay đi, đâm trúng ngực hấn.

Đồng Phi nắm bắt dùng lực đã tới mức lô hỏa thuần thanh, kể từ sau khi ngộ ra ảo diệu của cử khinh nhược trọng, đại chùy trong tay càng xuất thần nhập hóa, dù là người võ nghệ như Hoàng Trung cũng không dám chạm trán.

Nếu như nói cảnh giới cử trọng nhược khinh có thể hình dung là dùng kinh khéo léo, thì cái gọi là cử khinh nhược trọng, gần như giống cảnh giới của “đạo”. Trong Đạo Đức Kinh có cách nói “đại âm hi thanh, đại tượng vô hình”, có thể đạt tới trình độ này, Đồng Phi sử dụng sức lực tới mức tùy ý mà ra, vô cùng vô tận, một nhát chùy trông hơi hợt, tựa hồ mang ảo diệu vô hạn.

Lý Nhị bị thương xô văng đi, ngực có khải giáp phòng hộ, nhưng chỗ thương va chạm lõm vào một lỗ nhỏ, bốn xung quanh là vết nứt, lúc rơi xuống đất, máu tươi phun như suối.

Mục tiêu của Đồng Phi khóa chặt vào Lý Xiêm, căn bản không thèm để ý tới Lý Tam ra sao, vó sắt của Sư tông thú đạp nát đầu Lý Nhị bổ vào Lý Xiêm.

Lý Tam quay đầu lại, chợt nghe sau đầu có tiếng gió, rồi giọng nói quen thuộc rống lên:

- Tiểu tặc, ngoan ngoãn ở lại nơi này đi.

Võ Quốc An thúc ngựa tới nơi, đại chùy rời tay bay đi, xích sắt trên chùy kêu loảng xoảng, đập vào đầu Lý Tam.

So với chùy của Đồng Phi thì chùy của Võ Quốc An không là gì cả, nhưng đem so với người thường chùy cả hẵn là thứ vũ khí nặng trăm phần trăm.

Sau khi hẵn đi theo Đồng Phi, gặp được toàn là cao thủ hiếm có trong thiên hạ. Bất kể là bên cạnh Đồng Phi, những cao thủ lực lượng như Điển Vi, Sa Ma Kha. Hay là sau này tới Tây Vực quen biết cao thủ kỹ xảo như Bằng Đức, Trương Cáp. Nói tóm lại hoàn cảnh Võ Quốc An khác xa trước kia.

Trong tứ đại hộ vệ, nếu luận võ nghệ thì Võ An Quốc là người kém nhất, ngay cả Quách Viên gia nhập muện cũng cao hơn hẵn một bậc. Chính vì thế thời gian qua Võ An Quốc luyện tập càng thêm khắc khổ, rồi Đồng Phi đem Hùng hí trong Ngũ cầm hí truyền cho hẵn, hẵn ngày ngày rèn luyện sớm khuya, vất vả thế nào có mấy ai hay.

Tư chất của Võ An Quốc không phải đặc biệt xuất chúng, nhưng nỗ lực vượt bậc của hẵn đã đem lại thu hoạch tương ứng, nay trong tứ đại hộ vệ, luận riêng sức lực, Võ An Quốc đứng vững ngôi đầu.

Chùy trái 72 cân, chùy phải 88 cân, bằng sức nặng binh khí của Đồng Phi năm xưa, một chùy này nện ra, không cần phải đi nghiên cứu kết quả. Võ An Quốc thu chùy lại giờ lên:

- Cự ma vung kim chùy.

Hai trăm Cự ma sĩ sau lưng đồng loạt giờ sóc, thiết kỵ xung phong, chỉ hai trăm người mà như có thiên quân vạn mã:

- Thiên hạ đều chấn kinh.

Từ mé Tà Cốc xông ra một đạo nhân mã, đại tướng đi đầu mặt âm dương, như hung thần ác sát, chính là Vương Nhung, một trong tứ đại hộ vệ.

- Môn hạ ba nghìn người.

Một phía khác của Tà Cốc, Việt Hề giờ kích, dẫn 200 Cự ma sĩ xuất hiện.

- Kinh hoàng thành Lạc Dương.

Quác Viên dẫn 200 Cự ma sĩ từ sau lưng đột kích, bốn đội thiết kỵ như dòng lũ màu đen từ bốn phương tám hướng cuốn tới.

Đầu óc Lý Xiêm lúc này rõ ràng không đủ dùng rồi, chỉ nghe Bạo hổ lợi hại ra sao, sức chiến đấu của Cự ma sĩ cường đại thế nào, cho dù lúc Lý Giác nhắc nhở, Lý Xiêm cũng chỉ như gió thoảng bên tai.

Hắn nghĩ Đồng Phi có lợi hại đến mấy cũng chỉ là con người thôi, nhưng lúc này Lý Xiêm biết mình sai rồi. Đồng gia tử không phải là người, y là một con hổ ăn thịt người không chớp mắt.

Lý Xiêm đã bao giờ nhìn thấy hùng binh như thế, đã bao giờ thấy chém giết hung tàn như thế, tinh thần mát sạch, quay đầu ngựa gào thét:

- Ngăn con bạo hổ đó, ngăn nó cho ta.

Binh sĩ ủa tới, chặn đường Đồng Phi, nhưng sát khí của Đồng Phi đã trời dậy, đám binh sĩ đó làm sao ngăn cản nổi.

Sư tông thú coi quân Lý Giác như không tồn tại, xông vào giữa trận, nó đá húc cắn đập, không khác gì một con dã thú, đao kiếm chém lên người nó căn bản không có chút tác dụng nào.

Đồng Phi vung trùy múa lên đập xuống, máu thịt văng tung tóe khắp nơi.

Cự ma sĩ từ bốn phương đổ tới như bầy sói đi theo hổ đen, chớp mắt xé nát quân của Lý Xiêm không còn hình dạng gì. Ngựa của Cự ma sĩ tất nhiên không thần tuấn đáng sợ như Sư tông thú, nhưng ngựa Ô Tôn cũng cao chín xích, khi xung phong quân của Lý Giác sao mà kháng cự nổi.

Lý Giác quay ngựa bỏ chạy, bất kể phía trước là binh mã phe mình hay là Cự ma sĩ, dù sao chỉ cần là người chặn đường đi của hẵn là chém một đao ngã xuống đất.

Việt Hề phía trước vọt ngựa tới chặn đường đi của Lý Xiêm, đại kích đâm ra một chiêu Kỵ long thức. Lý Xiêm giờ đao đỡ, không ngờ kích xoay đi, kẹp lấy cán thương, hét:

- Buông tay cho ta.

Một luồng lực lớn truyền tới, Lý Xiêm không giữ nổi đao, buông tay bỏ chạy.

- Lý gia tặc, chạy đi đâu?

Bên tai truyền tới tiếng giống giận dữ, một tia chớp đen phá không xuất hiện, mang theo tiếng rít ghê rợn xuất hiện trước mắt, trong tay Lý Xiêm không còn binh khí nữa, tâm thần cũng hoảng, không ngờ chẳng né mà còn kêu lớn:

- Mạng ta xong rồi.

Hô xong ngã cắm đầu xuống đất.

339. Chương 340: Đại Chiến Nỗ Ra (7)

Cùng ngày Tào Tháo nghênh đón thiên tử ở Lạc Dương, ở biên hoang tái ngoại phát sinh chuyện làm người thiên hạ không ngờ tới, cũng không dự đoán được, làm cả Đại Hán thoáng cái bị đốt cháy.

Chủ tướng Khất hoạt quân Hạ Tề xuất binh từ Ô Tôn, cùng Đạp Bạch quân vốn trú ở Hô Yết đối nhau phòng thủ, đột nhiên đánh vào Kiên Côn, bắt sống Đại đan vu Bắc Hung Nô, giết chết Hô Trù Tuyên trên cao nguyên mạc bắc.

Trận chiến này làm thiên hạ rúng động.

Không phải chỉ vì Hạ Tề đánh tan Bắc Hung Nô, mà sau khi tiêu diệt Bắc Hung Nô, gươm đao ở mạc bắc, trong ba nghìn giết hai mươi ba vạn Khổng Huyền chi sĩ, thậm chí còn có rất nhiều trẻ nhỏ vị thành niên.

Bắc Hung Nô có ba sáu bộ, gần 100 vạn người, qua lần đồ sát này còn lại không tới 20 vạn phụ nữ trẻ em, bị đưa hết về Sóc Phương, bán thân làm nô lệ.

Không một ai ngờ tới, thậm chí ngay cả Giả Hủ ở Thú huyện chủ trì đại cục cũng không ngờ.

Hạ Tề thường này nho nhã thư sinh, thậm chí khi nói chuyện đôi khi cũng đỏ mặt lại có một mặt máu lạnh như thế. Hai mươi ba vạn Khổng Huyền sĩ bị diệt, khác nào nhổ bật rễ Hung Nô ở tái ngoại.

Trong lịch sử Hung Nô, chỉ có một người từng chém giết tàn nhẫn như thế, đó là Mông Điềm, đại tướng của Tần Thủy Hoàng, nhưng đó là chuyện 400 năm trước rồi.

Mông Điềm sau khi đánh tan Hung Nô, giết sạch người Hung Nô phía nam Hoàng Hà, làm người Hung Nô phải bỏ chạy sang phía bắc, trải qua bao nhiêu năm mới khôi phục được nguyên khí, lần này bị Hạ Tề giết càng tàn ác hơn.

Người Hung Nô may mắn sống sót bỏ chạy tứ tán, dù bọn họ có thể nam hạ tìm người Tiên Ti bảo vệ, nhưng ai thông minh một chút đều biết lần này người Hán chơi thật rồi. Tiên Ti đã không còn là thời đại của Đàn Thạch Hòe năm xưa nữa, nói từ bất kể phương diện nào cũng không thể ngăn cản bước chân của Khất Hoạt Quân, tức là Tiên Ti sớm muộn cũng diệt vong, làm sao bảo vệ được người Hung Nô.

Tiếp ngay đó Mã Đằng bị phục kích ở Loạn Điểu Sơn, con út bị Hàn Đức đại tướng của Đổng Phi giết chết, Mã Đằng cũng chết thảm trong Loạn Điểu Sơn, đồng bọn Quách Hiến bị Đĩnh Vi tập kích, mấy vạn đại quân bị bắt sống, Quách Hiến được thân vệ liều chết yểm hộ, ý đồ tới Vô Đô nương tựa Trương Lỗ, không ngờ gặp phải Đàng Tử Cầu của Bạch Mã Khương, kết cục đầu một nơi thân một nẻo.

Bắc Hung Nô và Mã Đằng bị tiêu diệt làm chư hầu Quan Đông chấn kinh thì Mi Huyện thất thủ làm người toàn thiên hạ run rẩy.

Vì đó là tin hiệu: Hổ lang chi tướng đã về.

Trong đại doanh Liên Chước, Vệ Ký nắm chặt tay, sắc mặt âm trầm làm người ta sợ hãi. Mặc dù trời còn rất nóng, nhưng Vệ Ký cảm thấy toàn thân băng giá.

- Đại công tử, chúng ta rút thôi.

Một võ tướng đứng sau lưng thấp giọng nói:

- Chúng ta rút lui bây giờ vẫn còn kịp.

- Quyền Thúc, ta không cam tâm.

Tuổi Vệ Ký ngang với Đồng Phi, nhưng ưa nhìn hơn nhiều, cằm để chòm râu đen, khiến cho hấn trông càng thêm chững chạc, nắm chặt tay gào lớn:

- Ta thực sự không cam tâm.

Quyền Thúc là tự, hấn họ Chung tên Thân, đừng nhầm với Chung gia Toánh Xuyên, có thể nói là không liên quan gì hết.

Chung Thân quê huyện Sơn Âm huyện Hội Kê (Nay Thiệu Hưng Chiết Giang – đồng hương của Thẩm Mặc), từ nhỏ học văn luyện võ, văn võ song toàn, rất có tài hoa.

Hấn có huynh đệ sinh đôi tên Chung Tấn, hiện cũng ra sức cho Vệ gia.

Dương Châu và Hà Đông cách nhau gần mười vạn tám ngàn dặm, hai người này sao lại tới Hà Đông góp sức cho Vệ gia? Nói ra thì cũng dài.

Từ sau khi Tôn Sách chiếm Dự Chương, huynh đệ họ Chung ý thức được Hội Kê khó giữ, bọn họ cũng nhìn ra Lưu Biểu không phải là người làm đại sự, vì thế thương lượng với nhau, quyết định chạy lên Hà Đông tị nạn.

Bọn họ có thân thích xa ở Hà Đông, tiến cử làm môn hạ Vệ gia.

Nay Vệ gia đã đi xuống, nhưng lạc đà gãy vẫn to hơn ngựa, dù sao còn có chút phân lượng. Vệ Ký thấy hai người này có bản lĩnh, nên muốn bọn họ, từ một võ sư không có tên tuổi, mau chóng thành quân sự Vệ gia.

Vệ Ký trải qua bốn trăm năm sĩ tộc hun đúc, văn tài hơn người, tinh thông thư họa, tâm kế cũng vô cùng thâm trầm.

Từ khi Vệ Chính bị giết ở Lạc Dương, Vệ gia thành trò cười cho thiên hạ, nhưng Vệ Ký kiên trì cho rằng, Vệ gia không phải không có cơ hội quật khởi, chỉ là bây giờ thời cơ chưa chín muồi, không đủ để đối kháng với Đồng Phi.

Đạo cầu tồn tốt nhất là ẩn dấu thực lực, ngầm tích trữ lực lượng.

Thử nghĩ xem, Vệ gia là đại tộc 400 năm, cho dù có suy sụp thì lực lượng vẫn vô cùng kinh người, ít nhất ở Hà Đông, thế lực của Vệ gia là không ai bì được, lần này ẩn dấu, rời khỏi tầm mắt của rất nhiều người.

Ngay cả Đồng Trác sau khi vào Lạc Dương cũng quên đi sự tồn tại của Vệ gia.

Mới đầu Vệ gia dựa vào Viên Thiệu, sau đó không ngừng phát triển lớn mạnh, tới nay Vệ gia đã khống chế toàn bộ Hà Đông, Vệ Ký chỉ còn đợi một cơ hội.

Sở vương ba năm mài kiếm, lập nên một Sở quốc hùng cường, Vệ Ký hấn mười năm mài kiếm, tuy không nhất định so được với Sở vương, nhưng cũng không có nghĩa Vệ gia không mở ra được một vùng trời hoàn toàn mới.

Xuất binh Tả Phùng là chuyện Vệ Ký mưu tính bao lâu.

Lý Giác Quách Tỷ trong mắt Vệ Ký chỉ là hạng tôm tép, chỉ cần lấy được Trường An, dựa vào hiểm yếu của Quan Trung, đủ cho hấn nổi danh. Mặc dù Tào Tháo cũng nhòm ngó Quan Trung, Nhưng Vệ Ký đã có biện pháp giải quyết.

Chỉ cần kết minh với Viên Thiệu, Tào Tháo không thể không tránh xa ba bước.

Lữ Bố ở U Châu trông thì hung hãn, nhưng thực tế không đủ đối kháng với Viên Thiệu, Ngụy Du lợi hại song đầu năm đã chết.

Ngụy Du chết, Lữ Bố không đáng ngại nữa.

Bước tiếp theo Viên Thiệu sẽ sống mái với Tào Tháo, còn Vệ Ký hẳn, ngoài có Hà Đông giàu có, trong có tám trăm dặm Tần Xuyên. Thiên hạ này thế nào cũng có một phần của hắn, nhưng tính đi tính lại, quên mất Đồng Phi.

Tên khốn kiếp đó sao lại đánh gia khỏi Tây Vực? Chẳng lẽ ông trời mù mắt đi hỗ trợ Đồng gia tử đó thành công?

Lúc này Vệ Ký khó chịu vô cùng, trong lòng như bị đè một khối đá lớn, thở không nổi.

Chung Tấn nói:

- Đại công tử, Đồng Tây Bình đã xuất hiện ở Quan Trung, chỉ e nơi đó ắt sẽ đại loạn. Theo Tấn thấy, không bằng giàn hòa với Quách Tỳ, chúng ta lui khỏi Liên Chước, vượt Hà Thủy thủ Lâm Tấn, nhìn trai cò tranh nhau.

Nếu chuyện không thể trái được, vì sao ta không làm ngư ông? Vệ Ký mắt sáng lên, Đồng Tây Bình và Lý Quách tất nhiên sẽ có một trận đại chiến. Ta thủ Lâm Tấn, giữ Hà Đông, bắc nhìn lên Vân Trung, Nam Cố, chưa chắc không thể lập nên một phen đại nghiệp.

Nghĩ tới đó Vệ Ký khẽ gật đầu:

- Trĩ Thúc nói đúng lắm, chuyện này do người an bài, mau chóng giàn hòa với Quách Tỳ đi.

Chung Thân cười:

- Đại công tử đừng gấp, e là lúc này Quách Tỳ muốn giàn hòa hơn người ấy chứ.

Đúng thế, Đồng Phi xuất hiện, Quách Tỳ phải giải quyết trước nhất là hòa giải với Lý Giác ra sao, sau đó đối diện với Đồng Tây Bình.

Đó mới là đại địch của hai người Lý Quách, từ cái ngày bọn chúng giết Đồng Trác, Đồng Phi là cái họa cả đời của chúng.

Ba người thương lượng xong, đang chuẩn bị chia nhau ra hành động thì một có hai thân binh đỡ một người toàn thân máu me, thương tích chằng chịt đi vào.

- Tiểu Tam, đệ ...

Mặc dù vết máu che mặt người kia, nhưng Vệ Ký vẫn nhận ra ngay, người đó chính là huynh đệ của hắn Vệ Khải, chẳng phải ta bảo hắn giữ Lâm Tấn sao, thế nào hắn lại ...

Vệ Ký rùng mình, đi tới nắm lấy cánh tay Vệ Khải:

- Tiểu Tam, sao đệ lại ở đây? Đệ thủ Lâm Tấn cơ mà, đệ, đệ, đệ thảm hại thế này ... Xảy ra chuyện gì?

- Đại ca, không hay rồi.

Vệ Khải giọng khàn khàn, còn chưa nói hết, ngược mắt đã đầm đìa:

- Lâm Tấn, Lâm Tấn không còn nữa.

Ba người Vệ Ký nào nỡ đánh uỳnh một cái, Lâm Tấn không còn nữa là sao? Chẳng lẽ là ... Vệ Ký không dám nghĩ tiếp, quát lớn:

- Tiểu Tam, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Đại ca, sau khi huynh đi, đệ thao mệnh lệnh của huynh gia cố tường thành, nhưng không ngờ ba ngày trước binh mã Đồng tặc từ Lương Sơn đánh ra, bọn chúng quá đông. Lâm Tấn chỉ giữ được một ngày ...

Sau đó Vệ Khải nói cái gì, Vệ Ký không nghe được chữ nào, Lâm Tấn đã mất, chẳng phải đường về đã mất rồi sao? Vệ Ký không ngừng run rẩy, nhưng lúc này hắn suy nghĩ càng sâu xa hơn.

Lương Sơn nói liền với Ly Âm, đó là Thượng quận của Tịnh châu, như vậy binh mã của Đồng tặc từ Thượng quận đánh ra? Nghĩa là Thượng quận cũng mất rồi.

Đây là bố cục lớn nhường nào, Đồng gia tử có binh lực đáng sợ như thế sao?

Y khai chiến với mấy phe? Chưa nói Tây Vực còn có Khang Cư, Bắc Hung Nô bị y san bằng tháng trước, vậy chẳng phải đối diện trực tiếp với Tiên Ti. Còn nữa, y khai chiến với Mã Đằng, đoạt Vô Đô, phải đề phòng Hán Trung công kích.

Đoạt lấy Mi Huyện, Đồng gia tử phải đối diện với Lý Quách liên thủ, vậy mà lại còn tiếp tục đánh Lâm Tấn sao.

Vệ Ký càng nghĩ càng thấy sợ, hét lớn:

- Rút binh, lập tức rút binh, chúng ta phải đoạt lại được Lâm Tấn trước khi Đồng tặc đứng vững, nếu không chúng ta xong đời, Hà Đông cũng xong, Vệ gia cũng xong.

Chung Tấn, Chung Thân hiện còn lòng nào để ý tới binh mã Quách Tỷ, tức thì hạ lệnh, mấy vạn đại quân nhỏ trại, muốn đoạt lại Lâm Tấn.

Tối hôm đó Vệ Ký vừa mới chuẩn bị rút binh xong, không ngờ tin dữ lại tới, thái thú Sóc Phương là Từ Hoảng dẫn hai vạn Giải Phiên quân, xuất quân từ Đại Thành, ở Cô Sơn đánh bại Mã Thiết, đoạt được Bắc Địa, nhằm vào Tam Phụ.

Cùng lúc đó Tây Vực chia binh ba ngả từ Hà Tây đánh vào Lương Châu.

Chủ soái Bắc lộ quân Trần Đáo dẫn hai vạn Đạp Bạch quân, tới dưới thành Lâm Kính.

Chủ soái Trung lộ quân Diển Vi trong một ngày đoạt liền mười ba thành, gần như quá nửa Hán Dương lọt vào trong tay.

Chủ soái Nam lộ quân Hoàng Trung càng sáng khoái, nắm hai quận Lũng Tây và Kim Thành trong tay.

Thật khó tưởng tượng đó là cảnh thế nào, quân Đồng gia đi tới đâu địch cúi rạp tới đó.

Vệ Ký nghe xong tin đó, ngửa mặt lên trời rống to, phun ra một ngụm máu tươi. Tên Đồng gia tử đáng chết có thực lực như thế sao? Ông trời, thế này người khác còn chơi sao được nữa.

Vệ Ký ngất xỉu, Chung Tấn và Chung Thân không dám trễ nải, chính đồn lương thảo gì nữa, rút lui thôi.

Trong một đêm, cả doanh trại rộng lớn không còn bóng người, khắp nơi lang tạ, toàn đồ quân nhu Vệ gia quân để loại, hoảng loạn chạy như cho nhà tang.

Rút lui từ Liên Chúc, tới Trọng Tuyên, lui thẳng về Lệ thủy, Lệ thủy này là nhánh của Vị thủy, chỉ cần vượt qua Lệ thủy là tới Lâm Tấn.

Hai ngày một đêm, đại quân Vệ Ký căn bản không dám nghỉ ngơi, bọn chúng biết, ở thêm một ngày là thêm một phần nguy hiểm.

Cho tới khi nhìn thấy Lệ thủy, Vệ Ký mới thở phào:

- Truyền lệnh ba quân, chính đồn nhân mã, từ từ qua sông.

Hai ngày qua Vệ Ký ăn không ngon, ngủ không yên, phong độ tuần nhã trước đó nay còn đâu, sắc mặt thâm hại, hai mắt vô thần. Đúng thế, Vệ Ký hẳn là đứa con cưng của Vệ gia, nhưng chưa qua rèn luyện, thủy chung khó thành đại sự. Vệ Ký tuy đầy bụng kinh luân, lòng mang binh thư, nhưng khi gặp phải trở ngại, thiếu đi một phần trầm ổn.

Đại quân lục tục qua sông.

Vệ Ký quay đầu nhìn về phía Trương An, trong lòng vẫn chưa cam tâm.

Chung Tấn khuyên giải:

- Đại công tử, Đồng Tây Bình tuy thế mạnh, nhưng có một câu nói rất hay: Để lại núi xanh, lo gì không có củi đốt. Chúng ta hôm nay rút lui, là vì ngày mai mưa tính Tam Phụ, lúc này không nên khinh suất hành động.

- Ta biết, ta biết.

Vệ Ký ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng rồi hậm hực nói:

- Sẽ có một ngày ta lấy cái đầu của Đồng gia tử.

Lời này còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng tù sừng trâu vang lên ù ù ở phía bờ đối diện, tiếp đó một đạo quân đánh ra, tướng đi đầu mũ giáp vàng, cưỡi ngựa đỏ, tay cầm Ô Kim sóc, oai phong lẫm liệt:

- Thằng nhãi nhà họ Vệ, có đại tướng Trương Liêu ở đây.

Đội binh mã này không đông, nhưng kẻ nào kẻ nấy như giao long trong nước, trên cờ soái bên trái viết "Vi quân giải phiến", bên phải là chữ "Trương" cực to, phần phật trong gió.

Vệ Ký không biết Trương Liêu là ai, song nhìn tướng có vẻ không yếu. Vệ Khải thúc ngựa múa thương hô lớn:

- Huynh trưởng, rút mau, rút mau.

Lúc này không còn ai đi cổ động binh mã nữa, toàn bộ đại quân Vệ gia đã loạn rồi. Vệ Khải lều chết đi cản Trương Liêu, nhưng dăm ba hiệp đã bị Trương Liêu đánh ngã xuống ngựa.

Chung Tấn và Chung Thân từ trong đám loạn quân mở ra một đường máu chạy về hướng Trọng Tuyền. Lâm Tấn khẳng định không về được nữa rồi, tới Trọng Tuyền nghỉ ngơi trước, sau đó nghĩ cách về Hà Đông vậy.

Bên cạnh chỉ còn mấy nghìn người, so với trước kia vào Tam Phụ, tinh thần hăm hở thì đúng là khác một trời một vực.

Thấy sắp tới được Trọng Tuyền, huynh đệ Chung Tấn vừa thở phào thì nghe thấy tiếng hò la bốn phương tám hướng vang lên, một đại tướng mặc giáp bạc, cưỡi ngựa trắng, cầm ngàm thương xuất hiện:

- Vệ gia tiểu tặc, Thường Sơn Triệu Vân đợi ở đây đã lâu rồi.

Trong kế hoạch đại chiến Quan Trung có một mắt xích vô cùng trọng yếu, đó là phối hợp. Ở điểm này đám người Giả Hủ suy nghĩ rất lâu.

Cần có người đức cao vọng trọng, thiện chuyện binh gia tọa trấn Sóc Phương.

Người này chẳng những phải làm đám người Từ Hoảng tín phục, còn phải uy hiếp được Tiên Ti, Tịnh Châu, để kế hoạch được thực thi hoàn chỉnh. Nhân tuyển này không dễ kiếm, trừ Đồng Phi ra chỉ có Lư Thực đạt yêu cầu.

Nhưng Lư Thực tuổi đã cao, nhà có người già như có bảo vật. Bảo vật của Tây Vực không nhiều, bảo vật như Lư Thực càng chỉ có một.

Đồng Phi vốn không muốn để Lư Thực đi Sóc Phương, nhưng không ngờ Lư Thực nghe Hách Chiêu làm tông sự ở phủ đồ đốc nhắc tới chuyện này liền một mình đi tìm Đồng Phi.

- Còn nhớ không?

Đêm hôm đó, Lư Thực và Đồng Phi gác chân chuyện trò:

- Năm xưa ta tâm tàn ý lạnh, chuẩn bị về nhà sống nốt quãng đời còn lại trong rừng núi thì người đã khơi lên hùng tâm của ta. Lư mỗ cả đời nguyện học Quan quân hầu, Ban Định Viễn, dương cao uy vũ của quân Hán với thiên hạ. Nhưng đời này Lư mỗ không hoàn thành được.

- Lão sư.

Lư Thực cắt ngang lời Đồng Phi:

- Tây Bình, những việc làm của người mấy năm qua ta đều thấy cả. Thực lòng ta rất vui, tiếc nuôi duy nhất là không thể đích thân ra trận hoàn thành tâm nguyện của mình.

Nói tới đó mỉm cười:

- Tây Bình, các người đã thành rường cột của Hán thất, vì sự mỗi ngày một già. Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để ta thực hiện mộng tưởng. Tây Bình, chẳng lẽ người muốn vì sự mang nuôi tiếc suốt đời mà đi à?

Thực sự Lư Thực không sợ chết, hiện trên đời không còn chuyện gì đáng ông ta quyền luyến nữa, ông ta hiểu, một ngày Đồng Phi còn sống, con cháu Lư gia sẽ hưởng hết vinh hoa phú quý.

Thế là đủ rồi.

Có một học sinh như thế kế thừa y bát của mình, còn vướng bận gì nữa?

Lư sư đúng là đã già, chỉ nhìn mái tóc hoa râm, cái lưng hơi lom khom, Đồng Phi không muốn đồng ý, nhưng nhìn vẻ mặt mong mỏi của Lư sư, Đồng Phi không từ chối được.

Sau khi dặn đi dặn lại, Lư Thực dẫn học sinh Hách Chiêu được 200 Kỳ kích sĩ hộ tống, theo Tuyển Phong quân tới Sóc Phương. Khi Lư Thực xuất phát, một học sinh khác của ông là Hạ Tề nắm ấn soái Khất Hoạt quân.

Từ Hoảng hiện là thổ hoàng đế ở Sóc Phương, song khi Lư Thực tới nơi tuyên bố mệnh lệnh của phủ đại đô đốc, cam tâm tình nguyện giao ra binh quyền trong tay.

Hắn có thể không tôn trọng bất kỳ ai, song không thể không tôn trọng Lư Thực.

340. Chương 341: Đại Chiến Nổ Ra (8)

Sóc Phương nay có 70 vạn nhân khẩu, trong đó tỉ lệ Hán Hồ đạt tới 4-6, đã gần cân bằng. Qua mấy năm phát triển, người Khất Phục Thị đã hoàn toàn hòa nhập vào trong sinh hoạt của người Hán, đồng thời cùng với lực không chế của Từ Hoảng với Sóc Phương ngày càng lớn, thế lực người Khất Phục Thị ở Sóc Phương dần biến mất.

Người nguyện ý giáo hóa có thể tiếp tục sinh sống, phàm là người không phục tùng, Từ Hoảng chẳng tỏ ra mềm yếu.

Nay Giải Phiên quân đã có năm vạn người. Đó còn chưa tính truân điền quân ở các nơi, nếu cộng cả vào đã hơn mười lăm vạn.

Bước thứ hai của Lư Thực là viết hai phong thư, một bức viết cho hào tộc Thượng quận, bức còn lại là viết cho Trương Liêu.

Bức thư viết cho Trương Liêu ngôn ngữ vô cùng đơn giản: " Tây Vực có khí thiên tử, Tân đế xuất, Hán thất hưng. Ta không hiểu Văn Viễn lắm, nhưng từ chuyện người nguyện ý trấn thủ Thụ Hàng thành, kiểm chế man nô mà xét, người là kẻ có tình có nghĩa, biết nặng nhẹ. Nay Võ Công hầu cần người giúp đỡ, mời người tới hỗ trợ ta."

Bức thư này nếu là người khác viết Trương Liêu xé không chút do dự, nhưng là do Lư Thực viết, Trương Liêu không thể không suy nghĩ nghiêm túc.

Nếu nói ra, Trương Liêu xuất thân võ tướng, nhiều đời cư ngụ quận Nhạn Môn, kháng cự dị tống, bảo vệ giang sơn Hán thất, khi Đinh Nguyên còn, quan phẩm của hắn còn cao hơn Lữ Bố.

Sau Đinh Nguyên chết, Trương Liêu nương nhờ Đồng Trác, có điều hiển nhiên hắn không được coi trọng như Lữ Bố. Bất quá có hề gì, có thể cùng Lữ Bố chống lại dị tộc là đủ rồi.

Thế nhưng Trương Liêu quá hiểu Lữ Bố, đó không phải là kẻ có tình nghĩa. Ít nhất sau khi Lữ Bố đứng vững chân ở U Châu lại không liên hệ với hắn lấy một lần. Bất kể là vì nguyên nhân gì, với Trương Liêu mà nói, đây là chuyện không thể tha thứ.

Trước kia hấn đóng ở Thụ Hàng thành, thủ hạ chỉ có ba nghìn người mà thôi, mấy năm qua không có Từ Hoảng chi viện mạnh từ Sóc Phương, có lẽ Thụ Hàng thành sớm đã lọt vào tay người Tiên Ti. Trương Liêu hấn cũng không còn mạng nữa.

Không sinh ở đất Hồ, không hiểu họa người Hồ.

Việc làm của Đồng Phi ở Tây Vực mấy năm qua, đúng là vô cùng làm nở mặt người Hán, Trương Liêu cực kỳ kính phục. Cho nên khi phong thư của Lữ Thực đặt trên bàn của Trương Liêu, hấn không suy nghĩ nhiều, giao Thụ Hàng thành cho Bàng Đức và Trương Cáp, dẫn 60 thân vệ tới Sóc Phương.

Trong thời gian đợi Trương Liêu, Lữ Thực một mặt tích cực dựa theo kế hoạch ở Thú huyện để chuẩn bị, đồng thời cẩn thận điểm binh Sóc Phương. Lữ Thực kinh ngạc phát hiện, thủ hạ của Từ Hoảng đúng là nhiều người tài.

Những người cũ như Phan Chương, Lăng Tháo, Tô Tắc, Tôn Càn không cần phải nói. Ngay cả Ngụy Viện vốn chỉ làm nha môn tướng ở trong quân Tịnh Châu cũng đã trưởng thành, có thể độc lập đảm đương một mặt.

Ngụy Viện thiện kỵ chiến, chỉ huy 700 tinh kỵ, được Từ Hoảng gọi là Giải Phiến chi sĩ, sức chiến đấu cường hấn..

Giải Phiến quân vốn có ý là giải tỏa phiền não cho vua, Từ Hoảng giải phiền não cho Đồng Phi, Ngụy Viện giải phiền não cho Từ Hoảng.

Ngoài ra Lữ Thực còn phát hiện ra hai người nữa, hai người này đều từ U Châu tới, hỏi ra mới biết là bộ hạ của Công Tôn Toản, học sinh cũ của ông ta, một tên là Triệu Vân, võ dũng vô song, nghe nói từng đánh ngang ngựa với Lữ Bố. Một tên Điền Dực, dùng binh quý quyết, hiền đạo tiến lui.

Hai đứa học sinh năm xưa của Lữ Thực, Lưu Bị đã bị ông ta đuổi khỏi sư môn, Công Tôn Toản là học sinh làm Lữ Thực khá kiêu ngạo. Cái chết của Công Tôn Toản cũng là một đả kích lớn với Lữ Thực, không ngờ ở Sóc Phương lại có bộ hạ của học sinh năm nào. Lữ Thực không kiếm được hai hàng nước mắt.

Lữ Bố đánh lên Lệnh Chi, chiếm cứ nửa Liêu Tây, Công Tôn Phạm đốt lửa tự thiêu, cả nhà chiến tử, không một ai đầu hàng.

Triệu Vân và Điền Dực khi đó trấn thủ Lô Long Tắc, biết tin cái chết của Công Tôn Phạm, lập tức rút quân, trốn vào Bạch Lang Thành.

Tiếc là Lữ Bố không muốn tha cho bọn họ như thế, dưới thành lại một trận tử chiến nữa với Lữ Bố, binh mã của Triệu Vân tử thương thảm trọng, dẫn theo hơn trăm tàn binh bại tướng, lưu lãng mãi, cuối cùng quyết định nương nhờ vào Sóc Phương.

Khi đó Triệu Vân và Điền Dực không có tên tuổi gì, Từ Hoảng không để ý lắm, nếu không hấn đã viết thư cho Đồng Phi kể chuyện hai người, thế nên mới gặp được Lữ Thực.

Sau khi Trương Liêu tới nơi, Lữ Thực phái hấn và Triệu Vân dẫn một vạn người lên vào Thượng Quận.

Một vạn quân rất nhiều, nhưng có hào tộc địa phương yểm hộ, lên vào thẩn không biết, quý không hay. Chỉ đợi tin tức từ Mi Huyền.

Vệ Kỳ đã choáng váng rồi, trở mắt nhìn binh mã ở phía trước, không có chút phản ứng gì.

Hấn không có phản ứng, không có nghĩa là Triệu Vân không phản ứng, giục Bạch Long mã, nắm ngân thương, múa vù vù như có sinh mạng:

- Vệ gia tiểu tặc, để mạng lại đây.

Chung Thân, Chung Tấn thấy vậy cũng vọt ngựa nghênh đón:

- Mau bảo vệ đại công tử rời đi, ta đoạn hậu.

Trong lúc nói chuyện Triệu Vân đã tới nơi, anh em Chung gia liên thủ giáp kích, người cầm đại phủ, người dùng đại đao. Lúc này không thể với diện gì nữa.

Hai anh em này liều mạng bám lấy Triệu Vân, bên kia thân binh của Vệ Ký đưa hấn bỏ chạy.

Triệu Vân thấy Vệ Ký chạy, lòng nổi giận, hôm nay nếu bắt được Vệ Ký, gặp Võ Công hầu còn có quà gặp mặt, hai tên các người làm hỏng chuyện tốt của ta. Tay lập tức tăng thêm sức, thương ảnh trùng trùng, biến ra vô số ánh hoa, có tên là là Bạo Vũ Lê Hoa thương.

Đây là thương pháp thành danh của Đồng Uyên năm xưa, nay trong tay Triệu Vân, càng thêm xuất thần nhập hóa.

Chung Tấn sơ hở, bị Triệu Vân gạt khỏi chiến mã, Chung Thân rống lên:

- Chớ làm bị thương huynh đệ của ta.

Rồi vùng đại phủ bổ xuống.

Nào ngờ Triệu Vân như không nhìn thấy cây đại phủ đó, ngựa phía dưới như có linh tính nhảy sang bên một bước, né được một phủ ngàn cân đó, hai người sạt qua nhau, Triệu Vân tay trái rút bảo kiếm, hàn quang đánh về phía Chung Thân.

Trong kiếm pháp đây gọi là Phản Thủ kiếm, nếu Đồng Thiết mà ở đây, nhất định nhìn ra lai lịch chiêu kiếm của Triệu Vân, Chung Thân thì không tài nào né tránh được, chỉ nghe phụt một tiếng, Bạch Long mã cũng hí dài, đạp chân xuống, Chung Tấn còn chưa kịp ôm lấy đầu Chung Thân, hai huynh đệ đã chết tại chỗ.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Chung Tấn từng làm thái thú Thượng Dung, Chung Thân cũng làm tới thái thú Vọng Lăng, hai người này tham gia đại chiến Xích Bích phe Tào Tháo, trên đường bại trận bị Triệu Vân chém chết.

Lịch sử đôi khi khó mà nói rõ được, lúc này địa phương có khác, nhưng hai huynh đệ họ Chung vẫn chết dưới tay Triệu Vân.

Giết Chung Thân, Trung Tấn xong, Triệu Vân thúc ngựa đuổi theo Vệ Ký, đột nhiên một bàn tay vươn ra tóm lấy giây cương của hấn, Điền Dự nói:

- Tử Long, đừng truy kích tên đó.

- Vì sao?

Triệu Vân không hiểu hỏi:

Điền Dự cười thần nhiên:

- Vệ Ký chẳng qua chỉ là một con chó mà thôi, không đáng để trong lòng. Chúng ta mau chóng hội họp với Văn Viễn tướng quân, ta có một kế nếu thành công, bằng trăm lần giết Vệ Ký, chính hợp làm lễ tấn kiến của chúng ta.

Khi Triệu Vân và binh mã Trương Liêu tụ họp, không nhận được hỏi lần nữa:

- Quốc Nhượng có diệu kế gì?

Đúng vậy, mặc dù làm việc dưới trướng của Từ Hoảng, nhưng nói ra bất kể là Trương Liêu hay Triệu Vân, đều chưa lập được chút công tích gì. Nay sắp gặp Đồng Phi, cả hai đều muốn có chiến công hiển hách, làm lễ ra mắt.

Điền Dự nói:

- Lần này Vệ Ký xuất binh gần như điều hết binh lực Vệ gia. Nay Hà Đông trống rỗng, Viên Thiệu giao phong với Lữ Bố. Sao không nhân cơ hội này đánh tới An Ấp, lật tung cái ổ của Vệ Ký.

“Mẹ nó, biết ngay bọn đọc sách không có đứa nào tử tế!” Trương Liêu thầm chửi trong lòng, nhưng đã tán thành kế sách của Điền Dự.

Triệu Vân nhìn Trương Liêu, hai người cùng cười, đồng thanh nói:

- Cứ theo kế của Quốc Nhượng, thừa cơ đoạt Hà Đông.

341. Chương 342: Danh Sĩ Chết Yếu (1)

Tòa thành này trên lịch sử từng là nơi Đồng Trác giấu người đẹp, được gọi là Mi Ổ, cuối cùng vẫn bị chiến hỏa lan tới.

Tường thành cao năm trượng, dày mà chắc, nghe nói nơi này từng xuất hiện rất nhiều nhân vật đáng nể, thậm chí còn có long khí bốc lên.

Lý Giác cũng nhìn trủng nơi này, đem Mi Huyện sửa thành phủ của mình, qua hai năm được Triệu Sầm xây dựng tu bổ, thậm chí còn chắc hơn cả tường thành Trường An. Ít nhất trong mắt Đồng Phi, nơi này đúng là phiên bản Mi Ổ trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Đứng trên thành lâu, Đồng Phi nhìn bụi đất cuộn cuộn phương xa, ánh mắt trở nên cực kỳ lạnh lùng.

” Cuối cùng cũng đã tới!” Đồng Phi thảm nhủ, có điều trên mặt bình tĩnh, như chuyện thiên hạ không còn gì khiến y động lòng được nữa.

Dù Lý Giác người có ba đầu sáu tay cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay quân sư.

Trước hành động này, bằng hiểu biết của Lý Nho với hai người Lý Quách, cùng với các loại tình báo sưu tầm được trong ba năm qua, Giả Hủ suy đoán, Lý Quách không có khả năng hòa giải. Cho nên bất kể phía Sóc Phương có thành công hay không, Vệ Ký nhất định lui khỏi Tam Phụ, còn Quách Tỷ cũng tuyệt không tha cho Lý Giác.

Vì sao lại suy đoán như thế?

Thử nghĩ xem, nếu Đồng Phi đứng ở vị trí của Quách Tỷ, biết tin mình nghênh chiến Vệ Ký, Lý Giác đánh lên Trường An thì Đồng Phi có bằng lòng hòa giải không? Huống hồ Quách Tỷ còn có mụ vợ thành sự không đủ, bại sự có dư. Hai người Quách Lý mâu thuẫn, nói thẳng ra không phải do nữ nhân đó ăn no rửng mỡ hay sao?

Thực tế tất cả đều giống suy đoán của Giả Hủ.

Lý Giác vây công Trường An không được, nghe nói Mi Huyện thất thủ, Vệ Ký rút binh, lập tức xin hòa giải, nhưng Quách Tỷ chẳng những không chấp nhận, ngược lại còn cùng Lý Giác đại chiến một trận dưới thành Trường An.

Hai bên hao binh tổn tướng, Lý Giác vì lo an nguy Mi huyện, không còn lòng dạ nào mà đánh nữa, vội vã rút đi, chịu thua thiệt nhỏ. Nếu như lúc này hai người Lý Quách liên thủ, hươu chết về tay ai chưa biết được.

Dù sao lúc này binh lực của Đồng Phi không phải là quá mạnh, Quách Tỷ chỉ cần bố trí một đạo phòng tuyến ở Liên Chúc là đủ cầm chân đại quân của ba người Triệu Vân. Sau đó hợp binh lại, đánh Mi Ổ trước, tiếp đó phát binh Hàm Cốc quan, Quan Trung có lẽ vẫn nằm trong tay hai bọn chúng.

Nhưng bị ma bịt mắt, cả hai đều không chịu cúi đầu.

Lý Giác dẫn đội quân mệt mỏi chạy về Mi Huyện, xa xa nhìn thấy trên tường thành cờ quạt phấp phật, thêu chữ “Đồng ” to tướng, thân hình Đồng Phi như hùng sư đứng dưới cờ, sau lưng bốn viên đại tướng dàn hàng ngang.

Đã qua trung thu, trời trở nên lạnh.

Tam Phụ đang vào thời tiết thu trong gió mát, Đồng Phi toàn thân giáp đen, áo choàng đen, đứng ở tường thành, giọng trầm vang:

- Lý tướng quân, từ biệt đã lâu, có còn khỏe không?

Mấy vạn binh mã tức thì lặng ngắt như tờ.

Cái danh Hồ lang chi tướng không phải tùy tiện mà có, đó là dựa vào võ số trận huyết chiến, bao lần chém giết mà vang danh thiên hạ, Bạo hổ Tây Vực, sát thần Đồng Phi, có ai không biết.

Nghe qua lúc này giọng Đồng Phi cực kỳ bình tĩnh, giống như nhiều năm không cùng bạn cũ hàn huyên, nhưng Lý Giác cảm thụ được hơi lạnh trong đó, hẳn biết thù hận giữa mình và Đồng Phi không thể hóa giải.

Nói thực trước giờ Lý Giác không coi Đồng Phi vào trong mắt, hẳn luôn cho rằng một kẻ quá xem trọng thù hận cá nhân không đủ thành đại sự.

Nhưng đến khi gia quyến của hắn rơi vào trong tay Đồng Phi, hắn mới rõ thù hận đáng sợ tới mức nào.

Chỉ vài năm, Đồng gia tử trước kia bị hắn truy đuổi bỏ chạy chật vật nay đã thành con hùng sư không ai địch được.

Hít sâu một hơi, Lý Giác cười ngửa đi ra ngoài trận:

- Vô Công hầu, người không ở Tây Vực, vì sao tự ý dấy binh đoạt thành của ta? Chẳng lẽ không sợ người thiên hạ chỉ trích?

Đồng Phi ngửa cổ cười lớn:

- Lý Trí Nhiên, Đồng mỗ hành sự, trên không thẹn với trời, dưới không hổ với lê dân bách tính. Ta mỗi ngày ăn ngon, ngủ kỹ, vài tên hề lố lăng nhảy ra chỉ trích làm gì được ta? Đồng mỗ sớm là công địch của vô số người rồi, thêm hay bớt một kẻ như ngươi không là gì. Chỉ là trước khi ngươi chỉ trích ta, Đồng mỗ muốn ngươi gặp một số người.

Nói rồi phất tay lên.

Triệu Sầm áp giải một đoàn người, đùn đẩy lên tường thành, xếp thành hàng một, có chừng bốn năm chục người, có nam nữ già trẻ.

Đồng Phi nhận lấy một cái đầu lâu trong tay Việt Hề ném xuống thành:

- Lý Trí Nhiên, đây là quà gặp mặt, tiếp theo Đồng mỗ còn rất nhiều món quà tặng ngươi.

- Cha ơi, cứu con với.

Một thiếu nữ vùng vẫy hét lên:

Lý Giác lòng như có dao cắt, hắn làm sao không nhận ra những người đó, có mẫu thân, huynh đệ, có con gái của hắn.

Còn cái đầu lâu trên mặt đất, máu thịt lẩn lộn, vẫn nhìn ra được hình dáng, là cháu hắn Lý Xiêm, cố áp sợ hãi trong lòng quát:

- Đồng Tây Bình, ngươi muốn cái gì?

- Ta muốn cái gì à?

Đồng Phi cười gằn, khuôn mặt âm u, hàm răng trắng ớn, đáng sợ vô cùng, y ngẩng đầu lên, lòng lăm bằm :” Cha nhìn kỹ nhé, con báo thù cho cha đây!”

Cầm lấy một thanh đao, chỉ nghe như có tiếng rỗng ngậm, trường đao rời vỏ. Thanh Trường đao này dài bảy xích, nếu dùng phương thức đo đặc của hậu thế, dài chừng mét sáu. Chuôi đao dài hai xích bảy tấc, thân đao dài tới bốn xích ba tấc, đao cong như trăng non, giống kiếm mà không phải kiếm, dùng tinh thiết Tây Vực rèn lên.

Tinh thiết chính là vắn thạch.

Ở Tây Vực có rất nhiều rừng thiên thạch lớn nhỏ, Phí Ốc hao tổn hai năm mới nung chảy được thiên thạch, Bồ Nguyên đích thân ra tay, rèn một năm trời mới ra, đao tên Trác Ngọc, lấy tên cha và đại tỷ của y.

Lý Giác thấy Đồng Phi rút đao, lập tức ý thức được chuyện không lành, kêu thảm:

- Đồng Tây Bình, dừng tay.

Người giết cha ta, ta chém đầu cả nhà người trước mắt người.

Hàn quang lóe lên, mẹ Lý Giác đầu lìa khỏi thân, từng cái đầu một lăn lông lốc xuống thành, máu tươi phun ướt khuôn mặt con gái Lý Giác.

Thiếu nữ đó hét lên kinh hoàng, mắt đi năng lực suy nghĩ, hồi lâu không nói được lời nào.

- Lý Trí Nhiên, có đau lòng không?

Giọng Đồng Phi như sấm, mang theo vẻ điên cuồng.

Vốn tưởng mình có thể rất bình tĩnh, nhưng khi Trác Ngọc chém xuống, thù hận dồn nén trong lòng nhiều năm tức thì bùng phát.

Lý Giác ngồi trên ngựa, nắm chặt hai tay, người không ngừng run rẩy:

- Đồng Tây Bình, ta thề không đội trời chung với người.

- Không đội trời chung với ta à?

Đồng Tây Bình cười lớn, vung đao chém đầu một nam tử trung niên, máu tươi bắn lên khắp người y.

Từng cho rằng nhin nhất thời sóng yên biển lặng; từng cho rằng, lùi một bước đất trời rộng mở.

Ta nhỏ vào.

Trời đời này, nhân nghĩa đạo đức đều chỉ là cứt chó, nếu nhân nghĩa có thể giữ mạng, nếu đạo đức có thể trị thế, vì sao Đạo Đức Kinh còn có một câu: Thánh nhân xuất nhi đại đạo khởi?

*** Thánh nhân xuất hiện liền sinh ra đạo tặc.

Trên đời này không có nhân nghĩa đạo đức tuyệt đối, bởi vì nhân nghĩa đạo đức nhất định sẽ có xấu xa dơ bẩn.

Thế nào là vốn liếng đứng trên đời.

Thực lực!

- Lý Trí Nhiên, đau lòng không? Đau lòng không?

Đồng Phi chém liền hai mươi cái đầu, Trác Ngọc đặt lên cổ con gái Lý Giác, cười không ngừng:

- Nói cho ta biết, cảm giác bây giờ của người ra sao?

Lý Giác tay chân băng giá, mặt trắng bệch, cảm giác gì? Đó là cảm giác muốn tìm cái chết, trơ mắt nhìn người nhà bị giết mà không cứu được, còn có cái cảm giác gì?

- Đồng Tây Bình, ta giết người.

Lý Giác gơ thương chỉ lên đầu Mi Huyện:

- Giết Đồng Tây Bình thường vạn kim, cùng ta chia đôi Quan Trung.

Tức thì trong quân Lý Giác phát ra tiếng tru, sĩ tốt cuộn cuộn đổ tới Mi Huyện như thủy triều.

Không biết từ khi nào, bốn người Việt Hề đã không thấy đâu nữa.

Trên thành lâu ngoại trừ Đồng Phi, chỉ còn lại Diêm Phổ, Triệu Sầm cùng mấy chục Kỹ kích sĩ mặc giá da.

Quân Lý Giác ép tới gần, Đồng Phi thu lại Trác Ngọc:

- Truyền lệnh, Cự ma sĩ xuất kích.

- Vâng.

Diêm Phổ tay cầm cờ lệnh, phát trên tường thành, cổng thành Mi Huyện tức thì mở rộng, Việt Hề, Quách Viên, Vương Nhung, Võ An Quốc mỗi người suất lĩnh hai trăm Cự ma sĩ đánh ra, đối diện với quân Lý Giác đánh tới không ra chiến thuật gì.

Như có trận lũ màu đỏ cuốn tới trận địa địch, sĩ tốt Lý Giác đóng góp vô số màu đỏ trong đó.

Thiết giáp lạnh như băng va vào từng cơ thể bằng thịt, kỵ sĩ trên ngựa vung sóc lên, tay có lá chắn bảo vệ chỗ yếu hại, căn bản không thèm để ý tới đám sĩ tốt, chém xuống như chém chuối.

Việt Hề vung kích, tới đâu máu thịt văng lên tới đó.

Quách Viên múa sóc, chỉ tay tay chân đứt lìa khắp nơi.

Vương Nhung và Võ An Quốc càng giống như hai con hổ dữ, một dùng đại chùy, một dùng Phượng sĩ lưu kim thang, không ai kháng cự nổi.

Cự ma sĩ như một cái cửa lớn, đánh cho quân Lý Giác vốn không có trận pháp gì người ngã ngựa nhào. Cự ma sĩ nay đã khác xưa nhiều rồi. Trước kia Cự ma sĩ từng qua chiến trận không nhiều lắm, nhưng nay không chỉ trận pháp thuần thực, trang bị càng thêm tốt, chiến mã càng thêm mạnh mà quan trọng nhất qua nhiều lần tắm máu, sát khí đó, lòng tin đó làm người ta ớn lạnh.

Có Võ Công hầu, Cự ma vô song!

Đó là tiếng lòng của mỗi Cự ma sĩ.

Lý Giác trở mắt há mồm, không biết phải chỉ huy ra sao, phải vấn hồi cục diện đáng sợ này thế nào, chỉ biết phần nộ, lệnh sĩ tốt chẳng hề có sự chuẩn bị nào phát động xung phong.

Tuy nói có trọng thưởng kích thích, nhưng dưới công kích như gió mạnh quét lá khô của Cự ma sĩ, chút dũng khí đó thoáng cái đã mất.

Triệu Sầm không nhận được khen:

- Chủ công có hùng binh thế này, thiên hạ ai địch nổi?

- Chỉ e chưa chắc.

Đồng Phi biết rõ, lần này là do Lý Giác phần nộ tạo thành.

Dù sao những lão tướng lăn lộn sa trường, tự có đạo dùng binh riêng, chẳng phải sao, quân Lý Giác dưới thành tuy đại loạn, nhưng trung quân vẫn giữ trận hình vốn có, đủ thấy bản lĩnh dùng binh của kẻ này.

Quả nhiên Lý Giác qua một lúc thất thần, lập tức tổ chức trung quân ngăn cản Cự ma sĩ, có điều Đồng Phi sẽ không cho hắn cơ hội đó.

Về mặt chiến lược, tài của Đồng Phi chỉ thuộc hạng hai, nhưng về mặt vận dụng chiến thuật, y có thể tự xưng là đại sư, đặc biệt là chém giết quy mô nhỏ, y nắm rất rõ đạo tiến lui.

Vừa thấy trung quân Lý Giác xuất động, Đồng Phi lập tức hạ lệnh thu binh, mỗi một Cự ma sĩ đều là bảo bối của y, nếu chạm trán với loại nhân vật như Tào Tháo, tổn thất là khó tránh. Nhưng đối phó với Lý Giác, mất một Cự ma sĩ với Đồng Phi mà nói là không đáng, vô cùng không đáng.

Tiếng công chiêng vang lên, tứ đại hộ vệ đột nhiên tản ra, trước khi trung quân Lý Giác tới nơi, Cự ma sĩ ung dung mở đường máu trở về Mi Huyện.

Trận chém giết này chỉ một tuần hương, quân Lý Giác tổn thương ba nghìn, Cự ma sĩ không mất một người.

- Lý Trí Nhiên, người thích chơi trò chơi lắm phải không? Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày ta giết 20 người thân của người. Tới đi, tìm ta mà báo thù. Đường đường Đại tướng quân, để ta xem xem người có bản lĩnh gì, xem người cứu được mấy người thân.

Đồng Phi cười lớn thu đao về, sau đó nói nhỏ với con Lý Giác:

- Tiểu nha đầu, nhìn thấy chưa? Cha người căn bản không để ý tới sống chết của các người.

Tiểu nha đầu đã chết lặng, đôi mắt nhìn Đồng Phi chỉ có lửa căm hờn.

Đồng Phi dường như đang tự lẩm bẩm:

- Cha người vốn là bộ hạ của cha ta, chúng ta vốn là người một nhà, có thể vui vẻ sống cùng nhau. Nếu như không phải cha người giết cha ta, nói không chừng hiện giờ ta bế người ngồi trên vai giống như con gái của ta vậy. Ha ha ha, nói tới bối phận, người còn phải gọi ta là ca ca.

Nói xong đưa tay vỗ nhẹ má tiểu nha đầu:

- Đừng hận ta, có hận hãy hận người cha chỉ biết tham vinh hoa phú quý của người ấy.

Đồng Phi quay sang nói với Triệu Sầm:

- Đưa bọn họ xuống, trông coi cho kỹ, nên cho ăn gì thì cho ăn nấy, đừng để họ ủy khuất. Dù sao mai cũng chết rồi, để bọn họ được làm ma no.

Một đám sĩ tốt đi tới muốn đưa người nhà Lý Giác đi, thiếu nữ kia đột nhiên vùng mình, lao tới tường thành, hướng về phía Lý Giác la thảm:

- Cha, con hận cha.

Rồi nhảy xuống.

Tường thành cao năm trượng, ít ra cũng tới mười mét, dưới cấm đầy cọc nhọn chặn ngựa, nhảy xuống có kết quả gì khỏi nói cũng biết.

Câu nói thiếu nữ đó trước khi chết truyền rõ ràng vào tai Lý Giác, như một mũi khoan xoáy vào tim hắn, ọe một cái phun ra ngụm máu tươi.

Đồng Phi đứng trên tường thành nhìn thi thể thiếu nữ, mắt có chút thương cảm, nếu như, ta nói là nếu như, tiểu nha đầu ta thực sự muốn người gọi ta một tiếng ca ca, sớm siêu sinh đi, kiếp sau sinh ra ở một nhà tốt:

- Sai người thu thi thể nha đầu đó lại, bảo tồn cho tốt, đợi kết thúc chiến sự đem an táng. Lý Giác không ra gì, nhưng có một nha đầu không tệ, đừng để nó bị thiệt.

- Vâng.

Đám Triệu Sầm nghiêm trang tuân lệnh.

Đồng Phi nhìn đại quân Lý Giác từ từ rút lui, thầm nghĩ :” Lý Trí Nhiên, đây mới chỉ là bắt đầu, ta muốn để tất cả mọi người thấy rõ, kẻ thiếu nợ Đồng Phi ta sẽ phải dùng cái giá gấp mười, gấp trăm, thậm chí gấp vạn bù vào.”

Đúng thế, đây chỉ bắt đầu.

Gió thu nổi lên, thành Sóc Phương nằm ngang bình nguyên Hà Sóc trông như một con hùng sư nhìn chăm chăm vào người Tiên Ti.

Đêm đã khuya, nhưng Lư Thực còn chưa ngủ.

Đèn đuốc sáng choang, mười mấy cây nến làm bằng mỡ trâu cháy lép lép, chiếu rọi cả gian phòng, trên bàn thư sách chất như núi, Lư Thực ngồi trên thái sư ỷ sau bàn, không ngừng lật đọc, phê duyệt các loại quyết định.

Bên cạnh có một cái bàn nhỏ.

Hách Chiêu ngồi đó, đang tr duyệt công văn, phân chia từng loại, làm việc đâu ra đấy.

Chớp mắt một cái, thiếu niên năm xưa đưa ra chủ ý luyện kim nay đã trưởng thành, đợi năm sau khai xuân là nhước quan rồi. Lão sư nói tới khi đó đặt tên chữ cho hắn.

Đừng xem thường tên chữ này, không phải ai cũng có.

Hãy nhìn Thành Nghĩa, viên đại tướng lợi hại như thế, tới nay còn chưa có tên chữ đằng hoàng, cái đó cần có trưởng giả ban cho. Có tên chữ, coi như đã trưởng thành, có thể theo thần tượng chinh chiến sa trường gây dựng sự nghiệp.

Hách Chiêu vô cùng vui vẻ, đồng thời có chút nôn nóng, lão sư nói lần này ở Sóc Phương muốn khảo sát bản lĩnh của hần, chuyện hần đang làm tuy nhỏ, nhưng quyết định tương lai của hần.

Đặt công văn trong tay xuống, Hách Chiêu đi sang bàn bên cạnh, rót cho Lư Thực một chén rượu nho, chén rượu đó là tác phẩm nghệ thuật nhờ cao nhân làm, tuy không sánh được chén dạ quang, nhưng có vận vị đặc biệt, bên trên còn khắc bài Lương Châu Từ bằng chữ tiểu triện.

- Lão sư, đêm đã khuya, nên nghỉ rồi.

Lư Thực cầm chén rượu lên, máu rượu đỏ tươi cùng chén ngọc trắng không tỳ vết tôn lên vẻ đẹp của nhau, mỗi lần uống rượu này, cảm giác uống bài thơ kia, cực kỳ mỹ diệu:

- Không vội, đợi lát nữa hãy nghỉ, Tiểu Chiêu, người đừng giục ta. Từ sau loạn Hoàng Cân được dẹp, đã lâu lắm rồi ta không được thưởng thức cái tư vị này. Người xem, kế hoạch của quân sư to lớn như vậy, biết bao chuyện phải xử lý. Nếu trận chiến này thành công, giang sơn Hán thất trong ba vòng ba trăm năm không lo họa man nô. Yên tâm, sức khỏe ta ta biết, sau trận chiến này ta sẽ nghỉ hẳn.

Mỗi lần bị thúc dục, Lư Thực đều trả lời như thế.

- Tiểu Chiêu, công văn này của Quốc Nhượng, người thấy thế nào.

Hách Chiêu nhận lấy công văn trong tay Lư Thực, xem kỹ một lần mày nhú lại:

- Điện tướng quân không khỏi quá mạo hiểm, rồi, lại để Triệu tướng quân và Trương tướng quân đánh lên Hà Đông, mình hần dùng 5000 quân thủ Liên Chúc, đối diện với 10 vạn đại quân Quách Tỷ? Nếu như để Quách Tỷ nhìn ra đây là kế nghi binh, vậy chủ công sẽ rơi vào hiểm cảnh. Lão sư, Điện tướng công làm thế mạo hiểm quá.

342. Chương 343: Danh Sĩ Chết Yếu (2).

- Mạo hiểm à? Ta thấy chiêu này của Quốc Nhượng rất đẹp.

Lư Thực cười:

- Mở đầu mười ba thiên Tôn Vũ nói, binh giả, quỷ đạo dã. Phép dùng binh hư hư thực thực, dù là kế nghi binh, cũng có thể là thực, khéo léo vô cùng, chỉ xem người dùng ra sao.

Hách Chiêu lắc đầu:

- Con không rõ.

- Phàm là dùng kế nghi binh, phải phân tích kỹ đối thủ. Quách Tỷ là kẻ nhất gan cẩn thận, khi ở cùng Lý Giác thì hần bù đắp lớn cho thiếu sót của Lý Giác, nhưng khi một mình dùng binh thì ... E Quốc Nhượng đã nhìn thấu kẻ này, cho nên mới dùng năm nghìn quân, cầm kín tinh kỳ Liên Chúc mê hoặc Quách Tỷ.

Hách Chiêu gật gù tựa hồ đã hiểu ra.

- Cái Tây Bình cần hiện nay là thời gian, Hán Thảng đã xua binh đánh vào Vị Nam, nếu tào tháo thông minh, sẽ lập tức rút khỏi Hàm Cốc Quan. Quân Minh và Tây Bình tình như thủ túc, nhất định sẽ bắt chấp tất cả từ Hán Dương mở đường máu chỉ viện Tây Bình; mà Quân Minh ra trận, đủ kiểm chế đại bộ phận binh mã của Quách Lý, phối hợp với Thúc Chí đoạt An Định. Quốc Nhượng chỉ cần tử thủ Liên Chúc, không tới mười ngày, Quan Trung có thể định.

Lư Thực nói xong những lời này, cũng phải thở dài một tiếng:

- Nhớ lại trước kia ta bình luận tướng dưới trướng Tây Bình, nói y không có người để dùng, nay xem ra ta sai rồi. Dưới trướng Tây Bình không có một tướng soái nào kém cả, càng khỏi phải nói tới quân sư Giả Hủ, ông ta tính kế là không sót điều gì.

- Chỉ là có chút âm hiểm.

Lư Thực nghe câu này không nhịn được cười phá lên:

- Tiêu Chiêu, đó không phải là âm hiểm, dùng lời Tây Bình mà nói, đó gọi là thâm trầm, điều này người có học 20 năm cũng chưa chắc đã đạt được trình độ như quân sư. Còn nữa, một số lời không thể nói.

- Con biết.

Lư Thực đứng dậy, đi ra cửa thư phòng, hít thở không khí tươi mát:

- Tiêu Chiêu, có người thấy gì không?

- Người thấy gì ạ?

- Trong không khí này tràn ngập khí tức Đại Hán trùng hưng, cả đời ta đi tìm cái mùi này, giờ ta đã thấy rồi.

Hách Chiêu ngơ ngác nhìn bóng Lư Thực, không biết trả lời thế nào.

Tìm thấy rồi sao?

Có lẽ đó là khí tức phồn vinh, nhưng đó là sự phồn vinh của Đại Hán sao?

Lư Thực ngẩng đầu nhìn sao, chỉ thấy dải ngân hà lấp lánh, thất tinh liền thành một chuỗi, một ánh sáng màu vàng từ vị trí Thiên Tuyên xẹt qua, tức thì sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Mi Huyện, cuộc chiến đang tới cao trào.

Đồng Phi đi lại trên tường thành, lớn tiếng hò hét, một tay cầm thuẫn lớn 60 cân, một tay cầm Trác Ngọc, đi tới một bước đạp văng một tên tướng địch trèo lên, thuẫn gạt ngang, hất thêm hai tên nữa đi.

- Lý Giác, dám đánh một trận với ta không?

Giọng Đồng Phi như sấm rền, át cả tiếng hò hét trên tường thành, thuận tay chém một đao, tướng địch phọt máu lên mặt y.

Giáp da đã rách toang, khe hở đầy vết máu.

Đồng Phi như một người máu, lớn tiếng hò hét, tướng sĩ bên cạnh bị y kích động, người nào người nấy trở nên điên cuồng. Đồng Phi mỗi khi giết một tên tướng địch đều thách đấu Lý Giác, mỗi lần y rống lên, sĩ khí binh tốt Mi Huyện lại lớn thêm một phần, còn quân Lý Giác ngày càng sa sút.

Trác Ngọc đao lạnh như băng, thiết thuẫn nặng như núi.

Đến khi tên tướng địch thứ mười bị Đồng Phi dùng thiết thuẫn đập cho nát be bét, quân Lý Giác không còn lòng dạ nào công kích nữa, ùn ùn rút lui.

Đứng nghiêm trên tường thành, một chân Đồng Phi dẫm lên ụ thành, hướng về phía trung quân Lý Giác rống lên:

- Đồng Tây Bình tại đây, Lý Giác dám đánh với ta một trận không?

Chớp mắt quân Lý Giác lặng ngắt như tờ.

Mặc dù không nhìn thấy vẻ Lý Giác lúc này, nhưng Đồng Phi có thể đoán được, sắc mặt hẳn nhất định cực tệ:

- Tên giặc hèn nhát, chỉ biết bắn trộm thôi à? Ngay cả thù của vợ con cũng không dám báo sao?

Vô số ánh mắt tức thì chiếu vào, Lý Giác mặt trắng như giấy, những ánh mắt đó tựa như mang theo vẻ trào phúng, bất kể có phải đúng như vậy không, ít nhất Lý Giác cảm thấy như thế, ngồi trên mình ngựa cảm giác dưới móng như có gai đâm.

- Lý Trí Nhiên, có chút gan đó mà dám ra mặt với đời à? Về nhà rúc vào lòng vu nữ của người mà bú tí đi.

- Tên giặc hèn nhất, tên giặc hèn nhất.

Trên tường thành Mi Huyện, vang lên tiếng hô như sóng gầm, tựa hồ lúc này tất cả mọi người đều đang cười nhạo Lý Giác.

Trận này đánh không nổi nữa rồi, Lý Giác có cảm giác như sắp sụp đổ:

- Thu binh, ngày sau quyết chiến.

Sáu chữ gần như phát ra từ kẽ răng của hắn.

Người xung quanh nhìn hắn, đều có chút nhàm, câu này đã nói lần thứ mấy rồi. Hình như mấy ngày trước cũng nói thế, ngày sau quyết chiến, ngày sau quyết chiến ... Mẹ nó, lần nào quyết chiến cũng như con rùa rút đầu trong mai.

Lý Giác sao không biết chỗ tai hại trong đó.

Nhưng có cách nào đây? Chẳng lẽ chạy ra đánh nhau một trận với Đồng Phi à?

Theo hắn biết từ khi Đồng Phi xuất đạo tới nay, chỉ có y giết người ta, chưa có ai thực sự đánh bại y cả, mình đánh với y, chẳng phải nạp mạng à? Nhưng lời của Đồng Phi quá chướng tai rồi, giết cả nhà hắn chưa nói, còn mang chuyện này ra hò hét không ngừng.

Đúng, ta muốn báo thù, nhưng ta không thể chết vô ích.

Đây là thời đại yêu cầu võ dũng, thân là một võ tướng, tôn nghiêm bảo vệ trên chiến trường, từ chối khiêu chiến của đối phương, đúng là xỉ nhục. Huống hồ giữa Lý Giác và Đồng Phi còn có thù hận khắc cốt ghi lòng.

Nhìn quân Lý Giác cúp đuôi bỏ chạy, Đồng Phi thở phào.

Cổ họng như có lửa đốt, sắp bốc khói đến nơi, chẳng trách được, cả ngày hò hét, không phải là dễ dàng. Trần Mẫn ở bên cạnh nhanh nhẹn mang túi nước tới bên cạnh Đồng Phi.

Đồng Phi bỏ binh khí xuống, cầm túi nước tu ừng ực, làm một hơi hết nửa túi, cảm giác cổ họng đỡ hơn nhiều, cười ha hả:

- Lý Giác là con rùa đen, rút đầu vào mai đánh một phát rầm cũng không dám. Lão tử mấy nghìn người đánh mấy vạn người của hắn, vậy mà hắn không làm gì được, đúng là cái đồ phế thải.

Lời này của y là nói cho sĩ tốt trên thành nghe.

Những sĩ tốt này đều là quân Mi Huyện, Đồng Phi áp Cự ma sĩ không dùng, thủ thành lấy sĩ tốt làm chủ.

Có lẽ có người hỏi, hàng binh sao chịu nghe mệnh của Đồng Phi như thế?

Nhân mã của Lý Quách, đặc biệt là quân Lý Giác chỉ huy, lấy quân Tây Lương của Đồng Trác năm xưa làm chủ, mặc dù Đồng Trác đã chết được năm năm, nhưng nói cho cùng những người này đều từng là bộ hạ của Đồng Trác.

Mà năm xưa nếu như chẳng phải Ngưu Phụ bị ám sát, với Uy Vọng của Đồng Phi trong quân Tây Lương, Lý Quách không thể sống tới bây giờ. Vả lại chế độ binh lính thời Hán không có giáo dục tư tưởng như đời sau, ai trả lương nghe người đó, ai nắm đám to theo người đó, làm gì có quân nhân thuần túy.

Đồng Phi tịch thu gia sản nhà Lý Giác, đem một phần ba ra chia, cái này thực tế hơn bất kỳ lời cổ vũ nào. Thêm vào Đồng Phi thể hiện ra sự trầm ổn và võ dung, sức sát thương đáng sợ của Cự ma sĩ, đủ khiến hàng binh này nghe lệnh.

Lý Giác là ai, chủ soái của bọn ta là Võ Công hầu.

Nghe Đồng Phi nói, đám binh phi cười rộ cả lên.

Đồng Phi chỉ quân doanh của Lý Giác, lớn tiếng nói:

- Các con, có sợ con rùa kia không?

- Một đám rùa mà thôi, có tới mười vạn chúng tôi cũng không sợ.

- Con rùa, con rùa.

Đồng Phi chửi một câu, lập tức lan truyền trong quân.

Binh sĩ trên tường thành bất kể là có bị thương hay không đều hướng về phía quân doanh Lý Giác mà chửi.

Binh mạnh mẽ một người, tướng mạnh mẽ cả quân.

343. Chương 344: Danh Sĩ Chết Yếu (3)

Có điều đi xuống thành, nụ cười trên mặt Đồng Phi tắt ngay. Đứng thấy y ở trên tường thành mắng chửi cười nói, y tự biết tình hình không lạc quan.

- Chủ công, hay là mai cho Cự ma sĩ ra giết một trận nữa.

Đồng Phi khẽ lắc đầu:

- Đừng vội, Cự ma sĩ chưa tới thời khắc quan trọng không nên tùy tiện xuất động. Chúng ta phải cầm chân Lý Giác ở thành Mi Huyện, ta không hi vọng hắn chạy mất, đó chẳng phải chuyện vui về gì.

- Nhưng theo kế hoạch, ít nhất phải ba bốn ngày nữa Điển tướng quân mới tới nơi.

Diêm Phổ và Triệu Sầm đều lộ vẻ lo âu, dù sao hai người bọn họ chưa thực sự trải qua chiến đấu thảm liệt như vậy, trong lòng khó tránh khỏi bất an.

Nhưng Đồng Phi đã trải qua vô số trải nghiệm sinh tử, có lo lắng cũng không biểu hiện ra ngoài:

- Ta đánh cược với các người, trong vòng hai ngày Đình hầu ắt sẽ tới Mi Huyện.

Hai ngày?

Diêm Phổ nhìn Đồng Phi không tin, từ Hán Dương đột nhập vào Quan Trung không phải chuyện dễ dàng, Đình hầu có lợi hại tới mấy cũng không thể bay qua được.

Nhưng Đồng Phi có lòng tin.

Tính cách huynh trưởng nhà mình thế nào sao y không biết.

Nay Lương Châu đã hỗn loạn với tính cách của Điển Vi, thêm vào sức chiến đấu của quân Nguyên Nhung, chắc chắn sẽ đi suốt ngày đêm tới giúp y.

Hai ngày, đại ca nhất định tới dưới thành Mi Huyện.

Đêm đó, Mi Huyện yên ắng, Đồng Phi không ngủ, một mình ngồi trong đại sảnh huyện nha, nhìn bản đồ Quan Trung cỡ lớn treo trên tường.

Đảm nhận thủ vệ là Việt Hề cùng mười mấy Kỹ kích sĩ.

Đại chiến Quan Trung đã sắp tới hồi kết.

Hắn Hán Thăng đại ca cũng chẳng mấy chốc là tới được Tiêu thành, với bản lĩnh của hắn và Văn Sinh, đây không phải là vấn đề. Chỉ là sau trận chiến này Bối Ngôi quân nhất định tổn thương thảm trọng, không tránh được bị cắn nhai một phen.

Sau đại chiến Quan Trung, đại chiến Đạn Hãn Sơn của Lư sư sẽ bắt đầu, có lẽ đúng như Văn Hòa tiên sinh nói, nếu trận chiến này thành công, cương vực Đại Hán trong ba trăm năm không có loạn giặc Hồ nữa.

Nghe có vẻ không tệ.

Đồng Phi đang chống tay trằm tư trước bản đồ đột nhiên loáng thoáng nghe thấy tiếng náo loạn:

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Việt Hề vội vàng đi vào báo:

- Chủ công, trên tường thành phát hiện ra đại doanh quân Lý Giác có động tĩnh.

-Ồ, theo ta lên xem.

Đồng Phi lấy làm lạ, vội vã lên tường thành.

Diêm Phổ và Triệu Sầm đã có mặt trên thành lâu, Đồng Phi chẳng kịp đáp lễ, đặt tay lên mi mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trong đại doanh quân Lý Giác ánh lửa ngợp trời, tiếng chém giết ngày càng lớn.

Một đội nhân mã trang bị đặc biệt ẩn hiện trong ánh lửa, Đồng Phi mừng rỡ, trang bị đó chẳng phải của quân Nguyên Nhung hay sao?

Đại ca tới rồi.

Cổ kìm nén kích động trong lòng, Đồng Phi quay đầu sang quát:

- Việt Hề, truyền lệnh ta, Cự ma sĩ lập tức theo ta xuất kích.

Buổi sáng, trời nổi sương mù.

Lý Giác khôi giáp xiêu vẹo, nhếch nhác phục trên lưng ngựa, chẳng quan tâm tới phương hướng, phóng ngựa như ruồi không đầu.

Cảnh phát sinh dưới thành Mi Huyện rạng sáng không ngừng hiện lên trong đầu. Đám kỵ quân không biết từ đâu ra đó đúng là ma quỷ giết người không chớp mắt, Lý Giác chưa bao giờ thấy một đội nhân mã có sức sát thương đáng sợ như thế. Nếu có thì cũng chỉ có Cự ma sĩ trong tay Đồng Phi. Ông trời ơi, rốt cuộc trong tay Đồng gia tử có bao nhiêu binh mã như vậy.

Dựa vào thân binh liều mạng chém giết Lý Giác mới mở được một con đường máu từ trong loạn quân.

Hết rồi.

Mười mấy năm vất vả cuối cùng không còn lại gì, mấy vạn đại quân mất sạch dưới thành Mi Huyện, Lý Giác hiện giờ không nghĩ sau này phải làm sao, có báo thù Đồng Phi hay không, chỉ biết cầm đầu bỏ chạy.

Chiến mã phía dưới chột hí thảm một tiếng, chân trước nhũn ra, quỵ xuống đất, khớp chân trước có vết thương, có lẽ bị lúc bỏ chạy, vết thương đó vốn không là gì, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là lành.

Nhưng Lý Giác cưỡi ngựa chạy như điên, đâu chú ý tới chiến mã bị thương, cuối cùng thương thế trở nên nghiêm trọng, chiến mã không gượng được, làm Lý Giác ngã lăn xuống.

Bị ngã tới choáng váng đầu óc, khi bò dậy còn có chút không tỉnh táo lắm.

Đây là đâu?

Ta chạy tới đâu rồi?

Lý Giác nhìn quanh quất, chỉ thấy sương mù rất đậm, nhìn không rõ. Bên tai không có tiếng hò hét làm người ta hãi hùng, tiếng rống phẫn nộ của Đồng Phi cũng biến mất, bốn xung quanh vô cùng yên tĩnh, lúc này Lý Giác mới yên tâm.

An toàn rồi, nhưng tiếp theo phải đi đâu về đâu?

Thù này không thể không báo, nếu không Lý Giác hẳn còn mặt mũi nào đứng trên đời, nhưng báo thù thế nào? Phải quy thuận ai?

Lý Giác không thể không suy nghĩ kỹ càng. Chư hầu Quan Đông khẳng định không được, đám người đó dứt khoát không nể nang gì hắn, không khéo bị chém ột đao, kết cục xương cốt chẳng còn.

Chỉ có tìm Quách Tỹ.

Lý Giác nghĩ nửa ngày trời cũng chỉ có Quách Tỹ là quy thuận được.

Ít nhất năm xưa mọi người ăn cơm trong một cái nồi, nếu không có tên Trần Cung đáng chết đó, hắn và Quách Tỹ sao lại trở mặt thành thù.

Tới lúc này Lý Giác mới tỉnh ra.

Tất cả đều do người khác thao túng, hơn nữa hắn và Quách Tỹ trở mặt, không phải do Trần Cung xúi bẩy sao? Chỉ tiếc rằng khi đó không nhìn ra, tên đó về sau nói muốn về quê Đông Quận, liền không gặp hắn nữa.

Nếu để ta gặp lại tên khốn đó, nhất định không buông tha, không lấy mạng hắn không thể giải được mối hận trong lòng.

Lý Giác biết, phải lập tức tới Trường An, nhưng chiến mã chết rồi, chỉ còn cách đi bộ, vứt hết khôi giáp, thương cũng không cần, chỉ cầm một thanh kiếm phòng thân, ước chừng phương hướng rồi đi tới.

Đi được mấy dặm sương mù tan dần, ánh mắt trời rạng rỡ chiếu lên mặt đất Quan Trung, một ngày trời trong gió mát. Dọc đường không có nhiều người mấy, nên Lý Giác không gặp phải phiền toái gì.

Tới trưa Lý Giác tới Liễu Đình, chỉ qua Võ Công huyện, hắn là an toàn rồi, đang suy nghĩ thì có một đội kỵ binh đi tới:

- Phía trước đứng lại cho ta.

Lý Giác giật mình đánh thót một cái, ngẩng đầu nhìn lên, thấy đầu mục kỵ binh đi về phía hắn, nhìn trang bị là biết nhân mã của Quách Tỹ.

Lý Giác mừng phát điên:

- Các người là người của Quách Tỹ hả?

- To gan, tên của tướng quân nhà ta, há để thứ tiện dân đeo trên miệng.

Nếu là trước kia Lý Giác đã tát cho kẻ này một cái rồi, hiện chỉ có niềm vui vô bờ:

- Ta là Lý Giác đại tướng quân, mau mau đưa ta đi gặp Quách Tỹ.

Ở vị trí cao lâu rồi, giọng hắn không khỏi mang ý sai bảo người khác.

Đầu mục kia ngó ra:

- Người là Lý đại tướng quân?

- Chính ta, mau đưa ta đi gặp tướng quân nhà các người.

Đầu mục nhìn kỹ, nhưng không nhận ra Lý Giác, thử nghĩ xem, một đầu mục tiểu binh, sao gặp được Lý Giác, có điều nhìn dáng vẻ, ngữ khí của người này không giống nói dối, do dự một chút nhảy xuống ngựa:

- Thứ cho tiểu tướng mắt kém, không biết đại tướng quân ở trước mặt.

Lý Quách tuy trở mặt thành thù, nhưng đều xuất thân từ Lương Châu quân, so ra bộ hạ Quách Tỹ tương đối cung kính với Lý Giác. Hiện đánh nhau từng bừng, ai mà biết hôm nào đó giảng hòa rồi.

Hơn nữa Lý Giác muốn gặp Quách Tỹ, với tiểu đầu mục này mà nói, không có tư cách hỏi.

Nếu Quách Tỹ muốn giết hắn, vừa vặn mang hắn tới. Nếu Quách Tỹ muốn giảng hòa, cũng là một đại công, cho nên cứ cung kính thì tốt hơn.

Lý Giác mệt mỏi hỏi:

- Các người có bao nhiêu quân?

Viên tướng kia nghi hoặc nói:

- Đại tướng quân, hiện có 3000 quân đóng ở Võ Công huyện, có điều do quân giặc ở Liên Chúc thể mạnh, Quách tướng quân chủ yếu để ý tới bên đó. Đại tướng quân sao chỉ có một mình, không phải ngài giao chiến với giặc ở Mi Huyện sao?

Lý Giác tất nhiên không thể đem chuyện mất mặt nói ra, lảng sang chuyện khác. Nhưng như thế khiến tiểu đầu mục kia hoài nghi, hẳn cố ý tụt lại phía sau đi cùng với binh sĩ khác.

- Các anh em, hình như hơi bất thường.

- Ca ca nói thế là sao?

- Sao đại tướng quân một mình chạy tới đây? Chẳng lẽ Đại công tử đánh bại hắn?

Mấy tên binh sĩ rùng mình nhìn nhau, ý tứ không cần phải nói nữa. Chắc chắn là thế! Lý Giác bị đánh bại rồi nên đi quy thuận Quách Tỷ.

Đại công tử là nhân vật thể nào?

Được người ta gọi là Bạo hổ, mãnh tướng hàng đầu thiên hạ, ngay Lý Giác cũng bại, vị chủ soái của mình có chống nổi không? Ý nghĩ này sinh ra, càng nghĩ càng sợ.

Nhận quân lương của người ta, bán mạng cho người ta, nhưng không có nghĩa biết rõ là chết còn vờ đầu ra.

Mấy tên binh sĩ nhìn nhau khe gật đầu, tên đầu mục kia đi tới:

- Đại tướng quân, chúng ta không cần phải đánh trận nữa phải không? Á, ngài nhìn bên kia, hình như có người.

Lý Giác hiện là chim sợ cành cong, nghe vậy nhìn theo hướng đầu mục kia chỉ, nhưng đâu thấy gì, lòng biết chuyện chẳng lành, quay người muốn lên tiếng thì thấy hậu tâm đau nhói.

Một binh sĩ cầm trường thương đâm xuyên ngực hắn, Lý Giác ngã phịch từ trên ngựa xuống, trừng mắt nhìn đầu mục kỵ quân.

- Đại tướng quân, đừng trách bọn huynh đệ không đủ nghĩa khí, dù sao ngài và Quách tướng quân sớm muộn cũng bị Đại công tử thu thập. Không bằng để huynh đệ hưởng lợi, cầm đầu ngài đi gặp Đại công tử lĩnh thưởng.

Lý Giác không ngờ rằng hắn thoát được từ tay Đồng Phi, lại chết trong tay đám tiểu nhân hèn hạ này, sớm biết thế không bằng để Đồng Tây Bình giết chết, ít nhất còn giữ được khí khái anh hùng.

Lý Giác rống lên giận dữ, nắm lấy cán thương, xoay người muốn đứng dậy, nhưng hắn chạy nửa ngày trời, đói khát mỏi mệt, còn bị trọng thương. Hắn vừa mới cử động mấy tên binh sĩ nhìn ra ngay, thúc ngựa đâm thương tới.

Đáng thương cho Lý Giác, phong quang nửa đời người, cuối cùng chết trong tay mấy tên sĩ tốt vô danh.

Đúng là ứng với câu tục ngữ: Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Lý Giác chết rồi, nhưng phía Mi Huyện vẫn đang tìm kiếm hành tung của hắn.

Đồng Phi lệnh Diêm Phổ và Triệu Sầm thu dọn chiến trường, vờ về tù binh, sau đó cùng Diển Vi tới phủ nha, kể chuyện từ khi biệt li. Đúng như Lư Thực nói, Diển Vi khi biết Đồng Phi kiên thủ Mi Huyện, năm nghìn quân Nguyên Nhung ngựa không ngừng vó đi tri viện. Diển Mãn, Ngưu Cương làm tiên phong, dọc đường đoạt ải chém tướng, chỉ mấy ngày quách dọc Hán Dương.

Hán Dương nay đã vô cùng hỗn loạn, Mã Đằng chết trận, Quách Hiến bị giết. Giả Hòa và Mã Hưu bị Từ Hoảng tấn công, thua chạy tới An Định không rõ hành tung, cả Lương Châu rơi vào chấn động không ngớt, tướng trấn giữ các nơi hoảng loạn.

Diển Vi đánh tới, nhiều nơi nghe tiếng đã hàng, chẳng có chút phản kháng nào, thế nên quân Nguyên Nhung mới có thể tới Mi huyện trước mấy ngày, tập kích đại doanh Lý Giác trong đêm.

Có lẽ Lý Giác xui xẻo, không nghĩ viện quân của Đồng Phi lại tới nhanh như thế, cho nên căn bản là không có phòng bị gì.

Thêm vào sĩ khí đại quân suy sụp, vị Cự ma sĩ công kích, toàn quân đầu hàng.

Tiếc là để Lý Giác chạy mất.

Đồng Phi lệnh Việt Hề, Quách Viên, Diển Mãn, Ngưu Cương chia quân hai lộ, tìm kiếm hành tung của Lý Giác. Y và Diển Vi ở phủ nha thương lượng, chỉ còn lại một mình Quách Tỹ, đã không đáng lo nữa, tiếp nữa là Tào Tháo ở Tiêu Thành và Hoàng Phủ tộc Lâm Kính.

Quan Trung qua lần đại loạn này cần nghỉ ngơi lấy sức, có điều trước đó có chuyện lớn phải làm, tính ra còn rất nhiều chuyện.

Đồng Phi vỗ trán:

- Đại ca, kết thúc trận chiến Dạn Hán Sơn, chúng ta hẳn là có thể yên ổn một thời gian. Một năm qua bận rộn suốt, à phải Sa Sa có tin tức truyền tới không? Lần trước nhận được tin của hắn là cuối năm, chớp mắt một cái đã một năm qua đi.

Diển Vi nay đã trên ba mươi, thiếu đi chút táo bạo năm xưa, thêm một phần trầm ổn:

- Không biết Sa Sa ở Võ Lăng ra sao? Ta đúng là hơi nhớ hắn.

- Yên tâm, có Khổng Minh tiên sinh phò tá, Sa Sa sẽ không sao. Qua thời gian nữa, đệ định bảo Trần Mẫn chọn ra 500 Kỹ kích sĩ đi giúp Sa Sa, tuy chưa chắc có tác dụng gì lớn, nhưng có thể bảo vệ được hắn.

Đúng lúc này Vương Nhung ở ngoài chạy thẳng vào đại sảnh:

- Chủ công, tin khẩn từ Sóc Phương.

Hai tay dâng lên phong thư có dấu si đỏ.

Đồng Phi nghi hoặc nhận lấy thư xé ra, đọc nhanh một lượt, thức thối hết lên một tiếng kinh hãi.

Diển Vi ngạc nhiên:

- Huynh đệ, xảy ra chuyện gì rồi?

Nhưng Đồng Phi không trả lời, Diển Vi đẩy y mấy cái mới tỉnh lại, mắt có ánh lệ:

- Đại ca, Lư sư ... Đi rồi.

Năm Hưng Bình thứ tư, nếu tính theo lịch đời sau là năm 196 SCN, trong năm đó xảy ra rất nhiều chuyện, đều xoay quanh Tây Vực.

Đồng Phi bình định Tây Vực, lập quận cải cách, xuất binh Hà Tây, chiếm lĩnh Quan Trung.

Với bách tính sống dưới bầu trời Đại Hán mà nói, năm đó chắc chắn là rất hân diện, vì cương vực Đại Hán tăng thêm gần một phần ba, người Hung Nô bị coi như mảnh thú đã tan tành trong năm đó.

Đây là vinh quang chưa từng có từ thời Đại tướng quân Đậu Hiến.

Chỉ là vinh quang này không làm Hán thất từ suy chuyển hưng, mà càng ngày càng đi xuống, trong đó sự kiện có tính đại biểu nhất là Hán quân Bắc trung lang tướng, Xa kỵ tướng quân, Hòe Lý hầu Lư Thực qua đời.

Nếu nói trong 12 năm từ khi loạn Hoàng Cân tới Hung Nô diệt vong, cả triều đình Đại Hán có ai uy vọng cao nhất, công lao lớn nhất, học thức rộng nhất, danh tiếng dân gian tốt nhất, đó là Lư Thực Lư Tử Can.

Bốn chữ Quốc sĩ vô song dùng trên người Lư Thực không ai đứng ra phản đối.

Nếu hỏi thanh danh Lư Thực cao tới đâu? Vậy chỉ cần xem sau khi tin tức Lư Thực qua đời truyền ra có gì xảy ra, Tào Tháo lập tức hạ lệnh Thái Sử Từ rút khỏi Hàm Cốc Quan. Viên Thiệu đã công chiến Ngũ Nguyên Quan, đoạt Đại Quận không ngờ dưới tình thế tốt như vậy lại ngừng công kích.

Tôn Sách, Chu Du đang vây công Lịch Dương, nhưng khi thành sắp phá lại ngừng đánh ba ngày, để tế vong linh Lư công.

Toàn bộ Quan Trung, Lương Châu, Tây Vực đều im ắng.

Đồng Phi lệnh tam quân đeo tang, tưởng niệm Lư Thực, khiến cho Tào Tháo ngửa mặt lên trời thở dài nói: Tử Nhược được một nửa Lư công là thảo mãn nguyện rồi.

Đầu tháng mười, mùa đông mới tới, nhưng với cả Hán thất mà nói, chính là giữa mùa đông giá rét. Cái chết của Lư Thực đại biểu ột thời đại kết thúc.

Tiếp theo sẽ là năm tháng như thế nào đây?

Lưu Bị mang đồ tang, khuôn mặt tiêu tụy, nếu nói hẳn không oán hận Lư Thực thì đó là nói dối không chớp mắt.

Nhưng bất kể thế nào, khi Lưu Bị không có một xu dính túi, Lư Thực tiếp nạp hẳn, truyền thụ cho hẳn học văn và bản lĩnh, ân tình này. Lưu Bị cũng không thể quên, năm xưa lúc hẳn thất bại nhất, Lư Thực không đưa tay ra đỡ.

Nhưng sau khi Lư Thực chết, Lưu Bị tự hỏi lương tâm, thực sự cảm nhận được sự quan tâm Lư Thực dành cho hẳn.

Ngoài thành Hạ Phì, Lưu Bị ngồi trong đại trướng, mắt sưng húp như quả đào.

Ai cũng nói Lưu Huyền Đức giỏi khóc, chưa nói trước kia nước mắt hẳn rơi có thật hay không, nhưng hôm nay hẳn rất đau lòng, Quan Vũ ở bên nhìn Lưu Bị, trong lòng cũng không dễ chịu.

Nỗi khổ của huynh trưởng, người khác không biết chứ Quan Vũ không biết sao được, quân công hiển hách thành tiểu lại huyện thành. Từ người đứng đầu một huyện biến thành loạn đảng, nhà tan cửa nát, chìm nổi mười mấy năm, chưa xót trong đó, Quan Vũ ở bên thấy hết.

Đại ca sống chẳng dễ dàng gì.

- Ca ca, đừng đau khổ nữa. Lư công đi rồi, nhưng chúng ta còn phải sống tiếp.

344. Chương 345: Đêm Ở Từ Châu

Nghe Quan Vũ nói, Lưu Bị mới mở mắt ra:

- Ta từng hận Lư sư thấu xương, hận ông ấy không thức thời, tuyệt tình. Nhưng giờ nhớ lại, nếu Lư sư vô tình như thế, khi xưa ta nương tựa Bá Khuê, ông ấy nói một câu chúng ta sẽ sống không bằng chết. Thậm chí chuyện Ung Khâu, Lư sư cũng ra sức che dấu cho ta, nếu không huynh đệ ta làm sao sống được tới ngày nay?

Quan Vũ thở dài, tuy chưa hẳn đồng ý với lời Lưu Bị, nhưng phải thừa nhận đó là sự thực.

Lư Thực thu Đồng gia tử làm học sinh, e là một giao dịch vì che dấu cho Lưu Bị, nhất định là thế.

Không biết rằng, Lư Thực không biết Lưu Bị tham gia sự kiện Ung Châu, có điều ông ta đúng là đã cầu xin Đồng Phi, mà Đồng Phi cũng luôn che dấu cho Lưu Bị. Nếu chẳng phải Viên Ngỗi nói ra, có lẽ cả đời Lư Thực cũng không biết.

Quan Vũ lại nói:

- Ca ca, nay huynh đệ ta càng phải trù mưu tính kế cẩn thận mới được. Đồng gia tử dùng mấy năm bình định Tây Vực, đánh tan Hung Nô, chiếm cứ Quan Trung, đã thành thế. Nếu chúng ta vẫn như vậy, chỉ e cả đời không thể tìm y báo thù cho Tam đệ.

Lưu Bị nghe thế tỉnh lại, kiêu hùng được hậu thế nhận định là thủy tổ Hậu Hắc Học, trải qua vô số kiếp nạn, có tâm trí kiên cường không ai sánh bằng, lời Quan Vũ làm hẳn phần chấn lại từ trong bi thương.

Đúng, thù không thể không báo. Chuyện gấp hiện nay là phải nắm giữ thực lực, không thể gửi gắm dưới trướng người ta được nữa.

- Bái quốc vương Lưu Tuyền nay là nhạc phụ của ta, nói ra ta cũng có gốc lập thân rồi. Chỉ là Bái quốc không đủ để kháng cự binh mã Tào Tháo, vả lại nằm ở nơi tứ chiến, không thích hợp cho chúng ta phát triển.

Lưu Tuyền là Hán thất tông thân, trên lịch sử không ai biết, thậm chí không xuất hiện trong sử ký, không có dã tâm, không có tài năng, chỉ thích mỹ tửu và rượu ngon.

Trước kia Đào Khiêm tặng Bái huyện cho Lưu Bị là muốn hấn làm tốt thí, không ngờ Lưu Bị tới Tiểu Bái lại vô cùng thân thiết với Lưu Tuyền. Lưu Tuyền luận bối phận là thúc thúc của Hán Linh đế, đã hơn 60, phi tần đông đúc, không có con nối dõi. Có điều Lưu Tuyền có một nữ nhi tên Lưu Yên, tuổi 24, không phải xinh đẹp lắm, song rất hiền thực.

Lưu Bị chính là trượng phu của Lưu Yên.

Tục ngữ nói rất hay, tái ông thất mã, sao biết không phải là phúc.

Lưu Bị mất một Cam phu nhân, lỡ một Mi phu nhân, nhưng bất ngờ có được thân phận hoàng thân quốc thích.

Lưu Tuyền thấy Lưu Bị ba mươi mấy tuổi rồi mà không có thê thiếp thì lấy làm lạ, ông già này cũng là người nhiệt tình, đồng thời cũng hiểu, muốn tiếp tục tiêu dao khoái lạc thì phải dựa vào Lưu Bị.

Lưu Bị thiếu danh tiếng, nhưng có binh mã trong tay, Lưu Tuyền không có thực lực, nhưng có cái danh hoàng thất tông thân.

Hỏi ra, Lưu Bị không nói tới hấn đã kết hôn, mà nói “quốc gia chưa yên ổn, đại trượng phu sao có thể nghĩ tới chuyện vợ con”, làm Lưu Tuyền kích động vô cùng, lập tức gả con gái cho Lưu Bị.

- Huyền Đức, ta có một con gái, ở góa nhiều năm, tuy không xinh đẹp lắm, nhưng hiền lương thực đức. Ta muốn gả nó cho người, sau này này thành người một nhà. Không biết có đồng ý không?

Theo quy củ thời Hán, cùng tộc không thể lấy nhau, Lưu Bị tuy họ Lưu, nhưng không phải là Hán thất tông thân như lịch sử nói, dù đúng thì hấn cũng chẳng lấy được chứng cứ. Cưới con gái Lưu Tuyền, ít nhất rửa được cái tiếng phản tặc, chính là thứ Lưu Bị cần.

Tới tuổi Lưu Bị, vợ có đẹp hay không đã không quan trọng nữa, quan trọng là giúp ích cho sự nghiệp của mình, phẩm hạnh đoan trang là đã đủ, huống hồ còn là hoàng thất tông thân.

Lưu Yên là nữ nhân rất thiện lương, gả cho Lưu Bị rồi càng tuân theo lời dạy của (Nữ Thuần). Quan Vũ rất tôn kính vị đại tẩu mới này, trong mắt hấn, Lưu Yên mang tới cho Lưu Bị một tương lai tươi sáng.

- Ý ca ca là?

- Ta muốn lấy Nhữ Nam, mưu đồ Thọ Xuân, Nhị đệ thấy sao?

Nhữ Nam là thành của Dự Châu, có thể từ đó qua Hoài Thủy chiếm Thọ Xuân, thế lực mở rộng tới Cửu Giang, từ góc độ chiến lược mà nói, đó là mảnh đất cực kỳ phì nhiêu, rất có lợi cho Lưu Bị.

Nhưng hiện Dương Châu đang đánh nhau ác liệt, Tôn Sách chiếm được Hội Kê, thế lực tăng mạnh, nếu nuốt miếng thịt béo này, chỉ e không trôi. Huống hồ Cửu Giang tuy tốt, nhưng chưa chắc đã yên ổn, còn có một Lưu Biền đang nhìn chằm chằm vào.

- Ca ca, vì sao chúng ta không lấy Hạ Phì, chiếm Từ Châu?

Quan Vũ hỏi:

- Đào Khiêm là hạng vô năng chỉ tham hư danh, ném chúng ta ở Bái quốc là để bán mạng cho lão, điều này ngay Tự Học cũng nhìn ra. Bắn vào cái gì mà lão chiếm cứ mảnh đất Từ Châu này?

Lưu Bị trầm mặc chốc lát:

- Ta há chẳng biết Đào Khiêm đang lợi dụng chúng ta? Chỉ là chiếm được Từ Châu, chúng ta chẳng gì đã đứng vững. Đệ nói Thọ Xuân là vùng tứ chiến, Từ Châu chẳng lẽ không phải. Huống hồ chúng ta lưu lạc nhiều năm mới có được chút thanh danh, nếu cướp Từ Châu sẽ không thoát được miệng lưỡi người đời.

Quan Vũ im lặng, mười mấy năm qua, hắn đã lĩnh giáo lợi ích của thanh danh. Cứ nhìn chư hầu Quan Đông, có ai không vất óc kiếm thanh danh, chiếm cứ đại nghĩa phát triển thực lực.

Bất kể là Viên Thiệu hay Tào Tháo, thậm chí董卓 Phi có thù không đội trời chung với họ khi lưu vong Tây Vực vẫn mang theo phé để Lưu Bị.

Đó là đại nghĩa, đó là thanh danh.

Quan Vũ trầm ngâm:

- Đại ca, hay là chúng ta thỉnh giáo Mã tiên sinh?

Mã tiên sinh tên Lãng, tự Bá Đạt. Khi Táo Tháo dấy binh tấn công, Quan Vũ bị Hổ báo kỵ tập kích, liều chết yểm hộ Lưu Bị vào thành, bản thân trọng thương bỏ chạy, tới một nơi tên là Bồ Cô.

Bồ Cô nằm ở phía tây Hạ Phì 50 dặm, ở đó Quan Vũ gặp một người chính là Mã Lãng.

Ở Mã gia tĩnh dưỡng ba mươi ngày, khi nhân hạ nói chuyện với Mã Lãng, phát hiện ra người này bác học đa tài, cực có tài năng, nghe nói Mã Lãng còn có một đệ đệ đang ở Thủy Kính sơn trang cầu học, tên là Mã Ý.

Quan Vũ khỏe rồi, từng mời Mã Lãng tới dưới trướng Lưu Bị, nhưng Mã Lãng từ chối, Đào Khiêm ném Lưu Bị tái Bái Quốc, Lưu Bị cùng Quan Vũ tới Bồ Cô tìm Mã Lãng, nhưng vẫn bị từ chối.

Tới tận khi Lưu Bị cưới Lưu Yên, thành con rể Lưu Tuyên, lại tới Bồ Cô, Mã Lãng mới đồng ý xuống núi.

Trong chuyện này, cũng liên quan tới thanh danh, cho dù trước kia có phải Mã Lãng không đồng ý thật, song cái tiếng phản tặc đủ khiến hắn dừng bước.

- Đúng nên như thế.

Lưu Bị sáng mắt lên, định cùng Quan Vũ tìm Mã Lãng trao đổi.

Đúng lúc này có thân binh vào báo cáo:

- Chủ công, Mi tiên sinh phái người tới cầu kiến.

Quan Vũ hừ một tiếng, hắn không thích người Mi gia, một là Mi gia xuất thân thương cổ, hai là chuyện Mi Trinh đào hôn.

Nhưng Lưu Bị chẳng bận tâm, với hắn, Mi Trúc có công giúp đỡ, lại còn không ít. Nếu chẳng có Mi Trúc, hắn không có thành tựu hôm nay, tính Quan Vũ thì hắn quá rõ, không nói ra, bảo thân binh:

- Mau mau mời vào.

Rồi bảo Quan Vũ:

- Nhị đệ vất vả một chuyến đi mời Bá Đạt tiên sinh? Mi tiên sinh phái người tới lúc này nhất định có chuyện rất quan trọng, ta đi tiếp. Sau đó chúng ta cùng trao đổi với Bá Đạt tiên sinh.

Quan Vũ gật đầu, sải bước ra ngoài quân trướng.

Thân binh dẫn một người cao hơn tám xích, mặc võ phục màu đen, đi vào thi lễ với Lưu Bị:

- Mi Long tham kiến Huyền Đức công.

- A, là Thập Nhị huynh đệ ...

Lưu Bị nở nụ cười ấm áp, đi tới nắm tay Mi Long:

- Đã lâu rồi không gặp, Bị thật nhớ lắm, hôm nay sao lại rảnh chạy tới chỗ ta, có chuyện phải không?

Lưu Bị rất thích Mi Long, chẳng những làm việc thận trọng, võ công lại cao cường, từng luận võ với Quan Vũ, đánh ba mươi hồi bất phân thắng bại.

Đương nhiên Quan Vũ không dốc toàn lực, dù là thế đủ để Lưu Bị đánh giá cao hẳn.

Mi Long chấp tay nói:

- Huyền Đức công dừng khách khí như thế, hôm nay tiểu nhân tới là có thư của chủ nhân.

Nói rồi lấy một con dao bên hông ra, rạch để giầy lấy ra một lá thư.

Lưu Bị không ngại bẩn, nhận lấy phong thư, ghé vào ánh nến xem thật kỹ, sắc mặt mỗi lúc một khó coi, lát sau đem thư đốt đi:

- Điều Mi công nói ...

- Tuyệt đối chính xác.

Mi Long tiếp lời:

- Thời gian qua châu mục đại nhân tụ tập với đám đại tộc Tào Bào, mấy ngày trước Hán Du tiên sinh ở Quảng Lăng phái người tới, bí mật thương lượng với châu mục đại nhân rất lâu. Chủ nhân tiểu nhân vì thân phận không thể thăm dò rõ. Lần này Châu Mục đại nhân lấy cớ tế Lư công mời ngài, ý không có ý đồ tốt.

Lưu Bị hít một hơi khí lạnh.

- Còn nữa, chủ nhân phát hiện trong thành điều binh khiến tướng rất lạ, mong Huyền Đức công cẩn thận.

- Thập Nhị huynh đệ, đa tạ hôm nay tới đưa thư. Có điều chuyện này không tầm thường, ta cần suy nghĩ cẩn thận. Hay là người sang trưởng bên đời chốc lát? Ta và nhị đệ thương lượng xong sẽ cho đáp án.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

Mi Long nói xong đứng dậy đi ra ngoài trước, vừa vặn gặp phải Quan Vũ, Quan Vũ hừ lạnh một tiếng, Mi Long cung kính khom lưng nhường đường, khéo mắt liếc nhìn thanh niên bên cạnh Quan Vũ.

Người đó tuổi chừng 28,29 mặt như ngọc, mắt tựa sao, cằm để râu ba chỏm, rất nho nhã. Có điều đôi mắt trầm tĩnh thâm thúy, vừa chạm vào ánh mắt Mi Long đã như nhìn thấu nội tâm người ta.

Mi Long giật mình, có điều mặt vẫn rất trầm ổn.

Thanh niên văn sĩ đó chỉ nhìn Mi Long một cái, cũng không hỏi tên, cùng Quan Vũ sóng vai đi vào đại trước.

Bốn thân vệ đứng chắn ngang cửa, Mi Long không ở lại, theo một thân vệ sang trước bên nghỉ ngơi, đám thân vệ đó có tên là Bạch Nhi là nhân mã do đích thân TỰ HỌC huấn luyện ra.

TỰ HỌC hiện giờ Lưu Bị bảo sao nghe vậy, lời nhắc nhở của cha hẳn TỰ THỤ đã vút ra sau đầu, mặc dù mỗi tháng vẫn viễn thư cho Viên Thiệu, mật báo hành động của Lưu Bị cho Viên Thiệu, nhưng trong thư đều nói tốt cho Lưu Bị. Đặc Biệt sau khi Lưu Bị thành con rể Lưu Tuyên, TỰ HỌC càng đánh giá cao hơn không ít.

Trước kia xuất chinh TỰ HỌC là chủ tướng, nhưng nay cam nguyện làm phó cho Lưu Bị, trong lòng còn mơ hồ coi Lưu Bị là chủ công.

Cho nên hai chữ thanh danh đúng là khó nắm bắt.

Lưu Bị nói:

- Bá Đạt tiên sinh, mời tiên sinh tới đây thật ngại quá. Bị vốn định tự đi thỉnh giáo tiên sinh, vừa vặn xảy ra một chuyện, cho nên .. Tiên sinh chớ trách, Bị hiện giờ ...

Lời chưa nói hết trong lòng thấy đau đớn.

Lưu Bị ta từ khi xuất đạo tới nay, trải qua vô số gặp gỡ, nhưng luôn chân thành đối đãi với người, vì sao ông trời đối xử với ta như thế? Nước mắt không ngăn được, lăn lăn rơi xuống.

Quan Quan giật mình:

- Đại ca, có chuyện gì?

- Ta...

Lưu Bị nghẹn ngào không nói lên lời.

Mã Lãng thở dài:

- Huyền Đức công, phải chăng lão già Đào Khiêm định ra tay với ngài?

Lưu Bị khiếp hãi ngẩng đầu lên.

Mã Lãng mặt trầm tĩnh như giếng sâu, nhẹ nhàng nói:

- Huyền Đức công chớ sợ, chuyện này thực ra không khó suy đoán, nay ngài ở Bái Quốc đặc thế, còn có danh hoàng thân quốc thích. Nhị tướng dưới tay vô dụng hơn người, lại có Tự Công tinh thông binh sự. Ha ha ha, nếu ta Đào Khiêm cũng nổi sát cơ với Huyền Đức công.

- Bá Đạt tiên sinh, xin chỉ giáo.

- Huyền Đức công, hiện chuyện rõ ràng rồi, nói gì tới chỉ giáo? Hoặc là ngài đoạt Từ Châu, hoặc là ngài bị Đào Khiêm giết chết. Cho dù ngài thoát được hôm nay, chỉ cần Đào Khiêm liên thủ với Tào Tháo, vẫn có thể diệt trừ ngài. Tào Mạnh Đức là loạn thế kiêu hùng, ngài chặn đường tới Từ Châu của hần, hần không tha cho ngài.

Lưu Bị không nhịn được hỏi:

- Chẳng lẽ Đào Khiêm không sợ?

- Đào Khiêm thì có bản lĩnh gì? Để lão ta chống đỡ, sớm muộn cũng bị Tào Tháo tiêu diệt, lão già đó chẳng qua là nắm xương khô mà thôi. Nay Đổng gia tặc đã chiếm Tây Vực, Tào Tháo muốn đối phó trước tiên, không phải là Từ Châu, mà là Quan Trung. Ngài ở sau lưng hần, sẽ thành đại họa. Nếu ta là Tào Tháo, sẽ cùng Đào Khiêm liên thủ giết ngài.

Lưu Bị trầm mặc, điều Mã Lãng nói rất có lý.

Đào Khiêm già rồi, không tạo thành uy hiếp với Tào Tháo, so với giết lão, chẳng bằng để lại còn có thể ngăn cản Giang Đông.

Mã Lãng nói tiếp:

- Ta có ba kế, có thể cho Huyền Đức công lựa chọn.

- Nguyên nghe kỹ hơn.

- Thượng sách, Huyền Đức công mà Mi gia quan hệ mật thiết, Mi Trúc là người có kiến thức, có thể nhân lúc ban đêm, Đào Khiêm không phòng bị, liên hợp với Mi Trúc đi trước một bước giết lão đoạt Từ Châu.

Lưu Bị nhíu mày:

- Đào Khiêm giết ta chẳng qua mới là kế hoạch mà thôi, lão ta ở Từ Châu nhiều năm khá có danh vọng. Lỗ mông hành động, không có đại nghĩa, e là không hay.

Mã Lãng cười:

- Trung sách là, mai tể diện Lư công, ngài có thể dẫn hai tướng vào thành, trước lộ rõ thân phận hoàng thân quốc thích, sau nói rõ là học sinh của Lư công. Khi Đào Khiêm ra tay, ngài có thể bắt giặc bắt vua trước. Cho phép Mi gia chém giết cướp bóc đại tặc thân với Đào Khiêm, như thế Từ Châu lọt vào tay ngài, lại có thể hưng binh đánh Quảng Lăng, tiến vào Giang Đông.

- Kế này ...

Lưu Bị vẫn chưa quyết định:

- Lãng còn có hạ sách, Huyền Đức công ngay trong đêm trở về Bái quốc, điều động binh mã, công chiếm Nhữ Nam. Chỉ là như thế Huyền Đức công khó tránh khỏi phải giao phong chính diện với Tào Tháo, kết quả khó dự liệu.

- Thượng sách không có đại nghĩa, hạ sách không nắm chắc. Chỉ có trung sách, song cướp Từ Châu chẳng phải vẫn giao thủ với Tôn Sách và Tào tháo thay sao?

- Huyền Đức công, sau khi Từ Châu lọt vào tay ngài, e Tào Tháo cũng sẽ không giao phong. Dù sao hẳn phải đối đầu với đại địch là Đông gia tặc từ Quang Trung và Viên Thiệu từ Ký Châu. Chỉ cần ngài bày tỏ đủ thành ý, Tào Tháo sẽ không quá cứng rắn, nếu không hẳn sẽ phải đối diện với ba mặt giáp kích.

Mã Lãng điềm tĩnh nói:

- Vậy phía Tôn Sách?

Mã Lãng cười to:

- Tôn Bá Phù chẳng qua là đứa con nít, nhìn thì thế lớn, nhưng không đủ uy hiếp. Huyền Đức công có thể gửi thư cho Kinh Châu mục Lưu Biểu, Lãng có một lời, nếu Huyền Đức công muốn đứng chân ở Từ Châu, nên học theo Đông gia tặc, hiểu đạo tiến lui, sinh tồn trong khe hở, đợi thời cơ chín muồi, cất một tiếng hót oanh động.

Lưu Bị nghe lời này mừng rỡ đứng dậy thi lễ thật sâu.

Mã Lãng cũng đứng dậy đáp lễ:

- Ta biết Huyền Đức công có chí lớn, Lãng có nỗi khổ trong lòng, lời nên nói đã nói rồi. Ngài dùng thế nào thì tự định đoạt, Lãng sẽ bàng quan xem Huyền Đức công thi triển đại tài.

Ý tứ của câu này rất rõ ràng, các hạ lòng cao xa, nhưng ta hiện chưa thể nhận ngài làm chủ công, vì ta chưa thấy bản lĩnh thực sự của ngài.

Chuyện nên làm ta đã làm, giờ phải xem bản lĩnh của ngài.

Nếu ngài làm được, ta nhận ngài làm chủ, nếu không làm được đừng trách ta, đó là vấn đề của ngài.

Quân chọn thần, thần cũng chọn chọn quân.

Những lời này về sau có lẽ là tư tưởng đại nghịch bất đạo, nhưng ở thời đại này là chuyện quá sức bình thường.

Lưu Bị tràn trề tự tin.

Đúng thế Bá Đạt tiên sinh đã làm hết chuyện cần làm rồi, nếu Huyền Đức ta dưới tình huống này còn không vươn lên nổi, không bằng về nhà với vợ con, tìm một khe núi, ít nhất có thể sống bình an cả đời.

Cho nên ta nhất định phải thành công.

Lưu Bị nắm chặt tay:

- Tiên sinh yên tâm, Bị sẽ dốc toàn lực.

345. Chương 346: Chuyện Xưa Tái Hiện

Tháng mười tuyết nhỏ.

Lúc này thời tiết lạnh dần, Quan Trung bắt đầu có tuyết rơi, mặc dù lượng tuyết không nhiều, nhưng đã xuất hiện hiện tượng đóng băng, ở phía bắc như Sóc Phương, còn có một trận bão tuyết.

Có điều lúc này Hạ Phi thời tiết không tệ.

Trong phủ nha Đào Khiêm bày linh đường Lư Thực, đợi Lưu Bị tới phúng điếu. Ông ta biết Lưu Bị là học sinh của Lư Thực, cũng biết ít nhiều những việc làm của Lưu Bị năm xưa, càng ngày Đào Khiêm càng thêm cổ kị Lưu Bị.

Kể này quá giỏi mua chuộc lòng người, trước kia không có danh tiếng gì còn không chế được, không ngờ lại thành con rể Lưu Tuyên, như thế Lưu Bị thành hoàng thân quốc thích thực sự, Đào Khiêm bắt đầu lo lắng.

Lưu Huyền Đức tuyệt không phải hạng cam chịu ở dưới người khác.

Mà lúc này Trần Khuê Quảng Lăng phái người đưa thư tới cũng mơ hồ biểu thị lo lắng về Lưu Bị.

Trên lịch sử vị danh sĩ Từ Châu vốn rất thân với Lưu Bị nay như biến thành con người khác, nguyên nhân Lưu Bị trên lịch sử bất kể dùng thủ đoạn gì, tóm lại là có được thân phận hoàng thúc. Mà hiện giờ có lẽ vì sự xuất hiện của Đồng Phi cái thân phận này căn bản không xuất hiện, ngược lại còn thành phản tặc, lại tham dự ám sát Hán đế, Trần Khuê rất không thích người này.

Trần gia Quảng Lăng là đại tộc thực sự, nghe nói còn có quan hệ với Trần Bình đầu thời Hán. Sự thực có phải như vậy không thì có ma mới biết! Dù sao một người ở Dương Vũ, một người ở Quảng Lăng, cách nhau mười vạn tám ngàn dặm.

À, quay về câu chuyện của chúng ta.

Lời nhắc nhở của Trần Khuê ở mức độ nào đó khiến Đào Khiêm sinh ảo giác, càng khiến ông ta hạ quyết tâm, không cần biết Trần Khuê có trung thành với mình không, nhưng một điểm rõ ràng, hấn ủng hộ mình giết Lưu Bị.

Đối với Đào Khiêm mà nói, thế là đủ rồi.

- Hiền Tiên, chuẩn bị xong cả chưa?

Đào Khiêm chẳng quay đầu lại, khẽ hỏi, Hiền Tiên là tên chữ của Tào Báo.

- Chủ công yên tâm, chuẩn bị xong cả rồi, chỉ cần chủ công ném chén làm hiệu lệnh, 500 đao thủ phủ sẽ xông vào. Lưu Bị có ba đầu sáu tay cũng đừng mong sống nổi. Chủ công, chuyện tiểu nữ và Đại công tử, người xem ...

Tào Báo có một con gái tên là Tào Dĩnh, tuổi 16, hoa dung nguyệt mạo. Trưởng tử Đào Khiêm là Đào Thương đã trên 20. Tào Báo muốn nhân cơ hội này kết thông gia với Đào Khiêm, sau này Tào gia ở Từ Châu có địa vị chắc chắn, không ai bì kịp.

Đào Khiêm nhú mày, không được vui lắm, Tên Tào Hiền Tiên này đúng là phiền nhiễu, lúc nào rồi còn lái nhải chuyện vợ vấn này?

- Hiền Tiên, chuyện này đợi giải quyết Lưu Bị xong hãy nói.

- Vâng.

Tào Báo không nói, nhưng trong lòng biết Đào Khiêm đã chấp nhận hôn sự này, ha, như thế ở Hạ Phi ai địch nổi Tào gia? Ừ, còn tên Mi Trúc nhiều lần khiến ta mất mặt, nhất định cho hấn biết tay. Nếu như hấn gả cô em gái như hoa như ngọc của hấn ỉnh, nói không chừng mình tha cho hấn một mạng.

Đang suy nghĩ lan man thì có người hô:

- Con rể Bái quốc vương, học sinh Lư công, Lưu Bị tới bái điếu ân sư.

Chỉ một câu này làm sắc mặt Đào Khiêm đại biến.

Gác cửa hô theo danh thiếp Lưu Bị đưa lên, trước kia Lưu Bị chưa bao giờ rêu rao như thế.

Hấn có ý gì, chẳng lẽ hấn đã nhìn ra điều gì? Đào Khiêm nhìn sang Tào Báo, nhưng Tào Báo mặt đầy hoang mang.

Lúc này Lưu Bị mặc đồ hiếu trắng tinh đã tiến vào nghi môn, cách linh đường hơn mười trượng, quỳ sụp xuống đất, dùng đầu gối bò tới, đồng thời nước mắt trào nha như suối:

- Ân sư ơi, ân sư ... Học sinh khấu đầu với người.

Lưu Bị nhìn bài vị Lư Thực khóc sụt sùi, làm người ta thương tâm, nghe mà rơi lệ.

Đào Khiêm tới đỡ Lưu Bị dậy:

- Huyền Đức mau đứng dậy, Lư công qua đời là tổn thất lớn của Đại Hán chúng ta, tiếc rằng linh cữu Lư công không ở đây, Khiêm chỉ có thể bày linh đường thế này để diếu niệm Lư công. Mong Huyền Đức kiềm chế bi thương.

Thuận thế nhìn sau lưng Lưu Bị, Đào Khiêm thở phào, Lưu Bị chỉ mang theo Quan Vũ cùng 20 thân tùy, hơn nữa không có vũ khí.

Đào Khiêm nắm tay Lưu Bị hàn huyên, liếc nhìn Tào Báo, thấy hấn gật đầu.

Đào Khiêm lệnh người mang rượu tới, lui về sau hai bước:

- Huyền Đức, mấy năm qua nhờ có người mà Từ Châu mới được bình an, Đào mỗ kính Huyền Đức một chén, uống xong chén này mong Huyền Đức nể mặt Lư công mà tận tâm nhiều hơn.

Lưu Bị cũng nâng chén mời lại.

Đào Khiêm uống cạn chén, thuận thế lại lui thêm vài bước nữa, thỉnh thoảng ném mạnh chén xuống đất.

Chén rượu vỡ tan.

Nhưng cùng lúc Đào Khiêm ném vỡ chén, Lưu Bị bước nhanh tới trước mặt ông ta, trong tay xuất hiện một thanh Ngưu tiêm đao chính tông Tây Vực, lưỡi đao sắc lạnh, tóm ngay lấy tay Đào Khiêm.

Tào Báo phản ứng rất nhanh, cheng một cái rút bảo kiếm ra.

Nhưng hấn có nhanh cũng sao nhanh được bằng Quan Công? Bảo kiếm dưới sườn rời vỏ, sải bước đi tới chém ngã Tào Báo, đồng thời 20 tinh binh Bạch Nhĩ rút binh khí dưới đồ cũng tề ra.

Đám đao thủ phủ xông vào thấy Lưu Bị bắt được Đào Khiêm thì sững sờ không biết phải làm sao.

Lưu Bị lớn tiếng nói:

- Đào Từ Châu, ông muốn giết ta cứ nói một tiếng, vì sao lại làm chuyện này ở đại lễ tế bái ân sư của ta. Bị từ khi tới Từ Châu, tự nhận làm việc tận tụy, chưa từng có hành động nào vượt giới hạn, ông làm thế coi Bị là gì? Coi ân sư là gì? Coi Bái quốc vương diện hạ là gì? Ông muốn tạo phản à?

Đó gọi là nói trước đoạt thế, bất kể tình hình thế nào, cứ chụp mũ cái đã.

Chiều này học từ Đồng Phi, năm xưa Đồng Phi chẳng phải như thế à, chụp luôn cho Lưu Bị cái danh phản tặc.

Không ít người chính tai nghe thấy Lưu Bị báo danh, càng tận mắt nhìn thấy 500 đao thủ phủ từ nội đường xông ra, giờ đao không biết lào thế nào.

Tất cả đồng loạt nhìn cả sang Đào Khiêm, chỉ thấy ông ta đỏ mặt tía tai, không biết đáp ra sao, chẳng thể trách, không phải ông ta không muốn đáp mà là đáp không nổi. Lưu Bị hay dở gì cũng xuất thân quân ngũ, nhiều năm khổ luyện, tuy võ nghệ không bằng Quan Công, nhưng sức lực của hấn, không phải một ông già bảy tám chục tuổi đầu như Đào Khiêm kháng cự nổi.

- Bị hôm nay phụng lệnh Bái quốc vương giết gian tà, Đào Khiêm lão tặc, âm mưu tạo phản, tội đáng chết.

Dứt lời đao đâm xuyên ngực Đào Khiêm, xoáy một cái, chỉ nghe Đào Khiêm kêu thảm một tiếng, chết tại chỗ. Lưu Bị móc tim Đào Khiêm, đi tới trước linh đường Lư Thực khóc lớn:

- Ân sư, học sinh phụ sự kỳ vọng của người, nhưng Bị một lòng trung thành, trước sau như một. Nay giết gian tà, xin Bái quốc vương năm giữ Từ Châu, vì giang sơn Đại Hán, trọng chấn xã tắc. Nếu làm trái lời thề trời chu đất diệt, người tru di.

Lời thề này phải nói là rất nặng, làm người ta nhiệt huyết sục sôi,

Lúc này Mi Long toàn thân là máu, đi vào phủ nha:

- Phụng lệnh Huyền Đức công, chủ nhân nhà ta đã chém chết dư nghiệt Đào tặc, lệnh tiểu nhân tới bảo vệ Huyền Đức công.

Lưu Bị đi ra ngoài linh đường, mặt còn chưa khô nước mắt, quát:

- Phụng lệnh Bái quốc vương, cả nhà họ Đào phải chém, chỉ giết thủ ác, hùa theo không truy cứu.

Đám đao thủ phủ nghe thế bỏ hết binh khi tới.

Cùng lúc ấy Mi Trúc đã mở cửa thành, thả cho binh mã Lưu Bị vào trong, theo phân phó trước đó, quân dung nghiêm trang, tinh kỳ rợp bóng, nhanh chóng khống chế các cửa thành, tuy làm người ta khấn trương, nhưng gọn gàng đâu ra đấy.

Hành động của Lưu Bị nói trắng ra là mượn danh Bái quốc công khống chế Từ Châu, với cái tính lười nhác của Lưu Tuyên, bảo ông ta ra vất vả đúng là không có khả năng.

Lưu Bị an bài xong mọi việc, nói với Mi Trúc:

- Từ Trọng, ta có chuyện muốn nhờ, mong người đi một chuyến.

Mi Trúc nhận lệnh đi ngay, Lưu Bị thở phào;

- Vân Trường, đệ lĩnh quân xuất binh Quảng Lăng, sau đó chiếm Cửu Giang. Nay trong tay ta nhân thủ thiếu thốn, phải ở lại Bái quốc, đề phòng binh mã Tào Tháo. Cho nên chỉ có cách phiên đệ vất vả, đệ tính tình cao ngạo, không giỏi giao tiếp. Vì thế cần trầm ổn, dùng lễ đãi hiền sĩ, hãy nghĩ tới những khổ sở chúng ta phải chịu những năm qua.

Nếu đổi lại là người khác nói câu này Quan Nhị Gia đã tát cho lẹch mặt rồi, nhưng với Lưu Bị, hẳn tuyệt đối bảo sao nghe vậy, cung kính tiếp ấn soái:

- Ca ca yên tâm, đệ sẽ không làm ca ca thất vọng.

346. Chương 347: Phá Trường An

Quan Trung tuyệt rất to.

Qua một trận tuyết lớn, tám trăm dặm Tầm Xuyên phủ một màu trắng, đẹp vô cùng.

Cổ đô Trường An, lấy ý từ câu “Trường trì cửu an”, được xây dựng trên cơ sở Hàm Dương thời Tần.

Sử Ký có ghi: Hán Trường An, Tần Hàm Dương dã. Từ thời Tần Huệ Vương, Hàm Dương không ngừng mở rộng về phía nam, ở bờ nam Vị Hà xây dựng những kiến trúc Hưng Nhạc cung, Cam Tuyền cung, A Phòng cung. Hán tổ Lưu Bang được thiên hạ dựng đô ở Trường An, đem Hưng Nhạc cung đổi thành Trường Nhạc cung, trên cơ sở Chương Đài thời Tần xây dựng Vị Ương cung, coi như một loại kế thừa thời Tần.

Tường thành Trường An dài tổng cộng 62 dặm, mỗi mặt tường thành tổng cộng có ba cổng, tổng cộng 12 cổng.

Từ khi Vương Mãng soán vị, Hán Quang Vũ hưng Hán, Trường An là Tây đô sớm đã bị che lấp bởi sự phồn hoa của Đông đô Lạc Dương.

Lý Giác Quách Tử không giỏi quản lý, làm tòa cổ thành lớn càng thêm rách nát.

Tuyết lớn đổ xuống thành Trường An, chiến sự các nơi ở Quan Trung lần lượt kết thúc, chỉ còn lại một tòa cô thành.

Đồng Phi không vội đánh Trường An.

Tuy nói Trường An rách nát, nhưng dù sao nó cũng là đô thành Hán thất, tường thành của nó kiên cố, không phải dễ công phá, nên Đồng Phi áp dụng sách lược vây mà không công.

Qua một ngày, Quách Tỷ tại Trường An khó sống thêm một ngày.

Bảo thù không nhất định đơn giản là giết người, mà hành hạ, cho hắn mỗi ngày sống trong sợ hãi, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, mỗi người bên cạnh đều có thể giết hắn, tư vị đó còn khó chịu hơn cái chết.

Đồng Phi lập soái phủ ở Võ Công huyện.

Đường đường là Võ Công hầu mà không có phong ấp của mình, nói ra khó tránh khỏi làm người ta chê cười. Võ Công sát Trường An, vừa vặn dùng làm nơi đốc chiến. Quân nhu lương thảo từ Tây Vực không ngừng chảy vào Quan Trung, không chỉ giải quyết vấn đề lương thảo của Hán An quân, mà còn giải quyết vấn đề nạn dân do chiến loạn liên miên tạo thành.

Đồng Phi đang đợi một người, y hi vọng Lưu Thực tận mắt nhìn thấy y đánh chiếm Trường An.

Là an ủi cũng được, là lý tưởng cũng thế, bất kể nói thế nào, quay về Trường An coi như dấu hiệu phục hưng Hán thất.

Võ Công hầu phủ nằm phía tây bắc Võ Công huyện, đây vốn là trạch viện của một thế tộc đương địa, có điều khi đoạt được Võ Công huyện, Đồng Phi trực tiếp lệnh người tiêu diệt thế tộc đó. Thực tế một đường từ Võ Uy tới đây, sách lược Hán An quân chấp hành là hủy diệt thế tộc Quan Trung.

Dù sao thế tộc Quan Trung không có một nhà nào thân Đồng, nghi môn càng lớn, nói rõ các người càng gần gũi với Lý Quách, vậy chính là kẻ thù của Đồng gia, giữ các người có tác dụng gì?

Người đọc sách? Giữ lại đã, tương lai ắt có người đối phó với bọn chúng, trong kế hoạch của Giả Hủ, thanh trừng thế tộc Quan Trung chiếm cứ một bộ phận lớn.

Trong đại sảnh lò than cháy bùng bùng, ấm áp vô cùng.

Đồng Phi ngồi ở chính giữa, bên trái là Diễm Vi, tiếp theo đó là Hoàng Trung, Thành Nghĩa, Văn Sính. Bên phải là mưu sĩ, Từ Thứ, Giả Mục, Diêm Phốc, Tưởng Cán, Thạch Thao, Pháp Chính.

Đám Lý Nho vì phải xử lý sự vụ Tây Vực nên không tới, trong đại sảnh đại đa số là mưu thần.

Đồng Phi đặt thư xuống, ngẩng đầu lên:

- Mọi người, Mã Lãng là ai, vì sao ta chưa từng nghe tới cái tên này?

Tất cả mọi người đều lộ vẻ hoang mang, đúng là cái tên rất xa lạ, chưa ai nghe nói qua.

Từ Thứ lên tiếng:

- Nhìn thủ đoạn của người này, hẳn không phải là mưu sĩ bình thường, đáng lý phải có chút danh tiếng mới đúng.

- Đúng thế, người đưa kế này cho Lưu Bị, dứt khoát không phải hạng vô danh. Cao minh, để Lưu Bị lấy danh Lưu Tuyên ra mặt, một bức thư thuyết phục được Lưu Biểu suất binh Giang Hạ, kiềm chế binh mã Tôn Sách, còn chiếm được Cửu Giang.

Đồng Phi nhíu mày lắm lắm:

- Mã Lãng, Mã Bá Đạt à ...

Tưởng Càn đột nhiên nói:

- Chủ công, Càn biết một người tự Bá Đạt, nhưng người này không phải họ Mã, mà là Tư Mã, người huyện Hoàng Nông, tên Tư Mã Lãng, nếu là người này, thì có khả năng.

Đồng Phi lật mặt kia bức thư xem, rồi vội hỏi:

- Thủy Kính sơn trang có một kẻ tên Mã Ý phải không?

- Mã Ý?

Từ Thứ và Thạch Thao đều từng học ở Thủy Kính sơn trang, không biết trong đó có học sinh này.

Vẫn là Tưởng Cán lắc đầu nói:

- Theo Càn biết không có người này, có điều Tư Mã Ý là đệ đệ Tư Mã Lãng, năm nay hẳn là Mười tám tuổi, còn nhớ Bằng Thống từng nói, Thủy Kính sơn trang chỉ có mấy học sinh đáng kể, Tư Mã Ý là một trong số đó.

Mã Lãng là Tư Mã Lãng, Mã Ý là Tư Mã Ý.

Vậy thì đúng rồi, Đồng Phi không biết Tư Mã Lãng, nhưng cực rõ Tư Mã Ý, trong Tam Quốc Diễn Nghĩa đó là nhân vật duy nhất khắc chế được Gia Cát Lượng, có thể nói là kẻ đáng nể.

Có điều Tư Mã Ý này có phải là Tư Mã Ý đó không?

Đồng Phi không tin lắm, trong trí nhớ thời đầu Tư Mã Ý lạng lẽ vô danh, nhưng Tư Mã Ý trong miệng Tưởng Cán có vẻ nổi quá.

Đồng Phi ném thư vào chậu than, trầm ngâm một lúc nói:

- Các vị cho rằng tiếp theo Lưu Bị sẽ phát triển như thế nào?

Câu này hiển nhiên là hỏi các mưu thần.

Diễn Vi ở bên cạnh tự động bỏ qua lời Đồng Phi, cầm chén rượu nho, người một chén ta một chén, uống thoải mái.

Từ Thứ suy nghĩ rồi đáp:

- Theo Thứ thấy, Lưu Bị cùng Tôn Sách, Tào Tháo sẽ hòa đàm.

- Nói rõ hơn đi.

- Chủ công nghĩ mà xem, nay chúng ta chiếm cứ Quan Trung, chư hầu Quan Đông sẽ nhìn nhận việc này như thế nào?

Diễn Vi làm một ngụm rượu:

- Cái đám nhãi con đó tất nhiên là sợ sấn đấy rồi.

Mọi người nghe vậy đều cười rộ lên.

Đồng Phi cũng cười:

- Huynh trưởng, huynh cứ uống rượu đi, đừng phá ngang, Nguyên Trực nói tiếp.

Từ Thứ mỉm cười nói:

- Chư hầu Quan Đông, Lữ Bố U Châu, Viên Thiệu Ký Châu, Tào Tháo Dự Châu, và Lưu Bị ở Từ Châu, bất kể ai cũng không muốn chúng ta lớn mạnh ở Quan Trung.

Giả Mực đột nhiên xen vào:

- Nếu thêm vào Tôn Sách Giang Đông, Lưu Biểu Kinh Tương, Lưu Chương Ba Thục, vừa vặn là cách cục Chiến Quốc năm xưa. Chủ công nay chính là Tần khi xưa, Quan Đông thất thủ tất nhiên sẽ hình thành thế vây công với chúng ta.

Nghĩ cho kỹ, mọi người ngẩn cả ra, Giả Mực nói chẳng hề sai, tình huống này so với thất hùng Chiến Quốc 400 năm trước có gì khác biệt.

Khác nhau chỉ là mọi người chiếm giữ địa bản không giống, có điều đại thể tương tự.

Từ Thứ tiếp tục:

- Tình thế hiện nay, Quách Tỷ không đáng ngại, chủ công nên nghĩ là khả năng thất hùng hợp vây. Nói thực, lần này chúng ta xuất binh, quân sư dùng chữ “khéo”, nói trắng ra là nghi binh. Các quân thông qua khổ chiến, đều bị tổn thương, đặc biệt là Bối Ngôi quân, gần như tiêu hao sạch với Tào quân ở Tiêu Thành rồi.

Đúng thế, lần này tổn thất lớn nhất là Bối Ngôi quân, 800 người sau đại chiến còn nguyên vẹn chưa tới 80. Đối với Thành Nghĩa mà nói, không chỉ là đau, mà còn là sỉ nhục, hẳn tự cho rằng 800 Bối Ngôi Sĩ, đủ để kháng cự thiên binh vạn mã, không ngờ binh mã Thái Sử Từ cũng không đơn giản.

Đồng Phi đứng dậy, cầm chén rượu tới trước Thành Nghĩa:

- Lão Nghĩa, lần này định Quan Trung lấy người làm chủ công, Phi không nói những lời màu mè, chúng ta uống cạn chén này.

Cạn chén xong, Đồng Phi rót chén nữa:

- Chén này ta thay Tây Hán vương tế điện anh linh tướng sĩ trận vong.

Nói rồi rưới rượu lên đất.

- Lão Nghĩa, ta đảm bảo sẽ cho người dựng lại một đội Bối Ngôi Quân mới, không chỉ 800 người, mà là 3000 người. Dững sĩ các quân, tùy người lựa chọn, lập lại Bối Ngôi Quân cho ta, lão tử tương lai muốn thấy đại kỳ của Bối Ngôi Quân tung bay ở Quan Đông. Đừng làm ta thất vọng.

Thành Nghĩa xúc động nói:

- Nghĩa sẽ không nhục mệnh.

Đồng Phi ổn định được tâm tình của Thành Nghĩa, trong lòng ít nhiều cũng nhẹ nhõm, coi như xong một tâm sự.

Đúng là y chiếm được Quan Trung, nhưng thực tế thực lực của bản thân không hùng mạnh như người ta tưởng tượng, xuất kích bốn phía đã tiêu hao hết lực lượng.

Trận chiến Trường An cũng nên kết thúc rồi.

Nghĩ tới đó Đồng Phi quay lại chỗ ngồi, nói:

- Lưu Chương Ba Thục không đáng lo, Tô Cố mới hàng, lệnh hẳn tiếp tục trấn thủ Võ Đô, có điều binh sự Võ Đô phải đổi người, Tô Cố không đáng tin.

Rồi quay sang Hoàng Trung:

- Ta muốn lệnh Văn Sinh đi Võ Đô, lão ca ca có thể nhường người không?

Hoàng Trung cười lớn:

- Đây là chuyện tốt, ta tất nhiên đồng ý.

- Trọng Nghiệp huynh, chúng ta quen nhau đã lâu, ta không thừa lời nữa, chỉ muốn nói mặt tây nam Quan Trung nhờ vào huynh đó. Ta tính tối đa là một năm sẽ triệt Tô Cố, do huynh làm thái thú.

- Mặt tướng tuân lệnh.

Văn Sinh không biểu thị trung thành gì, nhưng từ thái độ của hắn mà xét, Đồng Phi biết mặt tây nam không phải lo nữa:

- Lão Nghĩa, vừa bảo người dựng lại Bối Ngôi quân, nhưng chuyện gấp hiện nay là phải giữ vững Hàm Cốc quan, ta sẽ lệnh người trưng binh ở Miên Trì, từ Tân An tới Hàm Cốc Quan, nhờ người phí công.

- Ti hạ thề chết tuân mệnh.

Đồng Phi nói thêm:

- Hai ngày nữa linh cữu Lư sư sẽ tới, ta đã lệnh Công Minh quay về Sóc Phương, tái bắc không lo. Hành động lần này không thể thực thi bước cuối, Lư công đã đi, nhưng trận chiến Đạn Hãn Sơn ta thay ân sư tiến hành tới cùng. Có điều Tuyển Phong không thích hợp ở lại Thụ Hàng thành nữa, ta lệnh hắn tới Quan Trung. Hạ Tề tiếp nhận Thụ Hàng thành, 18 vạn Khất Hoạt quân tiếp tục gây áp lực với Tiên Ti, thời cơ chín muồi ta sẽ đích thân tới Đạn Hãn Sơn hội chiến, mọi người chuẩn bị sẵn sàng, trong vòng mười ngày phải đoạt Trường An.

Tất cả mọi người đứng dậy dạ ran.

Đồng Phi đang định nói chuyện khác thì Võ An Quốc đi vào báo:

- Khởi bẩm chủ công, ba vị tướng quân Trương Liêu, Triệu Vân, Điền Dực đã tới ngoài Võ Công huyện ba mươi dặm, theo phân phó của chủ công, đặc biệt tới bẩm báo.

Đồng Phi kích động đứng dậy tươi cười nói:

- Truyền tướng lệnh, Cự ma sĩ rời thành mười dặm, theo ta đón tiếp.

Nhân vật được hậu thế ấn tượng nhất, yêu thích nhất trong Tam Quốc Diễn Nghĩa không phải là Tào Tháo, không phải là Lưu Bị hay Tôn Quyền mà là anh hùng Trương Trường Bản Triệu Tử Long.

Có thể sánh ngang với Triệu Tử Long, có lẽ chỉ có Gia Cát Lượng thôi.

Đồng Phi kiếp trước sùng bái nhất là Triệu Tử Long, có thể cầm ngân thương, cưỡi bạch mã, tung hoành sa trường, là khao khát vô số lần của y. Bất kể Triệu Vân có như trong lịch sử hay không đều không trở ngại Đồng Phi sùng bái Triệu Vân.

Chỉ đáng tiếc tới đây 27 năm rồi mà hôm nay mới thực hiện được mộng tượng.

Triệu Vân không được đẹp trai như trong Tam Quốc Diễn Nghĩa miêu tả.

Đó là ấn tượng đầu tiên của Đồng Phi khi gặp Triệu Vân. Một đại hán Quan Tây đứng nghĩa, thân cao tám xích, rất tiêu chuẩn. Thể hình cũng không mỏng manh như trong tiểu thuyết, rất khôi ngô, nhưng đem so với Đồng Phi thì trở thành gầy gò.

Tổng thể mà nói rất cân đối, mang cho người ta cảm giác đẹp khỏe khoắn.

Tướng mạo à, chẳng phải là thiếu niên anh tuấn mặt trắng má phấn, mà mày rậm mắt to, mũi thẳng, gò má như đao tước, góc cạnh rõ ràng. Trên người mang khí chất trầm ổn, làm người ta yên tâm.

Đồng Phi nhìn Triệu Vân từ trên xuống dưới, nói thực lòng là ấn tượng Triệu Vân cấp cho y làm y rất thất vọng, nhưng lại rất hợp lý.

Thất vọng là trong tiểu thuyết Triệu Vân tuấn mỹ vô cùng, so với Triệu Vân này khác nhau quá lớn. Hợp lý là chỉ có người như thế mới xứng danh anh hùng Trường Bản, khí độ đó, cử chỉ đó có phong phạm đại gia.

Trương Liêu và Đồng Phi thì không phải lần đầu tiên gặp nhau nữa, phải nói là đều quen thuộc lẫn nhau, chỉ là trước kia ngại Lữ Bố, Đồng Phi không lời kéo Trương Liêu.

Không ngờ vòng một vòng, sau này Trương Văn Viễn được Tào A Man gọi là Ngũ tử lương tướng vẫn tới dưới cờ của mình. Đồng Phi chẳng biết nói thế nào, chỉ cảm thấy chuyện trên đời này đúng là khó lường.

Đứng giữa Triệu Vân và Trương Liêu là một viên nho tướng.

Không trang phục võ tướng như hai người Trương, Triệu mà mặc trang phục văn sĩ xanh nhạt, khoác áo choàng chần, đội khăn anh hùng, trong nho nhã toát ra vẻ cương dương của võ nhân.

Hắn người này là Điền Dực Điền Quốc Nhượng to gan tinh tế, vì mình đoạt Hà Đông, cầm chân 10 vạn đại quân Quách Tỷ rồi.

Đồng Phi đi tới đỡ lấy cả ba người.

Ba người Triệu Vân không ngờ Đồng Phi lại rời thành mười dặm nghênh đón, với ba người họ mà nói, đây chắc chắn là sự tôn kính cực lớn. Nhất là Trương Liêu vốn còn lo Đồng Phi sẽ coi thường hắn vì trước kia đi theo Lữ Bố, nhưng hiện giờ xem ra lo lắng trên đường là dư thừa.

- Văn Viễn, từ biệt ở Lạc Dương, chớp mắt một cái đã bảy năm, càng ngày càng lợi hại đó.

Trương Liêu khom mình nói:

- Võ Công hầu quá khen rồi, bảy năm qua được ngài lệnh Công Minh hiệp trợ, nếu không Liêu đã sớm mất mạng ở Thụ Hàng thành. Bảy năm qua Liêu cũng nhớ Võ Công hầu, hùng phong Hồ lang chi tướng nay Liêu vẫn nhớ trong lòng.

Nhắc tới chuyện cũ, Đồng Phi không khỏi cảm khái, hàn huyên mấy câu rồi nhìn sang Triệu Vân và Điền Dự.

Trong tiểu thuyết không nói tới Điền Dự, ấn tượng của Đồng Phi với hắn không sâu, ngược lại trong thư Lư Thực trước khi lâm chung có khen Điền Dự có phong thái quốc sĩ, có tài đại tướng.

Chỉ một câu bình luận này đủ Đồng Phi không thể không nghiêm túc đối đãi với Điền Dự.

- Tử Long tướng quân vất vả rồi.

Tới lượt Triệu Vân, Đồng Phi quên hết cả vô số lời muốn nói trước đó, chỉ bình đàm nói được một câu, nhưng câu này hơn vạn lời nói, làm Triệu Vân cảm động vô cùng.

- Vân đã nghe danh chủ công từ lâu, hôm nay được gặp đúng là may mắn ba đời.

Đồng Phi nhìn Triệu Vân, đột nhiên cất tiếng cười to, ba người Triệu Vân trước là ngẩn ra sau đó cũng bật cười, kỳ thực đôi khi không cần phải dùng ngôn từ lời kéo tình cảm, mà chỉ cần một cử động, một nụ cười đã làm người ta cảm thấy khoan khoái, thân thiết.

- Nào nào nào, ta đã lệnh người bày tiệc trong tướng phủ, ba bị cùng ta lên ngựa, về trò chuyện cho thoải mái.

Đồng Phi nói rồi mời cả ba lên ngựa.

Ba người Triệu Vân càng hoảng hốt, từ chối mãi bốn người mới cùng lên ngựa hướng về Võ Công thành. Theo ý Đồng Phi muốn bốn người đi sóng vai nhau cơ, nhưng một là ba người kia không dám, hai là Sư tông thủ bản tính cao ngạo, thiên hạ có mấy thớt ngựa dám đi ngang hàng với A Sư? Cho nên Đồng Phi đi trước nửa thân ngựa, ba người kia theo sau.

Trong soái phủ cũng không bày tiệc rình rang, ba người Triệu Vân cảm giác như được về nhà.

Người ở trong đại sảnh Trương Liêu cũng chỉ nhận ra mấy vị Điền Vi, Võ Quốc An, Vương Nhung. Ngoài ra thì chẳng có ai quen mắt. Còn Triệu Vân và Điền Dự thì mù tịt, không quen một ai cả, nhưng nhắc tới cái tên nào cũng thăm cả kinh.

Hoàng Trung, Văn Sính đó là nhân vật thành danh nhiều năm, đi theo Tần công lập nên công lao hiển hách, không ngờ cũng ở dưới trướng Đồng Phi.

Đặc biệt là Hoàng Trung, mặc dù không nói nhiều nhưng khí độ uy nghiêm phát ra làm Triệu Vân, Trương Liêu cảm thấy áp lực.

Trong ba bọn họ võ công Triệu Vân cao nhất, Trương Liêu thứ nhì, Điền Dự yếu nhất.

Có thể cảm thụ được rõ ràng võ nghệ của Hoàng Trung e là đã tới hóa cảnh. Trong đại sảnh này có hai người bọn họ không nhìn ra nông sâu, người còn lại là Đồng Phi. Chỉ một đại sảnh nhỏ mà vô số ngạo hổ tàng long.

Đám người Điển Vi đều bản tính hào sảng, trừ Pháp Chính không thích nói chuyện lảm ra thì ai nấy đều rất nhiệt tình.

Qua mấy lượt rượu, đám Triệu Vân cũng không còn gò bó nữa, Điền Dự đột nhiên hỏi:

- Nay Quan Trung đã định, không biết chủ công sẽ có hành động gì?

Đồng Phi sai người mang thức ăn đi, mang một tấm sa bàn cực lớn vào. Tấm sa bàn này làm bởi tay Pháp Chính, năm xưa hắn theo phụ thân Pháp Diễn đi khắp Quan Trung, du ngoạn tái ngoại, có thể nói tám trăm dặm Tần Xuyên nắm rõ như lòng bàn tay.

Đồng Phi nhìn Từ Thứ và Giả Mục, hai bọn họ đứng dậy đi tới sa bàn.

- Cái tên Quan Trung có từ Xuân Thu Chiến Quốc, tây từ Tấn Quan, đông tới Hàm Cốc, nam có Võ Quan, bắc là Tiều Quan. Bốn quan ải này thêm vào cao nguyên mạc bắc và hai đạo lá chắn Tần Lĩnh, được gọi tên là tám trăm dặm Tần Xuyên. Năm xưa Tần Thủy Hoàng nổi lên ở Quan Trung, quét sạch lục quốc. Bái công xưng vương ở Quan Trung mà được thiên hạ. Từ đó có thể thấy Quan Trung là gốc phúc hưng.

Từ Thứ đi ra diễn thuyết:

- Nay chủ công chiếm cứ Quan Trung, nên lập đại nghĩa, Hán thất từ sau thái sư, bị loạn Quách Lý đã mất hết uy nghiêm. Tuy từ cổ có câu không phá không lập, Hán thất bị loạn thần tặc tử làm hỏng, song hoàng thống vẫn còn. Chủ công nếu muốn ở Quan Trung kháng cự chư hầu, nên lập tân đế, chấn chỉnh Hán thống, công bố thiên hạ, chiếm lấy đại nghĩa.

- Lập tân đế?

Đám Điền Dục cả kinh, nhìn Đồng Phi bất giác trở nên do dự:

Từ Thứ mỉm cười:

- Tây Hán vương chính là trưởng tử của tiên đế, bất kể luận hoàng thống hay danh phận, đều không ai so được. Năm xưa thái sư bị người ta mê hoặc, phế Tây Hán vương. Nhưng trải qua tám năm nay, Ngụy đế không đủ chấn nhiếp thiên hạ, chính là lúc lập tân đế, xây dựng lại. Trường An là hoàng đô do cao tổ xác lập, chính là cái gốc của Hán thất ta. Từ cao tổ tới Vương Mãng, 200 năm 11 đế, từ Quang Vũ tới Ngụy đế Hiệp, 200 năm 11 đế, chính là một vòng luân hồi. Lấy Trường An làm vương đô, nghênh đón Tây Hán vương, không phải hợp với đạo luân hồi sao?

Đám Điền Dục nghe những lời này cũng cảm thấy có đạo lý.

Đồng Phi không nói gì, chỉ khoanh tay nhìn sa bàn trầm tư.

- Mời Tây Hán vương đăng cơ thì ta tất nhiên không dị nghị gì hết. Chỉ là Quan Trung chinh chiến liên miên, cần nghỉ ngơi dưỡng sức mới phải. Nay chúng ta bốn mặt thụ địch, nếu như hành động như thế, liệu có rêu rao quá không?

Giả Mục nói:

- Chủ nhân cho rằng chúng ta không làm như thế thì chư hầu Quan Đông sẽ tha cho chúng ta sao?

Chau mày, Đồng Phi không đáp, một hồi trầm ngâm mới nói:

- Chuyện này quan hệ trọng đại, ta viết thư thương lượng với Tây Hán vương đã. Nay phải mau chóng đoạt Trường An, trận đại chiến này đã kéo dài quá lâu, chúng ta cần một Quan Trung yên bình.

- Đoạt Trường An thì có gì khó.

Điền Vi háng hái nói:

- Cấp cho ta một đội nhân mã, nhất định trong vòng mười ngày đoạt được Trường An.

- Ngài nói lời này sai rồi, Đình hầu ngàn dặm tập kích, đã lập công lớn, trận chiến này phải do Hoàng mỗ làm thay.

Người nói là Hoàng Trung, còn vung cả nắm đấm lên:

Văn Sính gật đầu liên hồi nhưng lại làm Điền Vi cuống lên:

- Hãn Thăng lão ca sai rồi, huynh cũng đột kích ngàn dặm, đoạt lấy Võ Đô, đẩy lui quân Tào, càng thêm một mối. Trận này nên để ta, huynh ở bên ngồi xem đi.

Hai bên bắt đầu tranh luận với nhau, rồi ngay cả Trương Liêu, Triệu Vân cũng không ngồi yên được.

- Hai vị tướng quân chớ tranh chấp nữa, chúng tôi mới tới, chưa lập được chút công trạng nào, mong hai vị tướng quân nhường công lao này cho chúng tôi.

Điền Vi trừng mắt lên:

- Văn Viễn chớ nói bậy, các ngươi vừa đoạt được Hà Đông là công lớn, trận chiến này phải là của ta.

Trong đại sảnh tức thì trở nên náo loạn, đám Từ Thứ đều mỉm cười lui sang một bên.

Đồng Phi trước đó chu du cõi tiên, suy nghĩ chuyện khác, bị mọi người cãi nhau làm loạn tâm tư, trầm giọng nói:

- Đừng cãi nhau nữa, Quách Tỷ có thù giết cha với ta, ta há có thể để người khác xen vào. Chuyện đánh Trường An phải do đích thân ta ra trận, mọi người đứng xem Đổng mỗ bắt tên quốc tặc thế nào.

Những lời này làm các võ tướng đều im tướng, đứng thế thù giết cha sao có thể cho người khác xen vào, lý do của Đổng Phi đầy đủ, làm người ta không thể cự tuyệt.

Sáng sớm ngày hôm sau thành Trường An bao phủ trong lớp sương mù mỏng.

Tường thành hùng vĩ bao phủ trong sương mù, như một bà già suy yếu, mang theo vẻ thoi thóp đợi chết.

Đổng Phi đích thân xuất chiến, từng hàng Phích Lịch Xa khóa chặt cổng thành Trường An, cùng với cờ lệnh phát lên, đá lớn ném về phía cổng thành Trường An như mưa bão, những tiếng rầm rầm rung chuyển liên tục một canh giờ.

Đúng như Đổng Phi nói, Trường An chẳng qua là đồ trong túi, muốn đoạt thành bất quả chỉ là chuyện sớm chiều, những tảng đá lớn làm tường thành thủng lỗ chỗ, chỉ trong có một canh giờ, thủ quân Trường An tổn thất thảm trọng, tử tướng vô số.

Triệu Vân không nhệ được thốt lên:

- Nghe đồn năm xưa quân Tần mỗi lần công đánh một thành chỉ dùng tiễn nỏ tập kích, hôm nay xem chủ công công thành, rất có phong cách thời Tần. Chỉ e sau loạt đá này, thủ quân Trường An không cầm cự nổi.

- Phích Lịch Xa có là cái gì.

Diễn Mãn kiêu ngạo nói:

- Trong tay Nhị thúc ta có một tiễn đội, chừng 2000 người, đều là bộ tốt, còn gọi là Cự Ma Sĩ. Toàn bộ dùng nỏ lớn, có thể xuyên qua hai tầng giáp cứng của thủ quân trong vòng 300 bước. Hồi trước công phá Xích Kim Thành, chỉ cần một loạt nỏ liên châu đã đánh sập tường thành, nếu chẳng phải lần này tập kích đường xa thì những người đó đã theo.

Có thể xuyên hai tầng giáp cứng trong vòng 300 bước? Đó là thứ nỏ kiểu gì vậy? Đám Điền Dự, Trương Liêu cũng phải hít một hơi khí lạnh.

Phải biết rằng nỏ mạnh của quân Hán cũng chỉ bao trùm trong phạm vi 150 bước chân, còn khoảng cách 300 bước thì phải có bao nhiêu tính mạng lấp vào?

Mọi người đang kinh ngạc thì có tiếng động lớn truyền tới, cổng thành bị đá lớn công kích liên tục đã sụp đổ một khoảng.

Đổng Phi đội mũ trụ, tay cầm cự thuẫn tay xích kim qua, lưng vác Trác Ngọc, hô lớn:

- Ba quân, theo ta đánh vào thành.

Nói rồi sải bước như bay, xông tới trước tiên.

Thang leo như rừng di động về phía thành Trường An, Hán An quân thấy Đại đô đốc đích thân ra trận bất chấp hết gươm rú ùn ùn kéo lên, đi đầu là một loạt cự thuẫn, người nào người nấy như mãnh hổ.

Thủ quân ở trên tường thành còn chưa hoàn hồn sau đợt đá lớn oanh kích, nhìn thấy Hán An quân hò hét xông lên, liền luống cuống bắn tên, nhưng lòng quân đã loạn, tên lác đác bắn xuống không có mục tiêu nào cả.

Đổng Phi vung cự thuẫn, ngăn cản được đại bộ phận mũi tên, là người đầu tiên leo lên thang tới tường thành, lúc này Ngũ cầm dẫn đạo thuật khổ luyện gần 20 năm đã biểu hiện ra tác dụng bất phàm.

Cả thân hình to lớn linh hoạt như con vượn, đá gỗ rơi xuống bị cự thuẫn của Đổng Phi gạt văng hết, chủ tướng đi đầu làm sĩ tốt khiến Hán An quân không biết sợ chết phát động công kích.

Đổng Phi vừa mới bước một chân lên tường thành, cự thuẫn trong tay đã gạt ngang, sức mạnh cực lớn làm bốn tên thủ quân gãy xương đứt gân, bay đi rất xa. Đổng Phi lên ngay tường thành, kim qua bổ xuống vỡ đầu một tên tướng, máu và chất lỏng màu trắng bắn cả ra, y gằm lên như sấm rền:

- Ta chính là Đổng Phi đại đô đốc Hán An quân, kẻ nào dám ngăn cản ta.

Tên của Đồng Phi vang động thiên hạ, danh hiệu gán cho y như Hổ lang chi tướng, Tây Vực Bảo Hổ, Đồng gia sát thần ... Có tên binh sĩ nào không biết, nghe thấy kinh hoảng chạy như thỏ.

Có quan quân hét:

- Ngăn y lại, y chỉ có một mình, có gì mà phải ...

Có điều tên quan quân còn chưa kịp nói ra chữ sợ thì đã thấy Đồng Phi vác cự thuần trên vai húc tới, thế không thể kháng cự. Đồng Phi vốn đã nặng, người lại cao, thêm vào thuần, nặng gần ba trăm cân, cộng với lực xô lên này nói ngàn cân cũng chẳng quá.

Y như một cái xe ủi xông tới, mười mấy tên sĩ tốt bị Đồng Phi húc cho ngã nhào nhào, tên nào may thì gãy xương, tên nào xui xẻo thì ngã khỏi tường thành, máu thịt be bét.

Kim qua rít lên, như mang theo tiếng sấm chớp bổ xuống, chớp mắt đã tới mặt tên quan quân kia, tên quan quân theo bản năng vung đao chém, chỉ nghe keng một tiếng, đao trúng thuần bật ngược trở lại, tay tê rần, kêu thảm một tiếng.

Tên quan quân xoay người bỏ chạy, nhưng Đồng Phi hất văng lên cổng thành, mũ trụ vỡ nát, máu tươi trên mặt chạy xuống.

Lúc này mấy trăm Hán An quân lên được tường thành, đánh giáp lá cà với thủ quân.

Một bên quân tâm tản mát, một bên chiến ý ngùn ngụt, cùng với việc ngày càng nhiều Hán An quân lên tường thành, thủ quân đã không kháng cự được nữa.

- Chúng tôi đầu hàng, chúng tôi đầu hàng ... Đừng giết nữa.

Đồng Phi đã leo lên được thành lâu, ném kim qua sang một bên, nắm lấy bánh xe, tụ khí đan điền, gầm một tiếng, bánh xe phải mười mấy người mới xoay được bị nhấc lên.

Tấm sắt từ từ kéo lên, tiếp đó cửa thành bị gỗ húc nát.

Đám Điển Vi mất hết kiên nhẫn thúc ngựa lên:

- Chủ công đang tử chiến, đám chúng ta sao có thể bàng quan.

- Đúng thế.

Đám Triệu Vân điểm binh, xông vào thành Trường An, có điều trong đầu hiện lên cảnh Đồng Phi chém giết trên tường thành, không khỏi khiếp hãi: Cái tên Bạo Hổ đúng là danh bất hư truyền.

Cửa thành bị phá, tiếp đó là Vị Ương cung.

Thủ quân mất chiến ý, bị giết cho chạy tán loạn, Đồng Phi đánh giết trên tường thành, thấy Đồng Phi dẫn Sư tông thú đứng ở đường cạnh thành lâu thì không nhịn được cười.

Trên đời này nếu nói ai hiểu được tâm sự của y nhất thì trừ người nhà và thê tử ra, e đó là Tiểu Thiết.

Không cần nói gì, Đồng Phi tung mình lên ngựa, Sư tông thú dựng người hí vang, tung vó hướng về phía Vị Ương cung.

Dọc đường không hề bị ngăn cản gì cả, Đồng Phi dẫn các tướng đánh tới người Vị Ương cung, nhưng thấy cổng chính mở rộng, thủ quân thì đã chạy mất tăm mất tích, cả cung thành bao la chẳng thấy bóng người.

Thúc ngựa tới Kim Loan Điện, Đồng Phi bỏ ngựa đi vào, nhưng cảnh tượng trước mắt làm y sửng sốt..

Một người trung niên ngồi trên long ỷ giữa đại điện, đang cười ha hả không ngừng, thân mặc long bào, đầu đội mũ miện. Trang phục thiên tử, chỉ có điều trong cái vẻ này thì có lẽ là đã điên rồi.

Kẻ đó chính là Quách Tỷ.

Đằng sau lưng Quách Tỷ là một nữ nhân tuổi chừng trên dưới bốn mươi, tuy tuổi hoa đã qua, nhưng phong vận vẫn còn, lúc này cầm một thanh bảo kiếm, nhìn Đồng Phi cười:

- Có phải trước mặt là Võ Công hầu không?

Nữ nhân đó đối diện với đao kiếm sáng loáng mà chẳng hề sợ hãi:

- Thiếp thân là thê tử của Quách Tỷ, đã đợi Võ Công hầu từ lâu.

Đồng Phi chợt có cảm giác kỳ quái:

- Quách Tỷ làm sao thế?

- Diên rồi ... Ta đã nói từ lâu, hắn không phải kẻ làm được đại sự, nhưng hắn không chịu nổi người khác dụ dỗ ... Giờ diên cũng tốt, ít nhất mặc trang phục này vào, hoàn thành được mộng tưởng. Võ Công hầu, thiếp thân chúc mừng ngài nay báo được thù lớn, thiếp thân không cầu ngài tha thứ, chỉ mong ngài đáp ứng một yêu cầu.

- Yêu cầu gì?

- Ta và hắn chết rồi, mong ngài chôn hai chúng ta một chỗ, thiếp thân cảm kích vô cùng.

Nữ nhân này vẻ mặt trông vô cùng thản nhiên, lúc ăn nói càng lộ ra khí chất ung dung, Đồng Phi cảm thấy nữ nhân này rất giống một người y biết, Hoa Man, mẫu thân trên danh nghĩa của y, mặc dù không có liên hệ máu mủ gì, nhưng là một trong số những người quan trọng nhất cuộc đời y, vọt miệng nói:

- Ta có thể tha cho phu nhân không chết.

- Tha với không tha gì chứ, làm việc là phải chịu báo ứng, chỉ là chuyện trên đời này sao nói rõ được. Võ Công hầu, chúng ta tự hỏi lòng vẫn trung thành với thái sư, nếu chẳng phải thái sư muốn giết, sao hắn mưu sát thái sư? Người làm nhục con gái ta, làm bẽ mặt hắn, thù hận này làm sao hóa giải? Hôm nay ngài không giết ta, ngày khác ta nghĩ cách giết ngài, Võ Công hầu, nghe xong những lời này, ngài còn dám tha cho ta không?

Nữ nhân đó chậm rãi nói, làm mọi người không ai nói được gì.

Đúng thế, giết đi giết lại, ai đúng ai sai còn nói rõ được sao?

Đồng Phi vẫn nói:

- Ta có thể tha cho phu nhân.

Nữ nhân đó cười:

- Võ Công hầu mặc dù muốn tha cho ta, nhưng ta không muốn sống một mình, hắn đi rồi, con gái không còn nữa, ta sống một mình có ý nghĩa gì? Báo thù à, ha ha ha, ta quá mệt rồi, không muốn phí tâm tư nữa. Có điều ta có một câu tặng ngài: Kẻ giết người sẽ bị người giết, hôm nay giết người, sớm muộn ngày khác bị người ta giết.

Dứt lời đâm chết Quách Tỷ, trở kiếm đâm mình, ngã vào lòng Quách Tỷ.

Đồng Phi bước tới, nhìn phu thê Quách Tỷ chết rồi nhưng vẫn ôm lấy nhau, ngồi xuống, khẽ vuốt mắt nữ nhân đó:

- Phu nhân nói không sai, trên đời nào có đúng sai gì? Giết đi giết lại, sao có thể còn dùng hai chữ đúng sai để giải thích? Có điều cha ta không giết hắn thì hắn sẽ không giết cha ta sao? E phu nhân cũng không nói rõ được. Kẻ giết người sẽ bị người giết ... Ta hiểu điều này từ lâu, có điều mạng ta không phải do trời, kẻ nào có thể giết nổi ta?

Nói tới đó đứng dậy:

- Người đâu, mang xác bọn họ đi, chôn ngoài thành Trường An, theo di chúc phu nhân, chôn họ với nhau.

Từ sau khi Đồng Trác bị giết, thù hận luôn đè chặt trong lòng Đồng Phi, y luôn cho rằng nếu như Quách Lý không giết cha mình, Đồng gia không phải lưu vong Tây Vực, tỷ tỷ không tự thiêu, tỷ phu không bị ám sát. Giang sơn Hán thất nhất định ca múa thanh bình, mà y thì sẽ thông dong nhàn nhả.

Đúng, Đồng Phi nghĩ như thế đấy.

Khi thê tử Quách Tỷ giết Quách Lý rồi tự vẫn bên cạnh hắn, Đồng Phi không hề cảm thấy nhẹ nhõm vui vẻ nên có, ngược lại cảm giác nặng nề vẫn đè chặt trong lòng.

Nếu cha ta không định giết Quách Lý, bọn chúng sẽ không giết cha ta sao?

Đôi khi chuyện là như thế, Đồng Phi bị đưa vào ngõ cụt, trở nên cố chấp.

Phu nhân Quách Tỷ không báo thù, nhưng bà ta dùng phương thức của mình, phát ra lời khiêu chiến với Đồng Phi.

Công chiếm Trường An xong, Đồng Phi suốt ngày rầu rĩ ủ rũ, may mà đám Điểu Vi và Từ Thứ hiểu tâm tình của y, không ngừng khuyên nhủ mới làm Đồng Phi không bị lún sâu vào đó.

Phá rồi lại lập, loại chuyện này có thể nói là không bao giờ dứt.

Toàn bộ Quan Trung sau khi Trường An bị phá đều thở phào như trút được gánh nặng, cuối cùng cũng đã kết thúc.

Ba ngày sau khi Trường An bị công phá, Trần Đáo dùng kế điệu hổ ly sơn, dẫn Hoàng Phủ Thọ Kiên ra ngoài thành Lâm Kính. Hoàng Phủ Thọ Kiên tỉnh ngộ ra tấn công Lâm Kính dữ dội, nhưng lòng quân đã mất, sĩ khí suy sụp, bị Trần Đáo đánh bại.

Hai vạn Hoàng Phủ quân quy hàng hết, tám trăm thân vệ chiến tử, Hoàng Phủ Thọ Kiên tự sát.

Cả gia tộc Hoàng Phủ trong thành Lâm Kính bị hỏa thiêu mộ phần, hơn một trăm người trong họ không ai còn sống. Từ đó gia tộc Hoàng Phủ hiển hách trăm năm đã biến mất trong vô đài lịch sử.

Hay tin, Pháp Chính ôm linh bài phụ thân khóc lớn.

Trên đời này có nhân quả báo ứng sao?

347. Chương 348: Một Hồi Phong Hoa Tuyết Nguyệt

Đồng Phi nhìn Pháp Chính ngày thường trầm ổn lão luyện, lúc này gần như kẻ điên, lòng sinh ra cảm khái vô hạn.

Nếu không phải mình khơi ra loạn Hoàng Cân, nói không chừng Hoàng Phủ Tung đã không phải đích thân đốc chiến. Nếu không phải mình giết Hoàng Phủ Tung, nói không chừng Pháp Diễn đã không mất mạng ở Lâm Kính.

Nếu như ... Trên đời này có quá nhiều nếu như, nhưng lại không có thuốc hồi hận.

Đồng Phi thở dài, quay đầu nói với Điền Dự:

- Quốc Nhượng, phái người tới Hán An thành, xem xem khi nào Tây Hán vương xuất phát.

Đúng thế, Đồng Phi cần yên tĩnh một thời gian, có quá nhiều chiến khiến y không giải thoát được, y rất muốn nghỉ ngơi.

Mình chiếm Trường An là danh bất chính ngôn bất thuận, đợi Lưu Biện tới rồi, ít nhất có thể tháo bỏ trọng trách. Đồng Phi không muốn đánh nữa, thù giết cha đã báo, toàn thân tựa hồ mất đi mục đích, uể oải, không chuyện gì làm y hứng thú nữa.

Chắc chỉ lúc tỷ thí võ nghệ với đám Triệu Văn mới có chút hứng thú.

Đồng Phi gãi đầu, nhìn tuyết trắng phau phau ngoài thành Trường An, thấy cô tịch và trống rỗng:

- Quốc Nhượng, sắp cuối năm rồi nhỉ.

Điền Dự gật đầu:

- Sắp rồi, một tháng nữa thôi là hết năm.

- Đúng thế, một năm mới lại tới, năm cũ luôn mong một năm mới nhiều niềm vui, nhưng cái cuộc đời khổ kiếp này ...

Không biết sao Đồng Phi lại nói ra một câu như thế: Trên đời này mười chuyện hết chín không như ý muốn.

Vốn chỉ là một câu buột miệng, nhưng lọt vào tai Diên Dự nói đã biến vị, mắt ánh lên, nhìn bóng lưng Đồng Phi rất lâu không nói gì.

So với Quan Trung đã bình tĩnh, Quan Đông càng trở nên náo nhiệt.

Lưu Bị sau khi đoạt được Từ Châu lập tức kết minh với Tào Tháo, đồng thời phái người báo: Nguyễn nương quận Đông Hải và Bành Thành cho Táo Tháo. Từ đó hai bên lui binh, không đánh nhau nữa.

Phản ứng của phía Tào Tháo khiến người ta ngẫm nghĩ, Quách Gia nhìn ra thực chất Đồng Phi ngoài mạnh trong yếu, hiển kế với Tào Tháo, tạm thời ngừng chinh phạt Lưu Bị, toàn lực tiến vào Quan Trung.

Bất kể tư giao giữa Quách Gia và Đồng Phi ra sao, nhưng lập trường bất đồng đã quyết định hẳn không nể nang gì Đồng Phi.

Cùng lúc đó Tào Thào ở Nhữ Nam gặp phải phiền toái, binh mã của Tào Nhân bị dư nghiệt Hoàng Cân ở Nhượng Sơn cản trở, mấy lần mưu đồ Nhữ Nam không thành công.

Trương Yển chiếm cứ Nhượng Sơn, nắm trong tay mười mấy vạn nhân mã luôn phiên tập kích, làm Tào Nhân khổ không sao kể xiết, Tào Tháo cũng đau đầu vô cùng.

Vì bày tỏ thành ý, Táo Tháo quyết định đưa mẹ Lưu Bị tới Hạ Phi, Lưu Bị mừng vui hết sức.

Tốc độ hành quân của Quan Vũ cực nhanh, sau khi công chiếm Quảng Lăng, xua quân thẳng tới Cửu Giang. Biến cố bất thành linh này làm Tôn Sách trở tay không kịp, hai bên đánh nhau mấy lần dưới thành Lịch Dương bất phân thắng bại.

Đúng lúc này Lưu Biểu đột nhiên xuất binh, làm Tôn Sách đầu không lo nổi đuôi, chiến cục Giang Đông chìm vào trong dầu sôi lửa bỏng.

Tất cả những điều đó có vẻ không liên quan gì tới một người thanh niên trẻ.

Bàng Thống chân nhẹ bước, chạy theo một con đường núi, hướng về một gian nhà nhỏ. Năm nay hắn đã 19 tuổi, học nghiệp đã xong, cho nên Tư Mã Huy quyết định cho Bàng Thống về nhà ăn tết.

Cao bảy xích hai tấc, đầu to, trán nhô ra, mặt vuông vức, đường nét rõ ràng, nhưng mắt híp tai nhỏ, trông có cảm giác hèn mọn thô bỉ.

Người đời lấy tướng mạo luận nhân phẩm, cái bộ dạng của Bàng Thống nói chung là không được người ta ưa gì, lại thêm hắn là phần tử Đồng đảng điển hình, cho nên ở Thủy Kính sơn trang cũng chẳng có bạn bè gì cả.

Hai năm trước thúc công đưa tên ốc sên Gia Cát tới Thủy Kính Sơn Trang, hai người vì ý kiến bất đồng mà tranh cãi không ngớt. Còn cái tên Tư Mã Ý cũng thù Đồng gia, cùng Gia Cát Lượng thường xuyên xỉ nhục Đồng Phi, khiến Bàng Thống nổi giận, thế là ba người biến thành đấu võ.

Lần này được cho về nhà, hẳn là do Tư Mã Huy không chịu nổi xung đột nữa, muốn có một năm mới yên lành, Bàng Thống hiểu rõ điều này.

Chả sao cả, về thì về.

Con ốc sên kia, trước kia nếu không có Đồng ca ca bảo vệ các người, e cả nhà người không còn mạng rồi. Còn cái tên Tư Mã Ý, nghe nói là hậu nhân của họ Tư Mã ở Hoảng Nông, không biết thời thế, chết cả nhà là đáng đời, ai bảo các người đi tính kế Đồng ca ca.

Bàng Thống cãi nhau chưa bao giờ thua, cho dù động thủ cũng chẳng sợ đối phương. Chỉ là hắn không hiểu, ca ca của Gia Cát Lượng sùng bái Đồng Phi như thế, sao cái tên ốc sên đó lại căm thù Đồng ca ca như vậy? Giữa hai người bọn họ có thù oán gì cà?

- Thúc công, cháu về rồi này.

Bàng Thống đứng trước cửa gọi, không ngờ phát hiện ra một cỗ xe, hình như là xe của Hoàng gia thúc thúc.

Từ trong nhà một nam tử trắng niên đi ra, người cao tám xích, nghi biểu đường đường, rất có phong phạm mỹ nam tử.

- Đường huynh, sao lại tới đây?

Nam tử đó là Bàng Sơn Dân, là con trai của Bàng Đức công, luận bối phận là đường huynh của Bàng Thống, hắn không ở Lộc Môn sơn mà cùng thê tử sống ở Nam Dương.

Thê tử của Bàng Sơn Dân là Gia Cát Linh, tỷ tỷ của Gia Cát Lượng.

Bàng Sơn Dân rất có tài hoa, nhưng giống cha, mấy lần Lưu Biểu mời xuống núi nhưng không đồng ý, một mình dẫn thê tử tới Nam Dương, sống vui vẻ tiêu dao tự tại.

Nghe Bàng Thống hỏi, Bàng Sơn Dân dở khóc dở cười chỉ hắn mắng:

- Tiểu A Sữu, đây là nhà ta mà, ta về thăm cha có vấn đề gì không? Tên tiểu tử nhà người nói năng đảo lộn, vào đó rồi không được nói bừa bãi đâu nhé.

Bàng Thống chẳng vừa đáp chat ngay:

- Ha, huynh còn nhớ mình là con trai thúc công à, đệ nghe nói huynh và tẩu tẩu khoái hoạt ở Nam Dương, gần một năm không về, vậy mà còn mặt mũi nói đệ. Ít nhất cách một khoảng thời gian đệ còn về thăm thúc công.

Đấu khẩu thì Bàng Thống có thua ai bao giờ, cho dù con ốc sên và tên mặt gan lợn hợp với nhau cũng không đấu lại hắn.

Bàng Sơn Dân mặt đỏ tía tai, trừng mắt lên nhìn Bàng Thống, nhưng rõ ràng không ăn thua, lát sau lại cười khổ:

- Thôi, chẳng thèm đấu khẩu với đệ, nghe nói đệ đánh nhau với Tiểu Lượng ở chỗ Tư Mã tiên sinh à?

- Úi cha, con ốc sên đó còn biết mách lẻo à, chắc là tẩu tẩu cáo trạng với huynh rồi, sao, đệ đánh hắn đấy.

Bàng Thống cất giọng nhạo báng:

- Ta nói này ...

Bàng Thống không đợi cho Bàng Sơn Dân mở miệng đã cắt ngang:

- Đường huynh, đừng ở giữa hòa giải làm gì, đó là chuyện giữa đệ và con ốc sên đó. Cãi không lại, đánh không lại, còn đi mách lẻo với tỷ tỷ, đệ không sợ.

Nghĩ cũng phải, mâu thuẫn giữa một đám nhóc con, Bàng Sơn Dân không tiện nói gì, có điều Bàng Thống ngày càng bá đạo như thế? Tính tình càng khai sáng càng nóng tính hơn.

Thôi để phụ thân dạy dỗ nó vậy.

- Tiểu A Sữu, phụ thân đang nói chuyện với Hoàng tiên sinh, đệ vào đừng có kiêu ngạo làm mất mặt phụ thân.

Hoàng tiên sinh tất nhiên là Hoàng Thừa Ngạn.

Bàng Thống ừ một tiếng đi vào, Bàng Đức công và Hoàng Thừa Ngạn đang nói chuyện say sưa, ngồi bên cạnh có một tiểu nha đầu tuổi chừng Bàng Thống.

Ừm, so với Bàng Thống cao hơn một chút, da hơi đen, là màu da lúa mạch khỏe khắn, tướng mạo kỳ dị.

Đúng vậy, người ta nói nam xấu là bình dị, nữ xấu nói là kỳ dị. Nếu dùng ánh mắt người đời sau mà nhìn, tiểu nha đầu này cũng không khó coi.

Nói một cách chuẩn xác thì đó là đặc thù của con lai Khương Hán, mặt không nhỏ nhắn lung linh, trán hơi cao, mắt hơi hõm sâu, mũi thẳng, mắt to màu lam, trông rất có vận vị.

Tiểu nha đầu này là Hoàng Thạc, nữ danh Nguyệt Anh.

Hoàng Thừa Ngạn là người Nam Bạch (nay là Hồ Bắc), năm xưa du lịch bốn phương, lấy một nữ tử dị tộc chính là mẹ Hoàng Thạc. Chuyện này trong nhà bình thường cũng chẳng là cái gì, nhưng Hoàng gia là đại tộc, Hoàng Thừa Ngạn cuối cùng khuất phục áp lực gia tộc, bỏ thê tử, lấy người khác.

Mẹ Hoàng Thạc u uất mà chết khiến Hoàng Thừa Ngạn rất day dứt, đem toàn bộ tâm huyết đặt lên ái nữ, thậm chí sau khi cưới nữ tử kia không lâu cũng bỏ luôn, đưa con gái rời gia tộc, phiên lãng bên ngoài, cuối cùng dừng chân ở Nam Dương.

Với đứa con gái này, Hoàng Thừa Ngạn cưng chiều vô cùng.

Con gái cũng rất thông minh, tuổi còn nhỏ đã kế thừa học vấn của phụ thân, rất có tài hoa.

Chỉ là nhìn con gái mỗi ngày một lớn, ngày càng giống mẫu thân, mà người xung quanh lại không chấp nhận dáng vẻ khác người của nó, mười tám tuổi rồi vẫn không tìm được nhà chồng, Hoàng Thừa Ngạn tìm Bàng Đức công đốc bầu tâm sự.

Bàng Thống đi vào chào hỏi, trong lòng lại thấy kỳ quái, sao dã nha đầu kia lại đoan trang như thế? Len lén nhìn Hoàng Thạc, phát hiện nàng nhìn mình háy mắt cười trộm.

Cái gì thế này? Bàng Thống lòng giật đánh thót một cái.

Hai người tuổi tác tương đương, quan hệ không tệ, Hoàng Thạc cũng là người thuộc Đồng phái điển hình, năm xưa Đồng Phi đưa Từ Thứ tới Lộc Môn Sơn, Tiểu Hoàng Thạc gặp Đồng Phi một lần đã tràn ngập hiếu kỳ, mỗi lần tới Lộc Môn Sơn, chỉ cần có Bàng Thống là tóm lấy lỗ tai hấn hỏi chuyện Bạo Hổ.

Đừng thấy Bàng Thống dám đánh nhau với cả Gia Cát Lượng và Tư Mã Ý, trước mặt Hoàng Thạc thì chẳng khác gì chuột gặp mèo.

Có điều hấn rất vui vẻ tuyên dương chuyện của Đồng Phi.

- A Sữu, nghe nói cháu và Tiểu Lượng đánh nhau à?

Bàng Đức công nhìn đứa cháu càng lớn càng xấu của mình, chẳng biết phải làm sao:

- Ô, cũng không phải là đánh nhau, Tiểu Lượng cứ vô cớ gây sự với cháu, còn cùng người ngoài bắt nạt cháu.

Rõ ràng là hấn đánh hai người kia, nhưng mà vào miệng hấn thì biến vị, mà hai đánh một không phải bắt nạt là gì? Bàng Thống nói đường hoàng:

- Vốn mọi người chỉ biện luận với nhau, nhưng Tiểu Lượng nói không lại cháu, cùng “con ngựa chết” gây chuyện, song hai bọn chúng không phải đối thủ của cháu.

Hoàng Thạc phì cười.

Tư mã nói thành Tử Mã (ngựa chết), tiểu tử ngươi được lắm.

Bàng Đức công thở dài:

- A Sữu, cháu quá là .. Ta nói cháu sao đây? Chuyện của Đồng Tây Bình, cháu không hiểu nổi đâu, trong đó phức tạp lắm. Tiểu Lượng nhỏ hơn cháu, tỷ tỷ nó lại là tẩu tẩu của cháu. Cháu không nghĩ mỗi lần tới Nam Dương, tẩu tẩu cháu đối xử với cháu thế nào? Tranh cãi với nó làm gì? Tóm lại sau này không được xung đột với Tiểu Lượng.

Đồng Phi âm ừ, không vui tẹo nào.

- Được rồi, cháu lâu lắm mới về, Nguyệt Anh cũng ở đây, đi chơi với nó đi, ta và Hoàng bá phụ nói chút chuyện.

Hoàng Thạc rất có lễ phép nói:

- Phụ thân, thúc thúc, Nguyệt Anh cáo lui.

Bàng Đức Công vuốt râu cười:

- Tiểu Nguyệt Anh càng ngày càng ngoan, Hoàng huynh mới có bản lĩnh, không giống thằng nhóc kia nhà ta, suốt ngày chỉ biết gây chuyện thị phi.

Bàng Thống lẩm bẩm :” Mình gây thị phi bao giờ?”

Nhìn Bàng Thống và Hoàng Thạc đi rồi Hoàng Thừa Ngân mới cười khổ:

- Đừng nói nữa, ta cũng có khổ không nói ra được, trong nhà khó khăn lắm mới có được một nhân tài, không ngờ lại chạy tới Tây Vực, làm ta bây giờ ...

Ông ta nói tới Phí Ốc.

Nhắc tới Tây Vực, sắc mặt Bàng Đức biến đổi:

- Hoàng huynh nhận định chuyện Đồng Tây Bình ầm ỹ rồi Tây Vực ra sao?

- Còn ra sao được nữa, chỉ sợ thiên hạ khó yên.

- Đúng thế, thời gian này Kinh Tương cũng chẳng yên bình, Ngũ Khê man liên kết Sơn Việt, kết minh Nam man, quấy nhiễu liên miên. Lưu Cảnh Thăng không ngồi yên được, mấy lần phái binh trấn áp, kết quả hao binh tổn tướng mà chẳng được gì.

Hoàng Thừa Ngạt gật đầu:

- Ta còn nghe nói minh chủ Man vương chính là ...

- Chẳng phải huynh đệ kết bái của Đồng Tây Bình thì là ai.

Bàng Đức Công cười khổ:

- Mấy ngày trước ta còn nghe nói Sa Ma Kha phái người vào Tương Dương, cướp cả nhà Mã Kiệu, khi đi còn ột mỗi lửa, thiếu chút nữa thiêu luôn cả con trai của Lưu Cảnh Thăng.

- Ngày tháng an bình chỉ e không trở lại nữa.

Bàng Đức Công lắc đầu thở dài:

- Thôi, chẳng liên quan gì tới chúng ta, nói chuyện trong thư của huynh đi.

Lại nói Bàng Thống và Hoàng Thạc chuẩn ra khỏi nhà, tới rừng trúc sau nhà, đó là nơi hường ngày Bàng Đức Công tới tu tam dương tính, phong cảnh thanh tú vắng vẻ, rất được Bàng Thống yêu thích, nên thường vào đó một mình xem sách đánh đàn, vui vẻ vô cùng.

Hoàng Thạc theo Bàng Thống vào trúc lâm tiểu tạ, vừa ngồi xuống đã tóm lấy tay Bàng Thống:

- Sĩ Nguyên, cứu ta với.

Sĩ Nguyên là tự của Bàng Thống, một năm trước vì học hành xuất chúng, Bàng Đức công vui vẻ đặt tên chữ cho hắn, có điều mọi người quen gọi nữ danh của hắn là A Sửu rồi.

Hoàng Thạc cũng suốt ngày luôn miệng “A Sửu, A Sửu”, hôm nay gọi Sĩ Nguyên, nói rõ đã có chuyện lớn xảy ra.

Bàng Thống ngớ người:

- Sửu nha đầu, chuyện gì làm ngươi kinh hoàng thế?

- Cha ta muốn gả ta đi.

Bàng Thống nghe vậy cười phá lên, làm Hoàng Thạc then quá hóa giận, xoắn tai hắn:

- A Sửu chết tiệt, ta sắp bực chết đi đây, ngươi còn tâm tình mà cười nhạo ta à?

- Ái ái ái ... Đau đau đau...

Bàng Thống đau tới méo mặt, nhin cười nói:

- Được rồi, được rồi, ta không cười nữa, ngươi nói xem rốt cuộc là sao? Có điều Nguyệt Anh à, ngươi không còn nhỏ nữa, có người nguyện ý lấy ngươi thì ngươi theo người ta đi.

- Theo cái đầu ngươi.

- Được rồi, ta không cười nữa.

Bàng Thống thoát khỏi ma trảo của Hoàng Thạc, ngồi ngay ngắn nói:

- Nói đi, tên nào đui mù lại đi lấy ngươi thế?

Hoàng Thạc không giận mà xấu hổ:

- Ngươi ăn nói thế à, là cái tên đánh nhau với ngươi.

Bàng Thống nửa ngày trời mới phản ứng lại được:

- Ngươi, ngươi nói cái con ốc sên à?

- Chính là hần.

Hoàng Thạc nghiêng răng ken két:

- Ta không hiểu, đang yên lành vì sao phải gả đi? Con ốc sên có gì hay? Tuy nói hần có tài hoa nhưng ta không thích, hần không phải nhân tuyển trong lòng ta.

- Í, ngươi có nhân tuyển rồi à?

Hoàng Nguyệt Anh trừng mắt làm Bàng Thống sợ hãi rụt cổ lại.

- Trượng phu trong mắt ta phải là đại anh hùng trong gầm trời, phải có cái dũng của Bá Vương, có tài tuyệt luân, biết lên ngựa chính chiến sa trường, xuống ngựa ngâm thơ làm đối. Làm người ta kính phục, làm người ta sợ hãi.

Bàng Thống càng nghe càng buồn, có thể xác định một điều, Nguyệt Anh không thích mình, mà nghe có vẻ như ...:

- Dã nha đầu, ngươi nói Đồng ca ca đấy à?

Hoàng Nguyệt Anh mặt thoáng cái đỏ bừng, có điều mắt mơ màng, giọng lí nhí:

- Ngươi đọc qua thơ của Đồng ca ca chưa? Mỹ nhân quyền châu liêm, thâm tọa túc nga mi, dẫn kiến lệ ngân thấp, bất tri tâm niệm thù... Lần đầu gặp huynh ấy, ta thấy huynh ấy thật xấu, nhưng khi huynh ấy đi để lại một câu tới giờ ta không quên được " Ngã bốn tương tâm hướng minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ", đại trượng phu phải như thế, lòng dạ phóng khoáng! Bóng lưng lúc huynh ấy đi, Tiểu A Sửu, tiếc là ngươi không được thấy.

Bàng Thống không biết nói gì, đột nhiên Hoàng Thạc thu tâm tình lại, hung dữ nhìn hần:

- Ta mặc kệ, ta không lấy tên ốc sên, chuyện này ngươi phải giúp ta, nếu không ta sẽ, ta sẽ ...

Bàng Thống rùng mình:

- Ngươi làm gì ta.

- Ta nói với cha, ngươi thích ta, muốn cưới ta.

Bàng Thống nghe vậy xém chảy máu mũi, có điều tên ốc sên mách lẻo, làm ai cũng trách ta, thù này không báo, đâu phải đại trượng phu, mắt đảo một vòng, nói:

- Kế thì ta có, nhưng có điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Trước tiên gọi ca ca nghe coi.
- Á, Tiểu A Sư, ta thấy ngươi chán sống rồi.

348. Chương 349: Nam Vinh Úc

Một cỗ xe ngựa đi trên đường, hai trăm kỵ sĩ nghiêm trang ở hai bên, trong xe là một lão phu nhân, hai mắt đã mù. Hai thị nữ cung kính ngồi bên màn xe, không dám nói chuyện, thậm chí hít thở cũng rất nhẹ nhàng.

Vùng quê tuyết trắng phau phau, tuy tiêu điều hoang vắng, nhưng cây bên đường đã chồi lá non, cho thấy mùa xuân sắp tới.

Mười mấy kỵ sĩ bao quanh xe, người cầm đầu tuổi chừng trên ba mươi, trông đầy vẻ thô phỉ.

- Úc ca, qua ngọn núi trước mắt là tới Từ Châu rồi.

Một hộ vệ thúc ngựa tới bên cạnh viên thủ lĩnh nói nhỏ:

- Có nên động thủ không?

Úc ca quét mắt nhìn quanh, mắt khép lại, mặt âm trầm, im lặng một lúc rồi khẽ gật đầu:

- Trời không còn sớm nữa, tối nay cắm trại ở sơn cốc phía trước. Lão phu nhân hẳn cũng đi đường mệt nhọc rồi, nghỉ ngơi một chút cũng tốt. Ngu Thất, dẫn huynh đệ đi săn ít thú rừng, mấy ngày qua toàn ăn lương khô, miệng nhạt lắm rồi.

Xung quanh tức thì reo lên tán đồng.

Rèm xe vén lên, một thị nữ hỏi:

- Nam Vinh đại ca, lão phu nhân hỏi bên ngoài sao ồn ào thế?

Úc ca trầm chữi :” Mụ già này tưởng mình là một nhân vật ghê gớm lắm sao? Từ Tây Vực tới đây, ông mày nín nhịn lắm rồi, hôm nay kết liễu luôn!”

- Tiểu Thúy tỷ tỷ, không phải bọn ta cố ý quấy nhiễu lão phu nhân nghỉ ngơi, đúng là đường xá khó đi, huynh đệ đi một ngày cũng hơi mệt. Nhìn sắc trời cũng đã muộn, nói không chừng tối còn có gió ... Phía trước có một cái sơn cốc, tối nay chúng ta nghỉ ở đó, mai lên đường sớm, hẳn chập tối là tới nơi.

Úc ca nói rất lớn, hẳn lão phu nhân trong xe nghe rõ, có điều lão phu nhân này rất kên kiệu, còn bảo Thúy Nhi nhắc lại một lượt.

Chốc lát sau Tiểu Thúy Nhi lại vén rèm lên, lộ ra khuôn mặt quyến rũ:

- Vậy vất vả cho Nam Vinh đại ca rồi, tối nay cứ nghỉ ở sơn cốc. Lão phu nhân nói, đợi tới Từ Châu, nhất định bảo Lưu đại nhân trọng thưởng cho mọi người.

- Vậy tạ ơn lão phu nhân ban thưởng.

Úc ca mặt mày hớn hở:

- Các huynh đệ đã nghe thấy chưa?

- Tạ ơn lão phu nhân ban thưởng.

Đám kỵ sĩ hỉ hả đáp, nhưng lời nói có mấy phần xuất phát từ nội tâm thì khó nói.

Xe đi vào sơn cốc lập tức có người đi cắm trại, sơn cốc không lớn, có điều chứa mấy trăm người cũng dễ dàng, bên trong vách đá dựng đứng, cheo leo chập trùng.

Trên vách núi từng sợi dây leo buông xuống, mấy cành cây lay động trong gió, tuyết đọng trên cành cây rơi lả tả, cảnh vật mơ hồ.

Lão phu nhân trên xe chính là mẹ của Lưu Bị.

Khi Tây Vực đang đánh nhau quyết liệt thì Đồng Hi cùng Nam Vinh Úc lén lút đưa mẹ Lưu Bị rời Thú huyện.

Bọn họ chuẩn bị đi nương tựa Tào Tháo, dọc đường đi dựa vào bộ hạ năm xưa của Nam Vinh Úc bảo vệ, cuối cùng bình an đến được Hứa Xương. Mà lúc này Tào Tháo đang đau đầu vì Lưu Bị chặn đường tới Từ Châu, tuy không nói tín nhiệm Nam Vinh Úc và Đồng Hi, nhưng biết sự tồn tại của Đồng Hi, trước kia Trình Thái mưu giết Đồng Trác, nhiều lần liên hệ với Tào Tháo, có nhắc tới tên người này, vì thế Tào Tháo hoàn toàn tin tưởng.

Tào Tháo đang chuẩn bị đem mẹ Lưu Bị ra sử dụng, không ngờ Lưu Bị ra đòn sát thủ khiến hắn khó chịu, nhưng tiếp đó thái độ Lưu Bị thể hiện ít nhiều làm Tào Tháo thở phào.

Hắn sợ nhất cái gì? Đó là Lưu Bị liên thủ với Viên Thiệu, đấy mới là phiền toái lớn.

May mắn là Lưu Bị không muốn khuất mình dưới sự chỉ huy của Viên Thiệu, trong thư mập mờ ý kết minh với Tào Tháo. Tên Lưu Bị này đúng là phiền toái, chiến sự Từ Châu mấy năm qua chính vì cái tên này làm Tào Tháo không làm gì được.

Nếu như hắn không muốn dựa vào Viên Thiệu nữa thì đúng là một cơ hội chia rẽ, sau này xử lý từng tên cũng không muộn. Vì thế Tào Tháo lệnh Nam Vinh Úc đưa Lưu lão phu nhân tới Từ Châu.

Nói thực, vị Lưu lão phu nhân này rất khó hầu hạ, tính chí cổ quái chưa nói, cứng mềm ngọt nhạt không ăn thua, còn thích lên mặt. Đặc biệt sau khi biết con trai mình nay cũng là hoàng thân quốc thích, càng khiến người ta không sao chịu nổi.

Nam Vinh Úc cắm trại xong mời Lưu lão phu nhân về lều, mấy chục bộ hạ của hắn cũng đã đi sẵn về, đốt lửa nướng thức ăn ở đầm nước giữa sơn cốc.

Tiểu Thúy Nhi đi lấy nước, Nam Vinh Úc còn rất nhiệt tình giúp đỡ nàng, tiểu cô nương này không tệ, tính tình dịu dàng, biết chăm sóc người, chỉ tiếc cuối cùng là dẽ vào miệng hổ.

Từ xưa thị nữ trong nhà đại hộ nói thẳng ra là đồ chơi cho chủ nhân, sớm muộn gì cũng để tên Lưu Bị kia hưởng, mình không có cơ hội nữa, trêu ghẹo chút cũng không sao.

Tiểu Thúy Nhi không hề giận, luôn đỏ mặt cúi đầu bỏ đi.

Nhưng một đám nam nhân nhìn bộ dạng đáng yêu đó tới trở mắt, có tên hét lên:

- Thúy Nhi, có phải nhìn trúng Nam Vinh đại ca rồi không?

Tiểu Thúy Nhi trừng mắt nhìn bọn họ, cúi đầu vào lều.

- Bỏ đi, bỏ đi, rảnh rồi trêu ghẹo tiểu cô nương người ta làm cái gì? Mau ăn uống rồi còn nghỉ ngơi, mai lại lên đường.

- Vâng!

Chốn hoang dã này nói thật cũng chẳng có gì thú vị.

Tới khi trời tối, mây đen che mặt trăng, tuyết bắt đầu đổ xuống. Đây có lẽ là trận tuyết lớn cuối cùng trước năm mới.

Nam Vinh Úc uống một ngụm rượu, nhìn bầu trời đen thui, trong đầu bắt chợt nhớ tới bài thơ: Khởi viết vô y, dữ tử đồng bào. Vương vu hưng sự, tu ngã qua mâu, dữ tử đồng cừ... ..

(** Vô Y)

Phải chăng bạn thiếu áo dùn,

Áo tôi xin sẻ san cùng với anh.

Nay vua tuyển tướng hưng binh,
Qua mâu tôi đã sẵn sanh sẵn rồi.
Cùng nhau ta sẽ sánh đôi,
Cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường.

Thật nhớ những năm tháng đó.

Nhìn những kẻ quây quanh đồng lửa, luôn có một cảm giác xa lạ, đợi sau khi chuyện này kết thúc là có thể về nhà rồi.

Nghĩ tới đó hẳn tu một ngụm rượu lớn.

- Thịt nướng có vấn đề ...

Đột nhiên có tiếng hét kinh hãi vang lên, người đó vừa mới đứng dậy thì ngã phịch xuống đất, tiếp đó người xung quanh liên tiếp ngã theo, kẻ nào kẻ nấy mặt mày kinh hãi, chỉ cảm thấy tay chân bủn rủn.

Nam Vinh Úc đứng bật dậy rút kiếm ra:

- Các huynh đệ, ra tay.

Mười mấy người nướng thịt quanh đồng lửa đứng dậy rút vũ khí nhắm vào những người đã ngã chém giết.

Trong sơn cốc vang vọng tiếng hét thảm thiết.

Nam Vinh Úc sải bước đi về phía căn lều, vừa vặn có một thị nữ thò đầu ra, mắt tròn xoe, có vẻ hoang mang:

- Nam Vinh tướng quân, có chuyện gì thế?

- Không có gì cả.

Nam Vinh Úc một kiếm chém gục thị nữ đó, khi nàng ngã xuống mắt vẫn mang vẻ kinh khủng, tựa hồ nhìn hấn hỏi: Vì sao lại giết ta?

Tiểu cô nương đáng thương, chỉ trách cô sinh ra trong thời loạn thôi. Nam Vinh Úc vào trong lều, thấy Tiểu Thúy Nhi đang đỡ Lưu lão phu nhân đứng dậy.

- Nam Vinh đại ca, bên ngoài có chuyện gì thế?

- Tiểu Thúy Nhi, cô tránh ra.

Nói thật Nam Vinh Úc rất thích cô nương này, xinh đẹp chưa nói, còn tốt bụng, hẳn không giết nổi.

- Người ...

- Tiểu Thúy Nhi, người đi đi.

Lưu lão phu nhân độ nhiên lên tiếng:

- Tên tặc tử này là người của Đồng gia tộc, hôm nay nhất định phải giết ta ở đây, ly gián con ta với Tào đại nhân. Nam Vinh tiểu tặc, lão thân nói không sai chứ?

Bà già này mắt mù nhưng lòng sáng.

Nam Vinh Úc cười:

- Lão phu nhân quả nhiên lợi hại, không ngờ không qua mắt được bà. Âm bộ Nam Vinh 26, phụng lệnh Lý đại nhân lấy mạng bà. Tiểu Thúy Nhi, cô mà không tránh ra thì đừng trách ta vô tình.

Chưa nói hết Tiểu Thúy Nhi đột nhiên ra tay, một ánh sáng bắn thẳng về phía Nam Vinh Úc.

Tiểu cô nương liễu yếu đào tơ không ngờ là cao thủ dùng kiếm, Nam Vinh Úc không kịp đề phòng, chỉ nghiêng người tránh đi, kiếm quét ngang vào khoảng trống, vai nhó đau, xuất hiện một vết thương sau tới tận xương.

Nam Vinh Úc hự một tiếng, thiếu chút nữa nắm không chắc bảo kiếm, kinh hãi nhìn tới, không còn thấy vẻ đáng yêu của Tiểu Thúy Nhi đâu nữa, thay vào đó là khuôn mặt nghiêm túc, tay cầm đoản kiếm sắc bén, thân kiếm như nước lấp lánh hàn quang, nhìn cách cầm kiếm của nàng cũng biết là một cao thủ:

- Nam Vinh đại ca, xin lỗi.

Lưu lão phu nhân bị biến hóa bất ngờ làm giật mình, tuy bà ta không nhìn thấy, nhưng cảm thụ được sát khí lạnh lẽo trên người Tiểu Thúy Nhi phát ra.

- Tiểu Thúy Nhi phụng lệnh chủ nhân phải bảo hộ lão phu nhân tới được Từ Châu bình an, cho nên tuyệt đối không để người thành công.

Ngoài lều tiếng kêu dần lắng xuống.

Nam Vinh Úc nhin đau nói:

- Tiểu Thúy Nhi, chỉ sợ không phải như thế, hửn cô muốn tiếp cận Lưu Huyền Đức để thừa cơ giết hửn phải không? Không ngờ ta nhìn nhầm, chỉ là giờ cô còn cơ hội đó sao?

Tiểu Thúy Nhi mặt biến đổi, mắt lóe lên sát khí.

- Úc ca, người bên ngoài bị giết hết rồi.

Một bộ hạ của Nam Vinh Úc đột nhiên đi vào, thấy cảnh tượng trong lều thì ngẩn người.

Nam Vinh Úc hét lớn:

- Cẩn th...

Chưa dứt lời Tiểu Thúy Nhi phát tay áo, gió quét qua, dập tắt nến, trong lều tối om, Lưu lão phu nhân hét lên, tiếp đó cũng là tiếng kêu, nhưng là của hai người.

Ngoài lều không một ai ngờ được chuyện này xảy ra, mười mấy người lao tới, trong lều ánh sáng xanh lóe lên như bóng ma, mỗi lần bóng ma xuất hiện có tiếng kê vang lên, sau mười mấy tiếng kêu, căn lều trở nên yên tĩnh.

Nói thì chậm khi đó lại rất nhanh.

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt.

Khi nến trong lều lại sáng lên, thấy Nam Vinh Úc ngã trong vũng máu, còn Lưu lão phu nhân bị một mũi tiễn xuyên đầu, đã chết. Mười mấy bộ hạ của Nam Vinh Úc đều bị Tiểu Thúy Nhi một kiếm đâm chết, không ai sống sót.

Nam Vinh Úc cắn răng đứng dậy, máu tươi từ ngực tuôn ra xối xả, mặt hắc trắng bệch, nhưng miệng hửn tươi cười. Còn Tiểu Thúy Nhi sắc mặt khó coi, hung dữ nhìn hửn.

- Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành ... Tiểu Thúy Nhi, cô làm sao đây?

Nam Vinh Úc ném nỏ xuống, cười ha hả:

- Không ngờ trong Tào doanh có một người như cô.

Hửn liêu mạng đón một chiêu của Tiểu Thúy Nhi, dùng nỏ bắn chết Lưu lão phu nhân.

Đột nhiên Tiểu Thúy Nhi cũng cười:

- Mặc dù ta không hoàn thành nhiệm vụ, nhưng ít nhất ta cũng biết, trong Đồng doanh còn có ám bộ. Nam Vinh 26, nói cách khác trước người còn có 25 tên Nam Vinh cái vào thế lực các phía, Tuân đại nhân nhất định không trách ta. Một Nam Vinh 26 còn sống, hơn bà già kia nhiều. Cảm ơn Nam Vinh ca ca cho ta cơ hội.

Tiểu nha đầu này, Nam Vinh Úc lòng giật đánh thót, không ngờ thuận miệng nói thừa một câu mà tiểu nha đầu này suy ra nhiều như vậy.

Vì sao chưa từng nghe nói trong Tào doanh có một lực lượng như thế, nếu không cho chủ công biết thì nguy hiểm rồi.

Tiểu Thúy Nhi đã có chủ ý, tất nhiên không để Nam Vinh Úc chết, đi tới định cầm máu cho hắn, bất thành linh Nam Vinh Úc cầm kiếm đâm tới.

Song Tiểu Thúy Nhi sớm có đề phòng, vừa tay rắc một cái, bẻ trật khớp cổ tay Nam Vinh Úc:

- Nam Vinh ca ca, tốt nhất ngài hãy ngoan ngoãn một chút, như thế bớt đi một phần đau đớn ...

Chính lúc đó bàn tay bị tháo khớp của Nam Vinh Úc thông xuống, một mũi tên bắn ra như điện xẹt.

Hai người cách nhau rất gần, mũi tên đó lại quá bất ngờ, căn bản không thể đề phòng được, Tiểu Thúy Nhi bị bắn trúng ngực, lao đảo ngã xuống, mắt kinh hãi nhìn Nam Vinh Úc.

Nam Vinh Úc dùng tay còn lại kéo áo ra, lấy từ trên lưng xuống một cái nỏ:

- Tiểu Thúy Nhi không ngờ phải không? Đây là nỏ đeo lưng do Tương Tổ doanh đặc chế, có qua có lại, chỉ là nhiệm vụ của cô không hoàn thành được nữa rồi.

Cựa mình đứng dậy, lấy trong lòng ra ít thuốc rắc lên vết thương:

- Ta đi đây, cảm ơn cô cho ta biết trong Tào doanh còn có một lực lượng như vậy.

Nam Vinh Úc loạng choạng đi ra ngoài lều, không phát hiện ra Tiểu Thúy Nhi mắt trợn trừng, tay viết “gián, 26”.

Nam Vinh Úc ra khỏi lều, ném nỏ vào đồng lửa, đại nhân nói, vũ khí ám bộ dùng xong, không thể để lại, hắn cũng không rõ mình còn có thể sống rồi đi không, như vậy cung nỏ không thể mang theo, nên hủy luôn.

Kéo một con ngựa tới, Nam Vinh Úc cảm thấy thần trí ngày một mơ hồ, hắn gục mình trên lưng ngựa, máu tươi từ vết thương vẫn chảy, kiếm của tiểu nha đầu kia đã làm tổn thương tâm mạch.

Ta phải về, ta phải nói cho đại nhân biết, trong Tào doanh có ám bộ.

Nhưng chiến mã vừa mới rời sơn cốc, Nam Vinh Úc đã ngã phịch xuống, nằm ngửa trên mặt tuyết, hắn cảm thấy rõ ràng sinh mạng đã chảy theo máu tươi, dần rời khỏi cơ thể của mình.

Ta vốn là một ăn mày ở An Định, đáng lẽ không ai biết tới, Lý đại nhân cho ta cuộc sống mới, chẳng những để ta gia nhập ám bộ, còn phái người chiêu cố muối muối của ta, để nó được sống tốt. Đại ân này, Nam Vinh Úc cả đời không báo được, chỉ có điều đại nhân, ta còn có chuyện chưa báo cho người ...

Cơ thể Nam Vinh Úc co giật, chân tay giang rộng, con người dần nở lớn.

Tuyết ở Quan Đông không đẹp bằng ở Lương Châu.

Đường Chu Tước, Trường An, một trạch viện chiếm diện tích ngàn khoảnh, phòng ốc san sát, đẹp không sao tả siết.

Đồng Phi ngồi trong chòi nghỉ, nhìn hoa sen mới nở trong ao. Trạch viện này vốn thuộc về một thế tộc họ Triệu, có điều khi Lý Quách còn sống, vì gia tài quá lớn, bị bọn chúng gán cho tội thông đồng với địch, gia sản bị Lý Giác chuyển hết tới Mi huyện, chỉ còn lại trạch viện trống.

Đồng Phi sau khi chiếm lĩnh Trường An, dùng nơi này làm phủ Đại đô đốc.

Nói ra Triệu gia tự tìm đường chết, sống quá xa hoa, ngay cả áo sen này cũng thông với nước chảy bên ngoài, thời tiết tuy lạnh mà không hề có hiện tượng đóng băng, mặt hồ có lớp sương mờ mờ.

Đồng Phi khoác áo bào, ánh mắt có hơi thần thờ nhìn hơi nước lượn lờ trong không khí, toàn thân thấy uể oải, ngủ chán rồi tỉnh, cuộc sống đột nhiên trở nên nhạt nhẽo.

Y cảm thấy rất tẻ nhạt, mặc dù việc rất nhiều, nhưng tựa hồ chẳng có việc gì khiến y vui lên được, may là bên cạnh còn có Diêm Phổ và Thạch Thao, còn điều Tôn Cần và Dương * từ Sóc Phương tới.

Bốn người này xử lý chính vụ rất có trình độ, Đồng Phi không quá lo, dù sao chỉ cần có người xử lý công việc là được.

Chiếm được Quan Trung rồi, Đồng Phi đối diện với rất nhiều việc, may mà qua ba năm hương học, đã có một nhóm học tử dùng được.

Chẳng mong bọn họ có bản lĩnh gì lớn, chỉ cần đọc được công văn, xử lý được ít giấy tờ là đủ rồi.

Có tiếng bước chân, Đồng Phi cũng chẳng quay đầu lại. Có người tới đây mà hộ vệ bốn phía không ngăn cản thì chỉ có thể là một người, đó là Đồng Thiết.

- Tiểu Thiết, nhà có thư à?

Đồng Thiết đi vào chòi nghỉ, đứng nghiêm đáp:

- Vâng, có điều lão thái quân và Bá tiên sinh đều không muốn về. Lão thái quân nói, Tây Vực rất tốt, không muốn chịu đường xa vất vả.

- Vậy Tây Hán vương nói sao?

- Dương thái phó nói Tây Hán vương qua năm mới sẽ lên đường, dự kiến cuối tháng hai tới được Trường An. Thái phó còn bảo, Trường An từ xưa là vương đô, nay là yếu địa trùng hưng Hán thất, nên chuyện bổ nhiệm phải cẩn thận.

Đồng Phi viết thư tiến cử Phí Ốc làm Trường An lệnh, Dương Tự trả lời như thế ngang với phủ định kiến nghị của y, Đồng Phi không vui.

Mặc xác hần.

- Còn chuyện gì nữa không?

- Phu nhân và công tử đi cùng Tây Hán vương, ý của quân sư là sợ trên đường không yên ổn lắm, chủ công nên phái người tiếp ứng dọc đường. Còn nữa, Hạ Tề thỉnh cầu khai xuân hội chiến.

Đồng Phi nhắm mắt lại, y hiểu tâm tư của Hạ Tề, thực nếu như Lư Thực không chết, có chấn động ở Quan Trung thu hút sự chú ý của Hòa Liên, sau đó phát động hội chiến Đạn Hãn Sơn là lựa chọn không tệ. Nhưng hiện giờ thời cơ đã qua, cần phải nhẫn nại.

Tiên Ti thế lớn có hơn ba mươi vạn quân.

Trước kia Hà Tề quét sạch Bắc Hung Nô là lợi dụng kẻ hở thời gian, khiến Bắc Hung Nô không tập hợp được lực lượng, song giờ Hòa Liên đã có chuẩn bị, muốn đánh không phải là dễ.

349. Chương 350: Tam Học Kỹ Yếu

Ở vấn đề Đạn Hãn Sơn, Từ Thứ thể hiện sự trầm ổn của hần:" Đại quân Tiên Ti tập kết không thể kéo dài, chỉ riêng tiêu hao lương thảo đã đủ kéo sập bọn chúng. Mà với binh lực của chúng ta hiện nay thực sự không tiện đấu với bọn chúng. Thứ cho rằng, qua hai ba tháng nữa, quân Hòa Liên tự tan, Thứ có một kế có thể không cần tốn nhiều hơi sức cũng diệt được đại quân Tiên Ti."

Thế là hần viết một bản sớ dài dằng dặc, có điều gần đây tâm tình Đồng Phi rất kém, nên chẳng buồn xem.

- Bảo Diêm Phổ lấy danh nghĩa của ta viết thư cho Hạ Tề, uỷ chuyển đem kiến nghị của Nguyên Trực cho hần biết, bảo hần nhẫn nại.

- Vâng.

Đồng Thiết vâng lời định đi.

Đúng lúc này bên ngoài lại có tiếng bước chân truyền tới, Đồng Phi nhú mày lắm lắm:" Ai tới nữa thế?"

Xoay người lại thấy Hoàng Tự vội vã vào chòi nghỉ quỳ xuống:

- Chủ công, bên ngoài có người cầu kiến, nói phụng lệnh Tăng Thứ công tới hiến thư.

Hoàng Tự là con trai Hoàng Trung, tuổi 15, nay làm tông sự cho Đồng Phi, vừa học tập xử lý công vụ, vừa theo Đồng Phi học võ. Tên nhóc này năm xưa sức khỏe không tốt, may được Mã Chân phát hiện cứu mạng.

Hoàng Tự tới Tây Vực đã mười hai năm, do học Ngũ cầm dẫn đạo thuận, người tráng kiện, Hoàng Trung vốn định cho hắn tông quân, nhưng thế tử ngăn cản.

Dao thương không có mất, người làm mẹ nào chẳng lo? Vợ chồng cãi nhau mấy lần, sau Đồng Phi ra mặt, đòi Hoàng Tự làm tông sự.

Đồng Phi nghe Hoàng Tự báo thì lẩm bẩm :” Tăng Thứ? Đang yên đang lành hiến thư cái quái gì?”, cười khở nói:

- Lão Hoàng này, bảo hắn ở Tây Vực tĩnh dưỡng, lại còn hiến thư cái gì? Viện Dung, đi theo ta.

Trên bàn có một cuốn sách, bên trên dùng chữ Tiểu Triện viết: Tam học kỷ yếu.

Đồng Phi không xem sách mà nhìn Đồng Tử phía trước, đồng tử đó y nhận ra, là đứa con độc nhất của Hoàng Thiệu, Hoàng Dung.

Lúc này Hoàng Dung mặc áo tang, bên cạnh có một người thô kệch, là nô lệ Hoàng Thiệu mua, là hạ nhân duy nhất của Hoàng gia. Ít nhất trước khi tới Hán An thành, hắn là hạ nhân duy nhất, tên Lão Đới, rất được Hoàng Thiệu tín nhiệm, cũng mặc đồ tang quỳ bên cạnh Hoàng Dung, mặc mày bị thương.

Đồng Phi thấy trái tim có giật:

- Dung Nhi, sao cháu lại ăn mặc thế này?

Hoàng Dung khóc nói:

- Cha, cha cháu đi mười ngày trước rồi.

- Cái gì?

Đồng Phi chao đảo, nói không ra lời, Hoàng Thiệu đi rồi? Vì sao không ai ình biết? Vì sao không có chút tin tức gì?

- Cha, cha cháu sao sao ...

- Từ khi nhập đông, bệnh tình cha cháu ngày càng nặng, ngày nào cũng ho ra máu. Mẹ cháu nói muốn mời tiên sinh xem xét, nhưng cha bảo, tình hình bản thân tự bản thân rõ. Gần như ngày nào cũng ở trên giường soạn Tam học kỷ yếu, nói nó liên quan tới con cháu hàn môn thiên hạ, càng liên quan tới đại nghiệp của thúc phụ.

Hoàng Dung tuổi còn nhỏ, xưng hô với Đồng Phi khác đa số mọi người:

- Đầu tháng cha muốn về quê, nhưng không muốn kinh động người khác, chỉ mang cháu và mẹ cùng lão Đới lên đường. Nhưng tới Hán Dương thì cha ... Trước khi đi, cha bảo cháu đem cuốn sách này cho thúc phụ.

Giọng nói non nớt đó mỗi chữ như kim châm đâm vào tim Đồng Phi, Hoàng Thiệu đi mất rồi.

Năm ngoái Hoàng Thiệu bệnh, Đồng Phi sai người đi tìm Trương Cơ, nhưng mấy năm trước Trương Cơ đã hoàn thành (Thương hàn luận), một mình rời đi.

Ông ta đi đâu không ai biết, trừ để lại hai bộ Thương Hàn Luận và Kinh Mạch, phái người giao cho Đồng Phi thì không nói gì. Nghe người đương địa nói, hình như Trương tiên sinh đi Nam man, sau đó mất tin tức.

Từ khi đại chiến Quan Trung nổ ra, Đồng Phi bận rộn công vụ, không ngờ mất thấy ngày tháng tốt lành sắp tới Hoàng Thiệu lại bỏ đi, còn lặng lẽ bỏ đi.

Cúi đầu nhìn cuốn Tam Học Kỷ Yếu, Đồng Phi thấy lòng nặng nề, mùa đông này mất đi hai người, một là bậc sư trưởng y tôn kính nhất, một là bộ hạ y tín nhiệm nhất.

Tuy có được Quan Trung, nhưng Đồng Phi thấy mình mất đi còn nhiều hơn.

Đồng Phi nghẹn giọng hỏi:

- Mẹ cháu đâu, còn linh cữu của cha cháu ở đâu?

Hoàng Dung gạt nước mắt nén bi thương xuống, lời nói trở nên rành rọt hơn:

- Mẹ cháu ở Hán Dương bên linh cữu cha, chỉ lệnh cháu tới đưa sách, sau đó muốn đưa linh cữu về Ích Châu. Mẹ cháu nói, đó là nguyện vọng cuối cùng của cha, cho nên nhất định phải đưa cha về quê.

Đồng Phi đứng dậy bảo Hoàng Tự:

- Lập tức bảo Nho Tông lệnh Bá Kiệm tìm phu nhân, phải mời phu nhân ở lại. Linh cữu của Tăng Thứ do hấn chiếu cố, người tìm Hiếu Trực, nói ta có chuyện quan trọng.

- Vâng.

Hoàng Tự lập tức tuân lệnh theo đó mà làm.

Cô nhi quả mẫu, về Ích Châu thì sống thế nào, mặc kệ Hoàng Thiệu nghĩ gì, Đồng Phi tuyệt đối không thể để bộ hạ, huynh đệ của mình, hiến dâng sinh mạng mình, cuối cùng vợ con không ai chiếu cố. Không được, điều này không phù hợp với nguyên tắc của y, tuyệt đối không.

Đồng Phi bước tới nhẹ nhàng xoa đầu Hoàng Dung:

- Dung Nhi, ta sẽ phái người đón mẹ cháu tới, cháu hãy ở lại Trường An. Ta sẽ sai người cấp tiền lương mỗi tháng ẹ con cháu. Lão Đới, lát nữa người theo Viên Dung đi tìm nhà, ta sẽ an bài hạ nhân chiếu cố. Tăng Thứ là huynh đệ của ta, ta sẽ chiếu cố thỏa đáng theo nguyện vọng của hấn. Dung Nhi, một thời gian nữa nơi này mở hương học, khi ấy cháu vào học, đừng để mất thanh danh cha cháu.

Suy nghĩ trẻ con rất đơn thuần, rất đơn giản, Hoàng Thiệu từng nhiều lần nói, Đồng Phi là chủ công cả nhà bọn họ, phải nghe theo lời y, cho nên Hoàng Dung gật đầu ngay, còn linh cữu của Hoàng Thiệu không cần nó lo nữa.

Đồng Phi còn muốn tổ chức một tang lễ lớn cho Hoàng Thiệu ở Trường An, như thế lòng y mới dễ chịu hơn.

Cầm Tam Học Kỹ Yếu, Đồng Phi ngồi xuống chòi nghỉ ở hoa viên, đó là chế độ mà y cùng đám Thạch Thao, Hoàng Thiệu đã thương lượng nhiều lần, đã bắt đầu chấp hành, về sau bổ xung thêm, nhưng chưa từng công bố, trong đó có trình bày chi tiết về các loại thiếu sót của tam học.

Trong Tam học kỹ yếu, Hoàng Thiệu kiến nghị bỏ Thái học, dùng Quận học thay thế. Vì Thái học lấy danh sĩ làm chủ, thứ giảng dạy khác với hương học và huyện học, thậm chí nhiều chỗ còn sung đột.

Nhưng thái học không thể triệt tiêu, vì trong thời gian này Đồng Phi không thể phát sinh xung đột chính diện với thế tộc, cần dùng Thái học vỗ về.

Còn Hương học, Huyện học, Quận học chủ yếu là đối diện với bách tính bình dân, học tử hàn môn cầu học không được.

Tam học lấy thực dụng làm chủ, người từ tam học ra, chưa chắc đã có văn tài dào dạt, chưa chắc mưu trí xuất chúng, nhưng chỉ cần cho bọn họ bộ khung cần phải làm, bọn họ có thể chấp hành trọn vẹn điều lệ trong đó.

Chỉ cần chính sách không đổi, các ban ngành chức năng vận chuyển bình thường, quá trình này mặc dù hơi dài nhưng có thể âm thầm chuyển biến cách cục thiên hạ.

Hoàng Thiệu không tham công, chủ ý đó bất kể xuất phát từ ai, hấn đều ghi lại rất rõ ràng.

Toàn bộ Tam học kỹ yếu gồm mười hai cuốn, tám vạn chữ, có thể nói là ngưng tụ tâm huyết một năm qua của Hoàng Thiệu.

Đương nhiên bên trong còn rất nhiều thiếu sót, có lẽ vì năng lực của Hoàng Thiệu, cho nên chỗ thiếu sót hấn đề để trống, hi vọng tương lai có người tiếp tục hoàn thiện Tam học kỹ yếu trên cơ sở đó.

Đồng Phi xem từng chữ một, trời tối rồi Đồng Thiết đốt nến và đèn lên, y cũng không hề hay biết, cứ như Hoàn Thiệu đứng trước mặt y, đọc từng chữ một, xem mãi, xem mãi tới khi mắt Đồng Phi đã ướt nhòe...

350. Chương 351: Những Chuyện Năm Kiến An

Trời sáng, mặt trời từ phía đông nhô lên, sương sớm làm ướt người Đồng Phi, y nhẹ nhàng gấp sách lại, cẩn thận cho vào trong bọc, đứng dậy.

Có được một bộ khúc như thế, thực sự là phúc của Đồng Tây Bình y.

Đồng Thiết lặng lẽ đứng gác một bên, thấy Đồng Phi đứng dậy liền đi tới.

- Viện Dung, người nói xem Lão Hoàng làm thế là vì cái gì?

- Ti hạ không biết, có lẽ là vì Lão Hoàng cảm thấy, chủ công có thể đem lại hi vọng cho nhiều người hơn nữa.

Hi vọng sao?

Đồng Phi chấp tay sau lưng, đứng bên bậc thềm chới nghĩ, hồi lâu không nói, y nghĩ rất nhiều, từ lần đầu gặp Hoàng Thiệu rồi những khuôn mặt sau đó dần hiện ra trước mắt: Đường Chu, Giả Hủ, Trần Đáo ...

Người còn sống, người đã chết, bọn họ tới bên cạnh mình, chẳng phải truy cầu thứ gọi là “hi vọng” rất mơ hồ xa xôi đó sao? Còn mình, sau khi báo được thù, sống quá tiêu cực, làm sao xứng với người dang hiến sinh mạng ỉnh? Sao xứng với người vì mình một dạ trung thành vào nam ra bắc.

- Tiểu Thiết, có phải gần đây ta rất suy sụp không?

- Cái này, hình như ... Hình như có một chút.

Đồng Phi xoay người lại, nụ cười sáng láng:

- Ta thề sau này sẽ không bao giờ như thế nữa, ta sẽ để mỗi người theo bên ta thấy được hi vọng của bọn họ.

Cái khuôn mặt ngàn năm vô cảm của Đồng Thiết cũng nở nụ cười.

Hán đế Lưu Hiệp được văn thần võ tướng thấp tùng, qua ba ngày trai giới, tiến hành đại điển tế trời ở ngoại thành Hứa Xương.

Hôm nay ngày lập xuân, từ triều Chu tới nay, có tập tục tới phía đông tám dặm nghênh xuân.

Từ khi tới Hứa Xương, Hán đế mặc dù không hề có quyền bính gì, nhưng cuộc sống tựa hồ tốt hơn rất nhiều.

Tào Tháo không đi theo nghênh xuân, mà ở trong thư phòng đọc Nguyệt lệnh thất thập nhị tập giải, thi thoảng kê gặt đầu, lời lẽ bên trong tuy thô tục, nhưng lại mang thâm ý.

Mắt thấy trù mưu chiến sự Quan Trung đã triển khai thỏa đáng, tâm tình Tào Tháo rất nhẽ nhõm.

Đến Kinh Trập (5 -6 tháng 3), Viên Thiệu, Trương Lỗ sẽ xuất binh. Nhớ lại kế hoạch lớn của Đồng Tây Bình làm mình hoảng sợ, tiếp đó tin về cái chết của Lư Thực, vội vàng lui khỏi Hàm Cốc Quan, thật là đáng tiếc.

Lần này thế nào cũng không bị người dọa nữa.

Tào Tháo nghĩ tới đó không khỏi đắc chí, vừa đặt sách xuống thì thấy Tuân Du, Quách Gia, Trình Dục vội vã đi vào.

- Chủ công, chuyện không hay rồi.

- Xảy ra chuyện gì?

Ba người này thêm vào Tuân Úc có thể nói là tứ đại mưu chủ của Tào Tháo, dù đem so thì Trình Dục có vẻ hơi kém một chút, nhưng rất được Tào Tháo tín nhiệm.

Trong lòng Thào Tháo sinh ra cảm giác không lành, vội bảo bọn họ ngồi xuống, hỏi lại:

-Phụng Hiểu, ba người các ngươi có chuyện gì mà gấp gấp ...

Tuân Du không đợi Tào Tháo hỏi xong đã đáp ngay:

- Thanh Xà chết rồi.

- Cái gì?

Tào Tháo cả kinh thốt lên:

- Vậy là sao, chẳng phải Thanh Xà đi Từ Châu à? Sao lại chết>

Dưới trướng Tào Tháo có một nhóm nhân mã bí mật, tên là Bàn Xà. Vì sao gọi là Bàn Xà? Vì rắn giỏi ẩn nấp, độc tính mạnh, cắn ắt làm thương người.

Bàn Xà là đội nhân mã Tào Tháo thành lập sau trận chiến Quan Đông, khi đó Sử A lưu lảng tới Sơn Dương, Tào Tháo biết sự lợi hại của kẻ này, nên giữ lại, bảo hắn thành lập Tử sĩ doanh, chuyên phụ trách ám sát.

Sử A vốn tinh thông ám sát, hơn nữa lại có tình sư đồ với trướng tử Tào Tháo là Tào Ngang, nên không cự tuyệt. Đồng thời do năm xưa hắn tại Lạc Dương ám sát Đổng Trác thất bại, khiến Anh Hùng lâu do ân sư gây dựng nhiều năm bị phá hủy, người chết trong đó không thiếu đệ tử do Sử A nhiều năm bồi dưỡng, tất nhiên căm hận Đổng Phi.

Vì thành lập Tử sĩ doanh, Sử A bỏ rất nhiều công sức, chẳng những tự mình huấn luyện tử sĩ còn mời rất nhiều kiếm khách Quan Đông gia nhập, nhưng bên ngoài ít ai biết.

Về sau Tuân Du gia nhập dưới trướng Tào Tháo, tiếp quản Tử sĩ doanh, hắn là người tâm tư thâm trầm, trí mưu sâu xa, liền đổi tên là Bàn Xà.

Tính chất của Bàn Xà hơi giống với Âm bộ của Đổng Phi, có cả giả trẻ gái trai, do thám, ám sát, mật thám ... Đủ cả. Mặc dù những thủ đoạn này trong con mắt đời sau rất ấu trĩ, nhưng ở thời đại đó mà nói, đó là sự tồn tại vượt thời đại.

Đương nhiên bất kể là Âm bộ hay Bàn xà đều không tránh khỏi mang đặc điểm của người đương thời.

Ký thực mỗi một hào môn thế tộc đều có dạng tử sĩ như thế, ví như trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Tôn Sách giết Hứa Cống, môn nhân của Hứa Cống khi giết Tôn Sách nói cho hắn biết là ai giết hắn.

Tử sĩ không thiếu tâm tình anh hùng lãng mạn.

Nhiệm vụ của Thanh Xà là lấy thân phận tỳ nữ theo bên người Lưu lão phu nhân cùng tới Từ Châu, đợi thời cơ ám sát Lưu Bị, kế hoạch này được đám Quách Gia mưu tính.

Tào Tháo giảng hòa với Lưu Bị chính vì có mưu tính này.

- Vậy Lưu lão thái quân sao rồi?

- Chết rồi.

Tào Tháo hít sâu một hơi:

- Ai làm?

Tuân Du lấy ra một tờ giấy bên trên viết “Gián, 26”, làm Tào Tháo hoang mang.

Quách Gia nói:

- Sử giáo úy dẫn người tới Sơn Cốc phát hiện ra thi thể, tất cả mọi người đã chết. Theo phán đoán của Sử giáo úy, tất cả trúng độc rắc vào trong thịt nướng, có điều Lưu lão thái quân và Thanh Xà thì chết bởi một thứ nỏ chế tạo đặc thù.

Nói rồi đặt một cái nỏ lên bàn.

- Chúng tôi đã xem qua, loại nỏ dùng cơ quan bắn ra này lực đạo rất mạnh, nhưng không thể nói được nguyên lý của nó, chỉ có thể nói, loại cơ quan này xuất phát từ Tây Vực.

- Đồng Tây Bình sao?

- Đúng thế.

Tuân Du nói:

- Chữ “Gián, hai mươi sáu”, này là tin tức Thanh Xà để lại trước khi chết, tựa hồ nhắc chúng ta chuyện gì. Du và Phụng Hiếu, Trọng Đức thảo luận với nhau, khả năng lớn nhất ...

- Chẳng lẽ trong quân doanh của ta có hai sáu tên tử gián.

Mọi người khẽ gật đầu làm sắc mặt Tào Tháo trắng bệch.

Quách Gia tiếp tục:

- Ngoài ra còn có một vấn đề nữa, Lưu lão thái quân chết rồi. Chúng ta vốn muốn thể hiện thành ý, không ngờ xảy ra loại chuyện này. Lưu Bị sao có thể để yên, nhất định liều chết với chúng ta.

Tào Tháo không lên tiếng, với hần mà nói đây là thất bại lớn, ở thời điểm này xuất hiện chuyện như thế, nếu đúng là do Đồng Phi làm thì mục đích không nói cũng rõ.

Đặc biệt chữ “gián, hai mươi sáu”, càng làm Tào Tháo có cảm giác khủng khiếp, thử nghĩ xem, trong quân doanh có tới hai mươi sáu tên tử gián, vậy còn bí mật gì nữa, hơn nữa lúc nào cũng có khả năng nguy hiểm tới tính mạng.

Với thứ vũ khí đặc sản của Tây Vực cùng đám tử gián không sợ chết kia ...

Tào Tháo hỏi:

- Có thể giải thích rõ với Lưu Bị không?

- Khó nói lắm.

Trình Dục trầm giọng nói:

- Lưu Bị là kẻ dã tâm bừng bừng, nhưng dù sao người chết là mẹ hần, chẳng biết hần sẽ có phản ứng gì. Hơn nữa chuyện này không thể dấu lâu, cần mau chóng giải quyết cùng Lưu Bị, nếu không ắt tạo thành phiền toái lớn ... Có điều như vậy chuyện xuất binh phải trì hoãn rồi.

Tào Tháo vỗ mạnh bàn:

- Giải cho Đồng Tây Bình. Phía Lưu Bị thì do Trọng Đức phụ trách. Công Đạt, chuyện gấp hiện nay là tra ra gian tế, tất cả những người tới từ Tây Vực, Lương Châu, Quan Trung, Sóc Phương đều tra xét, còn nữa tên Đồng Hi đó tra xét kỹ có ta.

- Vâng.

Tào Tháo day huyết thái dương, Đồng Tây Bình người ác lắm, không được, người làm ta khó sống, ta cũng không để người yên:

- Công Đạt, thả rắn vào Quan Trung, có mấy phương diện cần chú ý: Động tĩnh dùng binh của Đồng Phi, các loại chế độ y sắp thực thi cùng Tượng tổ doanh ... Còn nữa, ta đoán chùng trong tay Đồng Phi có một lực lượng tương tự Bàn Xà, moi ra cho ta, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Tuân Du và Trình Dục rời đi, nhưng Quách Gia thì ở lại.

- Phụng Hiếu, có chuyện gì?

Quách Gia mỉm cười:

- Chủ công, gần đây Gia đi thăm một vị đại hiền, không biết chủ công có muốn gặp một phen không ?

Lỗ Túc Lỗ Tử Kính, người thành Hoài Đông Từ Châu, tuổi hai sáu, là người ngay thẳng, giỏi về ăn nói, người này rộng rãi, biết mình.

Gia cảnh khấm khá, rất có tiền lương, ở hai vùng Từ Dương rất có danh khí, Đào Khiêm mấy lần muốn mời hẳn, nhưng hẳn đều khéo léo từ chối, cuối năm ngoái Lưu Bị công chiếm Từ Châu, Lỗ Túc bất mãn với thanh danh của người này, cho nên chuyển nhà tới Trường Xã.

Tào Tháo biết Quách Gia là người tâm cao khí ngạo, trong toàn bộ mưu thần Hứa Xương, có thể được hẳn nhìn trúng chỉ có một hai người, người khác chỉ là tạm tạm.

Chẳng phải nói là bản lĩnh Quách Gia lợi hại cỡ nào, mà sở trường của hẳn ở mưu kế, có thể tổng hợp hoàn thiện các phương diện, nhưng không hợp làm chủ soái.

Nếu dùng lời đời sau, Quách Gia là một tham mưu, hơn nữa còn là một tham mưu cực kỳ lợi hại.

Lỗ Túc được Quách Gia khen như thế, hẳn không kém, Tào Tháo liền hỏi ngay:

- Phụng Hiếu, ta làm thế nào để mời hẳn xuống núi.

Song Quách Gia lắc đầu:

- Phàm là người có tài năng đa phần tính tình cổ quái, Gia quan sát Lỗ Túc lâu rồi, không thích tục vật, hơn nữa tính tình cao sang, không dễ mời. Thế nhưng người này cực trọng tình nghĩa, chủ công chỉ có cách đích thân tới nhà, kết giao với hẳn, làm hẳn cảm động tới tận phế phủ, mới có thể mời hẳn xuống núi.

Tào Tháo nhú mày, tên Lỗ Túc này đáng để mình bỏ công sức thế sao? Phải biết rằng từ khi hẳn lập nghiệp chỉ tự mình mời hai người, một là Hí Chí Tài đã chết, còn lại là Quách Gia.

Mà nghe ý tứ của Quách Gia thì muốn mời Lỗ Túc xuống núi còn hao phí tâm tư nhiều hơn.

Quách Gia không khuyên thêm nữa, chỉ mỉm cười nhìn Tào Tháo, khẽ phe phẩy quạt, đợi câu trả lời.

- Lỗ Túc này thích cái gì?

- Người này đam mê đọc sách, dù cưỡi ngựa cũng cầm sách trong tay. Chủ công chẳng phải đang chú thích Tôn Vũ thập tam thiên, sao không lấy làm mồi nhử, mời hẳn xem.

Tào Tháo đúng là đang chú thích Tôn Vũ thập tam thiên, hơn nữa trên cơ sở đó còn phát triển rất nhiều. Bộ sách này đời sau gọi là Mạnh Đức tân t hư, là một bộ tác phẩm đặc ý của Tào Tháo.

Nghĩ một lúc Tào Tháo nói:

- Ta vốn đang định mời người đánh giá, lời của Phụng Hiếu đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Ý lời này là chấp nhận lời của Quách Gia, quyết định mưu tính một phen, mời Lỗ Túc xuống núi.

Tào Tháo mời Lỗ Túc xuống núi ra sao thì tạm đặt sang một bên đã.

Nói tới trong thành Hán An Tây Vực, Thái Ung ngồi trong hoa viên nhà mình, nhìn xuân sắc đầy vườn, uống mỹ tửu, gảy đàn, tiếng đàn du dương như tiên âm vãn vít bầu trời, bộ dạng ung dung vui vẻ.

Ngồi bên cạnh ông ta có một mỹ phụ mặc cung trang, tuổi chạp tứ tuần, tóc vấn cao, trên phượng sai một viên dạ minh châu óng ánh, làm bà thêm phần quyến rũ.

- Thái Ông, vì sao không theo đám Chiêu Cơ tới Trường An?

Mỹ phụ nhân chính là Hà thái hậu, mẫu thân Tây Hán vương Lưu Biện, từ sau khi Hán Linh đế Lưu Hoàn chết, Hà thái hậu ở góa trong cung, trải qua nhiều đau khổ, nhưng không làm dung nhan bà tiêu tụy mà khiến bà càng thêm đoan trang tú lệ.

Đừng xem thường Hà thái hậu xuất thân nhà mổ lợn, nhưng tổ đường bản thân không hề kém chút nào, thậm chí so với rất nhiều danh sĩ chỉ có hư danh càng xuất chúng hơn. Dĩ nhiên rồi, con gái một nhà mổ lợn, gả vào cung đình, thành mẫu nghi thiên hạ, không phải chỉ dựa vào khuôn mặt và cơ thể là có được. Những thứ yêu cầu trong đó, không phải dùng một lời mà nói hết.

Từ sau khi tới Tây Vực, Hà thái hậu sống rất thoải mái, dù gió Sốc mãnh liệt, nhưng không phải tranh đoạt, suốt ngày nồm nớp như ở trong cung.

Luận bối phận, Thái Ung là thầy Lưu Hoàn, nhưng không trở ngại thiện cảm của Hà thái hậu với ông.

Ông già sau khi tới Tây Vực, sinh hoạt cực kỳ dễ chịu, con gái có chốn về tốt, con rể tài cán, chỗ thiếu duy nhất là ở Tây Vực này người có thể đàm đạo với ông thực sự là quá ít.

Hà thái hậu là một thánh giả tốt.

Luận học vấn Hà thái hậu và Thái Ung một trời một vực, nhưng Hà thái hậu ở lâu trong thâm cung, hiểu xem mặt đoán ý, nói chuyện khéo léo, người thường sao bì nổi? Thường thường nói câu nào là trung tâm khảm Thái Ung. Đừng xem thường Thái Ung tuổi cao, dầu gì năm xưa cũng là mỹ nam tử, nay mặt vẫn hồng hào, có một phong độ khác biệt.

Hai người này một có lòng, một có ý ... Dù sao mối quan hệ này chỉ cần không công khai, chẳng ai có thể nói được gì.

Tây Hán vương sắp bãi giá đi Trường An rồi, Thái Diễm cũng đi, nhưng Thái Ung không muốn về.

Nghe Hà thái hậu hỏi, ông đáp nhỏ:

- Về làm cái gì? Sống ở đây tiêu dao biết bao, về làm gì cho người ta xem thường, lão Lư đã đi, Nguyên Trác cũng bệnh, bàn bè năm xưa người chết người tàn, còn lại không phải là kẻ thù thì cũng là người xa lạ, về có gì hay? Ha ha không khoái hoạt bằng nơi này.

- Vậy ai gia

Hà thái hậu định nói “ai gia thì sao?” Nhưng lời này quá ám muội, nên ra tới miệng liền sửa thành:

- Vương nhi của ai gia thì sao?

- Chẳng phải còn Hưng Tổ sao?

Thái Ung uống một ngụm rượu, trầm ngâm hỏi:

- Phải chăng thái hậu lo Tây Bình bất lợi với Tây Hán vương?

Hà thái hậu đứng là có chút suy nghĩ như thế, thời buổi này kiêu hùng nổi lên khắp thiên hạ, hiện Đồng Phi nay không có gì, nhưng chẳng may tương lai ... Có Thái Ung, ít nhiều còn kiềm chế được y, Lư Thực đã đi, Thái Ung mà không còn, ai làm gì nổi y nữa?

Thái Ung thở dài:

- Thái hậu, lão thần rất hiểu tính Tây Bình, nó trọng tình nghĩa, cũng biết nặng nhẹ. Nhưng thời gian qua Tây Hán vương qua lại rất gần với những tăng nhân kia, sợ tương lai có phiền phức.

Tăng nhân mà Thái Ung nói tới từ Quy Tư và Quý Sương quốc.

Thực ra Phật pháp truyền vào Trung Nguyên từ lâu, tận triều Chu, thông qua con đường phi chính thức đã lục tục tiến vào Trung Nguyên, chỉ là khi ấy ảnh hưởng của Phật giáo không mạnh lắm, thời Minh đế đã có tăng nhân Trúc Pháp Lan và Nhiếp Ma Đằng phiên dịch Tứ thập nhị chương kinh.

Hán thất còn chuyên môn thiết lập Hồng Lư tự cho Phật giáo, cũng chính là Bạch Mã Tự vang danh thiên hạ đời sau.

Mặc dù nói không phải lưu truyền rộng rãi, nhưng ở mức đó nhất định bắt đầu mở rộng rồi.

Thái Ung tự cho rằng rất hiểu Đồng Phi, hơn nữa ông ta cũng nghe con gái nói thái độ của Đồng Phi với tôn giáo.

Không thể phủ nhận Phật giáo có sức mạnh mê hoặc lòng người, tuy khuyên người ta hướng thiện, song chung quy là thứ phiêu diêu hư vô.

Ông ta biết, năm xưa tăng nhân Quy Tư dựa vào tin đồn cung phụng, vợ vét không ít tiền bạc, mà đây lại chính là điều Đồng Phi ghét nhất, y căm ghét những kẻ không làm vẫn có cái ăn, ghét đem hi vọng đặt vào kiếp sau. Nếu như tương lai Đồng Phi và Lưu Biện có xung đột thì chính là ở điểm này.

Hà thái hậu nghe vậy cau mày lại, bà không thấy Phật giáo có gì không hay, ngược lại khuyên người ta hướng thiện chẳng phải việc tốt sao?

- Thái Ông, chuyện này nghiêm trọng như vậy à?

Thái Ung cười khở:

- Cái này à, nói nghiêm trọng thì nó nghiêm trọng, nói không nghiêm trọng thì nó không nghiêm trọng. Hà hà, lão thần cũng không nói rõ được, nhưng lão thần tin Tây Bình có chừng mực, thái hậu đừng lo, tặc ngữ nói rất hay xe tới núi ắt có đường.

Đúng thế, vì con trai nhọc lòng cả đời, Hà thái hậu cũng cảm thấy mệt rồi.

- Ngày mai sau khi mọi người lên đường, lão thần sẽ đi tới Khang Cư, nghe nói đám Tử Du ở bên đó làm không tệ, sắp đánh tới vương đô Khang Cư rồi. Tây Bình nói, qua Khang Cư là An Tức, tiếp tục đi về phía tây còn có trời đất rộng lớn. Lão thần muốn đi xem phong thổ nhân tình nơi đó, ở Trung Nguyên cả đời rồi mới biết trời đất lại rộng như thế. Nhân lúc còn đi lại được, lão thần muốn đi khắp thiên hạ mới không phụ đời này.

- Người muốn rời Tây Vực à?

Hà thái hậu giật mình, khẽ cắn môi hồng lộ vẻ suy nghĩ.

Thái Ung mỉm cười, uống hết rượu nho trong chén ngọc, gảy đàn hát:

- Bờ đào mỹ tửu dạ quang bôi, dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi

Tiếng ca khàn khàn, mang một vẻ tang thương, thấu triệt tình người trên thế gian.

Hà thái hậu ở bên cạnh lặng lẽ nghe, bất giác có chút ngây dại.

Trở về Hán An vương cung thì trời đã tối rồi.

Trong vương cung đèn đuốc sáng rực, cung nga ai nấy bận rộn vô cùng, mai phải lên đường tới Trường An rồi, nhưng phát hiện ra đồ đạc chuẩn bị bao nhiêu cũng không đủ.

Người đã từng sống ở Trường An tất nhiên hết sức phấn khởi, người chưa tới Trường An cũng vô cùng vui vẻ, đó chính là trung tâm vương triều đại hán mà, nghe nói nơi đó vô cùng phồn hoa, nghe nói nơi đó

Nhìn những người đó vui mừng, trong lòng Hà thái hậu lại chẳng có chút niềm vui nào, lần này đi, không biết tới bao giờ mới gặp lại được Thái Bá?

- Hán vương điện hạ đâu?

- Khởi bẩm thái hậu, điện hạ đang ở Khánh An cung nghe Ma Lan đại sư giảng giải, còn có Dương thái phó ở cùng.

Hàng mi liễu của Hà thái hậu nhú lại, không khỏi nhớ tới những lời Thái Ung nói buổi chiều, Biện cần Đồng Phi khôi phục Hán thất, Đồng phi cũng cần Biện lập công trạng. Hai người vốn là đối tác cực tốt, nhưng hiện giờ ...

- Ma Lan đại sư là ai?

- Khởi bẩm thái hậu, Ma Lan đại sư là tăng nhân Quy Tư, Phật pháp tinh thâm, điện hạ mỗi ngày trừ tập luyện võ binh thường thì đại bộ phận thời gian nói chuyện với Ma Lan đại sư. Nô tỳ nghe nói, vị đại sư này thần thông quảng đại ...

- Cám mồm!

Hà thái hậu nổi giận, Ma Lan chỉ e là một tên mê hoặc lòng người, sao Biện lại ở cùng hắn? Chẳng lẽ nó quên rồi? Tên Trương Giác đáng chết gây ra cái họa Thái Bình đạo ra sao?

- Bãi giá Khánh An cung.

Hà thái hậu đi nhanh ra ngoài, nhưng bước được hai bước thì đột nhiên dừng lại, Biện đã lớn rồi, ta xông vào như thế có phải quá không nề mặt nó không? Không được, chuyện này cần phải suy nghĩ kỹ đã mới nói tiếp.

- Chậm đã, người đi mời Lâm Hương đình hầu tới gặp ai gia, nói ai gia có chuyện cần thương lượng với ông ấy.

- Dạ.

Hà thái hậu ngồi xuống, tĩnh lặng suy nghĩ, rất lâu sau đã có chủ ý, Biện đã 18 rồi, nhưng chỉ có hai mỹ nhân, trong đó một còn là vương nữ Đại Nguyệt Thị, nếu như ở Trung Nguyên thì nó nên có vương phi rồi. Nên kiếm cho nó vương phi rồi.

Đang suy nghĩ thì thị tỳ bẩm báo, Lý Nho cầu kiến.

Hà thái hậu liền cho vào:

- Lâm Hương đình hầu, ai gia hôm nay mời khanh tới đây là muốn khanh giết một người.

Lý Nhi đầu gối Hà thái hậu tìm mình vì một việc như thế, không khỏi ngớ ra:

- Dám hỏi thái hậu muốn giết ai?

- Ma Lan.

- Thái hậu nói ...

Lý Nhi sửng sốt, lập tức hiểu Hà thái hậu nói tới kẻ nào, thân là người nắm giữ Âm bộ, Lý Nho tất nhiên biết sự tồn tại của Ma Lan, chỉ là hắn không để ý lắm, một tăng nhân thì có gì nguy hiểm?

- Chính là tên tăng nhân Quy Tư? Ai gia hi vọng vương thượng làm quân chủ trùng hưng, chứ không phải hôn quân chỉ biết ăn chay niệm phật. Hơn nữa Đồng khanh cực kỳ phản cảm với yêu tăng, ai gia không muốn tương lai vương thượng và Đồng khanh xung đột vì chuyện này. Cho nên ai gia muốn giết tên tăng nhân đó, bất kể là dùng phương pháp gì, giết hắn đi!

Đôi khi tâm tư nữ nhân chu đáo xa nam nhân, nói thực Hà thái hậu nghĩ tới chuyện xa xôi như thế, trước đó Lý Nho cũng không nghĩ tới, lòng thâm nhủ :” Đúng rồi, sao ta lại quên bég mất chuyện này chứ? Tên yêu tăng đáng chết!”

- Thái hậu yên tâm, thần nhất định không để cho tên yêu tăng đó sống quá đêm nay.

- Chuyện này chỉ có trời biết đất biết, ai gia biết, người biết. Tóm lại phải xử lý thỏa đáng, đừng để lại hậu họa.

- Vâng.

Lý Nho lĩnh mệnh rời đi, Hà thái hậu đi tới cửa cung, nhìn bầu trời, có một ngôi sao rất sáng, lấp lánh trong đêm.

Lưu Nguyên Trác nói vương nhi của ta mệnh đế tinh, đế tinh sáng, báo ngày sau vương nhi sẽ lên ngôi hoàng đế. Bên cạnh đế tinh có một ngôi sao nữa cũng rất sáng. Lưu Nguyên Trác bảo đó là sao mạng của Đồng khanh, là tướng tinh phò tá đế tinh. Đế tinh và tướng tinh soi sáng lẫn nhau, khí vận Hán thất sẽ kéo dài mãi. Nếu một ngày đế tinh và tướng tinh Ai gia sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.

Hà thái hậu vẫn ngả về phía con mình một chút.

Quay người lại nhìn vương cung trống không, trong lòng bà đột nhiên cảm thấy cô đơn chưa từng có, ai gia đã chăm vương nhi 18 năm, nó đã lớn rồi, nhưng ai gia thì sao? Chẳng lẽ ai gia phải sống cô đơn tới già?

- Người đâu mau mời Chiêu Dương phu nhân tới đây.

Chiêu Dương phu nhân là Thái Diễm.

Hà thái hậu thở dài, vương nhi, điều có thể làm cho con, ai gia đã làm hết rồi! Sau này đi thế nào, phải xem lựa chọn của con.

Hôm sau vương giá lên đường.

Thái Ung mặc áo choàng đứng trên gò núi nhìn đoàn xe mỗi lúc một xa, lòng bỗng có cảm giác buồn bã, tâm ý của thái hậu, sao ta chẳng biết. Nhưng mà dù sao nàng là thái hậu, ta là thần tử. Thôi, sau này trời cao đất xa, không thể gặp lại nhau nữa, bảo trọng nhé thái hậu của ta.

- Chúng ta đi thôi.

Thái Ung lên ngựa, đi xuống núi.

Lần này ông đi chỉ mang theo 50 Kỹ kích sĩ cùng lão quản gia Thái Phúc, ngoài ra còn có mười mấy cỗ xe, là sách vở ông thích.

Xe chậm chậm đi về phía tây, ước chừng mười dặm thì tới một ngã ba, đỗ một cỗ xe, người đánh xe là thái giám, Thái Ung nhận ra đó là nội thị tâm phúc của Hà thái hậu, lòng giật đánh thót, ghìm cương định tới hỏi thì trong xe truyền ra giọng nói quỵến rũ.

- Thái Ông, đường đi xa xôi, một mình khó tránh khỏi buồn bã, không biết ai gia có phúc làm bạn với Thái Ông không?

Rèm xe vén lên, Thái Ông ngậy người.

Biện để sửa năm Hưng Bình thành năm Kiến An, không biết phải có ý kiến thiết an định phồn vinh hay không. Có điều chiến dịch thảo phạt Quan Trung còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc trong lặng lẽ, cứ như chưa từng có gì xảy ra, ít nhất với Đồng Phi mà nói, đúng là chưa có gì xảy ra thật.

Đột nhiên nghe tin mẹ bị giết, Lưu Bị gần như nổi điên, lập tức điều động nhân mã Bái quốc, chuẩn bị xuất binh Bành Thành, nhưng cuối cùng nghe Mã Lăng khuyên, chấp nhận Tào Tháo giải thích.

Đồng Hi bị hành hạ không thành dạng người, là đồng mưu giết Lưu lão phu nhân được đưa tới tay Lưu Bị.

Bất kể hẳn có phải là gian tế hay không Tào Tháo đều không thể giữ hẳn, tặng luôn cho Lưu Bị, coi như một loại thái độ.

Nghe nói Đồng Hi chết rất thê thảm, bị Lưu Bị từng xẻo, nhưng tới lúc chết vẫn không hiểu tại sao đang tốt đẹp lại thành như thế.

Cùng lúc đó một hành động trừ gian oanh liệt cũng diễn ra trong nội bộ Tào doanh.

Viên Thiệu lần nữa phát động tấn công U Châu, thề không giết Lữ Bố, không đoạt U Châu không thôi. Đúng thế, U Châu đã thành tâm bệnh của Viên Thiệu, không thể kéo dài được nữa.

Trường An tháng hai tắm mình trong gió xuân.

Trên cánh đồng xanh mướt, người dân đã bắt đầu một vụ mùa bận rộn, cây cối nảy chồi, mang sức sống dào dạt. Mọi người đều mong mỗi năm sau tốt đẹp hơn.

Người Quan Trung có lý do để tin như thế, vì chính sách Đồng Phi ban bố thực sự quá tốt.

Ở trình độ lớn thực hành Bình lưu tam sách mà năm xưa Đồng Trác thi hành, một mặt thu hút lưu dân từ Kinh Triệu, một mặt tu sửa Trường An, đồng thời hàn gắn vết thương trong lòng bách tính.

Thuế suất không phải là thấp lắm, nhưng với bách tính Quan Trung từng trải qua thuế má hà khắc của Quách Lý mà nói, thuế một phần mười chắc chắn là mức thuế cực thấp, nghe nói mấy năm nữa triều đình sẽ lại giảm thuế, mức thuế là một phần mười lắm.

Về phần tin tức này là thật hay là đồn thổi vô cơ thì không quan trọng, quan trọng là mọi người có được hi vọng.

351. Chương 352: Rắc Rối Lớn

Cổ đô Trường an khôi phục chút náo nhiệt, trong phủ Đại đô đốc lúc này cũng tiếng người huyên náo.

Điền Vi mang theo Điền Mãn và Ngưu Cương, Hoàng Trung cùng con trai và một đám văn thần võ tướng tề tụ ở diễn võ trường.

Giữa sân Đồng Phi cười Sư tông thú, tay cầm song trùy. Triệu Vân cười trên Bạch Long mã cao hơn chín xích, người mặc ngân giáp, tay nắm chặt đại thương.

Con Bạch Long mã này là bảo mã thuần chủng An Tức, phẩm cấp cao hơn cả ngựa Tây Vực một bậc, Đồng Phi thiếu gì chứ không thiếu ngựa. Khi Triệu Vân quy thuận, thấy bộ hạ Đồng Phi ai cũng cười chiến mã thần tuấn, ngay cả Cự ma sĩ cũng một người dắt hai con tuấn mã cực phẩm, riêng thế đã làm hấn hăm mộ chết thôi.

Vừa vặn Đồng Phi còn hai con Tê phong thú, liền tặng cho Triệu Vân và Trương Liêu, điều kiện là Triệu Vân phải dốc sức đánh với y một trận, trận đánh này thu hút không ít người.

Nói ra thì đây đúng là tật xấu của Đồng Phi, trước kia ở Lạc Dương bày ra thi đấu kính cúc, làm Điền Vơ thật thà trung hậu có thêm sở thích mới, đánh bạc.

Cứ có đánh bạc là Điền Vi tham gia không sót cuộc nào, dần dần còn truyền nhiễm không ít người, khiến cho tin tức Đồng Phi và Triệu Vân tỷ võ truyền ra, tỷ lệ đánh cược liền có ngay, tất nhiên nhà cái là Điền Vi.

Võ lực của Đồng Phi và Triệu Vân cao thấp ra sao thực ra trong lòng mọi người đều hiểu, ít nhất trong mắt Hoàng Trung, thương pháp Triệu Vân tinh diệu, sở trường lấy nhu khắc cương. Mà Đồng Phi sử dụng sức lực cũng đã tới mức xuất thần nhập hóa.

Lần đánh cược này cược Triệu Vân có thể thủ mấy hồi.

Đồng Phi chỉ chùy vào mặt Triệu Vân:

- Tử Long, phóng ngựa qua đây.

Triệu Vân mỉm cười:

- Xin chủ công chỉ giáo.

Bạch Long mã hí dài, phóng về phía Đồng Phi như tia chớp, đại thương biến ra năm bóng thương đâm vu vu, không nhận ra cái nào là thật, cái nào là giả.

Điền Vi cũng phải lên tiếng khen:

- Chiêu này của Tử Long hư hư thực thực, đúng là không tề.

Vậy mà Hoàng Trung lại lắc đầu:

- Nhất thương tam sát của Tử Long không đơn giản là hư hư thực thực. Tam thương đều là thực cả, nhưng vì tốc độ của Tử Long quá nhanh, khiến cho chúng ta sinh ra ảo giác.

Nếu luận võ nghệ cao thấp, Hoàng Trung là số một.

Điền Dự chau mày:

- Trước kia thương pháp của Tử Long không nhanh như thế, ít nhất lần trước đấu với Ôn hầu không có trình độ này.

Đối với Lữ Bố, trong nội bộ Đông gia quân vẫn giữ thái độ cảm thông. Bất kể nói thế nào thì khi trước Lữ Bố quy thuận Lưu Ngưu cũng là lựa chọn bất đắc dĩ, ít nhất hấn không ném đá xuống giếng.

Cho nên mọi người gồm cả Đồng Phi vẫn gọi hấn là Ôn hầu.

Điền Dự nhập gia phải tùy tục.

Hoàng Trung cười:

- Chủ công sáng chế ra hai bàn đạp, khiến chúng ta ở trên mình ngựa có chỗ dùng lực. Đồng thời ngựa của Tử Long tuy không bì được với Sư tông thú, nhưng so với con trước càng thần tuấn hơn. Cho nên thương pháp tiến bộ hơn trước nhiều.

Bên ngoài mọi người tán gẫu, diễn võ trường đấu tới khó phân thắng bại.

Nếu như nói ở thời đại này, Đồng Phi muốn đánh với ai nhất thì chính là Triệu Tử Long trước mắt. Lữ Bố đã đánh rồi, Quan công và Tam gia đã lĩnh giáo cao chiêu. Cũng từng độ sức với Hạ Hầu Đôn. Mã Siêu đã chết, chỉ còn lại Triệu Vân và Tôn Sách chưa được tỷ thí. Minh và Tôn Sách có thù giết cha, hẳn sớm muộn cũng được giao phong, chỉ cần hấn không chết.

Nay lĩnh giáo anh hùng Trường Bản trước đã.

Hai người đấu với nhau mười mấy hiệp, nhưng binh khí chưa từng chạm nhau, người xem võ công kém một chút như Đám Vô An Quốc chỉ thấy hai con ngựa không ngừng đổi chỗ, còn Đám Điển Vi lại biết, cuộc đấu này vô cùng nguy hiểm.

Thương của Triệu Vân mang theo lực đạo rất quái đản, nhìn thì nhanh như chớp, nhưng đánh vào thì như chạm phải bông, chẳng có chút lực nào, bị hóa giải hết, cảm giác đó cực kỳ khó chịu, cứ như đánh nhau với không khí.

Đồng Phi mỗi lần giáng một trùy ngàn cân xuống, rõ ràng chạm vào thương của Triệu Vân rồi, nhưng không biết hấn làm gì mà chùy trượt qua, chớp mắt lực đạo mất sạch. Cùng lúc đó, Triệu Vân phản kích như độc xà phun nọc, không đánh thì thôi, đã đánh là khiến Đồng Phi phải thu chùy tự cứu.

Chớp mắt trăm chiêu đã qua, người xem lộ vẻ nghiêm túc...

Rõ ràng có thể thấy được Đồng Phi bị khiêu khích sắp nổi giận, còn Triệu Vân nhìn như nhẹ nhàng, thực tế mỗi lần hóa giải một chùy của Đồng Phi cũng phải dốc toàn lực, dù va chạm nhẹ cũng khiến tay ê ẩm.

Lại đánh thêm mười mấy hồi nữa, Triệu Vân đột nhiên nhảy ra khỏi vòng chiến:

- Chủ công, Vân thua rồi.

Nói xong ném thương sang một bên, mọi người mới phát hiện ngân thương đã oằn đi như con giun, căn bản không dùng được nữa, cao thấp đã thể hiện ra.

Luận chiêu số Triệu Vân rõ ràng tới hóa cảnh, chỉ là chùy của Đồng Phi quá mạnh, làm hấn chịu không thấu.

Đồng Phi trán mồ hôi, không phải mệt mà vì căng thẳng:

- Thương pháp của Tử Long cao hơn ta một bậc. Bình sinh nếu luận hung hiểm, cuộc chiến năm xưa với Ôn hầu là sợ nhất. Nhưng luận khó chịu là cuộc đấu này, thương pháp của người là gì mà cổ quái thế.

Triệu Vân đứng trên mặt đất, tay còn run run:

- Thương pháp này có tên là Bàn Xà Thất Tham, là chiêu số Vân tự ngộ ra, không ngờ trước thần lực của chủ công, chống đỡ không nổi.

Đồng Phi gật gù:

- Cái tên này hợp lắm.

Đám võ tướng ở ngoài hò reo, mọi người đại đa số tuổi tác tương đương với Đồng Phi, lớn nhất là Hoàng Trung đã sắp ngũ tuần, thường này tỷ võ rất tùy tiện. Đồng Phi không phải là người thích làm ra vẻ, mọi người thấy rất thân thiết.

Kết thúc tỷ võ mọi người tự lại thảo luận.

Đồng Phi ngồi xuống bên cạnh Thạch Thao, nhận lấy khăn ướt trong tay Đồng Thiết, lau mồ hôi hỏi:

- Quảng Nguyên, gần đây tình hình các nơi thế nào?

- Bận rộn xuân canh, tất cả bình thường.

Thạch Thao nghĩ rồi đáp:

- Chỉ là công vụ bận rộn, Thao và đám Nho Tông chiều cố không xuể. Tuy có học tử Tam học giúp, nhưng họ chỉ làm được những chuyện cơ sở. Chủ công, hiện chúng ta cần người, đợi Tây Hán vương tới, e chuyện càng nhiều hơn.

- Chuyện này để ta nghĩ đã, những sĩ tử bị bắt có chịu hợp tác không?

- Đa phần là không chịu, tuy có một số ít nhưng với tình hình trước mắt thì chẳng khác gì muối bỏ bể.

Đồng Phi nghe thế mặt trở nên sầu khổ, đúng thế, văn thư chất thành đống rồi, mà đám người Diêm Phổ dù sao cũng không phải là thần tiên, không có thuật phân thân.

- Tây Hán vương đi tới đâu rồi?

- Theo tin tức truyền về, Tây Hán vương đã qua Thước Âm Hà Tây, dự kiến cuối tháng có thể tới nơi.

- Vậy truyền lệnh dọc đường vương giá đi qua nơi nào, binh mã các quân giao tiếp xong mới được quay về.

Đồng Phi gọi là một lần bị rần rần, mười năm sợ giấy tờ.

Nghĩ mà xem, năm xưa thời Hán Linh đế, uy nghiêm Hán thất vẫn còn mà bị người ta tập kích thiếu chút nữa mất mạng, nay quan trung vừa ổn định, nên phải phòng phạm nghiêm ngặt.

Hai người đang nói chuyện thì có Kỹ kích sĩ vào bẩm báo, ngoài phủ Đại đô đốc có người cầu kiến.

- Là ai?

- Không nói, hần chỉ nói là đệ đệ của chủ công, còn nói giao miếng cự ma lệnh cho chủ công là chủ công đã biết.

Cự ma lệnh?

Đồng Phi nghi hoặc nhận lấy Cự ma lệnh trong tay Kỹ kích sĩ, liếc qua, miếng Cự ma lệnh này cũ lắm rồi, y nhìn một cái là nhận ra, đó là Cự ma lệnh năm xưa y du lịch t hiên hạ, nãi nãi sai người rèn cho y, so với Cự ma lệnh hiện giờ đã có khác biệt nhiều.

Trong lòng đột nhiên lóe lên một bóng người, năm xưa kết thúc cuộc chiến Uyển huyện, hình như y tặng đi một tấm Cự ma lệnh.

- Có phải là một thiếu niên, khuôn mặt có chút ... Ừm, bình dị?

- Đúng vậy.

Lúc này Thạch Thao cũng đoán ra thân phận người tới, chấp tay nói:

- Chúc mừng chủ công lại có được một trợ lực.

- Mau mau mời hần vào ... Không để ta ra đón.

Kỹ kích sĩ tròn mắt.

Đồng Phi hiện giờ là ai? Tuy nói trên đầu hần còn có một Tây Hán vương, nhưng nói thẳng ra là thổ hoàng đế thực sự, sao nhìn một tấm Cự Ma lệnh lại kích động như thế?

Mặc dù không biết người tới thân phận thế nào, nhưng có lẽ đúng như người kia nói, là huynh đệ của chủ công. Cho dù không phải là huynh đệ, ít nhất cũng cực kỳ thân mật, có điều nghĩ tới tướng mạo người đó, Kỹ kích sĩ không nhịn được cười.

Kỹ kích sĩ dẫn Đồng Phi chạy ra ngoài đại môn, thấy ở cửa có hai thanh niên, một cao chừng tám xích, tướng mạo đường hoàng, mang theo vẻ anh hùng, người này Đồng Phi không quen cũng không chú ý, vì ánh mắt y dừng ở người bên cạnh, mũi nhỏ mắt nhỏ, thô bỉ gian trá, dáng không cao, người gầy gò, da hơi đen, mặc trường sam màu đen.

Đồng Phi cười, người kia cũng cười.

- Tiểu A Sửu.

Đồng Phi hét lớn, nhảy xuống bậc thêm bé Bàng Thống lên, đồng thời cười ha hả.

Bàng Thống cao tới ngực Đồng Phi, bế lên không tốn chút sức nào, nhưng hần thẹn đỏ mặt:

- Đồng đại ca, mau bỏ đệ xuống.

- Được được được, bỏ đệ xuống, tên tiểu tử này, năm xưa chẳng phải thích cười trên vai ta sao?

Đó là một đoạn hồi ức vô cùng tươi đẹp, chớp mắt một cái đã mười mấy năm trôi đi, Tiểu A Sửu năm xưa thích ngồi trên vai y, có chút tự kỷ đã trưởng thành, mình cũng sắp tới tuổi tam thập nhi lập rồi.

- Tiểu A Sửu, sao đệ lại tới đây? Có phải học nghiệp đã hoàn thành rồi không?

- Vâng.

Bàng Thống đáp:

- Đồng đại ca, đệ đã học xong, có tự, lần này chuyện môn tới nương tựa huynh.

- Hoan nghênh, hoan nghênh, nay ta đang cần người.

- Đồng đại ca, đệ còn đưa tới cho huynh một bằng hữu ...

Bàng Thống chỉ người bên cạnh:

- Đây là con trai của Hoắc công Nam quận, hảo hữu của thúc công đệ, là bằng hữu lớn lên từ nhỏ với đệ. Hần tên Hoắc Tuấn, khi đệ tới vừa khéo gặp hần, nên kết bạn cùng đi.

Hoắc Tuấn đi tới khom người thi lễ:

- Hoắc Tuấn tham kiến Võ Công hầu.

Hoắc Tuấn?

Cái tên này nghe quen quen, hần là xuất hiện trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, nhưng ấn tượng không sâu, có điều là người Bàng Thống đưa tới, Đồng Phi tất nhiên không lạnh nhạt, vội đi tới đỡ:

- Hoắc công tử xin chớ khách khí, nếu đã là bằng hữu của Tiểu A Sửu thì cũng là huynh đệ của ta.

Nói rồi tay kéo Bàng Thống, tay kéo Hoắc Tuấn định đi vào.

- Đại ca đợi đã.

Bàng Thống đột nhiên gọi Đồng Phi lại:

- Đi cùng bọn đệ còn có một người nữa, không biết huynh còn nhớ nàng không?

« Nàng ? » Đồng Phi nghi hoặc hỏi:

- Là ai, ta có nhớ không là sao?

Đang nói chuyện thì xe ngựa đỗ ở cửa vén rèm lên, một khuôn mặt nhỏ nhắn thò ra, mang theo vẻ hưng phấn:

- Đồng đại ca còn nhớ muội không?

Khuôn mặt đó như đã từng quen, Đồng Phi có thể khẳng định đã gặp cô bé này ở đâu rồi, nhưng nhớ mãi không ra. Chẳng thể trách, năm xưa y tới Lộc Môn Sơn thì Hoàng Thạc mới được mấy tuổi? Chớp mắt chục năm qua đi, tuy Hoàng Thạc có chút giống năm xưa, nhưng nhớ không ra.

Nữ tử tới mười tám là thay đổi, huống hồ khi đó Đồng Phi không quá chú ý tới cô bé này.

Bàng Thống nói nhỏ:

- Nàng là Hoàng Thạc, con gái Hoàng bá bá ... Đồng đại ca gặp rồi đấy.

- Oa.

Đồng Phi vỡ lẽ, nhớ ra rồi Hoàng Nguyệt Anh, phu nhân tương lai của Gia Cát Khổng Minh:

- Là Tiểu Nguyệt Anh phải không?

- Muội biết mà, thế nào Đồng đại ca cũng nhớ muội.

Hoàng Thạc thấy Đồng Phi gọi ra nhũ danh của mình, cũng chẳng nhớ năm xưa cha có giới thiệu hay không, dù sao trong lòng mừng hết sức.

Đồng Phi định đi tới đỡ Hoàng Thạc xuống xe ngựa, không ngờ Bàng Thống nhảy ra nói một câu:

- Đồng đại ca, bọn đệ trốn đi đấy, Nguyệt Anh đào hôn, nên huynh đừng có nói với Hoàng bá bá, nếu không bọn đệ sẽ bị bắt về.

- Ủ, không nói không nói.

Đồng Phi đang mừng rỡ còn chưa nghe rõ chỉ thuận miệng đáp, vừa mới bước xuống đột nhiên cứng người quay ngoắt đầu lại, há hốc mồm nhìn Bàng Thống, tựa hồ hỏi: Đào hôn á?

Bàng Thống gật mạnh đầu, ý nói y nghe không sai.

Ồi trời ơi, Phượng Sồ tiên sinh, ngài mang tới rắc rối gì cho ta thế này? Mặt của Đồng Phi trông rất thú vị.

Một lúc sau ...

Bàng Thống, Hoắc Tuấn, Hoàng Thạc cúi đầu đứng trước bàn thư phòng, giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì.

Bên ngoài cửa có hai tỳ nữ, nghe nói là mua ở dọc đường.

Dù sao Hoàng Thạc là con gái, từ Kinh Tương tới Quan Trung đường xá xa xôi, cho dù quan hệ với Bàng Thống, Hoắc Tuấn có tốt tới đâu thì con gái có chuyện không tiện để nam nhân đi làm, thế nên mới mua hai tỳ nữ.

Chiến loạn liên miên, bách tính trôi dạt khắp nơi, nhà tan cửa nát vô số, đừng nói là bán con bán cái, cho dù có giết con mà ăn cũng trở nên thường tình, chẳng còn là vấn đề gì.

Gió xuân rất êm, tiết trời rất đẹp.

Nhưng Đồng Phi vô cùng phiền não, ngồi trong thư phòng đau đầu vô cùng, không ngừng vỗ trán.

Đào hôn, không ngờ là sự kiện đào hôn.

Nếu đổi lại là người khác, khẳng định là sẽ nổi giận, lời của cha mẹ không thể cãi, đây đúng là đại nghịch bất đạo.

Đồng Phi tuy nói là người rất truyền thống, nhưng vẫn tiếp thụ chút quan niệm đời sau, cho nên nếu đào hôn là người bình thường thì y thấy chẳng sao cả, nhưng Hoàng Thạc lại đào hôn Khổng Minh thì Đồng Phi điên đầu rồi.

Trời ơi là trời, ta mà thu nhận nàng, chẳng phải trở mặt với Khổng Minh tiên sinh hay sao?

Bất kể như thế nào trong lòng người đời sau, Gia Cát Lượng có sức ảnh hưởng cực lớn, mưu kế như thần, Đồng Phi có chút sợ Gia Cát Lượng. Biết sao được, ai bảo trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Khổng Minh lợi hại như thế.

- Nguyệt Anh, hay là muội ở đây chơi vài ngày, đợi ta viết thư nói đỡ với Hoàng tiên sinh rồi muội hãy về.

- Đồng đại ca không cần muội nữa.

Hoàng Thạc nói chưa hết mắt đã đỏ, bộ dạng đáng thương đó chỉ nhìn cũng làm người ta đau lòng.

Đồng Phi chịu sao nổi, vội nói:

- Sao ta không cần muội.

- Vậy thì giữ miệng lại.

Không đợi Đồng Phi nói hết, Hoàng Thạc đã cướp lời:

- Đồng đại ca, huynh là đại anh hùng, nói lời phải giữ lấy lời.

Cô gái nhỏ khóc khóc cười cười, chua ngoa nũng nịu, làm Đồng Phi đầu óc mê muội, bất giác gật đầu:

- Ủ, ta nói lời giữ lời.

- Tốt rồi, miệng đi chọn phòng đây.

Hoàng Thạc chẳng đợi Đồng Phi nói gì đã xoay đầu đi, vừa đi vừa nói:

- Tiểu Mộc Đầu, Tiểu Ngư Nhi, giúp ta tìm người chuyển đồ trên xe xuống. Đồng đại ca, miệng muốn viện tử sát vách.

Tiểu nha đầu này đúng là không coi mình là người ngoài, Đồng Phi trở mắt nhìn một lúc rồi cười khổ, sau này muốn thanh tịnh không được nữa rồi:

- Tiểu A Sửu, đệ đem tới cho ta phiền toái lớn rồi.

- Đồng đại ca, huynh sợ thúc công?

Đồng Phi gật đầu, chẳng lẽ nói y sợ Gia Cát Khổng Minh, nghĩ ra thì năm nay Khổng Minh mới 16 tuổi thôi, lợi hại tới đâu cũng có hạn, thôi đành vậy, tính sau vậy.

Chuyện Hoàng Nguyệt Anh nói ra cũng chẳng lớn chẳng nhỏ.

Hiện giờ phiền toái duy nhất là làm sao nghĩ cách để nàng về, lập tức đưa về là không được rồi, đợi thêm một chút, cô bé con mà, chắc là kích động nhất thời, hưng phấn qua đi, thế nào cũng nhớ nhà.

Có điều vẫn phải báo cho Bàn Đức công, dù sao làm trưởng bối, làm che mẹ, vĩnh viễn lo cho con cháu, đừng để lão tiên sinh phải lo lắng.

Có chủ ý rồi Đồng Phi nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tiểu Mộc Đầu và Tiểu Ngư Nhi là tên Hoàng Thạc đặt cho tỳ nữ, lúc này đang được nàng chỉ huy bận rộn không ngừng, mấy Kỹ kích sĩ tới giúp đỡ, nhưng đến khi nhắc cái rương Hoàng Thạc đặc trên xe thì nhủu mày.

Vì sao?

Vì cái rương đó quá nặng, không biết bên trong là cái gì, chắc là vật phẩm của đại gia khuê tú, đúng là rắc rối.

352. Chương 353: Kế Đầu Của Bàn Thống

Đồng Phi ở trong thư phòng, không để ý tới huyên não bên ngoài, nhìn Bàn Thống rồi nhìn Hoắc Tuấn, do dự hỏi:

- Trọng Mạc, người muốn tới chỗ ta làm gì?

Hoắc Tuấn chém đinh chặt sắt đáp:

- Tần muốn tòng quân, có điều có một thỉnh cầu xin Đại đô đốc chấp nhận.

- Nói ra nghe xem.

- Tuấn muốn bắt đầu từ một tiểu tốt, tốt nhất là làm tiểu tốt ở vùng loạn lạc.

Đồng Phi ngạc nhiên nhìn thanh niên trước mắt, không khỏi đánh giá hắn cao hơn vài phần:

- Người chắc chắn là muốn làm từ tiểu tốt chứ?

- Chắc chắn.

Đồng Phi nghĩ một lúc rồi nói:

- Nếu nói tới chiến sự rối loạn thì tất nhiên là Vô Đô, Hà Đông và Thụ Hàng thành là loạn nhất. Thế này đi, Sĩ Nguyên nói võ nghệ của người không tệ, lại tinh thông binh pháp, làm tiểu tốt thì tiếc quá. Nay Văn Sính tướng quân vừa tới Vô Đô, đang cần người giúp, nếu người muốn có thể ra sức dưới trướng Văn Sính tướng quân được không?

- Xin nghe chủ công sai bảo.

Đồng Phi mỉm cười, tên tiểu tử này không tệ, không kén chọn, là chất liệu tốt, liền viết thư ngay, sau đó lấy một lệnh bài đưa cho Hoắc Tuấn:

- Trọng Mặc, cầm lấy lệnh bài này đi tìm Văn Sính tướng quân. Nói trước nhé, ta không biết hấn sẽ an bài cho người chức vụ gì, có thể làm tới đâu, lập nên sự nghiệp gì dựa hết vào bản lĩnh của người.

- Điều này đúng với sở nguyện của Tuấn.

Hoắc Tuấn đi tới nhận lấy thư và lệnh bài:

- Tuấn có thể lên đường ngay, chủ công có dặn gì gì không?

Đúng là kẻ dứt khoát mạnh mẽ, ta thích loại tướng lĩnh như thế, Đồng Phi hướng ra ngoài thư phòng gọi:

- Vương Nhung ở đâu?

- Có mặt tướng.

Wương Nhung sải bước đi vào thư phòng, hôm nay hấn trực.

Đồng Phi dặn:

- Người đưa Trọng Mặc đi chọn một con tuần mã, trạng bị khô giáp binh khí, sau đó tới gặp ta, ta có chuyện muốn lệnh cho cả hai.

- Vâng.

Wương Nhung chấp tay tuân lệnh, cùng Hoắc Tuấn ra ngoài.

Đồng Phi nhìn bóng lưng Vương Nhung khẽ thở dài, mấy ngày trước y đã có quyết định rồi, Vương Nhung võ công cao cường, nên lên chiến trường lập nghiệp, cứ theo mình sao có ngày vươn lên được. Năm xưa người theo mình đều có sự nghiệp rồi, chỉ có Vương Nhung và Vô An Quốc là chưa có.

Còn Vô An Quốc, cũng sắp tới lúc ra ngoài rèn luyện rồi.

Đồng Phi nghĩ tới đó, ánh mắt dừng trên người Bàn Thống, rơi vào trầm tư. Bàn Thống đã học xong, đây là chuyện tốt, nhưng học xong không có nghĩa là có thể đảm đương một mặt.

Từ Thứ và Thạch Thao thì khác, hai người đó có lịch duyệt trước, cầu học sau, còn Bàn Thống không có kinh nghiệm gì.

Đồng Phi không phủ nhận tài hoa của Bàn Thống, thực sự y cũng rất chờ mong biểu hiện của Bàn Thống, nhưng hiện đưa hấn ra sân khấu có đốt cháy giai đoạn không?

Kinh nghiệm là thứ vô cùng quan trọng, có lẽ mất một hai năm, có khi mất mười mấy năm, có kinh nghiệm là điều cực kỳ quan trọng, nhìn hết tướng lĩnh của Đồng Phi đều đã chứng minh điều này.

Trương Cáp và Bàn Đức đều là nhân vật xuất chúng trong Tam Quốc, nhưng sau khi quy thuận Đồng Phi, cũng đều có lịch duyệt riêng, trải qua vô số rèn luyện mới có thành tựu hôm nay. Cả Gia Cát Cẩn, Pháp Chính cũng đều như thế.

- Tiểu A Sửu, đệ muốn làm gì?

Bàn Thống lâu lắm rồi mới gặp Đồng Phi, ai y trầm ngâm mãi không nói, thỉnh thoảng hỏi một câu làm hấn ngẩn ra:

- Sao cũng được, đệ chỉ muốn đi theo bên cạnh Đồng đại ca là được.

Đồng Phi tủm tủm cười:

- Nếu đã thế thì đệ làm tông sự môn hạ của ta đi, nói trước nhé, không có bổng lộc đâu.

- Hì hì, dù sao có Đồng đại ca, chẳng lẽ lại để cho đệ chết đói à? Có phải không?

Tên tiểu tử này chẳng bao giờ chịu nghiêm chỉnh, Đồng Phi nghiêm mặt lại, trầm giọng nói:

- Tiểu A Sửu, đệ ở lại bên ta có mấy yêu cầu, nếu làm được, ta giữ đệ lại, nếu không, ta đưa về nhà.

Bàng Thống cũng thu lại vẻ đùa cợt, nghiêm túc nói:

- Xin ca ca sai bảo.

- Thứ nhất, không được tranh chấp với người ta.

- Đệ làm được.

- Thứ hai, môn hạ tông sự của ta, đọc các loại văn thư cơ mật, đệ có thể xem hết, nhưng tuyệt đối không được lưu truyền ra, tuyệt đối không được nói cho ai biết, đệ hiểu hàm ý bên trong không?

Bàng Thống phấn khích gật đầu thật mạnh.

- Thứ ba, Tiểu A Sửu, đệ phải biết đệ là người ta tín nhiệm nhất, chưa bao giờ có một ai được ta tín nhiệm như đệ, đồng thời ta cũng kỳ vọng rất lớn vào đệ. Ta biết đệ là kẻ rất có đầu óc, ta cho phép đệ tham gia vào các loại sự việc, bất kể là binh sự hay chính vụ ...

Bàng Thống ra sức gật đầu:

- Ca ca, đệ không làm huynh thất vọng đâu.

- Đừng vội, nghe ta nói hết đã.

Đồng Phi mỉm cười:

- Ta cho phép đệ tham gia, nhưng không cho đệ nói, dù đệ có phát hiện ra sai lầm gì cũng không được tùy ý lên tiếng. Đệ có thể nói riêng với ta, nhưng nhớ kỹ trước mặt người khác, đệ không có quyền lên tiếng.

Những lời này nếu nói với người khác sẽ sinh lòng bất mãn, nhưng Bàng Thống lại nghe ra quan tâm của Đồng Phi trong đó.

Tuy nói Bàng Thống và Đồng Phi thân mật, nhưng dù sao hắn vừa mới tới, không danh tiếng, không công lao, mà thế lực của Đồng Phi đã gây dựng từ lâu, đám Từ Thứ ai chẳng có công tích, có tư lịch, đúng là không có chỗ cho Bàng Thống lên tiếng.

Đồng Phi làm như thế là bảo vệ Bàng Thống không bị bài xích, đồng thời có thể biểu hiện bản lĩnh của hắn với Đồng Phi.

Bàng Thống khom người nói:

- Ca ca yên tâm, đệ nhất định tuân thủ yêu cầu của huynh.

Đồng Phi đứng dậy, ôm chặt Bàng Thống:

- Tiểu A Sửu, Đại A Sửu hoan nghênh đệ tới.

Chỉ một cái ôm đơn giản, chỉ một lời xưng hô đơn giản, nhưng đưa Bàng Thống về năm tháng xa xưa, suốt ngày ngồi trên vai Đồng Phi, nghe y kể chuyện.

Có lẽ trong 19 năm cuộc đời của Bàng Thống, thời gian đó tuy ngắn ngủi, hơn nữa đao kiếm đầm máu, nhưng lại là thời gian vui vẻ nhất.

Tối hôm đó Đồng Phi bày tiệc tẩy trần cho ba người Bàng Thống.

Từ Thứ, Thạch Thao, Tướng Cấn đều quen biết Bàng Thống từ lâu, Diên Vi Hoàng Trung cũng biết Bàng Thống, nên không có câu nệ gì.

Trong bữa tiệc Đồng Phi tuyên bố quyết định bổ nhiệm Vương Nhung làm Võ Đô đông lang giáo úy, ở Võ Đô có một sơn cốc tên là Đông Lang, nằm giữa Tà Lộ và Tự huyện, là nơi trưng binh của Võ Đô, dưới quyền Võ Đô tướng quân, chức vụ vô cùng trọng yếu.

Bổ nhiệm Võ An Quốc làm Cơ Quan đô úy, thuộc Tuyển Phong quân.

Cơ Quan nằm ở Hà Nam, hướng nam có thể tới Kinh Triệu, hướng đông có thể tới Hà Nội, tập kích Ký Châu, đất này với Hà Đông mà nói là tối quan trọng.

Trần thủ Cơ Quan, Bàng Đức Trương Cáp không yêu cầu người có bao nhiêu tài năng, chỉ cần người nghe lời là được, người có bản lĩnh thì có cá tính, có chủ ý, nghe lời như Võ An Quốc rất hiếm có.

Hai lệnh bổ nhiệm này tuyên bố xong, mọi người đều chúc mừng, nhưng Vương Nhung và Võ An Quốc không vui, bọn họ muốn ở lại bên cạnh Đồng Phi hơn.

Đồng Phi cười nói rằng:

- Đại trượng phu phải gây dựng sự nghiệp, các người đều là người có tài, theo bên cạnh ta thì có được sự nghiệp gì? Ra ngoài xông pha đi, Tuấn Trùng, An Quốc, Phi ở Trường An mở to mắt nhìn tài cán của hai người.

Võ An Quốc đã trên ba mươi rồi mà khóc như một đứa trẻ.

- An Quốc chỉ nguyện theo bên cạnh chủ công, không muốn làm Đô úy ba lạng nhăng gì đó.

- Người hôm nay không tính toán tiền đồ, nhưng người cũng là người có gia thế rồi, phải nghĩ cho con cháu.

Đồng Phi rất cảm khái khuyên:

- Ta cũng không muốn để các người đi, nhưng ta không thể ngăn cản tiền đồ của các người. Đứng lên cả đi, làm cho tốt, ha ha, nói không chừng tương lai ta nhớ các người rồi lại gọi về.

- Vậy chủ công sớm ngày nhớ chúng tôi nhé.

Câu này của Võ An Quốc làm mọi người cười không ngớt.

Vì bọn họ phải lên đường cho nên tiệc rượu không kéo dài lâu, mọi người ai về nhà nấy, Đồng Phi một mình về thư phòng, thấy trên bàn đặt một bình hoa, trong cắm hoa Tử Đằng, tỏa hương thâm ngát.

Loại hương thơm này làm người ta sáng khoái, giải trừ mệt mỏi, đầu óc tỉnh táo.

Đồng Phi nhíu mày hỏi Kỹ kích sĩ trực đêm:

- Hoa là do ai đặt ở đây? Vừa rồi có người vào à?

- Là do Hoàng tiểu thư ở sát vách đặt vào, cô ấy nói loại hoa này có lợi cho sức khỏe của chủ công.

- Ồ.

Đồng Phi khẽ mân mê cánh hoa lộ ra nụ cười: Tiểu nha đầu này biết quan tâm săn sóc người ta đây, ừm, giữ lại có vẻ không tệ. Nghĩ tới đó y ra sau bàn cầm công văn xem.

Ngoài phòng im ắng.

Trong bóng đêm tràn ngập xuân ý này, không khí lan tỏa hương hoa, nhưng bị mùi hương của hoa Tử Đằng trung hòa, dễ chịu hết sức.

Đồng Phi xử lý xong công văn thì đã sắp tới giờ tỵ rồi, đứng lên vận mình, nghe thấy bên bên ngoài có tiếng bước chân rất nhẹ.

- Ai.

Kỹ kích sĩ quát hỏi:

- Là ta.

Đồng Phi nghe ra giọng Bàng Thống, liền hỏi:

- Sĩ Nguyên phải không, vào đi.

Chốc lát sau Bàng Thống đi vào, Đồng Phi nhìn hẩn cười:

- Bôn ba cả ngày rồi, sao không nghỉ cho sớm? Có chuyện gì thế?

Bàng Thống ngồi xuống hỏi:

- Ca ca, vừa rồi đệ nghe đám Quảng Nguyên nói, chỗ huynh hiện đang rất thiếu người?

- Hà hà, võ tướng không thiếu, sĩ tử thì khan hiếm.

Đồng Phi rót hai chén rượu nho, đưa cho Bàng Thống nói:

- Đệ cũng biết đấy, sĩ tộc thề không đội trời chung với Đồng gia, không nhiều người muốn bị mang tiếng xấu làm việc cho ta. Lần này vào Quan Trung, ta bắt được không ít sĩ tử, nhưng người nguyện ra sức cho ta quá ít, đôi khi hai chữ thanh danh thật là

Y chỉ nói một nửa rồi không nói tiếp nữa, chuyển đề tài:

- Ta lập Tam học, nhưng thời gian còn quá ngắn, người có thể dùng được quá ít. Tiểu A Sửu, đôi khi ta không biết, sĩ tử và võ nhân có thể chung sống hòa bình được không?

Bàng Thống im lặng chốc lát rồi hỏi:

- Ca ca, còn nhớ năm xưa huynh ban bố lệnh chiêu hiền, chẳng lẽ không có tác dụng?

- Ài, nếu cha ta không chết, có lẽ có hiệu quả. Nhưng sau này cha ta bị giết, nên chuyện này cũng hỏng. Ta nghe nói Tào Mạnh Đức dùng cách này của ta, tụ tập được không ít nhân tài.

- Vậy vì sao không ban hành lại lệnh chiêu hiền.

Đồng Phi cười khổ:

- Tiểu A Sửu à, đệ nhìn xem thái độ sĩ tử thiên hạ với ta đi, ban hành có tác dụng gì? Ta vốn xuất thân lương gia tử, làm sao có thể so sánh với quan hoạn thế gia như Tào Mạnh Đức.

- Ủm, đúng là như thế, có điều vì sao ca ca không dùng cách khác? Thay đổi góc độ để giải quyết vấn đề?

- Thay đổi góc độ?

Đồng Phi gãi đầu:

- Tiểu A Sửu, đệ có chủ ý gì thì nói ra xem.

- Ca ca lập Tam học là sáng tạo chưa từng có, cách này tuy hay nhưng có vấn đề là thời gian. Ca ca muốn giải quyết vấn đề tức thời thì phải bắt tay vào làm từ bên cạnh, thực tế từ thái sư tới Tào Mạnh Đức chiêu hiền đa phần dùng danh nghĩa cá nhân. Nay hãn phụng lệnh thiên tử sai khiến chư hầu càng ngông cuồng. Ca ca không tự chiêu hiền được sao không dùng danh nghĩa Tây Hán vương đả kích Tào Tháo?

Đồng Phi vỗ tay:

- Lời này của đệ làm ta sáng ra. Bất thức lư sơn chân diện mục, chích duyên thân tại thử sơn trung ... Ha ha ha, ta lại quên chuyện này cơ chứ, đúng là đáng chết. Không sai, có thể lấy danh nghĩa Tây Hán vương chiêu hiền.

Hoành khán thành lãnh trắc thành phong

Viễn cận cao đề giai bất đồng

Bất thức lư sơn chân diện mục

Chỉ duyên thân tại thử sơn trung
Ngó ngay thành dãy, xéo thành chỏm
Cao thấp gần xa mỗi chẳng đồng
Chẳng rõ Lô Sơn mây mặt thật
Muốn biết chỉ cần vô núi trông.

(Hân Mẫn dịch)

Bàng Thống gật gù:

- Bất thức lư sơn chân diện mục, chích duyên thân tại thử sơn trung, câu này ca ca nói rất hay. Có điều lần ban bố lệnh chiêu hiền thứ hai này tuy nói danh nghĩa Tây Hán vương ban bố, nhưng chỉ là kế quyền biến, ca ca châm chọc cho cẩn thận, nếu không sẽ mất quyền bính, cuối cùng rơi vào cảnh thổ hết chó vào nồi.

Lời này khiến cho Đồng Phi sững sốt, nếu là đám Giả Hủ nói có lẽ là bình thường, nhưng Bàng Thống dù sao cũng chỉ 19 tuổi, tên nhóc này suy nghĩ thật sâu xa:

- Vậy đệ cho rằng phải tiến hành ra sao?

Bàng Thống tự tin nói:

- Ca ca, đệ có một kế có thể giải quyết phiền phức này.

Hán thất tồn vong bấp bênh, khởi lửa bốn phía, chư hầu nổi loạn, chính lệnh không được chấp hành. Loạn thần bắt thiên tử lệnh chư hầu, bất chấp đại nghĩa, thực danh kiêu hùng, là gian tặc bốn trăm năm chưa từng có của Hán thất. Tiểu vương vốn có thể an cư tái ngoại, nhưng không dám quên xã tắc Cao tổ, nay lấy danh Hán thất, cần người tài.

Người có tài chưa chắc được chọn, người được chọn chưa chắc có tài. Trần Bình thế nào, Tô Tần ra sao? Vậy mà lập nên nghiệp ...

Tháng tư năm Kiến An thứ tư, Tây Hán Vương Lưu Biện vào Trường An phát lệnh cầu hiền tài với thiên hạ.

Lời thì dài, đại ý là: Giang sơn Hán thất sắp toi rồi, nhưng cái đám chư hầu không có đức hạnh, không để ý tới giang sơn, làm bách tính khổ sở, đúng là khiến người ta đau đớn.

Ta vốn không phải người tài giỏi gì, an cư ở Tây Vực vui vẻ tiêu dao, nhưng cơ nghiệp do Cao tổ lập nên, ta không thể không hồi tới. Người vốn phải làm việc này thì lại không ra mặt xử lý, cho nên đành phải ra mặt chỉnh đốn, mời người có tài giúp ta một phen.

Giống năm xưa Đồng Trác ban lệnh chiêu hiền, không hỏi đức hạnh của người, chỉ cần tài của người.

Khác biệt là lệnh cầu hiền của Lưu Biện phạm vi thu hẹp lại một chút, chỉ nhắm vào “sĩ”.

Một phương diện khác, sửa “phụng thiên tử lệnh chư hầu” của Tào Tháo thành “bất thiên tử lệnh chư hầu”, văn nhân độc ác ở chỗ đó chỉ sửa một chữ thôi ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn.

Đầu mâu chìa thẳng vào Hứa Xương, càng dùng ý “kiêu hùng thời loạn” năm xưa Hứa Thiệu bình Tào Tháo, đóng cái dấu loạn thần tặc tử lên người Tào Tháo.

Quách Gia cầm lệnh chiêu hiền đọc thật kỹ, không ngờ ngay ngốc chẳng nói lên lời, tiểu sư đệ thật inh, chỉ một chiêu này đã đẩy Tào Tháo vào nước sôi lửa bỏng.

Trừ phi Tào Tháo trả lại quyền cho Lưu Hiệp, nếu không chứng thực tội danh ép thiên tử để lệnh chư hầu rồi.

Nhưng vấn đề là Tào Tháo có thể đem quyền trao cho Lưu Hiệp sao? Dù hắn có muốn, người khác cũng không chấp nhận, người ta đi theo Tào Tháo ai không muốn cầu mong có được một xuất thân tốt.

Nếu như Tào Tháo trả lại quyền cho Lưu Hiệp, người đầu tiên không đồng ý e là tông thân hai tộc Tào và Hạ Hầu.

- Có biết Cầu hiền lệnh từ tay ai mà ra không?

Quách Gia hỏi Tuân Du:

- Nghe nói từ tây quân sư Giả Hủ.

- Ta biết mà, chiêu này của Đổng Tây Bình inh lăm, nhưng y không sợ lấy danh nghĩa Tây Hán Vương, cuối cùng khiến sĩ tử kia không nghe lệnh y, làm y đuôi to khó vẫy sao?

Người lên tiếng hỏi là Trình Dục:

Một thanh niên khôi ngô cao ám thước trầm giọng nói:

- Y đương nhiên không sợ, Trọng Đức tiên sinh không phát hiện, nội dung cầu hiền lệnh lần này của y thực tế không khác gì Chiêu hiền lệnh của Đổng Trác à? Hơn nữa còn điểm danh hạng như Tô Tần? Tô Tần là loại người gì, đầu tiên cầu quan ở Tần, sau đó lập thân ở Yến, là hạng tiểu nhân vô đức.

Tô Tần Trương Nghi là người thời chiến quốc, nổi danh với sách lược Tung Hoàn.

Thanh niên kia tiếp tục nói:

- Trong bài văn này lộ ra một ý tứ, tất cả xuất phát từ lợi ích, chỉ hỏi tới tiền đồ, mặc kệ đạo đức, như vệ đả tiểu nhân thiên hạ sẽ quy tụ bên Đổng Phi. Ông nói bọn chúng có đạo đức trung trinh gì không? Khả năng không cao, ai cho bọn chúng lợi ích lớn nhất thì bọn chúng theo người đó.

353. Chương 354: Xé Da Hổ Làm Cờ

Quách Gia gật đầu:

- Tiểu sư đệ của ta chơi chiêu này rất đẹp.

- Vậy chúng ta phải làm sao đây?

Trình Dục nhíu mày:

- Phải phản kích Đổng Tây Bình chứ?

- Phản kích? Vì sao phải phản kích?

Quách Gia cười ha hả:

- Chỉ cần chúng ta đứng ra là sập bẫy chúng ngay, làm như chúng ta chợt dạ vậy. Kế hiện nay là c húng ta lờ đi, mặc cho chúng làm gì thì làm, cán đao trong tay chúng ta cơ mà. Ha ha ha, hiện điều cần quan tâm là sao bình định Trương Yến, cái tên này đúng là phiền toái.

Mấy người khác không hện mà cùng gật đầu, Trương Yến thành cái họa trong lòng rồi, mềm rắn không ăn thua, chẳng ai làm gì nổi hắn.

Tên đó dùng binh lão luyện, thủ hạ đều là phỉ tặc trải trăm trận, đúng là làm người ta đau đầu.

Ban đầu Tào Nhân ở Nhữ Nam bình định Trương Yến, tuy chịu thua thiệt, nhưng thực sự chẳng ai để ý tới bọn chúng, nhưng thời gian trôi đi, Phi Yến quân mỗi ngày một mạnh, có xu thế tái hiện loạn Hoàng Cân năm xưa.

Đám Quách Gia lúc này mới đem sự chú ý đặt lên Trương Yến, nhưng tin tình báo về hắn rất ít.

Cũng khó trách, Trương Yến vốn phải thành danh trong loạn Hoàng Cân phương bắc, sau chiếm cứ Hắc Sơn, gây phiền toái cực lớn cho Viên Thiệu, nhưng do Đồng Phi xuất hiện, Trương Yến không vang danh vào lúc đó. Hắn lui về Nhượng Sơn, tuy có quấy nhiễu, nhưng có kiềm chế, khiến Tào Tháo không biết gì về hắn.

Đối diện với một đối thủ không rõ là chuyện rất rắc rối.

Mà Trương Yến tuy ở Nhượng Sơn, nhưng lúc nào cũng chú ý tới thế cục Trung Nguyên, nắm rõ tướng lĩnh bộ hạ của Tào Tháo trong lòng bàn tay.

Địch trong tối, ta ngoài sáng, tình thế không lạc quan.

Trước kia Đào Khiêm là lão già ăn hại, có thể thông thả mưu tính, nhưng nay Từ Châu bị Lưu Bị chiếm cứ, nếu như không mau chóng bình định Nhữ Nam sẽ rơi vào tay Lưu Bị.

Quách Gia trầm ngâm nói:

- Tử Kính, lần này lệnh người đi đốc quân Nhữ Nam, có mấy phần thành được.

Thanh niên kia cười:

- Trên đời này làm gì có cách tính phần thắng, chỉ có thể nói là có ít kế, thành công hay không thì phải xem tình hình.

Trình Dục nhíu mày:

- Vậy nắm chắc được mấy phần?

- Ha ha, thắng bại đều một nửa.

Thanh niên kia nói xong đứng dậy:

- Các vị, mai Túc xuất phát, có chuyện cần chuẩn bị, xin cáo lui trước.

Rồi không đợi đám Quách Gia nói gì đã quay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng hắn, Trình Dục bất mãn nói:

- Phụng Hiếu, tên Lỗ Tử Kính này làm nổi không?

- Chắc không vấn đề gì đâu.

Quách Gia cười:

- Trình công chó thấy trước đó lời nói của hắn có chút dè dặt, theo Gia thấy, người này làm việc vững vàng, phạm chuyện gì cũng có hậu chiêu. Hắn mà nói năm phần tức là chín phần.

Nói xong cũng đứng dậy:

- Đi thôi, tối nay Văn Nhượng mời khách, chúng ta đến sớm một chút, không cái tên đó lại nói chúng ta không biết giờ giấc.

Tuân Du lắc đầu:

- Ta còn có việc không đi đâu.

Quách Gia và Trình Dục nhìn Tuân Du bỏ đi đều cười khổ.

Tuân Du và Tuân Úc tuy là chú cháu, nhưng chẳng hợp nhau, thậm chí có vẻ như lửa với nước, nguyên nhân là gì thì không rõ? Nhưng đám Quách Gia, thậm chí là Táo Tháo ra mặt hòa giải không ăn thua.

Trời mới hiểu rõ ràng người một nhà mà sao như kẻ thù của nhau.

Có điều cái tính thư sinh một sách của Tuân Úc đôi khi làm người ta tức giận.

Trời càng ngày càng nóng, làm người ta bức bối.

Cách Ngô huyện ba mươi dặm về phía tây ba mươi dặm có một trang viên đã tồn tại hai trăm năm, người đương địa gọi là Cổ gia bảo.

Ngô huyện từng là quốc đô của nước Ngô thờ Xuân Thu, nơi lưu truyền các loại truyền thuyết về Tây Thi, Ngũ Tử Tư.

Tương truyền, Tây Thi vốn là cô gái giặt lụa ở Tiền Đường, bị Phạm Lãi đưa sang nước Ngô, đi mê hoặc quốc chủ Phù Sai của Ngô. Về sau người nước Việt đánh bại nước Ngô, nhưng cho rằng Tây Thi là nữ nhân bất tường, hơn nữa nàng xinh đẹp lay động lòng người, khiến Việt vương Câu Tiễn cũng si mê.

Kết cục của Tây Thi ra sao không ai nói rõ được, nhưng theo cách nói này thì không thể tốt được.

Dù sao người Ngô bị người Việt chà đạp chẳng những không hận Tây Thi mà ngược lại còn biên tạo ra rất nhiều câu truyện mê người, nhất là Tây Thi và Phạm Lãi cùng với nhau phiêu lãng hồ Tây Tử, lưu truyền ngàn năm khiến người ta sinh vô vàn tưởng tượng.

Cổ gia bảo nằm phía đông bắc Thái hộ, là sản nghiệp Cổ gia, thế tộc cực nổi tiếng đương địa.

Trời nắng chói chang, Cổ Ung thúc ngựa trên quan đạo, y phục trên người bị mồ hôi làm ướt đầm, hắt ghìim cương trước cửa Ngô gia bảo, có gia đình lên đón.

- Đại công tử ...

Không đợi tên gia đình kia nói hết, Cổ Ung đã vội vàng hỏi:

- Phụ thân ta có trong thư phòng không?

- Dạ, lão gia đang vẽ trong thư phòng.

Cổ Ung chẳng nhiều lời, vội vã chạy về phía thư phòng làm tên gia đình hoang mang dất ngựa nghĩ :” Đại công tử thường ngày luôn chừng chặc, sao lại hoảng hốt như thế, chẳng lẽ có chuyện xảy ra rồi?”

Cổ gia bảo chiếm diện tích sáu trăm khoảnh, qua gần mười thế hệ, thành bảo à dày, có thể chứa hơn ngàn người, thành viên hạch tâm của Cổ gia đều sống tại đây.

Cổ Ung cũng chẳng kịp chào hỏi thân tộc, chạy xuyên qua mấy tầng cửa, tới được nội viện.

- Phải Nguyên Thán không?

Cửa thư phòng để mở, trong phòng một lão giả gầy gò đang vẽ tranh:

- Mau vào xem họa công của ta có tiến bộ không?

Ông ta nói giọng Ngô huyện không dễ nghe.

Cổ Ung đi vào nói nhỏ:

- Phụ thân có chuyện rồi.

- Hả?

- Tôn Bá Phù xuất binh Hội Kê, đại tướng Trần Vũ làm tiên phong đã đánh tới Do Quyền, chúng ta phải làm sao đây?

Do Quyền cách Ngô huyện chỉ hai ngày đường, lão giả nhú mày đặt bún xuống, bảo Cổ Ung ngồi xuống, đừng đứng hỏi:

- Sản nghiệp của chúng ta ở Do Quyền thế nào?

- Không sao cả.

- Khả khả, ta cũng nghĩ hần chẳng dám làm gì, hần vốn là người Ngô quận, người cùng quê cả, sao hạ độc thủ được. Hơn nữa Dương Châu không phải Giao Chỉ, không có chúng ta ra mặt, hần chớ mong ngồi vững ở nơi này.

Lão giả này là Cố Hạo, cha Cố Ung, danh sĩ Ngô quận, tinh thông hội họa, vẽ tranh sơn thủy càng tuyệt. Người đời mới gọi: Chử có Phi Bạch, vẽ có Thế Nguyên. Thế Nguyên chính là tự của Cố Hạo, ông ta là người đôn hậu thiện tâm, không truy cầu danh lợi.

Nhưng sinh ra trong thế tộc, Cố Hạo khó tránh khỏi tục khí, dù sao cũng phải nghĩ cho gia tộc, đặc biệt là ở Dương Châu, nơi có quan niệm, có gia mới có quốc rất nặng.

Cố Hạo nói:

- Nguyên Thán, từ khi Tần đại nhân qua đời, con đã nhàn nhã nhiều năm, nay nghỉ ngơi đủ chưa?

Cố Ung nghe ra ý của cha song vẫn hỏi:

- Ý phụ thân là?

- Tôn Bá Phù tính cương liệt, không dễ nói chuyện như Tần đại nhân. Theo như hành động trước kia của hần, chiếm Ngô Quận xong sẽ mời nhân sĩ địa phương ra sức. Đó là tên quyết đoán, không thể trái ý hần. Ý ta là nếu như Tôn Bá Phù mời con ra, tốt nhất con đừng từ chối.

- Nhưng mà ...

- Nguyên Thán, ta biết sau khi Tần đại nhân qua đời con có chút chán nản, nhưng bảo con đi làm quan không phải vì tiền đồ gì, mà vì cơ nghiệp 200 năm của Cố gia ta. Đây không phải chuyện một mình con, mà liên quan tới toàn tộc. Con xem đi, dã tâm của Tôn Bá Phù cũng không nhỏ, Chu gia Đơn Dương, Lục gia Lư Giang đều chạy không thoát.

Cố Ung gật đầu nhưng trong lòng không thoải mái.

Năm xưa Tần đại nhân ở Dương Châu, chính lệnh rõ ràng, bách tính an cư lạc nghiệp, có thể nói đêm không đóng cửa, đồ rơi không ai nhặt, còn nay phải tặc khắp nơi.

Mà chính sách của Tôn Sách với thế tộc Giang Đông cũng rất cứng rắn, thế tộc Hội Kê bị giết không ít, thủ đoạn này sao so với Tần đại nhân cương nhu trọn vẹn, nói một câu làm thế tộc thuận phục.

Nếu luận chém giết, ta cần gì ra sức cho Tôn gia các người? Không biết vì sao trong đầu Cố Ung hiện lên khuôn mặt mi rậm, mũi sư tử, miệng to, rồi bật giác bật cười.

Tiểu sư đệ hiện không tệ.

354. Chương 355: Tôn Lưu Liên Minh

- Nguyên Thán.

Lời Cố Hạo gọi Cố Ung tỉnh lại từ trong suy tư, hần thở dài:

- Nếu phụ thân đã quyết thì con xin nghe. Tôn Bá Phù gửi lời mời tới, con sẽ ra làm quan, xin phụ thân yên tâm.

Vì gia tộc, Cố Ung chẳng thể làm theo ý mình, cũng xem như là một nuối tiếc, đàm luận với cha một lúc rồi cáo từ rời đi.

Nhìn con trai, Cố Hạo buông tiếng thở dài, Nguyên Thán, ta sao chẳng hiểu tâm tư của con? E con ở Giang Đông, nhưng lòng ở Quan Trung mất rồi!

Ài, bỏ đi, vẽ tranh thôi.

Đêm hôm đó cực kỳ yên tĩnh.

Cố gia không vì binh mã Tôn Sách ép tới Ngô huyện mà khẩn trương, dù sao là đại tộc, uy danh Cố gia đâu thể xem thường, nên người uống rượu vẫn uống, người thích vẽ vẫn vẽ, tiếp tục cuống sống hưởng thụ.

Nhưng Cố Ung không sao ngủ được, hần trần trọc lằn qua lật lại trên giường, không buồn ngủ chút nào.

Đã qua canh hai, Cố gia bảo bao phủ trong yên tĩnh, Cố Ung thấp nên đọc sách, đúng lúc đó ngoài bảo tiếng la hét rung trời, Cố Ung giật mình nghĩ :” Chẳng lẽ Tôn Sách đánh tới rồi? Không đúng, dù là hần tới, sao có thể hò hét như vậy?

Cố Ung khoác áo rồi phổng ngủ, lúc này cả Cố gia bảo đã sôi trào, hần tóm lấy một tên gia đình đang kinh hoàng chạy loạn, hỏi:

- Bên ngoài có chuyện gì mà huyên náo thế?

- Đại công tử, không xong rồi ...

Tên gia đình lắp bắp:

- Nhiều binh mã lắm, rất nhiều ... Có binh mã tấn công...

- Có nhìn rõ là binh mã phương nào không?

- Không, không rõ ...

Cố Ung bỏ hần chạy ra ngoài.

Cố gia bảo bị vây kín mít, mưa không lọt, gió không thông, ba nghìn bộ tốt đứng bên ngoài, đuốc chiếu sáng cả mảng trời đêm.

Đại tướng đi đầu mặc giáp đồng, đội mũ sư tử, chiến bào màu lục cheo chéo trước ngực, ngựa dưới cao tám xích, màu đỏ, tay hần cầm Thanh long yển nguyệt đao, lấp lóe hàn quang dưới ánh đuốc, mặt đỏ rau dãi, mày ngài mắt phượng khép hờ, sát khí rờn rợn.

Cố Ung cùng Cố Hạo lên tháp quan sát bên ngoài, chỉ thấy chiếc cờ lớn bay phàn phật trong gió mang hiệu Bái quốc vương cùng Võ Uy trung lang tướng, ở giữa là lá cờ đen thêu chữ vàng “Quan” to tướng.

- Kẻ đó là ai?

Cố Hạo hít một hơi hỏi:

So ra thì Cố Hạo biết nhiều hiểu rộng, tuy không làm quan nữa, nhưng tin tức cũng xem như linh thông, dù chưa gặp Quan Vũ, cũng nghe nói dưới trướng Lưu Bị có một viên đại tướng như vậy:

- Là binh mã Từ Châu.

- Hả?

Cố Hạo thất kinh:

- Quân Lưu Bị chẳng phải đang ở Lịch Dương chống Tôn Sách à? Sao lại ở đây?

Lòng ông ta có dự cảm không lành.

Cố Ung không trả lời được, nhẹ giọng trấn an:

- Phụ thân chớ lo, đại quân Tôn Bá Phù vẫn ở Do Quyền, cách đây hai ngày đường. Chỉ cần chúng ta có thể cầm cự hai ngày có thể gặp dữ hóa lành.

Tuy nói thế nhưng lòng thì nghĩ:” Lưu Bị cô quân xâm nhập, sao Tôn Sách không phát hiện? Chỉ e là...”

Nhưng lời này không thể nói ra, nói ra chỉ khiến tăng thêm hoảng loạn, chỉ mon là mình nghĩ lung tung.

Cố Hạo dù sao cũng làm gia chủ lâu năm, mới đầu tuy hoảng loạn một chút, nhưng mau chóng trấn tĩnh trở lại:

- Nguyên Thán, lập tức tổ chức người phòng ngự, con nói không sai đại quân của Tôn Bá Phù nhất định là không khoanh tay ngồi nhìn. Ta đi xem xem rốt cuộc Lưu Bị đòi gì, nếu đòi tiền lương, chúng ta cứ cho hần là được?

Chỉ đòi tiền lương? Lòng lang dạ sói của Lưu Bị không đơn giản như thế.

Cố Ung từng ở Chấn Trạch, từng đánh thủy đạo, là người va chạm nhiều rồi, tuy khi đó hẳn chỉ phụ trách chuyện vận vật như phân phối binh lính, quân nhu, cũng học được không ít thứ.

Rồi khi đó còn cùng Hoàng Trung Văn Sính điều nghiên cứu cách dùng binh, chưa ăn thịt dê nhưng chẳng lẽ còn chưa thấy dê chạy khắp núi? Hơn nữa đây là Cố gia bảo, Cố Ung điều phối thuận lợi như sai khiến bàn tay.

Chốc lát sau cung nỏ được đưa lên tường bao, sợ hãi cũng dần qua đi.

Cố Hạo đứng trên tháp quan sát lớn tiếng hỏi:

- Tướng quân là ai? Vì sao hưng binh phạm vào Cố gia ta?

Quan Vân Trường hừ lạnh một tiếng:

- Từ lâu nghe Cố gia giàu mà bất nhân, gây họa cho dân, nay phụng lệnh Bái quốc vương tiêu trừ ác bá, trả lại cho bách tính Ngô quận yên ổn trong sáng. Lão già, nếu thông minh thì mở cửa đầu hàng, Quan mỗ nói không chừng còn tha ột mạng, cầu xin với Bái quốc vương. Nếu không nghe lời, khi thành phá, nhất định sẽ đầu rơi xuống đất.

Lời nói đường hoàng chính nghĩa, nhưng vấn đề là đất phong của Bái quốc vương không ở đây ... Được rồi, Từ Châu giờ của người, nhưng đây là Ngô quận Dương Châu, Cố Hạo cười lạnh trong lòng, tự nhiên biết trong lời của Quan Công có vị cường từ đoạt lý.

Nhưng sao nào, quận binh Ngô huyện không xuất hiện, nói lên đã lành ít dữ nhiều rồi.

Cố Hạo nổi giận nói:

- Lưu Huyền Đức chẳng qua chỉ là một tên phản tặc, mượn danh nghĩa Bái quốc vương xâm chiếm lãnh địa của ta. Con cháu Cố gia sống ở mảnh đất này đã 200 năm, xưa nay dựng cầu làm đường, hành thiện tích đức. Người muốn đoạt gia sản Cố gia ta thì cứ phóng ngựa lại đây, xem Cố gia ta có phải là kẻ hèn không?

Quan Vũ mày trợn ngược, nói thật hẳn cũng thấy cái cớ vừa rồi rất nhạt, nhưng đó là hiệp định giữa Lưu Bị và Tôn Sách, vì đại nghiệp của huynh trưởng, hẳn không thể không làm như thế.

Thanh long yển nguyệt đao giơ lên:

- Lão già, nếu như đã muốn chết thì đừng trách ta vô tình, ba quân, tấn công.

Lời vừa dứt trước ngựa xuất hiện hai đại hán cao chín xích, lưng hổ eo gấu, mặc xấu xí nanh ác, một cầm song đao nặng chừng sáu bảy chục cân, tên còn lại tay cầm chùy tay cầm thứ như mũi khoan, mặc đen đúa.

Hai tên này là sơn tặc Quan Vũ thu phục ở Quảng Lăng, một tên là Vương Hùng một là Vương Phi, nghe đầu từng làm tiểu soái Thái Bình Đạo năm xưa. Năm Quang Hòa thứ sáu, Đồng Phi tung hoành ba châu Thanh Từ Dương, đánh tan nát các đạo tràng của Thái Bình Đạo, ở Từ Châu, Cừ soái Trương Trọng Bát suất lĩnh Hoàng Cân lực sĩ bao vây Đồng Phi, kết quả bị Đồng Phi ột mỗi lửa ở Bàn Long Cốc thiêu chết mất mấy nghìn người.

Đạo tràng Thái Bình giáo ở Từ Châu biến thành quần long vô thủ, tiểu soái các nơi biến thành thảo khấu.

Wang Hùng, Vương Phi đều có tài đấu với hổ, đặc biệt là Vương Hùng từ nhỏ được dị nhân truyền thụ Lôi Công Chùy, Thiên Mang Toàn, trèo đèo lội suối như đi trên đất bằng, có cái dũng vạn người khó địch.

Khi Quan Vũ dẫn quân tập kích Quảng Lăng, hai tên này sau khi bị bắt được Quan Phu khuát phục, liền dẫn ba nghìn phỉ tặc quy thuận, đồng thời lập công lớn khi chiếm Quảng Lăng.

Nghe Quan Vũ ra lệnh, Vương Hùng xông ra trước tiên, rống lớn một tiếng, chân chạy như bay, lao về phía Cố gia bảo.

Trên tường mưa tên trải xuống, Cố Ung bình tĩnh lệnh gia đình đánh trả quân Quan Vũ.

Trong chớp mắt ngoài bảo tiếng la hét rung trời, Quan Vũ chỉ huy binh mã phát động tấn công dữ dội, lần này hẳn cô quân tập kích, nên không mang nhiều quân dụng lắm.

Cổ gia bảo được Cổ gia gây dựng hai trăm năm, tường thành cao dày không phải là có thể công phá ngay được, đánh tới rạng sáng Quan Vũ thu quân, lúc này một đội nhân mã khác của quân Lưu Bị từ Ngô huyện tới, tướng cầm quân là Lưu Toàn, gia tướng của Bái quốc vương, dùng Cửu hoàn đại đao.

- Nhị tướng quân, kho Ngô huyện đã kiểm kê xong, hai vạn thạch lương thảo, ba vạn cân hoàng kim, châu báu vô số. Sĩ tử Ngô huyện cũng đã bắt được phần lớn, theo mệnh lệnh của quân sư, toàn bộ giải tới Cửu Giang.

Quan Vũ khẽ gật đầu:

- Một cái huyện nhỏ nhỏ mà giàu có như thế, làm người ta giật mình. Từ lâu nghe Giang Đông giàu có, nay thấy mới biết tiếng đời không ngoa. Đáng tiếc hiện ca ca còn chưa đủ mạnh, khiến giang sơn lọt vào tay đám trộm vặt. Ngày sau ta nhất định võ ngựa đạp nát Giang Đông, lấy cái đầu Tôn Bá Phù, cho hả mối hận trong lòng.

Lưu Toàn hỏi:

- Nhị tướng quân, vậy bây giờ ...

- Truyền lệnh ta, toàn lực công kích Cổ gia bảo, trong ba ngày nếu không phá được bảo thể nào cũng bị thăng nhãi họ Tôn cười nhạo.

Lúc này quân Tôn Sách ở Do Quyền lại lè mề không có hành động.

Trong phủ nha Do Quyền, Trần Đăng phe phẩy quạt gấp, đang thưởng thức rượu nho đặc sản Tây Vực, hết sức thích ý.

Ở ghế soái có hai viên võ tướng, một mặt vàng mắt đỏ, dung mạo cổ quái, người còn lại tuổi chừng 30, mặt to mày rậm, tướng mạo đoan chính. Hai người này là Trần Vũ và Từ Thịnh đều là mãnh tướng Tôn Sách thu được sau khi công phá Dự Chương.

Trần Vũ người Tùng Tư, dũng mãnh cương liệt, rất được lòng Tôn Sách. Từ Thịnh người Lang gia, năm xưa loạn Thái Sơn tặc, lưu lạc Giang Đông, làm giáo úy dưới trướng Chu Du, là võ tướng tính tình mạnh mẽ.

Trần Đăng năm ngoái theo cha Trần Khuê tới Đan Dương, quy thuận Tôn Sách.

Tuy nói Trần gia ở Giang Đông cũng có chi phụ, nhưng thế tộc Giang Đông bài ngoại rất mạnh, Trần gia khó phát triển được.

Quay về Quảng Lăng sao? Trần Khuê không muốn làm việc cho Lưu Bị, ông ta rõ Đồng Phi xuất sơn, Tào Tháo không còn rảnh chú ý tới Từ Châu, Lưu Bị đứng vững chân ở Từ Châu rồi, song Trần gia là danh môn vọng tộc, không muốn quy thuận Lưu Bị.

Trần Khuê hiểu, hiện muốn đoạt lại gia nghiệp ở Quảng Lăng là không thể.

Thiên hạ không còn chốn dung thân, vậy chỉ còn cách gia nhập vào cuộc chơi này, mà Tôn Sách tuy là người Giang Đông, nhưng khởi binh không phải ở Giang Đông, Tôn gia ở Dương Châu không phải là danh gia vọng tộc gì, muốn đứng vững phải dựa vào ngoại lực.

Lưu Biểu ở Tương Dương phái Ngụy Diên người Nam Dương làm tiên phong, xuất binh Giang Hạ, nhòm ngó Giang Đông, đã thành một loại uy hiếp với Tôn Sách, cho nên Tôn Sách phải mau chóng kết thúc chiến loạn Giang Đông.

Thái độ không hợp tác của thế tộc Giang Đông khiến Tôn Sách mất kiên nhẫn.

Trần Vũ rốt cuộc không nhẫn nại được:

- Quân sư, tên Quan Vân Trường đó tàn phá Ngô quận, chúng ta phải đánh trả thôi chứ?

Trần Đăng cười:

- Đăng cũng biết Tử Liệt sốt ruột, nhưng vì đại nghiệp của chủ công, nên nhẫn nại một chút. Quan Vân Trường chẳng có căn cơ gì ở Giang Đông, không đứng vững nổi đâu. Mà chúng ta cần hắn giúp chủ công

đẹp bỏ chường ngại ở Ngô quận. Yên tâm, Quan Vân Trường sẽ phải rút khỏi Ngô quận, lúc đó chúng ta đao không dính máu cũng thống nhất được Ngô quận.

Tâm tư Từ Thịnh tinh tế hơn Trần Vũ, tất nhiên hiểu mảnh khoe trong đó, hẳn hiểu vì sao trước kia phải thiết lập thật nhiều chường ngại trên đường, thậm chí là giả trang đạo tặc, để kéo dài tốc độ hành quân. Thế tộc Giang Đông đã tới mức không diệt không được, Tôn Sách muốn đứng vững chân ở Giang Đông thì thế tộc là chường ngại lớn nhất. Kế tá đao sát nhân này khiến thế tộc Giang Đông không thể không quy thuận Tôn Sách.

Chỉ có điều hơi mạo hiểm, nếu chuyện này bị người ta bóc trần, nhất định bị thế tộc Giang Đông cản trở, nhưng nay là cách trực tiếp nhất, đơn giản nhất để bình định chiến sự Giang Đông.

Từ Thịnh khẽ kéo Trần Vũ, lắc đầu bảo hắn đừng bàn luận chuyện này nữa.

Lúc này bên ngoài có thân binh bẩm báo:

- Lưu Huyền Đức dọn sạch kho Ngô huyện, Quan Vũ vây công Cố gia bảo, Cố gia bảo sắp không kháng cự nổi nữa rồi.

Trần Đăng cười nhạt:

- Phản tặc đúng là phản tặc, chỉ biết cướp bóc, được thôi, xem ra tới lúc chúng ta hành động rồi.

Trần Vũ, Từ Thịnh lập tức trở nên hưng phấn:

- Nếu đã thế chúng ta lập tức xuất binh.

Cố gia bảo tường bao tàn phá, bên trong tường khắp nơi thấy chất gỗ ngang, qua hai ngày một đêm khổ chiến, Cố gia bảo tổn thất thảm trọng, đã không kháng cự nổi thế công mãnh liệt của quân Quan Vũ nữa.

Từ lúc đầu kiêng chân mong đợi, tới sau này dần bình tĩnh trở lại.

Cố Hạo trong thư phòng nhìn Cố Ung, hỏi:

- Nguyên Thán, kỳ thực ngay từ đầu con đã đoán được khả năng này?

- Vâng ạ.

- Ha ha, thương cho cơ nghiệp 200 năm của Cố gia, nay táng thân trong tay thằng trẻ ranh.

Cố Hạo vỗ mạnh lên tay vịn thai sự ỷ, sắc mặt trở nên vô cùng âm lãnh:

- Con nói xem, vậy vì sao Quan Vân Trường tấn công Cố gia bảo.

Cố Ung trầm ngâm:

- Theo ý hài nhi, chỉ e là có hai nguyên nhân, một là Tôn sách muốn diệt Cố gia, hai là Lưu Bị không chịu buông tha cho Cố gia.

- Tôn Sách muốn diệt Cố gia là vì quét sạch chường ngại Giang Đông, điều này ta hiểu, nhưng Lưu Bị vì sao?

Cố Ung cắn răng nói:

- Chỉ e là có liên quan tới hài nhi.

- Sao lại liên quan tới con?

- Năm xưa hài nhi từng bá sư Thái Bá tiên sinh, nếu luận bối phận là sư huynh của Võ Công hầu. Lưu Bị vì Võ Công hầu mà mang tiếng phản tặc, nghe nói huynh đệ kết nghĩa của hắn với cả thân thân của hắn đều chết dưới tay Võ Công hầu, cho nên hắn hận thấu xương tất cả những người có liên quan tới Võ Công hầu.

Thù hận của Lưu Bị với Đồng Phi không chỉ đơn giản như Cố Ung nói. Có thể nói toàn bộ tiền đồ, tương lai, danh tiếng của Lưu Bị đều bị hủy trong tay Đồng Phi, càng khỏi nói tới mối hận đoạt thê.

Lưu Bị không có gan đối phó với Đồng Phi, ngay cả Viên Thiệu và Tào Tháo thế lớn như thế còn chẳng nơm nớp lo sợ sao?

Hắn vừa mới đoạt Từ Châu, chuyện trong nhà còn chưa ổn định, lấy đâu ra năng lực báo thù?

Cố Hạo nghe xong khẽ gật đầu:

- Con nói như thế là ta hiểu rồi.
- Đều tại hài nhi liên lụy mọi người.

Cố Hạo mỉm cười lắc đầu:

- Con ta chớ tự trách như thế, chuyện này vốn không liên quan tới con. Con bái Thái Bá tiên sinh làm thầy là chủ ý của ta, đúng sai cùng vô vãn biến cố trong đó, chúng ta sao đoán ra được? Nay Cố gia bảo không giữ được rồi, Nhưng Cố gia không thể vì thế mà tiêu vong ... Nguyên Thán, con dẫn người đi đi.
- Hả?

Cố Hạo đứng dậy, mở một cái mật thất trong thư phòng, sau đó khởi động cơ quan, mặt đất xuất hiện một con đường:

- Con đường này vốn do tổ tiên Cố gia lưu lại, thông tới Chấn Trạch, con lập tức chuẩn bị đem gia quyến rút lui. Rời mật đạo rồi, lập tức tới đảo Quy Thải, còn nhớ thủy tặc Tô Phi không?

Cố Ung la khẽ một tiếng, nhìn Cố Hạo lòng sinh kinh hãi vô hạn.

Tô Phi là nhân vật nổi tiếng nhất trong Chấn Trạch mấy năm qua, dưới trướng có 200 tên thủy tặc, không ai địch nổi, nhưng Cố Ung thế nào cũng không ngờ Tô Phi lại là ... Không phải năm ngoài Tô Phi còn dẫn quân tập kích Cố gia bảo ư?

Cố Hạo thấy con trai mình thường ngày gặp chuyện không loạn lộ vẻ thất kinh, không khỏi có chút đắc ý:

- Giật mình hả? Thực ra Tô Phi quen ta nhiều năm rồi, hắn là thủ lĩnh phỉ tặc Động Đình, sau vì chiến bại lưu lạc tới đây, ta liền thu giữ hắn. Sau khi Tần đại nhân rút khỏi Chấn Trạch, liền để Tô Phi chiếm giữ nó, bề ngoài là thủy tặc, thực chất là người Cố gia. Tô Phi rất trọng tình nghĩa, con tìm hắn, nói cho hắn biết tình huống, mời hắn đưa con rời Giang Đông ... Về phần đi đâu thì do con lựa chọn.

Luôn cho rằng cha mình hai tai không nghe chuyện bên ngoài cửa, một lòng đọc sách thánh hiền, không ngờ rằng cha đã an bài đường lui sẵn rồi. Điều này nói rõ Cố Hạo đã tiên liệu được cách cục thiên hạ đại loạn, có điều Cố Hạo chỉ muốn giữ mạng trong loạn thế, không ngờ có ngày gặp họa diệt tộc.

- Mau đi chuẩn bị đi, con quy thuận Võ Công hầu cũng được, tìm Lưu Biểu cũng thế, ta không có ý kiến. Chỉ cần con nhớ kỹ, dù con đi theo ai, ngày sau cũng phải khôi phục vinh quang Cố gia.

Lúc này nói gì cũng thành vô nghĩa rồi, Cố Ung quỳ xuống dập đầu rồi rời đi.

Chốc lát sau Cố Ung mang theo thê tử bé con gái nhỏ trong lòng, tay dắt con trai tám tuổi, lặng lẽ rời đi. Cố Hạo đóng mật đạo, rưới dầu lên thư phòng, đúng lúc đó bên ngoài có tiếng ầm vang, Cố gia bảo đã bị phá, tiếng khóc gào vang vọng bầu trời Cố gia bảo.

Cuối cùng vẫn không chống nổi à?

Thế nhưng Cố Hạo lại mỉm cười, ông ta ngồi ngay ngắn trong thư phòng, cầm bút vẽ tranh, vẽ mặt nhẹ nhõm vô cùng.

355. Chương 356: Chư Hầu Loạn

Lưu Toàn toàn thân đầm máu, dẫn một đám người xông vào thư phòng, đao thương sáng loáng chĩa vào Cố Hạo.

Cố Hạo đặt bút xuống, thần sắc tự nhiên:

- Các người tới chậm thật đấy, ta vẽ xong rồi mới tới, thật là, Lưu Huyền Đức muốn dựa vào đám ô hợp các người đứng vững giữ thiên hạ sao? Nằm mơ nói mộng, nằm mơ nói mộng.

Câu này khiến Lưu Toàn thẹn quá hóa giận:

- Lão già muốn chết ...

Lưu Toàn sẵn tới, vung đại đao muốn lấy mạng Lưu Toàn, nào ngờ Cố Hạo khê đẩy ngọn nến trên bàn, chỉ nghe bùng một tiếng, bàn lập tức bắt lửa, lửa thoáng cái đã lan tới mặt đất, Cố Hạo cười lớn:

- Gian tặc, muốn giết lão phu thì đợi tới kiếp sau đi.

Ông ta ngồi trong đồng lửa, tiếng cười mang theo khoái ý vô tận, lửa cháy bùng bùng nhanh chóng lan khắp phòng, Lưu Toàn không ngờ Cố Hạo có thủ đoạn này, chân dính dầu bắt lửa, hấn kêu thảm lao ra ngoài, nhưng sĩ tốt ở cửa chắn đường đi của hấn. Lưu Toàn vung đao chém đám sĩ tốt tán loạn, nhảy khỏi phòng, lăn lộn trên mặt đất.

Mà tiếng cười của Cố Hạo cùng ngọn lửa xông thẳng lên trời, mãi không dứt.

Tây Hán vương Lưu Biện về lại Trường An, chiếm cứ Quan Trung, còn đưa ra Cầu hiền lệnh.

Đó tựa hồ là một tín hiệu đáng sợ, vô cùng đáng sợ, vậy vì Hán đế ở Hứa Xương rốt cuộc có phải là chính thống không?

Từ có thời Hán tới nay, Tây Đô Trường An là quốc đô Hán cao tổ khâm định, ý nghĩa không phải tầm thường, cái hiệu Tây Hán vương rất đáng ngắm nghĩ.

Nhớ lại trước kia Lưu Biện ở Tây Vực xác lập Tây Hán vương thì chư hầu Quan Đông còn chưa có cảm giác gì, nhưng nay Lưu Biện tới Trường An, lấy đó làm vương đô, vẫn giữ vương hiệu kia thì mang ý nghĩa không tầm thường.

Cao tổ Lưu Bang khi chưa đoạt được thiên hạ từng xưng là Hán vương.

Nếu như Lưu Biện còn ở Tây Vực, hấn thích xưng thế nào thì tùy, dù là bỏ chữ “Tây” đi cũng chẳng ai quản. Nhưng nay hấn ở Trường An, trong lòng chư hầu bắt đầu có toan tính nho nhỏ.

Tới giữa hè, thứ sử Dương Châu Lưu Chung không kháng cự nổi Tôn Sách, thành Lịch Dương bị phá, đại tướng Trương Anh, Trần Hoàn đều chết trận ngoài thành, chú cháu Nghiêm Bạch Hổ lui quân, dẫn theo mấy ngàn tàn binh bại tướng chạy tới Cửu Giang, quy thuận Lưu Bị.

Chú cháu Nghiêm Bạch Hổ cũng là người có tài, trước kia Hội Kê chống cự Tôn Sách hai năm, sau bị Chu Du đánh bại, thái thú Hội Kê Vương Lăng chết trận, chú cháu họ tới Đơn Dương. Lưu Chung đối xử không tệ, chẳng những không trách còn ủy nhiệm làm Tây bộ đô úy, chiêu binh ở Đơn Dương chuẩn bị chấn chỉnh binh mã, dựa vào nửa Giang Đông, liều chết với Tôn Sách.

Chỉ tiếc tân binh chưa lập nên đã bại rồi.

Lưu Bị bỗng nhiên thêm mấy nghìn quân Đơn Dương, lại có chú cháu Nghiêm Bạch Hổ, tất nhiên vui sướng vô cùng, dùng danh nghĩa cha vợ hấn, phong Nghiêm Bạch Hổ làm thái thú Cửu Giang, Nghiêm Hưng làm giáo úy, trấn thủ Cửu Giang cho hấn.

Nghĩ xem, Nghiêm Bạch Hổ là tướng bại quân, nay chẳng những có chỗ dung thân, còn có chức thái thú, chưa nói chức quan đó có danh chính ngôn thuận không, nhưng cũng đủ Nghiêm Bạch Hổ cảm kích rơi lệ, thề một lòng trung thành với Lưu Bị, rồi lập tức chấn chỉnh binh mã, phòng ngự Tôn Sách.

Còn Tôn Sách, sau khi toại nguyện chiếm được Lịch Dương, sáu quận Giang Đông đã có bốn, thực lực tăng vọt.

Chu gia Đơn Dương bày tỏ thuận phục, Chu Trì phục vụ dưới trướng Tôn Sách cũng đại biểu sự khuất phục của thể tộc.

Ánh mắt của Tôn Sách đặt vào quận cuối cùng của Giang Đông, Lư Giang quận dựa lưng vào hồ Bà Dương.

So với lịch sử Tôn lang định Giang Đông uy phong, lần này Tôn Sách đánh rất cật lực, truy nguyên nhân thì có rất nhiều phương diện, nếu nói quan trọng nhất, e là vì Đồng Phi giết Tôn Kiên, khiến Tôn Sách mất đi một giai đoạn giảm xóc.

Nếu Tôn Kiên không chết, ít nhất có thể để lại cho Tôn Sách một nền tảng quật khởi, nhưng Tôn Kiên chết sớm, khiến Tôn Sách dựng nghiệp chỉ có Chu Du, Trình Phổ để dùng.

Đại chiến Lịch Dương vừa qua, Tôn Sách năm nay 23 tuổi tay cầm bội kiếm đi lên tường thành, đây là mùa hè, Lịch Dương đáng lẽ phải phủ đầy màu xanh cây cỏ, nhưng hiện giờ phóng mắt nhìn chỉ thấy vết tích tàn phá loang lổ.

Đại chiến Lịch Dương khiến nó không còn cảnh tượng năm xưa nữa, trong lòng Tôn Sách cảm thấy uất hận, siết chặt tay đâm lên tường thành, hồi lâu không nói.

Tên Đồng gia tử đó thật may mắn, bị đánh tháo chạy tới Tây Vực nhưng mấy năm gần gũi đã lấy được Quan Trung một cách dễ dàng, còn mình? Phí hết tâm huyết, khổ chiến mấy năm, cuối cùng có được một cái Dương Châu không trọn vẹn.

Còn không phải là Dương Châu trọn vẹn, Cửu Giang đã nhường cho Lưu Bị rồi, ít nhất trong thời gian ngắn không thể đoạt lại được.

So ra thật tức chết, Tôn Sách tay trắng dựng nghiệp, có thể đi tới bước này là đáng quý lắm rồi, nếu không có Đồng Phi, nói không chừng Tôn Sách đã thỏa mãn. Nhưng cơ nghiệp Đồng Phi dựng lên hơn xa Tôn Sách, làm hấn thủy chung trong lòng mang thù hận sao nuốt trôi cục tức này.

Sau lưng có tiếng bước chân, Tôn Sách cũng chẳng quay đầu lại.

Lúc này tiếp cận hấn mà không bị thân vệ ngăn cản chỉ có thể là Chu Du.

- Công Cẩn, an bài thỏa đáng rồi chứ.

Chu Du trông rất nhàn tản, thân cao trên tám xích, không kém Tôn Sách là mấy, môi hồng răng trắng, tướng mạo tuấn tú, tay vịn vào bảo kiếm, đi tới bên Tôn Sách:

- Có Chu gia ra mặt trấn an, đã an bài thỏa đáng hết rồi.

Giọng Chu Du không phải loại trầm vang khí thế, nói thông thả, làm người ta dễ chịu.

Với Tôn Sách mà nói, Chu Du là người hấn tin cậy nhất.

Sự tin cậy này còn hơn xa so với người nhà, mỗi khi hấn phiền lòng, chỉ một câu nói của Chu Du khiến tâm cảnh hấn bình hòa trở lại. Ở mức độ nào đó, đánh hạ Giang Đông, có một nửa công lao của Chu Du.

- Bá Phù, trông người có vẻ không vui.

- Ta làm sao mà vui được, còn nhớ hồi nhỏ cùng cha tới Lịch Dương, khi ấy Lịch Dương phồn hoa nhường nào? Khi Tần đại nhân quản lý, ta cũng từng tới đây, khắp nơi đầy sức sống và sinh thú. Nhưng giờ người xem đi, chúng ta tổng bao nhiêu thời gian, có được một cái Lịch Dương thế này.

Ý ngầm là: Người xem tên Đồng gia tử, chẳng tốn mấy công mà có được Quan Trung rộng lớn.

Chu Du là ai, sao chẳng nghe ra ý phiền muộn trong lời Tôn Sách, khẽ mỉm cười:

- Sao, cảm thấy không có thành tựu bằng Võ Công hầu à?

Người khác nói câu này e Tôn Sách trở mặt lập tức, rút kiếm ra mà chém rồi, nhưng Chu Du nói, hấn chỉ biết thở dài.

- Khi bé ta cũng từng gặp Võ Công hầu ở Lịch Dương. Ha ha ha, khi ấy ấn tượng của ta là : Thiên hạ có cái tên xấu như thế này à? Nhưng sau này nghe người ta nhắc tới chuyện của hấn thì ta lại rất sùng bái. Còn lập mục tiêu phải trở thành nhân vật giỏi giang như Võ Công hầu.

Tôn Sách nhú mày không nói.

- Về sau dần dần ta lớn lên mới biết cả đời này không thể giống Võ Công hầu được, hẳn quật khởi trong loạn thế dựa vào rất nhiều cơ duyên. Mà những cơ duyên đó với chúng ta mà nói, chỉ có thể gặp không thể cầu, loạn thế tạo anh hùng, cuối cùng ta hiểu được đạo lý đó. Nếu không có loạn Hoàng Cân, đã có không có Võ Công hầu.

Tôn Sách ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Chu Du.

- Bá Phù, ý ta là người đừng quá vướng mắc vào thù hận, cứ nhất định phải so cao thấp với Võ Công hầu. Năm xưa bá phụ chết cũng không có ai đúng ai sai hết, người muốn báo thù, ta không phản đối. Nhưng đó là tư thù, nếu vì thế mà mất đi tâm thái bình thường, e cuối cùng chẳng nên việc gì. Đại trượng phu câu nệ tiểu tiết không làm nên đại sự. Chúng ta chỉ cần làm chuyện chúng ta nên làm, còn kết quả thế nào thì mặc nó.

Chu Du vừa nói vừa nhìn cảnh tiêu điều bên ngoài:

- Đừng chỉ thấy Lịch Dương hôm nay, trông đợi vào Lịch Dương năm sau, muốn nó tràn ngập sức sống, chỉ trông vào hai ta.

Tôn Sách gật mạnh đầu:

- Lời này của Công Cẩn thực tế lắm.

- Ha ha, cũng không phải, từ từ nghe một bài thơ của Võ Công hầu khi còn nhỏ, tuy lời lẽ không hoa mỹ, nhưng rất có ý vị. Khi ấy Võ Công hầu chẳng qua là một binh tào trong phủ Đại tướng quân, chưa bằng chúng ta hiện nay. Thơ là “Ly ly nguyên thượng thảo, nhất tuế nhất khô vinh. Dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sanh” nay tặng lại Bá Phù.

*** Đồng cao cỏ mọc như chen

Khô tươi thay đổi hai phen năm tròn.

Lửa đồng thiêu cháy vẫn còn,

Gió xuân thổi tới mầm non lại trời.

356. Chương 357: Tiểu Văn Cơ

Tôn Sách lẩm bẩm như trong mơ, chốc lát sau cười lớn:

- Nếu không có Công Cẩn thì ta đâm đầu vào ngõ cụt rồi.

Nhưng Chu Du lại thu nụ cười lại:

- Bá Phù, nay còn chưa đến lúc chúng ta cười, tuy chúng ta có được bốn quận Giang Đông, nhưng khó khăn quần chân. Lưu Biểu đang có mưu đồ Lưu Bị cùng chúng ta thông đồng, song không đáng tin. Chuyện gấp hiện nay là người phải chiếm tiên cơ, xin triều đình phong chức, xuất sư mới có danh.

- Ý Công Cẩn là ...

- Chúng ta dâng tấu lên Hứa Xương, xin hoàng thượng ban chức thứ sử Dương Châu, sau đó ổn định phát triển.

- Chỉ đành như thế.

Hán đế ở Hứa Xương, nằm trong tay Tào Tháo, tuy trong Cầu hiện lệnh Đồng Phi nói Tào Tháo bắt thiên tử lệnh chư hầu, cũng có chút ảnh hưởng. Nhưng với chư hầu các nơi mà nói, ai thêm để ý tới cái này? Hán thất sớm không còn uy tín gì nữa, chư hầu chỉ cần cái lệnh bài mà thôi, huống chi Tào Tháo cũng cần Tôn Sách ở Giang Đông kiềm chế Lưu Bị.

- Nhưng nếu Tào Tháo không chịu thì sao?

- Thì sao à?

Chu Du cười tủm tỉm:

- Thì chúng ta phái người tới Quan Trung, tìm Tây Hán vương dâng sớ.

Thời Xuân Thu, uy tín Chu thiên tử xuống dần, chư hầu các nơi giương cờ Cần vương, thực chất là vì mục đích xưng bá. Cho nên Mạnh Tử mới nói: Xuân Thu vô nghĩa chiến. Bỏ thiện vụ thử, tắc hữu chi hĩ.

Ý tứ là cả thời kỳ Xuân Thu không có cuộc chiến chính nghĩa nào hết, chẳng qua là xem kẻ nào đường hoàng hơn, kẻ nào làm kín đáo hơn thôi.

Từ sau khi Đổng Trác chết, chiến sự Quan Đông như quay về thời Xuân Thu.

Trước khi Tào Tháo đón thiên tử, Viên Thiệu tự xưng Đại tướng quân, gây dựng Ký Châu như một triều đình nhỏ. Lưu Bị được Bái quốc vương ủng hộ, cũng lấy danh nghĩa hoàng thất, không ngừng phong thưởng.

Mặc dù mọi người đều thừa nhận Hán đế trong hoàng cung Hứa Xương, nhưng có ai thực sự tôn kính vị hoàng đế đó.

Ngược lại Tây Hán vương Lưu Biện bị Hán đế luôn tìm cách giết chết sau khi chiếm quan trung, từng phái người tới Hứa Xương, có điều không phải vì bày tỏ thần phục, mà vì lấy thân phận ca ca, tặng quà sinh nhật cho Lưu Hiệp.

Hành động này tất nhiên được nha môn Quan Trung tuyên cáo thiên hạ.

Còn về phần Hán đế Lưu Hiệp có phản ứng gì thì không rõ, theo tin tức bên lề nói, Hán đế đập vỡ hết bình hoa trong thư phòng, hơn nữa cả ngày không ra ngoài, ngay cơm tối cũng không ăn.

Đổng Phi đang chỉnh đốn hành trang đi Sóc Phương thị sát.

Đại quân Tiên Ti đúng như lời Từ Thứ nói, sau khi tập kết hai tháng, cuối cùng tản ra, ai về bộ lạc người nấy. Nhưng Hòa Liên không phải kẻ ngốc, cực kỳ cảnh giác với hành động ở Thụ Hàng thành.

Cho nên Từ Thứ hiền kẻ, mời Hạ Tề chia binh quấy nhiễu, người khấn trương chữ gì? Ta cho người càng thêm khấn trương. Mục đích muốn làm thần kinh Hòa Liên trở lỳ, để kiếm thời cơ tác chiến tốt nhất.

Đổng Phi quyết định đi xem xét, Quan Trung đã không còn chuyện gì lớn nữa, có Giả Hủ là đủ ứng phó với các loại sự tình. Đương nhiên Đổng Phi còn để lại cho Giả Hủ hai người, Điển Vi và Trần Đáo.

Hai người này y tín nhiệm nhất, cũng có uy vọng cực cao trong quân, có thể chấn nhiếp các lộ binh mã.

- Ta không hiểu nỗ Viên Thiệu chơi trò này là có ý gì?

Đổng Phi nhìn Đổng Lục bọc khôi giáp, Nhậm Hồng Xương lau Trác Ngọc đao cho y, hỏi Thái Diễm:

- Thượng quận rút binh lực ra muốn làm gì?

Thái Diễm đã qua tuổi rực rỡ nhất, nhưng hoa dung vẫn tuyệt lệ như trước, phong tình thành thực không ai sánh bằng. Hiện giờ nàng rất ít tham dự chuyện của Đổng Phi, đa phần thời gian chỉnh lý nhạc phú từ chương.

Nghe Đổng Phi hỏi, Thái Diễm nở nụ cười như mẫu đơn khiến trăm hoa thất sắc:

- Chuyện này người hỏi ta thì ta hỏi ai? Tìm Sĩ Nguyên mà hỏi, nói không chừng hắn có đáp án.

- Sĩ Nguyên cùng Thạch Thao thị sát tình hình chấp hành Tam học, tên tiểu tử đó cả ngày bận rộn không ở nhà.

Đổng Phi gãi đầu, trông có vẻ khổ não vạn phần, nhưng ánh mắt nhìn Thái Diễm không tốt đẹp gì.

- Đứng lên.

Thái Diễm gắt giọng:

Đồng Phi ngoan ngoãn đứng lên, để mùi thơm như lan của Thái Diễm vẫn vương nơi tay.

- Không đứng đắn, Lục Nhi và Hồng Xương đang nhìn đấy.

Thái Diễm lườm Đồng Phi một cái, nhưng trong mắt xuân tình nhộn nhạo, quyến rũ vô kể khiến Đồng Phi tim đập thành thịch.

Đồng Phi cười khì, với thê tử này, y yêu chiều vô hạn.

- Theo ta, Viên Thiệp chưa chắc có ý đồ gì.

Thái Diễm nhìn bản đồ:

- Hôm đó ta xem bản đồ, phát hiện Thượng Quận bị Hà Đông và Sóc Phương vây ở giữa, Viên Thiệu chỉ còn không chế Thượng Quận trên danh nghĩa. Theo ta thấy, hắn muốn thử thăm dò, hòa giải với người đấy.

- Ta và hắn hòa giải?

Đồng Phi cười phá lên:

- Nhớ năm xưa kẻ hận Đồng gia ta không chết sạch đi chính là Viên Bản Sơ hắn.

- Lúc này khác, lúc đó khác mà.

Thái Diễm vừa nói vừa thu dọn xong áo choàng:

- Một bên có Tào Tháo, bên có Lữ Bố, có ai dễ đối phó, giờ thêm vào người nữa, sao không sợ. Hắn nhường ra Thượng Quận là một thái độ. Nếu người chiếm lấy, hắn sẽ càng sợ, nói không chừng sẽ liên quân với Lữ Bố ngăn người đông tiến. Nếu người không chiếm Thượng Quận ...

- Thì hắn sẽ...

- Nói không chừng chẳng bao lâu hắn sẽ phái người tiếp xúc với người, thậm chí đề xuất kết minh.

Đồng Phi nghe thế bật cười, hi vọng Thái Diễm nói đúng.

Có điều Đồng Phi chưa từng nghĩ tới chuyện kết minh với Viên Thiệu, nhớ trước kia Đồng gia và Viên gia đánh nhau chí tử, thù hận trong đó không phải nhẹ, nghe qua không có khả năng kết minh.

Cho nên mới nói ở trình độ nào đó Đồng Phi không phải là chính trị gia hợp cách.

Đối với người trong loạn thế mà nói, thù riêng vĩnh viễn không bằng lợi ích. Nhìn thời Xuân Thu Chiến Quốc mà xem, hôm qua còn là đối thủ sống chết, hôm nay đã cùng nhau uống rượu làm thơ, hưởng phong hoa tuyết nguyệt.

Dù sao loại chuyện này với Đồng Phi mà nói thực sự quá phức tạp! Có điều không sao cả, chắc chắn quân sư sẽ xử lý thỏa đáng, không cần y quá quan tâm.

- Tây Bình, chuyện lần trước ta nói với người đã nghĩ chưa?

- Chuyện gì?

- Thì chuyện thái hậu nói với ta ấy, ý bà ấy chẳng phải muốn Tây Hán vương cưới Văn Cơ nhà ta sao? Người thấy thế nào?

Đồng Lục ở bên ngừng công việc lại, Tiểu Văn Cơ Đồng Tiết mặc dù là con Thái Diễm, nhưng với Tiểu Văn Cơ, Đồng Lục có cảm giác không phải cốt nhục mà còn hơn cốt nhục, nên vô cùng để ý.

Đồng Phi nhún mày.

Lưu Biện cưới Tiểu Văn Cơ? Hình như chênh bồi phận với nhau mà! Nhưng Thái Diễm là chính thê, Lưu Đồng thông gia, hai nhà thành một nhà, chẳng phải thân càng thêm thân?

Đồng Phi lắc đầu:

- Tiết Nhi mới hơn 13, nói chuyện này còn quá sớm, hơn nữa chuyện này ta đã nói rồi, Tiết Nhi gả cho ai ta cũng không phản đối, nhưng quan trọng là nó phải đồng ý. Nó mà đồng ý, ta sẽ không có ý kiến.

- Người làm cha kiểu gì thế, sao có thể như vậy? Đây là chuyện tốt mà người lại đẩy đi.

- Có phải là chuyện tốt hay không ta không biết, có điều ta nghe nói tới một bài phú: Phu hợp nhất giai nhân hề, bộ tiêu diêu dĩ tự ngu...

Đó là bài Trường Môn Phú do hoàng hậu Trần A Kiều của Hán Vũ Đế bỏ trọng kim mời Tư Mã Tương Như viết cho.

Nghe nói năm xưa Trần A Kiều sau khi bị Hán Vũ đế phế ngôi hoàng hậu, giam cầm trong Trường Môn cung. Mẹ Trần A Kiều là trưởng công chúa Quán Đào lấy ngàn vàng nhờ Tư Mã Tương Như viết bài phú, tặng Hán Vũ đế nên mới thoát cái khổ bị giam cầm. Hán Vũ đế cũng là người anh minh còn như thế.

Trước kia Đồng Phi học bài thơ này là vì Thái Diễm bắt y học thuộc.

Phu thê hai người đang nói chuyện mà chẳng hề biết một bóng người thướt tha, nghe trộm chốc lát rồi lặng lẽ bỏ đi.

Viên Thiệu có thái độ gì thì Đồng Phi không có lòng dạ nào nghiên cứu! Tự có đám Giả Hủ đi quan tâm, dù sao tới lúc đó tự nhiên sẽ hiểu ảo diệu bên trong.

Còn về hôn sự của Tiểu Văn Cơ, y chẳng để trong lòng. Từng tận mắt nhìn thấy hoàng thất đấu tranh tàn khốc, Đồng Phi đúng là hơi sợ, thân huynh đệ trở mặt thành thù, phụ tự tương tàn. Đồng Phi không hi vọng Tiểu Văn Cơ phải sống trong hoàn cảnh đó, hơn nữa theo y thấy cũng chẳng cần.

Cứ kể thành thông gia là có thể yên tâm mọi bề à? Đồng Phi không tin.

Nhớ năm xưa Hà Tiến đoạt quyền thế nào, cái gọi là nhân thân, cái gọi là sinh tồn, còn phải nhìn vào thế lực của mình ra sao.

Đương nhiên không phải Đồng Phi hoài nghi Lưu Biện sẽ làm gì, chỉ là hoàn cảnh đó không hợp cho nữ nhi sinh hoạt. Hơn nữa với tính của Đồng Tiết, làm sao chịu nổi cuộc sống như vậy.

Con cháu tự có phúc của con cháu, ngạn ngữ lưu truyền từ cổ không phải không có lý đâu.

Cho nên hôm sau Đồng Phi theo hành trình định sẵn, dẫn ba nghìn quân Nguyên Nhung tới Sóc Phương, đi theo có Triệu Vân và Điền Dự.

Triệu Vân làm tiên phong, dẫn 600 quân đi đầu, Đồng Phi đích thân dẫn 2000 người, người đi cùng có Bàn Thống, Hoàng Tự, Diễm Mãn, Ngưu Cương. Điền Dự làm hậu quân, Bùi Nguyên Thiệu và Đồng Khí phụ trách áp tại xe quân nhu.

Ngoài ra còn có hộ vệ Việt Hề, Quách Viên, cùng có Thuần Vu Đạo từ Cự ma sĩ đề bạt lên và Hách Chiêu.

Hách Chiêu đã nhọc quan, Lữ Thực trước khi chết đã tặng tên chữ cho hắn là Bá Đạo, được Đồng Phi giữ ở bên người.

Thuần Vu Đạo khác Hách Chiêu, hắn dựa vào chiến công thực sự ngoi lên.

Năm Hưng Bình thứ tư Thuần Vu Đạo đã theo Đồng Phi rồi, sau đó tuy không tham gia đại chiến Trung Nguyên, có điều không bỏ một cuộc chiến nào ở Tây Vực. Võ An Quốc và Vương Nhung sau khi nhậm chức đã tiến cử Thuần Vu Đạo, tuy không vũ dũng như Vương Nhung, nhưng luận cung mã lại hết sức xuất sắc.

Dù Đồng Phi không định đem Kỹ kích sĩ rời nhà, nhưng đám Pháp Chính yêu cầu mãi, phải đem theo 200 người do Trần Mẫn đứng đầu, phụ trách bảo vệ sát sườn Đồng Phi.

Danh nghĩa chỉ có 3000 quân Nguyên Nhung, nhưng ra khỏi cửa lại thêm hơn 1000 người, dù sao nay khác xưa rồi, Đồng Phi đường đường là Đại đô đốc, tất nhiên phải bày vẽ một chút. Tuy Đồng Phi không thích nhưng là ý tốt của các mạt liêu.

Lưu Biện đích thân rời thành đưa chân, còn nắm tay Đồng Phi dặn dò suốt.

Điền Dự ở hậu quân, trong lòng tư vị khó nói, cuối tháng 3 Tây Hán vương tới Trường An, hắn và Triệu Vân mừng rỡ phát hiện, hảo hữu Hạ Hầu Lan không ngờ còn sống, chẳng những thế còn là thống lĩnh túc vệ của Tây Hán vương.

Mấy ngày trước Hạ Hầu Lan còn tìm hai bọn họ uống rượu.

Trên bàn rượu Hạ Hầu Lan còn khéo léo lộ ý muốn Triệu Vân và Điền Dự đổi chủ, trung thành với Tây Hán vương. Điền Dự không biết đó là ý của Tây Hán vương hay là Hạ Hầu Lan tự ý chủ trương.

Đặc biệt trong bữa tiệc có một số lời Hạ Hầu Lan nói khiến Điền Dự rất lo, hẳn không biết có nên đem chuyện này nói cho Đồng Phi không, Triệu Vân cũng có chút lo lắng.

Đồng Phi vì sao có thành tựu hôm nay? Vì y trung với Hán thất, có Tây Hán vương ở phía trước. Mà Tây Hán vương có ngày hôm nay vì có Đồng Phi chống lưng cho.

Theo Điền Dự và Triệu Vân thấy Tây Hán vương và Võ Công hầu là một thể không tách rời.

Nhưng nhìn Lưu Biện nắm tay Đồng Phi trò chuyện vui vẻ, Điền Dự cảm thấy muốn mửa.

Đây gọi là mượn cối say giết lừa, Hán thất còn chưa tròng hưng mà đã muốn gỡ trò này à?

Võ Công hầu là người thành thực, nhưng không phải người nhu nhược, nếu ép y quá mức, chắc chắn sẽ dùng thủ đoạn sấm sét đáp trả. Tới khi đó ta và Tử Long giúp Võ Công hầu hay đứng bên Tây Hán vương? Võ Công hầu cực kỳ coi trọng bọn ta, có oan tri ngộ, nhưng Tây Hán vương dù sao là Tây Hán vương.

Tâm tình Điền Dự trở nên phiền não, lắc mạnh đầu, thầm nhủ: Thôi, đi bước nào hay bước nấy vậy, tới khi đó rồi tính sau.

Bên kia Tây Hán Vương và Lưu Biện bịn rịn chia tay.

Cờ Nguyên Nhung quân bay phát phối, càng đi càng xa, trên mặt Lưu Biện xuất hiện chút âm u, quay đầu nói với người phía sau:

- Đồ Trừng, lời người nói hôm qua cô xem như chưa nghe, sau này đừng nhắc tới nữa.

- Vâng.

Trả lời là nam tử trắng niên có đặc trưng rõ nét của người Đại Nguyệt Thị.

- Còn nữa sau này người bớt xúi dục Hạ Hầu tướng quân, nếu cô biết người và Hạ Hầu tướng quân nói lời không nên nói, cho dù Đồng khanh không phát hiện ra người, cô vẫn lấy mạng người. Chuyện người nên làm là giảng kinh Phật cho cô, không phải là chia rẽ gây thị phi. Cái chết của sư phụ người không liên quan tới Đồng khanh.

- Tiểu tăng linh chỉ.

Đồ Trừng cực kỳ cung kính đáp:

Không ai biết rằng trong số cận thị của Lưu Biện, có một đôi mắt âm thầm theo dõi Đồ Trừng.

Đồng Phi hành quân theo con đường bắc thượng hẳn từng đi năm Sơ Bình thứ hai, dọc đường kể chuyện cho Bàng Thống, Hoàng Tự chuyện xảy ra sau khi rời Lạc Dương. Chỉ là Đồng Phi chú ý thấy, Bàng Thống hình như hồn vía để đâu đâu, không biết đang nghĩ gì, không khỏi cảm thấy vô vị.

Rời Vị Kiều, qua Trường Lăng, ba ngày sau tới Tất Huyện.

Bàng Thống và Hoàng Tự càng ngày càng cổ quái, mỗi ngày khi nghỉ ngơi đều lén lút chạy tới một cái lều, mới đầu Đồng Phi còn không chú ý, nhưng sau này phát hiện ngoài cái lều đó có vệ binh trông coi.

Toàn bộ thủ vệ quân Nguyên Nhung do một tay Đồng Phi an bài, có thể điều động vệ binh chỉ có Điển Mãn và Ngưu Cương.

Bốn tên tiểu tử đó làm cái gì thế? Hối riêng đám Việt Hề, nhưng không ai biết. Điều này tức là Điển Mãn và Ngưu Cương dấu Việt Hề an bài sĩ tốt, trong quân doanh có gì bí mật? Đồng Phi ngày càng thấy lạ.

Tới Tất huyện, Đồng Phi lo quấy nhiễu người dân nên không vào, đại quân cắm trại nghỉ ngơi bên ngoài, Đồng Phi tiếp đãi quan viên Tất huyện xong chuẩn bị nghỉ ngơi đi Hách Chiêu vội vã chạy vào:

- Chủ công, không hay rồi.

Đồng Phi ngó ra, gần đây có chuyện gì đâu:

- Chuyện gì không hay?

- Mạt tướng hoài nghi đám Sĩ Nguyên mang theo nữ quyến trong quân.

- A!

Đồng Phi giật mình, lần này y tới Sóc Phương không mang theo gia quyến, nay trong quân có nữ nhân, chỉ có một khả năng là quân kỹ. Đồng Phi có thể nói là ghét cay ghét đắng quân kỹ.

Nếu là người khác thì Đồng Phi cho người chém đầu ngay, nhưng Bàng Thống, Hoàng Tự .. Không khéo có thể có Diễm Mẫn, Ngưu Cương xen vào, y có chút do dự.

- Người chắc chứ?

- Mạt tướng khi cắm trại đặc biệt lưu ý, phát hiện đám Sĩ Nguyên quả nhiên tự lập doanh trại, ngoài cửa có vệ binh. Mạt tướng loáng thoáng nghe thấy trong doanh có tiếng nữ nhân truyền ra, nhưng không nghe rõ lắm.

- Hồ đồ, đám Sĩ Nguyên thật hồ đồ.

Đồng Phi đứng dậy, đi được hai bước thì dừng lại:

- Tìm Trần Mẫn cho ta.

Nếu đã an bài vệ binh, khu chiêng gõ trống đi tới sẽ kinh động đám Bàng Thống. Đặc biệt là Bàng Thống, gian như quỷ vậy, có chút gió lay cỏ động nào, nhất định có đối sách. Tên tiểu tử đó làm người ta đau đầu.

Không lâu sau Trần Mẫn tới, Đồng Phi lệnh hấn dẫn mười Kỹ kích sĩ âm thầm khổng chế vệ binh ngoài doanh.

Quân Nguyên Nhung huấn luyện gian khổ, trang bị tốt, không phải người thường có thể đối phó. Có điều Kỹ kích sĩ là chuyên gia xử lý việc này, Trần Mẫn lập tức nhận lệnh dẫn người đi.

357. Chương 358: Tiểu Văn Cơ (2)

Đồng Phi dẫn theo tứ đại hộ tới doanh trường đó, vệ binh đã bị Kỹ kích sĩ xử lý, y lặng lẽ vào cửa, nghe thấy tiếng Bàng Thống.

- Nha đầu, người ngày nào cũng trốn tránh thế này không xong, sớm muộn cũng bị Đồng đại ca phát hiện, tới lúc đó chúng ta toi hết.

- Đúng đấy, đúng đấy.

Đó là giọng Hoàng Tự:

Diễm Mẫn áp ứng:

- Muội muội ra đi, nói rõ với Nhị thúc. Nhị thúc yêu thương muội như thế, khẳng định không làm khó muội đâu. Muội xem, hành quân gian khổ thế này, muội phải chịu tội mà bọn ta cũng nơm nớp lo sợ.

Í, sao nghe có vẻ không đúng lắm? Đồng Phi nghi hoặc nhìn đám Việt Hề, thấy Việt Hề nhún vai giang tay ra, tỏ vẻ chẳng biết gì.

- Được rồi, được rồi, một đám không có nghĩa khí, nơi này còn gần Trường An lắm. Ngưu Cương, đem nước cho ta, ài, ta cũng hết cách, ở nhà thế nào cũng bị mẹ ta ca cẩm. Các người muốn ta bị chịu tội à, nhẩn nại mấy ngày nữa, tới Đại Thành Tắc ta sẽ nói rõ với cha ta.

- Đại Thành Tắc?

Hoàng Tự áp giọng xuống:

- Không phải vài ngày mà tới được đâu, tỷ tỷ à, phải biết rằng tới Đại Thành Tắc phải qua hai quận An Định. Dù ngựa không ngừng vó, đi ngày đi đêm cũng mất mười ngày. Văn Cơ à, mấy ngày qua ánh mắt chủ công nhìn bọn ta không bình thường, nếu không có Sĩ Nguyên thì đã lộ tẩy rồi.

- Ta mặc kệ, dù sao ta cũng không muốn bị cha ta đưa về.

Đồng Phi cười, nhưng miệng méo xẹo, dám Việt Hề thì phải nhịn cười quay đầu đi.

Đây là việc nhà, không quan nổi.

Đồng Phi không nói lời nào, vén cửa đi vào, chỉ thấy một một người nhỏ nhắn búi tóc nam nhân, mặc giáp da, đang để chân trần ngâm nước nóng, tay thì cầm thịt khô, tay thì cầm bánh lớn.

Bốn người Bàn Thống xúm quanh, trong tay Ngưu Cương còn cầm bình nước hành quân, thấy Đồng Phi vào, bốn người kia choáng váng, tên tiểu tốt kia cũng kinh hãi há hốc mồm.

Một hồi sau tiểu tốt kia nở nụ cười rạng rỡ:

- Cha.

Nàng kêu nũng nịu, làm Đồng Phi đứng đó dở khóc dở cười.

Nhìn bộ dạng tiểu nha đầu này chắc là trà trộn vào bên trong đồ quân dụng, chẳng trách, trang bị quân Nguyên Nhung không phải người thường có thể kiểm được, vì đều có danh tính.

Tiểu Văn Cơ cao bảy xích năm tấc, theo cách đo đời sau, nàng cao chừng 1m70, không phải là thấp, nhưng trong quân Nguyên Nhung ai nẩy cao trên tám xích, vẫn rất dễ nhận ra.

Nếu không muốn bị phát hiện chỉ có cách trà trộn vào hậu quân.

Có điều hậu quân không có đãi ngộ tốt bằng quân Nguyên Nhung, nhìn thịt khô bánh trong tay tiểu nha đầu là biết mấy ngày qua ăn không ngon, mắt nhìn Đồng Phi hết sức đáng thương, Tiểu Văn Cơ muốn cười, nhưng không cười ra, càng không dám nói.

Đồng Phi đi tới ngồi xuống, một nam nhân cao lớn như hùng sư, nhưng lại rất ôn nhu nắm lấy bàn chân nhỏ nhắn của con gái, chẳng hề để ý tôn nghiêm nam nhân hay thân phận làm cha, y kỳ bàn chân mềm như cánh hoa sen đỏ, lấy khăn vải lau nhẹ nhàng.

Lúc này đám Bàn Thống đã hết sức thúc thời rồi quân trưởng.

Nói thực, Đồng Phi rất yêu tiểu nha đầu này, y có ba đứa con trai, chỉ có một đứa con gái, thêm vào không hề có quan niệm trọng nam khinh nữ, thậm chí cưng chiều Tiểu Văn Cơ hơn ba đứa con trai.

Con gái lớn rồi, nó giống ai nhỉ? Có chút yếu điệu giống Thái Diễm, có chút hào sảng giống Đại tỷ.

- Nữu Nữu, vì sao chạy đi mà không nói với cha.

Nữu Nữu là nữ danh Đồng Phi đặt cho Đồng Tiết, tuy có nữ danh do ngoại công đặt cho rồi, nhưng Đồng Phi thấy cái tên đó rất xúi quẩy, mà cái tên “Nữu Nữu” này tuy không văn nhã, nhưng vô cùng thân thiết.

Cho nên khi ở riêng với con gái, Đồng Phi đều gọi là Nữu Nữu.

Đồng Tiết giấu mỏ, tủi thân nói:

- Con không muốn gả đi.

- Gả đi, gả cho ai?

- Thì là chuyện cha và mẹ nói đó, Tây Hán Vương diện hạ ấy, Nữu Nữu không thích, không thèm làm vương phi của hắn.

Đồng Phi nhún mày:

- Cha có nói gả con cho Tây Hán vương đâu.

- Nhưng Nữ Nữu biết mẹ động lòng, cha thương Nữ Nữu, không muốn gả con đi, nhưng cha đi rồi, mẹ nhất định sẽ lằm nhảm với con. Cho nên Nữ Nữu mới lén lút trốn đi, theo cha xem phong cảnh Sóc Phương.

“Phù, ra là chuyện này!” Đồng Phi thở phào, con gái đã nói thế rồi, y sẽ không ép nó về, nói không chừng nó lại chạy đi. Chẳng bằng đưa nó theo bên cạnh, ít nhất có thể chiếu cố nó, không bị thiệt thòi, không bị rắc rối.

Cái mũi sư tử nở ra, khuôn mặt xấu xí mỉm cười, trông cực kỳ dữ tợn, nhưng mắt lộ ra yêu thương từ nội tâm, con gái ta chẳng thềm làm chuyện núp vậy rỗng, nép cánh phượng.

Ngày Nữ Nữu ra đời ta từng thế sẽ cho nó cả đời không bị ủy khuất, ta tuyệt đối không nuốt lời.

- Được rồi, nếu như Nữ Nữu không muốn về thì theo cha. Có điều không được quấy rối, cha đi Sóc Phương không phải để chơi, mà là có việc trọng yếu. Khả năng không có nhiều thời gian ở bên con, cho nên con phải chuẩn bị trước.

- Cha là tốt nhất.

Đồng Tiết hoan hô, kệ chân mới được Đồng Phi lau khô, dầm luôn vào chậu, khiến nước bắn cả lên người Đồng Phi. Nhìn con gái cười như hoa, Đồng Phi thấy rất vui.

Chuyện thế nào cũng phải có một cái kết thúc, Đồng Phi sai người đưa thư về Trường An, con gái chạy mất có trời mới biết phủ Đại đô đốc đã loạn thế nào, có khi chó chạy gà bay rồi.

Chửi mắng đám Bàng Thống một trận tối tăm mặt mũi xong Đồng Phi không tính toán nữa. Cho người tìm một con ngựa lành tính nhất, tuy nói Đồng Tiết xem như lớn lên trên lưng ngựa, nhưng y có chút không yên.

Dọc đường có Đồng Tiết gia nhập, lại tăng thêm chút lạc thú.

Phải nói Đồng Phi tuy yêu con gái nhưng lại không có mấy thời gian ở bên con, y không ngừng đánh trận, không ngừng gặp trắc trở.

Sau khi đại thắng Sóc Phương, Đồng Phi vốn định ở bên con gái một thời gian, nhưng không ngờ gặp chuyện Đồng Trác bị ám sát. Những ngày tháng suốt ngày rung chuyển đó, có tâm tình đâu chơi đùa với con gái.

Tới Tây Vực rồi không ngừng đánh trận.

Kiếp trước Đồng Phi vô cùng hâm mộ những nhà có con nhỏ, vui vẻ quây quần bên nhau, giờ y cũng có nhà rồi, có thể tử rồi, còn có trai có gái, với tình thân càng trân trọng.

Khiến cho dọc đường đi nhìn Đồng Phi chiều Đồng Tiết, đám Bàng Thông không khỏi cảm thấy ghen tị.

Bất tri bất giác đã qua Đại Thành Tắc, đầu tiên tới đón Đồng Phi là Sóc Phương trung lang tướng Bàng Dục, tính ra cũng là đồng môn của y, vô cùng thân thiết, Bàng Dục không cao, sắp 30 tuổi rồi, Đồng Tiết 14 tuổi, cao không kém gì hẳn.

Tên này khi làm việc thì cực kỳ nghiêm túc, nhưng chỗ riêng tư thì thể hiện một mặt khôi hài.

Đồng Phi rất tán thưởng người như thế, đặc biệt là tính trong nhu có cương, thấp thoáng phong pháp của Lưu sư:

- Tử Dị, hay là theo ta về Trường An đi, nay Quan Trung đang gây dựng lại, bên cạnh ta không có mấy người vừa tin được lại vừa có năng lực.

Nếu người khác chỉ e cầu sớm rời khỏi Sóc Phương không được, Bàng Dục lại cười:

- Chủ công, Dục thấy nơi này tốt lắm, tuy không phồn hoa, được cái thoải mái. Người nơi này thô鄙 một chút, nhưng không có nhiều chuyện mưu mô đầu đá. Thấy Sóc Phương ngày càng trở nên phồn vinh, Dục vui mừng lắm.

Những lời này phát ra từ nội tâm.

Bàng Dục tới đây từ năm Sơ Bình thứ hai, chớp mắt đã 7 năm trôi qua, hắn thấy máu mình đã hòa vào Sóc Phương, thậm chí hơi thở cũng có mùi Sóc Phương.

Hắn chưa tới 30 mà trông qua đã già, y phục chẳng có gì hoa lệ, vết chai rất dày, đem so với những sĩ tử đầu đôi khăn, mang vàng đeo bạc, nho nhã phong lưu thì hắn cực kỳ thô bỉ, nhưng chính loại thô bỉ này làm Đồng Phi coi trọng hắn.

Đây là loại người làm việc thực sự, Sóc Phương có hắn là đủ rồi.

Tiếc không có cả Nguyệt Anh đi theo.

Ở Đại Tắc Thành ba ngày, Đồng Phi tiếp tục lên đường, lúc này y đã có hiểu biết toàn diện về Sóc Phương, không phải đơn thuần là khái niệm văn tự.

Lý Quách dày vò Quan Trung làm rất nhiều người lưu vong tới Sóc Phương, nay nhân khẩu đã quá trăm vạn, tỉ lệ người Hán với người dị tộc đang không ngừng thu hẹp. Quan trọng hơn, cùng với việc người Hung Nô và Tiên Ti rút đi, người Hô Yết hung dữ bị đàn áp, người Hán và dị tộc ở trạng thái vi diệu đó không ngừng dung hợp vào nhau, làm cách biệt hai bên cũng thu hẹp.

Người Hán cũng cần mua các loại vật phẩm người dị tộc, cho nên mấy năm trước trên bình nguyên hậu Sóc đã xuất hiện rất nhiều tòa tập trấn, giăng khắp đất đai Sóc Phương.

Đồng Phi rất hài lòng.

Tiếp Tục đi về phía Bắc, qua mấy ngày bốn ba đường đất, đại quân rốt cuộc cũng tới Sóc Phương thành.

Thái thú Sóc Phương Từ Hoảng dẫn Phan Chương, Lăng Thao, quan viên lớn nhỏ của Sóc Phương cùng thủ lĩnh bộ lạc dị tộc rời thành mười dặm nghênh đón.

Từ Hoảng cũng có vẻ già rồi, Đồng Phi xuống ngựa, cùng Từ Hoảng nhìn nhau, mặt tràn ngập nụ cười.

Thấm thoát mà đã bảy năm rồi, lần cuối cùng gặp Từ Hoảng là lúc đại thắng Sóc Phương.

- Công Minh vất vả rồi.

Từ Hoảng cười:

- Nhưng không vất vả bằng chủ công, năm xưa khi chủ công lui về Tây Vực, Hoảng đã biết sớm muộn chủ công cũng quay lại. Chúng ta vào phủ nha nói chuyện thôi, Công Miêu đã nhận được thông tri, đang trên đường quay về, chỉ một hai ngày nữa là tới nơi.

- Tốt lắm, tốt lắm.

- Ngoài ra thái thú Mạc Bắc Tang Bá cũng trên đường, hai người bọn họ nói rồi, nhất định phải cùng chủ công say một trận mới thôi.

- Tuyên Cao cũng tới à?

Thực tế từ khi Khất Hoạt quân đánh ra Mạc Bắc, toàn bộ đất đai Mạc Bắc đã bị Đồng Phi chiếm lĩnh quá nửa.

Rời Tiên Ti bộ tụ tập, Hô Yết, Kiên Côn, Đinh Linh cùng với cao nguyên Mạc Bắc đều thành lãnh thổ Hán thất, vùng đất rộng lớn này được phân chia làm hai quận, Hán Uy và Mạc Bắc, nhân khẩu hai quận này không nhiều, cũng chẳng thể nói là phồn hoa.

Chiến sự liên miên chưa dứt, cho nên Đồng Phi không định chính thức ban bộ hai quận này, có điều trong nội bộ đều biết đó là chuyện sớm muộn mà thôi. Bất kể là Thị Nghi hay là Tang Bá đều là nhân tài quản lý hiếm có, chỉ là thời gian ngắn, không nhìn ra hiệu quả, cho nên người ngoài không biết tới hai nơi này.

Trong phủ nha mọi người chia thứ tự ngồi xuống, chẳng thể thiếu một phen chén qua chén lại, yến tiệc đang tưng bừng thì Đồng Phi và Từ Hoảng lặng lẽ tới thư phòng.

Không kìm được kích động trong lòng, Từ Hoảng hỏi nhỏ:

- Chủ công, sắp bắt đầu chưa?

Bắt đầu cái gì, đó là Đạn Hãn Sơn hội chiến. Đó là kế hoạch ngưng tụ bao nhiêu tâm huyết của Lư Thực, nhưng cuối cùng không thể thành hiện thực được.

Đám Đồng Phi đã đợi tới sốt ruột rồi.

Mặc dù Từ Thứ cho rằng lúc này tiến hành Đạn Hãn Sơn hội chiến chưa phải là thời cơ chín muồi, nhưng Đồng Phi đã không đợi được nữa, kéo dài quá lâu, Lư sư trên trời có linh e không nhắm mắt được.

Quan Trung cần một hoàn cảnh phát triển vô cùng ổn định, mà cái ổn định này cần binh lực thật hùng mạnh, bất kể là có hùng mạnh thật hay không, ít nhất phải để chư hầu Quan Đông nghĩ như thế.

Cho nên lần này Đồng Phi ngầm quyết định hội chiến, đó là nguyên nhân Hạ Tề và Tang Bá tới đây.

Vấn đề lớn nhất của cuộc hội chiến này nằm ở chỗ, Hòa Liên hình như đã thành con thỏ bị sợ hãi, đem binh lực trải ở dải phía tây Đạn Hãn Sơn, mặc dù làm thế khiến binh lực phía đông trống rỗng, nhưng thực tế lúc này Lữ Bố và Viên Thiệu đều chẳng rảnh mà để ý tới Tiên Ti, ít nhất hiện giờ nhìn qua thì phía đông thảo nguyên Tiên Ti rất an toàn.

Làm sao để đột phá phòng tuyến, đánh thẳng vào Đạn Hãn Sơn là vấn đề đám Đồng Phi cần giải quyết.

Nếu như cố đánh, không phải không có khả năng giải quyết được người Tiên Ti, nhưng tổn thất quá lớn.

Liên tiếp mấy ngày Đồng Phi và Từ Hoảng mật đàm trong thư phòng, tham gia còn có Hà Tề, Bàng Thống, Điền Dự. Triệu Vân và tứ đại hộ vệ đích thân canh giới, trong phạm vi 300 bước quanh thư phòng, cực kỳ nghiêm ngặt.

- Chủ công, tên Hòa Liên đó không phải là kẻ ngốc.

Điền Dự xem như còn có chút hiểu biết về người Tiên Ti, dầu sao cũng sống ở U Châu nhiều năm:

- Đám người man trên ngựa này có thể nói toàn dân là binh. Tiên Ti từ sau thời Đàn Thạch Hộc phân làm ba bộ phận, tổng cộng có hơn hai mươi ấp, nhân khẩu gần 80 vạn. Tây bộ mặc dù đã bị chúng ta bình định, nhưng trung bộ có hai Kha Tổi và Khuyết Cư cũng không thể xem thường.

Hà Tề nghiêng răng nói:

- Ta có mười ba vạn Khất Hoạt quân, thêm vào Giải Phiến quân của Từ tướng quân, có thể gom đủ hai mươi vạn quân.

- Nhưng vấn đề Hòa Liên điều quân từ vùng Hộc Đầu, đem trung bộ thảo nguyên tặng đi, thêm vào binh mã bản bộ của hắn, có thể trong thời gian ngắn điều động 20 vạn Khổng Huyền sĩ. Hạ đại nhân, ta không hoài nghi 20 vạn đại quân trong tay ngài và Từ tướng có thể đánh bại đối phương, nhưng vấn đề ở chỗ Hòa Liên có thể rút ra mười vạn thậm chí nhiều binh mã hơn, đừng quên bọn họ đều là lính, bất kể nam nữ già trẻ.

Hạ Tề hiểu biết về Tiên Ti hiển nhiên không sâu sắc bằng Điền Dự.

Đồng Phi đột nhiên nói:

- Trận chiến này liên quan tới tương lai của Tiên Ti, cũng liên quan tới 300 năm bình yên của Đại Hán ta. Ta hiểu điều này, ắt Hòa Liên cũng phải hiểu, chọi cứng không phải là biện pháp, chúng ta cho dù có thể đánh bại Tiên Ti nhưng cũng phải trả giá đắt, đó không phải là điều ta muốn thấy.

Điền Dự gật đầu:

- Cho nên kế hiện nay chỉ có nghĩ cách là làm bọn chúng quần long vô thủ.

Trăm thủ sao, nghe có vẻ rất hấp dẫn, nhưng thực thi thì không phải dễ.

*** Trăm thủ: Kế hoạch diệt thủ lĩnh đối phương.

Đám Đồng Phi đang trầm mặc nghĩ cách chấp hành phương án trăm thủ thì Triệu Vân xông vào thư phòng:

- Chủ công, không hay rồi, tiểu thư, tiểu thư ở bên ngoài đánh nhau với người ta.

Câu này lập tức làm Đồng Phi loạn luân, bất chấp đang thảo luận phương án gì, cứ ra ngoài xem con gái làm sao đã, tiểu nha đầu này sao lại đánh nhau với người ta cơ chứ?

Đồng Phi đi rồi, mấy người khác tất nhiên không thể trao đổi tiếp được, thời gian qua đám Từ Hoảng xem như đã hiểu, vị Đại tiểu thư Đồng gia kia chính là mạng sống của Đồng Phi.

Đã có người chuẩn bị chiến mã và song chùy cho Đồng Phi, y lên ngựa, giật cương:

- A Sửu, đi!

Sư tông thú chồm lên phóng như bay, Triệu Vân và tứ đại hộ vệ cũng vội theo sát không chậm trễ nào. Theo lý mà nói Đồng Tiết không có khả năng chịu thua thiệt, bên cạnh nàng có Diễm Mãn và Ngưu Cương bầu bạn, còn có mười mấy kỹ kích sĩ đi cùng, nhưng nếu đánh nhau bình thường thì sao có thể về báo tin.

Khả năng duy nhất là đối thủ rất lợi hại, song ở Sóc Phương, ai có thể lợi hại hơn Đồng đại tiểu thư chứ?

Trên đường tới nơi tranh đấu, Đồng Phi hỏi người tới đưa tin:

- Sao tiểu thư lại đánh nhau với người ta.

- Chủ công, hôm nay tiểu thư và đám Diễm tướng quân ra ngoài chơi, không ngờ gặp một đám người mặc trang phục man nô. Tên đi đầu lên tiếng trêu ghẹo tiểu thư, còn muốn cướp chiến mã của tiểu thư.

Đồng Phi vừa nghe lời này lập tức nổi khùng, chiến mã của Đồng Tiết chẳng phải là bảo mã gì, nhưng là món quà Đồng Phi tặng cho con gái.

Trêu ghẹo con gái ta lại còn dám cướp ngựa? Tên này chán sống rồi, không nghe ngóng xem nó là con gái của ai.

Lòng nổi giận, Đồng Phi cầm chùy đập nhẹ vào mông Sư tông thú, y nói: Bạn già, nhanh lên chút nữa.

Sư tông thú năm nay vừa mới trên 20, chính vào trạng thái đỉnh phong, cùng Đồng Phi chính chiến gần 10 năm, còn chưa tính khoảng thời gian ở mục trường.

Người ngựa sớm đã tâm niệm tương đồng, động tác này của Đồng Phi, Sư tông thú hiểu ngay, thành linh tăng tốc thêm lần nữa, như gió giạt, lao ra ngoài cổng Sóc Phương thành.

358. Chương 359: Tiểu Ôn Hầu (1)

Diễm Mãn đang cùng một viên tiểu tướng đánh nhau, tiểu tướng đó tuổi chừng mười tám mười chín, dung mạo cùng kỳ anh tuấn oai dũng, người mặc trang phục Tiên Ti, hông đeo đai sư tử, tay cầm một cây Phương thiên hoa kích, cưỡi một con ngựa thẫm màu, đánh ngang ngựa với Diễm Mã,

Hai bên đấu trường, một phía là Đồng Thiết, Man Ngưu trừ 10 Kỹ kích sĩ còn có 20 hộ vệ lược trận. Bên kia có chừng 100 kỵ sĩ, giáp đen, trang phục khá giống Cự ma sĩ, nhưng người hiểu biết nhìn một cái là biết ngay đồ mô phỏng.

Diễm Mãn võ nghệ không tồi, hơn nữa sức mạnh không kém, đôi thanh đồng chùy tung bay, mà đánh không thắng nổi tiểu tướng kia.

Đồng Tiết mặt đỏ bừng bừng, đứng trong trận hò hét:

- A Mãn, đánh chết hắn, đừng tha cho cái thằng phóng đảng đó.

Ngưu Cương hoảng sợ giữ chặt cương Đồng Tiết, cẩn thận bảo vệ không để nàng quá khích xông tới.

Khi Đồng Phi tới thì tiểu tướng kia đang dùng một chiêu gạt, đại kích biến hóa thành từng đạo hàn quang lạnh lẽo, từ phía dưới hất chéo lên, quỹ dị vô cùng. Chiêu số của Diễm Mãn hiển nhiên đã thuần thục rồi, thấy kích đánh tới cũng chẳng hoảng, chùy trái dẽ xuống, chùy phải đâm ra.

Đồng Phi tới nơi, binh khí hai người vừa va chạm vào nhau, hai con ngựa đồng loạt lui về, vó không ngừng cào đất, lắc bồm vẩy đuôi.

- Tiểu Mãn tránh ra.

Đồng Phi căn bản không thèm nhìn mặt tiểu tướng kia, y đang đầy một bụng tức giận, thấy Diển Mãn đánh không thắng đối phương, vọt ngay tới.

Diển Mãn nghe thấy giọng Đồng Phi, giật cương ngựa nhảy sang nhường đường.

- Tiểu tặc, đỡ một chùy của ta.

Đồng Phi giọng tới người tới, Sư tông thú như bay vọt trên không, cao tới nửa người. Đồng Phi trên lưng ngựa dồn sức, lôi chùy phá không, phát ra tiếng rít kinh người.

Tiểu tướng kia vội gờ kích ra đỡ, cheng một tiếng lớn, chiến mã phía dưới không chịu nổi sức mạnh ập tới như núi đổ, lao đảo lùi lại.

Con mắt nhỏ vốn khép hờ của Đồng Phi đột nhiên mở ra:

- Tiểu tặc không tệ, đón được một chiêu Chấn Sơn Chùy của ta.

Có thể nhận ra tiểu tướng kia tiếp một chiêu Chấn Sơn Chùy của Đồng Phi đã vô cùng cận lực, nhưng bản tính kiêu ngạo không cho hắn lộ ra chút sợ hãi nào. Ghìm cương giữ ngựa, hai tay run run, Phương Thiên Hoa kích to như quả trứng ngỗng hơi oằn đi:

- Tên trẻ không đánh nổi nên gọi thằng già tới à?

Phương Thiên Hoa kích, đại sư tử, nếu có thêm con Xích thổ mã, cắm thêm đuôi gà trên mũ, thì đúng là Lữ ôn hầu.

Tên tiểu tử này trông bộ dạng ...

Đồng Phi đang suy nghĩ thì Đồng Tiết không chịu hết lên:

- Cha, đừng tha cho tên phóng đàng đó, vừa rồi hắn, hắn ... Bắt hắn, con muốn đánh hắn một trận.

Đám thiết giáp kỵ có vẻ muốn xông tới, nhưng từ bốn phương tám hướng tiếng tù vang lên, từng đội thiết kỵ xuất hiện, chớp mắt vây đám thiết giáp kỵ kia vào giữa, tên tiểu tướng mặt biến sắc, có chút kinh hoàng.

Nhưng chỉ chớp mắt đã khôi phục bình tĩnh, cười lạnh:

- Sao, thằng già tới định lấy nhiều đánh ít à?

Lời nói cuồng ngạo vô cùng làm Triệu Vân nổi giận:

- Tiểu tặc, không cần chủ công ra tay, chỉ ta cũng thu thập được ngươi.

Song Đồng Phi đột nhiên vung mạnh tay, ý bảo đám Triệu Vân đừng hành động bừa bãi:

- Nhóc con, tên là gì, từ đâu tới? Vì sao xuất hiện ở đây?

- Cần người quân à?

Tiểu tướng ngữ khí rất cuồng, nhưng khí thế không còn được như trước nữa.

Nói thực tuổi tiểu tướng đó khả năng không kém Đồng Phi quá 10 tuổi, nhưng Đồng Phi mơ hồ đoán được lai lịch của hắn, nếu là con kẻ đó, gọi một tiếng nhóc con không phải là quá.

- Nhóc con, đừng có ngông cuồng, thiết giáp quân của ngươi căn bản không đủ để chơi. Còn bản thân ngươi, tuy có chút bản lĩnh, nhưng không đáng lọt vào mắt ta. Nếu là chuyện khác ta không thèm so đo, nhưng ngươi dám bắt nạt con gái ta.

Đồng Phi giọng chột trở nên lạnh lẽo:

- Nếu đỡ được của ta ba chiêu thì ta tha cho ngươi. Nếu ba chiêu mà cũng không đỡ được thì ngoan ngoan theo ta về, ta sẽ phái người thông báo với cha ngươi.

- Phì.

Tiểu tướng đó bị những lời của Đồng Phi làm thẹn quá hóa giận.

Đúng người lợi hại lắm, so với cái tên cầm chùy vừa rồi lợi hại hơn trăm lần, nhưng cho dù cha ta cũng không dám nói hạ ta trong ba chiêu, chẳng lẽ người còn lợi hại hơn cha ta hay sao? Hôm nay cho người biết thế nào là cao thủ.

Tiểu tướng không nói một lời, thúc ngựa xông tới Đồng Phi, hoa kích múa vù vù, một chiêu Thanh long hiển thảo đâm xuống.

Đồng Phi cười ha hả:

- Nhóc con, ta nhường người ba chiêu đấy.

Sư tông thú nhảy sang, một chiêu của tiểu tướng kia đánh hụt.

- Nếu chiêu này thêm vào chút lực xoáy thì uy lực sẽ lớn hơn, sao vậy, cha người không dạy người dùng kích à?

Nếu là người khác có lẽ nghe ra manh mối, nhưng tiểu tướng kia bị Đồng Phi coi thường tức tới xì khói, hai ngựa giao nhau, trở kích quét một cái, không ngờ Đồng Phi chẳng thèm nhìn, giục ngựa tăng tốc:

- Chậm quá, nhóc con chưa ăn no à?

- Phì phì phì, sư phụ kia, người kiêu ngạo quá đấy, xem kích.

Tiểu tướng xoay đầu ngựa lại vừa nhổ nước bọt vừa xông tới:

- Khí thế lắm, có điều cái vẻ hư hỏng này, hài, xem ra cha người đúng là thiếu quân giáo người rồi.

Đánh ba chiêu mà ngay cả binh khí của người ta cũng không chạm vào được, tiểu tướng kia hơi tỉnh ra, nhìn tướng mạo Đồng Phi, nhìn chiến mã, nhìn binh khí lại thêm vào lời nói của hắn, bất giác rung mình ớn lạnh xương sống.

Cha từng nhiều lần nhắc với ta về người này, chẳng lẽ là hắn hay sao?

Định lên tiếng hỏi thì nụ cười trên mặt Đồng Phi thu lại, con mắt híp lại thành khe hẹp, lóe lên hàn quang bén nhọn:

- Nhóc con, ta nhường người ba chiêu rồi, xem người đỡ được mấy chiêu của ta.

Sư tông thú cảm nhận ngay được tâm ý của Đồng Phi, tung vó phi đi, Đồng Phi một chùy hạ thấp, một chùy để sau người, nói thì chậm, lời Đồng Phi vừa dứt thì người đã tới trước mặt tiểu tướng kia.

Tốc độ con chiến mã đó đúng là có thể so với Xích thố của cha, không, thậm chí còn nhanh hơn cả Xích thố.

Tiểu tướng giật nảy mình, nâng kích đâm tới, Đồng Phi trên ngựa hơi nghiêng người, đại chùy ở sau đột nhiên phi ra mang theo luồng lực cực lớn, nhưng khi đánh xuống phảng phất đột nhiên mất hết sức.

Chùy xoay tròn cực nhanh, cheng một tiếng đánh lên thân kích, thuận thế rẽ đi.

Đừng xem thường đòn rẽ này, tiểu tướng kia cảm giác không giữ nổi kích, vượt khỏi tay bay đi, về phần Đồng Phi dùng lực ra sao, căn bản hắn không nhìn rõ.

Lúc này cây chùy khác của Đồng Phi đã tới, điểm lên ngực tiểu tướng, hắn như bị một bàn tay lớn ném đi, ngã bịch xuống đất, xương khớp như tan rã. Đám thiết giáp kỵ kinh hãi muốn thúc ngựa tới cứu chủ nhân.

Đồng Phi nhìn thấy neho mắt lại rống to:

- Dừng ngựa lại cho ta, chẳng lẽ không cần tính mạng công tử nhà các người à?

Rồi giục ngựa tới trước mặt tiểu tướng kia, khuôn mặt đen đúa hiện ra nụ cười cổ quái:

- Nhóc con, Lữ ôn hầu có khỏe không?

Tiểu tướng kia khó khăn lắm người mới khôi phục chút tri giác, chống người dậy thì thấy ngay cái đầu to đùng của Sư tông thú, hai con mắt yêu dị đang nhìn mình chằm chằm.

Nghe câu này của Đồng Phi, hấn ngẩng đầu lên nhìn, hồi lâu mới cất giọng hơi run run hỏi:

- Dám hỏi có phải là Vô Công hầu, Đại đô đốc đấy không ?

359. Chương 360: Tiểu Ôn Hầu (2)

Lữ Bố có một đứa con trai tên Lữ Hiệt.

Khi Đồng Phi ở Lạc Dương đã nghe nói tới rồi, có điều vì Lữ Hiệt là con Nghiêm Thị, khi đó không có ở Lạc Dương, cho nên Đồng Phi chỉ nghe tới tên hấn chứ chưa gặp bao giờ, thật ra có gặp cũng vô ích. Bảy năm trước tướng mạo Lữ Hiệt khác rất nhiều.

Đồng Phi nhìn thấy hấn xuất chiêu đã quen mắt rồi, ba chiêu sau đó của Lữ Hiệt càng lộ tẩy, hấn chẳng qua mới vào giai đoạn cử trọng nhược khinh, vận dụng sức lực đã có nhận thức, nhưng chưa thuần thực, mà quá trình thuần thực này phải trải qua vô số trận chiến mới hoàn toàn nắm vững được.

Năm xưa Đồng Phi nắm được tinh diệu của cử trọng nhược khinh lúc 14 tuổi. Có điều phải mất tám năm y mới hoàn toàn nắm bắt được các loại kỹ xảo và ảo diệu trong đó, năm 24 tuổi đột phá cử trọng nhược khinh, lĩnh ngộ cử khinh nhược trọng.

Trong mắt Đồng Phi, lúc này Lữ Hiệt tuy đã biết kỹ xảo kích pháp của Lữ Bố, nhưng chưa nắm được tinh túy trong đó.

Kích pháp của Lữ Bố là chiêu thức từ nhỏ chém giết với mã tặc và người Hồ ở biên tái lĩnh ngộ được, trong đó ẩn chứa sát khí, xuất chiêu mãnh liệt. Lữ Hiệt chỉ học được cái vỏ, chưa có cái thần, không thể thi triển được toàn bộ uy lực.

Nếu không ít nhất hấn có thể đỡ được ba chùy của mình.

- Cha, giao hấn cho con.

- Nữu Nữu, không được vô lễ, đó là con trai Lữ ôn hầu, chút hiểu lầm thôi, cần gì để trong lòng.

Đồng Tiết cong môi lên, tỏ vẻ không cao hứng. Chẳng trách được, xưa nay Đồng Phi với nàng là đòi sao được vậy, giờ có tên phóng đảng khinh bạc mình, chẳng biết sao cha lại như có vẻ bảo vệ hấn.

Hừ một tiếng, quay ngựa đi luôn.

Ngưu Cương và Diễm Mãn khổ não nhìn Đồng Phi, thấy y trừng mắt mới phản ứng kịp, đuổi theo Đồng Tiết.

Lữ Hiệt lúc này ngồi bệt dưới đất, trong lòng ủ rũ chán nản.

Từ nhỏ học võ, luôn cho rằng võ công của mình đã đạt tới hóa cảnh, thường ngày cùng bộ khúc của Lữ Bố giao đấu đều chiếm thượng phong, ai ngờ đầu tiên gặp phải tên tuổi ngang ngựa mình, đánh bắt phân thắng bại, sau gặp phải Đồng Phi.

Lữ Hiệt đã nghe nói tới tên Đồng Phi.

Đùa à, tên Tây Vực Bảo Hổ, còn ai ở Đại Hán này không biết cơ chứ.

Lần này hấn lén lút ra ngoài là vì một câu nói của cha hấn, mấy tháng trước Lữ Hiệt hỏi Lữ Bố:

- Cha, trong thiên hạ này võ công của con có thể xếp thứ mấy.

Nếu là trước kia Lữ Bố có thể đáp hàm hồ cho qua, nhưng khi ấy Lữ Bố đang bị Viên Thiệu đánh dữ dội, tâm tình không tốt lắm, làm sao có kiên nhẫn trả lời:

- Võ nghệ của con còn kém lắm.

Lữ Hiệt nghe thế thì không vui:

- Cha nói gì thế? Trong U Châu này trừ cha ra có ai là đối thủ của con.

- Ai là đối thủ của con à? Được, ta tính cho con nghe nhé. Tào Tính kiêu dũng, trong 100 hồi nhất định lấy mạng con. Cao Thuận không tầm thường, tuy chưa chắc là đối thủ của con, nhưng con cũng chẳng làm gì được hắn. Ngoài ra Vương Tử Sơn đao mã thuần thục, con cũng khó kháng cự ... Hiệt Nhi, võ công con không tệ, nhưng ngay 20 thứ hạng đầu cũng không vào được.

Câu này Lữ Hiệt không sao chấp nhận được.

- Cha, vậy cha nói thiên hạ còn có cao thủ nào nữa ?

Lữ Bố hôm đó uống nhiều, không ngờ chăm chú tính toán:

- Ai thì cha không biết, nhưng có vài người con không so được. Từ Châu có Quan Vũ, đao pháp xưng nhất tuyệt. Viên Thiệu có Văn Sữu, khả năng lấy đầu thượng tướng trong vạn quân. Dưới trướng Tào Tháo có Hứa Chử, từng được Đồng Tây Bình gọi là Hổ Si, không thể xem nhẹ, bọn họ đều có thể lấy mạng con trong tức khắc.

Lữ Hiệt nghe thế thì choáng váng.

Sao thiên hạ còn có nhiều tướng lĩnh tài giỏi như thế?

Lữ Bố lại nói:

- Bình sinh cha có hai trận đánh hiểm nhất, một là mấy năm trước ở Lô Long Tắc, thiếu chút nữa bị một tên vô danh tiểu tốt đánh bại. Tuy nói cha khinh địch, nhưng mà tên đó lợi hại lắm, trong vòng 10 chiêu có thể lấy mạng con.

Đó là nói tới Triệu Vân.

- Còn trận nữa ạ ?

Lữ Bố cười khổ:

- Chín năm trước họa thái giám, ta từng cùng Võ Công hầu đánh một trận, trận đó cha thua ... Có điều Đồng Tây Bình khi ấy chiếm ưu thế về ngựa, ta còn không phục. Sau mới biết hôm đó y dùng binh khí không thuận tay.

- Vậy giờ cha và Đồng Tây Bình ai inh hơn.

- Ta có Xích thố, Phương Thiên Hoa Kích thì Đồng Tây Bình có song chùy và Sư tông thú, nếu đánh nhau e khó nói.

Lữ Bố thở dài:

- Có điều dưới trướng Đồng Tây Bình mãnh tướng như mây, nay trong tay y có những ai, ta không biết. Nhưng năm xưa có một Đinh hầu, một Thiệu đình hầu vô cùng dũng mãnh, đáng vào mười vị trí đầu .. Ngoài ra có đại tướng Từ Hoảng, Bàng Đức, Trương Cáp đều là tuấn kiệt trên đời, con không phải là đối thủ của họ đâu.

Lữ Hiệt bị đả kích mạnh:

- Cha, vậy con có thể đánh với Bạo hổ mấy chiêu.

- Ba chiêu.

Lữ Bố nói chắc chắn:

- Con mà ngăn được Đồng Tây Bình ba chiêu thì có thể xông pha thiên hạ, cha cũng có thể thắng y.

Tiếc là Lữ Hiệt không nghe ra ý Lữ Bố, Lữ Bố sao có thể đánh nghiêm túc với hắn, nên mỗi lần đều đánh bảy tám hiệp. Nếu Đồng Phi trong ba chiêu chưa hạ được Lữ Hiệt, e không phải là đối thủ của Lữ Bố.

Lữ Hiệt nghe xong rất bất bình thế là dẫn 100 Phi Hùng vệ lên lút rời U châu.

Phi Hùng vệ là do Lữ Bố dựa theo Cự Ma sĩ mà lập nên, toàn bộ là cường dũng trong Phi Hùng quân, tuy trang bị không so được với Cự Ma sĩ, nhưng luận riêng chiến lực thì ngang nhau.

Phi Hùng quân nay có ba vạn người, nhưng chỉ có 800 Phi Hùng vệ. Lữ Bố đúng là yêu con, chọn ra trong đó 100 người làm thân binh cho Lữ Hiệt.

Dọc đường đi Lữ Hiệt khiêu chiến khắp nơi, xông qua Tiên Ti doanh, lập được danh hiệu nhỏ “Tiểu Ôn hầu”, càng thêm đắc ý, liền xuyên qua Ngũ Nguyên, tới Sóc Phương, định đến Trường An khiêu chiến Đồng Phi.

Nhưng không ngờ ở ngoài thành Sóc Phương gặp được Đồng Tiết ra ngoài chơi, Lữ Hiệt đã có hôn phối là con gái Hạ Hầu Uyên, năm nay mười tám.

Hôn sự này thực ra được định đoạt lâu rồi, năm đó Tào Tháo vì kiềm chế Viên Thiệu, nên thông gia với Lữ Bố, nhưng con gái hắn còn nhỏ, đánh cầu khẩn Hạ Hầu Uyên gả con gái cho Lữ Hiệt. Lữ Bố cũng cần một đồng minh, nên thống khoái đồng ý.

Nhưng Lữ Hiệt không vui, hắn từ nhỏ lớn lên ở tái ngoại, ở mức độ nào đó giống Nghiêm Thi, có thái độ tự do tự chủ với hôn nhân. Có điều dù sao lớn rồi, hiểu được chỗ khó của cha, miệng thì đồng ý, song lòng có chút kháng cự.

Lần này hắn trốn khỏi U châu, một là vì tìm Đồng Phi khiêu chiến, mặt khác là giải khuây.

Đồng Tiết trời sinh kiêu diễm xinh tươi, Lữ Hiệt thấy nàng tíu tít nói cười thì mê mẩn, muốn tới góp vui. Hơn nữa hắn thêm ngựa của Đồng Tiết, ngựa của hắn tuy tốt, nhưng đem so thì ...

Đồng Phi sau khi chiếm Tây Vực liền phong tỏa nguồn ngựa, tuy thi thoảng mua được chiến mã, song đều là thứ đào thải. Mà chiến mã tái bắc hiển nhiên không thể so với ngựa Tây Vực.

Lữ Hiệt bản tính kiêu ngạo, ngôn ngữ ở tái ngoại nghe rất bình thường, lọt vào tai người Trung Nguyên thì thành lời khinh bạc.

Đồng Tiết là ai cơ chứ, cha nàng là Hổ lang chi tướng, mẹ nàng là tài nữ vang danh thiên hạ, từ khi sinh ra ai là không cưng chiều nàng.

Ý của Lữ Hiệt là muốn mua ngựa, nhưng Đồng Tiết nghe thành hắn có ý trêu ghẹo nàng.

Hai người đều cao ngạo, nói một lời không hợp tất nhiên sinh xung đột, thế là Điển Mãn đánh nhau với Lữ Hiệt.

Chỉ là con gái hiểu lầm thôi, Đồng Phi không để trong lòng, dẫn Lữ Hiệt về Sóc Phương, sai người bày tiệc tẩy trần.

Lữ Hiệt chuyến này không còn chút ngạo mạn nào nữa, ngồi trong bữa tiệc thậm chí không dám ngẩng đầu lên.

360. Chương 361: Tiểu Ôn Hầu (3)

Mất mặt, quá mất mặt! Còn tưởng mình chống được mấy hiệp, kết quả người ta ột chùy đã thua. Còn “Tiểu ôn hầu” gì chứ, mất mặt qua mức rồi.

Bữa tiệc đó làm Lữ Hiệt cảm thấy rất không tự nhiên, luôn cảm thấy người xung quanh đang cười nhạo mình.

Thực ra đâu có ai cười nhạo hắn, dù là Triệu Vân có khúc mắc với Lữ Bố cũng không vì nguyên nhân này mà giận lây Lữ Hiệt.

Ít nhất Triệu Vân cho rằng, mình bằng tuổi Lữ Hiệt chưa chắc mạnh bằng hắn, nếu chẳng phải ở Hồ Lao Quan, cùng Lữ Bố tẩm máu đánh một trận, e võ nghệ không thắng tiến nhanh như thế.

Nhưng người cao ngạo thì lại thường đắm đầu vào ngô cục.

Lữ Hiệt nằm trần trọc trên giường không sao ngủ nổi, càng nghĩ càng thấy mình không thể ở lại được, canh ba liền ngồi dậy, mặc khôi giáp, xách binh khí, lặng lẽ rời phòng, đi tới lán ngựa.

Hắn quyết định phải du lịch khắp thiên hạ, nếu có cao nhân chỉ điểm thì càng tốt, cha và Đại đô đốc đều trưởng thành trong chiến đấu, còn ta ở U Châu, cha sẽ không cho ta cơ hội, để ta được chiến đấu thực sự.

Không được, ta phải đi con đường thuộc về mình, không thể dựa vào cha, bị người ta gọi là Tiểu ôn hầu.

Lữ Hiệt quyết định xong liền đi trộm một con ngựa, ngựa của hắn bị thương rồi, sợ là khó lên chiến trường, đành “mượn” một con ngựa Tây Vực, khi nào ta nổi danh sẽ trả Đồng thúc thúc 10 con ngựa.

Đúng lúc Lữ Hiệt chuẩn bị dắt ngựa rời cửa bên phủ nha thì một bóng người xuất hiện ngăn đường đi của hắn:

- Tiểu tặc khinh bạc, dám trộm ngựa à?

Đồng Tiết ban ngày thấy Lữ Hiệt chiến bại, vốn định nhờ cha giáo huấn đổi phương một bài học, không ngờ bị cha mắng, Tiểu Văn Cơ vô cùng tủ thân.

Từ nhỏ tới lớn cha luôn chiều chuộng nàng, chưa bao giờ trái ý, thậm chí ngay cả chuyện lớn như hôn nhân mà cũng tùy ý nàng. Đủ thấy Đồng Phi sủng ái nàng tới độ nào, Tiểu Văn Cơ tất nhiên rất cao ngạo.

Vậy mà tên Lữ Hiệt dám dùng lời khinh bạc mình.

Trong mắt Tiểu Văn Cơ đó là điều không thể tha thứ, cha thế nào cũng giúp mình hả giận.

Ai mà ngờ.

Tên tiểu tặc đó mặt mũi lấm lét, nhất định không phải người tốt.

Tiểu Văn Cơ không có ấn tượng tốt với Lữ Hiệt, nên ngầm sai người theo dõi hắn. Quả nhiên cha tốt với hắn như thế, nhưng hắn muốn trộm của cha, loại người này không thể khách khí với hắn.

Tiểu Văn Cơ biết Lữ Hiệt võ nghệ cao cường, nên gọi Diễm Mãn và Ngưu Cương theo. Mà Diễm Mãn và Ngưu Cương lại coi Tiểu Văn Cơ như muối muối, tất nhiên không ưa gì Lữ Hiệt.

Khi Tiểu Văn Cơ chặn đường Lữ Hiệt thì hai bọn họ nấp trong chỗ tối, chỉ cần Lữ Hiệt có hành động, sẽ xông ra đánh Lữ Hiệt một trận. Mọi người võ nghệ tương đương, Diễm Mãn một mình đánh ngang Lữ Hiệt, thêm vào Ngưu Cương là thắng chắc.

Tất nhiên Lữ Hiệt cũng phát hiện chỗ hai người kia ẩn nấp.

Ban ngày bị Đồng Phi một chiêu đánh bại, kết quả người ta thịnh tình khoản đãi, nhưng mình trộm ngựa của người ta. Lữ Hiệt lòng hổ thẹn, giọng cũng ấp úng:

- Không phải trộm ... Ta chỉ muốn, muốn

Nhưng muốn mãi mà không nói được tiếp. Đúng vậy, không được chủ động ý không phải trộm là sao? Nói tới chữ “trộm”, mặt Lữ Hiệt càng đỏ, càng thêm ấp úng.

Đường đường con trai Ác hổ lại đi trộm ngựa, lời này mà truyền ra ngoài chẳng phải mất mặt? Đừng nói bản thân, ngay thể diện của cha cũng mất hết.

Lữ Hiệt tuy võ công xuất chúng, nhưng chưa va chạm với đời mấy. Bằng tuổi này, Đồng Phi và Lữ Bố có ai là chưa trải qua trăm trận.

Đồng Phi là tên quái thai không nói, cứ nói Lữ Bố đi, tuy chỉ là một võ phu, trải qua vô số trắc trở. Chứ đâu như Lữ Hiệt, từ nhỏ sống trong lồng kính, nâng niu trăm bề, hiểu biết bên ngoài quá ít.

Đối lại là Lữ Bố, nhất định sẽ trừng mắt lên:

- Ta trộm đấy, sao nào?

Nhưng Lữ Hiệt thì không nói ra khỏi miệng được, đầu cúi gằm xuống, hận không có cái lỗ nào trên mặt đất để mà chui vào.

Tiểu Văn Cơ lấy làm lạ, sao tên tiểu tặc này ban ngày ngông cuồng như thế, chớp mắt một cái đã biến thành người khác rồi? Nàng không có võ nghệ, nhưng đi theo cha, cũng gặp qua nhiều việc rồi, Lữ Hiệt không thể so được:

- Cái tên tiểu tặc này, làm sao vô dụng như thế? Trộm ngựa của người ta, chẳng lẽ một câu xin lỗi cũng không biết nói.

- Ta, ta ... Xin lỗi.

Lữ Hiệt giọng như muỗi kêu, đầu còn khí khái tung hoành thiên hạ như ban sáng.

Tiểu Văn Cơ nhìn bộ dạng hần như thế cũng mềm lòng:

- Bỏ đi, cha ta nói rồi, những lời ban ngày người nói chẳng qua là thói quen của dị tộc, không tính là thất lễ. Có điều muộn như thế này rồi, người còn lén lút lút, lại dắt ngựa của nhà ta, rốt cuộc muốn làm gì?

- Ta muốn, muốn ra ngoài xông pha.

Lúc này Điển Mãn và Ngưu Cương cũng đi ra, nhú mày nhìn Lữ Hiệt, tựa hồ cũng có chút kinh ngạc bộ dạng của hắn vào lúc này. Đặc biệt là Điển Mãn, nếu chẳng phải hắn theo cha chinh chiến lâu ngày, có tâm đắc về giao chiến, thì luận riêng võ nghệ, chưa chắc đã hơn Lữ Hiệt.

Nguyên nhân gì làm tên mặt trắng này lúng túng như thế?

Tiểu Văn Cơ lại nói:

- Người muốn đi xông pha, vì sao phải lén lút, lại còn nửa đêm canh ba? Không từ biệt đã đi là vô lễ, cha ta nhiệt tình chiêu đãi người như thế, người bỏ đi sẽ làm cha ta nổi giận.

- Đúng thế, dù người muốn đi, nửa đêm thế này Sóc Phương canh phòng nghiêm ngặt, cổng thành đóng kín. Nếu không có lệnh bài của Nhị thúc hoặc thủ lệnh của Từ đại thúc thì không một ai đi được, không khéo còn gây ra hiểu lầm.

- Hả, cái này ta không biết.

Tiểu Văn Cơ nhìn Lữ Hiệt, đột nhiên thở dài:

- Đầu người óc heo, có cái bề ngoài đẹp như vậy mà không có óc.

- Người

Lữ Hiệt dù có hiền đến đâu cũng bị lời này của Tiểu Văn Cơ chọc giận, mắc hổ trộn trùng.

Nhưng Tiểu Văn Cơ có gì chưa gặp qua? Cha đưa nàng đi khắp nơi, lá gan được rèn luyện ra qua từng cuộc đại chiến không kém bậc mày râu, ưỡn ngực trừng mắt nhìn lại.

Lữ Hiệt như bóng xì hơi, quay đầu muốn dẫn ngựa trở về.

- Tiểu tặc ...

Lữ Hiệt tức tối:

- Xú nha đầu, đừng có được nước lấn tới. Ban ngày ta ăn nói không đúng, là ta sai, ta đã xin lỗi rồi, người còn muốn gì nữa, chẳng lẽ muốn giáo huấn ta một phen.

Không đợi Tiểu Văn Cơ lên tiếng, Điển Mãn đã cười nhạt:

- Bằng vào bộ dạng này của người, ta chẳng thèm đánh ấy chứ. Chẳng qua trộm một lần thôi, có gì đáng sợ đâu? Trời chưa sập xuống, làm gì mà như chết cha chết mẹ vậy? Tiểu tử, nếu như chỉ có chút khí độ đó thôi thì Tam gia coi thường người.

Điển Mãn trong Điển gia xếp thứ ba, nên thường tự xưng là Tam gia.

Lữ Hiệt cắn răng, thở mạnh một hơi, đi tiếp.

- Tiểu tặc, người đi đâu?

Tiểu Văn Cơ hỏi:

- Ý ta nói, vừa rồi người nói muốn xông pha, là đi đâu xông pha, nói ra xem nào?

Lữ Hiệt lắc đầu:

- Ta không biết.

Đúng thế, hắn cũng không biết phải đi đâu xông pha, vốn tự tin mười phần khiêu chiến Đồng Phi, nào ngờ chênh lệch lớn đến thế, lòng nguội lạnh, thậm chí không mặt mũi nào về U châu nữa.

- Nếu không sao thì uống rượu với bọn ta.

Tiểu Văn Cơ cười đưa ra lời mời, đúng là nàng ghét tên tiểu tặc này, nhưng nhìn bộ dạng của hắn, cũng có chút tội nghiệp. Tâm tình của nàng là của cô gái nỏ, đâu có nhiều thù hận? Ngửa mặt với bộ dạng của Lữ Hiệt thôi.

Lữ Hiệt muốn từ chối, nhưng Điển Mãn Ngưu Cương đi tới kéo hắn đi, muốn vùng ra, nhưng hai người kia càng khỏe hơn hắn, kẹp hắn đi vào hoa viên phủ nha.

Pủ nha vốn là trạch viện một hào phú địa phương, nhưng vì âm mưu tạo phản, bị Từ Hoảng nhổ bật gốc chiếm lấy làm nơi làm việc.

Hiện là tháng sáu, đã cuối hạ, thời tiết phương bắc vào thời điểm này đã se se lạnh, có điều hoa sen trong ao đang nở rộ.

Trăng trong như nước rải lên hoa viên.

Đám người Tiểu Văn Cơ tới chòi nghỉ, Điển Mãn xách một cái thùng gỗ trong giếng nước sau hòn giả sơn ra, nước lạnh, cho rượu vào, hương rượu ba mươi năm thơm ngào ngạt, đó là rượu quý phủ hào kia cất giữ, nay thuộc về Điển Mãn.

Ngưu Cương và Điển Mãn cười hì hà bê rượu vào chòi nghỉ.

- Tiểu tử, xem như người có phúc, đây là rượu ngon Từ thái thú cất giữ, vốn định tặng Nhị thúc đưa về Trường An. Nay người hưởng lợi rồi, hừ, nếu chẳng phải hôm nay tiểu muội nổi giận kéo bọn ta ra đây thì người không được nếm đâu.

Sắc rượu đục nhưng hương thơm.

Lữ Hiệt không kiềm được khen một câu thì đã thấy Tiểu Văn Cơ cầm chén, ực một tiếng uống cạn, gò má trắng trẻo ửng hồng, thêm vài phần quyến rũ.

Tửu lượng của Tiểu Văn Cơ được chân truyền từ Đồng Phi, khi theo ngoại công học tập cũng thường xuyên uống rượu, nên tửu lượng còn lớn hơn cả đám Điển Mãn:

- Hừm, nếu chẳng phải vì người sao cha mắng ta? Ta lớn thế này rồi mới là lần đầu tiên bị cha mắng.

Lữ Hiệt ngăn ra:

- Đại đô đốc tốt với người lắm à?

- Nói thừa, đó là cha ta, sao không tốt với ta?

Tiểu Văn Cơ hậm hực uống thêm chén nữa:

- Tốt như thế nào?

- Cái đó thì nhiều lắm, ví như lần này ta trốn nhà đi theo, cha cũng không mắng ta. Thực ra rất nhiều người thấy cha ta đáng sợ, nhưng thực tế thế nào? Cha đối đãi với người ta vô cùng tốt, chỉ cần không trêu vào cha, không chạm vào kỵ hủ của cha, người sẽ không nổi giận, đa phần thời gian cười tủm tỉm.

- Thật á?

- Còn người? Cha người thế nào? Nghe cha ta nói, cha người lợi hại lắm, trên đời này người được cha ta khen không nhiều.

- Cha ta ...

Lữ Hiệt gãi đầu, nghĩ rất lâu, nhưng cái đáng nói hình như không có.

Khó mà trách được, với tính Lữ Bố, cho dù rõ ràng yêu thương ai cũng ít khi biểu lộ ra, nói cách khác, Lữ Bố không thích biểu lộ tình cảm của mình. Không giống với Đồng Phi, thích thể hiện tình cảm cho người khác biết.

Khi còn nhỏ Lữ Bố theo Đinh Nguyên không được vui, về sau được thế, bận rộn chiến sự không có thời gian chiếu cố người nhà. Khi rảnh hẵn cũng chỉ điểm võ nghệ cho Lữ Hiệt, nhưng cơ bản là vội vàng nói qua một phen, mặc Lữ Hiệt mảy mò.

Nhưng nếu bảo Lữ Bố không yêu con thì đó là trơ mắt nói dối.

Chỉ nhìn chuyện hẵn không cho Lữ Hiệt lên chiến trường đủ biết hẵn quan tâm tới an toàn của con mình.

Nhưng Lữ Hiệt cảm thấy cha mình rất lãnh đạm, thậm chí thời gian chăm sóc Xích thố còn nhiều hơn hẵn.

- Vừa rồi người nói muốn đi xông pha? Vì sao?

- Ta

Đối diện với Tiểu Văn Cơ, không hiểu sao Lữ Hiệt rất sợ, rất thiếu tự tin, giọng rất nhỏ:

- Ta vốn cho rằng võ nghệ của mình rất lợi hại, có thể xông pha thiên hạ ... Thậm chí trước khi gặp Đại đô đốc, ta cũng cảm giác đó. Không ngờ một chiêu đã bại, ta thấy mình quá cuồng vọng rồi. Trước khi rời U châu, cha ta nói võ nghệ của ta không lọt vào được 20 hạng đầu, ta còn không tin.

- Hai mươi hạng đầu.

Điền Mãn không nhịn được cười:

- Người đứng là cuồng vọng, anh hùng hào kiệt thiên hạ vô kể, ai dám nói có thể vào 20 hạng đầu? Chuyện nhà khác ta không biết, mãnh tướng dưới trướng Nhị thúc nhiều như mây, chưa nói cha ta và Tam thúc. Trong thành Trường An có Hoàng bá phụ, Triệu gia thúc mà người gặp hôm nay đều là dũng tướng vạn người khó địch.

Lữ Hiệt ngạc nhiên nhìn Điền Mãn:

- Vậy người không thấy mình rất kém cỏi à?

- Kém cỏi? Vì sao? Võ nghệ cao cường không có nghĩa là cái gì cũng làm được. Nhị thúc nói, võ nghệ người cao tới đâu, Giả bá phụ nói một câu cũng có thể lấy mạng người. Võ nghệ cao không phải là vô địch.

- Giả bá phụ? Ông ta lợi hại lắm à?

- Lợi hại?

Hai tên Điền Mãn cười hô hố:

- Tiểu muội võ nghệ không cao, nhưng dư sức đối phó với Giả bá phụ, nói vậy có phải tiểu muội lợi hại nhất trên đời rồi hay không. Tiểu tử, Nhị thúc từng nói với bọn ta, lợi hại hay không, không phải ở võ nghệ mà ở cái này và cái này.

Chỉ vào đầu rồi chỉ vào tim

Lữ Hiệt rơi vào trầm tư.

Tiểu Văn Cơ cười hì hì:

- Người có biết cha ta tôn kính nhất là ai không?

Lữ Hiệt lắc đầu:

- Cha ta tôn kính nhất hai người, một là Đinh Viễn hầu Ban Siêu, một là Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh. Cha nói hai người đó đều là đại anh hùng mở mang bờ cõi cho Đại Hán, dù nhân phẩm có tỳ vết, nhưng không che được hào quang của họ. Còn có Hoàng bá phụ, tuy là thư sinh yếu ớt, văn tài cũng chẳng xuất

chúng. Nhưng nếu luận tận tâm tận lực, giao việc ột người mà không cần hỏi tới, trừ Hoàng bá phụ ra không còn ai nữa.

Ban Siêu và Hoắc Khứ Bệnh thì Lữ Hiệt biết, nhưng Hoàng bá phụ thì....

- Hoàng bá phụ là ai?

- Một bộ hạ của cha ta, là người rất tốt, tiếc là ...

Tiểu Văn Cơ mặt bi thương:

- Cha nói, Hoàng bá phụ là tiểu nhân vật, nhưng có phẩm chất làm người ta kính trọng ... trong cuộc đời mỗi người, không nhất định phải kinh thiên động địa, nhưng thế nào cũng phải để lại cái gì đó.

- Ta không hiểu.

Lữ Hiệt uống rượu lắc đầu.

- Tiểu tặc, ngươi có biết không, ta rất coi thường ngươi.

Đột nhiên Tiểu Văn Cơ chỉ mặt Lữ Hiệt mắng:

- Chỉ có cái vẻ ngoài đẹp mã, võ nghệ cao, nhưng là kẻ nhu nhược.

Lữ Hiệt tự nhiên bị mắng chẳng hiểu ra sao:

- Vì sao ngươi mắng ta?

- Ngươi cho rằng ra ngoài xông pha, luyện được võ nghệ cao là thiên hạ kính trọng ngươi à? Ta nói ngươi đang trốn tránh thì có.

- Trốn tránh? Vì sao ta phải trốn tránh?

Lữ Hiệt đỏ mặt tía tai cãi lại:

- Ngươi trốn tránh ngươi không đánh lại cha ta, trốn tránh sự thực tài không bằng người.

- Ta ...

Lữ Hiệt muốn tranh luận, lại không biết nói thế nào:

Cái miệng của Tiểu Văn Cơ không kém gì các danh sĩ, chưa nói gia học uyên thâm, kinh nghiệm cũng vô cùng phong phú:

- Tiểu tặc, ngươi có biết cha ta và cha ngươi tuy cũng là “hổ”, nhưng khác nhau lớn nhất ở đâu không?

- Ta ... Ta không biết.

- Được, ta nói cho ngươi biết, năm xưa cha ta gặp phải trở ngại, tuyệt không từ bỏ, dù là trong tuyệt cảnh luôn vui vẻ. Ngươi xem, cha ta từ khi xuất đạo tới này, chuyện nào không làm người thiên hạ vỗ tay khen ngợi. Người không nghĩ cho bản thân, mà điều người làm vì mọi người bên cạnh. Cha ngươi chỉ có cái danh Ác hổ, nhưng đã có công tích gì? Khi cha ta ở Tây Vực huyết chiến với dị tộc, cha ngươi vì tư lợi, thôn tính chư hầu, mệt dân hao của.

Tiểu Văn Cơ nghiêm mặt nói:

- Cho nên võ nghệ cha ngươi có cao hơn cha ta mười lần chẳng nữa thì ta vẫn xem thường. Còn cha ta dù có sức trói gà không chặt thì ta vẫn lấy làm kiêu ngạo. Tiểu tặc, chỉ cần võ dũng một người dù có vang danh thiên hạ, cũng chẳng qua là một kẻ độc tài mà thôi.

Tiểu Văn Cơ khi mắng người rất độc ác, làm Lữ Hiệt không ngẩng đầu lên được.

- Ngươi nói láo, cha ta không phải kẻ độc tài.

- Không phải à? Vậy ta hỏi ngươi, từ khi cha ngươi nắm châu mục tới nay đã làm được gì? Thôn tính Liêu Tây, tàn sát bách tính, chuyện đại trượng phu khinh bỉ. Ta lại hỏi ngươi, khi cha ngươi khó khăn, mấy người nguyện ý ra tay giúp?

Lữ Hiệt định nói ra tên Tào Tháo, nhưng từ khi Lữ Bố khai chiến với Viên Thiệu tới nay, Tào Tháo không hề viện trợ gì. Đa phần chỉ nói mồm hoặc ứng phó bề ngoài cho có, không hành động thực tế:

- Còn cha ngươi thì sao?
- Cha ta không cần giúp, vì người có năng lực giải quyết.

Tiểu Văn Cơ đứng dậy nói lớn:

- Tiểu tặc, khi cha ta xuất binh Quan Trung, cờ đi tới đâu, bách tính ra đường hoan nghênh. Hoàng bá phụ có thể trong mười ngày phá 16 huyện Vị Nam là vì chỉ cần cờ phất lên là có người đầu hàng. Nghĩ kỹ đi, được người ta tôn kính, không phải võ công cao là được, mà xem người làm gì ?

361. Chương 362: Đúng Là Tiểu Tặc

Uống rượu tới khi trời sắp sáng thì Tiểu Văn Cơ bỏ đi, đám Điển Mãn cũng về nghỉ.

Lữ Hiệt một mình ngồi ngây ra bên ao sen, rất lâu không thấy hấn động dậy, nhưng lời cao ngạo của Tiểu Văn Cơ làm hấn không biết dẫu mặt vào đâu.

Ngẫm kỹ những việc cha làm, Lữ Hiệt thực sự không thấy có gì khiến hấn kiêu ngạo, hấn đứng bật dậy, nói lớn:

- Ta nhất định phải làm nên sự nghiệp.

Mắt lấp lánh, lúc này trong lòng Lữ Hiệt đã có quyết định.

Con người là loại động vật rất kỳ lạ, thường thì càng thông minh, càng dễ đi về hướng cực đoan, thậm chí từ cực đoan này sang cực đoan khác.

Lữ Hiệt vô cùng thông minh, nên cũng dễ đắm đầu vào một hướng, nghe xong những lời của Tiểu Văn Cơ, hấn dường như biến thành một người khác, trở nên vô cùng yên tĩnh.

Đồng Phi thì không có nhiều thời gian chú ý tới Lữ Hiệt, y gửi một phong thư cho Lữ Bố, sau đó đem toàn bộ tinh lực đặt vào phương diện Tiên Ti, thậm chí có rất ít thời gian chuyện trò cùng Tiểu Văn Cơ.

Sắp tới tháng 7 rồi.

Trên thảo nguyên trâu ngựa đang béo, đây là thời tiết xuất binh tốt.

Quyết chiến cùng người Tiên Ti đã tới mức không thể trì hoãn, kéo dài mỗi ngày, tuy nói sẽ tạo thành phiền toái cho Tiên Ti, nhưng bản thân lại chẳng tiêu hao cực lớn hay sao?

Đồng Phi chẳng có thù hận gì với Tiên Ti, chỉ là năm xưa ra Sát hồ lệnh, định sát kết nhân quả với Tiên Ti rồi, nay phải tính sổ một phen. Thêm nữa, người Tiên Ti ở phía bắc tái, thủy chung là sự uy hiếp.

Trong lòng Đồng Phi, Tiên Ti là một con ác hổ, đánh thôi, đánh sớm xong sớm, khỏi phải lúc nào cũng lo lắng đề phòng.

Đồng Phi quyết tâm một cái, binh mã bốn phương lập tức vận động, trong thành Sóc Phương tức thì trở nên náo nhiệt.

Có điều chuyện bận rộn này đã không liên quan gì tới Đồng Phi nữa, tự có đám Từ Hoảng, Hạ Tề xử lý mà Bàng Thống và Hoàng Tự cũng bị y đuổi khỏi phủ nha, với hai bọn họ mà nói cũng là một loại rèn luyện trưởng thành.

Đồng Phi ở chòi nghỉ hoa viên, chăm chú lau Trác Ngọc, không xa có tứ đại hộ vệ canh gác, Tiểu Văn Cơ ngồi trước mặt y, tròn mắt nhìn cha lau đao.

- Cha sắp đánh trận à?

Đồng Phi thu Trác Ngọc lại, rút Quỷ Khốc mâu ở bên cạnh ra, ngẩng đầu lên mỉm cười:

- Đánh xong trận này chúng ta có thể yên ổn một thời gian rồi.

Tiểu Văn Cơ sáng mắt:

- Con muốn cha đưa con đi du lãm Quan Trung, được không?
- Đương nhiên, đương nhiên là được

Đồng Phi nói được một nửa, đột nhiên nhớ ra cái gì, ngó nghiêng xung quanh, lộ vẻ nghi hoặc.

- Cha tìm cái gì đấy?
- Không có gì ... Chỉ là thấy hôm nay yên tĩnh quá, hình như thiếu cái gì. Ồ, chú nhóc họ Lữ kia thường ngày lúc này dẫn bộ khúc tới diễn võ trường luyện võ, sao hôm nay không có động tĩnh gì?

Nhắc tới Lữ Hiệt, Đồng Tiết nhếch mép khinh thường:

- Cha, con không hiểu, sao cha tốt với tên tiểu tặc đó thế? Chẳng qua là tên nhóc con bị chiều hư.

Đồng Phi cười ha hả:

- Nữu Nữu, con mấy tuổi rồi, hình như còn ít tuổi hơn Lữ Hiệt mấy tuổi, sao gọi nó là nhóc con.
- Hấn vốn là đồ nhóc con chưa lớn.

Tiểu Văn Cơ nói xong đưa tay lấy một cây Quỷ Khốc mâu trong túi:

- Cha, có phải cha sợ phụ thân tên tiểu tặc không?
- Cha mà sợ à?

Đồng Phi lại cười:

- Năm xưa võ nghệ của cha còn chưa đại thành đã chẳng sợ Lữ Ôn hầu, nay càng chẳng sợ. Chỉ là năm xưa Ôn hầu từng ở dưới trướng phụ thân, coi như là chiến hữu. Tính ra bộ hạ cũ của phụ thân chẳng còn lại mấy người, trừ ba người ở Tây Vực thì chỉ còn lại đám Ôn hầu thôi.

Điền Mẫn đi tới giúp Đồng Phi nhận lấy túi Quỷ Khốc mâu.

- Liêu Đông Công Tôn Độ, Nhạc Lăng quận Phàn Trù, cùng U Châu mục Lữ Bố, tính kỹ chỉ còn ba bọn họ. Mà Công Tôn Độ và Phàn Trù hình như có xung đột, ta đánh vào Quan Trung, tới nay không ai viết thư tới. Đôi khi nghĩ tình người ấm lạnh thật đáng sợ, có điều ta vẫn trân trọng phần tình nghĩa này.

Đồng Phi đưa tay xoa đầu Tiểu Văn Cơ:

- Làm người không có tình nghĩa dù giỏi đến mấy cũng là cái xác biết đi.
- Vâng, con nhớ rồi.
- Thời gian nữa ta sẽ xuất chinh, con ngoan ngoãn ở lại đây, ta để lại Trần Mẫn và Kỹ kích sĩ bảo vệ con. Phải ngoan, không được phá phách, nếu ta biết con không nghe lời, trở về sẽ đánh đít.
- Cha này ...

Tiểu Văn Cơ đỏ mặt, rúc đầu vào lòng Đồng Phi làm nũng.

Hai cha con đang tình cảm thì có một người chạy tới, trong có vẻ rất vội vàng.

- Chủ công.

Người tới là Hoàng Tự, đi đến cung kính hành lễ:

- Từ đại nhân bảo thuộc hạ tới hỏi, người có truyền Cự ma lệnh xuống không?
- Cự ma lệnh?

Đồng Phi ngăn người lác đầu:

- Gần đây ta không truyền Cự ma lệnh gì cả, sao Từ đại nhân hỏi thế?
- Không có?

Hoàng Tự lấy làm lạ:

- Nhưng rạng sáng hôm nay Tiểu ôn hầu dẫn bộ khúc của hần rời thành có cầm Cự ma lệnh. Hôm nay Từ đại nhân tới cửa thành kiểm tra ấn tín mới phát hiện ra Cự ma lệnh, nên bảo thuộc hạ tới hỏi.

- Lữ Hiệt đi rồi à?

Đồng Phi ngạc nhiên:

- Sao ta không biết? Người lập tức mang hội chứa ấn tín tới đây.

Thì ra đại chiến ngày một gần, Sóc Phương bắt đầu giới nghiêm, muốn rời thành phải có ấn tín phủ nha hoặc Cự ma lệnh mới được.

Từ Hoảng làm việc vô cùng cẩn thận, mỗi ngày phát ra bao nhiêu ấn tín, tới tối đều thu lại, kết quả bất ngờ phát hiện ra có một cái Cự ma lệnh. Nói ra cũng không phải là chuyện lớn, Đồng Phi phái người rời thành cũng là rất bình thường, nhưng theo thói quen cũ, mỗi lần Đồng Phi phát ra một Cự ma lệnh nhất định sẽ phái người báo cho Từ Hoảng.

Thực tình Từ Hoảng cũng không để ý lắm, hần phái người tới hỏi là vì tính cách cẩn thận thôi.

Nhưng Đồng Phi rất không vui, Lữ Hiệt muốn đi cũng không sao, rời nhà lâu nhớ là cũng là bình thường, nhưng thằng nhóc này vô lễ quá, đi mà không chào một tiếng làm người ta tức giận.

Ngưu Cương cầm hộp của Đồng Phi tới, mở ra xem đúng là thiếu một Cự ma lệnh, Đồng Phi rời nhà mang theo 12 cái, đặt cách nhau, nên liếc mắt nhìn một cái là biết.

- Đúng là tên tiểu tặc.

Tiểu Văn Cơ không nhịn được:

- Chúng ta khoản đãi hần nhưng hần không nói một câu đã đi, đúng là vô lễ.

Đồng Phi chau mày:

- Bỏ đi, hần muốn đi thì cứ để cho hần đi, Nữ Nữ đừng giận.

- Con chỉ thấy kẻ này thật kém cỏi.

Đồng Phi bảo Hoàng Tự:

- Người về báo với Từ đại nhân, chuyện này ta biết rồi, không cần lo.

- Vâng.

Đồng Phi đúng là không để chuyện này trong lòng, Hoàng Tự đi rồi, y dẫn Tiểu Văn Cơ chuẩn bị đi chơi, sắp xuất chinh, tất nhiên phải ở bên con gái cho nhiều, đây cũng là một loại hưởng thụ.

Nhưng vừa mới ra cửa thì thấy Hách Chiêu vội vàng chạy tới:

- Chủ công, vừa rời gia nhân quét dọn nơi Tiểu ôn hầu ở, phát hiện một phong thư gửi cho người.

- Gửi cho ta à?

Đồng Phi ngạc nhiên cầm lấy thư xem qua, lòng vẫn lấy làm lạ, thằng nhóc đó làm trò gì vậy? Có sao nói trước mặt là được, lén bỏ đi còn viết thư làm gì?

Xem xong tức thì sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

- Làm vậy, cần rõ.

Đồng Phi dậm chân tức tối:

- Thằng nhóc con không biết trời cao đất dày, dám lén mật làm càn như thế à?

- Cha, xảy ra chuyện gì?

- Nó dẫn 100 Phi Hùng vệ, chuẩn bị tập kích Tiên Ti vương trưởng, đoạt vương kỳ, thằng nhóc này sao to gan như vậy? Học được chút võ nghệ thì quên hết mọi điều, không biết trời cao đất dày nữa à?

Đồng Phi nhớ lại, thời gian vừa rồi ở nhà nói chuyện về Tiên Ti, Lữ Hiệt luôn nghe rất chăm chú.

- Hách Chiêu, đi tìm Sĩ Nguyên, bảo hắn kiểm tra vật phẩm trong thư phòng.

Đồng Phi sợ rồi, thường ngày không đề phòng Lữ Hiệt, mặc hắn ra vào thư phòng, chẳng may thiếu cái gì thì thật đáng lo, Nữu Nữu nó đứng lăm, quả thực là tên tiểu tặc.

362. Chương 363: Đạn Hãn Sơn (1)

Đồng Phi vỗ vai Tiểu Văn Cơ, Đồng Phi nói nhỏ:

- Nữu Nữu, xem ra chúng ta không đi chơi được rồi, con ở nhà nhé, đừng đi lung tung. Ta đi tìm Từ bá phụ bàn việc, con nhớ ăn cơm đúng giờ.

Tiểu Văn Cơ tuy đôi khi rất ương bướng, nhưng biết nặng nhẹ, lòng không muốn, song vẫn ngoan ngoãn vâng lời, chỉ là càng ghét Lữ Hiệt thêm vài phần.

Lữ Hiệt lấy mất một tấm bản đồ, tuy là bản sao, nhưng là bản đồ Đạn Hãn Sơn, nói rõ tên tiểu tử đó đi Đạn Hãn Sơn thật rồi.

Đồng Phi mặt âm trầm ngồi ở đại sảnh nghị sự, cứ để nó đi nạp mạng như vậy hay sao? Võ nghệ nó không tồi, song dựa vào chừng đó người đi đoạt vương kỳ thì quá cuồng vọng rồi.

- Chủ nhân, thuộc hạ lập tức phái người đi bắt tên tiểu tử đó về.

Từ Hoảng đứng dậy nói, không nể tăng cũng phải nể mặt, hay dở gì cũng từng là đồng liêu với Lữ Bố. Nếu Lữ Hiệt xảy ra chuyện ở Sóc Phương, e Lữ Bố trút giận lên Sóc Phương. Từ Hoảng hơi hiểu Lữ Bố, kẻ này không nói lý lẽ được, cái tính con lừa của hắn có trời mới biết sẽ gây ra phiền toái gì.

Đồng Phi không sợ Lữ Bố, nhưng không thể không để ý tình đồng liêu xưa, miệng co giật:

- Sao đuổi được, tên tiểu tử đó đi lúc rạng sáng, giờ ai biết đã chạy tới đâu. Chưa nói có đuổi được không, dù đuổi được chắc gì nó đã nghe người? Hơn nữa đại chiến sắp diễn ra, người là chủ soái nam lộ quân, sao có thể tùy tiện rời đi? Tuyệt đối không được.

Rồi đứng dậy:

- Có điều ta không thể nhìn thẳng nhai đó đi nạp mạng, Công Minh, đại chiến giao cho người đó.

Từ Hoảng đại kinh:

- Chủ công, sao người có thể vì tên tiểu tặc đó mà mạo hiểm.

- Đây có là gì?

Đồng Phi bật cười:

- Yên tâm đi, ta tự có chừng mực. Công Minh, hiện người không thể phân tâm, toàn lực chủ trì đại chiến đi. Tối đa mười ngày ta sẽ bắt tên tiểu tặc về. Thật hoang đường, quá cuồng vọng.

Từ Hoảng sống chết không đồng ý, đám Bàng Thống cũng ra sức khuyên, nhưng Đồng Phi đã quyết định há dễ dàng bị người khác lay chuyển.

Khuyên can nửa ngày thấy Đồng Phi không chịu đổi chủ ý, Triệu Vân đứng dậy:

- Nếu chủ công đã quyết, Vân theo chủ công truy tìm vị Tiểu ôn hầu đó.

Ngôn tử mang vẻ khinh bỉ rõ rệt.

Phải thôi, Triệu Vân và Lữ Bố vốn không ưa nhau, tuy Lữ Hiệt là đứa bé, Triệu Vân không giận lây hắn. Nhưng với Lữ Bố, vẫn luôn xem thường, thấy đứa bé đó bị chiều hư nên mới làm việc lỗ măng như thế.

- Không biết chủ công định đem bao nhiêu người?

Từ Hoảng thở dài:

- Ta chỉ mang theo 1000 Nguyên Nhung sĩ, một người ba ngựa, có Tử Long đi cùng sẽ không có vấn gì đâu, Công Minh yên tâm.

Từ Hoảng biết võ nghệ của Triệu Vân, chỉ là 1000 Nguyên Nhung thì không khỏi hơi ít, nhưng một người ba ngựa chỉ đành như thế.

Triệu Vân chấp tay nói:

- Vân đi điểm binh.

Bàng Dục vừa ở Đại Thành Tắc tới, trầm ngâm nói:

- Chủ công lần này vào tái ngoại tìm người cần hướng đại, dưới trướng Dục có một người tên Ô Diên, nhiều đời ở tái ngoại, rất thông thạo thảo nguyên. Chẳng những hiểu tình hình các bộ lạc, còn nói được tiếng Tiên Ti, là hướng đạo thích hợp nhất. Ngoài ra Ô Diên còn có bản lĩnh đặc thù, hắn có một con Ngọc đá điều, có thể bay cao nghìn dặm trên không, hắn giúp được chút cho chủ công tìm người.

- Được vậy thì tốt lắm.

Đồng Phi mừng rỡ gật đầu:

Điền Dục cũng nói:

- Ngoài ra chủ công phái người tới U châu, đem chuyện này nói với Lữ Bố. Nếu hắn có thể phái một phần binh lực kiềm chế đại quân Tiên Ti ở Liêu Đông thì cũng phải bỏ một phần khí lực.

Từ Hoảng gật đầu liên tục:

- Đúng thế, chuyện này vì con hắn, sao hắn có thể khoanh tay ngồi nhìn.

Đồng Phi bắn khoăn:

- E Lữ Phụng Tiên nay bị Viên Thiệu công kích dù có lòng mà không có sức.

Điền Dục mỉm cười:

- Chủ công, có hơn không mà.

Nghĩ cũng thấy có lý, Đồng Phi liền viết thư sai người đưa ngay cho Lữ Bố, lúc này Triệu Vân đã điểm binh xong.

Đồng Phi về phủ nói tình hình cho Tiểu Văn Cơ, nàng tất nhiên không đồng ý:

- Cha, hà tất phải mạo hiểm. Hắn muốn làm anh hùng thì cứ để cho hắn làm. Dù sao chúng ta cũng đâu bảo hắn làm, con thấy cha mạo hiểm không đáng.

Tiểu Văn Cơ hiện giờ ghét Lữ Hiệt cực độ, lời nói còn mang theo sự quỵn luyến với cha.

Đồng Phi cười vuốt má Tiểu Văn Cơ:

- Nữu Nữu, chuyện này con đừng nói nữa. Đổi lại góc độ khác, có một ngày con làm thế, Lữ ôn hầu sẽ không khoanh tay ngồi nhìn. Nói chung đó là đứa nhỏ, chẳng lẽ ta trở mặt nhìn nó đi nạp mạng? Yên tâm, cha đi rồi sẽ về.

Đồng Phi đón lấy Quý Khốc mâu, lên ngựa, quất roi đi trước, Tứ đại hộ vệ chỉ mang theo Việt Hề và Quách Viên, còn Thuần Vu Đạo và Hách Chiêu để lại bảo vệ Tiểu Văn Cơ.

Đám Từ Hoảng lo lắng nhìn theo ba nghìn binh mã rầm rộ rời thành, đám Đồng Phi đi xa rồi Tiểu Văn Cơ đột nhiên chạy lấy thành lâu hướng phương xa hét lớn:

- Cha ơi, bảo trọng nhé.

Giọng nói non nớt vang vọng trời đêm, nước mắt chảy theo gò má.

Cha, bảo trọng, về với con ...

Ô Diên ột xích tám tấc, nặng 240 cân, tỉ lệ mất cân bằng nghiêm trọng.

Đồng Phi lần đầu thấy Ô Diên đúng là giắt này mình, vì Ô Diên trông thật giống một người, người không tồn tại trên thế giới này, người có lẽ 1800 năm sau mới xuất hiện.

Sinh viên đại học trong thôn.

Tới thế giới này gần 30 năm, ký ức kiếp trước của y đã phai nhạt lắm rồi.

Nhưng vóc dáng người bạn cũ thuộc về loại cực phẩm, rất là khôi hài, dùng lời bản thân hẳn mà hình dung thì đó là:

- Người ta hình như do hai cái nồi ghép lại.

Khi đó Đồng Phi còn cười:

- Nếu như thế không bằng gọi người là Oa Oa.

Ô Diên rất giống Oa Oa, làm Đồng Phi thấy thân thiết vô cùng.

Rời Sóc Phương đã ba ngày, dọc đường hỏi thăm hành tung Lữ Hiệt, dần dần xác định được tuyến đường.

Ngựa của đám Lữ Hiệt chẳng phải ngựa tốt, nên Đồng Phi đuối bạt mạng đã gần kịp rồi, có điều càng đi về phía bắc, càng thấy ít người Hán, tính ra từ Sóc Phương thành thì lãnh địa thuộc về Tịnh Châu rồi.

Căn cứ vào tình hình trước mắt Lữ Hiệt qua Ngũ Nguyên quận, tới Đạn Hãn Sơn, may do trước kia Viên Thiệu liên thủ với Tiên Ti giáp kích Lữ Bố thì từng đạt hiệp nghị, bỏ qua hai quân Ngũ Nguyên và Vân Trung, hai bên lập thị tập Hồ Hán ở chỗ này, nên dọc đường đi Đồng Phi không gặp phải phiền toái gì.

Sau khi tiến vào thảo nguyên, Ô Diên thả Ngọc Đái điều ra cho nó trinh sát trên không.

Con Ngọc Đái điều này thuộc loại ác diệu cỡ lớn, dài bốn xích, nặng 30 cân, mỗ nhỏ, đầu dài, ở trên không trung giang cánh ra dài tới chín xích, có một đôi mắt nhỏ hung tợn, tiếng kêu vang, khi ở trên không bố xuống, có thể tóm được một con bê.

Nghe Ô Diên nói, Ngọc Đái điều là đặc sản tái ngoại, cực kỳ hung tợn, móng sắc nhọn, có thể xé rách da trâu, hơn nữa nó lại rất có linh tính, một khi nhận chủ rồi sẽ không thay đổi.

Tổ tiên ba đời Ô Diên đều là chuyên gia huấn luyện ưng, nghe nói tổ phụ hẳn còn nuôi cho Đàn Thạch Hòe một con hắc ưng.

Chỉ là đến thời Hòa Liên nắm quyền, cha Ô Diên vì đắc tội với phi tử của Hòa Liên mà bị giết, Ô Diên chạy thoát thân, lưu lạc bốn phương. Dựa vào huấn luyện ưng mà sống, sau tới Sóc Phương.

Con Ngọc Đái điều này hẳn huấn luyện mất hai năm, vô cùng nghe lời.

Đồng Phi từng cố tiếp xúc với nó, kết quả thiếu chút nữa bị nó mỗ mù mắt. Đa phần thời gian nó bay trên không, tuần tra mặt đất, tới tối nghỉ bên cạnh Ô Diên, làm cảnh vệ.

- Chủ công, Ngọc Đái nói hình như phía trước có chuyện.

Trưa ngày thứ tư con Ngọc Đái điều trên không đột nhiên phát ra tiếng rúc to, Ô Diên vội đem tình hình báo cho Đồng Phi.

363. Chương 364: Đạn Hãn Sơn (2)

Không đợi Đồng Phi có hành động, Triệu Văn đã dẫn 100 Nguyên Nhung sĩ đi tới tra xét, có hẳn, Đồng Phi đúng là bớt được nhiều việc. Có điều nếu đã có chuyện thì phải đề cao cảnh giác, dù sao bọn họ cũng đang ở tái ngoại.

Chốc lát sau có một Nguyên Nhung sĩ quay về:

- Chủ công, phía trước có một bộ lạc Tiên Ti bị đánh cướp, Triệu tướng quân nói, rất có thể do Tiểu ôn hầu làm.

Đồng Phi cau mày, lập tức thúc ngựa tới, chẳng bao lâu đã đến được trại kia, gọi là trại thực ra đã biết thành đồng hoang tàn.

Đây không phải là cái trại lớn, trông qua tối đa chỉ có hai ba trăm nhân khẩu, lều lớn còn đang bốc khói, lều nhỏ thì đổ dưới đất. Xa xa có trâu ngựa tán loạn, hẳn là tài sản của cái trại này, hơn trăm cỗ tử thi nằm ngổng ngang trong vũng máu, có dấu ngựa đạp lên, nhìn chắc là bị tập kích bất ngờ.

- Chủ công, hẳn do tên tiểu tử kia làm.

Triệu Văn xưng hô với Lữ Hiệt chẳng có chút tôn trọng nào, hẳn đẩy một cỗ thi thể ra, đi tới bên Đồng Phi:

- Thi thể này rõ ràng có dấu vết bị vật nặng đâm vào, sau khi ngã xuống bị dẫm chết. Theo Văn thấy, chắc là kết quả do Phi Hùng vệ tạo thành. Xem tình hình thì khoảng nửa ngày trước.

Đúng là cái giống ác hổ, làm việc tàn độc lạnh lùng. Đồng Phi gật đầu:

- Ô Diên, lập tức cho Ngọc Đái tuần tra động tĩnh trong chu vi ba dặm, hẳn là hẳn chưa chạy được xa.

Ô Diên gọi Ngọc Đái xuống, dặn mấy câu rồi thả cho nó bay đi.

Đồng Phi quay lại nói với Quách Viên nói:

- Chúng ta hiện đã vào phạm vi thế lực của Tiên Ti, hai người dẫn 200 Nguyên Nhung sĩ tuần tra phía trước. Nhớ không được giữ khoảng cách quá xa, 30 dặm là được.

Triệu Văn không nhin được nói:

- Chủ công, hiện chúng ta vào khu vực Tiên Ti rồi, hay là không đuổi nữa, tên tiểu tử đó đi nạp mạng, chủ công thân phận hiện nay, không cần ...

Đồng Phi cười:

- Tử Long đừng khuyên nữa, truy tới đây rồi không thể bỏ dở giữa chừng như vậy được.

Giọng mang vẻ uy nghiêm không thể kháng cự được.

Triệu Văn há miệng, lời ra tới bên mép lại nuốt vào, chủ công đúng là người có tình nghĩa, lòng càng phản cảm Lữ Hiệt.

Ngọc Đái không phát hiện ra hành tung của Lữ Hiệt, Việt Hề và Quách Viên cũng không có bất kỳ thu hoạch gì.

Xem ra Lữ Hiệt cũng biết đã đi vào hiểm địa, cho nên khi hành động cẩn thận hơn vài phần, theo Việt Hề nói, có rất nhiều dấu chân hướng về phía đông bắc, nhưng phân ra mấy đường, rất hỗn loạn, không lần ra manh mối, hẳn là Lữ Hiệt bày bố trận nghi binh, quấy nhiễu tai mắt người khác.

Đồng Phi nhíu mày tên tiểu tử chơi trò này, làm tăng không ít khó khăn:

- Ô Diên, tiếp tục thả Ngọc Đái.

Cũng chỉ đành như thế, Đồng Phi trầm tính, truy kích thêm một chút, nếu vẫn không tìm thấy hẳn thì trở về, tình nghĩa cũ làm tới đây là đủ rồi.

Tối hôm đó, quân Nguyên Nhung nghỉ ngơi sau một ngọn đồi kín gió, đi đường liên tục mấy ngày làm bọn họ mệt mỏi.

Đồng Phi dựa vào một tảng đá, đầu gối lên hai tay, nhìn lên bầu trời sao, không biết vì sao ở trên thảo nguyên trống trải, y nhớ tới Nữu Nữu, nhớ tới vợ con ở Trường An.

Nghe nói mỗi ngôi sao trên trời đại biểu ột con người, không biết ngôi sao của mình ở đâu?

Đang suy nghĩ lan man, mắt mơ màng díp lại, đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa, Đồng Phi đứng bật dậy nhìn về hướng đó, đúng là có động tĩnh, hình như còn không ít.

- Chủ công, hình như là kỵ trình sát Tiên Ti.

Ô Diên nói nhỏ:

- Đoán chừng là phát hiện doanh trại nơi này, nên truy tung tới, chủ công làm sao đây.

Đồng Phi cười nhạt:

- Nghĩa Quyền tiêu diệt bọn chúng.

Việt Hề tung mình lên ngựa, cầm Nguyệt nha kích, dẫn 200 Nguyên Nhung sĩ xông tới, đám Triệu Vân cũng chỉnh trang xong, theo Đồng Phi đi lên ngọn đồi.

Ước chừng có 80 người Tiên Ti tổ chức thành một đội trình sát, hướng về phía này phát ra chuỗi âm thanh.

- Bọn chúng hỏi chúng ta là ai?

Ô Diên hiểu tiếng Tiên Ti, phiên dịch cho Đồng Phi:

- Yên tâm, đám Việt Hề sẽ cho bọn chúng câu trả lời vừa ý. Tử Long bảo Việt Hề đừng giết hết, để mấy tên làm rõ thân phận của bọn chúng, vì sao xuất hiện ở đây.

Triệu Vân nhận lệnh xuống đồi. Phía bên kia Việt Hề đã chạm trán đối phương, với đối thủ như vậy, căn bản không cần dùng nỏ, dùng Hán An đao là được.

Tiếng hò hét, tiếng binh khí va chạm, tiếng ngựa hí hóa trộn vào nhau không lâu thì trở nên yên tĩnh.

Một lúc sau Triệu Vân dẫn một tên đầu mục tới cho Ô Diên hỏi, liền có đáp án, bọn chúng là người Khuyết Cư, cái trại bị tập kích mà đám Đồng Phi nhìn thấy là của người Khuyết Cư, tất nhiên Khuyết Cư đại vương không nuốt được cục tức này, nên phái hơn mười lộ kỵ chuẩn bị vây diệt.

Đồng Phi lòng trầm xuống, người Tiên Ti hành động nhanh như vậy sao? Theo tên đầu mục đó nói thì chẳng phải đường lui đã bị chặn rồi sao, đôi mắt nhỏ của Đồng Phi nheo lại thành khe hẹp.

Gió thu heo hắt thổi qua thảo nguyên.

Đồng Phi đứng trên đỉnh đồi nhìn về phía Đạn Hãn Sơn, Khuyết Cư Tiên Ti là một trong ba bộ lạc mạnh nhất Tiên Ti, y không khỏi đau đầu, chỉ e Khuyết Cư vừa có hành động, toàn bộ ba bộ lạc đều tham dự vào.

Lần này địch thủ y phải đối diện quá hai mươi vạn người, bất kể kinh nghiệm Đồng Phi phong phú thế nào, võ nghệ siêu quần ra sao, bản chất y vẫn là một kiếm lâm trầm ổn tĩnh táo.

Không phải lần đầu tiên y đối diện với cục diện như thế, nhưng không lần nào nguy hiểm như thế này.

Đồng Phi đột nhiên giật mình, một suy nghĩ lớn mật hiện lên trong đầu.

Nếu như hai mươi vạn nhân mã Trung Tiên Ti điều động tới, chẳng phải phòng tuyến phía tây cũng theo đó xuất hiện sơ hở sao? Đây không phải là điều động một hai vạn người mà là hai mươi vạn người, như vậy bao gồm mấy chục vạn nhân mã Liêu Đông cũng bị dính vào, ắt sẽ có sơ hở lớn.

Có điều làm như thế quá nguy hiểm, thậm chí nguy hiểm hơn năm xưa ở Kim Thành nhiều.

Tây Lương nhiều núi, có thể trốn vào núi, vào hoàng hà, có nhiều thành trấn để bổ xung nghỉ ngơi, nhưng ở tái ngoại chỉ có thảo nguyên mênh mông này, rất dễ lộ hành tung.

Một khi bị địch bao vây sẽ rắc rối lớn, nhưng liệu một chuyển nói không chừng có thu hoạch.

Đầu óc Đồng Phi về mặt chiến lược không xuất sắc mấy, nhưng không thể phủ nhận qua nhiều năm tôi luyện cũng thì thoảng lóe linh quang, mang tới kết quả bất ngờ, lập tức gọi đám Triệu Vân tới đem kế hoạch trong lòng kể ra.

Mới đầu nghe cái suy nghĩ to gan lớn mật đó, Triệu Vân không dám tin vào tai mình, gan hấn cũng to, nhưng không to như gan Đồng Phi. Một nghìn đối diện với hai mươi vạn, thậm chí chiều hơn, đó là đồ điên.

Nhưng nghĩ cho kỹ thì Triệu Vân thấy không phải không được.

Quan trọng ở chỗ cả kế hoạch này phải bảo trì tính cơ động mạnh mẽ, Ô Diên rất quen thuộc Tiên Ti, có bản đồ Pháp Diễn để lại dẫn đường, có Ngọc Đái ở trên cao trinh sát, nghe có vẻ khá được.

- Nhưng chủ công, làm sao để Từ thái thú có thể phối hợp thỏa đáng với chúng ta?

Đồng Phi nhìn Triệu Vân cười:

- Tử Long ta cần người lớn gan chu đáo, vì ta tới Thụ Hàng thành một chuyến.

Từ vị trí hiện tại của đám Đồng Phi, ngựa không ngừng vó quay về Sóc Phương mất ba ngày, có điều cách Thụ Hàng thành chỉ có hai ngày, nơi đó có Hạ Tề, báo tin cho hấn cũng được.

Không có bên ngoài phối hợp, khó mà đạt được kết quả Đồng Phi mong muốn, lúc này sinh tử của Lữ Hiệt với Đồng Phi trở nên không còn quan trọng nữa rồi.

Triệu Vân lơ mơ đoán ra ý của Đồng Phi:

- Chủ công muốn Vân tới Thụ Hàng thành.

Đồng Phi gật đầu:

- Ta biết rất rõ sự trung dũng của Tử Long, có thể hoàn thành nhiệm vụ này, không ai khác ngoài Tử Long. Nghĩa Quyền rất giỏi, nhưng đôi khi quá kích động, an nguy của ta, chỉ có thể nhờ vào Tử Long.

- Chủ công, hay là Vân ở lại, còn chủ công ...

Đồng Phi ngắt lời:

- Nếu luận du kích kỵ chiến, không phải ta nói bừa, thiên hạ này không có mấy người hơn được ta. Huống hồ Nguyên Nhung sĩ sức chiến đấu cường đại, đủ bảo vệ an toàn cho ta. Tử Long chớ lo, cứ tới Thụ Hàng thành là được. Hai ngày sau khi Tử Long đi ta sẽ triển khai tập kích người Khuyết Cư, thành công hay không trông vào Tử Long đó.

364. Chương 365: Đạn Hãn Sơn (3)

Đúng thế, Triệu Vân hiểu điều Đồng Phi đã trải qua, kinh nghiệm và lý giải của y với du kích chiến, Triệu Vân không bì được, hơn nữa Nguyên Nhung quân thuộc về thân vệ của Đồng Phi, với sự võ dũng của Triệu Vân lãnh đạo Nguyên Nhung quân không sao, nhưng nói tới tư lịch không đủ.

Tuy Đồng Phi không chú trọng luận tư lịch bối phận, nhưng không đại biểu người khác không có suy nghĩ ấy. Triệu Vân không hiểu các mối quan hệ trong đó, khẳng định sẽ có rắc rối, mà vấn đề là hấn không có thời gian.

Đồng Phi lại nói:

- Tử Long, người dẫn 500 Nguyên Nhung sĩ, một người hai ngựa tới Thụ Hàng thành, ta dẫn 500 người còn lại, mỗi người bốn ngựa có thể tăng thêm tính cơ động. Cứ nguyệt định như thế, người mau chóng chuẩn bị xuất phát đi.

Triệu Vân không nói thêm nữa, đứng dậy chấp tay đi xuống.

Đồng Phi nhẹ nhàng cử động cổ, thư giãn cơ thể, một sự hưng phấn đã lâu không có nổi lên trong người.

Y rất thích cảm giác kích thích này.

Ngọc Đái giương cánh, tự do bay liệng trên không, tiếng ưng kêu thi thoảng truyền xuống, vào tai Ô Diên, liền biến thành các loại tin tức và tình báo khác nhau.

Dựa vào lực trinh sát cường đại của Ngọc Đái, hai ngày qua Đồng Phi thành công né tránh được mười mấy đội nhân mã của Khuyết Cư.

Xem ra Khuyết Cư Tiên Tư đúng là rất tức giận, nghe nói cái trại bị tập kích kia là thân thích gì đó của Khuyết Cư vương.

Có điều Đồng Phi lấy làm lạ, Khuyết Cư vương động can qua lớn, không thèm để ý tới bố trí của Hòa Liên là vì sao? Mơ hồ như có vấn đề trong đó, chẳng lẽ nội bộ Tiên Ti xuất hiện chia rẽ?

Biết đâu đấy, nếu đúng vậy thì đúng là trời giúp ta rồi.

- Chủ công, Ngọc Đái truyền tin về, trong khu rừng phía trước, cách hai mươi dặm có một đại trưởng của Tiên Ti.

Từ sau khi Đàn Thạch Hộc lập vương trưởng ở Đan Hãn Sơn, các bộ lạc Tiên Ti chia ra đại trưởng và tiểu trưởng.

Đại trưởng là bộ lạc trên 1000 người, còn tiểu trưởng là chừng 300 thậm chí ít hơn.

Do người Tiên Ti dựa vào du mục mà sống, theo cây cỏ mà di chuyển, nên bộ lạc lớn nhân khẩu mười mấy vạn thực ra sống rất phân tán. Đa số thời gian không sống quần cư ở thành thị như người Hán.

Đồng Phi vẫy tay gọi Quách Viên tới:

- Người và Ô Diên dẫn 50 Nguyên Nhung sĩ đi thăm dò một chút, xem đại trưởng đó có bao nhiêu người, nhớ kỹ không được tự ý hành động, đánh cỏ động rắn.

Quách Viên và Ô Diên lập tức lĩnh mệnh rời đi, Việt Hề thúc ngựa tới hỏi:

- Chủ công chuẩn bị động thủ sao?

- Tính thời gian thì hắc Tử Long đã tới nơi, hai ngày nay chúng ta nhờ động tĩnh hắc gây ra có được không ít thời gian nghỉ ngơi. Hiện tới lượt chúng ta hành động rồi, bên phía Công Miêu và Công Minh hay tin, ít nhất cần năm ngày triển khai hành động. Cho nên chúng ta cần phải cố gắng làm ầm ĩ lên trong vòng năm ngày.

Việt Hề gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Chẳng còn là chim non mới rời tổ nữa, năm xưa ở Đồ Nhĩ Đặc Sơn hắc đã làm qua chuyện đánh du kích này, chớp mắt cái đã qua mấy năm, kích động đó vẫn còn trong lòng.

Chốc lát sau Quách Viên trở về báo đại trưởng đó có chừng 1800 người, là đại trưởng tầm trung thuộc về Kha Tối Tiên Ti. Ai quan tâm nó là Tiên Ti gì, đánh trước tính sau, xuyên qua khoảng rừng thưa, Đồng Phi nheo mắt nhìn về phía trước.

Trời đã tối, lờ mờ có thể nhìn thấy những đồng lửa, còn có cả mùi thịt nướng thơm lừng.

- Xem ra người Kha Tối đã chuẩn bị sẵn bữa tối cho chúng ta.

Đồng Phi lệnh Ô Diên dẫn một trăm người trông chiến mã, Việt Hề và Quách Viên mỗi người dẫn 200 Nguyên Nhung sĩ, sẵn sàng xuất phát.

Cọc cọc cọc, tiếng vó sắt đập lên mặt đất, khiến người ta kinh hãi, đang vào giờ ăn tối, người Kha Tối bận rộn cả ngày, tụ tập ở quanh đại trưởng nổi lửa làm thức ăn, tiếng vó ngựa khiến không ít người chú ý, có người cảnh giác đi xem, phát ra tiếng kinh hãi.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gấp, càng lúc càng gần.

400 Nguyên Nhung sĩ, mình mặc đẳng giáp, ngoài khoác da trâu đen, như một đội quân ma quỷ xuất hiện ở chân trời.

Sư tông thú đi đầu, phát ra tiếng hi vang, xông vào doanh trại, hai chùy vung ra, đập nát võ sĩ Kha Tồi.

Lôi Âm chùy mang theo tiếng gió rít, lao vào đám đông, tung hoành bay múa, xung quanh đại tướng tức thì náo loạn, người Kha Tồi phản ứng khá nhanh, lần lượt lên ngựa nghênh chiến.

Lúc này Nguyên Nhung sĩ đã đánh tới, chỉ nghe Việt Hề gầm lên, Nguyệt Nha kích như giao long xuất hải, bắn lên từng mảng máu. Hán An đao lấp lánh hàn quang, mũi đao sắc bén đâm vào cơ thể, phát ra tiếng phụt phụt, những tiếng kêu thảm không ngớt.

Xung sát một lượt, Đồng Phi rút ra khỏi vòng chiến, chiến đấu thế này với y mà nói không còn ý nghĩa gì nữa, ý thích trong thời khắc sinh tử đoạt mạng tướng địch, còn đồ sát thuần túy y không thêm tham gia.

Đại tướng này tính ra sức chiến đấu không tệ, nhưng chuyện quá đột nhiên, hai là bất kể sức chiến đấu hay trang bị thì quân Nguyên Nhung đều hơn người Tiên Ti, nên trận chiến chỉ kéo dài hai tuần hương đã kết thúc.

Thấy tình thế chẳng lành, người Tiên Ti chạy tứ tán, Quách Viên áp giải một người trung niên, bộ dạng thủ lĩnh tới trước mặt Đồng Phi.

- Ô Diên, ta muốn biết giữa Khuyết Cư và Hòa Liên có mâu thuẫn hay không, người có một tuần hương để xác định. Những người khác thu đoạn chiến trường, chỉ mang theo nước sạch và lương khô, những cái khác tiêu hủy hết, một tuần hương sau chúng ta đi.

Đồng Phi căn bản chẳng buồn để ý tới tên gọi là đầu lĩnh đó, dặn một tiếng rồi đi.

Xung quanh thi thoảng vang lên tiếng kêu thảm thiết, Đồng Phi sớm đã trở lỳ rồi, đây là chiến tranh, không phải trò chơi, y chẳng có chút thương xót nào, dẫn Sư tông thú chậm rãi đi trong doanh trại, tâm tư thì đã bay tới chín tầng mây.

Chuẩn xác mà nói, người Tiên Ti và Ô Hoàn thuộc về chi Đông Hồ.

Vào đầu thời Hán, đại bộ phận người Tiên Ti còn phụ thuộc vào dưới trướng Hung Nô, cùng với sự suy bại của Bắc Hung Nô, người Tiên Ti mới dần quật khởi. Sau khi Bắc Hung Nô chuyển về phía tây, người Tiên Ti chiếm cao nguyên Mạc Bắc, đem 10 vạn Hung Nô nạp dưới trướng.

Từ đó người Tiên Ti trở nên cường thịnh.

Đôi khi Đồng Phi không hiểu, triều đình Hán Thất danh sĩ xuất hiện lớp lớp, không thiếu người đại tài. Nhớ năm xưa đại tướng quân Đậu Hiến liên kết Tiên Ti, Nam Hung Nô đánh bại Bắc Hung Nô ở Mạc Bắc, luận thế lực Hán thất khi đó lớn nhất, sao lại ngồi yên nhìn Tiên Ti lớn mạnh.

Đồng Phi không thông minh lắm, nhưng nếu y ở vị đó khi đó, sẽ không để lại 10 vạn người Bắc Hung Nô cho người Tiên Ti.

Lắm lúc Đồng Phi cảm thấy đầu óc đám danh sĩ thật quái dị, về sau tới Tây Vực nghe Lư Thực nói chuyện mới vén màn bí mật trong đó. Nói trắng ra thì vẫn là sĩ nhân áp chế võ nhân.

Cuối cùng Đại tướng quân không được chết tử tế thì phải.

Đồng Phi nhớ không rõ lắm, dù sao khi ấy Lư Thực nói: Sĩ nhân cần dị tộc không ngừng tiêu hao lực lượng của võ nhân, cho nên dị tộc không thể bị tiêu diệt. Đó là một lý luận vô cùng cổ quái, nhiều năm rồi mà Đồng Phi vẫn nghĩ không thấu.

Dù sao thì Tiên Ti cũng đã quật khởi.

Về sau Tiên Ti xuất hiện một thủ lĩnh dũng võ mà có trí tuệ, chính là tên Đàn Thạch Hòe đáng chết. Có điều sĩ nhân lại rất tôn sùng hắn. Anh hùng trong nhà không tôn sùng, sao lại đi tôn sùng dị tộc?

Lại một vấn đề nữa mà Đồng Phi không hiểu, chỉ biết liên minh bộ lạc quân sự mà Đan Thạch Hòe lập nên đã thành đại họa của Hán thất.

Nghĩ lại khi Hán Linh để Lưu Hoành tại vị, cuộc sống chẳng phải chỉ là khổ bình thường. Ngoài có đại quân của Đan Thạch Hòe, trong có đảng tranh, khó khăn lắm khi Đan Thạch Hòe chết lại sinh ra tên Trương Giác.

Đồng Phi thường cho rằng, làm hoàng đế tới mức như Hán Linh đế thật là khổ.

Mặc dù Hòa Liên tiếp thụ Tiên Ti, nhưng so với cha hán thì hiển nhiên là có chênh lệch lớn, rõ ràng nhất là liên minh quân sự kia chỉ tồn tại trên danh nghĩa.

365. Chương 366: Đạn Hãn Sơn (4)

Người Khuyết Cư từ thời Đan Thạch Hòe đã trung thành với vương đình Đạn Hãn Sơn, đồng thời cũng nắm giữ vùng đất phì nhiêu nhất ở trung bộ. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Khuyết Cư không phản bội Hòa Liên. Thực tế khi Đồng Phi vào Quan Trung, Khuyết Cư vẫn một lòng trung thành với Hòa Liên.

Nhưng Hòa Liên vì sợ hãi mà điều động Tiên Ti vào trung bộ, đúng là đã tăng thêm độ dày phòng ngự, nhưng cũng sản sinh nhân tố không hài hòa.

Đất đai chăn thả của người Khuyết Cư không ngừng bị giảm thiểu.

Thử nghĩ xem, mấy chục vạn đại quân đổ vào tạo thành kết quả người thường không thể tưởng tượng, điều này động chạm tới lợi ích của người Khuyết Cư, gây ra bất mãn với Hòa Liên.

Lúc ấy bên sông Cửu Hủy, vương trưởng Tiên Ti.

Trong lều trướng xa hoa lộng lẫy, Hòa Liên lười biếng nằm trong lòng một mỹ nữ, tay thoải mái mân mê đùi mỹ nữ, luồn vào mép váy, môn trốn vùng tam giác đã trần ngập xuân tình, hạ thân dựng lên cái lều lớn.

Mỹ nữ đó má phấn ửng hồng sớm đã khao khát rồi, nhưng cố nhịn khoái cảm do bàn tay đó đem lại, đôi mắt lúng liếng thì thoảng nhìn sang bên cạnh.

Ở bên có một nam tử tuổi chạp tam tuần, mặc thanh bào, râu đen, cực kỳ tuấn tú. Dem so với hán, Hòa Liên chỉ là một con lợn.

Tâm tư của mỹ nữ đã đặt lên người nam tử đó, trong lòng ảo tưởng người đang vuốt ve mình chính là thư sinh người Hán.

- Vệ tiên sinh, đám Khuyết Cư làm vậy là có ý gì?

Vệ tiên sinh phe phẩy quạt gấp màu trắng, khẽ mỉm cười:

- Đại vương thông tuệ hơn người còn không nhìn ra manh mối sao? Chỉ e người Khuyết Cư mang mưu đồ chẳng lành, nói thẳng ra là đang thăm dò giới hạn của đại vương. Phòng tuyến tây bộ là kết quả đại vương khổ công gây dựng, Đồng tộc tuy mạnh, nhưng cũng không dám xem thường đại vương.

Hòa Liên trở mình ngồi dậy, thể trọng hơn 230 cân mà chẳng có chút trì hoãn nào, dù sao cũng xuất thân du mục, hưởng phúc nhàn mười mấy năm song nền tảng cũ vẫn còn.

Đôi mắt hăm sâu nhìn chằm chằm Vệ tiên sinh.

Hòa Liên sắc mặt âm trầm, tay đặt trên đùi mỹ nữ bóp mạnh, mỹ nữ đau đớn nhưng ả không dám kêu.

Vệ tiên sinh nhìn lại, chẳng hề sợ hãi.

Hồi lâu sau Hòa Liên cười ha hả:

- Vệ tiên sinh nói không sai, Khuyết Cư quả có lòng mưu nghịch.

- Đại vương phải mau chóng ổn định lại phòng tuyến phía tây, nhóm nhỏ quân Hán đó tuy dũng mãnh, cũng chẳng qua là nắm ghe ngoài da thôi. Chuyện gấp hiện nay là phải giải quyết vấn đề Khuyết Cư, nếu không sẽ thành đại họa.

- Vệ tiên sinh nói cực đúng.

Hòa Liên trầm ngâm:

- Có điều Khuyết Cư đông người binh mạnh, có quan hệ thân nhân với Mộ Dung Tiên Ti, muốn đối phó không dễ. Huống hồ, nếu gấp quá, e lại phản tác dụng.

Vệ tiên sinh cười thản nhiên:

- Diệt một Khuyết Cư có gì khó.

- Ý tiên sinh là

- Nếu đại vương nắm chắc thu được Khuyết Cư Nhất Bộ, chỉ giết Khuyết Cư sẽ dễ như trở bàn tay. Khuyết Cư nhòm ngó vương vị e không phải chỉ một ngày. Đại vương chỉ cần phái người nói với Khuyết Cư, sẽ nhường vương vị cho, mời hắn đến, sau đó.

Vệ tiên sinh làm động tác chặt đầu:

- Đồng thời đại vương có thể phái đám Mệnh Hòe Đầu, Tố Lợi thừa cơ ra tay, hẳn bọn họ rất cao hứng có thêm đất đai.

- Tiên sinh quả nhiên là đại tài, ta có tiên sinh như cá gặp nước.

Hòa Liên luôn miệng khen, chợt hỏi:

- Chỉ có điều nhóm quân Hán kia, tuy nói là nắm ghe ngoài da, nhưng cũng phải mau chóng diệt trừ.

- Đại vương sợ cái gì?

Vệ tiên sinh cười:

- Ta sớm đã mưu tính cho đại vương rồi, tên tiểu tử mà đại vương bắt được mấy ngày trước không phải là vừa vặn có thể lợi dụng à? Nghe nói hắn là đứa con trái duy nhất của Ác hổ, sao không để Ác hổ xuất binh đối phó với quân Hán?

- Tiên sinh nói Lữ Bố?

Hòa Liên lắc đầu:

- Sao có thể chứ, Lữ Bố thù Tiên Ti, nay U Châu lại bị tấn công, sao hắn có thể xuất binh.

- Chưa nói con hắn trong tay đại vương, chỉ cần nói với Lữ Bố sẵn lòng liên thủ với U Châu chống Viên Thiệu là đủ. Lữ Bố nay bị Viên Thiệu đánh cho không còn sức đánh trả, mà Viên Bản Sơ vẫn có chút kiêng kỵ đại vương.

Hòa Liên phải hít một hơi khí lạnh, vị Vệ tiên sinh này tính mưu thật độc, như vậy Lữ Bố bị buộc vào Tiên Ti. Phi Hùng quân của Lữ Phụng tiên đúng là có chút sức chiến đấu.

Mới đầu Vệ tiên sinh này tới quy thuận, mình còn không tin lắm, nay xem ra là bảo bối hiếm có.

- Vậy cứ làm như tiên sinh nói.

Hòa Liên cười lớn, lòng khách khí vô cùng.

Vệ tiên sinh cũng cười, chỉ là bên trong nụ cười mang theo khí lạnh, khinh miệt nhìn Hòa Liên một cái rồi đứng dậy cáo từ.

Trở về đại trướng của mình, Vệ tiên sinh gọi quản gia tới:

- Vệ An, người tới Liêu Đông nói với Công Tôn Độ, bảo tất cả đã thỏa đáng, mời hắn tùy cơ hành sự. Ngoài ra phái người lên tới Khuyết Cư, bảo hắn, Hòa Liên chuẩn bị giết hắn.

Vệ An gật đầu âm thầm rời lều.

Trong đại trường rộng rãi chỉ còn một mình Vệ tiên sinh, hần ngồi phịch xuống đất thở hắt ra:

- Đồng tặc, người hại ta nhà tan cửa nát, giữa chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi. Đợi đi, ta liệu mạng cũng không cho người sống yên, từ nay trên đời này không có Vệ Ký, chỉ có Vệ Cừu vì báo thù mà sống.

Cầm chén rượu mạnh trên bàn, hần cười âm lãnh rồi nốc cạn.

Sau bảy ngày cướp phá hơn ba mươi đại trưởng, Đồng Phi không thể không quyết định tạm thời dừng tay.

Không phải cái gì khác, trên thảo nguyên phát sinh biến hóa không ngờ, biến hóa này làm y luống cuống, làm y không hiểu ra sao, đồng thời trong lòng có chút linh cảm xấu.

Khuyết Cự phản rồi.

Nghe đầu Hòa Liên muốn giết Khuyết Cự, chiếm đoạt đất đai trung bộ thảo nguyên, Khuyết Cự vương đương nhiên không cam tâm bị thôn tính. Bỏ mặc cuộc vây tiễu, mau chóng tuyên bố rời khỏi Đạn Hãn Sơn, triệt để quyết liệt với Tiên ti.

Tiếp ngay đó Hòa Đầu Tiên Ti và Tổ Lợi Tiên Ti phát động tập kích.

Hai bộ lạc đó gộp lại tới mười mấy vạn binh mã, cùng Khuyết Cự đánh không phân thắng bại.

Đúng lúc ấy Mộ Dung Tiên Ti không cam lòng đứng bên lề, nhảy ra liên thủ Khuyết Cự vương đánh bại hai bộ lạc kia. Hòa Liên phát ra tuyệt sát lệnh, không buông tha cho Khuyết Cự và Mộ Dung, vì thế Kha Tồi Tiên Ti ra tay, hai bên lại đánh nhau tiếp.

Thảo nguyên đại loạn, loạn tới mức không phân biệt được địch ta nữa.

Từ Hoảng, Hạ Tề xuất binh, tức thì bị cuốn vào vòng loạn chiến này. Người Tiên Ti lúc thì liên thủ đối phó với Khất Hoạt quân, lát thì tàn sát lẫn nhau, làm thế cục trở nên khó lường.

Chính vì chém giết khắp nơi khiến Khất Hoạt quân tiến thêm một bước cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Vốn định nhân lúc người Tiên Ti điều động binh mã để đánh úp thảo nguyên, giờ thì hay rồi, đánh úp cái rắm. Toàn bộ thảo nguyên ngập trong khói lửa, làm Hạ Tề không thể không cẩn thận ứng phó.

Nhân mã của Đồng Phi dừng lại ở nơi tên là Tập Ninh, phía nam là Nhận Môn quận, địa bàn của Viên Thiệu, có đại tướng Khiên Chiêu trấn thủ, Đồng Phi sẽ không tự chui đầu vào rọ.

Phía đông là Đại Thanh Sơn, tiếp nữa là Đạn Hãn Sơn.

Đồng Phi không dám tiến về phía đông nữa, vì nơi ấy địa hình khá phức tạp, không tiện triển khai tập kích.

Trong bảy ngày, Nguyên Nhung quân tổn thương gần 200 người, ngựa mất không ít. May mà mỗi lần tập kích đều thu dọn chiến trường, tiêu hủy khẩu giáp của ngựa và đồ đạc của quân sĩ.

Mặc dù loại dây leo này cả lãnh thổ Đại Hán trừ Nam Man ra chỉ có ở Thiên Sơn Tây Vực, còn không nơi nào kiếm được, nhưng dù sao vẫn là bí mật của Đồng Phi, không tiện tiết lộ quá sớm.

Tập Ninh chẳng qua chỉ là cái trấn không lớn lắm, nếu muốn phân chia kỹ thì nó thuộc về đất đai U Châu, có điều thời hậu Hán do nhún nhường dị tộc, thực tế nó không còn là lãnh thổ của Đại Hán nữa, đây là một thị tập mậu dịch của Tịnh Châu, U Châu và người Tiên Ti.

Mọi năm vào thời gian này Tập Ninh vô cùng náo nhiệt, thương nhân từ U Châu và Tịnh Châu tới đây mua bán trao đổi với người Tiên Ti. Hợp pháp có, bất hợp pháp cũng có, tóm lại đúng giá là được.

Nhưng Tập Ninh năm nay vô cùng vắng vẻ.

Do thảo nguyên rung chuyển, mọi người đã chẳng còn lòng dạ nào mà mua bán nữa, mà thương nhân cũng nhìn ra, chỉ e thảo nguyên sẽ hỗn loạn một thời gian dài. Cho nên khi đám Đồng Phi tới đây thì đã chẳng còn ai.

Trung tâm trấn có một kiến trúc giống bảo lũy, hẳn là người quản lý đương địa xây nên, đám Đồng Phi liền trú trong đó.

Tường bao cao hai trượng xây bằng đá, có một lối vào duy nhất, bên trong có hơn 20 gian phòng, còn có một đình viện diện tích không lớn lắm. Sau khi 300 Nguyên Nhung sĩ vào đó thành có chút chật chội, ngựa không thể vào, đành bỏ lại bên ngoài.

Có điều Sư tông thú vẫn vào bảo lũy, không rời Đồng Phi nửa bước.

Gió thu tiêu điều, Đồng Phi lên đài quan sát, lòng vẫn chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù đoán được giữa Khuyết Cư và Hòa Liên có vấn đề, nhưng không nên sinh xung đột vào lúc này. Rõ ràng bên trong có dấu vết bị người ta thao túng, nhưng ai thao túng và vì sao thì Đồng Phi không rõ.

Ngọc Đái tự do bay trên không trung, thi thoảng phát ra tiếng kêu.

Nói thực, Đồng Phi rất thích Ngọc Đái, bảy ngày qua không có nó sẽ rất nguy hiểm.

Vấn đề bây giờ là làm sao liên hệ được với Hán An quân.

- Chủ công, hay là chúng ta nghĩ cách đánh vào Vân Trung, hướng tới Ngũ Nguyên? Nơi đó Viên quân hình như không nhiều lắm.

- Trước không nhiều, nhưng giờ thì khác.

Đồng Phi lắc đầu:

- Khiên Chiêu dùng binh lão luyện, lúc này thế nào cũng phái quân tới Vân Trung. Khiên Chiêu, Khiên Chiêu ... Lạ thật, sao sao ta không có chút ấn tượng nào về người này?

Đồng Phi nói không có ấn tượng, không phải nói là y không biết người này, ngược lại căn cứ vào tình báo có được, Khiên Chiêu và Đồng Phi thậm chí có khả năng đối diện với nhau.

Khiên Chiêu, tự Tử Kinh, người An Bình Ký Châu, tuổi 33, từng làm trưởng sử của Hà Miêu. Sau khi Hà Miêu chết, hắn thu hài cốt của Hà Miêu, ý đồ đem xác về quê Nam Dương của Hà Miêu, dọc đường bị đạo tặc ngăn cản, người đi theo chạy hết, hắn đành đào mộ chôn Hà Miêu.

Đạo tặc thấy thế cảm động thả hắn ra.

Sau khi Khiên Chiêu về quê, Viên Thiệu đứng vững chân ở Ký Châu, hắn tới nương nhờ Viên Thiệu, làm đốc quân tông sự, kiêm lĩnh Ô Hoàn Đột Kỵ. Đó là một trong hai đơn vị binh mã tinh nhuệ nhất của Viên Thiệu, đơn vị còn lại là Đại Kích Sĩ do Hàn Quỳnh con trai Ký châu thương vương Hàn Vinh nắm giữ, đủ thấy Viên Thiệu coi trọng hắn như thế nào.

Vấn đề là trong Tam Quốc Diễn Nghĩa không có người này.

Viên Thiệu thật may mắn, bốn cột trụ Hà Bắc, bị y giết một, thu một, không ngờ lại vẫn còn nhiều nhân tài để dùng như thế, xuất thân bốn đời tam công chẳng phải là tầm thường.

Đồng Phi nghĩ tới đó đi xuống đài quan sát, xung quanh đây không có bộ lạc nào nên rất yên tĩnh, Nguyên Nhung sĩ ăn uống xong đã ngủ rồi.

Y chẳng cần phòng ốc, dựa vào một tảng đá, đắp áo choàng lên, nhắm mắt dưỡng thần. Sư tông thu ở bên cạnh, mũi khê phun phì phì.

- A Sư, mười mấy năm qua làm mày khổ cực rồi.

Đồng Phi sờ đầu Sư tông thú, nói cũng ghé đầu tới cọ vào má Đồng Phi.

Thật mệt ...

Đồng Phi nhắm mắt lại, bất tri bất giác ngủ mất.

Mùa thu trên thảo nguyên, thời tiết biến đổi khó lường, sáng sớm trời có sương mù, càng ngày càng dày đặc, rồi thò tay ra không thấy ngón.

Rất yên tĩnh, rất bình lặng.

Trong mơ Đồng Phi như về tới Trường An, ở bên vợ con ... Đột nhiên, y mở choàng mắt, nghiêng tai lắng nghe, có tiếng vó ngựa truyền tới.

Một mỗi tức thì bay biến sạch, Đồng Phi ngồi bật dậy đánh thức Việt Hề đang ngủ say:

- Hình như có người, mau gọi mọi người dậy.

Việt Hề giật mình, vội mở mắt bò dậy gọi Nguyên Nhung sĩ.

Đồng Phi sầm sầm chạy lên đài quan sát, đưa mắt nhìn hướng vó ngựa, lúc này trời đã hửng sáng, Đồng Phi loáng thoáng thấy một đội nhân mã, nhưng không rõ số lượng.

Rút lui đã không còn kịp nữa, muốn tập kích cũng không kịp nữa.

Đồng Phi nhú mào lên Sứ tông thú, giục ngựa ra khỏi bảo lũy. Người đối diện hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng vó ngựa, dừng cả lại, chốc lát sau có tiếng hô lớn:

- Phía trước là ai?

Giọng vang vang, Đồng Phi cảm thấy nghe quen tai lắm, nhưng không nhớ ra:

- Các người là ai, còn tiến tới sẽ bắt tên.

Người đối diện không trả lời, hiển nhiên hai chữ bắt tên làm bọn họ thấy do dự. Hai bên đang giằng co thì Nhung Nguyên sĩ lên ngựa, có điều cả hai bên đều không làm bừa. Việt Hề và Quách Viên im lặng đứng ở sau Đồng Phi, hết sức khẩn trương.

Trời dần sáng, sương mù cũng tan đi, Đồng Phi nhìn thấy rõ đối thủ không kìm được một tiếng “a” lớn. Mà đối thủ nhìn thấy Đồng Phi cũng cả kinh.

Ngựa dưới thân hí dài, đại tướng kia nói lớn:

- Đồng Tây Bình, người làm ta tìm mãi.

Xích Thố, Phương Thiên Hoa Kích, giáp Đường Nghê, đai Sứ Tử, hai cái lông gà phất phơ trong gió, 600 Phi Hùng vệ càn oai phong lẫm liệt.

Đồng Phi hồ đồ, bụng thâm nhủ: Cái tên này sao lại ở đây, chẳng phải hẳn đang ở U Châu hay sao?

Hiện trong Lữ Bố lòng đấng, rất đấng. Sau khi Ngụy Du bệnh mất, Viên Thiệu tăng cường công kích U Châu, đánh cho Lữ Bố khổ không sao kể xiết.

Điền Trù không phải là không có bản lĩnh, từng một dạo đoạt lại Ngũ Nguyên quan. Thế nhưng binh lực của Viên Thiệu quá mạnh, thêm nữa mưu sĩ đông đảo, bày mưu tính kế liên hồi, khiến Lữ Bố không thể không bỏ Đại Quận, dùng Điền Trù hợp binh làm một. Cùng lúc đó Công Tôn Độ cũng có hành động, khiến Lữ Bố càng khiếp đảm. May Lệnh Chi có đại tướng Cao Thuận trấn thủ, nên vẫn ổn thỏa.

Tới tháng bảy Viên Thiệu đánh dữ dội. Cao Lãm, Cao Cán, Viên Hi chia binh ba ngả, không ngừng đột kích, làm Lữ Bố lo không xuể.

Lữ Bố võ lực siêu quần, điều này không ai phản đối, có điều khiếm khuyết cũng rất rõ ràng, đó là quá kiêu ngạo, mí mắt quá cao, người thường không lọt vào mắt.

Ngụy Du còn sống, Lữ Bố ít nhiều còn kiềm chế, nhưng Ngụy Du chết rồi, không ai áp chế được hắn nữa. Dùng lời của hậu thế thì Lữ Bố rất ngu xuẩn, không biết tôn trọng, không biết lôi kéo người khác.

Một chuyện rõ nhất là bộ hạ cũ của hắn là Tiên Vu Phụ đã mở cổng Ngũ Nguyên quan đón quân Viên Thiệu vào.

Tiên Vu Phụ là một người rất thực tế, nhiều đời sống ở U châu, cương trực thẳng thắn, võ nghệ không cao, văn tài chẳng xuất chúng, ưu điểm lớn nhất là vững vàng.

Khi Lữ Bố mới tới U Châu, Tiên Vu Phụ cực kỳ hướng ứng.

Thậm chí sau khi Lưu Ngụ chết, đại bộ phận tướng lĩnh U Châu đều không phục Lữ Bố tiếp quản U Châu, Tiên Vu Phụ ra sức giúp Lữ Bố. Nhưng Lữ Bố ngồi vững ở U Châu rồi, Ngụ Du lại qua đời, Tiên Vu Phụ không được Lữ Bố coi trọng nữa. Dù sao trong mắt Lữ Bố, người này chẳng có chút ưu điểm nào, làm sao có thể trọng dụng.

Nhiều lần bị Lữ Bố xỉ nhục, dù hiền như bột cũng phải nổi giận, Tiên Vu Phụ quy thuận Viên Thiệu, đồng thời mở cánh cửa bảo hộ phía tây, làm Lữ Bố khốn đốn.

Lúc này đứa con trai độc nhất lại rời nhà đi, vừa mới thu được tin Đổng Phi đưa tới, chưa kịp thở phào lại nhận được thư của Hòa Liên.

366. Chương 367: Song Hồ Đấu

“Con trai người trong tay ta, ta muốn kết minh với người, chỉ cần người giúp ta diệt trừ một nhóm quân Hán, chẳng những ta tha cho con người, còn khiến Viên Thiệu ngừng công kích. Được hay không toàn một câu của người, muốn thì giết Đổng Phi trước!”

Hòa Liên hiện đã biết, chủ tướng nhóm quân Hán kia chính là Đổng Phi.

Khó mà trách, Đổng Phi là mục tiêu quá dễ nhận biết, Sư tông thú, Lôi Âm chùy, lại còn Quỷ Khốc mâu nữa, cái nào cũng nói lên Đổng Phi đang ở bên mép hẻm.

Nhưng vấn đề là hiện thảo nguyên đã rối loạn, Hòa Liên vốn định dụ giết Khuyết Cư vương, nhưng lại để lộ tin, nên không thêm để ý nữa, mặc nhóm quân Hán kia cuốn vào vòng chém giết của ba đội nhân mã.

Lữ Bố vốn không muốn ra tay, thế nhưng Viên Thiệu lui, khiến U châu được nghỉ dưỡng sức đúng là điều kiện rất dục hoặc.

Còn nữa, hẻm chỉ có một đứa con trai.

Nghiêm Thị khóc rằng :” Tướng quân chỉ có một đứa con trai, chẳng lẽ một đoạn huyết mạch sao?”

Lữ Bố sợ nhất là nước mắt nữ nhân, huống hồ Nghiêm Thị là chính thê của hắn, cùng hắn chia sẻ hoạn nạn, tình cảm sâu sắc. Tuy nói sau này Lữ Bố sủng ái Lai Oanh Nhi, nhưng nếu nói tới tôn trọng thì Nghiêm Thị hơn một bậc. Nghiêm Thị khóc lóc một hồi, Lữ Bố không chịu nổi, lập tức đồng ý sẽ giải cứu Lữ Hiệt về, kết minh với Hòa Liên.

Lai Oanh Nhi khuyên :” Nay tướng quân là chủ hầu một phương, chuyện gì cũng phải lấy đại cục làm trọng. Đổng Tây Bình mặc dù bị người người chỉ trích, nhưng y đối địch với ngoại tộc. Nếu tướng quân đồng ý với Hòa Liên, nhất định thanh danh mất sạch.”

Đó là lần đầu tiên Lai Oanh Nhi nói đỡ cho Đổng Phi sau khi gả cho Lữ Bố.

Nhưng nghĩ kỹ thì lời nàng bảo vệ lợi ích cho Lữ Bố, nhưng Lữ Bố đã quyết, nghe Lai Oanh Nhi lên tiếng vì Đổng Phi, lòng nổi giận, hắn vốn luôn lấn cán đoạn quá khứ của nàng và Đổng Phi.

- Nàng muốn theo Đổng Tây Bình à?

Lời này rất nặng, ý là người muốn cùng Đổng Tây Bình nói lại tình xưa nên mới nói cho hắn.

Lai Oanh Nhi là nữ nhân cương liệt, sao chịu nổi xỉ nhục đó, lập tức húc đầu vào tường tự tử, may mà có đám Ngụ Tục thấy tình thế không ổn, giữ chặt lấy nàng. Lại có Nghiêm Thị ra mặt khuyên giải, cuối cùng mới cản được, nhưng từ đó giữa Lai Oanh Nhi và Lữ Bố sinh ra rạn nứt.

Lữ Bố đem đầy một bụng lửa giận, xuất phát từ Thượng Cốc, tiến vào tái ngoại, tìm kiếm Đổng Phi.

Sau khi ra đi, Lữ Bố tỉnh táo ngay lại, hắn biết Lai Oanh Nhi muốn tốt ỉnh. Nhưng con trai nằm trong tay Hòa Liên, làm hắn ném chuột sợ vỡ òa.

Lữ Bố sau khi vào tái ngoại, chỉ quanh quẩn ở U Châu, Tịnh Châu và Đạn Hãn Sơn là vì cố gắng tránh đối mặt với Đông Phi. Chẳng ngờ rằng một trận sương mù, cuối cùng khiến Phi Hùng vệ mất phương hướng, thế nào lại gặp Đông Phi ở đây, lòng kêu khổ không thôi, có điều cũng cảm thấy hưng phấn khó tả.

Nếu như giết Đông Phi tại đây, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, còn có ai có thể giao phong với ta nữa?

Xích Thố mã cảm thụ được sát khí của Lữ Bố, hí liên hồi, hai vó cào đất.

Cũng là chiến mã hiếm có thiên hạ, một thiên mã năm trăm năm mới có, Sư tông thú sao không cảm thụ được sự khiêu chiến của Xích Thố? Bản tính cuồng dã của nó tức thì bị khơi lên, hí dài hung tợn như dã thú, lỗ mũi phun phì phì.

Đông Phi ghìm cương, mảy nhíu lại làm một, y cảm thụ được sát khí Lữ Bố vô tình lộ ra, nhưng y không hiểu sát khí của Lữ Bố từ đâu ra? Ta vì con trai hấn mà bị vây khốn trên thảo nguyên, hấn không lĩnh tình thì thôi, vì sao muốn giết ta?

Chẳng trách Đông Phi có suy nghĩ này, trước kia từng uống rượu cùng Lữ Bố, cùng hấn chung vai tác chiến, xem như cũng hiểu con người này.

Tên này mang thù hận rất sâu với người Tiên Ti, dù mang huyết thống người Tiên Ti, nhưng bài xích dị tộc còn hơn cả Công Tôn Độ năm xưa.

Đông Phi không ngờ Lữ Hiệt đã lọt vào tay Hòa Liên, càng không biết Lữ Bố đã thay đổi, nên thúc ngựa đi tới chấp tay hỏi:

- Ôn hầu nhiều năm chưa gặp vẫn khỏe chứ.

Xích Thố đi qua đi lại, Lữ Bố mặt âm trầm nhìn Đông Phi không nói.

Việt Hề tức giận, hấn không nhận ra Lữ Bố, dù có nhận ra cũng không cho Lữ Bố ngông cuồng như vậy:

- Tên kia, chủ công ta nói chuyện với ngươi sao không trả lời?

Lữ Bố nổi giận, định lên tiếng thì sau lưng có một đại tướng giáp vàng, múa đao xông ra:

- Hạng vô danh sao dám vô lễ? Vương Vinh tới lấy mạng ngươi đây.

Phi Hùng vệ có hai chủ tướng, một là Vương Vinh, đầu báo mắt ưng, mình cao chín xích, dùng Đại khảm đao nặng 78 cân, là một tên mãnh phu, võ nghệ siêu quần, từng là đầu mục Hoàng Cân lực sĩ, đảm nhận hộ vệ của Trương Giác.

Sau khi loạn Hoàng Cân bị dẹp, Vương Vinh mang 300 Hoàng Cân lực sĩ tới U châu làm thảo khấu, Lưu Ngụ mấy lần muốn diệt trừ mà không nổi.

Lữ Bố sau khi đảm nhận chân mục, dẫn binh trừ phi, cùng Vương Vinh đánh hơn trăm hồi, Vương Vinh đánh không lại, song Lữ Bố không giết, chỉ nói :” Tiếc ột thân võ nghệ, làm bộ hạ của ta đi!”

Wương Vinh ruột thẳng, Lữ Bố đánh thắng hấn, lòng hấn vô cùng khâm phục, lập tức quy thuận Lữ Bố, được Lữ Bố cho làm hộ quân đô úy, cùng một thân tín tên Tào Tính, đảm nhận thống lĩnh Phi Hùng vệ.

Trong lòng Vương Vinh, Lữ Bố tựa thiên thần, Việt Hề bất kính với Lữ Bố, tội đáng chết.

Việt Hề cũng không chịu thua kém, rống to:

- Chỉ là tên tiểu tặc, cần gì chủ công xuất mã, Thanh Châu Việt Hề đây, tiểu tặc nạp mạng đi.

Tây Vực mã phía dưới phóng vù tới, Việt Hề khê vươn người, Nguyệt Nha kích vẽ lên đường cong xé gió chém ngang, mượn thế ngựa, khi hai ngựa giao nhau, đao kích va chạm mạnh.

Nguyệt Nha kích nặng hơn 70 cân chẳng hề thua kém binh khí của Vương Vinh.

Binh khí va chạm, cả hai cùng thất kinh, thầm nghĩ: Giỏi lắm!

Đông Phi dùng khóe mắt nhìn Lữ Bố, nghi hoặc hỏi:

- Ôn hầu, vì sao lại thế.

Lúc này y đã nhìn ra tâm tư của Lữ Bố, tên này chỉ y đã quyết đánh một trận, nếu không đã quát ngăn Vương Vinh lại.

Lữ Bố cắn răng nói:

- Đồng Tây Bình, bớt rườm lời đi, hôm nay không phải người chết thì ta vong.

Lời này phát ra Đồng Phi hiểu ngay, y cười lạnh:

- Thì ra Ôn hầu đã tìm được cha rồi à? Tốt lắm, tốt lắm, ta phải chúc mừng Ôn hầu rồi.

Đồng Phi nay khác xưa rồi, y không còn là kẻ đôn hậu nữa, chữ người không cần lời tục tĩu mà làm Lữ Bố mặt đỏ tới tím tái, bản lĩnh chữ người này chẳng biết Tiểu Văn Cơ dạy y hay là cha học của con.

Thiên hạ ai cũng biết Lữ Bố là con lai, mẹ là người Hán, nhưng không rõ cha là ai, Đồng Phi nói thế chẳng khác chữ Lữ Bố là chó lợn giống, tìm được cha nên mới ra tay đánh bằng hữu cũ.

Lữ Bố hét giận dữ:

- Đồng Tây Bình, người khinh ta quá lắm.

Xích Thố lao tới như gió, Phương Thiên Hoa Kịch giơ cao, khuôn mặt hấn trở nên vằn vẹo.

Chiêu thức tuy phổ thông, nhưng tới trình độ như Đồng Phi, tất nhiên nhìn ra ảo diệu trong đó, song chùy giang ra:

- Trận chiến ở Lạc Dương, ta và Ôn hầu đều chưa tận hứng. Vừa vằn hôm nay bù nuôi tiếc trong lòng.

Ý cười nhạo: Khi đó ta không có binh khí thuận tay mà thôi, người không phải đối thủ của ta, hung hăng cái gì?

Một loạt những lời nói làm Lữ Bố tức trào máu.

Sư tông thú xông tới, song chùy dùng một chiêu Bá Vương Cử Đỉnh, đâm Phương thiên hoa kích. Cũng là một chiêu bình thường nhưng phải xem người dùng ra sao.

Xích thố và Sư tông thú đều nhanh như chớp, thấy sắp tới nơi, Lữ Bố nhào người, mượn thế tăng sức, kích mang theo gió rít bổ xuống.

Cùng với việc Lý Thông giải câu đố bàn đạp ngựa, nay chư hầu Quan Đông đã dần phổ cập, ngựa của Lữ Bố cũng có hai bàn đạp, như hổ thêm cánh.

Đồng Phi chẳng hề sợ hãi, gần như lúc Lữ Bố vươn người thì y cũng kẹp bụng ngựa, Sư tông thú thành linh tăng tốc, hai chùy biến đổi, một trước một sau nện vào ngực Lữ Bố.

Lúc này chênh lệch về ngựa cũng đã thể hiện ra, Sư tông thú có thể tự do thay đổi tốc độ khi phi nước kiệu, còn Xích thố thì kém hơn.

Đột nhiên đối phương tăng tốc làm Lữ Bố giật mình, hoa kích đánh hụt, song chùy của Đồng Phi đánh tới, Lữ Bố cũng không hoảng, kéo kích một cái, thân kích trong tay lui lại, chắn ngang ngực.

Cheng cheng, hai tiếng, ngựa cũng vọt qua nhau.

Sư tông thú không phải hạng dễ buông tha cho kẻ khác, bất thành linh giảm tốc độ, thân trước hơi hạ thấp xuống. Đồng Phi lập tức hiểu ý, ngồi vững trên lưng ngựa. Vó sau của Sư tông thú chớp mắt giơ lên, đập vào mông Xích thố.

Xích thố không hổ danh bảo mã, tuy không nhìn thấy phía sau, nhưng theo bản năng khuyê bối xuống, tránh được một đá hiểm kia. Dù là thế Lữ Bố cũng phải thâm khiếp sợ, cúi đầu xuống nhìn, thân kích đã bị Đồng Phi dành cho hơi cong đi.

Lữ Bố thầm kêu không hay, võ nghệ tên Đồng Tây Bình này càng ngày càng lợi hại.

Cao thủ giao phong, một chiêu là nhìn ra được cao thấp, vũ khí kém hơn, ngựa cũng thua sức, tuy võ lực ngang với Đồng Phi, nhưng vẫn rơi vào thế hạ phong.

- Ôn hầu, tiếp chùy của ta đây.

Lúc này Đồng Phi đã chuyển hướng xong, lại xông về phía Lữ Bố.

Tào Tính ở phía sau mảy nhủ lại, tuy khoảng cách khá xa, nhưng hắn vẫn nhìn ra Lữ Bố đã chịu thua thiệt! Lập tức giương cung bốn thạch, kéo cong như trăng tròn:

- Đồng tặc xem tên.

Lời vừa dứt tên xé gió bay ra, Đồng Phi không ngờ có kẻ ám toán mình lúc này, phụt một cái, tên trúng ngay cánh tay.

Đồng Phi cũng sơ xuất, vì giảm gánh nặng cho Sư tông thú, cho nên không mặc trọng giáp, chỉ mặc giáp gọn nhẹ, che người nhưng không che được tay, tay trúng tên, chùy rơi xuống đất, mà lúc này Lữ Bố cũng đã đánh tới.

Đồng Phi vội vàng xoay xích, đại chùy lập tức bay về phía Lữ Bố, mặc dù so với trước kia chùy của Đồng Phi giảm lực đi nhiều, song Lữ Bố vẫn phải hồi kích che chắn.

- Lữ Bố, ngươi là đồ vô sỉ.

Hai ngựa giao nhau, Đồng Phi đột nhiên rống lớn, từ trên người Sư tông thú nhảy ra, ôm lấy Lữ Bố, lực xung kích quá mạnh, xô Lữ Bố ngã xuống ngựa.

Hai người bọn họ cộng lại nặng tới hơn 500 cân, ngã xuống đất rất mạnh, không đợi Lữ Bố đứng dậy, Đồng Phi húc đầu vào trán Lữ Bố.

Lữ Bố vỡ đầu, Đồng Phi cũng be bét máu, võ tướng quyết chiến, hận nhất là loại thủ đoạn đánh lén này, huống hồ Lữ Bố là ai mà cũng dùng thủ pháp này? Mất khí tiết võ nhân.

Trong cơn cuồng nộ, Đồng Phi như tên điên, Lữ Bố dùng sức đẩy y ra, vừa bỏ dậy thì thấy năm đấm đã bay tới trước mặt.

Đồng Phi khỏe cỡ nào cơ chứ? Lữ Bố kêu thảm, sống mũi bị đập gãy, máu tươi tộc ra, hắn cũng nổi điên, bất chấp phong độ, cùng Đồng Phi vật lộn đấm đá nhau.

Bên kia Quách Viên thấy vậy mua sóc rống to:

- U châu tặc tử, nhận giặc làm cha, không biết xấu hổ, đi chết cả đi.

Tào Tính thấy vậy thu cung lại, cảm thương đánh tới. Phi Hùng vệ ủa lên, Nguyên Nhung sĩ cũng đánh tới không chút do dự.

Từ trong quân Nguyên Nhung từng đạo hàn quang bắn ra, đó là nỗ cơ được Cam Tín, Mã Quân, Bồ Nguyên cải tạo nhiều lần, gần như vượt qua nỗ của quân Tần năm xưa, lực xuyên thấu cực mạnh.

Phi Hùng vệ mô phỏng Cự ma sĩ mà lập nên, là kỵ binh giáp nặng, lực phòng hộ rất lớn.

Theo lý mà nói, hai bên xung phong, Nguyên Nhung sĩ vốn không thể là đối thủ của Phi Hùng vệ có số lượng gấp đôi, có điều do trang bị khác nhau, nên chiến pháp khác nhau. Nguyên Nhung sĩ căn bản không va chạm với Phi Hùng vệ, khi hai bên cách nhau mười mấy bước, Nguyên Nhung sĩ tản ra không ngừng vừa chạy vừa bắn, nỗ cứng đủ xuyên qua trọng giáp.

Một tên Phi Hùng vệ xông tới, Đồng Phi xoay người né được, rút Hán An đao từ một Nguyên Nhung sĩ chạy qua, cầm lấy cự thuẫn do người đó ném xuống, găm lớn, xô vào thiết giáp kỵ trước mặt, lực xung kích quá mạnh hất văng Đồng Phi đi mười mấy bước.

Con ngựa kia cũng ngã vỡ nát đầu.

Sư tông thú chạy lại, Đồng Phi xoay người lên ngựa:

- Lữ tặc, dám đánh với ta trận nữa không?

Mũi tên vẫn còn trên cánh tay, khuôn mặt y vốn hung dữ có thêm máu me be bét càng thêm đáng sợ, dù với lá gan của Lữ Bố cũng hơi ngán sợ.

Lữ Bố lên Xích thố, cướp một cây sóc ở trong tay Phi Hùng vệ, mặc kệ Đồng Phi khiêu chiến, hô lên điều binh:

- Phi Hùng vệ tản ra.

Phi Hùng vệ chiếm ưu thế về nhân số, nghe lệnh biến hóa trận hình, ba người một tổ, nhắm nào một Nguyên Nhung sĩ tấn công điên cuồng.

Hai bên đang đánh hang, chợt đằng xa có tiếng tù kêu ù ù, đó là tiếng tù tập kết của người Tiên Ti, Đồng Phi tái mặt, biết nếu bị người Tiên Ti vây khốn thì đừng hòng thoát được, vung đao bổ một tên Phi Hùng vệ làm đôi, quyết đoán la gọi:

- Việt Hề, rút lui, rút lui.

Việt Hề và Vương Vinh đang đánh nhau khó phân thắng bại, nếu không đánh 300 hiệp không có kết quả, biết không phải lúc ham đánh, dùng kích ép lui Vương Vinh:

- Giặc bán nước, xéo cho ta.

Đồng Phi liên tục vung đao chém chết năm Phi Hùng vệ, mở một con đường máu:

- Rút lui theo ta.

Đằng xa cờ Tiên Ti bay phần phật, đại quân đã tới.

Đám Việt Hề bám sát Đồng Phi chạy về phía nam. Lữ Bố cũng hốt hoảng, người Tiên Ti xuất hiện ở đây chứng tỏ định làm ngư ông đắc lợi, hấn không truy kích Đồng Phi nữa, dẫn nhân mã chạy luôn. Cùng lúc đấy đại quân Tiên Ti thiên binh vạn mã đổ tới.

- Hòa Liên, ngươi muốn hủy ước à?

Lời còn chưa dứt đại quân Tiên Ti dừng lại, một cỗ xe lớn đẩy ra, Vệ tiên sinh ngạo nghễ đứng trên đó:

- Thất phu Lữ Bố, Hòa Liên đã chết.

- Hả?

- Uống cho ngươi xưng là Ác hổ, nhưng chỉ là tên thất phu không có đầu óc, chủ công nhà ta đã xuất binh Lô Long Tắc, đoạt Quảng Dương. Nay U Châu không còn thuộc về họ Lữ nữa rồi.

- Chủ công của ngươi?

Vệ tiên sinh cười lạnh:

- Cho tên thất phu ngươi biết, chủ công ta là Liêu Đông vương Công Tôn Độ. Ha ha ha, nay Ô Hoàn đã xuất binh, chiếm lấy thảo nguyên Liêu Đông. Khuyết Cơ, Di Gia đã là thuộc hạ của chủ công rồi.

Huyết chiến với Đồng Phi, 600 Phi Hùng vệ chỉ còn lại ba bốn trăm.

Vương Vinh và Tào Tính tập kết lại nói nhỏ:

- Chủ công, không đánh được nữa, chúng ta phá vây thôi.

Lữ Bố đầu óc trống rỗng:

- Vậy con ta ...

- Cho ngươi chết rõ ràng nhé, nay con ngươi chỉ e đã xuống tuổi vàng đời tụ hợp với ngươi rồi.

- Thất phu, ngươi dám khinh ta.

Lữ Bố đầu tiên là choáng váng, sau đó phần nộ gầm thét muốn xông tới liều mạng trả thù cho con trai.

Nhưng Vương Vinh và Tào Tính giữ chặt lấy hắn, ra sức hét lên:

- Chủ công, chúng ta mau lui thôi, nếu không sẽ chết hết.

Bất chấp tất cả, xung phong quyết tử, tức thì tên bắn như mưa, người ngã ngựa hí.

Vệ tiên sinh nhìn Lữ Bố chém giết trong loạn quân cười khẩy đầy khinh bỉ, đột nhiên nói:

- Lập tức truyền tướng lệnh của ta, Khuyết Cơ và Di Gia rút về Đạn Hãn Sơn. Đợi nhân mã Đồng Tặc thoát khỏi loạn chiến thì cũng là lúc đại quân y tan ra.

Một giáo ùy nhỏ hỏi:

- Quân sư, vậy tên Đồng tặc đó ...

- Đồng tặc không thoát được, tin rằng Viên Thiệu sẽ không bỏ qua cơ hội tốt đánh cho rút nước. Chỉ cần Đồng Tặc chết, Quan Trung sẽ thành quần long vô thủ, đám thân vệ của y sẽ đi tìm Viên Thiệu liều mạng, đợi hai bên lưỡng bại câu thương thì chính là lúc ta chiếm Quan Trung. Yên tâm, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay ta.

367. Chương 368: Các Phương Vận Động

Viên Thiệu lững thững đi trong điền viên, đưa mắt nhìn sức sống dư dật, mùa thu là mùa tiêu điều, cũng là mùa thu hoạch.

Thế nhưng tâm tư của Viên Thiệu không bị niềm vui của mùa thu hoạch tác động, ngược lại, hắn chỉ có buồn bực và phẫn nộ. Vất vả quá nửa năm, mắt thấy sắp chiếm được Liễu quận rồi, không ngờ tên Hòa Liên đáng chết đó nói một câu làm Viên Thiệu đành phải ngừng tấn công.

May mà Ngũ Nguyễn quan còn nắm trong tay có thể tùy cơ đánh vào lúc này, có điều như thế kế hoạch chiếm U Châu cũng phải ngừng lại, sau này chỉ e càng tốn công hơn.

Nghĩ thế trong lòng Viên Thiệu có cảm giác uất nghẹn muốn giết người.

Theo sau Viên Thiệu chừng mấy chục bước là vài trăm Đại kích sĩ, Hàn Từ lặng lẽ đi theo, bên cạnh Hàn Từ còn có một đại tướng nữa, cũng là tâm phúc của Viên Thiệu, Nguyên Tiến.

Nguyên Tiến người Liêu Đông, sức khỏe vô cùng, cầm Độc giác đồng nhân cao hơn 80 cân, dựa vào sức lực mà nói, thậm chí hơn Văn Sữu.

Người này tâm tư không hề phức tạp, người tốt với hắn một chút, hắn sẽ một lòng một dạ đi theo. Vì thế Viên Thiệu cực kỳ tin tưởng hắn, lệnh hắn theo sát bên cạnh.

Còn về Văn Sữu, Viên Thiệu không còn chú ý tới hắn lắm nữa, mặc dù võ công cao cường, nhưng không một lòng với mình, nên Viên Thiệu đã ân bài hắn dưới chướng Cao Lãm. Sở dĩ làm thế vì quan hệ Văn Sữu và Cao Lãm không tệ, mặt khác, có Cao Lãm, Văn Sữu không làm gì được, còn dùng được sức của hắn.

Từ Châu Lưu Bị.

Viên Thiệu rất hối hận trước kia không nghe lời Tự Thụ và Điền Phong, dù trong thư Lưu Bị vẫn tỏ ra cực kỳ khiêm nhường, nhưng thực tế Viên Thiệu đã nhìn ra, mình không khống chế được Lưu Bị nữa, còn mất thêm Tự Hộc và Đồng Chiêu, đúng là không may.

Lại chẳng thể trách Tự Thụ, vì Tự Thụ đã sớm nhắc, không thể giữ Lưu Bị lại.

May biểu hiện của Lưu Bị không tệ, cả Tự Thụ và Điền Phong đều cho rằng, lúc này nên cho Lưu Bị chút đãi ngộ, ít nhất coi Lưu Bị là bình đẳng. Viên Thiệu ngoài thì chấp nhận, nhưng trong lòng không thoải mái.

Đằng xa có hơn chiến mã chạy tới.

Viên Thiệu không để ý, dùng ngựa đứng trên bờ ruộng, nhìn người nông dân bận rộn mà lòng hâm mộ. Nếu không sinh ra trong thế tộc, ăn no làm việc rồi ngủ khi cũng là chuyện may mắn.

Nhưng trong thời loạn này, may mắn có kéo dài được không? Viên Thiệu không tin tưởng lắm.

- Chủ công Nguyên Hạo tiên sinh (Điền Phong) và Công Tự tiên sinh (Tự Thụ) tới.

Nguyên Tiến nhắc nhở làm tâm tư tán loạn của Viên Thiệu tỉnh lại, hấn quay đầu, không chỉ Điền Phong và Tự Thụ, đám Thảm Phối, Phùng Kỷ cùng Viên Thượng cũng tới rồi.

Tín Đô xảy ra chuyện à? Viên Thiệu không khỏi căng thẳng, vội giục ngựa tới.

- Chủ công, xảy ra chuyện rồi.

- Chuyện gì?

Đám Điền Phong tới, Hàn Quỳnh rất khôn khéo lập tức lệnh Đại kích sĩ vây thành vòng tròn, tiến hành cảnh giới.

- Hòa Liên đã chết.

- Cái gì?

- Liêu Đông Công Tôn Độ đột kích Lô Long Tắc, lấy Diêm Nhu làm chủ soái, chiếm Lệnh Chi, chia binh ba ngả, trong vòng 10 ngày chiếm ba quận Liễu, Ngư Dương, Quảng Dương. Nhị công tử ý đồ phát động công kích, nhưng bị Đạp Đốn Tự Bạch Lang đánh, thiếu chút nữa mất mạng.

Một loạt tin tức bất ngờ làm đầu óc Viên Thiệu váng vất:

- Diêm Nhu là ai?

Viên Thiệu tuy biết Công Tôn Độ đang rất đắc thế ở Liêu Đông, nhưng không ngờ rằng hấn đâm sau lưng Lữ Bố, thậm chí Viên Thiệu không biết lai lịch tên chủ soái kia.

Điền Phong trả lời:

- Lai lịch của Diêm Nhu cho tới nay còn chưa rõ, có điều Công Tôn Độ là kẻ rất trầm ổn, chuyện không chắc chắn thì không ra tay. Xem ra bên cạnh Công Tôn Độ có cao nhân, Phong nghi cái chết của Hòa Liên có liên quan tới hấn.

- Còn một điều nữa.

Phùng Kỷ định nói nhưng bị Viên Thiệu ngăn lại:

- Từ từ đã đầu óc ta hơi loạn, để ta bình tĩnh lại rồi hẵng nói.

Viên Thiệu hít sâu mấy hơi, để bản thân trấn tĩnh lại, trầm ngâm một lúc rồi bảo:

- Nguyên Đồ, người nói đi.

- Lữ Bố và Đồng gia tử đại chiến ở Tập Ninh, lưỡng bại câu thương, sau bị người Tiên Ti vây khốn, Lữ Bố suất quân phá vây, không rõ hành tung. Có điều Đồng gia tử nghe nói binh bại trốn vào Vân Trung.

Viên Thiệu sáng mắt, sinh ra ý nghĩ, đây là lúc tìm diệt Đồng Phi rồi, giết được y, Hà Đông sẽ bình định.

Tới vị trí Viên Thiệu mà nói, con người đã có rất nhiều biến hóa, tư thù với chư hầu mà nói không bằng rầm chó, đừng nói là giết chú, có giết cha mẹ, giết vợ hấn thì có sao? Chỉ cần có lợi ích, kẻ thù hôm qua, hôm nay có thể uống rượu vui cười.

Viên Thiệu hiểu thấu đạo này, giết Đồng Phi, mưu cầu Hà Đông, chiếm Quan Trung.

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng cái đã tắt, chưa nói có giết được Đồng Phi không, cho dù có thành công cũng phải đối diện với Đồng gia quân điên cuồng báo thù.

- Phụ thân, con cho rằng nay là cơ hội cực tốt giết Đồng gia tử.

Viên Thượng không nhin được nói, mặt hưng phấn tới mức vắn vẹo, khuôn mặt tuấn tú đầy mong đợi.

Giết Tây Vực Bạo Hổ là chuyện vang danh thiên hạ.

Phùng Kỳ cũng hòa theo:

- Tam công tử nói rất đúng, Đồng Phi ở Quan Trung thì chúng ta không làm gì được, nhưng nay y đã chạy tới địa bàn của ta, há dễ buông tha. Khất Hoạt quân bị kiềm chân ở tái ngoại, e nhất thời không thoát ra được. Cho dù phân thắng bại, cũng tổn thương thâm trọng, không đáng lo.

- Đúng đấy chủ công.

Quách Đồ nói:

- Đây là cơ hội tốt giết Đồng gia tặc, chúng ta có thể thừa cơ lấy Hà Đông, qua sông chiếm Quan Trung, cơ hội như thế không thể vuột khỏi tay.

Tự Thụ không nói, nhưng Điền Phong thấy Viên Thiệu hơi động lòng thì không kìm được nói vội:

- Chủ công, ngàn vạn lần không thể hành động mạo hiểm, chưa nói Đồng tặc giỏi du kích, đánh lén. Vân Trung, Ngũ Nguyên binh lực trống rỗng, nếu truy sát Đồng tặc, phải điều rất nhiều quân. Đồng thời còn phải đối diện với quân Sóc Phương công kích, chủ công chớ quân sức chiến đấu của Giải Phiền quân.

Nhấn tới Giải Phiền quân, Viên Thiệu lòng phát ngán, đó là đội quân làm người ta khó chịu, công như mãnh hổ, thủ như bàn thạch.

Trước kia đánh bại Lữ Bố rồi Viên Thiệu điều động đại quân ý đồ đánh chiếm Sóc Phương, mười vạn đại quân bị chặn bên ngoài, loanh quanh nửa năm trời hao binh tổn tướng mà chẳng nên công trạng gì.

Lần đó chỉ huy tác chiến là đại tướng tâm phúc của hắn, Dương Phượng.

Giải Phiền quân đúng là rất phiền, ra tay đối phó với Đồng Phi mà không giết được y thì càng phiền. Năm xưa Lý Thôi, Quách Tỹ phải bao nhiêu đi chặn y mà cả cái bóng cũng chẳng thấy. Mười mấy vạn đại quân của Mã Đằng bị y đánh cho thê thảm.

Vết xe đổ vẫn còn, đúng là làm người ta lo lắng.

Viên Thiệu vừa gạt chút tâm tư đã bình lặng trở lại:

- Nguyên Hạo, ý ông là?

- Ổn định đại quân, ngồi xem biến hóa. Chủ công, chẳng lẽ người nghĩ các chư hầu khác sẽ trở mặt ngồi nhìn không có hành động gì? Tào Tháo nhất định sẽ có hành động, khi đó xem bọn chúng đưa ra điều kiện gì rồi hẵng quyết. Chỉ cần Đồng Phi vẫn bị vây ở Vân Trung và Ngũ Nguyên, tha hay giết chẳng phải là mỗi một câu của chúng ta sao? Đợi mà xem đi, chẳng cần bao lâu ắt sẽ có hành động.

Hành động mà Điền Phong nói là Tào Tháo và Công Tôn Độ.

Công Tôn Độ mới chiếm U Châu, nhưng còn chưa đứng vững, nhất định sẽ cầu hòa với Viên Thiệu để có thời gian nghỉ ngơi.

Hơn nữa Công Tôn Độ còn có một cái phiền toái, là thái thú Nhạc Lăng - Phàn Trù ở đằng sau.

Phàn Trù không chết, hắn không khai chiến với Viên Thiệu. Hắn cần thời gian tiêu diệt Phàn Trù. Viên Thiệu cần thời gian bố trí.

Còn về Tào Tháo

Điền Phong cười nhặt trong lòng: Kẻ này nhịn được mới là lạ.

Cùng lúc đó ở Hứa Xương, Dự Châu.

Đúng như Điền Phong đoán, Tào Tháo đúng là có chút mất kiên nhẫn rồi, tin tức Đồng Phi rơi vào tuyệt địa, tức thì vui mừng vỗ bàn cười lớn, buồn bực bao ngày tức thì tiêu tán hết.

Chỉ trách Đồng Phi gây rắc rối lớn cho hắn. Riêng cái Cầu hiền lệnh sửa đổi kia, nếu nói không ảnh hưởng gì tới Tào Tháo là nói bậy. Thực tình tối hôm lần đầu thấy nói, Tào Tháo đau đầu như muốn nứt toác ra.

- Chủ công, Gia cho rằng không thể.

Quách Gia khẽ phe phẩy quạt trầm ngâm:

- Bàn Xà vào Quan Trung còn chưa ổn định, nếu hành sự bây giờ chẳng may thất bại sẽ uổng phí hết. Đừng quên Đồng Phi cũng có mặt tham, chẳng lẽ y không đề phòng sao? Nếu thất bại, chúng ta muốn thả rắn vào Quan Trung lần nữa sẽ khó hơn lên trời.

Tào Tháo chẳng còn chút vui mừng nào nữa.

Theo suy nghĩ của hần, Đồng Phi sinh tử chưa rõ ràng, Trường An ắt đại loạn. Phải biết trong thành Trường An chẳng phải vững như tường đồng vách sắt, ít nhất vây xung quanh Lưu Biện còn có một đám thế tộc, những kẻ này có sẵn lòng để Đồng Phi nắm quyền không? Sĩ và võ đối đầu không phải một hai ngày nữa, quyết không có khả năng cải biến.

Trước kia, sau khi Đồng Trác chết, Đồng Phi cũng phải đối diện với cục diện tương tự, nhưng khi đó có Lư Thực tọa trấn, danh vọng của Lư Thực chẳng phải người thường có thể sánh bằng, đám thế tộc dù có hành động cũng chẳng làm được gì lớn. Nếu không có Lư Thực ở Sóc Phương cũng chẳng có Tây Hán vương hiện giờ, Lư Thực chết, Thái Viễn Du, Lư Hồng Cư có thể tọa trấn Tây vực sao?

Chung Diêu lắc đầu:

- Phụng Hiếu nói lời ấy là sai rồi, Bàn Xà chưa an gia, nhưng nay Trường An ắt sóng ngầm cuộn cuộn. Chỉ cần Bàn Xà khiêu khích một chút, thế tộc Trường An ắt sinh lòng phản. Đồng Tây Bình không có mặt, Trường An chỉ có một mình Đạp Bạch quân, các binh mã khác thì nước xa không cứu được lửa gần.

- Chúng ta chỉ cần mưu tính thỏa đáng, Trường An ắt xuất hiện hỗn loạn. Tới khi đó chủ công thừa loạn hạ Hàm Cốc quan, đánh vào Trường An. Thử hỏi khi ấy Đồng Tây Bình còn sống có tác dụng gì? Con bài lớn nhất của y chính là Tây Hán Vương, nếu không còn Tây Hán Vương, y lấy đâu ra đại nghĩa.

Ý Chung Diêu rất rõ ràng, là giết Lưu Biện, như thế Hán đế trong tay Tào Tháo, đại nghĩa cũng trong tay Tào Tháo.

Rất dục hoặc, đúng là vô cùng dục hoặc, ngay cả Quách Gia cũng tim đập thành thịch, có chút tán đồng. Nếu nổi thủ là Viên Thiệu, Lưu Bị thì Quách Gia dứt khoát sẽ đồng ý, nhưng Đồng Phi thì ...

Quách Gia vẫn cảm thấy trong tay Đồng Phi chắc chắn còn quân bài chưa lật, hần nhìn không thấu Đồng Phi, song căn cứ vào kinh nghiệm cũ, Đồng Phi còn dai hơn giân, nói không chừng đây là cái bẫy.

Nhưng lại không có gì lấy làm lý do ngăn cản, nên Quách Gia đành im lặng.

Ngược lại lúc này Tuân Úc lại lên tiếng:

- Chủ công nếu định đánh một trận chiếm ngay Quan Trung thì Úc không phản đối. Chỉ là lời Phụng Hiếu không phải không có lý, mưu của Nguyên Thán quan trọng ở chữ “nhanh”. Chúng ta phải để binh mã Đồng Tây Bình không thể thoát thân.

Tào Tháo nghiêng đầu nhìn Tuân Úc:

- Văn Nhượng có cao kiến gì.

- Úc nghĩ để thành công, một nhà là không được. Tốt nhất là liên kết với các chư hầu khác cùng hành động.

Trong nội tâm, Tuân Úc cực kỳ tôn Hán, nhưng hần cũng biết Hán thất không cứu nổi nữa. Tây Hán vương, Hán đế ắt phải có một người chủ đạo. Nếu hai nhà không ngừng xung đột, e Hán thất sẽ hoàn toàn diệt vong. Hần là bộ khúc của Tào Tháo, phải tôn Hán để chứ khôn phải Tây Hán vương. Dù Lưu Biện có huyết thống thuần chính cũng phải chết.

Hơn nữa tôn Lưu Biện, sĩ tộc sao còn tồn tại được?

Chung Diêu và Tuân Du đều cười.

- Văn Nhượng nói có lý lắm.

Một nhà mà muốn công phá Quan Trung chỉ e hơi mỏng, nhưng nếu liên kết chư hầu cũng không ổn, Tào Tháo gật đầu:

- Cứ quyết định như thế. Nguyên Thán, lần này người làm mưu chủ, nghĩ cách liên kết với Viên Thiệu, Trương Lỗ. Phụng Hiếu, người nghĩ cách dẹp bỏ mối lo sau lưng cho Trương Lỗ, không biết người có cao kiến gì không?

Từ sau khi Hán Trung bình định, Trương Lỗ và Tây Xuyên liền phát sinh chia rẽ. Đặc biệt Lưu Yên trước khi chết đã giết cả nhà Trương Lỗ, làm thù hận không thể điều hòa.

Muốn Trương Lỗ xuất binh, chỉ có cách giải mối lo sau lưng cho hắn. Tào Tháo bảo Quách Gia bày mưu là muốn nói với hắn: Phụng Hiếu, ta rất không hài lòng về sự cẩn thận của người, chuyện Quan Trung người đừng nhúng tay vào nữa.

Quách Gia tỉnh như thế, sao không nghe ra hàm nghĩa ấy, chỉ biết cười khổ tuân lệnh.

Hắn xuất thân hàn môn, Chung Diêu lại xuất thân thế tộc, nói thẳng ra lần này ý kiến chia rẽ với Chung Diêu, nói là chia rẽ cá nhân, không bằng nói là một giao phong giữa hàn môn và thế tộc. Rõ ràng hắn đưa thua.

Đám Chung Diêu cùng Tào Tháo mưu tình, còn Quách Gia thì buồn bã cáo từ đi trước.

Lên xe đi được hơn trăm bước, phía sau đột nhiên có tiếng vó ngựa, có người nói:

- Phụng Hiếu tiên sinh xin đợi chốc lát, chủ nhân nhà ta sẽ tới ngay, có chuyện thương lượng cùng ngài.

Quách Gia nhận ra, đó là thân tùy của Tuân Úc.

Từ sau khi theo Tào Tháo, địa bàn của Tào Tháo ngày càng mở rộng, mọi người đều bận rộn, cho nên rất lâu rồi Tuân Úc và Quách Gia không còn cầm tay nói chuyện như năm xưa. Đương nhiên không phải quan hệ của bọn họ trở nên lạnh nhạt, chẳng qua bận rộn không còn như năm xưa thôi.

Tuân Úc lên xe, tay còn cầm một vò rượu, quát bảo đánh xe:

- Tới Phụng Minh sơn, hôm nay trăng không tẻ, ta và Phụng Hiếu ngắm trăng uống rượu.

Tuy Hứa Xương phòng bị nghiêm ngặt, nhưng với thân phận Quách Gia và Tuân Úc, rồi thành không có vấn đề gì.

- Phụng Hiếu, vì sao không vui?

Quách Gia trợn mắt lên:

- Người biết còn cố hỏi, nếu Trường An mà dễ đoạt thế thì lần trước Chung Nguyên Thán hẳn đã chiếm được rồi. Hừ, viện binh Đông Tây Bình vừa tới là hắn chạy mất, còn dám mạnh miệng không biết xấu hổ.

- Chỉ vì thế thôi à?

- Được rồi, được rồi.

Quách Gia gơ tay đầu hàng:

- Ta thừa nhận ta không đồng ý dùng Bàn Xà ở Quan Trung.

- Nhưng chủ công cho rằng thời cơ đã chín muồi, Phụng Hiếu, ta không hiểu sao người bị quan như thế. Đông Tây Bình không còn, Quan Trung ắt loạn, đây là cơ hội hiếm có.

Quách Gia trầm ngâm chốc lát rồi hỏi:

- Chủ công bảo người tới hỏi à?

- Ha ha, biết không dấu được người mà.

Tuân Úc thẳng thắn thừa nhận, dù sao chuyện chẳng thể dấu kẻ trí tuệ như Quách Gia.

Quách Gia thở dài, nhìn bầu trời xa xăm, giọng có chút mơ hồ:

- Người hỏi ta nguyên nhân, ta không trả lời được, chỉ là một cảm giác, mưu tính của Nguyên Thán e là sẽ hỏng thôi. Trường An tuy là loạn, nhưng đừng quên, vùng nước đó e còn đục hơn cả Hứa Xương.

- Ý người là?

Quách Gia lắc đầu:

- Ta không nói gì hết, dù sao ta thấy khó mà thành công được.

Tuân Úc do dự một hồi đột nhiên hỏi:

- Nếu đã như thế ta sẽ đi giải thích với thừa tướng, có điều chuyện thừa tướng giao cho, người có cách không?

Quách Gia cười phá lên:

- Văn Nhược, đối phó với tiểu sư đệ của ta thì ta không chắc. Nhưng đối phó với Lưu Chương thì dễ như trở bàn tay, chỉ cần tung tin đồn nói Lưu Chương có ý đồ rời Xuyên, đánh vào Kinh Tương, Lưu Biểu sẽ ra tay.

- Chắc gì hắn đã tin.

Tuân Úc lắc đầu hoài nghi, Lưu Biểu tuy không phải kẻ có dã tâm lớn, tình tình bình đạm, nhưng hiền danh vang khắp, không phải là kẻ không có trí tuệ:

Quách Gia cười trấn định, đôi mắt đẹp như con gái cong lên như vầng trăng khuyết:

- Ta nói hắn tin thì hắn nhất định sẽ tin.

368. Chương 369: Trường An Loạn (1)

Năm Kiến An bất kể với Quan Trung hay Quan Đông, thậm chí là cả Đại Hán mà nói là một năm phong phú nhiều sắc màu.

Tây Hán Vương định đô Trường An, Hán đế Hiệp sửa niên hiệu ở Hứa Xương. Bái quốc vương lĩnh Từ châu mục; Giang Đông Tôn Sách chiếm bốn quận Giang Đông. Kinh Châu Lưu Biểu hành động ngược với quá khứ vô vi, dùng một đám danh sĩ Kinh Tương, truân binh ở Giang Hạ, nhòm ngó Giang Đông, náo nhiệt vô cùng.

Ở tái ngoại chiến loạn liên miên, lúc kết mình, lúc chém giết.

Hán An quân bị người Tiên Ti quẫn chặt ở tái ngoại, Hòa Liên bị giết, Công Tôn Độ quật khởi, Lữ Bố mất U Châu.

Trong tất cả những tin tức đó, chấn động nhất là Đồng Phi mất tích.

Trận chiến ở Tập Ninh, Đồng Phi dẫn tàn binh trốn vào Tịnh Châu, theo suy nghĩ của đại đa số mọi người, Đồng Phi chỉ có thể quanh quẩn ở một giải Vân Trung và Ngũ Nguyên. Có nên hai quận này điều động mười vạn đại quân tìm tung tích của Đồng Phi.

Nhưng Đồng Phi lại như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Quận Trung Sơn, thời Xuân Thu gọi là Tiên Ngưu, dựa vào lá chắn Thái Hành Sơn, bóp chặt cổ họng Ký Châu, là thiên hiểm trong quận Trung Sơn.

Tuy chẳng thể so được với sự hiểm yếu của 800 dặm Tần Xuyên.

Trung Sơn tháng mười đã có tuyết đầu mùa.

Một mảng tuyết trắng phau phau khiến người ta sinh cảm giác cô quạnh, cây cây trụi yếu ớt lay động trong gió lạnh. Một hàng xe ngựa từ xa tới gần, bánh xe đè lên đất tuyết, phát ra những tiếng lạo xạo.

Tổng cộng có hơn mười cỗ xe, hộ vệ chừng ba trăm người, ai nấy to lớn, có chút vẻ thô phỉ.

Người cầm đầu dáng thanh mảnh, tướng mạo anh vũ, trên ngựa cầm một cây thương, lưng vác hành lý, có hai chùy thủ vắt ngang bên trong.

Trời rất lạnh, đại hán đó mặt bị khấn.

- Bá Ngọc, phía trước là đâu?

Trong xe ngựa có tiếng người hỏi, nghe rất hùng hậu, nhưng hơi khàn, hiển nhiên trung khí không đủ.

- Đại công tử, dựa theo tốc độ này, đi về phía trước hai canh giờ sẽ tới Trung Sơn.

Rèm xe vén lên, người tên Bá Ngọc phát lệnh, đội xe dừng lại, ba trăm hộ vệ chỉnh tề như một.

Trong xe có một nam tử đi ra, tuổi chừng hơn 30, mặt có chút nhợt nhạt, ánh mắt có hút hoang mang, lẩm bẩm:

- Đã tới Trung Sơn rồi, tiểu huynh đệ sinh tử chưa rõ, ta còn tới Quan Trung sao?

Trầm ngâm chốc lát, hần lại hỏi:

- Ba Ngọc, ta nhớ người từng nói có họ hàng xa kinh doanh ở Trung Sơn?

- À, đúng là có vài người.

Bá Ngọc gãi đầu:

- Theo bối phận là thúc công của Phi, nhưng ba đời trước đã tới Trung Sơn kinh doanh, cũng thuận lợi lắm, về sau bốn gia dần suy sụp, không liên hệ với bọn họ nữa. Ừm, tính ra lần cuối cùng thì là khi Phi tám tuổi, đã 30 năm rồi.

- Có tìm được bọn họ không?

- Chỉ nhớ bọn họ ở Trung Sơn, nhưng không rõ ở nơi nào. Có điều nghe đâu thúc công Phi mua bán lớn, nghe ngóng một chút chắc là sớm biết thôi.

Nam tử đó suy nghĩ rồi nói:

- Nếu thế tối nay chúng ta ở lại Trung Sơn, nếu Phi tìm được thì tốt nhất. Nếu không thì thôi, Trung Sơn nay cũng yên bình, có thể ở lại một thời gian.

Bá Ngọc gật đầu:

- Cứ theo lời Đại công tử nói.

Xe tiếp tục lên đường, hướng về phía Trung Sơn, để lại dấu xe hỗn độn trên tuyết.

Nam tử đó là Cố Ung chạy tháo thân từ Giang Đông.

Sau khi từ mật đạo ra, Cố Ung dẫn theo vợ con tìm được Tô Phi, khi ấy tin dữ từ Cố Gia cũng truyền tới tại Cố Ung. Trung lòng phần nộ vô cùng, Cố gia ở Ngô quận 200 năm làm thiện tích đức, không ngờ rơi vào cảnh nhà tan cửa nát.

Giống như năm xưa Đồng Phi nói với hần: Sửa cầu làm đường, chết không toàn thân; giết người phóng hỏa, lại ...

Cố Ung biết, bằng vào khả năng hiện nay của mình không đối phó được với Tôn Sách, tuy nói Dương Châu có tứ đại gia tộc thì sao? Chu gia đã quy thuận Tôn Sách, Lục gia ở Lư Giang sợ không cầm cự được lâu, còn một nhà nữa lại ở Cửu Giang, nằm trong tay Lưu Bị, có thể làm được gì?

Nói ra Cố Ung rất nhiều nơi để đi.

Khoái Lương năm xưa cùng hần ở dưới trướng Tần Trì, nay làm việc cho Lưu Biểu rất được thể. Song Cố Ung biết, Lưu Biểu tuyệt đối không vì hần mà xung đột với Tôn Sách. Hơn nữa thế tộc Kinh Tương cũng không chấp nhận một kẻ ngoại lai như hần.

Chỉ còn một đường nương nhờ tiểu sư đệ nhà mình, Cố Ung tin, Đồng Phi sẽ báo thù ình.

Nhưng từ Ngô Quận tới Quan Trung, đường xá đâu chỉ là ngàn dặm thôi.

Dọc đường có rất nhiều chư hầu, Cố Ung không dám hành động tùy tiện, may là Tô Phi biết đường biển, tới Thanh Châu, giả trang thương nhân vào Ký Châu, chuẩn bị qua Ký Châu tới Hà Đông.

Nhưng nào có ngờ....

Cố Ung không khỏi do dự, dựa vào xe suy nghĩ.

Ước chừng tới tối, đoàn người Cố Ung tiến vào Trung Sơn, bao cả một khách sạn. Tô Phi dẫn vài người đi nghe ngóng nơ ở cửa họ hàng xa.

Cố Ung đưa vợ con vào khách sạn nghỉ ngơi, đường đi vất vả, thê tử của hắn vốn là nữ tử yếu ớt, mệt mỏi lắm rồi. Chỉ mới nằm xuống giường đã ngủ say. Cố Ung yêu thương đắp chăn cho thê tử, bảo nha hoàn mua ở dọc đường chiếu cố, còn bản thân mang tâm sự đi ra đại sảnh ngồi.

Có đi Quan Trung nữa không?

Đại sảnh chẳng có ai, chỉ có một tửu khách dựa vào cửa sổ nhắm rượu, toàn thân áo choàng đen, dáng vẻ tang thương, ngồi xoay lưng lại với Cố Ung, uống rượu một mình.

Nếu là bình thường Cố Ung sẽ tới uống với hắn một chén, nhưng lúc này hắn không có tâm trạng nào.

Tiểu nhị mang rượu thịt lên, Cố Ung uống một ngụm mà sàu đầy ruột.

Không đi Quan Trung thì đi đâu?

Sư đệ Quách Gia ở chỗ Tào Tháo không tệ, con người Tào Tháo cũng được, hay là đi Hứa Xương.

Lòng Cố Ung phiền muộn vô cùng.

Rượu uống rất nhanh, rượu phương bắc khác rượu phương nam, gắt chứ không êm, Cố Ung hơi say, đầu nặng trĩu.

Có tiếng bước chân truyền tới, Cố Ung nhận ra có người ngồi xuống trước mặt, đưa mắt nhìn lên thấy nam tử áo đen kia không hiểu vì sao lại ngồi đối diện với mình.

Người đó mặt gầy gò, người cũng rất mong manh.

Cố Ung không kìm được hỏi:

- Các hạ, chúng ta quen nhau à?

- Không quen.

- Vậy vì sao?

- Ha ha ha, tiên sinh tựa hồ có tâm sự, uống một mình không bằng có bạn, chẳng phải có một câu, gặp nhau đâu cần quen biết hay sao?

Cố Ung cười:

- Tiên sinh nói phải, Ung tặc rồi, mời.

Văn sĩ áo đen cũng cười uống cạn, hai chén rượu vào bụng, bọn họ trở nên quen thuộc hơn, văn sĩ áo đen nói năng vô cùng cao nhã, còn Cố Ung từng cầu học Thái Bạch, tất nhiên văn tài phi phàm.

Hai người nói chuyện vô cùng hợp ý, dần dần chuyển từ nhạc luật âm từ sang thế cuộc đương thời.

Cố Ung đột nhiên hỏi:

- Tiên sinh cho rằng tính thế Quan Trung sẽ thế nào?

- Quan Trung à, hà hà, theo ý ta, Tào Tháo liên thủ với Viên Thiệu, Trương Lỗ chỉ sợ là sấm thì to, nhưng mưa lại nhỏ.

- Ô, chẳng lẽ với sức của ba nhà mà không làm gì nổi Quan Trung.

- Cái loạn của Quan Trung là ở bên trong, nay Bạo Hổ không rõ tung tích, nhưng một khi chưa chắc y đã chết, người dưới trướng sẽ không loạn. Về phần chư hầu kia, nhìn thì thế lớn, song chẳng làm gì nổi. Chưa nói Hàm Cốc quan thiên hiểm, dù Hà Đông cũng chẳng phá nổi. Viên, Tào, Trương tâm tư không giống nhau mà.

- Theo ý tiên sinh thì Bạo Hổ còn sống không?
 - Khó nói lắm, Bạo Hổ khó dùng lý thường mà suy đoán. Huống chi Viên Thiệu tuy trông giống cờ mở, nhưng chỉ e không dám mạnh tay. Nếu giết không nổi Bạo Hổ, hẳn sẽ bị thiệt nặng. Nếu như giết con hổ đó, cũng phải đối diện với đám sói Quan Trung báo thù ... Khó nói rõ.
- Khó nói rõ thực ra đã rõ rồi, Cố Ung cười lớn:
- Tiên sinh có thấy đại thể thiên hạ hiện nay quen không?
 - Có phải Thất hùng Chiến Quốc tái hiện.
- Hai người cùng nhìn nhau cười.

369. Chương 370: Trường An Loạn (2)

Văn sĩ áo đen nâng chén rượu lên:

- Tại hạ Trần Cung, tự Công Đài, nói chuyện với tiên sinh một phen, tâm tình tốt hơn nhiều.
- Cố Ung, tự Nguyên Thán.

Trần Cung biến sắc:

- Có phải là Cố Nguyên Thán ở Ngô Quận không?

Cố Ung thở dài đánh sượt:

- Trên đời không còn Cố gia Ngô quận nữa, chỉ còn Cố Nguyên Thán sống tạm bợ trên đời.

Trần Cung hiển nhiên đã nghe tới tao ngộ của Cố gia, mặt có chút thương cảm, hỏi khẽ:

- Tiên sinh muốn đi Quan Trung à?

Quan hệ giữa Cố Ung, Đồng Phi và Quách Gia không phải là bí mật gì nữa. Trần Cung là người rất thông minh, thoát cái đã biết Cố Ung buồn cái gì.

Cố Ung lòng giật đánh thót, theo bản năng nắm chuôi kiếm, cảnh giác nhìn Trần Cung.

- Tiên sinh chớ hiểu lầm, Cung tuy bất tài song không thêm làm cái chuyện lên lút dê tiện đâu.

Cố Ung trầm giọng nói:

- Không biết nay tiên sinh ra sức cho phương nào?

- Giống Cố tiên sinh, đều là cô hồn dã quỷ mà thôi. Ta vốn là người Đông quận, sau được nhờ lệnh cầu hiền của Đồng Trác tới Quang Lộc làm chức tiểu lại. Đồng Trác chết, ta theo bệ hạ bị hai tên Quách Lý đưa tới Trường An .. Sau Hán đế thoát thân, Tây Hán vương chưa tới, ta cũng chạy khỏi Trường An.

Trần Cung giọng bùi ngùi:

- Cung vốn kiếm một cái xuất thân dưới trướng Viên Thiệu, nhưng nhận ra kẻ này lắm mưu mà thiếu quyết đoán, chỉ trọng danh mà không dùng người tài. Nay làm tây tịch trong đại thương Chân gia của Trung Sơn.

*** tây tịch: tên gọi khách hoặc gia sư, thời xưa chủ ngồi ở phía đông, khách ngồi ở phía tây.

Lại là một người không gặp thời. Cố Ung nâng chén cười:

- Trước đó Ung có chút thất lễ, xin phạt ba chén, có điều Ung thấy tiên sinh có đại tài, vì sao không tới Trường An kiếm một xuất thân tốt?

- Ta muốn đến Trường An lắm ...

Trần Cung cười chua chát:

- Bạo hổ sống chết chưa rõ, nếu Bạo Hổ chết rồi, Quan Trung ắt đại loạn, ta tới vùng nước đục đó làm gì? Cổ huynh, hai ta mới gặp như đã quen lâu, ta có tặng một lời. Bạo Hổ chưa xuất hiện, chỉ nên bàng quan thôi.

Cổ Ung không khỏi trầm tư, lời của Trần Cung sao hắn không hiểu, nhưng không thể cứ đợi không như thế. Đồng Phi ngày nào chưa xuất hiện, ngày đó hắn không thể quyết định, nếu một năm ...

Trần Cung nói:

- Cổ huynh đừng gấp, Cung cho rằng, trận loạn Quan Trung này tới cuối năm là rõ rồi.

Cổ Ung đang định hỏi thêm thì Tô Phi dẫn người chạy vào khách sạn, qua đại sảnh thấy Cổ Ung liền hưng phấn nói:

- Đại công tử, tìm được rồi.

Thức công của Tô Phi tên là Tô Song, ở Trung Sơn cũng có chút tên tuổi. Ngoài thành Trung Sơn có một điền trang cực lớn, Tô Song sống ở đó, trong thành có một cửa hiệu, song nhìn bề ngoài thì làm ăn không tốt lắm.

Chẳng thể trách được, vật phẩm mà Tô Song kinh doanh không phải thứ có thể tiến hành giao dịch trong quầy. Như lời Tô Phi đã nói, tổ tiên của Tô Song là nhân sĩ Kinh Tương, sau rồi đi chỉ mất ba mươi năm đã sáng lập ra gia nghiệp như thế, tuyệt không phải kinh doanh bình thường mà có được, bên trong tất nhiên có ẩn tình.

Chính xác mà nói là Tô Song kinh doanh ngựa là chính, một bạn hàng của ông ta cũng là đại thương cổ Trung Sơn, tên Trương Thế Bình, kinh doanh vũ khí làm chủ.

Hai thứ này đều bị triều đình hạn chế.

Tô Song và Trương Thế Bình chính thông qua kinh doanh hai thứ này mà mau chóng có chỗ đứng ở Trung Sơn.

Cổ Ung tìm Tô Song không phải muốn kiếm chác gì, mà muốn ở lại Trung Sơn một thời gian ngắn, một mặt tiện nghe ngóng tin tức ở Quan Trung, mặt khác suy nghĩ có kỹ lối đi tương lai, bố trí một quy hoạch tốt.

Như lời Trần Cung nói, Quan Trung loạn hay không, quan trọng ở Đồng Phi sống hay chết.

Nhưng hiện giờ Đồng Phi bất vô âm tín, tương lai sẽ ra sao khó mà nói được. Tô Song là thương gia lớn, vậy tin tức ắt linh thông, nói không chừng trong tay bọn họ có tin tức gì đó về Đồng Phi.

- Có điều nay thức công của Phi không có nhà, nghe nói một thời gian trước tới tái ngoại buôn ngựa, tới nay chưa về.

Cổ Ung phản ứng đầu tiên là Tô Song không muốn tiếp đãi Tô Phi. Quay đầu nhìn sang Trần Cung, thấy hắn khẽ gật đầu.

- Ta có nghe nói tháng sáu Tô công ra ngoài tới nay chưa về, mỗi năm tới mùa thu hoạch là lúc mua bán ngựa tốt nhất. Cứ thời gian này Tô công và Trương Thế Bình cùng đi tái ngoại, nếu thuận lợi thì ba bốn tháng, nếu không thuận lợi ... Mà chỉ e lần này không thuận lợi rồi.

Cổ Ung hiểu, mọi năm mưa thuận gió hòa tất nhiên buôn bán thuận lợi. Nhưng năm nay từ tháng 7 tái ngoại chiến sự liên miên, cái nghề buôn ngựa này nói ra phải dựa vào vận may, vận may không tốt có khi mất mạng.

Tô Phi phần chần báo cáo:

- Đại công tử, thức phụ của Phi rất hiếu khách, nói đã tới Trung Sơn phải ở chỗ ông ấy mới đúng đạo đãi khách.

Cổ Ung tỏ vẻ do dự, dầu sao người ta không thân cũng chẳng quen, phía mình lại có cả gia quyến như thế, e có điều không tiện.

Trần Cung giở nhìn mặt đoán y, nói ngay :

- Cố huynh, Trung Sơn nay tuy bình ổn, nhưng trong cái thời loạn này mà nói thì cũng chỉ là tương đối mà thôi. Cho dù không có chuyện gì thì vẫn có rất nhiều rắc rối. Hơn nữa huynh có mấy trăm hộ vệ, nhất định làm Trung Sơn lệnh cảm thấy bất an, không bằng tới nhà Tô công ở đi, cách chủ của ta không xa, Cung có thể thì thoảng tới bái phỏng.

Trần Cung làm việc cho Chân gia, cũng có một điền trang lớn ngoài thành, cách điền trang của Tô Song không xa lắm.

Cố Ung nghe Trần Cung nói thế liền đồng ý, hấn lên lầu gọi thê tử dậy, bảo nàng mang con trai, cùng hộ vệ đi trước, hấn và Trần Cung đi sau.

Con trai Tô Song tên là Tô Du, năm nay trên 40, mặt đen, người trắng kiện, cao trên tám xích, mắt hổ lấp lánh có thần, hai tay to như cái quạt, gân xanh gồ cả lên, lòng bàn tay ngón tay toàn vết chai.

Cố Ung lập tức nhận ra, Tô Du không phải là một thương nhân.

Hấn đã từng lên chiến trường, từng tiếp xúc với những người võ công cao cường như Hoàng Trung, Văn Sính nên ánh mắt hơn người. Cố Ung cảm giác được sát khí trên người Tô Du nhất định là người trải qua trăm trận.

Tô Du tỏ ra cực kỳ nhiệt tình, sai người an bài một viện tử riêng trong điền trang, mời nhà Cố Ung ở lại.

Tối hôm đó bày đại tiệc, kéo cả Trần Cung ở lại, uống một bữa say xưa.

Dù sao thì nơi này cũng cách xa Giang Đông, tâm tư liền yên ổn lại.

Bữa đó hấn uống say khướt, sáng hôm sau tỉnh lại vẫn còn thấy đau đầu.

Đầu đông trời sáng muộn, đã giờ Thìn mà mặt trời còn chưa thấy đâu, điền trang bao phủ trong sương sớm mù mịt. Cố Ung khoác áo choàng, từ chối hộ vệ đi theo, một mình rời viện tử, dạo bước trong điền trang.

Rất yên tĩnh ...

Có lẽ là do trời lạnh, người ở trong điền trang không dậy sớm lắm, hít thở không khí trong mát, tâm tư Cố Ung lại ở tận đâu. Viên Thiệu phái Đại tướng Cao Lãm truân binh ở Vân Trung Ngũ Nguyên, cầm chân binh mã Sóc Phương. Đồng thời phái Cao Cán đốc binh ở Thượng Đảng, làm ra vẻ tấn công Hà Đông.

Dụng ý của Viên Thiệu vô cùng rõ ràng, hấn muốn kìm chân binh mã Sóc Phương và Hà Đông, nghe nói Tào Tháo đã điều binh tới ngoài Lạc Dương, nhắm vào Hàm Cốc Quan.

Trương Lỗ điều động quá nửa binh lực Hán Trung, một dải Võ Đô trở nên căng thẳng.

Tất cả mọi dấu hiệu cho thấy, chỉ cần Quan Trung có dấu hiệu rung chuyển, binh mã của ba nhà sẽ ồa vào. Tối khi đó cho dù Đồng Phi còn sống mà Trường An có chuyện thì cũng không thể xoay chuyển được thế cục.

Tiểu sư đệ à tiểu sư đệ, rốt cuộc đệ đang ở đâu?

Lòng Cố Ung khó tránh khỏi sinh ra vài phần phiền não, một mặt hấn lo Đồng Phi có chuyện, một mặt buồn vì tiền đồ của mình. Viên Bản Sơ không phải người thành đại sự, chẳng lẽ đi theo Tào Tháo sao.

Một loạt tiếng binh khí va chạm kịch liệt truyền vào tai Cố Ung.

Từ cõi thần tiên tỉnh lại, Cố Ung ngẩng đầu nhìn thấy một cái diễn võ trường không lớn lắm.

Tô Do đang cùng một thanh niên tử võ, xung quanh có rất nhiều tráng đinh mặt khôi giáp đứng xem.

Tô Do tay cầm một cây thương như rồng bay múa, võ nghệ không tầm thường, còn đối thủ của hấn là một thanh niên trông có vẻ chưa tròn 20, răng trắng môi đỏ, cầm một đôi ngân chùy.

Chùy pháp của thanh niên đó hiển nhiên được cao nhân chỉ điểm, thi triển ra cực kỳ hung hãn.

Thanh niên ấy trông thư sinh yếu ớt, mà múa chùy vù vù, lực cạo cương mãnh, đánh với Tô Do bất phân thắng bại.

Cố Ung nhận ra người đó xuất hiện trong bữa tiệc hôm qua, không thích nói chuyện lắm, cứ ở bên nghe, loáng thoáng nhớ tên hắn là Quân Khâu Kiệm, là người Hà Đông.

Thấy hai người bọn họ đánh nhau tương bưng, Cố Ung liền đánh lại xem.

Hai mươi hồi sau, Quân Khâu Kiệm đột nhiên dùng một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm, đại chùy đánh bay thương của Tô Du.

Tô Du ghìim ngựa nói:

- Trong Cung hiền đệ, ta thua rồi.

Quân Khâu Kiệm giao chùy cho gia đình, nhảy xuống ngựa chấp tay nói:

- Ca ca nhường thôi.

- Nhường cái ***? Cái nhãi tên nhà ngươi, nhìn thì mỏng manh, lấy đâu ra sức lớn thế.

Tô Du cũng xuống ngựa chẳng khách khí mắng, không ngờ thấy Cố Ung đứng xa xem, vội kéo Quân Khâu Kiệm tới:

- Cố tiên sinh sao dậy sớm thế?

Cố Ung cười:

- Còn chưa bằng hai vị.

Rồi quay sang Quân Khâu Kiệm:

- Không ngờ Trọng Cung còn có võ nghệ như vậy, Ung phải giật mình.

- Hà, đừng nói tiên sinh giật mình, nhớ trước kia lần đầu giao thủ với Trọng Cung cũng không ngờ hắn có bản lĩnh kinh người như thế? Đôi ngân chùy đó nặng tới 120 cân, nếu không phải ta có chút thủ đoạn thì thua thiệt với hắn. Có điều hai năm qua Trọng Cung ngày càng xuất chúng, ta không phải là đối thủ nữa.

Ba người vừa hàn huyên vừa đi tới đại sảnh, chia chủ khách ngồi xuống.

Cố Ung nói:

- Ung còn nhớ Trọng Cung xuất thân từ Quân Khâu thế gia ở Văn Hỉ, không biết Cao Dương Hương hầu và Trọng Cung có quan hệ thế nào?

- Chính là gia phụ.

Cố Ung không chỉ thất kinh, ở Hà Đông, Vệ gia tất nhiên nổi danh nhất, thế nhưng uy danh Vệ gia tuy lớn, nhưng thế lực chỉ bao phủ chu vi An Ấp. Mà nếu nói thế tộc lớn nhất chính là Quân Khâu, tuy không nổi tiếng bằng Vệ gia, cũng là danh gia vọng tộc trăm năm.

Tổ tiên của bọn họ nghe đâu là đại tướng dưới trướng Đậu Hiến, trong trận chiến càn quét Bắc Hung Nô đã lập nên công lao hiển hách.

Có điều sau khi Đậu Hiến chết, gia tộc Quân Khâu cũng im hơi lặng tiếng.

Sau khi Hán Linh đế Lưu Hoành đăng cơ, niệm tình tộc Quân Khâu năm xưa từng lập công lao, phong Quân Khâu Hưng làm Cao Dương Hương hầu, sau đó gia tộc này không xuất hiện nhân vật đáng kể nào, thậm chí rất nhiều người quên mất gia tộc này.

Cố Ung xuất thân thế gia, tất nhiên biết danh hiệu của Quân Khâu gia, chỉ là hắn không hiểu, nếu Quân Khâu Kiệm xuất thân thế gia, vì sao lại xuất hiện ở Tô gia?

Tô gia chẳng qua chỉ là một đại thương, làm sao có dính líu tới Quân Khâu gia được?

Quân Khâu Kiệm tựa hồ nhìn ra tâm sự của Cố Ung, cười nói:

- Gia tộc Quân Khâu tuy là vọng tộc ở Văn Hỉ, nhưng đã xuống dốc rồi. Cha ta và Tô ông tương giao thân thiết, lần này lệnh ta tới đây vì Ô ông đầu năm từng nói muốn tặng Kiệm một con ngựa tốt. Tiên sinh cũng biết, bảo mã thiên hạ từ Tây Vực, nhưng chúng tôi và Trường An lại không có chút quan hệ nào, muốn có ngựa tốt phải thông qua con đường khác, mà Tô ông là con đường đó.

Tô Du cũng nói:

- Không sai, gia phụ có chút thủ đoạn kiếm được ngựa tốt từ Tây Vực, chiến mã của Trọng Cung đều do gia phụ ủng hộ. Nói ra chúng tôi và gia tộc của Trọng Cung có giao tình gần ba đời rồi.

Nghe như đang giải thích gì đó, Tô Du nghe trong đó tựa hồ như ẩn chứa huyền cơ, Quân Khâu gia Hà Đông, Tô Thức Trung Sơn ...

Trong này còn ẩn chứa bí mật gì không cho người ngoài biết? Vì sao Tô Du nghe nói ta là người Cổ gia lại nhiệt tình mời ta tới trang viên, cho dù hẳn muốn kết giao với thế tộc thì cũng không khỏi quá nhiệt tình.

Hôm qua quá vất vả, thêm vào có Trần Cung làm bạn, Cổ Ung không suy nghĩ nhiều, nhưng giờ ngẫm lại phát hiện bên trong có đầu mối nhìn khâu thêu, có sợi dây vô hình dẫn dắt.

Trong lòng Cổ Ung bất giác giật thót một cái, nhìn ánh mắt Tô Du đã trở nên khác lạ.

Ăn xong bữa sáng, diện trang Tô gia tức thì trở nên náo nhiệt.

Con trai Trương Thế Bình tới, nói là hỏi thăm tin tức Tô Song và cha hắn, nhưng Cổ Ung thấy, tên Trương gia tử này đa phần là tới bái phỏng hắn, mà Quân Khâu Kiệm trong bữa tiệc cứ cười mãi không tới.

Trần Cung không tới, hơn nữa ba ngày liền không thấy đâu, liền hỏi thăm Tô Du mới biết Chân gia hình như đã gặp phiền toái gì đó.

Tô Du nói:

- Chân Dật có một người con gái năm nay mười sáu tên là Chân Lạc, nàng hoa dung nguyệt mạo, đẹp vô ngần. Thừa nhỏ có đại sư từng xem tướng mạo cho nàng, nói đời này nàng phú quý không kể siết. Hà hà, Chân Lạc từ nhỏ thích đọc sách, rất có tài, tính hình hiền lành lương thiện. Có điều do quá xuất chúng, nên năm 12 tuổi bị con thứ của Viên Thiệu là Viên Hi nhìn trúng, hơn nữa hai người bốn năm trước định hôn sự..

- Đây phải là chuyện tốt chứ?

- Chuyện tốt sao?

Tô Du cười lắc đầu:

- Cổ công không biết, Chân gia nhiều đời kinh doanh lương thực, lương thực nửa phương bắc do Chân gia khống chế. Viên Thiệu nhìn trúng thế lực này, nên mượn cơ thông gia để thôn tính Chân gia. Đường nhiên nghe nói Viên Hi cũng vô cùng thích Chân Lạc, chỉ có điều Chân Dật không muốn đem cả gia sản to lớn giao cho Viên Bản Sơ.

- Bốn năm trước Chân Dật dùng cơ con còn nhỏ thoái thác, nay Viên Thiệu nắm giữ Hà Bắc, tất nhiên không hi vọng mạch máu của mình bị người ta khống chế, cho nên khẳng định tăng tốc thôn tính Chân gia. Chuyện U Châu đã được dẹp. Đại công tử Viên Đàm phụng lệnh tới thay Viên Hi trấn thủ Đại quận, Viên Hi về, chuyện trọng yếu nhất là thành thân với Chân Lạc, từ đó

Từ đó làm sao Tô Du không nói, nhưng trong lòng ai cũng rõ. Chẳng trách hôm ấy nhìn Trần Cung đầy bụng tâm sự, thì ra là việc này.

Có điều chuyện này không ai giúp được gì, thế lực Chân gia tuy lớn, nhưng so với Viên Thiệu quá nhỏ nhoi.

Trương Tuân nhìn vô cùng tinh minh, mặt có vẻ buồn bã nói:

- Hôm nay Viên gia thôn tính Chân gia, e ngày sau hai nhà chúng tôi khó bảo toàn.

Tô Du nhìn Trương Tuân, tựa hồ có lời muốn nói, nhưng miệng mở ra rồi lại thôi.

Lúc này có trang đinh vào báo:

- Đại thiếu gia, ngoài trang có Chân gia nhị công tử Chân Quảng và Trần Cung tiên sinh cầu kiến.

Cố Ung nghe vậy nghĩ bụng:” Sao hôm nay náo nhiệt thế?”

Chân gia nghe nói không phải là thế gia kinh thương bình thường mà là xuất thân quan lại, tổ tiên từng làm tới thái bảo, sau gia đạo đi xuống. Chân Dật từng làm tới chức Thượng Thái lệnh, quan không lớn, có lẽ do Chân Dật không mê quan, nên nhanh chóng từ quan không làm nữa.

Chân Dật từ quan rồi lấy Trương Thị con gái đại tộc Trung Sơn làm thê tử, kế nghiệp gia tộc tổ tiên.

Trương gia này không phải là Trương gia của Trương Thế Bình, mà là vọng tộc chân chính của Trung Sơn, từng xuất hiện đại nhân vật là gián nghị đại phu Trương Quân bị Hán Linh đế bãi quan.

Trương Thế Bình chỉ là chi xa của Trương gia mà thôi.

Chân Dật có ba trai năm gái, con trưởng Chân Dự, con thứ Chân Quảng, con út Chân Nghiêu. Năm con gái lần lượt là Chân Khương, Chân Thoát, Chân Đạo, Chân Vinh và Chân Mật. Chân Mật vốn tên Chân Lạc, vì nàng xinh đẹp lại đoan trang điềm đạm, không thích nô đùa, nên gọi là Chân Mật.

Mật, trong Ngọc Thiên giải thích thế này. Mật là tĩnh cũng tức là mặc.

Ý tứ là cô gái này tính tình rất yên tĩnh, hướng nội, không thích nói chuyện.

Đây là biệt danh Trương Quân tặng Chân Lạc, từ đó phản ánh tính tình của nàng, cũng chính vì thế mà Chân Lạc nổi tiếng.

370. Chương 371: Trường An Loạn (3)

Chân Quảng năm nay 27, tính cách trầm ổn.

Theo quy củ thế tộc truyền thừa cho trưởng tử, có điều Chân Dự là nhân vật loại một sách điển hình, không thích kinh thương, ngược lại Chân Quảng lại thích, nên thành người nổi nghiệp.

Chân Dự chẳng có ý kiến gì, vừa hay ở nhà nghiên cứu học vấn.

Trần Cung cùng Chân Quảng vào đại sảnh, mỉm cười thi lễ với Cố Ung. Chẳng hiểu vì sao Cố Ung thấy nụ cười của Trần Cung ẩn chứa ý tứ khác, trông rất quỷ dị.

- Không biết Nhị công tử tới, chúng tôi không ra xa đón được, thật là thất lễ.

Tô Du đứng dậy đón:

Chân Quảng rất thoải mái, không làm ra vẻ gì, cùng Tô Du và Trương Tuân hàn huyên vài câu, sau đó nhìn Cố Ung, lại nhìn Quân Khâu Kiệm.

- Vị này là Cố tiên sinh ở Ngô quận ư ?

- Chính là tại hạ.

Chân Quảng nhìn sang Quân Khâu Kiệm định hỏi, nhưng Quân Khâu Kiệm đã đứng lên báo danh trước .

Chân Quảng nhìn Trần Cung, lộ ra vẻ quả nhiên là thế.

Ánh mắt đó càng làm Cố Ung thấy hiếu kỳ, hai vị này hôm nay tới đây không đơn thuần chỉ là bái phỏng thôi đâu.

Quả nhiên nói mấy câu xong, Chân Quảng đột nhiên nói:

- Tô huynh, hôm nay tiểu đệ tới đây là để cầu cứu.

Tô Du ngớ người:

- Hiền đệ nói vậy là sao?

Rồi ra hiệu cho hạ nhân không liên quan lui ra, nhưng cửa có 20 người đứng yên bất động.

Hai mươi người này trông không có gì bất thường, song đứng đó làm ngay Cố Ung cũng nhận ra chút manh mối, tuy trang phục gia đình bình thường, song tay cầm bảo kiếm, loại kiếm này dài hơn kiếm bình thường. Mà khí độ bọn họ trầm ổn, vô cùng cơ cảnh.

Trần Cung mỉm cười:

- Nhị công tử hôm nay tới đây là vì biết hai vị đều là người có bản lĩnh, chỉ cần ra tay là cứu được Chân gia.

- Công Đài tiên sinh nói lời này ta không hiểu lắm.

- Ài, Tô công cần gì phải giấu? Nếu không dám chắc, Cung sao dám mời Nhị công tử tới đây? Tô, Trương hai nhà đều là đầu mối giải vây Quan Trung. Chỉ e khi Đại đô đốc ở Tây Vực, Tô Ông và Trương Ông đã quy thuận Tây Hán vương rồi.

Lời Trần Cung không khác gì sét đánh, Cố Ung tuy đã mơ hồ đoán ra, nhưng vẫn bị câu này làm giật mình. Tô Du và Trương Tuấn tức thì sắc mặt đại biến, hộ vệ ở cửa xoay người lại xông vào, Quân Khâu Kiệm giờ tay áp xuống, hộ vệ lại lui ra.

Chân Quảng khả năng không ngờ Trần Cung nói thẳng như thế, mặt có chút khó coi.

Còn Trần Cung vẫn điềm nhiên như không, cười nói:

- Mấy năm qua ngựa tốt mà Tô ông kiếm được, vũ khí mà Trương ông sản xuất ra. Tất cả mọi người đều cho là hai vị ấy mua từ dị tộc tái ngoại, nhưng với thái độ của Đại đô đốc với dị tộc thì không thể có khả năng này. Cho nên Cung đã hoài nghi lâu rồi.

Hai người Trương, Tô không nói, nhưng trán rịn mồ hôi, bán đứng sự khẩn trương của bọn họ.

- Nhị công tử từng nói, năm xưa Đại đô đốc vào Tây Vực, liền cắt đứt nguồn ngựa. Chân gia từng phụng lệnh ý đồ tới Tây Vực mua vũ khí và ngựa. Khi ấy điều kiện Chân gia đưa ra vô cùng ưu đãi, nhưng không ngờ lại không thành công. Khi ấy Cung nghĩ: Thế lực Chân gia lớn như thế, vì sao Đại đô đốc không nhìn trúng? Chẳng lẽ Đại đô đốc đã có đối tác khác ở Kỳ Châu? Có điều khi ấy Cung chỉ hoài nghi, không thể xác định được

Tô Du trầm ngâm:

- Chẳng lẽ Công Đài tiên sinh đã xác định rồi?

- Ba ngày trước Cung mới xác định. Nguyên Thân hiền đệ, xin chớ tức giận, nếu chẳng phải hiền đệ xuất hiện, ta cũng khó phán đoán. Tô công khi ấy tỏ ra quá nhiệt tình, nhiệt tình tới mức làm ta không thể không hoài nghi.

- Cố hiền đệ tuy là vọng tộc Giang Đông, nhưng không đủ khiến Tô công ân cần như thế, mà Cố gia gặp đại nạn, đã không bằng năm xưa nữa. Có thể làm ngài ân cần như vậy, chỉ có thể vì một thân phận khác của Cố hiền đệ, sư huynh của đại đô đốc, có phải thế không?

Tô Du không đáp, nhưng Quân Khâu Kiệm lại đột nhiên cười:

- Công Đài tiên sinh quả nhiên ỉn, hẳn đã đoán ra lai lịch của tại hạ.

- Lai lịch của Trọng Cung kỳ thực không khó suy đoán, có điều Cung chỉ có thể xác định Trọng Cung ở dưới trướng Đại đô đốc, mà không đoán ra địa vị. Hẳn đón Cố hiền đệ vào trang cũng là ý của Quân Khâu đại nhân, vì phía đại đô đốc biết thâm biến của Cố gia, nên hạ lệnh chú ý mật thiết tới tung tích Cố hiền đệ.

Quân Khâu Kiệm gật đầu:

- Không sai, tin tức nhà Cố tiên sinh xảy ra chuyện lọt vào tai chủ công, chủ công lập tức lệnh Lâm Hương Đình hầu phái người đi nghe ngóng. Không ngờ ta sơ xuất rồi, để Công Đài tiên sinh nhìn ra sơ hở, tiên sinh quả nhiên là lợi hại, không thẹn là chí sĩ tiết liệt mà chủ công khen ngợi.

Trần Cung sửng sốt:

- Đại đô đốc biết tiện danh của tại hạ ư?

Quân Khâu Kiệm cười:

- Đại đô đốc tất nhiên biết, năm xưa tiên sinh ở Trường An tuy chỉ là tiểu lại, nhưng ly gián Lý Quách trở mặt thành thù, đưa Ngụy đế chạy khỏi Trường An, khiến Quan Trung đại loạn, không phải là đơn giản.

Không chỉ Cố Ung mà cả ba người Trương, Tô, Chân đều phải nhìn kỹ lại Trần Cung.

Mặt Trần Cung lộ vẻ hưng phấn.

Hai bên đã nói rõ rồi, nội tình của nhau đã biết, Quân Khâu Kiệm thẳng thắn nói:

- Tiên sinh đã biết gốc gác của chúng tôi, vậy hãy đem thỉnh cầu của các vị nói ra đi.

Trần Cung cười:

- Chuyện này nên để Nhị công tử nói thì tốt hơn.

Đầu óc Chân Quảng lúc này văng vất, cảm giác không biết phải làm sao. Nói thực trước khi tới, Trần Cung nói hai người Tô Trương nhất định giải quyết được việc này, khi ấy Chân Quảng không tin lắm.

Nghĩ cũng phải thôi, Tô Trương chẳng qua là thương gia, thế lực còn không bằng Chân gia, làm sao giải quyết được rắc rối của nhà mình? Hắn không ngờ Trần tiên sinh trước nay làm tây tịch của nhà mình dạy học cho tiểu muội lại có lai lịch như thế.

Chân Quảng hít sâu liền mấy hơi, để tâm tình bình ổn lại mới nhìn Quân Khâu Kiệm, nghiêm túc hỏi:

- Chỉ không biết Quân Khâu công tử có làm chủ được không?

- Chuyện xảy ra ở một dải Ký Châu này Kiệm đều có thể làm chủ, lần này Kiệm tới Trung Sơn là do mệnh lệnh.

- Nếu đã thế tại hạ nói thẳng, xin công tử thay ta giải trừ hôn ước giữa Chân gia và Viên gia. Nguyên nhân trong đó hẳn lòng công tử đã tỏ. Chỉ một câu thôi, gia nghiệp Chân gia nhiều đời tích lũy không thể bị Viên gia thôn tính. Việc thành ắt có trọng tạ.

Không ngờ là việc này, Quân Khâu Kiệm có chút đau đầu, lần này hắn tới đây mang nhiệm vụ liên quan tới sự tồn vong của Quan Trung.

Chân Quảng tha thiết nhìn Quân Khâu Kiệm đợi đáp án.

Trần Cung đột nhiên hỏi:

- Quân Khâu đại nhân, Cung có lời này không biết có nên hỏi hay không, đó là nay Đại đô đốc ... Có còn không?

Quân Khâu Kiệm thầm giật mình, kinh hãi nhìn Trần Cung: Tên này chẳng lẽ lợi hại như quân sư?

Trần Cung cười đứng dậy:

- Đại nhân không cần trả lời, Cung đã biết đáp án. Nhị công tử giờ chúng ta về thôi, vài ngày nữa hẵng tới.

- Vì sao?

Chân Quảng đầu óc không theo kịp, Quân Khâu Kiệm còn chưa trả lời cơ mà, cứ thế mà về là sao?

Có điều đã biết lai lịch của Trần Cung, hắn không nói thêm nữa, suy nghĩ của những nhân vật cỡ này, hẳn sao đoán nổi. Trần Cung đã nói thế thì cứ nghe vậy.

Quân Khâu Kiệm cũng không ngăn cản, phẩy tay bảo vệ sĩ cho họ đi.

- Hiền đệ, cho họ đi như vậy, không sợ ...

- Hai vị ca ca cứ yên tâm, Chân gia nếu muốn thoát khỏi vận mệnh bị thôn tính thì chỉ có dựa vào chúng ta. Bên nặng bên nhẹ thế nào họ phải rõ. Hơn nữa vị Trần tiên sinh kia không phải người thường, hắn đã nói thẳng ra rồi, tức là bày tỏ thái độ với chúng ta. Yên tâm Chân gia sẽ không vô lễ, Cố tiên sinh thấy sao?

Cố Ung lúc này cảm xúc mãnh liệt, hần cười, hơn nữa cười cực kỳ vui vẻ, bao u ám bị quét sạch:

- Quân Khâu công tử, ta chỉ muốn biết khi nào Đại đô đốc tới Trung Sơn?

371. Chương 372: Trường An Loạn (4)

Đây không chỉ là điều Cố Ung biết, mà rất nhiều người bao gồm Quân Khâu Kiệm cũng muốn biết.

Quân Khâu là thế gia, theo quy củ, gia tộc do trưởng tử kế thừa, đương nhiên trưởng tử này còn phải do chính thế sinh ra, không may Quân Khâu Kiệm là con thứ, lại là con tiểu thiếp. Nói cách khác từ khi sinh ra hần định sẵn hoặc phụ thuộc gia tộc, hoặc tự lập.

Quân Khâu Hưng không phải nhân vật đơn giản.

Trong thời kỳ Hoàn Đế, Linh Đế phong vân biến ảo, bão tố bập bùng, bảo toàn gia tộc không suy vong. Nghe có vẻ chẳng có gì to tát lắm, nhưng nghĩ kỹ xem, trong thời hai vị đại đế này đã xảy ra chuyện gì?

Đằng cấm, loạn Hoàng Cân.

Vô số vọng tộc phương bắc bị tiêu diệt, Quân Khâu tộc vẫn đứng vững, xem như đáng nể rồi.

Khi Lý Nho tiếp nhận Âm bộ đã có liên hệ với Quân Khâu Hưng.

Cùng với việc Đồng Phi không suy sụp theo Đồng Trác mà lớn mạnh ở Tây Vực, Quân Khâu Hưng đã cảm giác được, sớm muộn cũng có một ngày đánh ra ngoài Tây Vực, tọa trấn Quan Trung.

Thế gia không giống người thường, bọn họ trung với gia tộc trước rồi mới trung với triều đình. Chuyện gì có lợi với gia tộc nhất là bọn họ quyết định tương ứng. Quân Khâu Kiệm biết Đồng Phi bị thế tộc Quan Đông chỉ trích, nhưng Quân Khâu tộc xuất thân võ nhân, sao thêm để ý.

Nếu như thứ tử Quân Khâu Kiệm đã không thể kế thừa tổ nghiệp, vậy hãy để hần sáng tạo sự nghiệp mới. Thế tộc không phải toàn hạng ngu dốt vô dụng, đa phần bọn họ nhìn xa hơn, thấu triệt hơn người thường nhiều.

Khi ấy Quân Khâu Kiệm chưa nhược quan, vì thế lấy cơ cầu học, Quân Khâu Hưng bí mật đưa hần tới thành Hán An, làm môn hạ Thái học sĩ Lưu Hồng.

Luận bối phận Lưu Hồng là thúc công của Tây Hán vương, luận học thức ông ta bác cổ thông kim, càng là lão sư trên danh nghĩa của Đồng Phi.

Chỉ từ điểm này mà nói, trên người Quân Khâu Kiệm đã đóng dấu Đồng hệ.

Sau đó Quân Khâu Kiệm về nhà luôn phụ trách liên hệ với hai nhà Trương Tô. Vì sao bọn họ có liên quan tới Đồng Phi, Lý Nho ngay từ khi trải lưới ở Ký Châu đã chú ý tới Chân Thị, có điều gia tộc này quá phức tạp.

Về sau Lý Nho nghe ngóng được Trương Thế Bình và Tô Song, bối cảnh bình thường, càng phù hợp với yêu cầu của Đồng Phi. Khi Lý Nho phái người bí mật liên hệ với Tô Trương, bọn họ choáng váng, cái bánh từ trên trời rơi xuống này tuy có nguy hiểm, song nếu thành công, lợi ích thu được sẽ không sao tưởng tượng được.

Nếu nói thương nhân bội phục nhất là ai thì không phải Chu công, tổ tông thương nhân, không phải Tử cống môn hạ thánh nhân. Ai kinh doanh tốt nhất, Lữ Bất Vi “kỳ hóa khả cư”, nên hai người liền đồng ý lời mời của Lý Nho.

*** Kỳ hóa khả cư: Hàng lạt mang tới lợi nhuận lớn, ám c hỉ đầu cơ tích trữ của Lữ Bất Vi vào Dị nhân.

Vào tháng 7, sau khi Đồng Phi xảy ra chuyện, tin tức mau chóng đưa tới Trường An, không lâu sau bọn họ được tin về Đồng Phi. Người tới Trường An đưa tin là Ô Diên.

Ô Diên không phải người Hán, lại tinh thông tiếng Tiên Ti, nên dễ dàng xuyên qua tái ngoại, tới Sóc Phương, dùng phương thức bí mật báo tin của Đồng Phi về Trường An.

Tình thế của Đổng Phi không tốt, trận chiến ở tái ngoại, Quách Viên bị chết, Đổng Phi trúng tên, Nguyên Nhung sĩ tử thương thảm trọng, chỉ còn hơn 80 người.

Đời này cho dù là lúc khốn khó nhất, Đổng Phi cũng chưa bao giờ thua thiệt như vậy, sau khi vào Vân Trung, y lẫn trốn trong núi, không dám tùy tiện ra mặt. Vừa phái Ô Diên đi báo tin, vừa ngầm quan sát thế cục Quan Trung, đợi Trường An cứu viện.

Phương diện Trường An sau khi có tin Đổng Phi lập tức phái Quân Khâu Kiệm tới Trung Sơn, bọn họ cần vận dụng quan hệ với Tô, Trương đón Đổng Phi tới Hà Đông.

Khi Quân Khâu Kiệm tới Trung Sơn, hai vị trưởng bối Tô Trương đã ra tái ngoại, nên Quân Khâu Kiệm ở lại Trung Sơn, còn một nhóm nhân mã khác là 300 Kỹ kích sĩ do Đổng Thiết cầm đầu, được người Tô gia dẫn đi liên hệ với Tô Song.

- Cổ tiên sinh đừng lo, có Viện Dung đại ca ra tay, chủ công nhất định không có vấn đề gì.

An ủi Cổ Ung một câu xong, Quân Khâu Kiệm nói với hai người Tô Trương:

- Hai vị ca ca, tuy lời Chân gia nói là sự thực, nhưng chúng ta cần cẩn thận, phái người giám thị bọn họ, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng. Nếu đệ đoán không sai, một hai ngày nữa chủ công sẽ tới nơi.

Tô Du, Trương Tuân liền lĩnh mệnh rời đi. Bí mật đã vén lên thì không cần che dấu gì nữa, từ địa vị mà nói, Tô Trương thuộc chỉ huy của Quân Khâu Kiệm, bọn họ tất nhiên phải nghe theo lệnh Quân Khâu Kiệm.

Lúc này Cổ Ung cung bỏ trái tim vào lồng ngực, từ hành động của tiểu sư đệ mà xét, thì trong lòng đệ ấy vẫn có sư huynh là ta đây.

Có điều ... Cổ Ung nhớ ra một việc, hỏi:

- Quân Khâu công tử, không biết Trường An ra sao rồi?

Quân Khâu Kiệm mỉm cười:

- Trường An tuy loạn, nhưng vẫn nằm trong lòng bàn tay.

Tháng 11, chiến sự tái ngoại day dưa ba tháng cuối cùng kết thúc khi Hạ Tề không ngừng điều Khất Hoạt quân tới. Trận chiến này có thể nói Khất Hoạt quân độc lập hoàn thành, Khuyết Cư đại bại, địch chết hơn ba vạn, bắt sống 10 vạn.

Theo quy củ 10 vạn tù binh này sống trong quân, nhưng lần này Hà Tề giờ đồ đao, chém rụng 13 vạn cái đầu, máu nhuộm đỏ thảo nguyên, Hạ Tề liền có danh xưng Hạ Diêm Vương, thành ác mộng của người Tiên Ti.

Chỉ có điều Khất Hoạt Quân tuy giành toàn thắng, nhưng tổn thất nặng nề, không còn sức lực tấn công Đạn Hãn Sơn nữa.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, chiến tranh còn chưa kết thúc..

Khuất Hoạt quân trưng binh ở tái ngoại vẫn tạo thành uy hiếp cực lớn cho U Châu và Tịnh Châu.

Tuyết rơi ào ào, phủ trắng thành Trường An.

Năm nay tuyết cực lớn, ở vùng cá biệt tạo thành tai họa không nhỏ, đặc biệt Quan Trung chiến sự không ngừng, thêm vào nạn dân đói vào, 800 dặm Tần Xuyên không ngờ xuất hiện thiếu lương dẫn tới hỗn loạn.

Ngày 11 tháng 11, Dương Thành, Phiên Tu Khẩu, Lũng Huyện và Hồi thành xuất hiện bạo động, mà đó là những chỗ Hán An quân yếu nhất, Trần Đào bắt đắc dĩ phải dẫn Đạp Bạch quân đi bình loạn.

Phía đông nam thành Trường An là Phúc Áng môn.

Nếu như nói Trường An là một đại trạch viện, như vậy có bốn đại nghi môn, các cổng thành khác chỉ là phụ, không đáng nói tới.

Có điều hiện lại có một nhân vật lớn ở trong Phúc Áng môn.

Trường An lệnh Tang Hồng, nếu nói quan chức thì cũng không phải có gì hiển hách, nay Trường An là vương đô, lại là nơi Đồng Phi lập phủ, quan lớn quan nhỏ nhiều như lông trâu.

Nhưng Tang Hồng lại khác, hắn là ti nghi năm xưa chư hầu liên minh phạt Đổng, là danh sĩ vang danh thiên hạ.

Đồng Phi từng khen tặng hắn là “khí tiết tráng sĩ”, tuy bắt hắn nhưng không giết, mà đầy tới Tây Vực. Đồng thời cho hắn một đề mục: Làm sao để sĩ tử và võ nhân chung sống hòa bình.

Chớp mắt một cái đã sắp 12 năm.

Ngày hôm đó trời lạnh căm, đêm càng lạnh, một đêm đông giá rét như thế, còn chuyện gì sung sướng hơn ôm mỹ nhân mà ngủ, Tang Hồng cũng đang ôm mỹ nhân thật, nàng không chỉ đẹp mà còn tươi non mọng nước, trẻ đáng tuổi con hắn, hầu hạ chu đáo, Tang Hồng cực độ hài lòng.

Có điều vậy mà có kẻ phá đám, đêm hôm khuya khoắt có người tới bái phỏng, Tang Hồng bực mình lắm, hắn vốn không định gặp nhưng nghe tên hai người khách đó thì không khỏi giật mình, trong lòng mang một dự cảm không lành.

372. Chương 373: Trường An Loạn (5)

Chi đại phu, tên là Chi Tập, tự Nguyên Thăng, là người Trường An. Kim đại nhân là một viên võ tướng, họ Kim tên Toàn, cha là Kim Nhật Đề từng là thái thú Võ Lăng, năm xưa Khu Tinh tạo phản ở Trường Sa, Kim Nhật Đề phụng lệnh thảo phạt, bị Khu Tinh mai phục mà chết, từ đó Kim gia đi xuống, tới khi Tây Hán Vương vào Trường An, mới có người quay lại sĩ đồ.

Kim gia hay Chi gia thì đều là đại tộc sống trăm năm ở thành Trường An, hai nhà còn là thông gia với nhau.

Chi Tập giao hảo với danh sĩ Khổng Dung Bắc Hải, ở dải Quan Trung rất có tiếng tăm, bản tính hào sảng phóng khoáng, có hiệu Tiểu Mạnh Thường, chỉ có điều gia tài Chi gia nhiều, khi Lý Giác thống trị Trường An, bắt giam Chi Tập.

Khi Đồng Phi công chiếm Trường An, Chi Tập mới được thả tự do, được Dương Tự tiến cử, Lưu Biện phong làm Tán đại phu, bổng lộc 300 thạch.

Khi Tang Hồng thay y phục xong đi ra phòng khách thì Chi Tập và Kim Toàn đã đợi tới sốt ruột rồi, ba người hành lễ xong, nói:

- Tử Nguyên huynh, đêm khuya tới thăm, ít nhiều không tiện, xin được thứ tội.

Nếu luận quan chức, hai bọn họ đều to hơn Tang Hồng, nhưng ở trước mặt Tang Hồng thì vô cùng cung kính, vì Tang Hồng cũng xuất thân thế gia, hơn nữa cha hắn Tang Mẫn từng làm Hung Nô trung lang tướng, thái thú Trung Sơn, Thái Nguyên, thanh danh trác tuyệt. Bản thân Tang Hồng cũng hiển hách, cái gì chưa nói riêng thân phận chủ trí liên minh chư hầu Quan Đông năm xưa đủ làm người ta kính phục.

Tang Hồng mỉm cười:

- Hai vị đại nhân khách khí rồi, đêm khuya tới đây có gì chỉ giáo.

Chi Tập và Kim Toàn nhìn nhau.

- Tử Nguyên huynh, dám hỏi thiên hạ hiện là thiên hạ của ai?

Tang Hồng không ngờ hai người này đi thẳng vào vấn đề như thế:

- Tất nhiên là thiên hạ của Hán thất.

- Nếu là thiên hạ của Hán thất vậy phải do ai làm chủ.

- Điều này tất nhiên là Dương kim thánh thượng.

- Thánh thượng mà huynh nói là ai?

Chi Tập rất không khách khí, từng bước dồn ép làm Tang Hồng ứng phó không kịp.

Là ai? Nếu đáp là vị ở Hứa Xương, chắc chắn bị chụp mũ phản tặc, nhưng nếu nói là Tây Hán vương thì danh không chính ngôn không thuận.

Tang Hồng nay không phải là Tang hồng 12 năm trước, 10 năm với bất kỳ ai mà nói đều không phải là thời gian ngắn, cũng đủ cho con người thay đổi rất nhiều.

Tang Hồng cau mày nhìn Chi Tập:

- Nguyên Thăng huynh muốn gì thì nói thẳng ra đi, đừng vòng vo.

Chi Tập hừ một tiếng:

- Vậy thì Tập nói thẳng, Tây Hán vương vốn là chính thống, nhưng bị Đồng Trác đoạt đế vị, vì thế khiến triều cương đi xuống, là quốc tặc, quốc tặc.

Tang Hồng không lên tiếng, hẳn chẳng có thiện cảm gì với Đồng Trác, nhưng không tán đồng lời này.

Quốc tặc ư? Rốt cuộc kẻ nào mới là quốc tặc không phải một hai câu mà rõ, Đồng Trác tuy phế đế, nhưng cũng xem như một lòng một dạ vì Hán thất, ít nhất khi đó Hán thất có thể trung hưng, nếu không bị người ta hãm hại, chưa chắc thành cục diện ngày nay.

Nếu nói quốc tặc, ta thấy tên Trịnh Thái mới giống quốc tặc.

Nhưng những lời này Tang Hồng không sao nói ra khỏi miệng được, liền im lặng đợi hai người Chi Tập nói tiếp.

- Nay Tây Hán vương còn ở Trường An, chính là thời cơ Hán thất trùng hưng, thế nhưng thiên hạ chỉ biết Đồng Tây Bình mà không biết Tây Hán vương. Mở miệng ra là Đồng Tây Bình thế này thế kia, còn đại vương đặt ở đâu?

Tang Hồng cắt ngang:

- Nguyên Thăng huynh rốt cuộc muốn nói gì?

Chi Tập ổn định lại tâm tình, trầm giọng nói:

- Từ Nguyên huynh, Tập nói thẳng nhé, nay Đồng Tây Bình sinh tử chưa rõ, binh mã của y quần long vô thủ. Đây chính là thời cơ tốt trời ban cho Hán thất trùng hưng, để Tây Hán vương nắm giữ đại quyền, xua binh Quan Đông, dẹp yên chư hầu phân tranh. Chúng tôi thương lượng một phen, muốn phò tá Tây Hán vương lên ngôi báu, mời Từ Nguyên huynh ra mặt tương trợ, không biết ý huynh thế nào?

Tang Hồng hỏi:

- Các người định phò tá Tây Hán Vương đang cơ ra sao?

- Nay binh lực Trường An trống rỗng, mà thân tín của Đồng Tây Bình đều không có mặt, chỉ cần khống chế Trường An, mời Đại tướng quân vào trú. Khi ấy dư nghiệt Đồng tặc sẽ nghe hơi mà chạy, lời đã hết, không biết ý Từ Nguyên huynh thế nào?

Tang Hồng nhìn thấy không biết từ lúc nào tay Kim Toàn đã đặt lên bội kiếm, trong lòng thâm kêu khổ: Xem ra ta không đồng ý chỉ e lũ ngu xuẩn này sẽ ra tay giết người.

Tang Hồng có trung thành với Hán Thất không?

Tuyệt đối là một dạ trung thành, không phải nói. Nhưng hẳn cũng biết, những kẻ này miệng nói thì hay lắm, nhưng chưa chắc đã được tích sự gì.

Ít nhất có một chuyện Tang Hồng thấy rõ, Đồng Phi và Lưu Biện là một, ít nhất hiện giờ tuyệt đối không có mâu thuẫn gì, đám người này đang đẩy Tây Hán vương vào đường chết. Nếu Đồng Tây Bình không chết,

giữa Tây Hán vương và Đổng Tây Bình sẽ có vứt nứt không thể hàn gắn, cái gì mà phục hưng Hán Thất, cái gì mà dẹp yên phân tranh, nói trắng ra chỉ là trò cười.

Viên Bản Sơ có cái bản lĩnh đó không?

Tang Hồng trầm giọng hỏi:

- Chuyện này Tây Hán vương có biết không?
- Đại vương nhân từ không tỏ thái độ.
- Vậy Dương thái phó có biết không?
- Dương đại nhân gần đây bệnh nhẹ, đóng cửa không tiếp khách ...nhưng hẳn không có vấn đề gì

“Ôi! Đúng là một lũ ngu xuẩn!” Tang Hồng hít sâu một hơi:

- Không biết hai vị muốn phối hợp ra sao?

Chi Tập và Kim Toàn mặt lộ vẻ vui mừng:

- Ta biết ngay Tử Nguyên huynh nhất định sẽ đồng ý. Yên tâm ta đã liên lạc rất nhiều nhân mã, nhất định sẽ thành công. Ta không làm khó Tử Nguyên huynh, chỉ cần huynh tới khi đó mở cửa thành là được.

Tang Hồng nhú mày:

- Ta chỉ là Trường An lệnh, Tứ chính môn, Bát thiên môn tuy do ta nắm giữ, nhưng thực tế có Mẫn Cống đại nhân khống chế. Nếu không có thủ lệnh của Mẫn Cống đại nhân, chuyện này e không dễ.

Câu này nửa thật nửa giả, Trường An chấp kim Ngô Mẫn Cống đúng là phụ trách sự vụ thập nhị môn, nhưng thực tế thủ lệnh của Mẫn Cống và Tang Hồng đều có tác dụng.

Mẫn Cống đã già, từng cùng Đổng Phi ở Bắc Mang sơn cứu giá.

Chi Tập và Kim Toàn nhìn nhau cười.

- Trọng Thúc huynh quả nhiên không lừa ta ... Chỉ là Tử Nguyên huynh không khỏi có hơi quá ... Ha ha ha, Trọng Thúc huynh đã đồng ý gia nhập, chỉ là Trường An thập nhị môn, cần thủ lệnh của cả hai vị liên hợp ký tên mới có thể mở.

Tang Hồng không kìm được cười lớn, cái đám ngu xuẩn này lại đi tìm Mẫn Trọng Thúc à? Liên hợp ký tên à? Trọng Thúc huynh, huynh tin tưởng Đổng Tây Bình còn sống như thế sao?

- Nếu Mẫn đại nhân đã đồng ý, Hồng tất nhiên không thể cự tuyệt.
- Vậy đa tạ Tử Nguyên huynh.

Chi Tập và Kim Toàn hớn hờ rời đi.

Nhưng tâm tình của Tang Hồng lại trở nên vô cùng nặng nề, một loạt chuyện xảy ra khiến hắn cảm thấy có một bàn tay vô hình đang thúc đẩy. Không biết vì sao hắn nhớ tới một người, một người rất nhiều người không chú ý.

Nói thật Tang Hồng không hiểu người đó, khi ở Tây Vực người đó địa vị rất cao, nhưng thường ngày không nói nhiều.

Tang Hồng biết người đó rất lợi hại, đặc biệt là mắt người đó, nhìn rất lạnh nhạt, nhưng Tang Hồng cảm nhận được sự âm u ẩn bên trong.

Người muốn làm gì?

Tang Hồng tự hỏi rồi rùng mình tự đáp:

- Ta nghĩ ta đã hiểu mục đích của người rồi, chỉ là người làm thế, sau này người bảo Đại đô đốc đối diện với Tây Hán vương ra sao? Chẳng lẽ người không sợ đối diện với sự phẫn nộ của Tây Hán vương?

Không nhận được rùng mình cái nữa.

Tang Hồng ngồi ở phòng khách rất lâu rồi quay về phòng ngủ, Tịch Thị đã ngủ rồi, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ của nàng.

Mẫn Công đã đưa ra lựa chọn, vậy còn ta nên lựa chọn thế nào?

Không được, ta không thể đợi, vì nàng ta không thể, nhưng chẳng lẽ ta phải bán đứng người khác sao?

Tang Hồng đi vài bước thì dừng lại, nhìn Tịch Thị rồi quay mình bước ra khỏi phòng ngủ:

- Người đâu, lập tức chuẩn bị xe cho ta.

Chỉ là Tang Hồng không thấy, khi hắn quay đi Tịch Thị đột nhiên mở mắt, khóe môi lộ ra nụ cười nhạt.

373. Chương 374: Trường An Loạn (6)

Một trận tuyết lớn bất ngờ làm đường càng trở nên khó đi, một mảng tuyết trắng phau phau mang theo cô tịch bất tận, trong chu vi trầm đậm không có một bóng người.

Đây là trận tuyết lớn nhất ở Ký Châu trong bốn năm qua.

Tuy nói tuyết rơi là điềm báo năm được mùa, nhưng phàm cái gì nhiều quá cũng không tốt, tuyết rơi lớn tới mức làm bách tính không chịu được, vô số căn nhà không chịu nổi tuyết lớn, đổ sập xuống, lại có thêm nhiều linh hồn.

Là ông trời trừng phạt, hoặc là ...

Không chỉ Ký Châu, mà Tịnh Châu, U Châu và tái ngoại như thế, thiên tai ngày càng nghiêm trọng. Người phú quý thì vẫn phú quý, nhưng bách tính thì chết đói chết lạnh vô số.

Trong Kiến An Dã Hoạch Lục lưu truyền hầu thế, trận tuyết này được gọi là Tuyết họa Kiến An.

Cuối tháng 11, Điền Dự và Bàng Thống đưa quân nhu tới Khất Hoạt quân, sau khi quan sát đại doanh Tiên Ti, hiển ra một kẻ. Thừa lúc gió Sốc đang mạnh, làm một mối lửa thiêu sạch ba trăm dặm trại quân Công Tôn Độ.

Khất Hoạt quân thuận thế chiếm cứ Đạn Hãn Sơn.

Sau trận chiến này Khất Hoạt quân không còn chút sức đông tiến nào nữa, đành truân binh ở Bạch Sơn, đối trận với Công Tôn Độ cách Nhu Thủy.

Tính thời gian thì Cổ Ung đã ở trong điền trang của Tô Song hơn 30 ngày, nhưng vẫn chưa có tin tức của Đồng Phi truyền về, làm rất nhiều người kể cả Quân Khâu Kiệm cũng vô cùng sốt ruột.

Thậm chí tin thắng trận ở Đạn Hãn Sơn truyền về cũng không làm người ta phấn chấn mấy.

Cổ Ung nói:

- Tuy cuối cùng Tây Bình cũng đoạt được Đạn Hãn Sơn, nhưng từ ý nghĩa chiến lược mà nói đã không có nhiều ý nghĩa nữa.

Quân Khâu Kiệm tò mò:

- Tiên sinh nói vậy là sao?

- Nếu Đạn Hãn Sơn vẫn ở trong tay Hòa Liên thì đây là đại thắng Hồ tộc 200 năm qua chưa từng có. Nhưng Hòa Liên chết trong tay Công Tôn Độ, mà Tiên Ti bị Công Tôn Độ khống chế. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Đạn Hãn Sơn đã thuộc về Hán thất, Tây Bình đoạt Đạn Hãn Sơn biến thành chư hầu phân tranh.

Trần Cung thở dài:

- Một bàn cờ tốt của Đại đô đốc lại thành toàn cho thành danh của Công Tôn Độ, bản thân rơi vào thế yếu. Công Tôn Độ tuy mất Đan Hãn Sơn, nhưng có danh anh hùng giết giặc Hồ.

Từ sau ngày Chân Quảng tới thăm, cách vài ba ngày Trần Cung lại tới diện trang làm khách.

Tuy danh tiếng Trần Cung trên đời không có, nhưng đúng là tài hòa, đặc biệt là mưu kế hần bày ra ở Trường An, làm mọi người không dám xem thường. Bọn họ biết, trên đời này nhiều người tài, có người vang danh thiên hạ, có người không thích kết bạn không thích nổi bật, Trần Cung là một trong số đó.

- Nghe nói Ác hổ nam hạ rồi?

Cố Ung uống ngụm rượu cười khà khà:

- Không ngờ Ác hổ hùng bá U Châu lại có kết cục như vậy.

- Đúng thế, Tào Tháo được Ác hổ tương trợ, chỉ e sẽ như hổ thêm cánh.

- Cũng chưa chắc là thế.

Trần Cung nói:

- Tào Tháo tuy là kiêu hùng, nhưng Lữ Bố là đầu kém, luận quan cấp, Tào Tháo còn kém Lữ Bố. Hai kẻ này khó chung sống lâu dài, chỉ xem Tào Mạnh Đức có tài hàng long phục hổ hay không.

Cố Ung và Quân Khâu Kiệm gật đầu.

Đùng vậy, người kiêu ngạo như Lữ Bố lại ngồi ngôi cao lâu, sao dễ thuận phục Tào Tháo.

Nhắc tới Ác hổ, không khỏi nhớ tới Bạo hổ.

Cố Ung đặt chén rượu xuống:

- Trọng Cung, hiện Đại đô đốc ở đâu, bao giờ thì về?

Trần Cung cũng không nhận được:

- Phải, đông gia ta ngày hỏi ba lần, làm ta phiền chết thôi.

- Nhưng cho dù chủ công tới thì làm sao ngăn cản hôn sự kia?

Quân Khâu Kiệm nhú mày:

- Tiên sinh, đây đâu phải Quan Trung.

Trần Cung cười thản nhiên:

- Chuyện này Cung đã có tính toán.

- Nguyên nghe kỹ hơn.

Trần Cung do dự một lúc mới nói:

- Thực ra chuyện này cũng liên quan tới làm sao Đại đô đốc quay về Quan Trung. Nay đường tới Hà Đông có trọng binh chân giữ, dù Viên Thiệu không muốn trở mặt với Đại đô đốc thì cũng không dễ dàng thả cho Đại đô đốc đi, Tô ông tuy có đường song không đảm bảo.

- Đúng thế.

Quân Khâu Kiệm gật đầu.

Cố Ung giục:

- Công Đài, sao không nói thẳng ra đi.

- Hà hà, kỳ thực vấn đề trở về Hà Đông lớn nhất là tại Thượng Đảng, ý ta mời Đại đô đốc trên đường giết Viên Hi, như thế Viên Thiệu nổi giận, điều động binh mã, gồm cả binh mã Thượng Đảng truy tìm hung thủ ... Khi ấy thì trạm canh tới Hà Đông cũng lơ lửng.

Cố Ung hiểu rồi, chỉ là trong lòng vẫn có nghi hoặc.

Trần Cung nhìn ra tâm sự của hần, nói:

- Đương nhiên, tiểu thư không thể ở lại Trung Sơn nữa, Đại đô đốc có thể nhân lúc Viên Hi đón Mật tiểu thư thì cướp luôn tiểu thư đi. Một là Chân gia thoát liên quan, hai Chân gia có người liên lạc với Đại đô đốc, ba nhà cùng ra sức cho Đại đô đốc.

Nói thì hay, thực chất là bắt con tin, ép Chân gia ngã về Quan Trung. Tin tức mà lộ ra, Chân gia không thoát khỏi cái chết.

Từ thời khắc đó, vận mệnh Chân gia gắn liền với Quan Trung rồi.

Cố Ung hỏi:

- Mật tiểu thư tới Quan Trung, nhưng không biết Chân gia có thoát khỏi sự khống chế của Viên Thiệu?

Viên Thiệu chẳng qua là kiếm cớ để thôn tín Chân gia thôi, dù không thành thông gia cũng làm sao thoát được?

Trần Cung cười lạnh:

- Nguyên Thán yên tâm, Chân gia đứng chân ở Trung Sơn hơn trăm năm đâu thể không có chút thủ đoạn? Viên Bản Sơ tuy hùng bá Ký Châu, nhưng nếu muốn cưỡng ép Chân gia, e cũng không dễ chịu.

Tối hôm đó Cố Ung và Quân Khâu Kiệm đều ngủ rất muộn, những lời Trần Cung nói buổi chiều không ngừng vang lên trong tai, hai người bọn họ đều nghiền ngẫm tới các khả năng phải đối diện.

Đêm tối gió lạnh gào thét, tuyết rơi mỗi lúc một dày.

Tuyết rơi trên đường đã ngập quá gối, đi đường trở nên vô cùng gian nan. Trong thư phòng Cố Ung và Quân Khâu Kiệm đang nói chuyện, đột nhiên có tiếng cửa mở, tiếp đó rèm vén lên, Tô Du từ ngoài đi vào.

- Tô huynh, muộn thế rồi sao chưa ngủ?

- Cố tiên sinh, Trọng Cung, theo ta. Chủ công đã tới rồi.

- Cái gì?

Cố Ung kích động vô cùng, Quân Khâu Kiệm càng đứng bật dậy nắm tay Tô Du:

- Chủ công ở đâu?

- Trọng Cung chớ kích động, chủ công chưa tới Trung Sơn mà dừng chân ở Trung Nhân Đình, gia phụ cho người tới báo tin, chủ công sẽ không tới Trung Sơn, đợt tuyết giảm bớt sẽ vòng qua Khúc Dương, tới Thường Sơn.

Quân Khâu Kiệm ngớ ra, vì sao chủ công lại đổi đường?

Cố Ung lại nhanh chóng hiểu ra ý đồ của Đồng Phi, xem ra Tây Bình vì ổn thỏa, không muốn tiếp cận quá gần hai nhà Tô Trương, tránh người ta nhìn ra sơ hở.

Lập tức hần nói cho Quân Khâu Kiệm, đánh thức Tô Phi mang theo người nhà và hộ vệ, hần và Quân Khâu Kiệm thì theo Tô Du và Trương Tuân đi trước tới Trung Nhân Đình.

- Cố tiên sinh, có thông báo cho Chân gia không?

Cố Ung nhú mày, trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu:

- Không, chuyện này không thể cho quá nhiều người biết, chúng ta gặp Tây Bình rồi hãy nói.

Bất tri bất giác, Quân Khâu Kiệm coi Cố Ung là quân sư, thực tế từ kinh nghiệm tới trí tuệ, Cố Ung cao hơn Quân Khâu Kiệm nhiều.

Hơn nữa Cố Ung còn là sư huynh của Đồng Phi, Quân Khâu Kiệm phải lấy Cố Ung làm chủ.

Thương lượng thỏa đáng xong mọi người lên đường ngay trong đêm.

Trung Nhân Đình ở hạ du Hằng thủy, vốn cách Trung Sơn không xa, nhưng đường khó đi, làm đám Cổ Ung xuất phát từ canh hai, khi trời sáng mới tới nơi, lúc này tuyết đã ngừng rơi, bầu trời xanh thăm.

Đoàn người Cổ Ung xuống ngựa ở một điền trang ngoài Hằng thủy. Tô Du đi tới nói:

- Tiểu nhân Tô Du, phụng lệnh gia phụ tới phối hợp.

Trên chòi canh điền trang có vệ binh ăn mặc kiểu gia đình đứng gác, lúc sau cửa trang mở ra, có đoàn người xuất hiện, chừng mười mấy người, đi đầu là hai người, một võ tướng, một khoác áo choàng đen, mặt như đao tước, góc cạnh rõ ràng.

- Tô tiên sinh, Trương tiên sinh, chủ công có lời mời.

374. Chương 375: Trường An Loạn (7)

Người đi đầu nhìn Cổ Ung ngăn ra, cảm thấy quen quen:

- Vị này là ...

- Người là Đồng Thiết?

Cổ Ung cũng nhận ra người áo choàng đen, vui mừng reo lên:

- Ta là Cổ Ung, từng gặp ngươi ở dịch trạm Quán Thành, nhớ không, khi đó ta đi theo ân sư.

- A.

Đồng Thiết cũng thốt lên một tiếng kinh ngạc, vội tới hành lễ:

- Ra là Cổ tiên sinh, thứ cho Đồng Thiết mắt kém.

Cổ Ung nóng ruột theo đám Đồng Thiết vào đại sảnh điền trang.

Điền trang không rộng, có năm sáu chục gian phòng, dọc đường có thể thấy Kỹ kích sĩ mặc nhụyễn giáp, lưng đeo trường kiếm tuần tra. Vào đại sảnh hơi ẩm ập vào mặt, chỉ thấy hai lão giả đang ngồi nói chuyện với một thanh niên thân hình hùng vĩ.

Thanh niên đó tuổi chừng 28, mặt như cái đít nồi, mũi sư tử mồm rộng, trông hung tợn, thấy đám Cổ Ung vào đứng dậy chấp tay cười:

- Tô huynh, Trương huynh vất vả rồi

Ánh mắt dừng ở người Cổ Ung, thanh niên đó sững sốt.

Cổ Ung tủm tỉm cười, đi tới nói:

- Đại đô đốc, từ biệt ở Nghiệp thành đã 14 năm, còn nhớ cố nhân không?

- Cố đại ca.

Thanh niên đó đi tới ôm chầm lấy Cổ Ung, mừng rỡ vô kể.

Nói thực tới nay Đồng Phi vẫn không nhớ ra Cổ Ung trong Tam Quốc Diễn Nghĩa là nhân vật thể nào, song y vẫn tôn trọng Cổ Ung.

Không phải có mục đích giống với đám Quách Gia, Tuân Úc hoặc Giả Hủ, mà vì năm xưa Cổ Ung tôn trọng y, cho nên Đồng Phi tôn trọng Cổ Ung. Càng khỏi nói y và Cổ Ung có quan hệ sư huynh đệ.

Có một câu: Người kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Giống như Đồng Phi và Tào Tháo quen nhau, mọi người đều khinh bỉ xuất thân của y, Tào Tháo vẫn tôn trọng y, cho nên dù hiện thành đối thủ của Tào Tháo, vẫn tôn trọng hắn, coi Tào Tháo là bằng hữu.

Còn về phần Lưu Bị.

Nói trắng ra chỉ là một hiểu lầm vớ vẩn mà cuối cùng thành kẻ địch sinh tử.

Còn so ra kính trọng Quách Gia vì trong Tam Quốc Diễn Nghĩa hẳn biểu lộ trí tuệ quý dị, đương nhiên còn có Gia Cát Lượng, tuy tới nay Khổng Minh tiên sinh chưa thể hiện trí tuệ đáng sợ của mình.

Cho nên Đồng Phi kính trọng Cố Ung không mang theo chút mục đích lợi ích nào.

Mười bốn năm qua đi, Cố Ung gặp phải thảm tai, so với năm xưa càng thêm trầm ảm. Có điều Đồng Phi chẳng ngờ lại tương phùng Cố Ung ở nơi này.

Nắm tay Cố Ung, Đồng Phi mời mọi người ngồi xuống. Hai vị lão giả vật được an bài thượng tọa, nhìn hai ông già kích động, Cố Ung hiểu ra vì sao nhiều người nguyện ý bán mạng cho Đồng Phi như thế.

Qua giới thiệu, Cố Ung biết võ tướng đi cùng Đồng Thiết là Việt Hề, hộ vệ của Đồng Phi. Việt Hề có cha là Kích vương Việt Thần Việt lão phu tử, có thể nói là văn võ song toàn, Cố Ung cũng biết Việt lão tiên sinh. Không ngờ một người xuất thân thế gia lại cam tâm làm hộ vệ.

Đây đúng là điều Cố Ung không nghĩ ra được.

Đồng Phi cùng mọi người hàn huyên, kể chuyện đã qua của mỗi người, không kìm được tiếng thở dài:

- Chuyến này ta làm theo cảm tính, không đạt được mục đích mà còn mất Quách Viên, khiến trận chiến Đạn Hãn Sơn hóa uống công, để Công Tôn Độ được danh thơm. Thực sự hổ thẹn với Quách Viên, hổ thẹn với sự dạy dỗ của Lư sư. Còn liên lụy nhị lão phải ở trong hoàn cảnh ác liệt này, theo ta bốn ba nguy tới tính mạng, đúng là lỗi của Phi.

Nói rồi Đồng Phi đứng dậy thi lễ với hai lão giả, làm hai ông già đứng lên rồi rít nói:

- Chủ công, không được, không được, tiểu lão nhi sao dám nhận? Tồn thọ, tồn thọ mất.

Đồng Phi thì lại nghiêm mặt nói:

- Nhị lão, hai vị xứng đáng nhận lạy này của Phi. Nếu không có hai vị đội tuyết tìm kiếm, nay Phi không chừng còn đang chém giết ngoài kia, thậm chí là xương cốt không còn, sao lại không xứng?

Hai lão giả vẫn khách sáo.

Cố Ung ra mặt nói:

- Hai vị lão tiên sinh, lễ này của chủ công, hai vị đáng nhận, xin đừng khách sáo nữa. Có điều qua chuyện này chủ công phải cẩn thận, đừng tùy tiện dẫn thân vào nguy hiểm.

Vô hình trung Cố Ung đã thừa nhận địa vị “chủ công” của Đồng Phi.

Thực ra cũng chẳng có gì, từ khi chạy thoát khỏi Cố gia bảo, Cố Ung đã coi Đồng Phi là chủ công rồi.

Nói ra, nay thủ đoạn của tiểu sư đệ thật inh, hai vị lão giả Tô Song trong mắt nhiều người chẳng qua chỉ là hạng gian thương, không đáng nói. Còn với Đồng Phi nay là chư hầu hùng bá một phương, lễ này đủ bọn họ cam tâm bán mạng. Thương nhân đôi khi gian trá, nhưng tất cả điều họ làm há chẳng phải mong được người ta thừa nhận sao?

Cố Ung phiêu bạt nửa năm, ở mức độ nào đó tư tưởng đã sinh cải biến, ít nhất trước kia hẳn không khách sáo với thương nhân như thế.

Đội Đồng Phi ngồi xuống rồi, Tô Song và Trương Tuân cũng đỡ cha mình ngồi xuống. Quân Khâu Kiêm đem chuyện Trần Cung kể ra.

- Người nói Trần Công Đài nay ở Trung Sơn Chân gia?

Đồng Phi hứng thú với Trần Cung hơn xa Chân gia, đó là nhân vật có tên lớn trong Tam Quốc, tuy cuối cùng bại trong tay Tào Tháo, nhưng không thể nói Trần Cung kém bộ khúc của Tào Tháo.

Tuy dưới trướng mình không ít nhân tài, song Từ Thứ và Bàng Thống còn quá non, cái nghề mưu sĩ này cần có thời gian và kinh nghiệm tích tụ thành chứ không như võ tướng.

Nếu thu được Trần Cung.

Đồng Phi ngâm nghĩ :” Tây Vực là cái gốc của ta, có tâm phúc tọa trấn, cho nên tỷ phu cần phải ở Tây Vực, như vậy liên lạc với ám bộ rất tiện toái. Khi xưa Ám bộ ở Tây Vực chỉ là đối phó với đám Mã Đằng và Lý Quách là chính. Nay được Quan Trung, căn cơ của ám bộ phải đặt bên cạnh, nếu không tiêu hao nhiều nhân lực vật lực.

Có điều y chưa hiểu Trần Cung nhiều, không thể giao Ám bộ cho hắn, làm một mưu chủ tựa hồ không tệ. Chẳng bằng giao Ám bộ cho sư huynh?

Bỏ đi, bỏ đi, cứ về Trường An rồi thương lượng với quân sư.

Đồng Phi thu lại suy nghĩ nói:

- Sư huynh thấy chuyện giết Viên Hi có được không?

Cố Ung đáp:

- Nếu theo lời Công Đài nói, chỉ cần xử lý thỏa đáng, đúng là có lợi cho chúng ta về Quan Trung. Có điều chủ công nên mưu tính xa hơn, với gốc rễ Chân gia ở Trung Sơn, lại có Tô ông, Trương ông phối hợp, ngày sau ta đánh vào Ký châu, Chân gia chẳng những có thể làm nội ứng, còn có thể trấn an người Ký Châu, có thể có tác dụng không đếm hết.

Tô Song gật đầu:

- Cố tiên sinh nói phải, nếu luận thanh danh, Chân gia tuy cũng là thương cổ, song uy vọng lớn hơn chúng tôi nhiều, chẳng những không chế lương thực bốn châu U Tịnh Thanh Ký mà còn là thế gia quan hoạn. Tộc trưởng Chân Dật và trưởng tử Chân Dự có hiền danh, lợi dụng được sẽ cực tốt.

Có câu cùng nghề là oan gia, ngay Tô Song cũng coi trong Chân gia như thế, Đồng Phi không thể không nghiêm túc suy xét thế lực của Chân gia. Y không thiên kiến gì với thương nhân, song nay Chân gia phản Viên, ngày khác liệu có phản mình?

Thu phục Chân gia đúng là chuyện tốt, nhưng cái gì cũng có hai mặt.

- Giúp họ giết Viên Hi không phải là chuyện lớn, song ta có hứng thú với Trần Cung hơn.

Cố Ung nghe vậy mỉm cười:

- Chủ công muốn Trần Cung đi theo cũng không quá khó. Tính ra Trần Cung vốn ở dưới trướng chủ công, năm xưa hắn phụng lệnh chiêu hiền của thái sư tới Lạc Dương, chỉ là chưa có cơ hội thể hiện thì thái sư đã gặp chuyện. Ung và Công Đài từng nói chuyện qua, phát hiện hắn có thiên cảm với chủ công, chỉ cần chủ công đưa ra lời mời, hắn sẽ theo.

- Thế thì đáng giúp Chân gia một phen.

- Hà hà, kỳ thực Chân gia mong mỗi chủ công lắm, hay là Tô ông phái người tới thông báo.

Vừa nói tới đó thì Đồng Thiết đi vào báo ngang:

- Chủ công, ngoài có hai người Chân Quảng và Trần Cung theo xe gia quyến Cố tiên sinh tới đây.

Đồng Phi cười lớn:

- Nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo tới ngay ...

- Tào Tháo tới rồi à?

Cố Ung thất kinh:

- À, cái này là là ... Là một đoạn diễn cổ năm xưa ở Lạc Dương, ý nói nhắc tới cái gì thì cái đó tới.

Đồng Phi luống cuống giải thích, rồi chuyển đề tài:

- Các vị, nếu Trần Công Đài đã tới chúng ta không thể thất lễ, theo ta ra ngoài nghênh đón.

375. Chương 376: Trường An Loạn (8)

Lúc này Tô Phi dẫn hộ vệ bảo vệ vợ con Cố Ung vào đền trang, xa xa nhìn thấy một thanh niên như con hùng sư hung tợn dẫn một đám người đi ra, tuy chưa gặp Đồng Phi, nhưng tướng mạo này trừ Tây Vực Bạo Hồ thì còn có ai.

Chân Quảng và Trần Cung cũng nhìn thấy Đồng Phi.

Thực ra Chân gia sớm đã phái người mật thiết giám thị động tĩnh của Tô gia, đám người Cố Ung đêm khuya xuất phát, Trần Cung nhận được tin, tuy không biết họ đi đâu, nhưng khẳng định là có liên quan tới Đồng Phi nên vội vàng chạy tới đền trang Tô gia, vừa vặn gặp đám Tô Phi.

Hai bọn họ giờ trở vô lại, kẻ Tô Phi có đồng ý không cũng theo, dù sao đường người người đi, đường ta ta đi. Mà Tô Phi chẳng thể trở mặt nên đành cho họ theo.

- Thảo dân Chân Quảng/ Trần Cung khấu kiến đại đô đốc.

Hai người vừa đi tới hành lễ thì Đồng Phi đỡ dậy:

- Chân công chớ làm thế, nay Phi chẳng qua là người gặp nạn thôi, mong Chân công chiếu cố nhiều hơn.

Rồi ánh mắt dừng trên người Trần Cung:

- Nghe danh tiên sinh đã lâu, hôm nay được gặp, Phi mừng vô kể.

Đây không phải câu khách sáo, Đồng Phi còn chưa sinh ra đã nghe danh Trần Cung rồi.

Nhưng Trần Cung không khỏi lấy làm lạ, ta vốn không thích kết giao, khi ở Trường An cũng không mấy người biết, người nghe danh ta từ đâu.

Có điều Đồng Phi nói chân thành, không chút giả dối, làm hắn nghĩ nhất định là vì chuyện kia.

- Ngưỡng mộ Đại đô đốc đã lâu, nay được gặp là may mắn của Cung.

Khách sáo xong Đồng Phi nắm tay Chân Quảng, Trần Cung đi vào đại sảnh, chiều này học của Tào Tháo trong Tam Quốc, tên đó chẳng phải thường nắm tay nam nhân đi vào phòng sao?

Có điều chiều này rất hữu dụng, chỉ nhìn bộ dạng kích động của Trần Cung là hiểu rồi.

Vào đại sảnh ngồi xuống, Cố Ung liền giới thiệu Tô Phi.

Đồng Phi hiếu kỳ hỏi:

- Bá Ngọc thiện thủy chiến à?

Tô Phi cung kính nói:

- Tuy không dám nói tinh thông, nhưng đi trên Đại Giang đơn giản như đi trên đất liền.

Khẩu khí lớn thật, trong ấn tượng của Đồng Phi có mấy người thiện thủy chiến, khi ở Lịch Dương Đồng Phi cũng đã tiến cử cho Tần Trì vài người.

Nhưng về sau Hoàng Trung không tìm được Cam Ninh, định mời Tưởng Khâm, Chu Thái tới quy thuận Đồng Phi, nhưng hai người đó lấy lý do không quen đất bắc nên từ chối.

Mỗi khi nhớ đến Đồng Phi không khỏi tiếc nuối.

- Nếu ở Đại Hà thì sao?

Ý là người ở Trường Giang thế nào ta không biết, nếu ở Hoàng Hà còn dám mạnh miệng như thế không.

Tô Phi nghĩ rồi đáp:

- Cái này không dám đảm bảo, Đại Giang và Đại Hà hoàn toàn khác nhau, Phi chưa tới Đại Giang nên không dám nói, có điều chuyện thủy chiến như nhau cả, chỉ xem cách vận dụng.

Đây không phải là người thích nói nhiều.

Đồng Phi gật đầu hai lòng, cho Tô Phi ngồi xuống, nhìn sang Chân Quảng đang có vẻ hết sức nóng ruột, còn Trần Cung thì ung dung, tựa hồ mọi chuyện đều nắm chắc.

- Nhị công tử, chuyện của công tử, sư huynh đã nói với ta rồi.

- Vậy ý Đại đô đốc ra sao?

Chưa đợi Đồng Phi trả lời, Cố Ung đột nhiên xen vào:

- Nhị công tử, không biến tổn lương của Chân gia thế nào?

- Hả?

Chân Quảng không phản ứng kịp, Trần Cung đứng dậy đáp:

- Nếu Đại đô đốc nguyện ý, công tử nhà ta nguyện dâng lên 20 vạn thạch lương, bổ xung Quan Trung, hóa giải tai họa tuyệt rồi.

Chân Quảng rối rít gật đầu:

- Đúng đúng...

- Công Đài và Nhị công tử chưa hiểu ý ta rồi.

Đồng Phi cười:

- Ta không cần 20 vạn thạch lương này, giúp công tử xử lý Viên gia cũng không có vấn đề. Nhưng điều kiện của ta, sau khi khai xuân, ta cần 200 vạn thạch lương.

200 vạn?

Chân Quảng choáng váng, Trần Cung cũng lắp bắp:

- Đại đô đốc nói 200 vạn .. À ... Cung hiểu rồi.

- Đúng thế 200 vạn, có điều ta sẽ mua với giá cao hơn giá lương ở Ký Châu ba thành.

Năm nay tuyết họa không chỉ mỗi Quan Trung, có thể dự đoán sau khai xuân, giá lương thực phương bắc tăng vọt, thậm chí khiến thiếu lương thực quy mô lớn.

Đồng Phi làm thế không chỉ là đề phòng thiếu lương thực, còn là một loại thăm dò.

Trần Cung nhỏ giọng nói với Chân Quảng vài câu, Chân Quảng gật đầu:

- Nếu Đại đô đốc giải được nguy cơ Chân gia, năm sau Chân gia nguyện dâng tặng 500 vạn thạch lương với giá Đại đô đốc nói.

- Quân tử nhất ngôn.

- Tứ mã nan truy.

Đồng Phi và Chân Quảng đứng dậy vỗ tay, làm mọi người ngồi trong đại sảnh phấn chấn.

Thành tín từ cổ đã có, không phải là phát minh sáng tạo của người đời sau.

Đừng thấy thời Tam Quốc người lừa ta, ta lừa người, đấu tranh không ngừng, nhưng hai chữ thành tín rất được chú trọng.

Thương nhân tuy bị người ta gọi là gian thương, nhưng phàm là người có gia sản, nhất là biển hiệu hơn 200 năm lịch sử như Chân gia, càng thêm chú trọng thành tín, thậm chí còn hơn cả đám văn nhân nho sĩ.

Một lời hứa đáng giá ngàn vàng, không cần giấy giờ gì cả.

Đồng Phi không lo tương lai Chân Quảng nuốt lời, nói xong không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa, vấn đề chi tiết tới lúc sẽ có người đi thương lượng với Chân gia.

Sau khi vào tháng mười hai, thời tiết bắt đầu chuyển biến tốt, liên tục mấy ngày liên mặt trời treo cao, nhiệt độ vẫn thấp, nhưng so với ngày tuyết rơi đầy trời thì khiến tâm tình người ta tốt hơn nhiều.

Một đội xe chậm rãi từ Trung Sơn đi ra, cờ lớn bay phấp phật trong gió.

Đội xe này có ước chừng 500 người, cờ viết chữ “Viên” đã bộc lộ rõ thân phận của đoàn xe. Một thanh niên hưng phấn trò chuyện với một văn sĩ bên cạnh.

Thanh niên đó vóc dáng khá cao, tướng mạo ngay ngắn. Văn sĩ càng đường hoàng, chòm râu đen trông rất nho nhã. Sau lưng hai người đó là hai võ tướng, cười bảo mã, cầm đại đao, uy phong凛凛, sát khí đằng đằng.

Cách bốn người không xa là một xa trượng, bên cạnh có thanh niên hai mấy tuổi, tướng mạo văn nhược nhưng lại ăn mặc kiểu võ tướng.

Rèm xe vén lên một khe nhỏ, bên trong có tiếng nhu mì:

- Tam ca, làm như thế có thể thành công sao?
- Muội tử yên tâm, phụ thân đã có an bài thỏa đáng.
- Không phải, ý muội là phụ thân nếu như đã đồng ý sao có thể nuốt lời?
- Ài, chẳng lẽ muội còn chưa nhìn thấu à? Đám người Viên gia căn bản chỉ mưu lấy gia sản của chúng ta. Muội chưa thấy tên Phùng Kỷ kia nói chuyện với cha đầy thôi, hừ, thật ngang ngược, cứ như chúng ta không phải thông gia của Viên gia mà giống như nô bộc.

Trong xe im lặng một lúc rồi giọng êm ái dễ nghe lại truyền ra:

- Nếu như phụ thân đã quyết thì muội không nói gì nữa, chỉ là chuyện này có chắc không? Huynh xem, Viên Hi đem nhiều nhân mã như thế, liệu có mạo hiểm quá không?

Thanh niên nói:

- Muội tử đừng có lo, Tam ca đảm bảo với muội sẽ không để muội bị gả vào Viên gia chịu khinh bỉ.
- Vậy muội nhờ cả vào Tam ca.

Người trong xe phát ra tiếng thở dài khe khẽ.

Thanh niên lòng chưa xót, tuy cách rèm xe, song vẫn nhìn thấy bóng dáng mảnh mai của tiểu muội. Muội muội vốn phải được đón nhận muôn vàn sủng ái mới đúng, vậy mà ... Trung thành à? Chân gia chưa bao giờ bày tỏ với Viên Thiệu, bọn ta chỉ trung thành với bản thân.

Hi vọng Hồ lang chi tướng đúng là danh bất hư truyền.

Thanh niên này tên là Chân Nghiêu, là con trai út của Chân gia, cực kỳ được Chân Dật yêu thương, còn nữ tử là con gái út của Chân gia, Chân Lạc. Còn nam tử thanh niên xa xa kia là Viên Hi thứ tử của Viên Thiệu, tình tình rất cứng chặc, nhưng rất nhất, Viên Thiệu không thích đứa con này lắm.

Viên Thiệu có tổng cộng bốn đứa con.

Trưởng tử tên Viên Đàm, tự Hiển Tư, tính mạnh mẽ, hiểu ngay gian, được Viên Thiệu yêu quý, chỉ là tuy Viên Đàm là trưởng tử, người kế thừa Viên Thiệu danh chính ngôn thuận, có điều Tam tử Viên Thượng khá cơ trí, võ dũng, mẹ là tiểu thiếp cực kỳ được Viên Thiệu sủng ái, cho nên cũng thân cận với Viên Thiệu.

Đừng thấy Ký Châu hiện vô cùng bình tĩnh, nhưng viên Đàm và Viên Viên Thượng tranh đấu vô cùng quyết liệt.

Còn con út Viên Mãi tiểu quá nhỏ không có khả năng tham dự cuộc tranh đấu này, Viên Hi thì gần gũi với Viên Thượng.

376. Chương 377: Trường An Loạn (9)

Viên Hi gặp Chân Lạc bốn năm trước, khi ấy hấn ngây ngất vì dung mạo của nàng, liền khẩn cầu Viên Thiệu cầu thân cho hấn.

Điều này thì Viên Thiệu không chối từ, hấn cũng muốn nghĩ cách thôn tính Chân gia, đây có thể là cách không dính máu, cho nên bất kể Chân Dật có đồng ý hay không, hôn sự này cứ quyết như thế.

Chân gia tuy có thế lực, song bì sao nổi Viên Thiệu, chỉ đành đồng ý. Nay Chân Lạc đã lớn, chính là tuổi hoa nở hái về nhà, ước nguyện bốn năm được báo đáp, với Viên Hi mà nói, tâm tình tất nhiên cực tốt, còn về phần Phùng Kỷ và Chân Dật nói gì thì không quan tâm.

Thế gia chỉ trọng lợi ích, hiếm có hôn sự đích thực, giống Viên Hi, vừa cưới được nữ tử yêu thương, lại góp sức cho gia tộc, lưỡng toàn kỳ mỹ, tội gì không làm.

Người ta nói Chân Lạc có phúc khí, có tướng quý nhân. Giờ thì Viên Hi tin rồi, ít nhất nhất sau khi định thân với Chân Lạc, phụ thân hiển nhiên thân cận với hấn không ít, nhiều việc ủy thác cho hấn đi làm. Viên Hi cũng thể hiện vô cùng xuất sắc.

- Nguyên Đồ tiên sinh, phía trước là Phổ Dương Đình, tuyết dày thế này, đường xá khó đi, hay là tối nay ở lại đó.

Đi nửa ngày trời, quân sĩ và ngựa đều tỏ ra mỏi mệt, Viên Hi không nhận được hỏi Phùng Kỷ, muốn nghỉ ngơi một chút.

Viên Hi nói thẳng ra là một tên lừa, cho nên Phùng Kỷ không xem trọng hấn, nếu chẳng phải mệnh lệnh của Viên Thiệu, Phùng Kỷ tuyệt đối không đi cùng hấn, nhieu mày lại nói:

- Nhị công tử, chủ công đang mòn mỏi trông mong, dù đường khó đi chúng ta cũng không thể trì hoãn lâu. Quan Phổ Dương Đình là Khúc Dương. Theo Kỷ thấy, chúng ta đi thêm một đoạn rồi nghỉ ở Khúc Dương.

- À, thế hả ... Vậy cũng được.

Viên Hi không phải kẻ quyết đoán, Phùng Kỷ nói thế cũng đồng ý, nếu là Viên Đàm hoặc Viên Thượng đã chẳng bận tâm Phùng Kỷ nói gì, muốn sao làm vậy.

Phùng Kỷ thầm thở dài, vị Nhị công tử này thật đúng là, dù có tranh cãi với ta một chút cũng được, chứ thế này, dù chủ công muốn cho gánh vác trọng trách cũng khó.

Nghĩ tới đó Phùng Kỷ lắc đầu.

Xe tiếp tục đi về phía trước, bất tri bất giác đã qua Phổ Dương Đình, lúc này chính là hoàng hôn, tà dương đỏ rực, nơi này là vùng núi đồi, mười mấy dặm không có bóng người.

Viên Hi định tới bên xe an ủi tiểu kiều thê, nhưng bị Phùng Kỷ ngăn cản, cuối cùng bỏ ý định này.

Trời dần dần tối.

Trong lòng Phùng Kỷ đột nhiên có cảm giác không lành, hấn đột nhiên nhớ tới sự nhiệt tình bất thường của Chân Dật hôm nay, giữ bọn họ mãi tới muộn mới cho đi.

Lý ra Chân Dật cũng chẳng phải là phế vật, chủ công có mưu đồ gì chẳng lẽ ông ta không nhìn ra? Nếu nhìn ra rồi tại sao còn nhiệt tình như thế, nếu chẳng phải Chân Dật lười kéo, có khi lúc này đoàn xe đã tới Khúc Dương.

Chẳng lẽ ... Phùng Kỷ rùng mình.

Có điều hấn mau chóng phủ định suy nghĩ này, chẳng lẽ Chân Dật không muốn sống? Trừ khi điên mới làm loại việc này.

- Thôi Quảng, Đào Thăng.

- Có mặt tướng.

Hai võ tướng uy phong đi sau ưỡn ngực giục ngựa tới:

- Tể tửu đại nhân có gì sai bảo?

- Các người làm tức phải người tới Khúc Dương, bảo Khúc Dương lệnh điểm binh tới nghênh đón.

- Vâng.

Có câu không nên mang lòng hại người, nhưng phải có lòng phòng người.

Phùng Kỷ cũng là thuộc loại người tâm tư linh hoạt, nếu đã tính kế người ta thì cần phải đề phòng. Bất kể Chân gia có ý đó hay không, tóm lại cẩn thận hơn cũng tốt, chớ vì sơ ý mà để mất uy danh.

Viên Hi không hiểu hỏi:

- Nguyên Đồ tiên sinh làm vậy là sao?

- Nhị công tử ...

Phùng Kỷ định lên tiếng giải thích, song đúng lúc đó trên đồng hoang có tiếng kêu chói tai.

Không xong rồi, Phùng Kỷ vừa nghĩ thế hai bên đường vô số bóng người từ trong tuyết xông ra, những người này toàn bộ mặc áo đen gọn nhẹ, ngoài khoác nhuyễn giáp, mặt nạ sắt đen xì, tay cầm bảo kiếm, tay cầm nỏ.

Thôi Quảng, Đào Thăng đang chuẩn bị phái người đi Khúc Dương, không ngờ xảy ra kinh biến, vội dẫn người xông tới, nhưng ngựa hí lên.

Trong đêm trên đường xuất hiện hơn mười sợi bán mã tác, kỵ binh đi đầu ngã nhào.

Nổ bắn ra ào ào, quân sĩ không kịp đề phòng bị bắn chết gần trăm người.

Phùng Kỷ gào lên:

- Bắt lấy Chân gia tử, bắt lấy ...

Viên Hi lúc này còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng nghe theo phát lệnh. Thôi Quảng thúc ngựa tới đội xe phía sau, lúc này khuôn mặt yếu đuối của Chân Nghiêu lộ ra nụ cười nanh ác:

- Con cháu Chân gia, ngăn cản bọn chúng.

Âm thanh vang lên, hơn trăm gia đình Chân gia ủa tới tạo thành vòng tròn.

Thôi Quảng coi như không, vung đao chém gục hai tên gia đình, tiếp tục xông tới, nhưng xe sau lưng đổ sầm một cái, khoang xe tan nát, một hán tử cao hơn trượng, tay cầm đao thuẫn xông ra.

Cự hán đó mặt mày hung dữ, thuẫn bài nặng tới tám mươi cân, trường đao hình thù kỳ dị. Thôi Quảng nhận ra đó là Hán An đao.

Bốn tên sĩ tốt định ngăn cản cự hán, nhưng bị thuẫn trong tay y đập văng đi. Thôi Quảng quay đầu ngựa xông tới, cự hán kia không hề né tránh, rống lớn một tiếng như sét nổ giữa đồng hoang, húc về phía ngựa của Thôi Quảng. Con chiến mã xô vào thuẫn, phát ra tiếng hí dài thê lương, ngã nhào.

Chiến mã bị ngã gãy xương, Thôi Quảng kinh hoàng, kẻ này có phải là người không? Vừa nghĩ tới đó thì hàn quang lóe lên, hán tử bị chém làm hai, nội tạng trào ra đất.

- Tặc tử, dám giết huynh đệ của ta.

Đào Thăng thấy Thôi Quảng bị giết, mắt đỏ kè, hấn và Thôi Quảng cùng gia nhập Viên Thiệu, Thôi Quảng xuất thân tốt hơn, nhưng không coi thường hấn, ngược lại luôn chiều cố cho hấn, tình cảm rất tốt.

Cự hán thu trường đao, một chiêu Thu Phong Tảo Lạc Diệp quét ra, người xoay tròn trên mặt đất, bảy tám tên sĩ tốt bị chém văng, đại thuẫn giơ lên, cự hán đập lên người sĩ tốt bên cạnh, thành linh vọt lên không.

Đào Thăng kinh hồn, giơ đao đón đỡ, chỉ nghe rắc một tiếng, không hiểu đao thuận của cự hán làm sao có sức lực mạnh như thế, chẳng những đập gãy đao của Đào Thăng mà người cũng văng đi luôn.

Bốn xung quanh toàn là kẻ địch, kiếm quang lấp lóe, nổ bắn loạn xạ, quân Viên Thiệu chẳng hề có chuẩn bị, chết thảm vô cùng.

Phùng Kỷ không ngờ thường ngày Thôi Quảng, Đào Thăng có cái dũng vạn người khó địch lại bị người ta giải quyết trong một chiêu, trong đầu hiện lên một cái tên.

- Nhị công tử, chạy mau ...

Còn chưa dứt lời một thanh niên mặc trang phục gọn nhẹ mở đường máu tới Phùng Kỷ, tuy có sĩ tốt ngăn cản, nhưng thanh niên kia kiếm pháp trác tuyệt quỷ dị. Kiếm của hắn khác với kiếm người thường, rất dài, lại còn cong, chẳng những dùng được kiếm chiêu lại còn chém bổ hung hãn như trường đao.

Vũ khí trong tay sĩ tốt, căn bản không ngăn cản được một đòn của Hồ Nguyệt kiếm, khải giáp dày nặng cũng bị kiếm chém toạc. Phùng Kỷ định xoay người chạy, nhưng thanh niên kia đã nhắm vào thì sao dễ dàng thoát thân được, mới chạy vài bước đã bị một mũi tên xuyên chân, kêu thảm ngã xuống vũng máu.

Bên cạnh Viên Hi dẫn hơn trăm thân vệ ra sức bỏ chạy.

Khó trách được, hậu quân có tên cự hán như yêu quái đang chém giết điên cuồng, ít nhất hơn trăm sĩ tốt chết trong tay y, đừng nói Viên Hi nhát gan, bất kỳ ai thấy cảnh đó chỉ e cũng phải bỏ chạy.

Chạy được trăm bước thì phía trước có một đạo nhân mã đánh tới, tuy người không nhiều, chỉ có bảy tám chục, nhưng đều cầm nỏ cơ, quỳ một chân trên đất tuyết, viên đại tướng đi đầu chống Nguyệt Nha kích, ngăn đường Viên Hi.

- Kẻ cản ta phải chết.

Lúc này cho dù Viên Hi có ngốc cũng biết chuyện này có liên quan tới Chân gia, đâu còn để ý tới mỹ nhân trong xe, giật cương, phóng ngựa tới.

Võ tướng kia cười lạnh, kích chỉ tới, bảy tám chục cái nỏ bắn ra liên tiếp, Viên Hi tức thì bị bắn như con nhím.

Vốn tướng đối phương sẽ cùng mình tướng đấu tướng, ai ngờ ...

377. Chương 378: Trường An Loạn (10)

Võ tướng thúc ngựa đánh vào quân địch.

Nguyên Nhung sĩ không cưỡi ngựa, trong tuyết cưỡi ngựa rất phiền toái, chẳng bằng chạy bộ cho tiện.

300 Kỳ kích sĩ, thêm vào 80 Nguyên Nhung sĩ, chiến lực cỡ này, binh sĩ phổ thông sao kháng cự nổi, huống hồ binh khí cũng kém người ta, chiến đấu kéo dài một tuần hương là chấm dứt.

Phùng Kỷ bị hai Kỳ kích sĩ kéo tới trước đội xe. Cự hán kia là Đồng Phi, hôm đó bàn bạc xong, y theo Chân Quảng bí mật tới Trung Sơn, trước đó nấp trong xe đồ cưới của Chân Lạc.

Phùng Kỷ nhìn Đồng Phi:

- Ta biết ngươi là ai.

- Thế thì sao?

- Nay Quan Trung bị bao vây bốn mặt, nếu các hạ thông minh thì nên biết kẻ thúc thời mới là trang tuấn kiệt, chẳng lẽ các hạ muốn đối đầu với Đại tướng quân.

Đồng Phi nở nụ cười:

- Tên đại tướng quân đó ta không thừa nhận, ta và Viên gia sớm đã là kẻ thù, chẳng lẽ tới giờ mới đối đầu sao? Viên gia người thừa lúc cháy nhà hôi của ta còn chưa tính sổ, hiện lấy ít lãi đã.

Phùng Kỷ còn định nói, nhưng Đồng Phi chẳng buồn dây dưa với hắn, phất tay, Đồng Thiết đi tới, hàn quang lóe lên, đầu Phùng Kỷ rơi xuống đất.

- Tam công tử, lập tức thu nạp nhân mã, chúng ta đi ngay trong đêm, trước khi trời sáng phải vào Tĩnh sơn.
- Đại đô đốc yên tâm, Nghiêu lập tức an bài.
- Nhớ làm cẩn thận một chút, đừng để lộ sơ hở.
- Vâng.

Chân Nghiêu hành lễ rồi đi.

Cổ xe chở Chân Lạc từ đầu trận chiến tới giờ vẫn yên lặng, tới giờ mới thở dài một tiếng. Đồng Phi nhìn rèm xe, cũng khẽ thở dài.

- Tiểu Thiết, người đi giúp hắn dọn dẹp chiến trường, một tuần hương sau chúng ta lên đường.

Đồng Phi ngẩng đầu nhìn trời sao hồi lâu, đột nhiên bật cười: Không biết Viên Thiệu sẽ có phản ứng gì.

Tâm tình của Viên Thiệu rất tệ! Tệ vô cùng cực, nhận được tin con trai chết, Viên Thiệu choáng váng, hẳn không ngờ chuyện này xảy ra ở địa bàn của mình.

Con trai chết, Phùng Kỷ chết, chẳng những thế con dâu cũng bị cướp đi, phía bên Chân gia phải ăn nói ra sao đây? Tuy nói cái chết của con trai rất cổ quái, bị vạn tiễn xuyên tâm, nhưng ở hiện trường chẳng có bất kỳ manh mối nào. Bất kể Viên Hi có được lòng Viên Thiệu không, thể diện này hẳn không thể để mất.

Tức thì hai vùng Ký Tịnh, binh mã khắp nơi, một mặt điều tra cái chết của Viên Hi, một mặt tìm đám sơn tặc.

Mặc dù đám Điền Phong cảm thấy tình hình không ổn, nhưng không khuyên nổi Viên Thiệu, lúc này trừ khi Viên Ngỗi phục sinh mới có thể làm Viên Thiệu bình tĩnh lại.

Cuối tháng mười hai, sắp năm mới rồi.

Nhưng trong thành Trường An lời đồn càng ngày càng mạnh, tới mức không thể khống chế nổi. Có điều may là dưới sự kiểm chế của Mẫn Cống và Tang Hồng, không phát sinh ra vấn đề gì lớn, nhưng ai mà biết bình an có thể duy trì tới bao giờ.

Đêm đã khuya.

Một đội nhân mã chậm chậm tới dưới thành Trường An, ước chừng có năm nghìn người, đều mặc khôi giáp, tay cầm đao thương, tướng quân đi đầu mặc giáp vàng, cầm đại đao đi tới cổng thành hồ:

- Ta chính là bộ hạ Nam Cung giáo úy Kim đại nhân, phụng lệnh vào thành, tăng cường cảnh giới hoàng thành.

Trên thành lâu đi ra một người, đuốc đốt lên, nhìn một lúc nói:

- Mẫn đại nhân và Tang đại nhân có lệnh, đêm tới đóng thành. Nếu không có thủ lệnh của hai vị đại nhân, bất kỳ ai cũng không được ra vào, tướng quân đợi tới sáng đi.
- Ta có thủ lệnh của hai vị đại nhân.

Võ tướng nói xong lấy thủ lệnh ra xua xua.

- Đợi chút, ti hạ thả giỏ xuống, kiểm tra thủ lệnh xong, nếu đúng sẽ lập tức mở cổng cho qua.
- Làm phiền rồi.

Võ tướng kia không lo, nhìn cái giỏ trên tường thành thả xuống, sai người cho thủ lệnh vào. Thủ bị trên tường thành cầm lệnh tiến chẳng thềm xem, hừ một tiếng quay người đi, một lúc sau mới xuất hiện nói:

- Tướng quân, kiểm tra xong, xin đợi một lát, cổng thành sẽ mở ngay.

Võ tướng dưới thành không vui, đã nói trước rồi, cần gì phải làm y như thật thế hả?

Khi võ tướng dẫn binh mã vào cổng thành, bất ngờ phát hiện cổng thành đột nhiên sầm một tiếng, rào sắt rơi xuống ngăn cản, năm nghìn nhân mã chỉ có một hai nghìn đi vào được, số còn lại bị ngăn ở bên ngoài.

- Phóng tên.

Thủ bị quất lớn, trên tường thành xuất hiện mấy trăm sĩ tốt cầm nỏ, tên rào rào bay ra mang theo hàn quang lạnh lẽo, mấy trăm tên binh sĩ còn chưa hiểu chuyện gì đã bị tên bắn xuyên người, tiếng gào thét phá nát trời đêm yên tĩnh.

Võ tướng kia hoảng loạn la lối:

- Mẫn Cống, Tang Hồng, các người dám bán đứng ta à?

- Chung Tiến, người là Tào tướng, bán đứng ở đâu ra?

Thủ bị trên thành cười khẩy:

- Nhất cử nhất động của các người nằm hết trong lòng bàn tay của quân sư, nực cười các người còn nằm mơ, chủ công không có mặt, Trường An cũng không phải là nơi các người ngông cuồng. Nhớ kỹ tên ta, Hán An quân Bá thượng trung lang tướng Ngụy Việt.

Võ tướng kia thất kinh:

- Ngụy Việt, chẳng phải người đi Hà Đông rồi sao?

- Nếu chẳng phải như thế bọn chuột nhắt các người sao chịu thò đầu ra. Chung Tiến, nhận một tên của ta.

Ngụy Việt gương cung như trăng rằm, một mũi tên xé gió bay ra.

Chung Tiến giờ đao ngăn cản, chỉ thấy cánh tay tê dại, mũi tên này của Ngụy Việt không chỉ mạnh, nổi tiếng nhất là lúc Chung Tiến đánh bay đi, mũi tên há miệng ra như miệng, bên trong xuất hiện mũi tiễn nhỏ bằng ngón tay trẻ con.

Tử mẫu tiễn.

Đồng Phi kiếp trước không xem nhiều phim ảnh lắm, nhưng có một bộ phim khắc sâu vào tâm trí y đó là Tân Long Môn Khách Sạn do Hong Kong quay, tiễn đội nội xứng trong phim có uy lực kinh khủng, y căn cứ vào đó tưởng tượng ra loại Tử mẫu tiễn này.

Trải qua nhiều năm nghiên cứu, Tử mẫu tiễn cuối cùng được nghiên cứu ra, đương nhiên loại vũ khí này không trang bị cho toàn quân mà chỉ cực ít võ tướng có tài thiện xạ mới có tư cách.

Chung Tiến trong chớp mắt đánh bay mũi tên mẹ thì tiễn con bay ra, làm hắn không thể né tránh, chỉ nghe phụt một tiếng, tiễn xuyên trán. Tiếp ngay đó tên như mưa trút xuống, đám quân vào thành bị bắn thủng lỗ chỗ như tổ ong.

Cùng lúc đó ngoài thành đột nhiên có tiếng hò hét, đám binh sĩ bị ngăn bên ngoài đột nhiên phát hiện dưới ánh trăng có một nhóm bộ quân mặc trọng giáp xuất hiện đằng sau.

- Phần Vũ tướng quân Thành Nghĩa ở đây, các người còn không mau buông vũ khí đầu hàng.

Sau khi đầu năm Bối Ngôi quân của Thành Nghĩa gần như bị hao hết, liền luôn trú ở Tân An. Mọi người thậm chí quên mất đám cường dũng chỉ bằng 800 quân ngăn được cả vạn nhân mã này.

Nay Bối Ngôi quân xuất hiện, làm đám nhân mã không rõ gốc gác kia thấy tim đập chân run, có viên tướng hét lên:

- Ba quân, đầu hàng là chết, chỉ có đánh ra mới còn đường sống, theo ta.

Nếu luận hiếu sát, trong số tướng lĩnh Hán An quân, Thành Nghĩa xếp năm hạng đầu, thương chỉ tới, Bối Ngôi quân lạng lẽ tách ra, từng hàng nỏ xuất hiện:

- Giết hết, không tha kẻ nào.

Giọng Thành Nghĩa lạnh lẽo vang lên, cung nỏ bay ra, bao phủ một khu vực nửa hình vòng tròn.

Trong thành Trường An lửa cháy hừng hực, nhân mã Kim Toàn chưa kịp xuất động bị Bối Ngôi quân vào thành Trường An trước đó tấn công.

Đó là cuộc đồ sát đẫm máu chẳng có chút thương xót nào.

Trên chòi canh phủ Đại đô đốc, Giả Hủ nói:

- Hiếu Trực, đốc sát viện có thể thu lưới rồi.

Khuôn mặt tuần lãng của Pháp Chính hiện lên nụ cười lạnh lẽo, chấp tay thi lễ xong bước đi, phía dưới chòi có mấy trăm Kỹ kích sĩ chuẩn bị sẵn sàng, Pháp Chính chẳng nhiều lời:

- Không tha kẻ nào.

- Vâng.

Kỹ kích sĩ đi rồi, Pháp Chính lại lên chòi canh:

- Quân sư, đã bắt đầu.

- Hôm nay ta muốn dọn sạch triệt để thành Trường An, vài ngày nữa chủ công về, đừng để ảnh hưởng tới tâm tình của chủ công.

- Nên như thế.

- Lần này đốc sát viện làm không tệ.

- Đó là chuyện ti hạ nên tận lực, có điều ti hạ không ngờ trong thành lại có nhiều rác rưởi như vậy. Quân sư, có phòng thủ mãi cũng không tốt, Tào Tháo ngông cuồng như vậy, phải cho hắn một bài học.

Giả Hủ mỉm cười:

- Yên tâm ta đã lệnh Âm bộ xuất kích, lúc này đã triển khai hành động rồi.

- Thế thì tốt.

378. Chương 379: Trường An Loạn (11)

Giả Hủ xoay người đi xuống chòi:

- Lập tức phát hiệu thông báo cho Đạp Bạch quân hành động, sáng mai ta cần trên đường phố Trường An khắp nơi là binh mã Đạp Bạch quân hành động. Từ hôm nay trở đi tới trước khi chủ công về thực hiện lệnh giới nghiêm, kẻ nào trái lệnh, giết không cần hỏi.

Nấy câu đơn giản của Giả Hủ lộ ra sát khí vô tận, Pháp Chính nghe vậy mỉm cười thích ý, lại hỏi:

- Quân sư định đi đâu thế,

- Còn một việc chủ công không muốn làm, song ta phải làm cho chủ công. Lệnh Cự ma sĩ theo ta tới Vị Ương cung kiến giá.

Pháp Chính sáng mắt, nụ cười càng thêm âm u.

Canh hai, trong thành Trường An tiếng chém giết không ngớt, từng đội thiết kỵ chẳng biết từ đâu ra, xông vào những căn nhà, tiếp đó là tiếng la hét thảm thiết.

Thủ vệ thập nhị môn coi như không thấy, chỉ tuần tra trên phố, gặp kẻ khả nghi không hỏi lai lịch bắt ngay lấy.

Còn về Kỹ kích sĩ còn hung hãn hơn đám thiết kỵ, mặc áo đen đặc chế của Đốc sát viện, theo danh sách vào từng nhà, gặp phản kháng là giết trước, giết cho thành Trường An máu chảy thành sông.

Giả Hủ dẫn 400 Cự ma sĩ qua Ấm Mã kiều đi tới Vị Ương cung, ở sau, Giả Mộc và Giả Phong tỏ ra vô cùng trầm tĩnh.

- Phụ thân, Nguyên Trục tới báo đã mở cửa Hàm Cốc Quan cho nhân mã của Chung Diêu đi vào, hẳn đã tới lúc động thủ rồi.

Giả Hủ mắt thất thần, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó, cho nên khi Giả Mộc hỏi, ông ta không trả lời.

- Phụ thân, phụ thân ...

- Hả?

Giả Hủ choàng tỉnh, quay đầu nhìn hai đứa con trai:

- Các người vừa nói gì.

- Hai nhi hỏi phía Nguyên Trục không biết có vấn đề gì không?

- Ha ha ha, Nguyên Trục tuy trẻ, nhưng tâm tư cực kỳ tinh tế. Chung Diêu cũng là một nhân vật đó, song không phải là đối thủ của Nguyên Trục đâu. Hơn nữa Hoàng tướng quân kinh nghiệm trận mạc phong phú. Ta muốn xem Chung Diêu sao chạy thoát được.

- Vậy hiện giờ chúng ta ..

- Cái nên hỏi thì hỏi, không nên hỏi thì đứng bên mà nhìn đừng nói.

Xa xa đã có thể nhìn thấy cổng lớn nam cung, trước kia đó là nơi ở của Tây Hán vương, có mấy nghìn người thủ vệ, cực kỳ nghiêm ngặt trang trọng, nhưng lúc này đỏ một màu máu, thi thể chồng chất ngổn ngang. Diển Vi dẫn đầu một đội quân gồng có với Hạ Hầu Lan, nhân mã hai bên chênh lệch không nhiều, nhưng binh mã Diển Vi khí thế, còn binh mã Hạ Hầu Lan có chút sợ hãi.

Hạ Hầu Lan cảm ngang thương quát:

- Đình hầu có ý gì, tự tiện xông vào nam cung giết cung vệ, định tạo phản à?

Diển Vi cười lớn:

- Hạ Hầu Lan, ai muốn tạo phản trong lòng người tự rõ, các người thừa lúc Đại đô đốc không có mặt, ngầm câu kết chư hầu, mưu đoạt Trường An. Nếu chúng ta không đề phòng đã mất mạng rồi, Đại đô đốc ở tái ngoại tẩm máu chiến đấu, mở rộng cương thổ cho Đại Hán. Còn lũ tiểu nhân các người làm gì.

Hạ Hầu Lan cảm nhận được cung vệ sau lưng dao động, những kẻ đó do huấn luyện ra, nhưng lại sùng bái Đồng Phi:

- Người nói láo.

- Có nói láo không lòng người tự rõ.

Hạ Hầu Lan không phải kẻ giỏi ăn nói, đương nhiên Diển Vi cũng thế. Nhưng vấn đề ở chỗ Diển Vi nhìn nhận chuyện gì sao dễ thay đổi, trong lòng hắn, đám người hoàng gia không kẻ nào tử tế, trước tiên là ép huynh đệ mình từ chức Đại đô đốc Tây Vực, giờ mong còn chưa ngồi ấm, đã sinh lòng dạ khó lường.

Loại chuyện này với Diển Vi mà nói là không thể chấp nhận, thấy Hạ Hầu Lan cứng lưỡi, càng nhận định đó là sự thực, lập tức nổi giận thúc Tượng Long mã, cầm song kích xông tới Hạ Hầu Lan.

Hạ Hầu Lan vô cớ bị oan, cũng vô cùng tức giận, múa thương đâm tới, ngân thương nặng 36 cân hóa ra bóng hoa lóa mắt. Đó là thương pháp mà năm xưa hắn cùng Triệu Vân học ở Đồng Uyên.

Nếu như đối chiến với võ tướng bình thường thì Bạo Vũ Lê Hoa thương này quá dư thừa rồi, nhưng đối phó với Diển Vi thì rõ ràng là không đủ.

Diển Vi đã trên 30, nói ra hẳn qua thời đỉnh cao. Nói tới võ nghệ thì không ngoài hai loại kỹ xảo và sức mạnh. Giống như Triệu Vân là đại biểu cho võ tướng thiên về kỹ xảo, còn Diển Vi là loại hình tướng sức mạnh, qua đỉnh cao là đi xuống. Có điều sau khi Diển Vi quen Đồng Phi, tu luyện Ngũ cầm dẫn đạo thuật nhiều năm, chiêu số ngày càng trở nên cay độc.

Chỉ bảy tám hồi, Hạ Hầu Lan đã chỉ biết đỡ đòn, không đánh trả nổi nữa, thầm kêu: Người ta nói Diễn Vi mạnh như hổ, còn tưởng hấn nhờ vào Đồng Phi mới có cái danh này. Không ngờ võ công lại lợi hại như thế. Bên cạnh y người tài lớp lớp, mà phía đại vương chẳng có ai, e thành đại họa.

Hai quân đối trận, sao cho người suy nghĩ lung tung?

Tâm tư Hạ Hầu Lan vừa loạn, thương pháp liền xuất hiện sơ hở, Diễn Vi rung tay, song kích một trước một sau mang theo tiếng gió chém xuống. Đùng thấy Tượng Long đã có tuổi, nhưng ngựa Tây Vực bình thường không so được với nó, tính nóng nảy như được Diễn Vi truyền cho, nó hung dữ húc đầu vào con ngựa của Hạ Hầu Lan.

Con ngựa kia kêu thảm, thương trong tay Hạ Hầu Lan bị Diễn Vi dùng lực đánh văng, ngã lăn xuống đất.

Diễn Vi phóng ngựa tới, song kích giơ lên, đúng lúc này Giả Hủ tới nơi.

- Đại gia dừng tay.

- Đình hầu hạ thủ lưu tình.

Đi cùng Cổ Hủ còn có thái phó Dương Tự, chỉ thấy ông ta được Dương Đạo đỡ bên, từ xa vội vàng chạy tới, thấy Hạ Hầu Lan bị Diễn Vi đánh ngã, cuống cuống hô lớn.

Giả Hủ nhú mày, cái lão già này đến thật đúng lúc, trước đó thì giả bệnh, vậy mà giờ chạy như bay. Hừ, chỉ là chuyện này không do người định đoạt được, nếu thức thời tha cho người một mạng, nếu không thêm một mạng nữa có là gì.

Hai mắt âm u của Giả Hủ lóe lên.

Diễn Vi không giết Hạ Hầu Lan, nhưng không đại biểu cho hấn tha cho Hạ Hầu Lan, trong trận có hai viên tướng xông ra bắt lấy đưa về trận. Hạ Hầu Lan cũng khỏe, nhưng trong tay hai người đó, không có chút sức phản kháng nào.

Hai người đó là ai, là bộ tướng theo sau ngựa Đồng Phi, huynh đệ Hà Nghi, Hà Mạn.

Giả Hủ thúc ngựa tới:

- Đại gia vất vả rồi.

Không giống như những người khác, Giả Hủ chẳng những là đệ nhất mưu chủ của Đồng Phi, còn là lão sư của y. Trong quần thể mưu sĩ của Đồng Phi, e trừ Bàng Thống và Gia Cát Cẩn ra thì y tín nhiệm nhất là Giả Hủ.

Ở điểm này đến Từ Thứ và Thạch Thao cũng không bì được.

Trước kia Đồng Phi thu phục Giả Hủ, Diễn Vi cũng ở bên cạnh, nên rất rõ giá trị của ông ta, thu song kích lại, chấp tay hành lễ:

- Quân sư tới rồi.

Bên kia Dương Tự cũng tới, mặt cười chua chát, nửa ngày trời chẳng nói nổi một lời. Ông ta sao chẳng biết mưu tính của Chi Tập và Kim Toàn, song Dương Tự cũng là người ở Tây Vực lâu năm, người Trường An không biết Giả Hủ lợi hại, chả lẽ ông ta không biết. Có lòng mà không ngăn cản được, nhưng chẳng phải cũng có chút mong mỏi Chi Tập thành công sao?

Đương nhiên nhiên Dương Tự cũng biến đó gần như là chuyện không thể, nên giả bệnh nằm nhà, đồng thời ngầm nhắc nhở người khác bảo vệ nguyên khí. Nhưng ông ta không ngờ Giả Hủ ác độc như vậy, đột nhiên phát động, chẳng những giết Chung Tiến đường đệ của Chung Diêu, còn thần không biết quỷ không hay điều Bối Ngôi Quân về, chẳng những đánh tan âm mưu của đám Chi Tập, còn thẳng tay vung đồ đao lên.

Ông ta rõ mình không thể xoay chuyển cục diện, những thế tộc trung với Tây Hán vương đã hoàn toàn chọc giận nhân mã Đồng hệ.

Chỉ hi vòng giữ được thể diện cho Tây Hán vương, phải biết rằng Hán Thất duy trì tới nay, chỉ còn chút ít thể diện.

- Giả tướng quân...

Dương Tự ngần ngừ lên tiếng mà không biết nói sao:

Giả Hủ nay là Quân sư trung lang tướng, Giám nghị đại phu, quan vị không hiển hách, nhưng người thông minh nhìn một cái là rõ ông ta được Đồng Phi tín nhiệm thế nào. Vì Quân sư trung lang tướng chính là chức vị của Lý Nho năm xưa.

Lý Nho là ai, là người Đồng gia, là thân thích thực sự của Đồng Phi, người tiếp nhận chức này, nếu không phải được Đồng Phi cực kỳ tín nhiệm thì không đảm nhận được.

Dương Tự biết Giả Hủ không phải người dễ tiếp cận, hít sâu một hơi nói:

- Không biết đêm khuya tới đây có gì chỉ giáo.

379. Chương 380: Di Giá Trường Môn Cung

- Dương đại nhân.

Giả Hủ lễ độ nói:

- Đêm nay loạn đảng mưu nghịch, Hủ lo có tiểu nhân thừa cơ, nên tới bảo vệ đại vương.

- Đại vương ở trong cung cực kỳ an toàn, tướng quân quá lo rồi.

Hai người như quên đi Hạ Hầu Lan bị bắt giữ, tươi cười hàn huyên.

- Không quá, Đại vương tấm thân ngàn vàng, nếu bị kinh sợ, là tội của Hủ, Đại đô đốc nay không có nhà, nhưng trước khi đi phó thác Hủ bảo vệ an toàn cho đại vương. Cho nên xin thái phó đại nhân xin mở cửa cung đi.

- Đây là ý Đại đô đốc sao?

Giả Hủ cười lạnh:

- Không, đây là quyết định của Hủ.

- Giả tướng quân, ngài không thấy làm thế có hơi vượt quyền à? An nguy của đại vương tự có cung vệ bảo hộ, chuyện hoàng thành không liên quan tới ngài.

Dương Tự nhìn ra Giả Hủ đã hạ quyết tâm, quan trọng hơn ông ta gạt Đồng Phi sang, không dính líu gì cả.

Giả Hủ cười lạnh:

- Vốn không liên quan, nhưng giờ thì liên quan rồi. Bản lĩnh túc vệ đại nhân, Hủ đã lĩnh giáo. Bằng vào thân thủ đó mà muốn bảo vệ chu toàn cho Đại vương e là có sơ xuất. Dương đại nhân, ta nghĩ cho Đại vương, ngài lại một mực ngăn cản, chẳng lẽ có lòng dạ khó lường.

Người nói thẳng ra thế thì ta cũng không ngại gì mà phơi bày luôn, ta kính người là danh nhân, không làm khó người. Nhưng người không biết điều thì ta sẽ trở mặt vô tình, câu cuối ý là: Người mà ngăn ta thì người là phản tặc.

Mặt Dương Tự tức thì trắng bệch.

Trong nụ cười thản nhiên của Giả Hủ mang sát khí nồng nặc, ông ta cảm thụ được kẻ này không đùa, nếu mình còn ngăn cản, e đồ đao vung lên chặt đầu già trẻ trong nhà.

Tích tắc đó, Dương Tự thấy mình già rồi, nhưng vẫn muốn tranh thủ một chút:

- Giả tướng quân, mong ngài nể mặt Đại tướng quan, để lại chút thể diện.

- Dương đại nhân, không phải ta không muốn, mà đại đô đốc hiền lành, đã cho quá nhiều thể diện. Song một số kẻ không biết tốt xấu, một mực kiếm chuyện. Đại đô đốc từng nói: Thể diện không phải người khác cho, mà là do mình kiếm được. Một số kẻ cho chúng thể diện, chúng lại nhờn ... Ha ha ha, ý ta hẳn Dương đại nhân đã hiểu.

Nói cách khác là người đừng lấn lờn nữa, Dương Tự chưa chịu thua, nhưng bị Dương Đạo kéo sang bên lắng đầu, ý bảo ông ta đừng lên tiếng.

- Tránh ra.

Diễn Vi mắt hổ trợn trừng, thúc ngựa đi tới.

Giả Hủ cười nhạt:

- Đại gia, hoàng thành nguy hiểm lắm, mời ngài bảo hộ đại vương di giá Trường Môn cung.

Dương Tự nghe ba chữ này thì mặt cắt không ra máu.

Trường Môn Cung là nơi như thế nào, nói ra thì dài lắm.

Gần Trường An có một thượng lâm uyển, trong trồng tùng bách, theo Hán thư - Văn Đế ký ghi chép, Trường Môn viên tại trường môn, trường môn trường môn viên. Có nghĩa là tiền thân của Trường Môn cung là viên lâm tư nhân của Hán quán đào trường công chúa Lưu Phiên, sau tình phu Lưu Phiên là Đồng Yến cấp cho Hán vũ đế Lưu Triệt.

Trên cơ sở trường môn viên xây dựng Trường môn cung, làm nơi tể tự nghỉ ngơi cho hoàng đế. Con gái Lưu Phiên chính là hoàng hậu của Hán Vũ đế, tên Trần A Kiều.

Trần A Kiều và Hán Vũ đế là thanh mai trúc mã, hơn nữa còn để lại cho đời sau câu “kim ốc tàng kiều”, nhưng chuyện hoàng gia thật khó nói, càng chẳng nói tới tình cảm là thứ hư vô.

Nên về sau Trần A Kiều bị Hán Vũ đế phế mất ngôi hoàng hậu, đưa tới Trường Môn cung, từ đó trở đi Trường Môn cung thành lãnh cung.

Lưu Biện ở trong Trường An, nhưng lại chẳng hiểu trong thành xảy ra chuyện gì, hẳn thậm chí chẳng hiểu vì sao Diễn Vi trước kia luôn khách khí với hắn lại trở nên hung dữ như vậy.

Đưa mắt nhìn đám Diễn Vi đưa vương giá chậm rãi đi khỏi thành Trường An, lòng Dương Tự đã chết.

Hết rồi.

Thể diện của Hán thất sau đêm nay không còn nữa.

Cái gì chưa nói, chỉ cần Lưu Biện bước vào Trường Môn cung, sau này còn tôn nghiêm gì nữa.

Hung dữ trừng mắt với Giả Hủ, Dương Tự rít lên:

- Giả Văn Hòa, người sẽ không chết tử tế, không chết tử tế đâu.

Giả Hủ cười thản nhiên:

- Ta có chết không không phải thái phó ông quyết, nếu Đại đô đốc bảo ta chết, chẳng ai ngăn được. Đại đô đốc không cho ta chết, muốn giết ta cũng không được. Thái phó, ông tự hỏi lương tâm trong chuyện này xem ông đã làm cái gì.

Nói xong nhìn Hạ Hầu Lan hai mắt phun lửa bị Hà Nghi, Hà Mạn giữ chặt.

Giả Hủ lắc đầu:

- Túc vệ đại nhân, trước khi Đại đô đốc về đành ủy khuất ngài một chút. Một ngày Đại đô đốc không về, bất kỳ ai cũng không được tới gần Trường Môn cung, kẻ làm trái, giết không cần hỏi.

- Người, người chỉ là tên quân sư nhỏ nhoi, người có tư cách gì ...

Giả Hủ cười nhạt, bảo Giả Mục mang một cái hộp tới mở ra, lấy ở bên trong một quả kim châu:

- Trước khi Đại đô đốc rời Trường An để lại kim chùy cùng dặn ta nếu Trường An vô sự, không cần dùng tới Thiên Cương chùy. Nếu Trường An có chuyện, binh mã tướng lĩnh Quan Trung, Tây Lương, Tây Châu đều nghe Hủ điều động. Kim chùy có thể giết bất kỳ một ai.

Hạ Hầu Lan hít sâu một hơi, tên Đồng Phi nà tin tưởng Giả Hủ quá mức rồi.

- Mời Dương đại nhân về phủ, đem Hạ Hầu Lan vào thiên lao, không có lệnh của ta, không ai được tới thăm và tiếp xúc với họ.

Một câu nói này của Giả Hủ hẳn với triệt để giam lỏng Dương Tự, còn về phần Hạ Hầu Lan, ông ta không bận tâm.

Trời đã dần sáng, phương đông mây hồng quay cuồng, ánh sáng như ngọc khảm năm màu chiếu rọi, dự báo ngày thời tiết tốt đang tới.

Giả Hủ kéo tấm thân mệt mỏi về phủ Đại đô đốc, còn chưa ngồi vững đã có thị tỳ tới đại sảnh.

- Quân sư, chủ mẫu lệnh tiểu tỳ tới hỏi, rốt cuộc có chuyện gì, vì sao lại huyền não như thế?

Giả Hủ bình thản nói:

- Xin tỳ tỳ về báo với chủ mẫu, chỉ có vài thằng hề không biết tự lượng sức nhảy ra múa may thôi. Trường An đã ổn định rồi, có điều trước khi chủ công về, mong chủ mẫu nhẫn nại đừng ra ngoài.

- Tiểu tỳ hiểu rồi.

Tỳ nữ kia vội vàng rời đi, Giả Hủ đưa hai tay vuốt mặt thở dài : Chủ công, Hủ biết người sẽ không làm thế, cũng chưa bao giờ muốn làm thế. Chỉ là có một số chuyện không đơn giản như ngài nghĩ. Đi tới bước hôm nay, chủ công làm sao còn đường quay lại nữa?

Chuyện chủ công không muốn làm thì hãy để Hủ làm, thiên hạ chửi rửa thì để Hủ chịu, có như thế mới báo đáp được ơn tri ngộ của chủ công với Hủ.

Đúng lúc này Pháp Chính vội vã chạy vào khom người thi lễ:

- Quân sư, có chiến báo ở Hàm Cốc Quan.

Bành Trì vốn tên xưa là Miên Trì, thời cổ là biên ấp của Tây Chu, hiện giờ đang lửa cháy khắp nơi.

Chung Diêu không sao hiểu nổi, đang tốt đẹp sao bỗng chốc lại thành cục diện bại trận này.

Mười vạn binh mã phá Hàm Cốc Quan, đánh sát tới Bành Trì, Hán An quân bị đánh lui liên hồi, mất thấy sắp vào thành, được mỹ danh muôn đời, chớp mắt một cái một trận lửa lớn thiêu sạch Bành Trì, mười vạn đại quân tổn thất thảm trọng.

Mà Hán An quân đột nhiên trở nên dũng mãnh, đổ tới như thủy triều tấn công nhân mã Chung Diêu, đằng xa cờ lớn màu đen bay phấp phật trong gió, cờ chính giữa thêu chữ “Hoàng” thật to.

Hoàng Trung?

Chung Diêu nghe nói tới người này rồi, nhưng thực tình là không hiểu lắm, chỉ biết rằng ông ta từng là thủ hạ của Tần Trì thứ sử Dương Châu, không hiểu vì sao lại đi quy thuận Đồng Phi.

Chủ soái của Du Dịch quân, một trăm thập quân của Hán An.

Nhưng sau khi Hoàng Trung theo Đồng Phi, cũng chẳng thấy Du Dịch quân có chiến dịch gì nổi danh. Nghĩ cũng phải, mấy lần Du Dịch quân xuất kích đều là liên hợp với Hán An quân hành động, nếu chẳng phải Du Dịch quân nằm ngoài biên chế Hán An quân, thậm chí chẳng ai biết có đội quân này.

Hiện Chung Diêu dẫn tàn binh bại tướng bị vây khốn trên một ngọn núi tên Tây Hào Sơn.

Tây Hào Sơn còn gọi là Nam Đại lĩnh, là một dải đồi núi, đứng ở trên đỉnh có thể nhìn thấy Bành Trì cháy bùng bùng, mười vạn binh mã chỉ còn lại mấy nghìn người.

Dưới núi ba vạn Du Dịch quân đứng yên bất động, chiến kỳ bay phấp phật làm người ta sợ hãi.

380. Chương 381: Lỗ Túc Hiến Hợp Trung, Trần Cung Luận Liên Hoàn

- Quân sư, chúng ta rút thôi.

Nhạc Tiến nói, viên tướng thao Tào Tháo từ đầu năm Sơ Bình này hiện thần sắc có chút hoảng loạn.

- Rút?

Chung Diêu cười khỏ:

- Rút thế nào, rút đi đâu?

- Mặt tướng nguyện bảo vệ quân sư mở một con đường máu, chúng ta về Hàm Cốc Quan, tướng quân Lý Điển chẳng phải ở đó sao? Chỉ cần rời Hàm Cốc Quan, còn có Thái Sử Từ tướng quân tiếp ứng.

- Hàm Cốc Quan nay còn trong tay chúng ta hay sao?

- Ý quân sư là ...

- Nay chỉ thấy Hoàng Trung mà không thấy quân sư Từ Thứ, ắt Lý tướng quân gặp nguy rồi.

Mặc cho Lý Điển lớn gan, nghe xong lời này toàn thân vẫn giá lạnh.

Chung Diêu cay đắng nói:

- Ngay từ đầu Đồng tặc đã bày ra cục diện này, ta đúng là coi thường tên bỉ phu đó.

Chẳng trách Hàm Cốc Quan có tiếng một người giữ cửa vạn địch khó công lại bị phá dễ như thế, e chẳng phải mình công phá Hàm Cốc Quan mà là người ta định đóng cửa đánh chó. Tên Từ Thứ đó bản lĩnh như thế sao?

Sợ là phải bỏ mạng ở đây rồi.

Đằng xa có tiếng tù kéo dài.

Một đội nhân mã tụ họp với Hoàng Trung, cờ soái bốn chữ ” Đạp Bạch Dũng Võ”, là Đạp Bạch quân của Trần Đáo tới.

Trần Đáo chẳng phải đi Lũng huyện dẹp loạn ư, sao lại xuất hiện ở đây?

Kỳ thực loạn Lũng huyện ngay từ đầu chỉ là cái cớ, chẳng qua là quan viên địa phương tổ chức dân chúng giả vờ như thế để thu hút sự chú ý của người ta. Có thể khẳng định, nếu Trần Đáo còn ở Trường An, chắc chắn sẽ không xuất hiện đại loạn, dù sao đệ nhất quân sức chiến đấu vang danh thiên hạ.

Sau khi rời Trường An, Đạp Bạch quân lập tức chia nhỏ xé lẻ do Bùi Nguyên Thiệu, Đồng Triệu, Hàn Đức dẫn binh mã bản bộ âm thầm tới Bành Trì, cùng Du Dịch quân tụ hợp.

Nay Đồng Triệu và Hàn Đức đã dẫn quân theo Từ Thứ, bí mật phục kích trong Hàm Cốc quan.

Tất cả chỉ còn đợi trận lửa hôm nay.

Nhạc Tiến nghiêng răng nói:

- Quân sư, chuyện đã như thế hối hận cũng vô ích, tiểu tướng đoạn hậu, xin quân sư lập tức lui về Hàm Cốc quan, nói không chừng nơi đó còn trong tay ta, không bằng liều mạng.

- Tướng quân ...

Chung Diêu hiểu, cái gọi là đoạn hậu chẳng khác gì nạp mạng.

Nhạc Tiến nghiêm mặt nói:

- Tiến chỉ là một võ phu, chết không đáng tiếc. Chủ công có thể không có Tiến, nhưng không thể không có quân sư. Mời quân sư chuẩn bị, khi Tiến phát động công kích, quân sư dẫn người rút về Hàm Cốc Quan, nếu có thể thoát hiểm, ngày sau hãy vì Tiến báo thù.

Chung Diên cắn răng nói:

- Tướng quân bảo trọng, nếu Hàm Cốc quan không mất, ta sẽ trên ải đợi tướng quân về.

Lúc này nói gì cũng thành thừa thừa, Chung Diên nói xong lên ngựa điểm binh chuẩn bị đột vây.

Mặt khác Nhạc Tiến cũng đã gọi binh mã bản bộ tới:

- Chủ công nuôi chúng ta đã lâu, nay là thời cơ báo ân tình chủ công. Mỗi nguyện tử chiến, ai dám theo ta giết địch?

Trên núi này đều là thân binh của Nhạc Tiến, tất cả gươm đao hô vang:

- Nguyện cùng tướng quân tử chiến.

- Các con ngoan, theo ta giết địch.

Hai nghìn nhân mã được Nhạc Tiến xuất lĩnh xông xuống núi, nhưng còn ở lưng núi đã có tiếng hét to:

- Bắt tên.

Một loạt tiếng kêu kỳ dị vang lên, tên bay phủ kín trời như châu chấu, mấy trăm binh sĩ bị bắn thành nhím, Nhạc Tiến cũng trúng tên nhưng không yếu hại.

Hắn như không biết đau, vẫn hô lớn xông tới.

Dưới núi Hoàng Trung vuốt râu cười:

- Tên này cũng là một hán tử đây, tiếc là kẻ địch. Hà hà, Thúc Chí, công này là của ta, người đừng có tranh đấy.

Trần Đáo gật đầu:

- Tướng quân cứ hành động, những kẻ này xung phong là để yểm hộ Chung Diên rút lui, ta đi truy kích.

- Ài.

Hoàng Trung nghe vậy ảo não vỗ đầu:

- Sao lại quên mất Chung Diên, đáng hận, thật đáng hận.

Nhưng cũng không tiện nói gì, dù sao tại ông ta lựa chọn trước, tức tối thúc ngựa xông lên, bên kia Trần Đáo dẫn Đạp Bạch quân vòng qua chiến trường truy sát.

Hoàng Kim Thông là bảo mã năm xưa Cam Bái phái người tới tặng, khi ấy tổng cộng có hai con, một là Hoàng Kim Thông, một là Hô Lôi Bác.

Khi ấy Đồng Phi còn ở Trườn An, tặng Hoàng Kim Thông cho Hoàng Trung, tặng Hô Lôi Bác cho Điển Vi.

Chỉ có điều Hô Lôi Bác còn nhỏ, Điển Vi không cưỡi được.

Hoàng Kim Thông đã thành thực, toàn thân lông màu vàng óng, khi chạy như một tia chớp vàng, thoáng cái đã đưa Hoàng Trung tới trước mặt Nhạc Tiến:

- Tiểu tặc, để cái đầu lại đây.

Nhạc Tiến hay dở gì cũng là một đại tướng, nghe thế nổi giận đâm thương tới, thương pháp của hắn được cao nhân chỉ điểm, chiêu số cực kỳ xảo diệu, nhưng nay đối thủ là Hoàng Trung.

Đó là nhân vật ngay cả Đồng Phi cũng phải kiêng kỵ.

Mặc dù tuổi Hoàng Trung đã cao, nhưng kinh nghiệm và chiêu số đã tới mức xuất thần nhập hóa, Cổ nguyệt đao thi triển, chỉ thấy ánh đao như từng quang sáng loang loáng trên không, sát khí ngợp trời.

Nhạc Tiến mỗi lần đỡ đao phải dốc toàn lực, đao đó thực sự quá mạnh, chỉ bốn năm hồi thương pháp của Nhạc Tiến đã bị phá tan.

Hoàng Trung mượn lực bàn đạp, thừa lúc hai ngựa sượt qua nhau, trở tay chém một đao, Nhạc Tiến không kịp né, bị chém ngã xuống ngựa, Hoàng Trung không thèm quan tâm hấn sống hay chết hét lớn xông vào quân địch.

Ngựa không ngừng vó, chạt vật chạy chối chết, bên cạnh sĩ tốt càng ngày càng ít, từ Tây Hào Sơn chạy ra còn có hai nghìn người, nhưng bay giờ chỉ còn hơn trăm thân vệ bảo hộ Chung Diêu tới Hàm Cốc quan.

Hán An quân đằng sau lưng lúc xa lúc gần, tựa hồ không gấp truy đuổi, càng như thế Chung Diêu càng càng kinh hoàng, dù biết nay Hàm Cốc quan cũng là lãnh ít dữ nhiều, nhưng hấn không còn đường nào khác.

Chỉ mong Lý Điển có thể kiên thủ được, Hàm Cốc quan không mất thì mới còn một đường sống, Chung Diêu biết Lý Điển là người cực kỳ cẩn thận, ban đầu mới đánh vào Hàm Cốc quan, Lý Điển từng ngăn cản Chung Diêu. Chỉ là khi đó Chung Diêu sao nghe lọt tai được, chỉ có hạ Trường An, hấn mới đủ vốn thành mưu chủ của Tào Tháo.

Chung Diêu không còn muốn nghĩ về Hứa Xương phải đối diện tình cảnh nữa.

Quất ngựa đi đầu, cả đường phi nước kiệu, ngày hôm sau đã thấy phụ thành nguy nga của Hàm Cốc quan, trên tường thành cờ quân Tào vẫn tung bay, Chung Diêu thở phào, may mà Hàm Cốc quan vẫn trong tay ta.

Cái gọi là phụ thành là sau quan ải tăng thêm một tường thành phụ trợ, tăng thêm chiều sâu phòng ngự, quan ải bình thường đều xây dựng năm ba phụ thành cao thấp khác nhau, dùng để trì hoãn thế công của kẻ địch.

Có điều một hùng quan như Hàm Cốc quan không cần phải xây nhiều phụ thành như thế, cho nên sau quan ải chỉ có một tòa phụ thành.

Thành cao ba trượng, cổng thành đóng chặt, Chung Diêu thúc ngựa tới dưới quan ải, hô:

- Mau mau thông báo Lý tướng quân lập tức mở cổng thành.

Trên tường thành lặng ngắt như tờ không có chút động tĩnh nào.

Chung Diêu nhíu mày hô tiếp:

- Ta chính là trưởng sử Chung Diêu, mau mau báo Lý tướng quân mở cổng thành.

Lời vừa dứt liền nghe thấy tiếng chiêng la, từng hàng binh sĩ xuất hiện trên tường thành, giương cung lấp tên, nhắm thẳng vào đám Chung Diêu phía dưới. Trên thành lâu một văn sĩ mặc đẳng giáp lọt vào mắt Chung Diêu, dù không nhận ra là ai, nhưng nhìn cách ăn mặc của sĩ tốt, Chung Diêu biết tình hình không ổn.

Năm xưa cao tổ chém rắn khởi nghĩa tự xưng là con của Xích đế.

Vì thế mà Hán phụng hỏa đức, sĩ tốt mặc áo màu đỏ, để tỏ rõ hỏa đức. Tào Tháo đón thiên tử tới Hứa Xương, bắt kể là “đón” hay “bắt” cũng được, ít nhất hiện hấn là thần tử Hán thất, vì thế quân tào lấy màu đỏ làm chủ.

Nhưng màu sắc Hán An quân lại khác, năm xưa bọn họ ở Tây Bắc, theo lời Lưu Hồng, phương bắc thuộc tính thủy, nên Hán An quân lấy màu đen làm chủ. Đồng Phi cũng rất thích màu này.

Tướng sĩ trên tường thành toàn bộ một màu đen.

Chung Diêu cả kinh, quay đầu ngựa định chạy, nhưng nghe tiếng sống tùng tùng, hai bên có nhân mã chạy ra, vây Chung Diêu vào giữa, cờ bên trái mang chữ Hàn, cờ bên phải mang chữ Đồng, cùng cờ hiệu của Đạp Bạch Quân.

Đó chính là Hàn Đức và Đồng Triệu, sĩ tốt im lặng, vô cùng lạnh lẽo.

Văn sĩ trên tường thành cười:

- Nguyên Thán tiên sinh vẫn khỏe đấy chứ?

Nghe giọng điệu người này, hình như có chút giao tình, nhưng Chung Diêu không nhớ ra, dù sao xuất thân thế gia, sinh cơ đã tuyệt, hẳn lại trở nên bình tĩnh:

- Chính Chung mỗ đây, các hạ là ai?

- Ha ha ha, tiên sinh là quý nhân hay quên, học sinh là Từ Thứ người Dĩnh Âm, là đông hương của tiên sinh đó.

Con người Chung Diêu có lại, chậm rãi nói:

- Các hạ chính là Từ Thứ đó sao?

- Chỉ là tiểu nhân vật, không đáng nhắc tới, làm tiên sinh chê cười rồi. Năm xưa tiên sinh ở thư viện giảng học, Thứ từng đứng xa xa nhìn. Không ngờ rằng thoát cái bao năm trôi qua, học sinh và tiên sinh gặp lại nhau trong cảnh này, đúng là làm người ta cảm thán.

Đứng xa xa mà nhìn.

Câu này rất thú vị, nếu người tới thư viện cầu học, sao có thể chỉ đứng xa xa mà nhìn? Vả lại chỉ cần là học sinh thư viện, Chung Diêu nhớ đại khái, Từ Thứ này chưa từng xuất hiện qua.

Từ Thứ cười:

- Năm Trung Bình thứ tư, tiên sinh ở tửu lâu luận bàn thiên hạ, Thứ và đồng môn ở cách vách, chẳng những nghe trộm được cao luận của tiên sinh, thậm chí còn có chút xung đột. Tiên sinh khi đó thân ở vị trí cao, quát gia tướng bắt Thứ. Tới nay Thứ vẫn nhớ phong độ khi đó của tiên sinh rồi, mười năm vẫn chưa quên.

- Người ... Người ...

Chung Diêu tựa hồ có chút ấn tượng rồi:

Đúng vậy, sau khi loạn Ung Khâu, Linh đế quay về Lạc Dương, đại khai sát giới, gây ra oanh động không nhỏ. Khi đó danh sĩ Nam Dương Hà Ngung bất mãn, sĩ tử càng nổi giận, thường xuyên tụ tập ở tửu quán, bình phẩm đủ loại việc làm của Linh đế.

Thư viện Toánh Xuyên tụ tập rất nhiều học sinh, nhưng nếu nói thẳng ra thì vẫn là tư nhân, học sinh từ đó đi ra phụ thuộc vào thế gia.

Khi ấy người bị chỉ trích nhiều nhất là Đồng Phi.

Còn có một lần xung đột với người ta, học sinh thư viện bị giết hai người, Chung Diêu cũng có mặt, kẻ giết người hình như về sau được Đồng Phi cứu đi, từ đó không có tin tức gì nữa.

Chẳng lẽ tên Từ Thứ này chính là ...

Ngẩng đầu lên nhìn, Từ Thứ vẫn khí thế như năm xưa, nhưng còn mình thành bại tướng dưới tay hắn.

- Cuồng đồ sát nhân cũng dám ngông cuồng.

Chung Diêu rít lên qua kẽ răng:

- Lý tướng quân đâu?

- Lý Điển à?

Từ Thứ cười, than vè đi tới đưa ột cái đầu người be bét máu, hắn cầm lắc lư:

- Nói kẻ này phải không?

- Lý tướng quân....

Dù cách rất xa nhưng Chung Diêu vẫn nhìn rõ ràng, cái đầu người đó mắt trợn tròn, chính là Lý Điển. Lý Điển chết rồi, lại còn chết không nhắm mắt.

- Từ Thứ, ta hỏi ngươi, phụ thành tuy không dày lắm, nhưng với tài Lý tướng quân, không thể dễ dàng bị người đoạt. Ngươi, ngươi dùng quỷ kế gì mà phá được phụ thành trong một ngày lại không có dấu vết gì?

Từ Thứ cười ha hả, nhưng không trả lời, nụ cười đó mang chút trào phúng, tựa hồ nói:

- Tiên sinh chẳng phải là danh sĩ thiên hạ hay sao, thử đoán xem nào.

Chung Diêu giật mình, trong đầu hiện lên một việc, lúc mới nhập quan hắn phát hiện có rất nhiều giếng, một số đã cạn, khi đó hành quân gấp nên không để ý, giờ nhớ lại, vượt miệng hỏi:

- Ngươi đào địa đạo trước ở trong quan ải.

Tuy mặt Từ Thứ không tỏ vẻ gì, nhưng lòng chấn động, tên này đúng là có bản lĩnh, không ngờ trong thời gian ngắn như thế đoán ra phương pháp ta đánh thành.

Còn Chung Diêu càng cười khổ: Cái địa đạo này e là cục diện người ta bố trí sẵn, chỉ đợi mình tới nạp mạng. Tiếc là phí mạng của hai vị tướng quân Lý Nhạc mà không được việc gì ... Chủ công, Diêu thật đáng chết.

Trên tường thành Từ Thứ nói:

- Nguyên Thán tiên sinh, nay tiên sinh trước không có đường đi, sau có truy binh, ta chẳng ngại nói rõ, cái kế hoạch Quân xà loạn vũ mà tiên sinh bài bố ngay từ ngày đầu chấp hành đã bị quân sư phát giác. Nay đám xà nhĩ trong Trường An cùng với phản tặc e đã lọt lưới cả rồi, khi tiên sinh đánh Hàm Cốc quan, Bàng Đức tướng quân đã xuất binh vượt sông đánh Cốc thành, ha ha ha, e nay Thái Sử Từ khó giữ thân.

Chung Diêu mặt xám như tro tàn, kế hoạch mình khổ tâm suy tính không ngờ bị người ta nhìn một cái là thấu, e bí mật Bàn Xà khó giữ. Đúng như Quách Gia nói: Sau này muốn thả rắn vào e là khó.

Từ Thứ cười khẩy:

- Tiên sinh sao không đầu hàng chủ công nhà ta ? Với tài tiên sinh ...

Còn chưa nói hết Chung Diêu đã quát:

- Thất phu chó nói bậy, mỗ sao có thể xưng thần cái thứ thất phu. Hôm nay Chung mỗ bản lĩnh không đủ, bị người tính kế, nhưng ngày khác Xa kỵ tướng quân nhất định báo thù cho ta. Từ Thứ, nay quân hùng đuổi hươu, còn chưa biết hươu chết về tay ai đâu. Chung mỗ dưới cửa tuyền đợi ngươi tới. Chủ công, Diêu đi trước một bước.

Chung Diêu xuống ngựa, chỉnh lại y phục rồi rút bảo kiếm cửa cổ tự vẫn.

Một danh sĩ vậy là chết thảm dưới Hàm Cốc Quan, hơn trăm thân vệ liều chết tấn công.

Từ Thứ cười nhạt:

- Hươu chết về tay ai? Đúng là chưa rõ, chỉ là thắng lợi cuối cùng, ngoài chủ công ta còn có ai?

Tháng Giêng năm Kiến An thứ hai, mười vạn đại quân của Tào Tháo chết sạch ở Hàm Cốc Quan.

Thái Sử Từ hay tin Chung Diêu gặp nạn, lập tức khởi binh cứu viện, dọc đường bị Bàng Đức tập kích, tử thương thảm trọng. Thái Sử Từ bại lui về Lạc Dương, cấp báo Hứa Xương, còn Bàng Đức không công kích nữa, nhanh chóng rút binh, hợp quân với Hoàng Trung, nhìn chăm chăm Kinh Triệu, làm chur hầu thiên hạ chấn động.

Tào Tháo ở Hứa Xương biết tin ngắt ngay tại chỗ.

Nhạc Tiến, Lý Điển là thuộc hạ lâu năm theo Tào Tháo thảo phạt Đông Trác năm xưa, mà Chung Diêu càng được hắn yêu quý, nay cả ba đều chết. Đả kích này còn hơn mười vạn đại quân bị tận diệt.

- Ta muốn khởi binh, đập bằng Trường An báo thù.

Sau khi tỉnh lại Tào Háo gào thét, bất kể là hắn nói thật lòng hay diễn kịch, tướng sĩ dưới trướng đều cảm động, nhưng cũng lo lắng. Chủ công mất lý trí sao đánh lại Quan Trung đang ngày càng cường đại.

Đúng lúc đó từ đại sảnh có hai người đi vào.

- Chủ công, vạn vạn lần không thể.

Mọi người nhìn tới, thì ra là Quách Gia và Lỗ Túc, hai người này dáng vẻ vội vã bụi bặm, hiển nhiên là đi không ít đường đất tới Hứa Xương.

Tào Tháo ngạc nhiên:

- Phụng Hiếu, Tử Kính sao hai người lại đi với nhau.

- Chủ công, không thể hành động lỗ mãng, có tin Đông Tây Bình đang dốc chiến ở Hà Đông, nếu đánh Trường An chỉ e khó có kết quả. Hơn nữa mười vạn đại quân bị diệt, cần thời gian khôi phục nguyên khí. Nay xuất quân khó có hiệu quả.

- Quách Gia, sao ngươi luôn nói đỡ cho Đông Tây Bình? Chẳng lẽ ngươi ngầm cấu kết với y?

Hạ Hầu Đôn nổi giận, hấn và Lý Điển giao tình mười năm, khi ở Trần Lưu khởi sự, Lý Điển là phó tướng của hấn, tình cảm không phải tầm thường.

Lý Điển bị chết, Hạ Hầu Đôn nổi khùng, nay Quách Gia ngăn cản xuất binh, làm lửa giận bốc lên, chỉ mặt Quách Gia chửi mắng.

- Nguyên Nhược, chớ vô lễ, còn không mau xin lỗi Phụng Hiếu.

Tào Tháo giận dữ quát ngưng, bình tĩnh lại cũng hiểu vừa rồi mình hơi kích động.

- Đông Tây Bình t hực sự xuất hiện ở Hà Đông rồi?

Tuân Du gật đầu:

- Theo báo cáo, cuối năm Đông Tây Bình xuất hiện ở An Ấp, Trương Cáp và Từ Hoảng giáp kích đánh bại Cao Lãm. Trường An tổn thất thảm trọng, Bàn Xà chỉ e đã lọt vào tay Đông Tây Bình.

Tào Tháo rung mình nhìn Quách Gia, trước kia Quách Gia đã nhắc hấn, hành động là thất bại, tâm huyết gây dựng Bàn Xà nhiều năm đã trôi theo dòng nước.

Khi đó Tào Tháo bị ma bịt mắt, nghe theo lời Chung Diêu, phủ quyết chủ ý của Quách Gia.

Nay xem ra Quách Gia nhìn xa trông rộng hơn, Tào Tháo đứng dậy thi lễ:

- Hồi hận trước kia không nghe khuyến cáo của Phụng Hiếu.

- Chủ công vạn vạn lần đừng như thế.

Quách Gia vội vàng tránh đi, giọng có chút kích động:

- Ăn bổng lộc của vua, vì vua giải nạn là bổn phận của Gia, trước kia không khuyên được chủ công cũng là lỗi của Gia. Kế sách hiện nay chỉ có lập kế lâu dài, đợi nghỉ ngơi phục hồi sinh lực trước rồi tính sau.

Mọi người khuyên mãi Tào Tháo mới ngồi lại chỗ.

- Vậy theo cao kiến của Phụng Hiếu phải nên làm thế nào?

- Chủ công, Đông Tây Bình tuy đánh bại quân ta ở Hàm Cốc quan, nhưng thực lực của y không đủ để lập tức xuất binh đánh Kinh Triệu. Chuyện gấp hiện nay là phải phái đại tướng tâm phúc trấn thủ Kinh Triệu, đề phòng nhân mã Đông Tây Bình tập kích quấy nhiễu.

- Nên phái ai đi thì tốt.

Quách gia nhìn qua các tướng, ai nấy ưỡn ngực lên như nói: Chọn ta là đúng rồi đấy.

Đặc biệt là Hạ Hầu Đôn, xoa chân múa tay, hận không thể đi lên xung phong, nhưng Quách Gia căn bản không nhìn hấn:

- Hạ Hầu Uyên tướng quân võ nghệ cao cường, binh pháp xuất chúng, là người trầm ổn, đủ trấn thủ Lạc Dương. Thái Sử Từ tướng quân tuy đại bại, nhưng không phải do phạm sai lầm, mà vì Nguyên Thán quá

vội vàng nên thua. Huống hồ Tử Nghĩa và Hán An quân giao thủ nhiều lần, hiểu Hán An quân nhất, có thể làm phó tướng, cùng trấn thủ Kinh Triệu.

Tào Tháo nghe vậy vô cùng tán đồng, đúng là luận tín nhiệm, luận văn thao võ lược thì không tướng nào hơn Hạ Hầu Uyên.

- Diệu Tài có sẵn lòng đi không?

- Uyên còn một hơi thở nhất định không cho Đồng gia quân bước vào Kinh Triệu.

- Tốt lắm, mai ta sẽ tâu lên hoàng thượng phong người làm An Nam tướng quân, an nguy Kinh Triệu nhờ cả vào người đó.

- Uyên nhất định không nhục sứ mệnh.

An bài xong, Tào Tháo nhú chặt mày.

Lần này Đồng Phi chơi trò mất tích, Tào Tháo có được có mất. Mất ba người Chung Diêu, nhưng được đám Lữ Bố, Cao Thuận. Nhưng sử dụng Lữ Bố thì Tào Tháo không nắm chắc lắm.

Đồng thời nay Đồng Phi ngồi vững ở Quan Trung, chẳng lẽ trở mặt nhìn y lớn mạnh?

- Các vị thực lực Đồng Phi ngày càng bành trướng, chúng ta phải làm sao đây?

Mọi người cúi đầu trầm tư, lúc này Lỗ Túc vốn không nói gì đi tới:

- Chủ công, Túc có một kế có kế chia sẻ lo âu với chủ công.

Trường Môn cung, tuyết tích một lớp dày, đè cong cả những cây tùng bách vươn thẳng, vốn là mùa sức sống ngập tràn, trong vườn không ít nơi tuyết đã bắt đầu tan chảy, nước hóa thành từng dòng suối nhỏ chảy vào trong ao, bốc hơi thành màn sương mù nhẹ.

Chỉ là những cây tùng bách kia trông có vẻ già nua.

Hơn nửa năm không gặp Lưu Biện rồi, trông khí sắc không tốt lắm, có chút uể oải, thậm chí hoang mang.

Khi nhìn thấy Đồng Phi, Lưu Biện bất giác rung mình, tới Trường Môn cung đã gần một tháng rồi, mới đầu Lưu Biện vô cùng cảm phần, đập vỡ hết toàn bộ đồ đạc trong cung.

Có điều thái độ vệ sĩ Trường Môn cung rất tốt, người đập vỡ cái gì ta thay cái đó, người chửi, bọn ta nghe. Dù sao người làm gì trong cung cũng được, nhưng không được bước ra ngoài cửa cung nửa bước, cũng không thể tiếp xúc với bất kỳ ai.

Lưu Biện biết mình bị giam lỏng, sau mới hiểu nguyên nhân do đâu.

Đêm hôm đó 18 thế tộc Trường An bị diệt trừ sạch sẽ, nghe nói xếp hàng chặt đầu còn thảm liệt hơn biển cổ nam cung năm Quang Hòa thứ sáu, sĩ tử bị giết gần vạn người.

Đương nhiên không phải toàn bộ là sĩ tử, có đám mật thám tới từ chư hầu các phương.

Lưu Biện thậm chí không sao tưởng tượng được trong thành Trường An có nhiều tai mắt của kẻ địch như thế, không khỏi sợ hãi.

Nhưng Giả Hủ giết người khủng khiếp quá mức.

Chẳng lẽ bộ hạ của Đồng khanh đều là ma vương giết người như Đồng khanh sao? Ít nhất năm xưa Đồng Trác chém cả nhà cũng không chém hết cả gia đình thị nữ như Giả Hủ, riêng chặt đầu đã mất ba ngày.

Hắn trong ba ngày đó người Trường An sợ chết khiếp.

Nhưng Lưu Biện cảm thấy rất ủy khuất, chuyện những kẻ đó làm có liên quan gì tới ta đâu, ta thậm chí không biết gì cả.

Vì sao lại đối xử với ta như thế? Là ý của Giả Hủ hay ý Đồng khanh?

Đồng Khanh từng nói mãi mãi không phụ ta cơ mà, nếu là ý của y, chẳng lẽ Đồng Khanh muốn tự lập làm vương?

Nóng nảy, buồn bực, sợ hãi ...

Đủ các loại tâm tư vờn trong lòng, với Lưu Biện mà nói đó là chuyện chưa từng có, một tháng đủ làm con người thay đổi rất nhiều. Với Lưu Biện mà nói cũng như thế, hẳn thay đổi rồi, trở nên có chút trơ lỳ.

Đồng Phi về tới Trường An, thậm chí còn chưa kịp về nhà, sau khi nghe chuyện đó liền dẫn Việt Hề tới Trường Môn cung.

Y phát hiện ra không còn nhìn thấy Lưu Biện nữa, cảm giác hẫng giống như cái xác biết đi, bất giác nhớ lại thiếu niên mười năm trước nấp sau Vương Việt lên lút nhìn mình.

- Vương thượng, chúng ta về nhà thôi.

Đồng Phi không khỏi áy náy, nói khẽ:

- Điều là thần sai, làm vương thượng chịu ủy khuất, chúng ta về Trường An thôi.

- Cô ... Không về.

Lưu Biện đánh bạo quát cường nói:

- Trước kia không nói một lời đưa cô tới đây, nay chẳng có lý do gì bảo cô về. Đồng Khanh, Khanh quá to gan rồi đấy, cho dù những kẻ kia làm không đúng thì thể diện cô còn gì nữa.

Đồng Phi không biết nói gì, chỉ cười khổ nghe Lưu Biện phát tiết xong mới thở dài đưa tay ra:

- Vương thượng, chúng ta về Trường An đi.

- Cô ...

Lưu Biện còn muốn nói, nhưng tiếp xúc với ánh mắt Đồng Phi liền không nói được nữa.

Có lẽ chuyện này không liên quan tới Đồng Khanh.

- Trường An vừa định, Quan Trung ngừng việc binh. Vương thượng, người nên có vương phi rồi. Trên đường về thần còn nghĩ chuyện này, đợi sau khi ổn định lại, thần sẽ lệnh tuyển phi cho vương thượng, người thấy sao.

- Đồng Khanh ... Kỳ thực chuyện kia cô không biết gì cả.

- Thần biết, trong lòng thần hiểu rất rõ, chuyện này thần sẽ có câu trả lời với vương thượng, xin người yên tâm.

- Nhưng, Đồng Khanh ... Cô cũng biết chuyện kia không liên quan gì tới Khanh. Chỉ là có chuyện cô muốn nói với Khanh, hiện Khanh bận rộn sự vụ, cô một mình trong cung không có người nói chuyện buồn lắm. Cô muốn kiếm ít việc để làm ...ừm cô cũng biết chuyện chính vụ binh gia không phải sở trường của cô, cô cũng không muốn gây thêm phiền toái cho Khanh, cho nên cô muốn tự tìm việc làm chỉ là không biết Khanh có đồng ý hay không?

Lưu Biện nói rất tội nghiệp.

Nghĩ cũng phải, một chàng trai đang tuổi khí huyết phương cương mà suốt ngày ru rú trong thâm cung cũng buồn chán. Yêu cầu của Lưu Biện không quá đáng, mà hẳn đã nói tới mức đó. Đồng Phi cũng khó lòng từ chối.

- Vương thượng nói gì vậy? Người muốn làm gì thì cứ làm.

- Ừm, yên tâm, cô không làm những việc hao tiền tốn của đâu, cô chỉ muốn tìm vài trò tiêu khiển.

Lưu Biện mỉm cười:

- Chúng ta về thôi.

- Tuân chỉ.

Đồng Phi cung kính mới Lưu Biện rời Trường Môn cung, lên vương liễn.

Khi vào vương liễn, Lưu Biện chợt nói:

- Đồng khanh lên đi, cùng cô vào Trường An.
- Thần không dám vượt lễ.

Nhìn nụ cười của Lưu Biện, Đồng Phi thấy chua xót.

Đứa bé này số khổ, tình cảnh này làm y bất giác nhớ lại cảnh ở Bắc Mang năm xưa.

Đích thân đưa Lưu Biện vào Vị Ương cung, lại phái người chiếu cố cẩn thận, Đồng Phi rời cửa cung nhắm mắt thở dài, xem ra chuyện trong thành Trường An này đúng là nhiều.

Y trở về phủ Đại đô đốc, phát hiện tất cả mọi người đã đợi ở đại sảnh, Giả Hủ cũng ở đó, Đồng Phi hừ mạnh một tiếng, không để ý nữa.

Khách sáo một phen, kể lại chuyện trải qua với mọi người, Đồng Phi nói:

- Lần này Công Đài và sư huynh ta tới là thu hoạch trong bất hạnh, tiếp theo nhiều việc phải làm phiền các vị rồi.

Mọi người đứng dậy nói:

- Đây là bốn phận của bọn ti hạ.

Pháp Chính đi tới trầm giọng nói:

- Chủ công, hôm nay ti chức được tin từ Hứa Xương truyền về, Tào Tháo có hành động không nhỏ.
- Có những hành động gì?
- Thứ nhất, Tào Tháo đã phong Hạ Hầu Uyên làm An Nam tướng quân, Thái Sữ Từ làm phó tướng, truân binh Lạc Dương, chiếm cứ Kinh Triệu.

Tuy nói Kinh Triệu luôn là địa bàn của Tào Tháo, nhưng do sợ thực lực của Viên Thiệu, cho nên không truân binh ở Kinh Triệu, lần này Tào Tháo hành động khác thường, tỏ thái độ mạnh mẽ chưa từng có.

Phải biết hần vừa bại trận tổn thất 10 vạn nhân mã, vì sao mạnh mẽ như vậy.

Pháp Chính nói tiếp:

- Đồng thời Tào Tháo nhường Đông Bình và Đông Quận cho Viên Thiệu, nối liền với lãnh địa Hà Nội của Viên Thiệu.
- Hả?

Không chỉ Đồng Phi mà tất cả mọi người đều sửng sốt, Tào Tháo chơi trò gì đây? Trong chuyện này e có huyền cơ.

Từ Thứ nghĩ rồi nói:

- Thực ra, sau loạn Kinh Biên Nhượng, mâu thuẫn giữa Tào Tháo và sĩ tộc Duyệt Châu vô cùng nghiêm trọng. Tào Tháo lần này nhường ra hai nơi đó, bề ngoài là cái giá cho việc hần truân binh Lạc Dương, mặc khác là trấn xung đột với sĩ tộc Duyệt Châu. Ừm, rất có khả năng.

Đồng Phi nhìn Cổ Ung và Trần Cung, thấy hai người họ im lặng thì bảo:

- Nguyên Trực nói tiếp đi.
- Cuối năm ngoái Lỗ Túc đại phá Trương Yển ở Nhương Sơn, sau đó Trương Yển quy thuận Lưu Bị, triệu tập tàn binh Hoàng Cân tới Tiểu Bái. Nhưng Tào Tháo sau khi lấy được Nhữ Nam lại ngừng tấn công, lệnh Lữ Bố làm thái thú Nhữ Nam.

Lữ Bố ... Lưu Bị ... Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa hai vị này là oan gia số mệnh, vốn cho rằng không có dây dưa gì nữa, không ngờ.

Đồng Phi cười, rồi nghi hoặc hỏi:

- A Man huynh chơi cái trò gì thế nhỉ?
- Còn nữa, Tôn Sách công phá Lư Giang.
- Sao?

Pháp Chính cười khở:

- Lư Giang vốn không thể kháng cự Tôn Sách tấn công, sau khi Lục Khang tử chiến, tộc nhân lui về Giang Hạ. Tôn Sách chiếm Lư Giang xong xin Tào Tháo làm Dương Châu mục, Tào Tháo đã đồng ý.
- Chậm đã, Tào Tháo đồng ý rồi à?
- Vâng, chẳng những phong Tôn Sách làm Dương Châu mục còn cả Ô Trình hầu, Trần Đông tướng quân. Chu Du làm thứ sử Giao Châu.

Trần Cung đột nhiên noi:

- Tin xác thực chứ?
- Đúng.

Đám người Từ Thứ mở mắt nhìn Trần Cung, tỉnh ngộ ra.

Đồng Phi vẫn còn có chút mơ hồ, chỉ là trước mặt mọi người phải dấu dốt, làm bộ trầm tư.

Trần Cung nói:

- Chủ công nay chiếm Quan Trung, từ bắc tới nam có Công Tôn Độ, Viên Thiệu, Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Sách và Lưu Biểu. Chắc chắn, mà này thật là quen mắt ...

Đồng Phi lập tức tỉnh ra:

- Nói tới Quan Đông lục quốc năm xưa?
- Đúng thế, chiêu này của Tào Tháo ngoại trừ chơi kẻ Hợp Tung thì không còn giải thích nào khác.

Thạch Thao cũng tán đồng:

- Đúng là Hợp Tung! Tào Tháo vòng vèo như thế, chỉ sợ là muốn tạo thành cáo không khí Hợp Tung. Năm xưa Tần chiếm Quan Trung, có Hàm Cốc Quan ngăn cản sáu nước Quan Đông, nhưng tình hình chúng ta hiện nay có chút vi diệu. Thứ nhất, chiến tuyến của chúng ta quá dài, e còn dài hơn cả Đại Tần năm xưa. Như vậy tạo thành vấn đề thứ hai binh lực dần mỏng.

Trần Cung mỉm cười:

- Thực ra muốn phá Hợp Tung không khó, chỉ cần dùng Liên Hoàn. Có điều đây chỉ là đường đột phá đầu tiên. Nghe nói năm xưa chủ công và Tần Dương Châu có giao hảo.
- À, đúng thế.
- Tôn Sách thống lĩnh Giang Đông, nhưng căn cơ lại mỏng, vì sao chủ công không bảo Tây Hán vương phong Khoái Lương làm Ngô hầu, thống lĩnh Giang Đông?

Đồng Phi nhất thời chưa hiểu ý Trần Cung, nhưng Từ Thứ không nhịn được vỗ tay:

- Kế này của Trần tiên sinh diệu lắm, Khoái Lương là đại tộc Kinh Châu, rất gần gũi với Lưu Biểu. Mà Tôn Sách mạnh mẽ làm Lưu Biểu bất an, phong Khoái Lương làm Ngô hầu ắt được Lưu Cảnh Thắng toàn lực ủng hộ.
- Ô, vậy thì sao?
- Chủ công, Lưu Biểu và Lưu Tuyên là Hán thất tông thân, nhất định xin Lưu Tuyên giúp đỡ. Chỉ cần Lưu Tuyên ra tay, Tôn Sách thế nào cũng phải tìm viện trợ bên ngoài. Bất kể là tìm ai thì cũng phải có một

trận đại chiến, tương lai cho dù Hợp Trung có thành, mâu thuẫn giữa các nhà đều khó hòa giải, tới khi đó phải xem thủ đoạn của chủ công.

Ta có cái thủ đoạn chó gù, Đồng Phi chửi thầm trong lòng một câu rồi nói:

- Nếu các vị đã có trù mưu vậy hãy làm như thế đi.

Nói xong đứng dậy, ánh mắt trở nên lạnh lẽo:

- Người đầu.

- Dạ.

Đồng Thiết dẫn mấy Kỳ kích sĩ đi vào.

Đồng Phi quát:

- Bắt lấy Giả Hủ cho ta, nhốt vào bắc giám, không có lệnh của ta không cho phép bất kỳ ai tiếp xúc.

Biến cố bất thành linh này làm người trong đại sảnh sửng sốt.

Bắc giám là tên gọi tắt của Đại lý bắc đốc sát chấp hành giám, vào thời Hán, Đại Lý là cơ quan chấp pháp, có lập hai giám. Đồng Phi khi ở Tây Vực tăng thêm đốc sát viện, nắm chấp hành luật pháp trong nội bộ.

Tới Trường An, do chức năng của Đốc sát viện và Đại Lý trùng nhau, nên đem Đốc sát viện gộp vào Đại Lý.

Ban đầu thành lập Đốc sát viện là để đốc thúc chấp hành tân pháp, nhưng ngay Đồng Phi cũng không ngờ Pháp Chính mở rộng phạm vi chấp pháp tới vô hạn, thậm chí tới nội bộ quan viên, đôi khi quan viên tụ tập thì thầm với nhau cái gì, hôm sau Đốc sát viện đã biết.

Điều này làm Đồng Phi bất giác nhớ tới Cẩm Y vệ, thực tế thì dưới sự lãnh đạo của Pháp Chính, Đốc sát viện đã thành hình thức Cẩm Y vệ, hơn nữa càng nghiêm ngặt hơn.

Đương nhiên sự tồn tại của Đốc sát viện không phải ai cũng biết.

Đại bộ phận mọi người cho rằng Đốc sát viện là cơ cấu lập ra để xử lý quan lại tham ô, tình hình thực sự thì không rõ.

Đốc sát viện có nhà giam độc lập, nằm ở Hiếu Lý Đình tây bắc Trường An, nghe nói là nơi Bạch Khởi tự sát. Người bị giam vào Hiếu Đình Lý không phải là người thường. Đặc biệt trải qua loạn Trường An, phạm nhân bị giam trong đó trừ thành viên Bàn Xà ra, còn có sĩ tử câu kết với chư hầu Quan Đông.

Bắc giám còn gọi là Đỗ Bưu bảo, thực sự nơi này y như một thành bảo, canh phòng nghiêm ngặt.

Bình thường Đỗ Bưu Bảo không có quân trú đóng, chỉ có 200 Kỳ kích sĩ ở đó. Cách Đỗ Bưu Bảo mười dặm là Lan Trì đại doanh, chỉ cần Đỗ Bưu Bảo đốt khói hiệu, Lan Trì đại doanh sẽ lập tức hành động.

Giả Hủ bị giam ở nơi này.

Nhà giam trong lớn, có điều trang bị không tệ, Giả Hủ trông chẳng có chút mỏi mệt nào, trước mặt có một cái bàn, trên có rượu con đồ nhắm, ông ta tự rót rượu tự uống, có vài phần ung dung nhàn nhã.

Đồng Phi ngồi trước mặt Giả Hủ, nhìn ông ta mà chẳng biết làm thế nào.

- Quân sư, có gì phải khổ thế.

Giả Hủ đột nhiên đặt chén rượu xuống:

- Vương Mãi đã tới rồi chứ?

- Tới rồi, đêm qua đã bí mật đến Trường An, ta đưa hấn tới, có cần cho hấn vào không?

- Có cần cho hấn vào không?

Giả Hủ gắp một miếng thức ăn:

- Chủ công hấn đã đoán ra suy nghĩ của Hủ.

Đồng Phi gạt đầu rồi lại lắc:

- Ta biết, quân sư chuẩn bị tiếp nhận Âm bộ, chỉ là quân sư không cần làm thế.
- Chủ công sai rồi, nếu chỉ thế thì hà tất Hủ phải bày ra kế hoạch lớn như vậy. Hủ xin chủ công bắt giam là suy nghĩ từ nhiều phương diện, thứ nhất Hủ ép Tây Hán vương di gia Trường Môn cung, quần thần tuy không nói gì, nhưng khẳng định có kẻ bất mãn. Huống hồ chủ công còn phải mượn danh Tây Hán vương, nên phải có câu trả lời hợp tình hợp lý với Tây Hán vương, với sĩ tử với bách tính thiên hạ.

Giả Hủ đứng đĩnh nói, không nhìn ra có chút ủ rũ nào, đôi mắt hơi mờ đục thì thoảng chiếu ra tia sáng âm lãnh.

381. Chương 382: Danh Sách Đen.

Thực ra chính Giả Hủ phái người đưa thư, thỉnh cầu Đồng Phi bắt giam mình, cảnh ở Đại đô đốc phủ là một vở kịch mà thôi, nhưng mục đích của Giả Hủ thì Đồng Phi khi ấy còn chưa rõ.

- Nếu chỉ cần câu trả lời cũng không cần phải làm thế, quân sư, có hơi quá rồi không?
- Quá sao?

Giả Hủ cười:

- Thứ hai, Hủ muốn xin chủ công lấy quyền chỉ huy Đốc sát viện.
- Đây không phải là vấn đề.

Tuy nói Giả Hủ trắng trợn đòi quyền lợi, nhưng Đồng Phi không do dự, mà sẵn khoái đồng ý, vì người xin là Giả Hủ.

- Thứ ba, chủ công giam giữ Hủ, bằng với dấu Hủ đi. Đồng minh chư hầu Giang Đông đã tạo thành quy mô ban đầu, nhưng còn chưa đủ sức uy hiếp. Trong mấy năm sau này, chủ công lấy nghỉ ngơi làm chính, đừng tự tiện xuất binh, mà trong mấy năm đó cần một người làm những chuyện không để người ngoài biết, ngoài Hủ ra thì không ai đảm đương được. Cho nên Hủ xin chủ công cho quyền độc lập hành động.

Cái gọi là độc lập hành động tức là không cần báo cáo với Đồng Phi, có quyền tiền trạm hậu tẩu, đây là quyền lực cực lớn.

Đồng Phi nhìn chằm chằm vào mắt Giả Hủ cười:

- Quân sư đã lên tiếng, Phi sao dám không nghe.
- Thứ tư, Hủ sợ chết lắm.
- Sao?
- Nay không biết có bao kẻ ở ngoài muốn giết Hủ, không bằng trốn vào đây cho thanh tịnh.

Đồng Phi dở khóc dở cười, song Giả Hủ nói rất đúng, đêm đó Trường An có quá nhiều người chết. Nếu là bách tính phổ thông, thì dân không đấu với quan, chẳng đáng nhắc tới. Song Giả Hủ lại giết toàn nhân vật lớn của thế tộc, đám môn khách và tử sĩ những gia tộc đó nuôi, nói không chừng sẽ gây chuyện.

Điều này cũng phù hợp với thói quen giữ mình của Giả Hủ.

- Chỉ là quân sư định ở đây bao lâu, chẳng lẽ ở cả đời.
- Khi nào nên ra Hủ sẽ báo với chủ công.

Giả Hủ nhón một hạt đậu cho vào miệng nhai:

- Hủ còn có một yêu cầu.

- Quân sư cứ nói đừng ngại.

- Đậu này ngon lắm, vừa hợp nhấm rượu, chủ công có thể sai người cung ứng hàng ngày không? Ha ha ha.

Đồng Phi không nhịn được cười:

- Ta sẽ về mới đầu bếp chuyên môn làm cho quân sư.

- Tốt lắm, chủ công có thể về được rồi, khi đi thuận tiện gọi hai người kia vào cho Hủ.

Đồng Phi đứng lên chấp tay nói:

- Vậy thì Phi cáo từ.

Giả Hủ đứng lên đưa tiễn, một lúc sau Pháp Chính và Vương Mãi đi vào.

Wương Mãi là một trong thành viên của tam tộc Vô Nam Sơn, năm xưa đi cùng với Đồng Phi, cùng bồi phận với Cam Bí, khi ở Tây Vực, hần phối hợp với Lý Nho.

Nay Lý Nho trấn thủ Tây Vực, giao Âm bộ cho Đồng Phi, Vương Mãi là thống lĩnh Âm bộ, vừa tới Trường An. Mấy năm thôi mà Vương Mãi thành người khác hẳn, lúc nào mặt cũng tùm tùm cười, không phải người quen thuộc hẳn, thế nào cũng bị vẻ ngoài của hần lừa. Trong Âm bộ, Vương Mãi có biệt hiệu “Vương Quỷ”, lòng dạ độc ác, tính tình trầm ổn lạnh lùng.

Giả Hủ bảo hai người bọn họ ngồi xuống:

- Hai người các ngươi một là viện trưởng Đốc sát viện, một là thống lĩnh Á bộ, nói thẳng ra đều làm chuyện mờ ám, không có thân phận hiền hách. Nhưng hai cơ cấu này lại tối quan trọng với chủ công. Trước kia thiếu chú ý tới Công Tôn Độ, làm chủ công suýt mất mạng ở tái ngoại, đó là Âm bộ thất chức.

Má Vương Mãi giật giật, tuy vẫn cười, nhưng trong mắt có vẻ áy náy.

- Điều này không trách người.

Giả Hủ phát tay:

- Chẳng phải ta cũng sơ xuất với tên Công Tôn Độ đáng chết đó sao? Theo ta thấy, hần tuy chiếm lĩnh được U Châu, nhưng tạm thời không thể tạo thành uy hiếp với ta. Hần muốn đối phó trước tiên là Phàn Trù ở Nhạc Lăng. Vương Mãi, ta không cần biết ngươi dùng thủ đoạn gì, trước khi Khất Hoạt quân phục hồi nguyên khí, không được để Phàn Trù chết.

- Vâng.

- Pháp Chính, thời gian qua Đốc sát viện làm tốt lắm. Trước giờ Đốc sát viện giám sát nội bộ thế gia quan hoạn. Nhưng bắt đầu từ bây giờ, ta muốn tai mắt của người trải khắp bên cạnh quan viên lớn nhỏ Quan Trung, Lương Châu, Sóc Phương. Bất kể có chút gió lay cỏ động nào cũng phải báo ngay cho ta biết, hiểu chưa?

- Thuộc hạ hiểu.

- Còn nữa, trong hoàng thành cũng phải tăng cường không chế, một mình số 3 ở bên Tây Hán vương là chưa đủ.

Pháp Chính gật đầu, điều này chính hợp ý hần:

- Thuộc hạ đi an bài ngay.

Số 3 là một mật thám thuộc Đốc sát viện, giống Nam Vinh 26, toàn bộ lấy số thay tên, danh tính thực sự chỉ vài người biết. Ngay cả Đồng Phi cũng không rõ.

Giả hủ tiếp tục nói:

- Nay tái bắc đã nằm trong tay chủ công, theo ta thấy không lâu nữa chủ đông sẽ lập huyện ở Đan Hãn Sơn. Cho nên mật Hiếu Trực phải bao trùm cả tái bắc, không thể vì nhân khẩu nơi đó thưa thớt mà sơ xuất.

- Thuộc hạ hiểu.

- Vương Mãi, ám tuyến các nơi đã bố trí thỏa đáng chưa?

Vương Mãi cười hì hì:

- Thỏa đáng rồi ạ, chỉ là trước đó Tào Tháo lòng sực quy mô lớn, một số tuy bất ngờ bị lôi ra, nhưng chúng tôi làm rõ một chuyện, chủ trì Bàn Xà là Tuân Du. Hơn nữa theo thi tin tức chi tiết hơn, Tào Tháo năm xưa cực kỳ si mê Lai Oanh Nhi hiện là thiếp của Lữ Bố, thuộc hạ đang định lợi dụng cái này thao tác.

Giả Hủ nghe thế thì cười lớn lấy ra một tờ giấy đưa cho Vương Mãi:

- Dựa theo danh sách này, bắt kẻ phương pháp gì, diệt trừ cho ta.

Vương Mãi nhận lấy xem, toàn bộ tên người viết bằng mực đỏ, hàng đầu là Quách Gia.

Năm Kiến An thứ hai nếu theo lịch sử vốn có là năm nhiều chuyện nhất, trong đó sự kiện nổi tiếng nhất là trận chiến Quan Độ giữa Tào Tháo và Viên Thiệu.

Vì nhiều nguyên nhân mà chuyện nên xảy ra đã không xảy ra, như Lữ Bố và Lưu Bị tranh Từ Châu, như lầu Bạch Môn ...

Nay Quan nhị ca sống ở Từ Châu rất an dật.

Chưa nói Lưu Huyền Đức nắm vững nửa Từ Châu, ngoài ra còn có thêm hai quận bên ngoài và rất nhiều binh mã.

Trương Yển bị Lỗ Túc đánh bại, được Lưu Bị cảm hóa, dẫn bộ hạ tới quy thuận.

Có lẽ là vì năm xưa Lưu Bị có “thanh danh” phản tặc làm Trương Yển thấy gần gũi, thực ra thời này phản tặc có là gì.

Bất kể là chư hầu Quan Đông hay tướng Đồng Phi chỉ huy đều có dấu vết Hoàng Cân năm xưa.

Có điều đôi khi lịch sử lại vùng vẫy sửa lại cho đúng, nên Lữ Bố tới Nhữ Nam.

Sửa lại cũng chỉ tới đó thôi.

Có lẽ ngay Đồng Phi cũng không ngờ con bướm nhỏ y lại sinh ra tác động lớn đến vậy. Viên Thiệu không thể thống nhất phương bắc, Tào Tháo không trở mặt với Viên Thiệu. Thế chân vạc chẳng biết tới bao giờ mới xuất hiện, dù sao Đồng Phi chỉ thấy đám chư hầu Quan Đông đáng chết đang dựng lại phong phạm thời chiến quốc.

Một bức chiếu thư từ Trường An tới Kinh Châu, phong Khoái Lương làm Dương Châu mục, Ngô hầu. Tức thì khơi lên sóng gió lớn.

Dù biết rõ là kế ly gián của Đồng Phi, nhưng danh Ngô hầu làm người ta thêm nhỏ dãi.

Khoái gia là đại tộc Kinh Tương, lại có giao hảo với Lưu Biểu, Khoái Lương càng là thủ hạ nhiều năm của Tần Trì, thời gian mỹ hảo nhất gần như đều ở Dương Châu. Cho dù là thế tộc Dương Châu vô cùng bài ngoại cũng thừa nhận Khoái Lương.

Chiếu lệnh vừa ra, từ Giang Hạ tới Lư Giang, đều tỏ ra nhiệt tình vô cùng.

Trong mắt Lục gia, Khoái Lương tuy là người Kinh Châu, nhưng ở Dương Châu nhiều năm, quan thanh không tệ, lại xuất thân thế tộc, cao hơn Tôn gia xuất thân thương cổ trăm lần.

Đương nhiên đó chỉ là nguyên nhân bên ngoài, Tôn Sách tấn công Lư Giang, ép Lục gia phải rời xa quê hương, chạy tới Giang Hạ. Nói chung chỉ cần phản đối Tôn Sách là Lục gia tán thành, huống hồ sau lưng Khoái Lương còn có Lưu Biểu. Nói không chừng còn được thế tộc Kinh Tương thừa nhận được Lưu Biểu coi trọng.

Tương lai quay về Lư Giang đặt cả lên người Lưu Biểu.

Kỳ thực hành động Lục gia chuyển tới Giang Hạ, sao thế tộc Kinh Tương không có cảnh giác. Bọn họ bài ngoại chẳng kém gì thế tộc Dương Châu.

Lục gia tổ thái độ, là nói với thế tộc Kinh Tương: Các vị, Lục gia ta không có hứng thú gì với Kinh Tương, Lư Giang mới là căn cơ của bọn ta, sớm muộn gì bọn ta cũng trở về, có điều cần các vị giúp ột ít.

Vì vậy Khoái gia tức thì bị đưa lên đầu sóng ngọn gió.

382. Chương 383: Quỹ Tích Sai Lầm

Ngày hè chói chang, mặt trời như đổ lửa.

Đồng Phi mặc áo cộc, tây để trần, cùng người nhà ngồi trong chòi nghỉ bên ao sen, uống rượu nho ướp đá nhiều ngày, trò chuyện trán gầu. Đẳng xa Tiểu Văn Cơ đang cùng mấy huynh đệ nô đùa.

Trên bàn có đĩa hẩu, Đồng Lục và Nhậm Hồng Xương ăn ngon lành.

Dưa hẩu do Lý Nho phái người đưa từ Tây Vực tới, chẳng nói được lai lịch, chỉ thấy ngon vô cùng.

Đầu năm Cam Bí xuất quân đánh tới An Tức, đây vốn là con đường ắt qua khi Con đường tơ lụa được lập nên, nhưng không lâu sau An Tức bị người Đại Nguyệt Thị tấn công, trở nên hỗn loạn.

Về sau còn xuất hiện một vị Vương gì đó, Cam Bí cũng chẳng rõ, An Tức phái quý tộc Tô Lâm Khu chống trả, thế là An Tức biến thành nhiều bang.

Quốc gia như vậy mau chóng được nạp vào bản đồ Tây Châu.

Một năm chiến sự không ngừng chẳng những không làm nhân mã của Cam Bí tổn thất mà càng đánh càng nhiều. Dưa hẩu cũng là Cam Bí đưa từ An Tức tới Tây Vực, khi ấy Đồng Phi nhìn cái nhận ra ngay “quả bóng tròn” trong miệng Cam Bí là cái gì, chính là dưa hẩu sau này ai ai cũng quen mắt, nhà nhà đều có ăn.

Đương nhiên thời đó chỉ có rất ít người được hưởng.

Đồng Phi tặng Lưu Biện một ít, giữ lại một ít, chia cho bộ hạ một ít, tất nhiên không thiếu phần Giả Hủ.

- Nha đầu Nguyệt Anh gần đây thần bí bí, không biết đang làm gì.

Chẳng biết sao Thái Diễm lại nói:

- A Sửu, ta thấy tiểu nha đầu Nguyệt Anh hình như có ý ... Khi người xảy ra chuyện, nó ngày nào cũng tới hỏi. Người rốt cuộc muốn gì, có cưới không? Hay là có suy nghĩ khác.

Đồng Phi cười khổ:

- Tỷ tỷ đừng nói lung tung, Nguyệt Anh chỉ hơn Nữ Nữ vài tuổi, sao ta có thể. Vả lại không phải ta phái người đưa thư cho Hoàng tiên sinh rồi sao, chỉ là bên đó chẳng có động tĩnh gì.

Nhậm Hồng Xương và Đồng Lục cười giễu cợt.

Thái Diễm không đành lòng:

- Nha đầu đó thật đáng thương, bộ dạng như thế muốn tìm nhà chồng tốc cũng khó.

Đồng Phi tí chết sặc:

- Nguyệt Anh định thân rồi đó.

- Nhưng Nguyệt Anh bảo là không thích.

- Cái này,cái này ...

Đồng Phi xưa nay nói không lại Thái Diễm, đùa à, muốn ta cướp vợ của Gia Cát tiên sinh sao? Đó là quân sư muôn đời, cho dù ta không thu nạp được, cũng cần gì trở mặt thành thù với hắn.

Đám sĩ nhân coi trọng nhất là thể diện, làm thế Khổng Minh chẳng hận chết ta à?

- À phải, trong thư Tam Thúc nói gì?

Thấy Đồng Phi không muốn nói nhiều ở chủ đề này, Nhậm Hồng Xương lảng sang chuyện khác:

Đồng Phi gãi đầu nói:

- Sa Sa cũng không nói gì, chỉ nói đệ ấy nay ở Ngũ Khê Man rất tốt, còn có quan hệ với thái thú Võ Lăng Chu Hân à đó là bộ hạ cũ của Tần Đại nhân.

-Ồ thế chẳng phải tốt sao?

Thái Diễm hỏi:

- Có điều hiện đệ ấy phát triển nhanh quá, đã chiếm được địa bàn 36 động Nam Man, người Nam Nam đâu dễ khống chế. Ta viết thư bảo đệ ấy đừng khuếch trương nữa.

Nam Man mà Đồng Phi nói là Nam Man mà Khổng Minh bảy lần bắt Mạnh Hoạch, đương nhiên nay cũng có một Khổng Minh tiên sinh phò tá Sa Ma Kha, chỉ là không biết Khổng Minh này so với Khổng Minh kia ra sao, có điều trong Diễn Nghĩa, đánh giá của Gia Cát Khổng Minh về Nam Man thì Đồng Phi còn có chút ấn tượng..

Sa Ma Kha về Vũ Lăng được mấy năm mà làm được như thế là không dễ, nếu mạo hiểm xuất binh Thương Ngô, e thời cơ chưa thành thực.

Thái Diễm hỏi sang chuyện khác:

- Chuyện quân sự thì sao, làm thế hơi quá không?

- À, chuyện đó hả ... Giả Hủ lớn gan làm bừa, không ngờ dám giam lỏng đại vương ở Trường Môn cung, nếu không làm vậy thì đại vương sẽ nghĩ gì? Trên làm dưới học, không biết bao nhiêu kẻ thành nông cuồng, giam ông ấy cũng là bình thường.

Chuyện Giả Hủ, Đồng Phi không nói cho ai cả, thậm chí cả Thái Diễm.

Ngày bắt Giả Hủ, cả Giả Mục và Giả Phóng đều tới tìm Thái Diễm cầu xin, ngược lại còn bị Đồng Phi mắng ột trận, đem hai huynh đệ một đây tới Tây Vực, một đây tới Sóc Phương.

Không sai, trong mắt rất nhiều người đó là đi đây, còn về tình hình thực sự chỉ có bọn họ biết với nhau.

Trong mấy tháng qua, Trường An có rất nhiều điều động nhân sự, trước tiên là Đồng Phi lập Bắc quận, lệnh Phí Ốc làm thái thú, Hí đình hầu, Trần bắc tướng quân.

Hạ Tề sau chiến dịch Đạn Hán Sơn mắc bệnh nặng, nay đã đón tới Trường An có người chăm sóc đặc biệt, từ sau chuyện Hoàng Thiệu, Đồng Phi vô cùng quan tâm tới tình hình sức khỏe của thuộc hạ. Y không muốn có thêm một người nữa vì vất vả mà thành bệnh, có điều chủ tướng Khất Hoạt quân thành vấn đề.

Khi ấy Điền Dự gửi một bức thư tới, biểu lộ rõ thái độ của hắn và Triệu Vân, hai bọn họ mong được ở lại Bắc quận, vì nơi này gần tiền tuyến, càng gần quê hương của bọn họ, quê Điền Dự ở U Châu.

Với hai người này, Đồng Phi vẫn còn do dự.

Bởi vì Đồng Phi đã biết, trước khi y đi Sóc Phương, Hạ Hầu Lan đã tiếp xúc với hai người Điền Triệu, đồng thời nói những lời không nên nói. Vì thế Đồng Phi còn lên đi Đỗ Bưu Bảo, thỉnh giáo Giả Hủ.

Giả Hủ trả lời rằng: Hai vị tướng quân Điền Triệu cũng rất khó xử, bọn họ trung với chủ công, mặt khác nếu bọn họ về Trường An thì phải đối diện với hảo hữu. E Điền Dự lo Triệu tướng quân bị kẹp giữa khó xử nên với viết phong thư này. Có điều quyết định của hắn không phải tệ.

Đồng Phi suy nghĩ rất lâu cuối cùng quyết định phong Điền Dự làm Hung Nô trung lang tướng, nắm Khất Hoạt Quân. Triệu Vân làm Phá Lỗ tướng quân, thái thú Sóc Phương.

Cố Ung làm Điền Nông trung lang tướng, Trần Cung làm giáo úy, Trường An doanh. Còn Hạ Hầu Lan thì được thả ra, vẫn là Túc vệ tướng quân, nhưng binh mã trong cấm quân hoàn toàn thay bằng khuôn mặt mới.

Tang Hồng phong làm Đại Lý đình úy, chấp hành hình luật.

Ngoài ra Diên Vi phong làm Phụ quốc tướng quân, Tất hầu, nắm đại quyền truân binh. Sa Ma Kha không ở Trường An cũng được phong làm Trần Nam tướng quân, Khiên hầu.

Còn ở xa tận Tây Vực, Lưu Hồng được phong thăng lên làm Tông Chính.

Nếu nói khiến người ta giật mình nhất thì là cha con Dương Tự, ai cũng biết Dương Tự là đế đảng tuyệt đối, dù trong loạn Trường An không làm gì, nhưng xu hướng rõ ràng. Đồng Phi dâng sớ tiếp tục phong Dương Tự làm thái phó, còn Dương Đạo thì phong làm Trung đại phu lệnh, vệ úy. Chức vụ này là một trong cửu khanh, nắm cảnh vệ cửa cung.

Từ một người vô danh lên làm cửu khanh, Dương Đào có thể nói một bước lên trời, nhưng vấn đề là Dương Đào không muốn nhận chức vụ này, nói thực lòng, lòng hần thuộc về Đồng hệ, nhưng dấu ấn trên người khiến ai cũng nghĩ hần là đế đảng, cái chức vụ Trung đại phu lệnh này quá miễn cưỡng, đặc biệt là. Dương Đạo không muốn kẹp giữa bị uất ức.

Hần muốn ra ngoài, chứ cảnh vệ cửa cung nói thì dễ, làm mới khó.

Còn về Đồng Phi?

Có lẽ trong tất cả mọi người, chỉ có Đồng Phi không thăng quan, Lưu Biện muốn Đồng phi làm Đại tướng quân, nhưng y chối từ. Ngược lại vì trận chiến Đan Hãn Sơn thất lợi nên xin biếm quan, mọi người khuyên mãi Đồng Phi mới thỏa hiệp, vẫn làm Đại đô đốc tạm thời.

Nhưng thực tế cả Trường An và Quan Trung vẫn nắm chắc trong tay y.

Cái chức Đại tướng quân này không làm được, Trần Cung nói :” Chủ công chớ quên kết cục của Đại tướng quân Hà Tiến năm xưa, chức này vạn vạn lần đừng làm, chủ công khống chế binh quyền, làm đại đô đốc tạm thời là đủ rồi. Còn chức Đại tướng quân, người khác muốn làm phải có mạng mới được ... Cung nghĩ, cả Quan Trung không ai dám làm đâu.”

Nghĩ thì cũng phải.

Dù sao thì qua một trận chấn động, Trường An nhanh chóng phục hồi, chính lệnh được chấp hành nghiêm túc. Còn 500 vạn thạch lương Chân gia đồng ý với Đồng Phi cũng qua Tô Song và Trương Hựu không ngừng đổ vào Quan Trung.

Đồng Phi đem hết mọi chuyện cho người khác, còn y rảnh rỗi tiêu diêu ở nhà chơi đùa với vợ con, chỉ có điều chẳng ai biết ngày tháng tiêu diêu như thế kéo dài được bao lâu, hi vọng là mãi mãi. Đồng Phi lòng nghĩ như thế.

383. Chương 384: Cái Chết Của Quách Gia

Nói tới lịch sử của Hứa Xương thì phải truy tới thời Tam Hoàng Ngũ Đế.

Thời Hạ khai quốc lập đô ở Ấp, có cách nói ” đại hưởng chư hầu vu quân thai“, cho nên ”hưởng” có ý nghĩa tế tửu, tiệc rượu. Còn Quân Thai chính là vùng Hứa Xương, cho nên có thể nói là lịch sử lâu dài.

Tào Tháo đưa Hán đế về Hứa Xương, nơi này liên ngày càng phồn hoa, trong vòng hai năm, Tào Tháo dùng biện pháp Đồng Phi hiển lên xưa kia, chiêu nạp lưu dân, mở rộng Hứa Xương.

Cùng với nhân khẩu tăng lên, Hứa Xương phồn thịnh vô cùng, mặc dù còn chưa so được với Lạc Dương thời hưng thịnh nhất, nhưng chẳng kém Lạc Dương trước loạn Hoàng Cân là bao.

Phải nói trong tay Tào Tháo đúng là có người tài.

Tào Chi phụ trách truân điền, lương thực chưa bao giờ đoạn tuyệt. Mà Trịnh Hồn đảm nhận Đại tượng, không chỉ có thuật luyện kim cao siêu, mà là tay quản lý địa phương giỏi, đồng thời kiêm nhiệm Hà Nam doãn, tu sửa Hứa Xương, mượn kinh nghiệm ở Tây Vực, đặc biệt cải tạo tường thành.

Chính giữa Hứa Xương là hoàng thành xây dựng cho Hán đế Lưu Hiệp, nguy nga lộng lẫy, trông khí phái khó tả.

Có điều huy hoàng này thuộc về ai, Hán đế hay Tào Tháo?

E khó mà nói rõ được, khi sửa Hứa Xương, có người từng đào được một tấm đá, bên trên có chữ cổ, ghi "Hán vong vu Hứa, Ngụy cơ xương vu Hứa", đương nhiên lai lịch hòn đá sấm truyền này khó nói rõ. Tào Tháo sau khi biết tin đã bí mật xử tử người biết chuyện.

Nhưng lời ấy vẫn cứ truyền khắp nơi.

Trong Dinh Thủy Môn - Hứa Xương có một tòa tửu lâu, Quách Gia mặc áo trắng phiêu dật, phe phẩy quạt xếp, ngồi uống rượu với Lỗ Túc. Thức ăn không phong thịnh lắm, hiếm có là ở tâm tình, hai người vô cùng tự tại.

Đây là một nhà phòng, chủ nhân tửu lâu nghe nói tới từ Thực, hậu đãi rất mạnh.

Quách Gia bản tính phong lưu, là tay ăn chơi nổi danh Hứa Xương. Theo lý mà nói, bổng lộc hẩn rất cao, nhưng cứ đến cuối tháng là túi nhẵn sạch, tới lúc đó là hẩn kéo người khác đi uống rượu.

Lỗ Túc là bạn rượu của Quách Gia, nói ra thì bọn họ là hai loại người khác nhau, một sái thoát không kiêng kỵ gì, một trầm ổn nghiêm túc đâu ra đó. Nhưng hai bọn họ lại thành bàn bè không chuyện chuyện gì không thể nói.

Lỗ Túc nhà giàu, trượng nghĩa khinh tài, trong nhà có kiểu thế là con gái đại tộc Trần Thị Từ Châu, có một con trai tên Lỗ Thực mới đầy tháng, phu thê ân ái. Lỗ Túc rất tự nghiêm khắc với bản thân, lần nào đi với Quách Gia cũng chỉ uống rượu làm thơ, còn cái khoản trăng hoa thì miễn.

Hiện hẩn đã có con, nên cái cố càng đầy đủ, làm Quách Gia lần nào cũng mất hứng, vậy mà lại cứ thích kéo Lỗ Túc đi chơi. Chẳng trách được, trong số mưu chủ của Tào Tháo, người có thể nói chuyện với hẩn không nhiều.

Bạn cũ Tuân Úc này là Thượng thư lệnh, quá bận việc căn bản không có thời gian. Hảo hữu khác Trần Quần thăng lên làm Hoàng môn thị lang, công vụ bận bịu, không thể ngày nào cũng chơi với hẩn.

Chỉ có Lỗ Túc nhàn tản một chút, cho nên thành dê béo.

- Phụng Hiếu, Đồng Tây Bình rốt cuộc là người thế nào? Nói thực, ta nhìn mãi mà không thấu.

Rượu đã ngà ngà, Lỗ Túc đột nhiên hỏi.

Quách Gia trầm ngâm khẽ nói:

- Nói ra, ta và y tuy là đồng môn, nhưng không hiểu nhau lắm. Chẳng sợ huynh cười, có lẽ chủ công còn hiểu y hơn ta. Năm xưa ở Toánh Xuyên, tiểu sư đệ đó từng mời ta, nhưng ta từ chối. Dù sau này y có hiển hách tới đâu ta cũng từ chối mà chọn chủ công, huynh biết vì sao không?

Lỗ Túc lắc đầu:

- Chẳng lẽ huynh sợ không được trọng dụng?

- Chẳng phải thế.

Quách Gia uống một ngụm rượu, vịn lan can nhìn cảnh người xe nườm nượp bên ngoài, nói như đang nằm mơ:

- Nếu khi đó ta theo y, nhất định sẽ được trọng dụng, đó là điều chắc chắn.

- Ha ha ha, vậy đoán không thấu rồi.

- Tiểu sư đệ này rất trọng tình nghĩa, cực kỳ trọng tình nghĩa. Như lần trước gặp hiềm ở tái ngoại nói ra cũng vì hai chữ tình nghĩa đó liên lụy, Lữ Bố kiêu ngạo nhường nào mà nhắc tới chuyện này cũng phải áy náy?

Lỗ Túc gật đầu:

- Có điều trọng tình nghĩa không tốt à?

- Nếu là bạn, Đồng Tây Bình tất nhiên đáng kết giao. Nhưng đuổi hươu thiên hạ thì với cái tính đó sẽ mang họa cho y. Kẻ làm vua phải tự trọng tự cường ... Tây Bình tuy tự cường, nhưng không đủ tự trọng, nói cách khác y không biết trân trọng bản thân ... Đó là một.

- Nguyên thỉnh giáo điều hai.

Quách Gia tựa lan can nghiêm mặt nói:

- Ta hỏi huynh, thiên hạ này là của ai.

- À ... Là của thiên tử.

Lỗ Túc trả lời rất khéo, chỉ có điều hần không nói thiên tử là ai. Nếu trung với Hán thất hần phải trả lời là “thiên hạ của Hán thất”.

Quách Gia nói:

- Sai, thiên hạ này là của “sĩ”, từ thời Cao tổ thì “sĩ” đã là chủ đạo thiên hạ. Câu ” mã thượng “mã thượng đắc hồ, trử khả dĩ mã thượng trì hồ” của Lục Cổ, đem địa vị của sĩ nâng cao chưa từng có. Nghĩ xem được thiên hạ chỉ mấy chục năm, nhưng trị vì thiên hạ lại là chuyện thiên thu vạn đại, bên nặng bên khinh đã rõ. Thủy Hoàng oai phong ra sao, cái danh Bạo Tần ai không sợ, nhưng hai đời là vong.

Lỗ Túc gật gù:

- Lời này phải lắm.

- Ha ha, tài trị thiên hạ trong tay ai? Không phải thiên tử, không phải bách tính, mà là sĩ. Đồng Tây Bình xuất thân so với Tào công kém xa, mà y lại không hiểu đạo cương nhu, không biết tiến lui. Kẻ sĩ trong thiên hạ ai không hận y thấu xương, dù có được thiên hạ gì sao nào?

- Phải lắm.

Lỗ Túc uống một ngụm rượu:

- Khi ta cầu học đã nghe danh bạo ngược của Đồng Tây Bình, tuy dân gian có tán thưởng. Nhưng sĩ tử thì khinh bỉ.

- Kẻ được “sĩ” sẽ được thiên hạ, với hùng tài đại lược của Tào công, vì chuyện Biên Nhung mà phải lùi tới Hứa Xương, uy lực kẻ sĩ thế nào có thể thấy rõ. Mà Đồng Phi coi “sĩ” như cỏ rác, sao thành đại nghiệp được.

- Nên Phụng Hiếu mới chọn Tào công?

Quách Gia không trả lời, chỉ mỉm cười uống cạn chén rượu, gian phòng trở nên yên tĩnh.

Bất tri bất giác trời đã tối, Quách Gia vốn định kéo Lỗ Túc đi Hồng Tụ quán uống tiếp, nhưng Lỗ Túc nhớ vợ con cự tuyệt, ai về nhà nấy.

Hồng Tụ quán là nơi thế nào thì khỏi phải giải thích, Quách Gia tuổi tương đương với Đồng Phi, hơn nữa đã có vợ con, nhưng không hiểu sao hần không thích về nhà, chỉ thích say khướt trong thanh lâu. Nguyên nhân chỉ hần mới biết.

Thê tử của Quách Gia xuất thân thế tộc Toánh Xuyên, luận bối phận là đường muối của Tuân Úc, tướng mạo đoan trang, tính tình hiền thực, là thê tử hiếm có. Nhưng Quách Gia không thích, ngay Tào Tháo khuyên cũng không có kết quả.

Con người là thế đấy, cứ mơ mộng hoa trong kính, trăng trong nước mà quên đi người bên cạnh. Chính vì nguyên nhân này mà Tuân Úc rất có ý kiến với Quách Gia, chỉ là chuyện nhà người ta, không tiện tham dự.

Quách Gia ngồi xe tới Hồng Tụ quán, hẳn là khách quen nơi này rồi, lão bản nhiệt tình ra trừu ghẹo một phen.

- Tiểu Ngư Nhi của ta có rảnh không.

- Ủi chao, Quách tế tửu đã tới, Ngư Nhi không rảnh sao được?

Đừng thấy nay quan chức của Quách Gia không cao, song ai cũng biết hẳn là tâm phúc của Tào Tháo, là một trong số những người Tào Tháo tín nhiệm nhất.

Tiểu Ngư Nhi trong miệng hẳn là Ngư Nương, nữ tử Giang Nam, hoa dung nguyệt mạo, vóc dáng nhỏ nhắn yêu kiều, nàng giỏi ca múa thi từ, vẻ đẹp nổi danh Hứa Xương, còn có đôi chân nhỏ chẳng bì được với Triệu Phi Yến, song có thể múa trên bàn.

Quách Gia cực kỳ si mê nàng, mỗi lần tới Hồng Tụ quán nhất định tìm Ngư Nương tiêu hồn.

Tự có người dẫn Quách gia vào phòng Ngư Nương, phòng không xa hoa, nhưng sạch sẽ thanh nhã, có mùi hoa Lan thơm mát.

Chính giữa có cái bàn tròn, sau bàn là màn sa buông rũ, thấp thoáng bóng hình xinh đẹp, tha thướt quyến rũ, gió thổi qua, rèm khẽ tung bay ...

Quách Gia nằm dựa vào bàn, sau màn truyền tới tiếng đàn cầm du dương, hẳn không nói, chỉ si dại nhìn bóng hình sau màn, ánh mắt dần ướt nhòe.

Tiếng đàn đó thật quen thuộc.

Năm xưa từng nghe khúc đó, năm xưa từng thiếu niên đa tình, cuối cùng chỉ thành giấc mộng.

- Thái tỷ tỷ.

Quách gia lẩm bẩm như mơ, tiếng đàn ngưng bật.

Đó là bí mật Quách Gia chôn vùi trong lòng không ai biết, thừa nhỏ, gia đạo sút kém, vì phụ thân có qua lại với Thái Ung nên đem Quách Gia tới phủ học tập, khi ấy Quách Gia mới có tám tuổi tính cách rụt rè, ở Lạc Dương phồn hoa chẳng có lấy một người thân.

Thế nhưng khi vào Thái phủ, có một cô bé mười mười hai tuổi nắm tay hẳn đi chơi khắp Lạc Dương, đó là con gái độc nhất của lão tư, khi ấy làm Quách Gia sinh quyến luyến chưa từng có.

Thời gian trôi đi, tỷ tỷ càng diễm lệ diên đảo chúng sinh.

Quách Gia từng thế cả đời phải bảo hộ tỷ tỷ bình an, nhưng tỷ tỷ chỉ coi hẳn là tiểu đệ đệ, tới một ngày đột nhiên có khách tới thăm, người đó tới từ Hà Đông Vệ gia.

Luận văn tài, Quách Gia kém người ta, luận gia thế, càng làm sao mà sánh nổi.

Huống hồ khi đó tỷ tỷ đã 16 còn Quách Gia mới 12, chỉ biết trơ mắt nhìn tỷ tỷ đi Hà Đông, trái tim của Quách Gia cũng bị tỷ tỷ mang đi mất.

Về sau Thái Ung đắc tội với Thập thường thị, bị ép rời Hàm Dương, Quách Gia đi theo, tiếp đó là loạn Hoàng Cân.

Thực ra ban đầu Quách Gia đánh giá rất cao Đồng Phi, cùng tâm tình thiếu niên, lại có lá gan lớn, trong lòng có chút sùng bái Đồng Phi.

Có điều xuất thân của Đồng Phi làm Quách Gia chùn bước, đánh lập ước định, lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của Đồng Phi, đồng thời âm thầm nghe ngóng tin tức về tỷ tỷ.

Họ vệ kia chết rồi, Quách Gia vui mừng khôn tả.

Thậm chí có một thời gian hẳn chuẩn bị đi tìm tỷ tỷ, nhưng không ngờ Đồng Phi tới Lạc Dương, càng không ngờ tên man nhân đó cưới tỷ tỷ, mà lão sư cũng đồng ý hôn sự này.

Tên lương gia tử có tư cách gì mà cưới tỷ tỷ chứ?

Trong lòng Quách Gia phần nộ nhưng không nói được với ai, sau này gặp Đồng Phi ở Lạc Dương cũng tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng sinh bài xích, thậm chí bất kể Đồng Phi làm việc gì, hẳn đều cho là sai, khoảng cách ngày càng lớn.

Thoáng cái đã bao năm, tỷ tỷ nay đã làm mẹ, còn mình ...

Khi nói chuyện với Lỗ Túc, còn lời Quách Gia chưa nói, tất nhiên hẳn theo Tào Tháo vì chữ “sĩ”, nhưng vì ghen tị.

Nữ tử sau màn thướt tha đi ra, váy dài màu trắng, mái tóc vấn cao, còn đeo vòng ngọc, phát ra tiếng êm ái, nàng tuổi chừng mười chín, mặt trái xoan, má non mịn, mi cong cong, cười như vàng trắng non, chiếc mũi cao nhỏ nhắn, cái miệng xinh xinh, phong tình vô tận.

Nhìn qua nàng có vài phần giống Thái Diễm.

Quách Gia gục trên bàn, ngủ rồi, khi Ngự Nương lướt tay qua gò má thanh tú của Quách Gia, hẳn mỉm cười ngọt ngào. Có lẽ hẳn đang có một giấc mộng êm đềm, nàng thở dài, cúi xuống khẽ hôn lên má hắn.

Nhưng khi nàng đứng thẳng lên thì ánh mắt dữ dội ngọc thủ cầm một cái trâm tám tấc, cái trâm đó không giống bình thường mà giống một thanh chùy thủ, hàn quang lóe sáng, đâm xuyên cổ Quách Gia.

Máu tươi ồ ồ tuôn ra, Quách Gia trừng mắt kinh hãi nhìn Ngự Nương, nàng ôm đầu hắn vào lòng, tay bịt miệng hắn, làm hắn không kêu được một tiếng.

- Xin lỗi Phụng Hiếu.

Tay Ngự Nương yếu mềm, nhưng cực khỏe, máu tươi nhuộm đỏ y phục, nhưng nàng chẳng bận tâm, chỉ dịu dàng nói:

- Chủ công có lệnh, Phụng Hiếu phải chết.

Người Quách Gia không ngừng co giật, ánh mắt không sao tin nổi.

- Thực ra Ngự Nhi cũng biết tâm tư chàng, biết chàng thích chủ mẫu, chỉ coi thiếp là thể thân, nhưng thiếp thực lòng thích chàng, càng sợ một ngày chàng không thích thiếp nữa thì làm sao? Nay chủ công truyền lệnh rồi, Ngự Nhi không nỡ, nhưng cũng như trút được gánh nặng.

Quách Gia dần dần không cử động nữa, tay xé rách váy của Ngự Nhi dần dần thành ôm lấy eo nàng.

- Khi nhỏ thiếp từng nghe người già nói, thích một người, khi máu dung hòa với người đó, kiếp sau sẽ không chia tách nữa. Ngự Nhi sẽ tuân thủ lời hứa, vĩnh viễn không chia tách cùng chàng. Tuy thiếp biết chàng muốn không phải là thiếp ... Nhưng thiếp đã nói là nhất định sẽ làm được.

Nói xong nàng hôn lên trán Quách Gia, rút kiếm xoay ngược lại đâm vào cổ họng mình, máu nàng và Quách Gia thực sự hòa làm một, vĩnh viễn không chia tách.

Mắt nàng mờ đi, loạn Khu Tinh, nàng và cha mẹ huynh đệ chuyển nhà lên phía bắc, sống ở Sóc Phương, chủ công cho cả nhà ta mạng sống, nay ta lấy mạng báo đáp, còn được ở cùng người trong lòng ...

Người nhà, có lẽ họ sớm quên ta rồi, nhưng ta biết chủ công nhất định chiếu cố tốt cho họ.

Thực sự muốn nhìn Sóc Phương một lần nữa, lúc này trong mắt Quách Gia cũng lộ ra vẻ ôn nhu vô tận.

Chú Đồng cũng có bí mật, chú ấy là tên sister plex.

384. Chương 385: Tuyệt Năm Kiến An Thứ Hai (1)

Mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau, tùy tùng Bàn Xà vệ mới phát hiện ra cái chết của Quách Gia.

Nơi này là Hứa Xương, theo lý thì thủ vệ sâm nghiêm, hơn nữa Bàn Xà lại là đại hành gia ám sát, tính cảnh giác cực cao.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Quách Gia là khách quen của Hồng Tụ quán, hơn nữa còn rất thân thiết với Ngự nương.

Quách Gia không phải mới đến Hồng Tụ quán, cho nên dù Bàn Xà vệ có cảnh giác đến mấy thì cũng không thể đề phòng ám sát bất thành linh. Nếu không phải trời sáng, Quách Gia không đi từ trong ra, thì chỉ sợ Bàn Xà vệ cũng không thể nào biết được.

Kỳ thật những người bên người Tào Tháo hầu hết đều có Bàn Xà vệ.

Những người thường ngày tiếp xúc với Tuân Úc, Quách Gia, Lỗ Túc đều được điều tra. Ngự nương là nhân sĩ Kinh Tương, có thể nói là một người Kinh Tương chính gốc, hơn nữa hành vi của nàng trong ba năm đều được điều tra, cũng không thấy có gì bất thường.

Vì vậy ai cũng không ngờ tới...

Khi Tào Tháo nghe tin Quách Gia chết thì ngất tại chỗ.

Thậm chí đến lúc tận mắt nhìn thi thể của Quách Gia hắn vẫn không thể tin đây là sự thực. Quan hệ của Quách Gia với tất cả mọi người trong Tào doanh có thể nói là cực kì tốt, từ văn thần cho đến võ tướng hầu đều có giao tình.

Nhất là mấy người Tuân Úc, Lỗ Túc, Trần Quân có giao tình sinh tử với hắn càng thấy bi ai không hiểu.

- Phụng Hiếu, Phụng Hiếu sao lại chết như vậy? Phụng Hiếu, người từng đồng ý với ta, sẽ giúp ta phục hưng Hán thất, vì sao lại bỏ đi sớm như vậy... Mất Phụng Hiếu như chặt mất tay của ta, sau này còn ai nhắc nhở ta mỗi lúc nguy nan?

Tào Tháo phục trên thi thể Quách Gia khóc rống, khiến ọi người không cầm được nước mắt.

Tuân Úc hỏi:

- Có bắt được hung thủ không?

Sắc mặt của Tuân Du nhăn nhó, khẽ nói:

- Hung thủ chính là Ngự nương của Hồng Tụ quán, nàng đã tự sát bỏ mình.

- Ngự nương?

Là hảo hữu của Quách Gia, Tuân Úc đương nhiên biết chuyện tình yêu của hắn.

Có điều hắn không thể ngờ người ám sát Quách Gia lại chính là người mà hắn cho là tri kỉ - Ngự nương.

- Công Đạt, sao không sớm phát hiện ra thân phận của Ngự nương?

Tào Tháo nổi giận:

- Nếu như Bàn Xà của người có thể sớm phát hiện manh mối, thì Phụng Hiếu chẳng phải là... Bàn Xà vệ của người để làm cảnh sao? Sao không ngăn nữ nhân kia ám sát Phụng Hiếu? Vì sao? Vì sao?

Cái chết của Quách Gia đã tác động rất mạnh đến Tào Tháo.

Một mặt Tào Tháo tiếc thương cho Quách Gia tráng niên chết sớm, mặt khác hắn cũng là âm thầm kinh hãi, những thích khách này quá xuất quỷ nhập thần. Năm trước hắn đã quét sạch một lần, không ngờ vẫn còn có kẻ lọt lưới. Xem ra những người này đã ẩn náu bên người hắn nhiều năm, nếu như ám sát kia nhằm vào hắn, liệu hắn có thể tránh được?

Tào Tháo càng nghĩ càng cảm thấy sợ, ánh mắt nhìn những người trong phòng cũng đã có chút khác thường.

Tào Tháo vốn là người có lòng nghi ngờ rất nặng, lúc này lại thêm cái chết của Quách Gia, khiến cho nghi ngờ trong hần càng thêm nặng. Mặc dù biết rõ người có thể đi vào gian phòng này đều là người một nhà, nhưng sâu trong nội tâm...

Tuân Du có thể nói cái gì được?

Thực tế hần cũng đã kiểm tra qua lai lịch của Ngư nương, nhưng không phát hiện được gì đáng ngờ.

Sau đó khi Quách Gia biết được, liền hết lời đảm bảo cho Ngư nương. Lúc đó dù cho Tuân Du có muốn tra thêm cũng khó.

Nhưng không ngờ Quách Gia lại chết trong tay nữ nhân này.

Cái chết của Quách Gia đã khơi mào cho phong trào ám sát khắp Quan Đông.

Đầu tiên là Hạ Hầu Uyên, khi hần tuần sát dân chạy nạn thì đột nhiên bị tập kích. Cũng may Hạ Hầu Uyên là võ tướng, hơn nữa bên người cũng có Bàn Xà vệ bảo hộ nên mới thoát chết. Có điều mặc dù hần tránh được một kiếp nhưng cũng bị trọng thương.

Thanh Châu biệt giá Mãn Sủng đang ngủ thì đột nhiên phát hiện trên giường có rắn độc, suýt chút nữa theo ông bà về Tây thiên.

Còn Tuân Du, thủ lĩnh của Bàn Xà bị tập kích liên tục trong vòng 3 ngày, sợ đến nỗi phải trốn trong phủ đệ không dám ra khỏi cửa.

Không riêng địa phận cai quản của Tào Tháo, các nơi chư hầu Viên Thiệu, Công Tôn Độ, Lưu Biểu, Lưu Chương cũng xuất hiện ám sát.

Trong đó có sủng thiếp Lưu thị của Viên Thiệu trúng độc mà chết, ấu tử Viên Mãi cũng bị người giết chết.

Về phần bộ khúc của hần có Tuân Thâm, một trong Tuân thị bát long, khi tuần tra doanh trại bị ám tiên bắn trúng lưng, mất mạng đương trường; thuộc cấp Trương Nam trên đường về nhà bị hơn mười thích khách vây công, đầu một nơi thân một nẻo. Dù Hàn Cử Tử kịp thời vây bắt thích khách, thế nhưng hơn mười tên thích khách sau khi huyết chiến thì không tên nào tham sống.

Biệt giá Diêm Nhu của Công Tôn Độ lúc ăn cơm may nhờ có ái khuyển phát hiện thức ăn có độc mới may mắn thoát chết.

Ngoài ra thuộc cấp Nghiêm Hưng của Lưu Bị, phụ thân Quan Định của nghĩa tử Quan Bình của Quan Vũ, bộ hạ Trương Doãn của Lưu Biểu, biểu huynh Tôn Giáo của Tôn Sách đều bất ngờ qua đời. Thủ đoạn ám sát thì nhiều vô kể, khiến người khác không thể phòng bị.

Chết một, hai người thì cũng thôi. Nhưng ám sát đại quy mô thế này từ xưa đến nay chưa bao giờ có.

Nhân tâm khắp Quan Đông hoảng sợ, mỗi bộ hạ các chư hầu suốt ngày bất an. Trời mới biết lúc nào thích khách tìm đến bọn họ. Hơn nữa trong rất nhiều lần ám sát như vậy, cũng chỉ có vài lần bắt được thích khách, còn lại tất cả đều chạy mất dạng.

Thích khách ăn cần hỏi thăm đến tất cả góc gác của chư hầu.

Hơn nữa từ hành động có thể thấy được, đối tượng bị ám sát cũng không hẳn là tầng lớp cao tầng, mà là tất cả những người có liên quan của chư hầu.

Cái này gọi là thế nào?

Nếu như dùng ngôn ngữ của hậu thế, thì đây chính là hành động khủng bố.

Kể cầm đầu quyết đoán cẩn thận, khiến người khác cảm thấy một loại sợ hãi chưa từng có bao giờ. Thậm chí cả nhân vật mạnh như Lữ Bố, khi nghe tin ám sát liên tiếp truyền tới cũng phải tự tăng cường phòng bị cho bản thân.

Ngày hè nắng chói chang, thế nhưng tâm tất cả mọi người đều lạnh giá.

Đối với chư hầu Quan Đông, mùa hè này quả thật vô cùng khó khăn.

Mặc dù không có chứng cứ, nhưng tất cả mọi người đều biết, người đứng sau hành động khủng bố này chính là Đồng Phi tại Quan Trung.

- Ám sát? Ta không hề biết.

Đồng Phi rất vô tội nhìn Hoàng Thừa Ngạn ở trước mặt, lắc lắc đầu nói:

- Nếu như không ai báo cho ta biết, thì ta cũng không biết việc này. Hoàng tiên sinh, có lẽ ngài đã hiểu lầm ta rồi, gần đây ta lúc nào cũng tập trung vào tam học.

Y quả thật không biết việc này.

Nhưng y cũng biết việc này là do ai làm ra...

Đồng Phi chưa bao giờ nghĩ tới việc ám sát Quách Gia. Mặc kệ Quách Gia căm thù y thế nào, trong lòng Đồng Phi thủy chung vẫn coi hắn là sư huynh. Về phần những người khác thì y càng không rõ, có những tên mà y còn chưa từng nghe qua.

Tỉ như Tôn Giảo, tỉ như Quan Định.

Vì thế Đồng Phi liền đi tìm Giả Hủ.

Câu trả lời của Giả Hủ là: có thể dùng một hai người giải quyết việc, hà tất cần anh hùng ra mặt? Nếu lúc trước Tào Tháo không ám sát, thì Ngưu Phụ tướng quân làm sao lại chết? Ra về sĩ diện, tỏ vẻ anh hùng chưa bao giờ là mục đích của ta.

Phải, đúng thật không phải là phong cách của Giả Hủ.

Lúc đó Giả Hủ còn cười nói: Chúa công, Quan Trung chỉ có thể có một anh hùng, đó chính là chúa công ngài. Cho nên Hủ quyết định làm một tiểu nhân, một tiểu nhân vạn ác bất từ. Hơn nữa ngài cũng từng đồng ý với ta sẽ mặc kệ ta mọi chuyện ta làm.

Giả Hủ nói lời này rất đường hoàng.

Hơn nữa Giả Hủ chỉ cần mở miệng là có thể nói người chết thành người sống, trong ba năm đã làm cho thanh danh Đồng Phi thanh khiết.

Có điều đến lúc rời khỏi Đỗ Bưu bảo, Đồng Phi mới kịp nhận ra: Giả Hủ đích thật là tiểu nhân, chuyện hắn làm đúng là chuyện tiểu nhân làm, nhưng danh tiếng đều được gán cho Đồng Phi. Y định quay về tìm Giả Hủ hỏi chuyện, nhưng lại nghĩ hắn sẽ không thừa nhận... Không chừng sau khi trở về lại bị hắn lừa một phen.

Dù sao tiểu nhân thì là tiểu nhân có sao?

Tào Tháo kia khi tàn sát sĩ tộc Duyệt Châu đã dám huênh hoang: Thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta.

Ta làm tiểu nhân thì có làm sao?

Có điều Đồng Phi nhận ra phiền phức của y lúc này mới thật sự bắt đầu. Bởi vì phụ thân Hoàng Thừa Ngạn của Hoàng Thạc đã không quản vất vả để đến Trường An.

Hoàng Thừa Ngạn nhìn thấy mặt cũng không thèm hỏi chuyện nữ nhi, trái lại liền nhắc tới ám sát khủng bố ở các nơi.

- Đại đô đốc là anh hùng thế gian, sao có thể làm theo phương pháp tiểu nhân? Đại trượng phu quyết thắng sa trường, lén lút ám sát sao gọi là anh hùng?

Đồng Phi thầm nghĩ: ta từ trước tới giờ cũng chưa từng muốn làm anh hùng.

Có điều y không muốn đắc tội với Hoàng Thừa Ngạn, cũng không có nghĩa người khác không thể đắc tội với Hoàng Thừa Ngạn.

Trong thư phòng ngoại trừ Đồng Phi thì còn có hai tiểu gia hỏa không chịu ra ngoài. Một người là Thái Tiết, cũng chính là tiểu Văn Cơ, một người nữa là Đồng Ký, năm nay vừa tròn mười một tuổi, đáng người vẫn rất kém như hồi mới sinh.

Có điều đừng thấy bề ngoài của hắn như vậy mà coi thường.

Thuở nhỏ từng theo Hoa Đà học Ngũ Cầm Dẫn Đạo thuật, sau đó lại học kiếm cùng Đồng Thiết, thân thể trông vậy mà cực khỏe.

Võ nghệ so ra còn kém hai đệ đệ của hắn, nhưng luận tâm nhãn thì người trong nhà chưa chắc có mấy người hơn được hắn.

Thấy lão nhân này ngông nghênh rắn dạy lão tử nhà mình, Đồng Ký cảm thấy mất hứng.

- Lão tiên sinh, ngài nói lời này có chút bất công rồi... Cha là anh hùng đương đại, nặng tình nặng nghĩa, có thể vì con trai bằng hữu mà một mình nhập hiểm, càng khai cương khuếch thổ, tăng diện tích cho Đại Hán ta, có thể nói là xưa nay chưa từng có.

Vậy mà từ thời tổ phụ của ta, tiểu nhân nắm quyền đã bao lần tính toán già trẻ Đồng gia ta?

Cha hoàn toàn vì tình nghĩa mà thâm nhập tái ngoại, lại bị người gây khó dễ. Lão tiên sinh, tổ phụ ta chết vì tiểu nhân, cha ta cũng suýt vì tiểu nhân mà chết, đại mẫu (bà nội) cũng gặp đau khổ, tiểu nương (mẹ) càng cừu tử nhất sinh... Lúc đó sao không có ai đứng ra nói cho cha ta một câu công đạo? Không có ai đứng ra nói một câu đại trượng phu quyết chiến sa trường?

- Cái này...

Hoàng Thừa Ngạn không còn lời nào để nói, lão không thể nào nói: Người chỉ là người thô bỉ, sao có tư cách so với người trong thiên hạ?

Nhưng lão cũng không dám nói ra, bởi nếu nói ra thì dù Đồng Phi không so đo với lão, thì khi tin này truyền ra ngoài lão cũng đừng hòng sống rời khỏi Trường An.

Đồng Ký tiếp tục nói:

- Cha là anh hùng cái thế, cha đã nói không làm thì nhất định là không làm. Hơn nữa hai nước giao binh vốn dùng hết thủ đoạn. Không phải người chết thì là ta vong. Đừng nói giết một hai người, dù giết 10 vạn, 20 vạn người thì cũng có làm sao? Tiểu tử tài mọn nhưng cũng biết, nếu giết một người mà giữ được vạn người thì người này đáng giết.

Quách Gia kia là người thế nào?

Đó là thủ tịch trí nang của Tào hắc tử.

Giết hắn là có thể bảo toàn ột vạn, mười vạn người Quan Trung... Về phần người của Tào hắc tử thì chẳng có liên quan gì tới Quan Trung.

Lời nói đồng dục đường hoàng, Hoàng Thừa Ngạn mặt đỏ tới mang tai, không biết nói thế nào.

Người phản bác? Lời tiểu tử này toàn sự thực. Người tức giận với một hài tử hơn 10 tuổi? Vậy thì quá mất mặt rồi.

Lão đành hừ một tiếng, ra vẻ bí hiểm, trên mặt lộ vẻ ta không thèm tính toán với tiểu tử xấu xa người. Mà Đồng Ký cũng hiểu đạo tiến lùi, sau khi thi lễ thật sâu thì lui về ẩn mình sau Đồng Phi.

Thái Tiết giả vờ đọc sách, nhưng lại lén giơ ngón tay cái với Đồng Ký.

Đồng Ký cười, khoanh tay không nói gì nữa.

- Tiểu nhi trẻ người non dạ, tiên sinh chớ trách, chớ trách.

Đồng Phi vội đứng lên hoà giải, có điều trong lòng cũng cảm thấy lời con trai nói không tệ, rất có trật tự, rất tốt.

Hoàng Thừa Ngạn bèn mỉm cười:

- Xem ra chẳng bao lâu nữa dưới trướng đại đô đốc lại xuất hiện một nhân vật khó lường... Được thôi, các người muốn làm cái gì thì làm cái đó, chẳng có quan hệ với ta. Lần này ta tới Trường An chỉ muốn dẫn Nguyệt Anh về nhà.

- Ôi, điều này...

- Đại đô đốc là người hiểu biết, lại có giao tình với Gia Cát. Tử Du hiện nay đang phục vụ dưới trướng đại đô đốc, chắc hẳn đô đốc sẽ không làm khó lão phu chứ.

Đồng Phi xua tay rồi rít:

- Đương nhiên là không... Thật ra Nguyệt Anh tiểu muội ở đây là ủy khuất cho nàng. Trước kia ta bận việc chinh chiến, sau khi về Trường An công việc bề bộn cũng không chiếu cố tiểu muội cho tốt, còn mong tiên sinh thứ lỗi... Văn Cơ, Lục Cân, hai người mau tìm Nguyệt Anh tỉ tỉ, nói Hoàng bá phụ tới rồi.

Thái Tiết và Đồng Ký đáp tiếng, sau đó chạy khỏi thư phòng.

Hoàng Thừa Ngạn thấy thái độ của Đồng Phi như vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù thế nào cũng đợi sự việc kết thúc rồi nói, về phần bạo hổ này dùng thủ đoạn thế nào thì cũng chẳng liên hệ với ta...

- Ta không muốn về.

Hoàng Nguyệt Anh trả lời rất kiên quyết:

- Ta không muốn gả cho người nhà Gia Cát, ta muốn ở lại Trường An.

Có câu cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, có điều vào thời kì loạn lạc này, lễ pháp cũng không còn quá cứng nhắc. Chỉ là Hoàng Thừa Ngạn vẫn không thể tiếp nhận, theo lão thấy bất luận về xuất thân hay tướng mạo, Gia Cát Lượng cũng là một nhân tuyển xứng đáng. Hơn nữa tướng mạo của Hoàng Nguyệt Anh... Người ta muốn người đã là tốt rồi.

Nhưng càng như vậy, phản kháng của Hoàng Nguyệt Anh càng thêm mãnh liệt.

Hoàng Nguyệt Anh nói đạo lý rõ ràng, bên cạnh lại có một tiểu hài tử xấu xa châm dầu vào lửa, mấy lần nói cho Hoàng Thừa Ngạn á khẩu không nói được lời nào.

Tiểu hài tử xấu xa kia chính là Đồng Ký.

Bởi Hoàng Thừa Ngạn lúc trước tự xưng chỉ trích lão tử hần, cho nên Đồng Ký cảm thấy không vừa mắt với Hoàng Thừa Ngạn.

Vì vậy bất cứ việc gì có thể chọc tức lão, Đồng Ký nhất định sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa tính tình của Hoàng Nguyệt Anh kiên cường, việc đã quyết thì rất ít khi thay đổi. Mặc cho lão gia tử nói như thế nào, Hoàng Nguyệt Anh vẫn không muốn trở lại, khiến cho lão nổi trận lôi đình mấy ngày liền.

Ngược lại một nhà Đồng Phi lại vui vẻ bên cạnh xem náo nhiệt.

385. Chương 386: Tuyệt Năm Kiến An Thứ Hai (2)

Võ mồm đều tung ra chiến đấu kịch liệt, có điều đám người Thái Diễm sau khi nghe Mi Trinh, Trâu thị ở bên quan chiến kể lại thì đã nhìn ra vấn đề. Tiểu nha đầu kia chỉ sợ đã yêu mến Đồng Phi mất rồi.

Kỳ thật từ năm trước Đồng Phi gặp chuyện không may ở tái ngoại đã nhìn ra manh mối.

Lúc đó Đồng Phi bất vô âm tín, tất cả mọi người trong gia đình đều hoảng loạn. Có điều vì lòng tin với Đồng Phi, cho nên mới có thể duy trì được. Dù là Thái Diễm hay Đồng Lục, hoặc là Nhậm Hồng Xương, tất cả đều đã cùng Đồng Phi trải qua vô số mưa gió.

Sóng to gió lớn đều đã vượt qua.

Bọn họ vững tin trong lòng Đồng Phi sẽ không bao giờ gặp chuyện không may.

Nhưng Hoàng Nguyệt Anh không có được những trải nghiệm như bọn họ, ngày nào cũng như người mất hồn, hơi một tí là lại hỏi thăm tin tức.

Tròn hai tháng Đồng Phi không có tin tức, Hoàng Nguyệt Anh cũng vì vậy mà gầy đi rất nhiều. Sau đó khi có tin Đồng Phi truyền về, Hoàng Nguyệt Anh trút bỏ được tâm tình thì lại lâm bệnh. Nếu không có Tế Từ ở đó thì còn phiền phức nữa.

Ấn tượng của Thái Diễm đối với Hoàng Nguyệt Anh rất tốt.

Thứ nhất Hoàng Thạc mặc dù có chút quái dị, nhưng dù sao cũng xuất thân đại gia, phụ thân cũng là Miên Nam danh sĩ, thơ từ ca phú mọi thứ đều tinh thông. Mỗi khi trong nhà không có người thì lại tán gẫu cùng Thái Diễm.

Về điểm này thì Đồng Lục, Nhậm Hồng Xương còn kém hơn nàng.

Về phần Tế Từ thì là một cuồng nhân y học, Hoa Đà đưa cho nàng một cuốn sách thuốc mà lão khổ tâm viết ra, ngoài ra Trương Cơ cũng để lại một bộ thương hàn luận, vì vậy Tế Từ giành toàn bộ thời gian để đọc. Hướng chi Tế Từ bây giờ cũng đã có con nhỏ, thời gian nói chuyện với Thái Diễm càng ngày càng ít, trừ phi có chuyện gì lớn, còn không thì cũng không thấy mặt Tế Từ đâu.

Với lại Hoàng Nguyệt Anh cũng rất có năng lực, quan hệ với mấy hài tử rất tốt. Đồng Ký trời sinh thích an tĩnh, đọc sách luyện chữ thế nào không cần nàng quan tâm, thế nhưng hai tiểu lão hồ Đồng Sóc, Đồng Hựu lại có tính cách khác, hoạt bát hiếu động, không lúc nào chịu ngồi yên một chỗ.

Hai tiểu tử này cũng có thần lực trời sinh, lại theo Hoa Đà tu luyện Ngũ Cầm Dẫn Đạo thuật, khí lực càng dọa người.

Đồng Sóc năm nay 8 tuổi, Đồng Hựu nhỏ hơn nửa tuổi, nhưng luận khí lực thì hài tử 14, 15 tuổi so ra cũng không bằng. Mấy tiên sinh mời tới không phải bị bọn chúng đuổi đi thì cũng là bị bọn chúng làm cho phát cáu phải bỏ đi. Đưa đến học đường thì chỉ được ngày một ngày hai, không tới chục ngày mà tất cả hài tử trong học đường đã bị bọn chúng đánh một lượt.

Tuy nói người nhà lữ trẻ này vì nể mặt mũi Đồng Phi mà không tính toán, nhưng cứ tiếp tục như thế thì hai đứa chúng chắc chắn sẽ thành côn đồ. Vì thế Hoàng Nguyệt Anh xung phong nhận việc, nguyện ý làm lão sư của bọn chúng.

Luận học vấn, Hoàng Nguyệt Anh làm lão sư của bọn chúng không thành vấn đề.

Thế nhưng Thái Diễm vẫn rất lo lắng, hai tiểu bá vương này tính tình rất dữ dằn, Hoàng Nguyệt Anh có thể chịu được bọn chúng hay không?

Không ngờ Đồng Sóc, Đồng Hựu gặp phải Hoàng Nguyệt Anh thì lại ngoan ngoãn như vậy.

Không chỉ học vấn khá lên mà còn biết săn sóc mẫu thân, khiến cho Thái Diễm cùng Nhậm Hồng Xương đều thấy kinh ngạc.

Hỏi nguyên nhân thì Hoàng Nguyệt Anh không nói, Đồng Sóc, Đồng Hựu cũng không muốn nhắc tới.

Nhưng mặc cho thế nào thì hai tiểu bá vương cũng coi như hàng phục, khiến cho hảo cảm của Thái Diễm với Hoàng Nguyệt Anh lại tăng thêm mấy lần.

- A Sữu, ta thấy Nguyệt Anh thực sự không tệ. Nàng nếu không muốn quay về thì người hãy đứng ra nói với Hoàng tiên sinh một chút.

Lúc tối nghỉ ngơi, Thái Diễm ôm cổ Đồng Phi khẽ thủ thủ.

- Nói gì vậy? Ta thì tính là gì? Tỉ không thấy lão gia tử bắt bẻ ta, vừa mới gặp mặt đã phủ đầu ta, ta nói thì ăn thua gì? Hơn nữa đó là chuyện nhà người ta, ta xen vào thế nào được? Tỉ tỉ, tỉ đừng hồ đồ, ta không muốn chặt đứt ân tình với Bàng tiên sinh.

Thái Diễm không lên tiếng, giống như con mèo nhỏ cuộn mình trong lòng Đồng Phi.

- A Sửu, việc Phụng Hiếu...

- Thực sự không liên quan tới ta, ta thật không biết chuyện này.

Nhắc tới Quách Gia, trong lòng Đồng Phi vẫn cảm thấy có chút không thoải mái. Trên lịch sử Quách Gia chết như thế nào Đồng Phi cũng không rõ lắm. Thế nhưng y biết trong diễn nghĩa Quách Gia bị chết bệnh. Bây giờ lại bị người của mình ám sát thì biết tính thế nào? Xuất sư vị tiếp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ triêm khâm... Đây là câu trong bài thơ nào? Y cũng không nhớ nữa.

(Bài thơ Đỗ Phủ đề trên mộ Vũ hầu: Ra quân chưa thắng trận đã chết, khiến lệ anh hùng chảy thấm khăn)

Thời huy hoàng nhất trong cuộc đời Quách Gia cỡ lẽ chính là trận Quan Độ.

Hiện nay cũng không biết trận Quan Độ có còn xảy ra nữa không, nhưng tài hoa của Quách Gia đã không thể nào hiển lộ nữa.

Chết như vậy có phải là một tội ác?

Đồng Phi cũng không rõ, cũng rất khó nói rõ ràng. Có điều theo thời gian, y cũng không còn nghĩ thơ như thời niên thiếu nữa.

Có một số việc xảy ra không hề dựa theo ý nghĩ của riêng cá nhân ai.

Mặc dù trong lòng cảm giác có lỗi, nhưng Đồng Phi cũng rõ ràng, có thể diệt trừ Quách Gia đích thật là một chuyện tốt. Nếu như có thể dùng cách đó diệt trừ Tào Tháo, thì y cũng nguyện ý làm... Đáng tiếc điều đó là không thể.

Làm anh hùng đôi khi cũng không tốt.

Tỉ như lần này y vì tìm kiếm Lữ Hiệt, nhưng không ngờ lại bị Lữ Bố công kích.

Loại chuyện này xảy ra với bất kì ai có lẽ cũng sẽ tạo ra chấn động rất lớn, tư tưởng cũng sẽ bị thay đổi.

Thái Diễm đang ngủ.

Thế nhưng Đồng Phi không ngủ được...

Cẩn thận đứng dậy, khoác y phục ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài cửa Kỹ Kích sĩ phụ trách cảnh giới bước lên phía trước hành lễ, thế nhưng bị Đồng Phi ngăn lại, ngón tay đặt lên môi ra dấu im lặng, sau đó khoát tay bảo bọn họ tản ra. Sau đó Đồng Phi cứ vô thức bước dọc theo con đường nhỏ dưới bóng cây.

Ám sát, bây giờ thì hay rồi, vì phòng ngừa người khác trả thù, bản thân y cũng phải cẩn thận hơn.

Không chỉ tăng cường lực lượng thủ vệ phủ đại đô đốc, thậm chí tất cả những người bên người cũng đều có Kỹ Kích sĩ bảo hộ.

Văn Hòa tiên sinh, lần này làm hơi lớn rồi.

Đồng Phi trong lòng chất đầy tâm sự, bất tri bất giác đi vào chỗ ít người lui tới trong hoa viên.

Ánh trăng dưới hồ rất đẹp, tiếng ếch nhái kêu đêm, khiến cho bóng tối thêm huyền bí...

Vốn muốn vào lương đình nghỉ một chút, nhưng không ngờ trong lương đình đã có người.

Nhìn bóng lưng thì là Bàng Thống và Hoàng Nguyệt Anh. Đồng Phi không khỏi bật cười, thầm nghĩ: còn nói Hoàng cô nương thích ta, rõ ràng là thích Bàng Thống mà... Ngay cả gặp gỡ dưới trăng cũng có rồi, nghe xem bọn họ đang nói gì?

Trong nhất thời tính trẻ con nổi lên, Đồng Phi khom người lặng yên tiếp cận.

Vì sao phải khom người? Đương nhiên vì thân thể y quá cao, ở hậu thế là hai thước hai ba, không khom người thì rất dễ bị phát hiện. Thật ra dù là khom người, nhưng y cũng vẫn phải rất cẩn thận, nếu không cũng sẽ lộ tung tích.

- Sứ nha đầu, người thực sự quyết định như vậy sao?

Là giọng nói của Bàng Thống.

Hoàng Nguyệt Anh thở dài xa xăm:

- Bàng không thì làm sao bây giờ? Tới Trường An đã một năm rồi, Đồng gia ca ca dường như một mực né tránh ta, ta cũng biết ta chỉ si tâm vọng tưởng... Hình dạng này của ta ai mà thích cho được?

- Nha đầu, người đừng nói như vậy, Đồng đại ca không phải người trông mặt mà bắt hình dong.

- Ta cũng biết... Nhưng người cũng thấy đấy, cha ngày nào cũng nói luôn mồm... Ngày hôm nay còn nói nếu như ta không về cùng ông ấy, thì sẽ thế này thế kia. Ta cũng biết Đồng gia ca ca rất khó xử, ta cũng không muốn y phải phiền lòng... Kì thật có thể được ở đây một năm là sứ nha đầu ta đã thấy rất hài lòng rồi.

Nghe ra có chút không phải.

Trong lòng Đồng Phi bất an: thế nào lại lời cả ta vào nói? Chẳng lẽ việc tỉ tỉ không phải đùa?

Muốn nghe tiếp nhưng Bàng Thống đã chuyển đề tài.

- Nha đầu, nếu như người cứ đi thế này, thì đồ người đang làm chẳng phải sẽ vứt đi sao? Chi bằng hãy mượn cơ phải làm nốt, tin rằng bá phụ cũng sẽ thông cảm, nói không chừng còn đồng ý ở lại nữa.

- Quên đi, đồ vật kia kéo dài được nhất thời, cũng chẳng kéo dài được lâu. Đồng gia ca ca lại không thích ta, ta ở đây ngày ngày nhìn y ở với ba vị tỉ tỉ chẳng phải là càng khó xử? A Sứ, người đừng khuyên ta nữa.

Bàng Thống đứng lên, gãi đầu không biết nên nói thế nào.

Một lát sau hần khẽ nói:

- Nguyệt Anh, chuyện này ta thật không biết giúp người thế nào... Kì thật người và Đồng đại ca đều rất tốt, chỉ là trong năm qua Đồng đại ca có nhiều việc, cho nên mới... Hay là ta giúp người dò ý đại ca? Xem ý tứ của y thế nào, nếu có hi vọng thì ta sẽ giúp người.

Nói đến đây, Bàng Thống cũng than dài một tiếng.

- Ôi, nói đến thì ta cũng còn một việc chưa giải quyết, sao có thể không biết ngượng mà nói giúp người được?

- Sao, người... chưa nói với nàng sao?

Bàng Thống nhìn qua rất chán chường, dựa vào cột lương đình chăm chú nhìn cá qua kẽ lá sen.

- Ta nói như thế nào được? Nàng đẹp như vậy, ta... Hơn nữa ta hiện giờ chẳng là gì, lấy tư cách gì nói với nàng?

Nàng?

Bàng Thống hình như đang rơi vào lưới tình, chỉ là không biết 'Nàng' trong lời nói của hần thật ra là ai?

Có thể khiến cho tiểu tử này si mê đến nỗi chán chường như vậy, chắc hẳn cũng là một người không tệ. Đồng Phi còn chưa nghĩ xong chuyện của mình, nhưng cũng nhiệt huyết sôi trào, có điều nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra là ai.

Y chỉ phân tâm một chút, nhưng câu mà Bàng Thống nói với Hoàng Nguyệt Anh sau đó đã không nghe rõ nữa.

Một lát sau, Bàng Thống vươn vai nói:

- Sứ nha đầu, trời cũng không còn sớm nữa, người cũng đi nghỉ đi... Ừm, chuyện kia ngày mai ta sẽ giúp người hỏi thăm một chút. Nghe ta nói, chủ ý người quyết định lúc trước rồi thì đừng nên thay đổi, bằng

không khi trở lại, con sên kia sẽ không thêm để mắt... Nếu thật sự không được thì hãy nghĩ cách rời khỏi Trường An một thời gian.

Hoàng Nguyệt Anh gật đầu...

Ánh trăng chiếu lên hai gò má trắng nõn của nàng, lưu chuyển như ánh ngọc.

Đôi mày chau lại lộ ra vẻ buồn bã, nàng khẽ nói:

- A Sửu, người về trước đi, ta muốn một mình một lát.

- Được thôi, vậy ta đi trước... Có điều người cũng đừng quá đau buồn, mọi chuyện đều có cách giải quyết.

Bàng Thống lại khuyên giải một hồi mới đứng dậy rời đi.

Hoàng Nguyệt Anh ngồi trong lương đình, từ một bên lấy xuống một đóa hoa, thất thần tới bên hồ nước, nhìn mặt hồ sâu rộng.

Bứt một cánh hoa, nhẹ nhàng thả xuống mặt nước.

- Thích... Không thích... Thích... Không thích...

Ngón tay ngọc thon dài lại được cánh hoa phụ trợ, hiện ra một màu trắng bệch tịch liêu.

Bóng lưng thon gầy xuôi theo ánh trăng chiếu, càng lộ ra cô đơn vô hạn.

Đồng Phi si ngốc nhìn bóng lưng nha đầu kia, cảm thấy một tia đau lòng...

Một con chuột chạy ra từ bên chân Đồng Phi, khiến Đồng Phi đang thất thần giật mình, hô lên một tiếng nhỏ.

Hoàng Nguyệt Anh phục hồi tinh thần lại, hoảng sợ nhìn về phía Đồng Phi ẩn thân, từ trong tay áo mỏng manh lấy ra một chiếc Linh Lung đoản nổ tinh xảo.

- Ai, ra mau.

Đồng Phi cũng biết tay của Hoàng Nguyệt Anh vô cùng khéo léo, hơn nữa tạo nghệ với cơ tạo rất uyên thâm.

Tuy không có được tính sáng tạo như Mã Quân, tay nghề như Bồ Nguyên, nhưng mỗi khi có ý nghĩ kì diệu nào đó, thì bất luận đồ vật gì đến tay nàng cũng đều thay hình đổi dạng. Tỉ như đoản nổ này, khi từ Tướng Tổ doanh xuất ra uy lực cũng không tính là quá lớn, tầm bắn tối đa cũng chỉ bao trùm mười lăm bộ, sớm đã bị Tướng Tổ doanh loại bỏ.

Có điều cùng là đoản nổ, nhưng qua sự cải tạo của Hoàng Nguyệt Anh thì cự li đã tăng lên bốn mươi bộ.

Mặc dù chỉ là nổ bắn một tên một lần, thế nhưng sau khi cải tạo, đơn giản hoá trình tự lắp đặt, thì tốc độ phóng tên đã được đẩy lên rất nhanh.

Đồng Phi không hi vọng trở thành mục tiêu của đoản nổ.

Vì thế đứng dậy hô lên, liên mồm nói:

- Nguyệt Anh, là ta... Đừng động thủ.

Đầu tiên Hoàng Nguyệt Anh bị người vạm vỡ trong bụi hoa đi ra làm hoảng sợ, nhưng khi nghe thấy âm thanh ồm ồm quen thuộc kia thì sợ hãi thoáng cái đã biến mất.

Kì quái hỏi:

- Đồng đại ca, đã trễ thế này người sao lại tới đây?

- A, cái này... Nguyệt Anh, trước tiên người cứ thu lại nổ tiễn rồi nói.

Hoàng Nguyệt Anh lúc này mới chú ý nổ tiễn vẫn còn quay về phía Đồng Phi. Khuôn mặt không khỏi đỏ lên, nàng vén tay áo, trên cánh tay trắng nõn lộ ra vật gì đó quấn vào. Nổ cơ đặt trên mặt vật đó, chỉ nghe cách một tiếng vang nhỏ, nổ cơ đã cố định trên đó.

Đây là cái gì?

Đồng Phi không khỏi có chút hiếu kỳ, tiến về phía trước hỏi:

- Cái này sao làm được hay vậy?

- Hì hì, không có gì, chỉ là lợi dụng nam châm người dùng chế tạo la bàn để làm ra. Ta cải biến một chút cho tiện dùng. Đồng đại ca, trẻ thể này người không đi ngủ mà còn ở đây dọa người... Vạn nhất vừa rồi ta căng thẳng quá, tuột tay bắn tiễn làm thương người, chẳng phải là tội lỗi sao?

Má lúm đồng tiền dịu dàng tiểu ý, nhưng cũng không lần át được sầu bi trong nội tâm.

Đồng Phi thở dài, thật sự không biết nên nói cái gì. Y không phải kẻ ngu si, vừa rồi trong đối thoại của Bàn Thống với Hoàng Nguyệt Anh y cũng đã nghe hiểu được. Thật ra theo Đồng Phi thấy, Hoàng Nguyệt Anh cũng không quá khó nhìn.

Chỉ là y đã có ba lão bà, người nào người nấy sắc nước hương trời, thật đúng là không ham muốn thêm nữa.

Một là cố kỵ đây là người của Khổng Minh tiên sinh, mặt khác y cũng cảm thấy Bàn Thống và Hoàng Thạc cũng rất xứng đôi.

Nhưng không ngờ...

Y nhìn Hoàng Nguyệt Anh chăm chú, khiến cho Hoàng Nguyệt Anh mặt đỏ tới mang tai, tim đập thình thịch.

Hoàng Nguyệt Anh cúi đầu xuống, tim ầm ầm đập, thân thể không ngừng run lên, cũng không biết nên mở miệng thế nào.

- Đồng đại ca...

- Nguyệt Anh, nếu như thực sự không muốn về nhà, thì... thì ở lại đi.

- A.

Thân hình Hoàng Nguyệt Anh run lên, ngẩng đầu nhìn Đồng Phi, thật lâu vẫn không nói nên lời...

386. Chương 387: Tuyết Năm Kiến An Thứ Hai (3)

Trời đã sáng.

Nhưng đầy mây, u ám, dường như sắp có mưa, từ trong tầng mây đen dày mơ hồ có tiếng sấm rền.

Đồng Phi khẽ vỗ đầu, vẻ mặt khổ sở.

Trên thực tế y cũng không rõ sao đêm qua lại nói ra một câu như vậy.

Liệu có phải là có hảo cảm với Hoàng Nguyệt Anh hay không? Y không rõ lắm... Nha đầu kia điên điên khùng khùng, hơn nữa luôn có tư tưởng kì quái. Không có phong phạm tiểu thư khuê các như Thái Diễm, cũng không có tư thế oai hùng như Đồng Lục, Nhậm Hồng Xương.

Thế nhưng từ trên người nữ hài tử này toát ra một khí chất kì lạ.

Mặc dù Đồng Phi không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói khi nhìn nữ hài tử này, ai cũng cảm thấy thương tiếc.

Hồ đồ, thực sự là hồ đồ rồi.

Đồng Phi ngồi trong phòng khách, vô thức vỗ trán, nghĩ lại không biết vì sao lại nói câu nói đêm qua.

Có điều hiệu quả rất rõ ràng...

Chí ít Hoàng Nguyệt Anh cũng trông vui vẻ hơn nhiều, vẻ ủ ê trên mặt cũng gần như mất hết. Nàng kéo Hoàng Thừa Ngạn tới tiểu viện của nàng, cũng không biết nàng nói gì với Hoàng Thừa Ngạn mà khiến cho Hoàng Thừa Ngạn đến tận khi về phòng khách, ngồi trước mặt Đồng Phi mà thần hồn vẫn điên đảo, ngơ ngác nhìn y không nói nên lời.

- Hoàng tiên sinh...

- Cái kia, cái kia thật là do người nghĩ ra sao?

Hoàng Thừa Ngạn hỏi một câu không đầu không đuôi, nhưng lại khiến Đồng Phi cứng họng, không biết trả lời thế nào.

Ta nghĩ ra cái gì? Ta nghĩ ra cái gì được nhỉ? Hình như gần đây ta cũng không nghĩ ra điều gì mới lạ cơ mà.

Có điều vẻ mặt của y trong mắt Hoàng Thừa Ngạn lại là câu trả lời.

Hồi lâu sau lão đứng dậy làm đại lễ, chấp tay vái Đồng Phi một cái thật sâu.

- Tiên sinh, ngài làm như vậy là ý gì vậy?

- Đại đô đốc, lễ này của tiểu lão nhi cũng không phải là của riêng bản thân ta, mà là thay cho tất cả người đọc sách trong thiên hạ, cảm tạ đại đô đốc đã ban ân.

- Lão tiên sinh, ngài đang nói cái gì vậy?

Hoàng Thừa Ngạn cũng không để ý ngôn ngữ của Đồng Phi, tiếp tục vái đến tận đất, khiến cho Đồng Phi tay chân luống cuống.

Sau khi đứng thẳng lên, Hoàng Thừa Ngạn nghiêm mặt nói:

- Trước đây tiểu lão nhi quả thật đã xem nhẹ đại đô đốc, cho rằng đại đô đốc chỉ là một giới vũ phu thô鄙, nhưng không nghĩ đến đại đô đốc cũng coi trọng học vấn như vậy. Nghĩa cử này của đại đô đốc công tại xã tắc, lợi tại thiên thu... Trước tuy có Trọng Ni, Quý Cốc, Mặc Dịch, Trang Chu, nhưng xem ra cũng không thể so với việc thiện này của đại đô đốc.

Trời của ta ơi, nha đầu kia thật ra đã nói gì với lão đầu rồi? Sao lại khiến lão biến thành bộ dạng thế này?

- Tiểu nữ may mắn tham ngộ việc thiện này quả thật là phúc khí của nó. Lão phu cũng không nhiều lời nữa, mong đại đô đốc bỏ quá cho. Nha đầu kia thực ra cũng là người hiểu chuyện, chỉ là đôi khi quá trẻ con nên còn nhiều chỗ đắc tội, mong đại đô đốc bao dung.

Nói xong lão đầu liền nói lời cáo từ.

Đồng Phi ngẩn ra, không khỏi hỏi:

- Hoàng tiên sinh, ngài thế này là muốn đi đâu?

- Ha ha, tiểu lão nhi dù chưa có may mắn tham dự việc này, nhưng cũng may mắn đã sinh ra giai nữ, cũng cảm thấy an ủi. Tiểu lão nhi trong sơn cốc vài chục năm, có chút xem thường anh hùng thiên hạ. Nay ta muốn theo lời đại đô đốc: học vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường. Ta muốn xem một đi một phen, lãnh hội một chút phương pháp của đại đô đốc.

Lão nhân này lời nói tiêu sái, dáng đi cũng phóng khoáng tự nhiên, không hề có chút dây dưa lằng nhằng.

Vừa cáo từ xong, lão đã khởi hành lên đường.

Đồng Phi thậm chí không kịp chuẩn bị, chỉ có thể dẫn theo Bằng Thống và Hoàng Nguyệt Anh tiễn lão tiên sinh ra đại môn.

Nghe đâu mục đích đầu tiên của lão là Vọng Bắc quận, cũng chính là nơi đồ đệ Phí Ốc của lão đang quản lý.

Lão tiên sinh rất cương quyết, không muốn kị mã, chỉ cưỡi thanh lư (lừa đen) dẫn từ Nam Dương đến đây, ngoài ra cũng chỉ có thêm hai thư đồng. Đồng Phi vốn định phái người bảo hộ, thế nhưng Hoàng Thừa Ngạn lại cự tuyệt, ba người cứ vậy mà đi, biến mất nơi cuối Chu Tước đại nhai.

Đồng Phi quay đầu nhìn Hoàng Nguyệt Anh, chỉ thấy trong con mắt vẫn còn ẩn hiện sắc hồng.

Lại nhìn sang Bàn Thống một chút, thấy hắn cũng vẻ mặt mơ hồ, hình như cũng không rõ Hoàng Nguyệt Anh đã dùng cách gì.

- Nguyệt Anh, người nói với phụ thân điều gì vậy?

Khuôn mặt Hoàng Nguyệt Anh căng ra, nhăn nhó nhìn Đồng Phi một chút, rồi lại nhìn Bàn Thống một chút, khẽ nói:

- Đồng đại ca, mời đi theo ta.

- A.

- A Sửu, người cũng đi luôn.

Đồng Phi cùng Bàn Thống vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cứ theo Hoàng Nguyệt Anh tới tiểu viện của nàng.

Tiểu viện này cách thư phòng của Đồng Phi không xa, rất thanh tịnh, yên tĩnh. Trong viện la liệt các đồ vật, có xe chưa hoàn thành, có điều lớn trên tường, còn rất nhiều thứ hình thù cổ quái, hoặc ít nhất là Đồng Phi và Bàn Thống không nhìn ra đó là gì. Có điều tất cả đều được sắp đặt rất chỉnh tề, không hề bừa bộn mất trật tự.

Trong viện có bốn gian phòng, một gian là phòng ngủ của Hoàng Nguyệt Anh, một gian là nơi ở của hai nha hoàn của nàng.

Hai gian phòng còn lại được Hoàng Nguyệt Anh cho người làm thông nhau, biến thành một phòng lớn phóng tên.

Hai tiểu nha đầu đang ở trong phòng thu thập, thấy ba người Hoàng Nguyệt Anh tiến đến thì bước lên trước chào.

- Tiểu mặc đầu, hai người các người ra ngoài một chút.

- Vâng!

Một tiểu nha đầu lớn hơn trông rất đôn hậu, hơi béo một chút, nhìn qua có chút ngu ngơ. Người còn lại có khuôn mặt trái xoan, gọi là tiểu Ngư nhi, tư sắc bình thường, có điều rất chịu khó. Thường ngày Hoàng Nguyệt Anh quản giáo các nàng rất nghiêm ngặt.

Hai nha hoàn đi ra, Hoàng Nguyệt Anh dẫn theo hai người qua gian ngoài, tiến vào bên trong.

Cũng giống các nơi khác trong viện, nơi này cũng bày rất nhiều thứ. Mặt đất có, trên tường có, xà nhà cũng có, nói chung đủ loại.

Giữa phòng có một tấm vải lớn đang phủ thứ gì đó.

Hoàng Nguyệt Anh lật tấm vải lên, lộ ra trước mặt Đồng Phi và Bàn Thống một vật hai người không rõ là gì.

- Nha đầu, vật này là gì vậy?

- Đừng có gấp, các người nhìn...

Hoàng Nguyệt Anh nói rồi cầm lên một mô bản nặng trĩu, đen thui, không rõ chế tạo bằng gì. Sau đó một tay khẽ động lên tay cầm bên cạnh, lập tức một tấm Thái Hưu giấy xuất hiện. Sau đó mô bản đóng lại, tay cầm tiếp tục chuyển động. Chỉ nghe âm thanh cọt kẹt, ước chừng... Rất khó nói rõ là trải qua bao lâu. Nếu như tính toán theo hậu thế, thì khoảng chừng bốn, năm phút đồng hồ sau, mô bản được mở ra, một tấm Thái Hưu giấy chỉ chút chữ xuất hiện trước mặt Đồng Phi và Bàn Thống.

- Đây là...

Đồng Phi mở to hai mắt nhìn Hoàng Nguyệt Anh, một lúc lâu sau vẫn chưa nói nên lời.

Thuật in ấn? Không ngờ nha đầu lại có thể làm hoàn chỉnh thuật in ấn... Ông trời của ta ơi, thế giới này đảo lộn hết cả rồi.

Bàng Thống cũng có chút ngẩn ra, cầm lấy Thái Hâu giấy mà miệng lẩm bẩm liên tục.

Đồng Phi không biết thuật in ấn được phát minh lúc nào, thế nhưng cũng biết chắc chắn không phải vào thời tam quốc.

Nếu vậy thì thuật in ấn Hoàng Nguyệt Anh phát minh ra sẽ trở thành bản khắc sớm nhất lịch sử.

Trong lịch sử, thời gian xuất hiện bản khắc rất khó xác định. Có điều có người nói hình thức in ấn sớm nhất xuất hiện vào thời Chiến quốc. Có điều in ấn thời đó cũng chỉ dùng cho in nhuộm vải vóc.

Vào năm Hán Linh Đế thứ tư, chính là năm 175 sau công nguyên, Thái Ung từng kiến nghị triều đình dựng trước cửa thái học những tấm bia có khắc bảy bộ kinh điển nho gia. Cột lại trên dưới hai mươi mốt vạn tự, khắc lên bốn mươi sáu tấm bia đá, ròng rã trong 8 năm tròn. Từ đó về sau xuất hiện sao chép, thậm chí cả bản dập. Có điều dù là sao chép hay là bản dập, cũng đều không tránh được sai lầm.

Thời gian thực sự xuất hiện bản khắc in ấn, có lẽ là vào thời Lương Tấn hoặc là muộn hơn vào thời Tùy, Đường.

Thảo nào, thảo nào Hoàng Thừa Ngạn lại có vẻ mặt như vậy.

Bản khắc in ấn này xuất hiện chính là đại biểu cho văn minh Trung Quốc sớm thêm một, hai trăm năm, thậm chí còn nhiều hơn thế.

Thế tộc sở dĩ có thể khống chế được triều chính, cũng bởi vì bọn họ nắm giữ hầu hết điển tịch kinh quyền.

Mặc dù bọn họ cũng cho bên ngoài biết tàng thư của họ, nhưng dù thế nào thì người chân chính được lợi cũng chỉ có số ít người.

Không phải tất cả mọi người đều là Khổng Tử, nguyện ý cống hiến suốt đời cho học vấn.

Nhất là dùng cả đời để sao chép lại sách... Kể sĩ 10 năm gian khổ học tập, cũng chính là để một lúc thành danh. Sao lại có thể chịu tịch mịch mà suốt ngày chép sách? Nhưng dù có chép sách cả đời thì cũng được bao nhiêu?

Bản khắc in ấn xuất hiện khiến cho càng nhiều người được đọc sách...

Bàng Thống hiểu rõ [Tam học kỉ yếu] của Đồng Phi, sau một lúc kinh ngạc thì mới kịp phản ứng, nhận thức được tầm quan trọng của bản khắc in ấn. Bàng Thống ngẩng đầu nhìn Hoàng Nguyệt Anh đang nhăn nhó mà không nói nên lời.

- Người, người, người...

Đồng Phi nuốt nước bọt:

- Nguyệt Anh, người, người sao lại nghĩ ra làm thứ này?

Khuôn mặt Hoàng Nguyệt Anh nhất thời đỏ bừng, cúi đầu xuống nói:

- Đây là do Đồng đại ca... gợi ý cho Nguyệt Anh.

- Ta?

- Đúng vậy, huynh không nhớ sao? Năm ngoái Thái tử tử mượn từ phủ Dương đại nhân bộ [Thượng thư thông ý]. Bộ đó rất dày, tử tử vẫn cần mượn sao chép, huynh thấy tử tử bận rộn như vậy nên còn chuẩn bị cơm cho tử tử nữa.

- A, hình như là có chuyện này.

Đồng Phi còn chưa kịp nhớ ra, có điều Hoàng Nguyệt Anh nói vậy y cũng có chút ấn tượng.

Thái Diễm chép sách chính là vì Thái Ung. Lão nhân cả đời thích sách, lúc còn tại Lạc Dương còn có một gian phòng đầy sách. Có điều sau đó Đồng Trác gặp chuyện không may, lão nhân cũng đành phải một đống đốt hết sách.

Chuyện này từ đó đến nay vẫn là chuyện khiến Thái Ung cảm thấy hối tiếc nhất.

Là con gái, Thái Diễm đương nhiên hiểu tâm sự của lão gia tử. Vì vậy không ngừng sưu tập sách cổ, thấy cuốn nào nhà mình không có thì sẽ nghĩ cách sao chép. Mà tàng thư trong nhà Dương Tự cực kỳ phong phú, hơn nữa sau khi đến Trường An, lão còn sưu tập được rất nhiều thư tịch tuyệt bản của các đại gia tộc.

Thái Diễm mượn lão, Dương Tự cũng không tiện từ chối, thế nhưng lại quy định thời gian.

Vì vậy mỗi khi Thái Diễm mượn được một bộ sách thì liền sao chép, thậm chí quên ăn quên ngủ, chỉ chăm chú chép.

Đồng Phi nhìn thấy xót xa, cảm khái nói:

- Nếu như có thể in dấu những văn tự này, thì dù có xấu cũng hơn đi sao chép từng chữ một thế này hàng trăm lần.

Lúc đó Thái Diễm còn chê cười ý nghĩ của Đồng Phi kỳ lạ.

Thế nhưng không ngờ Hoàng Nguyệt Anh lại ghi tạc trong lòng...

Có một ngày khi nàng đang xem một ấn chương (con dấu) thời Tiên Tần thì đột nhiên linh cơ khẽ động. Số lượng từ trên ấn chương Tiên Tần không nhiều lắm, đó là những chữ khắc nổi cho biết tên, chức quan và nơi phục vụ. Ấn chương này khiến Hoàng Nguyệt Anh có một tia linh cảm.

Hoàng Nguyệt Anh vốn là một người thích nghiên cứu, đối với sự việc mới lạ thì trong lòng thường cảm thấy rất hứng thú.

Hơn nữa nàng tinh thông cơ tạo thuật, cũng giỏi về bản dập, sau khi kết hợp với linh cảm về bản dập thì nảy ra hình thức đầu tiên của thuật in ấn.

Có lẽ vẫn là câu nói kia, bất việc gì chỉ cần có hướng giải quyết là sẽ làm được hết.

Trước đây tất cả mọi người đều cũng từng dùng qua ấn chương, cảm thấy đây cũng là một việc bình thường hàng ngày. Nhưng chỉ cần có một chút gợi ý là sẽ nghĩ ra cách giải quyết. Hoàng Nguyệt Anh chính là nghĩ ra điều này... Từ cuối năm trước nàng đã bắt đầu nghiên cứu bản khắc in ấn.

Đương nhiên cũng không phải chỉ có một mình nàng mà làm được việc này.

Trên thực tế nàng đã lén đi tìm đám người Thái Diễm, Giả Hủ, Từ Thứ, Thạch Thao cầu tình, hi vọng có thể đi vào Lan trì mà Tướng Tổ doanh mới dời đến để xem phương pháp. Còn không ngại đi tìm Mã Quân, Phí Ốc, Bô Nguyên thương lượng. Hơn nữa còn mặt dày đoạt bộ [Khảo công lục], ba ngày ba đêm không ngủ đọc thuộc lòng.

Đám người Mã Quân, Phí Ốc đều là dạng người nhìn một hiểu mười.

Rất nhanh đã nghĩ ra thứ Hoàng Nguyệt Anh đang nghiên cứu để làm gì.

Cuối cùng mất hơn nửa năm, bản khắc in ấn đã xuất hiện hình thức ban đầu. Bản khắc này sớm mấy trăm năm, xuất hiện trước mặt Đồng Phi.

Đồng Phi không biết nên nói như thế nào...

Chỉ là một câu nói vô tâm, nha đầu kia không ngờ lại ghi nhớ trong lòng để rồi làm theo, quan trọng hơn là nàng... làm được rồi.

Hoàng Nguyệt Anh khẽ nói:

- Hiện tại tốc độ in của bản khắc này còn rất chậm, một ngày cũng chỉ có thể in ra ba, bốn quyển sách mà thôi... Còn thường xuyên xảy ra trục trặc. Ta vốn định khi hoàn thiện sẽ khiến Đồng đại ca một phen bất ngờ, thế nhưng bị cha bức cho không còn cách nào khác, đồng thời còn nói đây là ý tưởng của Đồng đại ca.

Nói rồi từ trong một ngăn tủ lấy ra hai cuốn được in ra từ bản khắc [Kinh thi].

Phần tình ý này...

Có câu cực khó trả ơn mỹ nhân, Đồng Phi cũng không nhìn sách kia mà tiến tới ôm chặt lấy Hoàng Nguyệt Anh.

Phần tình ý này ta phải trả thế nào?

Hoàng Nguyệt Anh đầu tiên là cả kinh, không nhịn được đẩy ra một chút, nhưng lại bị Đồng Phi ôm lại... Nhưng dần dần thân thể cũng thả lỏng ra.

Chính là cảm giác này, rất ấm áp, rất an toàn...

Một năm qua chẳng phải ta tìm cảm giác này sao?

Bàng Thống cầm hai bản Kinh Thi lên đi ra ngoài, có lẽ nên bỏ đi thôi, chúc cho ca ca và nha đầu được hạnh phúc.

Chuyện của Hoàng Nguyệt Anh xem ra cũng đã có kết quả.

Đối với người ngoài, thì họ nghĩ Đồng Phi tôn trọng tài học Hoàng Nguyệt Anh cũng tốt, mà họ nghĩ Đồng Phi vì phần tâm ý kia cũng được, hai người cuối cùng cũng tới với nhau, mặc dù không danh không phận, nhưng đó cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Thế nhưng Đồng Phi biết, sự tình vẫn chưa kết thúc...

Y đã chuốc phiền với một người, có lẽ là cực kì phiền. Đồng nghĩa với việc tiếp nhận Hoàng Nguyệt Anh, y đã không thể tránh né việc trở thành đối lập với yêu nhân truyền kì hậu thế, Khổng Minh tiên sinh.

Nếu là người khác, Đồng Phi sẽ không chút do dự mà mệnh Giả Hủ bắt chấp thủ đoạn thủ tiêu Gia Cát Lượng.

387. Chương 388: Tuyết Năm Kiến An Thứ Hai (8)

Nhưng vấn đề người này lại là Gia Cát Lượng, là huynh đệ của Gia Cát Cẩn. Đồng Phi đành phải nghiêm túc suy nghĩ hậu quả.

Gia Cát Cẩn hiện nay đã về Trường An làm thái thú Phù Phong, quan nội hầu.

Đồng Phi cũng không rõ cảm tình huynh đệ giữa Gia Cát Cẩn và Gia Cát Lượng thâm sâu thế nào. Có điều Gia Cát Cẩn rất ít khi chủ động nhắc tới Gia Cát Lượng trước mặt Đồng Phi. Phần lớn thời gian Gia Cát Cẩn đều nói về tam đệ Gia Cát Quân của hắn, có vẻ quan hệ của hắn với Gia Cát Quân rất thân thiết.

Nhưng Đồng Phi không vì vậy mà xem nhẹ cảm tình huynh đệ giữa Gia Cát Cẩn và Gia Cát Lượng.

Nếu như huynh đệ hai người thực sự lạnh nhạt với nhau, thì Gia Cát Thương năm đó quy hàng nhà Gia Cát, chính là vị Chu Thương khiêng đao cho Quan Công trong diễn nghĩa, sẽ phải theo Gia Cát Cẩn, cùng đầu nhập dưới trướng Đồng Phi.

Nhưng Chu Thương không tới.

Nói cách khác, Chu Thương vẫn lưu lại Nam Dương.

Theo trí nhớ của Bàng Thống, bên người Gia Cát Lượng thỉnh thoảng xuất hiện một tráng hán đen khỏe, hẳn chính là Gia Cát Thương.

Cho nên mới nói nhiều chuyện không thể chỉ dùng mắt mà biết được.

Đồng Phi cũng biết, thủ đoạn của thế tộc chính là phân tán lực lượng, tránh tập trung một chỗ. Bọn họ tuyệt đối sẽ không mang toàn bộ cơ nghiệp đặt trên một người. Tỉ như Tuân gia Đình Xuyên, chẳng phải cũng có Tuân Kham phục vụ dưới trướng Viên Thiệu hay sao?

Gia quốc thiên hạ.

Đây là quan niệm cơ bản của các thế tộc.

Trước là nhà, sau là nước, cuối cùng mới là thiên hạ. Chắc hẳn Gia Cát Cẩn xuất thân thế gia cũng có ý nghĩ như vậy.

Bất tri bất giác, trong lòng Đồng Phi đã xảy ra biến hóa.

Tín nhiệm không do dự với Gia Cát Cẩn năm đó hiện nay đã được thay bằng một tia phòng bị... So ra thì Đồng Phi nguyên tin Từ Thứ, Thạch Thao hơn. Hai người đều là hàn môn sĩ tử, y rất rõ ràng, nếu hai người rời khỏi y thì họ sẽ không biết đi đâu, thân chẳng khác nào lục bình trôi. Vì vậy hai người bọn họ cũng chỉ còn cách theo bản thân y mà thôi.

Có lẽ thay đổi của Đồng Phi cũng chính là sự thích nghi với thời đại này.

Sau khi do dự một hồi, Đồng Phi cuối cùng cũng bỏ ý nghĩ thủ tiêu Gia Cát Lượng.

Việc cần làm còn rất nhiều, mặc dù mỗi lần nhớ tới Gia Cát Lượng y vẫn còn cảm thấy sợ hãi, nhưng so với năm xưa thì sự sợ hãi cùng kính nể đã phai nhạt rất nhiều. Ngay đến Quách Gia chẳng phải cũng chết rồi sao?

Sau khi nhập đông, Đồng Phi bắt đầu vô cùng bận rộn.

Vì tránh nạn tuyết năm ngoái, nên năm nay cần phải có phòng bị. Dựa trên cơ sở có sẵn, Đồng Phi lại mua thêm ba trăm vạn thạch lương thực để dự trữ.

Ngoài ra còn phải chuẩn bị rất nhiều việc rườm rà...

Hoàng Nguyệt Anh hiện tại thăm nghĩ chuyện đã thành, cho nên cũng không lo nghĩ nữa, chỉ chuyên tâm trong viện hoàn thiện bản khắc in ấn của nàng.

Còn Bàng Thống được Đồng Phi bổ nhiệm làm trưởng sử phủ đại đô đốc, phụ trách xử lý các loại sự vụ, dần dần dần thâm nhập vào đội ngũ cao tầng của Đồng Phi. Hoàng Tự cũng đảm đương biệt giá tư mã của Đồng Phi, bắt đầu tự mình xem xét những việc vặt vãnh... Những người trẻ tuổi cũng đang dần trưởng thành, Đồng Phi cũng dần trao quyền lợi trong tay cho từng người.

Cuối tháng 10, Trường An đổ trận tuyết đầu tiên từ khi bắt đầu nhập đông.

Tuyết rất lớn, xem ra cũng lớn như nạn tuyết năm ngoái, hoa tuyết như lông ngỗng lả tả bay xuống.

Chỉ trong một đêm, tuyết đã phủ trắng xóa suốt tám trăm dặm Tần Xuyên.

Từ lúc tuyết bắt đầu rơi, toàn bộ Trường An đều trong trạng thái phòng bị. Mất thấy tuyết càng lúc càng lớn, thành môn quân hành động đầu tiên, tuần tra các phố, thị sát phòng ốc. Nhất là tại tây thành, số lần tuần tra rất nhiều. Tây thành Trường An là nơi dân chúng bản cùng, phòng xá phần lớn không chắc chắn, năm ngoái đã chết không ít người.

Mặc dù đầu xuân vừa rồi, khu tây thành đã trải qua tu sửa, nhưng dù sao tám gương năm trước vẫn còn nguyên, cho nên Đồng Phi không dám lơ là. Thậm chí vào lúc tuyết lớn nhất, y còn dẫn theo hai tiểu nhi tử suất lĩnh Cự Ma Sĩ, tự mình tới tuần tra tây thành, đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Đối với hành động này, bách tính Trường An cảm động đến rơi nước mắt.

Tuyết rơi từ buổi trưa đến sau giờ Ngọ thì nhỏ dần đi. Đến khi chạng vạng thì tuyết lớn cũng dứt.

Đồng Phi như trút được gánh nặng, thở phào một cái, dẫn theo tùy tùng quay lại phủ. Thế nhưng vừa đi qua Ấm Mã hà thì đã thấy Dương Đạo đang vội vã tới.

- Dương đại nhân, ngài đây là...

Dương Đạo bước vội lên hành lễ, sau đó khẽ nói:

- Đại đô đốc, lần này Đạo... tới là tìm riêng đại đô đốc.

- Tìm ta? Có chuyện gì sao?

Thật ra Đồng Phi có ấn tượng không tốt lắm với phụ thân của Dương Đạo. Đương nhiên Dương Tự đối với Đồng Phi cũng không hề hòa nhã. Dù sao hai người thuộc về hai chiến tuyến khác nhau, bất đồng là rất lớn. Nhưng bỏ qua việc này, thì Đồng Phi cũng không có mâu thuẫn gì quá lớn với Dương Tự, thậm chí y còn cảm thấy kính nể. Mà Dương Tự với Thái Diễm xưa nay vẫn rất thân thiết.

Về phần Dương Đạo, ấn tượng của Đồng Phi về hắn rất tốt.

Nghe Dương Đạo tới chỉ để tìm mình, Đồng Phi không khỏi có chút kì quái.

Dương Đạo hành lễ xong nói:

- Kì thật, kì thật là phụ thân muốn tìm đại đô đốc, mệnh Đạo tới đây mời.

Từ khi nhập đông Dương Tự đã ngã bệnh.

Không rõ là vì nguyên nhân gì, nhưng bệnh tình rất nghiêm trọng, rất lâu vẫn chưa vào triều.

Chuyện này Đồng Phi cũng biết, chỉ là y không nghĩ ra Dương Tự tìm y lần này là để làm gì?

Có điều dù thế nào thì đó cũng là tiền bối.

Dù bất đồng giữa hai người có lớn, nhưng Dương Tự rất chiều cố đến Thái Diễm cũng như hài tử của y. Chỉ cần như vậy thì Đồng Phi đã không thể từ chối, huống chi Dương Tự còn cùng bối phận với Thái Ung, cũng nên được kính trọng.

- A, nếu là thái phó mời Phi sao dám chậm trễ. Vừa lúc việc bên người cũng tạm ổn, ta sẽ theo Dương đại nhân tới thăm lão thái phó.

Nói rồi Đồng Phi sóng vai cùng Dương Đạo đi.

Hai người Thuần Vu Đạo, Ô Diên đi phía sau Đồng Phi, Đồng Sóc cùng Đồng Hựu cũng đều xuống ngựa, đi theo tới phủ thái phó.

Dọc theo đường đi cũng không ai nói câu nào.

Dương Đạo nhìn qua có tâm sự, còn Đồng Phi thì đang suy đoán Dương Tự tìm y đến để làm gì?

- Dương đại nhân, thân thể lão thái phó thế nào rồi?

Sắc mặt Dương Đạo không quá tốt, khẽ lắc đầu:

- Không quá tốt... Kì thật bệnh của phụ thân không ở thân thể, mà là ở chỗ này.

Vừa nói vừa chỉ vào ngực, Đồng Phi cũng hiểu ý tứ của Dương Đạo.

Cũng không hỏi nữa, đoàn người dọc theo đại nhai rộng lớn, chẳng mấy chốc đã đến trước phủ Dương gia.

Thuần Vu Đạo và Ô Diên dẫn Cự Ma Sĩ chờ ngoài phủ. Còn Đồng Phi dẫn theo Đồng Sóc, Đồng Hựu theo Dương Đạo vào trong. Đại môn không đóng, tận cho đến khi Đồng Phi khuất dạng đại môn kia vẫn mở rộng. Tựa hồ muốn nói cho Đồng Phi biết: ta mời người đến nhà ta không hề có ác ý.

Đồng Phi cũng không lưu ý chuyện này.

Trong Trường An thành, nhất cử nhất động của từng quan viên lớn nhỏ đều nằm trong không chế của Giả Hủ, tuyệt đối không thể xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Đi tới hậu viện, Dương Đạo dẫn Đồng Phi thẳng tới trước cửa phòng ngủ.

Lão thê của Dương Tự bước tới cúi chào Đồng Phi, khẽ nói:

- Lão gia đã dặn, một khi đại đô đốc tới thì để mình ngài đi vào. Còn con chờ ở cửa, cha nói có chuyện muốn nói riêng với đại đô đốc.

- Đại đô đốc, mời.

Đồng Phi cũng không nghi ngờ, cười gật đầu.

- Hai đứa chơi đùa trong sân, không được gây ồn ào nghe chưa?

- Dạ.

Đồng Sóc và Đồng Hựu không theo vào, có điều lão phu nhân lại cho người mang tới một chậu than, để hai người ngồi trước cửa.

Trong phòng toàn mùi được vị.

Một thái y phục vụ bên cạnh, còn Dương Tự nằm ở trên giường, sắc mặt vàng như nghệ, nhìn qua không thấy chút sinh lực nào.

- Đại đô đốc tới rồi, xin thứ cho thân thể lão hủ có bệnh, không thể... Khụ khụ khụ...

Một trận ho khan khiến cho lão không thể nói hết lời. Đồng Phi vội vã tới đỡ lão nằm xuống.

- Lão thái phó, mau mau nằm xuống, có cái gì thì nằm nói là được rồi.

Nói rồi y ngẩng đầu nhìn về phía thái y kia, thái y là thủ hạ của Mã Chân, hẳn cũng nhận ra Đồng Phi. Hẳn hiểu ý của Đồng Phi nên khẽ lắc đầu, ý là: Đại đô đốc, bệnh của lão thái phó chỉ sợ không còn hi vọng.

Không ngờ lại nghiêm trọng như thế.

Đồng Phi biết bệnh Dương Tự rất nặng, nhưng không ngờ lại nặng đến như vậy.

Ánh mắt của Dương Tự cũng trở nên nhu hòa đi nhiều, có lẽ cũng không cần tính toán với một người bệnh nặng nữa.

Khoan đã...

Trong lòng Đồng Phi đột nhiên bất an.

Bệnh tình nguy kịch? Trong diễn nghĩa, Tư Mã Ý chẳng phải cũng dùng cách này? Liệu Dương Tự... Y nhìn thái y nhìn một chút, trong lòng không khỏi cảm thấy hoang mang. Lại lẳng lặng nhìn Dương Tự, muốn biết trong hồ lô của lão có thuốc gì.

Dương Tự xua tay, ý bảo thái y ra ngoài.

Sau đó kéo tay Đồng Phi, lão tiên sinh không nói gì, chỉ là chăm chú nhìn vào mắt Đồng Phi.

Đột nhiên lại cười:

- Đại đô đốc sợ lão hủ có âm mưu quỷ kế gì sao?

Có câu người già tinh ý.

Vài chục năm kinh nghiệm Đồng Phi không thể bằng được. Mặc dù là Đồng Phi cố gắng ẩn giấu, nhưng cũng không qua được mắt Dương Tự.

Đồng Phi trầm mặc một chút rồi nói:

- Lão thái phó, có cái gì thì ngài cứ nói thẳng đi.

- Ha ha, người thay đổi quá rồi... Năm đó khi hai ta đối địch, ta chẳng bao giờ nghĩ tới lại có một ngày cùng làm việc với người. Thật ra ở Trường An, mặc dù lão hủ đã đáp ứng Tây Hán vương, nhưng vẫn thờ ơ lạnh nhạt... Thoáng cái đã 10 năm trôi qua, việc năm đó vẫn như rõ ràng trước mắt.

Dương Tự cảm khái một trận, khiến cho Đồng Phi cũng không khỏi bồi hồi.

Lão nhân này thực ra là có ý gì?

- Hôm nay lão hủ mời đại đô đốc đến đây là có việc muốn nhờ.

- Lão thái phó cứ nói đừng ngại.

- Lão hủ cũng không biết có nên nói những lời này hay không. Thật ra lão hủ cũng biết đại đô đốc đã an bài hậu chiêu từ lâu...

Đồng Phi nghe vậy như lạc vào sương mù, chẳng hiểu ra sao, cho nên cũng không nói lời nào, yên lặng nghe Dương Tự nói hết.

- Khi ta nói những lời này đã là đi ngược với nguyên tắc của ta. Nhưng ta cũng biết thiên hạ trong tương lai chỉ sợ chính là thiên hạ của đại đô đốc... Tây Hán vương tuy đã trải qua rất nhiều tôi luyện, nhưng vẫn còn quá trẻ... Đại đô đốc, lão hủ trước khi ra đi muốn khẩn cầu đại đô đốc một việc. Nếu có một ngày... Ý ta là, nếu như thực sự có một ngày như vậy... Thì xin đại đô đốc nhớ lại tình cảm năm đó cùng chung hoạn nạn mà lưu lại cho Hán thất một huyết mạch.

Đồng Phi nhíu mày nhìn lão đầu, cảm giác kì lạ.

Cái này nghĩa là gì? Ủy thác sao?

Có điều dường như không chỉ đơn giản là ủy thác... Ta và Biện... Chẳng lẽ lão muốn nói, ta và Biện cuối cùng cũng có một ngày trở mặt thành thù sao?

- Lão thái phó sao lại nói vậy? Phi đôi khi lỗ mãng, nhưng chưa từng...

Dương Tự xoa tay cắt lời Đồng Phi:

- Đại đô đốc, có một số việc không ai nói được rõ ràng. Nói bây giờ còn quá sớm, chưa hẳn đã là hay. Tây Hán vương lớn lên, đại đô đốc người cũng đang không ngừng thay đổi, hà tất vội kết luận việc tương lai? Lão hủ chỉ nói tới một khả năng, mong rằng đại đô đốc ngài... đồng ý.

Lời này rất thú vị.

Đồng Phi nheo mắt lại, nhẹ xoa xoa hai gò má.

- Lão thái phó, mặc dù Phi không biết ngài có ý gì, nhưng Phi đảm bảo sẽ không làm hại Tây Hán vương.

Dương Tự như trút được gánh nặng, trong mắt toát ra vẻ vui mừng.

- Ta tin lời đại đô đốc.

Nói xong lại ho khan một trận, Đồng Phi bèn nâng lão dậy, vuốt lưng cho lão.

Một lát sau Dương Tự mới đỡ, khẽ nói:

- Chuyện thứ hai lão hủ muốn nhờ đại đô đốc đưa tiểu nhi tới Tây Vực.

- A?

- Tâm tư của tiểu nhi sao ta lại không biết? Nếu như không có ta, đại đô đốc nhất định sẽ trọng dụng nó đúng không?

Đồng Phi hơi do dự gật đầu.

Không sai, nếu như không phải vì quan hệ với Dương Tự, Đồng Phi nhất định sẽ trọng dụng Dương Đạo.

Bởi vì tài năng của Dương Đạo không phải bàn cãi. Lúc trước khi ở Sóc Phương, Từ Hoảng và Bàng Dục rất tán thưởng năng lực của Dương Đạo.

Dương Tự nở nụ cười, hai gò má khô gầy hồng hào lên một chút.

- Đa tạ đại đô đốc đã nói thẳng cho biết... Ha ha, kì thật ta cũng không muốn tiểu nhi làm đại quan gì. Tây Vực kia tuy là thiên hạ đại đô đốc đánh được, nhưng lão hủ cũng từng tham dự trong đó, chỉ là chưa bao giờ thật sự xuất lực... Ta hi vọng tiểu nhi có thể đảm nhiệm tiểu lại ở nơi đó, tạo phúc cho Tây Vực, coi như cũng thỏa tâm nguyện của ta.

Đồng Phi nghe vậy không khỏi do dự.

Tây Vực là căn cơ sở tại của Đồng Phi, Dương Tự nói vậy chẳng lẽ là muốn Dương thị gia tộc thần phục Đồng gia?

Nên biết Tây Vực có Lý Nho, Từ Vinh, Hoa Hùng, muốn làm mưa làm gió ở đó không hề dễ.

Trầm ngâm một lát, Đồng Phi mới gật đầu nói:

- Yêu cầu này của lão thái phó Phi sao có thể từ chối?

Nụ cười trên mặt Dương Tự càng thêm rạng rỡ.

- Như vậy tâm sự của lão hủ cuối cùng cũng được giải quyết.

- Lão thái phó...

Dương Tự nhắm hai mắt lại nằm ở trên giường. Phía sau nụ cười ẩn giấu khổ tâm bất đắc dĩ. Thực ra vì nguyên nhân gì lại khiến lão có quyết định như vậy? Đồng Phi không rõ... Nhưng Đồng Phi đoán việc này có liên quan đến bệnh của lão. Tâm tư của lão nhân gia đôi khi khiến người khác khó hiểu.

Ngồi lại một lúc sau Đồng Phi mới đứng dậy cáo từ.

Dương Tự cũng không nói gì nữa, chỉ là gật đầu với y.

Dương Đạo dẫn phụ tử Đồng Phi ra đại môn Dương phủ, sau đó thi lễ thật sâu mới xoay người vào trong.

Hai phụ tử này thật là thú vị. Đồng Phi lên ngựa, nhìn đại môn Dương phủ đang chậm rãi đóng lại.

Một trận gió đột nhiên thổi qua, Khí Tử Phong Đăng treo trước cửa phủ vụt sáng một chút rồi tắt ngấm.

Đồng Phi dẫn theo hai nhi tử trong vòng vây của Cự Ma Sĩ trở lại phủ đại đô đốc.

Từ xa đã thấy một con tây cực mã màu đen buộc ngoài cửa, đứng trong tuyết vô cùng thần tuấn.

Đồng Phi xuống ngựa, liền có gia nhân tiến đến.

- Ngựa này là của ai?

- Khởi bẩm lão gia, lúc chập tối có người từ Tây Vực đến... Dường như có chuyện gấp, đang ở trong đại sảnh chờ.

Người đến từ Tây Vực?

Đồng Phi cảm thấy rất kì quái, lúc này Tây Vực phái người tới đây là có chuyện gì?

Gần đây Tây Vực gió êm sóng lặng, sau khi Khang Cư bị diệt, An Tức bị chiếm lĩnh thì Tây Vực cũng không có chuyện lớn gì xảy ra.

Giả Mục bề ngoài là bị lưu đày Tây Vực. Nhưng thực ra là tới Khang Cư nhậm chức thái thú Tây Lăng quận mới lập.

Đương nhiên việc thành lập Tây Lăng quận không có nhiều người biết. Cùng với việc phái Giả Mục, Đồng Phi cũng tiếp thu đề nghị của Trần Cung, mật lệnh hai người Cam Bôn, Trương Nhậm huấn luyện Sơn Địa quân, đi tới Võ Đô.

Ngoài những việc đó ra thì hình như cũng không còn chuyện gì khác...

Đồng Phi bước vào phủ môn, nhanh chóng tới phòng khách.

Trong phòng có một thanh niên ngồi ngay ngắn, dáng vẻ phong trần, nhìn qua dường như rất mệt mỏi. Đồng Phi nhận được người này, là Từ Chá con trai của Từ Vinh. Từ Chá tự Phương Chính, năm nay 24 tuổi, hai năm trước hoàn thành Huyện học, hiện tại là biệt giá của Lý Nho, là một gia hỏa rất có năng lực... Ít nhất là có Lý Nho nghĩ như vậy.

- Phương Chính, sao ngươi lại tới đây? Tây Vực xảy ra chuyện gì?

Từ Chá nhìn thấy Đồng Phi liền bước lên trước hành lễ, nhưng Đồng Phi ngăn lại:

- Đều là người trong nhà, chớ có đa lễ.

- Đại đô đốc, tiểu tướng nhận mệnh Lâm Hương Đình hầu đến đây truyền tin.

- Nói.

- Lâm Hương Đình hầu nói đại đô đốc tức tốc về Hán An thành... Lão phu nhân, lão phu nhân bệnh tình nguy kịch rồi.

Đồng Phi đầu tiên là không kịp phản ứng, vô thức hỏi:

- Ai? Người nói ai bệnh tình nguy kịch?

- Là lão phu nhân, lão phu nhân bệnh tình nguy kịch rồi.

Đồng Phi há hốc mồm đứng đơ tại chỗ, cả người như khúc gỗ ngây ngốc nhìn Từ Chá.

- Đại đô đốc, đại đô đốc...

- Nãi nãi, nãi nãi sao lại bệnh tình nguy kịch? Trong năm không phải nói lão nhân gia thân thể an khang sao?

Đầu óc Đồng Phi rối loạn, tay chân luống cuống khàn giọng hỏi. Nếu không phải đám người Thái Diễm nghe tin chạy tới, thì Từ Chá khéo bị y bóp chết.

- Lão phu nhân trong năm thân thể rất tốt, nhưng khi nhập thu thì trở nên... Một tháng trước Tây Vực tuyết lớn, lão phu nhân thoáng cái ngã bệnh, tuy có thần y cứu trị, thế nhưng... Lão phu nhân muốn gặp đại đô đốc.

- Người đâu, người đâu...

Đồng Phi dường như mất hồn, lớn tiếng gọi:

- Lập tức chuẩn bị ngựa, lập tức chuẩn bị ngựa cho ta, ta muốn về Tây Vực, ta muốn lập tức về Tây Vực gặp nãi nãi.

388. Chương 388: Tuyết Năm Kiến An Thứ Hai (8)

Nhưng vấn đề người này lại là Gia Cát Lượng, là huynh đệ của Gia Cát Cẩn. Đồng Phi đành phải nghiêm túc suy nghĩ hậu quả.

Gia Cát Cẩn hiện nay đã về Trường An làm thái thú Phù Phong, quan nội hầu.

Đồng Phi cũng không rõ cảm tình huynh đệ giữa Gia Cát Cẩn và Gia Cát Lượng thâm sâu thế nào. Có điều Gia Cát Cẩn rất ít khi chủ động nhắc tới Gia Cát Lượng trước mặt Đồng Phi. Phần lớn thời gian Gia Cát Cẩn đều nói về tam đệ Gia Cát Quân của hắn, có vẻ quan hệ của hắn với Gia Cát Quân rất thân thiết.

Nhưng Đồng Phi không vì vậy mà xem nhẹ cảm tình huynh đệ giữa Gia Cát Cẩn và Gia Cát Lượng.

Nếu như huynh đệ hai người thực sự lạnh nhạt với nhau, thì Gia Cát Thương năm đó quy hàng nhà Gia Cát, chính là vị Chu Thương khiêng đao cho Quan Công trong diễn nghĩa, sẽ phải theo Gia Cát Cẩn, cùng đầu nhập dưới trướng Đồng Phi.

Nhưng Chu Thương không tới.

Nói cách khác, Chu Thương vẫn lưu lại Nam Dương.

Theo trí nhớ của Bàng Thống, bên người Gia Cát Lượng thỉnh thoảng xuất hiện một tráng hán đen khỏe, hẳn chính là Gia Cát Thương.

Cho nên mới nói nhiều chuyện không thể chỉ dùng mắt mà biết được.

Đồng Phi cũng biết, thủ đoạn của thế tộc chính là phân tán lực lượng, tránh tập trung một chỗ. Bọn họ tuyệt đối sẽ không mang toàn bộ cơ nghiệp đặt trên một người. Tỉ như Tuân gia Đình Xuyên, chẳng phải cũng có Tuân Kham phục vụ dưới trướng Viên Thiệu hay sao?

Gia quốc thiên hạ.

Đây là quan niệm cơ bản của các thế tộc.

Trước là nhà, sau là nước, cuối cùng mới là thiên hạ. Chắc hẳn Gia Cát Cẩn xuất thân thế gia cũng có ý nghĩ như vậy.

Bất tri bất giác, trong lòng Đồng Phi đã xảy ra biến hóa.

Tín nhiệm không do dự với Gia Cát Cẩn năm đó hiện nay đã được thay bằng một tia phòng bị... So ra thì Đồng Phi nguyên tin Từ Thứ, Thạch Thao hơn. Hai người đều là hàn môn sĩ tử, y rất rõ ràng, nếu hai người rời khỏi y thì họ sẽ không biết đi đâu, thân chẳng khác nào lục bình trôi. Vì vậy hai người bọn họ cũng chỉ còn cách theo bản thân y mà thôi.

Có lẽ thay đổi của Đồng Phi cũng chính là sự thích nghi với thời đại này.

Sau khi do dự một hồi, Đồng Phi cuối cùng cũng bỏ ý nghĩ thủ tiêu Gia Cát Lượng.

Việc cần làm còn rất nhiều, mặc dù mỗi lần nhớ tới Gia Cát Lượng y vẫn còn cảm thấy sợ hãi, nhưng so với năm xưa thì sự sợ hãi cùng kính nể đã phai nhạt rất nhiều. Ngay đến Quách Gia chẳng phải cũng chết rồi sao?

Sau khi nhập đông, Đồng Phi bắt đầu vô cùng bận rộn.

Vì tránh nạn tuyết năm ngoái, nên năm nay cần phải có phòng bị. Dựa trên cơ sở có sẵn, Đồng Phi lại mua thêm ba trăm vạn thạch lương thực để dự trữ.

Ngoài ra còn phải chuẩn bị rất nhiều việc rườm rà...

Hoàng Nguyệt Anh hiện tại thăm nghĩ chuyện đã thành, cho nên cũng không lo nghĩ nữa, chỉ chuyên tâm trong viện hoàn thiện bản khắc in ấn của nàng.

Còn Bàng Thống được Đồng Phi bổ nhiệm làm trưởng sử phủ đại đô đốc, phụ trách xử lý các loại sự vụ, dần dần thâm nhập vào đội ngũ cao tầng của Đồng Phi. Hoàng Tự cũng đảm đương biệt giá tư mã của Đồng Phi, bắt đầu tự mình xem xét những việc lặt vặt... Những người trẻ tuổi cũng đang dần trưởng thành, Đồng Phi cũng dần trao quyền lợi trong tay cho từng người.

Cuối tháng 10, Trường An đổ trận tuyết đầu tiên từ khi bắt đầu nhập đông.

Tuyết rất lớn, xem ra cũng lớn như nạn tuyết năm ngoái, hoa tuyết như lông ngỗng lả tả bay xuống.

Chỉ trong một đêm, tuyết đã phủ trắng xóa suốt tám trăm dặm Tần Xuyên.

Từ lúc tuyết bắt đầu rơi, toàn bộ Trường An đều trong trạng thái phòng bị. Mất thấy tuyết càng lúc càng lớn, thành môn quân hành động đầu tiên, tuần tra các phố, thị sát phòng ốc. Nhất là tại tây thành, số lần tuần tra rất nhiều. Tây thành Trường An là nơi dân chúng bản cùng, phòng xá phần lớn không chắc chắn, năm ngoái đã chết không ít người.

Mặc dù đầu xuân vừa rồi, khu tây thành đã trải qua tu sửa, nhưng dù sao tám gương năm trước vẫn còn nguyên, cho nên Đồng Phi không dám lơ là. Thậm chí vào lúc tuyết lớn nhất, y còn dẫn theo hai tiểu nhi tử suất lĩnh Cự Ma Sĩ, tự mình tới tuần tra tây thành, đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Đối với hành động này, bách tính Trường An cảm động đến rơi nước mắt.

Tuyết rơi từ buổi trưa đến sau giờ Ngọ thì nhỏ dần đi. Đến khi chạng vạng thì tuyết lớn cũng dứt.

Đồng Phi như trút được gánh nặng, thở phào một cái, dẫn theo tùy tùng quay lại phủ. Thế nhưng vừa đi qua Âm Mã hà thì đã thấy Dương Đạo đang vội vã tới.

- Dương đại nhân, ngài đây là...

Dương Đạo bước vội lên hành lễ, sau đó khẽ nói:

- Đại đô đốc, lần này Đạo... tới là tìm riêng đại đô đốc.

- Tìm ta? Có chuyện gì sao?

Thật ra Đồng Phi có ấn tượng không tốt lắm với phụ thân của Dương Đạo. Đương nhiên Dương Tự đối với Đồng Phi cũng không hề hòa nhã. Dù sao hai người thuộc về hai chiến tuyến khác nhau, bất đồng là rất lớn. Nhưng bỏ qua việc này, thì Đồng Phi cũng không có mâu thuẫn gì quá lớn với Dương Tự, thậm chí y còn cảm thấy kính nể. Mà Dương Tự với Thái Diễm xưa nay vẫn rất thân thiết.

Về phần Dương Đạo, ấn tượng của Đồng Phi về hắn rất tốt.

Nghe Dương Đạo tới chỉ để tìm mình, Đồng Phi không khỏi có chút kì quái.

Dương Đạo hành lễ xong nói:

- Kì thật, kì thật là phụ thân muốn tìm đại đô đốc, mệnh Đạo tới đây mời.

Từ khi nhập đông Dương Tự đã ngã bệnh.

Không rõ là vì nguyên nhân gì, nhưng bệnh tình rất nghiêm trọng, rất lâu vẫn chưa vào triều.

Chuyện này Đồng Phi cũng biết, chỉ là y không nghĩ ra Dương Tự tìm y lần này là để làm gì?

Có điều dù thế nào thì đó cũng là tiền bối.

Dù bất đồng giữa hai người có lớn, nhưng Dương Tự rất chiều cố đến Thái Diễm cũng như hài tử của y. Chỉ cần như vậy thì Đồng Phi đã không thể từ chối, huống chi Dương Tự còn cùng bối phận với Thái Ung, cũng nên được kính trọng.

- A, nếu là thái phó mời Phi sao dám chậm trễ. Vừa lúc việc bên người cũng tạm ổn, ta sẽ theo Dương đại nhân tới thăm lão thái phó.

Nói rồi Đồng Phi sóng vai cùng Dương Đạo đi.

Hai người Thuần Vu Đạo, Ô Diên đi phía sau Đồng Phi, Đồng Sóc cùng Đồng Hựu cũng đều xuống ngựa, đi theo tới phủ thái phó.

Dọc theo đường đi cũng không ai nói câu nào.

Dương Đạo nhìn qua có tâm sự, còn Đồng Phi thì đang suy đoán Dương Tự tìm y đến để làm gì?

- Dương đại nhân, thân thể lão thái phó thế nào rồi?

Sắc mặt Dương Đạo không quá tốt, khẽ lắc đầu:

- Không quá tốt... Kì thật bệnh của phụ thân không ở thân thể, mà là ở chỗ này.

Vừa nói vừa chỉ vào ngực, Đồng Phi cũng hiểu ý tứ của Dương Đạo.

Cũng không hỏi nữa, đoàn người dọc theo đại nhai rộng lớn, chẳng mấy chốc đã đến trước phủ Dương gia.

Thuần Vu Đạo và Ô Diên dẫn Cự Ma Sĩ chờ ngoài phủ. Còn Đồng Phi dẫn theo Đồng Sóc, Đồng Hựu theo Dương Đạo vào trong. Đại môn không đóng, tận cho đến khi Đồng Phi khuất dạng đại môn kia vẫn mở rộng. Tựa hồ muốn nói cho Đồng Phi biết: ta mời người đến nhà ta không hề có ác ý.

Đồng Phi cũng không lưu ý chuyện này.

Trong Trường An thành, nhất cử nhất động của từng quan viên lớn nhỏ đều nằm trong khống chế của Giả Hủ, tuyệt đối không thể xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Đi tới hậu viện, Dương Đạo dẫn Đồng Phi thẳng tới trước cửa phòng ngủ.

Lão thê của Dương Tự bước tới cúi chào Đồng Phi, khẽ nói:

- Lão gia đã dặn, một khi đại đô đốc tới thì để mình ngài đi vào. Còn con chờ ở cửa, cha nói có chuyện muốn nói riêng với đại đô đốc.

- Đại đô đốc, mời.

Đồng Phi cũng không nghi ngờ, cười gật đầu.

- Hai đứa chơi đùa trong sân, không được gây ồn ào nghe chưa?

- Dạ.

Đồng Sóc và Đồng Hựu không theo vào, có điều lão phu nhân lại cho người mang tới một chậu than, để hai người ngồi trước cửa.

Trong phòng toàn mùi được vị.

Một thái y phục vụ bên cạnh, còn Dương Tự nằm ở trên giường, sắc mặt vàng như nghệ, nhìn qua không thấy chút sinh lực nào.

- Đại đô đốc tới rồi, xin thứ cho thân thể lão hủ có bệnh, không thể... Khụ khụ khụ...

Một trận ho khan khiến cho lão không thể nói hết lời. Đồng Phi vội vã tới đỡ lão nằm xuống.

- Lão thái phó, mau mau nằm xuống, có cái gì thì nằm nói là được rồi.

Nói rồi y ngẩng đầu nhìn về phía thái y kia, thái y là thủ hạ của Mã Chân, hẳn cũng nhận ra Đồng Phi. Hẳn hiểu ý của Đồng Phi nên khẽ lắc đầu, ý là: Đại đô đốc, bệnh của lão thái phó chỉ sợ không còn hi vọng.

Không ngờ lại nghiêm trọng như thế.

Đồng Phi biết bệnh Dương Tự rất nặng, nhưng không ngờ lại nặng đến như vậy.

Ánh mắt của Dương Tự cũng trở nên nhu hòa đi nhiều, có lẽ cũng không cần tính toán với một người bệnh nặng nữa.

Khoan đã...

Trong lòng Đồng Phi đột nhiên bất an.

Bệnh tình nguy kịch? Trong diễn nghĩa, Tư Mã Ý chẳng phải cũng dùng cách này? Liệu Dương Tự... Y nhìn thái y nhìn một chút, trong lòng không khỏi cảm thấy hoang mang. Lại lẳng lặng nhìn Dương Tự, muốn biết trong hồ lô của lão có thuốc gì.

Dương Tự xua tay, ý bảo thái y ra ngoài.

Sau đó kéo tay Đồng Phi, lão tiên sinh không nói gì, chỉ là chăm chú nhìn vào mắt Đồng Phi.

Đột nhiên lại cười:

- Đại đô đốc sợ lão hủ có âm mưu quỷ kế gì sao?

Có câu người già tinh ý.

Vài chục năm kinh nghiệm Đồng Phi không thể bằng được. Mặc dù là Đồng Phi cố gắng ẩn giấu, nhưng cũng không qua được mắt Dương Tự.

Đồng Phi trầm mặc một chút rồi nói:

- Lão thái phó, có cái gì thì ngài cứ nói thẳng đi.

- Ha ha, người thay đổi quá rồi... Năm đó khi hai ta đối địch, ta chẳng bao giờ nghĩ tới lại có một ngày cùng làm việc với người. Thật ra ở Trường An, mặc dù lão hủ đã đáp ứng Tây Hán vương, nhưng vẫn thờ ơ lạnh nhạt... Thoáng cái đã 10 năm trôi qua, việc năm đó vẫn như rõ ràng trước mắt.

Dương Tự cảm khái một trận, khiến cho Đồng Phi cũng không khỏi bồi hồi.

Lão nhân này thực ra là có ý gì?

- Hôm nay lão hủ mời đại đô đốc đến đây là có việc muốn nhờ.

- Lão thái phó cứ nói đừng ngại.

- Lão hủ cũng không biết có nên nói những lời này hay không. Thật ra lão hủ cũng biết đại đô đốc đã an bài hậu chiêu từ lâu...

Đồng Phi nghe vậy như lạc vào sương mù, chẳng hiểu ra sao, cho nên cũng không nói lời nào, yên lặng nghe Dương Tự nói hết.

- Khi ta nói những lời này đã là đi ngược với nguyên tắc của ta. Nhưng ta cũng biết thiên hạ trong tương lai chỉ sợ chính là thiên hạ của đại đô đốc... Tây Hán vương tuy đã trải qua rất nhiều tôi luyện, nhưng vẫn còn quá trẻ... Đại đô đốc, lão hủ trước khi ra đi muốn khẩn cầu đại đô đốc một việc. Nếu có một ngày... Ý ta là, nếu như thực sự có một ngày như vậy... Thì xin đại đô đốc nhớ lại tình cảm năm đó cùng chung hoạn nạn mà lưu lại cho Hán thất một huyết mạch.

Đồng Phi nhíu mày nhìn lão đầu, cảm giác kì lạ.

Cái này nghĩa là gì? Ủy thác sao?

Có điều dường như không chỉ đơn giản là ủy thác... Ta và Biện... Chẳng lẽ lão muốn nói, ta và Biện cuối cùng cũng có một ngày trở mặt thành thù sao?

- Lão thái phó sao lại nói vậy? Phi đôi khi lỗ mãng, nhưng chưa từng...

Dương Tự xoa tay cắt lời Đồng Phi:

- Đại đô đốc, có một số việc không ai nói được rõ ràng. Nói bây giờ còn quá sớm, chưa hẳn đã là hay. Tây Hán vương lớn lên, đại đô đốc người cũng đang không ngừng thay đổi, hà tất vội kết luận việc tương lai? Lão hủ chỉ nói tới một khả năng, mong rằng đại đô đốc ngài... đồng ý.

Lời này rất thú vị.

Đồng Phi nheo mắt lại, nhẹ xoa xoa hai gò má.

- Lão thái phó, mặc dù Phi không biết ngài có ý gì, nhưng Phi đảm bảo sẽ không làm hại Tây Hán vương.

Dương Tự như trút được gánh nặng, trong mắt toát ra vẻ vui mừng.

- Ta tin lời đại đô đốc.

Nói xong lại ho khan một trận, Đồng Phi bèn nâng lão dậy, vuốt lưng cho lão.

Một lát sau Dương Tự mới đỡ, khẽ nói:

- Chuyện thứ hai lão hủ muốn nhờ đại đô đốc đưa tiểu nhi tới Tây Vực.

- A?

- Tâm tư của tiểu nhi sao ta lại không biết? Nếu như không có ta, đại đô đốc nhất định sẽ trọng dụng nó đúng không?

Đồng Phi hơi do dự gật đầu.

Không sai, nếu như không phải vì quan hệ với Dương Tự, Đồng Phi nhất định sẽ trọng dụng Dương Đạo.

Bởi vì tài năng của Dương Đạo không phải bàn cãi. Lúc trước khi ở Sóc Phương, Từ Hoảng và Bàng Dục rất tán thưởng năng lực của Dương Đạo.

Dương Tự nở nụ cười, hai gò má khô gầy hồng hào lên một chút.

- Đa tạ đại đô đốc đã nói thẳng cho biết... Ha ha, kì thật ta cũng không muốn tiểu nhi làm đại quan gì. Tây Vực kia tuy là thiên hạ đại đô đốc đánh được, nhưng lão hủ cũng từng tham dự trong đó, chỉ là chưa bao giờ thật sự xuất lực... Ta hi vọng tiểu nhi có thể đảm nhiệm tiểu lại ở nơi đó, tạo phúc cho Tây Vực, coi như cũng thỏa tâm nguyện của ta.

Đồng Phi nghe vậy không khỏi do dự.

Tây Vực là căn cơ sở tại của Đồng Phi, Dương Tự nói vậy chẳng lẽ là muốn Dương thị gia tộc thần phục Đồng gia?

Nên biết Tây Vực có Lý Nho, Từ Vinh, Hoa Hùng, muốn làm mưa làm gió ở đó không hề dễ.

Trầm ngâm một lát, Đồng Phi mới gật đầu nói:

- Yêu cầu này của lão thái phó Phi sao có thể từ chối?

Nụ cười trên mặt Dương Tự càng thêm rạng rỡ.

- Như vậy tâm sự của lão hủ cuối cùng cũng được giải quyết.

- Lão thái phó...

Dương Tự nhắm hai mắt lại nằm ở trên giường. Phía sau nụ cười ẩn giấu khổ tâm bất đắc dĩ. Thực ra vì nguyên nhân gì lại khiến lão có quyết định như vậy? Đồng Phi không rõ... Nhưng Đồng Phi đoán việc này có liên quan đến bệnh của lão. Tâm tư của lão nhân gia đôi khi khiến người khác khó hiểu.

Ngồi lại một lúc sau Đồng Phi mới đứng dậy cáo từ.

Dương Tự cũng không nói gì nữa, chỉ là gật đầu với y.

Dương Đạo dẫn phụ tử Đồng Phi ra đại môn Dương phủ, sau đó thì lễ thật sâu mới xoay người vào trong.

Hai phụ tử này thật là thú vị. Đồng Phi lên ngựa, nhìn đại môn Dương phủ đang chậm rãi đóng lại.

Một trận gió đột nhiên thổi qua, Khí Tử Phong Đăng treo trước cửa phủ vụt sáng một chút rồi tắt ngấm.

Đồng Phi dẫn theo hai nhi tử trong vòng vây của Cự Ma Sĩ trở lại phủ đại đô đốc.

Từ xa đã thấy một con tây cực mã màu đen buộc ngoài cửa, đứng trong tuyết vô cùng thần tuấn.

Đồng Phi xuống ngựa, liền có gia nhân tiến đến.

- Ngựa này là của ai?

- Khởi bẩm lão gia, lúc chập tối có người từ Tây Vực đến... Đường như có chuyện gấp, đang ở trong đại sảnh chờ.

Người đến từ Tây Vực?

Đồng Phi cảm thấy rất kì quái, lúc này Tây Vực phái người tới đây là có chuyện gì?

Gần đây Tây Vực gió êm sóng lặng, sau khi Khang Cư bị diệt, An Tức bị chiếm lĩnh thì Tây Vực cũng không có chuyện lớn gì xảy ra.

Giả Mục bề ngoài là bị lưu đày Tây Vực. Nhưng thực ra là tới Khang Cư nhậm chức thái thú Tây Lăng quận mới lập.

Đương nhiên việc thành lập Tây Lăng quận không có nhiều người biết. Cùng với việc phái Giả Mục, Đồng Phi cũng tiếp thu đề nghị của Trần Cung, mật lệnh hai người Cam Bôn, Trương Nhậm huấn luyện Sơn Địa quân, đi tới Võ Đô.

Ngoài những việc đó ra thì hình như cũng không còn chuyện gì khác...

Đồng Phi bước vào phủ môn, nhanh chóng tới phòng khách.

Trong phòng có một thanh niên ngồi ngay ngắn, dáng vẻ phong trần, nhìn qua dường như rất mệt mỏi. Đồng Phi nhận được người này, là Từ Chá con trai của Từ Vinh. Từ Chá tự Phương Chính, năm nay 24 tuổi, hai năm trước hoàn thành Huyện học, hiện tại là biệt giá của Lý Nho, là một gia hỏa rất có năng lực... Ít nhất là có Lý Nho nghĩ như vậy.

- Phương Chính, sao ngươi lại tới đây? Tây Vực xảy ra chuyện gì?

Từ Chá nhìn thấy Đồng Phi liền bước lên trước hành lễ, nhưng Đồng Phi ngăn lại:

- Đều là người trong nhà, chớ có đa lễ.

- Đại đô đốc, tiểu tướng nhận mệnh Lâm Hương Đình hầu đến đây truyền tin.

- Nói.

- Lâm Hương Đình hầu nói đại đô đốc tức tốc về Hán An thành... Lão phu nhân, lão phu nhân bệnh tình nguy kịch rồi.

Đồng Phi đầu tiên là không kịp phản ứng, vô thức hỏi:

- Ai? Người nói ai bệnh tình nguy kịch?

- Là lão phu nhân, lão phu nhân bệnh tình nguy kịch rồi.

Đồng Phi há hốc mồm đứng đơ tại chỗ, cả người như khúc gỗ ngây ngốc nhìn Từ Chá.

- Đại đô đốc, đại đô đốc...

- Nãi nãi, nãi nãi sao lại bệnh tình nguy kịch? Trong năm không phải nói lão nhân gia thân thể an khang sao?

Đầu óc Đồng Phi rối loạn, tay chân luống cuống khàn giọng hỏi. Nếu không phải đám người Thái Diễm nghe tin chạy tới, thì Từ Chá khéo bị y bóp chết.

- Lão phu nhân trong năm thân thể rất tốt, nhưng khi nhập thu thì trở nên... Một tháng trước Tây Vực tuyết lớn, lão phu nhân thoáng cái ngã bệnh, tuy có thần y cứu trị, thế nhưng... Lão phu nhân muốn gặp đại đô đốc.

- Người đâu, người đâu...

Đồng Phi dường như mất hồn, lớn tiếng gọi:

- Lập tức chuẩn bị ngựa, lập tức chuẩn bị ngựa cho ta, ta muốn về Tây Vực, ta muốn lập tức về Tây Vực gặp nãi nãi.

389. Chương 389: Sa Môn Hộ Pháp

Bên trong Vị Ương cung có một tòa phật đường, là nơi Lưu Biện thường ngày nhập tọa khổ tu.

Phật pháp đích thật là một loại tín niệm mê hoặc nhân tâm, giúp mọi người làm điều tốt để cầu kiếp sau được tương báo.

Lưu Biện tiếp xúc với Phật pháp khi ở Tây Vực, từ đó đến nay càng không thể vãn hồi.

Tây Vực vốn là nơi trọng Phật. Trước đây Quy Tư, Ô Tôn, thậm chí cả Thiện Thiện, Tinh Tuyết cũng đều là quốc gia thờ phụng Phật pháp, hương hỏa cực kỳ thịnh vượng. Có thiện nam tín nữ bỏ nhà cầu Phật, còn có quốc vương của các nước cũng cầu pháp, cho nên làm hòa thượng có thể nói là áo cơm không lo, cho nên Phật pháp nơi đây cũng vì vậy mà không thiếu thủ đoạn.

Sau khi Đồng Phi công hãm Quy Tư liền triển khai diệt Phật.

Cũng không phải y có thành kiến gì với Phật giáo, chỉ là đối với những chuyện liên quan đến tín ngưỡng y đều rất thận trọng. Việc Thái Bình đạo trước đây khiến cho Đồng Phi có mâu thuẫn với tôn giáo. Trương Giác sau khi chết để lại ba quyển [Thái Bình thanh dẫn đường].

Hà Nghi, Hà Man từng là giáo đồ Thái Bình đạo, là Hoàng Cân lực sĩ phục vụ bên người Trương Giác. Sau khi Trương Giác ốm chết, Hà Nghi, Hà Man đã thức tỉnh, nhận ra không thể tiếp tục với Thái Bình đạo, vì vậy bèn mang theo ba quyển [Thái Bình thanh dẫn đường] tìm đến nương tựa Đồng Phi, ba quyển thiên thư này cũng được hiến tặng cho lão phu nhân.

Lão phu nhân thích hoàng lão chi thuật, cho nên có phần thích [Thái Bình thanh dẫn đường].

Đồng Phi từng xem qua, vì vậy với tôn giáo cũng có chút hiểu biết.

Thái Bình đạo, chắc hẳn chính là đạo giáo hậu thế... Đồng Phi cho là như thế. Y cũng không rõ Phật giáo truyền vào trung thổ từ bao giờ, nhưng y biết bởi có Thái Bình đạo, cho nên ít nhất trong vòng một trăm năm, đạo giáo đừng mơ phát triển.

Có lẽ chính bởi vì như vậy cho nên phật giáo mới có thể nở rộ.

Thế nhưng phật giáo lại khiến vô số người vứt bỏ thể tử, còn nói cái gì thất tình lục dục là gốc rễ tội nghiệt của thể nhân. Đây là việc Đồng Phi không thể nào chấp nhận.

Nếu tất cả mọi người đều làm hòa thượng, đều tin phật, như vậy thế giới này phát triển tiếp thế nào?

Toàn bộ hi vọng đều kí thác vào kiếp sau mơ ảo chẳng phải là chuyện tốt gì. Mà thuyết pháp đoạn tuyệt thất tình lục dục kia càng khiến người ta khó chấp nhận. Thất tình lục dục là của nhân sinh, là thiên đạo, là nhân gian cương thường. Vứt thể bỏ tử, phá hủy nhân luân đại đạo, tính gì là từ bi?

Hơn nữa lúc đó Tây Vực cần phát triển, cần tăng nhân khẩu, cần mọi người cố gắng. Nếu tất cả mọi người tin phật, thì Tây Vực sẽ ra sao? Cho nên Đồng Phi đành phải đi diệt phật, hơn nữa còn muốn tiêu diệt phật pháp.

Đối với phật giáo Tây Vực mà nói, hành động diệt phật của Đồng Phi là cú đánh trí mạng.

Vì để mưu cầu sinh tồn cho phật pháp, Ma Lan đại sư mới nghĩ cách tiếp xúc với Lưu Biện, nhưng sau đó bị Hà thái hậu sai người giết chết.

Có điều mặc dù như vậy cũng không thể nào ngăn Lưu Biện yêu thích phật pháp.

Cũng vì Lưu Biện thích phật pháp, cho nên Đồ Trừng mới có cơ ở lại bên người Lưu Biện. Trong phật đường, Lưu Biện đọc phật pháp, bảo tướng trang nghiêm.

Còn ngoài Vị Ương cung, Đồ Trừng cau mày buồn rầu.

Bên người Đồ Trừng đứng một người, đầu trọc lóc, trang phục võ tướng, tay vịn bội kiếm, chính là Hạ Hầu Lan.

Lúc trước bị Diên Vi bắt trước trận, đồng thời bị tống vào thiên lao. Hạ Hầu Lan cảm thấy vô cùng nhục nhã, mặc dù đã về cung nhưng sự căm hận Đồng Phi không giảm đi chút nào.

Đồng Phi đã đồng ý với Lưu Biện, để hắn có thể tùy ý làm mọi chuyện trong hoàng cung.

Mặc dù Lưu Biện đã 20 tuổi, nhưng tính tình vẫn còn rất trẻ con. Sau khi thấy Hạ Hầu Lan trở về đầu tóc sạch trơn thì cười phong Hạ Hầu Lan làm Sa môn hộ pháp. Cũng vì vậy mà quan hệ giữa Hạ Hầu Lan và Đồ Trừng càng trở nên thân mật.

Tuyết rơi khắp trời đêm Trường An, Đồ Trừng ngồi trên bậc thềm, nhìn sao lấp lánh trên trời khê hỏi:

- Hạ Hầu đại nhân, người thực sự quyết định như vậy?

Hạ Hầu Lan gật đầu nói:

- Khi còn trong thiên lao ta đã suy nghĩ kĩ, ngày đó nếu như không phải vì Giả Hủ lão nhi, nói không chừng... Ta cảm thấy Đồng tộc kiêu ngạo như vậy chính là trong tay y có quyền thế, hơn nữa võ nghệ y cao tuyệt, không ai có thể địch. Nhưng nếu có người võ nghệ cao hơn y thì sẽ thế nào?

- Thế nhưng hảo hữu của người cũng không muốn...

- Ta rất hiểu Tử Long, hắn trung tâm với đại vương, chắc hắn không chịu đáp ứng, hơn nữa còn vì Diên Quốc Nhượng kia. Hôm nay thì hay rồi, Diên Dự không bị vướng bận, càng chia rẽ giao tình giữa ta và Tử Long... Có điều ta còn một cách, chỉ cần có thể mời được lão sư xuất sơn, lão sư đứng ra thì chắc chắn Tử Long sẽ đồng ý.

- Cho dù Triệu tướng quân đồng ý, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Đồng tộc.

- Không sợ, lão sư võ nghệ cao cường, được xưng là Thương tuyệt. Cùng với Vương Việt, Đặng Triển gọi là tam đại tông sư, không phải chỉ có hư danh. Ta nghe nói võ nghệ Đồng tộc cao cường như vậy cũng chính là nhờ [Chỉ Nguyệt Lục] của lão sư ban tặng.

- A?

- Nếu có thể mời lão sư xuất mã, nội có tư binh chúng ta xin hoàng thượng huấn luyện, gọi là Sa môn hộ pháp, ngoại lại hẹn cùng Tử Long... Cho dù chưa hẳn diệt được Đồng tặc, nhưng có thể khiến y bớt kiêu ngạo. Đồ Trùng, ý ta đã quyết, ngươi chớ khuyên nữa.

Ánh mắt buồn rầu của Đồ Trùng trở nên thoải mái hơn nhiều.

- Nếu có thể như lời tướng quân thì chính là may mắn của đại vương, là may mắn của ngã phật.

- Đồng tặc hiện nay đã rời Trường An, phỏng chừng một khoảng thời gian nữa cũng chưa trở lại. Đồ Trùng người không ngại mời đại vương đứng ra, mua chuộc vài đại thần làm Sa môn hộ pháp, như vậy tốt hơn... Ta sẽ tới Ký Châu, thời gian khoảng chừng bốn, năm tháng. Phía đại vương mong Đồ Trùng người chiếu cố, đừng để ngài phải sợ hãi.

- Đồ Trùng đã hiểu.

Hạ Hầu Lan đứng dậy:

- Được rồi, ta đi chuẩn bị hành lí, trời sáng sẽ rời cung, không thể chào từ biệt đại vương rồi.

Đồ Trùng cũng đứng lên:

- Tướng quân đi sớm về sớm, ta nhất định không phụ phó thác của tướng quân.

Hạ Hầu Lan lập tức rời đi, Đồ Trùng vẫn đứng trên bậc thềm, nhìn theo bóng lưng Hạ Hầu Lan biến mất trong bóng tối.

Gần như tâm tư không vui thoáng cái đã biến mất.

Mặc dù không rõ Hạ Hầu Lan có thể làm được gì, thế nhưng với Đồ Trùng, với phật môn mà nói cũng là có hi vọng.

Một lúc lâu sau Đồ Trùng mới xoay người trở về đại điện.

Một bóng đen từ một góc Vị Ương cung đi ra, nhìn về phía cửa cung, lại nhìn về phía Hạ Hầu Lan rời đi. Cười nhạt một tiếng rồi lại biến mất vào bóng tối.

Đối với Đồng Phi khi sống ở đời này, có vài người mà địa vị trong lòng y không thể nào thay đổi.

Đại tỉ Đồng Ngọc đã mất thì không cần phải nói.

Còn tứ tỉ Đồng Viện, Thái Diễm, Lục nhi, Hồng Xương...

Nhưng nếu như nói người quan trọng nhất với y, thì không thể nghi ngờ chính là nãi nãi.

Theo Đồng Phi, tính mệnh này của y là do mẫu thân và nãi nãi giữ cho y. Năm đó nếu không phải là nãi nãi, nói không chừng y đã bị Đồng Trác chìm chết. Mà trong quá trình Đồng Phi trưởng thành, ảnh hưởng của nãi nãi đến y càng không ai sánh bằng.

390. Chương 390: Gia Quốc Thiên Hạ

Nghe lão phu nhân bệnh tình nguy kịch, Đồng Phi giống như phát rồ.

Nếu Thái Diễm không ngăn y lại, nói không chừng y sẽ chạy ngày đêm về Tây Vực.

Ngày hôm sau, Đồng Phi dẫn theo tám trăm Cự Ma Sĩ rời khỏi Trường An. Trước khi lên đường, y triệu kiến Trần Cung, Từ Thứ, Cố Ung, Thạch Thao cả đêm, an bài việc Trường An thỏa đáng. Đồng thời trước khi đi còn chào từ biệt Lưu Biện.

Nói thật Lưu Biện vừa nghe cũng rất giật mình.

Hắn cũng nói với Đồng Phi, sẽ ở phạt đường cầu phúc cho lão phu nhân.

Dù thế nào thì thời gian hắn ở Hán An thành, lão phu nhân đã rất chiều cố hắn và thái hậu, bây giờ cũng là lúc hắn trả lại nhân tình cho lão phu nhân.

Đồng Phi cũng hết sức cảm động.

Đi theo y ngoài Cự Ma Sĩ thì còn có hai đại tiểu tử Đồng Sóc, Đồng Hựu.

Có lẽ vì tính cách và tướng mạo hai người giống với Đồng Phi, cho nên lão phu nhân rất thương yêu hai người hắn, thậm chí so với Thái Tiết và Đồng Ký còn nhiều hơn. Nghe nói tăng tổ mẫu sinh bệnh, hai đại tiểu tử sao có thể ngồi yên? Hai người lèo nhèo cả buổi tối mới khiến Đồng Phi đồng ý. Thật ra thì nếu Đồng Phi không đồng ý, hai đại tiểu tử này cũng sẽ lên đi.

Tháng 11 ở Quan Trung gió lạnh thấu xương.

Càng đi về phía tây bắc trời càng lạnh.

Các nơi dọc đường Đồng Phi đi đều đã nhận được tin tức. Mỗi dịch trạm đều chuẩn bị ngựa, còn đưa đón tận nơi, không dám chậm trễ. Đám người Đồng Phi cũng không nghỉ ngơi nhiều, mỗi khi đến một nơi thì chỉ dừng chân uống một miếng nước, ăn một bữa cơm là lại lập tức đổi ngựa xuất phát.

Ngay cả sư tông thú với thể lực cường hãn, sau mười lăm ngày liên tục bốn ba cũng đã không chịu nổi.

Còn Cự Ma Sĩ tuy là nghìn người chọn một, nhưng cũng chịu không thấu, càng không nói đến hai người Đồng Sóc, Đồng Hựu.

Không còn cách nào khác, đoàn người đành phải nghỉ ngơi ở Hà Tây ba ngày.

Sau khi người ngựa hồi phục được mấy phần lại tiếp tục lên đường. Chỉ là lần này Đồng Phi không dám liều mạng như lúc bắt đầu nữa. Ngày 27 sau khi rời khỏi Trường An, đoàn người Đồng Phi xuất hiện ở Gia Dự Quan, tiến vào ranh giới Tây Vực.

Hiện nay nên gọi là Đại Tây châu.

Tây Châu nhập vào trung thổ từ năm Hưng Bình đầu tiên, đến nay cũng đã được 7 năm...

Trong 7 năm, toàn bộ 50 nước Tây Vực lần lượt bị tiêu diệt, đồng thời lại trị so với trước kia càng thêm phong phú.

Thương từng cổ mộc, ốc thổ thiên lý.

(giàu có phì nhiêu)

Có lẽ cũng không kém Giang Nam hậu thế là bao nhiêu.

Chỉ là nhân khẩu Tây Vực mặc dù đã tăng thêm rất nhiều, thế nhưng vì diện tích rộng lớn nên nhìn qua vẫn rất trống trải.

Trong hai năm Lý Nho ở đây, dốc sức phát triển nội chính Tây Vực.

Mặc dù còn chưa thấy hiệu quả rõ ràng, nhưng có thể tưởng tượng nhiều năm sau Tây Vực sẽ phát triển thế nào.

Đồng Phi chẳng có lòng dạ nào để ý phong cảnh, ngày đi đêm nghỉ, lại hơn mười ngày nữa trôi qua.

Cuối cùng trước khi sang năm mới cũng đã kịp đến Hán An thành. Hán An thành lúc này cũng nhận được tin tức, Lý Nho dẫn theo quan viên lớn nhỏ, ra khỏi Hán An thành 20 dặm nghênh tiếp Đồng Phi. Hiện nay nhân khẩu Hán An thành đã nhiều hơn 40 vạn.

Có điều so với quy mô Hán An thành, thì nhân khẩu như vậy còn lâu mới đủ.

Đồng Phi không nán lâu ngoài thành, Lý Nho cũng biết hiện tại Đồng Phi chỉ muốn gặp lão phu nhân.

Vì vậy sau khi nghênh đón Đồng Phi vào thành, quan lại liền tự giải tán.

Đoàn người thẳng tới đại trạch Đồng phủ phía đông nam. Đồng Phi vừa vào cửa đã thấy Đồng Viện mặt đầy nước mắt chạy ra.

- Tứ tử, nãi nãi thế nào rồi?

- Nãi nãi, nãi nãi...

- Chẳng lẽ nãi nãi đã...

- Không phải, không phải vậy.

Đồng Viện lắc đầu quày quạy:

- Hai ngày nay tinh thần nãi nãi đã tốt lên một chút, có điều, có điều... Hoa thần y nói sợ là chẳng còn bao lâu nữa. Nãi nãi có thể chống đỡ đến bây giờ cũng chỉ là vì chưa thấy người, nên nãi nãi chưa an lòng nhắm mắt.

Đồng Phi vội nói:

- Mau dẫn ta vào gặp nãi nãi.

Đồng Viện dẫn theo phụ tử Đồng Phi tới phòng ngủ của lão phu nhân ở hậu viện, gặp Hoa Đà đang từ trong đi ra.

- Hoa thần y, nãi nãi...

Lúc trước khi Hán An quân nhập quan Tây Vực, Hoa Đà vì không muốn bốn ba nữa cho nên cũng không theo y đi.

Dù sao Trường An đã có Mã Chân, có Tế Từ, cũng đủ kế thừa y bát của lão.

Hiện nay Hoa Đà là viện trưởng của thái y học phủ Tây Vực. Toàn bộ chí nguyện của lão đều đặt trên đây, về Quan Trung cũng không có tác dụng.

Nhìn thấy Đồng Phi, Hoa Hùng cảm thấy vui vẻ.

Hắn vừa định mở miệng thì từ trong phòng đã truyền ra tiếng lão phu nhân.

- A Sửu đã trở về sao? Mau mau vào.

Hoa Đà nói:

- Đại đô đốc đi gặp lão phu nhân trước đi, chúng ta để sau nói chuyện.

Đồng Phi gật đầu, trừng mắt nhìn Đồng Sóc và Đồng Hựu, ý là: sau khi đi vào thì ngoan ngoãn cho ta.

Đồng Phi chỉnh lý y phục rồi tiến vào phòng.

Lão phu nhân đang dựa trên giường, khuôn mặt vui mừng, đôi con ngươi mờ đục cũng lóe ra tia sáng kì lạ...

Đối với lão phu nhân đã qua tuổi chín mươi, thì việc bà thấy kiêu ngạo nhất trong cuộc đời chính là tôn tử A Sửu của bà.

Trong lịch sử, lão phu nhân đáng ra đã chết tám năm trước, nhưng lúc này lại được an hưởng tuổi già nơi Tây Vực. Nếu như còn có điều gì tiếc nuối, thì chính là bốn hài tử của Đồng Phi hình như không tới đủ.

Nhưng dù thế nào, khi tôn tử và hai tăng tôn tới Hán An thành, lão phu nhân cũng đã có tinh thần hơn nhiều.

Khí sắc trông qua cũng thêm khỏe mạnh, ngày thứ ba sau khi Đồng Phi đến Hán An thành, lão phu nhân không ngờ lại chống được quả trượng xuống giường.

Đồng Viện, Lý Nho...

Bao gồm cả Đồng Sóc, Đồng Hựu cũng thấy rất vui mừng.

Thế nhưng Đồng Phi không thấy vui một chút nào. Y Hấn biết rõ tình hình hiện tại của nãi nãi, nếu như dùng ngôn ngữ của hậu thế thì có thể rõ hơn: hồi quang phản chiếu. Đời trước trong thôn y sống cũng có một lão phu nhân trải qua tình huống như vậy. Mặc dù Hoa Đà không rõ nguyên nhân vì sao, nhưng lão cũng hiểu sự hồi phục này cũng chỉ được trong thời gian ngắn.

- Chúa công, có thời gian... thì bồi lão phu nhân nhiều hơn một chút.

Hoa Đà nói với Đồng Phi:

- Vài ngày trước, lão phu nhân lúc mơ còn liên tục gọi tên của người.

Đồng Phi trong lòng chưa xót, yên lặng gật đầu.

Đối với y mà nói, giang sơn đại nghiệp cũng vụt đi, thiên tử thứ dân cũng vụt đi. Nếu như ông trời có thể để lão phu nhân sống thêm một trăm năm, y tình nguyện đổi bằng sự nghiệp cả đời. Bởi vì đối với y, nãi nãi còn quan trọng hơn cả sinh mệnh.

Không có lão phu nhân, Đồng Tây Bình y liệu có được thành tựu ngày hôm nay?

Vì vậy nói Lý Nho viết một phong thư đưa tới Trường An, nói cho đám người Trần Cung y sẽ ở lại Hán An thành một thời gian.

Sau khi đến đây, hỗn loạn ở Trung Nguyên dường như không còn liên quan đến y.

Ngày ngày làm bạn với nãi nãi, nghe bà nói chuyện, ăn cơm tản bộ cùng bà, dường như chẳng còn chuyện gì quan trọng hơn.

- A Sửu, theo ta đến Quan Vọng đình một chút đi.

Qua năm mới, khí trời cũng trở nên tốt hơn.

Đột nhiên có một ngày, lão phu nhân nói với Đồng Phi như vậy, Đồng Phi liền lập tức đồng ý.

Quan Vọng đình nằm trên đỉnh Quan Vọng sơn. Quan Vọng sơn thực ra chỉ là một gò núi phía đông bắc thành Hán An, cao khoảng chừng hơn 20 trượng, cũng không được coi là hùng vĩ, là một nhánh của Thiên Sơn. Quan Vọng sơn là tên năm đó Đồng Phi đặt ra.

Quan Vọng, nhìn về Quan Trung...

Noãn kiều đã được chuẩn bị, bên trong chần ầm nệm dày.

Ba mươi sáu Côn Lôn nô thân thể cường tráng, nước da ngăm đen nâng Noãn kiều lên, rồi Hán An thành đi về phía núi.

Côn Lôn nô này là lễ vật năm xưa Đại Nguyệt thị quốc cung phụng lên.

Nghe đầu họ sinh hoạt phía đông nam, màu da ngăm đen, tóc búi thành cuộn, là thần dân của Quý Sương quốc.

Nói thẳng ra thì chính là Thiên Trúc, cũng chính là người Ấn Độ hậu thế.

Những Côn Lôn nô này rất thật thà, cần cù chăm chỉ. Đồng Phi đi bộ bên cạnh Noãn kiều, sư tông thú và tuyết quỷ theo phía sau. Đoàn người leo lên Quan Vọng sơn, thấy bên cạnh gốc cổ tùng đứng sừng sững một tòa lầu đình cao 4 trượng.

Lầu đình cũng tên Quan Vọng.

Đứng trên lầu này có thể quan sát được toàn bộ Hán An thành, phong tình Tây Vực.

- Nãi nãi, tôn nhi công nãi nãi đi.

Đồng Phi không đợi lão phu nhân trả lời đã công bà lên. Côn Lôn nô đợi ở phía dưới, Cự Ma Sĩ theo Đồng Phi lên lầu, dọc theo hành lang uốn khúc, cứ năm bước thì có hai người dừng lại.

Lão phu nhân tiếp nhận tâm ý của tôn nhi.

Khuôn mặt tiêu tụy mỉm cười vui sướng. Đúng vậy, có một tôn nhi thế này dù chết cũng có gì tiếc nuối?

Hai tầng tôn yên lặng bám theo sau Đồng Phi, khi lên đến đình thì tự động đứng canh bên ngoài, làm chức trách của một thủ vệ. Gió rất mạnh, Đồng Phi đứng chắn phía trước che cho lão phu nhân.

Trong đình có một lò than đang cháy.

Lão phu nhân ngồi trên ghế đu, dựa lưng vào đệm, im lặng nghe tiếng gió gào thét.

Đồng Phi cũng không lên tiếng, ngồi xổm bên cạnh lão phu nhân.

Hồi lâu sau lão phu nhân mới đột nhiên nói:

- A Sửu, còn nhớ thúc công không?

- Dạ nhớ.

- Hắn đã mất 10 năm trước...

- A?

- Lúc đó người cùng cha người đang đánh trận, ta không báo cho các người. Có điều thúc công người đi rất thanh thản.

Thành Phương...

Lão nhân gần như sắp bị lãng quên đã từng có một địa vị cực kỳ quan trọng trong cuộc sống của Đồng Phi. Chính là lão nhân đó đã giao sở học suốt đời của Phục Ba tướng quân cho Đồng Phi. Không phải là việc binh pháp mưu lược này có tác dụng thế nào, mà quan trọng chính là ân tình của lão tiên sinh dành cho Đồng Phi.

Lão không ngờ đã mất. Hơn nữa yên lặng ra đi... Mãi đến 10 năm sau Đồng Phi mới biết.

- Có biết những năm cuối đời thúc công người ở đâu không?

Đồng Phi lắc đầu:

- Tôn nhi không biết.

- Hắn tới Ba quận.

- A?

Đồng Phi cảm thấy nghi hoặc, không nhin được hỏi:

- Thúc công đến Ba quận làm gì?

- Trước lúc nhập Xuyên hắn từng nói với ta muốn đi báỉ phỏng một vị lão hữu... Trước khi đi có sai người đưa tới Lâm Thao một cái hộp, bên trong là một khối lệnh bài.

Lão phu nhân lấy từ trong lòng ra một khối hỏ đầu lệnh bài đen nhánh đưa cho Đồng Phi.

Lệnh bài chế bằng đồng thau, xem ra niên đại cực kì lâu, cho nên mới ánh lên đen nhánh như vậy. Một mặt viết 'Phục Ba Mã', mặt còn lại khắc một đầu hổ, có điều trên trán lão hổ không phải là hình chữ 'vương' thường thấy, mà là thạch cổ văn từ xa xưa, Đồng Phi nhìn kĩ mới nhận ra đó là chữ 'Nghiêm'.

- Nãi nãi, cái này nghĩa là thế nào?

- Lúc đó trong thư thúc công người nói: một ngày kia nếu Đồng gia gặp nguy hiểm, thì có thể cầm lệnh bài này đến Ba quận nương tựa vào một người họ Nghiêm. Đồng thời cũng nói người họ có quan hệ rất tốt với hắn, có lệnh bài này Đồng gia ta sẽ không phải lo.

Họ Nghiêm?

Đồng Phi suy tư một lát thì lập tức ngộ ra.

Năm đó Thành Phương từng nói, dưới trướng Phục Ba tướng quân Mã Viện tổng cộng có bốn gia tướng, chính là bốn họ Thành, Hoàng, Bàng, Nghiêm.

Hôm nay trong tứ đại gia tướng, Đồng Phi thuộc Thành gia, Hoàng Trung, Bàng Đức cũng xuất hiện, chỉ còn lại gia tướng họ Nghiêm chưa rõ là ai. Chắc hẳn Nghiêm gia tại Ba quận này chính là hậu duệ của gia tướng họ Nghiêm năm xưa, không ngờ lại có quan hệ với Thành Phương.

Vì sao Thành Phương lại làm như vậy?

Hiển nhiên là vì lúc đó Đồng Trác làm việc phé lập ở Lạc Dương, phải đối mặt với thảo phạt của chư hầu Quan Đông.

Lão gia tử chính là muốn Đồng Phi có nơi nương tựa, chẳng may Đồng gia thất bại thì cũng còn nơi ẩn thân.

Mặc dù Thành Phương không nói rõ, thế nhưng phần tình ý này khiến cho Đồng Phi vô cùng cảm kích.

Lão phu nhân nói:

- Ta chỉ là một bà lão mù, không biết thật ra các người đang làm cái gì. Thật ra ta đã mãn nguyện rồi. A Sữu nhà ta hiện nay đã lừng danh thiên hạ, tay nắm binh mã Tây Vực, Quan Trung. Bách tính tây bắc mỗi lần nhắc tới Đồng gia không còn ai dám bất kính. Họ kính thật cũng được, giả cũng được, sở cầu của gia gia người cuối cùng cũng được hoàn thành.

Gia gia của Đồng Phi cũng chính là phụ thân của Đồng Trác, Đồng Nhã, cả đời dốc sức vì sự lớn mạnh của gia tộc Đồng thị.

Vì thế Đồng Trác cũng phấn đấu cả đời.

Đồng Phi biết, lão phu nhân đây là nói ý ngoài lời...

Hiện nay Đồng gia đích thật là đệ nhất đại tộc Quan Trung. Chỉ cần Đồng gia giậm chân một cái là tây bắc sẽ rung chuyển.

Lão phu nhân khẽ nói:

- A Sữu người từng nói cái gì giang sơn Đại Hán làm sao, làm sao... Ha ha, lão bà tử không hiểu những thứ đó. Lão bà tử chỉ biết là giang sơn Hán thất không có chút quan hệ nào với Đồng gia chúng ta. Đồng gia chúng ta có được ngày hôm nay chính là do A Sữu người dùng song chùy trong tay đánh ra được. A Sữu, ta chỉ muốn hỏi người, người nghĩ thế nào về Đồng gia?

- Đồng gia...

Đồng Phi nhất thời không biết trả lời thế nào, trầm ngâm chốc lát mới nói:

- Tôn nhi chắc chắn bảo hộ Đồng gia huy hoàng.

- Ha ha, ta biết người sẽ nói như vậy. Thế nhưng người có thể bảo hộ được sao? Cho dù người có thể, thì con cháu người có thể sao? Mà con cháu người có thể, thì con cháu của con cháu người có thể chứ? A Sữu, có nhớ nãi nãi đã nói với người câu gì không?

- Dạ...

- Nãi nãi đã nói, vứt bỏ ai cũng được, nhưng không thể vứt bỏ nhà chúng ta. Nhà này chính là vận mệnh của chúng ta.

Đồng Phi cảm thấy hồ đồ rồi.

Y không rõ lão phu nhân nói với y những lời này là có ý gì.

Bên ngoài gió núi gào thét, nhưng bên trong lại vô cùng yên lặng. Đồng Phi nhìn khuôn mặt nãi nãi... Dần dần cũng hiểu được điều gì.

- Thúc công người đi rồi, lời thề năm xưa cũng theo gió mất đi. A Sữu, sau này người dù làm gì cũng cần cẩn thận. Sai một li đi ngàn dặm... Đôi khi người không thể nhận ra, nhưng khi nhận ra thì đã chậm.

Đồng Phi cảm thấy lời lão phu nhân nói hôm nay rất quái lạ.

Không đầu không đuôi, trong lời ẩn ý...

Thế nhưng ý tứ tổng thể chính là: gia tộc là căn bản, nhưng như vậy thì có quan hệ gì với thế gia?

Ý nãi nãi liệu có phải là: thế gia không thể tuyệt?

Đồng Phi lâm vào trầm tư.

Lão phu nhân nói xong thì thấy rất mệt mỏi. Có lẽ bà cũng không muốn làm phiền Đồng Phi, nhưng lại không thể không nói.

Vì vậy đành phải ăn ý nhắc nhở y.

Nhưng một phen nói này đã hao hết tinh thần của bà. Lão phu nhân an tĩnh dựa trên ghế, bàn tay khô gầy đặt trong bàn tay to lớn của Đồng Phi. Bất tri bất giác hai mắt lão phu nhân nhắm lại, thế nhưng Đồng Phi vì mãi suy nghĩ nên không biết.

Khóe miệng của bà hơi vểnh lên, có tự hào, có thỏa mãn, còn có chút lưu luyến...

Bàn tay dần dần lạnh lẽo, Đồng Phi lúc này mới nhận ra sự khác thường của lão phu nhân. Y khẽ gọi một tiếng:

- Nãi nãi?

Nhưng lão phu nhân không đáp lại.

- Nãi nãi, nãi nãi.

Đồng Phi gọi liên mấy tiếng, nhưng lão phu nhân giống như đang ngủ, ghé đu vẫn nhẹ nhàng đong đưa.

Một tay đặt trong tay Đồng Phi, còn một tay nắm chặt long đầu quả trượng Đồng Phi tặng bà.

Ghé đu kéo kẹt, gió núi thét gào.

Lão phu nhân ngồi trên ghế yên bình ra đi...

391. Chương 391: 10 Năm (1)

Lão phu nhân đi rồi.

Nhưng đối với Đồng Phi, thì mọi thứ dường như mới chỉ là bắt đầu.

Những lời lão phu nhân nói trước khi đi hình như thiếu rất nhiều. Những lời này Đồng Phi chỗ hiểu, chỗ không. Nhưng dù y rõ hay không thì cũng không thể nói với người khác, mà phải tự mình suy nghĩ.

20 năm trước, khi Đồng Phi nhìn thấy Thành Phương lần đầu tiên đã lập một lời thề.

Cuộc đời này sẽ không phản Hân.

Nhưng ý của lão phu nhân là: Thúc công đã không còn, những gì đã nói ngày trước cũng theo gió mà đi. Nhưng những thứ theo gió mà đi này, liệu có bao gồm cả lời thề kia? Đồng Phi cũng không rõ...

Có điều chắc chắn nãi nãi sẽ không nói lời thừa, nhất định là ăn giấu thâm ý.

Còn những điều về gia tộc kia Đồng Phi đã suy nghĩ rất lâu trước linh đường nãi nãi, coi như cũng tìm được một chút manh mối.

Nhưng nãi nãi quả thật đã đi rồi.

Những người thế hệ trước đã rủ nhau rời xa nhân thế. Hiện nay thân cận với Đồng Phi cũng chỉ còn lại Lưu Hồng, còn cả Thái Ung lão tiên sinh đã rời xa trung thổ đến nay không biết tung tích kia nữa. Đôi khi Đồng Phi cảm thấy rất hâm mộ Thái Ung.

Khi ra đi lão tiên sinh thoải mái thế nào...

Không cần quan tâm bất cứ điều gì, cứ tự do tự tại đi bộ đường xa, đến phút cuối còn dắt theo một hoàng thái hậu.

Không biết hiện tại lão tiên sinh thế nào?

Theo lẽ chế, khi Đồng Phi thỉnh từ Trường An thì sẽ trí sĩ ba năm.

Mặc dù trong lòng Đồng Phi cũng nghĩ vậy, nhưng thực tế lại khác. Đứng thấy Đồng Phi ở Trường An cả ngày không làm gì mà lằm. Chỉ khi y đi người ta mới nhận thấy, việc y ở hay không là hai chuyện hoàn toàn khác biệt.

10 tháng sau khi Đồng Phi rời khỏi Trường An thì Trần Cung gửi thư.

Vào tháng 11, chư hầu Quan Đông hội minh tại Lạc Dương, dường như muốn dựng binh với Quan Trung.

Mặc dù mỗi trạm gác đều có trọng binh phòng vệ, hơn nữa Quan Trung được nghỉ ngơi 1 năm, lương thảo sung túc, binh cường mã tráng, thế nhưng vì Đồng Phi không tọa trấn ở đây, nên đám người Trần Cung không thể nào ổn định thế cục.

Thậm chí ngay đến Tây Hán vương Lưu Biện cũng đã sớm cảm thấy thế cục Trường An đã bắt đầu rung chuyển.

Trong một tháng năm lần phái người thúc Đồng Phi trở về, ngôn từ trong thư cũng vô cùng cấp bách.

Không còn cách nào khác, Đồng Phi sau tám tháng trí sĩ đành phải xuất phát rời Hán An thành, một lần nữa bước trên con đường trở về Trường An.

Khi Đồng Phi từ Hà Tây nhập Lương Châu, thứ sử Lương Châu Trần Đáo đã cung kính chờ đợi ở Tổ Lệ.

- Tại sao chư hầu Quan Đông đột nhiên lại hội minh ở Lạc Dương?

Đồng Phi ngồi trong phủ nha Tổ Lệ, nghi hoặc hỏi Trần Đáo.

Mặc dù mỗi ba ngày Trường An sẽ gửi một công văn đến Tây Châu Hán An thành, thế nhưng Đồng Phi cũng không quá để ý.

Trần Đáo đã qua tuổi 30, so với trước càng thêm trầm ổn.

Hắn phát tay bảo quan lại trong sảnh lui ra ngoài, thoáng cái toàn bộ phòng khách chỉ còn Cự Ma Sĩ và Kĩ Kích sĩ bảo vệ.

- Vào tháng 3 Hứa Xương xảy ra đại sự.

Đồng Phi nhíu mày, khẽ hỏi:

- Hứa Xương xảy ra chuyện gì?

- Phụ quốc tướng quân Phục Hoàn bí mật cấu kết với Lưu Bị Từ Châu, Lưu Biểu Kinh Châu ám sát Tào Tháo.

- Hả?

Đồng Phi nheo mắt.

Phục Hoàn?

Hình như là gia hỏa năm xưa Đồng Phi muốn thay Lưu Biện kết thân, có điều sau đó người này lại chọn Hán đế Lưu Hiệp. Trong diễn nghĩa Phục Hoàn hình như cũng có hành động như vậy, vốn tưởng thực tế sẽ không xảy ra, nhưng không ngờ...

- Vì sao Phục Hoàn ám sát Tào Tháo, kết quả thế nào?

Trần Đáo nói:

- Tào Tháo tự lĩnh thừa tướng, lũng đoạn triều cương. Phục Hoàn và các cựu thần liên quan, gồm cả Hán đế cũng trở thành bù nhìn... Theo Chiêu Hiền lệnh của chúa công: Tào Tháo đang ép thiên tử lệnh chư hầu, khiến đám người Phục Hoàn cảm thấy bất an. Còn kết quả? Ha ha, từ khi đám người Quách Gia bị ám sát, Tào Tháo đã trở nên cực kì cẩn thận.

Xem ra ám sát đã thất bại.

Đồng Phi trong lúc cảm thấy thất vọng thì cũng đồng thời cảm thấy một tia hưng phấn.

Nếu như Tào Mạnh Đức thực sự chết, tuy Đồng Phi sẽ tránh được rất nhiều phiền phức, nhưng cũng vì vậy mà mất đi rất nhiều hứng thú.

Có thể đường đường chính chính đánh bại Tào Tháo mới là kết quả Đồng Phi muốn thấy.

Trải qua 8 tháng suy nghĩ, tư tưởng Đồng Phi đã có biến hóa lớn. Nếu như trước đây y còn cảm thấy một chút lo lắng, sợ hãi đối với ngư nhân trong lịch sử này, thì hiện tại loại cảm giác sợ hãi này đã biến mất.

Ta từ nơm nớp lo sợ, lo lắng như đi trên băng mỏng, đến nay đã trở thành một chư hầu tay nắm cường binh. Ta đã có thể làm được vậy, sao còn phải sợ hãi các người?

- Chắc hẳn Tào Mạnh Đức sẽ tàn sát một trận.

Trần Đáo cười gật đầu.

Trong các thuộc hạ của Đồng Phi, ngoài Giả Hủ thì người hiểu tính tình Đồng Phi nhất chính là Trần Đáo.

Đồng Phi không thích xem công văn, nhất là trong lúc có đại sự. Trần Đáo rất hiểu tầm quan trọng của lão phu nhân đối với Đồng Phi, đổi lại là hẳn sợ rằng cũng không có lòng dạ nào mà đọc.

- Đâu chỉ là tàn sát, mà là máu chảy thành sông... So với thủ đoạn của quân sư lúc ở Trường An thì cũng không kém hơn là mấy.

Đồng Phi trừng mắt, quả nhiên là phong cách của Tào A Man. Trong diễn nghĩa chẳng phải hẳn cũng dùng qua thủ đoạn này?

- Nếu đã vậy, Tào Tháo chắc cũng không cần Lạc Dương hội minh.

- Còn chưa kết thúc như vậy... Sau khi đám người Phục Hoàn bị giết, Tào Tháo bức hoàng hậu Phục Thọ tự treo cổ, còn gả đại nữ nhi Tào Tiết cho Hán đế, lập làm hoàng hậu. Sau khi Tào Tiết vào cung, rất nhanh đã tra được một tin tức.

- Tin tức gì?

Trần Đáo khẽ nói:

- Vào lúc Phục Hoàn âm mưu ám sát, Hán đế từng viết một mật chỉ, sai người đưa đến Trường An.

- Cái gì?

Đồng Phi bắt đầu cảm thấy hồi hận.

Vì sao lúc trước không chịu đọc công văn? Nếu điều đó là thật thì chắc chắn sẽ nằm trong đồng công văn Trần Cung đưa đến trên bàn y.

- Nội dung mật chỉ hiện còn chưa rõ, nhưng Tào Tháo cực kỳ sợ hãi... Lấy danh thiên tử hội minh Lạc Dương, chuẩn bị thay trời chinh phạt. Chúa công, Đáo cho rằng nội dung mật chỉ nhất định cực kỳ quan trọng.

Đồng Phi liếc nhìn Trần Đáo:

- Ta không biết.

Sau đó đột nhiên cười:

- Có điều như vậy cũng thú vị.

- Còn nữa, tháng sáu Điền Dục thượng sớ thỉnh cầu cùng Triệu Vân tướng quân lĩnh quân Bắc phạt, Trần Cung đại nhân cũng đã đồng ý yêu cầu của hắn.

- Bắc phạt?

Đồng Phi mở to hai mắt, ngạc nhiên:

- Tiên Ti đã diệt vong, phương bắc hình như cũng không còn đại địch, Bắc phạt là muốn diệt người nào?

- Điền Dự nói tàn quân Tiên Ti đã tập kết ở phía bắc Vọng Bắc quận, nếu như không nhanh chóng giải quyết thì sớm muộn cũng thành họa lớn. Trần Cung đại nhân sau khi thương nghị đã đồng ý với sớ Điền Dự, Triệu Vân thượng lên. Chỉ là lúc đó chúa công ở Hán An, vì vậy Triệu tướng quân cũng không thể đến Tây Vực chào từ biệt... Cuối tháng 7, hai vị tướng quân đã xuất binh bắc thượng.

Mặt này có lẽ không đơn giản như lời Trần Đáo nói.

Nếu như chỉ là tàn quân Tiên Ti, thì cần gì đến hai người Điền Dự, Triệu Vân xuất thủ? Binh mã Vọng Bắc quận đủ nhiều để giải quyết vấn đề.

Đồng Phi nhắm mắt lại, trầm ngâm suy nghĩ.

- Chúa công, tính thời gian thì quân sư bị giam cũng đã hơn một năm, người xem có nên...

Đồng Phi mở trừng hai mắt:

- Thúc Chí, có một số việc nên nói thì nói, không nên nói thì đừng nói. Giả Hủ đại nghịch bất đạo, có chết trăm lần cũng không rửa hết tội. Cứ để lão thành thật ở Bắc giám, người không cần nói lại.

Trong các bộ khúc, thì Trần Đáo và Giả Hủ có thời gian làm việc với nhau lâu nhất.

Lúc trước khi Đồng Phi giam Giả Hủ, Trần Đáo còn tưởng rằng hai người chỉ là diễn kịch. Nhưng thời gian trôi qua, đám người Trần Cung, Từ Thứ lần lượt chiếm lấy vị trí của Giả Hủ, vì vậy hắn cũng do dự, không biết thật giả thế nào.

Lẽ nào chúa công định giam quân sư cả đời?

Đám người Trần Cung, Từ Thứ tuy có mưu lược, nhưng so với quân sư thì còn kém hơn nhiều. Giam giữ như vậy hình như không thỏa đáng... Trần Đáo vốn định dò xét một chút, nhưng không ngờ Đồng Phi chỉ nói một câu đã khiến hắn á khẩu.

Với hiểu biết của Trần Đáo về Đồng Phi, thì chúa công cũng không phải là hạng người vô tình.

Hay là trong lòng chúa công đã có dự định khác... Mà thôi, nếu chúa công đã nói vậy, tốt hơn hết là không hỏi nữa.

Đồng Phi dừng ở Tổ Lệ hai ngày rồi lại tiếp tục đi.

Dọc đường y cẩn thận xem lại công văn Trần Cung đưa tới tám tháng qua, cho nên với thể cục Quan Trung cũng đã hiểu vài phần.

Trong tám tháng Quan Trung mưa thuận gió hoà.

Thu này lại là một vụ bội thu. Từ Tây Vực đến Sóc Phương, người dân ở những nơi dưới sự cai trị của Đồng Phi ai ai cũng cảm thấy hài lòng.

Cùng với việc dùng các loại kỹ thuật trồng trọt năm đó Đồng Phi nghĩ ra ở Tây Vực, cộng với việc một lượng lớn trâu cày được phân phát, thổ địa Quan Trung đã được khai phá thêm một bước. Cùng lúc đó, trải qua hoàn thiện, máy xay gió, guồng nước cũng đã được đưa vào ứng dụng. Vì vậy Quan Trung lương thực sung túc, đủ để cấp cho 50 vạn đại quân trong ba năm.

Xem ra Cố Ung làm không tệ.

Phương diện chính sự đều do Cố Ung phụ trách, thành tích cũng rất nổi bật.

Nhất là số lượng nhân khẩu Quan Trung đã tăng thêm 3 phần. Lúc trước khi Đồng Phi nhập quan, toàn bộ bao gồm cả Lương Châu to như vậy mà cộng lại cũng chỉ hơn bốn trăm vạn. Mà hôm nay chỉ riêng Tam phụ đã được ba trăm vạn, còn Lương Châu đạt hơn ba trăm ba trăm vạn. Nếu tính thêm cả Tây Vực, Sóc Phương và Vọng Bắc quận, thì nhân khẩu đã được nghìn vạn.

Việc này đối với việc nhân khẩu Quan Đông liên tục giảm sút từ loạn Hoàng Cân quả thật là một tín hiệu vui.

Theo tính toán, nhân khẩu Quan Trung hiện nay đã bằng một phần năm thời Hoàn đế.

Với nhân khẩu như vậy, khi cần Đồng Phi có thể nhanh chóng điều được trăm vạn đại quân, cấp tốc tiến công Quan Đông.

Từ loạn Hoàng Cân đến nay đã được 15 năm.

Với Hán thất mà nói, mười lăm năm này quả thật là một hồi đại họa, mãi đến hiện nay mới khôi phục được một phần nguyên khí.

Đồng Phi cho người sắp xếp lại đồng công văn, thở phào một cái.

Tiểu lại bên người Đồng Phi tên là Lý Quỳnh.

Lý Quỳnh này không phải là Hắc Toàn Phong Lý Quỳnh trong Thủy Hử truyện. Hắc vốn họ Giả, tổ phụ (ông nội) là Giả Tập, là người Tương Lăng Hà Đông (đông nam Lâm Phần Sơn Tây), từng đảm nhiệm biệt giá dưới trướng Lý Nho. Con trai của Giả Tập thân thể yếu nhược nhiều bệnh, khi Giả Quỳnh sáu tuổi thì ốm chết. Vì vậy Giả Quỳnh đi theo Giả Tập, làm việc trong phủ Phiêu Kị tướng quân Đồng Phi.

Khi Lạc Dương đại loạn, Giả Tập tử chiến mà chết.

Giả Quỳnh theo đám người Lý Nho lui về Tây Vực, lúc đó hắc mới mười hai tuổi.

Nhưng Lý Nho vẫn nhớ rõ Giả Tập, cho nên rất chiều cố Giả Quỳnh. Lý Nho chỉ có một nữ nhi, mà Đồng Viện vì sinh Lý Thường mà không thể sinh dục, còn trông Lý Nho nghiêm ngặt, không cho hắc nạp thiếp.

Vì vậy Lý Nho nhận Giả Quỳnh làm nghĩa tử, đổi tên là Lý Quỳnh.

Tổ phụ của Lý Quỳnh vốn là một người hiểu binh, từng được truyền miệng binh pháp, tương truyền là xuất phát từ Tư Mã Thác thời Tần.

Sau đó lại được Lý Nho chuyên tâm giáo dục, đồng thời lúc bắt đầu mở Tam học thì được đưa thẳng vào Huyện học thụ giáo.

Sau khi xuất sư, đầu tiên Lý Quỳnh phục vụ trong quân Từ Vinh một năm, sau đó mới trở lại Hán An thành.

Trước khi Đồng Phi rời Hán An thành, Lý Nho bèn đề cử Lý Quỳnh cho Đồng Phi. Tỷ phụ đề cử Đồng Phi đương nhiên sẽ không từ chối. Huống chi Lý Quỳnh lại xuất thân từ Tam học mà một tay y dựng lên, vì vậy y rất coi trọng hắc.

Đã có rất nhiều người từng làm thủ hạ Đồng Phi.

Đầu tiên là Dương Đạo, Diêm Phổ, sau đó là Bàng Thống, Hoàng Tự. So ra thì Lý Quỳnh thì càng thêm thực dụng.

Năm nhược quán, Lý Nho vào trước khi Lý Quỳnh xuất phát đã ban cho hắc tự Lương Đạo.

Nhìn Lý Quỳnh tràn ngập sức sống, Đồng Phi đột nhiên cảm thấy y dường như già rồi...

- Lương Đạo, người thấy thế nào về việc chư hầu hội minh Lạc Dương.

Đồng Phi nhân lúc Lý Quỳnh dọn bàn đột nhiên hỏi.

Lý Quỳnh ngẩn ra, khẽ nói:

- Theo Quỳnh thấy, chư hầu hội minh tuy có đáng đắp Chiến quốc năm đó, nhưng trên thực tế nội bộ khó có thể tin lẫn nhau. Chúa công chỉ cần bảo vệ cho tốt các quan khẩu, nhất định không đầy hai tháng hội minh sẽ tan rã.

Đồng Phi nói:

- Nói thì nói như vậy, nhưng ta vẫn cứ cảm thấy bị động chịu đòn như thế quả thật không thoải mái.

Lý Quỳnh cười nói:

- Điều này thì có gì khó? Nếu chư hầu Quan Đông hội minh theo lục quốc, vậy chúa công sao không dùng kế của bạo Tần?

- Ý người là...

- Nếu như chúa công chỉ muốn chấn nhiếp chư hầu thì có thể chọn một phương để chúng nếm mùi thủ đoạn của chúa công. Trương Lỗ Hán Trung có thể hạ thủ.

Hai mắt Đồng Phi nheo lại nhìn Lý Quỳ.

Đột nhiên y mỉm cười...

Xem ra Hắc Toàn Phong này của ta cũng là một người đa mưu túc trí. Mặc dù tuổi còn trẻ nhưng có bản lĩnh. Cách của Lý Quỳ không ngờ lại giống với cách đám người Trần Cung, Từ Thứ, Bàng Thống định ra. Không ngờ lại không mưu mà hợp, không tệ, rất tốt.

Sau khi Lý Quỳ nói xong thì giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, hần cứ cáo từ rồi khỏi như bình thường.

Hà, tôi luyện thêm mấy năm nữa, nói không chừng người này lại là một Từ Thứ, Trần Cung ấy chứ. Tỷ phụ đề cử người thật tốt.

Đồng Phi đứng dậy rời khỏi phòng.

Còn hai, ba ngày nữa là về đến Trường An...

Cách xa đã được tám tháng, không biết Trường An lúc này trông thế nào?

Diên Dự, Triệu Vân đang bác phạt. Hạ Tề chấp chưởng lại Khất Hoạt quân, chọn Hách Chiêu làm phó tướng, đóng tại Vọng Bắc quận. Hạ Tề, Hách Chiêu... Tất cả đều là đệ tử của Lư sư, liệu đây có tính là một cách để thực hiện nguyện vọng của Lư Sư chăng?

Kiến An năm thứ 4...

Hà, ta vừa tròn 30...

Bên bờ Âm Mã hà có một tòa phật tự nguy nga, đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Đây vốn là một bộ phận của hoàng cung Hán thất, có điều từ sau khi Vương Mãng soạn vị, Lưu Tú hưng Hán kiến đô ở Lạc Dương thì nơi này không người chăm sóc, dần dần đổ nát hoang tàn. Tuy vậy móng vẫn còn tồn tại, nên sau khi Lưu Biện đứng ra nói rõ với thiếu phủ, chỉ trong ba tháng nơi này lại biến thành phật tự hoàng thất nguy nga.

392. Chương 392: 10 Năm (2)

Kì thật phật tự đã tồn tại từ Hán Minh đế tới nay.

Như Bạch Mã tự của Lạc Dương, chính là hóa thân của hậu thế. Nhưng việc xây dựng Bạch Mã tự là để an trí cao tăng tới từ Tây Vực, là nơi phiên dịch kinh điển, từ phía nào đó mà nói thì đây chính là một tòa công sở.

Công sở của Phật giáo.

Thế nhưng tòa phật tự nơi Trường An này không giống như thế.

Lưu Biện không chỉ khởi công xây dựng, còn mệnh hai trăm hoàng môn trong cung xuất gia tại chùa, cho Đồ Trừng làm đại sư, chủ trì tự viện.

Đồng thời tụ tập rất nhiều tăng nhân Tây Vực lưu vong tới đây, ngày ngày khai đàn giảng kinh.

Tính sơ qua thì chỉ trong mấy tháng, tòa phật tự này đã tụ tập ba, bốn trăm tăng nhân, cộng cả hoàng môn thì nhân số có hơn 500 người, quy mô không hề nhỏ. Mà đám người Trần Cung Từ Thứ, gồm cả Cố Ung cũng không rõ ý kiến của Đồng Phi. Mà trước đây Đồng Phi từng nói qua phải đáp ứng mọi yêu cầu của Lưu Biện, cho nên bọn họ cũng không can thiệp.

Tháng 11 năm Kiến An thứ ba Đồng Phi đến Trường An, cũng chính là hôm sau ngày Đồng Phi chính thức 30 tuổi.

Các quan viên đều đến đây nghênh tiếp.

Lưu Biện vào trước lúc Đồng Phi đến Trường An đã miễn chức hành đại đô đốc của Đồng Phi, mệnh y chính thức làm đại đô đốc, đồng thời gia phong làm Đại tư mã, đứng đầu tam công. Mọi việc triều cương được tự quyết đoán, không cần phải thông báo đến Hán vương phủ.

Khi Đồng Phi vào đến nhà thì chính là lúc chùa vẫn khóa.

Tiếng chuông trầm bổng truyền vào tai Đồng Phi khiến y không khỏi ngẩn ra, đứng trên bậc thang xoay người nhìn về phía phật tự.

Đỉnh tháp của phật tự rơi vào mắt y.

- Kia là nơi nào?

- Đồng đại ca, đó vốn là di chỉ Thanh Lương cung. Cuối năm ngoái đại vương mệnh khởi công xây dựng phật tự, cũng gọi là Thanh Lương tự. Thường ngày đại vương ở phật tự nghe phật giảng kinh, đồng thời triệu tập mấy trăm tăng nhân Tây Vực phiên dịch kinh điển ở đó.

- Hả?

Bàng Thống nói:

- Gần đây nghe người ta nói bọn họ đang phiên dịch một bộ kinh điển phật gia, tên là [Kim Cương kinh]. Đại vương dành hầu hết thời gian giám sát việc dịch, cho nên hôm nay chúa công trở về đại vương cũng không ra thành nghênh tiếp.

Bàng Thống cho rằng Đồng Phi không hài lòng vì điều này.

Vậy mà Đồng Phi nghe Bàng Thống nói xong thì sắc mặt lập tức trở nên âm u.

Y nắm chặt tay, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Dẫn đường cho ta, ta muốn đến Thanh Lương tự kia gặp đại vương.

- Ngay bây giờ?

- Đúng vậy.

Đồng Phi rất bức mình.

Nếu Giả Hủ ở đây nhất định sẽ hiểu ý y mà không cho xây phật tự. Phật tự chết tiệt này không ngờ lại dựng trước cửa phủ đệ y. Là Lưu Biện cố ý làm như vậy, hay là hấn vô ý? Việc này sẽ có kết quả khác nhau...

Bàng Thống nhìn sắc mặt Đồng Phi không bình thường, vì vậy cũng không dám nói nữa.

Vội sai người dẫn đường, Đồng Phi qua cửa nhà không vào, mà đi thẳng đến Thanh Lương tự.

Lại nói tiếp, Thanh Lương tự cũng không tiêu tốn nhiều tài vật. Ít nhất so với cung điện năm xưa của Hán Linh Đế thì cũng như chín trâu mất một sợi lông mà thôi. Có lẽ Lưu Biện cũng biết năm xưa lão tử hấn đã tạo thành họa lớn thế nào.

Vì vậy khi tu kiến lại Thanh Lương tự đã giảm bớt không ít chi tiêu.

Nhưng dù là vậy, quy mô phật tự này vẫn vô cùng kinh người. Dựa trên nền móng của Thanh Lương cung cũ, khởi công xây dựng lên năm đại điện, bốn viện tử (sân), cùng với vô số sương phòng đồng tây. Song

song với cửa sơn môn là ba đại môn, mười sáu pho la hán tượng, mỗi bên có tám pho. Khí thế kia, quy mô kia vô cùng khoáng đạt, trang trọng.

Năm tòa đại điện xây dọc theo hướng nam đến bắc.

Môn khẩu đứng đầu là Thích Già Ma Ni điện, cung phụng pháp tượng của Thích Già Ma Ni, có điều phật tượng chưa hoàn thành.

Đoàn người Đồng Phi đến cửa phật tự, lập tức có một loạt binh sĩ toàn thân khôi giáp ngăn cản.

Những binh sĩ này đều để đầu trần, khoác đồng tុy khải, nhìn qua giống với Cự Ma Sĩ năm xưa Đồng Phi thành lập ở ngoài thành Lạc Dương.

Sĩ tốt dẫn đầu lớn tiếng quát lên:

- Thanh Lương tự là trọng địa phật môn, những người thế tục không được tự tiện tiến vào.

Đồng Phi chau mày, khẽ hỏi:

- Đám người này là ai?

- Là tăng binh do Thanh Lương tự Đồ Trừng đại sư thành lập, nghe đâu là để giữ an toàn cho tự miếu, bảo hộ các loại phật tự.

- Ai cho phép tự viện nuôi dưỡng tư binh?

Đồng Phi tức giận quát hỏi. Từ sau khi Giả Hủ chủ trì lần đại tàn sát ở Trường An năm xưa, đại hộ không được tự nuôi dưỡng tư binh, là pháp lệnh của phủ đại đô đốc ban bố. Trừ gia đình quan lại có cấm trung binh mã bảo hộ thì chỉ có hoàng thành và phủ đại đô đốc được có tư binh. Còn các nơi khác tuy cũng có thể tự nuôi gia đình, nhưng nếu vượt hơn 200 thì sẽ dùng tư binh luận xử.

Bàng Thống chưa bao giờ thấy Đồng Phi quát lớn như vậy, sợ đến nỗi không dám nói lời nào.

Tăng binh này rõ ràng là người mới tuyển, vì vậy mới không nhận ra Đồng Phi, thấy Đồng Phi không lùi mà dám rút binh khí ngăn lại.

Đao kiếm sáng loáng rút khỏi vỏ, hai mắt Đồng Phi phát lạnh.

- Giết.

Âm thanh từ kẽ răng lọt ra, từ “Sát” kia nghe vô cùng lạnh lẽo.

Cự Ma Sĩ theo sát phía sau Đồng Phi đồng loạt xuống ngựa, Hán An đao thoảng cái ra khỏi vỏ, nhằm về phía tăng binh.

- Thanh Lương tự này có bao nhiêu tư binh?

- A, nghe nói Đồ Trừng tuyển không ít người... Sau khi chúa công hạ lệnh không được nuôi dưỡng tư binh, thì tư binh vốn thuộc về các nhà đều bị mang ra phân phát. Có số bị Nguyên Trực thu vào Truân quân, có phần lưu lạc đầu đường xó chợ. Lúc đó chúng ta tưởng đây là tự viện của hoàng gia, nghĩ không có vấn đề gì to tát mà có thể có trợ giúp Trường An thống trị.

Bàng Thống cũng không nói gì. Những tư binh bị ruồng bỏ này không gian cũng trộm, đều là hạng người phẩm hạnh phẩm hạnh.

Trong tiếng tiếng kêu gào thê thảm, Đồng Phi lạnh lùng nói:

- Ta muốn biết Thanh Lương tự này có bao nhiêu tư binh, nói lời thừa làm gì?

- Khoảng chừng 700 người.

- 700 người... Đủ để trùng kích phủ đại đô đốc của ta rồi.

Phủ đại đô đốc cách đây không xa, một bên là bên này Âm Mã hà, một bên là bên kia Âm Mã hà.

Mặc dù Đồng Phi có cường điệu, thế nhưng Bàng Thống vẫn hít một hơi khí lạnh.

Quả thật, nếu như phủ đại đô đốc thủ vệ bạc nhược một chút, thì 700 tăng binh rất có thể làm được như lời Đồng Phi nói.

- Lập tức triệu cấm quân, bắt toàn bộ tư binh lại đây, kẻ cãi lời giết không ta.

- Rõ.

Trong lúc Bàng Thống đi chuẩn bị, thì từ trong tự viện đột nhiên lao ra một đám người. Dẫn đầu là một lão tăng, đạp bộ đăng không, trong tay lấp lóe ánh kiếm xông vào trong Cự Ma Sĩ, kiếm quang lập tức bắn ra.

Trường kiếm không nặng đến 10 cân, nhưng trong tay của lão tăng lại có uy lực phi phàm.

Áo giáp của Cự Ma Sĩ trải qua nhiều lần chế tạo kiên cố vô cùng. Có điều lúc trước vì để giảm sức nặng cho người và ngựa, cho nên các khớp nối áo giáp đã được tinh giảm. Kiếm của lão tăng kia vô cùng chuẩn, từng kiếm đâm vào khe áo giáp.

Đó là một thanh bảo kiếm vừa dài vừa nhỏ, có phần quý dị.

Trong chớp mắt đã có ba Cự Ma Sĩ ngã trong vũng máu. Đồng Phi thấy vậy thì giận tím mặt...

Đây là tăng binh của hãn? Lão nhân này kiếm pháp tinh, sức kiếm xảo diệu, quả thật có thể so sánh với Vương Việt năm xưa.

- Cự Ma Sĩ dùng nỗ, tản ra. Để ta đối phó lão già này.

Đồng Phi quát lớn một tiếng, rút đao lao về phía trước.

Đao của y nặng 60 cân, dài 7 xích 8 thốn, sóng đao rất nặng, lực chém mạnh mẽ.

Cắt bước tiến lên, đại đao vù vù chém ra.

Trường đao vòng qua lưng y, cũng không thấy y đưa tay, trường đao đã lại quét ngang tới. Loại đao pháp này là do Đồng Phi lĩnh ngộ từ bí quyết vận chùy. Không chỉ dựa vào sức mạnh của cánh tay, mà còn mượn cả chuyển động của cơ thể.

Không những tiết kiệm khí lực, mà còn tăng thêm lực đao.

Bởi đao thể xoay tròn, cho nên Đồng Phi gọi là Viên đao thuật. Ngay cả đến đại hành gia dùng đao Hoàng Trung cũng kỳ tán thưởng.

Sắc mặt lão tăng biến đổi.

Chiêu số lợi kiếm bỗng dưng biến hóa, như tạt phong bạo vũ, cực kỳ nhanh.

Đồng Phi luân đao xoay tròn, chỉ nghe âm thanh keng keng không ngừng, trong chớp mắt đao kiếm đã chạm nhau không dưới trăm lần.

Cùng lúc đó, binh từ trong tự viện chạy ra đánh về phía Cự Ma Sĩ.

Cự Ma Sĩ liền lấy ra nỗ cơ, không nói không rằng, cương nỗ gào thét bay ra, mười mấy tên tăng binh bị bắn chết tại chỗ.

- Dừng tay.

Từ trong tự viện truyền ra một tiếng la, tăng binh lập tức lui ra phía sau.

Nhưng lão tăng đang đấu với Đồng Phi lại giống như mất diếc tai ngơ, Viên đao thuật ánh đao lấp lóe, cuốn lão tăng vào trong vòng đao. Trường kiếm của lão tăng cũng càng lúc càng nhanh, từng chiêu từng chiêu cuộn theo hàn quang, cực nhanh đánh về phía Đồng Phi.

Người la lên chính là Lưu Biện.

Thấy Đồng Phi và lão tăng không dừng tay, Lưu Biện không biết làm sao.

Phía sau của hãn có hai người, một người bắt ngờ là Đồ Trùng, còn một người khác là một lão giả đầu trần râu bạc trắng.

- Đại vương, không phải đại đô đốc và lão Đặng không muốn dừng, mà là hai người họ đang thi triển đến chỗ trọng yếu, không ai có thể dừng được.

Lưu Biện nghe vậy thì hoảng sợ:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Đại vương, muốn dừng thì chỉ còn cách lão hủ xuất thủ, phá vỡ trận thế hai người.

- Đã như vậy, Đồng sư sao không mau mau xuất thủ?

Lão tăng kia nghe vậy liền bước lên, có tăng binh đưa tới một cây trường thương. Trường thương trong tay lão tăng rung lên bần bật...

Một đạo điện quang từ trên trời giáng xuống, đánh về phía lão tăng.

Lão tăng lúc này đang chú ý đến Đồng Phi và lão tăng, khi điện quang đột nhiên xuất hiện, lão tăng vô thức chấn thân trước người Lưu Biện, trường thương xoay mạnh như dĩa măng đảo thân, nhanh như tia chớp đâm ra rút về ba lần.

Nhưng trong mắt người ngoài, thì thương của lão tăng mới chỉ đâm ra có một lần! Một chiêu này trông như một thương, hư ảnh phía trước, thương phong phía sau, vô cùng quỷ dị. Người lao đến hét lớn một tiếng, keng một kiếm bổ lên lưỡi thương của lão tăng, thân thể trong không trung trở mình hai vòng rồi đáp xuống đất, cước bộ lão đảo, lui lại liên tiếp hơn 10 bước.

- Đồng giáo úy, dừng tay.

Lưu Biện nhận ra người đến, vội la lớn:

- Đồng sư xuất thủ là để tách hai người Đồng khanh.

Người nọ chính là Đồng Thiết, lúc này sắc mặt tái nhợt, tay run rẩy liên tục, hoảng sợ nhìn thương của lão tăng.

- Đồ đệ của Vương Việt sao?

Lão tăng cười hiền lành:

- Thảo nào lão nhi kia kiêu ngạo, kiếm pháp của ngươi quả nhiên đã dần vào hóa cảnh, nếu ta ở vào tuổi của ngươi thì sẽ không phải là đối thủ của ngươi. Ta là Đồng Uyên, hẳn là ngươi đã nghe qua, không có ác ý với đại đô đốc, tránh ra.

Trong giọng của lão tăng nghe rất hòa nhã, nhưng lại uy không thể tả.

Đồng Thiết không khỏi do dự, nhìn Đồng Uyên nói:

- Nếu lão dám làm xằng bậy, ta dù liều tính mạng cũng không buông tha lão.

Đồng Uyên cười nói:

- Nếu ta muốn làm xằng bậy thì ngươi cũng không cản được ta.

Lời còn chưa dứt, lão nhi bỗng nhiên nhún người nhảy lên, trường thương tiến vào hồ quang, chỉ nghe ba tiếng keng keng keng vang lên.

Đồng Uyên cước bộ lão đảo, trên ngân thương chỉ chít vết đao, mà mũi thương đã biến mất.

Kiếm trong tay lão tăng kia cũng chỉ còn lại chuôi, tăng bào rách nát lộ cả khuôn ngực.

Tình huống của Đồng Phi cũng không được tốt, trường đao đã đánh rơi xuống đất.

Thần sắc trang trọng, hai mắt nheo lại, đưa tay ra phía sau nói:

- Đưa Trác ngọc cho ta.

- Đồng khanh dừng tay... Khanh muốn làm gì.

Khuôn mặt Lưu Biện tức giận đến đỏ bừng, lớn tiếng:

- Cô vừa nói dừng tay.

Đồng Phi bình ổn lại khí tức đang hỗn loạn, nhìn thoáng qua Lưu Biện, lại nhìn hai lão tăng đứng sau Lưu Biện.

Lúc này ngoài Thanh Lương tự ầm ầm tiếng vó ngựa.

Chỉ trong chốc lát, hơn nghìn cấm quân đã ở ngoài sơn môn, Việt Hề cùng Thuần Vu Đạo cũng lĩnh binh chạy tới Thanh Lương tự.

- Việc này là thế nào? Đồng khanh, sao khanh lại đánh với Đặng sư?

Không đợi Đồng Phi mở miệng, Đặng sư kia xót xa nói:

- Không phải lão hủ muốn động thủ, nhưng vì thủ đoạn của đại đô đốc quá độc ác. Lúc lão tăng đi ra thì thấy đại đô đốc đang đại triển uy phong, tàn sát tăng lữ trong chùa, khí thế rất lớn. Nếu không phải liều mình giữ thể diện cho đại vương, thì lão hủ chỉ là một thảo dân, sao dám động thủ với đại đô đốc.

Đồ Trùng nói:

- Đúng vậy, đại đô đốc vừa mới hồi Trường An đã đại khai sát giới. Không biết Thanh Lương tự ta đã đắc tội gì với đại đô đốc?

Khuôn mặt của Lưu Biện thoáng cái trầm xuống.

Hắn nhìn Đồng Phi nói:

- Đồng khanh, chuyện này thật ra là thế nào?

Đồ Trùng giọng eo éo:

- Có lẽ đại đô đốc không biết Thanh Lương tự này là của đại vương.

Lời này quả thật rất thâm độc.

Nếu Đồng Phi nói biết, như vậy chính là không coi Lưu Biện vào đâu. Nếu nói không biết, chẳng phải là tự nhận bản thân hoành hành ngang ngược?

Hai mắt Đồng Phi lóe lên hàn quang.

- Năm ngoái thần từng hạ lệnh không được nuôi dưỡng tư binh. Phạm gia đình hơn 200 người đều luận xử.

Lưu Biện ngắt ra, quay đầu nói:

- Đồ Trùng, ngươi nuôi dưỡng tư binh?

- Tiểu tăng chẳng qua chỉ là một giới bạch thân, sao dám chống lại chính lệnh của đại đô đốc?

- Vậy những tăng lữ đao kiếm trong tay kia gọi là gì?

- A, những người này là sa môn hộ pháp, chỉ là một đám thiện nam tín nữ thờ phụng ngã phạt, tự nguyện đến đây bảo hộ mà thôi.

- Thiện nam tín nữ cũng cầm đao thương sao?

- Nếu như không có đao thương thì thủ hộ bằng cách nào?

- Ngươi...

Lưu Biện trừng mắt, lớn tiếng nói:

- Đề im cho ta! Đồ Trùng, ngươi càng lúc càng làm càn, còn không mau tới xin lỗi Đồng khanh.

- Tiểu tăng tuân mệnh.

Đồng Phi nắm Trắc ngọc đao, căm tức nhìn Đồ Trùng.

Lưu Biện nói:

- Đồng Khanh, việc này có lẽ là hiểu lầm... Những người này đều là cư sĩ trong tự viện của ta, cô còn phát cho bọn họ độ điệp (thẻ đi tu). Thường ngày bọn họ cũng không ở trong tự viện, chỉ phụ trách giữ an bình của tự viện.

- Thế nhưng...

Đồng Phi vốn không phải người giỏi miệng lưỡi, nghe vậy thì nóng nảy hẳn lên.

- Đại đô đốc, Thanh Lương tự vốn là cung điện hoàng gia, lại nói cũng thuộc hoàng thành, đại đô đốc quản quá rộng rồi.

Lão tăng sử kiếm đột nhiên mở miệng.

Đồng Phi nhất thời á khẩu không trả lời được, hỏi:

- Người là ai?

- Lão hủ Đặng Triễn, được đại vương mời tới làm sa môn hộ pháp Thanh Lương tự, sau này còn mong đại đô đốc chiếu ứng.

- Lão hủ Đồng Uyên, ra mắt đại đô đốc.

Đồng Uyên, Đặng Triễn...

Đồng Phi nghe tên hai người xong thì ngẩn ra, trong lòng giật mình không ít...

393. Chương 393: 10 Năm (3)

Lưu Biện hồi hoàng cung, còn Đồng Phi ghen một bụng tức về phủ đại đô đốc.

Để nghênh tiếp y trở về, đám người Thái Diễm còn bảo mọi người làm một bàn tiệc, nhưng không ngờ...

Đồng Phi không nói câu nào, đi thẳng về thư phòng.

Ngoại trừ Đồng Thiết thì y không dẫn theo một ai, mặc tam nữ Thái Diễm, cả Hoàng Nguyệt Anh vừa nghe tin tới ở ngoài.

- Chủ nhân...

Đồng Thiết rót một ly rượu nho, đặt trước mặt Đồng Phi:

- Chỉ là việc vặt, sao phải tức giận như vậy?

Mặc dù đã sớm không còn nô tịch, nhưng Đồng Thiết vẫn gọi Đồng Phi là chủ nhân như thường lệ.

Nhưng đừng nghĩ hắn xưng hô như vậy mà coi thường quan hệ của hắn với Đồng Phi, quan hệ giữa hắn và Đồng Phi không người nào thay thế được.

Đồng Phi nâng ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

- Việc vặt? Đường đường tam tước có đến hai người xuất hiện, chẳng lẽ chỉ là việc vặt? Người biết Đồng Uyên có địa vị thế nào? Vô Nan quân Trương Nhậm, Thụ Hàng thành Triệu Vân đều là môn hạ của lão. Ngoài ra còn Thúc Chí cũng là ký danh đệ tử của Đồng Uyên. Lai lịch của Đặng Triễn ta không rõ lắm, nhưng có thể giao thủ với ta 20 hiệp thì há có thể là việc vặt?

Đồng Thiết á khẩu không trả lời được.

Quan hệ giữa Trương Nhậm, Triệu Vân và Đồng Uyên thì hắn biết.

Lúc này Triệu Vân bắc phạt, Trương Nhậm tại Lương Châu thanh danh cũng không hiển hách. Thế nhưng Trần Đáo lại là chủ soái của Đạp Bạch quân.

Đường đường thứ sử một châu, không ngờ lại là ký danh đệ tử của Đồng Uyên.

Đồng Thiết bắt đầu hiểu vì sao Đồng Phi lại tức giận như vậy... Trên ra Trần Đáo cũng chưa từng nói đến xuất thân của hắn, chỉ là năm xưa khi gặp Đồng Phi có nói là ký danh đệ tử của một đệ nhân họ Đồng, Đồng Phi cũng không truy cứu.

Sau đó khi Đồng Phi giao thủ với Triệu Vân, mới từ chiêu số của Triệu Vân mà nhận ra thương pháp của Trần Đáo.

Tuy thương pháp hai người có chút khác biệt, nhưng trong thương pháp của Trần Đáo và Triệu Vân đều dùng một cách quái lạ để sử dụng. Với cảnh giới của Đồng Phi, đương nhiên là nhận ra cả hai đều có chung phương pháp tá lực.

Việc này Trần Đáo cũng thừa nhận.

- Thảo nào Điền Dự và Triệu Vân xin bắc phạt...

Đồng Phi lúc này đã hiểu ảo diệu trong đó, chắc hẳn là vì Đồng Uyên nên Triệu Vân cảm thấy cảm thấy khó xử, vì vậy mới mượn cớ bắc phạt để tránh. Hơn nữa chủ ý này nhất định không phải Triệu Vân nghĩ ra, mà là quyết định của Điền Dự. Nếu không phải là Điền Dự, nói không chừng Triệu Vân... Trong lòng Đồng Phi cảm thấy rất tức giận.

Rất lợi hại.

Bên người Biện có cao nhân.

Chỉ là mời đến hai người, mà đã đuổi được hai tướng quân của ta đi, còn khiến ta phải cẩn thận với Trần Đáo, Trương Nhậm.

Là Đồ Trừng kia sao?

Vốn tưởng rằng hắn chỉ là một hòa thượng, không ngờ còn là mưu sĩ.

- Tiểu Thiết, khi ngươi giao thủ với Đồng Uyên cảm giác thế nào?

Đồng Thiết suy nghĩ một chút rồi khẽ nói:

- Hiểm độc... Võ nghệ Đồng Uyên quả thật đã đạt đến hóa cảnh. Nếu như luận trình độ, ta chắc chắn không phải đối thủ của lão. Nhưng nếu đánh lại thì lão đừng mơ thủ thắng. Trong 500 chiêu ta có thể lấy đầu lão.

Đồng Phi cười nói:

- Ý ngươi là tiêu sức lão?

- Ha ha, chủ nhân cũng đoán được... Không sai, đối phó Đồng Uyên ta chỉ có cách này.

Đồng Phi nhíu mày trầm ngâm, lẩm bẩm:

- Nếu như sống mái, không phải ta không thể thủ thắng hai người Đồng Uyên, Đặng Triền liên thủ. Có điều muốn thắng cũng cần hơn trăm hiệp. Cho nên hai người lão cũng không tạo thành uy hiếp quá lớn với ta. Thế nhưng... Tiểu Thiết, lệnh ngươi điều 300 Kị Kích sĩ, thủ vệ phủ đại đô đốc.

- Chủ nhân lo lắng...

- Ta không lo gì cả, có điều làm vậy thêm yên tâm. Mặt khác ta sẽ mệnh hai người Việt Hề, Thuần Vu Đạo hiệp trợ với ngươi. Đáng tiếc Hách Chiêu theo Công Miêu tới Vọng Bắc quận, bằng không sẽ có thêm giúp đỡ... Ừm, mệnh Ô Diên đốc sức huấn luyện chim ưng mới, theo dõi bầu trời phủ đệ liên tục 12 canh giờ. Ngoài ra ngày mai ngươi đi tìm Thạch Thao, ta cần hai hộ vệ, không cần võ nghệ cao cường, chỉ cần có tâm thận trọng là được.

- Ô Diên kia...

Đồng Phi nói:

- Bản lĩnh Ô Diên không đủ để làm hộ vệ, mệnh hắn làm Tào duệ cho ta, phụ trách ngao ưng. Mà chẳng phải tuyết quý đã sinh con sao? Cũng nên huấn luyện để phân phối tới hậu viện, tuần tra cả ngày.

Đồng Phi phân phó sự tình xong thì càng cảm thấy lo lắng.

- Tiểu Thiết, lập tức chuẩn bị ngựa, ta muốn bí mật xuất thành.

- Rõ.

Đồng Phi đứng dậy muốn đi ra ngoài, lại thấy có hạ nhân hốt hải chạy tới bẩm báo:

- Trần Cung đại nhân, Cố Ung đại nhân, Từ Thứ đại nhân còn cả Thạch Thao đại nhân đang cầu kiến ngoài phủ.

- Cho bọn họ vào phòng khách chờ.

Ngữ khí của Đồng Phi bất tri bất giác đã trở nên nghiêm khắc.

Thời gian chưa bao lâu mà đã xảy ra chuyện lớn như vậy. Ôi, đám người Trần Cung với việc cơ biến vẫn còn kém một bậc, nếu có quân sự thì nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Có lẽ, ta nên để quân sư...

Đồng Phi vội đi ra gác môn (cửa sách) hậu viện, Đồng Thiết đã mệnh Trần Mẫn cùng hơn 20 Kị Kích sĩ chờ sẵn.

Không nói thêm lời nào, Đồng Phi xoay người lên ngựa.

Không cười sư tông thú mà đổi sang một chiến mã bình thường, dẫn theo đám người Trần Mẫn chạy đi.

Trời đã tối.

Thập nhị môn Trường An đã đóng chặt.

Có điều lệnh cấm đi lại ban đêm đã bãi bỏ, đầu đường cuối ngõ vô cùng náo nhiệt.

Đồng Phi không lo không ra được thành, mệnh Trần Mẫn cầm Cự Ma lệnh ra nói, đoàn người rất nhanh đã rời khỏi Trường An.

Sau khi rời Trường An thì quất mã truy phong.

Trước giờ tý thì tới ngoài Đỗ Bưu bảo. Trần Mẫn đi đầu tới bẩm báo, chỉ một chốc Pháp Chính đã sai người mở gác môn cho đám người Đồng Phi vào trong Đỗ Bưu bảo.

- Chúa công...

- Dẫn ta đi gặp quân sư.

Pháp Chính cũng không hỏi nhiều, lập tức dẫn theo Đồng Phi tới nơi ở của Giả Hủ. Chắc hẳn hủ đã biết chuyện xảy ra ban ngày ở Trường An, hơn nữa theo hành động của hủ thì có lẽ hủ đã đoán Đồng Phi sẽ tới, cho nên đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trong thạch bảo sơn đen, ánh nến cũng không chiếu quá rõ.

Giả Hủ ngồi trong tù thất rộng mở, nhìn qua nhân nhĩ thông dong, vẫn rượu đục, vẫn đậu muối trước bàn.

- Chúa công sao giờ mới đến? Rượu này cũng đã hâm lại vài lần rồi.

- Quân sư biết ta sẽ tới?

- Ha ha, chúa công đừng nghĩ ta chỉ ngồi ở nơi chật hẹp này không biết gì, thực tế toàn bộ Quan Trung, thậm chí Quan Đông, Giang Đông, Kinh Tương và Tây Xuyên cũng đều nằm trong tay ta. Chúa công trước cứ ngồi xuống cùng ta uống hai ly, đã lâu chúng ta không uống rượu rồi.

Đồng Phi không khỏi mất tự nhiên, mặt đen đỏ lên.

- Chuyện xảy ra ban ngày ta đã biết.

Pháp Chính và Vương Mãi ở một bên hầu hạ, tâm tình của Đồng Phi vì vậy cũng bình tĩnh hơn nhiều.

- Vậy chuyện đại vương tu sửa phật tự...

- Ta đương nhiên biết, ta còn biết Tây Hán vương mời tới hai cao thủ, một người là Thương tuyệt Đổng Uyên, một người là Tà kiếm Đặng Triễn. Có điều chúa công phải cẩn thận, Đặng Triễn kia còn giấu tuyệt chiêu, ngài phải đề phòng mới được.

- Ý quân sư là... Hôm nay lão chưa dùng toàn lực?

Giả Hủ cười nói:

- Về vấn đề này có lẽ nên hỏi Vương Mãi, đối với chuyện võ công ta cũng không tinh thông.

Đổng Phi nghe vậy thì chú ý đến Vương Mãi.

Wương Mãi nói:

- Từ ngày đầu tiên Đặng Triễn đến Trường An, mặt tướng đã bắt tay sưu tập tư liệu về người này. Người này năm xưa là một du hiệp, có lui tới với Trần Phồn. Sau khi Trần Phồn chết thì Đặng Triễn du đãng khắp nơi, hai năm trước mới từ hải ngoại trở về. Nghe nói kiếm pháp Đặng Triễn trước kia cũng bình thường, có điều sau khi Trần Phồn chết thì kiếm pháp của lão đột nhiên trở nên tà dị.

- Tà dị, tà dị thế nào?

Wương Mãi gãi đầu:

- Hiện tại còn chưa rõ lắm, từ khi lão 40 tuổi đến nay, người giao thủ cùng lão không một ai còn sống.

Đổng Phi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu như dùng đạo mà nói, thì kiếm pháp của Đặng Triễn hiểm độc đa biến, quả thật công lực thâm hậu. Có điều nói tà dị thì hôm nay ta chưa cảm giác thấy. Thế nhưng ta để ý, mỗi lần lão xuất kiếm thì tay trái thường ẩn sau lưng... Vương Mãi, người có thể chú ý đến trong tay trái của Đặng Triễn, ta muốn biết tay trái của lão có ảo diệu gì.

- Rõ.

Wương Mãi lên tiếng rồi lui xuống.

Giả Hủ nói:

- Chúa công cũng đừng trách bọn Công Đài. Trên thực tế nếu không phải ta biết chúa công không thích những tăng nhân này, thì cũng chưa chắc cảm nhận được gì. Đám người Công Đài, Nguyên Thán đều là mưu chủ không vụ lợi, vì vậy về mặt này không thể tránh khỏi sơ sẩy.

- Thế nhưng...

Giả Hủ không đợi Đổng Phi nói xong đã gơ tay bảo Pháp Chính và Vương Mãi lui ra ngoài.

- Chúa công, ngài lo việc Thái Bình đạo tái hiện?

Đổng Phi suy nghĩ một chút, gật đầu:

- Ta quả có lo lắng này. Có điều quan trọng hơn là ta không quá tán thành một số quan điểm trong phật giáo. Cảm thấy nếu để bọn họ tiếp tục phát triển thì đại quốc chúng ta sẽ gặp tai ương.

Giả Hủ mỉm cười.

- Chúa công, cảm không bằng theo. Dù là chúa công cường ngạnh như vậy, cũng khó có thể ngăn cản phật giáo này lan truyền. Tây Hán vương chẳng phải cũng vậy sao? Năm đó khi thái hậu còn ở Tây Vực đã giết Ma Lan, nhưng lại nảy ra một Đồ Trùng. Ha ha, có điều tu hành của Đồ Trùng này hiển nhiên còn chưa đủ. Tuy có tiểu trí nhưng cũng không thể thành đại sự.

- Nhưng cũng không thể để mặc hắn tiếp tục phát triển như vậy.

- Chúa công không cần lo lắng, hắn muốn phát triển cũng không được.

Giả Hủ nói một câu có vẻ hời hợt, nhưng lại giống giải được tiêu sầu cho Đổng Phi. Giả Hủ nói vậy là đủ rồi.

Còn Giả Hủ dùng thủ đoạn gì thì Đồng Phi sẽ không hỏi. Y khẽ nói:

- Quân sư, ngài không ở Trường An, lòng ta đến cùng vẫn không thể yên. Chuyện kia xảy ra cũng đã lâu, tình thế đã khác, sao quân sư không cùng ta hồi Trường An?

Giả Hủ uống thêm một ngụm nhỏ, thản nhiên chép miệng:

- Chúa công, ngài xem Hủ hiện tại tiêu dao thế nào? Ha ha, khó khăn lắm mới khiến người ta quên. Hiện nay chưa tới thời cơ, ra sớm quá chẳng phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ? Chúa công, đừng sốt ruột, đừng sốt ruột.

Sắc mặt này của Giả Hủ rất ti tiện...

Thậm chí Đồng Phi nảy ra xung động muốn tát lão hai cái, có điều cuối cùng cũng kiềm chế được.

Hai người trao đổi trong tù thất thật lâu, đến lúc trời sắp sáng Đồng Phi mới cáo từ rời khỏi Đỗ Bưu bảo.

Lúc này ánh rạng đông đã xuất hiện phía xa.

Pháp Chính và Vương Mãi đi vào tù thất, lẳng lặng nhìn Giả Hủ.

Còn Giả Hủ đã thay bộ dạng cột nhả lúc này, sắc mặt âm trầm đứng trước cửa sổ nhỏ, nhìn xuống phong cảnh ngoài thành.

- Quân sư...

- Còn chưa đủ, còn chưa đủ.

Giả Hủ giống như lẩm bẩm, nhưng rõ ràng là muốn nói cho Vương Mãi và Pháp Chính nghe.

- Chúa công từng nói muốn trước khi muốn diệt một người, tất phải làm cho hắn điên cuồng... Đồ Trùng còn chưa đủ điên cuồng. Hiếu Trực, bảo số 3 bỏ chút sức, cần phải khiến cho Đồ Trùng càng thêm điên cuồng. Chỉ có như vậy chúa công mới có hi vọng. Chúng ta đã mưu đồ lâu như vậy mới có thể tiếp tục. Bảo số 3 tăng thêm sức đi.

Pháp Chính ứng tiếng, rồi lại không nhin được do dự:

- Quân sư, nếu như chúa công biết, chẳng phải là...

Giả Hủ xoa người nghiêm mặt:

- Nghĩ đến tính mệnh chúng ta sau này, chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn. Về phần chúa công ta sẽ có giải thích, các người không cần lo lắng, cứ y kế hành sự. Hiện tại... Chính là lúc mưu chuyện trăm năm.

Pháp Chính và Vương Mãi nghe vậy không khỏi kích động.

Hai người khom mình rời khỏi tù thất, cửa sắt vang lên tiếng loảng xoảng. Còn Giả Hủ lại tiếp tục hướng ra ngoài cửa sổ, trong miệng nỉ non...

Đông này có vẻ là một đông ẩm áp...

Đương nhiên vào thời Hán cũng không có khái niệm hiệu ứng nhà kính. Mọi người kính thiên địa, kính quỷ thần, kính tổ tông, không giống người hậu thế không kiêng nể gì, không tôn ti, với môi trường cũng không phải muốn làm gì thì làm.

Có điều mùa đông năm nay đích thật là không quá lạnh.

Tam phụ, Quan Trung chỉ rơi hai đợt tuyết, nhìn qua dường như rất lớn, những thực tế cũng không quá gây hại.

Mà tuyết rơi ở Kinh Triệu, Lạc Dương so với Quan Trung còn ít hơn, sau khi nhập đông chỉ rơi một trận tuyết nhỏ.

Nhiệt độ cũng không quá lạnh, không cần mang tầng tầng áo khoác cũng đủ chống lạnh. Về phần người thường, dù không phải ai cũng có điều kiện như phú hộ, nhưng vẫn có thể cố gắng qua. Dù lời người Lạc Dương, thì là tốt hơn năm ngoái.

Có điều lòng tin của họ không còn nhiều như những năm Quang Hòa, Trung Bình.

Trải qua vô số lần đau khổ, Đông Đô Lạc Dương thành xưa sớm đã không còn cảnh phồn hoa. Trên thực tế, Lạc Dương tuy là nơi Tào Tháo cai trị, nhưng ngại thể lực của đám người Viên Thiệu, Tào Tháo cũng không quá chăm chút Lạc Dương.

Hoặc là trong lòng Tào Tháo, Lạc Dương này có dấu ấn quá sâu của Hán thất, có tu sửa cũng không hay.

Việc này cũng giống việc lúc trước Quang Vũ hoàng đế diệt Vương Mãng, kiến đô ở Lạc Dương.

Các đời hoàng đế của Đông Hán cùng với việc không ngừng tăng cường địa vị của Lạc Dương, thì dù vô tình hay cố ý cũng làm phai mờ địa vị của Trường An. Thật ra bất kể là đế vương nào cũng đều không chấp nhận trong vương triều của mình có dấu vết của vương triều khác.

Cho dù là Tây Hán với Đông Hán...

Dù Quang Vũ hoàng đế tự xưng là hậu duệ của Hán Cao Tổ, nhưng trong thiên hạ họ Lưu có bao nhiêu người? Ai có thể nói rõ ràng?

Lưu Tú chắc hẳn cũng không muốn đề cao phong công vĩ nghiệp của Cao Tổ hoàng đế.

Lạc Dương đổ nát, nhưng đế đô hai trăm năm dù sao cũng là đế đô. Sau khi Hạ Hầu Uyên đóng quân ở Lạc Dương, Tào Tháo liền bắt tay vào tu sửa. Dù chỉ là từng bước một, nhưng với người Lạc Dương đó cũng là hi vọng rồi.

Ánh nắng tươi sáng.

Trông qua có chút lạnh, có điều vẫn rất thoải mái.

Ít nhất khắp nơi đều có thể thấy được ánh mặt trời, làm cho lòng người cũng thêm thư thả. Tường thành mã diện lại thêm một lần tu sửa, biến thành màu xám đen. Mặt tường lúc này trông rất bằng phẳng, những vết tích chiến hỏa ngày trước đã bị xóa đi.

Trên đầu tường tinh kì khắp nơi.

Đại kỳ phấp phới trong gió, kia Phi Long kì, Phi Phượng kì, Liệt hỏa sư tử kì... Gió cuốn đại kì, thần thú ẩn hiện, toát ra một cỗ khí tức vô cùng trang nghiêm.

394. Chương 394: 10 Năm (4)

Bắc đại doanh, Tây đại doanh cùng Đông Nam đại doanh hoang phế ngày trước lúc này cũng được sử dụng một lần nữa.

Từng đại kì dựng trong doanh trại, màu sắc khác nhau cũng đại diện cho các chư hầu khác nhau. Người hô ngựa hí, binh khí lạnh lẽo, trong mùa đông càng thêm vài phần lạnh ý.

Công Tôn Độ, Viên Thiệu, Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Sách, Lưu Biểu...

Còn Tây Xuyên Lưu Chương bởi đường xá xa xôi nên không thể hiện diện trong thành Lạc Dương, có điều hắn cũng phái đại biểu tới, do huynh đệ Lưu Mạo của hắn suất lĩnh năm nghìn Tây Xuyên quân xuất Xuyên, tới hưởng ứng hội minh lần này của Tào Tháo.

Lực ảnh hưởng của Tào Tháo lớn như vậy?

Cũng không hẳn như thế...

Lần này Tào Tháo lấy danh nghĩa Hán đế, thay trời chinh phạt. Nếu như các lộ chư hầu không tới, thì sẽ bị các chư hầu khác thảo phạt. Cho nên ngay cả đến Lưu Chương xa tận Tây Xuyên cũng không dám chậm trễ. Dù sao ở Hán Trung hấn vẫn còn một địch nhân.

Lúc này các lộ chư hầu đang tụ tập trong Gia Đức điện.

Viên Thiệu phái ấu tử Viên Thượng đại diện, khởi binh từ Hà Nội, lĩnh mười lăm vạn quân. Trong bảy lộ chư hầu thì binh mã của Viên Thiệu đông nhất. Phải nói vì sao Viên Thiệu lại xuất lực lớn như vậy? Nguyên nhân rất đơn giản, Tào Tháo viết một phong thư, nói tin tức Bàn Xà thu thập được cho Viên Thiệu.

Nội dung chỉ có một câu: khi Viên Hi bị giết, Đồng Phi đang ở Ký Châu.

Còn cần nói gì nữa?

Viên Thiệu không phải là kẻ ngu si, mà dù hấn là kẻ ngu si, thì thủ hạ Tự Thụ, Điền Phong của hấn cũng không phải kẻ ngu si, sao có thể không nhìn ra?

Nên nhớ lúc đó Viên Hi dẫn theo hơn nghìn binh mã, lại có đại tướng bên mình.

Hàn Quỳnh từng dẫn người xem kĩ lại chiến trường. Một hồi chiến đấu từ bắt đầu đến kết thúc mà thời gian không đến một nén nhang. Dù lúc đó Đồng Phi đã sai người thu dọn chiến trường, nhưng có vài vết tích không cách nào thủ tiêu. Hàn Quỳnh hồi báo kết quả lại cho Viên Thiệu: người tập kích nhị công tử không phải là đạo phỉ bình thường, mà là trang bị hoàn mĩ, có tổ chức của quân chính quy.

Lúc đó Viên Thiệu đã hoài nghi đến Đồng Phi.

Chỉ là hấn cũng biết một khi Đồng Phi về đến Hà Đông thì cũng như mãnh hổ về núi. Bằng vào Viên Thiệu hấn sợ là khó có thể đối phó. Cục tức này cũng đành phải nuốt xuống. Vì vậy lúc này Tào Tháo hội minh, chính là cơ hội cho Viên Thiệu báo thù.

Cũng không phải Viên Thiệu coi trọng Viên Hi bao nhiêu.

Quan trọng là phải lấy lại mặt mũi. Con trai ở trong địa bàn của mình mà bị người dùng tên bắn cho thành nhím, còn khiến cho kế hoạch chiếm đoạt Chân gia Trung Sơn của Viên Thiệu thất bại, thù này thậm chí còn hơn cả thù Viên Hi.

Lần này xuất binh Viên Thiệu cũng đặt cả vốn.

Cũng vì muốn để Viên Thượng thu được chút danh tiếng, nên Viên Thiệu không chỉ điều mười lăm vạn binh mã, còn phái cho Viên Thượng hai mưu sĩ là Tự Thụ, Hứa Du. Ngoài ra còn có đại tướng Tương Nghĩa Cừ, Chu Linh, Chu Ngang, Văn Sửu, Vương Môn cùng hơn mười viên chiến tướng.

Vì vậy lộ quân của Viên Thượng là lớn nhất, cũng ra vẻ lớn nhất.

Lần này Tào Tháo cũng xuất mười vạn binh, Hạ Hầu Uyên, Thái Sử Từ làm chủ tướng, Vu Cấm làm phó tướng, cộng thêm các chiến tướng Hầu Thành, Tống Hiến, thực lực cũng không thể khinh thường. So ra thì nhân mã của các lộ chư hầu khác có vẻ bạc nhược...

Lưu Bị tự mình nắm giữ ấn soái, bên người ngoại trừ một thiếu niên văn sĩ thì còn dẫn theo một tiểu tướng.

Tiểu tướng này tên là Cao Sủng, tự Thiệu Tiên, là người Dương Châu Khúc A. Vốn là bộ khúc của đại tướng Trương Anh dưới trướng Lưu Do. Khi Lịch Dương bị phá, Cao Sủng ôm ấu tử của Lưu Do mở đường máu thoát thân, sau đó nương tựa Nghiêm Bạch Hổ ở Cửu Giang.

Cao Sủng và Nghiêm Bạch Hổ cùng trong quân, nên Nghiêm Bạch Hổ cũng rõ ràng bản lĩnh của Cao Sủng.

Người này bạch mã ngân thương, trong quân Lưu Do có thể nói là đệ nhất hảo hán. Chỉ tiếc Trương Anh đồ kị người tài, ngăn chặn Cao Sủng thăng tiến. Trong một lần đại chiến, Cao Sủng cứu được Lưu Do trong loạn quân, lọt vào mắt Lưu Do. Sau đó Cao Sủng trở thành thân vệ của Lưu Do, mặc dù được coi trọng nhưng lại không được dụng dụng.

Nghiêm Bạch Hổ liền tiến cử Cao Sủng cho Lưu Bị.

Lưu Bị đang phát sầu vì võ tướng bên người không đủ, được Nghiêm Bạch Hổ giới thiệu Cao Sủng thì hưng phấn vô cùng.

Mặc kệ phản đối của đám người Quan Vũ, vẫn cứ lưu Cao Sủng bên người, mà thực tế Cao Sủng cũng không phụ kì vọng của hắn.

Lần này xuất binh Lưu Bị chỉ dẫn binh ba vạn, lấy Quan Ninh, Quan Bình làm tiên phong, Lưu Toàn làm hậu quân, còn bản thân hắn tọa trấn trung quân.

Quan Ninh, Quan Bình là nghĩa tử của Quan Vũ, võ nghệ không kém.

Còn thiếu niên văn sĩ bên người Lưu Bị là đệ đệ của Ti Mã Lăng, trong diễn nghĩa được xưng là chủng hổ - Tư Mã Ý.

Tư Mã Ý đầu năm đầu phục Lưu Bị, được Lưu Bị rất ưu ái, mang theo bên người, xưng là văn có Tư Mã Ý, võ Cao Sủng.

Trong lần hội minh này Lưu Bị ở vị trí thứ năm. Luận thực lực cũng không phải quá hùng hậu, nhưng kẻ khác cũng không thể coi thường.

Lưu Biểu cùng Tôn Sách vì ở Giang Nam, trong tay phần nhiều là bộ binh. Mỗi người lĩnh hai vạn người tới tham gia hội minh. Lại nói quan hệ hai người cũng không hòa hợp, bởi vì quyền thống trị Giang Đông mà đã xảy ra không ít xung đột. Tôn Sách không tới, chỉ phái Tôn Quyền làm đại biểu, có điều cũng mời Chu Du xuất mã, phụ tá Tôn Quyền.

Lưu Biểu thì tự mình lĩnh binh, bên cạnh ngoại trừ Liêu Lập thì cũng dẫn theo một thiếu niên văn sĩ.

Thiếu niên kia cao gần 8 xích, dung mạo rất khá. Mặc áo choàng xanh nhạt, đứng trang nghiêm phía sau Lưu Biểu. Nhìn qua giống người khoảng 18, 19 tuổi. Trong tay khẽ phát chiết phiến, phong độ ung dung, hình dung tiêu sái.

Bảy lộ chư hầu cộng lại bốn mươi vạn đại quân, tập trung quân tại Kinh Triệu.

Tào Tháo xem như chủ nhân, tự mình đứng ra nghênh tiếp. Sau khi nhìn lướt qua mọi người trong đại điện thì không khỏi một trận cảm thán.

Trong đại điện quả là sức trẻ chiếm nhiều.

Ngoại trừ vài người như hắn, thì còn lại có đến một nửa là thanh niên. Nhất là dưới trướng Tôn Sách, người này so với kia càng thêm trẻ.

- Chư công đều là hào kiệt đương đại, hôm nay hội tụ một đường cũng vì một chuyện, chính là Đồng Tây Bình của Quan Trung kia.

Tào Tháo nhìn mọi người một lượt rồi nói:

- Đồng Phi chiếm Quan Trung, đã thành tâm phúc đại hoạn của Hán thất ta. Nếu không nhanh chóng diệt trừ, để mặc y phát triển, thì chắc chắn giang sơn Hán thất sẽ gặp nhiều phiền phức. Đồng Phi hôm nay chẳng khác nào cường Tần năm xưa. Chúng ta phải liên thủ lại, vứt bỏ ân oán lúc trước, đồng tâm tiêu diệt quốc tặc, phục hưng giang sơn Hán thất ta.

Kì thật, người đang ngồi ai cũng biết.

Cái gọi là giang sơn Hán thất sớm đã không còn tồn tại, hiện nay chẳng qua chỉ là một cái xác không mà thôi.

Nhưng ai dám nói ra?

Trong đại điện này ít nhất cũng có ba lộ nhân mã đại biểu cho huyết thống của Hán thất. Đương nhiên Lưu Bị chính là kẻ đầu tiên không muốn nghe.

- Thừa tướng nói rất đúng.

Mọi người cùng nói. Có điều thật tâm thế nào thì lại là một chuyện khác.

Tào Tháo cũng rất rõ ràng, muốn những người này đồng tâm hiệp lực quả thật là việc không thể. Hôm nay mọi người ngồi ở chỗ này, nói trắng ra là vì lợi ích của chính bọn họ. Thiên hạ ai cũng vì danh mà sống, thiên hạ vì lợi mà sống, cổ nhân không nói sai bao giờ.

Ngồi ngoài cùng bên phải là Công Tôn Khang, là con trai Công Tôn Độ, năm nay hai mươi chín tuổi, hiện nay là thái thú Lạc Lăng.

Công Tôn Khang tuy còn trẻ tuổi, thế nhưng rất có năng lực. Đầu năm khi Công Tôn Độ đang vô cùng lo lắng về Phàn Trù, chính là Công Tôn Khang đưa ra chủ ý kết thân cùng Mã Hàn liên thủ giáp công Phàn Trù, khiến cho Phàn Trù bình bại, tự vận tại Lạc Lăng.

Về phần người kết thân chính là quận chúa Mã Hàn với Công Tôn Khang.

Công Tôn Khang nói:

- Thừa tướng nói rất đúng, tuy phụ thân ta vì có bệnh trong người không thể đến đây, nhưng trước lúc ta xuất phát đã dặn dò ta, một khi thừa tướng xuất binh sẽ phối hợp ở U Châu, chế trụ Khất Hoạt quân, không cho nó nhúc nhích nửa phần.

Tào Tháo cũng hiểu, đây là cực hạn mà Công Tôn Độ hiện nay có thể làm được.

Hắn mới được U Châu không lâu, mà U Châu lại là nơi lạnh khủng khiếp, trong 10 năm trở lại đây chiến sự liên miên không ngừng. Hơn nữa hắn vừa mới ác chiến một hồi với Phàn Trù, mặc dù trừ được hậu hoạn nhưng nguyên khí cũng đại thương, đang cần nghỉ ngơi hồi phục.

Lần này xuất binh hai vạn đã là hết sức của Công Tôn Độ.

Hơn nữa có thể chế trụ Khất Hoạt quân đối với Tào Tháo đúng là một chuyện tốt...

So với việc mang theo mười lăm vạn binh mã diễu võ dương oai của Viên Thượng, thì thành ý của Công Tôn Độ càng khiến cho Tào Tháo thêm hài lòng. Còn Viên Thượng nghe Công Tôn Khang nói xong thì môi mỏng nhếch lên cười.

Rõ ràng hắn cũng không coi Công Tôn Khang vào đâu.

Trong bảy lộ chư hầu, bối cảnh của Công Tôn Khang có lẽ là thấp nhất.

Dù là Lưu Bị thì hiện nay cũng đã là quận mã (chồng quận chúa), hơn nữa lại là quốc họ. Tuy nói năm xưa có chút tì vết, nhưng việc đó qua cũng đã lâu. Tôn Sách cùng Tào Tháo xuất thân là quan lại thế gia, đương nhiên so ra Tôn Sách thấp hơn một chút. Về phần Lưu Biểu, Lưu Chương là Hán thất chính tông, bối phận thúc phụ của Hán đế đương triều, còn Viên gia lại càng là thế tộc.

Nếu không phải đây là Ký Châu, thậm chí Viên Thượng cũng không thèm ngồi một chỗ với Công Tôn Khang.

Mà Công Tôn Khang đối với sự khinh miệt của Viên Thượng lại vô cùng rộng lượng. sau khi nói xong còn hướng về phía Viên Thượng cười.

Viên Thượng nói:

- Không biết lần này sau khi chiếm Quan Trung chúng ta được lợi gì?

Hắn vừa nói xong, sắc mặt Tự Thụ đại biến, còn Hứa Du cười nhạt. Về phần những người khác thì mỗi người một vẻ mặt khác nhau.

Tào Tháo nhíu mày:

- Hiền đệ, người sao lại nói những lời này? Chúng ta đều làm việc vì hoàng thượng, sao lại nói chuyện lợi ích? Lần này xuất binh là thay trời chinh phạt, chúng ta chỉ cần làm tốt hoàng thượng tự nhiên sẽ không để chúng ta thiệt thòi. Những lời đại nghịch bất đạo thế nào chớ có nói nữa. Chư công, hãy nể mặt đại tướng quân, không nên tính toán với hiền đệ tuổi nhỏ.

Viên Thượng người là cái thá gì vậy? Kể cả lão tử người ở đây cũng phải ngoan ngoãn gọi ta một tiếng thừa tướng, người thì tính là gì? Vì thế trong lời nói Tào Tháo cũng không quên châm chọc lại.

Còn dư hầu, nhất là hai người Lưu Biểu, Lưu Mạo, vô cùng thoả mãn với thái độ này của Tào Tháo.

Lưu Biểu cười:

- Mạnh Đức không cần dằn dò, năm xưa chúng ta ở Lạc Dương cũng là cố hữu của Bản Sơ, sao lại chấp nhặt làm gì?

Chỉ một câu đã đẩy vị trí Viên Thượng xuống hàng vãn bối.

Ý tứ rõ ràng là: Viên Thượng hiền triết, ở đây đều là trường bối của người, hãy học theo Tôn Quyền kia, ít mồm thôi.

Thái độ của mọi người khiến ặt Viên Thượng đỏ bừng.

Tự Thụ đứng ra xin lỗi rồi rút:

- Lần này thừa tướng thay trời thảo phạt, chúng ta tất sẽ nghe theo phân phó của ngài.

Tào Tháo cười:

- Ngày mai sau khi hội minh, chúng ta chinh phạt Hàm Cốc quan. Lần hội minh này Trương Lỗ Hán Trung không nghe thánh mệnh, tội không thể tha. Ấu Ngọc, Hán Trung vốn là lãnh thổ Hán thất, nên do Lưu Ích Châu xuất binh chinh phạt.

Ý là: Hán Trung sẽ giao cho các người, nếu cần trợ giúp thì ta sẽ giúp.

Ấu Ngọc là tự của Lưu Mạo, sau khi nghe vậy liền đứng dậy nói lời cảm tạ, sau đó quay về chỗ ngồi nghiêm chỉnh, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tào Tháo lại nói:

- Ngày mai hội minh sẽ tuyển minh chủ, đêm nay chư công hãy suy nghĩ một phen xem ngày mai nên đề cử ai.

- Chính nên như vậy.

- Được rồi, chư công từ xa đến chắc hẳn cũng đều mệt mỏi. Ta sẽ sai người sắp xếp phòng xá ở Lạc Dương, mọi người sớm nghỉ ngơi thôi.

Mọi người đứng dậy cáo từ lẫn nhau, rồi lục tục rời Gia Đức điện.

Lưu Biểu và Lưu Mạo có phủ ở Lạc Dương, Tào Tháo chỉ sai người quét dọn một chút để hai người trở về. Còn Viên gia vì cái chết năm đó của Viên Ngỗi mà xuống dốc, cho nên Viên Thượng đành phải ở tại biệt viện, trừ người tâm phúc tất cả đều về quân doanh.

Văn Sữu lên ngựa ngoài Thanh Tỏa môn, đang định rời đi.

Đột nhiên Hứa Du gọi hắn lại, thoáng nhìn về phía sau thì thấy Lưu Bị đang đang cùng Lưu Bị, Tư Mã Ý, Cao Sùng đi ra. Lưu Bị thấy Hứa Du cùng Văn Sữu thì cũng không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu với hai người.

Văn Sữu hít sâu một hơi gật đầu đáp lễ.

Mọi người hiện nay đã không cùng một chỗ, Lưu Bị lúc này đã tự lập một phương, vì thế ít nhất bề ngoài Hứa Du cùng Văn Sữu cũng không tiện tiếp cận. Có điều cử chỉ của Lưu Bị cho thấy, hắn vẫn không quên đám người Hứa Du, Văn Sữu.

Tảng đá trong lòng Hứa Du cuối cùng cũng được buông bỏ.

Tương lai còn dài, nếu như lúc này thân cận với Lưu Bị, chỉ sợ sẽ bị Tự Thụ phát hiện.

Hai người theo Tự Thụ hộ tống Viên Thượng về nhà, sau đó rời thành Lạc Dương. Nếu không thể ở trong thành, có lẽ nên ở trong quân doanh cho thoải mái.

Đêm đó, Lạc Dương đèn đuốc sáng trưng...

Quân doanh ngoài thành không ngừng vang lên tiếng kèn, tiếng điều đầu, khiến ọi người cảm thấy không khí phồn thịnh.

(điều đầu: xoong trong quân đội thời xưa, ban ngày thì dùng làm xoong nấu cơm, ban đêm dùng làm dụng cụ điểm canh)

Lưu Biểu ngồi ngay ngắn trong đại sảnh phủ đệ, nhìn cảnh sắc quen thuộc, trong lòng hoài niệm. Năm đó hắn đã rời Lạc Dương từ chính nơi đây... Chớp mắt đã 10 năm trôi qua, vốn tưởng sẽ không bao giờ về lại Lạc Dương nữa, không ngờ...

Thở dài xa xăm, Lưu Biểu nhắm hai mắt lại.

Thực ra hắn cũng không muốn tham dự lần hội minh này, vì dù là Tây Hán vương hay Hán đế, cũng đều là hậu duệ của Lưu gia.

Bất kể ai thắng cũng sẽ tổn hại đến tôn nghiêm Hán thất. Có điều Hán thất này còn tôn nghiêm nữa sao?

Lần này tham dự vào chỉ sợ sẽ không thể thoát thân được nữa. Muốn lưu cho Hán thất một nơi yên bình, nhưng thiên hạ này còn chỗ nào yên bình đây? Lưu Biểu mở mắt đứng dậy, chuẩn bị vào phòng nghỉ ngơi. Già rồi, thực sự già rồi...

Lúc này một viên tiểu tướng bước vào phòng khách.

395. Chương 395: 10 Năm (5)

Khuôn mặt ưa nhìn, dáng vẻ đường đường, thân hình hùng vĩ.

Hắn chấp tay nói:

- Chúa công, bên ngoài có người cầu kiến, nói là người thân phương xa chuyển cho ngài một phong thư nhà.

Người thân phương xa?

Đây là một xưng hô vô cùng có ý tứ. Lưu Biểu không nhớ rõ hiện giờ hắn còn người thân phương xa nào.

Hoàng tộc Hán thất, nghe có vẻ cao cao tại thượng, không thể mạo phạm.

Nhưng thực tế thì sao? Hoàng tộc đã đầu đá từ ngày lập quốc, chưa từng có ngày yên ổn.

Lưu Biểu Chúc Sơn Dương Cao Bình (Trâu huyện Sơn Đông hiện nay), hậu nhân của con trai Cảnh đế Lỗ Cung vương. Từ thời Lỗ Cung vương đến nay đã hơn 300 năm, cũng chỉ còn sót lại một chi Lưu Biểu này mà thôi, không có bất cứ người thân nào.

Về phần người các chi khác Lưu Biểu cũng không tiếp xúc nhiều.

Hoàng thất của Hán thất hiện nay cũng không còn bao nhiêu người, nếu như nói quan hệ thân thích thì cũng chỉ có mấy người này mà thôi.

Ài gửi thư?

- Cho vào.

Lưu Biểu lại ngồi xuống, thản nhiên nói một câu. Hắn muốn xem xem người thân kia thực ra là thần thánh phương nào?

Lát sau tiểu tướng kia dẫn theo một thanh niên đi vào phòng khách.

Lưu Biểu vừa thấy thanh niên này thì không khỏi ngẩn ra. Người này nhìn quen quen, hình như hắn đã gặp ở đâu đó.

- Người là...

- Lưu Kinh Châu là quý nhân hay quên, hôm nay khi ngài vào thành đã gặp qua tiểu tử. Tiểu tử tên là Chu Tiên, là bộ hạ của Chu Ngang đại nhân.

- A...

Lưu Biểu thở một hơi dài.

Thì ra là người của Viên Thượng, có điều Viên Thượng phái hán tới làm gì? Năm xưa bản thân tuy có giao tình với Viên Thiệu, nhưng sau đó Viên Thiệu tự lập, còn bản thân đi Kinh Châu, giữa đôi bên gần như không gặp gỡ, nói gì tới người thân?

Lưu Biểu nghi hoặc nhìn Chu Tiên, trong lòng có chút tức giận.

Có điều hán vẫn giữ phong phạm của một người độ lượng, dù tức giận nhưng trên mặt cũng vẫn đeo nụ cười.

- Chu Tiên, là nhị công tử nhà ngươi phái người đến đây?

Không ngờ Chu Tiên lại cười kì lạ:

- Đương nhiên không phải vậy, là người thân của Lưu Kinh Châu ngài bảo tiểu tử mang tới cho ngài một phong thư.

- Người thân?

Chu Tiên cũng không nói nữa, lấy trong tay áo ra một phong thư.

So với Thái Hầu giấy thông thường, thì giấy viết thư chất lượng cao hơn nhiều. Chất giấy mềm mịn, trông rất đẹp. Đây là đặc sản giấy Tây Châu của Tây Vực, ba năm trước bắt đầu bán ra, hình như là xuất phát từ một thương nhân Quan Trung, sau đó mới được bán rộng rãi. Tây Châu giấy rõ ràng tốt hơn Thái Hầu giấy nhiều, nhưng cũng vì vậy mà giá cả cũng đắt hơn.

Chỉ có thể gia hoặc đại hộ mới có thể mua nổi.

Lưu Biểu xưa nay nổi danh nho nhã, phong lưu, đương nhiên cũng dùng Tây Châu giấy cho xứng với thân phận.

Hán nhận lấy phong thư nhưng không lập tức xem, mà quan sát Chu Tiên từ trên xuống dưới. Đột nhiên mỉm cười:

- Chu Tiên, gan ngươi thật lớn.

- Gan tiểu tử không lớn, đại nhân đừng dọa tiểu tử.

- Ha ha, ngươi là gia nhân Viên gia, lại làm việc cho Quan Trung. Giấy viết thư này có phải từ Quan Trung? Lá gan của ngươi sao lại nhỏ được?

- Cái này... Đại nhân cứ xem qua thư nhà rồi nói.

Chu Tiên nhiều lần nhấn mạnh đây là một phong thư nhà. Lưu Biểu hơi nhú mày, thấy Chu Tiên không hề sợ hãi thì cũng thăm gặt đầu: có dũng khí. Người của Đổng Tây Bình sao kẻ nào to gan lớn mật cũng giống y?

Mở phong thư ra, Lưu Biểu nương theo ánh nến đọc qua một lượt.

Trên khuôn mặt bình tĩnh đột nhiên biến hóa, âm tình bất định. Lúc thì nhú chặt đôi mày, lúc thì tự mỉm cười.

Một lúc lâu sau Lưu Biểu mới đặt phong thư xuống.

- Tin trong này thiên chân vạn xác?

- Thiên chân vạn xác.

- Ha ha, Tào tặc lấy thiên tử ép chư hầu, Đổng Tây Bình cũng dùng diệt nhi của ta nói chuyện. Y và Tào Tháo cũng chỉ là một loại người... Theo ta thấy, phong thư này chưa hẳn là do diệt nhi của ta tự nguyện viết, mà bị Đổng Tây Bình ép buộc viết thôi.

Chu Tiên cũng cười:

- Đại nhân sao không xem kĩ đại ấn trong thư?

- Đại ấn?

Lưu Biểu vừa rồi đúng là không để ý. Hắn bèn cầm lại phong thư xem lần nữa, bỗng nhiên hít một hơi khí lạnh.

- Đây là...

- Đại nhân nên biết chúa công nhà ta không phải là hạng tiểu nhân, mà là thật tâm muốn phò Hán thất. Bằng không bảo bối này chúa công giữ lấy dùng không phải tốt hơn sao? Đại nhân, mình ước một khi thành thì không thể thay đổi, thỉnh đại nhân suy nghĩ kỹ... Còn nữa, đại nhân cho rằng chỉ bằng 40 vạn nhân mã là có thể vào Hàm Cốc quan hay sao?

Những lời này rất có ý tứ.

Nhớ năm xưa lục quốc liên minh thảo phạt bạo Tần, trăm vạn đại quân mãnh công Hàm Cốc quan, nhưng cũng chỉ để lại tử thi la liệt.

Bảy lộ chư hầu hôm nay không thể so với lục quốc năm xưa.

Còn thế lực của Quan Trung chưa chắc yếu hơn cường Tần năm xưa. Lưu Biểu nghe vậy cũng không khỏi do dự.

Thế nhưng bây giờ rút lui có...

Nói thật ra, Lưu Biểu không phải là người có dã tâm lớn. Nguyên vọng lớn nhất chính là bảo vệ Kinh Tương, bảo lưu huyết mạch Hán thất. Mà nội dung trong thư này cũng rất mê hoặc, nếu như là thực thì hội minh sẽ trở thành trò cười. Hơn nữa muốn công phá Hàm Cốc quan có vẻ cũng không dễ dàng như lời Tào Tháo.

- Chu Tiên, đại diện này khi nào cử hành?

- Buổi trưa ngày mai.

Lưu Biểu trầm ngâm một chút rồi trầm giọng nói:

- Được rồi việc này ta đã biết, nếu như người không còn chuyện nào khác thì thứ cho ta không tiễn.

- Vậy tiểu tử xin cáo từ.

Chu Tiên thi lễ với Lưu Biểu xong thì khom người rời khỏi phòng khách.

Lưu Biểu lúc này đã tỉnh cả ngủ, quanh quẩn trong phòng khách một lúc rất lâu, đột nhiên nói:

- Văn Trường ở đâu?

Tiểu tướng ngoài phòng khách bước vào, chắp tay nói:

- Chúa công có gì phân phó?

- Gọi Khổng Minh tới, nói ta có đại sự muốn trao đổi. Mặt khác người lập tức tới binh doanh nói cho Thái Mạo...

Lưu Biểu thì thầm bên tai tiểu tướng như vậy, như vậy...

Tiểu tướng đầu tiên ngẩn ra, sau đó lộ vẻ nghi hoặc khẽ hỏi:

- Chúa công, làm như vậy sợ là không hay.

- Sao?

- Nếu như vậy chỉ sợ sẽ khiến chư hầu nổi giận, đến lúc đó chắc chắn chiến sự sẽ lan đến Kinh Tương chúng ta.

Lưu Biểu mỉm cười...

Thật ra Lưu Biểu rất yêu thích tiểu tướng này. Tướng mạo bất phàm, dáng vẻ đường đường, cử chỉ ăn nói cũng rất văn nhã. Lưu Biểu vốn nổi danh là ẩn sĩ, rất kính trọng người có bản lĩnh, hơn nữa người vừa có bản lĩnh, lại thêm tướng mạo không tầm thường thì càng thêm coi trọng. Mà tiểu tướng này võ nghệ cao cường, so với tâm phúc Hoàng Tổ của hắn còn cao hơn một bậc.

Tiểu tướng này tên là Ngụy Diên, tự Văn Trường, người Nghĩa Dương Kinh Châu (nay là Đồng Bách Nam Dương).

Lại nói khi Lưu Biểu gặp Ngụy Diên còn có một cố sự. Lúc trước khinh kị binh của hắn trên đường vào mời Liêu Lập xuất sơn thì gặp đạo phi. Bộ khúc của Lưu Biểu cũng không kém, giải quyết hơn mười một đạo phi... Thật ra cũng không thành vấn đề.

Nào ngờ đột nhiên lại chạy ra một Ngụy Diên, đơn thân độc mã, một cây đại đao đánh cho đạo phi chạy trốn chết.

Hỏi ra mới biết, thì ra Ngụy Diên này đang muốn tới Tương Dương đầu quân, không may giữa đường lạc lối, vừa lúc gặp chuyện.

Lưu Biểu nghe vậy liền nói thân phận, khiến cho Ngụy Diên lập tức theo hắn.

Xuất thân của Ngụy Diên chẳng qua cũng chỉ là hàn gia, đường đường Kinh Châu mục mời hắn há có thể từ chối?

Sau đó theo Liêu Lập giao phong với Tôn Sách ở Giang Hạ mấy lần, chém ái tướng Trần Vũ của Tôn Sách, lập được công huân không nhỏ.

Nhân vì Hoàng Tổ không đến, Lưu Biểu liền gọi Ngụy Diên về bên người.

Lần này xuất chinh Lưu Biểu cũng không dẫn ai theo. Ngoại trừ Thái Mạo thì chỉ có Ngụy Diên cùng một thiếu niên mới đầu nhập vào.

Thiếu niên kia chính là Gia Cát Lượng, là người của Gia Cát gia Nam Dương.

Là môn hạ của Bàng Đức Công cùng Tư Mã Huy, văn thao vũ lược có thể nói là mọi thứ tinh thông. Mà Gia Cát Lượng này còn có thêm quan hệ thông gia với Lưu Biểu. Thế cho nên khi hắn tới đầu nhập, Thái Mạo vốn là người đố kỵ người tài cũng tỏ ra cực kì nhiệt tình. Thế tộc Kinh Tương quan hệ cực kỳ phức tạp, Lưu Biểu cũng rất coi trọng Gia Cát Lượng.

Nghe Ngụy Diên nói vậy, Lưu Biểu vỗ vỗ bờ vai của hắn.

- Văn Trường, có một số việc tương lai ngươi sẽ hiểu. Không nên hỏi nhiều như vậy, cứ theo lời ta mà làm... Chư hầu Quan Đông sợ là ốc còn không mang nổi mình ốc.

Ngụy Diên khom người tuân mệnh, xoay người đi ra.

Lưu Biểu nhìn bóng lưng Ngụy Diên, không khỏi mỉm cười.

Thảo phạt Kinh Châu?

Đợi ngày mai Tào Tháo ngươi còn có thể cười được hay không sợ đã là một vấn đề. Chiêu ấy của Đông Tây Bình thật là độc ác. Nếu như ngươi kết minh, thì chính là nghịch thiên hành sự, nếu như không kết minh, thì mặt mũi sẽ mất hết.

Lưu Biểu ngồi xuống, suy nghĩ nên hành động tiếp thế nào.

Đúng lúc này, một thiếu niên đi vào phòng khách, cung tay hành lễ:

- Châu mục đại nhân, đêm khuya gọi Lượng đến đây không biết là có chuyện gì quan trọng?

Sáng sớm, người Trường An kinh ngạc phát hiện bên Bá Kiều (cầu qua sông Bá) xuất hiện một tòa đài lớn cao chừng 8 trượng.

Bốn mặt có hình dạng mã diện, chia làm ba tầng.

Mỗi tầng có 800 tên cấm quân thủ vệ, phải ngửa đầu nhìn lên mới bao quát được hết.

Tinh kỳ nhìn qua vô cùng trang nghiêm, có thanh long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ tứ thần thú bảo vệ xung quanh.

Lấy Bá Kiều làm trung tâm, trong phương viên trăm dặm thủ vệ sâm nghiêm.

Từ Trường An tới đây cứ cách trăm bộ lại có vệ sĩ khôi giáp sáng loáng, dọc đường còn có hộ binh tuần tra. Sắp làm gì sao?

Người Trường An mặc dù đã biết là chuyện gì, nhưng lại không rõ vì sao phải phô trương như vậy.

Buổi trưa, Vương Liên dưới sự hộ vệ của 8000 cấm quân đi từ Vị Ương cung ra, chậm rãi đi về hướng Bá Kiều.

Lưu Biện trong xe nhắm mắt ngưng thần, mặc dù cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng cảm thấy lảng lảng, thấp thỏm lo âu.

10 năm, tròn 10 năm.

Ông trời cũng biết trêu người, 10 năm trước hắn làm đế vương thì bị Đồng Trác hạ hoàng vị, suốt 10 năm hắn phải sống trong bất an, trải qua biết bao đau khổ người thường khó có thể tưởng tượng. Nhưng sau 10 năm, hắn lại một lần nữa trở thành đế vương.

Mà người thù hắn lên ngôi đế vương lại chính là con trai Đồng Trác.

10 ngày trước khi Đồng Phi nói chuyện này với Lưu Biện, Lưu Biện cảm thấy không thể tin nổi vào tai mình.

Đúng vậy, trong 10 năm qua không giờ khắc nào hắn không nghĩ tới ngày này. Mẫu thân cũng nhiều lần nói với hắn, Đồng khanh nhất định sẽ giúp hắn lên vương vị lần nữa. Một năm, hai năm... Lưu Biện chờ đợi ngày này đến chết cả cõi lòng.

Trong 10 ngày đã dựng xong tế thiên thần đàn.

Rất nhiều người nghe qua đều cảm thấy không thể tin được.

Lúc đó Đồng Phi tràn đầy tự tin:

- Đại vương cứ yên tâm, sau 10 ngày chắc chắn sẽ xong để đại vương đăng đàn tế bái thiên địa.

Đồ Trừng cười nhạt, Hạ Hầu Lan cũng cười nhạt.

Về phần Đồng Uyên và Đặng Triển thì nhìn y như một người điên.

Nhưng hiện tại tế thiên thần đàn quả thực đã xây xong, khác nào nhắc nhở thế nhân Lưu Biện hắn mới đúng là chân mệnh thiên tử?

Nếu như là mấy năm trước, Lưu Biện có lẽ sẽ vui sướng mà kêu lên.

Thế nhưng khi Vương Liên dừng lại bên Bá Kiều thần đàn, kích động sợ hãi thoáng cái đã biến mất, trong hắn chỉ còn lại bình tĩnh. Thế gian chẳng qua chỉ là nhất thời, đế vương mặc dù là cao cao tại thượng, nhưng trong mắt ngã phật chẳng khác nào kiến hôi. Hưng phần cũng được, sợ hãi cũng không sao... Chỉ cầu nhờ chuyện hôm nay có thể chấm dứt chiến hỏa thiên hạ, để bách tính an cư.

Văn võ đại thần đồng thanh vạn tuế, bách tính nhất tề quỳ lạy, tất cả vô cùng hưng phấn.

Lưu Biện bước theo Vương Liên, cất bước đi lên bậc thang. Ban đầu còn có văn võ đại thần đi bên cạnh, nhưng càng lên cao thì người đi cùng Lưu Biện dần đi.

Tâm vốn bình tĩnh đột nhiên lại thấy sợ hãi. Trước đây dù làm chuyện gì thì Đồng khanh cũng bên người ta. Thế nhưng bây giờ Đồng khanh không ở đây, chỉ còn lại một mình ta, ta thực sự có thể lên đỉnh sao?

Cho dù là Đồ Trùng hay Đồng Uyên, khi Lưu Biện leo lên thần đàn thì đã bị chặn phía dưới.

Hít một hơi thật sâu, Lưu Biện bước về phía trước. Thần đàn cao hơn 8 trượng, tính theo hậu thể thì khoảng 18m, cao bằng tòa nhà bốn, năm tầng. Thế nhưng 18m này cũng không dễ leo lên.

Khi Lưu Biện leo tới chỗ cao nhất, toàn bộ tạp niệm đều biến mất.

Nhìn xuống dưới thần đàn, quan viên bách tính trở nên nhỏ bé. Gió lạnh gào thét, thổi tinh kì xung quanh bay phấp phới.

Lưu Biện đứng giữa đài cao, đông dặc báo cáo thiên địa.

Nội dung đơn giản chỉ là: Hán thất suy sụp, bách tính gặp nạn, thấy thẹn với liệt tổ liệt tông. Mà nay có trung thần phụ tá, Lưu Biện ta lại đăng hoàng vị. Ở đây tể cáo trời xanh, thỉnh cầu bảo hộ, để Hán thất vĩnh tồn, thiên hạ bách tính an khang.

Tể văn này đã chuẩn bị từ trước, lúc này chỉ cần đọc ra.

Lưu Biện cũng không phải lần đầu làm chuyện này, có điều năm đó khi Hà Tiến đẩy hắn lên hoàng vị thì không long trọng như hôm nay. Hơn nữa lúc đó khi tể cáo thiên địa ở Thái miếu còn có Hà Tiến bên cạnh, mà Lưu Biện lúc đó tuổi vẫn còn nhỏ.

Nhưng ngày hôm nay, khi Lưu Biện đọc tể văn lại cảm thấy một cảm giác kì lạ.

Cô đơn tịch mịch!

Đúng vậy, chính là cảm giác này. Không có cữu cữu, cũng không có Đồng khanh, bên người không có một ai, chỉ có gió lạnh gào thét, tinh kỳ phấp phới. Nhìn xuống muôn dân dù thấy tuyệt vời, thế nhưng loại cô đơn này ai có thể cảm nhận?

Không, ta vẫn còn chư phật bảo hộ, chỉ cần trong lòng ta có Phật tổ, thì Phật tổ sẽ bên người ta.

Đôi khi có một số việc không thể nói rõ ràng...

Theo lý mà nói, lúc này Lưu Biện hẳn là nên có cảm giác hào hùng khi đứng trên thiên hạ, nào ai ngờ hẳn lại vì cô đơn mà sinh lòng hướng phật. Ý nghĩ này vừa nảy ra, cũng đã định số phận của hắn sau này.

Sau khi hoàn tất cáo tể, tiếp theo chính là đốt cháy tể văn.

Lưu Biện cho tể văn vào đỉnh, chỉ thấy ngọn lửa tán loạn, bao trùm lấy quyển trục bằng cẩm thạch.

Đến lúc chuẩn bị tiến hành nghi thức kế tiếp, chợt thấy rãnh bốn phía thần đàn bốc lửa, nhanh chóng tạo thành một vòng lửa cháy về phía giữa tể đàn.

Sương mù tím xanh bốc lên, bao phủ Lưu Biện vào giữa.

Dưới thần đàn quan viên lớn nhỏ cùng bách tính đều thấy rõ ràng. Tất cả đều vô thức quỳ gối trên mặt đất, đồng thanh vạn tuế.

Tiếp đó chỉ nghe một tiếng nổ.

Một cổ khói tím xanh bốc lên cao.

- Bảo hộ hoàng thượng.

Hạ Hầu Lan hét lớn một tiếng, phóng lên tể đàn.

Đúng vào lúc mọi người đang lao lên tể đàn, chợt nghe từ trong đám khói tiếng quát chói tai của Lưu Biện:

- Các người sao dám làm loạn ở đây, còn không lui xuống cho ta. Hộ vệ đâu? Phàm những kẻ chưa có mệnh của trẫm mà tự ý xông lên tể đàn, giết bất luận tội.

Hộ vệ nghe vậy đồng loạt rút binh khí ra.

Đám người Hạ Hầu Lan bắt đầu lùi lại lui xuống.

Lúc này Lưu Biện trên đài cao đang cầm trong tay một đại ấn, trong mắt chớp động lệ quang.

Hắn đã không còn là hài đồng ngây thơ nhiều năm trước, sự việc vừa rồi cũng dọa hắn sợ hãi.

Tế đàn vỡ vụn, nhưng một khối ngọc tỷ lại xuất hiện trước mặt của hắn.

Làm sao Lưu Biện không nhận ra lai lịch của ngọc tỷ kia? Sau khi Đồng Trác chết, ngọc tỷ truyền quốc mất tích gần tám năm rồi cuộc cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Trong đầu lại hiện ra câu nói của Đồng Phi trước khi đi.

- Hoàng thượng, năm đó Đồng gia ta thiếu nợ ngài, chung quy tất cả đều sẽ trả lại cho ngài. Hãy bảo vệ cho tốt, chớ có sơ suất lần nữa.

Phải, hôm nay Đồng Phi đã đem thứ y thiếu nợ trả cho hắn rồi.

Thế nhưng Đồng Khanh, trăm thiếu nợ người thì phải trả lại thế nào?

Lưu Biện tay bê ngọc tỷ, đứng trên đài cao nhìn về phía Hàm Cốc quan, dường như muốn nhìn xuyên qua khoảng không trước mắt.

Ngoài thành Lạc Dương, sắc mặt của Tào Tháo vô cùng khó coi.

- Lưu Cảnh Thăng đi rồi?

Hắn cố nén lửa giận, thấp giọng rít gào:

- Lưu Cảnh Thăng sao lại đi? Lẽ nào hắn muốn là địch của thiên hạ sao?

- Lưu Kinh Châu đem qua vội vã rời Lạc Dương, chạy thẳng về quân doanh. Sau đó cũng không biết vì sao, sáng sớm khi tiểu nhân đi mời hắn thì thấy hắn không ở trong phủ. Khi đến quân doanh lại thấy trong đại doanh vắng vẻ, chỉ còn lại một hai nghìn người già yếu.

- Phụ thân, không bằng hài nhi lập tức dẫn binh bắt Lưu Biểu trở về?

Người nói chính là trưởng tử của Tào Tháo, Tào Ngang. Trong diễn nghĩa, Tào Ngang vốn chết vào trận Tào Tháo chinh phạt Uyển thành của Trương Tú. Nhưng hiện giờ Trương Tú đã bị Đồng Trác giết chết ở Lạc Dương, cho nên trận chiến Uyển thành cũng không thể xảy ra. Có lẽ vì vậy Tào Ngang mới sống được tới giờ.

Tào Tháo rất yêu trưởng tử này.

Một thân hiếu liêm, hiểu đại nghĩa, còn biết chiêu hiền đãi sĩ, rất có phong phạm của Tào Tháo. Lại thêm văn võ song toàn, cho nên rất nhiều người, thậm chí cả với bản thân Tào Tháo, đều cho rằng Tào Ngang là người kế tục hắn. Vì thế Tào Tháo luôn dẫn theo bên người, thường xuyên chỉ điểm.

- Vạn lần không thể.

Lỗ Túc đứng ra nói:

- Hôm nay hội minh sắp tới, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nếu như động thủ lúc này sẽ khiến các phương chư hầu nghi ngờ. Theo Túc thấy mọi việc lấy hội minh làm trọng. Lưu Biểu sức yếu tài mỏng, có thể lập tức phái người tới Nhữ Nam trước, mệnh Lữ Bố chặn hắn trên đường. Lưu Biểu kia nhất định khó thoát tay ác hổ.

Tào Tháo lúc này cũng đã bình tĩnh lại.

- Tử Kính nói rất đúng... Có điều Tháo thật không hiểu, hôm qua Lưu Biểu vẫn còn tốt, sao hôm nay đã đi mất như vậy?

Tào Ngang khẽ nói:

- Hài nhi đã sai người tra xét, có người nói đêm khuya hôm qua có người bái phỏng Lưu Biểu.

- Ai?

- Theo mật thám thì người nợ là bộ khúc của Viên Thiệu. Nói chuyện với Lưu Biểu cũng không lâu thì cáo từ về đại doanh Viên Thiệu. Chỉ là lúc đó bởi vì thân phận người kia đặc biệt, cho nên mật thám cũng không truy cứu kĩ.

- Viên Thiệu?

Tào Tháo nghe vậy thì nhú mày.

- Tử Kính, người xem có phải là Viên Thiệu đang giở trò quỷ? Dù sao hôm qua ta cũng làm bề mặt Viên Thượng.

Lỗ Túc ngẩn ra, có vẻ rất do dự.

Đây cũng không phải là một vấn đề dễ trả lời. Nên nhớ lần hội minh này Viên Thiệu xuất không ít lực, hơn nữa binh mang tới khá nhiều, là chủ lực một phương của hội minh. Nếu đắc tội với hắn, chỉ sợ hội minh cuối cùng sẽ tan vỡ.

- Chúa công, hiện tại không phải lúc tính toán việc này.

Lỗ Túc suy nghĩ một chút:

- Việc này có thể chờ sau này tra lại... Cho dù có quan hệ với Viên Thiệu thì có lẽ cũng chỉ là ý của Viên Thượng. Nếu như chúa công vẫn lo lắng, Túc có thể gặp trước Tự Thụ, dò xét ý của hắn xem sao.

Tào Tháo trầm nghĩ: cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Lập tức cho Lỗ Túc phụ trách việc này, sau đó dẫn chúng tướng rời đại trướng.

Các phương chư hầu sớm đã không đợi được, thấy Tào Tháo đến Lưu Bị liền bước lên hỏi:

- Thừa tướng, tại sao Lưu Kinh Châu còn chưa xuất hiện?

- A, Lưu Kinh Châu thân thể không khỏe, sợ là hôm nay không thể ra mặt... Chúng ta cứ tể cáo thiên địa trước, sau đó...

Viên Thượng liền eo éo nói:

- Đã như vậy, Thượng cũng cảm thấy không tốt, không bằng hôm nào sẽ bàn việc hội minh?

Ánh mắt âm lãnh của Tào Tháo lướt qua người Viên Thượng.

Viên Thượng bị Tào Tháo trừng mắt như vậy thì trong lòng bất an, theo bản năng rút người lại, im lặng không dám nói nữa.

Hắn không biết chỉ vì nói cho bề mặt, mà khiến cho Tào Tháo càng thêm nghi ngờ.

Lưu Bị nhú mày:

- Đại sự hội minh há có thể nói dối là dối? Lưu Kinh Châu nếu không ở đây, không bằng chúng ta...

Lời còn chưa dứt, đã thấy một thiếu niên đứng dậy.

Thiếu niên này tướng mạo rất kì quái, râu tím mắt tím, tướng mạo to lớn.

- Lưu Từ Châu nói vậy sai rồi, hội minh tuy không thể nói dối thì dối, thế nhưng Lưu Kinh Châu có thân phận đặc biệt, là dòng họ Hán thất, sao có thể thiếu mặt? Lần này là thay trời thảo phạt, chúng ta phải đồng tâm hiệp lực. Ý nghĩa hội minh không phải như vậy sao? Lưu Kinh Châu không tới chắc chắn sẽ bớt đi hứng thú. Theo Quyền thấy, không bằng chúng ta bãi phỏng Lưu Kinh Châu rồi mới tính tiếp.

Tào Tháo nhận ra thiếu niên này, chính là huynh đệ của Tôn Sách, Tôn Quyền. Năm nay vừa tròn 18.

Hai mắt nhắm lại, Tào Tháo không nhìn Tôn Quyền, mà lướt qua nhìn về thanh niên nho nhã phía sau hắn.

Thanh niên khoảng 23, 24, mặt như ngọc, tuấn lãng phi phàm.

Hắn mỉm cười với Tào Tháo, nhưng cũng không nói gì. Nụ cười này khiến trong lòng Tào Tháo cảm thấy bất an.

Sau khi việc Lưu Biểu xảy ra, Lỗ Túc đã lập tức triệu tập binh mã, bí mật đóng quân trong quân doanh của Lưu Biểu.

Lẽ nào Chu lang này đã nhìn ra điều gì?

Cùng lúc đó, Tư Mã Ý phía sau Lưu Bị cũng khẽ nói với Lưu Bị cái gì đó, khiến cho sắc mặt Lưu Bị âm tình bất định. Về phần Lưu Mạo, ngay từ đầu đã không nói gì, mà chỉ rụt cổ lại, dường như mọi chuyện không liên quan đến hắn.

Cũng khó trách, việc Ích Châu chỉ mang tới năm nghìn binh mã cũng đã thể hiện ý tứ rõ ràng.

Hội minh thành hay không thành cũng không liên quan đến hắn. Mạo muội mở miệng không chừng còn đắc tội với người khác.

Lỗ Túc nói:

- Chư công, không phải thừa tướng không thông tình lý, chỉ là giờ lành sắp đến, nếu như sai giờ chỉ sợ không biết lúc nào sẽ lại có giờ lành. Chư công cũng không thể để thánh thượng ngồi nhìn Quan Trung lớn mạnh.

396. Chương 396: 10 Năm (6)

Chu Du cười:

- Chỉ là mấy tháng, sợ Quan Trung cũng khó ra hồn. Lời của Tử Kính phóng đại quá rồi.

Lại nói trước khi đầu nhập vào Tào Tháo, Lỗ Túc từng quen biết Chu Du, hơn nữa quan hệ cũng rất tốt.

Có điều hôm nay ai vì chủ nấy, cho nên không ai khách khí.

Lỗ Túc nghiêm mặt:

- Công Cẩn nói vậy là sai rồi. Năm đó Đổng tặc trốn vào Tây Vực, ai mà ngờ chỉ trong 4 năm y chiếm được Quan Trung? Khi y chiếm Quan Trung thì mọi người đều nghĩ y không thể giữ được lâu, nhưng ai mà ngờ chỉ trong hai năm y đã khiến Quan Trung yên ổn? Mấy tháng cũng đủ để kỵ mã chạy từ Quan Trung đến Giang Đông mấy lần. Công Cẩn cứ cản trở như vậy, chẳng lẽ là...

Chẳng lẽ là cái gì? Lỗ Túc cũng không nói tiếp. Nhưng những người ở đây ai mà không hiểu?

Sắc mặt Chu Du hơi đổi, có chút không biết làm sao.

Từ lúc nào Lỗ Túc đã học được cách cương từ đoạt lý? Nếu như tiếp tục tranh cãi, sợ là tội danh cấu kết Quan Trung sẽ chụp lên đầu hắn.

Tào Tháo nói:

- Còn ai muốn ngăn cản nữa?

Ý là: ai ngăn cản chính là mưu nghịch.

Lưu Bị do dự chốc lát rồi chấp tay nói:

- Bị nguyện cùng thừa tướng hội minh.

- Khang đại biểu gia phụ, cùng thừa tướng hội minh.

Viên Thượng nói:

- Đã như vậy, Thượng cũng không có dị nghị.

Tôn Quyền mặc dù bất mãn, thế nhưng sau khi được Chu Du khuyên thì liền im lặng không nói gì.

Vì vậy một hội hội minh trong không khí kì lạ chính thức bắt đầu.

Khi hội minh tiến hành được một nửa, chợt có một con ngựa từ xa chạy như bay đến. Hạ Hầu Uyên nhú mào, tay kẻ phát.

Hơn mười tên sĩ tốt xông lên phía trước ngăn chiến mã kia lại.

Trên ngựa là một gã Bàn Xà vệ, trông qua thì vừa chạy đường xa, mệ không chịu nổi. Chiến mã dừng lại, hần ôm yên ngựa bước xuống, một gối quỳ đất, nói nhỏ:

- Hạ Hầu tướng quân, Tuân đại nhân mệnh tiểu nhân suốt đêm tới đây, nói có chuyện quan trọng bẩm báo.
- Có chuyện gì quan trọng, chờ lát nữa rồi nói.
- Thế nhưng, thế nhưng... Tuân đại nhân nói việc này cấp tốc, cần lập tức bẩm báo cho chúa công ngay.

Hạ Hầu Uyên ngăn ra.

Tuân đại nhân đương nhiên chính là Tuân Du của Bàn Xà vệ. Theo hiểu biết của Hạ Hầu Uyên về Tuân Du, thì nếu không phải đại sự thì sẽ không gấp như vậy, hần kéo Bàn Xà vệ kia tới:

- Chúa công đang thương nghị đại sự kết minh, Công Đạt có chuyện gì mà khẩn như vậy?

Bàn Xà vệ kia thở hồng hộc, nuốt một miếng nước bọt.

- Hán Trung, Hán Trung bị Đông Tây Bình chiếm rồi.
- Cái gì?

Hạ Hầu Uyên nghe vậy, sắc mặt nhất thời đại biến:

- Chuyện xảy ra khi nào?
- Hôm qua, hôm qua... Trương Lỗ đã đầu hàng, binh mã Quan Trung đã chiếm toàn bộ Hán Trung, chỉ mất có 10 ngày.

Hạ Hầu Uyên giật mình đánh thót, cảm thấy toàn thân lông mao dựng đứng.

10 ngày, 10 ngày đã cướp được Hán Trung? Đông Phi mời xuống thiên binh thiên tướng hay sao? Bằng không sao có thể nhanh như vậy?

Trước đây không có chút tin tức nào, lúc này đã có nhưng Hán Trung cũng không còn.

Nên nhớ Hán Trung địa hình vô cùng phức tạp, chủ yếu là đồi núi. Kỵ quân ở Hán Trung cũng không có đất diễn.

- Có biết là quân nào dưới trướng Hán An quân không?
- Vô Nan quân.

Bàn Xà vệ nói:

- Là một chi binh mã tên là Vô Nan quân, chủ soái tên là Cổ Long, tiên phong dưới trướng có cái dũng vạn phu nan địch. Trước Ba Tây quan trăm liền 17 viên đại tướng của Trương Lỗ, trong ba ngày công phá mười hai thị trấn. Trương Lỗ không đỡ được chỉ có thể mở quan đầu hàng Theo mật thám hồi báo, Vô Nan quân đã đánh đến ngoài Hà Mạnh quan.

Hạ Hầu Uyên nghe xong không dám do dự nữa. Lập tức xoay người chạy vào hội minh đại trướng. Bất chấp ánh mắt kinh ngạc của những người khác đi tới trước mặt Tào Tháo.

Thấp giọng nói vào tai Tào Tháo, khiến cho khuôn mặt Tào Tháo biến thành trắng bệch.

- Thừa tướng, đã xảy ra chuyện gì?

Tào Tháo nói:

- Vừa mới nhận được tin, Đông Tây Bình dùng Vô Nan quân đánh vào Hán Trung, trong mười ngày Trương Lỗ đã đầu hàng.

Một câu nói giống như viên đá ném vào mặt nước đang tĩnh lặng.

Tất cả mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, Viên Thượng trở mắt ra nhìn, không nhận được thốt lên:

- Điều đó không thể nào.

Còn Lưu Bị vẻ mặt mờ mịt, nghi hoặc hỏi:

- Thừa tướng, Vô Nan quân kia là chi binh mã nào?

Tuyết đọng trên sơn đạo đã được quét sạch sẽ.

Gió lạnh thổi lên cổ tùng, tuyết đọng rơi trong gió, hóa thành một màn sương mù lất phất bay đi.

Đồng Phi chậm rãi bước trên sơn đạo Vương Ốc sơn, hoa tuyết trong suốt rơi xuống mũi y, dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh.

Phía sau y, Bàng Thống cùng tướng thủ Cơ quan Vũ An Quốc im lặng bước theo, giống như đang đắm chìm trong cảnh tuyết Vương Ốc sơn. Phía sau hai người còn có Việt Hề cùng Thuần Vu Quỳnh, đi sau cùng là mười mấy Kị Kích sĩ.

Nơi này là Vương Ốc sơn.

Vì trong núi có động sâu không thăm thẳm, được mệnh danh là cung điện vương giả, chia làm ba phần, hình dạng giống như phòng (Ốc).

Lịch sử của Vương Ốc sơn có từ rất lâu, ngược tận đến thượng cổ thời Hiên Viên hoàng đế.

Có người nói năm đó Hiên Viên hoàng đế từng tế cáo thiên địa tại đây, cảm động đến nỗi Cửu Thiên Huyền Nữ, Tây Vương Mẫu hạ xuống [Cửu đỉnh thần đan kinh] và [Âm phù sách]. Lúc này Hiên Viên hoàng đế mới hàng phục được Xi Vưu của cửu bộ, từ đó về sau mới có thuyết pháp tế tự thiên địa.

Vì vậy Vương Ốc sơn xưng là thiên đàn sơn.

Đồng Phi ngồi trong một tòa cổ đình trên triền núi, ngắm nhìn núi non trùng điệp.

Kị Kích sĩ mang hỏa lò vào trong đình, bên trên có một chậu sành đựng nước. Chẳng mấy chốc nước đã bốc từng làn hơi mờ, sôi lên từng bọt nước bốc hơi vào không khí.

Việt Hề đặt mấy bầu rượu, vài đĩa đồ nhắm lên bàn.

Vũ An Quốc cung kính rót cho Đồng Phi một ly rượu:

- Chúa công, xa Trường An hai năm, An Quốc lúc nào cũng muốn về bên ngài.

Đồng Phi mỉm cười:

- Đừng ra vẻ nho nhã vậy, mới làm chủ tướng vài ngày đã đi nghiên cứu chữ nghĩa rồi.

Vũ An Quốc vừa nghe lời này thì đỏ mặt. Có điều vẫn mang theo ngữ khí tự đắc nói:

- Sử đại lang nghe chúa công muốn du Vương Ốc sơn thì tranh cãi với ta một hồi lâu. Ta nói chúa công nhất định sẽ mời ta dẫn đường, quả nhiên...

- Sao vậy? Ngươi không muốn sao?

- Muốn, muốn... Ai không muốn thì làm con. Sử đại lang biết vậy nên rất ước ao, tiếc lời cả mất.

Sử đại lang chính là Sử Hoán.

Năm đó hần và Vũ An Quốc cùng theo Đồng Phi, có điều sau đó hần tới dưới trướng Từ Hoảng, mãi đến năm trước mới đến Cơ quan hợp tác với Vũ An Quốc. Hiện tại Sử Hoán quan bá Diêm Trì giáo úy, luận phẩm cấp còn cao hơn Vũ An Quốc một chút.

Diêm Trì này bên cạnh An Ấp, là trọng địa của Hà Đông.

Có điều nếu luận thân cận, thì Sử Hoán không thể so được với Vũ An Quốc đã làm hộ vệ cho Đồng Phi nhiều năm. Cho nên Vũ An Quốc rất hài lòng, bởi dù rời Trường An hai năm nhưng chúa công vẫn rất coi trọng hắn.

Bàng Thống cũng ngồi xuống, cùng uống rượu ngắm cảnh với Đồng Phi.

Vũ An Quốc không nói gì, chỉ lẳng lặng hâm rượu. Làm hộ vệ nhiều năm như vậy, hắn biết lúc nào nên làm chuyện gì. Đừng thấy võ nghệ hắn không bằng Việt Hề, trí mưu không bằng Thuần Vu Đạo, thế nhưng nhân lực rất rất ỉn.

Bàng Thống nói:

- Đồng đại ca, Trương Nhậm dốc lòng với Vô Nan quân đã nhiều năm, Vô Nan quân có thể mạnh như vậy có đến nửa công lao là của hắn. Lần này thu lại chức chủ soái của hắn liệu có làm hắn bất mãn không?

Đồng Phi hít sâu một hơi:

- Việc này cũng vì không còn cách nào, chẳng lẽ để hắn phải khó xử sao? Trương Nhậm này rất nặng tình nặng nghĩa, cũng rất trung tâm. Nếu như địa vị hắn cao, có lẽ sẽ giống với Tử Long ngày trước sẽ bị Đồng Uyên tác động. Một bên là ta, một bên là lão sư, với tính tình Trương Nhậm thì tám chín phần sẽ tự sát.

Hiện nay mặc dù đã miễn vị trí chủ soái của hắn, nhưng tân nhiệm Cổ Long cũng là lão sư của hắn, hơn nữa Trương Nhậm cũng rất tôn trọng Cổ Long.

Hắn là một người thông minh, có lẽ hiểu được sự khổ tâm của ta. Có Cổ Long ở đó, Đồng Uyên đừng mơ hạ thủ với Vô Nan quân. Mà danh khí của Trương Nhậm không lớn, Đồng Uyên cũng sẽ không làm khó hắn. Về điểm này thì tình huống của Trương Nhậm khác Tử Long.

Quả thật là không giống.

Triệu Vân là một binh tướng, hơn nữa bởi từng giao phong cùng Lữ Bố trước khi đầu nhập vào Đồng Phi, cho nên cũng đã có danh khí, vì vậy đành buồn bã bắc thượng.

Nhưng Trương Nhậm thì khác, phía trên hắn còn có một Cổ Long, hơn nữa Vô Nan quân chỉ ở Khang Cư, cũng chưa có danh khí quá lớn. Đồng Uyên mặc dù truyền thụ võ nghệ cho Trương Nhậm, thế nhưng vì có Cổ Long, cho nên ảnh hưởng của lão với Trương Nhậm không lớn. Vì vậy Đồng Phi cho Trương Nhậm làm hành quân trưởng sử, về mặt nào đó cũng là bảo vệ hắn.

Đánh Hán Trung có tinh quái của Cổ Long, có vũ dũng của Cam Bôn, hơn nữa mưu lược của Trương Nhậm cũng không hề kém.

Có điều ngay cả Đồng Phi cũng không ngờ Hán Trung lại thất thủ nhanh như vậy.

- Đồng đại ca, Trương Lỗ kia... Đại ca tính thế nào?

Đồng Phi không trả lời mà mỉm cười nhìn Bàng Thống:

- A Sư, nếu là người thì người sẽ xử trí thế nào?

Bàng Thống suy nghĩ một chút rồi nói:

- Trương Lỗ này cũng không có nhiều dã tâm, theo ta thấy hắn phát huy rất tốt giáo lí của tổ phụ sáng lập. Chỉ cần xem chính pháp của hắn làm tại Hán Trung, không có một tôn giáo nào xung đột. Nếu Đồng đại ca có phản cảm với phật giáo, sao không lấy đạo của người trị người? Để hắn đối phó phật giáo?

Đồng Phi gật đầu:

- Ta quả thực có ý nghĩ như vậy, cho nên trước lúc đánh Hán Trung cũng đã thông qua Diêm gia giao [Thái Bình thanh linh đạo] cho Trương Lỗ. Vật đó trong tay ta cũng không có tác dụng, nhưng trong tay Trương Lỗ... Ha ha, chỉ là ta cũng không ngờ, Trương Lỗ lại dâng thành nhanh như vậy... Thật là ngoài dự liệu.

Lúc này Vũ An Quốc xen mồm nói:

- Chúa công, Trương Lỗ ở Hán Trung cũng không có được yên ổn. Đầu tiên là đấu với đám người Tô Cố, sau đó là Trọng Nghiệp. Vương Nhung nói hai năm này Văn Sính tướng quân đã hành hạ Trương Lỗ không ít.

Đồng Phi không khỏi cười ha hả.

Về việc Văn Sính tọa trấn Vô Đô, đối phó với Trương Lỗ hẳn cũng đã biết.

Trên lịch sử, Hán Trung sở dĩ khó đánh cũng bởi địa hình phức tạp. Ngoài ra còn có Hạ Biện là tấm bình phong thiên nhiên chắn trước mặt.

Có điều đến nay Trương Lỗ chưa hề chiếm lĩnh Hạ Biện, vì vậy cửa ngõ vào Hán Trung rất rộng mở.

Địa hình tuy phức tạp, thế nhưng so với Vô Nan quân ở Khang Cư đã lâu mà nói thì chẳng là gì.

Lại thêm một Cam Bôn vũ dũng không hề kém Đồng Phi, Cổ Long dụng binh chỉ thua Lư Thực một chút, Trương Nhậm mưu lược xuất chúng... Cộng thêm uy tín của Diêm gia tại Hán Trung, còn cơ sở của đám người Văn Sính, do đó Hán Trung thật không khó phá.

Bàng Thống khẽ nói:

- Có điều Đồng đại ca lại giao ngọc tỷ ra...

- Chuyện này không nói lại nữa. Ngọc tỷ trong tay hoàng thượng có tác dụng lớn hơn nhiều so với trong tay ta. Hơn nữa ta cầm ngọc tỷ này có ích lợi gì? Ha ha... Có đôi lúc lùi một bước mới là điều hay.

Lui một bước mới là hay?

Bàng Thống không hổ là Phượng Sồ tiên sinh, mặc dù hiện nay mới 21 tuổi, so với Phượng Sồ tiên sinh trong diễn nghĩa vẫn còn non nớt, thế nhưng tư duy nhanh nhạy nhanh hơn người thường rất nhiều. Nghe Đồng Phi nói xong chợt bừng tỉnh.

Đúng vậy, Đồng đại ca giữ ngọc tỷ cũng không có tác dụng.

Hán thất hiện nay dù không còn thể diện, thế nhưng vẫn còn sinh mệnh tồn tại. Đồng đại ca giữ lại trong tay chẳng lẽ để làm hoàng đế? Hiện tại không phải lúc để làm hoàng đế, ít nhất thời cơ cũng chưa chín muồi.

Còn để Lưu Biện giữ ngọc tỷ, đả kích đối với Quan Đông...

Một bước lui này của Đồng đại ca cực hay. Kỳ thật đây cũng không phải vấn đề khó nhận thấy, chỉ là người có dám lui một bước này hay không mà thôi.

Bàng Thống không biết rằng trong lịch sử tam quốc cũng có người chịu lui một bước thế này.

Tôn Kiên, Viên Thuật...

Chỉ có điều vì sự xuất hiện của Đồng Phi, cho nên bọn họ cũng không còn được như lịch sử, bởi họ đã chết dưới thành Huỳnh Dương lâu rồi.

Lúc này Thuần Vu Đạo từ xa vội đi tới.

- Chúa công, có tin tức rồi.

- Tin gì?

- Lưu Biểu trước hội minh đã rút lui. Mà hội minh của Tào Tháo đang không thuận lợi thì có tin Vô Nan quân truyền đến nên lại tiến hành được... Ha ha, có điều bọn họ vừa kết minh xong thì tin về dị tượng Bá Kiều truyền đến.

Bàng Thống đắc ý:

- Chủ ý của ta cũng thật tốt, tác dụng của tiêu thạch đúng là không tồi.

(tiêu thạch: quặng ni-trát ka-li)

Thuần Vu Đạo gật đầu lia lịa:

- Đúng vậy, hiện nay toàn bộ Quan Trung đều nói chúa công chính là Y Doãn của Hán thất.

Đồng Phi nghe lời này không khỏi thấy nao nao.

Quay đầu nhìn sang Bàng Thống, hai mắt đã nhắm lại.

- A Sửu, người giở trò quỷ gì vậy?

- Ha ha, ta biết là không giấu được Đồng đại ca.

- Người bày trò đó làm cái gì?

Đồng Phi bắt đầu lắc đầu, sau đó tò mò hỏi:

- Có điều vì sao lại là Y Doãn, mà không phải là Khương Tử Nha?

- Khương Thượng thì tốt hơn sao? Cuối cùng cũng chỉ là một chư hầu, ta không thích. Y Doãn mới chân chính là đại hiền, khi Thái Giáp làm không tốt Y Doãn liền phế hần. Ta cảm thấy Y Doãn so với Khương Thượng quyết đoán hơn nhiều.

Cổ sự của Thái Giáp đã trải qua 1700 năm rồi.

Dựa theo sách sử ghi lại, Thái Giáp là trưởng tôn của khai quốc hoàng đế Thương triều, con trai của Thái Đinh, họ Tử, tên Viết Chí, là quốc vương thứ tư của Thương Triều.

Năm đầu Thái Giáp tại vị, có phụ tá của Thương Thang là hiền tướng Y Doãn chủ trì triều chính, Thương triều vì vậy hưng thịnh. Thế nhưng vào năm thứ ba trị vì, Thái Giáp bắt đầu làm việc theo cảm tính bản thân, dùng thủ đoạn tàn bạo đối phó với bách tính. Vì vậy Y Doãn liền trực xuất hần vào Đồng cung, phế vương vị của hần.

Khi Bàng Thống nói chuyện này còn bớt đi một số chi tiết.

Đó chính là sau khi Thái Giáp hối lỗi thay đổi, Y Doãn cũng liền trả vương vị lại cho Thái Giáp.

Cũng không phải Bàng Thống quên, mà muốn nhắc cho Đồng Phi: Đồng đại ca, thật ra huynh cũng có thể làm như vậy, có điều sau này không trả vương vị lại cho người ta là được.

Đồng Phi dường như không hiểu, chỉ cầm lấy Trác Ngọc gõ lên đầu Bàng Thống một cái. Đương nhiên cũng chỉ bằng vỏ đao, nếu không với sự sắc bén của Trác Ngọc, sợ là đầu Bàng Thống sẽ bị chém thành đôi nửa.

397. Chương 397: 10 Năm (7)

Thế nhưng trong mắt Bàng Thống thì cử chỉ thân thiết này của Đồng Phi lại là một loại cảnh cáo.

Tiểu tử ít nói lời thừa, làm việc đi... Có một số việc nhìn là hiểu, nếu nói nhiều sẽ mang họa vào thân.

Bàng Thống lập tức ngậm miệng lại.

- Hiện tại phía Tào Tháo thế nào?

Đồng Phi hỏi.

- Rối loạn, nghe đâu là tất cả đều rối loạn...

Đồng Phi đứng dậy đuổi người.

Có chút lưu luyến nhìn lại phong cảnh trong núi, bình tĩnh cười:

- Phong cảnh hôm nay đã xem xong, đã đến lúc chúng ta làm chính sự... Thuần Vu Đạo, người lập tức xuống núi mệnh Sử Hoán phái thám báo, giám thị động tĩnh của Lạc Dương.

- Rõ.

- Chư vị, chúng ta xem xong cảnh tuyết, cũng nên xuống núi thôi. Nghe nói cảnh sắc Vương Ốc sơn vào xuân càng thêm mê người, hi vọng không lâu nữa chúng ta lại có thể lên Vương Ốc sơn, thưởng thức xuân sắc của tòa tiên sơn này. Đi, làm việc thôi.

Nhu Thủy, ở hậu thế hắc là Loan Hà, nằm ở phía bắc Thừa Đức.

Cuối tháng 12, tuyết rơi một trận có lẽ là trận cuối cùng của mùa đông năm nay, phủ trắng xóa khắp nơi, khiến mọi vật trông tịch liêu vô cùng.

Tám vạn Khất Hoạt quân đóng bên bờ Nhu Thủy, thềm thường nhìn Bạch Đàn thành.

Từ khi Hạ Tề chấp chưởng lại Khất Hoạt quân, vẫn không ngừng chinh phạt thảo nguyên Tiên Ti ở Liêu Đông. Khất Hoạt quân sau khi phục hồi nguyên khí, dù không thể bằng lúc trước đấu với Tiên Ti, thế nhưng nhân số đã tăng thêm mấy lần.

Ba mươi vạn Khất Hoạt quân từ từ đẩy tới, thôn tính dần thế lực của Công Tôn Độ ở tái ngoại.

Dưới sự chủ trì của Phí Ốc, vật tư của Khất Hoạt quân không lúc nào thiếu. Mà Vọng Bắc quận sau khi tu chỉnh một năm cũng đã bắt đầu phồn vinh dần lên. Trên thảo nguyên trâu ngựa thành đàn, nhân khẩu cũng tăng liên tục.

Phí Ốc áp dụng chính sách Đồng Phi lập ra khi còn ở Tây Vực, rồi sau đó điều chỉnh không ít.

Tỷ như giải trừ Hồ lệnh, đẩy mạnh Hồ Hán thông hôn, đồng thời gạt bỏ cách gọi người Hồ, thống nhất xưng là Hán nhân.

Trên thảo nguyên, người thờ tự nhiên cũng được, Phật giáo cũng xong.

Mặc kệ người tin thờ phụng cái gì, thì huyết thống hiện giờ của người cũng là người Hán.

Phàm là người nguyện ý trở thành người Hán, nhất định phải đăng ký trong danh sách, tuân theo luật pháp.

Còn những người Hồ không muốn trở thành người Hán, hoặc người Hồ không muốn thần phục dưới sự thống trị của Vọng Bắc quận thì chỉ có một chữ: giết. Về điểm này, thủ đoạn của Phí Ốc không hề nhân từ như Hạ Tề.

Thế cho nên khi Hoàng Thừa Ngạn đến Vọng Bắc quận, đã không còn nhận ra đệ tử của mình.

Năm đó khi Phí Ốc đến Tây Vực nặng hơn 200 cân, người to béo mập mập, tròn như quả bóng. Lúc đó Mã Quân và Bồ Nguyên đều gọi hắn là cục thịt, ngay cả Đồng Phi cũng cảm thấy Phí Ốc cũng quá béo.

Nhưng hiện giờ cân nặng của Phí Ốc chỉ còn trên dưới 130 cân, trông thon gầy khác hẳn năm xưa. Về mặt phong sương, trên tay chằng chịt vết chai, trên gương mặt nhiều vết rạn giống như bị đao tước, mang theo một cỗ sát khí khiến người khác kính sợ.

Hạ Tề cũng cảm thấy rất hài lòng về Phí Ốc.

Bởi thật ra có thể trong thời gian ngắn như vậy, với nhân lực vật lực như vậy mà có thể hỗ trợ cho ba mươi vạn đại quân, thì không phải việc người thường có thể làm được. Tháng 9, trong báo cáo hàng tháng gửi đi, ngay cả Hạ Tề tâm cao khí ngạo cũng phải thốt lên: Vọng Bắc có thể không có Hạ Tề, nhưng không thể không có Phí Ốc.

Một câu này đủ để nói rõ tầm quan trọng của Phí Ốc với Vọng Bắc quận.

Sáng sớm trên thảo nguyên tràn ngập sương mù dày đặc, Khất Hoạt quân trong tiếng kèn vang lên đã dàn trận ngoài Bạch Đàn thành.

Những nỗ lực này không giống với cung nỗ bình thường.

Thứ nhất trên nỗ xa không dùng dây kéo như nỗ xa bình thường, việc kéo dây cung to cỡ ngón cái hoàn toàn dựa vào bánh răng cùng ổ trục phía dưới thúc đẩy, còn trên nỗ cơ có một cái lẫy, là cái để phóng nỗ ra.

Bánh răng này là vật năm ngoái Đồng Phi trong một lần ngẫu nhiên nói chuyện Bồ Nguyên đề cập đến.

Vốn lúc nói Đồng Phi cũng không để ý, nhưng Bồ Nguyên nghe được lại cảm thấy đây là suy nghĩ kì diệu trước nay chưa có bấy giờ. Đó là khi Đồng Phi khảo sát Tướng Tổ doanh, xem xét nỗ xa thì cảm thấy lực bắn của nỗ xa vẫn chưa đủ mạnh.

Trên thực tế vào thời tam quốc, toàn bộ máy bắn đá đều dựa vào nguyên lý ly tâm đơn giản nhất.

Lúc đó Đồng Phi đã nói:

- Nếu có một lò xo thì tốt hơn bao nhiêu?

Mã Quân ngạc nhiên nói:

- Lò xo là cái gì?

- Lò xo, lò xo chính là...

Đồng Phi không thể nói rõ, vì vậy dùng tay vẽ ra một hình rồi đưa cho Mã Quân xem. Đừng coi thường nét vẽ đơn giản này, trong nó còn chứa cả kho học vấn.

Không chỉ bao gồm vật lý học của hậu thế, mà còn chứa cả tính toán số học.

Đồng Phi vừa nói như vậy, Mã Quân và Bồ Nguyên đã không dám khinh thường năng lượng ẩn chứa trong lò xo nhỏ này. Đồng Phi phỉ tay đi rồi, nhưng là Mã Quân, Bồ Nguyên lại mất ăn mất ngủ, còn sai người đưa bản vẽ đến Thái học phủ của Lưu Hồng ở Tây Vực. Về phương diện số học, Lưu Hồng cũng coi như là chuyên gia kiệt xuất nhất thời kì Đông Hán.

Đương nhiên, Phí Ốc cũng nhận được một bản vẽ.

Lúc Hoàng Thừa Ngạn đến Vọng Bắc quận thì tình cờ trông thấy bản vẽ lò xo này, thoáng cái có chút ngẩn ra.

Nếu luận về thuật chế tạo, Hoàng Thừa Ngạn cũng là một nhân vật khó lường.

Lão từ khi nhìn thấy bản vẽ thì ở rít một chỗ, cả ngày ngồi trong phủ nha Vọng Bắc quận tính toán, nghiên cứu... Đồng thời dịch trạm qua lại giữa Vọng Bắc quận và Thái học phủ Hán An thành cũng không lúc nào được nghỉ ngơi, hàng ngày đều có số liệu giữa hai bên truyền qua lại.

Qua hơn nửa năm, lò xo cũng dần thành hình.

Có điều nếu muốn tạo ra lò xo thành phẩm thì sẽ phải tốn rất nhiều thời gian và tài sản, hơn nữa dù tạo ra được cũng không thể nào so được với lò xo hậu thế. Nhưng dù là vậy, tầm bắn của nỗ xa kiểu mới sau khi được trang bị ba loại linh kiện bánh răng, ổ trục và lò xo đã đạt được 700 bộ, lực bắn ra có thể bắn nát cả tảng đá cứng rắn.

Khất Hoạt quân là quân đầu tiên được trang bị nỗ xa kiểu mới.

Dựa vào nỗ xa mới này, các cứ điểm trên thảo nguyên của Công Tôn Độ gần như không đâu chịu nổi một kích.

Đương nhiên, sử dụng loại nỗ xa này cũng tăng thêm gánh nặng cho Phí Ốc, đến nỗi hần sắp không chịu nổi nữa rồi.

Giờ Thìn, sương mù dày đặc tan đi.

Hạ Tề quay đầu nhìn thoáng về phía sau, nhìn về mặt phiến muộn của năm huynh đệ Điển Mãn mà không nhận được mỉm cười.

Năm huynh đệ?

Không sai, chính là năm huynh đệ, hơn nữa không bao gồm ngũ huynh đệ Ngưu Cương.

Hai huynh đệ Điển Phát, Điển Hữu cũng đã qua hai mươi lăm tuổi, tiểu hầu tử Điển Mãn ngày xưa nay cũng đã hai mươi một tuổi rồi.

Ngoài ra hai huynh đệ song sinh của Diễm Mãn là Diễm Tồn, Diễm Kiến cũng đã trưởng thành.

Mười lăm tuổi, ở hậu thế thì còn rất nhỏ, thế nhưng ở thời đại này đã có thể cưới vợ, đánh nhau.

Kế thừa huyết thống của Diễm Vi, Diễm Tồn, Diễm Kiến bình sinh lưng hùm vai gấu, sắc mặt vàng nhạt.

Hai huynh đệ cũng giống Diễm Mãn, đều dùng chùy. Hơn nữa cũng đều theo học Đồng Phi, luyện thành một thân võ nghệ.

Đôi khi sức mạnh của thần tượng thật khó nói rõ, đến nỗi Diễm Vi còn oán giận Đồng Phi:

- Cứ thế này thì tuyệt học Diễm gia ta cũng chỉ còn Ngưu Cương tiếp tục, thật là bi ai của Diễm mỗ đời này.

Đầu năm, hai huynh đệ được Diễm Vi điều tới Khất Hoạt quân.

Diễm Mãn cũng cùng phục vụ trong Khất Hoạt quân, theo Diễm Vi nói thì là:

- Nhân cư vi bất thiện, mấy thằng nhóc các ngươi cũng đã lớn, nên ra ngoài chém giết một chút, bằng không lại không thành được nam nhân. Nên nhớ nhị thức các ngươi khi mới 13 tuổi đã giết người như cỏ rác rồi...

Đồng Phi còn định nhắc nhở Diễm Vi: huynh nhầm rồi, lần đầu tiên giết người ta mới có bảy tuổi mà thôi.

Huynh đệ Diễm gia vốn tưởng có thể kiến công lập nghiệp trên thảo nguyên, nhưng nào ngờ nỗ lực xa mới xuất hiện, khiến bọn chúng không có cơ hội biểu diễn. Từ tháng chín đến bây giờ, ba tiểu tử này đã chất đầy một bụng tức.

Cũng chẳng còn cách nào khác, có thể tránh được thương vong thì hết sức tránh thôi.

Hạ Tề chỉ có thể nói xin lỗi, vào lúc sương mù dày đặc tan đi liền giơ tay quát một tiếng trầm:

- Phóng tiễn.

Cột kẹt... Âm.

Nỗ tiễn to như cánh tay vào lúc rời dây cung đã phát ra âm thanh động đất, tên nhọn gào thét bay về phía Bạch Đàn thành, chỉ nghe tiếng ầm ầm liên tiếp truyền lại, tường thành dày kiên cố trong nháy mắt bắn ra khói bụi mù mịt.

Tên lớn cắm vào tường thành, tạo thành các vết rạn xung quanh.

Sau lượt bắn thứ nhất là lượt thứ hai, thứ ba, rồi thứ tư...

Dây cung giật lại, tên bắn ra, rồi lại giật, rồi lại bắn...

U Châu quân trên thành đầu bị dọa cho sợ hãi, tay chân luống cuống. Bọn họ đã chuẩn bị mọi thứ để đón Khất Hoạt quân đến, nhưng không ngờ lại gặp kết quả thế này. Khất Hoạt quân còn chưa chạm mặt với bọn họ, nhưng chỉ bằng mấy cự nỗ đã bắn cho tường thành của Bạch Đàn thành lung lay sắp đổ.

Thời gian hai nén hương trôi qua, tường thành đã bị bắn như nhím.

Trong âm thanh ầm ầm, tường thành kiên cố của Bạch Đàn thành đổ sụp xuống, Hạ Tề giơ lệnh kỳ lên, chỉ ngón tay về phía trước.

Năm huynh đệ Diễm gia bụng đầy bức tức sớm đã không chịu nổi, tức thì gầm lên giận dữ, thúc ngựa lao về phía Bạch Đàn thành.

Phía sau mấy vạn Khất Hoạt quân ủa lên, trông như dòng nước đen sì chảy vào trong Bạch Đàn thành.

Phá Bạch Đàn thành xong, Bắc Bình sẽ như miếng mỡ bên mép Khất Hoạt quân.

Hách Chiêu khề gõ bàn, nhìn địa đồ cau mày.

Diễm Mãn khó hiểu hỏi:

- Bá Đạo, vì sao ngươi không vui vậy?

- Trước đây chúng ta dựa vào Tây Bình xa mà thế như chẻ tre, một mặt bởi vì binh mã Viên Thiệu không dám vọng động, mặt khác chính là vì chiến lược U Châu thấp. U Châu quân trên thảo nguyên này cũng không phải là chủ lực của Công Tôn Độ.

- Hả?

- Chủ lực Ô Hoàn quân của Công Tôn Độ lúc này đang công kích Lạc Lãng. Hiện nay Lạc Lãng đã bị công phá, chắc chắn Công Tôn Độ sẽ điều Ô Hoàn quân đến biên tái. Chúa công cũng đã đánh bài ngựa với Viên Thiệu, sợ rằng hãn cũng...

- Sợ hãn cái chim.

Điển Mãn nói:

- Ô Hoàn quân hãn tới một người ta giết một người, tới hai người ta giết cả đôi. Bá Đạo người lo quá rồi.

Điển Hữu nhíu mày:

- Tiểu Mãn, bỏ cái chim trên miệng của người đi. Thúc phụ đã dặn người nói ít làm nhiều, còn nói bấy nữa ta sẽ báo thúc phụ cho người về Trường An. Nếu như Ô Hoàn quân thật như lời người vậy, thì Bá Đạo cần gì phải nhắc tới.

Hách Chiêu không nhịn được mỉm cười:

- Bá Trụ cũng không cần nói vậy, Thúc Trụ vũ dũng hơn người tự nhiên là tài ật lớn. Sở dĩ ta nhắc tới Ô Hoàn quân cũng không hãn là vì chiến lược của chúng lợi hại thế nào. Đạp Đốn, Lâu Ban, gồm cả Tô Phó Diên chẳng có gì đáng kể. Ta lo là lo hai người khác.

- Ai?

Hách Chiêu khẽ nói:

- Vệ Thù, Diêm Nhu.

- Chưa từng nghe nói qua.

- Diêm Nhu có thể các người chưa nghe qua, nhưng người tên Vệ Thù này... Lúc trước khi chúa công gặp nạn ở tái ngoại, chính là vì rơi vào bẫy của người này. Vệ Thù che giấu tung tích cực tốt, đến nay vẫn chưa ai tra ra lai lịch thực sự của hãn. Người này dụng binh quỷ dị, thích dùng kì binh thủ thắng; Còn Diêm Nhu tuy là Hán nhân, nhưng ở Tiên Ti, Ô Hoàn đã lâu. Năm xưa từng dẫn người Tiên Ti đánh Công Tôn Toàn. Mặc dù cuối cùng không thành công, nhưng cũng khiến Công Tôn Toàn tổn thất không nhỏ.

- Hán gian.

Điển Tồn, Điển Kiến này giờ không nói câu nào đột nhiên mở miệng.

Hai huynh đệ song sinh nói vẻ xem thường:

- Nhị thúc từng nói bọn này đáng thiên đao vạn quả.

- Đúng vậy.

Hách Chiêu nói:

- Có điều cũng phải cẩn thận, người này cũng không đơn giản.

Hạ Tề vẫn nhắm mắt, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

Hách Chiêu nói xong, Hạ Tề trầm giọng hỏi:

- Bá Đạo, chắc hãn người đã có kế hoạch, cứ nói đừng ngại, đừng úp úp mở mở nữa.

- Sư huynh quả nhiên hiểu ta.

Hách Chiêu mở địa đồ:

- Hiện nay chúng ta từ Thù Thủy tới Nhu Thủy, chiến tuyến có hơi dài. Nếu như Viên Thiệu rời Trường Thành từ Đại quận, tập kích quấy rối đường vận lương của chúng ta, thì dù Phí đại nhân có tính toán kĩ đến đâu cũng khó được chu toàn. Cho nên đại địch cấp bách trước mắt không phải là U Châu, mà chính là Ký Châu của phụ tử Viên Bản Sơ.

- Người tính thế nào?

- Sư huynh một một đóng ở Nhu Thủy nhìn vào U Châu, khiến U Châu không dám vọng động. Ta có một sách có thể khiến U Châu không thể xuất binh. Nói không chừng toàn bộ thảo nguyên Liêu Đông có thể nằm trong tay sư huynh mà không cần phải tốn một binh một tốt.

Hạ Tề mỉm cười:

- Bá Đạo, người muốn ta đóng quân ở Nhu Thủy, vậy người thì sao?

Khuôn mặt Hách Chiêu thoáng cái đỏ lên:

- Cái này... Sư huynh lập được nhiều công lao như vậy, chỉ là Đại quận cũng không cần sư huynh tự thân xuất mã. Bọn chuột nhắt Viên Đàm tiểu đệ cũng đủ đối phó rồi. Không bằng tặng công lao này cho tiểu đệ?

Đối với sự vô sỉ của Hách Chiêu, Hạ Tề không còn lời nào để nói.

- Người trước tiên nói làm sao để lấy thảo nguyên Liêu Đông.

- Kì thật cũng không khó.

Hách Chiêu vì dễ lĩnh quân đánh Đại quận, nên không giấu diếm gì:

- Kì thật, nếu muốn lấy U Châu thì cứ phá Ô Hoàn trước. Ô Hoàn quân là chủ lực của Công Tôn Độ, do chính hãn nắm giữ... Bên ngoài nhìn thì thấy chắc như sắt thép, nhưng thực tế thì sao? Sau khi Khư Lặc Cư chết, đáng ra vương vị phải thuộc về con hãn. Có điều vì Lâu Ban lúc đó còn nhỏ, Khư Lặc Cư lo lắng Lâu Ban không giữ được thế cục, cho nên hãn mới để Đạp Đốn kế thừa.

Mắt Hạ Tề sáng lên, có vẻ đã hiểu ý Hách Chiêu:

- Ý người là chia rẽ Lâu Ban và Đạp Đốn?

- Không sai.

Hách Chiêu trầm giọng:

- Lâu Ban đã trưởng thành, dã tâm cũng không nhỏ; Đạp Đốn đáng lẽ khi Lâu Ban thành niên thì phải nhường lại vương vị, thế nhưng đến nay vẫn không nói một lời, cũng chính là vì được Công Tôn Độ tín nhiệm. Chắc hẳn Lâu Ban vì điều này mà tức giận, mà Tô Phó Diên lại là thân tín của Khư Lặc Cư, rất thân thiết với Lâu Ban...

398. Chương 398: 10 Năm (8)

Hạ Tề gạt đầu lia lịa:

- Như vậy hai người đó chắc chắn sẽ sống mái với nhau. Bất kể là ai thắng thì ta cũng là ngư ông đắc lợi.

- Sư huynh cao kiến.

Hạ Tề đỏ mặt, tung chân đá Hách Chiêu một cái.

- Cũng được, chúa công chắc hẳn cũng rất hi vọng thấy người có thể kiến công lập nghiệp... Diễn Hữu, Diễn Phát.

- Có mặt tướng.

- Hai người theo ta đến Nhu Thủy.

- Hả?

Điển Hữu, Điển Phát còn tưởng rằng bọn họ được theo Hách Chiêu đến Đại quận, nào ngờ lại là bắt bọn hắn đứng chơi bên bờ Nhu Thủy.

Hạ Tề mỉm cười, nhìn về phía ba huynh đệ Điển Mãn.

Ba người Điển Mãn liền thấy hồi hộp, giống như sợ Hạ Tề bỏ qua ba người bọn hắn.

- Điển Mãn, Điển Tồn, Điển Kiến.

- Có.

- Ba người người phụ tá Bá Đạo xuất binh Đại quận... Hách Chiêu nghe lệnh, ta cho người năm vạn Khất Hoạt quân, trận chiến Đại quận phải xong trong vòng một tháng. Vi Khang ở đâu?

Trong đại tướng có một viên tiểu tướng bước ra:

- Có tiểu tướng.

- Người cấp tốc về Đan Hãn sơn báo cho Phí đại nhân, thỉnh hắn xuất binh Đan Hãn sơn, cần phải kìm chân Khiên Chiêu một tháng. Sau đó không cần về Nhu Thủy, cứ ở bên Phí đại nhân nghe lệnh. Nhớ kỹ, phải là một tháng.

- Rõ.

Vi Khang, tự Nguyên Tương, là người Trường An.

Phụ thân Vi Đoan nổi tiếng nhân hậu, ở Ti Lệ rất có danh vọng.

Khi Vi Khang 15 tuổi đã được phong làm chủ bộ Phù Phong quận, đã từng phục vụ dưới trướng Lý Giác, Quách Tỷ. Có điều Vi Khang cũng không vừa ý với Lý Giác, Quách Tỷ, vào lúc Đồng Phi đánh vào Quan Trung thì khuyên bảo thái thú quận Phù Phong đầu hàng.

Đồng Phi cũng rất coi trọng Vi Khang.

Vi Đoan hiện giờ được bổ nhiệm là An Định thái thú, là một trong số ít người Trường An trọng dụng sĩ tử.

Khi Hạ Tề dưỡng bệnh ở Trường An đã nhìn trúng Vi Khang, vì vậy sau khi chấp chưởng lại Khất Hoạt quân thì dẫn theo Vi Khang đến đây, bổ nhiệm làm quân tư mã.

Sau khi an bài mọi chuyện, đám người Hách Chiêu đều rời đi.

Hạ Tề thở dài một hơi, ra khỏi đại tướng nhìn lên bầu trời đêm, một hồi lâu sau mới xoay người về đại tướng...

Hội minh Lạc Dương quả thật đã thành trò cười.

Trước đó các lộ chư hầu vì sức chiến đấu của Vô Nan quân mà cảm thấy sợ hãi, nên vội vàng đạt thành minh ước, đang định liên thủ đánh Hàm Cốc quan. Cũng khó trách, bởi bọn họ từ khi sinh ra đến nay, chưa từng nghe có chi nhân mã nào lại có thể hạ Hãn Trung quận trong 10 ngày.

Điều này khiến cho tất cả mọi người đành phải bỏ suy đoán trước kia về Quan Trung.

Đạp Bạch quân, Giải Phiến quân, Tuyển Phong quân, Du Dịch quân, Khất Hoạt quân đều là ngũ đại tinh nhuệ của Hán An quân, do nghe nhiều đã thuộc.

Về phần Cự Ma, Nguyên Nhung và Bối Ngôi quân, mặc dù sức chiến đấu cực kỳ mạnh, nhưng vì trang bị nên nhân số cũng không nhiều. Cho nên ba chi nhân mã này không thể tiến hành chiến dịch quy mô như ngũ chi còn lại.

Mặc dù chư hầu rất lo lắng ba chi nhân mã này, nhưng cũng không khiến họ quá sợ hãi.

Về phần những chi nhân mã khác, dù sức chiến đấu có lớn đến đâu thì so với ngũ đại chủ lực vẫn còn cách quá xa.

Thế nhưng hiện tại đột nhiên lại ra một chi Vô Nan quân, đồng thời còn hiển lộ một sức mạnh không hề kém ngũ đại chủ lực kia, thậm chí còn có phần mạnh hơn. Một đạo nhân mã như vậy xuất hiện, khiến cho chư hầu hoài nghi Quan Trung thực ra còn giấu bao nhiêu thực lực? Liệu còn có một Vô Nan quân khác nữa hay không? Nếu như còn thì thật quá khủng khiếp.

Như vậy sự tồn tại của Đồng Phi cũng chính là cái gai trong lòng chư hầu.

Mặc dù Lưu Biểu đi rồi, thế nhưng bốn mươi vạn đại quân, hơn nữa do chiến tuyến của Quan Trung quá dài, cho nên không phải không thể đánh.

Dù sao Quan Đông có được đại nghĩa, ít ra từ điểm này thì bọn họ cũng chiếm ưu thế.

Nhưng bỗng nhiên một ngày ưu thế này không còn sót lại chút gì. Nếu như nói Lưu Biện chỉ leo lên hoàng vị thì cũng thôi, dù sao chư hầu Quan Đông nghênh phụng chính là Hứa Xương thiên tử, cho dù người leo lên hoàng vị thì chúng ta cũng có thể không thừa nhận người.

Thế như dị tượng Bá Kiều chỉ trong một ngày đã truyền khắp thiên hạ.

Mà Lưu Biện lại có được ngọc tỷ truyền quốc khi tế thiên đại điển, từ mặt nào đó thì đã chứng minh tính hợp pháp của hoàng vị của hắn.

Mọi người không tự chủ được nhớ lại: hoàng vị của Hán đế ở Hứa Xương hình như là đoạt của Lưu Biện.

Lưu Biện là trưởng tử của tiên đế, lại là dòng chính. Hơn nữa đã từng ngồi trên hoàng vị, hôm nay lại tìm được ngọc tỷ truyền quốc thất truyền đã lâu, dù là từ phương diện nào thì Lưu Biện cũng là chính thống, hắn mới chính là chân mệnh thiên tử của Hán thất.

Đương nhiên, trong lòng đám người Tào Tháo đều rõ ràng.

Cái gọi là dị tượng Bá Kiều chẳng qua là trò của Đồng Phi, kể cả ngọc tỷ truyền quốc cũng vốn trong tay Đồng Phi từ trước.

Năm đó Đồng Trác từng dùng ngọc tỷ truyền quốc này một lần. Nhưng sau khi Đồng Trác bị giết, ngọc tỷ cũng bị mất tung tích. Lúc đó đám người Lý Giác, Quách Tỷ, Tào Tháo vì sao phải tìm mọi cách đẩy Đồng Phi vào chỗ chết? Nói trắng ra là vì tất cả đều biết, nếu trong tay Đồng Trác không có ngọc tỷ, vậy chắc chắn là ở trong tay Đồng Phi.

Đây coi như là ông trời ban thưởng cũng được, hoặc là Đồng Phi trả lại cho Lưu Biện cũng được... Điều đó không còn quan trọng, quan trọng là... Bách tính tôn thờ thiên địa quỷ thần, cái gọi là vâng mệnh trời, hoàng vị của Lưu Biện được trời xanh thừa nhận, cũng ban tặng ngọc tỷ truyền quốc, nói rõ hắn mới là hoàng thượng chân chính, cũng là duy nhất dưới gầm trời này.

Về phần những cái khác...

Hội minh cuối cùng cũng qua loa cho xong chuyện. Các lộ chư hầu đều mang lòng riêng, nghĩ làm sao để đối mặt với cục diện kế tiếp.

- Ta về Ký Châu.

Viên Thượng đứng lên nói:

- Ta ở lại cũng không cần thiết, để ta về Ký Châu bẩm báo việc ở đây cho phụ thân.

- Hiển Phủ đừng có gấp, chúng ta cứ thương lượng một chút.

Rõ ràng dù là Tào Tháo hay những người khác, đều không hi vọng Viên Thượng rời Lạc Dương lúc này. Nếu vậy sẽ càng có nhiều người chê cười quyết định của bọn họ lúc trước. Có lẽ sẽ bị chê cười đến chết.

Nhưng Viên Thượng lại ra vẻ nhớ nhà, hần cười lạnh:

- Thương lượng? Thương lượng cái gì? Thương lượng thế nào? Ngọc tỷ truyền quốc kia không ngờ lại trong tay Đồng Tây Bình, qua hai ngày nữa Đồng Tây Bình gửi chiếu thư tới, chẳng phải tất cả sẽ phải chạy mỗi

người một ngã? Thừa tướng, Thượng không hề có ý bất kính, chỉ là nếu như Lưu Cảnh Thăng đi rồi, vì sao ngài vẫn muốn lưu chúng ta lại để làm cái hội minh chết tiết kia chứ?

- Cái này...

Tào Tháo giả vờ trầm ngâm, nhưng hai mắt hàn quang chợt lóe, toát ra sát khí âm lãnh.

- Hiển Phủ, ta muốn hỏi ngươi một chút. Trước khi Lưu Cảnh Thăng đi có người nói có người dưới trướng ngươi vào bái phỏng hần, đến đêm thì hần rời khỏi Lạc Dương... Ta muốn biết ngươi sẽ giải thích chuyện này thế nào? Lễ nào Viên gia ngay từ đầu đã biết kết quả sao? Cho nên bây giờ mới vội vàng vàng muốn rời khỏi đây?

- Ngươi nói vậy.

- Lớn mật...

399. Chương 399: 10 Năm (9)

Đảm nhiệm hộ vệ của Tào Tháo là Hứa Chử và Tào Bành sớm đã không Viên Thượng, nghe hần nói năng lỗ mãng như vậy liền bước ra.

Mà phía sau Viên Thượng cũng có Văn Sữu, Vương Môn bước lên ngăn trước người, song phương rút kiếm, trong nhất thời trong đại sảnh đao quang kiếm ảnh, không khí cực kì căng thẳng.

- Trọng Khang, các ngươi định làm gì, mau thu binh khí.

Lưu Bị cũng đứng lên, cùng Công Tôn Khang khuyên can Văn Sữu, Vương Môn. Dù sao thì Lưu Bị đã từng đầu nhập vào Viên Thượng, cho nên Viên Thượng cũng nể mặt hần, bảo Văn Sữu, Vương Môn ngừng lại, trầm giọng nói:

- Việc thừa tướng vừa nói Tự đại nhân cũng đã nói qua cho ta. Người kia tên là Chu Tiên, là gia nhân dưới trướng của Chu Ngang. Thế nhưng khi ta truy tra việc này thì hần đã cao chạy xa bay rồi... Nói ra ta cũng định đòi người chỗ thừa tướng đây.

Tào Tháo nhú mày, trầm ngâm không nói.

Lưu Bị một bên nói:

- Thừa tướng, tam công tử, chuyện này chắc chắn là hiểu lầm, đừng nên tổn thương hòa khí.

- Dù sao thì mặc kệ mọi chuyện thế nào, ta cũng phải đi. Các ngươi nguyện ý ở lại đây để thế nhân chê cười là việc của các ngươi, còn Viên gia ta không che nổi cái mặt này. Nếu như thừa tướng không phân phó gì nữa, vậy thứ lỗi cho tiểu diệt cáo từ trước.

So với lúc trước, lời nói của Viên Thượng đã khách khí hơn rất nhiều, không còn vô lễ như trước nữa.

Hần đi vội ra ngoài, Văn Sữu, Hứa Du đi ở sau cùng, khi đi qua Lưu Bị, ba người khẽ gật đầu với nhau.

Hứa Chử cả giận:

- Thừa tướng, cứ để tiểu nhi kia đi như vậy sao? Theo ta thấy việc này nhất định là do hần giở trò.

Tào Tháo lắc đầu nói:

- Viên Thiệu có thù giết con với Đồng Phi, chắc chắn sẽ không liên thủ với Đồng Tây Bình. Chuyện này... Lúc trước Đồng Tây Bình đã dám an bàn mật thám ở Hứa Xương, sao y không dám phái mật thám đến dưới trướng Viên Thiệu? Việc này không quan hệ với Viên Thượng.

Nói xong, ánh mắt đảo qua mọi người trong phòng khách.

- Chư công, còn ai muốn rời thì hiện tại có thể đi, mỗi tuyệt không ngăn trở.

Lưu Mạo hơi do dự đứng dậy:

- Thừa tướng, cũng không phải Mạo muốn bội minh, nhưng quả thực Hán An quân đã đến dưới Hà Mạnh quan, Mạo lo cho huynh trưởng... Hơn nữa, thừa tướng cũng không dụng binh nữa, Mạo ở đây cũng vô dụng.

Lí do rất hợp tình hợp lý, chỉ là vào lúc này...

Mặc dù Tào Tháo không nói gì, nhưng trong lòng rất mất hứng.

Nhưng biểu lộ ra ngoài lại là vẻ mặt ôn hòa, trầm giọng nói:

- Đã như vậy, hãy thay mặt ta vấn an Lưu Ích Châu.

- Nhất định, nhất định.

Lưu Mạo nói xong liền đi ra.

Bấy chừ hầu trước khi hội minh đi một, hiện nay lại đi hai, trong đại sảnh thoáng cái vắng vẻ đi nhiều.

Công Tôn Khang nói:

- Trước khi Khang xuất phát, gia phụ từng mệnh vạn sự phải nghe theo phân phó của thừa tướng.

- A... Bị chỉ biết thánh thượng ở Hứa Xương, không biết thánh thượng ở Trường An, thừa tướng cứ yên tâm đi, nhất định Bị không bội minh.

Chu Du hơi do dự:

- Nhưng không biết thừa tướng dự định thế nào?

Hắn nói rất xảo diệu, cũng không bảo bội minh, cũng không bảo ở lại, rõ ràng là muốn xem tình hình thế nào rồi mới quyết.

Tào Tháo biết, kì thật những người lưu lại đều là những người không thể hòa giải với Đồng Phi.

Công Tôn Độ mặc dù từng phục vụ dưới trướng Đồng Trác, thế nhưng ở tái ngoại tính kể Đồng Phi một lần, suýt giết được Đồng Phi. Từ điểm này mà nói, dù cho Đồng Phi có khoan dung độ lượng đến đâu cũng khó lòng tha thứ cho việc Công Tôn Độ phản chủ.

Còn Lưu Bị càng không đội trời chung với Đồng Phi, không cần nói nữa.

Tôn Kiên chết trong tay Đồng Phi, tạo thành thù không thể hóa giải với Tôn gia, cho nên bọn họ mới ở lại xem tình thế phát triển.

Nhưng thế này thì quá tệ.

Tào Tháo thầm nghĩ: ít nhất cũng có phân nửa, xem ra tuy không thể đỡ được Đồng Phi, nhưng cũng có thể xoay được đường sống.

Thật ra nếu như Lưu Bị, Tôn Sách cũng rời khỏi hội minh thì Tào Tháo mới thấy tốt.

Nếu tình huống như vậy xảy ra, hắn sẽ lập tức về Hứa Xương tấu Hán đế Lưu Hiệp, sau đó tự thân đến Trường An xin hàng.

Dù sao hắn và Đồng Phi tuy có thù hận, nhưng cũng có một đoạn tình nghĩa.

Nếu như hắn đầu hàng chắc hắn Đồng Phi cũng sẽ không làm khó hắn. Chỉ cần hắn giao binh quyền, thì việc làm phú ông không thành vấn đề.

Tào Tháo hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Nếu chừ công còn tín nhiệm Tào mỗ, như vậy chúng ta hãy thương lượng hành động kế tiếp thôi. Hiện nay nguy đề xuất hiện, mà tặc thế Quan Trung quá mạnh, bốn nhà chúng ta chiếu ứng lẫn nhau, thống nhất hành động.

- Thừa tướng nói rất đúng.

Ngày thứ ba sau khi Viên Thượng lĩnh binh rời khỏi Lạc Dương thì tiến nhập vào lãnh địa Hà Nội.

Đây đã là địa bàn của Viên gia hấn, lo lắng hai ngày qua của Viên Thượng cuối cùng cũng không xảy ra.

Hắn quả thật cảm thấy sợ, sợ Tào Tháo chặn hấn lại trên đường. Tuy nói hấn có binh cường mã tráng, nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của Tào Tháo, có đánh cũng không chiếm được thượng phong. Hôm nay khi đã tiến vào lãnh địa của mình, kiêu ngạo bị đè nén mấy ngày qua lại phát tác:

- Đều nói Tào Mạnh Đức kia lợi hại, theo ta thấy chẳng qua cũng chỉ có thế.

Tự Thụ nhìn Viên Thượng kiêu ngạo thì âm thầm cười khở một tiếng, sau đó khẽ nói:

- Tam công tử, ngài thực không nên rời đi lúc này. Hiện nay chúng ta hợp thì lợi, phân thì hại. Nếu như chư hầu liên thủ thượng sở Trường An, chắc hẳn Trường An còn cố kị, nhưng hiện tại đã trở mặt với Tào Tháo, với chúa công cũng không phải là chuyện tốt...

- Được rồi, được rồi. Tự tiên sinh, những lời này dọc theo đường đi tiên sinh đã nói không biết bao nhiêu lần. Việc xảy ra thì đã xảy ra rồi, tiên sinh còn muốn thế nào? Hơn nữa, Ký Châu ta lực mạnh, binh mã cường tráng, Đông Tây Bình chưa hẳn có thể động đến chúng ta.

- Thế nhưng...

Viên Thượng nhíu mày:

- Tự tiên sinh thực ra là phục vụ Viên gia, hay là phục vụ Tào Tháo? Tại sao dọc theo đường đi ta chỉ nghe tiên sinh nói tốt cho hấn? Nếu tiên sinh cảm thấy ta không tốt thì có thể tìm cha ta cáo trạng, đừng nói tiếp nữa.

Một câu nói này đã làm cho Tự Thụ đỏ mặt, miệng mấp máy định nói rồi lại thôi. Cuối cùng đành cười khở thở dài, yên lặng thối lui về một bên.

Hứa Du cùng Văn Sứ bên cạnh nhìn nhau, sau khi mỉm cười thì Hứa Du giục ngựa đến bên người Tự Thụ.

Đêm đó, đại quân dừng trại ở Tầm thủy, mười lăm vạn đại quân trùng trùng điệp điệp, rất hùng vĩ.

Tự Thụ ban ngày bị Viên Thượng mắng cho đến phát bực, một mình ngồi trong đại trường uống rượu.

Thời gian sắp tới không biết sẽ qua bằng cách nào đây!

Ý của đại tướng quân sợ là muốn giao tương lai Ký Châu cho Viên Thượng. Chưa cần nói đến lớn nhỏ, chỉ cần nhìn cũng thấy Viên Thượng này căn bản không phải là người thành đại sự. Lúc trước, khi được sắp xếp đến phụ tá Viên Thượng, Tự Thụ đã có ý không muốn, hôm nay thì nản lòng muốn chết.

Màn trưởng nhắc lên, Hứa Du từ bên ngoài đi vào.

Hứa Du theo Viên Thiệu sớm hơn Tự Thụ, thế nhưng đến giờ cũng không được trọng dụng như Viên Thiệu. Mà Hứa Du trong mắt Viên Thiệu là người thích lợi nhỏ, ham tài, Tự Thụ cũng không quá thích hấn.

Vì vậy khi thấy Hứa Du tiến đến, Tự Thụ cũng không đứng dậy đón chào, chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn hấn một cái.

Mấy năm nay Hứa Du rất khép mình, mặc kệ sự tình gì cũng không lộ mặt. Viên Thiệu nếu gọi đến hấn thì hấn ra sức, còn không thì hấn cứ tiêu điều tự tại. Hiện nay đã dần nằm ngoài thành viên trung tâm của Viên Thiệu.

- Công Tự tiên sinh, sao lại uống rượu giải sầu một mình thế này?

Tự Thụ mắt say lơ đãng, nhìn thoáng qua Hứa Du nói:

- Tử Viễn đến đây không biết là có gì chỉ bảo?

- Chỉ bảo thì không dám, chỉ là ban ngày thấy Công Tự bị ủy khuất... Ha ha, cho nên mới đến thăm hỏi một chút.

Hứa Du nói rồi ngồi xuống đối diện Tự Thụ.

Tự Thụ cũng không nói gì, rót cho Hứa Du một ly rượu, sau đó ngửa cổ tự uống. Hứa Du cũng im lặng, cứ vậy ngồi uống với Tự Thụ. Hai người không ai nói lời nào, không khí trong đại trường dần trở nên quỷ dị.

- Tử Viễn, người thực đáng chết.

Hồi lâu sau, đột nhiên Tự Thụ nói một câu, con mắt đỏ bừng trừng mắt nhìn Hứa Du, vẻ mặt vô cùng hung ác độc địa.

Hứa Du trong lòng bất an:

- Công Tự vì sao lại nói vậy?

- Người chó có giả bộ hồ đồ, người gậy được người khác nhưng không gậy được ta. Ta hỏi người, có phải người đã sớm cấu kết với tên một tai kia không? Lúc trước Lưu Huyền Đức đến Từ Châu cứu viện Đào Khiêm có phải là chủ ý của người?

- A?

Mặt Hứa Du hơi co lại, gượng cười nói:

- Công Tự, chuyện này không hề quan hệ với Du.

- Không quan hệ đến người?

Tự Thụ cười lạnh:

- Hứa Tử Viễn à Hứa Tử Viễn, người tự cho là kín kẽ liền mạch, kì thật kẻ hở chồng chất. Hai năm nay nhìn người như không có việc gì, nhưng ta biết đầu tiên là người kiến nghị để Đồng Chiêu đến Từ Châu, sau đó lại lặng lẽ đưa gia quyến của hắn... Cả gia quyến của Văn Công Nghiệp cũng đã đến Từ Châu... Lòng của người đã sớm không còn chứa công nữa.

Hứa Du trầm mặc không nói.

- Thế nào, ta không nói sai chứ?

Tự Thụ ngửa mặt lên trời thở dài:

- Có điều nói lại thì Lưu Huyền Đức kia cũng đích thật có bản lĩnh. Ta an bài Tự Học con ta bên người hắn để giám thị, không ngờ hắn lại có thể khiến nó không nghe ta. Lần nào gửi thư cũng đều nói với ta Lưu Bị tốt thế nào... Hứa Tử Viễn, người thực đáng chết, thực đáng chết... Ngay cả đứa con trai duy nhất của ta cũng hướng về Lưu Bị, chết tiệt.

Tự Thụ nói lời này xong, Hứa Du liền hết lo lắng.

Tự châm rượu, mặc Tự Thụ quát mắng, trên mặt luôn đeo nụ cười, nhìn qua như là không thềm để ý.

- Chúa công xong... Thương thay Nguyên Hạo, một lòng mưu đồ cho chúa công, nhưng cơ nghiệp này cuối cùng cũng sẽ bị hủy trong tay tiểu nhi kia.

Tự Thụ ngửa đầu ừng ực uống hết rượu mạnh trong bình, sau đó nặng nề đặt lên bàn.

- Ta không cam lòng, ta thực không cam lòng.

Nói rồi gục đầu xuống bàn, thì ào lảo đảo:

- Hứa Tử Viễn, chắc hắn... người đã sớm nhìn ra?

Hứa Du đứng dậy, vỗ vỗ vai Tự Thụ.

- Công Tự, ta theo Bản Sơ từ 20 năm trước. Lúc trước còn có đám Bá Cầu, Vương Phân, Trương Mạc làm hảo hữu, vì Viên Bản Sơ bốn tẩu, vì Viên gia hắn mà phát cỡ hò reo. Nhưng được cái gì? Ha ha, hảo hữu ngày xưa đều đã chết sạch, mà ta lại chịu kết cục thảm hết chỗ vào nỗi... Bản Sơ có thể cùng hoạn nạn, nhưng không thể cùng phú quý, ta sớm thấy từ lâu.

- Thấy từ lâu, thấy từ lâu...

Hứa Du dường như tự lẩm bẩm, còn Tự Thụ gục ở trên bàn, bất tri bất giác đã qua giờ tí, chỉ nghe âm thanh bang, bang, lúc này đã là canh hai rồi.

Hứa Du đứng dậy đang định ra ngoài.

Nhưng vào lúc này đột nhiên lại nghe một trận rối loạn trong đại doanh, tiếp đó có tiếng người la lên:

- Đi lấy nước, đi lấy nước.

Mùa đông lạnh giá này sao lại đi lấy nước?

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong lòng Hứa Du chính là: không hay, có người tập kích đại doanh.

400. Chương 400: Sư Hổ

15 vạn người là khái niệm gì?

Sợ rằng trong lúc nhất thời rất khó nói rõ ràng. . . Nhưng đóng doanh trại thô sơ cho 15 vạn người, cũng phải liên miên gần trăm dặm.

Đương nhiên rồi, hạ trại nếu có kế hoạch, có sắp xếp, tự nhiên không có khả năng chiếm diện tích lớn như vậy.

Nhưng Viên Thượng thiếu niên khí thịnh, cho rằng Hà Nội này là địa bàn của lão Viên gia hấn, cho nên cũng sẽ không tỉ mỉ lập kế hoạch.

Theo đạo lý, bên người Viên Thượng cũng không phải không có người giỏi.

Như Tự Thụ Hứa Du, Tưởng Nghĩa Cừ Văn Sữu đều là người biết binh, nhưng vấn đề ở chỗ những người này cũng không thể thuyết phục Viên Thượng. Ngẫm lại cũng phải, trời sáng sẽ xuất phát, hà tất phải lập kế hoạch tỉ mỉ như vậy? Vì vậy các bộ nhân mã an doanh trất trại ngay tại chỗ, từ Thẩm Thủy đến Dã Vương (nay là Thẩm Dương Hà Nam), dọc theo đường đi là doanh trường lớn nhỏ xen kẽ, đan vào nhau.

Lúc này, doanh trại như một con rắn dài đã biến thành biển lửa.

Viên Thượng từ trong giấc ngủ giật mình tỉnh giấc, cuống quýt đội khôi mặc giáp, nắm lấy bảo kiếm chạy ra khỏi trung quân đại trường.

- Xảy ra chuyện gì, hỏa hoạn từ đâu?

Tiếng la giết đã vang vọng thiên địa, phóng nhãn nhìn lại, khắp nơi đều là lửa, lửa lớn lửa nhỏ, lửa tận trời, lửa lan tràn, chiếu sáng đỏ rực cả màn đêm. Người hô ngựa hý, trong đại doanh Viên quân đã vô cùng hỗn loạn.

Vương Môn thân là thân vệ của Viên Thượng cũng khôi giáp nghiêng ngả, vội vã đi tới.

- Tam công tử, việc lớn không tốt, có người cướp doanh, có người cướp doanh!

- Ai, ai dám ở đây cướp doanh?

Lúc này Viên Thượng vẫn còn mơ hồ, ở đây chính là Hà Nội của Viên gia hấn, không ngờ có người dám ở chỗ này cướp doanh?

- Vẫn còn chưa rõ, tam công tử. . . xin mau mau lên ngựa, tiểu tướng nhất định liều mạng yểm hộ!

Viên Thượng tâm cao khí ngạo cỡ nào, nghe thế tức giận, vung roi ngựa quát lên người Vương Môn.

- Vô liêm sỉ, ta có 15 vạn nhân mã, lại có chiến tướng vô số. Chỉ là xuẩn tặc, cũng bắt bản công tử tránh lui hay sao?

Đang nói thì có thân tín dẫn ngựa qua.

Viên Thượng vịn yên lên ngựa, nhận lấy một cây trường thương trong tay thân tín, lớn tiếng quát lên:

- Vương Môn, nhanh chóng tập kết nhân mã, theo ta đánh lui tặc quân!

Wương Môn vội vã ứng tiếng, sai người thổi kèn lệnh.

Nhưng ở trong lúc hỗn loạn thế này, ai còn nghe hiệu lệnh gì nữa? Chạy đi, trời mới biết tặc nhân có bao nhiêu, dù sao sẽ là đếm không hết. Ai muốn chết thì ở lại, nhìn bộ dạng này, không biết sẽ chịu được bao lâu.

Viên quân lúc này quân tâm đã tán loạn.

Tuy có Tướng Nghĩa Cừ, Chu Ngang cố gắng thu gom nhân mã. Nhưng liên doanh đan xen vào nhau, hiện giờ đã hỗn loạn. Muốn tập kết nhân mã, ổn định quân tâm, tổ chức phản kích, nói dễ vậy sao?

Viên Thượng dẫn mấy nghìn thân binh, cùng Vương Môn đánh ra khỏi trung quân đại doanh.

Trong ánh lửa, từng đội thiết kỵ rong ruổi qua lại giữa liên doanh, trang phục của những người này đều rất cổ quái, tất cả đều là Hoàng mã kim giáp, giống như thiên binh thiên tướng đến từ cửu thiên, cầm trong tay Hoàn đao cán dài sáng loáng, kiêu dũng cổ quái, như gió lướt qua loạn quân. Viên đại tướng dẫn đầu tay cầm Cổ Nguyệt Đao, sát pháp hung hãn.

Viên đại tướng đó tuổi chừng 50, bộ râu trước ngựa lay động trong gió. Đại đao vòng ra, mang theo từng đạo quang hào như trăng lưỡi liềm, xung phong trong loạn quân như theo gió vượt sóng. Đại đao rít gào, tay dứt chân cụt vung vãi, một đường tiến đánh, không một người có thể tiếp được một hiệp trước mặt đại tướng này. Thiết kỵ xung phong, phía sau chỉ còn lại từng thi thể máu thịt không rõ.

Võ nghệ của Viên Thượng không tệ!

Được chỉ điểm cao nhân, thương mã thành thạo.

Nhưng vấn đề là, thành thạo này có hay không cũng phải nhìn xem so với người nào. Đánh với A Cầu A Miêu, Viên Thượng một có thể đánh mười, nhưng vấn đề là ở chỗ, lúc này ở trước mặt hắn là một con cọp, một con mãnh thú còn hung hãn hơn cọp.

- Là Hán An quân, là Hán An quân!

Wương Môn thất thanh la hoảng lên.

Không sai, nhánh thiết kỵ này chính là Du Dịch quân thuộc Hán An quân, do Trung lĩnh quân Hoàng Trung suất lĩnh.

Chức trách của Du Dịch quân là bảo vệ xung quanh Trường An. Nhưng khi Trần Cung hiền kế tập kích Hà Nội, vẫn cảm thấy sau khi mình đầu quân cho Đồng Phi vẫn chưa lập công gì, Hoàng Trung nói cái gì cũng muốn đảm đương nhiệm vụ lần này. Không có biện pháp, Đồng Phi đành phải bí mật điều Bàng Đức từ Vị Nam đến Trường An, sau đó mệnh lệnh Hoàng Trung theo quân xuất chinh, sớm mai phục tại bờ sông Thâm Thủy.

Thâm Thủy này nằm dựa bên Thái Hành sơn.

Quanh mình có quần sơn trùng điệp. Sau khi mấy vạn nhân mã tiến vào, căn bản không thể phát hiện ra.

Mà Thái Hành sơn cách Ki Quan cũng không tính quá xa. Sau khi xuất binh từ Ki Quan,, Hoàng Trung lập tức tiến vào bên trong Thái Hành sơn, có thể nói là thần không biết quỷ không hay.

Đối với chư hầu Quan Đông, lần này họ thậm chí không cảm thấy được lần điều động binh mã này có gì bất thường.

Hoàng Trung từ xa đã thấy có một nhánh binh mã đánh qua, liền cười lên ha hả, đánh với đám thổ kê ngỗ cầu này cũng không thoải mái. Mà Du Dịch quân thì chuyên về chiến pháp Tạc Xuyên, tất cả đều lấy 200 người làm một chiến đội, phối hợp lẫn nhau, lại độc lập tác chiến. Đám người Đồng Khí Đồng Triệu, Bùi Nguyên Thiệu dưới trướng Du Dịch quân, điều đến từ Đạp Bạch quân, càng tinh thông Tạc Xuyên hơn.

Hơn nữa Đồng Phi bố trí bốn viên đại tướng Vũ An Quốc Thuần Vu Đạo, Việt Hề Sử Hoán cho Hoàng Trung, càng giỏi việc này hơn.

Chiến thuật Tạc Xuyên đó vốn có nguồn gốc từ phương pháp công kích của Cự Ma Sĩ thuộc Đồng Phi.

Đám người Vũ An Quốc Việt Hề đều là lão nhân của Cự Ma Sĩ, mà Thuần Vu Đạo còn ở trong Cự Ma Sĩ, tài năng càng lộ rõ hơn.

Cho nên, Hoàng Trung căn bản không cần đi chỉ huy!

Nhìn qua, những người đó là đại nhân vật. . .

Hoàng Trung thúc giục Hoàng Kim thông, đại đao vung trăm, như theo gió vượt sóng đánh tới Viên Thượng.

Viên Thượng chưa từng thấy qua chém giết với mức độ như vậy, mặt hắn tái mét. Vương Môn và mấy viên đại tướng vừa thấy vội vã la lên:

- Tam công tử nhanh đi đi, tiểu tướng sẽ đoạn hậu cho ngài!

Nói rồi Vương Môn lao tới Hoàng Trung, phía sau còn có bốn năm viên đại tướng.

Viên Thượng được thân binh yểm trợ quay đầu bỏ chạy. Bên kia Hoàng Trung đã chiến với đám người Vương Môn. Đại đao chém vào không khí phát ra tiếng xoát xoát xoát, từng vệt đao vùn cuồn cuộn, cảnh tượng rất kỳ vĩ. Đám người Vương Môn ở trong quân Viên Thiệu coi như là thượng tướng, nhưng so với Hoàng Trung hiển nhiên khó có thể chống lại.

Mặc dù nói bốn năm người vây công một người, nhưng lại bị Hoàng Trung đánh cho ngay cả một chiêu số hoàn chỉnh cũng không thể thi triển ra được.

Chưa tới hai hiệp, Hoàng Trung đã hết lên:

- Cút ngay!

Tiếng vang như sấm, chấn ọi người tâm thần nhảy loạn. Đại đao vung qua, chém cho hai viên Viên tướng rớt ngựa, sau đó lập tức một kích Tha đao trăm. Chiêu này có nguồn gốc từ Thôi đao thuật do Đồng Phi sáng chế ra, vang lên răng rắc, chém tên còn lại thành hai đoạn.

Máu huyết phun tung toé, khiến ánh lửa bốn phía càng quỷ dị hơn.

Vương Môn hét a lên, thúc ngựa bỏ chạy. Lão già này quá hung hãn, phỏng chừng dưới trướng chủ công không người có thể so sánh.

Hắn muốn chạy, nhưng Hoàng Trung lại không bằng lòng.

Treo đại đao lên, véo cung cài tên, nghe một tiếng rít lên chói tai, hàn quang lóe lên. Lợi tiễn bắn thủng mũ giáp của Vương Môn, trúng giữa ót. Trường tiễn đó chế tạo từ tinh thiết Tây Vực, trên tiễn mô phỏng theo Quỷ khốc tiễn của Sa Ma Kha, có độc chín lỗ.

Viên Thượng đã chạy, chủ tướng đã chết. . .

Viên quân xung quanh nào còn chút chiến ý nào nữa, quăng hết binh khí trong tay la lên:

- Tướng quân tha mạng, chúng tôi đầu hàng.

- Tên vừa chạy trốn là ai?

Hoàng Trung hoành đao lập mã, lớn tiếng quát hỏi.

- Khởi bẩm tướng quân, đó là tam công tử Viên Thượng!

Hoàng Trung nghe vậy tức giận:

- Giặc khốn khiếp, vì mấy con tôm nhỏ mà để sống cá lớn. . . Truyền lệnh của ta, truy kích Viên Thượng!

Cũng bất chấp thu gom tàn binh bại tướng, tự có Du Dịch quân tới sau thu thập họ.

Hoàng Trung dẫn theo binh mã đuổi theo phương hướng Viên Thượng bỏ chạy...

Ngoại trừ tử thi, vẫn là tử thi!

Bờ Thảm Thủy chỉ còn lại một màu, đó chính là màu máu.

Ánh lửa soi rọi màu máu, khiến bóng đem vắng vẻ càng có vẻ quỷ dị. Người hô ngựa hý, tiếng kêu rên, cũng chỉ làm cho bầu không khí càng quỷ dị hơn. Đêm lạnh, tử thi. . . Tuy có lửa cháy mạnh, nhưng khiến người cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Đúng vậy, lúc này Viên Thượng chỉ còn lại cảm giác này.

Tuy nhiên một đường bỏ chạy cũng thu nạp không ít tàn binh bại tướng.

Điều này làm cho trong lòng Viên Thượng ít nhiều cảm thấy an toàn hơn. Có điều đến bây giờ hắn vẫn còn chưa biết rõ Hán An quân rốt cuộc xuất động bao nhiêu nhân mã? Sao dọc đường đi nhìn qua đâu đâu cũng là hình bóng của Hán An quân?

Chạy ra từ trung quân, Viên Thượng chạy thẳng đến Ung Thành.

Nhân số Viên quân bên cạnh cũng tăng thêm bảy tám ngàn người, tuy nhiên đại đa số đều là bộ quân, cho nên tốc độ di chuyển cũng không nhanh. Rất xa, đã có thể thấy được bờ sông Thảm Thủy đóng băng, dưới ánh trăng tỏa ánh sáng lạnh lẽo.

Qua Thảm Thủy, qua Thảm Thủy thì an toàn rồi!

Viên Thượng vừa thấy yên tâm thì liền nghe một tiếng gầm long trời lở đất truyền đến, một đạo nhân mã ngăn cản lối đi của hắn.

- Viên Thượng dừng chạy, Mạnh Thản cung kính bồi tiếp đã lâu!

Thấy một viên đại tướng tay vũ song đao, dẫn dắt binh mã đánh tới.

Lúc này Viên Thượng như chim sợ cành cong, đâu còn chút chiến ý nào, hắn hét lên thất thanh:

- Ngăn chúng lại, ngăn chúng lại!

Hai ba Viên tướng dục ngựa lao ra, dẫn dắt binh mã ngăn cản Mạnh Thản.

Võ nghệ của Mạnh Thản cũng không yếu, năm đó khi Đồng Phi chạy trốn khắp nơi đã theo Đồng Phi, có thể nói trung thành và tận tâm.

Người này thiện sử song đao, chiêu Lưu tinh chùy xuất quỷ nhập thần.

Đánh với hai Viên tướng chưa được bốn năm hiệp, Mạnh Thản có được khoảng không, liền xoay người xuất ra Lưu tinh chùy, đánh trúng mặt Viên tướng. Người còn lại nhe răng nhếch miệng lao tới, lại bị Mạnh Thản nhẹ nhàng lách người tránh, rồi giơ đao chém ngã ngựa.

Trận này làm cho Viên Thượng tổn thất một hai nghìn binh mã.

Viên Thượng có một loại cảm giác muốn tan vỡ, đâu còn dám dừng lại, suốt một đường dục ngựa bỏ chạy.

Sau khi qua Thảm Thủy, vòng qua Thái Hành sơn chính là Ung Thành. Đi không đến 10 dặm, thấy một đội nhân mã ngăn cản lối đi.

Viên Thượng giật mình, thúc ngựa muốn đào tẩu, lại nghe quan tướng đối diện gọi:

- Tam công tử, dừng vội kinh hoảng, mặt tướng Tướng Nghĩa Cừ (Chu Ngang), đặc biệt tới bảo vệ tam công tử.

- A!

Viên Thượng nhìn kỹ, nước mắt cũng sắp chảy xuống.

Đây thực sự là hảo hán trung can nghĩa đảm. . .Đợi trở lại rồi, nhất định phải bẩm báo phụ thân khảo thưởng công hậu cho họ.

Tướng Nghĩa Cừ và Chu Ngang mang đến khoảng chừng 3000 binh mã, mặc dù nhân số không nhiều lắm, nhưng nhìn qua vẫn không tệ.

Chỉ ít mạnh hơn gấp trăm lần những người đó bên cạnh Viên Thượng. Viên Thượng dục ngựa chạy qua, nhìn không được lớn tiếng khóc.

- Hận không nghe tướng quân khuyên can, đã bị tặc nhân đánh lén. Mười lăm vạn binh mã, mười lăm vạn binh mã. . .

Lúc này Viên Thượng mới nhớ tới 15 vạn binh mã của hần, hiện giờ có lẽ toàn quân bị diệt rồi.

Tướng Nghĩa Cừ nói:

- Tam công tử đừng lo lắng, Ký Châu ta binh nhiều tướng mạnh, 15 vạn binh mã cũng không phải không tìm lại được. Chúng ta đưa công tử về Ung Thành trước, sau đó hồi quân thu nạp binh mã. Sau khi nghỉ ngơi, chúng ta sẽ lại giao phong với Đồng tặc.

- Đúng vậy, tam công tử. . .Giữ được núi xanh không lo thiếu củi đốt. Công tử đừng tự coi nhẹ mình.

Viên Thượng gật đầu, lúc này hần có thể nghe lọt tai rồi.

- Tự tiên sinh và mọi người đâu?

Tướng Nghĩa Cừ tỏ ra buồn bã:

- Khi chúng tôi đánh ra, Văn Công Nghiệp tướng quân nói muốn đánh trở lại cứu hai vị đại nhân Tự, Hứa. Nhưng trong loạn quân Tự đại nhân và Hứa đại nhân đều là thư sinh tay trái gà không chặt, chỉ sợ là. . .

Chỉ sợ là cái gì?

Thật ra không cần truy nguyên làm gì!

Ý của Tướng Nghĩa Cừ rất rõ ràng, Tự Thụ và Hứa Du sợ là dữ nhiều lành ít.

Viên Thượng nói:

- Đã như vậy, chúng ta ở chỗ này chờ Văn tướng quân đến đi. . . Tướng tướng quân, người có biết Hán An quân tập kích chúng ta rốt cuộc có lai lịch thế nào không?

Thằng nhãi này đến bây giờ còn chưa biết thân phận của quân địch.

Tướng Nghĩa Cừ cười khổ:

- Ở trên đường Công Nghiệp đã giết một Đồng tướng, tên là Đồng Khí. Có người nói nhánh binh mã này Du Dịch quân, một trong ngũ đại chủ lực của Hán An quân. Chủ soái họ Hoàng tên Trung, tự Hán Thắng, dũng mãnh hơn người. Tam công tử, chúng ta không nên ở đây chờ Công Nghiệp. . . Tặc quân thế lớn, ở đây cũng không phải an toàn cho lắm.

Viên Thượng cũng không muốn đợi.

Nhưng vấn đề là, hần nhất định phải tỏ thái độ này, để lấy lòng chúng quan tướng một chút.

- Nhưng nếu chúng ta không đợi Công Nghiệp, vạn nhất. . .

- Không bằng như vậy. . .

Tướng Nghĩa Cừ cũng là một người thông minh, sao không nhìn ra tâm tư của Viên Thượng:

- Để Chu Ngang tướng quân bảo vệ công tử rút về Ung Thành. Mạt tướng dẫn dắt binh mã bản bộ ở chỗ này chờ Công Nghiệp tướng quân đến hội hợp, thế nào?

Lời này đã nói trúng tâm tư của Viên Thượng!

- Như vậy thì làm phiền Tướng tướng quân!

Viên Thượng vừa mới dứt lời, lại nghe người xung quanh phát ra tiếng la kinh hoàng.

- La cái gì?

- Công tử, mau nhìn. . .

Đám người Viên Thượng nhíu mày, nhìn theo hướng ngón tay của người đó, rồi hốt hoảng la lên, sững sờ tại chỗ.

Lúc này, phía chân trời đã ửng màu bạc.

Sương sớm mù mịt, lơ mơ có thể thấy được trên triền núi xa xa xuất hiện một đạo nhân mã.

Nhân số cũng không tính nhiều lắm, khoảng chừng bảy tám trăm người, đều là ngựa lớn chiều cao hơn trượng, thần tuấn phi thường.

Trên thân ngựa khoác áo giáp dày, mặt trên bôi nước sơn đen, chỉ lộ ra bốn vó và một đôi mắt.

Kỵ sĩ trên ngựa cũng đều thân khoác trọng giáp, tay cầm trường thương, lưng dắt Hoàn đao, khôi giáp che hơn nửa khuôn mặt. Trường thương lóng lánh, Hoàn đao lạnh lẽo. Từng con chiến mã đứng thẳng trên triền núi, nhưng không phát ra chút âm thanh nào. Thậm chí khi xuất hiện cũng không có chút động tĩnh, càng có vẻ quỷ dị.

Chiến mã dẫn đầu là một con sư tông thú trăm năm hiếm thấy.

Lông bờm màu nâu nhạt, trong gió nhẹ nhàng lay động, viên tướng trên lưng ngựa giống như một ngọn núi nhỏ.

Viên tướng đó dưới ngựa thân cao hơn trượng, vai rộng eo tròn, bộ áo giáp đen thui. Tay cầm một đôi Lôi Cổ Ứng Kim Chùy, mặt lẳng hình bát giác, cũng bị sơn màu đen, khiến người rét run. Lưng đeo túi mười hai mũi lao, đầu đội Ô Kim Khôi.

Thấy y khê giục ngựa tới, sư tông thú lộc cộc tiến về phía trước, lại lập tức dừng bước.

- Tam công tử, Đồng mã ở đây đợi tam công tử đã lâu!

Thanh âm cũng không lớn, nhưng mang theo chút hàn ý. Tướng Nghĩa Cừ có phản ứng trước tiên, nhin không được bật thốt lên:

- Là Đồng gia Sư Hổ!

Nói đến thì Đồng Phi có rất nhiều tên hiệu.

Năm đó Đồng Trác gọi y là Đồng gia sư nhi, sau đó lại được gọi là hổ lang chi tướng, sau lại được chư hầu Quan Đông gọi là Tây Vực bạo hổ.

Hiện giờ, mọi người tặng cho biệt hiệu là Đồng Phi Sư Hổ. Sau khi Tướng Nghĩa Cừ gọi ra, phía sau vang lên tiếng người hô ngựa hý. Viên Thượng tái cả mặt. Đồng Phi Đồng Tây Bình. . .Trời ạ, lẽ nào hôm nay ta sẽ chết ở chỗ này?

401. Chương 401: Quan Trung Kiều Đầu Bảo (1)

Viên Thượng cảm thấy tuyệt vọng!

Đối với một thiếu gia từ nhỏ cảm y ngọc thực, trên có cha thương yêu, dưới có gia phó thành đàn, Viên Thượng bất luận từ tâm trí hay là trên tính tình, đều kém hơn những đứa trẻ cùng tuổi lớn lên trong nghịch cảnh.

Hắn rất thông minh, nhưng trên xử lý công việc hắn kém hơn cả huynh trưởng Viên Đàm Viên Hi của mình, càng không thể đánh đồng với Viên Thiệu. Đây cũng là nguyên nhân lần này xuất binh Viên Thiệu cho Tự Thụ xuất mã phụ tá.

Đáng tiếc chính là Viên Thượng cũng không cho rằng mình cần phụ tá.

Mà hiện tại, hẳn cảm thấy mình cần phụ tá rồi, song nhìn qua có vẻ đã không còn kịp.

Ha ha, có đôi khi cái thứ danh khí này đích thật có lực chấn nhiếp. Nhưng không nhất định đối với tất cả mọi người đều như vậy.

Đám người Tướng Nghĩa Cừ rất sợ hãi, nhưng không có nghĩa tất cả mọi người sẽ sợ.

Chỉ ít có một người sẽ không cho rằng như thế. Ngược lại, khi nghe nói chủ tướng của đối phương là Đồng Phi, người này lại có vẻ rất thích thú.

Đám người Viên Thượng còn chưa kịp làm ra phản ứng, một Viên tướng đã dục ngựa đánh ra, lao tới Đồng Phi.

- Đồng tặc đừng vội can rờ, thượng tướng Tướng Kỳ lấy tính mệnh của ngươi!

Viên tướng trên ngựa hét lên, trong chớp mắt cũng đã vọt tới trước mặt Đồng Phi.

Tướng Kỳ?

Căn bản chưa nghe nói qua cái tên này! Dưới trướng Viên Thiệu có những nhân vật nào, Đồng Phi Đồng Phi vẫn tương đối rõ ràng.

Nhưng y lại không nghe nói qua Tướng Kỳ này có lai lịch gì.

Đám người Tướng Nghĩa Cừ không khỏi kinh ngạc: người này thật là có cốt khí, một người cũng dám đi khiêu chiến Đồng gia Sư Hổ?

Đại thương trong tay Tướng Kỳ rung lên ục ục, thương ảnh trùng trùng, quả nhiên là có chút hỏa hậu.

Nhưng Đồng Phi nhìn thấy thì không khỏi nhú mày. Thằng nhãi này là ai? Trình độ loại này cũng dám chạy đến chịu chết?

Quả thật ở trong mắt người bình thường, võ nghệ của Tướng Kỳ không kém.

Nhưng trong mắt hành gia như Đồng Phi, Tướng Kỳ này luận võ nghệ cũng chỉ tiếp cận với Bùi Nguyên Thiệu năm đó, cách hai chữ thượng tướng hình như còn rất xa. Coi như là Bùi Nguyên Thiệu hiện tại, phỏng chừng trong vòng 5, 60 chiêu là có thể giải quyết.

Y cười lạnh, người đã muốn chết, vậy đừng trách ta thủ đoạn độc ác!

Đồng Phi thúc vào bụng ngựa, Sư Tông Thú đang im lặng, đột nhiên xông lên. Loại chiến mã trăm năm khó gặp như Sư Tông Thú khác với ngựa bình thường. Nó không chỉ tốc độ kinh người, sự chịu đựng kinh người, sức bật trong nháy mắt càng vạn trượng vô nhất. Cho dù Xích Thổ Tê phong thú của Lữ Bố so sánh với Sư Tông Thú, sức bật cũng kém không chỉ một bậc.

Tướng Kỳ hình như cũng không ngờ Sư Tông Thú lại có sức bật như vậy.

Đại thương đánh vào không khí, mà Sư Tông Thú cũng đã xuất hiện ở trước mặt hắn. Đồng Phi song chùy giơ cao, một chiêu Bá vương cử đỉnh, trong ánh mắt hiện lên vẻ lãnh khốc, miệng gầm lên như cự lôi:

- Chấn sơn chùy, chết đi!

Sau khi Lôi Âm chùy của Đồng Phi ác chiến một trận với Lữ Bố tại tái ngoại, liền không còn thấy bóng dáng nữa.

Vốn muốn chế tạo lại, nhưng bởi lỗ hổng trên Lôi Âm chùy liên quan đến vấn đề hoà âm. Mà ở phương diện này, lựa chọn không hề nghi ngờ là hành gia. So sánh thì Thái Diêm và Cố Ung vẫn còn kém chút hỏa hậu.

Không thể hoà âm, như vậy Lôi Âm chùy không thể dựa theo hình thức ban đầu chế tạo ra.

Đồng Phi cũng cất bỏ phiền phức này, bảo Bồ Nguyên tự mình động thủ, dựa theo dáng dấp của Lôi Cổ Ứng Kim Chùy trước kia, chế tạo ra một đôi. Trọng lượng xấp xỉ với Lôi Cổ Ứng Kim Chùy trước kia. Nhưng khắp mặt chùy được bôi lên nước sơn đen.

Thật ra trong lòng Đồng Phi rất rõ ràng.

Đi tới vị trí ngày hôm nay, đã không thể như năm đó muốn làm gì thì làm. Chùy này khi chế tạo ra chỉ cầu về thị giác cảm quan. Về phần phương diện khác, y cũng không hề yêu cầu, đương nhiên cơ quan nhỏ vẫn giữ lại.

Hắc chùy mang theo tiến gió, bay vù xuống.

Chấn sơn chùy này vốn cầu một tốc độ và lực đạo trong nháy mắt đạt được dung hợp hoàn mỹ, mới có thể đủ phát huy ra uy lực lớn nhất. Nhưng sau khi đến loại cảnh giới như Đồng Phi, đối với sử dụng lực lượng đã vượt qua nhận thức của người bình thường. Song chùy hạ xuống, thế như sấm sét, nhưng trong đó đã có ba lần ngừng lại cực kỳ ngắn.

Đương nhiên, loại ngừng lại này người thường không nhìn ra.

Mỗi một lần dừng lại, đại biểu ột lần phát lực. . . Ba lần dừng lại, ba lần phát lực, lực cộng lực xếp chồng với nhau.

Đó cũng không phải một cộng một là có thể tính toán!

Sau ba lần phát lực, Chấn sơn chùy này đâu chỉ chấn sơn, quả thật có thể khai sơn rồi. . .

Chỉ nghe keng. . .bụp, sau đó là một tiếng hét thảm, tiếng hí vang của chiến mã. Một chùy này xuống, thương cụt tay đứt, đầu của Tướng Kỳ gần như bị đập lún vào trong lồng ngực, cả người lẫn ngựa trong một hiệp đã thành một đồng thịt vụn.

Đã sớm nghe nói Sư Hổ vô địch!

Đã sớm nghe nói, Đồng Tây Bình kia tàn bạo...

Nhưng nghe nói và tận mắt nhìn thấy hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Một khắc trước vẫn là một người hoàn chỉnh, sau một khắc thì. . .

Đám người Tướng Nghĩa Cừ ngẩn người ra nhìn!

Không sai, Tướng Kỳ đúng là không biết tự lượng sức mình, có vẻ cuồng vọng. Nhưng võ nghệ của hắn hình như cũng không kém như vậy mà!

Đồng Phi ngửa mặt lên trời cười to:

- Viên Bản Sơ chỉ biết nuôi kẻ giá áo túi cơm, nhân vật như vậy mà cũng dám xưng thượng tướng?

- Cự Ma Vương, Cự Ma Vương!

Trên núi, Cự Ma Sĩ quân tâm phần chấn, giơ cao trường thương, rút ra Hoành đao, đao thương giao kích, tiết tấu cực kỳ chỉnh tề.

Tướng Nghĩa Cừ biết, không thể tiếp tục kéo dài nữa!

Nếu tiếp tục, nhân số bên mình mặc dù gấp 10 đối phương, sợ là cũng không ngăn nổi một lần xung phong.

Hắn với Chu Ngang nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra được tâm tư của đối phương.

Hai người cắn răng một cái, lớn tiếng quát:

- Chủ công đối với ta ân trọng như núi, hôm nay chính là lúc lấy cái chết báo đáp. Đại trượng phu phải da ngựa bọc thây, chúng quan tướng, theo ta xuất kích. . . Công tử, nhanh rút khỏi đây, chúng tôi sẽ tử chiến ngăn cản.

Tướng Nghĩa Cừ vung đao, Chu Ngang một tay thiết bài, một tay đoán thương, phóng ngựa xông ra ngoài.

Sau đó lại có hơn mười viên đại tướng theo hai người đánh ra, thân vệ thì vây quanh Viên Thượng, quay đầu chạy tới hướng Ung Thành.

Đồng Phi cũng không úy kỵ, dục ngựa nghênh đón.

Song chùy trên dưới tung bay, mang theo lực lôi đình vạn quân, âm thanh keng keng vang lên không ngừng. Binh khí của Viên tướng chạm cái liền bay, đụng cái thì gãy. Chỉ hai ba hiệp, đã có bốn năm Viên tướng bị Đồng Phi đập vỡ đầu.

Lúc này, Viên quân đã khởi xướng công kích!

Mà Cự Ma Sĩ trên núi, theo một tiếng hô hào vang lên, liền lao tới Viên quân.

Viên quân gần vạn người, Cự Ma Sĩ chỉ có 800. Nhưng chỉ có 800 Cự Ma Sĩ này lại giống như thiên quân vạn mã chạy chồm.

Đây là dũng khí tôi luyện ra trong từng lần đại chiến.

Từng con chiến mã trong khi chạy băng băng, áo giáp ma sát, phát ra âm thanh chói tai. Trong sát na hai dòng nước lũ sắp đâm vào nhau, Cự Ma Sĩ đột nhiên tản ra, ngựa cùng ngựa cách nhau khoảng chừng năm bước, từng sợi xích có gắn lưỡi câu gai sắt xuất hiện giữa chiến mã, kéo ngang ra sau đó xông lên.

Chiến mã cùng chiến mã chạm vào nhau, An tức mã thần tuấn cao to hiển nhiên có ưu thế bẩm sinh.

Xiềng xích đó càng dọa người, Viên quân giữa khe ngựa chỉ cần bị lưỡi câu móc phải, cả người lẫn ngựa bị kéo lê trên mặt đất.

Hoành đao chặt chém, trường thương đâm chọt...

Chỉ một hiệp, Viên quân bị ai phát hiện, sức chiến đấu của họ và Cự Ma Sĩ căn bản không cùng một đẳng cấp. Sau khi Cự Ma Sĩ đánh vào Viên quân, một đường máu thịt vung vãi, thể như chẻ tre xuyên thủng trận hình.

Mà bên kia, Đồng Phi đột nhiên một chiêu Khâu lý chùy, nện lên thiết bài của Chu Ngang.

Chỉ nghe phình một tiếng, thiết bài chế tạo từ gang bị đập vụn sắt bay tán loạn. Một cánh tay của Chu Ngang đã bị gãy cả khớp xương kèm theo gân, hét lên thảm thiết, người bị đập ngã xuống ngựa. Nhưng một chân còn treo trên bàn đạp, mặc cho hấn vùng vẫy thế nào cũng không ra được. Ngựa bị chấn kinh kéo Chu Ngang một đường chạy như điên, nhìn qua chắc không sống nổi.

Đao của Tướng Nghĩa Cừ đã bị hất bay từ lâu!

Hắn đoạt lấy một cây đại thương từ trong tay một Viên tướng, muốn quyết tử một trận với Đồng Phi.

Không sai, hấn đích thật đã làm tốt chuẩn bị phải chết. Nhưng vấn đề ở chỗ, có đôi khi không phải người chuẩn bị sẵn sàng là có thể không sợ chết thật. Hơn mười viên đại tướng người thị bị Đồng Phi đập chết, người thì bị Cự Ma liên hoàn mã kéo chết dưới đất. . .

Ngay cả Chu Ngang cũng kết quả thê thảm, Tướng Nghĩa Cừ nào còn dám tái chiến, hét lên một tiếng rồi thúc ngựa bỏ chạy.

Đánh đến lúc này, Đồng Phi cũng sẽ không có chút thương hại. Thấy Tướng Nghĩa Cừ muốn chạy, y giờ tay lấy ra một mũi lao, kẹp bằng ngón tay, người đứng dậy. Mũi lao phá không, bay rít lên, Tướng Nghĩa Cừ hét thảm một tiếng, bị mũi lao xỏ xuyên qua ngực.

Viên quân đã tán loạn!

Dưới công kích như bẻ gãy nghiền nát của Cự Ma Sĩ, Viên quân đâu thể không tán loạn.

Người cưỡi ngựa thì quay đầu bỏ chạy, bộ tốt thì quăng binh khí, quỳ xuống đất la khóc cầu xin, cảnh tượng rất thê lương.

- Chủ công, Viên Thượng chạy rồi!

Một Cự Ma Sĩ dục ngựa đi tới bên cạnh Đồng Phi, nhẹ giọng báo cáo.

Đồng Phi nở nụ cười:

- Chạy rồi? Dưới tình huống như vậy, nếu hấn có thể đào tẩu, đó mới thấy hấn có bản lĩnh!

Từ xa xa, hai đội nhân mã đánh tới.

Một nhánh là Du Dịch quân của Hoàng Trung, một nhánh là Mạnh Thản dẫn đội.

Đồng Phi quay đầu ngựa:

- Mạnh Thản ở lại thu thập những hàng binh này, Hán Thăng đại ca, hai ta truy sát đoạn đường đi?

Hoàng Trung hoành đao cười to:

- Chủ công đã mời, Trung sao dám không tuân lời?

- Tam công tử xong rồi!

Bờ sông Thẩm Thủy, Hứa Du ghìim ngựa tay che nắng, đứng nhìn cảnh lửa cháy tận trời kéo dài trăm dặm:

- Chủ công cũng xong rồi!

Văn Sửu đề thương lập mã bên cạnh Hứa Du:

- Tiên sinh có phải không muốn?

- Không muốn?

Hứa Du nhịn không được cười nói:

- Nghĩ Viên Bản Sơ kia bạc tình quả nghĩa, chỉ vì việc nhỏ mà giết gia phó của ta. Khi làm ta mất mặt, Hứa mỗ cùng Viên gia hấn cũng đã ân đoạn nghĩa tuyệt. Công Nghiệp đừng thử thăm dò ta nữa. Chúng ta đợi đã lâu, không phải là vì ngày hôm nay sao? Viên tam chết rất hay, không chỉ chết, còn để lại cho chúng ta một công lao rất lớn làm lễ yết kiến!

Văn Sửu nhịn không được quay đầu, nhìn thoáng qua chiếc xe ngựa dưới sườn núi.

- Chỉ không biết, Công Tự tiên sinh có nguyện ý hay không?

- Hấn nguyện ý hay không cũng không quan trọng, Viên tam đã chết, hấn trở lại cũng không sống nổi. Mà con của hấn từ lâu đã hiệu lực cho Huyền Đức công, nếu như nói ngay từ đầu là bắt đắ dĩ, nhưng đến sau đó hấn bảo trì trầm mặc, chỉ sợ từ lâu hấn đã động tâm.

- Ha ha, không sai, không sai!

Hứa Du cười nói:

- Được rồi, trò hay chúng ta đã xem xong, hôm nay vừa lúc xuất phát, tìm Huyền Đức công đi!

- Tiên sinh nói rất hợp ý ta!

Hai người dẫn theo tám phúc nhân mã đánh hơn mười chiếc xe ngựa trùng trùng điệp điệp chạy về hướng Bình Cao. Xa xa, ngọn lửa đã chiếu một vùng trời thành màu đỏ.

Ung Thành, tại Hà Nội cũng chỉ là một tòa thành nhỏ.

Nhân khẩu chưa đến vạn, thành không đến nghìn khoảnh. Tuy nhiên, bởi nó nằm ở trung bộ Hà Nội, năm xưa khi cùng Toan Tảo hội minh đã từng xem Ung Thành như một trọng địa truân lương. Mặc dù đến hiện tại nó vẫn cực kỳ quan trọng.

Bởi vậy, tiến có thể đến Huỳnh Dương, Bình Cao, Mạnh Tân, Ki Quan. Lui có thể trong ba ngày đến cảnh nội Ký Châu. Nơi này là trọng địa Hà Nội, có đại tướng của Viên Thiệu là huynh đệ Lữ Tường Lữ Khoáng trấn thủ, lại có Trần Lâm làm quân sư Tế tửu. Hiện giờ Viên Thượng cũng chỉ có thể hy vọng đến Ung Thành cầu cứu nhị Lữ.

Một đường chạy như điên, mãi đến chạng vạng mới thoát khỏi truy binh.

Tuy nhiên nhân mã bên người đã không còn đến nghìn người. Bấy tám trăm tàn binh bại tướng, nhìn qua phải nói là thê thảm, khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung. Rất xa, Ung Thành đã ở trong tầm mắt, thậm chí có thể thấy được soái kỳ chữ Viên tung bay trên đầu thành.

Viên Thượng cuối cùng cũng thở phào một hơi, quay đầu nhìn người bên cạnh, khóc không ra nước mắt.

Nghĩ lúc trước khi hấn xuất phát từ Nghiệp Thành, khí phách thế nào, hoành tráng cỡ nào? Thực sự có thể nói là tinh kỳ che trời phủ đất, đao kiếm hàn quang bắn thẳng trời cao. Thế nhưng hiện tại? Đã chết sạch, chỉ sợ bọn Tướng Nghĩa Cừ cũng đã chết rồi!

- Tam công tử, gọi mở cửa thành đi!

Có Viên binh nhẹ giọng nhắc nhở, Viên Thượng lúc này mới xem như yên lòng, dục ngựa đi tới dưới Ung Thành.

- Quân tốt trên thành nghe rõ, ta là tam công tử Viên Thượng. Mau mau thông báo nhị vị Lữ tướng quân, mời họ xuất binh cứu viện!

Trên đầu thành im lặng như tờ!

Đột nhiên nghe một hồi chiêng đồng, sau đó từng hàng quân tốt véo cung cài tên, xuất hiện tại lỗ châu mai Ung Thành.

Viên Thượng thoáng cái chưa kịp phản ứng!

Thấy đại kỳ chữ soái ầm ầm ngã xuống, một tấm đại kỳ màu đen có thêu hình kim sư tung bay trong gió.

Trên cờ thêu chữ “Đồng” to như cái đầu, một thanh niên diện mạo xấu xí dưới vòng vây của quân sĩ xuất hiện ở môn lâu.

- Tam công tử, Bàng Thống phụng mệnh đại đô đốc, đã chiếm lấy Ung Thành, đợi tam công tử đã lâu!

Viên Thượng đầu tiên là ngẩn ra, rồi không nhin nổi hét a lên sợ hãi.

Quay đầu muốn chạy, lại nghe trên đầu thành truyền tới tiếng kèn dài.

Sau đó mấy viên tướng quan lao ra từ bốn phương tám hướng. Bên trái là Thành Lễ, bên phải là Hàn Đức. Mấy nghìn binh mã thoáng cái bao vây đám người Viên Thượng.

Hàn Đức dục ngựa tiến lên, cầm trong tay Lưu Kim Song Nhận Đại Phủ, tại không trung xẹt qua một đường lãnh mang.

- Tam công tử, bọn ta đợi đã lâu, còn không xuống ngựa đầu hàng?

402. Chương 402: Quan Trung Kiều Đầu Bảo (2)

Vào rất nhiều năm trước đây. . .

A, thật ra cũng không phải rất nhiều năm, có lẽ cũng chỉ vào 4, 5 năm trước, khi đó nhân mã của Đồng Phi đều còn đang ở Tây Vực.

Mỗi lần cùng Giả Hủ suy diễn sa bàn, Giả Hủ từng nhắc tới Quan Trung.

Lúc đó, Tây Vực chưa bình định, Khâu Từ Đại Uyên Ô Tôn ba nước không nghe theo mệnh của Hán Vương, lại có Bắc Hung Nô lúc nào cũng uy hiếp.

Nhưng Giả Hủ đã xác định, Đồng Phi chắc chắn chiếm lấy Quan Trung.

Quan Trung có Hàm Cốc quan hiểm yếu, Nam Sơn làm bình phong, lạch trời Hoàng Hà hình thành một vách chắn kiên cố. Tần Xuyên 800 dặm, đất đai màu mỡ, thích hợp Đồng Phi đóng quân. Tuy nhiên, mọi việc tóm lại có lợi tất sẽ có hại.

Quan Trung mặc dù tốt, vấn đề lớn nhất phải đối mặt ở chỗ thủ có thừa mà tiến thủ không đủ.

Cho nên, sau khi chiếm lĩnh Quan Trung, vì sao Đồng Phi không tiếc giữ chặt Tuyền Phong quân một trong ngũ đại chủ lực ở Hà Đông. Một mặt là bởi vì Hà Đông từng là nơi Đồng Trác lập nghiệp, có cơ sở, về tình về lý đều phải chiếm lĩnh; mà mặt khác, Hà Đông có thể xem như bàn đạp để tiến quân Ký Châu, có ý nghĩa chiến lược vô cùng trọng đại.

Nhưng mặc dù đã chiếm lĩnh Hà Đông, Đồng Phi vẫn phải đối mặt với một vấn đề.

Hà Đông có Thái Hành sơn Vương Ốc sơn cách trở, muốn đi vào Ký Châu cũng không phải là một việc dễ dàng.

Muốn lấy Trung Nguyên, nhất định phải lấy Ký Châu trước!

Năm đó Cường Tần thống nhất lục quốc, cũng hạ thủ từ Tịnh U, sau đó chiếm Ký Châu, lúc này mới có thể kiêu ngạo nhìn vào Trung Nguyên.

Bàng Thống cho rằng, chiếm Tịnh U cũng không ngày một ngày hai. Nếu như không muốn chỉ rơi vào phòng thủ thì phải lấy Hà Nội, nối liền lưỡng hà, lấy Quan Trung làm chỗ dựa, lấy Tịnh U làm trợ thủ, ngày khác chiếm Trung Nguyên có thể dễ dàng hơn nhiều.

Trần Cung Từ Thứ đều rất tán thành điều này.

Cho nên khi Tào Tháo lo việc Lạc Dương hội minh, toàn bộ Trường An cũng đang chiêm trống rùm beng mà tiến hành điều binh khiển tướng

Vì chiếm lấy Hà Nội, Đồng Phi điều ra 8 vạn người, lấy Du Dịch quân là chủ lực. Khi ngọn lửa tại Thảm Thủy châm lên, Bàng Thống và đám người Hàn Đức đã bí mật mai phục ngoài Ung Thành, chờ đợi thời cơ.

Ngắm lại xem, biển lửa trăm dặm, thanh thế cỡ nào?

Ung Thành nhị Lữ cũng không phải kẻ ngu, vừa nhìn tình huống này đã biết khẳng định Viên Thượng xảy ra vấn đề.

Nếu như Viên Thượng gặp chuyện không may ở nơi khác, nhị Lữ cũng chưa hẳn sẽ có động tác. Nhưng Viên Thượng gặp chuyện không may tại Hà Nội, mà hai người hấn lại không có hành động gì, chỉ sợ sau khi Viên Thiệu biết hẳn sẽ là người thứ nhất không bỏ qua cho hai người.

Cho nên sau khi Thảm Thủy bốc lửa, nhị Lữ lập tức điểm binh mã xuất kích, chuẩn bị nghênh tiếp Viên Thượng.

Không nghĩ tới, nửa đường bị Hàn Đức phục kích, nhị Lữ võ nghệ mặc dù cao, nhưng bị mình Hàn Đức trăm rớt ngựa.

Thành Lễ lĩnh binh đánh tan binh mã của nhị Lữ, mà Bàng Thống gạt mở Ung Thành, bắt giữ Trần Lâm.

Liên tiếp những hành động này chỉ diễn ra trong một canh giờ. Bàng Thống có đủ thời gian để thanh lý chiến trường, tại Ung Thành ôm cây đợi thỏ, chờ Viên Thượng tự chui đầu vào lưới. Bàng Thống tin tưởng, cho dù Viên Thượng không chết, đi tới dưới Ung Thành phỏng chừng đã bị đám người Đồng Phi lột mấy tầng da. Mà trên thực tế, Viên Thượng cũng rất phối hợp, hoàn toàn y theo kế hoạch của Bàng Thống mà tiến hành.

Một trận đại chiến, diễn ra tròn một ngày.

Bắt đầu từ khi châm lửa đến khi Viên Thượng bị bắt, toàn bộ hành động đều có thể nói vô cùng thuận lợi.

Khi Tào Tháo nhận được thông báo, chuẩn bị xuất binh cứu viện thì Hàn Đức đã dẫn dắt binh mã chiếm Bình Cao, đứng bên kia sông nhìn vào Hồ Lao quan. Vũ An Quốc cố thủ bên bờ Mạnh Tân, bày ra tư thế tùy thời qua sông tập kích Lạc Dương. Việt Hề chiếm huyện Hoài (phía tây nam huyện Vô Trắc Hà Nam ngày nay), Thuần Vu Đạo chiếm Vô Đức (Tiêu Tác Hà Nam ngày nay), bày ra tư thế phòng ngự.

Hoàng Trung thì suốt đêm chiếm Tu Võ, đóng quân tại phía tây Thanh Thủy, nhìn chăm chăm vào Hà Nội.

Khi đại quân Tào Tháo đến bến bờ Hoàng Hà thì cũng đã vô lực xoay chuyển, chỉ có thể đứng bên kia sông than khóc cho Viên Thượng.

Trận Hà Nội, Đồng Phi bắt được tổng cộng 11 vạn người của quân Viên Thiệu, trong đó hơn phân nửa bị di chuyển tới Hà Đông, số ít tù binh ở lại Hà Nội, sau đó lại khẩn cấp mệnh lệnh Từ Thứ làm thái thú Hà Nội, lệnh Hoàng Trung xây đại doanh Thanh Thủy phía tây Thanh Thủy.

Đến lúc này, binh mã Đồng Phi có thể trong 10 ngày đột nhập kinh triệu, lại có thể tập kích bất ngờ Ký Châu, quấy rối Duyên Châu.

Năm mới qua đi, Lưu Biện chính thức đăng cơ tại Trường An, nên niên hiệu là năm Thái Bình thứ nhất.

Nếu như dựa theo Dương lịch của hậu thế, năm này chính là Công Nguyên năm 200, năm này Đồng Phi đã 30 tuổi.

Trong thành Trường An tràn ngập không khí hân hoan.

Trải qua 200 năm, tòa đế đô cổ xưa này lại một lần nữa trở thành tiêu điểm cho người trong thiên hạ chú ý đến.

Tâm tình Lưu Biện rất tốt, sáng sớm đã thức dậy, không đến Phật đường tu hành một lúc như trước kia nữa, mà luyện một bài Hoa thương, sau đó rửa mặt, lúc này mới hăng hái bừng bừng dưới vòng vây của mọi người thượng triều.

Đây là lần đầu tiên hân tảo triều sau khi đăng cơ.

Đồng Phi không ở đây, vì vậy Lưu Biện mệnh Trần Cung chủ trì triều nghị, mà hân thì ngồi ngay ngắn trên hoàng kim long ỷ với một tâm tình kích động.

Cảm giác này, rất quen thuộc, cũng rất kỳ diệu!

Thật ra rất nhiều năm trước đây, Lưu Biện cũng từng trải qua như vậy. Chỉ là lúc đó hân còn nhỏ tuổi, mà trong triều còn có cữu phụ Hà Tiến. Tuy là hoàng đế, nhưng phần lớn thời gian Lưu Biện đều cảm thấy hình như mình chỉ là một khôi lỗi.

Hôm nay, ta đã trưởng thành!

Nhưng cảm giác lớn lên cũng không phải rất tốt, không có người ở phía trước che mưa gió, không ngờ sẽ lại khó chịu như vậy.

Lưu Biện đã quen chuyện lớn chuyện nhỏ đều do Đồng Phi làm chủ. Nhưng hiện giờ Đồng Phi còn đang ở Hà Nội chiến đấu với loạn thần tặc tử, Lưu Biện đành phải đối mặt với những việc mà hân chưa bao giờ trải qua này. Vị Ương cung phải tu sửa, yêu cầu tiền của. . . Trường An thập nhị môn phải xây mới, yêu cầu tiền của; cự thành cần quy hoạch, tân thành cần kiến thiết, việc lớn việc nhỏ đặt ra trước mặt Lưu Biện, mỗi một việc đều phải phí đầu óc, đều phải cải cộ kịch liệt một hồi.

Một hồi triều nghị, đầu Lưu Biện muốn nổ tung!

- Khải tấu thánh thượng, thần có bản tấu!

Ngay khi triều nghị sắp kết thúc, một người đi ra từ trong hàng văn thần, nằm dưới bệ đỡ lớn tiếng nói.

Là Tô Cố. . .

Tô Cố vốn là thái thú Võ Đô, sau đó đám người Văn Sính qua đã giá không hân!

Người này nên nói như thế nào chứ? Bản lĩnh lớn không có, bản lĩnh sát ngôn quan sắc văn có một chút, đồng thời cũng là một người không có chủ kiến.

Tại Võ Đô, mặc kệ nói thế nào hân cũng là chư hầu một phương.

Nhưng đến Trường An, mặc dù nói chức vị cũng là một trong cửu khanh, nhưng tình huống thực tế thì sao? Trong lòng Tô Cố biết rõ ràng.

Không có oán khí, đó là giả!

403. Chương 403: Viên Thiệu Cũng Do Dự (1)

Nhưng có biện pháp nào? Muốn binh không binh, muốn tướng không tướng. . . Tô Cố ngoài miệng không nói cái gì trong lòng dù sao vẫn khó chịu.

Lưu Biện sắp ngủ rồi!

Triều nghị này chẳng thú vị chút nào...Hắn nhin không được nói:

- Tô ái khanh có gì tấu nhanh đi!

- Bệ hạ, hiện giờ bệ hạ sơ đẳng đại bảo, chính là lúc cần kiến lập võ công hiển hách, chiêu cáo cho người trong thiên hạ sự oai hùng của bệ hạ.

Tô Cố sắp xếp từ ngữ một chút, lớn tiếng nói:

- Đại đô đốc dẫn quân đến đâu, kẻ xấu không đâu không hãi sợ, cái này đều là sự anh minh của bệ hạ, loạn thần tặc tử không dám đối chọi với phong mang của bệ hạ. Hôm nay, quần tặc Lạc Dương vẫn còn chiếm Đông Đô, bệ hạ nên xuất binh chinh phạt, đoạt lại Lạc Dương. . . Uy danh của bệ hạ nhất định có thể truyền cáo thiên hạ. Hán thất trung hưng sắp tới.

Nói liên miên, ý thật ra chỉ có một.

Hoàng thượng ngài hôm nay đã đăng cơ, đã nắm quyền, nên có động thái mới phải, đừng để người khác nghĩ ngài chỉ dựa vào đại đô đốc mới có thể đánh thắng trận. Ngài nên chứng minh với người trong thiên hạ, ngài văn thao vũ lược không đâu không tinh. Đại đô đốc có thể đánh thắng trận, chẳng qua là dựa vào uy phong của bệ hạ ngài. Nói chung, ngài nên dùng hành động chứng minh, ngài là hoàng thượng hoàn toàn xứng đáng.

Những lời này nếu là trước đây, nói không chừng Lưu Biện không thèm để ý tới.

Nhưng hiện tại địa vị đã khác, hắn cảm thấy những lời này của Tô Cố hình như cũng không phải không có đạo lý.

Trần Cung vội vã đứng ra nói:

- Bệ hạ, tuyệt đối không được! Tào tặc không phải kẻ đầu đường xó chợ, kinh triệu cũng không so với Hà Nội. Không nói đến tặc quân binh mã đông đảo, mà đại quân ta hiện nay đều tập trung ở lương hà và Tịnh U. Lúc này xuất binh trái lại không hay.

Tô Cố nói:

- Trần đại nhân nói thế sai rồi, không nói đến đại doanh Lan Trì vẫn còn binh mã đóng quân. Lương Châu Tây Vực cũng nuôi rất nhiều binh mã. Vị Nam Trọng Tuyên đều xây hành dinh. Theo Cố biết, binh mã ở những nơi này chừng hơn 20 vạn. Cái này còn chưa tính cả binh mã ở hành dinh Tân An. . .Sao đại đô đốc xuất binh thì có binh mã, bệ hạ xuất binh không có binh mã?

Trần Cung cũng không phải người giỏi về đấu võ mồm, nghe thế không khỏi ngẩn ra.

- Việc này. . . Tô thiếu khanh chắc không biết, hành dinh binh mã phần lớn là binh lính bị sàng lọc lại, truân điền binh là chiếm đa số. Hơn nữa, Vị Nam Trọng Tuyên mới xây hành dinh, binh mã ở đại doanh Tân An phần nhiều là tân đinh, sao có thể xuất chinh đánh trận?

- Sợ không phải Trần đại nhân không điều ra nhân mã, mà là không muốn điều ra nhân mã thôi.

- Tô Cố, người. . .

Trần Cung đã kịp phản ứng!

Nếu là Giả Hủ ở đây, hoặc là Từ Thứ, Bàng Thống ở đây, khẳng định sẽ không cho phép Tô Cố nói nhiều như vậy, đã giết từ lâu rồi.

Trần Cung tại đại cục mưu đồ không kém, cũng có ánh mắt chiến lược.

Chỉ là cơ biến không đủ, có đôi khi có vẻ chậm trí. Cái gọi là chậm trí, nói chính là phản ứng của người này không đủ nhạy cảm.

Lưu Biện sa sầm mặt mày.

- Trần Khanh đừng nói nữa. . . Trẫm đã có quyết định. Như vậy đi, trẫm mệnh Hạ Hầu Lan làm Đông trung lang tướng, thống binh xuất chinh. Người từ Tân An điều động nhân mã cho Hạ Hầu Lan tướng quân, mười ngày sau xuất chinh, trẫm cũng không tin, không thắng được đám ô hợp đó?

- Nhưng mà...

Trần Cung còn muốn tranh luận vài câu.

Nhưng Lưu Biện cũng không cho hắn cơ hội, lạnh lùng nói:

- Sao hả, Đồng Khanh nói hữu dụng, lời của trẫm thì vô dụng hay sao?

Trước khi Đồng Phi xuất chinh từng nói cho Trần Cung, đừng ngỗ nghịch với Lưu Biện.

Mặc dù trên đại diện này đều là người của Đồng Phi, nhưng Lưu Biện nói cũng là lẽ phải, lúc này cũng không tiện đứng ra phản bác.

Cẩn rằng, Trần Cung khom người tuân mệnh!

Đây là sắp xảy ra đại sự rồi. . . Hoàng thượng hồ đồ như thế, chỉ sợ sẽ đảo loạn kế hoạch của đại đô đốc. Tô Cố ngày hôm nay có gan nói những lời này, tuyệt đối không phải là nhất thời bộc phát? Không được, ta nhất định phải lập tức phái người đến Hà Nội thông tri cho đại đô đốc. . .

Có lẽ trong mắt Lưu Biện, hành quân chiến tranh cũng chỉ như vậy!

Trên thực tế, mặc dù Lưu Biện đã trải qua rất nhiều đau khổ, nhưng thủy chung được che chở, được bảo vệ.

Ngay từ đầu là mẫu thân Hà Thái hậu, sau đó là Đồng Phi, sau đó lại có Lư Thục. . .

Lệnh đèn lưu lạc, đích thật đã có trải qua, nhưng có đôi khi, loại trải qua này cũng sẽ khiến người sinh ra rất nhiều ý nghĩ.

Tỷ như lần này, Lưu Biện đồng ý với cái nhìn của Tô Cố, kiên trì cho Hạ Hầu Lan lĩnh binh xuất chinh.

Một mặt tuy là được lời của Tô Cố hướng dẫn, mặt khác cũng không hẳn không có ý đoạt chút danh tiếng của Đồng Phi.

Có lẽ loại ý nghĩ này cũng không nặng!

Có lẽ chỉ là đơn thuần muốn cho Đồng Phi thấy: Đồng Khanh, người xem. . . Thật ra trẫm cũng biết đánh trận, cũng có đại tướng.

Tuy nhiên mặc kệ là xuất phát từ ý nghĩ gì, sau khi Hạ Hầu Lan nhận được quân lệnh, lập tức hăng hái bừng bừng dẫn dắt cấm trung Túc vệ đến đại doanh Tân An điểm binh mã, chuẩn bị đánh tới Hàm Cốc quan, thể hiện hùng phong với thế nhân.

Khi Đồng Phi nhận được tin tức thì Hạ Hầu Lan đã đến Tân An.

- Tên khốn kia đưa ra chủ ý gì thế này?

Sau khi Đồng Phi nghe xong nhện không được chữ âm lên:

- Hiện giờ khu vực kinh triệu tụ tập chư hầu bốn nhà, dưới trướng toàn là tinh nhuệ, càng không nói đến Tào Tháo Lỗ Túc, Chu Du Lưu Bị, người nào không phải là hùng tài thân kinh bách chiến, mưu lược siêu quần? Hạ Hầu Lan mặc dù tinh thông binh pháp, chung quy chưa có lĩnh quân tác chiến chân chính, như vậy, 10 binh mã chẳng phải gặp nguy hiểm?

Trong phủ nha Ung Thành tụ tập rất nhiều người.

Từ Thứ nhíu mày:

- Tô Cổ luôn thành thật với bản phận. Mặc dù khi chủ công thủ hiếu tại Tây Vực hẳn cũng không có động tác gì. Hôm nay đột nhiên nháo gây ra chuyện lớn như vậy, chỉ sợ là phía sau có người nào đó xúi giục hẳn.

Đám người Bàn Thống cũng đều gật đầu tán thành.

Đồng Phi ôm tay, một tay khẽ vuốt mặt. Dựa theo thói quen của người Hán thất, sau khi thành niên sẽ phải để râu. Đồng Phi cũng không ngoại lệ. . . Mặc dù không quen, nhưng nhập gia tùy tục, có một số việc không thể đơn giản thay đổi được.

Phải biết rằng, thân thể da thịt là của cha mẹ, không thể tùy tiện hủy hoại.

Lúc trước y cạo trọc đầu, khiến cho lão phu nhân và đám người Thái Ung suốt ngày lải nhải, cho nên y cũng không dám thử nữa. Râu mặc dù rậm, nhưng suốt ngày cắt tỉa, coi như không quá vướng bận, song đâm vào tay hơi rất.

Từ Thứ nói không sai, Tô Cổ tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ nhảy ra.

- Nguyên Trực, theo người thấy, phải làm thế nào?

Từ Thứ mỉm cười:

- Chủ công cho rằng Hạ Hầu Lan kia có khả năng chiếm được chút tiện nghi nào của Tào Tháo sao?

- Hừ, có lẽ không có khả năng!

- Không phải là có lẽ, mà là tuyệt đối không có khả năng. . . Cho nên lần này Hạ Hầu Lan xuất binh, nhất định là hao binh tổn tướng, đại bại mà quay về.

Đồng Phi vuốt hai má, nhỏ nhẹ nói:

- Đã như vậy, chúng ta nhất định phải làm ra an bài thích đáng mới được. Hay là, chúng ta xuất binh kinh triệu, hô ứng với Hạ Hầu Lan? Mặc dù chưa hẳn có thể trợ giúp hẳn, nhưng ít ra có thể cầm chân binh mã của Tào Tháo.

Những lời này cũng hợp tình hợp lý.

Thật ra coi như Đồng Phi nguyện ý phái người qua hỗ trợ, Hạ Hầu Lan cũng chưa hẳn sẽ tiếp thu hảo ý của y.

Đó là một người rất bướng bỉnh, hơn nữa là một con trâu đã bị khoan sừng, cũng không phải dễ dàng khuyên bảo.

Mâu thuẫn giữa Đồng Phi và Hạ Hầu Lan không phải là rất lớn, nhưng không thể điều hòa.

Bàn Thống cười lạnh lùng:

- Chủ công, chỉ sợ hảo ý của ngài người ta nhận hay không là một chuyện...Không cần thận còn dính dáng cả bản thân vào đó. Theo Thống thấy, nếu Hạ Hầu Lan muốn uy phong, như vậy cứ để mặc hẳn đi. Chúng ta chỉ cần làm tốt chuẩn bị thu thập cục diện là được. Đồng thời chủ công ngài tốt nhất giữ thông tin với bề hạ.

- Chỉ như thế thôi?

- Bằng không thì còn có thể làm gì?

Bàn Thống nói không có vẽ bắn khoăn như những người khác, nói rất trực tiếp:

- Hoàng thượng nếu mệnh Hạ Hầu Lan là chủ soái, cho dù chủ công đến lúc đó lấy thân phận đại đô đốc đến Lạc Dương, hẳn chưa hẳn sẽ phục tùng ngài. Như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến. . .Nói đến thì phương diện Hà Bắc cũng cực kỳ quan trọng.

Đúng là thêm phiền, gây thêm phiền phức...

Đồng Phi khẽ gõ vào đầu, ngẩng đầu nói:

- Người phái đến Nghiệp Thành đã xuất phát chưa?

- Xuất phát rồi!

Từ Thứ cười nói:

- Nói không chừng lúc này Viên Thiệu đang chảy nước mắt đấy. . . Chủ công, lần này chúng ta cũng hơi ác với hắn rồi!

Ác sao?

Đồng Phi cười rồi đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài phòng.

Cây cổ hộc ở đình đã lộ ra mấy nhánh non xanh, trên nhánh khô đã sinh ra vài lá cây.

Thái Bình, hàm nghĩa của nó cũng không khó suy đoán.

Đơn giản là an khang bình an, thiên hạ không còn hỗn loạn. Mặc kệ ai là hoàng đế, tóm lại cũng đều cần một lời may mắn.

Lưu Biện cũng không ngoại lệ.

Nhưng với Cao Lãm thì một năm này chỉ sợ là rất khó thái bình rồi...

Bắt đầu từ cuối năm, Từ Hoảng binh xuất Thượng Quận, cùng Bàng Dục hai bên giáp công, mãnh công Ngũ Nguyên.

Tân nhiệm thái thú Thượng Quận là Tô Tắc càng biểu diễn ra thủ đoạn phi phạm, chỉ một phong thư, binh không thấy máu lấy Tây Hà. Thái thú Tây Hà Thôi Quân trong lúc ngủ mơ bị gia tướng trói gô, suốt đêm đưa đến trong doanh trại của đại quân Tô Tắc.

Tướng thủ Ngũ Nguyên là Trâu Đan bị Từ Hoảng chém trước trận, Biệt giá tư mã Quý Ung sau khi cố thủ Dương Quan (nay là huyện Cố Dương) 18 ngày, cuối cùng không ngăn nổi thế tiến công hung mãnh của Giải Phiền quân, mở thành đầu hàng, hiến Cố Dương quan cho Từ Hoảng.

Đến lúc này, quận Vân Trung mở rộng môn hộ, Cao Lãm đối mặt với công kích của Từ Hoảng, thúc thủ vô sách.

Mà Khiên Chiêu bị Phí Ốc Vi Khang kéo chặt dưới thành Cường Âm, không thể động dậy. Phí Ốc lấy nô binh trùng kích, điên cuồng công kích không tính toán tử thương. Dù Khiên Chiêu nhiều mưu, nhưng dưới thế tiến công hùng mạnh thế này cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách.

Chu Linh đóng quân tại quận Thái Nguyên cũng bị Tô Tắc quẫn lấy.

Nghĩ trước đây Viên Thiệu vì củng cố Tịnh Châu, phòng ngừa Khất Hoạt quân công kích, điều ba người trong Hà Bắc Tứ đình trụ ở tại Tịnh Châu, 40 vạn nhân mã không thể nói không nhiều, nhưng hôm nay lại bị chia cắt, khó hô ứng lẫn nhau.

Vừa bắt đầu năm mới, Đại Quận tuyên bố bị phá.

Hách Chiêu sai người đánh nghi binh Mã thành, còn mình thì lĩnh tinh nhuệ vòng qua Trường Thành, từ Cao Liễu đánh bất ngờ vào trong lãnh địa Đại Quận.

Viên Đàm vội vàng hồi binh cứu viện, lại bị Hách Chiêu phục kích tại Đạo Nhân (địa danh), mấy vạn binh mã bị một ngọn lửa nuốt chửng. Viên Đàm dưới sự yểm hộ liều mạng của Tiêu Xúc Trương Nam đột phá phòng vây. Tuy nhiên lúc này đại thế đã mất, Điển Tồn Điển Kiến hai huynh đệ một đường tập kích, đánh cho Viên Đàm bỏ chạy chật vật, từ Đại Quận lui vào cảnh nội Trác Quận.

Nếu không có thái thú Trác Quận là Tiên Vu Phụ và Thảm Phối xuất binh tiếp ứng, sợ là Viên Đàm đã chết tại Đại Quận.

Dù vậy, Viên Đàm cũng hao binh tổn tướng, thương vong thảm trọng. Mười vạn nhân mã đóng quân tại Đại Quận hầu như toàn quân bị diệt.

Đại tướng dưới trướng Tiêu Xúc Trương Nam bị Điển Mãn giết chết, Biệt giá tòng sự Quách Đồ cũng bị Hách Chiêu bắt giữ.

Đợi đến khi Khiên Chiêu kịp phản ứng thì chiến sự tại Đại Quận đã kết thúc. . .

Khi Khiên Chiêu vội vàng vàng muốn cứu viện Viên Đàm lại bị Hách Chiêu Điển Mãn phục kích tại Bình Thành (nay là TP.Đại Đồng), Vi Doan thừa cơ truy kích, tại Thiện Vô cùng truy binh của Hách Chiêu tiền hậu giáp kích, đại bại Khiên Chiêu. Nằm trong tay quận Định Tương.

Định Tương này tiếp giáp quận Nhận Môn, có Yên trường thành làm lá chắn, cũng là một trạm kiểm soát quan trọng từ quận Vân Trung đi thông qua quận Nhận Môn.

Tô Tắc tại quận Tây Hà, Vi Doan tại quận Định Tương, hai bên liên thủ, chỉ cần đoạt lại Vũ Thành quan (nay là bờ sông Thanh Thủy), như vậy từ nay về sau Vân Trung sẽ ngăn cách với quận Nhận Môn. Một Từ Hoảng cũng đã đủ khiến Cao Lãm khó chịu, nếu như lại bị đóng cửa đánh chó, hơn mười vạn nhân mã của Cao Lãm coi như là xong. . . Sau khi do dự, Cao Lãm đã đưa ra quyết định.

Vân Trung có thể bỏ, nhưng hơn mười vạn binh mã trong tay lại không thể bỏ được.

Năm đó Đồng Tây Bình đã từng tại Lũng Tây chơi đại di dờ, hôm nay Cao Lãm tại quận Vân Trung cũng học theo. Tuy nhiên nhân khẩu của Vân Trung vốn không nhiều, công lại cũng chỉ khoảng hai ba chục vạn. Cao Lãm dùng đại quân uy hiếp, đưa 30 vạn nhân khẩu di chuyển đến quận Nhận Môn, đồng thời tự mình lĩnh binh mã đoạn hậu, vừa đánh vừa lui.

Tới giữa tháng tư, Cao Lãm lui thủ quận Nhận Môn.

Tĩnh Châu ngoại trừ quận Nhận Môn và quận Thái Nguyên, tất cả đã rơi vào tay Đồng Phi.

Sau khi trận chiến này kết thúc, đám người Tô Tắc lập tức đình chỉ công kích, nghỉ ngơi ngay tại chỗ, không tiến lên nữa.

Viên Thiệu đã bị bệnh!

Đối mặt với tin dữ liên tiếp, nếu như hần không bệnh mới xem là tà môn!

Từ sau khi hần chiếm Ký Châu, chưa từng chịu thiệt thòi như vậy. Đặc biệt là nghe nói Hà Nội thất thủ, Viên Thiệu muốn điên lên.

Cũng khó trách, bốn đứa con của hần đã bị giết hết hai.

Thứ tử Viên Đàm chết vào tay Đồng Phi, ấu tử Viên Mãi mặc dù còn chưa truy ra được manh mối, nhưng không thoát được can hệ với Đồng Phi. Sủng thiếp Lưu thị cũng bị độc sát, hiện giờ con trai Viên Thượng được sủng ái nhất đã bị bắt, trưởng tử Viên Đàm đại bại.

Nỗi đau đớn trong cuộc sống chắc có lẽ cũng chỉ như thế thôi.

Trong nhất thời Ký Châu nhân tâm hoảng sợ, tất cả mọi người bắt đầu làm chuẩn bị ai sau.

- Ta thề giết Đồng tặc, ta thề giết Đồng tặc!

Trên giường bệnh Viên Thiệu quơ nắm tay, lớn tiếng rít gào.

Sắc mặt Điền Phong u ám, Cao Cán đứng ở một bên, cảm như hén, một câu cũng không dám nói.

- Nguyên Hạo, ta muốn dốc toàn binh lực, đoạt lại Hà Nội!

Viên Thiệu nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nếu như không giết Đồng tặc, ta thề không làm người!

Điền Phong suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Chủ công muốn đoạt lại Hà Nội, cũng không phải không có khả năng. Hiện giờ mặc dù chúng ta bị mất sáu quận, nhưng trên thực tế lại không tổn thất nguyên khí quá lớn. Vân Trung Định Tương Đại Quận, trước mắt cũng không quan trọng. Mà đại quân ta từ Thái Nguyên tới Trác Quận gần bó mật thiết, địa bàn mặc dù nhỏ, nhưng trình tự phòng ngự càng sâu hơn.

Nghe qua, hình như quả thật có chuyện như vậy!

Cao Cán nói:

- Cừu cừu, Nguyên Hạo tiên sinh nói không sai. Tình huống hiện tại của chúng ta giống như là thò tay ra nắm lấy. Mặc dù diện tích che phủ không lớn, thế nhưng lực đạo xuất kích sẽ càng mạnh hơn.

Viên Thiệu gật đầu:

- Nguyên Hạo, theo ý kiến của ngươi, kế tiếp nên làm thế nào?

- Hiện giờ chủ công nên kết thân với Tào Tháo. . . Đồng tặc chiếm Quan Trung, lại có truyền quốc ngọc tỷ làm bằng, đã chiếm danh đại nghĩa. Trừ phi ngài chuẩn bị đầu hàng Đồng tặc, bằng không nhất định phải muốn kết minh với Tào Tháo. Mời Tào Tháo xuất kích từ kinh triệu Duyệt Châu, chúng ta xuất binh từ Ký Châu. Mấy phương giáp công, Đồng tặc nhất định không thể đứng vững gót chân tại Hà Nội.

- Chẳng qua...

- Chẳng qua cái gì?

- Như vậy, chủ công sợ là phải tạm thời thần phục với Tào Tháo.

Viên Thiệu tỏ ra quyết tâm:

- Nếu có thể lấy Hà Nội, ta sẽ tạm thời cúi đầu với Tào Tháo, cũng không phải là việc khó.

- Như vậy, chủ công cứ nghe Phong mưu đồ cho.

- Nguyên Hạo cứ nói đừng ngại!

- Đồng tặc chiếm Hà Đông, phải có phòng bị. Tuy nhiên có Cao Cán tướng quân canh giữ ở Thường Sơn quốc và Ngụy quận, có thể khiến binh mã Hà Đông khó có hành động. Hiện giờ, phương bắc ta có đông trọng binh, Cao Lãm Chu Linh, Khiên Chiêu Thẩm Phối, còn có phụ tử Tiên Vu Phụ, vẫn có thể xem là lương tướng trên đời, đều tụ tập tại phương bắc vị miền đáng tiếc. . .có thể điều một hai bộ truan quân tại Đông Bình quốc.

Viên Thiệu hỏi:

- Vậy điều ai qua đây thì được.

- Đại tướng Cao Lãm, dụng binh không tầm thường, vả lại rất giỏi cơ biến, chỉ hành động lần này của hắn tại Vân Trung có thể thấy được...Ý của Phong là điều Cao Lãm suất lĩnh bản bộ đông quân tại Đông Bình quốc, lấy Chu Linh làm phụ. Tân Tì mưu lược không tầm thường, có làm Tế tửu. Có ba người này, đủ để khiến phía Đông Nam của ta không lo. Chủ công sẽ ước hẹn với Tào Tháo công kích Hà Nội, thì Đồng tặc tất lui.

Điền Phong suy nghĩ cũng rất chu toàn.

Viên Thiệu trải qua đại bại lần này, thực lực tổn thất không nhỏ.

Hiện giờ phía bắc phía tây có Đồng Phi, đông bắc có Công Tôn Độ, Đông Nam còn có một Thanh Châu. Thái thú Thanh Châu Trịnh Hồn cũng là một nhân vật khó lường. Dưới trướng mãnh tướng không ít, tuy nói giao hảo với Tào Tháo. Nhưng cũng phải làm chút phòng bị.

Viên Thiệu suy nghĩ một chút:

- Nguyên Hạo nói như vậy rất đúng ý ta, cứ lo liệu như thế đi... Ngươi lập tức truyền lệnh của ta, điều Cao Lãm Chu Linh làm tướng thủ Đông Bình quốc, lại cho Tử Hiến đến Hứa Xương kết minh cùng Tào Mạnh Đức. Cao Cán, vùng Hà Đông phải dựa vào người rồi.

- Tuân mệnh!

Tử Hiến tên Lý Phu, là người Cự Lộc, vốn họ Phùng, sau sửa thành Lý, là chủ bộ của Viên Thiệu.

Điền Phong và Cao Cán lĩnh mệnh mà đi.

Viên Thiệu tựa ở trên đệm, nhưng cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Nói đến thì giữa hắn và Đồng Phi có thể nói từ lâu đã không có đường thương lượng nữa rồi. Năm đó tại Lạc Dương đầu đến người chết ta sống, sau đó Đồng Phi chiếm cứ Quan Trung, Viên Thiệu vốn định thử hòa hoãn một chút với Đồng Phi, nhưng không nghĩ tới. . .

Nếu như lúc đó Đồng Phi không gặp rủi ro tại tái ngoại, nói không chừng song phương đã có tiếp xúc.

Nhưng theo một tràng biến cố đó, làm cho giữa Viên Thiệu và Đồng Phi cũng trở nên không có cơ hội hòa hoãn nữa.

Hiện giờ Viên Thiệu có vẻ cô đơn chiếc bóng, trong căn phòng rộng lớn vắng vẻ, khiến người có cảm giác cô đơn.

Đúng lúc này, đột nhiên có quân gia gõ cửa.

Quân gia là con trai của Viên Phúc, theo Viên Thiệu cũng rất nhiều năm. Năm đó Viên Phúc tới Nghiệp Thành báo tin, sau khi tin Viên Ngỗi chết truyền đến, ngày hôm sau Viên Phúc liền uống thuốc độc tự sát. Cũng chính vì như vậy, Viên Thiệu rất coi trọng con trai của Viên Phúc.

- Là Nguyên Bá à, vào đi!

Con trai của Viên Phúc tên là Viên Ninh, tự Nguyên Bá, 30 tuổi. Hắn cao lớn thô kệch, rất uy mãnh. Nói thật thì hiện tại Viên Thiệu nhìn người như thế sẽ vừa mắt hơn.

Viên Ninh tiến đến hành lễ, dâng lên một phong thư.

- Lão gia, trông cửa vừa rồi đưa tới một phong thư, nói là có người đặt ở bậc thang, muốn chuyển cho lão gia.

- A? Là ai?

Viên Ninh lắc đầu:

- Việc này...Trông cửa cũng không thấy, chỉ thấy có phong thư này.

Viên Thiệu nhú mày, nhận lấy thư rồi mở ra xem, sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi.

- Lão gia, ngài. . . làm sao thế?

- Nguyên Bá, lập tức chuẩn bị xe, ta muốn ra ngoài!

- Nhưng sức khỏe của ngài...

- Ta không sao, nhanh chuẩn bị xe đi... Người đi theo ta được rồi, đừng gọi thêm người khác. Hiểu chưa?

- Vâng!

Viên Ninh lập tức làm theo, mà tay Viên Thiệu thì đang run lên.

Đêm đó, Điền Phong an bài thỏa đáng tất cả mọi việc, sau đó đến bẩm báo với Viên Thiệu.

- Chủ công, Tử Hiến đã chuẩn bị tốt, ngài xem có nên gặp hắn, rồi dặn dò chút gì không?

Ai ngờ Viên Thiệu lại sầm mặt xuống.

- Nguyên Hạo, chuyện này. . . Không bằng trì hoãn đi.

- Hả?

Điền Phong lấy làm kinh hãi, vội nói:

- Chủ công, hiện giờ Đồng tộc mới lấy Hà Nội, đặt chân chưa ổn, chúng ta xuất binh, có thể nhất chiến công thành. Nhưng nếu như...

- Nguyên Hạo, Hiển Phủ còn sống!

Viên Thiệu ngẩng đầu, sắc mặt uể oải, nhỏ nhẹ nói:

- Hiễn Phủ còn sống, hiện giờ đã bị giam tại Ung Thành. Đồng tặc phái tín sứ tới, nói hy vọng giải hòa cùng chúng ta. Nếu như chúng ta nguyện ý, y sẽ thả Hiễn Phủ ra.

- Chủ công, việc này tuyệt đối không được!

Điền Phong cả kinh:

- Đồng Phi là quốc tặc, ngài có thể nào thần phục y được? Nếu như Hà Nội không đoạt lại, Đồng tặc tùy thời đều có thể. . .

- Nguyên Hạo, những việc người nói ta đều minh bạch. Nghĩ Viên gia ta là tứ thế tam công, trung thành và tận tâm đối với Hán thất. Nếu số mệnh của Hán thất chưa tuyệt, lúc trước ta phản Lạc Dương, cũng là muốn nghênh phụng tiên đế Lưu Biện. . . Hiện giờ Tây Hán Vương đăng cơ, Tào Tháo kia uy hiếp Ngụy Đế, nếu như ta lại liên thủ với hắn, về tình về lý, vị miến có vẻ không coi được.

- Chủ công, ngài giải hòa với Đồng Tây Bình, không khác bảo hổ lột da!

Viên Thiệu cả giận:

- Lẽ nào kết minh với Tào Tháo, thì không phải là bảo hổ lột da sao?

Hắn thở dài một hơi:

- Nguyên Hạo, ta cũng biết người trung tâm, chỉ là chuyện này...Để cho ta suy nghĩ kỹ, để cho ta suy nghĩ kỹ.

- Nhưng mà...

- Còn một việc, ta nghe nói Tự Thụ chưa chết?

Điền Phong ngẩn ra:

- Việc này Phong cũng không rõ lắm.

Viên Thiệu nhỏ nhẹ nói:

- Ta vẫn luôn khó hiểu, mặc dù Hiễn Phủ niên thiếu khí thịnh, nhưng có Tự Thụ và Hứa Du phụ tá, lại có những người biết binh như Văn Sữu Tướng Nghĩa Cừ lĩnh quân, sao trong một đêm lại bị Đồng Tây Bình đánh cho toàn quân bị diệt được?

- Việc này...

- Ta còn nghe nói, Tự Thụ Hứa Du, còn có Văn Sữu. . . Hiện giờ đang ở Lạc Dương.

Điền Phong không khỏi cả kinh.

- Không thể nào, ta rất hiểu Công Tự, hắn rất chú ý mắt với Tào Tháo mà.

- Nhưng hắn lại coi trọng Lưu Bị!

Viên Thiệu nói:

- Lúc trước các người nói với ta Lưu Huyền Đức thế nào thế nào, còn muốn ta giết hắn. Sao lại đầu quân cho tên một tai rồi?

Trong giọng nói hình như mang theo một loại nghi vấn.

Phải biết rằng, quan hệ giữa Điền Phong và Tự Thụ có thể nói cực kỳ mật thiết. Câu hỏi của Viên Thiệu cũng không chỉ hỏi Tự Thụ thế nào thế nào, cũng mang theo một loại chỉ điểm, mang theo ý thử, muốn xem phản ứng của Điền Phong.

Điền Phong biến sắc mặt...

- Nếu như xác thực có việc này, chủ công phải lập tức đến Quảng Bình (nay là Kê Trạch Hà Bắc), tróc nã toàn gia Tự Thụ vẫn tội.

- Chuyện này, không bằng do Nguyên Hạo người xử lý đi?

Viên Thiệu nửa híp mắt, mặt còn mỉm cười.

Điền Phong đánh thót một cái, âm thầm kêu khổ: Công Tự ơi Công Tự, sao người lại...Bây giờ hay rồi, ngay cả ta cũng bị liên lụy. Hiện giờ đại địch vẫn còn nhìn chăm chăm, mà nội bộ Ký Châu ta lại khó tránh khỏi sẽ có một lần tẩy rửa.

Hắn hít sâu một hơi, khom người nói:

- Cựu thần tuân lệnh!

- Rất tốt, ta sẽ phái Huy Nguyên Tiến dẫn Đại Kích Sĩ hiệp trợ người, ngoài ra người cần phải điều tra rõ ràng, Tự Thụ lão tặc thường ngày tiếp xúc với người nào, bắt luận chức quan, đều phải nhất nhất gắng hỏi. Ta không hy vọng sẽ xảy ra sự việc tương tự.

- Vâng!

Điền Phong còn có thể nói gì nữa? Nói chủ công đừng trắng trợn tẩy trừ như vậy, nhất định sẽ khiến cho Ký Châu sợ hãi cùng bất an?

Đây là việc không thể tránh khỏi.

Điền Phong bản tính cương trực, nhưng cũng không phải là người không thông thế sự.

Trong lòng hắn rất rõ ràng, nếu như thốt ra lời đó, người thứ nhất gặp tao ương sợ sẽ là bản thân Điền Nguyên Hạo hắn.

Hơn nữa, việc này đổi lại là người khác khẳng định sẽ không tránh khỏi gây ra động tĩnh lớn.

Bản thân tiếp nhận, chí ít có thể khống chế phong ba này trong phạm vi nhỏ nhất, chí ít sẽ không làm bị thương nguyên khí của Ký Châu quá lớn.

Điền Phong lĩnh mệnh đi ra khỏi phòng.

Đêm xuân gió rất ấm áp, mang theo mùi hoa thắm lòng người.

Tóc bạc phát phơ trong gió, Điền Phong giậm mạnh quả trượng trong tay xuống đất, ngửa mặt lên trời. .
. phát ra tiếng thổ dài!

404. Chương 404: Thủy Yêm Thất Quân (1)

Tu Vô, từng có tên là Ninh Ấp.

Thời nhà Ân Vô Vương phạt trụ, trên đường gặp mưa to, đành phải tạm thời đóng quân, tu binh luyện võ, nên có tên là Tu Vô.

Bắc có Hắc Sơn, đông có Bạch Lộc sơn.

Thanh Thủy bắt nguồn từ nơi này, hứng nhận nhiều sông suối mà hội tụ thành sông.

Trời vừa sáng, Đồng Phi dẫn theo Bàng Thống Hàn Đức, suất lĩnh Cự Ma Sĩ đến Tu Vô, thị sát hành dinh Tiểu Tu Vô mới xây.

Tiểu Tu Vô nằm ở phía đông Tu Vô, dựa vào bến đồ Ngọc Môn, đối diện với Hoạch Gia.

Có sông Thanh Thủy và Bạch Lộc sơn làm bình phong, hình thành một lá chắn tự nhiên. Đông có thể tiến Hà Nội, công kích Ký Châu, nam có thể qua sông Hoàng Hà tập kích Duyên Tân, chiếm lấy Duyên Châu. Nếu như phân chia Hà Nội làm hai vùng, Tiểu Tu Vô có thể làm cột mốc biên giới.

Theo đạo lý, hiện giờ Đồng Phi thân cư cao vị, có thể giao công việc cho người khác đi làm.

Hoàng Trung lại là người y cực kỳ tín nhiệm, chỉ là hành dinh Tu Võ, mặc dù có ý nghĩa chiến lược cực kỳ quan trọng, nhưng trên thực tế y cũng không cần đích thân tới thị sát. Về Trường An, tọa trấn Quan Trung, hình như càng thích hợp cho Đồng Phi làm hơn.

Nhưng trên thực tế thì sao?

Đồng Phi thuộc về loại người không chịu ngồi yên!

Hơn nữa tại Trường An không thể tránh được sẽ phải đối mặt với các công việc rườm rà, mà đây cũng không phải lĩnh vực y am hiểu.

Vẫn có Trần Cung Cổ Ung, võ có Điển Vi Bàng Đức.

Đồng Phi coi như là ở trong thành Trường An trên cơ bản cũng không có việc gì làm. Nói đến thì y vẫn còn một quân cờ cực kỳ bí ẩn. Có lẽ rất nhiều người đã quên Giả Hủ, nhưng Giả Hủ lại thời khắc quan tâm đến Trường An.

Đây cũng là nguyên nhân sau khi Đồng Phi nghe nói Tô Cổ xúi giục Lưu Biện xuất binh Lạc Dương, cũng không nóng lòng về Trường An. Y chỉ mệnh lệnh Lí Quỳ suốt đêm bí mật đến Đỗ Bưu bảo nói cho Pháp Chính: “Ta rất lo lắng tình huống hiện nay của Trường An.”

Sau đó. . .

Không có sau đó nữa! Nhiều đây đã đủ rồi. . . Đồng Phi tin tưởng, Giả Hủ có thể minh bạch ý của y, đồng thời bắt tay vào điều tra.

Cùng với ở trong thành Trường An không có việc gì, chẳng bằng ra tuyển đầu quan sát tình hình.

Mặc dù nói hiện giờ Viên Thiệu ném chuột sợ võ bình, không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng việc giữa chư hầu ai có thể nói rõ ràng?

Phía Ung Thành có Từ Thứ quản lý, trên cơ bản y cũng không có việc gì. Sau mấy ngày buồn chán, Đồng Phi dứt khoát phái người nói cho Hoàng Trung, nói rằng y hơi chán, chuẩn bị đến Tu Võ giải sầu, nghe nói Hắc Sơn cảnh sắc rất đẹp.

Hoàng Trung đâu thể không hiểu tâm tư của Đồng Phi?

Hắn vẫn khá lý giải về Đồng Phi, càng rõ ràng đó là một người căn bản không nhân rồi được, lập tức cũng nhận lời.

Hình thức ban đầu của hành dinh đã xây hoàn tất, chiếm diện tích trên vạn khoảnh, chia làm hai bộ.

Doanh trại bao trùm sơn xuyên, bình nguyên. Tiểu Tu Võ, Toàn Mao Điền mỗi nơi xây một bộ, cùng Đại Tu Võ hình thành thế góc cạnh.

Trong đó, hành dinh Tiểu Tu Võ đã làm xong, mà hành dinh Toàn Mao Điền còn đang trong kiến thiết.

Phía sau Đồng Phi thị sát xong hành dinh hai bộ, rất thoả mãn với năng suất làm việc của Hoàng Trung, ở trên đường còn tán dương một phen.

Hiện giờ, Việt Hề Thuần Vu Đạo đã không còn đảm nhiệm hộ vệ của Đồng Phi nữa.

Hai người này đều tinh thông binh pháp, đặc biệt là Việt Hề võ nghệ siêu tuyệt, trong võ tướng Đồng hệ có thể bài danh trước 10.

Ở lại bên cạnh Đồng Phi vị miễn hơi đáng tiếc, vừa lúc Hoàng Trung xây dựng hai đại hành dinh, liền đưa Việt Hề qua đó. Việt Hề cũng khá bội phục nghề võ của Hoàng Trung. Mặc dù không bỏ được Đồng Phi, nhưng cuối cùng vẫn đi qua.

Ngược lại, Đồng Phi điều mấy người Hàn Đức Đồng Triệu, Bùi Nguyên Thiệu Mạnh Thản vốn thuộc về Đạp Bạch quân đến bên mình bổ sung làm hộ vệ.

Bốn người này ngoài trừ Hàn Đức đều là sát tướng. Tại phương diện lĩnh quân tác chiến hiển nhiên vẫn còn chưa đủ. Mà Đạp Bạch quân hiện giờ cũng đã thành quy mô, mặc dù hơi tiếc rẻ bốn người này, nhưng Đồng Phi vẫn đáp ứng.

Hàn Đức nói:

- Chủ công, lúc nào chúng ta tập kích Ký Châu!

Đồng Phi cười trả lời:

- Cảnh Minh đừng sốt ruột, hiện giờ dụng binh đối với Ký Châu hiển nhiên thời cơ vẫn còn chưa thành thực, chờ thêm đi.

- Đợi? Đợi đến khi nào?

Bàng Thống cười nói:

- Đợi đến khi nên đánh Ký Châu, tự nhiên sẽ ra tay!

Rất hiển nhiên, Đồng Phi Bàng Thống đã tính trước kỹ càng. Mà Hàn Đức cũng biết, có một số việc cũng không phải hẳn nên hỏi.

Cùng Bàng Thống coi như là người quen! Lúc trước tại Nam Dương, Hàn Đức đã quen với Bàng Thống khi còn bé, hiện giờ Bàng Thống lớn lên, đôi bên cũng không có cố kỵ nhiều. Đối với những âm nhân như Bàng Thống Từ Thứ, Hàn Đức xưa nay là xin tránh xa. Bởi vì những người này tâm địa rất gian xảo. Có đôi khi kéo người khác vào mà cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Cũng may, họ không thể so với Giả Hủ.

Về tới Tu Võ, Hoàng Trung đang thương thảo quân tình với Thành Lễ.

Thấy đám người Đồng Phi đi vào, hai người vội vã đứng dậy nghênh đón, cười hỏi cái nhìn của Đồng Phi đối với hành dinh.

- Hiện giờ Du Dịch quân đóng quân tại Hà Nội, hành dinh Tu Võ bước đầu đã đủ quy mô. Hán Thăng, ta muốn biết chính là, nếu như ta dụng binh đối với Ký Châu, ở đây huynh cần bao nhiêu thời gian thì có thể chuẩn bị thỏa đáng. . . Huynh biết ý ta rồi đấy.

Hoàng Trung suy nghĩ một chút:

- Binh mã Ký Châu khoảng chừng 40 vạn, trong đó 15 vạn tại bắc bộ, Ngụy quận cùng Thường Sơn quốc 5 vạn. . . Nếu như muốn bình định Ký Châu, cần phải 10 vạn binh mã. Hai đại hành dinh, dự tính có thể trong hai năm chuẩn bị hoàn tất.

- Vậy ta cho huynh thời gian hai năm!

Đồng Phi ngồi ở thủ vị, vuốt hai gò má, đột nhiên cười khổ:

- Hoàng đại ca, hai năm nay ta cảm thấy mệt chết đi được!

Hoàng Trung ngẩn ra, chợt hiểu ý của Đồng Phi.

Đúng vậy, trước đây Đồng Phi không chỗ nào cố kỵ, có thể tung hoành ngang dọc, muốn làm gì thì làm. Mà nay thân ở chỗ cao, lại thân bất do kỷ. Rất nhiều chuyện, chưa hẳn đã là ý của Đồng Phi, nhưng không thể không đi đối mặt, đành phải đi làm.

Đồng Phi nói:

- Nghĩ năm đó, ta tung hoành Quan Đông, mặc dù hung hiểm rất nhiều, tóm lại là địch ta rõ ràng. Địch nhân chính là địch nhân, bằng hữu chính là bằng hữu, giải quyết cũng rất thoải mái. Nhưng đến hôm nay, ta thực sự không rõ ai là địch nhân, ai là bằng hữu. Mỗi một bước đi không thể không hao tổn tâm tư. Có một số việc khi làm không quá thoải mái.

Hoàng Trung cười nói:

- Trung hiểu suy nghĩ của chủ công. Nghĩ trước đây tại Nam Dương, ta tuy chỉ là một đô úy nho nhỏ, nhưng mỗi ngày uống rượu ăn thịt, rất khoái hoạt. Sau đó theo Tần đại nhân, lên làm Tây bộ đô úy vút đi. Quan thì lớn, bổng lộc cũng nhiều, nhưng mỗi khi làm việc lại có cảm giác bó tay bó chân.

- Đúng vậy, hiện giờ ta cũng có cảm giác này!

Nói rồi Đồng Phi khê xoa má:

- Ta không muốn đợi ở Trường An, chỉ sợ cũng có ý nghĩ như thế thôi.

Hoàng Trung cười mà không đáp.

Lúc này, có tiểu giáo đưa tới chiến báo.

Đồng Phi mở ra xem, mày nhíu lại:

- Hạ Hầu Lan này không tệ, có thể làm đến bước này?

Hoàng Trung nhận lấy chiến báo trong tay Đồng Phi rồi nhìn lướt qua.

Từ giữa tháng 1, sau khi Hạ Hầu Lan dẫn binh đánh ra khỏi Hàm Cốc quan, có thể nói đánh nhanh thắng nhanh, chiến tích không tầm thường.

405. Chương 405: Thủy Yêm Thất Quân (2)

Đầu tiên là trận tại Cốc Thành đại bại binh mã của Lưu Bị, sau đó 10 vạn đại quân đánh bất ngờ Bình Âm, lại đại bại đại tướng Hạ Hầu Uyên dưới trướng Tào Tháo, trăm hơn mười tướng, mũi quân trực chỉ Lạc Dương. Ngay từ đầu Đồng Phi còn rất lo lắng, bởi vì liên quân Tào Tháo bại có vẻ hơi kỳ quái. Là Tào Tháo quá yếu, hay là Hạ Hầu Lan quá lợi hại, cũng hoặc là. . .

Tào Tháo không kém!

Lưu Bị Chu Du cũng không phải đám ô hợp. . .

Bản lĩnh của Hạ Hầu Lan thì sao? Đồng Phi chưa thấy qua. Nhưng chắc hẳn có lợi hại cũng không thể lợi hại hơn bọn Tào Tháo Chu Du được.

Cho nên, Đồng Phi sớm đã phái người nhắc nhở Hạ Hầu Lan, bảo hắn cẩn thận phòng bị quỷ kế của Tào Tháo.

Mặc dù Đồng Phi biết Hạ Hầu Lan chưa hẳn sẽ nghe lọt tai, nhưng dù sao cũng là đồng liêu, Đồng Phi thật sự không đành lòng nhìn Hạ Hầu Lan trúng kế. Mà Hạ Hầu Lan ngay từ đầu mặc kệ hắn suy nghĩ thế nào, chung quy vẫn nghe theo lời của Đồng Phi.

Bình Âm đóng quân hơn tháng, sau đó đánh bất ngờ Lạc Dương.

Công Tôn Khang ngăn chặn công kích của Hạ Hầu Lan hơn tháng, sau đó rốt cuộc không chống được liền rời khỏi Lạc Dương, chạy đến Yến Sư.

Vì vậy, Lạc Dương đại thắng. . .

Đối với Lưu Biện tại Trường An thì thu phục Đông Đô không thể nghĩ ngờ là một chuyện cực kỳ quan trọng, sau khi nghe được tin vui, hắn hưng phấn cả đêm đều không ngủ được, khi tụng niệm thậm chí còn sai vài lần, hận không thể lập tức đốc chiến Lạc Dương.

Vào lúc này, Hạ Hầu Lan đã đem lời nhắc nhở của Đồng Phi vứt đến chín từng mây.

Hà Nội cách kinh triệu cũng không xa, Đồng Phi cũng thời khắc quan tâm đến chiến cuộc ở phía Lạc Dương. Trên thực tế, nhìn từ tình huống hiện tại, Hạ Hầu Lan không xảy ra sự cố gì, mà phía Tào Tháo hình như cũng không có nhiều quỷ kế.

Lẽ nào, Tào Tháo muốn bỏ Lạc Dương sao?

Đồng Phi có đánh chết cũng sẽ không tin!

Nhưng tình huống hiện tại quả thật khiến người khó mà rõ ràng được...

Chiến báo ngày hôm nay nói là Hạ Hầu Lan tại Yến Sư đã đạt được thắng lợi lần nữa, đã chiếm lĩnh Yến Sư, đang giằng co với Tào Tháo tại Hiên Viên quan.

- Không ổn!

Đồng Phi lẩm bẩm:

- Phương diện này rõ ràng có chuyện!

Hoàng Trung chưa từng giao thủ với Tào Tháo, nhưng Chu Du từng hiệu lực dưới trướng của hắn, hắn tự nhiên rõ ràng năng lực của Chu Du.

- Chủ công, Tào Tháo đang giở trò gì thế này?

Bàng Thống ở bên cạnh xem chiến báo xong, cau mày, trầm ngâm không nói. Một lát sau hắn đột nhiên hỏi:

- Chủ công, hôm nay là tháng mấy?

- Đã cuối tháng tư, sắp bước vào tháng năm rồi. . . Sĩ Nguyên, người nghĩ ra cái gì rồi hả? Nhanh nói đi!

Bàng Thống cũng không lập tức trả lời, mà sai người đem địa đồ kinh triệu tới, đứng ở trước địa đồ tỉ mỉ quan sát.

- Yển Sư, Yển Sư nằm ở Tung Cao sơn (Tung Sơn ngày nay), phía bắc, ừm... Y Thủy, Lạc Thủy (sông Lạc Hà ngày nay) ở chỗ này. . . Tháng năm?

Hắn đột nhiên ngừng đầu, mở to hai mắt nhìn Đồng Phi.

Mà Đồng Phi và Hoàng Trung cũng từ vài câu nói của hắn hình như đã nghe ra chút manh mối.

Phía bắc Yển Sư là nơi Y Thủy và Lạc Thủy đổ vào, địa thế là một chỗ trũng.

Mùa mưa ở phía nam bắt đầu vào tháng tư...

Mà mùa mưa ở phương bắc sẽ trễ hơn phía nam một tháng. Nói cách khác. . .

- Không hay!

Đồng Phi thét lên kinh hãi. Trong sát na, y đã đoán được bọn Tào Tháo muốn giở trò gì.

Nếu thực sự như vậy, chỉ sợ Hạ Hầu Lan cùng mười vạn đại quân của hắn sắp sửa đối mặt với nguy hiểm toàn quân bị diệt.

Hai gò má Đồng Phi khê co quắp, xoay người đi ra ngoài.

Vừa đi, y vừa lớn tiếng nói:

- Truyền mệnh lệnh của ta, Vũ An Quốc lập tức vượt sông Hoàng Hà, tại Bình Âm xuất binh cứu viện; Sử Hoán mãnh công Hồ Lao quan từ Bình Cao, tận lực phân tán lực chú ý của Tào Tháo. Cảnh Minh theo ta lĩnh 3000 Du Dịch quân tập kích Ngũ Xã tân. . . Ta có thể không quản kết quả của Hạ Hầu Lan thế nào, nhưng 10 vạn nhân mã đó chung quy là bộ khúc của ta.

Bàng Thống vốn muốn ngăn cản, nhưng sau khi nghe một câu cuối cùng của Đồng Phi, hắn phải nuốt lời đã đến bên mép trở lại.

Có đôi khi ngẫm lại, Đồng đại ca thật ra rất ngốc, có phần không biết nặng nhẹ. Cũng chính vì nguyên nhân này, mới làm cho ta, làm cho Hoàng tướng quân, làm cho tất cả mọi người cam tâm tình nguyện bán mạng cho y.

Bàng Thống nhìn thoáng qua Hoàng Trung, thấy Hoàng Trung gật đầu.

- Chủ công, ta từ Duyên Tân xuất kích, tận lực hấp dẫn binh mã của Tào Tháo từ Huỳnh Dương tới Nguyên Võ (nay là trấn Nguyên Võ huyện Nguyên Dương Hà Nam).

Bàng Thống cũng nói:

- Ta lập tức đến Ung Thành, mời Từ đại ca cùng nhau phối hợp, hiệp trợ Đồng đại ca tập kích Ngũ Xã tân!

Tháng năm, khí trời đột nhiên xảy ra biến hóa.

Ở thời đại này, còn chưa có lịch dương lịch âm, cũng không có giờ Greenwich gì hết, càng không có phân chia tháng của hậu thế. Mọi người dựa theo nhị thập tứ tiết khí tiến hành tính toán, phần lớn là lấy lịch âm để làm căn cứ thời gian.

Cho nên, tháng năm lúc này là giữa mùa hạ.

Từ sớm khi trời vẫn còn rất nóng bức. Trong một đêm, toàn bộ kinh triệu đã thay đổi bất ngờ, mây đen che cả mặt trời.

Mưa tí tách, rồi mưa như trút nước. . .

Bất tri bất giác, phía bắc đã bước vào mùa mưa, mưa mấy ngày liền khiến mực nước của Y Thủy và Lạc Thủy tăng cao.

Tào Tháo đứng trên thành lầu Hiên Viên quan, nhìn nước mưa khắp bầu trời, âm thầm gật đầu.

Nghĩ hắn cũng là dụng binh nhiều năm, tự nhiên rõ ràng người là đại tướng ai không phải tinh thông thiên văn địa lý, giỏi về dựa thế dùng thế.

Không nghĩ tới, Chu Du tuổi còn trẻ, lại có tài như vậy.

Nhìn khắp dưới trướng của mình, tướng lĩnh có thể đánh đồng với Chu Du đích thật là không nhiều lắm, thảo nào Tôn Sách có hấn có thể chiếm Giang Đông. Tào Tháo từng thấy Chu Du khi còn nhỏ, đồng thời có ấn tượng với Chu Du rất sâu sắc. Chỉ tiếc sau đó bởi vì Ung Khâu chi biến, Chu Dị bị giáng trở về Lư Giang. Từ đó Tào Tháo không thấy hấn nữa, càng không nghe nói qua Chu Du.

Lỗ Túc trên đại cục có cao hơn Chu Du, nhưng tại vấn đề chi tiết lại không cơ biến bằng Chu Du.

Quả nhiên là nhân vô toàn nhân!

Tào Tháo nhìn thoáng qua Lỗ Túc bên cạnh, nhỏ nhẹ nói:

- Tử Kính, người có từng bí mật đàm luận qua với Chu Công Cẩn chưa?

Lỗ Túc nghe thế cười khổ:

- Công Cẩn hùng biện. Ta vừa mới mở miệng, hấn đã làm hỏng hết tất cả rồi!

Tỏ ra tiếc nuối, Tào Tháo thở dài một hơi:

- Nhân vật như vậy, sao không thể cho ta sử dụng? Thực sự là đáng tiếc!

Lỗ Túc cũng khẽ thở dài một tiếng.

Thật ra sao hấn không muốn khuyên bảo Chu Du. Trong trận doanh của Tào Tháo, trên cơ bản là chia làm hai tập đoàn. Một là tập đoàn thế tộc Toánh Xuyên lấy Tuân Úc làm đại biểu. Còn lại là tập đoàn quan lại lấy Tào thị Hạ Hầu thị dẫn đầu. Lỗ Túc, còn có không ít người bị vây ở giữa hai tập đoàn này, tạm thời xưng là tập đoàn hàn môn.

Lỗ Túc xuất thân đại hộ, mặc dù không coi là hàn môn, đương nhiên cũng không coi xuất thân thế tộc môn phiệt gì.

Hiện giờ hấn dựa vào sự tín nhiệm của Tào Tháo đứng vững gót chân, nhưng điều này đối với hấn vẫn còn chưa đủ mạnh.

Hấn cần phải có một đoàn đội thuộc về hấn.

Nếu như có thể lôi kéo được Chu Du, bằng vào thủ đoạn của hai người, tuyệt đối có thể cùng hai đoàn đội khác đứng thế chân vạc.

Đáng tiếc, đáng tiếc. . .

Nghĩ tới đây, Lỗ Túc nhin không được khẽ lắc đầu.

- Tử Kính, đều đã an bài thỏa đáng rồi chứ?

Lỗ Túc tỉnh lại từ trong trầm tư, vội vàng gật đầu nói:

- Chủ công yên tâm, đều đã y theo kế hoạch an bài thích đáng rồi. Lưu Bị nấp trong tân thành, Tôn Quyền lĩnh quân mai phục tại Bắc Mang sơn. Chỉ cần Công Tôn Khang đào được con đê, Công Cẩn sẽ phát động tiến công. Đến lúc đó, cho dù Hạ Hầu Lan chạy ra khỏi Yển Sư, cũng đừng hòng sống sót về Trường An. Đáng tiếc, không phải là Đổng Phi.

Trong lời nói của Lỗ Túc tỏ ra tiếc nuối.

Chỉ là một Hạ Hầu Lan. . .

Nếu như lĩnh quân là Đổng Phi thì tốt biết bao? Nhất chiến công thành, đến lúc đó khua quân lao thẳng tới Trường An. Nhất định có thể chiếm lĩnh Quan Trung.

Tào Tháo cười nói:

- Nếu là Đổng man tử, ta chưa hẳn dám dùng loại thủ đoạn này. Tử Kính, người chưa từng giao phong với Đổng Tây Bình, không biết bản lĩnh của y. Tên đó nhìn qua là một kẻ lỗ mãng ngốc nghếch, nhưng trên thực tế lại rất cẩn thận. Nếu như lần này là y chỉ huy, ta sẽ lui thủ tam quan, trao hết kinh triệu cho y, sau đó làm mai một nhuệ khí của y.

- Chính diện giao phong, sợ ít có người có thể là đối thủ của y!

Tam quan chỉ chính là Khuyết Quan, Đại Cốc quan cùng Hiên Viên quan. Ba quan ải này có thể coi là lá chắn của Dự Châu.

Lỗ Túc nghe vậy tỏ vẻ không phục.

- Chủ công, ta không tin Đổng Phi kia thật sự lợi hại như vậy?

Lời còn chưa dứt, từ phương bắc xa xa đột nhiên truyền đến một âm thanh như bò rống, sau đó là âm thanh như long trời lở đất, đứng ở cửa Hiên Viên quan cũng có thể rõ ràng cảm nhận được.

Lỗ Túc biến sắc:

- Y Thủy vỡ rồi!

Hồng thủy cuộn trào dâng lên, đang đổ ầm ầm.

Giống như một đàn dã thú đói khát, lao thẳng tới Yển Sư.

Hạ Hầu Lan đang ở trong soái phủ Yển Sư, nhìn sắc trời, mơ hồ nghe được có tiếng gầm gừ, sau đó có người ở ngoài soái phủ la lên:

- Không hay, vỡ đê rồi, vỡ đê rồi, chạy nhanh đi, sắp tới rồi...

Hạ Hầu Lan trong lòng run lên, vội vã chạy ra ngoài.

Soái phủ của hắn nằm ở chỗ cao của Yển Sư, đứng ở trong đình viện vẫn chưa thấy gì. Nhưng toàn bộ Yển Sư đã ngập trong đại dương mênh mông.

Hồng thủy đánh vào tường thành Yển Sư, dòng nước cao hơn thân người đổ qua, cuốn theo đất đá và ngói vỡ.

Quân doanh đóng ngoài thành Yển Sư đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

Sĩ tốt may mắn còn sống kêu khóc, gọi đồng đội cứu viện. Tử thi trôi nổi theo sóng đục, chiến mã gào hí, vùng vẫy trong nước.

Trong nháy mắt, Hạ Hầu Lan đã tỉnh ra!

Trúng kế rồi, trúng kế rồi...

- Tộc tộc cứu viện, tộc tộc cứu viện!

Hạ Hầu Lan chỉ huy nhân mã bắt đầu vớt người sống sót, nhưng 10 vạn đại quân hầu như toàn quân bị diệt.

Hồng thủy qua đi, Yển Sư đã thành một đầm nước. Chiến mã chạy được hai bước liền rơi vào vũng bùn, khó mà cử động.

Đến hừng đông, Hạ Hầu Lan đã triệu tập lại tàn binh.

Chỉ còn lại mấy nghìn người, cùng một tòa thành lẻ loi, tường thành đã đổ sụp.

Lúc này, Hạ Hầu Lan mới nhớ tới bức thư Đồng Phi gửi cho hắn: giao phong với Tào Tháo, nhất định phải nắm trong tay toàn cục, chỉ cần xảy ra sơ xuất, sẽ bị Tào Tháo nắm được. Nếu như chiếm lĩnh được Lạc Dương, sau đó tốt nhất đừng đơn giản xuất kích.

Đáng tiếc, lúc đó Hạ Hầu Lan không nghe vào tai, hắn cũng không có khả năng nghe vào tai.

Sau khi chiếm Lạc Dương, lòng tin của Hạ Hầu Lan bành trướng đã đến mức không thể thu thập. Đừng nói Đồng Phi là địch nhân của hắn, cho dù Đồng Phi là hảo hữu của hắn, coi như người nói những lời đó là Triệu Vân hắn tin nhiệm thì cũng không có tác dụng.

- Tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ?

Hạ Hầu Lan cắn răng một cái, trầm giọng nói:

- Lập tức lui về Lạc Dương, chỉ cần có thể lui về Lạc Dương, chúng ta sẽ có một đường sinh cơ!

Vì vậy, quân Quan Trung không đến vạn người được tổ chức lại trong vội vã.

Cũng may từ Yển Sư đến Lạc Dương cũng chỉ mất một hai ngày lộ trình. Chỉ cần đến được Lạc Dương, tất cả trở nên dễ xử lý hơn.

Vứt bỏ chiến mã, vứt bỏ lương thảo. . .

Lúc này Hạ Hầu Lan không còn uy phong như lúc xuất chinh, bộ dạng chật vật, hoảng sợ như chó nhà có tang.

Sau khi ra khỏi Yển Sư, Hạ Hầu Lan dẫn dắt binh mã cấp tốc hành quân về hướng Lạc Dương.

Khi đi qua Câu Thị, binh mã rất mệt mỏi. Hạ Hầu Lan đành phải tạm thời dừng lại, sai người chôn nồi nấu cơm.

- Tướng quân, ăn một chút đi!

Thân binh bưng tới khẩu lương khô khốc, nhưng Hạ Hầu Lan đâu còn lòng dạ ăn uống.

- Các người ăn đi, đợi ăn no rồi, chúng ta còn phải lên đường... Chỉ hy vọng hôm nay Lạc Dương đừng xảy ra chuyện.

Lời còn chưa dứt, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng la giết.

Công Tôn Khang suất lĩnh nhân mã bản bộ từ xa xa đánh tới. Các sĩ tốt la lên:

- Đừng để Hạ Hầu Lan chạy thoát!

Quân Quan Trung bụng đói meo cũng không phải thuộc về Hán An quân.

Nói chuẩn xác thì hành dinh các nơi của quân Quan Trung là cơ sở của Hán An quân, nhưng không phải mỗi binh sĩ từng tiến vào hành dinh đều có thể đi vào Hán An quân. Nhất định phải trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, sau đó chọn lựa từ bên trong, người thông qua mới có thể gia nhập Hán An quân.

Mà các binh lính bị loại bỏ này phần lớn ở chỗ truân quân.

Một đạo nhân mã như vậy, đầu tiên là tìm được đường sống trong chỗ chết, từ lâu đã không còn chút chiến ý. Hôm nay tao ngộ biến cố, lập tức hoảng loạn.

Hạ Hầu Lan búi yên leo lên ngựa, cầm thương la hét.

Nhưng ai sẽ nghe lời hắn chứ? Toàn bộ đều đã rối loạn, bị nhân mã của Công Tôn Khang đánh cho chạy trốn chết, toi bởi hoa lá.

Hạ Hầu Lan dẫn thân quân đánh ra một đường máu, chạy về hướng Lạc Dương.

Thấy đằng trước chính là Bắc Mang sơn. Chỉ cần qua đó, thì cách Lạc Dương không xa rồi. Lúc này trời đã tối, bên người Hạ Hầu Lan chỉ còn lại hai ba nghìn người, người nào cũng sức cùng lực kiệt, hiển nhiên đều đã chạy đến tình trạng không động đậy nổi.

Tọa kỵ của Hạ Hầu Lan là một con Đại Uyên lương câu của Tây Vực, hiện giờ cũng đã liên tục thở dốc.

- Toàn quân dừng lại, nghỉ ngơi một chút, chúng ta suốt đêm xuyên qua Bắc Mang sơn, thẳng đến Lạc Dương.

Vòng qua Bắc Mang sơn, cùng đi qua Bắc Mang sơn, nghe qua hình như không có gì khác nhau, nhưng trên thực tế lộ trình lại không như nhau.

Đi xuyên qua Bắc Mang sơn, sẽ đi thẳng đến đông trạch ngoại thành Lạc Dương.

Mà nếu vòng qua Bắc Mang sơn, lộ trình sẽ tăng phân nửa. Hơn nữa, đại lộ quan đạo, nói không chừng còn có phục binh.

Các sĩ tốt nghe Hạ Hầu Lan nói vậy, đều thở phào một hơi.

Mọi người ngồi xuống chiếu mà không ngừng thở dốc. Cũng may đây là tháng năm, nếu như là mùa đông, chỉ sợ cũng phải lạnh chết hết nửa. Hạ Hầu Lan cũng nhảy xuống ngựa, thả con ngựa cho nó tự đi ăn, hẩn cầm trường thương trong tay, dựa vào một thân cây ngồi xuống.

Bốn phía, rất yên tĩnh. . .

Hạ Hầu Lan nhìn sĩ tốt không còn được bao nhiêu, lòng thầm hối hận.

Nếu dứt bỏ thành kiến, thật ra Đồng Phi cũng rất tốt, chỉ ít y trợ giúp Hán Đế đăng cơ, còn trắng trợn tạo thế cho Hán Đế.

Sự vụ trong triều y cũng chưa bao giờ nhúng tay vào.

Ngoại trừ nắm chặt binh quyền, hình như Đồng Phi cũng không có hành động gì quá phận.

Là từ lúc nào nhìn Đồng Phi không vừa mắt? Có lẽ bắt đầu từ trận chiến thảo phạt của chư hầu Quan Đông 10 năm trước.

Hạ Hầu Lan còn non trẻ, khi đó giống như một tờ giấy trắng.

406. Chương 406: Thủy Yêm Thắt Quân (3)

Người khác nói cái gì, hẩn liền tin tưởng cái đó. Sau đó bị bắt, tuy nói quy thuận Lưu Biện, nhưng trong lòng thủy chung ôm địch ý với Đồng Phi. Mà địch ý này tới rất kỳ lạ. Rốt cuộc là ngựa mất với Đồng Phi, hay bởi vì bại bởi Lữ Bố, mới xuất chiến đã bị bắt làm tù binh, trong lòng tức tối? Hừ, quả thật là nói không rõ.

Lúc trước, Hạ Hầu Lan thử mời chào Triệu Vân Điền Dự cho Hán Đế, nhưng không thành công.

Thời gian đó Hạ Hầu Lan có tức giận không? Nói thật thì hẩn rất tức tối, nhưng hiện tại tử mĩ ngấm lại, Triệu Vân và hẩn từ nhỏ lớn lên với nhau, vì sao không đáp ứng yêu cầu của hẩn? Điền Dự cũng là hiền tài một thời, nhưng vì sao vứt bỏ Hán Đế mà muốn theo Đồng Phi? Bị ép cho nóng nảy, thà lĩnh binh đến nơi đất càn sỏi đá, cũng không muốn. . .

Có lẽ, ngay từ đầu ta đã sai lầm!

Tình cảnh tượng trước kia hiện lên trong đầu Hạ Hầu Lan.

Từ lúc đầu theo Lưu Biện, đến sau đó Lưu Biện tại An Định, tại Sóc Phương. . .

Mặc kệ Lưu Biện hay là Hà thái hậu, đều đối với Đồng Phi rất tốt.

Đầu mờ mịt, Hạ Hầu Lan mệt rã rời!

Đột nhiên nghe được tiếng là giết vang lên từ trong Bắc Mang sơn:

- Đừng buông tha Đồng tặc quân, đừng buông tha Hạ Hầu Lan!

Một đạo nhân mã đánh ra từ trong núi, người dẫn đầu mắt xanh râu tím, tay cầm bảo kiếm, chính là Tôn Quyền.

- Hạ Hầu Lan, Tôn mỗ đợi ở đây đã lâu!

Lúc này nhân mã của Hạ Hầu Lan sau khi trải qua nghỉ ngơi ngắn ngủi không những không khôi phục tinh thần, trái lại càng uể oải hơn. Ngay cả bản thân Hạ Hầu Lan sau khi ngồi một lát cũng cảm thấy toàn thân bủn rủn.

Cẩn rằng đứng dậy, nhưng chiến mã không biết đã chạy đi đâu.

Hạ Hầu Lan thấy Tôn Quyền lĩnh binh đánh tới, nhin không được nhắm mắt lại, thầm la lên: Hôm nay, mạng ta xong rồi!

Hạ Hầu Lan cho rằng bản thân sẽ chết!

Trên thực tế, tình huống hiện tại cũng không cho phép hấn sinh ra tâm lý may mắn gì, nhưng khí khái quân nhân tuyệt đối không thể vứt bỏ.

Tại điểm này, ảnh hưởng của đám người Đồng Phi đối với Hạ Hầu Lan vẫn cực kỳ lớn.

Ở trước mặt thế tộc thủy chung bảo trì tôn nghiêm của mình, sĩ nhân cầu khí khái, vũ phu càng phải có khí khái, Hạ Hầu Lan không dám quên.

Cầm thương đứng dậy, Hạ Hầu Lan lớn tiếng quát:

- Các huynh đệ, tặc nhân trước mắt, chỉ có tử chiến!

Tôn Quyền ghìm chiến mã, cười nói:

- Hạ Hầu Lan, ta kính ngươi là hán tử, chỉ là hôm nay ngươi tử chiến thế nào?

Hấn nói không sai, cái gọi là tử chiến chẳng qua là một câu nói đề thăng sĩ khí của Hạ Hầu Lan mà thôi.

Ai cũng rõ ràng, dưới tình huống như hiện tại, cái gọi là tử chiến, thực sự cũng chỉ có thể nói cho có thôi. Tôn Quyền cũng không muốn liều chết với Hạ Hầu Lan, tử thương là binh đình nhà mình, có thể binh bất nhận huyết, tự nhiên là việc tốt nhất.

Một câu này làm cho sĩ khí vừa mới dâng lên của Hạ Hầu Lan thoáng cái xẹp xuống.

Hạ Hầu Lan rung trường thương:

- Tôn tặc, hãy bớt sàm ngôn đi, mỗ tử chiến thế nào, ngươi cứ xem đi.

Nói rồi muốn bộ chiến lao ra.

Cũng đúng lúc này, nghe một tiếng rống to:

- Hạ Hầu tướng quân không thể tử chiến, Vũ An Quốc ở đây, tặc nhân đừng chạy!

Một đội nhân mã đánh ra từ hậu phương của Tôn Quyền.

Đại tướng dẫn đầu hắc khôi hắc giáp, cười Ô Truy Mã, tay kẹp một đôi Tấn thiết chùy, nhìn qua nặng trĩu, sát khí bức nhân.

Tôn Quyền cũng không ngờ tới, ở chỗ này lại xuất hiện viện quân?

Giật mình, nhưng cũng không quá luống cuống, giơ kiếm chỉ huy nhân mã ngăn cản Vũ An Quốc và Hạ Hầu Lan hội hợp. Đồng thời, cũng phát động mãnh công phía Hạ Hầu Lan.

Nhưng vấn đề ở chỗ, sự xuất hiện đột nhiên của Vũ An Quốc khiến quân Quan Trung sĩ khí thấp thoáng cái hưng phấn lên.

Vũ An Quốc từ đâu đến?

Thì ra, sau khi hần nhận được quân lệnh của Đồng Phi, lập tức cùng Bùi Nguyên Thiệu đến đây truyền tin từ Mạnh Tân vượt qua Hà Thủy (sông Hoàng Hà).

Trước đó Mạnh Tân bị Hạ Hầu Lan đánh hạ, để lại 2000 thủ quân.

Khi Vũ An Quốc đến Mạnh Tân phát hiện phụ cận Lạc Dương có bóng dáng của Tào quân. Hần một mặt phái người truyền tin đến Hà Nội, một mặt tăng cường phòng ngự ở Mạnh Tân, đồng thời mời Bùi Nguyên Thiệu đóng ở Cốc Thành.

Bản thân Vũ An Quốc dẫn dắt 3000 tinh kỵ từ Bình Âm đánh thẳng tới Bắc Mang sơn, nỗ lực cứu viện Hạ Hầu Lan.

Nhưng không nghĩ tới, vẫn còn hơi chậm. . .

Tại một khắc mưa to tầm tã trút xuống kinh triệu, Vũ An Quốc biết là bộ binh mã của Hạ Hầu Lan rất có khả năng gặp chuyện không may.

Lui thủ Lạc Dương?

Lẽ nào phải trở mắt nhìn hữu quân bị tiêu diệt? Mặc kệ Hạ Hầu Lan là người thế nào, chủ công nói, muốn cứu hần!

Vũ An Quốc vung song chùy, trong loạn quân tung hoành ngang dọc, dũng mãnh vô địch.

Đại chùy đó hơn ở chỗ thế lớn lực trầm, mượn ưu thế của chiến mã, một đường xung phong, không một người có thể ngăn cản hần.

Ưu thế của quân Đông Ngô là ở vùng núi và trên nước, muốn lấy bộ tốt đối kháng kỵ quân thì có vẻ hơi mỏng manh.

Tuy nhiên họ nhiều người, sĩ khí cũng tăng cao. Vũ An Quốc lặn lội đường xa, bộ khúc cũng phần lớn rất mệt mỏi.

- Hạ Hầu tướng quân, nhanh lên ngựa!

Vũ An Quốc đánh ra một đường máu, sai tùy tùng dắt qua một con chiến mã:

- Ta sẽ đoạn hậu, nhanh lui đến Cốc Thành.

- Võ An tướng quân, đa tạ. . .

Vũ An Quốc trừng mắt:

- Đừng lo nói nhảm, lão tử cũng không muốn cứu ngươi. Chỉ là đại đô đốc có lệnh, không thể không theo.

Hạ Hầu Lan nghe thế cảm thấy rất xấu hổ.

Có điều tại thời khắc nguy cấp thế này, hần cũng bất chấp khách khí cái gì, liền xoay người lên ngựa, dẫn binh mã lui về hướng Lạc Dương.

Nhưng chạy không được bao xa thì thấy phía trước có một đội nhân mã đánh tới.

Trên đại kỳ thêu một chữ “Lưu” to như cái đầu, chính là quân Lưu Bị từ Tân Thành đánh tới.

Hai viên đại tướng dẫn đầu tất cả đều Bạch Mã ngân giáp, sử một cây Đại Khảm đao.

Chính là hai nghĩa tử Quan Vũ thu nhận tại Nhữ Nam, một người tên là Quan Bình, một người khác tên là Quan Ninh. Quan Bình Quan Ninh này vốn là người Nhữ Nam, theo cha mình hiệu lực dưới trướng Lưu Bị, lại được Quan Vũ coi trọng, liền giữ lại bên người.

Lần này mặc dù Lưu Bị mang bao nhiêu quan tướng, nhưng mỗi người xuất thủ bất phàm.

Hậu quân Lưu Toàn, trung quân Cao Sủng, cùng với hai huynh đệ Quan Ninh Quan Bình này, đều dũng mãnh hơn người.

Hạ Hầu Lan hiện giờ người kiệt sức, ngựa hết hơi, vừa thấy binh mã của Lưu Bị hùng hổ xông qua, sao dám ứng chiến.

Hắn thúc ngựa dẫn người chạy trở lại:

- Võ An tướng quân, đường tới Lạc Dương đã bị ngăn chặn, chỉ sợ không thể lui lại.

Vũ An Quốc vung chùy đập ngã một Viên tướng, lớn tiếng quát:

- Lui về hướng huyện Bình (nay là phía tây bắc Yến Sư Hà Nam), lui về huyện Bình!

Huyện Bình này tiếp giáp Hà Thủy, đối diện với Bắc Mang sơn.

Trong lòng Vũ An Quốc biết Lạc Dương dữ nhiều lành ít, đường lui tới Bình Âm chỉ sợ cũng đã bị Tào quân chiếm lĩnh rồi. Chỉ cần có thể đến huyện Bình, dựa vào địa thế hiểm yếu cùng tường thành kiên cố, nói không chừng có thể chống đỡ một chút. Từ Thử đã điều động nhân mã tại Hà Nội đến kinh triệu trợ giúp, chủ công cũng đã vượt qua Ngũ Xả tân, hiện giờ có lẽ đang chạy tới bên này.

Cho nên, chỉ cần có thể kiên trì, sẽ có hi vọng.

Mà huyện Bình cũng trở thành hy vọng hiện giờ của Vũ An Quốc. . .

Cùng Hạ Hầu Lan một trái một phải múa chùy rung thương, cố gắng mở một đường máu ở trong loạn quân.

Vũ An Quốc cả người là máu, cũng phân không rõ là máu bị thương chảy ra, hay là máu của Tào quân bị hắn giết chết. Gương mặt đen thui hiện giờ đặc biệt dữ tợn. Đại chùy mang theo tiếng gió đập phang mãnh liệt.

Mà đại thương trong tay Hạ Hầu Lan cũng biến ảo ra điểm điểm hàn quang, sát pháp dừng mãnh dị thường.

Võ nghệ của Hạ Hầu Lan nói thật thì không phải rất kém cỏi, mặc dù chưa từng được chân truyền của Đồng Uyên nhưng trải qua khổ luyện nhiều năm cũng đã lĩnh ngộ ra sự ảo diệu của cử trọng nhược khinh. Chỉ là hắn cùng Triệu Vân có chút bất đồng, sau đại chiến Hồ Lao quan, Triệu Vân đã trải qua vô số lần đánh giết hung hiểm, trưởng thành từng bước trong đánh trận, kinh nghiệm rất phong phú.

Nhưng Hạ Hầu Lan lại có vẻ xa rời thực tế.

Sau khi bị Lữ Bố bắt làm tù binh, hầu như chưa từng ra chiến trường. Mặc dù trước đó tại Lâm Kinh phát sinh biến cố, đám người Điển Vi đã ôm toàn bộ công việc. Phần lớn thời gian Hạ Hầu Lan cũng chỉ ở bên cạnh quan khán, không thể ra trận chém giết.

Dù sao, trách nhiệm chủ yếu của hắn là bảo vệ Lưu Biện.

Hiện nay ở trong tuyệt cảnh, Hạ Hầu Lan cũng bạo phát ra khí khái hung hãn trước nay chưa có. Đại thương giống như cự mãng xuất kích, lấy đi vô số tính mệnh. Khác biệt với thương pháp của Triệu Vân, thương pháp của Hạ Hầu Lan cơ biến cũng không nhiều. Bởi vì thông thường là đám người Điển Vi chém giết, cho nên thương pháp của hắn cũng lấy cương mãnh là chủ, không kém hơn song chùy của Vũ An Quốc chút nào.

Có câu là một tướng liều mạng, vạn phu chớ địch.

Hạ Hầu Lan và Vũ An Quốc như hai con hổ điên, dẫn theo binh mã xuyên thủng nhân mã của Tôn Quyền, bỏ chạy về hướng huyện Bình. Mà lúc này Quan Ninh Quan Bình cũng đã đuổi tới, Công Tôn Khang cũng dẫn dắt nhân mã giết đến.

Hợp binh với Tôn Quyền, lần thứ hai truy kích qua.

Sau khi Vũ An Quốc Hạ Hầu Lan vòng qua Bắc Mang sơn, chạy dọc theo phía tây Hà Thủy.

Tuy nhiên trải qua tràng chém giết lúc trước, binh mã của hai người đều có tổn thất. May mà ở trên đường cũng gom thêm không ít binh mã.

Lúc này đã qua canh hai!

Bầu trời đổ mưa phùn lất phất. . .

Hai người dẫn theo tàn binh bại tướng đã thấy được tường thành của huyện Bình, lại nghe được từ phía sau tường thành truyền tới tiếng kèn. Một đạo nhân mã từ trong thành đánh ra.

Viên đại tướng dẫn đầu ngọc diện mỹ nhiêm, dưới ngựa cao bảy xích bảy tấc, tay nắm một cây Nguyệt Nha kích, uy phong lẫm lẫm.

- Hạ Hầu tướng quân, Thái Sử Từ phụng mệnh thừa tướng, đợi ở đây đã lâu!

- A!

Hạ Hầu Lan và Vũ An Quốc nghe thế không khỏi lấy làm kinh hãi.

Đừng thấy Hạ Hầu Lan không thèm nhìn chiến sự bên ngoài, nhưng cũng biết trong doanh trại Tào Tháo có một viên tướng tên là Thái Sử Từ.

Mà Vũ An Quốc từng là hộ vệ của Đồng Phi, bình thường nghe Đồng Phi nhắc tới cái tên Thái Sử Từ.

Cũng khó trách, Thái Sử Từ này ở trong Tam Quốc Diễn Nghĩa coi như là nhân vật khó lường. Đồng Phi có ấn tượng rất sâu sắc với hắn.

Theo Vũ An Quốc thấy, người có thể được Đồng Phi để ý đến đều không thường.

Thái Sử Từ cười nói:

- Hạ Hầu tướng quân, nếu như người nguyện ý xuống ngựa đầu hàng. Thái Sử Từ có thể bảo đảm, nhất định không tổn thương tính mệnh của người.

- Võ An tướng quân, hiện giờ nên làm sao đây?

Hạ Hầu Lan tinh thông binh pháp, nhưng trên trận chiến này thật sự phải nghe ý kiến của Vũ An Quốc.

Vũ An Quốc nhỏ nhẹ nói:

- Trên đường đi lúc trước có một gò núi nhỏ, dựa vào Hà Thủy. . . Chúng ta lui lên núi, tìm cách chu toàn với tặc quân. Ta phỏng chừng, chậm nhất là đến chính Ngọ, đại đô đốc và mọi người nhất định sẽ hoàn kích tương ứng.

- Cứ theo Võ An tướng quân nói đi!

Hạ Hầu Lan cắn răng một cái:

- Người dẫn quân quay đầu lại, ta cầm chân tên này!

Nói rồi hắn dục ngựa tiến lên, lớn tiếng quát:

- Phản tặc đừng vội hồ ngôn loạn ngữ. Hạ Hầu Lan há có thể đầu hàng Tào tặc.

Bên kia, Vũ An Quốc đã mệnh lệnh sĩ tốt quay lại men theo đường cũ.

Thái Sử Từ cũng không phải kẻ ngu, vừa nhìn tình hình này đã đoán được tính toán của Vũ An Quốc và Hạ Hầu Lan, liền nhảy mã dương kích, lao tới Hạ Hầu Lan. Hạ Hầu Lan và Vũ An Quốc vừa đánh vừa lui, một lát sau cũng đi tới dưới gò núi.

- Hạ Hầu tướng quân nhanh lên núi, ta ngăn binh địch!

Vũ An Quốc huy vũ song chùy, ra sức chém giết. Mà Hạ Hầu Lan cũng hoảng loạn chỉ huy sĩ tốt leo lên gò núi. . .

Quan Ninh và Quan Bình đánh tới, cuốn lấy Vũ An Quốc. Thái Sử Từ từ xa nhìn thoáng qua, nhin không được hỏi:

- Đây là ai?

Tôn Quyền nói:

- Tên đen đen đó là Vũ An Quốc, là thân tín của Đồng tặc!

- Vậy thì xem ta lấy mạng của hần!

Nói rồi Thái Sử Từ dục ngựa chạy tới, véo cung cài tên, nhắm ngay Vũ An Quốc một tiễn.

Nói đến thì võ nghệ của Vũ An Quốc rất cao. Quan Ninh Quan Bình đơn đả độc đấu thì ai cũng không phải đối thủ của Vũ An Quốc. Nhưng hai người liên thủ, Vũ An Quốc có phần không đỡ được. Một tiễn của Thái Sử Từ trúng ngay vai Vũ An Quốc. Vũ An Quốc hét lên một tiếng, tay liền chậm lại. . . Quan Ninh thuận thế một đao đẩy ngang tới, xẹt qua ngực Vũ An Quốc.

Đại đao rạch nát khôi giáp của Vũ An Quốc, rạch ra một vết thương lớn ở bụng.

Ruột theo vết thương chảy ra. . .

Hạ Hầu Lan thấy vậy trợn mắt, dục ngựa lao thẳng tới Quan Ninh.

Nhưng lại bị Thái Sử Từ ngăn cản!

Khá lắm Vũ An Quốc, bản thân bị trọng thương vẫn rất hung hãn. Thấy hần ngựa mặt lên trời gầm một tiếng, lấy tay bỏ ruột lại vào bụng, múa song chùy lao tới Quan Ninh và Quan Bình, lớn tiếng quát:

- Tiểu tặc nhát chết, chỉ dám đánh lén gia gia nhà ngươi hả?

Chỉ phần dũng mãnh này đã khiến trên dưới Tào quân không người dám lên tiếng.

Nhưng bị thương, chung quy là bị thương!

Vũ An Quốc vốn không phải đối thủ của nhị Quan, dựa vào một luồng dũng khí mà chu toàn với hai người, dần dần không gắng nổi.

Mà Hạ Hầu Lan cũng đánh không lại Thái Sử Từ, trên người vết thương chồng chất.

Tôn Quyền quan chiến hít một hơi lạnh, nhỏ nhẹ nói:

- Ta vốn tưởng rằng Giang Đông xuất liệt sĩ. Không ngờ dưới trướng Đồng tặc cũng có tráng sĩ cương liệt như vậy. Nếu như bộ khúc của Đồng tặc mỗi người đều như vậy, chỉ sợ chúng ta cũng sẽ phải nguy hiểm.

Công Tôn Khang nhíu mày, khẽ gật đầu.

Hần vừa muốn lên tiếng, đột nhiên nghe được một tiếng rống như sấm, nổ vang trong trời đêm.

Tiếng rống này khiến sông Hà Thủy ngừng chảy, khiến thiên địa cũng biến sắc theo.

- Đồng Phi ở đây, kẻ ngăn cản ta phải chết!

Theo một tiếng gầm như cự lôi này, trận thế của Tào quân nhất thời đại loạn. Thấy hai viên đại tướng suất lĩnh 3000 thiết kỵ giống như trời giáng, đánh ra từ hậu phương Tào quân. Đại tướng dẫn đầu tay vũ song chùy, chùy mang theo phong lôi, một đường như theo gió vượt sóng giết tới. Mà tướng phía sau y song nhận chiến phủ cán dài như máy xay gió, thật giống như bánh xe quay. Tào quân Tào tướng đụng là chết, chạm là vong. 3000 thiết kỵ phía sau tất cả đều là đoản nỏ bằng cương thiết, dũng mãnh vô địch.

407. Chương 407: Đại Quân Trời Giáng

- Là đại đô đốc, là đại đô đốc!

Trong tiếng la giết rung trời, nghe được quân Quan Trung đột nhiên bùng lên tiếng hoan hô.

Quân sĩ Quan Trung đã lên núi sừng sốt, giơ lên binh khí đánh xuống. Quan Ninh Thái Sử Từ ba tướng vừa thấy không ổn, vội vã lui về bản trận, chỉ huy binh mã. . . Thật vất vả mới ổn định trận thế. Sau đó một lần nữa tiến sát gò núi.

Quân Quan Trung dưới sự chỉ huy của Đồng Phi lui lên gò núi.

Hạ Hầu Lan tiến lên, vừa muốn thỉnh tội với Đồng Phi thì thấy Hàn Đức vội vã đi tới.

- Vũ An tướng quân. . . không được rồi!

Quan Ninh Quan Bình rút đi, Vũ An Quốc liền không gắng được, ngã xuống chiến mã.

Có sĩ tốt tiến lên đỡ Vũ An Quốc, Hàn Đức kiểm tra một chút, sau đó đi tới bên cạnh Đồng Phi và nhẹ giọng nói.

Lòng Đồng Phi trùng xuống. Y vội vàng đi tới bên cạnh Vũ An Quốc, ngồi xổm xuống.

Lúc này Vũ An Quốc đã không thể nói được, chỉ lấy tay cầm chặt cánh tay Đồng Phi, ánh mắt có vẻ không muốn.

Nghĩ trước đây, trận Ung Khâu, Vũ An Quốc và Sử Hoán đầu quân cho Đồng Phi, từ đó vẫn luôn trung thành và tận tâm đi theo.

Rất nhiều tướng lĩnh tới sau đó, hiện giờ đều đã là tướng quân, có người còn được phong tước. . . Nhưng chỉ có Vũ An Quốc, đến nay vẫn chỉ là một Ki quan giáo úy nhỏ nhoi. Nhưng nhiều năm như vậy, Đồng Phi chưa bao giờ nghe Vũ An Quốc có oán giận.

- Vũ An, Vũ An. . .

Lòng Đồng Phi như dao cắt, cầm tay Vũ An Quốc không nói nên lời câu kế tiếp.

Mà lúc này Hạ Hầu Lan thần sắc buồn bã.

Đột nhiên đứng lên, Đồng Phi bảo Hàn Đức bảo vệ Vũ An Quốc, lại sai người dắt Sư Tông Thú qua.

- Vũ An, đi chậm một bước. . .Xem Đồng mỗ báo thù cho người!

Dứt lời, Đồng Phi thắt chặt dây đai, xoay người lên ngựa, đoạt lấy đại thuẫn nặng gần trăm cân từ trong tay một tướng, một tay nắm lấy đại chùy của Vũ An Quốc.

- Thái Sử Từ, Quan Ninh. . . Để mạng lại!

Tiếng gầm như cự lôi vang vọng trong trời đêm không dứt. Sư Tông Thú như bay từ lưng chừng núi xông tới Tào quân.

Lúc này, đám người Thái Sử Từ đã kết trận hoàn tất.

Chúng tướng trước trận đang thương thảo bước tiếp theo nên tiến hành thế nào. Nhưng ai cũng không nghĩ tới, Đồng Phi dám vào lúc này lao xuống.

Sư Tông Thú A Sứ không hề nghi ngờ có thể cảm nhận được tâm tình của Đồng Phi, trong khi chạy không ngừng điều chỉnh tiết tấu, không ngừng đề thăng tốc độ. Chỉ trong nháy mắt chiến mã đã vọt tới dưới chân núi, mà Đồng Phi lần thứ hai huých vào bụng ngựa, Sư Tông Thú cũng không hé răng. Trong nháy mắt khi chạy đột nhiên không ngừng mà tăng tốc, khiến người khác có một loại cảm giác bất ngờ không kịp phòng bị.

Đám người Thái Sử Từ đều ngã ra!

Đã gặp qua người không muốn sống, nhưng chưa thấy qua loại nhân vật điên cuồng như Đồng Phi.

Dưới chân núi có tới mấy vạn binh mã, một mình y xông qua muốn làm cái gì? Chỉ là, tốc độ của Sư Tông Thú quá nhanh, đám người Thái Sử Từ không kịp lệnh cung tiễn thủ bắn cung. Chỉ trong nháy mắt Đồng Phi đã đến.

Quan Ninh bản năng giục ngựa nghênh đón, mà Đồng Phi lại ở trên ngựa đột nhiên đứng thẳng người dậy.

Vóc người y vốn cao to uy mãnh, Sư Tông Thú cũng to lớn. Vừa đứng lên, giống như một ngọn núi nhỏ.

Đồng Phi vung lên thuẫn bài, nổi giận gầm lên một tiếng rồi khom người đập xuống.

Quan Ninh giơ đao nghênh đỡ, nghe ỳnh một tiếng. Chiến mã hí vang, một thuẫn này của Đồng Phi nện xuống lực đạo chừng hơn nghìn cân. Mặc dù Quan Ninh võ nghệ không kém, nhưng cũng không đỡ nổi lực

đạo cực mạnh như vậy, cả người lẫn ngựa bị đập áu thịt không rõ, ngã xuống đất. Mà Quan Bình một bên lao tới muốn hợp kích Đồng Phi vẫn còn chưa kịp phản ứng.

Đồng Phi cũng không thèm nhìn, tuột tay một chùy bay ra đập trúng mặt Quan Bình.

Chùy của Vũ An Quốc cũng không nhẹ, một thanh chùy chỉ ít cũng phải 6, 70 cân. Đồng Phi nén giận xuất thủ, đại chùy đó càng lực đạo mười phần. Quan Bình bị một đập óc vỡ toang, mặt nở hoa, hét thảm một tiếng té xuống ngựa.

Từ khi Đồng Phi ưỡn người lên, đến khi Quan Bình ngã xuống ngựa, cũng chỉ thời gian nháy mắt.

Thái Sử Từ Công Tôn Khang thậm chí còn chưa kịp phản ứng, hai viên đại tướng cũng đã không còn mạng.
..

Tuy nhiên hiện tại trong tay Đồng Phi chỉ còn lại một mặt thuẫn bài, tâm tư của Công Tôn Khang cũng trở nên linh hoạt hơn.

Dục ngựa đỉnh thương lao tới Đồng Phi.

Thái Sử Từ vừa thấy vậy cũng được mã dương kích, đánh tới Đồng Phi.

Đồng Phi một tay cầm thuẫn, một tay cầm Trác Ngọc bảo đao dắt trên yên ngựa. Đối với thương của Công Tôn Khang nhìn như không thấy, chỉ dùng thuẫn bài giơ ra ngoài đẩy đi mũi thương. Người mượn mã thế, lực đạo đó thế nào chứ?

Công Tôn Khang căn bản nắm không nổi trường thương, tuột tay bay vù ra ngoài.

Thương bay đi rồi, nhưng thuẫn bài lại không dừng lại vẫn đẩy tới Công Tôn Khang. Công Tôn Khang vô ý thức ghì mình đứng lên và giơ hai chân đạp. . . Chiến mã kêu lên thảm thiết. Bị một thuẫn này của Đồng Phi đập trúng, hơn nghìn cân nện Công Tôn Khang lên thân ngựa, suýt nữa đau đến tắt thở.

Cũng may, mục tiêu của Đồng Phi cũng không phải là Công Tôn Khang.

Trác Ngọc đao vung lên nghênh đón Thái Sử Từ. Trường đao lạnh lẽo vẽ ra một đạo hồ quang tuyệt mỹ, không tiếng động chém gãy Nguyệt Nha kích của Thái Sử Từ. Thái Sử Từ thấy tình thế không ổn, vội vã ở trên ngựa sử ra công phu Thiết bản kiều tránh khỏi Trác Ngọc đao.

Hắn đâu còn dám sống mái với Đồng Phi nữa, quay đầu muốn chạy.

Tuy nhiên đã đến nước này Đồng Phi cũng sẽ không bỏ qua cho Thái Sử Từ. Y thu đao lại, giơ tay nắm lấy một mũi lao.

Ông. . .

Âm thanh nặng nề truyền đến, Thái Sử Từ cũng không quay đầu lại, nắm lấy Thiết thai cung muốn hấy đi.

Nhưng mũi lao này của Đồng Phi đã đến mức độ xuất thần nhập hóa, hướng chỉ là toàn lực một kích, Thiết thai cung làm sao ngăn cản.

Thái Sử Từ cảm thấy tay rung lên, sau đó một tiếng phụp vang lên, ngực mát lạnh.

Cúi đầu nhìn xuống, thấy mũi lao sắc bén đã hiện ra trước ngực. Thái Sử Từ hét lên một tiếng rồi xoay người ngã xuống ngựa. . .

Nếu như nói Quan Ninh Quan Bình chẳng qua là lính mới, Công Tôn Khang cũng chưa nổi danh trong sách vở, nhưng Thái Sử Từ là danh tướng thành danh đã lâu.

Nhưng trong chớp mắt, ba chết một bị thương! Khiến cho Tôn Quyền quan chiến cũng dờ ra, ngựa ngác dưới trung quân đại kỳ, nhìn Đồng Phi dục ngựa đến bên cạnh Thái Sử Từ, một đao chặt thủ cấp của hắn sau đó thúc ngựa chậm rãi mà đi. Mấy vạn Tào quân lại ngồi như con gà gỗ, không dám vọng động.

Loại uy phong này, loại khí phách này. . .

Tôn Quyền không khỏi hít một hơi lạnh, cảm thấy một luồng hàn khí len lỏi vào từng khớp xương.

Nói thật thì trước đây Tôn Quyền vẫn có chút không phục.

Theo Tôn Quyền thấy, hổ lang chi tướng chẳng qua là người khác thổi phồng mà thôi. Lúc trước nếu Đồng Phi không gặp được Thái Ung, sao lại có danh hổ lang tướng? Mà Thái Ung đó chỉ là hủ nho, thì biết vũ dũng là gì?

Huynh trưởng nhà mình hùng bá Giang Đông, mới là hổ lang tướng chân chính!

Chỉ ít trước khi nhìn thấy sự vũ dũng của Đồng Phi, mặc dù lão tử nhà mình chết trong tay Đồng Phi nhưng Tôn Quyền cũng không quá tin tưởng.

Thế nhưng hiện tại, Tôn Quyền không lời nào để nói.

Nếu như Đồng Phi muốn đột phá vòng vây, thật ra cũng sẽ không quá trắc trở. Vấn đề ở chỗ, y nhất định phải dẫn đi mọi người trên gò núi.

Việc này phải trắc trở hơn rất nhiều.

Cho nên, y lui lên núi.

Đi được phân nửa, đột nhiên xoay người thúc ngựa, đại thuẫn đặt ở trước người. Chỉ một động tác đơn giản này khiến Tào quân đứng trước tiên không khỏi rối loạn, rất nhiều người lui về phía sau một bước, sắc mặt tái nhợt nhìn Đồng Phi ngồi trên lưng ngựa.

Đồng Phi giơ tay lên, chỉ vào Tôn Quyền dưới đại kỳ.

Nắm chặt tay lại, vươn ngón tay cái, sau đó lật úp xuống dưới...

Ý là: Các ngươi cũng chỉ biết dựa vào nhiều người. Nếu là thương thương đao thật, tất cả đều là hạt cát.

Mặc dù Tôn Quyền chưa thấy qua thủ thế như vậy, nhưng cũng có thể suy đoán ra hàm nghĩa trong đó. Mặt hấn đỏ lên, tay càng không ngừng run lên, hận không thể lao ra giết Đồng Phi. Nhưng một loại sợ hãi, khiến hấn không dám lên tiếng.

Khi Đồng Phi lui về sườn núi, liền nghe được quân Quan Trung vang lên tiếng hoan hô.

Đúng vậy, có câu tục ngữ, gọi là: Tướng thị binh chi đảm. Tướng thế nào thì binh sẽ như vậy. Mà Đồng Phi, không thể nghi ngờ là thần trong cảm nhận của toàn bộ sĩ tốt Quan Trung. Ngoại trừ thần, ai có thể làm được thủ đoạn như đại đô đốc?

Lấy thủ cấp thượng tướng trong trăm vạn quân như lấy đồ trong túi.

Đây là một câu thiên ngoài miệng rất nhiều võ tướng thường dùng để khen bản thân, nâng bản thân lên.

Nhưng trên thực tế, người chân chính có thể làm có được bao nhiêu người? Chỉ ít nhìn từ hiện tại, chỉ có đại đô đốc!

Quân Quan Trung một mỗi hưng phấn mà lớn tiếng hô hào.

Du Dịch quân tự động kết thành tiền trận trên sườn núi, để phòng ngừa Tào quân công kích. Đồng thời, họ đưa lương khô cho các binh lính đói rét. Mặc dù không nhiều, nhưng đối với Quan Trung quân thì không thể nghi ngờ là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Vũ An Quốc đã chết!

Tuy nhiên nhìn ra được hấn rất hài lòng. . Trước khi chết hấn tận mắt nhìn thấy chủ công nhà mình đại triển thần uy, đánh chết cừu nhân, vậy cũng đã đủ rồi.

Đồng Phi đem thủ cấp của Thái Sử Từ đặt ở trước thi thể của Vũ An Quốc, mím môi không nói được một lời.

Hạ Hầu Lan tiến lên một bước, quỳ gối trước mặt Đồng Phi, nhỏ nhẹ nói:

- Hạ Hầu Lan không nghe lời của đại đô đốc, mạo muội khởi binh. . . Không chỉ khiến mười vạn đại quân bị diệt, còn liên lụy Võ An tướng quân, xin đại đô đốc trách phạt!

Đồng Phi nhìn thoáng qua Hạ Hầu Lan mình đầy thương tích, cả người là máu, trong lòng bốc lên lửa giận.

Nếu như người này có thể nghe mình khuyên bảo, sau khi chiếm Lạc Dương không tự tiện khởi binh, thì sao lại rơi vào kết quả như vậy? Còn kéo theo tính mệnh một huynh đệ nhà mình. . . Đáng chết, đáng chết!

Trong đầu mặc dù không ngừng vang lên hai chữ này, nhưng trong lòng Đồng Phi hiểu rõ, giết Hạ Hầu Lan hay không không phải là y định đoạt. Mặc dù Hạ Hầu Lan trên danh nghĩa là bộ khúc của hắn, nhưng trên thực tế thì sao, tóm lại hắn là thân tín của Hán Đế Lưu Biện.

Lần này xuất binh thực sự cũng chẳng trách được người này!

Là tên Tô Cố chết tiết kia. . .

- Hạ Hầu tướng quân, người là khâm điểm nguyên soái của thánh thượng, ta cũng không trách tội được người, làm sao mà trách phạt, chỉ phải xem thánh thượng nói thế nào. Mặc dù người bị đại bại, nhưng chưa từng đánh mất bộ mặt của thánh thượng. . . Cũng coi như không đánh mất khí khái quân nhân. Đi xuống nghỉ ngơi một chút đi, chiến cuộc tại Lạc Dương hôm nay cũng chỉ mới mở màn mà thôi.

Hạ Hầu Lan xấu hổ cúi đầu, đứng dậy thối lui đến một bên.

Tôn Quyền cũng không tổ chức nhân mã công kích nữa.

Không phải là hắn không muốn công kích, mà là hắn biết rõ, sĩ khí phe mình đi xuống, cố gắng công kích chẳng qua là tự rước lấy nhục.

Binh lính trên gò núi trước kia người nào cũng mệt đến nỗi không đứng dậy nổi. Nhưng hiện tại, đặc biệt là Đồng Phi kia xuất hiện, thoáng cái trở nên sinh long hoạt hổ, sĩ khí hiển nhiên tăng vọt.

Đã qua canh tư!

Tào quân, Lưu Bị quân, nhân mã các phương lục tục đến đây hội hợp.

Phía Tào Tháo có các tướng Hạ Hầu Uyên Vu Cấm, Ngưu Kim Lữ Thường, còn có Ngụy Tục Hầu Thành hơn mười viên đại tướng vốn là tướng lĩnh dưới trướng Lữ Bố hiện giờ hiệu lực cho Tào Tháo. Lưu Bị thì đích thân dẫn Cao Sủng Lưu Toàn, mang một vạn đại quân đến.

Chu Du tập kích Lạc Dương, phái đại tướng Chu Trị dẫn một vạn binh mã và hai nhi tử của hắn là Chu Nhiên Chu Hoàn, còn có đại tướng Chung Ly Mịch đến tiếp ứng Tôn Quyền. Nhân mã mấy phương hội hợp lại, dưới gò núi nhỏ tụ tập gần mười vạn nhân mã.

Mưa phùn lất phất, chân trời đã một màu trắng.

Tinh kỳ pháp phối, đao thương san sát, người ta tấp nập.

Hạ Hầu Lan thấy cảnh như vậy cũng không khỏi thầm cảm thấy miệng đắng chát, sắc mặt tái mét.

Mà Đồng Phi lại thần sắc thản nhiên. Ngay cả Hàn Đức nhìn qua cũng không sợ hãi chút nào, Du Dịch quân dưới trướng trấn định vô cùng.

So sánh thì Quan Trung quân của mình điều từ đại doanh Tân An hiển nhiên có chênh lệch rất lớn.

- Hừ hừ, lão Tào cũng tiếp đãi ta lớn quá nhỉ...Nhưng chỉ bằng số nhân mã này mà có thể làm khó dễ được ta?

Đồng Phi bình tĩnh cười, phun ra một ngụm nước bọt rồi xoay người rời khỏi.

Hàn Đức cũng cười nhạt một tiếng sau đó ngồi xuống, cầm thanh Song Nhận đại phủ của hắn thông thả lau chùi.

Đúng chủ tử thế nào tướng lĩnh thế ấy!

Chỉ phần khí độ lâm nguy không hẳn sợ này ai có thể đánh đồng?

Hạ Hầu Lan trong lòng phát khổ, sau khi thở dài cũng cảm thấy gánh nặng trong lòng vơi đi không ít, thoải mái hơn nhiều.

Ta đúng là không phải người linh binh đánh trận, sớm biết thế thì ra về gì chứ!

Hắn nhắc đại tướng bắt đầu tuần tra trên đỉnh núi, mặc kệ binh mã dưới chân núi càng ngày càng nhiều.
...

Hạ Hầu Uyên nghe nói Thái Sử Từ đã chết. . . Trong lòng tràn lên bi phẫn, tuy nhiên đại tướng phu da ngựa bọc thây, chết trận chiến trường, loại chuyện này ai cũng không dễ nói.

- Đồng tặc, ta thề giết mày!

Lưu Bị nhìn hai thi thể đã không thể nhận ra là của ai, nghiêng răng nghiêng lợi.

- Hạ Hầu tướng quân, hôm nay chúng ta vây khốn Đồng tặc, nên xuất binh tiêu diệt nó, đừng để tiếp tục kéo dài, tránh đem dài nhiều mạng.

Hạ Hầu Uyên đã sai người thu gom thi thể của Thái Sử Từ, nghe Lưu Bị nói thế liền khẽ gật đầu.

- Ta đang có ý này, chỉ là mười vạn binh mã do ai điều động? Đồng Tây Bình kia không phải thường nhân. Nếu không thể thống nhất, chỉ sợ khó có hiệu quả.

Lưu Bị rất muốn đoạt lấy binh quyền, nhưng hắn cũng rõ ràng, hắn không đủ tư cách. Lưu Bị liền cười:

- Nơi này là địa phương của thừa tướng, đương nhiên nên do Hạ Hầu tướng quân chỉ huy. Công Tôn tiểu tướng quân hiện giờ bị trọng thương, Chu tướng quân còn đang ở Lạc Dương, chỉ sợ không thể thoát thân. Ở đây người có tư cách nhất đương nhiên là Hạ Hầu tướng quân rồi.

Đừng xem những lời này không có gì, nhưng chính là giết người không thấy máu!

Lưu Bị cố ý bỏ qua Tôn Quyền. Khi đề cập tới nhân mã Giang Đông cũng chỉ nhắc tới Chu Du, mà không đề cập tới Tôn gia. Tôn Quyền híp mắt lại, nhìn thoáng qua Lưu Bị. Hắn cắn môi, nuốt cơn giận này xuống. Nhưng mơ hồ có chút bất mãn đối với Chu Du. Đương nhiên, Tôn Quyền cũng là một người tâm cơ thâm trầm, tự nhiên sẽ không thể hiện tâm tình này ra ngoài.

Tôn Quyền mỉm cười:

- Lưu đại nhân nói không sai, Hạ Hầu tướng quân đừng chối từ!

Người ở bên trong đại tướng này không ai là kẻ kém cỏi. Hạ Hầu Uyên nhìn thoáng qua Tôn Quyền, lại nhìn Lưu Bị, cảm thấy rất thú vị đối với màn giao phong chớp nhoáng của hai người này.

- Như vậy thì Uyên không khách khí rồi!

Nói rồi Hạ Hầu Uyên nhắc tiền lệnh lên, phát ra mệnh lệnh.

Giờ mẹo, dưới chân núi vang lên tiếng trống, Tào quân do Ngụy Tục Tổng Hiến làm thê đội thứ nhất khởi xướng công kích lên gò núi.

Giữa sườn núi, một hàng tường thuẫn được dựng lên.

Theo một tiếng quát của Hàn Đức, từ trong tiền trận sau tường thuẫn phát ra tiếng dây cung rung vù vù, một vùng mây đen từ trên trời giáng xuống.

Đừng thấy nhân mã liên quân cơ hồ gấp mười lần binh mã của Đồng Phi, nhưng bởi địa hình của gò núi, nhân mã của người dù nhiều cũng rất khó triển khai. Hạ Hầu Uyên rất rõ ràng tình huống hiện nay, quân Quan Trung tràn đầy sĩ khí, có Đồng Phi tọa trấn, muốn nhất cử công phá, tuyệt đối là chuyện không có khả năng.

Chỉ có lợi dụng Quan Trung quân không đủ vật tư, binh mã Đồng Phi mang đến hiển nhiên là lặn lội đường xa, cung tiễn cũng sẽ không có nhiều. Tiêu hao hết tên của họ, thì có thể phát động công kích. Cho nên, trong lần tiến công này thất nghiêm trọng nhất sẽ là người tấn công ở chính giữa. Đánh giáp lá cà, làm mai một sĩ khí của đối phương, khẳng định sẽ không phải Tào quân xuất động.

Mưa rơi mù mịt...

Sườn núi ẩm ướt trơn trượt, rất khó hành động.

Đồng Phi mệnh các binh lính mất năng lực tác chiến chặt cây trên núi, chồng đá dùng để phòng ngự.

Y cũng biết nhược điểm của mình, cho nên lấy vật liệu ngay tại chỗ, mượn dùng địa hình kéo dài thời gian với quân địch.

Song phương người tranh ta đoạt, tiếp tục hơn một canh giờ, trên sườn núi thi thể nằm ngổn ngang, máu và nước bùn quện vào nhau, nhuộm cả một vùng đất thành màu đỏ.

Hạ Hầu Uyên cắn chặt khớp hàm, chỉ huy nhân mã không ngừng tiến công.

Đột nhiên có một hồi kèn kỳ dị truyền đến, là truyền đến từ hướng Hà Thủy. . .

Có tiểu giáo cấp báo:

- Hạ Hầu tướng quân, việc lớn không tốt, trên mặt sông Hà Thủy, trên mặt sông toàn là binh mã của Đồng tộc!

- Cái gì?

Hạ Hầu Uyên lấy làm kinh hãi, vội vã dẫn theo mọi người đi kiểm tra. Hà Thủy nổi sóng cuộn cuộn, nước chảy đục ngầu.

Nhưng mà, trên mặt sông xuất hiện rất nhiều thuyền, thuyền lớn, thuyền nhỏ, thuyền không lớn không nhỏ, tổng cộng cũng đến mấy nghìn chiếc. Trên mỗi chiếc đều chở Quan Trung quân, trùng trùng điệp điệp, thoảng cái bao phủ cả mặt sông.

Trên chiếc thuyền đi đầu dựng một cây đại kỳ. Trên viết thống soái tam quân, thái thú Hà Nội, chữ “Từ” to như cái đầu ở chính giữa, chữ đỏ viền đen, nhìn qua đặc biệt bắt mắt.

Trời ơi, mấy nghìn chiếc thuyền này, chỉ ít cũng phải có mấy vạn binh mã. . .

Trong lòng Hạ Hầu Uyên lạnh đi, mấy nghìn binh mã trên núi cũng đã khiến đau đầu rồi. Nếu như đợi Quan Trung quân này lên bờ, sợ rằng ngay cả trốn cũng không thoát.

- Huyền Đức công, viện quân của Đồng tộc đã tới, chúng ta nên làm thế nào đây?

Tôn Quyền vô thanh vô tức gài cho Lưu Bị một cái bẫy: người nói triệt binh, đó chính là nhiễu loạn quân tâm; nếu người không triệt binh, đợi đến khi Quan Trung quân lên bờ, Lưu Huyền Đức người đỡ đi nhé? Dù sao thì mặc kệ người nói thế nào, người cũng sẽ không dễ chịu.

Lưu Bị là nhân vật thế nào, sao không phát hiện ra cái bẫy của Tôn Quyền.

Nói thật thì hắn rất muốn giết Đồng Phi. Không nói đến việc khác, Đồng Phi đã lấy mạng tam đệ Trương Phi của hắn. Hình như ngay cả lão nương của mình cũng chết trong tay Đồng Phi. . . Còn chưa tính lão bà bị huynh đệ kết nghĩa của Đồng Phi thu rồi!

Nhưng Lưu Bị cũng rất rõ ràng, nếu như để người trên mặt sông lên bờ, phe mình sẽ đỡ nhiều lành ít.

Ngăn cản họ?

Lại không mang đủ dụng cụ, chỉ sợ là bất lực.

Lưu Bị cười:

- Bị chẳng qua là tham quân, làm sao làm chủ được? Việc này, vẫn là Hạ Hầu tướng quân sớm định đoạt đi!

Một cước đá quả bóng đến dưới chân Hạ Hầu Uyên.

Người không phải mới vừa tiêu hao binh lực của ta sao? Hiện tại người làm sao đây? Nếu đánh, vậy lấy binh mã của Tào gia người.

Thuyền đã qua nửa sông, Hạ Hầu Uyên cũng rất khó xử.

Mặc dù có cách nói qua nửa sông mới đánh, nhưng vấn đề là bên mình không thuyền, còn đang canh giữ một con cộp ăn thịt người.

Cẩn rằng một cái, Hạ Hầu Uyên trầm giọng nói:

- Truyền quân lệnh của ta, đại quân từ từ lui lại, tới Lạc Dương. . . Ta sẽ đích thân đoạn hậu. Chỉ cần có thể lui vào Lạc Dương, hội hợp với binh mã của Chu đại nhân, đoán chừng Đồng tộc cũng không có cách có thể tìm ra được.

- Phải như vậy!

Lưu Bị Tôn Quyền quay đầu bước đi.

Hạ Hầu Uyên thầm cười khổ: “Chủ công ơi chủ công, Đồng Phi này chưa chết, phe mình đã lục đục với nhau không dứt. Liên minh. . . Sợ chẳng qua cũng là một trò cười thôi.”

Thở dài, Hạ Hầu Uyên vung lệnh kỳ, đại quân chậm rãi lui lại.

Đồng Phi cũng không thừa cơ truy kích, bởi vì y biết, nhân vật như Hạ Hầu Uyên Lưu Bị triệt binh lại há có thể không có phòng bị?

Tuy nhiên binh mã Hà Nội cũng chỉ mấy vạn, Du Dịch quân đã chiếm hơn nửa.

Hoàng Trung một mặt phải phòng ngự Viên Thiệu phản công, một mặt lại phải kiềm chế binh mã của Tào Nhân tại Duyên Tân, khẳng định không thể phân thân.

Binh mã còn lại phải kiềm chế Tào quân ở bên Hồ Lao quan, nhân mã trên thuyền nhiều như vậy đến từ đâu?

Đồng Phi nhìn đội thuyền càng ngày càng gần, thầm nghĩ: chỉ sợ đây lại là Nguyên Trục giả trò thôi. . .

408. Chương 408: Quân Hồ Xuất Ấp

- Viện quân của Đồng tộc?

Chu Du cảm thấy khó tin, trợn to mắt nhìn đám người Hạ Hầu Uyên:

- Sao có khả năng đông tới năm vạn?

Hạ Hầu Uyên cười khổ:

- Sao ta biết? Trên mặt sông toàn là đội thuyền củ Đồng tộc, chừng 3, 4 nghìn chiếc, to to nhỏ nhỏ, căn bản không nhìn rõ rốt cuộc đối phương có bao nhiêu binh mã? Tính 5 vạn, sợ là còn ít đấy.

Chu Du nhin không được nhìn sang Tôn Quyền.

Mà Tôn Quyền căn bản không để ý tới Chu Du, mà khẽ nói chuyện với những người khác.

Lúc này Lưu Bị lên tiếng:

- Hạ Hầu tướng quân nói không sai, lúc đó viện quân của Đồng tộc xuất hiện Bị cũng cảm thấy rất giật mình. Tuy nói Đồng tộc đã bị vây ở trên núi, nhưng ngoan cố chống cự, binh mã dũng mãnh khiến người khác giật mình. Nếu như tiếp tục kiên trì, một khi chờ viện quân của Đồng tộc cập bến, thì bên ta sẽ bị nội ngoại giáp công, rất nguy hiểm.

Chu Du không phải không tin Hạ Hầu Uyên, nhưng những lời của Lưu Bị biểu hiện ra hình như đang chứng minh cái gì cho Hạ Hầu Uyên. Nhưng trên thực tế lại giấu diếm sát khí. Hắn vừa giải thích, ngược lại Chu Du không quá tin nhiệm Hạ Hầu Uyên.

Hạ Hầu Uyên nhìn Lưu Bị, nhưng không nói gì.

Mà Chu Du cũng chỉ mỉm cười, cũng không nói thêm nữa.

Hai người dùng một loại phương thức khác nhau đánh trả độc chiêu của Lưu Bị. Người không phải là dỏ miệng sao? Không sao? người cứ nói, chúng ta coi như không nghe thấy. Có đôi khi, càng trầm mặc, lại càng làm cho người khác cảm thấy không được tự nhiên.

Lưu Bị cũng là người thông minh, lập tức trầm mặc không nói gì.

Lúc này Tư Mã Ý vẫn chưa hiển sơn lộ thủy lại đứng dậy, trầm giọng nói:

- Hạ Hầu tướng quân sợ là bị lừa rồi!

Hạ Hầu Uyên ngăn ra:

- Bị lừa?

Tư Mã Ý nói:

- Theo tiểu tướng tính toán, binh mã Hà Nội cũng không nhiều, Hoàng Trung tại Duyên Tân dùng phân nửa nhân mã, Thuần Vu Đạo rục rịch tại Bình Cao. Hơn nữa phía Hà Nội mới ổn định, cũng cần nhân mã đóng giữ. Cho nên viện quân của Đông tặc nhất định không có tới 5 vạn. Nghĩ đến chắc là phô trương thanh thế, dùng kế nghi binh mê hoặc Hạ Hầu tướng quân. Cũng chỉ một hai vạn người mà thôi.

Tư Mã Ý này xuất thân Hoàng Nông Tư Mã thế gia, là thứ tử của Tư Mã Phòng.

Khoảng 10 năm trước, Tư Mã Phòng lấy mạng Trịnh Thái, cùng Dương Chấn tại Tào Dương Đình định tập kích Đông Phi, không ngờ bị Đông Phi nhìn thấu âm mưu, quay giáo một kích, không chỉ giết tổ tôn Dương Chấn và Dương Tu, còn tiện thể đánh hạ Hoàng Nông, trảm Tư Mã Phòng ở ngoài thành Hoàng Nông. Sau đó ở trong thành Hoàng Nông Đông Phi còn đại khai sát giới, hầu như giết toàn tộc Tư Mã gia.

Lúc đó Tư Mã Ý và ca ca Tư Mã Lãng vừa lúc ở Nhữ Nam, nên thoát được.

Mà mấy huynh đệ của hần cũng chỉ có ấu đệ nhỏ nhất còn sống. Chỉ là từ sau khi Tư Mã gia gặp chuyện không may, mọi người không có liên hệ gì nữa.

Tuy nhiên, mặc dù Tư Mã gia tộc bị diệt, nhưng Tư Mã Lãng đã nổi danh tái ngoại.

Bằng vào quan hệ của một số bậc cha chú cùng bên ngoại, Tư Mã Lãng đưa Tư Mã Ý vào Thủy Kính sơn trang cầu học, còn hần thì xây nhà ở ngoài thành Hạ Bì, yên lặng quan sát tình thế phát triển, tìm kiếm chủ công có thể vì báo thù cho hần.

Cuối cùng, Tư Mã Lãng lựa chọn Lưu Bị.

Mặc dù lúc đó Lưu Bị vẫn chỉ là kẻ không tên không tuổi, thậm chí còn gánh ác danh phản tặc. Nhưng ai sẽ thật sự lưu ý việc này?

Cừu hận giữa Lưu Bị và Đông Phi khó có thể hoà giải.

Cũng chỉ có hần, có thể liều mạng giao phong với Đông Phi, không chết không ngớt.

Tư Mã Lãng xuất mưu giúp cho Lưu Bị đứng vững tại Tiểu Bái, sau đó lại nghĩ cách cho Lưu Bị trở thành con rể của Lưu Tuyên, trên danh nghĩa cũng có đổi mới không nhỏ. Có thể nói, Lưu Bị có thể chiếm Từ Châu, có quan hệ không nhỏ với Tư Mã Lãng.

Mà Tư Mã Ý không thua kém Tư Mã Lãng chút nào.

Lời của hần không chỉ hòa giải bầu không khí có vẻ quái dị trong đại sảnh, còn đem đầu mâu trực chỉ về phía Hạ Hầu Uyên.

Ý đó chính là: Người là chủ soái, người phán đoán sai lầm, đương nhiên tội danh do người gánh chịu.

Chu Du khoát tay áo nói:

- Hiện giờ cũng không phải là lúc tranh luận đúng sai. . . Đông tặc chắc hẳn đã chiếm được huyện Bình, tạo thành thế góc cạnh với Bình Âm, nhìn chăm chăm vào Lạc Dương. Mặc kệ binh mã của chúng có bao

nhieu, có Đồng Tây Bình, hơn hẳn mười vạn binh mã. . .Hạ Hầu tướng quân, ta muốn lấy Lạc Dương làm chiến trường giằng co với Đồng tặc, xin tướng quân đóng giữ tại Bắc Mang sơn.

Hạ Hầu Uyên gật đầu:

- Uyên sẽ nghe theo tướng quân sai phái.

Nói vậy Hạ Hầu Uyên rất chịu phục Chu Du sao?

Đương nhiên không có khả năng. . . Hạ Hầu Uyên lớn hơn Chu Du không ít, trong mắt hắn, Chu Du chẳng qua là một đứa trẻ.

Nhưng vấn đề là, Tào Tháo mệnh Chu Du đốc chiến chiến sự Lạc Dương, cũng tặng hắn Thanh Hồng kiếm, có thể tiền trăm hạp tấu.

Đây cũng là khúc nhạc dạo định ra lúc đầu hội minh, trước đó Tào Tháo chinh chiến đã nói qua với Hạ Hầu Uyên, bảo hắn phối hợp với Chu Du.

Hạ Hầu Uyên có thể không thích Chu Du, nhưng không cãi lại lời dặn dò của Tào Tháo.

Cho nên khi Chu Du sai khiến hắn, Hạ Hầu Uyên lập tức đáp ứng, không hề tỏ ra không hài lòng.

Chu Du nhìn thoáng qua Lưu Bị, lại đột nhiên cười nói:

- Trận chiến này có hai điểm then chốt, một trong số đó chính là muốn bảo đảm đường vận lương của ta không lo. Kinh triệu hiện giờ bốn phía binh lực tập trung, nhưng trung bộ trống rỗng, phải đề phòng Đồng Tây Bình kia chặn đường vận lương. Đồng Tây Bình dụng binh, đa phần lấy du kích là chủ, cho nên đành phải phòng bị. Du mời Huyền Đức công đóng ở Tân Thành, không biết Huyền Đức công nghĩ thế nào?

Tân Thành này nằm ở cảnh nội của huyện Tung Hà Nam hiện tại.

Bởi vậy hướng đông có thể đánh vào tam quan yếu địa của Toánh Xuyên, phía tây có Lục Hồn quan, nhìn chăm chăm vào tuyến tiếp viện của kinh triệu, nên rất quan trọng.

Chu Du nhìn Lưu Bị, trong mắt ngậm ý cười.

Lưu Bị mặt không đổi sắc, chấp tay đáp:

- Bị nhất định thủ chắc Tân Thành.

- Như vậy thì Du làm phiền chư công rồi. Trận chiến này nếu có thể công thành, có thể đổi lấy cho chúng ta cơ hội nghỉ ngơi.

Lúc này có tiểu giáo từ bên ngoài đi vào. Khẽ nói thầm bên tai Chu Du vài câu, Chu Du không khỏi nở nụ cười.

- Quả nhiên, trong tay Đồng Tây Bình kia cũng không có bao nhiêu binh mã, binh mã từ Hà Nội qua sông chỉ có 8000 người.

- Cái gì?

Hạ Hầu Uyên không khỏi tròn mắt, trong lòng hồi hận không ngớt.

Nếu như chỉ có 8000 người, hắn thế nào cũng có thể ngăn được đối phương lên bờ, đồng thời mãnh công sơn lĩnh. Nói không chừng còn bắt được Đồng Phi.

Chu Du cười nói:

- Hạ Hầu tướng quân đừng buồn, trong chiến trận thay đổi thất thường, trong vội vàng khó mà phân biệt thật giả. Cho dù Du có mặt lúc đó, chỉ sợ cũng không thể nhìn thấu quỷ kế của Đồng tặc. Chỉ là kẻ tiếp cũng không thể sơ sẩy nữa.

Một câu nói làm cho Hạ Hầu Uyên sinh ra vô hạn hảo cảm với Chu Du.

Trường An, mưa phùn lất phất.

Sáng sớm, Na Bá thành môn vừa mới mở ra, liền thấy một đội thiết kỵ chạy vào trong thành Trường An nhanh như điện chớp.

- Người vừa rồi hình như là Diêm Vi tướng quân?

- Hình như vậy. . .

- Hai ngày này náo nhiệt thật đấy, ngày hôm trước Trần thứ sử của Lương Châu đột nhiên đến đây, ngày hôm nay Diêm Vi tướng quân cũng qua đây rồi.

- Có lẽ sắp xảy ra đại sự gì rồi!

- Im miệng, có một số lời nên nói thì nói, không nên nói thì tuyệt đối đừng có mà nói. Chức trách của chúng ta là bảo vệ tốt cửa thành, chuyện khác không có quan hệ với chúng ta. Mà trời có sập xuống thì có đại đồ đốc đồ, các người lo lắng cái gì?

Một gã môn bá thấp giọng quát, môn tốt xung quanh lập tức câm như hến.

Trong phủ đại đồ đốc trên đường Chương Đài, lúc này đang kín người hết chỗ.

Thái Diêm khổ não nhìn mọi người trong phòng, cảm thấy dở khóc dở cười. Mà Trần Cung ở bên cạnh lại có vẻ ngượng ngùng.

Trần Đáo đang kịch liệt tranh luận với Bàng Đức, hai người đều muốn lĩnh binh xuất chinh, gia nhập vào chiến sự Lạc Dương.

Tin tức Hạ Hầu Lan binh bại Yển Sư đã truyền đến thành Trường An.

Lưu Biện nghe được tin này không khỏi tái mặt, ngồi trên đại điện thật lâu nói không nên lời.

Trước khi Yển Sư bại, Đồng Phi đã phái người truyền tin cho Lưu Biện, bảo hắn tốt nhất nhắc nhở Hạ Hầu Lan đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Đáng tiếc ngay lúc đó Lưu Biện cũng bị thắng lợi Hạ Hầu Lan đạt được làm mê muội đầu óc, không có để ý tới.

Hôm nay tin dữ truyền đến, Lưu Biện trở nên luống cuống, cũng không biết nên làm thế nào cho phải. May mà Đồng Phi đã cứu Hạ Hầu Lan, đồng thời cũng giật lại một đạo phòng tuyến nằm giữa Bình Âm huyện Bình và Cốc Thành. Lúc này Lưu Biện có hai lựa chọn, một là lui binh, hai là đại chiến một trận với Tào quân tại Lạc Dương. Nhưng loại chuyện này không phải hắn có thể quyết đoán.

Trần Cung lý giải ý của Đồng Phi!

Mặc dù nói Đồng Phi rất tức giận đối với binh bại lần này của Hạ Hầu Lan, nhưng vẫn phải giúp hắn vãn hồi bại cục.

Bởi vì Lưu Biện vừa mới đăng cơ, đây là số mệnh sở tại của hoàng thất, nếu lui về Quan Trung, thế diện sẽ mất sạch.

Huống chi, còn có Viên Thiệu tại Hà Bắc nhìn chằm chằm.

Nếu thể hiện ra sự mềm yếu, đều có khả năng kích thích Viên Thiệu thay đổi chủ ý liên thủ với Tào Tháo, đoạt lại Hà Nội vừa mới chiếm lĩnh. Cho nên mặc dù Đồng Phi cũng không nói gì, nhưng từ động thái y hỏa lực tập trung tại kinh triệu đủ để nói rõ tất cả.

Trận chiến này nhất định phải đánh!

Nhưng có một vấn đề, Khất Hoạt quân tại Tịnh Châu, Giải Phien quân vừa mới đến Tây Hà. Trần Đáo là thứ sử Lương Châu, mà Vô Nan quân lại tại Hán Trung. Du Dịch quân một mình chèo chống chiến cuộc Hà Nội, đã lực bất tòng tâm.

Tuyển Phong doanh vẫn cần phải ổn định Hà Nội, cũng không thể tùy tiện điều động.

Xuất binh từ đâu, Ai có thể làm tướng?

Đồng Phi không dấn dò, nhưng Trần Cung lại không thể không thận trọng suy nghĩ. Nhưng ai ngờ, Đồng Phi vừa mới đặt cơ sở tại Lạc Dương, toàn bộ Quan Trung đều biết. Đám người Trần Đáo Trương Cáp, Bàng Đức Khúc Nghĩa hiểu rõ tính tình của Đồng Phi, người nào cũng xoa tay.

Bởi vậy, đầu tiên là khắc khẩu trong điện Thừa Minh, hiện tại thì gây nhau trong phủ đại đô đốc.

Trương Cáp nói:

- Tuyển Phong quân của ta xuất binh từ Ki Quan, cộng thêm binh Hà Nội. 6 vạn Tuyển Phong sĩ, đã làm tốt chuẩn bị xuất binh.

Đừng thấy Bàng Đức và Trương Cáp hợp tác nhiều năm, nhưng lúc này lại tuyệt không thoái nhượng.

- Chỉ Tuyển Phong quân của người lợi hai thôi sao? Lan Trì đại doanh của ta mười hai vạn binh mã cũng đã tập kết hoàn tất, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất chinh.

Trần Đáo nhú mày:

- Lệnh Minh, Lan Trì đại doanh bảo vệ Trường An, sao có thể tùy tiện xuất động? Chuyện này sợ là không thích hợp. . .

- Không sai, không sai, rất không thích hợp!

Trương Cáp vừa thấy Trần Đáo mở miệng, lập tức có tinh thần hơn.

Nhưng Trần Đáo lại nói:

- Tuyển Phong quân có thể từ Hà Nội xuất binh, nhưng Ký Châu Viên Thiệu cũng không thể không đề phòng. Nếu người xuất binh, Hà Đông do ai trấn thủ? Theo ta thấy, việc này vẫn do Đạp Bạch quân ta xuất chiến cho thỏa đáng, Lương Châu hiện giờ ổn định, Đạp Bạch quân cũng không có việc làm. . .Mà trước đây chủ công điều Đạp Bạch quân tới Trường An, sợ cũng là có ý này.

- Người im miệng!

Trương Cáp Bàng Đức nổi giận.

Khúc Nghĩa lúc này âm trầm nói:

- Theo ta thấy, Đạp Bạch quân hay Tuyển Phong quân cũng vậy, nước ở xa không giải được cái khát ở gần, đại doanh Tân An của ta vẫn còn tám vạn giáp sĩ, cộng thêm 3000 Bối Ngồi quân, đủ để giải quyết 20 vạn Tào quân tại Lạc Dương rồi.

Ba người Trần Đáo lập tức vây công Khúc Nghĩa.

Thái Diễm bị khiến cho choáng váng...Nàng không rõ, vì sao các nam nhân luôn muốn xuất binh chiến tranh chứ?

A Sừ là như thế, hai sừ tiểu tử nhà mình mỗi ngày cứ đòi đi giúp lão tử của chúng nó.

Hiện tại lại nhảy ra một đám người, đòi đánh đòi giết...

Các người đòi đánh đòi giết thì kệ, sao lại muốn người đàn bà như ta làm chủ? Loại chuyện này, sao ta làm chủ được.

Đúng lúc này, nghe ngoài cửa truyền tiếng gầm rú.

- Lão tử không quản các người ai lĩnh binh, dù sao lần này nhất định phải qua Điển Vi ta. . . Ai dám ngăn ta thử xem?

Lời còn chưa dứt, Điển Vi sải bước đi vào phòng.

Phía sau hần, Ngưu Cương một một cây Lưu Kim Trúc Tiết Tiên đi theo sát Điển Vi.

Trúc Tiết Tiên đó là binh khí Đồng Phi tặng cho Điển Vi, có người nói là vì tiện cho hần chủ trì hành dinh Trọng Tuyển mà chế tạo ra. Nhưng nhìn tư thế đó, rõ ràng là ai dám ngăn cản ta, ta sẽ đánh kẻ đó. Điển Vi vừa đến, tất cả mọi người lập tức ngậm miệng lại.

Ai vậy?

Đây là đại gia!

Đại ca kết bái của Đồng Phi. . .

Trần Cung vừa thấy Diễm Vi, đầu ông một tiếng, ngẩn ra!

Vị này sao cũng tới góp vui? Còn ngại trong thành Trường An này không đủ loạn hay sao? Sao cũng chạy tới đây rồi!

- Đệ tức phụ, muội phân xử cho ta đi, huynh đệ ta ở bên ngoài liều mạng chém giết, năm đứa nhi tử của ta cũng đã lập kỳ công, nhưng ta lại phải ở cái nơi Trọng Tuyền thối thây đó. . .Muội nhìn xem, muội nhìn xem, bụng ta cũng sắp lòi ra rồi đây.

Nói rồi Diễm Vi vỗ bụng dom đốp.

Thái Diễm thấy vậy á khẩu không trả lời được. . .

- Các vị tướng quân, trước tiên đừng nóng. Chuyện xuất binh này Cung đã phái người đến Lạc Dương hỏi ý của đại đô đốc. Chắc hẳn một hai ngày nữa đại đô đốc sẽ có câu trả lời. Chư vị tướng quân, đừng nên ở đây làm phiền phu nhân nữa.

Trần Cung thấy bức tức trong lòng!

Các người âm ỉ thì âm ỉ, âm ỉ ở trong Thừa Minh điện của ta cũng được, sao còn kéo cả chủ mẫu vào cuộc?

Nhưng oán giận này cũng không thể nói ra, người trong phòng đều là tâm phúc lão nhân của Đồng Phi, tư lịch so với hắn cao hơn nhiều. Hiện giờ cũng chỉ có thể đợi chủ công đưa ra quyết định, chắc hẳn đến lúc đó có thể làm ra an bài thích đáng.

- Thánh chỉ đến!

Từ ngoài cửa truyền đến tiếng hô, mọi người ngẩn ra.

Thấy một Hoàng môn tay bưng thánh chỉ đi vào phòng, thấy tất cả mọi người ở đây không khỏi nở nụ cười.

- Hoàng thượng sớm biết các vị tướng quân đang ở đây, cho nên mệnh nô tài đến đây truyền chỉ, có quân lệnh của đại đô đốc tuyên bố.

- A?

Đám người Trần Đáo vội vàng đứng dậy hành lễ.

Thánh chỉ tổng cộng có hai phần, phần đầu tiên là Lưu Biện ủy nhiệm Đồng Phi làm Quang lộc huân, đại đô đốc tam quân, tổng đốc toàn bộ binh mã, có quyền tiền trăm hậu tấu, binh mã các phương đều thuộc Đồng Phi điều khiển, không cần đặc biệt xin chỉ thị của Lưu Biện.

Mặc dù từ lâu Đồng Phi đã có quyền này, nhưng lần này Lưu Biện đã cho Đồng Phi chính danh.

Sau đó lại là một loạt điều động nhân sự, chủ yếu bao gồm mấy phương diện: miễn đi chức thứ sử Lương Châu của Trần Đáo, do thái thú quận Mạc Bắc là Tang Bá tiếp nhận chức vụ. Chức thái thú quận Mạc Bắc thì do Diêm Ôn đảm nhiệm, nhưng do thái thú Sóc Phương Bằng Dục quản lý.

Quận Mạc Bắc chủ yếu bao gồm vùng Mạc Bắc cao nguyên.

Nhân khẩu không nhiều, trong mấy năm thống trị của Tang Bá coi như có khối sắc không nhỏ. Diêm Ôn là nhân vật năm đó Ngưu Phụ coi trọng. Từ sau khi Đồng Trác chết vẫn theo Đồng Phi, coi như là một người Đồng Phi có thể tin nhiệm.

Nhưng tài hoa của Diêm Ôn không đủ, thống trị một quận vị miễn có phần trắc trở.

Cho nên do Bằng Dục quản lý, hai người mặc dù đều là thái thú, nhưng địa vị của quận Mạc Bắc cùng loại với huyện cấp thị tại hậu thế.

Mà tài học của Tang Bá làm thứ sử không có vấn đề.

Điều tướng quân Võ Đô Văn Sinh làm tướng quân Lan Trì, trấn Trường An, mệnh Cổ Long làm thái thú Võ Đô, Diêm Phổ đảm nhiệm thái thú Hán Trung.

Vào năm Kiến An thứ nhất, mặc dù Hoắc Tuấn cùng Bàng Thống đến Trường An, trong 4 năm này công huân lớn lao, đã thăng làm đô úy. Lần này bị Đồng Phi điều tới Hà Đông, lĩnh binh mã hành dinh Trọng Tuyền, giằng co với quân Viên Thiệu, Trương Cáp thuộc Tuyền Phong doanh, xuất binh Hà Nội.

Mệnh chủ soái Đạp Bạch quân Trần Đáo, chủ soái Bối Ngôi quân Khúc Nghĩa, xuất binh Hàm Cốc quan, đóng quân Cốc Thành.

Mệnh Điển Vi làm chủ soái Nguyên Nhung quân, do Bàng Đức quản lý. Mệnh Bàng Đức điểm binh từ đại doanh Tân An, đại doanh Vị Nam tổng cộng mười vạn đại quân, binh xuất Lục Hồn quan.

Kế tiếp là liên tiếp điều động binh mã, khiến mọi người mừng rỡ.

Tiểu hoàng môn vừa mới tuyên đọc xong thánh chỉ đã thấy Điển Vi đứng bật dậy, hưng phấn la lên:

- Ta biết huynh đệ của ta sẽ không quên ta. Lệnh Minh, lần này người làm chủ soái, ta làm tiên phong, Tân An nhỏ bé kia sẽ dễ như trở bàn tay thôi.

Nhưng những người khác lại nhíu mày.

Trần Cung khẽ thở dài trong lòng: chủ công ơi chủ công, ngài không tiếc tiêu hao sáu thành binh mã của Quan Trung cũng muốn chiếm lĩnh Lạc Dương, rốt cuộc là để làm gì? Thật sự là muốn kiến lập công nghiệp, đoạt lại Đông Đô, cũng có lẽ là vì tình huynh đệ kia?

409. Chương 409: Ngoài Thành Lạc Dương Im Ắng

Từ sau năm Kiến An thứ nhất, trong 4 năm, Quan Trung chưa từng khởi binh với quy mô lớn như vậy.

Mặc dù Đồng Phi đoạt Quan Trung, Khất Hoạt quân diệt Tiên Ti, cũng phần lớn là hơn mười vạn binh mã, mà lần này. . .

Tám vạn Đạp Bạch quân, sáu vạn Tuyền Phong quân.

Còn có mười vạn nhân mã ở hai hành dinh Tân An, Vị Nam, Nguyên Nhung, Bối Ngôi, cùng với Du Dịch quân đã giao phong tại Hà Nội, Đồng Phi hầu như đã điều đi hết binh lực tinh nhuệ tại Quan Trung, lục tục di chuyển, đóng quân suốt một đường đến Cốc Thành.

Vì vậy, từ Cốc Thành tới Lạc Dương, chỉ trong cự ly ngắn ngủi đã tụ tập hơn 20 vạn đại quân.

Khi Đồng Phi thấy binh mã cuộn cuộn không ngừng xuất phát từ Quan Trung, cũng không khỏi sinh ra loại cảm giác kinh hoàng khiếp sợ.

Đây có lẽ là chiến dịch lớn nhất đời này y chỉ huy.

Mà ngọn nguồn của trận chiến dịch này lại đến từ trận đại bại không hề có quan hệ với y?

- Ta cũng biết, làm như vậy có vẻ không đáng. Thật ra lấy tình huống hiện nay của Quan Trung, chỉ cần mấy năm, chúng ta sẽ có thể có đủ lực lượng để dàng đoạt lại Lạc Dương. Nhưng hiện tại, chúng ta phải đánh một trận chiến với lực lượng tương đương!

Đồng Phi lén giải thích với Từ Thứ:

- Thất bại của Hạ Hầu Lan, nếu vào lúc bình thường thì cũng không có gì. Nhưng tân hoàng đăng cơ, chính là thời cơ tốt để thiên hạ quy tâm. Thất bại này cũng trở thành cuộc tranh đấu số mệnh giữa Hứa Xương và Trường An. Nếu chúng ta lui, như vậy tất cả thủ đoạn sử dụng trước đó, cuối cùng sẽ trở thành trò cười cho người khác.

Từ Thứ không đồng ý:

- Cao Tổ năm đó tranh phong với Hạng Vũ, cũng từng nhiều lần chiến bại. Nhưng cuối cùng. . .

- Xưa khác, nay khác!

Đồng Phi nhỏ nhẹ nói:

- Họ là tranh thiên hạ, chúng ta là tranh hoàng thống, nghe qua thì cũng tương tự nhưng trên thực tế lại khác. Tình huống hiện giờ không phải là gió đông thổi bạt gió tây, thì chính là gió tây áp đảo gió đông. Tào Tháo muốn tranh thể diện. Mà chúng ta muốn tranh khẩu khí, nói đến cùng, trận đại chiến này cuối cùng không có kết quả.

Từ Thứ gật đầu, lại lắc đầu.

- Có điều, quả thật ta cũng muốn giữ gìn thể diện cho hoàng thượng. . .Giữ gìn thể diện của hần, cũng chính là giữ gìn thể diện của chúng ta.

Đồng Phi cười tự giễu:

- Ta ghét nhất loại tranh thể diện buồn chán này, nhưng lần nào cũng bị kẹt ở giữa. Ta lại nhớ tới một câu tục ngữ, hưng, bách tính khổ; vong, bách tính khổ. . . Chỉ hy vọng cái rối loạn chết tiệt này có thể kết thúc sớm một chút.

- Thứ, nguyện dốc hết sức mình, đi theo chủ công!

Từ Thứ khom người vái, Đồng Phi lại bình tĩnh như không thấy, đứng trên môn lâu Cốc Thành nhìn về phương hướng Lạc Dương xa xa.

Chắc hẳn lúc này, A Man cũng đang rất khẩn trương. . .

Đồng Phi đã đoán sai!

Lúc này Tào Tháo cũng không có ở Lạc Dương.

Từ lúc đại chiến Lạc Dương giật lại màn che, phía Hổ Lao quan, Duyên Tân đồng thời truyền đến công văn báo nguy.

Đặc biệt là Tào Nhân, đối mặt với ba vạn Du Dịch quân tinh nhuệ, binh lực trong tay mặc dù vượt xa Hoàng Trung, nhưng lũ chiến lũ bại.

Hoàng Trung mãnh như hổ!

Đây là từ ngữ Tào Nhân sử dụng trong công văn.

Làm Tào Tháo phiền muộn quá thể, sao lại nhảy ra một con cọp rồi? Vì sao bên người Đồng Tây Bình có nhiều cọp như vậy?

Công văn của Tào Nhân truyền đến không lâu sau, Tuyển Phong quân xuất phát từ Hà Đông.

Tướng thủ Hổ Lao quan Hạ Hầu Đôn cũng là một người biết binh, bắt đầu từ đại chiến Huỳnh Dương năm đó, có thể nói là thân kinh bách chiến.

Nhưng từ sau khi Trương Cáp tiếp nhận quyền chỉ huy từ trong tay Thuần Vu Đạo, Hạ Hầu Đôn lập tức cảm giác được áp lực gập bội.

Một người Hoàng Trung, một người Trương Cáp. . .

Nếu như chỉ hai người này thì cũng không có gì.

Khiến Tào Tháo tức giận hơn là, Viên Thiệu cũng vào lúc này đột nhiên chọc vào một chân.

Thái thú quận Bình Nguyên là Tông Bảo phát tới công văn báo nguy, Cao Lãm xuất binh từ quận Thanh Hà, công chiếm bảy huyện thành thuộc quận Bình Nguyên tại phía bắc Hà Thủy. Hiện giờ hoả lực tập trung Tây Bình Xương (nay nằm ở phía tây bắc Thương Hà Sơn Đông), làm ra tư thế công kích.

Tào Tháo nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên chính là: Viên Thiệu đã liên thủ với Đồng Phi!

Nói thật thì Tào Tháo rất muốn tại Lạc Dương vật tay một lần với Đổng Phi, để xem rốt cuộc thủ đoạn của ai inh hơn.

Nhưng vấn đề là, Thanh Châu báo nguy, Duyện Châu báo nguy. . .

Mặc dù Lạc Dương quan trọng, Thanh Châu Duyện Châu cũng quan trọng.

Lỗ Túc nhìn xong địa đồ không khỏi ai thán một tiếng, nói với Tào Tháo:

- Chủ công, chỉ sợ là Công Tôn Độ xong rồi!

Tào Tháo thoáng cái chưa kịp phản ứng, nghi hoặc nhìn Lỗ Túc:

- Chuyện này có quan hệ gì với Công Tôn Độ?

- Mặc dù Túc vẫn còn chưa biết rõ Đổng Phi kia đang giở thủ đoạn gì, nhưng rất rõ ràng, chỉ sợ y đã làm tốt chuẩn bị chiếm U Châu. Bằng không, Viên Thiệu sẽ không xuất binh Thanh Châu. . . Mặc kệ là hấn muốn giành không gian hay là liên thủ với Đổng Phi, vào lúc này Viên Thiệu công kích Thanh Châu, rất hiển nhiên là muốn mưu cầu đường lui.

Đối với suy đoán của Lỗ Túc, Tào Tháo bán tín bán nghi.

Tuy nhiên hấn vẫn quyết định, tự mình tọa trấn Huỳnh Dương, để ổn định thế cục phía Đông kinh triệu, uy hiếp Viên Thiệu một chút.

Về phần chiến sự tại Lạc Dương, một chốc không kết thúc được.

Đối thủ Đổng Phi phải đối mặt cũng không phải người dễ đối phó, Chu Du Hạ Hầu Uyên, lại thêm Lưu Bị, đủ để y khó chịu rồi.

Cho nên khi Đạp Bạch quân đến Cốc Thành, Tào Tháo đã đến Huỳnh Dương.

Điều này làm cho Đổng Phi rất thất vọng, y còn muốn ở ngoài thành Lạc Dương ôn chuyện cũ với Tào Tháo, sau đó mới tỷ thí một phen.

Tuy nhiên có đối thủ là Chu Du, Đổng Phi cũng không dám phớt lờ.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa nói Chu Du là kẻ lòng dạ hẹp hòi, còn đem công lao của trận Xích Bích đặt lên đầu Gia Cát Lượng.

Nhưng hiện giờ Đổng Phi đã không còn tin tưởng Tam Quốc Diễn Nghĩa chết tiệt kia nữa, y càng nguyện ý tin tưởng hai mắt của mình.

Trong nháy mắt, khí trời đã bắt đầu chuyển lạnh, lá cây cũng dần dần trở nên khô vàng, trời thu bắt tri bắt giác đã tới.

Đổng Phi tại Cốc Thành tụ tập 15 binh mã, trong đó không thiếu truân điền quân đến từ các hành dinh.

Mà Chu Du cũng hạ trại tại Lạc Dương, rải 20 vạn binh mã, làm khu kinh triệu nhỏ hẹp trở nên chật cứng.

Ai cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Ngày từ lần giao phong đầu tiên, song phương mỗi bên đều xuất kỳ mưu, nhưng rất nhanh liền phát hiện hình như không có cơ hội mà thi triển.

Không ngoài người nhiều, binh doanh quá dày.

Thậm chí có một số nơi đã hình thành cục diện dây dưa khó gỡ. Cách một con suối, một bên là quân Quan Trung, một bên là liên quân. Song phương chỉ cần có chút mờ ám, sẽ lập tức bị đối thủ xem thấu.

Vài lần tác chiến quy mô nhỏ, cuối cùng diễn biến thành xung phong mặt đối mặt.

Đánh hơn mười ngày, song phương đều có tử thương. Đổng Phi khó chịu, Chu Du tại Lạc Dương cũng rất đau khổ.

Đổng Phi nói:

- Ta muốn dùng hỏa công. . .

Lập tức thì có người đi ra nói:

- Không được, hiện giờ cự ly liên doanh rất gần, mặc dù có gió to giúp ta, nhưng cũng sẽ bị lan đến.

Chu Du nói:

- Ta muốn đào Lạc Thủy, thủy yêm Cốc Thành!

Hạ Hầu Uyên liền cười khở:

- Đào Lạc Thủy, tuy có thể thủy yêm Cốc Thành, chỉ sợ quân ta cũng khó mà tránh.

- Ta binh lui 30 dặm!

- Chỉ cần chúng ta có động tác, Đồng Tây Bình nhất định sẽ làm ra phản ứng!

. . .

Chu Du vô kế khả thi, Đồng Phi cũng chỉ có thể cam chịu trừng mắt.

Hơn mười vạn đại quân cứ dây dưa ngoài thành Lạc Dương như vậy, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, ai cũng không dám xuất thủ trước.

Lúc này có lẽ chính là rút dây động rừng.

Phương diện khác bất kể Hồ Lao quan hay là Duyên Tân đều đánh đến khí thế ngất trời. Ngay cả bên Bàng Đức cũng có hơn mười lần giao phong với Lưu Bị. Song phương bất phân bá trọng, cuối cùng không phân thắng bại. Ngược lại bên Lạc Dương lúc này im ắng.

Trong đại doanh Cốc Thành, Đồng Phi triệu tập chúng tướng, người nào cũng mày chau mặt ủ.

Trần Đáo rất bất đắc ngồi ở một bên, vốn tưởng rằng sẽ có trận huyết chiến, nhưng ai ngờ sẽ là tình huống thế này?

Đồng Phi nói:

- Tình huống hiện nay đánh không được, lui cũng không được. Nên làm thế nào?

Đúng vậy, nên làm thế nào cho phải?

Trần Đáo và các tướng lĩnh đều ngậm miệng, cúi đầu, không biết nên trả lời vấn đề nhìn như rất đơn giản này của Đồng Phi.

Đại quân vừa động, lương thảo tiền của phải tiêu tốn rất lớn.

Mặc dù nói cơ sở Quan Trung rất dày, nhưng dù sao mới ổn định hai năm, hơn nữa dụng binh nhiều lần, cũng có vẻ không kham nổi.

Chắc hẳn tình huống hiện tại của Tào Tháo cũng như vậy.

Từ Thứ và Bàng Thống cũng không mở miệng. Từ khi hai người vào đều dán mắt nhìn sa bàn ở giữa đại trướng, vẻ mặt dờ ra.

- Chủ công, công văn vài ngày trước đó ngài cho ta xem, có thể cho ta xem một lần nữa được không?

Đồng Phi bảo Bùi Nguyên Thiệu cầm công văn tới giao cho Bàng Thống:

- Sĩ Nguyên, kể thế nào?

Trong giọng nói đầy vẻ chờ đợi, nhưng ai ngờ Bàng Thống lại lắc đầu:

- Không có biện pháp, nghĩ không ra biện pháp gì.

- Tan họp!

Đồng Phi tức giận đến vung tay lên, mọi người liền lũ lượt giải tán.

Hội chiến Lạc Dương chết tiệt này con mẹ nó đúng là trận đánh nản lòng nhất suốt đời này của ta.

Chiêu số bình thường căn bản không có tác dụng với những nhân vật như Chu Du.

Muốn dùng kỳ kế, lại tìm không ra chỗ để hạ thủ. Đồng Phi lẻ loi ngồi trong đại trướng, nhìn sa bàn mà trầm tư suy nghĩ.

Bất tri bất giác, đã qua canh ba.

Cơn buồn ngủ đến, Đồng Phi đứng dậy chuẩn bị đi nghỉ.

Đúng lúc này, Bàn Thống Từ Thứ, còn có Trần Đáo đột nhiên đi vào đại trướng.

Đồng Phi tỏ ra khó hiểu:

- Đã trễ thế này sao các người còn chưa đi ngủ? Chạy tới chỗ ta có chuyện gì?

Bàn Thống cười:

- Chủ công, có cách rồi!

- Có cách gì?

- Thống có một kế, nếu có thể thành công, có thể giúp chủ công không tổn một đao một thương, bình bất nhận huyết chiếm lấy Lạc Dương.

Mắt Đồng Phi sáng lên!

Uể oải lúc trước cũng tùy theo bị đuổi lên chín tầng mây.

Y kéo Bàn Thống lại vội vã hỏi:

- Kế sách thế nào? Sĩ Nguyên mau nói đi!

Bàn Thống cười nói:

- Vừa rồi ta và Nguyên Trực Thúc Chí đang nói chuyện đã nghĩ ra kế. Tuy nhiên kế này phải cần chủ công phối hợp mới được.

- Ta phối hợp?

- Không sai!

Bàn Thống nói:

- Hiện giờ lương thảo Lạc Dương toàn bộ là từ Toánh Xuyên đi qua Hiên Viên quan, Đại Cốc quan cùng Y Khuyết quan mà vào kinh triệu. Chỉ cần có thể chiếm tam quan, Lạc Dương tự sụp đổ.

Đồng Phi bĩu môi:

- Người muốn cắt đường vận lương?

- Đúng vậy!

- Hừ, Tào Tháo kia dụng binh thích nhất là cắt đường vận lương của người khác, hơn nữa ta từng tại Huỳnh Dương làm việc tiết lương này, sao hắn lại không có phòng bị?

Bàn Thống cười nói:

- Năm đó đại ca tập kích Toan Táo, hỏa thiêu kho lương, tiểu đệ cũng nghe nói qua. Tuy nhiên tiểu đệ lại chưa từng thấy phong phạm năm đó của đại ca, thường cho rằng là việc đáng tiếc. Hôm nay, không bằng cho tiểu đệ bù đắp một chút tiếc nuối?

Đồng Phi trừng mắt với Bàn Thống:

- Tiểu A Sửu, có chuyện nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng, ta còn muốn ngủ!

Từ Thứ nói:

- Chủ công, kế này của Sĩ Nguyên có phần hung hiểm, chỉ là nếu như có thể thành công, đích thật có thể đánh bại Chu Du.

Nói rồi hần ghé bên tai Đồng Phi, nhỏ giọng nói thầm hai câu.

- Chuyện này là Thúc Chí trong lúc vô ý đề cập tới, chẳng qua nếu như chủ công muốn thực thi thì cần phải trù tính tỉ mỉ thêm.

Đồng Phi liếc mắt nhìn Trần Đáo, lại nhìn Bàn Thống.

Việc Từ Thử vừa nói nếu như lập kế hoạch tốt, cũng có được mấy phần thành công. Có điều cũng chính như Từ Thử đã nói trước đó, chuyện này phiêu lưu rất lớn, có chút sai lầm, thì có thể sẽ nguy hiểm đến tính mệnh.

Trầm ngâm chốc lát, Đồng Phi ngẩng đầu hỏi

- Thúc Chí, người nói người đó tên là gì? Vì sao ta không có chút ấn tượng nào?

Trần Đáo nói:

- Người đó và ta là đồng hương, năm đó khi Hoàng Cân chi loạn cùng cả nhà ta vào trong núi tị nạn, chủ công khẳng định là đã gặp qua. Chỉ là lúc đó hần còn nhỏ, cũng chỉ bảy tuổi thôi. . . Sau đó Toánh Xuyên đại thắng, ta theo chủ công đến Lương Châu, nhưng phụ tử hần bởi vì trong nhà còn có việc nên không đi theo, mà về Nhữ Nam.

- Ta đúng là không có ấn tượng gì

Đã là việc 16 năm trước, Đồng Phi đích thật là không có chút ấn tượng nào.

- Hần tên là gì?

- Người này họ Lữ tên Mông, người Phú Pha Nhữ Nam (nay là Phụ Nam An Huy), hiện giờ dưới trướng Tào Tháo, đảm nhiệm Đại Cốc lệnh.

410. Chương 410: Đông Tây Bình Đôn Đao Phó Hội

Gió bắc đang mạnh!

Bất tri bất giác, Đạn Hãn sơn đã bước vào cuối mùa thu, khí trời cũng từ từ trở nên lạnh hơn, lạnh cắt da cắt thịt rồi.

Trong đại trường của Hạ Tề đón tiếp hai vị khách.

Hai nhân vật này cũng không thường, một người là thái thú quận Vọng Bắc Phí Ốc, một người chính là lão sư của Phí Ốc, Hoàng Thừa Ngạn. Sống ở tái bắc đã lâu, trong thời gian một năm đây gần Hoàng Thừa Ngạn còn đặc biệt đến Tây Vực một chuyến.

Mục đích là bái phỏng Lưu Hồng, bởi vì Lưu Hồng đã già rồi, bất luận là ở tinh thần hay là trên thân thể đều không thể so được với Hoàng Thừa Ngạn. Hai người này đều tinh về toán học, một người am hiểu thuật cơ tạo, người còn lại thì tinh thông thiên văn địa lý.

Mà chuyến này của Hoàng Thừa Ngạn là đáp ứng lời mời của Lưu Hồng.

Ở lại Hán An thành hai tháng, Hoàng Thừa Ngạn đàm luận rất nhiều chuyện với Lưu Hồng, trong đó cũng bao gồm cái nhìn về Đồng Phi, cùng với tình huống hiện nay của giang sơn Hán thất. Lưu Hồng có vẻ rộng lượng, không hề để ý tới tương lai của Hán thất.

- Từ xưa đến nay, không có vương triều trường cửu. . .Hạ vong Thương hưng, tới Chu cũng chỉ trăm năm. Mặc dù Chu có giang sơn xã tắc 800 năm, nhưng trong 800 năm cũng phân phân hợp hợp, chiến loạn không ngừng. Bạo Tần quét ngang lục quốc, lại chỉ 20 năm. Từ Cao Tổ hoàng đế lên ngôi, Vương Mãng soán vị, Quang Vũ trung hưng. . . Nay đã có 400 năm.

Lưu Hồng rất điềm tĩnh nói:

- Về phần tương lai, Hán thất này có thể tồn tại bao lâu, hà tất phải quá mức lưu ý? Khi nào nên tồn tại, tự nhiên sẽ tồn tại; khi nào nên diệt vong, ai cũng không thể ngăn cản. Lại nói thiên hạ này, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, vốn là việc cực kỳ bình thường. Người đến cái tuổi như ta hiện giờ, cũng đã nhìn ra rất nhiều chuyện.

- Nhưng mà. . .

- Hoàng lão đệ, ta biết ngươi muốn nói cái gì. Tất cả những chuyện Tây Bình làm hiện giờ chẳng qua cũng chỉ đi theo đạo lý này thôi. Nếu có một ngày, nó thực sự chiếm giang sơn Hán thất, ta cũng sẽ không trách nó. Ta biết, lấy tính cách của nó, cuối cùng sẽ cho Lưu thị ta một tông, để lại một đường sinh cơ. Cho nên, nên tới sẽ tới, hà tất phải cố ngăn cản?

Hoàng Thừa Ngạn cũng không nói gì!

Người ta là tông chính Hán thất đường đường còn có thể thấy rõ như vậy, bản thân thì thế nào?

Lưu Hồng mời Hoàng Thừa Ngạn đến đây chính là muốn giao bản chỉnh sửa [Cửu Chương Số Học] mà hần đã hao hết tâm huyết cả đời nghiên cứu ra giao cho Hoàng Thừa Ngạn. Thứ này, người nhất định phải giao phó đúng người, mà Hoàng Thừa Ngạn trong mắt Lưu Hồng không thể nghi ngờ là nhân tuyển cực kỳ thích hợp. Càng quan trọng là bên trong có một số vấn đề còn cần Hoàng Thừa Ngạn kiểm tra và bổ sung.

Hoàng Thừa Ngạn cũng rất trịnh trọng đáp ứng thỉnh cầu của Lưu Hồng, đồng thời bảo đảm, một khi [Cửu Chương Số Học] này hoàn thành nhất định sẽ giao đến tay Đồng Phi. Việc này cũng xem như đã tháo bỏ một gánh nặng trong lòng Lưu Hồng.

Ở Hán An thành mấy tháng, Hoàng Thừa Ngạn lại trở về quận Vọng Bắc.

Hần viết một phong thư cho Bàng Đức Công, mời Bàng Đức Công đứng ra giải trừ hôn ước giữa Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh, sau đó lại mời Bàng Đức Công tới quận Vọng Bắc. Về phần Bàng Đức Công có tới hay không thì đó là chuyện của hần, không có quan hệ với Hoàng Thừa Ngạn.

Thái độ của Lưu Hồng có ảnh hưởng không nhỏ với Hoàng Thừa Ngạn. Mọi việc nên đi theo đại đạo, nên cái gì thì cái đó. . . Cứ để thuận theo tự nhiên đi!

Lần này hần và Phí Ốc tới Đan Hãn sơn là muốn cùng Hạ Tề đàm luận một chuyện khác cực kỳ quan trọng.

Hoàng Thừa Ngạn yêu cầu lý giải tình huống sử dụng cụ thể của Tây Bình nỗ, tuy có số liệu Tướng Tổ doanh cung cấp nhưng rõ ràng không đủ.

Mà Phí Ốc thì sao, đến đây là vì chiến sự đã kéo dài gần một năm này.

- Công Miêu, trận đại chiến này đã kéo dài thời gian quá lâu, mặc dù Khất Hoạt quân chưa có hành động gì, nhưng mỗi ngày tiêu tốn rất nhiều tiền lương, Vọng Bắc quận đã có phần không gánh nổi. . . Ta chỉ muốn biết, bên người còn muốn tiếp tục bao lâu?

Trong Khất Hoạt quân có rất nhiều nô binh, khi không có chiến sự là lực lượng sản xuất cực kỳ quan trọng của quận Vọng Bắc.

Nhưng hiện giờ trận đại chiến Lạc Dương này cơ hồ đã lan tràn hơn phân nửa xã tắc, khiến cho việc sản xuất ở quận Vọng Bắc cũng nhận được ảnh hưởng. Hần nhất định phải biết rõ, tình huống này còn phải tiếp diễn trong bao lâu, sau đó mới có thể làm ra hành động tương ứng.

Hạ Tề rất bất đắc nói:

- Chủ công đã quyết tâm đòi lại thể diện này cho thánh thượng. Chiến sự Lạc Dương một ngày không kết thúc, Khất Hoạt quân sẽ không thể giải tán. Về phần bao lâu thì phải xem ý của chủ công. Chỉ cần chủ công ra lệnh một tiếng, ta có thể trong 100 ngày đánh hạ cả U Châu. Nhưng không có mệnh lệnh của chủ công, ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Phí Ốc ra vẻ khó xử vỗ gáy, lâm vào trầm tư.

- Tướng quân, ngoài doanh có sứ giả Trường An đến, nói là có chuyện quan trọng cầu kiến tướng quân!

- A!

Đám người Hạ Tề vội vàng đứng lên:

- Mau mau ời.

Chỉ chốc lát thấy một nam tử thon gầy đi vào đại trường. Vóc người hắn không cao, nhưng rất có dáng vẻ. Khi thấy Phí Ốc thì khẽ sửng sốt, liền nhoẻn miệng cười:

- Phí thái thú ở đây, Cần đỡ phải đến Đạn Hãn sơn. Công Miêu, luôn trùng hợp nhỉ?

- Là Tử Dục à!

Hạ Tề và Phí Ốc đều nhận ra người này, liền tiến lên chào hỏi.

Hoàng Thừa Ngạn vẫn còn đang ngồi, đang cầm bản mô tả sử dụng của Tây Bình nỗ Hạ Tề đưa cho hắn, trầm ngâm không nói.

Tướng Cán hiện giờ quan Trung thư lệnh giám điện Thừa Minh, nếu dùng giải thích của hậu thế thì chính là chủ nhiệm văn phòng. Phụ trách xử lý các loại tấu chương, thuộc về trợ thủ của Trần Cung. Hắn đột nhiên tới nơi này, sợ là sắp có đại sự xảy ra.

- Tử Dục, một đường phong trần, nhưng từ đâu đến đây?

Tướng Cán cười nói:

- Nghiệp Thành!

- A?

- Ta vốn làm việc tại Nghiệp Thành, được mật lệnh của chủ công, có chuyện quan trọng cần báo.

Nói rồi Tướng Cán nhìn thoáng qua Hoàng Thừa Ngạn.

- A, các người nói chuyện đi. Ta hơi mệt!

Hoàng Thừa Ngạn là ai, sao lại không hiểu ý nghĩa trong cái liếc mắt của Tướng Cán.

Mà Hạ Tề và Phí Ốc cũng không ngăn cản. Dù sao Tướng Cán đến đây nhất định có chuyện quan trọng. Mà thân phận hiện giờ của Hoàng Thừa Ngạn rất đặc biệt, rất nhiều người đều nghe nói việc giữa Hoàng Nguyệt Anh và Đồng Phi, nhưng lão đầu đến nay vẫn chưa tỏ rõ thái độ.

Hai người đưa Hoàng Thừa Ngạn rời khỏi, sau đó trở lại đại trường.

- Tử Dục, người đến Nghiệp Thành có việc gì?

Nói rồi Hạ Tề lại bổ thêm một câu:

- Ta chỉ là tùy tiện hỏi thôi, nếu người không tiện trả lời thì không cần trả lời.

Tướng Cán cười:

- Vốn là không tiện trả lời, nhưng hiện tại. . . Thực không dám dấu diếm, Cán tại Nghiệp Thành quả thật đã thuyết phục được Viên Thiệu xuất binh Thanh Châu. Chỉ là mất nhiều thời gian ở đó, vài ngày trước đó Viên Thiệu mới xem như gật đầu đáp ứng.

- Liên minh với Viên Thiệu?

Tướng Cán gật đầu nói:

- Đại khái là vậy. Được rồi, chúng ta sẽ nói sau. Trước tiên ta nhấn nhủ mệnh lệnh của chủ công.

Nói rồi Tướng Cán lấy ra hai phong mật lệnh từ trong người.

- Một bức thư là cho Hạ Tề tướng quân!

Tướng Cán giao mật lệnh cho Hạ Tề, trên phong thư in ấn ký hình dạng Cự Ma lệnh của Đồng Phi.

Sau đó giao một phong thư khác cho Phí Ốc:

- Viên Thiệu đồng ý dụng binh đối với Thanh Châu, nhưng điều kiện là. . . Chúng ta phải tiêu diệt Công Tôn Độ, đồng thời phải chia đều U Châu. Nên làm như thế nào, trên thư đều đã nói rõ, Công Miêu có thể theo kế hoạch mà làm. Việc Tái Thành phải làm chính là, khi Công Miêu tướng quân dụng binh phải tận lực phối hợp. Tuyến đường Đại Quận Định Tương do Công Minh tiếp chương. Khất Hoạt quân cần phải kết thúc chiến đấu trước năm nay, không được kéo dài tới sau khi vào xuân.

Hạ Tề xem xong mật lệnh liền gật đầu:

- Tề nhất định không nhục sứ mệnh!
- Như vậy thì ta phải về Trường An ngay đây.
- Tử Dực trên đường bảo trọng!

Tướng Cán nói đi là đi, không mơ hồ chút nào.

Phí Ốc xem mật lệnh xong, cười khỏ nói với Hạ Tề:

- Chủ công đang giở thủ đoạn gì đây? Nếu đáp ứng đem Ngư Dương và hữu Bắc Bình cho Viên Thiệu, vì sao. . .

Hạ Tề cười:

- Việc này ta mặc kệ, ta nhận được mệnh lệnh là ngoại trừ Trác Quận, U Châu phải nằm trong tay ta. Về phần làm sao giải quyết vấn đề này, tự nhiên có Trần Cung đại nhân và mọi người ở Trường An giải quyết, không có quan hệ với ta.
- Điều này không giống như là thủ đoạn của chủ công, lại giống như...

Vừa mới nói đến đây Phí Ốc lại bị Hạ Tề ngăn cản.

- Tái Thành, người biết ta biết, trong lòng mình bạch là tốt rồi, có một số việc không nên nói ra. Chủ công an bài như vậy, nhất định có thâm ý.

Thật ra Phí Ốc và Hạ Tề đều rất rõ ràng, mật lệnh này cũng không phải đến từ Đồng Phi.

Hiện giờ Đồng Phi chủ trì chiến cuộc Lạc Dương, làm sao có thời giờ suy nghĩ đến việc bên U Châu? Như vậy người có thể tại Trường An phát ra mật lệnh này chỉ có một. . . Cũng chỉ có người này mới có thể đạt được tín nhiệm không hề bảo lưu của chủ công.

Đại Cốc quan, lại có tên là Đại Cốc khẩu, nằm ở phía Tân An Yển Sư, là quan khẩu quan trọng từ Lạc Dương đi thông Nam Dương, Nhữ Nam, Hứa Xương, Toánh Xuyên.

Cách thành nam Lạc Dương 90 dặm, xung quanh có núi non trùng điệp vây quanh, núi đá lởm chởm, khe rãnh ngang dọc.

Giữa có sơn đạo, có thể thông nam bắc. Đường núi quanh co, hiểm yếu, có khí thế nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai.

Đại Cốc quan, là một rãnh núi dài đến 15 dặm.

Phía tây có dãy núi Vạn An sơn, có thể thấy được Y Khuyết quan; mặt đông có Hiên Viên quan, ba mặt là rãnh núi, một mặt thông cốc, như bán đảo.

Trương Hành từng ở trong [Đồng Kinh Phú] nói rằng: mình tân đạt tiền hậu, Đại Cốc trực thông tiền. . .

Nằm ở phía nam Đại Cốc quan, nơi giáp giới với Y Xuyên có một thôn trại, tên là Mã thôn trại, vị trí cực kỳ hiểm yếu.

Gió thổi qua, lá cây khô vàng khê lẫn mình xào xạc.

Lữ Mông ngồi dưới gốc cây hòe ở cửa Mã thôn trại, nhìn ra xa xa.

Ở trước mặt hắn có một bàn đá hình tròn, trên chậu than căng lưới sắt, trên đó là một cái bồn chứa đầy nước.

Nước đã sôi, bên trong hâm hai bầu rượu.

Lữ Mông an vị bên cạnh bàn đá, không hề động đậy, giống như một pho tượng đá tồn tại từ ngàn xưa đến nay. . .

411. Chương 411: Lữ Mông Hiến Tam Quan

Tướng mạo của Lữ Mông cũng không tuấn lãng đặc biệt như trong suy nghĩ của Đổng Phi.

Hắn thân cao 7.8 xích, mặt hình chữ quốc, màu da cổ đồng, nhìn qua rất vạm vỡ. Bàn tay rất lớn, khớp xương rất to, vừa nhìn qua có vẻ giống một lão nông ở nông thôn, nhưng nhìn kỹ, cũng không khác gì con nhà bản hàn.

Trong Diễn nghĩa, Lữ Mông này từng bạch y độ giang, giết Quan nhị gia.

Còn có một câu tục ngữ, là sĩ cách ba ngày, sẽ nhìn với cặp mắt khác xưa, nói chính là Lữ Mông.

Đối với một nhân vật như vậy, Đổng Phi cảm thấy mạo hiểm đến đây là rất đáng giá. Tuy nhiên khi thấy Lữ Mông, ít nhiều có chút hy vọng. Trong cảm nhận của Đổng Phi, Lữ Mông là nhân vật thần tiên cùng tồn tại như Chu Du và Gia Cát Lượng. Thế nhưng khi Đổng Phi ngồi đối diện với Lữ Mông, căn bản không cảm thấy được khí khái thần tiên đó, mà rất bình thường.

Nơi này là Mã thôn trại phía nam Đại Cốc quan!

Đổng Phi chỉ dẫn theo Hàn Đức, cộng thêm 50 Kỹ kích sĩ đến đây. Không phải là y muốn giở trò gì, mà là từ Cốc Thành đến Đại Cốc quan, ở giữa nhất định phải đi qua tuyến phong tỏa của Tào quân. Mặc kệ là từ phương hướng nào, cũng không phải là chuyện dễ.

Mà Đổng Phi nói cũng rất muốn gặp Lữ Mông này.

Lữ Mông là người Nhữ Nam, vào lúc Hoàng Cân chi loạn nổ ra, Nhữ Nam cũng bị lan đến...Năm đó, Lữ Mông chỉ sáu tuổi.

Theo phụ thân Lữ Thiện tránh khỏi Nhữ Nam, sau đó lại tương phùng với đám người Trần Đáo.

Vốn tưởng rằng đến Toánh Xuyên có thể yên ổn, nhưng không ngờ ngay lúc đó Toánh Xuyên thậm chí còn hỗn loạn hơn cả Nhữ Nam.

Một đám người cứ như vậy trốn vào trong thâm sơn.

Sau đó Đổng Phi đi vào trong ngọn núi đó, Lữ Mông lần đầu tiên gặp được Đổng Phi.

Nói thật thì ngay từ đầu Lữ Mông rất sợ Đổng Phi, bởi vì tướng mạo của Đổng Phi quá xấu, quá dữ tợn, quá dọa người!

Nhưng trong nạn dân bạo loạn, khi còn muốn lấy trẻ nhỏ làm thức ăn, Đổng Phi đã xuất hiện.

Một cây mã súc giết bạo dân cam như hến, không chỉ ọi người lương thực, cũng bảo vệ tính mệnh của Lữ Mông. Có lẽ Đổng Phi không hề có chút ấn tượng về chuyện này. Nhưng đối với Lữ Mông lại có ký ức sâu sắc.

Sau đó theo phụ thân trở về gia viên, Lữ Mông tập văn luyện võ, mười bốn tuổi được cử là mậu tài.

18 tuổi đã là Phú Pha trưởng, mà lúc này Tào Nhân đang kịch đấu với Trương Yến tại Nhữ Nam, Đổng Phi từ Tây Vực đánh vào Quan Trung. Lữ Mông đã tâm động, rất muốn đi đầu quân cho Đổng Phi. Nhưng đường xá xa xôi, hắn cũng không có cách.

Từ Phú Pha trưởng từng bước một làm đến Đại Cốc lệnh!

Dưới sự tận lực che giấu của Lữ Mông, Tào Tháo cũng không thể phát hiện dưới trướng của mình có đại tài.

Khi Đồng Phi phái người thuyết hàng Lữ Mông, Lữ Mông từ chối cho ý kiến, trái lại trong thư hồi âm nói là: Mời Đồng Phi gặp mặt tại Đại Cốc quan.

Trong mắt rất nhiều người, điều này quả thật buồn cười.

Trần Đáo nói:

- Chủ công thân thể ngàn vàng, đầu thể đến nơi long đàm hổ huyết? Tam quan mặc dù quan trọng, nhưng Lữ Mông tâm tư không rõ, vạn nhất đó là mưu kế, chủ công chẳng phải gặp nguy hiểm? Không lấy tam quan, chúng ta từ từ nghĩ cách, Chu Du tất bại.

Đồng Phi hỏi ngược lại:

- Thúc Chí thực sự cho rằng, Chu Du dễ dàng bị đánh như vậy sao?

- Việc này. . .

Không chỉ Trần Đáo, bao gồm Từ Thứ đều á khẩu không trả lời được.

Muốn đánh bại Chu Du, quả thật không phải dễ dàng như họ nói.

Đồng Phi nói:

- Đánh lâu dài, liên quân Tào Tháo giành được vài châu, sẽ không yếu hơn Quan Trung của ta chút nào. . . Huống hồ có Viên Thiệu nhìn chăm chăm, nếu như chúng ta đánh lâu quá, hẳn nhất định sẽ có dị tâm. Huống hồ, Quan Trung hằng năm đại loạn, nguyên khí chưa khôi phục, trận này đã đánh đến mức độ này đã là cực hạn của Quan Trung Tây Vực, không thể tiếp tục kéo dài nữa.

- Nhưng mà. . .

- Ta cũng biết chuyện này hung hiểm, nhưng đó là việc phải làm. Ở trong thiên thương vạn nhận, thời khắc tên đạn giao công ta cũng chưa từng lùi bước. Thất mã tung hoành, ai có thể ngăn ta? Thúc Chí nói Đại Cốc quan là long đàm hổ huyết, nhưng không biết ta là hổ lang chi tướng? Cũng chỉ về nhà mà thôi, cần gì phải lo lắng! Huống hồ, theo ý ta, Lữ Mông đáng để ta đi mạo hiểm như vậy.

Khi Trần Đáo Từ Thứ đề cập tới Lữ Mông cũng không nghĩ đến Đồng Phi sẽ coi trọng Lữ Mông như vậy.

Nghe Đồng Phi đã nói đến bước này, hai người cũng biết ngăn cản cũng không được, lập tức nói:

- Nếu chủ công hạ quyết tâm, vậy mang nhiều binh mã tùy tùng. . .

Đồng Phi nói:

- Cần gì nhiều binh mã, chỉ một mình ta, cùng Hàn Đức là đủ rồi!

Nói rồi y nhìn sang Hàn Đức:

- Cảnh Minh có dám đi cùng ta không?

Hàn Đức đứng dậy chấp tay:

- Được chủ công không chê, Đức sao dám chối từ.

Vì vậy Đồng Phi dẫn theo những người này khinh trang xuất phát. . .

Lữ Mông mời Đồng Phi tới Đại Cốc quan gặp mặt cũng không phải xuất phát từ tâm lý xấu xa gì. Trong thư nói thật dễ nghe, nhưng hẳn vẫn muốn biết nếu như mình đầu quân cho Đồng Phi rồi, rốt cuộc có được địa vị gì? Loại chuyện này vốn là phải thương lượng, nhưng hẳn không không ngờ, mình vừa mới đưa ra giá, Đồng Phi căn bản không trả giá, trực tiếp đáp ứng!

Càng như vậy, Lữ Mông lại càng cảm thấy kích động.

Chỉ là Lữ Mông còn có một việc không ngờ tới, Đồng Phi dẫn theo một chút nhân mã đã dám đến đây gặp mặt. Thật sự tin nhiệm mình như thế sao? Hay là căn bản không coi mình ra gì? Trong nháy mắt Lữ Mông nhìn thấy Đồng Phi liền ngăn cản cả người!

- Ân công, xin nhận Mông một lạy!

Lữ Mông quỳ xuống đất dập đầu với Đồng Phi, lại bị Đồng Phi kéo lên.

- Thăng bé ngày xưa, hôm nay đã trưởng thành!

Đồng Phi kéo tay Lữ Mông, điềm nhiên cười:

- Phi thực sự cảm xúc rất nhiều!

- Ân công vẫn còn nhớ Lữ Mông?

Lữ Mông vui mừng, nhưng trong lòng cũng rõ ràng, đó là việc không có khả năng.

Đồng Phi khẽ lắc đầu:

- Lúc đó cách rất lâu, đã ký ức không còn sâu. Chẳng qua năm đó ta cũng chỉ là một thiếu niên ngây thơ, hiện giờ đã bước vào tuổi nhi lập (>30) gặp lại cố tri ngày xưa... Năm đó những người theo ta chinh chiến, hiện giờ đã không còn lại bao nhiêu.

Đồng Phi là đang cảm xúc bản thân, Lữ Mông lại hiểu sai ý.

Trong lòng tuy ít nhiều có chút tiếc nuối, nhưng càng cảm giác được Đồng Phi là một quân tử thành thực, càng có thể cảm thấy được sự coi trọng của Đồng Phi.

Đồng Phi ngồi xuống, nhìn thoáng qua Lữ Mã thôn trại phía sau Lữ Mông.

- Tử Minh, ta cũng không nói lời vô ích, hôm nay đến đây, thực muốn mời Tử Minh giúp ta. Ta biết Tử Minh người có đại tài, nếu có thể được Tử Minh tương trợ, đó là phúc của ta, phúc của thương sinh. . . Tử Minh mời ta đến đây gặp mặt, ta đã tới, ta ở chỗ này, nhưng không biết Tử Minh người nói thế nào?

Đồng Phi là một người cực kỳ lạnh lẽ, cũng không thích nói vòng vo.

Người không phải là muốn biết ta có thực sự coi trọng người hay không sao? Ta ngồi ở chỗ này, còn có nghi vấn gì thì người cứ nói ra.

Lữ Mông còn có thể nói gì?

Không nói đến cái khác? Chỉ vì một câu nói của người, người ta mạo hiểm tính mệnh đến địa bàn của người gặp người. Đây là tín nhiệm thế nào, coi trọng thế nào?

Lữ Mông lập tức phủ phục xuống đất:

- Được chủ công không chê, coi trọng Mông. . . Mông đâu dám không dốc hết sức mình?

Đồng Phi cười to, đưa tay kéo Lữ Mông:

- Tử Minh, nói đến thì ta với người cũng coi như bèo dạt tương phù, không cần quá nhiều hư lễ. Hôm nay ta đến đây chính là muốn nghe cao kiến của Tử Minh người. Thực không dám dẫu, trận này ta không muốn kéo dài nữa!

Đi thẳng vào vấn đề, có đôi khi có hiệu dụng hơn nhiều so với khách sáo hư tình giả ý.

Phải biết rằng, ở thời đại này, mọi người mặc dù lục đục với nhau, nhưng không có nhiều tâm tư xấu xa. Ôn tri ngộ, ân cứu mạng. . . thường thường một câu nói, có thể đạt được giá trị ngay. Phương pháp đơn giản sáng tỏ thường là phương pháp tốt nhất.

Lữ Mông nói:

- Chủ công muốn kết thúc đại chiến Lạc Dương, thật ra cũng không khó. Tướng thủY Khuyết quan là Bộ Chất, tự Tử Sơn, nhưng lại là hảo hữu của Mông, mộ danh của chủ công đã lâu. Mông nguyện khuyên bảo Bộ Chất quy thuận chủ công. Hai ta hợp binh, có hơn 2000 binh mã, mượn cớ thương nghị quân tình, gạt tướng thủ Hiên Viên quan là Bảo Huân đến đây thương nghị sự tình, sau đó. . .

Nói rồi Lữ Mông đưa ra thủ thế chém đầu.

Bộ Chất?

Tên này hình như hơi quen tai. . .

- Bộ Chắt là ai?

Lữ Mông nói:

- Bộ Chắt là người Lâm Hoài Từ Châu (nay là Hoài Âm Giang Tô), thân gia bần hàn, nhưng ngày luyện võ, đêm đọc kinh truyện. Người này học thức uyên bác, bản tính rộng rãi thâm trầm, nhưng tài hoa hơn người. Năm đó Tào Tháo dụng binh tại Từ Châu, Bộ Chắt lưu lạc Nhữ Nam, bệnh ở Phú Pha, rồi quen biết với Mông, từ đó thường xuyên qua lại, người này có đại tài.

Một câu nói đã xác định tính cách của Bộ Chắt.

Cái gọi là cùng Bộ Chắt tương phùng, sợ là khi Bộ Chắt bị bệnh tại Phú Pha, Lữ Mông xuất thủ tương cứu, hai người từ đó quen biết nhau.

Quen nhau Đồng Phi cũng không nói toạc ra, mặc dù nghĩ không ra Bộ Chắt này rốt cuộc có lai lịch ra sao, nhưng vẫn yên lòng.

- Về phần Bảo Huân. . .

Đồng Phi nói:

- Người này ta cũng biết, đó là con trai của tướng Tế Bắc Bảo Tín, lão tử hấn năm đó chết dưới tay ta.

Lữ Mông cười gật đầu:

- Không sai, vì vậy Bảo Huân này hận chủ công thấu xương. Hơn nữa lão tử hấn cùng Tào Tháo quan hệ mật thiết, cho nên Tào Tháo cũng rất tín nhiệm người này. Cái gọi là tướng thủ tam quan, không làm phiền nhau. Trên thực tế thì sao, Hiên Viên quan lại là tổng đốc tam quan, Bảo Huân đó là thượng quan của Mông và Bộ Chắt, trước đây nhiều lần làm khó dễ, Mông cũng không muốn nhin nữa!

Đồng Phi cùng Lữ Mông mở rộng cửa lòng, Lữ Mông cũng mở rộng nội tâm với Đồng Phi. . .

Hai người bèn nhìn nhau cười, Lữ Mông rót thêm một ly rượu cho Đồng Phi, nhỏ nhẹ nói:

- Tam quan có thể đoạt, nhưng chủ công nếu như muốn nhanh chóng đánh bại Tào quân, sợ rằng còn có chút phiền phức. . . Tân Thành là nơi Lạc Dương truân lương, mặc dù chủ công đã giành được tam quan, nhưng nếu như không thể lấy Tân Thành, cũng sẽ là một vấn đề. Mông có một kế, có thể giúp chủ công chiếm Tân Thành kia.

Tân Thành, là sở bộ của Lưu Bị chiếm cứ, hiện giờ đang giằng co với Điển Vi Bàng Đức.

Lấy mười vạn đại quân cũng không phá được Tân Thành, đủ để nhìn ra được, nơi này khó đánh thế nào.

Đồng Phi hơi nhíu mày:

- Tử Minh không cần ấp a ấp úng, cứ nói đi. . .

Lữ Mông nhẹ giọng nói thầm bên tai Đồng Phi, nói thế này thế kia một lúc, khiến Đồng Phi tươi cười rạng rỡ.

- Kế này của Tử Minh tuyệt diệu, ta phải uống cạn một chén lớn!

412. Chương 412: Chiêu Số Cũ

Nhập Đông tới nay, kinh triệu đã đổ tuyết lớn vài lần, trong đó có hai lần đổ tuyết liên tục hai ngày.

Con đường càng trở nên gồ ghề hơn, không quản là Quan Trung hay là Toánh Xuyên, vận chuyển lương thảo trở nên rất trắc trở.

Tâm tình của Lưu Bị không tốt lắm, tâm tình cũng bắt đầu đi xuống. Tân Thành đối diện Lục Hồn quan, sau vài lần giao phong, Bàng Đức thấy không chiếm được tiện nghi gì cũng đành chỉ mãnh công, mà áp dụng chiến thuật tập kích quấy rối, không ngừng phái những nhóm nhân mã nhỏ đánh ra từ Lục Hồn quan, cắt đường vận lương, tập kích thôn trang, khiến Lưu Bị rất khó chịu khi phòng bị.

Những nhóm nhân mã nhỏ này qua lại như gió, vừa đung liên đi, tuyệt đối sẽ không dừng lại dù một lát.

Lưu Bị vài lần xuất binh vây quét, nhưng cũng không thu được thành công. Đồng thời bởi đường vận lương bị ngăn trở, lương thảo đến phía Lạc Dương cũng không thể tránh phải chịu ảnh hưởng. Vì thế, Chu Du đã rất mất hứng, giao trách nhiệm cho Lưu Bị mau chóng giải quyết vấn đề.

Nhưng giải quyết thế nào?

Trong tay Lưu Bị có hơn vạn binh mã, còn phải bảo vệ Tân Thành, phòng ngự Bàng Đức đột nhiên tập kích, làm sao có thể phân ra binh mã?

Trận đại chiến này đã kéo dài quá lâu!

Lâu đến mức làm cho Lưu Bị cực kỳ phiền não. . . Kết minh từ năm trước, đến bây giờ đã ở tại kinh triệu này một năm rồi!

Nếu không phải Từ Châu có Quan Vũ và Tư Mã Lãng tọa trấn, Lưu Bị sẽ không an tâm được.

Tin tức tốt cũng không phải không có! Quan Vũ gửi thư nói, Hứa Du và Văn Sứ đã đến Hạ Bì, còn đưa TỰ THỤ đến.

Năm đó khi Lưu Bị còn là thủ hạ của Viên Thiệu đã rất rõ ràng thủ đoạn của TỰ THỤ.

Nếu như có thể thu phục hắn. . .

Đương nhiên, muốn thu phục TỰ THỤ rất trắc trở. Lấy thủ đoạn của Quan Vũ và Tư Mã Lãng sợ là rất khó làm cho TỰ THỤ quy hàng.

Cho nên Lưu Bị chỉ có thể hồi âm rằng: Chăm sóc TỰ THỤ tiên sinh cho tốt, đừng có chậm trễ. Hắn muốn làm cái gì thì để hắn làm, hắn muốn cái gì thì cho hắn cái đó. Tất cả đều đợi ta về Từ Châu rồi sẽ tường tận nói chuyện với TỰ THỤ tiên sinh.

Vốn tưởng rằng chỉ là mấy tháng.

Nhưng không ngờ, thoáng cái đã tròn một năm.

- Thiệu Tiên, ngày hôm nay đối diện có động tĩnh gì không?

Lưu Bị ngồi trong phủ nha, trên đường đốt lò sưởi. Lửa than hùng hực, khiến trong phòng ấm áp như xuân. Hắn vừa bện giấy rơm vừa không ngừng đầu lên hỏi. Trong phòng còn có một người, chính là Khúc A tiểu tướng, Cao Sủng.

- Gần đây phía Lục Hồn quan rất an tĩnh, cũng không có động tĩnh gì. Tuy nhiên trưởng sử đại nhân rất dụng tâm, mỗi ngày đều dẫn người đi tuần tra.

- Trọng Đạt cũng rất có lòng!

Lưu Bị rất khéo tay, rất nhanh đã đan được một cái giấy rơm, mỉm cười nhìn hai lần, rất thoả mãn.

Lúc này, rèm cửa bằng vải thô được vén lên, Tư Mã Ý mang theo luồng gió lạnh đi vào phòng.

Thấy giấy rơm trong tay Lưu Bị, hắn không khỏi nhú mày. Hắn có phần bất mãn vì Lưu Bị cả ngày làm chuyện này. Khi khuyên bảo, Lưu Bị lại nói là không dám quên thừa bần hàn ngày xưa, nhưng trong mắt Tư Mã Ý, loại việc tầm thường này, một người đã là hoàng thân quốc thích, chứ hầu một phương như Lưu Bị thật sự không nên làm.

- Trọng Đạt, tình huống thế nào?

Lưu Bị thấy Tư Mã Ý đi vào, vội vàng cất giấy rơm đi.

Tư Mã Ý nói:

- Phía Lục Hồn quan cũng không có động tĩnh gì, nhưng tuyệt cản đường, sợ là vận chuyển lương thảo càng thêm trắc trở. Ta lo lắng, cứ tiếp tục thế này, phía Lạc Dương sẽ xảy ra động tĩnh. Trận đại chiến này đã kéo dài thời gian quá lâu rồi!

Cũng biết kéo dài quá lâu, nhưng ai có cách gì?

Lưu Bị nói:

- Đâu chỉ là Lạc Dương, hiện giờ phía Huỳnh Dương, Thanh Châu cũng không phải rất lạc quan. Cao Lãm tại Thanh Châu đã chiếm được quận Bình Nguyên. Nghe nói Tào Thuần tướng quân và Vu Cấm tướng quân đều đã phụng mệnh đến Thanh Châu trợ giúp rồi. . . Đồng tặc quân tại Duyên Tân cũng ép cho Tào Nhân tướng quân lúng túng. Nghe nói trước đó vài ngày, Trương Cáp suất nữa đã công phá Hổ Lao quan.

Tư Mã Ý bắt đắc dĩ thở dài.

- Đúng vậy, hiện tại nơi nơi đều không yên ổn. . . Kinh Châu Lưu Biểu đóng quân Nam Dương, khiến cho Nhữ Nam Toánh Xuyên hai phía cũng không được yên ổn. Liêu Lập tại Dự Chương cũng giao thủ nhiều lần với Tôn Bá Phù, toàn bộ Giang Đông hiện giờ nhân tâm hoảng sợ, khó có thể ổn định. Ích Châu Lưu Chương, một mặt phải cẩn thận binh mã của Lưu Biểu, một mặt còn phải đối mặt với Vô Nan quân của Đồng tặc, cũng không dễ chịu.

Lưu Bị đứng dậy:

- Trời mới biết Đồng tặc này lúc nào mới lui về Quan Trung chứ?

Tư Mã Ý nghe vậy cũng không nói gì. ..

Đánh lâu tất tự an bình. Đối với đại chiến Lạc Dương đã kéo dài suốt một năm, hiện tại thì phải xem ai kiên trì lâu hơn.

Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân.

Lưu Toàn đi vào, chấp tay nói:

- Chủ công, có tướng thủ Y Khuyết quan là Bộ Chất phái người áp giải lương thảo, ở ngoài thành đợi lệnh.
- Lương thảo của Y Khuyết quan?

Lưu Bị ngẩn ra:

- Không phải là trực tiếp đưa đến Lạc Dương sao, sao lại đưa tới đây?

- Nghe người áp vận lương thảo nói, phụ cận Y Thủy đã xuất hiện tung tích tặc nhân, luân phiên tập kích đường vận lương. Trước đó vài ngày, có lương thảo của Đại Cốc quan bị cướp, Bộ Chất đại nhân cũng không dám áp giải tới Lạc Dương, chỉ có thể đưa tới đây trước.

Lưu Bị nhìn thoáng qua Tư Mã Ý.

Đường vận lương bất ổn, chuyện này họ cũng biết. Về phần cái gọi là tiết lương đạo phỉ hơn phân nửa là nhóm Quan Trung quân nhỏ. Xem ra, lương thảo của Đại Cốc quan lần trước bị cướp còn rất nghiêm trọng, bằng không sẽ không cẩn thận như vậy.

- Trọng Đạt, chúng ta đi qua xem?

Nói rồi Lưu Bị đứng dậy.

Tư Mã Ý gật đầu:

- Vừa lúc ta còn muốn tuần tra tình hình phòng bị, thôi cùng chủ công đi đến đó vậy.

Hai người được Lưu Toàn dẫn ra khỏi phủ nha, đi thẳng tới ngoài Đông Nam môn Tân Thành, thấy một đoàn xe có tới mấy trăm chiếc xếp theo thứ tự, thấy đầu không thấy đuôi. Áp giải lương thảo là một hán tử khôi ngô cường tráng.

Hắn thân cao ngoài tám xích, vai rộng eo tròn. Trên yên ngựa treo một thanh song nhận phủ nặng trĩu, lưỡi đao huyết quang lưu chuyển, xem ra đã từng uống no máu.

- Người là người phương nào?

Tư Mã Ý trầm giọng quát hỏi.

Viên tướng kia liền tiến lên, chấp tay nói:

- Mạt tướng Ngưu Ngưu, đảm đương Nha môn tướng dưới trướng Bộ đại nhân, phụng mệnh vận lương.

- À, ở đây rất nhiều lương thảo, các người đưa đến đây, phía Lạc Dương chẳng phải là. . .

- Hồi đại nhân, lương thảo đưa đến Lạc Dương hiện giờ chỉ có từ chỗ Hiên Viên quan Bảo đại nhân. Bảo đại nhân mệnh lệnh, Đại Cốc quan và Y Khuyết quan đều tạm thời đình chỉ vận chuyển lương thảo. Một khi đường thông suốt, phải hoãn tiêu trừ, sẽ vận chuyển thêm.

Từ Hiên Viên quan đưa lương chỉ đi một đường từ Yển Sư tới Bắc Mang, cũng coi như thông thoáng.

Tư Mã Ý lại từ trong những lời này nghe ra chi tiết khác.

- Ngưu Ngưu, người nói là, các người đã phát hiện ra sào huyệt của tặc nhân?

Ngưu Ngưu chần chờ một chút, nhỏ nhẹ nói:

- Không đối gặt đại nhân nói, bên Lữ đại nhân đã có đầu mối. Có người nói đang núp trong Vạn An sơn. Bởi vậy, khi mạt tướng xuất phát từ Y Khuyết quan, Bộ đại nhân đang chuẩn bị hội hợp với Lữ đại nhân.

Lưu Bị đột nhiên hỏi:

- Có biết đầu lĩnh tặc nhân là ai không?

Ngưu Ngưu vò đầu cười khổ:

- Mạt tướng là một người thô lỗ, cũng chỉ là nha môn tướng, nào có tư cách biết việc này?

Nếu hắn nói biết Lưu Bị và Tư Mã Ý khẳng định sẽ hoài nghi.

Chính như Ngưu Ngưu đã nói, một nha môn tướng, Đại Cốc lệnh và Y Khuyết lệnh tuyệt đối sẽ không thông báo cho hắn.

- Cũng được, người cứ đưa lương vào thành. Nhưng phải tuân thủ quy củ của ta ở đây. Chờ bên đại nhân nhà người có tin tức, mới chuẩn bị đưa tới Lạc Dương.

- Vâng!

Ngưu Ngưu chấp tay tuân mệnh, đưa đoàn xe vào trong thành.

Đi được hai bước hắn dừng lại, nói với Lưu Bị và Tư Mã Ý:

- Nhị vị đại nhân, Bộ đại nhân nói là, qua mấy ngày nữa khả năng còn có thể có lương thảo tạm thời gửi ở Tân Thành. Đến lúc đó còn phải làm phiền nhị vị đại nhân phụ trách tiếp thu một chút.

Lưu Bị phiền não xua tay:

- Biết rồi, người cứ đưa lương vào.

Ngưu Ngưu ứng tiếng rồi dẫn người đi. Tư Mã Ý còn tỉ mỉ nhìn một chút ngựa của Ngưu Ngưu, đúng là tọa kỵ của Tào quân.

- Trọng Đạt, người đang hoài nghi cái gì?

- Ha ha, cũng không phải. . . Ta chỉ đang nghĩ, Y Khuyết quan Bộ Chấn không có chút giao tình gì với chúng ta, sao lại đưa lương thảo đến đây gửi?

- Việc này hử...

Lưu Bị suy nghĩ một chút:

- Hiện giờ mọi người chung một trận doanh, chắc là Y Khuyết quan của hắn thật sự chứa không nổi. Trọng Đạt đừng lo, tam quan ngoài Toánh Xuyên đều là nhân mã của Tào lùn, không có sai sót gì đâu.

- Nhưng mà...

Tư Mã Ý suy nghĩ một chút:

- Ta muốn đến Y Khuyết quan nhìn xem sao. Tặc nhân này không ngờ hoạt động ở phụ cận Y Thủy, vớ vẫn còn sẽ lan đến chỗ chúng ta. Như vậy đi, ta cùng với Thiệu Tiên đi một chuyến, để xem có thể giúp Bộ Chất được gì hay không?

Lưu Bị cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức gật đầu, xem như đã đáp ứng yêu cầu của Tư Mã Ý.

Vì vậy, Tư Mã Ý và Cao Sủng chọn ra 3000 binh mã, xuất phát đến Y Khuyết quan. Lưu Bị thì sao, ở lại Tân Thành, đầu tiên là cùng Lưu Toàn tuần tra tình hình phòng thủ, sau đó lại sai người kiểm tra tình huống trong thành. Cuối cùng, hắn đặc biệt đến kho lương kiểm tra một chút, thấy Ngưu Ngũ cùng các binh lính áp giải lương thảo đều đã được an bài thỏa đáng, lúc này mới trở về phủ nha.

Vội vàng một ngày, Lưu Bị cũng mệt mỏi.

Khi ăn cơm tối, uống hai ly rượu ấm, sau đó ngã lên tháp ngủ!

Đúng là già rồi thật. . .

Nếu như là ở trước đây, những chuyện này đâu thể khiến hắn cảm thấy mệt mỏi? Mà hiện tại, thân thể quả thực không gắng nổi.

Mê man, Lưu Bị ngủ cũng không phải quá yên ổn.

Mơ hồ nghe được có tiếng ồn ào, Lưu Bị xoay người ngồi dậy:

- Thiệu Tiên, đã xảy ra chuyện gì?

Gọi xong Lưu Bị mới nhớ tới Cao Sủng theo Tư Mã Ý đi Y Khuyết quan rồi. Hắn đứng dậy, rút ra mã sọc trên giá binh khí, cầm theo bảo kiếm đi ra ngoài phòng. Mới vừa đi khỏi phòng, thấy nửa bầu trời Tân Thành một màu đỏ rực.

- Á!

Lưu Bị lấy làm kinh hãi, la lớn:

- Người đâu, hỏa hoạn ở đâu thế này?

Có Bạch Nhĩ tinh binh tiến lên chấp tay nói:

- Khởi bẩm chủ công, hình như là phía kho lương bốc cháy, Lưu tướng quân đã qua đó rồi!

Không biết là vì nguyên nhân gì, Lưu Bị đánh thót một cái.

- Không hay, nhanh chuẩn bị ngựa!

Vừa nói hắn vừa chạy ra ngoài phủ nha:

- Lập tức thông tri Lưu Toàn, coi chừng đám binh đưa lương, nếu có phản kháng, giết chết bất luận tội!

- Vâng!

Thân binh vội vàng vội vã rời đi. Lưu Bị ra ngoài phủ nha leo lên ngựa, thấy ven đường nơi nơi là bách tính vừa chạy vừa la, chuẩn bị đi vào cứu hỏa. Hắn dẫn theo một đội Bạch Nhĩ tinh binh phóng ngựa chạy về phía kho lương. Mới đi được nửa đường, đột nhiên nghe được một tiếng nổ vang, sau đó có người cao giọng la lên:

- Phá thành rồi, phá thành rồi!

Mặt Lưu Bị biến sắc. . .

413. Chương 413: Sát Hổ

- Thật ra muốn chiếm lĩnh Tân Thành cũng không khó, nhưng muốn công phá từ bên ngoài cũng không phải chuyện dễ dàng!

Bộ Chất thần thái ung dung, lấy tay nhúng vào rượu vẽ ra một địa đồ đơn giản trên bàn:

- Đây là hình dáng của Tân Thành.

Tuổi tác xấp xỉ với Đồng Phi, nét mặt gầy guộc, có vẻ già dặn hơn.

Đồng Phi nhìn vệt nước dần dần biến mất trên bàn, gật đầu ra chiều suy nghĩ.

Lữ Mông tiếp lời:

- Tử Sơn bởi vì vận chuyển lương thảo mà từng đi qua Tân Thành vài lần, vì vậy cũng coi như quen thuộc tình huống ở đó. Lưu Bị xác thực có vài phần bản lĩnh, chỉ nhìn chuẩn bị của hắn tại Tân Thành, quả thật đã trải qua một phen khổ tâm.

Nói rồi Lữ Mông lấy ra một cái ly.

- Đây là phủ nha, cách kho lương bốn con đường, mà kho lương nằm gần kề nam môn, phòng vệ ở đây cực kỳ nghiêm mật. Bắc môn đối diện Lục Hồn quan, cũng là nơi phòng ngự nghiêm mật. Nhưng tổng thể mà nói, ba cửa thành Tân Thành có thể nói không gì phá nổi. Có điều, Tử Sơn từng phát hiện, phía đông nam Tân Thành có một cửa hông, là thủy môn của sông Y Thủy.

Đồng Phi nói:

- Tử Minh cứ nói đừng ngại!

- Nếu như chủ công có thể có một nhánh binh mã, có thể thần không biết quỷ không hay vòng qua Tân Thành, mai phục bên bờ Y Thủy. Chờ đến khi Hà Thủy đóng băng, chủ công có thể trực tiếp công kích từ cửa hông, đồng thời lên vào Tân Thành, phá hủy kho lương, nội ngoại giáp công, Tân Thành tất phá.

- Vậy làm sao lên vào Tân Thành?

Lữ Mông cười nói:

- Việc này thì phải xem thủ đoạn của Tử Sơn rồi!

Bộ Chấn nói:

- Chủ công yên tâm là được, muốn vào Tân Thành thật ra cũng không phải rất khó. Trong lòng Chấn đã có tính toán.

Nói thật thì loại việc động não này từ trước đến nay Đồng Phi không am hiểu.

Nếu Bộ Chấn và Lữ Mông đã thương nghị ra kế hoạch, y cũng không truy vấn nữa, chắc hẳn hai người họ đã có an bài.

Mấy ngày sau, trời đổ tuyết lớn.

Y Thủy dần dần đóng băng, mà tính toán của Lữ Mông và Bộ Chấn cũng trở nên hoàn thiện.

Thông qua Kỹ kích sĩ truyền tin tức cho Trần Đáo Từ Thứ tại Cốc Thành, đồng thời lại bí mật sai người đến Lục Hồn quan truyền tin, thương nghị các bước hành động, đồng thời thông qua bí mật điều binh khiển tướng, từ Lục Hồn quan điều đến 3000 Nguyên Nhung.

Sau khi bước vào cuối tháng 11, vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu thời cơ.

Lữ Mông dẫn theo 100 Kỹ kích sĩ, mượn cớ muốn trao đổi chuyện đạo phỉ trên đường với Bảo Huân, đi đến Hiên Viên quan.

Đồng thời Bộ Chấn điều ra hai bộ binh mã thân tín của Y Khuyết quan và Đại Cốc quan, chuẩn bị tùy thời xuất kích. Mà Ngưu Cương cũng suất lĩnh 2000 Nguyên Nhung, canh giữ ở đầu thành Đại Cốc quan. Đồng Phi lưu thủ trên Y Khuyết quan, yên lặng chờ hành động của các phương bắt đầu.

- Chủ công, thám mã báo lại, có đại bộ phận Từ Châu quân xuất phát từ Tân Thành, đi về hướng Y Khuyết quan.

Đồng Phi đang ở phủ nha chờ tin tức, nghe được thân vệ bẩm báo không khỏi ngẩn ra:

- Sao hả, Cảnh Minh xảy ra vấn đề rồi?

- Hình như không phải, Hàn tướng quân đã lấn vào Tân Thành rồi.
- Vậy lĩnh binh là ai?
- Hình như là quân sư của Lưu Bị, Tư Mã Ý. . .

Tư Mã Ý?

Đồng Phi nghe thế liền đứng bật dậy.

Tay bắt giắc nắm lấy Trác Ngọc bảo đao trên án thư, mắt khẽ híp lại, trên mặt lộ ra sát ý âm lãnh.

- Nhìn rõ là Tư Mã Ý thật sao? Có bao nhiêu binh mã?
- Khoảng chừng 3000 người, đích thật là cờ hiệu của Tư Mã Ý. . .

Đồng Phi nở nụ cười, nghĩ trước đây tại Hoàng Nông huyện để Tư Mã huynh đệ chạy thoát, không ngờ hôm nay Tư Mã Ý lại đưa tới cửa.

Mặc dù chỉ là Tư Mã Ý, nhưng Đồng Phi cảm thấy cũng đã đủ rồi!

Bản lĩnh của Tư Mã Lăng y không rõ lắm, thậm chí đối với cái tên này cũng rất mơ hồ. Nhưng Tư Mã Ý thì tuyệt đối không thể buông tha.

Nếu tới rồi, vậy đừng để đi nữa.

- Truyền quân lệnh của ta, mệnh Trần Mẫn lưu thủ quan nội. Ta đích thân lĩnh 500 Nguyên Nhung mai phục ở quan ngoại, chiêu đãi Chung Hổ này.

Tân Thành đã bị phá!

Quả thật là ngoài dự liệu của Lưu Bị.

Bóng đêm đen như mực, toàn bộ Tân Thành huyền ảo không ngừng, binh mã Quan Trung từ cửa hồng Y Thủy đánh vào trong thành, xa xa kho lương lửa cháy hừng hực.

Lưu Bị lớn tiếng la lên, muốn tập kết nhân mã.

Nhưng toàn bộ Tân Thành đã mất đi không chế, sao có thể trong nháy mắt tập kết được binh mã?

Trong hỗn loạn, Lưu Bị nghe được có người hô to tên của hắn. Lưu Bị ngưng thần nhìn theo tiếng gọi, thấy từ cuối đường một viên đại tướng cười hô Lô Lô Bác, tay cầm song thiết kích, hắc khôi hắc giáp, như hổ điên đánh qua.

- Lưu Huyền Đức, đại gia nhà ngươi ở đây, còn không để mạng lại!

Ánh lửa chiếu sáng đường phố, Lưu Bị liếc mắt nhận ra thân phận của người đến, chính là Tất Hưu Điển Vi.

Nghĩ năm đó, ba huynh đệ hắn ở ngoài huyện An Hỉ từng đấu với ba người Đồng Phi. Lưu Bị có thể nói là cực kỳ quen thuộc Điển Vi, đó là một người có thể đánh hòa với huynh đệ Quan nhị nhà mình. Mặc dù nói Lưu Bị khổ luyện võ nghệ, cũng có tiến bộ so với năm đó. Nhưng nếu nói muốn giao phong với Điển Vi thì hiển nhiên là không quá khả năng. . . Sao lại đụng phải hắn?

Lưu Bị thâm kêu khổ, lập tức thúc ngựa bỏ chạy.

Nếu Điển Vi xuất hiện ở chỗ này, chắc hẳn binh mã của Lục Hồn quan cũng đã xuất động rồi!

Bạch Nhĩ tình binh vừa thấy tình hình không ổn, hơn mười người dục ngựa tiến lên ngăn cản lối đi của Điển Vi. Đao thương đều giơ cao, tiếng la giết rung trời. Điển Vi cũng không lời vô ích, song thiết kích vung ra ra, mang theo từng luồng kinh phong chém giết với Bạch Nhĩ tình binh.

Nếu thủy môn đã bị phá, Tân Thành khó có thể giữ được.

Lưu Bị dẫn theo mười mấy thân binh chạy tới hướng bắc, nơi đó có binh mã của mình, ít nhiều có thể ngăn chặn một chút.

Nhưng mới chạy được hai con đường, đã bị người ngăn lối đi.

Đại tướng dẫn đầu chính là Ngưu Ngưu áp giải lương thảo đến đây. Thấy hãn hoanh đại phủ phóng ngựa chạy đến, trên phố phàm là có Từ Châu quân ngăn cản, đại phủ vung ra, giống như theo gió vượt sóng, giết cho quân Từ Châu người ngã ngựa đổ.

- Lưu Bị, dừng chạy. . . Gia gia Hàn Đức ở đây, chạy đi đâu?

Lưu Bị thềm kêu khỏ, xóc lại tinh thần, dục ngựa vũ sóc đánh tới Hàn Đức.

Mười mấy tên thân binh ủa lên, ngăn cản binh mã phía sau Hàn Đức. Song phương người tới ta đi mười mấy hiệp, Lưu Bị đã không ngăn được công kích của Hàn Đức. Hàn Đức đó nói thể nào cũng coi như là hãn tướng của Đồng Phi, Lưu Bị sao có thể ngăn cản?

Đúng lúc này, lại thấy một kỵ đánh tới.

- Bắc môn đã bị quân Quan Trung công phá, chủ công nhanh rút khỏi từ Nam môn!

Đại tướng đó tay vũ song đao, xông qua ngăn cản Hàn Đức. Lưu Bị ứng tiếng, dưới vòng vây của trên trăm sĩ tốt bỏ chạy tới nam môn. Dọc theo đường đi, thấy nơi nơi đều là binh mã của quân Quan Trung. Sĩ tốt phe mình người trốn kẻ chết, đã quân lính tan rã. Cũng may, tại nam môn Lưu Toàn có để lại binh mã cố thủ, lúc này mới xem như có lối ra.

Bên kia Hàn Đức và Lưu Toàn giao thủ hơn mười hiệp, đột nhiên lộ ra một sơ hở, Lưu Toàn vũ đao xuất kích.

Hai ngựa đan xen, Hàn Đức cầm đại phủ qua tay trái, tay phải rút ra một cây Ngõa lăng kim giản, trở tay đánh vào lưng Lưu Toàn. Lần này đánh cho hộ kỳ phía sau lưng Lưu Toàn nát bấy. Lưu Toàn phun ra một ngụm máu, người ngã xuống ngựa.

Tự có sĩ tốt xông qua bắt lấy Lưu Toàn.

Hàn Đức cũng không thềm nhìn Lưu Toàn chết sống, dẫn theo người tiếp tục đuổi tới nam môn.

Lúc này Điển Vi cũng đã giải quyết Bạch Nhĩ tinh binh và hội hợp với Lưu Toàn, sau đó đuổi theo hướng Lưu Bị chạy trốn.

Tuy nhiên cũng không thể không nói, Bạch Nhĩ tinh binh ở cửa thành quả thật hung hãn.

Hơn trăm Bạch Nhĩ tinh binh chắn ở cửa thành, chém giết một trận với Điển Vi Hàn Đức, toàn bộ chết trận, không một người đầu hàng.

Đội giải quyết Bạch Nhĩ tinh binh rồi, Lưu Bị kia đã chạy mất tăm mất tích từ lâu.

Sau khi trốn khỏi Tân Thành, Lưu Bị mờ mịt không biết làm sao. Lần này xuất binh từ Từ Châu, vốn tưởng rằng có thể kiếm được lợi ích, nhưng không nghĩ tới. . . Quan Bình huynh đệ đã chết, Lưu Toàn không biết sống chết. Nếu Ngưu Ngưu kia là của quân Quan Trung, chắc hẳn Y Khuyết quan. . . Không chỉ Y Khuyết quan, chỉ sợ tam quan đều đã có nguy hiểm. Phía Lạc Dương cũng không dễ nói.

Làm sao bây giờ?

Đi đâu?

Lưu Bị do dự một lát mới có được chủ ý, đi về hướng Y Khuyết quan. Chỉ ít bên đó còn có mấy nghìn nhân mã của Tư Mã Ý Cao Sủng. Sau khi hội hợp với họ, mới bố trí phòng vệ chạy về hướng Yển Sư. Nếu như Yển Sư cũng mất, sợ là đại thế đã mất.

Đêm khuya, trời đột nhiên nổi gió.

Lưu Bị dẫn theo hơn nghìn tàn binh bại tướng đi vội chưa đến mười dặm liền nghe có tiếng kèn du dương, đằng trước có một đội nhân mã ngăn cản lối đi.

- Lưu Huyền Đức, Bàng Đức chờ ở đây đã lâu!

Đuốc và đèn lồng sáng rực xua tan đêm đen. Một viên đại tướng lập mã đằng trước, tay cầm Cổ Nguyệt Dao.

Mấy nghìn sĩ tốt sắp hàng chỉnh tề, đao thương lóe ra hàn quang, mục tiêu là đám người Lưu Bị.

Mà phía sau lại có tiếng la giết truyền đến, liền nghe một âm thanh quen thuộc hô to:

- Đừng vội đi Lưu Huyền Đức!

Nghe thanh âm chính là Điển Vi.

Lưu Bị khóc không ra nước mắt, lẽ nào hôm nay sẽ phải chết ở chỗ này? Tuy nhiên cho dù chết, ta cũng phải liều mạng một trận.

- Binh sĩ ba quân, theo ta tử chiến. . .Đánh ra ngoài, có thể còn có một con đường sống.

Đồng Phi có danh sát thần, hơn nữa dưới trướng lại nhảy ra một Hạ diêm vương người trong thiên hạ đều biết. Quân Từ Châu nghe nói không ít về việc này, thầm nghĩ nếu bị bắt, chỉ sợ cũng khó thoát chết. Chỉ có theo chủ công, mở một đường máu thì mới có đường sống.

Hơn nghìn người hò hét phát động công kích.

Bàng Đức gầm lên một tiếng, giơ đao nghênh đón, ngăn cản Lưu Bị.

Binh mã phía sau lao vào chém giết với quân Từ Châu, song phương đao tới thương đâm, thảm liệt dị thường.

Lưu Bị làm sao là đối thủ của Bàng Đức, không tới bốn năm hiệp đã bị Bàng Đức đánh cho thở hồng hộc, khô giáp nghiêng ngã.

Phía sau Điển Vi Hàn Đức đã đuổi theo.

Lưu Bị thâm kêu khổ, trong lòng sinh ra tuyệt vọng vô hạn.

Đúng lúc này, từ xa một kỵ chạy tới. Bạch Long mã, Lượng ngân thương, tiểu tướng trên ngựa cao giọng quát:

- Tặc tử, đừng dă thương chủ ta, Cao Sủng ở đây!

Tiểu tướng kia đánh vào trong loạn quân, đại thương trên dưới tung bay, quả nhiên dùng mãnh phi phạm.

Vài tên tướng lĩnh Quan Trung tiến lên ngăn cản, thấy tiểu tướng rung cây đại thương trong tay, biến ảo ra hơn mười thương hoa. Hàn quang điểm điểm, mấy viên võ tướng bị chọc rớt xuống ngựa.

Tiểu tướng này vừa đánh qua, hoành thương chặn đại đao của Bàng Đức:

- Chủ công đi mau, Y Khuyết quan đã mất, quân sư bị giết rồi!

414. Chương 414: Đại Loạn

Lạc Dương, có danh xưng là bát quan đô ấp.

Bốn phía có hùng quan san sát, địa thế hiểm trở. . .

Bắt đầu từ năm Linh Đế Trung Bình đầu tiên, lúc đó Hán Đế Lưu Hoàn lấy đại tướng quân Hà Tiến lĩnh tả hữu ngự lâm quân cùng ngũ giáo úy doanh đóng quân tại đô đình, để giữ yên kinh sư. Cái gọi là bát quan, chỉ chính là Hàm Cốc quan, Y Khuyết quan, Quảng Thành quan, Đại Cốc quan, Hiên Viên quan, Toàn Môn quan, Mạnh Tân, Tiểu Bình tân rút ra quan ải, lấy Tấn quan (nay là Bài Điều đông bắc Nghi Dương) làm trị sở.

Y Khuyết quan, quan như danh, chính là cửa ngõ giữa Lạc Dương Long Môn sơn và Hương Sơn.

Hai núi sừng sững, Y Thủy chảy qua. Tại thời Đông Chu, Y Khuyết quan này cũng đã tồn tại, là quan ải phía nam đô ấp Lạc Dương của Đông Chu lúc đó. Bởi vậy bắc hạ Lạc Dương, nam thượng Nhữ Nam Toánh Xuyên, thuộc về nơi nhất định phải trải qua. Ở giữa có sơn cốc tương liên, từ xưa chính là yếu địa nên lấy. Trong [Tả Truyện] [Sử ký] cũng nhiều lần nhắc tới Y Khuyết quan.

Khi Tư Mã Ý lĩnh binh đến Y Khuyết quan thì đã qua giữa trưa.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy sơn quan tương liên, trên Y Khuyết quan tinh kỳ pháp phối, cảnh tượng lại vắng vẻ.

Có thám báo đi vào thông báo, không một lát sau, một quân quan đi theo thám báo đó thần sắc luống cuống đi đến trước mặt Tư Mã Ý.

- Không biết Tư Mã trưởng sử đến đây, không từ xa nghênh đón, xin thứ tội.

Theo đạo lý, Tư Mã Ý cũng không phải là bộ khúc của Tào Tháo, chức trưởng sử trong quân chẳng qua cũng chỉ hưởng bổng lộc tam bách thạch.

Cùng Bộ Chấn thuộc về cùng cấp, nhưng do quan hệ là hữu quân, cho nên giữa đôi bên vẫn duy trì khách sáo.

Tư Mã Ý hỏi:

- Bộ đại nhân có phải đang ở trên quan?

- Khởi bẩm đại nhân, hiện giờ Bộ đại nhân đang ở trên quan. Nhưng bởi vì có khách tới nên không đi được, vì vậy mệnh tiểu nhân đến đây nghênh đón.

Tư Mã Ý cũng không tính toán, nhảy xuống ngựa và thuận miệng hỏi:

- Không biết là quý khách phương nào đến?

- Khởi bẩm đại nhân, là Đại Cốc lệnh Lữ đại nhân đến đây, đang thương nghị việc xuất binh tiểu phi.

- A, thì ra là Lữ đại nhân tới rồi!

Điều này cũng có thể giải thích vì sao Bộ Chấn không đứng ra nghênh tiếp. Tính ra thì Đại Cốc lệnh Lữ Mông cao hơn Y Khuyết lệnh Bộ Chấn một cấp bậc. Có người nói là xuất thân mậu tài, hoàn toàn bất đồng với loại địa vị bạch thân nhập sĩ như Bộ Chấn.

Tư Mã Ý xuất thân thế gia tử, đối với bạch thân hàn môn đệ tử ít nhiều có phần khinh thường.

Nghĩ năm đó, hắn 12 tuổi đã được đề cử làm hiếu liêm, nếu không có Đồng Phi nhúng tay vào, chỉ sợ hôm nay đã thăng quan vèo vèo.

Hiện tại Tư Mã Ý 22 tuổi không có đáng sợ như trên lịch sử.

Trải qua bất đồng, trưởng thành bất đồng, Tư Mã Ý trên lịch sử dựa vào uy danh của gia tộc được danh sĩ truyền dạy, rất có tâm cơ. Nhưng hôm nay, sau khi trải qua mối hận hủy gia, Tư Mã Ý trở nên có phần hấp tấp, một lòng chỉ nghĩ báo thù rửa hận.

Cho nên hắn cũng không suy nghĩ nhiều:

- Như vậy thì ta vào bái kiến!

Quân quan ứng tiếng rồi đi trước dẫn đường. Nhưng Cao Sủng lại cảm thấy có gì đó không ổn, nhỏ nhẹ nói:

- Trưởng sử đại nhân, Sủng cảm thấy hình như có chỗ nào không bình thường, hay là chúng ta tạm thời dừng vào, quan sát một chút đi?

- Chỗ nào không bình thường?

- Việc này Sủng không thể nói rõ!

Cao Sủng cũng không phải vô duyên vô cớ khuyên can Tư Mã Ý, mà là có một số mặt quả thật cảm thấy rất không ổn.

Tư Mã Ý cười:

- Thiệu Tiên người suy nghĩ quá nhiều rồi, ta thấy đâu có chỗ nào không bình thường. Nếu như người lo lắng, không bằng lĩnh quân 2000 làm hậu bộ, người ta trước sau tiến nhập, một khi phát hiện điểm không thích hợp, người ta nội ứng ngoại hợp là được.

Cao Sủng suy nghĩ một chút, cảm thấy biện pháp này của Tư Mã Ý cũng không tệ.

Hắn liền gật đầu đáp ứng, chọn 2000 binh mã làm hậu bộ. Tư Mã Ý tự mình lĩnh 1000 người, chậm rãi bước vào quan nội.

Là chỗ nào không thích hợp?

Mặc dù nói Tư Mã Ý đã làm an bài, nhưng Cao Sủng vẫn tâm tư không yên.

Khác với Tư Mã Ý, mặc dù Cao Sủng chỉ 25 tuổi, biểu hiện ra không lớn hơn Tư Mã Ý bao nhiêu, nhưng từ sau khi Hoàng Cân chi loạn, Giang Đông chiến loạn không ngừng, đạo phi không dứt, Cao Sủng 13 tuổi đã cảm thương lên ngựa giết người.

Đó là loại cảnh giác mài dũa ra từ trong chiến trận, mà loại cảnh giác này cũng quả thật đã cứu tính mệnh của hắn.

Lĩnh binh chậm rãi mà đi, Cao Sủng nhắm mắt lại, trầm tư không nói. Từ lúc ban ngày Ngưu Ngưu áp giải lương thảo tới Tân Thành, đến mỗi tiếng nói cử động của quân quan kia, hắn một lần lại một lần suy tư, đột nhiên đánh thót một cái, hai mắt mở bừng ra.

Lúc này, Tư Mã Ý lĩnh binh đã đến dưới quan ải.

Ngựa của quân quan kia!

Cao Sủng rốt cuộc đã nghĩ ra nguyên nhân khiến hắn bất an, chiến mã của quân quan kia là một con ngựa Tây Vực của Quan Đông hiếm thấy.

Nếu như người cưỡi ngựa là Quan nhị, là Cao Sủng hắn, hoặc là Chu Du Hạ Hầu Uyên, cũng sẽ khiến người khác thoả mãn. Nhưng một quân quan ở quan ải bình thường, nhìn trang phục cũng chỉ là một đồ bá, không ngờ lại có được hảo mã như vậy? Trên đời này, có được trang bị xa hoa bậc này chỉ có quân Quan Trung của Đổng Phi. . .Không hay, bị lừa rồi!

Cao Sủng thoáng cái dựng cả tóc gáy, dục ngựa phóng về phía trước.

- Tư Mã trưởng sử, nhanh dừng bước, những người đó, những người đó là bộ khúc của Đổng tặc!

Lời còn chưa dứt, Tư Mã Ý dẫn theo mấy trăm bộ khúc đã tiến vào quan nội. Liền nghe âm thanh âm âm vang lên, Thiên cân áp hạ xuống, ngăn cách quan nội với quan ngoại. Trước mắt đột nhiên xuất hiện mấy trăm binh lính trang phục kỳ lạ.

Nhân số cũng không nhiều, chỉ khoảng 200 người.

Một người một cái Nguyên Nhung nõ, nhằm vào quân Từ Châu dưới thành triển khai công kích.

Từ trên thành tấn công xuống dưới thành, có điều cự ly bốn trượng, trên cao nhìn xuống, hơn nữa lại ở trong tầm bắn của Nguyên Nhung nõ, cương nõ bay vù vù, mang theo lực đạo cực mạnh bắn ra từ trong nõ cơ. Trang bị của quân Từ Châu thậm chí còn kém hơn cả nhân mã của Tào Tháo, trên cơ bản là lấy Đồng Tụ khải da mềm là chủ, đâu thể ngăn được công kích như vậy.

Đầu tiên là bị Thiên cân áp làm cho hoảng sợ, sau đó là một trận mưa tên. Mấy trăm quân Từ Châu dưới thành không kịp phòng bị, tử thương hơn phân nửa. Cùng lúc đó, sau khi Tư Mã Ý tiến vào quan nội phát hiện cửa thành phụ đóng chặt, quân quan dẫn đường sau khi chạy vào trong đại môn phụ, trên tường thành hai bên nhảy ra hơn 200 người, cũng cầm trong tay Nguyên Nhung nõ phát động công kích với đám người Tư Mã Ý.

Tư Mã Ý cả người lẫn ngựa bị cương nõ bắn cho thành con nhím, ngã vào trong vũng máu.

Hắn thậm chí một khắc trước khi tắt thở còn chưa biết rõ tướng thủ của Y Khuyết quan này vì sao lại đầu hàng?

Cao Sủng ở ngoài thành, lĩnh binh phát động công kích.

Đúng lúc này, nghe phía sau Hương Sơn truyền tới tiếng kèn lệnh, Đồng Phi lĩnh 500 Nguyên Nhung quân từ sau chân núi đánh tới. Bởi lần này đến Đại Cốc quan là vì đàm phán, Đồng Phi nhất định muốn cải trang mới có thể che tai mắt người khác.

Cho nên đôi Lôi Cổ Ứng Kim Chùy người trong thiên hạ đều biết, rất bắt mắt cũng không mang qua đây. Mà xách theo một thanh Hán An đao cán dài Tướng Tổ doanh đặc biệt chế tạo cho y, nặng hơn trăm cân.

Đao cán dài bốn xích, trên hộ thủ đen thui quấn một vòng tơ vàng. Thân đao dài năm xích, chỗ rộng nhất gần một tấc.

Sống đao rất dày, trên có răng cưa sắc bén, vết đao rất sắc, lóe ra hàn quang.

Loại Hán An đao này đã tiếp cận với Nhạn Linh đao của hậu thế, hình dạng như phác đao. Từ sau khi Đồng Phi sáng chế ra Viên Đao Thuật, yêu cầu đối với Hán An đao còn tiến thêm một bước so với ngày trước. Hai tay nắm cán đao, mặc dù không tính dài, nhưng càn đủ lực sát thương.

Đại đao vung ra, có thể cả người lẫn ngựa bị chém làm đôi.

Đạo nhân mã này đột nhiên đánh ra, quân Từ Châu vừa mới liệt xong trận hình chuẩn bị công kích lập tức trận thế đại loạn.

Đồng Phi hai tay vung đao, chém, ngăn, chọc, hắt, nơi đi qua máu thịt vung vãi, tay đứt chân cụt rơi lả tả đầy đất.

Cao Sủng vội vội vàng vàng ổn định trận tuyến, xách thương lao tới Đồng Phi.

Không thể không nói, nếu như luận thương pháp, thương pháp của Cao Sủng không xảo diệu như Triệu Vân, nhưng trong chém giết thì nhiều hơn một phần khí khái cương liệt. Đại thương thi triển, giống như giao long rời bến. Trong chớp mắt đã lao tới trước ngựa của Đồng Phi, đâm tới lia lịa.

Đồng Phi một đao chém bay Từ Châu binh áp sát tới, thuận thế giơ tay hắt lên, một tay đặt tại sống đao nhẹ nhàng đẩy ra.

Đừng coi thường cái đẩy nhẹ nhàng này, nhưng đã bao hàm rất nhiều kỹ xảo khéo léo.

Đây là Thôi Đao thuật y và đám người Hoàng Trung nghiên cứu ra, trong nháy mắt có thể làm ra chín lần phát lực, nhưng ở trong mắt người thường chẳng qua chỉ là một đao bình thường. Võ nghệ của Cao Sủng vẫn còn kém Đồng Phi một bước xa, nhưng lấy lực đao mà nói càn không phải là đối thủ của Đồng Phi. Nhị mã đối mặt, đao thương va chạm, chỉ nghe keng. . . Một thanh âm vang lên, Cao Sủng thúc ngựa bỏ chạy.

Cái gọi là, hành gia vừa xuất thủ, liền biết có hay không!

Chỉ cần một đao, Cao Sủng đã biết chênh lệch giữa mình và Đồng Phi lớn thế nào.

Một đao đã chấn cho Cao Sủng khí huyết cuộn cuộn, hổ khẩu vỡ toang. Dưới loại tình huống này thì còn đánh cái gì nữa?

Đồng Phi cũng không đuổi theo!

Thương pháp của người này không tệ, lực lượng cũng rất đủ, nếu như dùng võ nghệ mà luận, còn hơn cả Trương Cáp Trần Đáo.

Cao Sủng. . . Vì sao chưa hề nghe nói qua người này?

Tuy nhiên cũng không quan trọng, giết hắn hay không thì cũng vậy, quan trọng nhất là Tư Mã Ý kia. Giết một Tư Mã Ý còn hơn trăm Cao Sủng. Đồng Phi thúc ngựa xoay người, vòng đao chặt chém trong loạn quân. Lúc này, trên đầu thành Trần Mẫn cũng đã kết thúc chiến đấu trong thành phụ. Khi đầu của Tư Mã Ý treo cao trên đầu thành, quân Từ Châu rốt cuộc cũng tan tác!

Lưu Bị nghe tin Tư Mã Ý chết trận, ngực cảm thấy đau nhói, suýt nữa ngã xuống ngựa.

Hắn liều mạng chịu một đao của Bàng Đức, vũ sóc quét ngang, hoàn toàn là tư thái liều mạng. Bàng Đức không muốn đồng quy vu tận với hắn, thúc ngựa nhảy ra. Thừa dịp khoảng trống này, Lưu Bị lao ra ngoài hội hợp với Cao Sủng.

- Thiệu Tiên, đừng ham chiến, chúng ta đi Lạc Dương!

Cao Sủng một đường bôn ba, đã sức cùng lực kiệt. Mà lúc này Điển Vi cũng đã đánh tới, hắn thật sự không gắng nổi nữa rồi.

Quân Từ Châu liều mạng ngăn cản truy binh của Bàng Đức và Điển Vi, lúc này hai người mới chạy thoát được ra ngoài.

May là mặt sông Y Thủy đóng băng, Lưu Cao hai người thoát khỏi vòng vây, sau khi vượt qua Y Thủy thẳng tiến Lạc Dương.

Bàng Đức Điển Vi cũng không đuổi qua Y Thủy, có câu là giặc cùng đường đừng đuổi, chiếm lấy Tân Thành, đã hoàn thành nhiệm vụ của họ.

Hai người này sau khi đánh lui quân Từ Châu, lập tức chia binh hành động.

Điển Vi lĩnh 5000 binh mã chạy tới Y Khuyết quan, mà Bàng Đức thì vội vội vàng vàng trở về Tân Thành điểm binh mã.

Trận hỏa hoạn ở Tân Thành tới hừng đông mới tắt. Hơn phân nửa Tân Thành bị ngọn lửa bao phủ, chỉ còn lại đồng tàn tích cháy đen.

Bàng Đức mệnh Hàn Đức lĩnh 1 vạn người đóng quân trước Lục Hồn quan. Còn mình thì chỉ huy mấy vạn đại quân chạy thẳng tới tam quan.

Dựa theo bố trí lúc trước, sau khi bộ binh mã của Bàng Đức chiếm được Tân Thành, nhiệm vụ kế tiếp chính là phải chiếm lấy Yển Sư, chặn đường lui của Chu Du. Kể từ đó, liên quân 20 vạn nhân mã sẽ biến thành cá trong chậu.

Chu Du thế nào cũng không ngờ được, chỉ trong một đêm kinh triệu thay đổi bất ngờ.

Hắn ngơ ngác nhìn Lưu Bị, giọng hơi run run:

- Huyền Đức công, người nói, người nói. . . Tam quan bị chiếm rồi?

Lúc này Lưu Bị chật vật không chịu nổi, trên người còn dính vết máu.

Nghe Chu Du hỏi, hắn cảm thấy bị thống trong lòng, lớn tiếng khóc lên:

- Đồng tặc giả dối, đã thuyết hàng tướng thủ tam quan. Hiện giờ Nhữ Dĩnh lương thảo đoạn tuyệt, Tân Thành bị phá. Binh mã Đồng tặc đã đánh vào kinh triệu, chuẩn bị huy động binh mã. . .

Chu Du ngăn ra!

Từ khi hắn xuất sơn tới nay, chưa bao giờ gặp phải cục diện hung hiểm như vậy.

Dựa vào sự vũ dũng của Tôn Sách, lại thêm trí mưu của hắn, có thể nói từng bước tiến lên. Từ hai bàn tay trắng, đến một phương chư hầu ngày hôm nay. 15 tuổi xuất sơn, đến nay đã đánh 10 năm, đâu gặp phải tình huống nguy hiểm như vậy.

- Tam quan phản loạn, Tân Thành bị chiếm. . .

Chu Du lẩm nhẩm hai câu, đột nhiên quát to không hay:

- Chung Ly Mịch, Chung Ly Mịch ở đâu?

Lúc này Chu Du đâu còn chút Chu lang chi khí nào nữa. Hắn lớn tiếng gào lên, một người từ ngoài cửa đi vào.

- Có mặt tướng!

Chung Ly Mục này 19 tuổi, là cháu bảy đời của Hán Lỗ quốc tướng Chung Ly Ý, rất có tài học.

Chu Du nói:

- Người nhanh đến Bắc Mang, thông báo cho Hạ Hầu tướng quân, mời hấn xuất binh đến Yên Sư, cần phải bảo vệ được Yên Sư!

- Vâng!

Chung Ly Mục vừa mới ra khỏi đại tướng, liền có tiểu giáo báo lại:

- Khởi bẩm tướng quân, việc lớn không tốt. . . Cốc Thành Đạp Bạch quân đột nhiên phát động mãnh công, Trần Đáo lấy Bùi Nguyên Thiệu, Mạnh Thản, Thuần Vu Đạo phân ba đường mãnh công. Chu Trị tướng quân đã không chống được.

- Báo. . . Khởi bẩm tướng quân, Đồng Tương Khúc Nghĩa xuất binh từ Bình Âm, đã đánh vào đại trại tiền quân của ta. . .

- Báo!

Lúc này Chu Du đã ngẩn ra. . . Một loạt tin dữ không ngừng truyền đến, toàn bộ tình huống đều nói rõ, Quan Trung đã triển khai công kích cuối cùng. Hấn cần rằng, tận lực ra về trầm ổn:

- Lại có chuyện gì? Nhanh báo đi!

Thám mã kia nói:

- Trương Cáp Tuyển Phong quân, thừa dịp Hà Thủy đóng băng, đã vượt sông từ huyện Bình lên đất liền, mãnh công đại doanh Bắc Mang.

Chu Du rùng mình:

- Trương Cáp, Trương Cáp không phải là ở Bình Cao sao? Sao lại công kích Bắc Mang được? Bình Cao kia, Bình Cao kia hiện giờ là ai trấn thủ?

Tất cả mọi người không rõ, vì sao Chu Du đột nhiên quan tâm vấn đề này.

Thám mã nói:

- Theo tìm hiểu, tướng thủ Bình Cao chính là trưởng sử dưới tướng Đồng Phi, Bàng Thống Bàng Sĩ Nguyên.

Trận đại chiến này nếu đã đánh tới bước này, lý giải giữa đôi bên có thể nói rất rõ ràng.

Chu Du nghe vậy quát to:

- Hạ Hầu tướng quân nguy rồi!

Hạ Hầu tướng quân mà hấn nói cũng không phải là Hạ Hầu Uyên, mà là tướng thủ Hồ Lao quan Hạ Hầu Đôn.

Tuy nhiên tình huống lúc này cũng không cho phép hấn suy nghĩ cho an nguy của Hạ Hầu Đôn, bản thân hấn cũng đã bị phiền phức quẩn lầy rồi.

Trước mặt có hai lựa chọn!

Tử thủ Lạc Dương; Hoặc là vứt bỏ Lạc Dương, toàn lực lui về Yên Sư.

Chỉ cần có thể lui đến Yên Sư, mà nếu Yên Sư còn ở trong tay, 20 vạn đại quân sẽ có đường sống. Nhưng nếu như Yên Sư bị chiếm, 20 vạn liên quân nói không chừng sẽ đối mặt với nguy hiểm toàn quân bị diệt. Mà tử thủ Lạc Dương chỉ có thể đem hy vọng đặt ở Tào Tháo tại Huỳnh Dương. Nhưng, thực sự có thể hy vọng vào Tào Tháo sao? Chu Du Lưu Bị đều cảm thấy không quá yên tâm.

- Huyền Đức công, ta cùng 3 vạn nhân mã của người lập tức đến Yên Sư. . . Mời Huyền Đức công phí tâm nhiều hơn, cần phải giữ được Yên Sư không mất.

Lưu Bị vội vã đáp ứng, dẫn theo Cao Sủng đi điểm binh mã.

Rối loạn, tất cả đều rối loạn!

Chu Du không khỏi cười khổ, trận chiến này mà kết thúc, chỉ sợ chư hầu Quan Đông sẽ không còn chút mặt mũi nào.

Không nghĩ tới, khổ tâm kinh doanh, đã kiên trì đến bước này, không ngờ vẫn bị Đổng mọi rợ đoạt trước một bước.

Hiện tại việc Chu Du suy nghĩ đã không còn là làm sao bảo vệ Lạc Dương. Hắn cần suy nghĩ chính là làm sao mang đi hết những binh mã này, tận lực bảo trụ nguyên khí của liên quân. Về phần nên bỏ ai, nên giữ ai, cũng phải làm ra quyết đoán!

415. Chương 415: Yên Sư

Thiên lý chi đề hủy vu nghĩ huyết!

(Con đề nghìn dặm bị hủy bởi một lỗ kiến)

Nói thật thì Chu Du không thể nói không tận tâm tận lực đối với phòng ngự của đại chiến Lạc Dương, còn nghĩ tới các mặt có khả năng.

Nhưng hắn lại không ngờ cuối cùng hang kiến làm cả thế cục tan tác chính là tam quan nơi hắn yên tâm nhất.

Mặc kệ nói thế nào, Hiên Viên, Y Khuyết cùng Đại Cốc tam quan thuộc về trị hạ của Tào Tháo, Chu Du cũng cho rằng là vạn vô nhất thất.

Có đôi khi cái số của nó chính là như vậy!

Toàn bộ tình huống đều suy đoán được, nhưng lại quên sự tồn tại ngay trước mắt.

- Tam quan mất, địch ở Lạc Dương sẽ khó gây nên nổi phong ba.

Sau khi liên thủ với Bộ Chất, giết đô úy Hiên Viên quan Bảo Huân, Lữ Mông suốt đêm đi tới Y Khuyết quan:

- Việc cấp bách là phải trước khi Tào Tháo Chu Du kịp phản ứng chiếm lấy Yên Sư, cắt đứt liên hệ giữa Huỳnh Dương và Lạc Dương. Mạt tướng cho rằng, Chu Du nhất định sẽ phái trọng binh chiếm Yên Sư trước, vì vậy chủ công nên nhanh chóng làm ra quyết đoán, mau chóng chiếm Yên Sư.

Thanh niên 22 tuổi trước mắt chậm rãi nói.

Đổng Phi yên lặng nghe xong Lữ Mông phân tích, sau đó hỏi:

- Tử Minh cho rằng, tam quan người nào thủ vệ mới tốt?

- Tử Sơn giỏi về chiến sự, hiện giờ dựa vào sự hiểm yếu của Hiên Viên có thể ngăn cản Tào quân, nhưng không phải kế lâu dài. Mạt tướng cho rằng, tam quan là trọng yếu của chiến sự Lạc Dương, nên lấy người thân tín thủ hộ. Bàng Đức tướng quân có thể thủ Đại Cốc quan, mạt tướng và Tử Minh có thể thủ Hiên Viên quan. Về phần Y Khuyết quan, có Ngưu Cường tướng quân trấn thủ, hô ứng với Tân Thành, sẽ không có nguy hiểm.

Nói rồi Lữ Mông nhìn sang Đổng Phi.

Phân công như vậy cũng là trong lẽ thường, Tam quan gần Nhữ Dĩnh, Tào Tháo một khi biết được tin tức, nhất định sẽ mãnh công tam quan, để đoạt lại thông lộ giữa Nhữ Dĩnh và Lạc Dương. Tam quan không thông, thì chiến cuộc Lạc Dương cũng sẽ không thể vẫn hồi.

Đổng Phi có thể minh bạch đạo lý này, Tào Tháo càng không thể quên.

Chỉ là như vậy, Đồng Phi không thể tránh được sẽ đối mặt với nỗi lo chia binh, đồng thời còn phải dè chừng Lạc Dương và Toánh Xuyên giáp công.

Trầm ngâm một chút. Đồng Phi nói:

- Như vậy, ta sẽ đích thân lĩnh Nguyên Nhung, tập kích Yến Sư. Đại ca tọa trấn trung quân, làm tiếp ứng. . . Chuyện khác có thể tạm thời không nghĩ đến, cứ theo lời của Tử Minh, việc cấp bách cần mau chóng chiếm Yến Sư trước.

Điển Vi hét lớn:

- Chủ công, sao có thể làm phiền ngài bốn ba mạo hiểm? Chỉ là Yến Sư, Điển Vi nguyện dâng cho chủ công.

Đồng Phi nở nụ cười!

Tâm tư huynh đệ nhà mình sao y lại không hiểu?

Tập kích Yến Sư, nói không có nguy hiểm là giả, chuyện chiến tranh, chưa từng có thuận buồm xuôi gió.

Điển Vi là sợ mình gặp nguy hiểm, nhưng với Đồng Phi mà nói, y tuyệt đối sẽ không có chút do dự vào lúc này.

- Huynh trưởng đừng nói nữa, việc này cứ quyết định như thế. Ta lập tức xuất phát, huynh ở Y Khuyết quan chờ binh mã của Lệnh Minh đến, sau đó truyền quân lệnh của ta, bảo hấn tăng cường thủ vệ tam quan. Huynh lĩnh 3 vạn binh mã, sau đó đến Yến Sư là được.

Những lời của Đồng Phi như đinh đóng cột.

Điển Vi cũng biết tính tình của y, mặc dù bình thường rất dễ bảo, chỉ khi nào xác định chủ ý rồi, ai cũng không thể khuyển bảo.

Cứ như vậy, Lữ Mông suốt đêm lên đường, dẫn theo 3000 binh mã Điển Vi mang đến chạy về hướng Hiên Viên quan.

Đồng Phi thì lĩnh 1000 Nguyên Nhung sĩ, ngay đêm khởi hành đến Yến Sư. Khi đi qua Đại Cốc quan, Đồng Phi lại điều đi 2000 Nguyên Nhung sĩ trong tay Ngưu Cương, gom đủ con số 3000, rồi ngựa không dừng vó, đón gió tuyết chạy tới Yến Sư.

Yến Sư sau khi trải qua trận lũ đầu năm đã trở nên tan hoang.

Mặc dù sau đó Tào Tháo sai người tu sửa tường thành, nhưng bởi đại chiến Lạc Dương đã mở màn, khiến cho Tào Tháo đành phải tạm thời hoãn lại việc tu sửa Yến Sư. Dù sao Lạc Dương mới quan trọng, so sánh thì Yến Sư cũng không tính quá trọng yếu.

Giữa trưa thì Đồng Phi đã suất binh đến Yến Sư.

Lúc này, Trần Đáo Từ Thứ đã triển khai công kích đại quy mô tại Cốc Thành, đồng thời Trương Cáp cũng đã bắt đầu qua sông tác chiến.

Toàn bộ kinh triệu nằm trong trạng thái hỗn loạn.

Nhưng Yến Sư lại có vẻ rất an bình. Yến Sư lệnh Trần Dung đang chỉ huy người tu sửa tường thành. Mặc dù Tào Tháo và Chu Du cũng không lưu ý nơi đây, nhưng là quan phụ mẫu một phương, Trần Dung không thể không suy nghĩ mấy vấn đề này. Lúc trước Y Thủy võ đề, hủy hoại hơn phân nửa tường thành của Yến Sư. Trải qua thời gian gần một năm, hiện giờ cũng đã tu sửa hơn phân nửa.

Trần Dung đã qua cái tuổi nhị lập, đang ở độ tuổi hoàng kim, tinh lực dồi dào.

Xuất thân từ tiểu hộ, 10 năm trước khi Đồng Trác tại Lạc Dương phát ra đạo cầu hiền lệnh thứ nhất, Trần Dung đã tự động tiến lên. Cũng không đợi hấn lọt vào pháp nhãn của Đồng Trác thì đã xảy ra việc Lý Giác Quách Tỷ ám sát Đồng Trác. . . Sau đó Tào Tháo khua binh đến Lạc Dương, dẫn đi hơn phân nửa người Đồng Trác an trí tại Lạc Dương Cầu Hiền quán, Trần Dung ở trong số đó.

Tào Tháo xác thực có bản lĩnh, đồng thời rất đồng tình với hàn môn sĩ tử.

Chỉ là người làm quan dưới trướng của hần phần lớn là ôn sĩ tử xuất thân thế tộc, cho nên các hàn môn sĩ tử không có bối cảnh hoặc là đầu nhập vào ôn đại phiệt, hoặc là như Trần Dung từ tiểu lại làm lên, từng bước lên chức.

Thời gian 10 năm, Trần Dung đã làm đến Yến Sư lệnh như hôm nay.

Binh mã của Đồng Phi còn chưa đến dưới thành Yến Sư thì Trần Dung đã nhận được tin tức.

- Phu nhân, quân tiên phong của Đồng hầu đã tới, ta nên lựa chọn thế nào?

Sau khi Trần Dung nghe được tin tức cũng không lập tức tổ chức nhân mã làm phòng vệ, mà chạy thẳng về nhà tìm thê tử của mình.

Thê tử của Trần Dung tên là Kiều thị, xuất thân từ một chi của đại tộc Đông quận.

Không chỉ hiểu biết chữ nghĩa, hơn nữa rất có kiến giải. Trần Dung có thể nói là cực kỳ kính trọng vị thê tử này. Khi gặp phải chuyện hần thường sẽ thỉnh giáo thê tử trước, nghe ý kiến của Kiều thị một chút, sau đó mới đưa ra quyết đoán.

Kiều thị chưa đến 27, 28 tuổi, là người trầm tĩnh đoan trang, rất có phong phạm đại gia.

Nghe được Trần Dung nói, Kiều thị mỉm cười:

- Phu quân không phải thường cảm thấy tiếc nuối vì không thể hiệu lực dưới trướng Đồng hầu sao? Hôm nay chính là cơ hội, phu quân sao lại do dự rồi? Mặc kệ phu quân làm ra quyết định gì, thiếp thân đều sẽ đi theo.

Trần Dung trầm ngâm:

- Mặc dù ta kính trọng Đồng hầu, nhưng Đồng hầu sao biết tên ta? Nếu hiển thành đầu hàng như thế, Đồng hầu có thể coi thường ta hay không?

Kiều thị cười nói:

- Phu quân, tục ngữ có nói, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt! Hiện giờ quân tiên phong của Đồng hầu đã đến Yến Sư, chỉ sợ Hiên Viên tam quan cũng đã nguy hiểm. Phu quân cho rằng, lấy tình huống hiện giờ của Yến Sư, cộng thêm 800 quân binh trong tay phu quân, có thể ngăn được công kích của Đồng hầu hay sao? Trong lòng phu quân đã có quyết đoán, cần gì phải tính toán được và mất của cá nhân?

- Việc này...

- Phu quân không phải đã nói, Đồng hầu dùng người, không luận xuất thân sao? Cho dù ngay từ đầu Đồng hầu không coi trọng phu quân, nhưng lấy bản lĩnh của phu quân chẳng lẽ sợ không có ngày xuất đầu? 10 năm đã đủ rồi, sao hôm nay phu quân lại do dự?

Những lời của Kiều thị đã làm cho Trần Dung thông suốt hơn.

Không sai, chỉ cần ta có chân tài thực học, thế nào cũng được Đồng hầu thưởng thức. Dù sao thì có kém cũng không thể kém hơn tình hình tại Hứa Xương được.

Những lo lắng của Trần Dung cũng không phải không có nguyên nhân.

Năm đó bị Tào Tháo bắt đi, hàn môn sĩ tử nào không có bối cảnh, không có danh tiếng, không có thân phận, cuộc sống tại Hứa Xương thê thảm là thế nào! Trần Dung rất sợ, nếu đầu nhập vào Đồng Phi rồi, có thể sẽ trải qua cuộc sống như vậy nữa hay không?

Tuy nhiên thê tử nói không sai, có kém, có thể kém hơn tình cảnh tại Hứa Xương năm đó sao?

Trần Dung lập tức đưa ra quyết đoán, mệnh bách tính tu sửa tường thành đều về nhà mình, còn mình thì dẫn theo mấy thân tín đi nghênh đón Đồng Phi. Đương nhiên, bên trong thành Yến Sư khẳng định có tai mắt của Tào Tháo, trong lòng Trần Dung cũng rõ ràng. Binh mã đại quyền của Yến Sư đều nằm trong tay Trần Dung, lường trước cũng không xảy ra sai lầm gì.

Đồng Phi vốn tưởng rằng sẽ có một trận đại chiến dưới thành Yến Sư. Nhưng tuyệt đối không nghĩ đến không uổng một binh một tốt đã dễ dàng lấy được Yến Sư.

Đương nhiên, khi chiếm giữ Yến Sư cũng đã gặp phải một số phiền toái nhỏ. Tại mắt Tào Tháo an bài tại Yến Sư cùng một số đại hộ không muốn quy thuận đã tổ chức gia binh định cướp cửa thành, nhưng bị bộ hạ của Trần Dung dễ dàng tiêu diệt.

Sau khi Đồng Phi vào Yến Sư đầu tiên là mệnh bộ hạ làm yên ổn lòng dân, sau đó dưới sự dẫn dắt của Trần Dung đi thị sát tình huống của Yến Sư.

Đứng trên đầu thành Yến Sư, thấy ngoài thành là cảnh vũng lầy đen thui. Tường thành sứt mẻ, còn có nhiều chỗ chưa được tu sửa, bên cạnh môn lâu còn có một lỗ hổng rất lớn.

Trần Dung cười khổ:

- Đồng hầu, tình huống của Yến Sư ngài cũng thấy đấy. . . Từ đầu năm thừa tướng đào Y Thủy, sau khi thủy yên Yến Sư, tình huống nơi này trở nên rất xấu. Hơn nữa chiến sự Lạc Dương đã kéo dài gần hơn, thừa tướng căn bản vô lực tu sửa nơi đây, toàn bộ vật tư đều đưa hết tới Lạc Dương, thật sự khiến người khác đau lòng.

Đồng Phi hơi nhíu mày.

Y ngờ tới tình huống của Yến Sư rất xấu, nhưng không nghĩ đến sẽ tồi tệ như vậy.

Tường thành như vậy làm sao có thể ngăn chặn phía Lạc Dương và Huỳnh Dương phản công? Chỉ ít theo Đồng Phi thấy, một khi đại chiến kéo tới, Yến Sư tuyệt đối không thể làm lá chắn. Có được Yến Sư, hôm nay trái lại biến thành một phiền toái.

Chỉ hy vọng Diển Vi có thể mau chóng dẫn binh mã đến đây trợ giúp, bằng không sẽ xảy ra đại sự.

- Mậu Tiên, theo người thấy, nếu như Tào Tháo phái binh đánh Yến Sư, chúng ta có thể thủ nơi này được không?

Trần Dung lắc đầu nói:

- Lấy tình huống hiện nay, sợ là rất khó. Hiện nay thời tiết đã bắt đầu ẩm hơn, mùa xuân sắp đến. . . Nếu sớm một chút, chúng ta còn có thể tham khảo biện pháp của chủ công tại Huỳnh Dương lúc trước, tạo ra một tòa băng thành. Nhưng hiện tại. . . Chủ công phải sớm có dự định. Theo Dung thấy, chậm nhất là sáng sớm ngày mai nhất định có Tào quân đến.

Tính thời gian, nếu như Chu Du làm ra phản ứng thì cũng gần như vậy!

Đồng Phi cau mày khẽ vỗ hai gò má. Binh mã của Diển Vi sớm nhất cũng phải giữa trưa ngày mai mới đến.

Mặc dù chỉ có mấy canh giờ, nhưng mấy canh giờ này cũng rất khó khăn.

Đúng lúc này, có tiếng giáo vội vã leo lên đầu thành:

- Chủ công, việc lớn không tốt. . .

- Chuyện gì mà kinh hoàng?

- Phía bắc Yến Sư hơn 30 dặm phát hiện tung tích của Tào quân. Theo thám mã tính toán, cũng phải có vạn binh mã, lĩnh binh là Lưu Bị, dự tính chậm nhất là chạng vạng sẽ đến dưới thành Yến Sư. Xin chủ công nhanh đưa ra quyết định!

Lưu Bị. . .

Đồng Phi nghe được tên này cảm thấy giật mình.

Đương nhiên, cái này cũng không phải là y sợ đối phương, mà không nghĩ đến nhanh như vậy đã phải đấu với Lưu Bị rồi! Hừ, ta và Lưu Huyền Đức này cũng có duyên thật. Hôm qua mới giết Từ Mã Ý tại Y Khuyết quan, ngày hôm nay đã lại đấu với hắn rồi.

Trần Dung cũng lấy làm kinh hãi:

- Chủ công, sao Tào quân tới nhanh như vậy?

Hắn hơi khần trương!

Lần này Đồng Phi đến Yến Sư chỉ dẫn theo 3000 binh mã, cho dù cộng thêm binh mã của Yến Sư cũng không đến 4000.

Nhưng dưới trướng Lưu Bị lại có hơn 3 vạn người!

Dựa thành mà thủ? Lấy tình huống hiện giờ của Yến Sư, căn bản không có biện pháp thủ được, huống chi còn phải đối mặt với Tào quân phía Huỳnh Dương.

Trong lòng Đồng Phi cũng rất khẩn trương.

Nhưng ngoài mặt vẫn không biến sắc, khiến cho người ta có một loại cảm thụ rất yên bình.

Trận chiến này nên đánh thế nào?

Là dựa thành mà thủ, hay là giao phong ở ngoài thành?

Mặc kệ là dựa thành mà thủ hay là giao phong ở ngoài thành. . . Hiển nhiên kết quả cũng sẽ không quá tốt. Lưu Huyền Đức đó sợ là muốn liều lĩnh đoạt lại Yến Sư. Mặc kệ nói thế nào, Yến Sư này là lối ra duy nhất của kinh triệu, hắc há có thể buông tha?

Yến Sư chết tiệt này. . .

Nó giống như một cứ điểm quan trọng không bố trí phòng vệ, cho dù không có sự xuất hiện đột nhiên của Lưu Bị, ngày mai chỉ sợ cũng rất gian nan.

Chậm đã, không bố trí phòng vệ?

Đồng Phi xoay người, đi tới bờ thành, lặng lẽ quan sát tình huống bên trong thành Yến Sư.

Đầu tiên là có đại quân tập kích, sau đó lại xảy ra một trận phản loạn, cả Yến Sư giống như một tòa thành chết, vắng vẻ không tiếng động.

Dân chúng đều trốn ở trong nhà, không dám thò đầu ra.

Trên con đường vắng lặng ngoại trừ binh lính tuần tra, không còn nhìn thấy người nào khác.

Có rồi!

Đồng Phi linh cơ khẽ động, mặt khẽ mỉm cười. Đã như vậy, vừa lúc có trò hay để diễn rồi. . .

416. Chương 416: Không Thành

Trời đã tối!

Đối với Lưu Bị thì ngày này không thể nghi ngờ là sinh mệnh của hắn, một ngày dài nhất. . . Đúng vậy, dài đằng dặc.

Xuất phát vào giờ Thìn, hành quân cấp tốc đồng thời cũng mật thiết quan tâm đến các loại biến hóa của kinh triệu.

Nói thật thì một ngày này cũng không khiến tâm tình người khác thoải mái. Dọc theo đường đi, Lưu Bị không nhận được tin tức tốt gì, hơn nữa nhìn từ toàn bộ dấu hiệu, liên quân bại lui tại khu vực Lạc Dương, chẳng qua cũng chỉ là sớm muộn.

20 vạn đại quân. . . Cứ xong như thế sao?

Tuyển Phong quân đột phá lạch trời Hoàng Hà, từ Bình Âm, huyện Bình một đường mãnh công đại doanh của Hạ Hầu Uyên từ Bắc Mang tới Lạc Dương.

Hạ Hầu Uyên dựa vào Bắc Mang tử thủ không ra, dựa vào địa hình và địa thế dây dưa với Trương Cáp.

Nhìn từ hiện tại, cục diện giống như là tám lạng nửa cân, nhưng Lưu Bị lại rất rõ ràng, đây là một chiến dịch từ khi bắt đầu đã định trước là thất bại.

- Thiệu Tiên, cũng không phải ta không có lòng tin với Hạ Hầu tướng quân. . . Tam quan làm phản, đã cắt đứt đường vận lương của chúng ta. Dựa theo nghị định trước đó, trong đại doanh chỉ còn lại lương thực cho ba ngày. Lạc Dương đỡ hơn, có lương thảo 10 ngày. Nhưng cho dù cầm cự qua 10 ngày thì có thể làm được gì? Tam quan không đoạt lại, liên quân sớm muộn cũng sẽ rơi vào đại bại.

Trên đường hành quân Lưu Bị lo lắng nói chuyện với Cao Sủng.

Tư Mã Ý bị giết, Lưu Toàn hạ lạc không rõ. Lại thêm trước kia Quan Ninh Quan Bình chết trận, bên người Lưu Bị chỉ còn lại Cao Sủng. Có lẽ trong chém giết Cao Sủng hơn xa với Lưu Bị, nhưng nếu như luận nắm giữ thời cuộc, hẳn còn kém nhiều lắm.

Cao Sủng nói:

- Chủ công cũng không cần nản lòng như vậy, chúng ta chỉ cần chiếm được Huỳnh Dương, bên Tào thừa tướng. . .

Lưu Bị nhịn không được nở nụ cười:

- Thiệu Tiên, người cũng quá ngây thơ rồi. Hôm giờ Tào A Man tự thân khó bảo toàn, Viên Thiệu muốn đoạt Thanh Châu, Đồng tặc đánh kinh triệu, hẳn giải quyết còn khó. Cho dù chúng ta chiếm được Yển Sư, nhưng tam quan không ở trong tay chúng ta, cũng chỉ có thể dựa vào Hứa Xương Tân Trịnh. Đường vận lương trải qua Huỳnh Dương Yển Sư hao tài tốn của không nói, này đường xá cũng không an ổn. . . Theo ta thấy, Tào A Man sớm muộn sẽ thỏa hiệp với Đồng tặc, chúng ta nhất định phải có tính toán trước.

Cao Sủng liên tục gật đầu, cũng có phần tán thành đối với những phân tích của Lưu Bị.

Đúng vậy, nhất định phải có tính toán trước. Cái gọi là liên quân, chẳng qua là một tòa thành trên bờ cát, căn cơ không vững chắc. Nói không chắc lúc nào tòa thành này sẽ sụp xuống, mà kết quả cuối cùng nhất định đáng sợ.

Chư hầu hội minh, nghe qua cũng rất hoành tráng, nhưng cho dù là người không có cảm giác với chính trị như Cao Sủng cũng biết, liên minh này không đáng tin một chút nào.

Một khi như lời Lưu Bị đã nói, Tào Tháo quyết định nghị hòa với Đồng Phi, trong đó không thể thiếu quân cờ làm vật hi sinh.

Ai sẽ bị làm quân thí?

Sợ là chưa đến cuối cùng, ai cũng không thể nói rõ.

Lưu Bị và Cao Sủng cũng không nói gì nữa, dọc theo đường đi tâm tình đều rất kém.

Thấy sắp đến Yển Sư, có thám mã đến báo: Đồng Phi tự mình suất lĩnh đại quân đã chiếm Yển Sư!

- Cái gì?

Lưu Bị hoảng sợ, đồng thời cũng giật mình: Đồng tặc động tác nhanh thật. . .Sao chiếm Yển Sư nhanh như vậy?

Cao Sủng hỏi:

- Chủ công, chúng ta nên làm gì đây?

Yển Sư bị chiếm, cũng ý nghĩa đường lui của liên quân kinh triệu đã hoàn toàn bị phá, đây tuyệt đối không phải là một tin tức tốt.

Lưu Bị trầm giọng nói:

- Có biết Đồng tặc có bao nhiêu binh mã không?

- Không rõ lắm, chỉ nghe nói, sau khi Yển Sư lệnh Trần Dung hiến quan đầu hàng, đã có ba đợt nhân mã tiến vào trong thành. Mỗi một nhóm nhân mã khoảng chừng trên dưới 2000. . . Nhưng tình huống nội bộ Yển Sư thì hiện nay cũng không quá rõ ràng.

Lưu Bị nhìn thoáng qua Cao Sủng:

- Thiệu Tiên, lập tức thúc đốc tam quân, tăng tốc tiến lên!

Ba vạn đại quân lại đề thăng tốc độ hành quân. Lưu Bị Cao Sủng đích thân lĩnh kỵ quân dẫn đường. Trước đó mặt trời lặn đã đến Yến Sư.

Xa xa nhìn lại, Yến Sư đứng sừng sững trên Bình Nguyên.

Dưới mặt trời chiều, tường thành sứt mẻ, đượm vẻ tan hoang. Một cây đại kỳ đón gió phất phơ trên đầu thành.

Nền đen chữ vàng, viết chữ “Đồng” to như cái đầu.

Nhưng trên đầu thành không thấy một bóng người, cửa thành mở rộng, liếc mắt có thể thấy con đường trống trải không người bên trong thành.

Tiêu điều trong gió lạnh, Đồng Phi hoành đao lập mã trên cầu treo.

Mặc bộ trọng giáp màu sơn đen, đầu đội Cửu đầu nữ sư tử tráo diện khô, che hơn nửa khuôn mặt. Cưỡi Sư Tông Thú, cũng khoác trọng giáp, mâu quang năm màu yêu dị khiến người khác sinh ra cảm giác mê man. Một người con ngựa lẻ loi đứng ở trên cầu treo,, xung quanh không thấy một binh một tốt, thậm chí ngay cả tiếng ngựa hí cũng không nghe thấy.

Vắng vẻ, vắng vẻ như chết. . .

Lưu Bị Cao Sủng khi còn cách cầu treo còn 50 bước đồng loạt ghìm chiến mã lại.

Đồng gia tử này lại muốn giở trò gì đây?

Trống ngực Đồng Phi đang nhảy loạn.

Nói thật thì hiện tại y rất khẩn trương. . . Sau khi nghe nói đại quân Lưu Bị sắp đến, y nghĩ ra một chiêu như thế.

Bên trong Diễn nghĩa, Khổng Minh tiên sinh từng tại Nhai Đình giở một chiêu không thành kế, làm đại quân của Tư Mã Ý hải lui.

Đồng Phi đương nhiên sẽ không tự đại đến mức đem bản thân làm Khổng Minh tiên sinh ở trong diễn nghĩa gần như yêu quái đó, cũng sẽ không đem Lưu Bị trở thành Tư Mã Ý. Tuy nhiên điều này cũng không gây trở ngại y chơi không thành kế một lần, nếu có thể thành công thì có thể kéo dài một số thời gian. Đồng Phi không có bản lĩnh của Gia Cát Lượng, nhưng y có danh khí Gia Cát Lượng không thể bằng được.

Hổ lang chi tướng!

Chỉ bốn chữ này đủ để khiến đối thủ sinh ra sợ hãi không nhỏ.

Về phần có thể thành công hay không. . . Đồng Phi không biết. Cũng chỉ có thử một lần, nếu như thất bại cũng không gây trở ngại cho y đánh ra khỏi vòng vây.

Khi Lưu Bị suất lĩnh đại quân đến, Đồng Phi đã làm tốt tất cả an bài.

Trong một năm Trần Dung làm Yến Sư lệnh đối với bách tính ở Yến Sư rất tốt, vì vậy cũng rất có nhân vọng. Do hấn đứng ra, trấn an bách tính trốn ở trong nhà, không được tự ý đi lại. Mà 3000 Nguyên Nhung sĩ cộg thêm quân quốc binh của Yến Sư, 4000 người phân tám đội, đi đi lại lại trong thành Yến Sư, làm ra hình dạng quân Quan Trung chủ lực đã đến.

Việc kế tiếp cũng chỉ mặc cho số phận.

Đồng Phi ngồi trên Sư Tông Thú, giống như một toà núi nhỏ đứng trên cầu treo.

Khi Lưu Bị xuất hiện, tim Đồng Phi đột nhiên tăng tốc. Đối mặt với kẻ năm đó bởi vì hiểu lầm mà đối địch Đồng Phi nói không nên lời là yêu ghét gì. Trên thực tế, cho tới bây giờ, Đồng Phi đối với Lưu Bị thủy chung còn có hiếu kỳ.

Một người như thế, lưng gánh ác danh phản tặc, nhiều lần bị đánh cho cùng đồ mạt lộ, nhưng nhiều lần lại đứng lên, còn biến thành chư hầu một phương như hôm nay.

Nếu như đặt tại hậu thế, tuyệt đối có thể viết thành một bộ tiểu thuyết.

Bất khuất, càng áp chế càng bền vững. . . Cái này có lẽ chính là miêu tả chân thực về Lưu Bị. Một người như vậy, người có thể hận hãn, nhưng cũng đành phải tôn trọng hãn. Chỉ ít ở trong mắt Đồng Phi, Lưu Bị có thực lực đáng để y tôn trọng.

Đồng Phi trầm giọng nói:

- Lưu Huyền Đức, Ung Thủy từ biệt, đảo mắt đã 30 năm, vẫn khỏe chứ?

Lời nói vẫn mang ý trầm lạnh, có một loại cao ngạo chỉ người thượng vị mới có thể sở hữu. Theo đạo lý, Lưu Bị thấy Đồng Phi, là cừu nhân phải tức giận mới phải. Hai người loanh quanh cừu hận đã sâu không thể sâu hơn. Trương Phi chết ở trong tay Đồng Phi, lão bà bị cướp đi, lão nương hình như cũng chết trong tay Đồng Phi.

Cừu hận này cũng thật là khắc cốt minh tâm.

Nhưng không biết vì sao, trong nháy mắt khi nhìn thấy Đồng Phi, trong lòng Lưu Bị đột nhiên trở nên đặc biệt bình tĩnh.

Tính ra thì một lần gặp mặt cuối cùng của hai người là bên bờ Ung Thủy 13 năm trước.

Từ đó mặc dù Lưu Bị từng có giao phong với Đồng Trác, nhưng không chân chính gặp mặt với Đồng Phi.

Thoáng một cái đã qua 30 năm, lại khiến Lưu Bị sinh ra một loại cảm giác cảnh còn người mất. Hãn nhắc dây cương, dục ngựa tiến lên.

- 13 năm không gặp, Đồng hầu vẫn phong thái như trước!

Rất khó nói lúc này là cảm giác gì! Mặc dù Lưu Bị rất nhiều lần phỏng đoán cảnh tượng khi gặp mặt giữa hãn và Đồng Phi. Nhưng không nghĩ tới. . .

Đồng Phi thản nhiên nói:

- Lưu Huyền Đức, giữa ngươi và ta chắc hãn cũng không có gì mà nói. Hiện giờ binh lâm thành hạ, mà trong tay ta lại không binh không tướng. Nếu như ngươi muốn chiếm Yển Sư thì phóng ngựa qua đây. Hy vọng sau khi ngươi chiếm Yển Sư, đừng họa đến bách tính. . . Có điều, nếu muốn vào thành, vẫn còn phải hỏi xem thanh bảo đao trong tay ta có đồng ý hay không. Đồng mỗ cung kính bồi tiếp.

Có đôi khi, ngươi càng nói thật, trái lại càng bị người khác hiểu lầm.

Bên trong thành Yển Sư giống như một tòa không thành, nhưng với Lưu Bị thì thành trì vắng vẻ đó lại là một cái bẫy.

Nếu như không phải trước đó có thám mã báo cáo, nói đại quân Đồng Phi đã vào Yển Sư, Lưu Bị nói không chừng thực sự sẽ đánh vào Yển Sư!

Nhưng hiện tại, hãn đã do dự. . .

Cao Sủng dục ngựa tiến lên:

- Chủ công, chúng ta đánh vào không?

- Không được!

Lưu Bị vội vã ngăn lại, trống ngực đập loạn, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn chằm chằm Đồng Phi.

- Đồng Tây Bình không phải là mãng phu, thích lấy kì binh thủ thắng. Người này giáo quyết như hồ, chúng ta phải cẩn thận.

Ba vạn đại quân đứng im ngoài thành Yển Sư.

Đối diện là Đồng Phi đồ sộ bất động. Đây là một cảnh tượng cực kỳ kỳ dị, trong ánh tà dương càng đượm một bầu không khí quỷ dị.

Lưu Bị khẽ giơ lên tay, thử đi tới mấy bước.

Ba vạn đại quân khẽ động, tim Đồng Phi thoáng cái nhảy lên cổ họng, lòng bàn tay ứa mồ hôi lạnh.

Bị nhìn thấu rồi sao?

Ý nghĩ chưa trọn thì liên quân lại ngừng đi tới.

Trời đã tối, trên đầu thành vẫn không có động tĩnh, mà liên quân phía Lưu Bị đã chầm dần dần từng lên.

Đồng Phi bắt đầu cảm thấy không nhịn được!

Loại giằng co kỳ quái này có đôi khi còn hơn cả một trận chém giết người chết ta sống.

Đồng Phi giơ đao, lớn tiếng quát lên:

- Lưu Huyền Đức, Đồng Tây Bình ở đây, sao không buông tay đánh một trận?

Thanh như cự lôi, vang vọng trong trời cao không dứt. Đồng Phi tròn mắt, đại đao trong tay lóe ra ánh sáng.

Dù là người gan lớn như Cao Sủng cũng bị tiếng quát này của Đồng Phi làm hết hồn.

Đây là hổ lang chi tướng? Đây là bạo hổ hùng phong thiên hạ vô địch trong truyền thuyết? Chỉ khí phách này ai dám chống đối!

Lưu Bị chậm rãi giơ mã sóc lên, nhưng chậm chạp không dám hạ lệnh.

Lúc này Đồng Phi lại gầm lên:

- Lương Châu Đồng Tây Bình ở đây, Lưu Huyền Đức có dám cùng ta đánh một trận!

Nói đến thì Lưu Bị coi như là người gặp qua cảnh đời, từ Trác Quận khởi binh đến nay, trong 16 năm giết người vô số, chiến dịch lớn nhỏ không một trăm cũng có tám mươi. Có thể nói, hắn gặp qua rất nhiều nhân vật khó lường.

Nhưng chưa từng có uy thế mà Đồng Phi cho hắn như ngày hôm nay.

Cũng khó trách, Đồng Phi đã cho Lưu Bị rất nhiều bài học. . . Năm đó trận đánh huyện An Hỉ, sau đó bờ Ung Thủy độc thân cứu giá.

Danh hiệu hổ lang chi tướng của Đồng Phi cũng không phải không có cơ sở, mà là uy phong giành được từ nhiều thắng lợi.

Tay Lưu Bị khẽ run, trong lòng cũng đã sinh ra ý lui.

Đồng Phi tròn mắt, giận dữ hét:

- Lưu Huyền Đức, ngươi đã tới đây, chiến lại không chiến, lùi lại không lùi, là đạo lý gì?

Thật giống như sấm nổ vang trên bầu trời.

Tiếng la của Đồng Phi đã điều động khí trong đan điền, dùng hết lực toàn thân.

Có lẽ là vì phối hợp với uy thế tiếng quát của y, bên cạnh cửa thành Yển Sư tường thành đột nhiên ầm ầm đổ sụp xuống.

Bụi mù mịt, Lưu Bị mơ hồ thấy được hàn quang của binh khí lấp lóe trong khói bụi.

Thầm nghĩ không hay, trong thành quả nhiên có mai phục! Lưu Bị lập tức dự chiến mã quay đầu đi. Ba vạn đại quân đã bị thanh thế này chấn nhiếp. Thấy Lưu Bị hồi mã, cũng xoay người chạy ra xung quanh.

Cao Sủng đi theo sát phía sau Lưu Bị, trong lòng lại đang suy nghĩ: Nếu có thể hiệu lực dưới trướng nhân vật như vậy, dù chỉ một ngày, cho dù Sủng chết cũng không tiếc nuôi

Không biết, trong nháy mắt liên quân bại lui, Đồng Phi đã thở phào một hơi.

Mồ hôi lạnh đã ướt đầm áo lót. . .

417. Chương 417: Nghị Hòa

Mặc kệ Lưu Bị có nguyện ý thừa nhận hay không, sự thực đã không thể thay đổi!

Ở trong nội tâm hần, đối với Đồng Phi ngoại trừ cừu hận khắc cốt minh tâm, đồng thời cũng chôn xuống sợ hãi thật sâu.

Đời này hần bị hủy trong tay Đồng Phi.

Nhưng lại không được phủ nhận, mỗi một lần bại bởi Đồng Phi, Đồng Phi cũng không dùng mảnh khoé, mà là thật cứng đối cứng đánh bại hần, đánh tan hần. . . Mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại thực sự sợ hãi.

Ba vạn đại quân tan tác trong bóng đêm, binh lui 20 dặm mới xem như ổn định lại.

Lưu Bị thất kinh, tay nắm chặt dây cương vẫn đang khê run, trống ngực càng đập loạn.

- Thiệu Tiên, Đồng tộc có đuổi theo không?

Bản thân Lưu Bị cũng không cảm thấy được giọng của hần hơi run rẩy.

Cao Sủng ghìm ngựa lại, khê thở dốc:

- Chủ công, Đồng tộc cũng không đuổi theo, chúng ta ổn định trước rồi mới nói đi."

- Phải như vậy!

Lưu Bị hoảng loạn gật đầu đáp ứng.

Tự có thân quân đi thu nạp tàn binh bại tướng, vừa kiểm kê, lại bắt đắc dĩ phát hiện, đã thiếu 3000 người.

Chưa từng đao thật thương thật đánh một trận mà đã hao binh tổn tướng trước, đã mất 1/10.

Trong lòng Lưu Bị cũng trở nên không còn lòng tin nữa. Có điều đợi hạ trại rồi, Lưu Bị dần dần ngẫm lại.

Đây hình như không phải là tác phong của Đồng Phi!

Từ sau trận đánh tại huyện An Hỉ, Lưu Bị vẫn quan tâm hướng đi của Đồng Phi, có thể nói cực kỳ lý giải phong cách của Đồng Phi. Căn cứ vào quy luật ngày trước, nếu Đồng Phi chiếm thượng phong, tuyệt sẽ không nhân từ nương tay, nhất định sẽ truy đuổi đánh tới cùng. Điểm này mà nói, Đồng Phi xưng là thủ đoạn độc ác, mặc dù đối với người quen cũng tuyệt đối không nhân từ nương tay.

Giống như năm đó bức cho Tào Tháo mã dục Tị Thủy vậy, một khi gỡ mặt, tuyệt đối sẽ không lưu tình.

Theo đạo lý y hần là sẽ lĩnh binh truy sát, sao lại để mặc cho nhân mã phe mình chạy trốn mà không truy kích?

Lưu Bị lập tức phái ra thám mã đi tìm hiểu, lúc này Cao Sủng cũng đi vào doanh trướng.

- Thiệu Tiên, tình huống thế nào?

Cao Sủng cười khổ:

- Không tốt lắm, tâm tình của các tướng sĩ đều rất kém, hình như không quá nguyện ý làm địch với Đồng tộc.

Lưu Bị không khỏi thở dài!

Người phía dưới chỉ là tâm tư này, cũng khó trách. . . Tây Vực bạo hổ, hổ lang chi tướng, danh hiệu này nổi tiếng thiên hạ. Bằng vào lực của bản thân, người này cũng đã tạo được uy danh hiển hách, cũng không phải được người khác vô căn cứ thổi phồng ra. Chỉ nhìn hôm nay, đảm lược một mình độc đối vạn kỵ dưới thành Yển Sư, người bình thường há có thể đánh đồng với y được?

- Thiệu Tiên. . .

- Chủ công!

Lưu Bị không biết có nên nói ra hoài nghi trong lòng hay không. Hắn hơi do dự, nhỏ nhẹ nói:

- Chỉ sợ hôm nay chúng ta. . . bị lừa rồi!

- Bị lừa?

- Bị rất lý giải Đồng Tây Bình kia. Người này thủ đoạn độc ác, nếu như chiếm thượng phong, tuyệt đối sẽ không đơn giản buông tha ta chúng ta. Ta hoài nghi, hôm nay bên trong thành Yển Sư chỉ sợ không có binh tướng gì hết. Đồng Tây Bình là phô trương thanh thế.

Phô trương thanh thế?

Cao Sủng nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó hít một hơi lạnh.

Nếu là như vậy, hẳn không những sẽ không coi thường Đồng Phi, ngược lại đối với Đồng Phi sợ là phải tăng thêm vài phần kính trọng.

- Ý của chủ công là Yển Sư không có binh?

- Hẳn là như thế!

Lưu Bị cười khổ:

- Ta đã phái người đến Yển Sư thăm dò tin tức, không lâu sẽ có hồi báo.

Cao Sủng nhận không được nói:

- Nếu đúng như vậy, Đồng Tây Bình chắc phải làm danh tướng bất thế!

Nói ra miệng, hắn đột nhiên cảm thấy không ổn. Đồng Phi kia có lợi hại chung quy cũng là địch nhân của chủ công nhà mình.

- A, chủ công, Sủng. . .

Lưu Bị lại nở nụ cười:

- Thiệu Tiên không cần lưu ý. Ta cùng với họ Đồng đó giao phong số lần mặc dù không nhiều, nhưng lần nào không phải là thất bại? Nếu không phải tạo hóa trêu người, Bị thật sự không muốn cùng Đồng Tây Bình là địch. Mặc dù ta hận người này, cũng kính trọng y. Tốt chính là tốt, xấu chính là xấu, nếu như ta ngay cả dũng khí thừa nhận sự thực cũng không có, làm sao có thể giao phong với y?

Chỉ một câu nói này nghe qua có vẻ mềm yếu, nhưng lại cho thấy một loại khí khái kiêu hùng.

Cao Sủng thầm khen trong lòng, chủ công mặc dù so ra kém Đồng Tây Bình kia, nhưng phần khí độ này đủ khiến người khác khâm phục!

Đã qua giờ tỵ, thám mã hồi báo tin tức, càng làm cho Lưu Bị xác định phán đoán của mình.

Cao Sủng nói:

- Chủ công, Sủng nguyện lập tức lĩnh binh đánh trở lại Yển Sư. Không tin Đồng Tây Bình thật có thể một địch vạn người?

Lưu Bị nhìn thoáng qua Cao Sủng, hắn yêu thích tiểu tướng này phát ra từ nội tâm. Hắn trầm giọng nói:

- Thiệu Tiên, lấy võ nghệ của ngươi, dưới trướng của ta có thể xếp trong ba người đứng đầu, nhưng ngươi có biết, vì sao không cho ngươi một mình lĩnh binh? Ngược lại, Quan Ninh Quan Bình, Nghiêm Bạch Hổ Trương Yển không bằng ngươi, lại có thể độc lĩnh một đạo nhân mã?

Cao Sủng ngẩn ra, khẽ lắc đầu.

- Luận võ nghệ, họ cũng không bằng ngươi. Nhưng Nghiêm Bạch Hổ Trương Bạch Kỳ có thể xem xét thời thế, thống lĩnh binh mã. Trên điểm này ngươi không bằng họ. . . Thiệu Tiên muốn hồi quân đánh Yển Sư,

nhưng không biết trước khác nay khác. Nếu là lúc tối khi chúng ta tới dưới thành Yển Sư, Đồng Tây Bình nhất định không cản được thế tiến công của chúng ta, nhưng hiện tại. . .

Cao Sủng ngạc nhiên, nhìn Lưu Bị, chờ hắn nói hết.

- Người cũng đã nói, quân tâm các tướng sĩ đã mất, hơn nữa qua lại bốn ba, cũng rất mệt mỏi. Dù cho trong tay Đồng Tây Bình kia chỉ hơn nghìn tinh nhuệ, đã đủ đánh cho quân ta tán loạn. Cho nên hiện tại hời quân đánh cũng không phải là thời cơ tốt.

- Vậy. . . chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tấn công?

Lưu Bị trầm ngâm một chút, lần thứ hai lắc đầu:

- Nghỉ ngơi một đêm, đích thật có thể ổn định quân tâm. Nhưng vấn đề ở chỗ, hiện giờ Đồng Tây Bình quyền cao chức trọng, há có thể dễ dàng đặt mình vào chỗ nguy hiểm? Nếu như ta đoán không sai, chỉ sợ đại quân của y đang đến Yển Sư.

- A?

- Đến lúc đó, chúng ta không thể đánh hạ Yển Sư, nhất định phải đối mặt với cảnh hai mặt thụ địch, thực ra càng thêm hung hiểm.

Cao Sủng mặc dù chậm hiểu, nhưng cũng không phải kẻ ngu.

Nghe Lưu Bị nói nhiều như vậy, đầu thế không rõ Lưu Bị có ý gì?

Chủ công đang dự định rút lui. . .

- Chủ công, ý ngài là?

- Lập tức phái thám mã ra ngoài tìm kiếm tung tích chủ lực của Đồng tặc. Sau đó chúng ta mới căn cứ vào tình huống mà đưa ra dự định khác.

- Vâng!

Cao Sủng gật đầu, đã rõ ràng ý của Lưu Bị.

Đêm đó, hắn tăng cường phòng vệ đối với đại doanh, đồng thời cũng mật lệnh nhân mã thân tín làm tốt chuẩn bị nếu tình huống không ổn lập tức lui lại.

Đến giờ Dần thám mã truyền đến tin tức.

Binh mã tam quan đều có dấu hiệu điều động, đồng thời binh mã chủ lực của Đồng Phi đã đánh ra từ Y Khuyết quan, do Diển Vi đốc quân đến Yển Sư. Dự tính chậm nhất là buổi trưa sẽ đến dưới thành Yển Sư. Nói cách khác Lưu Bị chỉ còn ba canh giờ!

Vào lúc này Lưu Bị đã biểu hiện ra diện mạo kiêu hùng. Hắn lập tức đưa ra quyết định tráng sĩ chặt cổ tay, vứt bỏ đại bộ phận nhân mã, chỉ dẫn theo 500 tùy tùng lặng yên rời khỏi đại doanh.

Ba vạn nhân mã, nói trắng ra cũng không phải là dòng chính của Lưu Bị, vứt bỏ cũng không đáng tiếc.

Lưu Bị Cao Sủng dẫn theo 500 tinh binh, một người hai kỵ suốt đêm vòng qua Yển Sư, nhưng không đi về hướng Huỳnh Dương.

Cao Sủng hỏi:

- Chủ công, chúng ta không đi Huỳnh Dương sao?

Lưu Bị cười lạnh:

- Còn đi Huỳnh Dương gì nữa? Liên quân đã tồn tại trên danh nghĩa, Lưu Biểu không kết minh, Viên Thiệu đánh Thanh Châu, Tào Tháo hiện giờ ắc còn không mang nổi mình ắc. U Châu Công Tôn Độ mất Lư Long tái (Lô Lăng Tắc), coi như bị binh mã của Đồng tặc mở môn hộ của U Châu. Chỉ sợ không bao lâu, U Châu sẽ phải thay đổi chủ nhân. Mà chúng ta, nhất định phải chạy về Từ Châu rồi tính toán việc khác.

Công Tôn Độ xong rồi. . .

Như vậy kéo theo liên quân với Viên Thiệu cũng sẽ không có nữa.

Lúc này Viên Thiệu khẳng định không dám giao phong với Đổng Phi, như vậy toàn bộ tinh lực của hắn đều sẽ tập trung tại phía Thanh Châu.

Lưu Bị nói không sai, liên quân. . . đã xong rồi!

Ba vạn binh mã đã mất đi chủ tướng tại giờ mẹo sau khi bị đại quân của Điển Vi tập kích đã toàn quân tán loạn.

Mà sau khi được nhân mã chủ lực trợ giúp, phòng ngự của Yển Sư thoáng cái trở nên kiên cố. Đồng thời, chủ tướng Hổ Lao quan là Hạ Hầu Đôn bởi nghe nói tướng thủ Bình Cao đã đổi người. Trương Cáp rời đi, do một đứa trẻ trấn thủ, lập tức sinh ra ý khinh thường. Hơn nữa Bàng Thống sau khi tiếp nhận Bình Cao tại một mức độ nào đó đã cổ vũ cho sự kiêu ngạo của Hạ Hầu Đôn.

Nghe được tình huống Lạc Dương không ổn, Hạ Hầu Đôn sinh ra ý nghĩ tấn công Bình Cao.

Tuy có thủ hạ mưu sĩ khuyên can, nhưng Hạ Hầu Đôn không chịu nghe, cố ý xuất binh, kết quả tại Bình Cao bị phục kích.

Không chỉ hao binh tổn tướng, còn bị Thành Lễ do Bàng Thống điều qua từ hành dinh Tiểu Tu Vô tập kích Hổ Lao quan.

Hạ Hầu Đôn thảm bại mà quay về, phát hiện Hổ Lao quan đã đổi chủ, suốt đêm lĩnh tàn binh bại tướng chạy tới Huỳnh Dương.

Đổng Phi công hãm Yển Sư, đại quân Hà Nội cùng đại quân Yển Sư gấn bó làm nhất thể, triệt để ngăn cản đường lui của binh mã Lạc Dương.

Sau khi Chu Du nghe nói tin tức nhện không được nổi giận mắng:

- Tên tặc một tai hại ta, tặc một tai...hại ta!

Sau đó hắn thổ huyết hôn mê.

Lúc này mùa đông sắp qua, mùa xuân đang gần tới. ..

20 vạn liên quân bị nhốt tại Lạc Dương, đối mặt với cảnh đói rét khổ cực, toàn quân bị diệt.

- Hổ Lao quan đã mất?

Bên trong thành Huỳnh Dương, Tào Tháo kinh sợ không ngớt nhìn Hạ Hầu Uyên người lấm lem vết máu, mắt tròn nói không nên lời.

- Hổ Lao quan sao lại mất?

Tào Tháo cả giận:

- Nguyên Nhung, ta không phải đã sớm mệnh lệnh ngươi không được tự ý xuất binh sao. . . Lo ngươi không nhẫn nổi, ta còn phái người luôn mãi nhắc nhở ngươi, vì sao Hổ Lao quan vẫn bị mất chứ?

- Ta. . .

Hạ Hầu Đôn không biết làm sao trả lời, thật lâu nói không ra lời.

Nhìn tình huống này Tào Tháo đầu thế còn chưa đoán ra nguyên do bên trong, phất tay áo đứng dậy, tức giận nói:

- Người đâu, kéo Hạ Hầu Đôn ra ngoài trảm!

Đám người Lỗ Túc vội vàng đứng ra cầu tình.

Còn có Hứa Chử Tào Bành nói cho Hạ Hầu Đôn, lúc này Tào Tháo mới thu hồi mệnh lệnh, đánh Hạ Hầu Đôn 20 quân còn mới xong chuyện.

Đương nhiên, Tào Tháo cũng không nỡ giết Hạ Hầu Đôn.

- Chư công, Yến Sư bị chiếm, tướng thủ tam quan làm phản, Hồ Lao quan bị chiếm. . . Chiến cuộc Lạc Dương có cơ hội vẫn hồi không?

Tào Tháo ổn định tâm thần, tận lực nói với giọng điệu êm dịu.

Ai cũng có thể nghe thấy được nội tâm của hắn lúc này cũng không bình tĩnh.

Lỗ Túc nói:

- Viên Thiệu Đồng Phi liên thủ, đầu đuôi giáp công ta. Hiện giờ Yến Sư lại mất, chủ công phải đưa ra lựa chọn.

- Lựa chọn? Tử Kính không ngại nói rõ.

Lỗ Túc sai người mang địa đồ tới, mặt trên vẽ địa hình của Thanh Châu Duyệt Châu Ký Châu và kinh triệu.

- Nếu Đồng Phi chiếm được Lạc Dương, sợ cũng đã đến cực hạn. . . Trận Lạc Dương vốn là trận đánh nhằm kéo vãn mặt mũi cho Hán Đế. Vì vậy đánh đến mức hiện tại, sợ là rất khó có hành động nữa. Mà Viên Thiệu mất đại bộ phận Tịnh Châu, quê nhà Ký Châu đã nằm dưới miệng hổ của Đồng Phi, nhất định sẽ liều lĩnh tìm kiếm không gian, thọc sâu phát triển.

Đám người Tào Tháo khê gật đầu.

- Nếu như chủ công muốn tiếp tục, nhất định phải bỏ qua một phương, liên kết một phương.

Thật ra khi Lỗ Túc nói ra đạo chọn lựa, bọn người Tào Tháo cũng đã suy nghĩ ra ý nghĩ kế tiếp của hắn.

Chỉ là những lời này ai cũng nói không nên lời.

Chọn lựa. . . Nói trắng ra chính là cúi đầu với một phương, cúi đầu với ai đây?

Mãn Sủng nói:

- Tử Kính, lấy cái nhìn của người, chúng ta phải bỏ ai, chọn ai?

Những lời này quả thật rất khó nói ra khỏi miệng. Lỗ Túc hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí nói:

- Túc cho rằng, nên bỏ Viên Thiệu, lấy Đồng Phi.

- Vì sao phải chọn lựa như vậy? Sao không bỏ Đồng Phi, lấy Viên Thiệu?

Nói thật thì Mãn Sủng và Đồng Phi có thù giết cha. Nhưng thoáng cái đã 16 năm trôi qua, cừu hận năm đó cũng chậm rãi phai mờ. . . Mãn Sủng cũng biết, lúc trước Đồng Phi giết toàn gia hắn hoàn toàn là một sự hiểu lầm, không thể nói rõ ai đúng ai sai.

Muốn trách, cũng chỉ có thể trách Thái Bình Đạo kia. . .

Nhưng bảo Mãn Sủng cúi đầu Đồng Phi, trong lòng hắn vẫn không quá tình nguyện.

Không chỉ Mãn Sủng không muốn, trên thực tế mọi người bao gồm Tào Tháo ở bên trong cũng không muốn cúi đầu với Đồng Phi.

Lỗ Túc cười khổ:

- Viên Thiệu chiếm Ký Châu, thuế má rất thịnh. Mặc dù nhiều lần bị Đồng gia tử đã kích, nhưng nguyên khí chưa bị tổn thương. Mấy năm nay, chỉ nhìn Viên Thiệu liên tục dụng binh, nhưng trên thực tế nhân mã bản bộ của Ký Châu hắn cũng không gặp phải tổn thất quá lớn. Mặc dù Đồng Phi đánh vào Tịnh Châu, thuộc hạ của Viên Thiệu là Cao Lãm đã giành trước một bước di chuyển bách tính Tịnh Châu, đem theo đại bộ phận nhân mã.

- Chư công, Viên Thiệu hiện giờ không dám đối địch với Đồng Phi, nhưng trong tay lại binh hùng tướng mạnh, nhất định sẽ không vứt bỏ Thanh Châu. Nếu như chủ công lấy Viên Thiệu kia, trừ phi vứt bỏ Thanh Châu. . . Hơn nữa, Túc không dám cam đoan, Viên Thiệu sẽ thỏa mãn nhiều đó.

Những lời của Lỗ Túc cũng nói đúng vào lòng đám người Tào Tháo.

- Nhưng Đồng Phi thì lại khác. . . Đại chiến Lạc Dương vốn trong lúc vô ý mở ra, bản thân y hình như cũng không có ý nhúng tay vào Lạc Dương. Sở dĩ đến cục diện như hiện tại hoàn toàn là bởi vì Đồng Phi lấy lại mặt mũi cho Tây Hán Vương kia. Sau khi Lạc Dương đại thắng, mục đích của y đã đạt được, đồng thời trong một năm quá khứ, y chiếm Tịnh Châu, đoạt U Châu, cũng đã đến cực hạn.

- Không sai!

Tuân Du đứng lên:

- Theo mật thám truyền đến tin tức, Đồng Phi tại Quan Trung thi hành phương pháp trưng binh 25 rút 1, đồng thời thuế má cực thấp. Đại chiến Lạc Dương lần này Đồng Phi thậm chí bắt đầu dùng hành dinh Trọng Tuyền Vị Nam vừa mới dựng lên, mà tái ngoại tác chiến, 30 vạn Khất Hoạt quân càng tiêu hao vô số tiền của, khiến cho binh lữ tại các nơi Quan Trung trống rỗng. Đồng thời, Trường An đã mệnh lệnh Tây Vực phân phối nhân mã cùng lương thảo, đủ để nói rõ, hiện giờ Đồng Phi rất khó triển khai đại chiến nữa.

Lỗ Túc cảm kích nhìn Tuân Du.

- Lạc Dương có bát quan bảo vệ xung quanh, mà hiện giờ Đồng Tây Bình đã chiếm sáu quan trong đó, mặc dù không có lực tiến công, nhưng lực phòng thủ thì dư dả. Tin tưởng, hiện tại y cũng rất hy vọng sớm kết thúc trận đại chiến này, sau đó tìm thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức. Cho nên, chúng ta lấy Đồng Phi cũng có đủ vốn để cò kè mặc cả với y, đòi hỏi lợi ích lớn nhất.

Tào Tháo nghe vậy trầm tư không nói.

Không hề nghi ngờ. . .

Lời của Lỗ Túc quả thật đã nói trúng lòng hần.

Mãn Sủng đã bị thuyết phục, nhưng còn muốn phản kích một chút:

- Tử Kính nói chúng ta có vốn liếng cò kè mặc cả với y, nhưng không biết là vốn liếng gì?

Lỗ Túc cười:

- Ký Châu Viên Thiệu, chính là vốn liếng lớn nhất của chúng ta!

Tào Tháo cười ha hả:

- Tử Kính nói rất đúng, Viên Thiệu tại Ký Châu đó hiện giờ quả thật có thể trở thành vốn liếng lớn nhất của chúng ta.

Trầm ngâm một lát sau, Tào Tháo nói:

- Tử Kính cho rằng, phái ai đi nghị hòa mới thỏa đáng?

- Từ lâu đã nghe Đồng Tây Bình là người rất nặng tình nghĩa, chủ công có thể phái trọng thần, nhưng nhất định phải là người có giao tình với Đồng Phi.

- A? Tử Kính có nhân tuyển rồi sao?

Lỗ Túc gật đầu:

- Ngự sử Trần Quân, sẽ là nhân tuyển tốt nhất.

418. Chương 418: Mời Nhau

Cái gọi là bắt ba ba trong rọ, đóng cửa đánh chó, đại khái là lấy thế cục hiện nay của Lạc Dương để hình dung.

Theo đường lui của đạo liên quân Yên Sư bị phong kín, toàn bộ khu vực Lạc Dương đã hình thành một thế cục cực kỳ vi diệu.

20 vạn đại quân không đường thối lui, dưới sự liên thủ đả kích của Đạp Bạch quân và Tuyển Phong quân, lấy Lạc Dương làm chỗ dựa, bị chèn ép tới một không gian nhỏ hẹp từ Lạc Dương tới Bắc Mang sơn. Trong không có lương thực cây cỏ, ngoài không viện quân, có thể nói là đói khổ lạnh lẽo.

Tình huống của liên quân rất kém. . .

Nhưng đồng dạng Đồng Phi muốn ăn 20 vạn nhân mã này hình như cũng không có khả năng.

Tuy nói thiếu lương thiếu y, nhưng Chu Du Hạ Hầu Uyên dù sao không phải là nhân vật bình thường, vẫn còn đang xây lại từng tuyến phòng ngự xung quanh Lạc Dương. Nếu như Đồng Phi cường công, như vậy từng tuyến phòng ngự này cũng sẽ khiến cho y tổn thất thảm trọng.

Vì vậy, sau khi trải qua một hồi giằng co gần một năm, Đồng Phi cùng liên quân lại một lần nữa xuất hiện giằng co.

Điều này đối với Đồng Phi tuyệt đối không phải là một tin tức tốt. Vào lúc này y cũng đành phải bội phục sự bền bỉ của Chu Du Hạ Hầu Uyên. Mặc dù mỗi ngày sẽ có đào binh xuất hiện, nhưng tại đại cục thì vẫn không có biến hóa lớn.

Đạp Bạch quân và Tuyển Phong quân tiến thêm một bước đều sẽ phải trả cái giá rất lớn.

Cùng lúc đó, U Châu chi chiến tại nơi tái bắc xa xôi cũng đã tiến vào giai đoạn cuối. . .

Dưới tính toán của Hạ Tề Hách Chiêu, Lâu Ban và Thập Đốn trở mặt thành thù. Song phương ở ngoài Lư Long tái đã xảy ra một trận huyết chiến, kết quả là lưỡng bại câu thương. . . Tô Phó Duyên vào lúc này đã đưa ra một lựa chọn rất thông minh, đầu hàng!

Hắn mở Lư Long tái, thả cho Khất Hoạt quân đánh vào quận Liêu Tây, chia đôi U Châu.

Hách Chiêu từ Đại Quận phát động công kích hung mãnh, cùng lúc đó Tiên Vu Phụ tại Trác Quận làm ra tư thái đánh nghi binh, kiềm chế binh mã của Vệ Cừ. Diêm Nhu sau khi trải qua 20 khổ chiến cuối cùng bởi vì lương thảo không đủ, Ô Hoàn tình kỳ dưới trướng xuất hiện bất ổn định. Bị Hách Chiêu thiết kế phục kích, ba vạn tinh kỵ toàn quân bị diệt. Diêm Nhu dưới sự chỉ huy của thân binh lui về Liêu Tây.

Mà Vệ Cừ cũng không thể ngăn cản công kích của Vi Đoan, Hữu Bắc Bình bị chiếm, Vệ Cừ bị Diêm Mãn bắt làm tù binh, áp giải đến Trường An.

Mặc dù chỉ giải quyết hai quận Hữu Bắc Bình và Ngự Dương nhưng trên thực tế quân Quan Trung tại chiến sự U Châu đã có xu thế ổn định. Sau khi Công Tôn Độ biết Ngự Dương thất thủ bệnh tình càng nặng thêm, chết trên giường. Diêm Nhu dẫn binh lui về phía quận Nhạc Lăng.

Ngay vào ngày Đồng Phi chiếm Yến Sư, Hạ Tề đánh vào Liêu Đông.

Tuy nhiên sau khi chiếm Liêu Đông, Hạ Tề cùng Hách Chiêu Vi Đoan liên danh thượng sớ, thỉnh cầu tạm hoãn tiến công U Châu.

Bởi vì quận Vọng Bắc thật sự không thể ra sức cho họ tác chiến thêm một bước nữa.

Trần Cung biết, U Châu chi chiến dựa vào quận Vọng Bắc hỗ trợ, có thể đánh tới một bước này đã là một cực hạn rồi.

Phải biết rằng, quận Vọng Bắc mới xây không lâu, đặc biệt là sau khi giành lại Tịnh Châu, hầu như gánh chịu cung ứng vật tư của hai quận Vân Trung Định Tương. Hơn nữa U Châu mới chiếm lĩnh, điều Phí Ốc làm có thể nói đã vượt qua kỳ vọng của rất nhiều người. Đánh đến bước này thật sự cũng không thể quá khắt khe cái gì nữa, bởi vì bọn họ làm quá xuất sắc.

Cho nên, trước tháng giêng U Châu chi chiến đã đình chỉ.

Rất nhiều vật tư lương thảo từ Sóc Phương, Mạc Bắc ào ạt đổ vào Tịnh Châu và U Châu. Cùng lúc đó, Quan Trung cũng đành phải đối mặt với cục diện thiếu vật tư. Trần Cung dưới tình huống bất đắc dĩ chỉ phải thỉnh cầu viện trợ Lý Nho tại Đại Tây châu.

Nói thật thì đây cũng không phải một tin tức tốt.

Các loại tình huống cho thấy Quan Trung đã đến cực hạn, căn bản không thể đánh tiếp.

Nhưng chiến sự Lạc Dương một ngày không kết thúc, áp lực đối với Quan Trung lại không thể giảm bớt. Trần Cung rõ ràng, Cố Ung rõ ràng, Đồng Phi Trần Đáo, Lữ Mông Từ Thứ đều rõ ràng. Đồng dạng, họ tin tưởng Tào Tháo tại Huỳnh Dương cũng rất rõ ràng.

- Chủ công, tình huống hiện giờ muốn ăn 20 vạn nhân mã liên quân này, sợ là không có khả năng.

Từ Thứ và Bàng Thống đã đến Yển Sư, đồng thời Trần Đáo Trương Cáp, Khúc Nghĩa Bàng Đức tiếp tục gây áp lực đối với Lạc Dương.

Đồng Phi ngồi trong đại sảnh ở phủ nha Yển Sư, nghiêm túc nghe ý kiến các phương.

Trong phòng đặt một lò sưởi, trong lò đốt than lửa vận chuyển tới từ Tây Vực, phát ra tiếng vang lộp độp.

- Ý của Nguyên Trực là. . .

- Chủ công, bởi trận đại chiến này, trong một năm Quan Trung cũng không được nghỉ ngơi tốt. Nếu không thể kết thúc trận đại chiến này trước khi lũ xuân đến, tất sẽ làm lỡ nông canh năm nay của Quan Trung. Như vậy năm sau Quan Trung không thiếu được sẽ phải đối mặt với thiên tai.

Bàng Thống cũng nói:

- Đúng vậy, bất kể từ phương diện nào, hiện nay Quan Trung không thích hợp đánh tiếp.

- Vậy các người dự định thế nào? Chiến cuộc Lạc Dương đã đến mức như hiện tại, lẽ nào cứ buông tha như thế sao?

Điền Vi nhin không được nói thầm:

- Làm như vậy có đáng tiếc quá không?

Từ Thứ cười khổ:

- Việc này cũng không có cách nào. Dù sao lực lượng của chúng ta còn chưa tới một bước đó. . . Tất Hâu, ta cũng muốn mau chóng kết thúc chiến loạn này, ta cũng muốn công chiếm toàn bộ Quan Đông, Giang Đông ngay ngày mai. . . Thế nhưng không được. Lấy năng lực hiện tại của chúng ta, đánh đến nước này đã rất khó rồi, đánh tiếp nữa, sợ rằng. . .

Đối mặt với Điền Vi, mặc dù Từ Thứ cũng là cận thần của Đồng Phi nhưng không thể không dè dặt.

Điền Vi gãi đầu:

- Chủ công nói nên làm gì đây?

Lúc này Đồng Phi lại đang nhắm mắt. Y trầm ngâm không nói, trong lòng cũng rất do dự, khó có thể quyết đoán.

Nói thật thì đối với loại lựa chọn lưỡng nan này y có vẻ khó xử.

Sau một lát, Đồng Phi khẽ híp mắt, bàn tay khẽ xoa hai má:

- Chúng ta khó chịu, Tào Tháo nhất định cũng rất khó chịu, đúng hay không?

- Đúng vậy!

- Nếu chúng ta không có năng lực ăn một miếng mạp ngay, vậy không ngại ăn chậm nhai kĩ đi.

Đồng Phi đứng lên:

- Ta nghĩ tới một câu châm ngôn: Hôm nay chúng ta sải bước lui về phía sau, chính là vì ngày mai sải bước đi tới. Nguyên Trực, Sĩ Nguyên, Tử Minh, Tử Sơn. . . Các người cho rằng, nếu như lần này chúng ta bỏ qua Chu Du, lần giao phong tiếp theo có thể thủ thắng không?

Từ Thứ lạnh lùng cười:

- Có thể thắng hần một lần, là có thể thắng hần mười lần, trăm lần!

- Rất tốt!

Đồng Phi gật đầu:

- Nếu như vậy thì sợ hấn cái chó gì nữa. Nên làm cái gì, các người lập tức đưa ra chủ ý. Nhưng mặc kệ là chủ ý gì, điểm quan trọng nhất là chúng ta không thể chịu thiệt. Địa bàn đã chiếm lĩnh, một tắc cũng không nhường.

- Mặt tướng mình bạch.

Đồng Phi gật đầu, thở dài một hơi:

- Nếu thế thì chuẩn bị phái người đến Huỳnh Dương, nghị hòa với Tào Tháo đi.

Đang nói thì có Kỹ kích sĩ chạy vào đại sảnh.

- Chủ công, ngoài thành có một người, tự xưng là cố nhân của chủ công, sứ giả của Tào Tháo, yêu cầu gặp chủ công.

Đồng Phi ngẩn ra, nhỏ nhẹ nói:

- Tại Hứa Xương ta còn có cố nhân sao?

Hình như là không có. Nếu như nói trước kia ở chỗ Tào Tháo còn có Quách Gia có thể xưng là cố nhân. Quách Gia đã chết, tự nhiên cũng không có khả năng, lại có người nào mới có thể được gọi là cố nhân. Nếu có, chỉ sợ sẽ là Tào Tháo.

- Sứ giả đó có báo tính danh không?

- Người đến nói, hấn họ Trần, tên Quần. . .

- Trần Quần?

Đồng Phi đầu tiên là sững sốt, nhưng lập tức có phản ứng:

- Trần Trường Văn đột nhiên đến đây, không thông báo là chuyện gì sao?

Bàng Thống cười:

- Lúc trước chủ công cũng nói, chúng ta không dễ chịu, Tào Tháo nhất định cũng sẽ không dễ chịu.

- Người nói là. . .

Bàng Thống gật đầu:

- Nghĩ đến Trần Quần đến đây hấn là vì việc này. Mặc kệ nói thế nào, Trần Quần đó tóm lại từng có qua lại với chủ công. Xem ra Tào hắc tử cũng rất lý giải chủ công. . . Có điều hấn tới cũng rất đúng lúc!

Đồng Phi híp mắt lại:

- Sĩ Nguyên kế thế nào?

Bàng Thống cười khà khà, thấp giọng nói một lúc bên tai Đồng Phi. Đồng Phi liên tục gật đầu, ánh mắt lóe vẻ kỳ dị.

- Như vậy thì theo lời Sĩ Nguyên đi. Đại ca, huynh và Nguyên Trực thay ta ra khỏi thành nghênh đón. Nói là hiện giờ ta đang ở Bắc Mang tuần tra, không ở trong thành. Sĩ Nguyên, người nói kế sách cho Tử Sơn và Tử Minh, bảo hai người họ đi an bài.

Nói xong Đồng Phi xoay người ra khỏi đại sảnh.

Bàng Thống triệu tập mấy người Từ Thứ tới, nhỏ nhẹ nói:

- Trần Quần đến đây, nhất định là vì việc nghị hòa. Chuyện này, ai mở miệng trước người đó có hại, ai càng có thể ngồi yên sẽ chiếm được lợi ích càng lớn hơn. Chúng ta cứ thế này thế này. .. Mọi người rõ ràng cả chứ?

Bốn người Từ Thứ nghe vậy nở nụ cười.

- Sĩ Nguyên, người đứng là nhanh trí thật. Như vậy rất tốt, cứ theo Sĩ Nguyên nói mà hành sự đi.

Điển Vi và Trần Quần chưa từng gặp mặt.

Lúc trước khi huyết chiến Ba Tái tại Toánh Xuyên, Điển Vi bị đưa đến Uyển Thành. Có điều hôm nay thân phận của Điển Vi bất đồng, đã làm huyện hầu, hơn nữa uy danh hiển hách. Dù sao, hẳn chính là ‘Cổ chi ác lai’ mà Hán Đế chính mồm điểm danh!

- Lần này tiên sinh đến đây không biết có việc gì?

Điển Vi đón Trần Quần vào trong phủ nha, cười ha ha hỏi.

Trần Quần nói:

- Phụng mệnh của Tào thừa tướng, có chuyện quan trọng thương lượng với Đồng hầu. Chỉ là không biết khi nào Đồng hầu có thể trở về?

Khi vào thành Điển Vi cũng đã nói cho Trần Quần là Đồng Phi không có ở Yến Sư.

Trần Quần chịu phó thác của Tào Tháo, trong lòng có chút lo nghĩ.

Điển Vi nói:

- Đại đô đốc hiện giờ đang tuần tra Bắc Mang, ít ngày nữa sẽ đánh hạ Lạc Dương, vì vậy cần mấy ngày mới có thể quay lại. Nếu như tiên sinh có việc gấp, không ngại báo cho Điển mỗ. Trước khi đại đô đốc đi từng giao phó ta có quyền tùy cơ ứng biến.

- A. . .

Trần Quần thầm nghĩ: cho dù người có quyền lợi tùy cơ ứng biến, loại chuyện này cũng không thể nói với người được, hơn nữa người cũng không làm chủ được.

- Tình ý của Tắt Hầu Quần tâm lĩnh. Chỉ là chuyện này phải ngay mặt nói với Đồng hầu sẽ tốt hơn.

- Ồ!

Điển Vi cười cộc lốc:

- Đã như vậy, mỗ cũng không miễn cưỡng tiên sinh. Đại đô đốc tuần tra Bắc Mang cần phải ba bốn ngày. Nếu tiên sinh không chê, không ngại ở lại đây. Huynh đệ ta bình thường cũng thường nhắc tới đại danh của tiên sinh.

- Thế thì Quần làm phiền rồi!

Đêm đó, Điển Vi ở trong phủ nha Yến Sư thiết yến khoản đãi Trần Quần.

Giữa tiệc rượu, Điển Vi thoải mái chèn chén, một ly lại một ly liệt tửu vào miệng, Trần Quần nhìn mà không nói ra lời.

- Tắt Hầu vì sao lại vui vẻ thế?

Điển Vi nói:

- Không có gì, chỉ cần qua mấy ngày nữa Lạc Dương này có thể đoạt được rồi, mỗ đang vui vẻ thay cho vị huynh đệ của ta.

- Ồ?

Trần Quần đánh thót một cái:

- Lạc Dương vẫn còn có hơn mười vạn đại quân, muốn đánh chiếm trong mấy ngày, sợ cũng không phải chuyện dễ.

- Ha ha ha, chỉ có hơn mười vạn đại quân, so với huynh đệ của ta chẳng qua là đám ô hợp. . .

- Điển hầu, mời ăn nói cẩn thận!

Từ Thứ bên cạnh vội vã mở miệng, cắt đứt lời của Điển Vi.

Nhưng những lời này ở trong lòng Trần Quân lại dấy lên cơn sóng ngập trời. Lẽ nào nói, Đồng Phi đã tìm được phương pháp?

Điển Vi nói thầm:

- Sợ cái gì, cho dù nói cho hắn, hắn còn có thể giở được trò gì?

Có điều trải qua Từ Thứ ngắt lời như thế, câu nói kế tiếp của Điển Vi cũng không được nói ra. Rượu qua ba tuần, Điển Vi hứng thú kéo Trần Quân ra khỏi phòng khách, cười chỉ vào quân sĩ hai bên đình viện:

- Đây là lính truân điền dưới trướng huynh đệ ta, có hùng tráng không?

Lính truân điền chính là binh làm ruộng.

Trần Quân thấy những “lính truân điền” này người nào cũng lưng hùm vai gấu, vai rộng eo tròn, đội khôi mặc giáp, cầm qua nắm kích, quả nhiên là đàng đàng sát khí, uy vũ bất phàm. Hắn không khỏi hít một hơi lạnh, nhẹ giọng nói:

- Đây quả là hùng hổ chi sĩ!

Điển Vi còn kéo Trần Quân ra khỏi phủ nha, tới kho lương, thấy lương thảo chất đống như núi.

- Còn đây là lương thảo huynh đệ ta điều động từ Tây Vực đến, tiên sinh cho rằng chuẩn bị đủ không?

Trần Quân cũng nghe nói Trường An điều lương thảo từ Tây Vực, nhưng không nghĩ tới lại được xác nhận ở trong thành Yển Sư.

- Thật là binh tinh lương đủ, danh bất hư truyền!

- Ha ha ha, trong quân ta có hùng hổ chi sĩ, lại có đủ lương thảo. Chỉ đợi xuân năm sau. . .

Liền nghe Từ Thứ tức giận quát lên:

- Tất Hưu, ngươi quá chén rồi! Đừng quên, trước khi đi đại đô đốc đã phân phó thế nào.

Ở trong lòng thì hiện tại Trần Quân đang rất tức giận với Từ Thứ!

Nhưng rất rõ ràng, ở trong quân Từ Thứ rất có địa vị, sau một tiếng quát, khiến Điển Vi thoáng cái tỉnh táo không ít.

Hắn cùng Trần Quân trở lại phủ nha, lại thoải mái chè chén, cho đến lúc say mềm.

Đêm đó Trần Quân ở trong sương phòng trần trọc khó ngủ. Điển Quân Minh nói, đợi đến xuân năm sau... Xuân gì?

Hắn trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc tới hừng đông đã nghĩ ra đáp án: lũ xuân. . . Điển Quân Minh nhất định nói chính là lũ xuân. Nghĩ năm đó Hoàng Cân chi loạn, Thái Bình tặc Trương Yển từng mượn lũ xuân thủy yểm Uyển Thành. Lẽ nào, Đồng Phi chuẩn bị thủy yểm Lạc Dương sao?

Càng nghĩ lại càng có khả năng!

Ra Lạc Dương có ba con sông Lạc Thủy, Y Thủy, Giản Thủy, một khi lũ xuân đến, lượng nước nhất định sẽ vô cùng đáng sợ. Đến lúc đó ba sông vỡ đê, thủy yểm Lạc Dương. . . Dù có mười vạn đại quân thì có ích gì? Đừng quên, binh mã của Hạ Hầu Lan chỉ trong một lần nước lên đã bị nhấn chìm. Nếu như vậy, Chu Du Hạ Hầu Uyên nguy rồi.

Không được, ta nhất định phải nghĩ cách thuyết phục Đồng Phi nghị hòa, bất luận phải trả giá thế nào. . .

419. Chương 419: Chử Tửu (1)

Một ngày, hai ngày, ba ngày. . .

Trần Quân tại Yến Sư quả thật sống một ngày bằng một năm. Điển Vi Từ Thứ đối với hắn không thể nói không chu toàn, một ngày hai lần tiệc, rất cung kính.

Cũng khó trách, Trần Quân xuất thân từ đại tộc, hơn nữa tổ tiên cũng rất có danh vọng, đổi lại là người khác cũng sẽ rất khách khí.

Nhưng càng như thế trong lòng Trần Quân lại càng không nắm chắc, càng cảm thấy Đồng Phi thật ra đang kéo dài thời gian với hắn. Trước khi xuất phát Tào Tháo Lỗ Túc, còn có Tuân Úc Tuân Du đều dặn dò hắn nghị hòa lần này, người không thể kéo dài là Đồng Phi, không cần quá mức lo lắng. Không nghĩ tới, Đồng Phi căn bản không gặp người cố nhân hắn, càng làm cho Trần Quân cảm thấy sợ hãi.

Ba ngày liền, Trần Quân chỉ thấy xe lương ra ra vào vào.

Thừa dịp một ngày Từ Thứ không có ở đây, Trần Quân lên hỏi Điển Vi:

- Quan Trung sao lại có nhiều lương thảo như vậy?

Điển Vi uống hơi nhiều, hàm hàm hồ hồ nói:

- Đại đô đốc tại Tây Vực đã đưa ra một phương pháp, khiến cho lương thảo hàng năm tại Tây Vực khá dồi dào. Lại còn thêm diện tích rộng lớn, đất đai màu mỡ, từ phía tây Tây Vực bắt rất nhiều dị tộc trồng trọt tại Tây Vực. . . Những năm gần đây, chỉ vùng Đại Tây châu đã đủ cung cấp cho 50 vạn tinh binh trong ba năm.

Trần Quân lại hỏi:

- Vậy Quan Trung rốt cuộc có bao nhiêu binh mã?

Điển Vi hàm hàm hồ hồ cũng không nói quá rõ ràng. Có điều Trần Quân nghe ý của hắn phỏng chừng cũng phải tới trăm vạn.

Thực sự muốn đánh sao?

Trần Quân càng nghĩ càng sợ, đồng thời cũng càng khẳng định Đồng Phi không phải đi tuần tra, mà là đang cố ý tránh né.

Đợi đến ngày thứ tư, ngay khi Trần Quân sắp không chịu nổi thì Từ Thứ cười ha ha nói:

- Đại đô đốc ời.

- Đồng hầu đã trở về sao?

Trần Quân rất vui mừng, đứng lên cấp thiết truy hỏi Từ Thứ.

Từ Thứ lại thản nhiên cười:

- Hiện giờ đại đô đốc bận về quân vụ, vẫn chưa trở về. Tuy nhiên đại đô đốc nghe nói tiên sinh đến liền mệnh chúng tôi hộ tống tiên sinh đến đó trò chuyện. . . Hiện giờ đại đô đốc ở Ngũ Xã tân, đang đợi đại giá của tiên sinh đấy.

Ngũ Xã tân. . .

Nói đến thì cách Yến Sư cũng không xa, vừa lúc cùng Yến Sư Hồ Lao quan hình thành một hình tam giác.

Chẳng qua vì sao Đồng Phi lại xuất hiện tại Ngũ Xã tân? Nơi nào tiếp giáp Hà Thủy. Chẳng lẽ Đồng Tây Bình không phải muốn làm vỡ đề Lạc Thủy sao?

Ý nghĩ này kéo tới, làm cho Trần Quân rùng mình.

Lẽ nào Đồng Phi muốn làm vỡ đề Hà Thủy, thủy yếm kinh triệu hay sao. . .

Hà Thủy vỡ đề, có thể nói có tính chất hoàn toàn không giống với Lạc Thủy vỡ đề. Lạc Dương nằm ở trung hạ du của Hoàng Hà, tại một hà đạo hẹp gần Bắc Mang. Trong năm Thái Bình, mỗi đợt lũ Hà Thủy sẽ gây ra không ít nguy hiểm.

Tuy nhiên lịch đại Hán Đế đều rất lo lắng về Hà Thủy, cho nên đặc biệt bố trí quan lại phụ trách thị sát Hà Thủy, giải quyết việc này.

Nhưng từ sau khi Đồng Trắc chết, Hà Thủy 10 năm chưa từng được tu sửa. . .

Nếu như Đồng Phi làm Hà Thủy vỡ đê, vậy hơn mười vạn đại quân tại Lạc Dương trên cơ bản không có hi vọng.

Có đôi khi người ta thường như vậy, chuyện gì đi vào ngõ cụt rồi sẽ rất khó rút ra. Người càng thông minh trái lại càng khó buông tay. Hiện tại tình huống của Trần Quần chính là như thế, chưa thấy Đồng Phi lòng tin cũng đã không có.

Bến dò Ngũ Xã tân tinh kỳ pháp phối, bao phủ trời đất.

Đang là ngày đầu tiên của tháng giêng, Hà Thủy kết băng, từng tảng băng to trên sông va vào nhau phát ra âm thanh ầm ầm. Cảnh sắc nhìn qua đặc biệt đồ sộ.

Đại doanh trung quân của Đồng Phi thiết lập trên bãi đất bên cạnh Ngũ Xã tân.

Có rất nhiều tù binh dưới sự bức bách của đao thương đang bận rộn dọc theo bờ sông, hình như đang gia cố đê.

Trần Quần cười nhạt: Đồng Tây Bình cũng biết dùng kế sao? Chỉ là kế man thiên quá hải, làm sao qua mắt được ta?

Rất xa, hắn đã thấy bóng hình to lớn của Đồng Phi. Mặc dù chỉ là bóng lưng, nhưng Trần Quần vẫn liếc mắt đã nhận ra.

Đồng Phi thân cao hơn trượng, khiến cho hình thể cũng không phải quá mập mạp. Một năm chinh chiến, y không những không gầy đi, ngược lại càng to lớn hơn, thể trọng đã trên dưới 300 cân. Có lẽ là quanh năm luyện Ngũ Cầm Hí, thể trọng to cao như vậy cũng không vụng về. Đứng ở trong đoàn người, giống như một con sư vương bị đàn sư vây chặt.

Thân khoác chiến bào đen, bên trong mặc bì giáp. Mái tóc dài búi lại đơn giản, tay trống một thanh trường đao dài chín xích nặng trĩu. Dường lời của Đồng Phi nói: Ta càng ngày càng nặng, gánh vác đối với A Sửu gánh vác sợ cũng càng lúc càng lớn.

Cho nên một hai năm này trừ phi có đại chiến xảy ra, Đồng Phi thường sẽ không sử dụng song chùy.

Lôi Cổ Ứng Kim Chùy tự có một con ngựa kéo, đồng thời có chuyên gia trông giữ. . . Lúc này, con ngựa đó đang cùng Sư Tông Thú đứng phía sau Đồng Phi.

Bùi Nguyên Thiệu nhỏ nhẹ nói:

- Chủ công, Trần Quần tới rồi!

Đồng Phi đang nhìn Hà Thủy cuộn cuộn đến xuất thần, đột nhiên tỉnh lại, sau đó thở dài một hơi, vẻ mặt nghiêm túc xoay người lại.

- Trần Quần bá kiến đại đô đốc!

- Trường Văn huynh, người ta từng kể vai chiến đấu tại Toánh Xuyên, hà tất khách khí nhiều như vậy? Mau mau đứng lên, mau mau đứng lên!

Nói rồi Đồng Phi bước nhanh tới trước mặt Trần Quần và nâng hân dẫy.

Y khẽ híp mắt, vẻ mặt mỉm cười. Nhưng khuôn mặt đáng sợ đó làm cho Trần Quần cảm thấy một loại sợ hãi không hiểu.

Đồng Tây Bình hiện giờ đã không phải là tiểu tử 17 năm trước khi nghe được tên y sẽ tổ vệ giết mình nữa. Ngược lại, Trần Quần từ trên người Đồng Phi cảm nhận được một loại uy áp không hiểu, làm hắn không thể bảo trì ý nghĩ bình tĩnh.

Hai người chào hỏi hai câu, Đồng Phi kéo Trần Quần đi đến doanh trường.

Làm như hữu ý vô ý, Trần Quần hỏi:

- Đại đô đốc, nhiều người tại bờ sông, như vậy, không biết là đang làm gì?

- A, việc này à. . .

Đồng Phi cười cười:

- Trước đó vài ngày, ta nghe nói bên dòng Ngũ Xã tân nước sông tăng vọt, vì vậy sai người tu sửa đê ở chỗ này. Người cũng biết đấy, hà đạo ở đây rất chặt, một khi lũ tới, ta lo lắng Hà Thủy sẽ bị vỡ đê.

Vỡ đê!

Trần Quần rất miễn cảm với hai chữ này, đồng thời cũng che đi một lời khác của Đồng Phi.

- Trường Văn huynh, lần này đến chỗ ta, không biết có gì chỉ giáo?

Đồng Phi dẫn Trần Quần vào đại trường, đi thẳng vào vấn đề.

Mà lúc này ánh mắt của Trần Quần đang chăm chú vào địa đồ da trâu đặt trong đại trường. Nói thật thì Trần Quần cũng không phải là một nhân tài quân sự ưu tú, nhưng địa đồ bình thường hắn vẫn có thể nhìn hiểu. Đồng Phi thấy hắn nhìn chằm chằm địa đồ, sắc mặt hơi đổi, đứng dậy chắn phía trước địa đồ kia rồi cả giận nói:

- Bá Hầu, sao còn chưa cất địa đồ đi vậy?

- A. . . Mặt tướng sơ sót!

Bùi Nguyên Thiệu vội vã đi vào thu địa đồ kia lại.

Thời gian không tính dài, nhưng chỉ cần như vậy Trần Quần đã nhận ra đó là bản đồ địa hình của Hà Thủy.

Hắn đánh thót một cái, xem ra ta không đoán sai.

Trần Quần đứng dậy chấp tay nói:

- Đại đô đốc, hôm nay Quần đến đây là phụng mệnh thừa tướng, đưa thư cho đại đô đốc.

- Đưa thư?

Trần Quần trình thư của Tào Tháo cho Đồng Phi, sau đó đơn giản mà sáng tỏ nói ra ý của Tào Tháo.

Đương nhiên, hắn không có khả năng làm lộ ra con át chủ bài của Tào Tháo, mà là nói giao chiến kéo dài, mọi người đều rất mệt mỏi. Mặt mũi đã giữ được rồi, tiện nghi cũng đã chiếm, có phải nên ngừng tay hay không? Nếu như nguyện ý, chúng ta sẽ nói chuyện.

420. Chương 420: Chử Tửu (2)

Bên trong thư dùng văn từ hoa mỹ kể ra nỗi tưởng niệm của Tào Tháo với Đồng Phi từ sau lần từ biệt tại Huỳnh Dương.

Đồng Phi đặt thư xuống, mắt khép hờ, hình như là đang trầm tư, lại hình như là đang ngủ, không nói được một lời.

Trần Quần nôn nóng:

- Đại đô đốc, Quần đã nói rõ mục đích đến đây, không biết đại đô đốc quyết định thế nào?

- Việc này hử. . . Trường Văn, người một đường cũng vất vả rồi, không nên gấp gáp. Ta đã sai người thiết yến, chúng ta. . .

- Đại đô đốc, Quần phụng mệnh đến đây, lúc này lấy quốc sự làm trọng. Trước đây đã làm lỡ không ít thời gian. Tiệc rượu thì không cần đâu.

Đồng Phi thờ ơ ném lá thư lên bàn, kéo dài giọng nói:

- Trường Văn, chuyện này quan hệ trọng đại, sao có thể thoảng cái nói rõ được? Hơn nữa, có một số việc người cũng không làm chủ được, vậy thì có gì mà nói chuyện?

- Ý của đại đô đốc là . . .

- Bảo Mạnh Đức đến đây đi, có một số việc, vẫn nên đối mặt mới nói rõ ràng hơn. Người xem thế nào?

Trong lòng Trần Quần bùng lửa giận!

Đồng Tây Bình, người cũng quá không khách khí rồi đấy. Nói thì rất đơn giản, bảo chủ công nhà ta qua đây nói chuyện với người? Vấn đề là, chủ công nhà ta qua đây rồi, người còn có thể thả hấn đi sao? Mặc dù nói cò kè mặc cả, nhưng cũng không thể như vậy được.

Nhưng mà trong lòng có lửa vẫn không thể phát tiết.

Dù sao hơn mười vạn nhân mã tại kinh triệu còn phải dựa vào người này lên tiếng mới có thể sống mà rời khỏi.

- Đại đô đốc, như vậy có phải không tốt lắm hay không?

Đồng Phi cười:

- Trường Văn, người cũng thấy đấy, hiện tại ta bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đều có rất nhiều việc ta phải xử lý, thật sự là không rảnh được. Bằng không ta sẽ đến Huỳnh Dương nâng cốc đàm luận với Mạnh Đức rồi, cũng không cần phiền phức người truyền lời. . . Như vậy đi, nếu Trường Văn huynh không làm chủ được, vậy trở lại hỏi xem, ta cùng với Mạnh Đức lúc quen biết cũng là lúc xuống dốc, nếu không phải tạo hóa trên người, thực không muốn là địch với hấn. . . Ha ha, Trường Văn huynh, xin thứ cho Phi không tiễn xa rồi!

Nói chưa được hai câu Đồng Phi đã muốn tiễn khách rồi!

Trần Quần ghen một bụng tức, nhưng cũng không làm gì được Đồng Phi.

- Đã như vậy, ta sẽ đúng sự thật bẩm báo với thừa tướng.

Nói xong hấn phát tay áo rời đi. Đồng Phi vẫn cười ha ha tiễn Trần Quần ra ngoài đại trường, nhìn hấn dẫn người cười ngửa rời khỏi.

Sau đại trường, Bàng Thống chạy ra:

- Sao hả Đồng đại ca. . . Tên kia có bị tức đến hộc máu không?

Đồng Phi nhún mày, nhỏ nhẹ nói:

- A Sữu, ta làm như vậy có phải hơi quá đáng rồi không?

- Ha ha, có cái gì mà quá với đáng. Tuy nói Đồng đại ca và Trần Quần từng quen biết, nhưng hiện giờ là hai nước giao phong, vốn chính là người lừa ta gạt. Chỉ xem ai có thể lừa gạt được ai. Ta phỏng chừng lần này sẽ hù hấn không nhẹ.

Bàng Thống vừa cười vừa nói.

Nhưng Đồng Phi không cười nổi. Ngược lại y có vẻ rất uể oải, vỗ vai Bàng Thống, sau đó xoay người đi vào đại trường. . .

Tháng giêng, Trường An.

Đã nhập xuân, khí trời mỗi ngày một ấm hơn, hàng liễu bên bờ cầu Bá cũng trở nên xanh hơn, khê chấp chồn trong gió xuân.

Lưu Biện đang nhắm mắt đả tọa trong phật đường ở Vị Ương cung.

Đã hơn một năm khổ tu phật pháp, đã có thể sử dụng tiếng Thiên Trúc để tụng niệm tâm kinh một cách thuần thực. Tâm kinh này quả nhiên rất lợi hại, bao nhiêu chuyện phiền não theo thanh âm tụng kinh đều trôi đi hết, lúc này trong lòng chỉ còn lại có phật.

Tụng Tâm kinh xong Lưu Biện đứng dậy.

- Dương Khiêm!

- Có nô tài!

Một hoàng môn từ ngoài phật đường đi vào, tất cung tất kính hành lễ với Lưu Biện:

- Vạn tuế, không biết ngài có gì phân phó?

- Phía Lạc Dương có tin tức mới gì không?

Dương Khiêm tuổi chừng 40, trên mặt đầy nếp nhăn, nhưng mơ hồ có thể nhìn ra vẻ tuấn tú khi còn trẻ của hắn. Hiện giờ Lưu Biện leo lên hoàng vị, thái giám cung nữ trong cung cũng không ít, nhưng hắn chính là lão thái giám tin tưởng ở trước mắt.

Nghĩ năm đó, cữu cữu diu hắn leo lên hoàng vị, lão thái giám này đã ở bên người.

Khi Trương Nhược cường ép Lưu Biện, Dương Khiêm ở trong Trường Nhạc cung hầu hạ Hà thái hậu, sau đó lại theo mẫu tử hắn đi Tây Vực. Cái gọi là trung thành và tận tâm cũng không gì hơn cái này. Một người ngũ thể không được đầy đủ có thể có tình nghĩa như vậy đã đủ rồi.

Dương Khiêm cung kính trả lời:

- Vạn tuế, hai ngày này đại đô đốc không có tin tức gì mới, bằng không nô tài nhất định có thể nghe được. Hai lỗ tai này của nô tài rất thính, chỉ cần có bất luận biến động nhỏ gì, nô tài nhất định lập tức thông tri vạn tuế.

Lưu Biện ‘a’ một tiếng, không hỏi thêm nữa.

Đồ Trùng tại Thanh Lương Tự chủ trì phật sự, hôm nay không có ở trong cung. Mà Đồng Uyên Đặng Triễn, hai vị sa môn hộ pháp Lưu Biện chỉ để lại Đồng Uyên ở trong cung. Mặc kệ nói thế nào, Đồng Uyên này là lão sư của Hạ Hầu Lan. Lưu Biện rất tín nhiệm hắn. Về phần Đặng Triễn, cũng không thể nói rõ thích hay không, dù sao thì Lưu Biện cứ cảm thấy người này cái tâm công lợi quá mạnh.

Hôm nay tâm tình của hắn rất không tốt, bởi vì Hạ Hầu Lan đã bị giam giữ trong Đỗ Bưu bảo hơn nửa năm.

Sau khi Đạp Bạch quân xuất quan, Hạ Hầu Lan đã bị Đồng Phi đuổi về Trường An. Vốn Lưu Biện muốn đặc xá tội cho hắn, nhưng Hạ Hầu Lan cũng không biết là ăn phải thuốc gì, chết sống không đồng ý, nói cái gì tội đáng chết vạn lần, tội không thể tha.

Theo chiến cuộc Lạc Dương mở màn, trong lòng Lưu Biện càng cảm thấy bất an hơn.

Hắn không biết sau này Đồng Phi trở về sẽ xử trí Hạ Hầu Lan ra sao. Hắn không hy vọng Hạ Hầu Lan chết, cũng không muốn nghịch ý của Đồng Phi. Mặc kệ nói nào, trận đại chiến này chung quy là dựa vào Đồng Phi lấy thế diện về cho hắn.

“Trẫm không phụ khanh, khanh cũng không phụ trẫm. . . Lời thề năm đó, trẫm nhớ kỹ trong lòng, nhưng không biết. . .”

Nghĩ tới đây, Lưu Biện khê thở dài. Bất tri bất giác hắn đi cùng Dương Khiêm đã đi tới hậu cung.

Dương Khiêm rất thức thời dừng ở ngoài điện.

Trong cung điện đốt 36 cây nến to như cánh tay trẻ em, mái vòm treo dạ minh châu, tỏa ra ánh sáng êm dịu.

Một mỹ phụ đang ngồi ngay ngắn trên ghế gấm, quay về gương đồng chờ ra.

Mỹ phụ này nhìn qua nhỏ tuổi hơn Lưu Biện, có dị quốc phong tình rất rõ ràng. Nàng vốn là nữ nhi của Đại Nguyệt Thị vương được Lưu Biện phong làm mỹ nhân, mọi người trong cung tôn xưng nàng là Nguyệt Mỹ Nhân, cũng rất được Lưu Biện sủng ái.

Đến nay, Lưu Biện vẫn chưa lập hoàng hậu.

- Hoàng thượng, ngài làm sao thế? Vì sao rầu rĩ không vui?

Lưu Biện gượng cười:

- Không có gì, chỉ là lo lắng cho chiến cuộc Lạc Dương. Đã kéo dài một năm, trăm có chút lo lắng cho bách tính Quan Trung nếu tiếp tục như thế, sợ là sẽ không chịu đựng được. Đồng khanh gửi thư nói là đã chuẩn bị hoà đàm với Tào Tháo, không biết kết quả ra sao.

Nguyệt Mỹ Nhân tuy là dị tộc nhưng ở trong hoàng cung cũng lâu, há có thể không biết tâm tư của Lưu Biện.

- Hoàng thượng, ngài có phải lo lắng cho Hạ Hầu tướng quân?

- Ha ha, mỹ nhân cũng đã nhìn ra à? Trăm quả thật có chút lo lắng. . . Lần này Hạ Hầu tướng quân lĩnh binh có thể nói là thảm bại. Nếu không có Đồng khanh kịp thời tương cứu, hắc. . . Luận tội, hắc phải giết! Nhưng trăm có thể nào nhẫn tâm được chứ? Nhưng nếu như Đồng khanh không chịu tha cho hắc, trăm cũng không có cơ ngăn cản. Hơn nữa bản thân Hạ Hầu Lan cũng không chịu tha thứ cho bản thân.

Nguyệt Mỹ Nhân nói:

- Hoàng thượng, không phải là thần thiếp nói ngài. . . Đồng khanh, Đồng khanh. . . Là ngài lớn, hay là Đồng khanh lớn?

- Cái này?

- Mấy ngày trước thiếp đến Thanh Lương tự lễ Phật, từng nghe Đồ Trường quốc sư nói, Đồng gia tử hiện giờ tại Trường An hoành hành ngang ngược, rất không coi hoàng thượng ra gì. Lần này nếu không thể bảo toàn Hạ Hầu tướng quân, như vậy thể diện của hoàng thượng ngài có còn không?

Lưu Biện nhíu mày:

- Mỹ nhân, nàng đừng có nói vậy. Đồ Trường cũng chỉ là nghe bóng nghe gió. Việc của Đồng Sóc Đồng Hựu ta cũng nghe nói qua. Tiểu hài tử mà, khó tránh khỏi hoạt bát hiếu động, đánh nhau với người ta cũng là việc thường tình, sao lại liên hệ với hoành hành ngang ngược được? Mà hai đứa nó đánh cũng toàn là du côn trong thành, đánh rồi thì thôi.

- Nhưng, trong thành toàn là. . .

- Mỹ nhân, hôm nay nàng nói nhảm hơi nhiều rồi đấy!

Lưu Biện sầm mặt xuống, vung tay bừa:

- Chớ có cho là trăm không biết. Phụ thân nàng và người Quý Sương âm thầm cấu kết, thời gian trước còn định buôn lậu ngựa vào Quan Đông, bị Lý hầu khám phá. Bọn Quan Đông là ai? Tất cả đều là loạn thần tặc tử, phụ thân nàng buôn ngựa cho Quan Đông là có ý gì?

- Vạn tuế thứ tội. . .

Nguyệt Mỹ Nhân sợ đến tái mặt, quỳ gối trên mặt đất, nửa ngày không dám nói lời nào.

Lưu Biện thở dài:

- Mỹ nhân, lòng của Đồng khanh trăm rất rõ ràng. Trăm không phụ hắc, Đồng khanh cũng nhất định sẽ không phụ trăm.

Một câu nói cuối cùng hình như là tăng thêm lòng tin ỉnh.

Lưu Biện bước ra khỏi cung điện:

- Dương Khiêm, người lập tức cầm ý chỉ của trăm, đến Lạc Dương. . . Nói là, trăm muốn đặc xá Hạ Hầu Lan.

- Nô tài tuân chỉ!

Trên Đại Phi sơn (nay là phía đông Tuấn Huyền Hạc Bích Hà Nam), đón xuân hoa nở.

Trong [Thượng thư - Vũ Cống] từng có ghi lại: đông quá lạc du, chí vu đại phi. Tương truyền, khi Đại Vũ trị thủy Đại Vũ trị thủy từng lên Đại Phi sơn, vì vậy nơi này có nhiều danh nhân đến thăm.

Đại Phi sơn này là nơi chuyển hướng của Hà Thủy, nam chảy ra Lê Dương tân, bờ bên kia chính là Bạch Mã tân, là nơi xung yếu ở phía nam bắc Hà Thủy.

Nơi đây núi non chọc trời, sơn thế kỳ lạ, cảnh tượng cao chót vót. Giữa sơn lâm có ma nhai bi khắc, từng bách sắp hàng hai bên đường, quanh co sâu hun hút.

Dưới chân núi có suối nhỏ vờn quanh.

Chính xác ra, ở đây hiện giờ thuộc về vùng hòa hoãn giữa Đồng Phi và Tào Tháo.

Đứng trên đỉnh núi có thể quan sát Toàn Môn quan.

Trời trong nắng ấm, Tào Tháo dưới sự hộ vệ của Hứa Chử và Tào Bành lĩnh ba nghìn Hồ Kỵ xuất phát từ Huỳnh Dương, đi thẳng đến Đại Phi sơn.

Rất xa, đã thấy một đội thiết kỵ canh giữ ở sơn khẩu.

Cờ xí đã cho thấy lai lịch của đối phương, chính là Cự Ma Sĩ dưới trướng Đồng Phi.

Bùi Nguyên Thiệu Mạnh Thản tiến lên chấp tay hành lễ:

- Xin hỏi có phải là Tào thừa tướng ở phía trước? Bùi Nguyên Thiệu (Mạnh Thản) phụng mệnh đại đô đốc chờ ở đây đã lâu.

Hai người này...không tệ!

Võ nghệ của Tào Tháo không cao, nhưng ánh mắt hần cũng rất sắc bén, liếc mắt đã nhìn ra võ nghệ của hai người Bùi Nguyên Thiệu không kém.

Có điều hiện giờ hần cũng không có lòng hâm mộ như năm đó.

Chỉ ít hai người này so sánh với Hứa Chử Tào Bành thì còn xa mới đủ.

Tào Tháo thản nhiên cười:

- Không ngờ là ta hẹn đại đô đốc, nhưng đại đô đốc lại nhanh chân đến trước, vị miễn có vẻ nóng ruột rồi.

Bùi Nguyên Thiệu trả lời:

- Cũng không phải đại đô đốc nóng ruột, chỉ là nghe người ta nói mặt trời mọc và trăng tròn ở Đại Phi sơn rất có phong tình. Vì vậy hôm qua đại đô đốc một mình đăng sơn, nói muốn uống rượu ngắm trăng, thuận tiện xem cảnh mặt trời mọc tại Đại Phi sơn trong truyền thuyết.

- Ồ?

Tào Tháo ngẩn ra, xấu hổ cười:

- Đại đô đốc còn có nhã hứng như vậy sao?

Từ khi Trần Quần trở lại Huỳnh Dương, nói cho Tào Tháo tất cả những gì hần thấy ở Yên Sư, đồng thời đem thái độ của Đồng Phi đúng sự thật báo cáo.

Ngay từ đầu Tào Tháo cũng cực kỳ tức giận.

Nhưng vừa nghĩ, nếu như Đồng Phi thật sự có năng lực như vậy, việc hoà đàm sẽ có chút phiền phức.

Do dự thật lâu, Tào Tháo cuối cùng quyết định hoà đàm với Đồng Phi. Tuy nhiên hần vẫn chưa tự thân xuất mã, mà phải đám người Lỗ Túc ra mặt tại Toàn Môn quan. Bên Đồng Phi cũng không có động tác gì quá lớn, mà phái Bàng Thống ra chủ trì hoà đàm.

Lỗ Túc này và Bàng Thống đều là nhân kiệt một đời.

Một người muốn nhanh chóng đạt thành hoà đàm, một người lại cò kè mặc cả, hình như không thêm để ý chút nào.

Vấn đề lớn nhất trong hòa đàm chính là ở chỗ hơn 10 vạn nhân mã tại Lạc Dương. Bàng Thống kiên trì muốn giữ lại những người này, mà Lỗ Túc thì yêu cầu Bàng Thống thả ra những người này. Dù sao, hơn mười vạn nhân mã có lẽ đối với Quan Trung cũng không đáng là gì, nhưng với Tào Tháo lại cực kỳ quan trọng.

Tào Tháo hiện giờ cũng không phải là Tào thừa tướng dùng trăm vạn hùng binh trong diễn nghĩa kia.

Mặc dù chiếm cứ tam châu, nhưng tam châu này lại là ba châu quận có chiến tranh nghiêm trọng nhất vào lúc Hoàng Cân chi loạn.

Đại chiến kéo dài, khiến cho tam châu đất rộng người thưa.

Mặc dù sau đó trải qua sự thống trị của Tào Tháo, tình huống đã có chuyển biến tốt hơn, nhưng hơn mười vạn binh mã lại vứt đi cũng không xong.

Vì vậy, hòa đàm bị đình chỉ. . . Hơn nữa ngừng tới gần một tháng.

Vốn Tào Tháo cũng có ý muốn kéo dài thời gian với Đồng Phi, nhưng vào cuối tháng lại truyền đến một tin tức mà hẳn rất không muốn nghe được.

Lưu Bị lén quay trở về Từ Châu, cũng liên hợp với Lưu Biểu, hai người huy 15 vạn đại quân từ Cửu Giang, Giang Hạ đánh vào Giang Đông. Tôn Sách mặc dù dũng mãnh, Trần Đăng tuy có trí, nhưng Lưu Biểu Lưu Bị hai người liên thủ, vẫn có vẻ không cản được.

Trong quân Lưu Bị võ có Quan Vũ Văn Sứu có thể địch Tôn Sách.

Vẫn có Hứa Du Tư Mã Lãng, lại thêm một Tự Thụ sau khi trải qua khuyên bảo đã đầu hàng Lưu Bị, thực lực của quân Từ Châu càng hùng mạnh.

Mà trong tay Lưu Biểu cũng có hùng binh, hai bên giáp công khiến cho Tôn Sách đầu đuôi đều khó, Dự Chương Hoa Hâm dẫn đầu tạo phản.

Đại sự như vậy Tào Tháo có thể nào không cảm thấy lo lắng. Hẳn không sợ Lưu Biểu, nhưng quả thực có phần sợ hãi Lưu Bị.

Nếu như để hẳn có được Giang Đông, như vậy cuộc sống của Tào Tháo càng không dễ chịu.

Vì vậy Tào Tháo lập tức gửi thư cho Đồng Phi, yêu cầu gặp mặt đàm phán với y, đồng thời lựa chọn Đại Phi sơn làm nơi gặp mặt.

Nghĩ Đồng Phi đã đến sớm hơn...

- Đại đô đốc có một mình thôi hả?

- Không mang một binh một tốt.

Tào Tháo trầm ngâm một chút:

- Hứa Chử Tào Bành, hai người lĩnh Hồ Kỵ chờ ở ngoài núi, không được tự ý xảy ra xung đột với người khác.

- Chủ công, ngài đi một mình, chẳng phải nguy hiểm sao?

Đúng vậy, cực kỳ nguy hiểm ấy chứ!

Mặc dù nói Đồng Phi cũng chỉ có một mình, nhưng Đồng Phi là ai? Vô địch đại tướng quân, Tây Vực bạo hổ nổi tiếng thiên hạ.

Nếu như y muốn bắt lợi đối với Tào Tháo, đừng nói một Tào Tháo, mười Tào Tháo cũng sống không được.

Nhưng Tào Tháo lại thản nhiên cười:

- Các người đừng nói năng lung tung, nếu Đồng hầu như các người suy nghĩ, y cũng không thành được cục diện như hôm nay.

Bùi Nguyên Thiệu nở nụ cười:

- Đại đô đốc cũng nói, thừa tướng nhất định sẽ đi một mình.

- A?

Tào Tháo vui vẻ:

- Sao Đồng hầu lại chắc chắn như vậy?

Bùi Nguyên Thiệu nói:

- Tiểu tướng cũng từng hỏi, đại đô đốc nói: đơn giản là thừa tướng ngài là Tào Tháo, nhiều đây cũng đủ rồi.

- Bởi vì ta tên Tào Tháo?

Tào Tháo đầu tiên là ngẩn ra, sau một lát hần cật tiếng cười to:

- Người hiểu ta, Đồng Tây Bình. . . Người hiểu ta, Đồng Tây Bình!

Vừa nói hần vừa bước lên núi.

Tại giờ khắc này, Tào Tháo mơ hồ có một loại cảm giác: ngày hôm nay gặp mặt Đồng Phi nói không chừng sẽ trở thành giai thoại thiên cổ!

421. Chương 421: Đoản Ca Hành

Mặc dù đã giữa xuân, gió trên Đại Phi sơn vẫn mang theo hơi lạnh thấu xương.

Trên đỉnh núi có một gốc cây hòe cổ không biết đã bao nhiêu năm, thân cây mấy người ôm đầy là vòng tuổi.

Đồng Phi rất tùy ý mặc một bộ đại bào, phần phật theo gió. Y ngồi dưới gốc cây hòe cổ, bên người đặt một bếp lò nhỏ, nước bên trong bốn đã sôi, hương rượu tỏa khắp bốn phía.

Hình như sự vật quanh mình đều đã trở nên không quan trọng, Đồng Phi nhìn mây mù lẫn mình giữa núi.

Có tiếng bước chân truyền đến, Đồng Phi cũng không quay đầu lại, y chỉ tự châm ỳnh một ly rượu mơ, rồi uống một ngụm, rất có tư vị. Cảnh sắc giữa núi này rất đẹp không sao tả xiết. Hơi thở của mùa xuân đã bao trùm giữa núi, cây cối xanh tươi tỏa ra sức sống dạt dào. Đã quên hết rồi, đã bao nhiêu lâu rồi chưa từng thoải mái như thế.

- Tây Bình cũng rất biết hưởng thụ đấy!

Tào Tháo bước lên chiếu trúc, cũng rất tùy ý ngồi xuống, cầm lấy bầu rượu rồi châm ỳnh một ly.

- Ồ, là rượu mơ à?

Đồng Phi quay đầu:

- Mạnh Đức cũng là người biết tình thú, vừa uống đã phẩm ra mùi vị trong rượu này rồi. . . Thời gian trước, ta ở trong phủ nha Yến Sư tìm được vài quả mơ. Vừa lúc Mạnh Đức gửi thư mời, ta liền nghĩ thứ tốt thì phải cộng hưởng với tri giao.

- Tri giao?

Tào Tháo ngẩn ra, thở dài:

- Người vậy hơn mười vạn nhân mã của ta, xúi giục Viên Thiệu công Thanh Châu ta, Tháo có được tri giao như vậy, cũng là may mắn.

Trong giọng nói mang theo ý châm chọc.

- Chiến tranh thì chiến tranh, tri giao thì tri giao. Hai chuyện hà tất trộn lẫn với nhau? Người vì kẻ bạc tình quả nghĩa đó, ta là vì hứa hẹn năm đó của ta mà chiến. Mạnh Đức, bằng tâm mà nói, giữa hai ta có cừu hận gì mà không hóa giải được?

Có!

Tào Tháo rất muốn trả lời như đinh đóng cột rằng: Người giết người nhiều của ta như vậy, còn không phải là cừu hận sao?

Nhưng lại nói không nên lời, hai quân giao phong, đâu có đạo lý không chết người. Không phải là Đồng Phi giết ta, chính là ta giết Đồng Phi. Tỉ mỉ ngẫm lại, bắt đầu từ mình ước Quan Đông năm đó, 22 lộ chư hầu thảo phạt Đồng Trác, Đồng Phi cũng không chủ động đối nghịch với hần. Ngược lại là mình liên tiếp giao phong với Đồng Phi, cuối cùng đi tới tình cảnh như bây giờ.

Để tay lên ngực tự hỏi, Tào Tháo vẫn coi Đồng Phi là bằng hữu.

- Đồ bỉ phu nhà người, giờ cũng học được miệng lưỡi sắc bén rồi. Mỗ không tranh miệng lưỡi với người.

Hai chữ hai chữ này vốn mang theo nghĩa xấu. Nhưng hiện tại từ trong miệng Tào Tháo nói ra lại có một cảm giác thân thiết.

Đồng Phi nở nụ cười, Tào Tháo cũng cười. . .

Y giờ ly rượu lên:

- Tên hắc tử người, cái miệng vẫn không chịu thua người khác, uống cạn ly này đi.

Tào Tháo cũng không chối từ, uống một hơi cạn ly rượu. Hai người cùng uống xong rồi nhìn nhau, nhin không được cười ha hả.

Tiếng cười đó vang vọng giữa rừng núi, nói không hết hào hùng.

Đồng Phi vẫn cảm thấy mình đến làm cho tam quốc thất sắc rất nhiều. Không nói đến cục diện thế chân vạc của tam quốc đến nay chưa từng xuất hiện. Thậm chí rất nhiều cố sự tại hậu thế ai cũng khoái cũng bởi vì y đến mà biến mất không thấy.

Đào viên kết nghĩa thiên cổ lưu truyền, hiện giờ đã không có người nhắc tới.

Ngược lại trong vườn mai tại Trường Sa, tam hữu kết nghĩa khi hoa mai nở rộ, người trong thiên hạ lại đều biết.

Quan Công thiên lý đơn kỵ, Lưu Huyền Đức ba lần nhượng Từ Châu. . . Còn có trận chiến Quan Độ, còn có Quan Trung trăm Nhan Lương giết Văn Sữu, hãm rượu trăm Hoa Hùng. . .những cố sự rất khiến người khác tưởng nhớ này sau khi y xuất hiện cũng chưa từng xảy ra.

Tiết mục Lữ Bố hí Điêu Thiển có lẽ sẽ không xuất hiện.

Đồng Phi chung quy cảm thấy hình như đã thiếu cái gì. Trước đó vài ngày Trần Dung dâng tặng hơn mười miếng thanh mai, lại khiến y mấp máy trong lòng.

Hiện giờ Tào Tháo sợ là không thể có có tâm tư thanh mai chữ tửu luận anh hùng nữa rồi.

Lưu Huyền Đức lui về Từ Châu, cuộc đời này không còn có cơ hội được danh hiệu hoàng thúc kia nữa rồi. Đã như vậy, vì sao mình không noi theo Tào Tháo, làm thanh mai chữ tửu một lần chứ? Đại Phi sơn này phong cảnh không tệ, cũng là một nơi tốt để nói chuyện trời đất.

- Mạnh Đức, người nói cây hòe cổ sau lưng ta có phải năm đó Đại Vũ vương trồng không?

Tào Tháo ngẩn ra, không hiểu ý, cười nói:

- Có lẽ vậy, loại chuyện này đâu có thể tìm hiểu rõ ràng được? Tây Bình, hôm nay. . .

- Hôm nay đừng nói việc công, người ta chỉ nâng cốc tán chuyện. Cảnh đẹp thế này, đàm luận những tục sự này vị miễn quá làm hư phong cảnh đi. Nên là cái gì thì là cái đó, tự có những người khác quan tâm. Người ta cả ngày mệt rồi, hôm nay vừa lúc “thầu đắc phù sinh bán nhật nhàn” mới phải.

- Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân?

Tào Tháo ngẩn ra, nở nụ cười:

- Tây Bình nói thế cũng có phần chuẩn xác, phải uống cạn một chén lớn.

Gió núi vi vu, cây cối đong đưa.

Đám mây bị gió thổi trúng tụ lại tan, tan lại tụ, cấu thành hình dạng thiên kì bách quái, loáng thoáng lộ ra thiên ý.

- Thiên hạ đại thế, giống như những đám mây này, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp.

Đồng Phi lấy một bầu rượu, ném vào một quả mơ:

- Nhưng người chung quy không quá trăm năm, có đôi khi ta lại nghĩ, chúng ta có lợi hại, chết rồi chẳng qua chỉ là một vốc đất mà thôi. Tranh đến đâu rơi máu chảy, người chết ta sống, rốt cuộc là vì cái gì?

Tào Tháo không giải thích được nhìn Đồng Phi:

- Tây Bình có đáp án không?

- Mạnh Đức, xem người trong thiên hạ, ai có thể lọt vào pháp nhãn của người?

Đồng Phi cũng không trả lời câu hỏi của Tào Tháo, mà chỗ này một câu, chỗ kia một câu, vô hình trung đã nắm giữ chủ động.

Nếu như nói tính tình, Tào Tháo cũng là người cường thế.

Cũng không biết vì sao, ở trước mặt Đồng Phi lại bất giác luôn bị vây ở hạ phong, điều này làm cho trong lòng hắn rất không được tự nhiên.

Hắn dứt khoát không trả lời, nhìn Đồng Phi.

Đồng Phi cũng không mở miệng nữa, rót ỉnh một ly rượu mơ đầy.

Tào Tháo nói:

- Tháo chẳng qua là phạm phu tục tử, có tài đức gì bình người trong thiên hạ? Tuy nhiên, Viên Thiệu hùng bá Kỳ Châu, trong tay mãnh tướng mưu sĩ như mây, binh tinh lương đủ, chắc cũng được coi là nhân vật số 1 rồi.

- Thật chứ?

Tào Tháo cười, nhưng không nói gì.

Đồng Phi nói:

- Viên Thiệu đó chung quy chỉ là hoàn khổ tử, luôn có bách vạn hùng binh, sao lọt vào pháp nhãn của Tào A Man người được. Mạnh Đức bắt nạt ta, nên phạt một ly.

- Kinh Châu Lưu Biểu, tao nhả, khí độ rộng rãi, chiếm cứ chín quận Kinh Tương, lại là tông thân Hán thất, nên là nhân kiệt.

- Lưu Biểu có tiếng không có miếng, cũng không phải anh hùng. .. Mạnh Đức phải phạt một ly.

Tào Tháo uống liền hai chung, bất giác rượu ngấm, mặt đượm tử sắc, bao nhiêu phiền não đều vút hết ra sau đầu, đột nhiên vươn cổ hát vang.

Ca rằng: Trước rượu ta hát, người sống bao lâu? Ví như sương sớm, xưa nhiều khổ đau.

Nay còn tráng khí, khó tan ưu sầu. Ngoài ba chung rượu, lấy gì giải sầu!

Này quân trẻ nít, vì bọn các người, mà ta không dứt. Mối lo nghi hoài.

Hươu kêu u u, ngoài đồng ăn cỏ. Ta thêm khách quý, vang lừng đàn ca.

Người như trăng sáng, biết bao giờ về? Lo cầu hiền sĩ, không lúc nào yên.

Vượt đồng bằng núi, uống công hởi tìm. Khi ăn khi nói, ơn xưa ghi lòng.

Sao thưa trắng sáng, ô thước về nam. Cây ba vòng lượn, chẳng cảnh nào dung.

Núi không cứ lớn, sông chẳng cứ sâu, Chu Công đãi sĩ, lòng dân theo châu.

Khi Tào Tháo vừa mới bắt đầu cất cao giọng hát Đồng Phi cũng không lưu ý, nhưng dần dần y nhưng không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Vì sao?

Bài hát này Đồng Phi rất tinh tường. Mặc dù không thể đọc thuộc lòng, nhưng ấn tượng lại cực kỳ khắc sâu.

Đoản ca hành, không ngờ là Đoản ca hành!

Trong Diễn nghĩa, tại trận Xích Bích Tào Tháo trên sông Trường Giang hoành sóc phú thơ. Trong ngôn từ hiển lộ hết văn tài phong độ. Đồng Phi nhớ mang máng, nguyện vọng lớn nhất cuộc đời này của Tào Tháo chính là noi theo Quan Quân hầu, học Chu Công kia.

Cho đến ngày nay, hắc tử vẫn chưa biến, Tào Tháo. . . thủy chung là Tào Tháo.

Nói đến việc này, mấy năm nay Tào Tháo làm không ít thơ từ, trong đó không thiếu những bài Đồng Phi nghe nhiều nên thuộc. Tỷ như năm đó Tào Tháo bình định Thanh Châu, tại quận Đông Lai ngoài cùng Khổng Dung uống rượu còn từng đăng Dương Khâu sơn.

Ở trên núi đã làm một bài phú, gọi là [Dương Khâu sơn].

Nhưng Đồng Phi lại nghe ra đó là [Quan Thương Hải] mà hậu thế lưu truyền đã lâu. Chẳng qua câu đầu “Đông lâm kiệt thạch” sửa thành “đông lâm dương khâu”. Ý còn lại đại thể tương đồng. Chỉ ít theo cái nhìn của Đồng Phi thì không khác mấy.

Nhưng không nghĩ tới. . .

[Đoản ca hành] là thể cũ của nhạc phủ, thuộc về [Tương hòa ca - Bình điều khúc].

Tại hậu thế từng có bình luận nói trong [Đoản ca hành] thường lấy nhân sinh thọ tử là chủ đề, để biểu đạt cảm hoài.

Trong trí nhớ ở kiếp trước, sinh viên trong sơn thôn hình như cũng thường xuyên bởi vì có tài nhưng không gặp thời mà sinh ra rất nhiều cảm hoài. Mỗi khi say rượu thường sẽ điên điên khùng khùng chạy lên núi gầm rú. . . Dương nhiên đó chỉ là gầm rú, mà không phải là ca. Bởi vì tại hậu thế rất nhiều thứ tốt tổ tông lưu truyền tới nay đều đã thất truyền, mà mọi người từ lâu không kính quỷ thần, không kính tổ tiên. . .

Vị sinh viên kia từng nói qua với Đồng Phi, hẳn rằng chính là Đoản Ca Hành.

Đồng Phi nhin không được phụ xướng theo Đoản Ca Hành của Tào Tháo:

Ngày sao cứ ngẩn lại, trăm năm khổ ứ đây.

Trời mệnh mang thăm thăm, muôn kiếp thái cực dài.

Ma cô xoa mái tóc, một nửa thành sương mai.

Thọ trời gặp Ngọc Nữ, cười lớn muôn nghìn nơi.

Sầu rùng ta muốn ngó, quay xe, treo cây trời.

Bắc Đẩu chúc rượu quý, trước rùng, chén lớn mời.

Giàu sang ta chẳng ước, nấu dưới gương mặt người.

Tào Tháo ca là thơ cổ, mà Đồng Phi ca lại là thể Ngũ ngôn tuyệt cú mới.

Tuy nhiên sau khi Đồng Phi trộm [Tình Tư] vào năm đó, đã có người bắt đầu không ngừng làm phong phú thêm vận luật của thơ từ. Hơn nữa bên người Đồng Phi có đại gia âm luật là cha con Thái Ung Thái Diễm, cho nên thể Ngũ ngôn tuyệt cú này đã dần dần thành thực.

Tào Tháo và Đổng Phi ca xong bèn nhìn nhau không ngừng cười to.

- Tây Bình, vừa rồi ngươi hỏi ta người trong thiên hạ ai có thể lọt vào pháp nhãn của ta?

- Đúng vậy!

- Tây Bình, có biết biến hóa của rồng không?

Đổng Phi đánh thót một cái, gượng cười:

- Nguyện nghe tỏ tường.

Tào Tháo nói:

- Rồng, có thể lớn có thể nhỏ, có thể thăng có thể ẩn. Lớn thì đội mây nhả sương, nhỏ thì tàng thân ẩn hình. Thăng, thì bay lên giữa vụ trụ, thì ẩn núp trong sóng lớn. Giờ là giữa xuân, rồng thừa cơ mà biến hóa, như người đắc chí mà tung hoành tứ hải. Rồng là loài vật có thể sánh bằng anh hùng trên đời. Anh hùng thiên hạ, chỉ có Tháo và bỉ phu.

Nghĩ năm đó khi Đổng Phi nghe Bình Thư, Viên đại sư giảng một đoạn này, nó luôn khiến người khác nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng hôm nay từ trong miệng Tào Tháo nói ra những lời này, càng mạnh hơn Viên đại sư kia mấy trăm lần. Mặc cho hậu nhân mô phỏng theo thể nào, mặc dù mỗi chữ không sai, thanh âm tương hòa. Nhưng hắc tử chung quy là hắc tử, hạng người phạm tặc há có thể bắt chước?

Đổng Phi cũng sẽ không như Lưu Bị nghe sấm sét mà sợ hãi.

Y cười lớn, nâng ly:

- Hắc tử cùng ta có ánh mắt như nhau. Anh hùng thiên hạ, chỉ có hai ta!

. . .

Bất tri bất giác rượu đã hết.

Đổng Phi và Tào Tháo sóng vai đi xuống dưới chân núi, một đường chuyện trò vui vẻ.

Tại sơn khẩu, Hứa Chử Tào Bành đã đợi đến mức không nhin được. Nhưng nhìn dáng dấp của hai người mà không nói ra lời.

Tự có Bùi Nguyên Thiệu dẫn ngựa qua. Đổng Phi xoay người lên ngựa.

- Mạnh Đức, Huỳnh Dương làm ranh giới, từ Tân Trịnh tới Toàn Môn quan không dấy binh qua. Nếu như đồng ý việc này, mười vạn binh mã đều sẽ trả cho ngươi. Nếu như không đồng ý, ngươi và ta sẽ lại dấy đao binh, liều một trận cá chết lưới rách, cũng không phụ rượu ngon hôm nay.

Tào Tháo cũng đã ngồi lên Tuyệt Ảnh, nghe vậy cười to gật đầu.

- Cứ theo Tây Bình nói, Tân Trịnh tới Toàn Môn quan không dấy binh qua, giữa hai ta năm sau sẽ luận thắng thua.

- Cáo từ!

Tào Tháo ở trên ngựa chấp tay, cũng không nói lời thừa, dục ngựa chạy về phương xa.

Nhìn bóng lưng của Tào Tháo, Đổng Phi đột nhiên lớn tiếng nói:

- Cuộc đời này có thể là địch với Mạnh Đức, thế cũng đủ rồi, đủ rồi!

Phương xa truyền đến tiếng cười.

Đổng Phi cũng bất giác cất tiếng cười to, tiếng cười già dặn, hùng hồn, hoàn toàn bất đồng lại hòa vào nhau, vang vọng giữa trời cao. . . .

422. Chương 422: Ngũ Man

Hồ Đầu sơn, núi non cao vút, rừng xanh thăm thẳm.

Trong núi có một dòng suối, tên là Man Khê, chảy qua huyện Uyển Lăng, sau đó đổ vào Dậu Thủy, cuộn cuộn chảy về phía đông.

Quanh Man Khê có rừng xanh bao phủ, trong núi cảnh sắc tuyệt đẹp, cầu long uốn khúc, thúy nhĩm trời cao. Nhìn từ xa, mới thấy hết vẻ đẹp hiểm yếu của nó.

Cái gọi là Ngũ Khê Man chính là chỉ dân bản xứ đời đời cư trú ở nơi này.

Trong đó bao gồm Hùng Khê, Man Khê, Thần Khê, Dậu Khê, Võ Khê, phần lớn ở trong núi, dựa vào quan ải hiểm yếu trong núi mà đánh cướp quận huyện. Hán thất từ sau thời Quang Vũ nhiều lần khởi binh, tạo thành nguy hại rất lớn cho các quận huyện xung quanh, cho đến trong năm Trung Bình mới có giảm bớt.

Đến giữa xuân Man Khê xanh um.

Sa Ma Kha dẫn theo trưởng tử Sa Thù để mặc ngựa đi dọc theo Man Khê, thưởng thức phong cảnh xung quanh, nhưng mây lại nhú lại, hình như có tâm sự.

Sa Ma Kha đã đến tuổi nhi lập, tám năm trước trở lại Ngũ Khê Man, sau khi từ trong tay lão Man Vương tiếp nhận chức Man Vương vẫn dựa theo yêu cầu của Đồng Phi, không ngừng chiếm các Man tộc nhỏ yếu xung quanh, mở rộng địa bàn của Ngũ Khê Man, dần dần tương liên với Sơn Việt.

Trong có Hồ Chiêu phò tá, ngoài có thái thú Võ Lăng Chu Hân hỗ trợ.

Đồng Phi lại thông qua con đường của Tây Xuyên Trương Tùng, không ngừng đưa các loại trang bị đến cho Sa Ma Kha, khiến thực lực của Sa Ma Kha tăng gấp bội. Ngũ Khê Man xưa nay không thiếu dũng sĩ, hôm nay lại có thủ lĩnh, cho nên sau khi phát triển lên thì càng không thể vãn hồi.

Nói đến thì Sa Ma Kha nên cao hứng.

Nguyện vọng của lão tử hần mấy thế hệ chưa từng hoàn thành, hiện giờ được hần thực hiện. Tây bắt đầu từ Dậu Dương, đông tới Nam Quận Vân Mộng trạch, nam từ Động Đình, bắc đến Di Lăng, hơn phân nửa sơn dã của Kinh Tương bị Sa Ma Kha nắm trong tay, trở thành Võ Lăng Đại Man vương danh phù kỳ thực. Tại phía nam, hiện giờ có Tam đại vương, Sa Ma Kha chính là một trong số đó.

Mà hai đại vương khác phân biệt là Sơn Việt vương Hề Ni đã hợp nhất Phiên Miêu, chủ yếu lấy người Cổ Việt là chủ. Cũng có rất nhiều người Hán lúc chiến loạn trốn vào núi. Đạo nhân mã này chủ yếu phân bố tại khu vực Phan Dương, Nhạc An, Hải Hôn (nay là cảnh nội tỉnh Giang Tây). Lại cấu kết với tông bộ Sơn Việt của vùng Đan Dương, Hội Kê, Tân Đô, dựa vào núi tự chế tạo đồng thiết, nhiều lần chống lại Tôn Sách.

Còn có một vương, là ở Nam Man Vương Mạnh Đan ở vùng Kiến Ninh Ích Châu (nay là Tấn Văn Nam), tập hợp tiểu Man vương của Tam thập lục động, thế lực cực kỳ khổng lồ tam Đại Man Vương. Vào năm Kiến An thứ ba hội minh tại Võ Lăng Thần Dương, giúp đỡ lẫn nhau, tạo nên thanh thế rất lớn.

Bất kể là Lưu Biểu Tôn Sách hay là Lưu Chương, đều thúc thủ vô sách đối với tam đại vương này.

Mà trong tam đại vương lại lấy cơ sở của Sa Ma Kha là hùng hậu nhất, mơ hồ đã trở thành thủ lĩnh của chư Man Nam Hoang, hiệu là Sa Man vương.

Nhưng Sa Ma Kha cũng không vui!

Nhảy xuống ngựa bên cạnh một tảng đá, Sa Ma Kha ngồi xổm bên giòng suối.

Sa Thù đã sắp 10 tuổi, trông rất giống Cam phu nhân, tướng mạo cũng tuấn tú. So với thể xác cao to của Sa Ma Kha, Sa Thù có vẻ hơi mỏng manh. Nhưng đừng coi thường đứa bé này, trong thân thể đơn bạc lại ẩn chứa sức mạnh rất lớn.

Từ nhỏ tập Ngũ Cầm Dẫn Đạo Thuật, lại còn được Hồ Chiêu Cam Ngọc Nương hướng dẫn, nên có phần trầm tĩnh, tuổi nhỏ đã có phong độ của một đại tướng.

Hai năm nay Cam phu nhân lại sinh ra ba đứa con cho Sa Ma Kha, trong đó có hai con gái, một con trai. Sa Ma Kha lại chỉ yêu trưởng tử, lúc nào cũng dẫn theo bên cạnh, một mặt là tiện cho hắn học tập Hồ Chiêu, mặt khác là vì để hắn sớm thông sự vụ.

Sa Thù rất hiểu chuyện, nhìn Sa Ma Kha đờ ra bên giòng suối, nó biết phụ thân đang nghĩ đến đại bá và nhị bá rồi. . .

- Cha, vì sao rầu rĩ không vui? - Sa Thù biết rõ cố hỏi.

Sa Ma Kha thở dài:

- Cả ngày ở trong núi, rất không thoải mái. Đêm qua cha mơ thấy đại ca và nhị ca, mơ tới cùng hai người họ tung hoành ngang dọc trên chiến trường, trăm tướng đoạt kỳ, khoái ý thế nào chứ? Cửu Nhi, con biết không, năm đó cha cùng. . .

Nhũ danh của Sa Thù là Cửu Nhi, là bởi vì ngày hắn sinh ra đúng vào ngày Trùng Dương. (9/9 âm lịch)

Sa Thù vội vã ngăn Sa Ma Kha lải nhải:

- Con biết, năm đó cha và đại bá phụ nhị bá phụ cùng nhau tung hoành nam bắc, không đâu địch nổi. . . Ngay cả mẫu thân cũng quen cha khi đó, những lời này cha đã nói với con vô số lần rồi.

- Phải không? Ta nói rất nhiều lần rồi sao?

Sa Ma Kha gỡ mái tóc đỏ lờm rối tung, cười ha ha hai tiếng, đưa tay đặt lên đầu Sa Thù vò loạn mái tóc của hắn.

- Cha rất muốn ở cùng đại bá phụ và mọi người, uống rượu ăn thịt, thời gian đó rất vui vẻ. Trước đây tại Tây Vực, cha thường nghĩ làm chút chuyện. Khi trở về thật, làm một phen sự nghiệp này, rồi lại cảm thấy vẫn ở bên cạnh nhị bá phụ mới là vui vẻ... Ha ha, cả ngày khỏi cần quan tâm việc gì hết, khi nào nên giết người thì giết người, khi nào nên uống rượu thì uống rượu. Cuộc sống vui vẻ bình thường.

Sa Thù cũng chẳng biết nói gì với lão tử nhà mình.

Sa Ma Kha bản tính nóng nảy, tuy nói trải qua rất nhiều năm tôi luyện, đã trở nên ôn hòa hơn nhiều. Nhưng nói thật thì hắn thực sự không phải là một Man Vương hợp cách. Nếu như không phải Hồ Chiêu và Cam phu nhân ở bên cạnh coi chừng, không biết sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Đối với đại bá phụ nhị bá phụ mà Sa Ma Kha và Cam phu nhân thường xuyên nhắc tới, ấn tượng của Sa Thù cũng không sâu sắc.

Dù sao khi hắn rời khỏi Tây Vực chẳng qua cũng chỉ một hai tuổi. Nhưng từ trong miệng Hồ Chiêu và một số người Hán bị bắt Sa Thù cũng nghe được không ít thông tin về hai vị bá phụ. Đặc biệt là nhị bá phụ, đúng là hổ lang chi tướng tiếng tăm lừng lẫy.

Có đôi khi, Sa Thù cũng rất chờ đợi muốn bá kiến hai vị bá phụ này.

Chỉ tiếc núi cao đường xa, muốn qua đó cũng mất một phen trắc trở. Cho nên hắn cũng lý giải tâm tình của Sa Ma Kha.

- Cha, hài nhi nghe người ta nói, đại chiến Lạc Dương. . . Nhị bá phụ thắng à?

- Việc này rất khó hiểu, bản lĩnh của nhị bá phụ con lợi hại, Tào cát lợi mặc dù cũng là nhân kiệt, nhưng vẫn còn một chút chênh lệch.

- Cũng chưa hẳn!

Sa Thù nói:

- Nếu không phải Viên Thiệu ngu xuẩn, nhị bá phụ mặc dù vây khốn hơn mười vạn nhân mã của liên quân, muốn ăn chỉ sợ cũng không dễ dàng. Chỉ là không biết nhị bá phụ đã dùng chiêu gì đã lừa được Tào Tháo rút lui. . . Nếu kéo dài thêm thời gian một tháng, chỉ sợ nhị bá phụ cũng chưa hẳn có thể kiếm được lợi ích. Kết quả có khả năng xuất hiện nhất chính là cùng Tào Tháo lưỡng bại câu thương.

Sa Ma Kha tỏ ra khó hiểu nhìn Sa Thù, đột nhiên cười nói:

- Lại là rượu của Hồ Khống Minh kia nói chứ gì?

- Đâu phải là rượu nói, lão sư nói không sai. Lần này nhị bá phụ có thể thắng thực sự là vận khí. . . Nếu như không phải tướng thủ tam quan lâm trận phản chiến. Nói không chừng hiện tại nhị bá phụ đã lui về Quan Trung rồi. Tuy nhiên lão sư nói, có đôi khi vận khí này cũng là một loại bản lĩnh.

- Ha ha, con cũng hiểu được tôn sư trọng đạo!

Nói đến đây Sa Ma Kha đứng dậy đuổi người, hoạt động cái cổ một chút:

- Được rồi, chúng ta ra ngoài cũng lâu. Nếu như không quay về, sợ là mẫu thân con lại sốt ruột. Không ngờ nói chuyện một lát với con mà phiền muộn trong lòng cũng giảm bớt không ít.

Sa Thù gãi gãi đầu, nhoén miệng cười.

Hai phụ tử bước lên chiến mã đi về hướng trú doanh của Man Khê.

Mới đi được một đoạn thì thấy một tướng từ phía trước chạy nhanh đến. Người này tuổi chừng 50, người béo ục ịch, khuôn mặt luôn mang theo nụ cười hiền lành, khiến người khác sinh ra cảm giác thân thiết. Hắn vừa nhảy xuống ngựa đã thở hồng hộc.

- Chu mập, người nên giảm béo mới phải đấy!

Sa Ma Kha vừa thấy người này liền cười ha ha trêu ghẹo. Chu mập này tên là Chu Triều, cùng một tín đồ khác là Quách Thạch theo Âu Tinh cùng tạo phản. Tuy nhiên chỉ tiếp diễn hơn tháng liền có Tôn Kiên lĩnh binh đến bình định, trong 50 ngày đã chém Âu Tinh, Thái Bình Đạo đại bại.

Đường thấy Chu Triều có vẻ khờ khạo, nhưng tâm nhãn lại không nhỏ.

Khi trận đầu tiên Âu Tinh đại thắng Tôn Kiên thì hắn đã khuyên bảo Âu Tinh rằng:

- Tôn Kiên từ nhỏ đã có danh vũ dũng, sao có thể đơn giản bại trận? Dưới trướng hắn Trình Phổ Hoàng Cái đều là võ tướng dũng mãnh, đồng thời cùng người Khương giao phong tại Tây Lương, dụng binh không kém. Thất bại này nhất định có trá, tướng quân cần cẩn thận.

Hắn có hảo ý, nhưng lúc đó Âu Tinh bị thắng lợi liên tục làm hồ đồ.

Ở trong mắt Âu Tinh quan quân chẳng qua là đám ô hợp, sao có thể chống lại đại quân tiên phong của hắn? Vì vậy đã chửi Chu Triều, suýt nữa còn giết hắn.

May là Quách Thạch đứng ra cầu tình cho Chu Triều, lúc này Âu Tinh mới miễn tử tội cho Chu Triều.

Nhưng Quách Thạch đã có lần lên lút hỏi:

- Lệnh Tiên, lúc trước người nói Tôn Kiên là giả bại, có thật không?

Quách Thạch là một võ tướng, cảm thương lên ngựa, chém giết vài trận cũng được. Nhưng nếu như nói dùng đầu óc, hắn không thể so với Chu Triều biết chữ, từng đọc sách.

Chu Triều cười nhạt:

- Đương nhiên, Âu Tinh chung quy không phải là người thành đại sự, ở lại bên người hắn sớm muộn cũng sẽ nguy hiểm đến tính mệnh. Tôn Kiên đó là một con cạp, Âu Tinh đâu thể địch nổi? Mậu Chân, ta muốn rời khỏi Trường Sa, trốn vào Vô Lăng sơn tị nạn. Ý người thế nào?

Giao tình giữa Chu Triều và Quách Thạch rất tốt, nghe được lời này Quách Thạch hơi do dự, nhưng cũng có được chủ ý ngay.

Hai người dẫn theo một bộ nhân mã mượn cơ rời khỏi Trường Sa, trốn vào thâm sơn. Không lâu sau Tôn Kiên giết Âu Tinh, Trường Sa cáo phá.

Tôn Kiên, đó là một nhân vật có thủ đoạn cực kỳ cứng rắn, không chút nương tay đối với giáo đồ Thái Bình Đạo.

Chu, Quách hai người trốn trong núi, sau đó bị lão vương Ngũ Khê Man bắt, sau đó ở lại Ngũ Khê Man, đến nay đã có hơn mười năm.

Về sau hai người biết tiểu vương Ngũ Khê Man này không ngờ là Thái Đình Hầu của triều đình, không khỏi động tâm.

Sau khi Sa Ma Kha trở về, hai người cực lực ủng hộ Sa Ma Kha làm Man Vương. Quách Thạch biết binh, Chu Triều cũng có chút thông minh, dần dần đạt được Sa Ma Kha tín nhiệm. Hiện giờ danh hiệu phản tặc của hai người đã không còn nữa, thay vào đó chính là chức quan đô úy do triều đình phong thưởng.

Đương nhiên, triều đình này là chỉ Lưu Biện tại Trường An.

Kể từ đó, Chu Triều Quách Thạch rất mang ơn Sa Ma Kha, sau đó còn lôi kéo tín đồ Thái Bình Đạo tại Đan Dương là Mai Thành, cũng có được 2000 Đan Dương hân tốt, chính thức trở thành một thành viên của Ngũ Khê Man. Ba tên phản tặc ngày xưa giờ đã xem Ngũ Khê Man trở thành nhà.

Nghe Sa Ma Kha trêu ghẹo, Chu Triều lại cười.

- Triều cũng muốn uy vũ hùng tráng như đại vương đây, nhưng thân thể to béo trời sinh này thế nào cũng không chịu đi, không có biện pháp, không có biện pháp.

Sa Ma Kha cười:

- Chu mập, người vội vã thế là có chuyện gì?

- A, là Hồ đại nhân bảo ta ra ngoài tìm ngài, nói có chuyện quan trọng muốn thương nghị với đại vương.

Hồ Chiêu được Đồng Phi phong làm Ngũ Khê trưởng, là một quan chức đặc biệt thiết lập cho hắn, trật Lưỡng thiên thạch, tương đương với bổng lộc thái thú.

Sa Ma Kha nghe thế cảm thấy thấp thỏm trong lòng, không biết Hồ Chiêu đột nhiên tìm hắn có chuyện gì.

- Như vậy thì chúng ta mau mau trở về.

Ba người gíu roi đánh ngựa, rất nhanh đã trở về bên trong Man Khê doanh. Địa hình Man Khê gồ ghề, xung quanh có hùng quan làm ải, hai bên suối có rừng tùng rậm rạp, đất đai cũng đặc biệt màu mỡ. Trong đại doanh tổng cộng có 5000 Ngũ Khê Man binh, lại thêm 2000 Đan Dương hân tốt, tổng cộng 8000 người. Ngoài ra giữa sơn lĩnh xung quanh cũng phân bố người Ngũ Khê Man, cộng lại có tới 3 vạn người, là bản tộc của Sa Ma Kha.

Sa Ma Kha xuống ngựa, sai bước đi vào đại trưởng.

Tất cả ở đây đều dựa theo bố cục của mục trường Sắc Lặc xuyên năm đó của Đồng Phi, có điều lấy bộ tốt là chủ, nông canh săn bắn.

Hồ Chiêu đang xem địa đồ trong đại trưởng.

Thấy Sa Ma Kha đi vào, hắn vội vã đứng dậy nghênh đón...

Sa Ma Kha nói:

- Lão nhi, tìm ta vội thế là có chuyện gì?

Cùng là lời như vậy nếu từ trong miệng người khác nói ra Hồ Chiêu chắc chắn sẽ tức giận, nhưng hắn và Sa Ma Kha coi như là mắng chửi mà quen nhau, chửi nhau đã quen, nên cũng không sửa miệng được. Vì vậy Sa Ma Kha có thể gọi hắn là lão nhi, trong ngôn từ lại không có nửa phần bất kính.

Hồ Chiêu nói:

- Man tử, Lưu Biểu và Lưu Bị liên thủ rồi!

Sợ là trong ba bộ Nam Man cũng chỉ có Hồ Chiêu dám gọi Sa Ma Kha như thế.

- Liên thủ thì liên thủ, có quan hệ gì với chúng ta đâu?

- Tên Man tử nhà ngươi, vì sao không dùng đầu óc suy nghĩ xem? Lão bà của ngươi kiếm từ đâu? Lưu Bị đó và Lưu Biểu liên thủ đánh sáu quận Giang Đông, mà một cánh tay của Tôn Sách lại tại Lạc Dương. Tôn Bá Phủ cụt một tay sao có thể là đối thủ của Lưu Bị Lưu Biểu?

Một cánh tay của Tôn Sách chỉ chính là Chu Du.

Sa Ma Kha tỏ ra khó hiểu hỏi:

- Chớ cần chớ, một miệng lông thôi. . . Họ có được Giang Đông thì có quan hệ gì với ta? Lão nhi, người đừng đi vòng vèo, nói rõ một chút đi.

Hồ Chiêu rất bất đắc dĩ thở dài, dùng bút than vẽ mấy đường lên bản đồ.

- Nếu như Tôn Sách bại, Lưu Bị có được Đan Dương Ngô Quận Hội Kê, Lưu Biểu chiếm Dự Chương Lư Giang. Trên biểu hiện, hai nhà đều có. Nhưng thực lực của Lưu Bị sẽ lần thứ hai đề thăng, mà Lưu Biểu. . . Người xem, Trường Giang mà phân, trên thực tế là kéo dài chiến tuyến, khắp nơi đều là kẻ hở. Lưu Bị đó há có thể cho phép Lưu Biểu đắc ý, chỉ sợ bước tiếp theo sẽ công chiếm Kinh Châu. Nếu Lưu Bị được Kinh Châu, Võ Lăng nguy mất.

Chu Triệu đầu óc chậm chạp, nhưng nghe Hồ Chiêu nói như thế cũng có phản ứng.

- Tào Tháo và Viên Thiệu dụng binh sợ là không rảnh để ý đến phía nam. Nếu như Lưu Bị thống nhất phía nam. . . Chẳng phải là thực lực đại tăng? Triệu vẫn còn nhớ kỹ, trước đây đại đô đốc Trường An gửi thư từng nhắc tới, chia tách phía nam càng dễ tiếp thu hơn thống nhất phía nam. Việc đại đô đốc yêu cầu đại vương làm không phải là bảo trì cục diện chia tách ở phía nam, khiến cho không thể phát triển yên ổn được sao? Nếu như mặc kệ nó, sợ là xảy ra đại sự.

Sa Ma Kha vừa nghe như thế cũng đã hiểu!

- Ý của các người là muốn chúng ta xuất binh?

- Không chỉ chúng ta, còn có Sơn Việt bộ. . . Vào lúc cần thiết, ta thậm chí muốn không tiếc giá nào trợ giúp Tôn Sách quấy nhiễu nhị Lưu.

- Còn muốn trợ giúp Tôn Sách?

- Đúng vậy!

Sa Ma Kha trầm ngâm một lát mới trầm giọng nói:

- Lão nhi, việc này do người và Lệnh Tiên phụ trách, mau chóng định ra kế hoạch đi. Ta phái người đến Võ Lăng truyền tin, xem chỗ Chu Hân đại nhân có thể dành cho chúng ta trợ giúp gì không. Mặt khác, mệnh Quách Thạch Mai Thành chinh đồn binh mã, tùy thời xuất binh tác chiến. . . Nếu Lưu Biểu đặt lực chú ý ở Giang Đông, như vậy hậu viện của hắn nhất định sẽ rất trống trải.

Hồ Chiêu gật đầu:

- Chớ quên, còn phải mời Hề Ni xuất binh phối hợp.

Hề Ni. . . Chưa hẳn sẽ nguyện ý giúp việc này!

Sa Ma Kha trầm ngâm một hồi, nhỏ nhẹ nói:

- Tuy nhiên ta biết có một người nói không chừng có thể tạo được tác dụng. Chỉ là người này cũng không có quan hệ với chúng ta, muốn mời hắn xuất mã, sợ là phải trả một phen.

- Ai?

Hồ Chiêu hỏi.

Sa Ma Kha chỉ tay lên một đường trên bản đồ:

- Tầm Dương giang, Cẩm Phàm tặc!

423. Chương 423: Cẩm Phàm Tặc

Kinh triện vào tháng ba dào dạt sức sống.

Bên trong Thanh Tỏa môn bởi vì quanh năm hoang phế, khắp nơi là cỏ dại, có cả hoa tử đằng nở rộ bò lan trên bờ tường. Gia Đức Điện nhìn qua rất hoang tàn, gạch vàng ngói xanh bám đầy bụi, cũng che lấp đi hào quang huy hoàng vốn có của nó.

Đồng Phi ngơ ngác nhìn con người trước mắt, mắt tròn tròn, kinh ngạc hỏi:

- Vừa rồi người nói người quen biết Cam Ninh Cam Hưng bá?

Đại chiến Lạc Dương từ lâu đã trần ai lạc định, dựa theo ước định của song phương Hoàng Trung lui về Tu Võ, làm cho Tào Tháo được thở phào một hơi.

Đồng thời Đồng Phi mở rộng Yển Sư, thả mười vạn liên quân của Chu Du rời khỏi kinh triệu. Mà tương ứng, Tào Tháo cũng rời khỏi Huỳnh Dương, đóng quân tại Tân Trịnh. Chính là dựa theo những gì Đồng Phi và Tào Tháo thương nghị, song phương mỗi bên thủ quan ải, từ Toàn Môn quan tới Tân Trịnh làm khu hòa hoãn.

Liên quân vốn tại Lạc Dương có 17 vạn nhân mã. Nhưng Đồng Phi lại cho rằng, phạm người kinh triệu phải thuộc trị hạ của y, không thể rời khỏi theo. Lần này đã đẩy đi 5,6 vạn người của Tào Tháo. Mà xem như bồi thường, Đồng Phi sẽ mở cửa Mã thị, lấy Huỳnh Dương làm nơi giao dịch, song phương không đóng nhân mã, tiến hành tự do mậu dịch.

Biểu hiện ra đây chỉ là một cái chợ của dân gian tự phát, nhưng trên thực tế thì sao, trong lòng mọi người biết rõ ràng.

Tào Tháo cũng hồi tưởng lại, và đã biết mắc lừa của Đồng Phi. Tồn lương của Đồng Phi còn xa mới mới lớn mạnh như y biểu diễn. Mà những gì Trần Quân thấy cũng chỉ là một giả tượng. Nhưng cho dù biết thì thế nào? Song phương đã đình chiến, lẽ nào lại phát động chiến tranh nữa sao?

Đồng Phi tuy không hy vọng đánh tiếp, đồng dạng Tào Tháo cũng không có hứng thú này.

Bởi vì sự xuất hiện của 10 vạn liên quân đã giảm bớt rất nhiều áp lực cho Tào Tháo tại Thanh Châu, nói đến cũng coi như một mỹ sự.

Chỉ là khi cùng Lỗ Túc nói đến chuyện này Tào Tháo nhin không được mắt: bị phu giả dối!

Đại chiến Lạc Dương đình chỉ, nhưng cũng không có nghĩa là Đồng Phi có thể rảnh rỗi. Tai họa mà đại chiến tạo thành cũng không phải nói vài ba câu là có thể nói rõ ràng. Phải biết rằng, hơn mười năm trước sau khi Lạc Dương trải qua mấy tai họa nhân khẩu vốn rất thưa thớt. Sau đó khi Hạ Hầu Uyên đóng quân tại Lạc Dương ít nhiều đã khôi phục chút sinh khí. Nhưng trận đại chiến này kết thúc, toàn bộ kinh triệu thậm chí càng trở nên hoang vắng hơn so với năm đó.

Đồng Đô Lạc Dương lớn như vậy, hiện giờ chỉ còn lại không đến 20 vạn nhân khẩu, hơn nữa xung quanh cũng không đến 30 vạn.

Ruộng tốt khai khẩn năm xưa giờ đều bị bỏ hoang. Thành tan hoang, thiếu lương thực, đều là các vấn đề Đồng Phi phải đối mặt.

Đây cũng là nguyên nhân Đồng Phi dày mặt khẩu trừ mấy vạn người.

Mặc dù không ích gì với đại sự, nhưng ít nhiều cũng có thể tăng một số nhân khí. . . Nếu không, ấy vạn người này truân diện cũng không phải không được.

Nghĩ Hoàng Cân chi loạn trước đây Lạc Dương được coi là có trăm vạn nhân khẩu. Ai có thể nghĩ đến, mới vài chục năm, đô thị phồn hoa đó lại biến thành vắng vẻ như vậy? Đồng Phi quả thật cảm thấy đau đầu!

Sau khi thương nghị với đám người Bàng Thống, Đồng Phi thượng sớ Trường An, tại Lạc Dương thiết lập đốc phủ, bổ nhiệm Trần Đáo làm đô đốc Lạc Dương. Tương ứng tất cả quan lại lớn nhỏ sẽ do Trần Đáo tự mình thu xếp. Phía Trường An chỉ phụ trách cung ứng lương thực cùng tiền năm nay, thứ khác sẽ không quản.

Bổ nhiệm này xuống, bức cho Trần Đáo phát điên!

Trong mắt người khác, đốc phủ Lạc Dương này có quyền lợi khai phủ. Một mình đảm đương một phía, tuyệt đối là một việc béo bở.

Nhưng Trần Đáo lại rất rõ ràng, đây là Đồng Phi muốn buông tay!

Hắn dày mặt đòi Bộ Chất và Lữ Mông trong tay Đồng Phi, vốn Trần Đáo còn muốn móc Bàng Thống, nhưng bị Đồng Phi lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt. May là lúc này có bốn người từ Hán Trung tới, cầm thư đề cử của Diêm Phổ chạy tới Lạc Dương tìm Đồng Phi.

Bốn người này vốn là bộ hạ của Hán Trung Trương Lỗ, dùng lời trong thư của Diêm Phổ để nói chính là nhị Dương, nhị Thân.

Nhị Dương là Dương Ngang Dương Nhậm, hai người là đường huynh đệ. Dương Ngang tinh về luyện binh, Dương Nhậm võ nghệ cao cường, có thể đánh tại lưỡng trận.

Nhị Thân chính là huynh đệ Thân Đàm Thân Nghi, là hai huynh đệ chân chính.

Thân Đàm từng theo học danh sĩ Hán Trung, rất có tài hoa, tinh về nội chính. Mà Thân Nghi thuở nhỏ khổ học luật pháp, tính tình cương trực, thiết diện vô tư.

Bốn người này rất được Trương Lỗ tín nhiệm, nhưng ai ngờ Vô Nan quân xuất chinh Hán Trung, Trương Lỗ đánh được hai trận liền khai quan đầu hàng, bốn người này cũng trở thành tù nhân. Sau đó Diêm Phổ đến, khuyên bảo bốn người một phen, lúc này mới khiến cho nhị Dương nhị Thân này động tâm hiệu lực cho Đồng Phi.

Khi bốn người đến Lạc Dương thì Trần Đáo đang ở chỗ Đồng Phi.

Sau khi xem thư của Diêm Phổ, hắn lập tức đứng dậy nói:

- Chủ công, bốn người này là của ta, nếu ai ngăn cản, ta sẽ liều mạng với người đó.

Không nói hai lời, dẫn theo bốn người đang ngẩn tò te nghênh ngang mà đi.

Đổi lại là người khác nhất định sẽ giận dữ. Nhưng Đồng Phi lại không tức giận, bởi vì y biết, chiêu chỉ tay năm ngón này của quả thật đã làm khó Trần Đáo.

Không gặp mấy ngày, Trần Đáo cũng đã sinh ra tóc bạc rồi?

Trần Đáo tại Lạc Dương làm gì, Đồng Phi đã lười đi để ý. Từ Thứ quay lại Hà Nội, Trương Cáp lui về Hà Đông, Bàng Đức thì lĩnh binh quay lại đại doanh Vị Nam. Lạc Dương ngoại trừ Đạp Bạch quân thì chỉ còn lại Nguyên Nhung, Cự Ma và Bối Ngôi tam quân, Đồng Phi cũng chuẩn bị đi rồi.

Nhưng ai ngờ lúc này lại có hai vị khách không mời mà đến.

Một người là Lăng Thao, một người là Tô Phi. Hai người này vốn được Đồng Phi bổ nhiệm huấn luyện thủy quân trên Hà Thủy, hiện giờ tới kể khổ với y.

- Hà Thủy cừ khúc, lại có đại lượng phù sa làm tắc hà đạo, chúng ta khó có thể thành lập thủy trại trên mặt sông, đã phụ kỳ vọng của đại đô đốc.

Thật ra huấn luyện thủy quân trên Hoàng Hà vốn là một việc không quá thích hợp. Đồng Phi suy nghĩ một chút, có ý vứt bỏ. Đợi phía U Châu bình ổn rồi, có thể tìm một hải cảng để thao luyện nhân mã. Cũng chính vào lúc này Bàng Thống xuất ra một chủ ý cho Đồng Phi.

Thủy quân tại phương bắc cũng không quan trọng.

Nhưng tại Kinh Tương lại không thể thiếu. . .

Kinh Tương thủy đạo ngang dọc, lại có lạch trời Đại Giang (Trường Giang), Đồng Phi sớm muộn cũng sẽ dụng binh đối với phía nam, nhất định phải có một nhánh thủy quân hùng mạnh để làm chỗ dựa.

Mà phía nam Đồng Phi cũng không phải không có căn cơ.

Ngoài có Sa Ma Kha, ngầm lại có Chu Hân làm yểm hộ, nếu có thể thành lập thủy quân, có thể tại thời khắc then chốt tạo được tác dụng kì binh.

Đồng Phi có phần tâm động đối với kế sách này của Bàng Thống. Kỵ quân tại phía nam khó có thành tựu, hiện giờ trên đất liền có Ngũ Khê Man doanh của Sa Ma Kha, nếu như thực sự có thể thành lập một nhánh thủy quân, quả thật là một việc vô cùng viên mãn. Nhưng vấn đề là, ai tới đảm đương chủ tướng?

Sa Ma Kha. . .

Đồng Phi không trông cậy vào hắn có thể thành lập ra thủy quân.

Người bên cạnh toàn là mãnh hổ trên đất liền, xuống nước thì biến thành vịt lên cạn. Chỉ có Lăng Thao và Tô Phi tinh về đạo này.

Đồng Phi rất do dự, nên phái ai đi đây?

Một mặt, Đồng Phi quả thật vì ý nghĩ thành lập hải quân cho y mà tâm động, nhưng cũng biết, đó không phải là một việc dễ dàng, cho nên cần người tại phương bắc quản lý. Như vậy hai người không thể cùng đi. . . Lăng Thao rời khỏi Giang Nam đã lâu, nhân địa đã không quen.

Như vậy phái Tô Phi? Năng lực của hắn được ư?

Đồng Phi rất khó xử, Tô Phi lại tìm tới cửa.

- Chủ công, nếu như chỉ vì nhân tuyển đốc soái thủy quân mà phiền não, Phi cũng có một người có thể đề cử, nhất định có thể phù hợp với yêu cầu của chủ công.

- Ai?

- Phi có một hảo hữu, là người Lâm Giang quận Ba Ích Châu (nay là huyện Trung Trùng Khánh), họ Cam tên Ninh.

- Cam Ninh à. . .

Người Đồng Phi đột nhiên cứng đờ, kinh ngạc nhìn Tô Phi:

- Cam Ninh mà người nói có phải là Cam Ninh Cam Hưng Bá?

- A, chủ công cũng biết hắn ư?

Nói nhảm, ta đâu chỉ biết hắn, quả thật muốn hắn chết rồi đây.

Đồng Phi cười khổ trong lòng. . . Cam Ninh Cam Hưng Bá. Lúc trước khi y tại Lịch Dương đã từng đề cử cho Tần Hiệt người này. Lúc đó y đưa ra ba người, ngoại trừ Cam Ninh còn có Chu Thái Tướng Khâm. Chỉ tiếc Chu Hân chỉ tìm được Chu Thái và Tướng Khâm, nhưng không được Cam Ninh.

Sau khi Tần Hiệt chết, Tướng Khâm Chu Thái bởi vì không muốn rời khỏi cố thổ (chỉ ít họ là nói vậy), nên không theo Hoàng Trung đầu quân cho Đồng Phi.

Sau đó Tôn Sách đánh vào Giang Đông, hai thủy tặc rất tốt không ngờ đầu quân cho Tôn Bá Phù, làm cho Đồng Phi lúc đó cảm thấy rất mất mát.

Vì sao phải đầu quân cho Tôn Sách, cũng không nguyện đầu quân cho ta?

Vì thế ấn tượng của Đồng Phi đối với Chu Thái và Tướng Khâm không tốt, thậm chí một lần muốn phái người lên vào Giang Đông giết hai người họ.

Nhưng không ngờ vào lúc này nghe nói tin tức của Cam Ninh, Đồng Phi không khỏi tâm động, nhìn Tô Phi, chờ hắn nói hết.

Tô Phi nói:

- Cam Ninh là người từ nhỏ đã có thần lực, hào hiệp chính trực, đã từng được đề cử làm Kế Duyệt, sau đó còn liệt vào quận thừa của Thục Quận dự khuyết. Tuy nhiên người này bản tính rất thích xen vào chuyện bất bình, bởi hương thân hoành hành, đã tức giận giết người, sau đó một mình rời khỏi gia hương.

Đồng Phi vội hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Năm Trung Bình thứ nhất hấn bởi tin tưởng Thái Bình Đạo nên gia nhập vào, làm Cừ soái. . .

- A?

Đồng Phi lại choáng váng. . .

Thảo nào Chu Hân không nghe được hạ lạc của Cam Ninh. Trong năm Trung Bình, khi đó triều đình đang nghiêm khắc tiến công Thái Bình Đạo, chắc hẳn Cam Ninh cũng muốn tránh đi cho nên mới không biết tung tích. Đánh tốt thật, đánh tuyệt thật, bằng không thì khả năng lại chạy sang Tôn Bá Phù.

Tô Phi thấy Đồng Phi sau khi nghe được ba chữ Thái Bình Đạo cũng nổi giận, tuy thần sắc phức tạp nhưng hiểu kỳ nhiều hơn tức giận.

Hắn lập tức đánh liều nói:

- Sau năm Trung Bình thứ nhất, ta và Cam Ninh làm thủy tặc trên Hoán Giang, nấp trong Động Đình hồ.

Đồng Phi đột nhiên nói:

- Bá Ngọc, theo như ngươi nói... Ngươi cũng từng là người của Thái Bình Đạo sao?

- Việc này. . .

Tô Phi hoảng loạn trong lòng. Đồng Phi nói không sai, năm đó hắn cùng Cam Ninh là kết bạn tại Thái Bình Đạo. Năm ấy hắn 20, mà Cam Ninh 16. Tô Phi vẫn đều rất chiều cố tiểu huynh đệ mới gia nhập Thái Bình Đạo này, mà Cam Ninh cũng xem Tô Phi là huynh trưởng.

Hắn vẫn không dám nói với người ta chuyện này, đặc biệt là sau khi đầu quân cho Đồng Phi.

Tô Phi rất rõ ràng thái độ của Đồng Phi đối đãi với giáo đồ. Nói trắng ra, lúc trước Thái Bình Đạo không phải là bởi vì Đổ Đồng Phi mà khởi sự sớm sao?

Trời mới biết, vị chủ công này sau khi biết thân phận của mình có thể sẽ nảy sinh nghi ngờ đối với mình hay không.

Có điều đã nói đến bước này, hắn cũng không có gì mà giấu diếm nữa. Tô Phi cắn răng một cái, quỳ gối trước mặt Đồng Phi và nói:

- Tô Phi gạt chủ công đã lâu, thực tội đáng chết vạn lần. Không sai, năm đó Phi cũng gia nhập Thái Bình Đạo, cùng Cam Ninh đều là tiểu Cừ soái của Trường Sa.

Đồng Phi kéo Tô Phi đứng dậy.

- Bá Ngọc, ngươi làm cái gì vậy? Ngươi có tội gì?

- Phi biết chủ công xem Thái Bình Đạo là yêu tà, cho nên vẫn không dám nói ra chân tướng. Tuy nhiên việc này ngay cả đại công tử cũng không phải rất rõ ràng.

Đại công tử mà Tô Phi nói chính là Cố Ung.

Đồng Phi nở nụ cười:

- Bá Ngọc, ta nghĩ ngươi nghĩ sai rồi. Ta cũng không phải xem Thái Bình Đạo là yêu tà. Trên thực tế bao gồm phật giáo, ta cũng rất tán thưởng. Người không thể không có tín ngưỡng. Phải có kính thiên địa, bất kính quỷ thần. Ta từng đọc qua [Thái Bình thanh lĩnh đạo] của Thái Bình giáo các người, có đôi khi còn có thu hoạch. Ta hận chính là những kẻ lấy tôn giáo làm ngụy trang, thi hành chính sách ngu dân, làm việc yêu ma.

- Chủ công. . .

Tô Phi kích động trong lòng, nước mắt suýt nữa rơi xuống.

Đồng Phi nói:

- Ngươi nói tiếp chuyện về Cam Ninh đi.

- Hưng Bá thích xa hoa, thường lấy Cẩm Phàm làm hiệu, nhưng khi hai người chúng tôi nấp trong Động Đình trên cơ bản hẳn không nghe theo hiệu lệnh của ta. Sau đó, Hưng Bá cướp giết người của Vương thị đại tộc Kinh Châu trên Đại Giang. Ta biết Vương thị sẽ không chịu để yên, liền bảo Hưng Bá chạy đi. . . Việc sau đó ngài cũng biết rồi đây. Ta bị bắt, nhưng vu cáo không phải là việc ta làm. Cố lão gia vừa lúc đi qua, nên đã cứu ta.

Đồng Phi nhíu mày, nhỏ nhẹ nói:

- Nói như thế, người cũng không biết hạ lạc hiện giờ của Cam Ninh?

Tô Phi cười:

- Phi sao có thể không biết? Lúc trước ta cùng Hưng Bá hẹn nhau, bảo hắn hội hợp với ta tại sông Tầm Dương. Sau đó ta đến đảo Thả Mạt. Theo Cố lão gia nên không có đi vào. Nhưng ta biết, Hưng Bá nhất định sẽ chờ ta tại sông Tầm Dương. Nếu như ta không đến, hẳn nhất định sẽ không đi.

- Người nói là hiện giờ Cam Ninh đang ở sông Tầm Dương?

- Đúng vậy!

- Vì sao phải đến sông Tầm Dương

Nói rồi Đồng Phi đứng lên, sai người dâng lên địa đồ, tìm kiếm vị trí sông Tầm Dương.

Nhưng vừa tìm Đồng Phi liền giật mình. Sông Tầm Dương là một đoạn từ Trường Giang chảy qua Cửu Giang, nằm ở phía tây hồ Bà Dương. Phương bắc Lưu Sơn sông hồ vờn quanh, vị trí của nó cực kỳ quan trọng. Tại trận chiến Ngô Việt còn là vùng giao tranh. Đồng Phi sống lâu ở phương bắc, hơn nữa lại tướng trên ngựa, cũng không phải quá quen thuộc hà vực ở phía nam. Cái nhìn của y không quan trọng, nhưng phát hiện ra một địa phương cực kỳ quan trọng.

Sài Tang. . .

Trong Diễn nghĩa Chu Du không phải truân quân tại Sài Tang sao?

Chỉ là bởi hiện nay Cửu Giang thuộc về Lưu Bị, vì vậy Chu Du cũng không thể truân quân.

Trước đó vài ngày, Đồng Phi còn đau đầu làm sao ngăn cản nhị Lưu phân chia Giang Đông. Mặc dù nói Chu Du đã trở về Giang Đông, nhưng Tôn Sách dù sao chỉ có lực một quân, mà Tào Tháo đang bận đối phó Viên Thiệu, căn bản không có khả năng đuổi tay ra hỗ trợ Tôn Sách.

Bàng Thống đã phân tích cái hại khi nhị Lưu giáp công Tôn Sách. Lúc đó Bàng Thống còn nói:

- Nếu như chủ công có được một nhánh thủy quân, không cần nhân số nhiều, đủ để khiến Lưu Bị không thể toàn lực công kích Giang Đông.

Hừ, đúng là nói cái gì thì cái đó tới!

Không được, Cam Ninh này không thể bỏ qua nữa, nhất định phải nhét vào dưới trướng. Bàng không ngày khác chạy sang Tôn Sách hoặc là Lưu Bị thì nhất định phiền phức.

- Bá Ngọc, ta muốn ngày mai người. . . Không, lập tức lên đường đến sông Tầm Dương tìm Cam Ninh. Nhất định phải thuyết phục hắn quy thuận ta. Về phần nói chuyện thế nào ta mặc kệ, ta chỉ muốn Cam Ninh hiệu lực cho ta. Chuyện này cực kỳ quan trọng, người có nắm chắc hoàn thành cho ta hay không?

Tô Phi chấp tay nói:

- Nếu như Bá Ngọc phụ chủ công nhờ vả, nguyện cầm đầu tới gặp.

Đồng Phi nở nụ cười, mặc dù khi y cười nhìn qua rất khó coi, thậm chí có chút dữ tợn, nhưng Tô Phi lại có thể cảm giác được Đồng Phi đã trở nên thoải mái hơn.

Thở ra một hơi thật dài, Đồng Phi lấy ra một tấm Cự Ma lệnh giao cho Tô Phi.

- Sau khi người thuyết phục Cam Ninh rồi cứ ở lại bên cạnh hắn. Nói cho Cam Hưng Bá, ta cho hắn một tổ chức quân, tên là Cẩm Phàm doanh. Đầu tiên, các người phải ở trên sông Tầm Dương ngăn chặn binh lực của Lưu Bị cho ta. Không cần chính diện giao phong, chỉ cần khiến hắn suốt ngày chật vật là đủ rồi.

- Phi minh bạch!

- Nếu như tình hình không ổn, có thể lập tức lui tới Động Đình hồ. Tam đệ ta Thiên Hưu Sa Ma Kha, người chắc biết tên của hắn. Có bất luận yêu cầu gì có thể cầm Cự Ma lệnh tìm tam đệ ta giúp đỡ. Nói cho Cam Hưng bá, nói hắn chỉ thuộc trị hạ của ta, ngoại trừ ta, bất kỳ ai, bao gồm tam đệ Sa Ma Kha của ta cũng không thể chỉ huy hành động của hắn. . . Nói chung, ngày khác ta mã đạp giang biên, hi vọng có một nhánh thủy quân hùng mạnh.

Tô Phi nhất thời kích động!

Trực tiếp thuộc về Đồng Phi? Đây là khái niệm gì?

Toàn bộ Quan Trung, binh mã trực tiếp thuộc chỉ huy dưới trướng Đồng Phi chỉ có mấy nhánh.

Giải Phiên quân, Đạp Bạch quân, Vô Nan quân, Tuyển Phong quân, Khất Hoạt quân, Du Dịch quân, lại thêm Cự Ma, Bối Ngôi cùng Nguyên Nhung tam quân, tổng cộng có chín nhánh binh mã trực thuộc Đồng Phi. Hôm nay tại có thêm Cẩm Phàm doanh. . . Điều này đủ để nói rõ Đồng Phi coi trọng Cam Ninh thế nào.

Tô Phi nói:

- Chủ công yên tâm, Phi lập tức khởi hành, nhất định không nhục sứ mệnh!

Cùng lúc đó, Tào Tháo ở tại Tân Trịnh cũng đang tra duyệt công văn.

- Thừa tướng, Giang Đông lại phái người đến đây truyền tin, thỉnh cầu chúng ta xuất binh ngăn chặn binh lực của Lưu Bị và Lưu Biểu. . . Thừa tướng, ngài xem chúng ta có nên hay không. . .

Tào Tháo buông công văn xuống, nhìn thoáng qua Lỗ Túc rồi nở nụ cười!

- Tử Kính, xuất binh ta thấy cũng không cần nữa rồi. Hiện giờ binh mã trong tay ta có ba thành đều đặt ở phía Thanh Châu, rất khó điều nhân mã. Cùng lắm ta chỉ có thể bảo Lữ Bố tại Nhữ Nam đánh nghi binh. . . Người cũng biết, Lữ Bố mặc dù vũ dũng, nhưng chưa hẳn là đối thủ của Trương Phi Yển.

Lỗ Túc tỏ ra sốt ruột:

- Lẽ nào chủ công muốn thấy Tôn Sách bị tiêu diệt sao? Nếu Tôn Bá Phù thất bại, thừa tướng cũng có hung hiểm.

Tào Tháo cười ha ha:

- Tử Kính, người đừng có gấp, nghe ta từ từ nói. Mặc dù ta không xuất binh, tự nhiên sẽ có người nguyện ý xuất binh.

- Ngài nói là. . .

- Sao ta lại sao lại không biết, Tôn Bá Phù thất thế, thì Lưu Huyền Đức nhất định sẽ đặt chân Giang Đông. Ta có thể nhìn ra được, Lương Châu bĩ phu há có thể không nhìn ra?

Câu Lương Châu bĩ phu này có ý trên đũa càn khôn hơn ý vũ nhục.

Ngày đó tại Đại Phi sơn uống rượu, Tào Tháo đã thay đổi rất nhiều, khi nói chuyện thường hay dí dỏm.

Lỗ Túc gật đầu:

- Chủ công cao kiến, Đồng Phi nhất định sẽ không ngồi xem Lưu Huyền Đức kiêu ngạo.

- Ta dốc hết binh lực tại Thanh Châu, chính là muốn nói cho tên đó, ta đã vô lực để ý đến phía nam. Ta không để ý Giang Đông Đồng Tây Bình y nhất định sẽ sốt ruột. Yên tâm đi, không bao lâu, y nhất định sẽ có động tác. Tử Kính người cứ lo xã giao với người của Tôn Sách đi, nói là ta đã có quyết định. . . Đến

lúc đó, Đồng Tây Bình y xuất binh xuất lực, Tôn Sách lại sẽ cảm kích ta. . .Hừ hừ, bị y đùa giỡn một lần, cũng phải đòi lại mới phải.

Nếu như nói nhắc Tào Tháo không tức giận vì Đồng Phi sử kế lừa hấn thì khẳng định là nói bậy.

Ôm một bụng tức thì phải lấy lại thể diện. Mặc dù chúng ta thương lượng không khai chiến, nhưng không thể ngăn cản ta dùng mưu kế chơi người.

Nghĩ đến Đồng Phi sau khi biết chân tướng sẽ nổi trận lôi đình, Tào Tháo nhin không được cất tiếng cười to: dù người gian như quỷ, cũng phải trúng kế của ta. . .

424. Chương 424: Cầm Phàm Tặc (2)

Sài Tang (nay là huyện Tĩnh Tử Cửu Giang), bởi có Sài Tang sơn mà được đặt tên, thiết lập vào thời Tây Hán.

Khi Đại Giang chảy tới chân núi Lư Sơn sẽ hội tụ tại hồ Bà Dương, cũng đã tiến vào lãnh địa của Sài Tang. Tại đây mới thấy hết vẻ đẹp của vùng Giang Nam sông nước, sơn sắc mênh mông. Ngay giữa đầu hạ, Sài Tang dưới ánh trăng nhô cao có vẻ càng quyến rũ phong tình.

Lúc này chiến sự Lư Giang đang vào hồi quyết liệt. Lưu Bị tự mình đốc chiến, lấy Văn Sữu làm tiên phong đánh vào bên trong quận trị Đan Dương. Ngay khi Tôn Sách chỉnh quân chuẩn bị đại chiến với hấn một trận thì lại đột nhiên chuyển hướng, từ Đan Dương thẳng đến Lư Giang. Cùng lúc đó, quân Lưu Biểu đang dây dưa cùng Dự Chương cũng đột nhiên bắc hạ, cùng Lưu Bị liên thủ giáp công. Vùng Lư Giang rộng lớn trong một tháng đã không còn là trị hạ của Giang Đông.

Điều này khiến Tôn Sách thoáng cái ngẩn người.

Liên quân nhị Lưu mãnh công Đan Dương, Tôn Sách khẩn cấp triệu Trần Đăng từ Ngô Quận tới, mở đạo phòng tuyến tại huyện Đan Dương, giằng co với nhị Lưu.

Cũng vào lúc này Chu Du lĩnh binh trở về, trên mức độ nhất định đã giảm bớt áp lực cho Tôn Sách.

Nhưng nhiều đó vẫn còn chưa đủ. Trong tháng tư huyện Đan Dương thất thủ, quân Tôn Sách lại lần nữa lui trăm dặm. Một đường từ Vu Hồ tới Trường Đăng hồ cuối cùng cũng ổn định được trận thế. Nhưng Tôn Sách và Chu Du đều rất rõ ràng, trận thế này qua là tạm thời ổn định, trời mới biết có thể chống đỡ đến khi nào?

Lưu Bị có thể nói đã rửa sạch hết nỗi uất ức tại Lạc Dương, toàn bộ quân Từ Châu đều phấn chấn vô cùng.

Tuy nhiên phấn chấn này, vinh quang này. . .lại không có chút quan hệ nào với Nghiêm Bạch Hổ. Bởi vì lúc này hấn đang đóng quân ở trong đại doanh Sài Tang.

Cũng không phải Lưu Bị không tín nhiệm hấn, không trọng dụng hấn.

Mặc dù nói Lưu Bị tại Lạc Dương đã làm mất nhị quan, Lưu Toàn và Tư Mã Ý, nhưng lại có được Hứa Du Văn Sữu và TỰ THỤ. Thực lực không những không giảm, thậm chí càng mạnh hơn. Điều này cũng không phải nói TỰ THỤ nhất định mạnh hơn Tư Mã Ý. Giữa hai người hoàn toàn không có gì để so tính. Một người mới ra đời, một người đã trải qua mưa gió; một người trí tuệ mới mở, một người khác lại đang đứng ở trạng thái đỉnh phong của mưu sĩ.

TỰ THỤ không biết giữ âm mưu quỷ kế gì, nhưng một chiêu nhất thức đó lại là dương mưu đường đường chính chính, ngay cả Tư Mã Lãng cũng mặc cảm.

Liên hợp Lưu Biểu, chính là mưu đồ của TỰ THỤ đưa ra.

Mà diệu chiêu đánh chiếm Lư Giang cũng là tâm huyết của hấn.

So sánh với lúc chân tay co cứng, còn đầu đá lẫn nhau khi còn là thủ hạ của Viên Thiệu, TỰ THỤ dưới trướng Lưu Bị có thể nói như cá gặp nước.

Cùng lúc đó, Hứa Du đảm nhiệm thái thú Tiểu Bái, cùng Quan Vũ tọa trấn hậu phương, khiến cho Lữ Bố Tào Tháo cũng không thể đi tới.

Từ điểm này mà nói, thủ đoạn dùng người của Lưu Bị hơn Viên Thiệu gấp trăm lần. Mặc dù thủ hạ nhân tài không nhiều, nhưng hẳn lại có thể đem mọi người tết thành một sợi. So với đoàn đội mưu sĩ của Viên Thiệu cầu xé lẫn nhau, năng lượng phát huy ra càng lớn hơn gấp mười, thậm chí gấp trăm lần.

Tất cả mọi người rất hài lòng, chỉ có Nghiêm Bạch Hổ không quá đắc ý.

Cháu trai chết, mình cũng dần dần rời khỏi hạch tâm của tập đoàn Lưu Bị, thậm chí ngay cả mao đầu tiểu tử Cao Sủng cũng được trọng dụng hơn cả hẳn.

Nếu như nói trong lòng không có vướng mắc, đó là nói bậy.

Cũng may Nghiêm Bạch Hổ đã trải qua rất nhiều chuyện, từ thủy tặc năm đó trở thành thái thú Cửu Giang, đại đô đốc thủy quân Sài Tang hôm nay, nhiều đó cũng đủ rồi. Hôm nay Sài Tang tích trữ lương thảo của quân Từ Châu, nói đến thì Lưu Bị vẫn rất tín nhiệm Nghiêm Bạch Hổ.

Ánh trăng sáng tỏ, Nghiêm Bạch Hổ uống rượu ngắm trăng bên bến dò Sài Tang, gió hướng đông bắc.

Trên mặt sông xuất hiện hơn mười chiếc thuyền, treo cờ hiệu của quân Kinh Châu, từ phía tây nam dần dần áp sát.

Tự có chiến thuyền tuần giang từ trong thủy trại lao ra, khi cách đội tàu của đối phương một khoảng, mới lớn tiếng la lên:

- Các ngươi là người phương nào, nhanh báo ra thân phận.
- Chúng tôi từ hồ Bà Dương tới, phụng mệnh của Lưu Kinh Châu áp giải lương thảo, cũng có rượu ngon tặng cho Nghiêm đô đốc, Lưu Kinh Châu nói Nghiêm đô đốc trấn thủ Sài Tang đã vất vả rồi.
- Chờ đấy, đợi ta hỏi báo đô đốc.

Nghiêm Bạch Hổ cũng biết một chút. Năm ngoái bởi vì liên quân Lạc Dương đại chiến, quân Từ Châu chuyển vận rất nhiều lương thảo tới Lạc Dương. Tuy nói không có trở ngại, nhưng Lưu Bị vẫn bắt chẹt Lưu Biểu một chút. Lưu Biểu cũng không phải rất đồng ý, nhưng niệm tình hai nhà liên thủ, thường xuyên sẽ đưa chút lương thảo qua đây. Đương nhiên rồi, lương thảo Lưu Biểu đưa qua đây sẽ không nhiều, chất lượng cũng không phải rất tốt, cũng chỉ dùng để ngụ trang cho liên quân kia thôi.

- Chút lương thảo như thế thì có ích gì?

Nghiêm Bạch Hổ thầm cười lạnh trong lòng, đương nhiên biểu hiện ra vẫn phải tỏ ra cao hứng.

Lương thảo không quan trọng, quan trọng là rượu ngon kia. Cả ngày ở Sài Tang, nếu như không có rượu ngon trợ hứng, chẳng phải rất khó chịu sao? Từ phương diện này mà nói, Lưu Cảnh Thăng này coi như biết tình thú.

Không thèm để ý phát tay, Nghiêm Bạch Hổ cũng không phái người đi lên thuyền kiểm tra một chút.

Đội thuyền cách thủy trại càng ngày càng gần. . .

Có tiểu giáo đột nhiên phát hiện vài điểm cổ quái, vội vàng nói với Nghiêm Bạch Hổ:

- Đô đốc, hình như có gì đó bất thường.
- Đêm nay Nghiêm Bạch Hổ uống không ít rượu, lúc này đầu ngất ngất, nghe thế cười nhạo:
- Lo sợ không đâu, có chỗ nào bất thường đâu?
- Đô đốc, ngài xem đội thuyền kia đều ăn nước không sâu. Nếu là thuyền lương sao lại như vậy?

Nghiêm Bạch Hổ ngăn người, ngưng mắt nhìn ra xa. Chỉ thấy đường ăn nước của thuyền lương rất rõ ràng, đâu thể là vận chuyển lương thảo qua đây được?

- Không hay. . . Mau ngăn cản chúng lại!

Ngay khi Nghiêm Bạch Hổ lên tiếng, hơn mười chiếc thuyền đó đột nhiên tăng tốc, loáng thoáng, hình như có tiếng chuông leng keng vang lên.

Đội thuyền chạy ào vào thủy trại, lao thẳng tới kho lẫm chất đồng bên bến đò.

Vải bạt xốc lên, trên thuyền toàn là các vật dẫn lửa như cây khô. Một hán tử cao tám xích, vóc người hùng vĩ châm lửa vào đội thuyền. Trong nháy mắt tấp vào bờ, lửa đã lủi lên bến đò. Sau đó, hơn trăm đại hán lục tục lên bờ, đội thuyền vang lên cái ầm, va vào bến đò.

Đội thuyền bị lửa cháy mạnh bao trùm sau khi nhận được va chạm kịch liệt, vô số cỏ khô bốc cháy văng ra ngoài.

Kho lương liền bốc lửa, trong chớp mắt đã lan tràn ra. Quân còn chưa làm ra phản ứng, sao kho lương đột nhiên đã bốc cháy rồi?

Hán tử nhảy lên bến đò trước tiên trong tay cầm một thanh Ngân lân phân thủy đao, tiến lên một bước, một đao chém ngã một viên tướng rồi xoay người lên ngựa, nắm lấy một cây đại đao và lớn tiếng quát:

- Nghiêm Bạch Hổ, Cam Ninh ở đây, còn không qua nhận lấy cái chết!

Trong nháy mắt tiếng la vang lên, ngoài đại doanh đột nhiên người hô ngựa hý.

Có tiểu giáo chạy tới nói:

- Khởi bẩm đô đốc, việc lớn không tốt. . . Có người, có người cướp trại!

Nơi này là Cửu Giang, nơi này là trị hạ của Từ Châu. Trong đại doanh này ít nhất cũng hơn vạn nhân mã, không ngờ có người dám tới nơi này chịu chết?

Trong đầu Nghiêm Bạch Hổ trống rỗng, vẫn còn đang suy nghĩ: “Cam Ninh, là ai?”

Nghe tiểu giáo bẩm báo, hán tử kinh hoảng vội hỏi:

- Có bao nhiêu người, là cờ hiệu phương nào?

- Không biết, đối phương toàn đeo bạch vũ, ít cũng phải mấy nghìn người!

- Định tập kích, định tập kích. . . Nhanh báo hiệu!

Lúc này Nghiêm Bạch Hổ đã hoàn toàn tỉnh rượu. Hán tử sai người dẫn ngựa qua, vừa mới xoay người lên ngựa đã thấy Cam Ninh từ trong loạn quân đánh ra, trên lưỡi đao của đại khảm đao vẫn còn nhỏ máu, người khoác Tào la bào, vết máu loang lổ.

Hai Từ Châu tướng lao ra từ phía sau Nghiêm Bạch Hổ.

Cam Ninh mặt không đổi sắc, hét lớn một tiếng, đại đao vung ra. Chỉ bốn năm hiệp, gươm đao chém hai viên tướng ngã ngựa.

- Nghiêm Bạch Hổ, chạy đi đâu!

Nghiêm Bạch Hổ nổi giận đùng đùng, cảm thương ra nghênh đón.

Lúc này, thấy một đạo nhân mã từ ngoài đại doanh đánh vào, đại tướng dẫn đầu mặc chiến bào trắng, tay cầm một cây ngân thương, sát pháp mạnh bạo. Trên búi tóc cắm một sợi bạch linh, sĩ tốt phía sau tất cả đều trang phục như vậy, nhân số khoảng chừng nghìn người.

Người này chính là Tô Phi.

Ngày đó tại Lạc Dương, sau khi Tô Phi nhận được quân lệnh, chỉ dẫn theo mấy trăm người đi.

Nói đến thì Tô Phi là người có tâm tư rất tỉ mỉ, hán tử không đi tìm Cam Ninh trước mà trực tiếp đến huyện Đậu Dương tìm huyện lệnh Đậu Dương là Chu Trị. Thông qua Chu Trị, hán tử đạt được liên hệ với Sa Ma Kha, đồng thời lấy được từ chỗ Chu Hân hơn nghìn nô mã (ngựa tòi). Ha ha, ở trong mắt Tô Phi, ngựa của Chu Hân quả thực là nô mã, dù sao cũng đã quen với Đại Uyên lương câu Tây Vực, ngựa tầm thường đâu thể lọt vào mắt được?

Lấy danh hiệu của thái thú Võ Lăng chạy thẳng đến sông Tầm Dương, mấy ngày sau hội hợp với Cam Ninh. Cam Ninh quả thật rất tôn trọng Tô Phi. Năm đó chỉ một câu nói của Tô Phi hấn đã rồng rã ở trên sông Tầm Dương này hơn vài năm. Trong tay có 800 kiện tốt, tất cả đều đến từ Đan Dương, có thể xuống sông bắt rồng, lên ngựa chinh chiến, vũ dũng phi phàm.

Tô Phi nói rõ tình huống cho Cam Ninh sau khi chia tay. Đồng thời rất trực tiếp nói:

- Trước khi rời khỏi Lạc Dương, đại đô đốc từng nói với ta, nếu như Cam Ninh nguyện ý hiệu lực, điều kiện gì cũng có thể đáp ứng.

Giữa hai huynh đệ này không có gì phải quanh co lòng vòng.

Sau khi nói hết, Tô Phi còn lấy ra một thanh Ngân lân phân thủy đao khảm chuông, đây là binh khí hấn lấy từ trong kho binh khí của Trần Đáo.

Đao dài sáu xích, cán dài chừng hai xích, mặt trên có chuông, trên chuôi đao có một đoạn ngân liên dài một trượng.

Cam Ninh từ lâu cũng đã nghe danh của Đồng Phi, trầm ngâm một lát hấn nói:

- Ninh cũng ngưỡng mộ đại đô đốc đã lâu, chỉ hận không có cửa đầu nhập vào. Hôm nay huynh trưởng đến đây, Ninh không lời nào để nói. Điều kiện hay không điều kiện gì chứ, chỉ cần đại đô đốc ra lệnh một tiếng, Cam Ninh nguyện dốc thân dốc sức cho đại đô đốc.

Vốn tưởng rằng còn phải khuyên bảo một hồi, không nghĩ tới Cam Ninh đáp ứng sảng khoái như vậy.

Tô Phi đương nhiên đại hỉ, lại thương lượng một chút với Cam Ninh, quyết định tại Sài Tang đánh một trận. Đối với các chiến thuyền ở Sài Tang, Cam Ninh có thể nói đỏ mắt đã lâu. Nếu không phải đợi Tô Phi đến đây hội hợp, không tiện gây ra phong ba quá lớn, nói không chừng đã sớm động thủ rồi.

Có câu là, hứng thú hợp nhau.

Cam Ninh ngưỡng mộ Đồng Phi đến cực điểm, mình cũng là người lá gan rất lớn.

Sau khi lên kế hoạch, liền quyết định cùng Tô Phi hai bên giáp công, tập kích Sài Tang. Mấy năm nay, Cam Ninh đã nhìn thấu Sài Tang.

Nói thật thì võ nghệ của Nghiêm Bạch Hổ cũng không tệ.

Bằng không lấy người cao ngạo như Quan Vũ nếu như không có bản lĩnh thật sự, há có thể cho phép hấn làm thái thú Cửu Giang, hơn nữa đã làm rất nhiều năm. Chỉ là từ sau khi hai người Lưu Bị và Tôn Sách đình chiến, Nghiêm Bạch Hổ liền ít lên chiến trường. Mấy năm nay an nhàn đã lâu, người có vẻ chậm chạp hơn.

Võ nghệ không tệ, nhưng đâu so được với Cam Ninh cả ngày chém giết, lênh đênh trên nước.

Chỉ hơn mười hiệp, Nghiêm Bạch Hổ đã không chống được. Mồ hôi ra, khí cũng không theo kịp, luống cuống tay chân, chặt vật không chịu nổi.

Lại đánh thêm hai ba hiệp, Nghiêm Bạch Hổ thúc ngựa bỏ chạy.

Ngựa của hấn tốt hơn ngựa ăn trộm của Cam Ninh rất nhiều, thấy người sắp đào tẩu, Cam Ninh rút ra Phân thủy đao, ngân liên quán trên tay và hét lớn một tiếng, Phân thủy đao tuốt tay bay ra. Mang theo tiếng gió rít, tại không trung vẽ ra một đạo ngân quang đẹp mắt, đánh phập vào giữa lưng Nghiêm Bạch Hổ.

Nghiêm Bạch Hổ ở trên ngựa kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống.

Cam Ninh cũng không khách khí, tiến lên nắm lấy dây cương tọa kỵ của Nghiêm Bạch Hổ, đuổi người đối ngựa. Một tay đại đao, một tay Ngân liên đao, song đao cùng sử dụng, trong doanh trại tung hoành ngang dọc. Quân Từ Châu bị đột nhiên tập kích, vốn đang hoảng loạn. Nghiêm Bạch Hổ bị giết, tin tức rất nhanh truyền khắp nội ngoại đại doanh. Toàn bộ đại doanh giống như nổ tung lên, không ai còn có lòng ham chiến, liền chạy trốn khắp nơi, quân lính tan rã.

Tô Phi dẫn người hội hợp với Cam Ninh, hai người nhìn nhau cười to.

Cam Ninh dắt ngựa, sai người leo lên hai chiếc lầu thuyền bỏ neo tại bến đò. Kiện tốt dưới trướng lại đoạt được hơn 20 chiến thuyền, trong ánh lửa tận trời từ Đại Giang ngênh ngang mà đi, chỉ để lại phía sau biển lửa hừng hực.

Tô Phi và Cam Ninh mỗi người lĩnh một chiếc lầu thuyền, sau khi đi được hơn 20 dặm Tô Phi leo lên đội thuyền của Cam Ninh.

- Một đòn này, sợ là Lưu Huyền Đức kia khó có thể ngồi yên rồi!

Cam Ninh cười nói:

- Như vậy rất tốt, chẳng qua cũng chỉ thu thập Lưu Bị, nếu như không chiêu cố Lưu Biểu một chút, chẳng phải là nặng bên này nhẹ bên kia rồi sao?

- Ý của hiền đệ là. . .

- Từ đây xuôi dòng có thể Giang Lăng. Nơi đó là nơi truân lương của Lưu Biểu, tướng thủ là diệt nhi của Hoàng Tổ, cũng chỉ là thằng ngu mà thôi.

Tô Phi nhú mày, nhỏ nhẹ nói:

- Như vậy có phải mạo hiểm quá không?

- Huynh trưởng, hôm nay là ngày Cẩm Phàm doanh ta thành lập. . . Nghĩ năm đó đại đô đốc xuất sơn, vài chiến thành danh. Cam Ninh há có thể thua người khác.

Tuy nói đã đầu nhập vào Đồng Phi, nhưng trong nội tâm Cam Ninh vẫn cực kỳ ngạo khí.

Hắn chung quy cảm thấy, Đồng Phi sơ dĩ coi trọng hắn là vì Tô Phi nói tốt cho hắn. Càng nghĩ như vậy, hắn lại càng không quá yên tâm. Dù thế nào cũng phải làm cho Đồng Phi nhìn thấy thủ đoạn của hắn. Nói đến thì đã rất nhiều năm bức rút tại sông Tầm Dương rồi, Cam Ninh cũng thật sự sắp không chịu nổi.

Tô Phi hơi do dự, mặc dù cảm thấy không ổn thỏa, nhưng hắn vẫn đáp ứng.

Mấy ngày sau, hai người tập kích Giang Lăng, thiêu rụi hơn phân nửa nơi truân lương của Lưu Biểu, còn giết Hoàng Mậu cháu trai Hoàng Tổ, khiến Đại Giang chấn động.

Lưu Bị Lưu Biểu truân quân tại huyện Đan Dương nghe được tin tức này liền thất kinh.

Lương thảo mất, quân tâm tất loạn.

Hơn nữa, nếu cho phép đám thủy tặc này tiếp tục hoành hành, hậu phương sẽ bị hỗn loạn. Lưu Biểu lập tức hồi quân Lư Giang, mệnh Hoàng Tổ lĩnh thủy quân ngăn chặn Cam Ninh tại Đại Giang. Hoàng Tổ đó cũng là một người rất hay bao che, cháu trai chết, hắn tự nhiên một lòng nghĩ báo thù.

Nhưng đúng lúc này, từ Kinh Châu lại truyền đến một tin tức làm cho Lưu Biểu Lưu Bị đành phải tạm thời đình chỉ công kích Giang Đông. . .

425. Chương 425: Dương Dương (1)

Trong Hồ Đầu sơn, bờ Man Khê.

Sa Ma Kha đang ngắm nghía một tấm Cự Ma lệnh, sắc mặt trầm lạnh. Hồ Chiêu cũng nghiêm mặt, mọi người trong đại trướng cũng không dám thở mạnh.

- Ta muốn xuất binh!

Sa Ma Kha buông Cự Ma lệnh xuống, nói với giọng rất kiên định:

- Cẩm Phàm doanh mới lập đã lập đại công. Ta là huynh đệ kết bái của nhị ca, nhưng không thể phân ưu cho hắn, ngày khác gặp lại thì có mặt mũi nào mà đối mặt? Ta ý đã quyết, lão nhi ngươi đừng phí miệng lưỡi nữa.

Hồ Chiêu nói:

- Ta cũng không phải muốn khuyên can người. . . Người có thể xuất binh, đánh Trường Sa, công Linh Lăng, dù cho người đánh Ích Châu đều có thể. Nhưng xuất binh Tương Dương, không nói đến đường xá xa xôi, nơi đó là sào huyệt của Lưu Biểu, há có thể không có binh mã đóng ở đó? Tuyệt đối không thể.

- Đánh Trường Sa, có thể đánh Lưu Biểu đau không?

Sa Ma Kha cả giận nói:

- Về phần Ích Châu, đánh thì có ích gì? Chỉ có Tương Dương, chỉ cần Tương Dương báo nguy, Lưu Biểu nhất định vô tâm tái chiến.

Hồ Chiêu đứng lên, lạnh lùng nói:

- Nhưng người có nghĩ tới không, địa hình Nam Quận phức tạp, thái thú Lý Nghiêm cũng cực kỳ giả dối, càng tinh chiến sự. Mà Tương Dương, mặc dù Lưu Biểu không có ở đây, nhưng hấn đâu thể không có phòng bị? Biệt giá Kinh Châu Lưu Ba cũng không phải nhân vật dễ đối phó. Nếu như người muốn đánh đến dưới thành Tương Dương, yêu cầu phân phối bao nhiêu nhân mã? Lại yêu cầu tiêu hao bao nhiêu tiền lương, người quên dặn dò của đại đô đốc rồi sao?

Sa Ma Kha nói:

- Chẳng lẽ, ta cứ ngồi ở đây, không có việc gì?

Nói xong hấn phát tay áo đứng lên:

- Lão nhi, việc này người không cần phí tâm nữa, ta ý đã quyết. Quách Thạch Mai Thành làm tiên phong, Chu Triệu theo ta cùng xuất chiến. Chỉ cần có thể đánh tới Nghi Thành, Tương Dương nhất định đại loạn. Đến lúc đó không đợi binh mã song phương hợp kích, ta đã sớm rút khỏi chiến cuộc.

Từ trên lý luận mà nói, ý nghĩ của Sa Ma Kha cũng không sai.

Nói cách khác, xuất binh mà hấn nói trên thực tế là một loại đánh nghi binh. Nhưng Hồ Chiêu lại chết sống không chịu đồng ý, thấy khuyên không được Sa Ma Kha. Hồ Chiêu tức giận chạy ra khỏi đại trường. Theo Hồ Chiêu thì sách lược này của Sa Ma Kha căn bản là không thể khả thi.

Sau khi ra khỏi đại trường, Hồ Chiêu chạy đi tìm Cam phu nhân.

Theo hấn nghĩ là Cam phu nhân nhất định sẽ nghĩ cách khuyên can Sa Ma Kha. Nhưng không nghĩ tới Cam phu nhân lại cự tuyệt...

- Khổng Minh tiên sinh, ngài chẳng lẽ không cảm thấy mấy năm nay Sa Sa quá mức thuận lợi rồi sao? Dựa vào đồ đạc và sự trợ giúp của nhị bá, trong mấy năm hấn đã hoàn thành đại nghiệp mà lịch đại lão vương chưa từng hoàn thành. Thật là năng lực của hấn xuất chúng sao? Ta thấy chưa hấn vậy.

Hồ Chiêu nghi hoặc Nhìn cam phu nhân:

- Vậy ý của phu nhân là. . .

- Nên để hấn nản đi một chút. Lần này nhị bá ở trong thư rất tán thưởng Cam Ninh kia, trong lòng Sa Sa vốn đã không chịu phục. Mà một đòn của Cam Ninh tại Sài Tang đã đẩy lên tâm tư của Sa Sa. Cùng với nói đây là hấn muốn giúp nhị bá, chẳng bằng nói hấn muốn tranh với Cam Ninh. . . Dưới loại tình huống này, trừ phi đại bá nhị bá qua đây, sợ là chúng ta ai cũng đừng nghĩ khuyên bảo được Sa Sa.

Hồ Chiêu trầm mặc!

Sau một lát, hấn nhỏ nhẹ nói:

- Ý của phu nhân ta đã minh bạch. Muốn mượn cơ hội này chỉnh tên Man tử kia một chút. . . Thế nhưng, phu nhân nên biết, Man tử nhìn như kiên cường, thực ra nội tâm rất yếu đuối. Ta lo lắng làm quá, hấn sẽ chịu không nổi.

Cam phu nhân mỉm cười, ôm lấy nữ nhi còn nhỏ tuổi:

- Nếu như vậy, chúng ta trở về Tây Vực đi.

Hồ Chiêu thở hắt ra một hơi, gật đầu nói:

- Nếu phu nhân có ý nghĩ này, vậy ta sẽ đi an bài, thuận tiện nghĩ cách điều Cẩm Phàm doanh tới để làm ứng biến khi cần. Mặt khác, mời phu nhân viết một phong thư cho đại đô đốc, sau trận chiến này chúng ta sẽ đối mặt với công kích khi Lưu Biểu dốc lực cả Kinh Châu. Nếu như không có đại đô đốc hỗ trợ, ta lo lắng chỉ dựa vào lực của Tam Man sẽ rất khó là đối thủ của Lưu Biểu.

- Vậy tất cả nhờ tiên sinh rồi.

Cam phu nhân nói vậy cũng không sai chút nào.

Sa Ma Kha đích thật đã sinh ra tâm tư tranh cường hão thắng. Cũng khó trách. . . Đã nhiều năm, hần rất ít thấy Đồng Phi tán thưởng một người nào đó như vậy.

Ngày kế, Sa Ma Kha lĩnh 4000 Ngũ Khê Man và 1000 Đan Dương hần tốt xuất binh từ Hồ Đầu sơn.

Ven đường phát ra mệnh lệnh tập kết nhân mã với các tông bộ trong núi. Hần là Ngũ Khê Man Vương, phát ra lệnh tập kết thì các tông bộ cũng lập tức hưởng ứng. Đợi khi qua Ủy Sơn, Ngũ Khê Man đã tập kết mấy vạn nhân mã. Trên đường Chu Hân từng phái ra huynh đệ Chu Chỉ nỗ lực khuyên can Sa Ma Kha, nhưng bị Sa Ma Kha cự tuyệt.

Đôi khi, con người chính là như thế.

Người càng khuyên bảo hần, thật giống như đang hoài nghi bản lĩnh của hần, hần lại càng muốn chứng minh cho người xem. Sa Ma Kha hiện giờ chính là như vậy.

Nếu như Hồ Chiêu Chu Hân có thể sử dụng một loại phương thức khác khuyên bảo Sa Ma Kha, có lẽ hần sẽ thay đổi chủ ý.

Cũng mặc kệ là Hồ Chiêu hay là Chu Hân, đều không ngừng nhấn mạnh với Sa Ma Kha một việc: đánh Tương Dương là việc không thể được cỡ nào, Tương Dương lớn mạnh bao nhiêu. . . Sa Ma Kha là người thế nào? Từ 14 cùng Đồng Phi xuất sơn, sau đó có thể nói chưa tao ngộ bại trận. Chỉ có một lần thất bại là lúc ở Lâm Kinh bị Hoàng Phủ gia đánh lén. Một đường trưởng thành có thể nói cực kỳ thuận lợi.

Hần từng phục ai chưa?

Người có thể khiến hần tâm phục khẩu phục, phóng nhân khải thiên hạ cũng chỉ có ba người rưỡi.

Đồng Phi Diễm Vi, tự nhiên là hai người trong đó. Còn có Hoàng Trung, đó là người từng thực thực tại tại đánh bại hần, đồng thời chỉ điểm cho hần. Sa Ma Kha cũng rất chịu phục. Ngoại trừ ba người này còn có nửa người, chính là Lữ Bố. Tuy nhiên đó là kẻ địch của hần.

Về phần những người khác, Sa Ma Kha quả thật không coi ra gì.

Sau khi ra khỏi Ủy Sơn, quân Ngũ Khê Man xuất phát tới Đan Dương tự. Tướng thủ Đan Dương tự là Thái Trung, xuất thân Thái gia là đại tộc Kinh Châu, luận bối phận là đồng tộc của đại đô đốc thủy quân Kinh Châu Thái Mạo. Có điều Thái Trung quả thật không có bản lĩnh gì, hơn nữa lá gan rất nhỏ. Đại quân của Sa Ma Kha còn chưa đến huyện Đan Dương, Thái Trung đã dẫn theo gia quyến thân binh đào tẩu. Hần tự mình biết mình, bản lĩnh của hần tuyệt đối không phải là đối thủ của Sa Ma Kha.

Đan Dương tự nhanh chóng thất thủ, cũng khiến cho tướng thủ Di Đạo là Lữ Công bất ngờ không kịp phòng bị, thậm chí không kịp làm ra phản ứng, đại quân của Sa Ma Kha đã bình lâm thành hạ. Lữ Công xuất thành ứng chiến, sau hai hiệp trước trận bị Sa Ma Kha một bóng đập áu thịt không rõ. Di Đạo thất thủ.

Đây là biến cố chỉ xảy ra trong một ngày.

Sa Ma Kha hạ liền hai thành, không khỏi chí đắc ý mãn. Dừng lại Di Đạo một ngày, sau đó mệnh Mai Thành trấn thủ Di Đạo, hần tự lĩnh binh vượt qua Đại Giang, lao thẳng tới Nghi Thành.

Tin tức Ngũ Khê Man bạo động nhanh chóng truyền đi. Thái thú Nam Quận Lý Nghiêm lại lâm vào trầm tư.

Trận chiến Uyển Thành năm xưa Lý Nghiêm từng cùng Sa Ma Kha đóng vai chiến đấu. Đối với Sa Ma Kha, Lý Nghiêm có thể nói cực kỳ lý giải.

Phía sau Sa Ma Kha là ai?

Trong lòng Lý Nghiêm sao có thể không rõ chứ?

Lúc trước Tần Hiệt ốm chết, Hoàng Trung từng mời hắn đi cùng đầu quân cho Đồng Phi.

Nhưng Lý Nghiêm lại cho rằng Đồng Trác vừa chết, Quan Trung đại loạn, Đồng Phi đã mất căn cơ, cho dù tương lai có thể đặt chân tại Tây Vực thì cũng khó có thành tựu. Cho nên, Lý Nghiêm rất uyển chuyển cự tuyệt Hoàng Trung, thậm chí còn mời Hoàng Trung cùng hắn đầu quân cho Lưu Biểu. Nhưng không thể thành công.

Chẳng ngờ chỉ thời gian mấy năm, Đồng Phi đã lại đánh trở về Quan Trung.

Thậm chí lực lượng nắm giữ trong tay vượt xa lúc Đồng Trác còn trên đời. Giết Lý Giác Quách Tỷ, tiêu diệt Mã Đằng Quách Hiến.

Chỉ trong mấy năm khai cương khoách thổ không nói, chiếm lĩnh Tịnh U Lương Châu, hùng bá Quan Lũng (khu vực Quan Trung và phía Đông Cam Túc), còn đánh vào Hán Trung, nhắm nhe Tây Xuyên.

Trận đại chiến năm ngoái đã lấy lực một nhà chống lại binh mã mấy nhà.

Được Hà Nội, lấy Lạc Dương. . .

Thanh thế đó rất kinh người, Lý Nghiêm đều thấy rõ ràng. Nếu như nói trong lòng không có hối hận thì thuần túy là nói bậy.

Nhưng chuyện trên đời thường là như thế, một bước sai, từng bước sai. Mặc dù rất hối hận, nhưng Lý Nghiêm lại không hướng tới chút nào. Đi đầu quân cho Đồng Phi? Không nói đến Lưu Biểu rất coi trọng hắn, cho dù hắn và Đồng Phi năm đó có một đoạn tình hương hỏa, theo thời gian cũng đã phai nhạt.

Nếu như lúc trước hắn theo Hoàng Trung cùng dựa vào Đồng Phi, đó chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Hiện tại thì sao, thấy người ta phát triển rồi, mới chạy tới dựa vào. Đó chính là thay đổi thất thường. Cho dù Đồng Phi không tính toán tiền hiềm, nhưng Lý Nghiêm cũng sẽ khinh thường bản thân. Càng không nói đến những lời lúc trước nói với Hoàng Trung. Lẽ nào qua đó nghe Hoàng Trung Văn Sính cười nhạo?

Tuy nhiên Lý Nghiêm vẫn để lại một phần tâm tư.

Hắn biết rõ Chu Hân và Đồng Phi có giao hảo, cũng rõ ràng Sa Ma Kha đặt chân tại Võ Lăng, tác dụng của Chu Hân rất lớn, nhưng không báo cho Lưu Biểu.

Võ Lăng là Võ Lăng, Nam Quận là Nam Quận.

Mọi người tường an vô sự, người không chọc ta, ta cũng sẽ không đi trêu chọc người. Về phần Chu Hân người lòng hướng người nào, có quan hệ gì tới ta đâu.

Nhưng đây cũng không có nghĩa là Lý Nghiêm sẽ trở mặt nhìn Sa Ma Kha tiến vào Nam Quận. Nam Quận này là của ta, người tới chọc ta, vậy đừng trách ta không nể mặt. Sau khi Thái Trung dẫn theo thân binh gia quyến đến Nam Quận, tiêu tốn không ít tiền bạc, cuối cùng cũng gặp được Lý Nghiêm.

Lý Nghiêm là người cái gì cũng tốt, nhưng lại hơi hám tài, lòng dạ còn hẹp hòi.

Thái Trung hạ mình, hắn cũng sẽ không làm khó Thái Trung. Dù sao phía sau Thái Trung còn có Thái thị gia tộc, cho dù trừng trị, cũng không tới phiên hắn. Huống chi, Thái Trung biểu hiện thời như thế, sau khi Lý Nghiêm suy nghĩ một hồi mới vung bút, tội lỗi đều quy về Lữ Công.

- Chính Phương huynh cứ an tâm đi, sau khi ta trở lại nhất định sẽ nói giúp cho huynh trưởng ta, ngày khác sẽ báo đáp đại nhân.

Trước khi Thái Trung đi còn tỏ ra rất mang ơn.

Hắn quả thật có vốn liếng để nói vậy, bởi vì Thái gia phía sau hắn có tộc huynh Thái Mạo, mà phía trên Thái Mạo còn có một Thái phu nhân.

Đó chính là nữ nhân Lưu Biểu sủng ái nhất, cho dù sai lầm thiên đại, vài câu khi kẻ gồi cũng sẽ được giải quyết.

Lý Nghiêm nhìn bóng lưng Thái Trung mà không ngừng cười nhạt.

- Chính Phương, cứ bỏ qua cho hắn như thế sao?

Văn sĩ vẫn ngồi ở bên cạnh nhìn theo Thái Trung rồi đi với vẻ mặt xem thường, sau đó quay đầu hỏi:

- Người hà tất phải sợ hắn? Hắn không chiến mà lui, đây là việc rõ ràng. Coi như Thái gia che chở hắn thì có thể làm gì. . . Mà người và Khoái gia quan hệ rất mật thiết, cho dù Thái gia muốn gây phiền phức cho người, sợ là Khoái Việt cũng sẽ không đơn giản đáp ứng. Theo ta thấy, nên bắt hắn hỏi tội.

Văn sĩ này tên là Hàn Tung, tự Đức Cao, là đồng hương của Lý Nghiêm.

Người này xuất thân hàn môn, gia cảnh bần hàn, nhưng khí lượng cao nhả, có tầm nhìn xa. Từng có Viên Ngỗi, nghe nói tên của hắn và muốn chinh tích, nhưng bị Hàn Tung cự tuyệt. Vì tránh Viên Ngỗi trả thù, hắn thậm chí cùng vài đồng hảo trốn vào trong núi, khi Hoàng Cân loạn nổ ra tới Kinh Châu tránh họa.

Sau khi Lưu Biểu bình định Kinh Châu, đã bức bách Hàn Tung cống hiến.

Đầu tiên là biệt giá, sau đó làm đến tòng sự trung lang. Nhưng tại một lần tế tự thiên địa Lưu Biểu bất hòa với lễ pháp, Hàn Tung ngăn cản và làm Lưu Biểu tức giận, suýt nữa bởi vậy mà chết. May là lúc này Lý Nghiêm theo Khoái Việt đến đây, bởi vì là cùng thôn, cho nên cũng nhận ra Hàn Tung.

Dưới sự khuyên bảo của Khoái Việt, Lưu Biểu tha mạng cho Hàn Tung, nhưng giữ ở bên người, nhìn quả thật rất chán.

Lý Nghiêm thẳng thắn giữ Hàn Tung ở bên người, sau đó đảm nhiệm thái thú Nam Quận, Hàn Tung cũng theo hắn cùng đi nhậm chức, làm cố vấn của hắn.

Lý Nghiêm cười nói:

- Đức Cao thẳng tính, đến nay vẫn như xưa. Ta đương nhiên không phải sợ Thái gia. Giết Thái Trung, giống như giết một con kiến hôi, có gì mà vui? Mà hôm nay chủ công dụng binh, bộ khúc chúng ta phải đồng lòng đồng sức. Nếu như vì một con kiến hôi mà xảy ra xung đột với Thái gia, chỉ sợ khiến lợi địch hại ta. . . Nội loạn cùng đến, Kinh Châu ta chắc chắn đối mặt với nguy hiểm, cho nên không thể không thận trọng.

Hàn Tung nghe xong những lời này mới cất giọng khen:

- Chính Phương suy nghĩ rất đúng, là Tung hơi cổ hủ rồi!

Lý Nghiêm xua tay nói:

- Đức Cao, người ta tri giao, đừng nhắc tới những lời thừa này, cứ nhìn loạn cục này làm sao giải quyết đi.

Hàn Tung nói:

- Sa Ma Kha chẳng qua là một Man phu vũ dũng, có gì phải sợ? Đừng thấy hắn ngày hạ hai thành, nhưng càng như vậy, hắn chết lại càng nhanh. Chắc hẳn hiện giờ Tương Dương đã nhận được tin tức, Lưu Ba kia cũng là người bụng dạ nham hiểm, há có thể bỏ qua bữa ăn ngon này?

Lý Nghiêm lại nói:

- Đức Cao, thực không dám dấu diếm. . . Ta cùng với Sa Ma Kha kia cũng coi như cố tri, năm đó tại Uyển Thành nếu không có ba huynh đệ Đồng thị xuất thủ, chỉ sợ. . . Trận chiến này Sa Ma Kha tất bại, ta chỉ nghĩ, có nên nhân cơ hội xuất thủ, giải quyết hắn tại Nam Quận hay không?

Hàn Tung tức giận, chỉ vào Lý Nghiêm mà nói:

- Chính Phương quả không phải là người. Ngũ Khê Man được Hán thất ân sủng, vốn nên xuất lực báo quốc. Đồng gia tử năm đó lập hạ chiến công, nhưng họ cũng đã nhận được ân điển tương ứng. Hôm nay người hiệu lực Cảnh Thăng công, sao có thể vì việc riêng mà buông tay? Người không ra tay, Lưu Ba cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Công là công, tư là tư, sao người có thể vì tình cá nhân mà bỏ qua đại địch của Cảnh Thăng công?

Những lời này mắng cho Lý Nghiêm mặt đỏ lừ. Hắn đứng dậy khom người:

- Nếu không có Đức Cao, Nghiêm suýt nữa đã lâm đại sự.

Hàn Tung lại nở nụ cười, trầm giọng nói:

- Như vậy thì Chính Phương có kế sách phá địch rồi chứ?

Lý Nghiêm thản nhiên cười, hai mắt híp lại, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Đức Cao yên tâm, Sa Ma Kha nhất định trốn không thoát lòng bàn tay của ta.

426. Chương 426: Đường Dương (2)

Bước tiến của đại quân Ngũ Khê Man trên đại địa Nam Quận giống như một dòng nước lũ với thể không thể ngăn cản phá tan tầng tầng trở ngại.

Vượt Tự Thủy, bước qua sông Nam Chương, tại trấn Lam Khẩu phi ngựa trăm tướng thủ Trần Ứng.

Danh tiếng của Sa Ma Kha mặc dù không so được với Đồng Phi tại Lạc Dương xa xôi, nhưng tại 9 quận 81 huyện Kinh Tương lại không người có thể địch nổi. Đại quân Ngũ Khê Man sau khi trải qua 22 ngày đánh chớp nhoáng rồi cuộc đến bờ sông Di Thủy, chỉ cần qua Di Thủy chiếm Nghi Thành, coi như là hoàn thành ý đồ chiến lược của lần xuất binh này. Trong lòng Sa Ma Kha mừng như điên, mệnh tam quân dựng doanh trại tại bờ sông Di Thủy, ngày sau sẽ vượt Di Thủy, công hãm Nghi Thành.

Ánh trăng sáng tỏ, Sa Ma Kha cầm cương tiên đứng ở bờ sông Di Thủy, dõi mắt nhìn sang bờ bên kia sông.

Trên bờ bên kia sông có đại doanh của quân Kinh Châu đứng sừng sững trong bóng đêm, thỉnh thoảng có tiếng xoong truyền đến, cũng rõ ràng có thể nghe được.

Hô Lô Bác nhàn nhã đi theo phía sau Sa Ma Kha, thỉnh thoảng gặm cỏ xanh bên bờ. 50 Kỵ kích sĩ cách Sa Ma Kha khoảng chừng trăm bước, cảnh giác quan sát động tĩnh bốn phía. Những Kỵ kích sĩ này tất cả đều theo Sa Ma Kha từ Tây Vực đi tới Vô Lăng.

Trên khuôn mặt béo tròn của Chu Triều lại không thấy một nụ cười.

Hắn đứng ở bên cạnh Sa Ma Kha mà trong lòng thấp thỏm bất an.

Chiến sự quá thuận lợi!

Thuận lợi khiến người khác không thể tin, có đôi khi Chu Triều có một loại cảm giác, tất cả điều này chỉ là một giấc mộng. Tỉnh mộng, cái gì cũng không còn nữa...

Hắn có ý muốn nhắc nhở Sa Ma Kha, nhưng nhìn khuôn mặt hung ác như mãnh hổ đó Chu Triều lại cảm thấy sợ hãi.

Ngược lại Sa Ma Kha cảm thấy được tâm tình bất an của Chu Triều, hắn thản nhiên cười:

- Lệnh Tiên, có cái gì muốn nói thì nói ra đi.

- Đại vương, mặt tướng chỉ cảm thấy, tất cả tiến hành quá thuận lợi, hình như không bình thường.

- Thuận lợi không tốt sao?

Chu Triều không nghe ra hỉ nộ trong lời của Sa Ma Kha, hắn đánh bạo hỏi đáp:

- Cũng không phải nói không tốt, chỉ là. . . Ta nhớ đại đô đốc từng có lời: sự xuất phản thường tất hữu yêu. Quân Kinh Châu không kém, hơn nữa dưới trướng Lưu Biểu người giỏi cũng không ít. Theo đạo lý,

một đường đánh qua đây tuyệt đối không thể thuận lợi như vậy. . . Mặt tướng cảm thấy vậy, nói không chừng sẽ có chuyện. Dù sao Lý Nghiêm không phải tầm thường.

Lúc này mặc dù Sa Ma Kha bị thắng lợi làm cho hồ đồ, nhưng không phải không có đầu óc.

Lý Nghiêm. . .

Người này đối với Sa Ma Kha rất quen thuộc. Lúc trước tại Uyển Thành ác chiến hơn trăm ngày, Sa Ma Kha và Lý Nghiêm kề vai chiến đấu, từng lĩnh giáo qua thủ đoạn tàn nhẫn của Lý Nghiêm. Cho nên, Sa Ma Kha vẫn cực kỳ cố kỵ đối với Lý Nghiêm, ít nhiều có chút đề phòng.

Mệnh Mai Thành bảo vệ Di Đạo, thật ra cũng xuất phát từ suy nghĩ này.

Chỉ cần Di Đạo nơi tay, đại quân Ngũ Khê Man của Sa Ma Kha sẽ có đường lui, thất bại cũng có thể đủ an toàn từ Di Đạo lui vào Uy Sơn, trở về Vô Lăng.

Trầm ngâm chốc lát, Sa Ma Kha nói:

- Lệnh Tiên cho rằng nên thế nào?

Chu Triều suy nghĩ một chút:

- Đại vương đi tới một bước này, Triều cũng không nói mấy lời lui binh gì hết. Ngày mai qua sông, đại vương cần cẩn thận quân Kinh Châu từ Kinh Sơn đánh bất ngờ. Bên cánh nhất định phải có đại tướng thủ hộ. Triều cho rằng. . . Có thể mệnh Quách Thạch lĩnh quân, trấn giữ yếu đạo Kinh Sơn.

Sa Ma Kha gật đầu:

- Lệnh Tiên nói rất đúng. . . Còn gì nữa?

- Nếu như ta là Lý Nghiêm, nhất định sẽ vào lúc thế tiến công của quân ta mãnh liệt đột nhiên từ bên sườn tập kích. Vì vậy Lam Khẩu tự cũng không thể không làm phòng vệ.

Tương đồng với “tân” trên Hoàng Hà, “tự” ở Kinh Châu cũng có ý chỉ bên bờ.

Hoàng Hà có các bến đò Ngũ Xã tân, Mạnh Tân. Mà Kinh Châu càng nhiều hơn, chỉ ở Nam Quận đã thiết lập hai bến đò lớn Lam Khẩu tự và Đan Dương tự.

Ngoài ra các bến đò lớn nhỏ khác vô số kể, phần lớn là lấy “tự” mà mệnh danh.

Tỷ như trên sông Nam Chương và bờ Tự Thủy có các địa danh như Lâm Tự tự, Nam Chương tự, có điều so sánh thì cũng không phải quá quan trọng.

Chu Triều nói rất đúng, nếu như Lý Nghiêm tập kích từ mặt bên, nhất định sẽ đến Lam Khẩu tự.

Sa Ma Kha lo nghĩ:

- Lệnh Tiên suy nghĩ rất chu đáo. Không bằng như vậy, người dẫn 5000 nhân mã suốt đêm đến Lam Khẩu tự đóng quân. Thế nào?

Chu Triều chấp tay nói:

- Đại vương yên tâm, Chu Triều nhất định không nhục mệnh của đại vương!

Cứ như vậy, Chu Triều Quách Thạch suốt đêm lĩnh binh lên đường, phân biệt đến Kinh Sơn yếu đạo cùng Lam Khẩu tự đóng quân.

Sau khi Sa Ma Kha an bài thỏa đáng cũng thở phào một hơi. Nói thật thì một đường đánh qua đây hẳn cũng dè dặt phòng bị.

Mặc dù ngoài miệng nói quân Kinh Châu trong mắt hắn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng theo Đồng Phi nhiều năm, Sa Ma Kha cũng rõ ràng một việc: đôi khi, cho dù có vũ dũng lực bạt sơn hà cũng chẳng bằng một độc kế nhỏ của đám văn nhân mưu sĩ. Kinh Châu, cũng là nơi tàng long ngoạ hổ.

Sau khi trở lại đại trướng, Sa Ma Kha đang chuẩn bị phái người dò xét doanh trại thì đột nhiên có tiểu giáo báo lại, nói rằng Nghi Thành phái người tới hạ chiến thư.

Sa Ma Kha cảm thấy rất thú vị.

Tướng thủ Nghi Thành tên là Hướng Nguyệt, là dân bản xứ, tính tình đôn hậu, là một quân tử thành thực.

Người này tinh về nội chính, rất được Lưu Biểu coi trọng. Chỉ là tính tình có hơi nhu nhược, nói không hay chính là người này rất nhát gan. Trước đây có mấy trăm đạo tặc tập kích Nghi Thành, Hướng Nguyệt sợ đến mức tứ môn phong bế, không dám ra khỏi thành. Phải biết rằng, trong tay hắn có 2000 quân binh, mặc dù không coi là quan quân chính thức, nhưng đánh mấy trăm đạo tặc nghĩ đến cũng không có vấn đề gì.

Cũng chính vì sự kiện này mà Hướng Nguyệt có một biệt hiệu, đó là quy lệnh Nghi Thành.

Ý là Hướng Nguyệt này nhát gan như rùa, gặp phải chuyện nguy hiểm sẽ thụt cổ vào trong xác rùa, không dám thò đầu ra.

Người này sao lại có gan hạ chiến thư?

- Cho hắn vào!

Sau một lát, thấy một thanh niên tuổi chừng 20 đi cùng với một hộ vệ mặt đen bước vào quân trường.

Thanh niên đó tướng mạo tuấn lãng, rất ra dáng.

Hắn chấp tay với Sa Ma Kha:

- Gia Cát Lượng phụng mệnh đến đây đưa thư, bái kiến Ngũ Khê Man Vương.

Gia Cát Lượng?

Sa Ma Kha cảm thấy tên này rất quen tai, nghi hoặc nhìn Gia Cát Lượng hai lần, đột nhiên hỏi:

- Gia Cát Tử Du tiên sinh là ai?

- Đó là huynh trưởng của Lượng?

A, nghĩ ra rồi. . . Nhị ca từng nói qua, Gia Cát Cẩn có một đệ đệ tên là Gia Cát Lượng, cũng là một nhân vật khó lường.

Nhưng nhìn thế nào cũng chỉ là một bạch diện thư sinh mà thôi. Ngược lại hán tử mặt đen phía sau hắn nhìn qua càng uy vũ hơn, là một nhân vật.

- Người là ai?

Hán tử mặt đen tiến lên chấp tay, cung kính nói:

- Tiểu nhân Gia Cát Thương, chỉ là vô danh tiểu tốt.

Đích thật là vô danh tiểu tốt, chưa hề nghe nói qua. Nếu như đổi là Điển Vi Đồng Phi ở chỗ này, khẳng định sẽ biết Gia Cát Thương này.

Năm đó hai huynh đệ tung hoành Quan Đông, từng phục kích Hoàng Cân lực sĩ của Thái Bình Đạo, còn bắt một người làm tù binh, chính là Chu Thương.

Có điều Chu Thương là một người đã chết, không muốn đầu hàng Đồng Phi. Ngược lại sau đó gặp Gia Cát Khuê, sau một phen khuyên bảo đã quy thuận Gia Cát gia, lại cải danh Gia Cát Thương, vẫn đi theo một nhà Gia Cát. Từ sau Thái Bình Đạo bị tiêu diệt thì chưa thấy lên sân khấu.

Sa Ma Kha hỏi:

- Gia Cát Lượng, ca ca ngươi hiện giờ hiệu lực dưới trướng của nhị ca ta, đã làm thái thú Phù Phong. Vì sao ngươi. . .

Không đợi Sa Ma Kha nói hết, Gia Cát Lượng đã bình tĩnh cắt lời của hắn:

- Đại vương, mỗi người có một chí, hôm nay Lượng đến đây là hạ chiến thư.

Thoạt nhìn, hắn hình như không muốn nhắc đến huynh trưởng của mình.

Sa Ma Kha không rõ, nhưng cũng không truy hỏi. Chỉ nghĩ, chờ ngày mai bắt được hán rồi, ta phái người đưa hán tới chỗ nhị ca.

- Gia Cát Lượng, người đến đây hạ chiến thư gì?

- Đại nhân nhà ta nghe nói Ngũ Khê Man Vương vũ dũng hơn người, là hảo hán thiên hạ nhất đẳng, vì vậy rất ngưỡng mộ. Vốn định hiến thành đầu hàng, nhưng dưới trướng đại nhân có nhị tướng, tên Ngô Cự Bảo Long, đều là thượng tướng, dũng mãnh hơn người. Hai người này không phục đại vương, muốn tỷ thí một phen với đại vương. . . Đại nhân nói, nếu như đại vương nguyện ý, chỉ cần đánh bại được hai người đó, hán nhất định dâng lên Nghi Thành.

Sa Ma Kha vừa nghe thế liền bật cười.

Đánh nhau sao?

Trên đời này ngoại trừ đại ca nhị ca của ta, còn có Hoàng đại ca, coi như là Lữ Bố ta cũng không sợ, còn sợ Ngô Cự Bảo Long cái quái gì chứ?

Có thể binh bất nhận huyết lấy được Nghi Thành, đương nhiên là tốt nhất!

Sa Ma Kha nói:

- Chuyện nào có đáng gì, ta đáp ứng là được.

Gia Cát Lượng chần chờ một chút:

- Nhưng hai quân ta cách Di Thủy, làm sao tỷ thí? Nếu như đại vương nguyện ý, quân ta nguyện lui 30 dặm, cho phép đại vương qua sông mà chiến, không biết đại vương nghĩ thế nào?

Sa Ma Kha hí mắt, con người đột nhiên co rút lại.

Qua sông mà chiến? Nhị ca nói qua, qua sông cần cẩn thận, binh pháp có nói: qua nửa sông sẽ đánh. Vạn nhất chúng giở quỷ, chẳng phải là nguy hiểm?

- Ta qua sông mà chiến, chẳng phải là khi dễ các người? Hừ, ta cũng không chiếm tiện nghi của các người, cứ để ta lui binh 30 dặm, các người qua đây đi.

- Việc này. . .

Gia Cát Lượng ra vẻ khó xử, có chút do dự.

Nhưng hán vừa do dự Sa Ma Kha càng xác định phán đoán của mình, lập tức nói:

- Việc này cứ quyết định như thế, có đồng ý hay không thì các người quyết định. Giờ Thìn ngày mai, nếu như không trả lời thì ta sẽ vượt sông Di Thủy đánh Nghi Thành. Đến lúc đó thì đừng trách ta thủ đoạn độc ác.

- Việc này, cho phép Lượng trở lại bẩm báo với đại nhân.

Gia Cát Lượng có vẻ rất không cam lòng, chấp tay cáo từ Sa Ma Kha.

Trước khi đi, Sa Ma Kha đột nhiên nói:

- Gia Cát Thương kia có đáng người rất tốt, ngày mai sao không cùng đại vương nhà người đánh một trận?

Gia Cát Thương mặt trầm như nước, quay đầu nhìn thoáng qua Sa Ma Kha, trầm giọng nói:

- Nếu đại vương lên tiếng, Gia Cát Thương sao dám không tòng mệnh?

Đêm đó vô sự.

Ngày hôm sau, sáng sớm Sa Ma Kha đã điểm binh mã, chuẩn bị phát động công kích.

Trong mắt hán, Hướng Nguyệt đó nhất định là không dám đáp ứng yêu cầu của hán, giữa hai quân khẳng định sẽ tới một trường ác đấu.

Thấy giờ Thìn sắp đến, Sa Ma Kha đã làm tốt chuẩn bị để tấn công. Nhưng lúc này bờ bên kia sông đột nhiên có người đến nói:

- Mời đại vương lui 30 dặm, cho phép chúng tôi qua sông, cùng đại vương đánh một trận.

Ôi, dám ứng chiến thật ta!

Trong lòng Sa Ma Kha không khỏi nghi hoặc, nhưng tối hôm qua đã đem lời nói ra khỏi miệng, hấn tự nhiên cũng không muốn đổi ý như thế. Liền hạ lệnh cho đại quân lui về phía sau 30 dặm. Đại quân Ngũ Khê Man đã chuẩn bị thỏa đáng, thấy sắp xuất kích lại đột nhiên lui về phía sau 30 dặm, tự nhiên có phần khó hiểu. Vừa lui, trận hình ban đầu cũng tán loạn theo, rất nhiều người thậm chí không rõ đang xảy ra chuyện gì.

Quân Kinh Châu đã bắt đầu qua sông, đại quân Ngũ Khê Man chậm rãi lui về phía sau.

Khi đợt quân Kinh Châu đầu tiên leo lên bờ, đột nhiên nghe một tiếng rống to:

- Man tử binh đã bại, binh sĩ Kinh Châu theo ta xuất kích!

Trong sát na, tiếng kèn vang lên tại không trung.

Quân Kinh Châu cũng không rõ lắm đang xảy ra chuyện gì. Dù sao thấy đại quân Ngũ Khê Man lui ra phía sau, đầu tiên là nghi hoặc, sau đó nghe có người gào lên, lập tức tin ngay. Ngược lại, đại quân Ngũ Khê Man cũng không rõ tình huống, đại quân nhà mình đích thật là lui về phía sau, bị quân Kinh Châu xông lên, lập tức trở nên hỗn loạn.

Tiền quân loạn, trung quân loạn theo.

Nếu như nhánh nhân mã này là quân chủ lực dưới trướng Đồng Phi, cho dù đội ngũ cùng loại với Khất Hoát quân thì cũng không nhanh tan tác như vậy. Nhưng người Ngũ Khê Man thiên tính không tập trung, khi đánh thuận lợi thì người nào cũng mãnh như cọp. Một khi thất bại, căn bản không thể đánh trả.

Sa Ma Kha tại trung quân thoáng cái ngẩn người!

Chuyện gì xảy ra, không phải nói muốn tỷ thí một chút sao?

Hắn có ý muốn chinh đồn binh mã, nhưng quân Kinh Châu làm sao cho hắn cơ hội này. Liền nghe trống trận ùng ùng gõ vang, kèn lệnh vang lên tu tu. Quân Kinh Châu thế như mãnh hổ đánh tới đại quân Ngũ Khê Man. Đại tướng dẫn đầu đầu đội Tấn thiết khôi, thân khoác Tấn thiết giáp, trong tay cầm một thanh Tấn thiết đại đao, cưỡi Ô Truy Mã, thanh như cự lôi lớn tiếng quát:

- Đừng vội đi Sa Ma Kha kia. . . Sa Ma Kha, để mạng lại!

Thình lình chính là Chu Thương.

Hào y của quân Kinh Châu đều lấy màu đỏ là chủ. Giờ giống như một ngọn lửa kéo tới, trong sát na làm đại quân Ngũ Khê Man thất linh bát lạc.

Chu Thương tay vũ đại đao, trong loạn quân chém trái bổ phải, đao đao kiến huyết, thế như mãnh hổ. Quân Kinh Châu đao thương giơ cao, xông vào trong trận, chỉ thấy hàn quang lập loè, máu phun tung toé; tiếng khóc, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng chiến mã hí dài, quanh quẩn trên bầu trời bờ sông Di Thủy.

Cùng lúc đó, một đạo nhân mã cũng lao ra từ hậu phương đại quân Ngũ Khê Man.

Trên đại kỳ viết: biên thành giáo úy. Một viên đại tướng tay cầm Tuyên hoa phủ, nặng trĩu, hàn khí bức nhân. Phủ vung ra, giống như bánh xe, giết cho đại quân Ngũ Khê Man hoa rơi nước chảy, chặt vật chạy trốn. Sa Ma Kha trong loạn quân lớn tiếng kêu gào, nhưng cũng đã không có tác dụng. Trên Lang Nha Bổng nặng 130 cân dính máu, hỗn hợp với óc trắng vàng, dính dính.

Hắn đã không nhớ rõ đã giết bao nhiêu người, nhưng đại quân đã loạn, sao có thể thu thập.

50 Kỳ kích sĩ bên người trung thành bảo vệ. . . Nhưng lại có ích gì? Chính gọi là đại thế đã mất, thần tiên cũng khó vãn hồi.

Bờ bên kia Y Thủy, Gia Cát Lượng và Hường Nguyệt sống vai mà đứng.

- Khổng Minh, sao người biết Sa Ma Kha kia nhất định sẽ đáp ứng thỉnh cầu của người?

Gia Cát Lượng cười ha ha trả lời:

- Lượng từng tỉ mỉ nghiên cứu qua nhân vật trong quân Đồng Phi. Ngoại trừ Đồng Phi, người còn lại có thể nói đều có lý giải. Sa Ma Kha là người võ nghệ cao cường, nhưng lại hữu dũng vô mưu. Việc làm trong Võ Lăng sơn đều có dấu vết của Đồng Phi. Nói cách khác, người này cũng không trí tuệ, tất cả việc đã làm đều là làm theo. Nên đạo cơ biến còn xa mới đủ.

- Khổng Minh quả thật là mưu tính sâu xa!

- Đại nhân quá khen. . . Thật ra Sa Ma Kha vừa ra khỏi Ủy Sơn, ta đã biết hắn nhất định thất bại. Trong Xuân Thu từng có nói: Nhất nhi thịnh, tái nhi suy, tam nhi kiệt. Hắn mượn được mũi tiên phong của đại quân, nhưng không lập tức qua sông, đã rơi xuống tiểu thừa. Đáp ứng yêu cầu luận võ của ta, ta cố ý kéo dài tới giờ Thìn mới trả lời, sĩ khí của hắn đã suy. Quân ta qua sông, đại quân hắn lui về phía sau. . . Đâu có lý không bại cho được?

Hướng Nguyệt gật đầu nói:

- Khổng Minh nói rất phải!

Lúc này bờ tây Di Thủy đã hỗn loạn vô cùng.

Đại quân Ngũ Khê Man bị đám người Chu Thương Ngô Cự tiền hậu giáp kích, đã quân lính tan rã.

Tuy nhiên hộ quân xung quanh Sa Ma Kha lại không thấy tán loạn. Thấy Sa Ma Kha dục ngựa quay bồng, trong loạn quân tả xung hữu đột.

50 Kỳ kích sĩ cùng Trung hộ quân do 1000 Đan Dương hãn tốt cấu thành dưới sự chỉ huy của Sa Ma Kha vẫn tiến thối như thường.

Đại tướng Kinh Châu là Bảo Long thấy Sa Ma Kha ở trong loạn quân xông ngang xông dọc, liền hét lớn một tiếng, thúc ngựa vũ thương xông tới.

Lúc này Sa Ma Kha đã giết đến đỏ mắt, một tay vung Lang Nha Bổng, đập keng hất đi đại thương của Bảo Long, tay trái rút ra Trúc Tiết Cương Tiên, khi hai ngựa đan xen một roi nện lên đầu Bảo Long. Chỉ một chiêu đập cho Bảo Long óc vỡ toang, ngã xuống ngựa.

Hướng Nguyệt qua sông quan chiến cất lời khen:

- Hảo một viên mãnh tướng!

Gia Cát Lượng cũng gật đầu:

- Mai viên tam hổ quả nhiên là danh bất hư truyền. Có bạo hổ, phong hổ Tây Vực, Sa Ma Kha này quả nhiên là một con man hổ. Tuy nhiên cho dù hắn là một con cọp, hôm nay cũng phải cho hắn nằm úp sấp ở chỗ này. Hướng đại nhân, chuẩn bị đợt tiến công thứ hai.

Hướng Nguyệt ứng tiếng, làm một thủ thế.

Chỉ thấy lệnh kỳ pháp phối biến hóa, giữa bầu trời lần thứ hai vang lên tiếng trống trận ù ù.

Một đạo nhân mã từ trong khe núi mặt bên đánh ra, hai viên đại tướng dẫn đầu một người là Thái Trung, một người là Thái Hòa, lĩnh quân đánh qua.

Thái Trung đó tại Đan Dương tự không chiến mà bại, sau khi về Tương Dương bị tộc tỷ Thái phu nhân thoá mạ ột trận.

Nàng chỉ nói cho hắn:

- Lưu Ba Gia Cát Lượng đã có chuẩn bị, lần này nếu không thể lập công lao, coi như là Thiên Vương lão tử cũng không thể nào cứu được người.

Cho nên Thái Trung Thái Hòa huynh đệ cũng bức rức một cơn, muốn đòi lại thể diện.

Sa Ma Kha tại trong loạn quân đánh một hồi, nhưng quân địch lại càng ngày càng nhiều. . .

- Tam gia, không thể đánh nữa, chúng ta nhanh rút đi.

Có đầu lĩnh Kỳ kích sĩ tiến lên khuyên bảo, trong lòng Sa Ma Kha mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng biết lợi hại. Trận chiến này hẳn thực sự đã thua!

- Rút, theo ta đánh ra ngoài!

Sa Ma Kha nhất mã đương tiên, hữu bổng tả tiên, không người có thể kháng cự.

Trước mặt gặp phải Ngô Cự chặn đường, nhị mã giao phong vài hiệp, Sa Ma Kha một tiên đập bay mũ giáp của Ngô Cự, Ngô Cự sợ quá thúc ngựa bỏ chạy.

Dựa vào sự dũng mãnh của Sa Ma Kha, đại quân Ngũ Khê Man chạy trốn mọi nơi dần dần bắt đầu tiến gần đến hấn, lấy hăng hái đánh ra ngoài. Nhưng năm vạn đại quân lao ra cũng chỉ ba bốn nghìn người mà thôi. Mọi người theo Sa Ma Kha chặt vật chạy trốn, chạy thẳng đến Lam Khẩu tự.

Nơi đó còn có nhân mã của Chu Triều, chỉ ít có thể ổn định quân tâm một chút.

Đã qua giữa trưa, đám người Sa Ma Kha sức cùng lực kiệt ghìm lại chiến mã, tiến hành nghỉ ngơi sơ qua tại chỗ.

Nhưng không đợi mọi người thở dốc một hơi, chỉ nghe tiếng trống trận ùng ùng vang lên. Một viên đại tướng lập mã ở phía trước, trong tay cầm một thanh chiến phủ to như bánh xe đặt ngang tại trước người, lớn tiếng quát lên:

- Sa Ma Kha, Man phu. . . Hình Đạo Vinh chờ ngươi đã lâu!

Sa Ma Kha quá sợ hãi. . .

427. Chương 427: Đốc Trường Bản

Đêm đã khuya!

Sa Ma Kha dẫn tàn binh bại tướng đánh ra khỏi vòng vây. Nhưng Ngũ Khê Man binh theo kịp đã không đủ nghìn người.

50 Kỳ kích sĩ chết trận hơn phân nửa. Mặc dù Sa Ma Kha đánh bị thương Hình Đạo Vinh, nhưng đối với đại cục đã không còn quan trọng.

Gia Cát Lượng tập kết binh mã, chuẩn bị tiếp tục truy kích.

Nhưng đúng lúc này, từ Nghi Thành lại truyền đến một đạo quân lệnh: tam quân nghỉ ngơi ngay tại chỗ, không được tái truy kích Sa Ma Kha.

- Vì sao!

Gia Cát Lượng nghe thế tức điên lên, quay về lính liên lạc quát hỏi:

- Là mệnh lệnh của ai phát ra? Vì sao không được tái truy kích Sa Ma Kha?

Thường ngày Gia Cát Lượng thủy chung làm cho người ta có cảm giác nho nhã, vẻ mặt nổi giận này làm cho lính liên lạc hoảng sợ.

- Đây là mệnh lệnh của thái thú đại nhân và biệt giá đại nhân phát ra. Biệt giá đã đến Nghi Thành, tướng quân nếu có nghi vấn, có thể tự đi hỏi.

- Ta đương nhiên sẽ hỏi!

Gia Cát Lượng không cam lòng, nhưng không thể tránh được.

Đạo lý kỷ luật nghiêm minh hẳn vẫn hiểu được, mặc dù nói hấn và thế tộc Kinh Tương quan hệ có phần mật thiết, Thái thị cùng Khoái thị đều có quan hệ thiên ti vạn lữ với Gia Cát gia. Nhưng lâm trận kháng mệnh, hẳn cũng không dám làm. Đây là pháp luật, là quy củ, ai cũng không thể vi phạm.

Ngô Cự lĩnh binh quét dọn chiến trường, Gia Cát Lượng dẫn theo Gia Cát Thương nổi giận đùng đùng trở về Nghi Thành.

Hắn đi thẳng đến phủ nha, cũng không đợi thân binh thông báo liền xông vào đại sảnh. Chỉ thấy có một trung niên nam tử đang ngồi ngay ngắn trên đại sảnh.

Tướng mạo người này cũng không quá đặc biệt, dù sao thì ném vào trong đoàn người lập tức sẽ biến mất.

Hắn thân cao bảy xích, khuôn mặt trắng trẻo, ba chòm râu đen lay động, tay cầm một cây quạt, đang chuyện trò vui vẻ với Hướnɡ Nguyệt, nhìn qua rất nhàn nhã.

- Khổng Minh tới rồi!

Trung niên nhân cười ha ha chào hỏi. Hướnɡ Nguyệt sai người đưa tọa ỷ lên, bảo Gia Cát Lượng ngồi xuống.

Có câu là thân thủ bất đả tiểu kiểm nhân. Nhưng Gia Cát Lượng trẻ tuổi khí thịnh hiển nhiên còn chưa có tính nhẫn nại đó.

- Đại nhân, vì sao phải đình chỉ truy kích!

Trung niên nhân này tên là Lưu Ba, tự Tử Sơ, tuổi chưa quá 30, chính là cái tuổi phong nhĩ hào hoa nhất.

Nói đến thì Lưu Ba xuất thân tuy không phải đại tộc, nhưng cũng là quan lại thế gia. Tổ phụ của hắn Lưu Diệu quan bái thái thú Thương Ngô, phụ thân Lưu Tường, từng là thái thú Giang Hạ, Đổng Khấu tướng quân. Khi Lưu Biểu mới tới Kinh Châu có phần bất hòa với phụ thân của Lưu Ba, thậm chí sinh ra sát niệm.

Hắn bắt Lưu Ba lại, sai người nói cho Lưu Ba:

- Châu mục đại nhân muốn giết ngươi, bọn ta có thể giúp ngươi trốn đi.

Nhưng Lưu Ba lại không thềm nhìn, trấn tĩnh tự nhiên, làm cái gì thì nên làm cái đó. Nhiều lần như vậy, thủy chung không trúng kế của Lưu Biểu.

Lưu Biểu trái lại kinh ngạc:

- Người này khí độ phi phàm, ngày khác chắc chắn có thành tựu, không thể làm nhục.

Lưu Biểu không chỉ không giết Lưu Ba, trái lại tự mình đến Giang Hạ xin lỗi Lưu Tường, đồng thời giữ Lưu Ba lại ở bên người. Sau khi thành niên làm biệt giá tông sự. Mà Lưu Ba thì sao, cũng biểu hiện ra bản lĩnh không tầm thường. Chuyện Lưu Biểu dận dò, hắn xử lý ngay ngắn rõ ràng, chưa bao giờ từng có sai lầm.

Mỗi lần Lưu Biểu rời khỏi Tương Dương, đều sẽ đem đại sự giao cho Khoái Việt, đồng thời mệnh Lưu Ba phụ tá.

Gia Cát Lượng chất vấn rất không khách khí. Hướnɡ Nguyệt ở một bên lắng nghe không khỏi nhú mào, sau đó lắc đầu khẽ than một tiếng.

Trẻ tuổi, vẫn là trẻ tuổi rồi...

Cho dù nhà ngươi có bối cảnh, nhưng lại thiếu kiên nhẫn. Là một mầm mống tốt, nhưng nếu như không tôi luyện, chỉ sợ cũng khó thành ngọc.

Lưu Ba trái lại tỏ vẻ không sao cả, bình tĩnh nở nụ cười.

- Khổng Minh, ta lại hỏi ngươi. . . Sa Ma Kha vì sao đánh Tương Dương?

- Việc này. . .

Gia Cát Lượng ngắt ra, không biết nên trả lời thế nào. Nói thật ra hắn quả thật chưa nghiêm túc suy nghĩ qua vấn đề này.

Hướnɡ Nguyệt nói:

- Sa Ma Kha mặc dù lỗ mãng, nhưng bên người cũng không phải không có người giỏi. Hắn đánh Tương Dương, chuẩn xác mà nói là muốn kiểm chế chủ công, khiến chủ công không thể toàn lực tấn công Giang

Đông. Nhưng nếu như nói Sa Ma Kha có ý chiếm Kinh Châu. Ha ha. . . Ta nghĩ hẳn còn chưa có cuồng vọng như vậy đâu.

- Nếu hẳn kéo chân sau của chủ công, chúng ta đương nhiên phải tiêu diệt hẳn mới phải.

Lưu Ba nói:

- Nhưng vấn đề là, Sa Ma Kha làm như vậy đối với chúng ta chỉ có lợi, mà không có hại. Chủ công và Lưu Bị liên thủ, tuyệt không phải thượng sách. Lưu Bị đó dã tâm khá lớn, từng là phản tặc, trước phải bội Viên Thiệu, sau thì Đào Khiêm. Không lâu kết minh với Lạc Dương, nhưng vào lúc then chốt lại thoát đi một mình. Thừa dịp chủ lực của hữu quân không ở đây, trái lại liên thủ với chủ công. . . Người như thế tuyệt đối không thể tin nhiệm, cũng không thể kết minh.

Hướng Nguyệt gật đầu:

- Đáng tiếc chủ công bị lời nói dối của hẳn che mờ. . . Một khi Giang Đông diệt vong, Lưu Bị chắc chắn dòm ngó đến Giang Đông. Khi đó, chiến hỏa sẽ lan đến chín quận Kinh Tương. Việc này cũng không phải chúng ta mong muốn. Vì vậy hiện tại thu tay lại, với chủ công, với Kinh Châu, đều có lợi rất lớn.

Gia Cát Lượng dùng một loại ánh mắt chẳng bao giờ từng có quan sát Hướng Nguyệt.

Hắn khinh thường Hướng Nguyệt, cảm thấy Hướng Nguyệt nhát gan, cũng không có bản lĩnh gì. Sở dĩ có thể ngồi ở vị trí ngày hôm nay cũng chẳng qua là vận khí.

Người này chỉ cầu không sai sót, không cầu công, thực không đáng trọng dụng.

Nhưng những lời của Hướng Nguyệt đã làm cho Gia Cát Lượng thấy được một Hướng Nguyệt hoàn toàn mới. Người này nhát gan thật sao? Là người không có bản lĩnh thật sao? Nếu là như vậy, hẳn sẽ không nói ra được những lời đó. Nhưng vì sao, luôn luôn làm ra bộ dạng nhu nhược?

Hắn nhớ tới khi xuất sư từ Thủy Kính sơn trang năm đó, Tư Mã Huy từng nói qua một câu.

- Chín quận Kinh Tương, từ xưa địa linh nhân kiệt, ngọa hổ tàng long, nhiều không kể xiết. Khổng Minh người mặc dù đã hoàn thành học nghiệp, nhưng trên thực tế thì sao, học nghiệp của người vừa mới bắt đầu mà thôi. Nhớ kỹ, tuyệt đối không được khinh thường bất kỳ ai, mỗi người đều có một mặt không muốn người khác biết.

Mà Gia Cát Lượng từ sau khi tìm nơi nương tựa Lưu Biểu, mượn bối cảnh thân gia được Lưu Biểu trọng dụng, không khỏi sinh ra tâm kiêu ngạo.

Lưu Ba thấy Gia Cát Lượng không nói, đột nhiên hỏi:

- Khổng Minh, ta lại hỏi người. . . Nếu như giết Sa Ma Kha, Đồng Phi sẽ có phản ứng gì?

- Cái này hử, chắc chắn dốc toàn lực quyết chiến với chúng ta... Có điều, Tào Tháo sao lại cho phép y?

- Người sai rồi, Tào Tháo không những sẽ không ngăn cản hẳn, ngược lại ước gì Đồng Phi cùng chủ công đánh một trận lưỡng bại câu thương, để hẳn ngư ông đắc lợi. Thế nhân đều cho rằng Đồng Phi là một mãng phu, nhưng một mãng phu, có được thành tựu như hôm nay sao? Chủ công cơ nghiệp mới đi lên, thực không trêu chọc nổi đại địch.

- Nhưng cứ bỏ qua Sa Ma Kha như thế sao?

Gia Cát Lượng cảm thấy không cam lòng, lăm bầm nói.

- Hừ, chúng ta có thể buông tha hẳn, nhưng không có nghĩa là Sa Ma Kha nhất định có thể sống thoát đi. Lý Chính Phương làm sao có thể ở một bên ngồi xem?

Gia Cát Lượng thoáng cái chưa kịp phản ứng với những lời này, nhưng tí mỉ vừa nghĩ, hẳn giật thót một cái, âm thầm hít một hơi lạnh.

Lý Nghiêm, cũng chỉ là một hàn sĩ mà thôi!

Địa vị cao, hơn nữa tính tình cao ngạo, từ lâu đã không được thế tộc Kinh Tương dung nạp.

Nếu không phải hấn xuất thân là môn hạ Tần Hiệt, lại rất có giao tình với Khoái Lương. Nếu không phải Lưu Biểu nể trọng, sợ là từ lâu xương cốt cũng đã không còn. Thế tộc Kinh Tương rắc rối phức tạp. . . Lý Nghiêm là người Nam Dương, không phải từ Kinh Châu, vì vậy bị nhìn là ngoại nhân. Lưu Biểu dựa vào lực của thế tộc Kinh Tương thống trị Kinh Châu. Nhưng cũng không có nghĩa là Lưu Biểu sẽ nguyện ý để mặc thế tộc nắm Kinh Châu trong tay.

Hắn nhất định sẽ bồi dưỡng ra một nhóm người.

Như Lý Nghiêm, Chu Hân, đều thuộc về dạng này.

Nếu Lý Nghiêm giết Sa Ma Kha, chắc chắn sẽ làm Đồng Phi tức giận. Mà Lưu Biểu đến lúc đó muốn bảo vệ Lý Nghiêm, chỉ sợ là việc không có khả năng.

Về phần Chu Hân, là người rất khép mình. Hơn nữa tuổi đã cao, không đáng lo.

Đây là đám người Lưu Ba muốn mượn đao giết người, để trừ khử Lý Nghiêm uy hiếp đến lợi ích của thế tộc Kinh Tương. . . Quả nhiên là giết người không thấy máu!

Trong lòng Gia Cát Lượng kinh hãi, đồng thời nghĩ lại những việc đã qua, cảm thấy toàn thân đầm mồ hôi lạnh.

Đối đãi khép mình mới tốt, trước đây mình làm người xử thế vị miễn quá bông bột, thật sự không phải là một chuyện tốt.

Đám người Sa Ma Kha sau khi thoát khỏi truy binh chạy tới Lam Khẩu tự.

Nhưng còn chưa đợi bọn họ đến Lam Khẩu tự đã gặp phải đám người Chu Triêu bị bại từ Lam Khẩu tự chạy xuống. Thì ra, khi Sa Ma Kha đang chém giết với quân Kinh Châu tại Di Thủy thì Lý Nghiêm phái Hàn Tung đột nhiên xuất binh từ Nhục Quốc. Chu Triêu đặt chân chưa ổn vội vàng ứng chiến, nhưng đại bại mà quay về.

5000 binh mã đã chết phân nửa.

Khi nhìn thấy Sa Ma Kha, Chu Triêu lên tiếng khóc lớn:

- Đại vương, Triêu tội đáng chết vạn lần, đã làm mất Lam Khẩu tự, xin đại vương trách phạt.

Nếu như là một ngày trước, Sa Ma Kha có lẽ sẽ trách phạt Chu Triêu. Nhưng Di Thủy vừa bại, đã khiến hắn đột nhiên hiểu ra rất nhiều điều.

- Lệnh Tiên, thất bại này cũng không thể trách người. Chỉ trách ta quá mức cuồng vọng, thế cho nên mới có hôm nay. Lúc trước Khổng Minh tiên sinh ngăn cản đủ đường, nhưng ta không nghe. Hiện tại ta mới xem như mình bạch, tâm tư của đám người đọc sách này còn giết người vô hình hơn cả đao thật thương thật, ta thua không oan.

- Vậy hiện tại chúng ta. . .

- Lập tức đến Di Đạo, chỉ cần chúng ta có thể đến Di Đạo, lui vào Ủy Sơn thì sẽ an toàn!

Chu Triêu nói:

- Nhưng chúng ta nên đi từ đâu?

Từ Lam Khẩu tự tới Di Đạo có hai con đường. Một là qua sông Nam Chương và Tự Thủy, một đường là đi Bình Nguyên, từ nơi lương hà đổ vào qua Chi Giang đến Di Đạo. So sánh thì đường sông Nam Chương và Tự Thủy gần hơn. Nếu đi qua Chi Giang, đường xá không chỉ xa, hơn nữa đường còn khó đi.

Sa Ma Kha hơi do dự:

- Nếu ta là quân Kinh Châu, chắc chắn cho rằng ta đi đường lương hà. . .Ừm, chúng ta đi Chi Giang, rồi thẳng đến Di Đạo.

Vào lúc này Sa Ma Kha cũng đành phải học cách động nào rồi.

Sau khi hai quân hội hợp liền chuyển đường đi về hướng Chi Giang. Dọc theo đường đi, chính như Sa Ma Kha đã suy đoán, không hề gặp phải ngăn cản.

Hai ngày sau thì người kiệt sức, ngựa hết hơi.

Sa Ma Kha đi tới một gò đồi, ghìim ngựa hỏi:

- Đây là nơi nào?

Chu Triêu trả lời:

- Nơi đây là một nhánh của Kinh Sơn, tên là dốc Dương Dương, lại có tên là dốc Trường Bản. Hướng Đông Nam chính là Hán Thủy, có thể đi thẳng đến Vân Mộng trạch. Đại vương, qua Dương Dương là sắp đến Chi Giang rồi. Tuy nhiên ở đây gần huyện Nam Quận, là trị sở của Nam Quận, phải nên cẩn thận.

Dốc Trường Bản sao?

Nếu như Đồng Phi ở chỗ này, nhất định sẽ rất giết mình.

Dốc Trường Bản là nơi nào? Năm đó Triệu Tử Long huyết chiến dốc Trường Bản, bởi vậy dương danh thiên hạ. Ở đây. . . Hừ hừ, cũng phải là địa phương tốt.

Nhưng Sa Ma Kha lại không biết.

Quay đầu nhìn thì thấy nhân mã phía sau người nào cũng trong tình trạng kiệt sức, không khỏi tâm sinh hổ thẹn.

- Để mọi người nghỉ ngơi một chút đi, sau khi trời tối chúng ta sẽ ra khỏi Dương Dương. Đến lúc đó quân Kinh Châu nhất định sẽ buông lời.

Nói đến thì Chu Triêu có chút khôn vặt, nhưng cũng không có trí tuệ. Tại điểm này hẳn càng giống với Đường Chu năm đó theo Đồng Phi, thậm chí kém hơn cả Hoàng Thiệu. Nghe Sa Ma Kha nói như thế, hẳn cũng cảm thấy không có gì nguy hiểm, lập tức truyền hạ lệnh xuống, mệnh sĩ tốt nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Sa Ma Kha thả cho Hô Lôi Bác đi kiếm ăn, còn mình thì xách roi kéo Lang Nha Bổng ngồi trên một tảng đá.

Suy tư về những chuyện hơn tháng nay, thật ra có thể phát hiện, dọc theo đường đi hẳn đã mắc phải rất nhiều sai lầm, hơn nữa đều rất trí mạng.

Thảo nào, trước khi đi nhị ca nhiều lần căn dặn ta không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Sa Ma Kha nhớ tới những lời của Đồng Phi, lòng chợt buồn bã, nắm lấy Lang Nha Bổng, lúc này mới khắc chế được xung động muốn khóc.

Chu Triêu đang cầm mấy quả đại đi tới, nhỏ nhẹ nói:

- Đại vương, cả ngày chưa ăn gì rồi, cứ ăn một chút gì đi.

- Mọi người ăn cả chưa?

- Ăn hết rồi...

Quả đại vừa chua vừa chát, nhưng Sa Ma Kha không hề có cảm giác. Nếu không phải bản thân tùy hứng, sao lại rơi vào kết quả như vậy?

Một miếng quả đại còn chưa nuốt xuống, đột nhiên gian nghe tiếng trống vang lên. Sau đó, tiếng trống ỳnh ỳnh đình tai nhức óc.

Từ bốn phương tám hướng, đột nhiên lao ra vô số quân Kinh Châu.

Trên đại kỳ viết: Nam Quận Lý. Dưới đại kỳ là Lý Nghiêm hoành thương lập mã, thần sắc bình tĩnh:

- Sa Ma Kha, chạy đi đâu?

Nếu như không nghỉ ngơi, quân Ngũ Khê Man nói không chừng còn có lực đánh một trận. Nhưng vừa nghỉ ngơi, toàn thân đều là đau mỏi. Quân Kinh Châu đánh tới, tất cả mọi người bất ngờ không kịp phòng bị.

Có rất nhiều người thậm chí không kịp đứng lên, kinh khủng nhìn quân Kinh Châu đang nhanh chóng nhào tới.

Màu đỏ khắp đồi núi, giống như một biển lửa.

Sa Ma Kha đứng bật dậy, khoác roi trên lưng, tay nắm Lang Nha Bổng giờ ngang, miệng huýt gió một tiếng, triệu hoán Hô Lô Bác.

Nhưng quân Kinh Châu đã xông tới.

Trên dốc Trường Bản trở nên hỗn loạn. Một tướng thấy Sa Ma Kha không kịp lên ngựa, lập tức được mã kéo thương lao tới, miệng vẫn quát lên:

- Man tử kia, thượng tướng Thái Huân lấy mạng chó của ngươi.

Trong chớp mắt đã đến trước mặt Sa Ma Kha, đại thương trong tay rung lên ỳnh ỳnh đâm tới.

Sa Ma Kha nổi giận gầm lên, lắc mình tránh đại thương của Thái Huân rồi lấy tay quặp lấy cán thương, tay kia vung Lang Nha Bổng một chiêu Thu phong táo lạc diệp, mang theo tiếng gió đập vù ra. Liền nghe phanh. . . chiến mã kêu thảm thiết, Lang Nha Bổng đập cho tọa kỵ của Thái Huân óc vỡ toang. Ngựa vẫn còn lao tới trước hai bước mới ngã phịch trong vũng máu. Lúc này Hô Lô Bác cũng đã chạy tới.

Sa Ma Kha đổi tay cầm thương, đem Thái Huân cả người lẫn ngựa đóng đinh trên mặt đất.

Hắn mượn lực leo lên trên lưng Hô Lô Bác, hai chân bộ đăng, kéo Lang Nha Bổng nghênh đón bốn năm Kinh Châu quân, lại một chiêu Hoành táo thiên quân. Người mượn mã lực, mã mượn nhân uy. Một bổng này đập cho quân Kinh Châu gãy xương đứt gân.

Đoạt lấy một con chiến mã, Sa Ma Kha la lớn:

- Lệnh Tiên, lên ngựa!

Chu Triêu cũng không khách khí liền xoay người lên ngựa, thuận lợi chộp lấy trường thương cắm trên thi thể của Thái Huân, theo Sa Ma Kha xông lên.

Không được phủ nhận, Sa Ma Kha đích thật là vũ dũng hơn người.

Mà đối với điểm này, Lý Nghiêm có thể nói cực kỳ rõ ràng.

Cho nên ngay từ đầu hắn cũng không dự định một mình đấu Sa Ma Kha. Đó là muốn chết. Chỉ có loại đầu đất như Thái Huân mới có thể qua chịu chết.

Lý Nghiêm dưới đại kỳ từ trên cao nhìn xuống, chỉ huy binh mã khởi xướng tấn công hung mãnh tới Sa Ma Kha.

Ngươi không phải rất lợi hại sao?

Không sao, ngươi có thể đánh thắng được mười người, một trăm người. . . Nhưng một nghìn người, một vạn người, ngươi còn có thể ngăn được không?

Dọc theo đường đi, Lý Nghiêm có vô số lần đề xuất thủ, nhưng lại lựa chọn tại dốc Trường Bản. Bởi vì hắn biết tinh lực của con người luôn có cực hạn. Kể nam viên bắc triệt của Sa Ma Kha ngay từ đầu đã nằm trong tính toán của Lý Nghiêm. Không có biện pháp, ai bảo chúng ta là chiến hữu?

Thế lực của Sa Ma Kha cũng quả thật sắp tiêu hao hết.

Không chỉ hắn, ngay cả Hô Lô Bác cũng cực kỳ uể oải.

Chỉ bốn năm hiệp Sa Ma Kha đã thở hồng hộc, Lang Nha Bổng trong tay cũng càng lúc càng nặng nề.

Mà Hô Lô Bác hiển nhiên cũng có vẻ không gắng được nữa, không ngừng thở hổn hển. Tốc độ càng ngày càng chậm, càng lúc càng không linh hoạt.

Lý Nghiêm ở chỗ cao thấy rõ ràng, thần nhiên cười.

Lệnh kỳ pháp phối, hơn mười viên đại tướng lập tức vây quanh ở Sa Ma Kha ở chính giữa.

Xa xa, quân Ngũ Khê Man chạy trốn khắp nơi, tránh né quân Kinh Châu chém giết. Tuy còn sót lại hơn mười Kỹ kích sĩ, muốn tiếp cận Sa Ma Kha nhưng bị Lý Nghiêm sai người ngăn cản. Sao một loạt tên, hơn mười Kỹ kích sĩ liền bị bắn chết trên chiến trường.

Mắt Sa Ma Kha đã đỏ lôm!

Chu Triệu hét thảm một tiếng, một viên đại tướng đã một đao chém đứt cánh tay của hắn, máu tươi phun ra.

Sa Ma Kha rống lên, vung Lang Nha Bổng lên tuốt tay bay ra. Lực đạo quá mạnh, bốn năm tướng lĩnh đằng trước không cẩn thận bị Lang Nha Bổng đập trúng ngã hết xuống ngựa. Sa Ma Kha rút ra cương tiên, phóng ngựa vọt tới trước mặt Kinh Châu tướng đã chém đứt cánh tay Chu Triệu, miệng rống lên một tiếng như cự lôi, tay nâng tiên hạ, đập Kinh Châu tướng đó ngã xuống ngựa.

- Lệnh Tiên, theo ta!

Chu Triệu cắn răng đứng lên, dùng chiến bào bao lấy vết thương rồi xoay người lên ngựa.

Lý Nghiêm từ xa thấy được, không khỏi hít một hơi lạnh. Hắn cắn chặt hàm răng, nắm chặt nắm tay. Đã đến nước này rồi, người còn muốn liều mạng sao?

Lý Nghiêm cũng không muốn giết Sa Ma Kha!

Hắn muốn sống, bắt sống Sa Ma Kha, ý nghĩa sẽ càng lớn hơn.

Tính toán của thế tộc Kinh Châu sao hắn không biết. Dưới loại tình huống này còn có thể để cho Sa Ma Kha chạy thoát, không có sơ hở mới là lạ!

Lại không thể khoan tay đứng nhìn, bởi vì hắn là thái thú Nam Quận.

Cho nên, chỉ có bắt sống Sa Ma Kha, không chỉ có thể phá âm mưu của bọn người này, với Lý Nghiêm cũng có lợi lớn hơn hại.

Trước khi xuất kích Lý Nghiêm đã tam lệnh ngũ thân, tuyệt đối không được bắn tên lên Sa Ma Kha. Hắn muốn sống, điều này đối với hắn cực kỳ quan trọng.

Mười viên tướng không giết được người?

Vậy ta sẽ dùng càng nhiều người hơn, để xem người có thể kiên trì tới khi nào. . .

Lý Nghiêm cắn răng hạ quyết tâm, vung lệnh kỳ, võ tướng Kinh Châu xung quanh lũ lượt xông lên bao vây Sa Ma Kha. Làm võ giả, người nào mà không muốn công thành danh toại? Sa Ma Kha là người thế nào? Đó chính là mãnh tướng nổi tiếng thiên hạ, huynh đệ của Tây Vực bạo hổ. Nếu như bắt hắn, bản thân chẳng phải công thành danh toại.

Sa Ma Kha vung lên cương tiên, một tay đoạt lấy một cây đại thương, tả tiên hữu thương, quả nhiên không người có thể ngăn trở.

Sát pháp dũng mãnh khiến quân Kinh Châu cảm thấy khiếp sợ. Nếu không phải Sa Ma Kha còn phải bảo vệ Chu Triệu, nhất định đã đánh ra khỏi vòng vây.

Đồng Phi từng nói qua: “Sa Sa dù dũng, dù tàn nhẫn, nhưng không có sự quả đoán của đại trượng phu. Có đôi khi, lòng dạ đàn bà sẽ hại chết hắn.”

Nói là nói như vậy, nhưng trên thực tế thì sao? Sợ rằng ngay cả Đồng Phi cũng khó tránh khỏi có khi lòng dạ đàn bà. Khác nhau ở chỗ, Đồng Phi sẽ che đậy.

Chu Triệu lớn tiếng la lên:

- Đại vương, nhanh đi đi, đừng lo cho Triệu sống chết nữa.

Sa Ma Kha một tiên đập nát đầu một tướng, tức giận quát lên:

- Ta đưa người đến tình cảnh này, nếu như vứt bỏ không để ý tới, có gì khác loài cầm thú đâu.

Mắt Chu Triệu đỏ hoe. . .

Mặt hấn loang lổ vết máu, một tay còn lại nắm bảo kiếm, đột nhiên đảo ngược lưỡi kiếm:

- Tình ý của đại vương Triều chỉ có kiếp sau báo đáp, nhanh đi đi!

Nói rồi tay vận sức, tự vận ở trên ngựa.

Kinh Châu quân xung quanh thấy tình cảnh này thế tiến công bị khựng lại. Tuy là quân địch, nhưng lòng trung nghĩa và can đảm của Chu Triều đủ để cho người khác kính nể.

Sa Ma Kha mắt hồ rơi lệ, giơ tay một thương chọc một viên tướng ngã ngựa.

- Lý Nghiêm, thẳng chó. . . Ngày khác Sa Ma Kha nhất định lấy đầu của ngươi!

Lý Nghiêm cũng phẫn nộ, vung lệnh kỳ, lớn tiếng la lên:

- Đứng để Sa Ma Kha chạy, đứng để Sa Ma Kha chạy. . .

Thấy Sa Ma Kha sắp lực chiến mà chết, lúc này từ sau núi đột nhiên truyền đến một hồi chuông. Một nhánh thiết kỵ chợt lao ra, thuận một sắc thiết giáp, búi tóc cắm bạch linh. Tướng phía trước tay cầm Ngân liên đao, khi vung lên phát ra tiếng leng keng êm tai.

- Sa Hưu đừng lo lắng, Lý tặc bớt càn rỡ. . . Cam Ninh ở đây, ai dám ngăn cản ta?

Ngân liên đao vung lên xoạt xoạt, kéo theo một mảnh đao ảnh như ngân lân, chiến mã lướt qua, máu thịt văng tung tóe. . .

428. Chương 428: Ai Có Thể Hoàn Đao Lập Mã, Chỉ Cầm Phàm Tướng Quân Ta

Trên Hồ Đầu sơn, Hồ Chiêu vẽ mặt lạnh tanh, ánh mắt lạnh lùng.

Trong cuộc sống ngắn ngủi, hình như hấn đã già đi rất nhiều, tóc mai đã sinh ra tóc bạc. Nhưng ai cũng không dám coi thường vẻ bề ngoài văn nhược của nam tử trung niên tuổi gần 40 này. Trong quân trường, một đám người đang sắp hàng quý, người nào cũng y sam không chỉnh tề, khuôn mặt tiêu tụy.

Sa Ma Kha đã xuất chinh!

Nhưng Võ Lăng sơn lại không yên ổn.

Theo đại quân rời đi, các phương rục rịch. Đặc biệt là sau khi Sa Ma Kha binh bại Di Thủy, Ngũ Khê Man cũng xuất hiện một số hành động không phối hợp.

Năm đó, Sa Ma Kha bằng vào võ lực nhất cử thống nhất các tông bộ Ngũ Khê Man.

Ngoài biểu hiện những người này hình như rất kính phục, nhưng trên thực tế thì sao, Hồ Chiêu biết rõ ràng, tông soái các bộ cũng lòng dạ khó lường.

Cho nên, ngày thứ ba Sa Ma Kha xuất binh, Hồ Chiêu đã phát ra tín hiệu cầu viện với Chu Hân.

Mà Chu Hân cũng đặc biệt cẩn thận, từ Võ Lăng phái binh thật sự quá bất mất. Vì vậy hấn mệnh Dậu Dương lệnh là Chu Trị nghĩ cách xuất binh tương trợ.

Chu Hân Chu Trị này đều có giao tình với Đồng Phi.

Đặc biệt Chu Trị càng khen Đồng Phi không dứt miệng. Sau khi nhận được tin tức lập tức sai con trai Chu Tân lĩnh 2000 người lên vào Hồ Đầu sơn.

Tông soái các bộ vừa mới có cử động, Hồ Chiêu đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai cùng Chu Tân binh chia làm hai đường, bắt lấy tông soái 18 bộ. Lúc này, tông soái 18 bộ đang quý gối trong quân trường, thấp thỏm lo âu nhìn Hồ Chiêu, người nào ngay cả thở mạnh cũng không dám.

- Ấu Bình cho rằng nên xử trí những người này thế nào?

Chu Tân tuổi chừng 30, có một đứa con trai tên Chu Thường vừa mới đầy một tuổi. Da mặt trắng trẻo luôn mang theo nụ cười hiền hòa. Nhìn qua làm cho người ta có một loại cảm giác vô hại, nhưng trên thực tế thì sao? Sự tàn nhẫn của Chu Tân thậm chí ngay cả Sa Ma Kha cũng không so được.

Năm đó khi Chu Trị đảm nhiệm Dậu Dương lệnh, Chu Tân đã thống lĩnh quân sự.

Nói đến thì Chu Trị là người có phần nhu nhược, không phải là một người cường ngạnh. Mà huyện Dậu Dương hẻo lánh, nhiều đạo phỉ sơn tặc, thường xuyên tập kích quấy rối Dậu Dương. Sau khi Chu Tân chiêu binh lĩnh 300 quân binh phá liền 13 trại bốn phía, tiêu diệt hết mấy thế lực đạo phỉ.

Nói hấn tàn nhẫn là sau khi bắt được thủ lĩnh của 13 đạo phỉ đó, Chu Tân không lập tức giết chết.

Hắn tự lập 'Lột da pháp'. Sau khi lột da 13 đạo phỉ liền treo trên đường ngoài thành Dậu Dương. Thi thể máu chảy đầm đìa đó khiến người khác sợ hãi. Cho nên đạo phỉ sơn tặc xung quanh đều biết huyện Dậu Dương có một huyện úy lột da, tất cả đều chạy hết ra ngoài, không dám tùy tiện xâm phạm Dậu Dương nữa. Chu Tân cũng bởi vậy được dân bản xứ gọi là 'Chu lột da', hung danh thịnh đến nỗi ngay cả thái thú Vô Lăng là Chu Hân cũng nghe được.

Chu Hân cười nói:

- Lão Chu cả đời thành thật, chỉ sợ bởi vậy mà phá hủy danh tiếng. Tuy nhiên loạn thế nên lấy trọng hình, Ấu Bình làm vậy cũng là trong tình lý. Như vậy rất tốt, chỉ ít vùng Dậu Dương không còn thấy đạo phỉ sơn tặc, còn là một phương thanh bình. Rất tốt.

Cho nên, khi Hồ Chiêu hỏi Chu Tân, tất cả tông soái đều sợ đến tái mặt.

- Hồ đại nhân, chúng tôi không thuộc trị hạ của Dậu Dương, cho dù muốn xử trí chúng tôi, cũng nên do Sa Ma quyết định.

Lời còn chưa dứt, Chu Tân đứng dậy quát lên mặt tông soái đó một roi, kết quả da tróc thịt bong, máu chảy ra như suối.

- Khi cần người nói sẽ cho người mở miệng. Các người chỉ là kẻ tù tội, có tư cách gì ở đây lớn tiếng ồn ào, chẳng lẽ muốn ném chút khổ sở.

Một câu nói khiến tông soái im miệng.

Khi Chu Tân nói vẫn còn mỉm cười, nhưng trong mắt mọi người nụ cười đó lại rất đáng sợ.

Hồ Chiêu cười lạnh:

- Các người cũng chỉ là Man soái, dám nói năng lỗ mãng, gọi thẳng tọc danh của đại vương. . . Hừ hừ, cái này coi như tử tội. Đại vương đối với các người không tệ, còn phân phong quan chức cho các người. Không đền ơn thì thôi, lại sinh ra lòng phản nghịch. Đừng nói những việc các người làm ta không biết. Đương kim thiên tử đã mệnh Chiêu làm Ngũ Khê trưởng, hành vi của các người sao có thể giấu diếm được con mắt của ta?

Chu Tân cười nói:

- Hành vi đại nghịch bất đạo này nên lột da thì chúng!

Các tông soái rung mình, kinh khủng mở to hai mắt: tiểu diện hồ này quả thực không hổ cho tên hiệu Chu lột da.

- Phải nên như vậy. . . Làm phiền Ấu Bình rồi!

- Tân chỉ san sẻ công việc, đâu thể nói làm phiền được?

Hai người này mỗi người một câu, đã chứng thực số phận của 18 tông soái.

Các tông soái la lên thảm thiết:

- Người là người Hán, không phải là tộc nhân ta, có tư cách gì xử trí bọn ta? Bọn ta muốn gặp đại vương, muốn gặp đại vương!

Chu Tân hét lớn:

- Kéo ra ngoài cho ta!

Có hân tốt đợi ngoài cửa đã lâu, nghe được lập tức xông vào đại trướng, kéo 18 tông soái ra ngoài.

Phút chốc, từ bên ngoài truyền đến tiếng kêu thảm thiết, thanh âm đó giống như giết lợn, mang theo tâm tình tuyệt vọng trước khi sắp chết.

Chu Tân lại giống như không nghe thấy, nhỏ nhẹ nói:

- Hồ đại nhân, ngài nói tam gia. . .

Hồ Chiêu thở phào một hơi:

- Có thoát hiểm hay không thì phải xem bọn Cam Hưng Bá có thể kịp thời chạy tới hay không? Ta cũng không lo lắng việc khác. Nếu Cam Ninh cứu được tam gia thì nên đi thế nào? Mai Thành đầu hàng, đường lui đã bị phong tỏa. Chỉ có thủy lộ, cũng nguy hiểm trùng trùng. Nếu ngay cả Cam Hưng Bá cũng bị kẹt ở đó... Tương lai người ta. . . Sợ là không còn mặt mũi về Trường An gặp mặt đại đô đốc nữa rồi.

Nụ cười cũng đã tắt trên môi Chu Tân. . .

Trước đốc Trường Bản, Cam Ninh lĩnh 100 kiện tốt đột nhiên đánh ra.

Mặc dù chưa từng gặp qua Cam Ninh, nhưng Sa Ma Kha lại nghe rõ ràng tên của Cam Ninh. Hấn tinh thần đại chấn, huy vũ cương tiên trong tay, trở nên đặc biệt hung mãnh. Mà binh đình tứ tán có không ít người từ trong loạn quân đánh ra, đã hội hợp với Sa Ma Kha. Sa Ma Kha dẫn tàn quân tả tiên hữu thương, cũng đã đánh ra được một đường máu, hội hợp với sở bộ của Cam Ninh chạy đến trước mặt.

- Tam gia, Ninh nhận được thư của Hồ đại nhân, mệnh ta đến đây trợ giúp. . . Cam Ninh tới chậm, xin tam gia thứ tội.

Cam Ninh ở bên ngoài phiêu bạt đã lâu, đạo lý đối nhân xử thế vẫn hiểu. Mặc dù nói Sa Ma Kha thảm bại, nhưng hấn cũng không dám làm lên mặt nạt người. Trong thư đó rõ ràng là muốn hấn tới cầu viện Sa Ma Kha, nhưng từ trong miệng Cam Ninh nói ra thì lại khác.

Chi viện và cứu viện chỉ khác một chữ, ý tứ lại cách biệt một trời.

Sa Ma Kha cười khổ:

- Tướng quân đừng vội khách khí, nếu như đến chậm một bước, Sa Ma Kha cũng khó thoát chết. Quân ta còn thừa lại không được bao nhiêu, xin mời tướng quân phát lệnh. Từ Sa Ma Kha trở xuống sẽ vâng theo mệnh lệnh của tướng quân, nên đi đâu, xin tướng quân sớm định đoạt.

Người kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Cam Ninh khách khí, Sa Ma Kha tự nhiên cũng cho thấy thái độ.

Trong giọng nói đã biểu lộ hấn sẽ lấy Cam Ninh như Thiên Lô sai đâu đánh đó. Mà Cam Ninh nghe thế cũng yên tâm.

Nói thật ra vừa rồi Cam Ninh còn đang lo lắng sau khi hợp binh với Sa Ma Kha thì sẽ lấy ai là chủ? Hiện tại được rồi, tất cả đã đơn giản hơn!

Cam Ninh nói:

- Tam gia, Ninh cũng không khách khí. . . Thuyền của ta đang ở Chương Sơn (phía đông nam TP.Kinh Môn Hồ Bắc ngày nay), tổng cộng có bốn chiếc lâu thuyền, hơn trăm chiếc chiến thuyền. Có Tô Phi tướng quân đang thủ ở Nội Phương tụ, mời tam gia lập tức theo Ninh mở đường máu, sau khi lên thuyền sẽ không còn lo gì nữa.

- Như vậy thì theo tướng quân!

Hai người giao lưu chốc lát, sau đó lập tức hợp binh lại đánh ra hướng đông nam.

Lý Nghiêm tuyệt đối không nghĩ đến chuyện đã tới bước này còn có một đạo nhân mã xông ra phá hỏng. Hắn thẹn quá thành giận, lớn tiếng quát lên:

- Truyền lệnh tam quân, bắn cung, bắn cung. . . Vô luận thế nào cũng phải giữ lại những người này và Sa Ma Kha cho ta.

Thùng thùng thùng. . .

Có tiếng mõ gấp gấp vang lên, lập tức có cung binh xông lên bao vây.

Nhưng Sa Ma Kha và Cam Ninh giống như hai con cọp, trăm kiện tốt phía sau cùng tàn quân của Sa Ma Kha đều biết, lúc này quay đầu lại chỉ có tử lộ. Đánh ra ngoài, chỉ cần có thể đột phá vòng vây thì có thể sống sót.

Mọi người đều liều mạng rồi!

Không đợi cung tiễn thủ vào chỗ, Sa Ma Kha và Cam Ninh đã mở được một đường máu.

Lúc này hai người đều đã huyết nhiễm chinh bào, giống như một người máu. Cũng không nhớ rõ rốt cuộc đã giết bao nhiêu người, dù sao thì quân địch càng ngày càng ít. Càng đánh càng hăng hái, hai người dẫn tàn binh bại tướng không đến 400 người đã đột phá được vòng vây.

So sánh với trận Trường Bản trong diễn nghĩa, đại chiến Trường Bản hôm nay mặc dù không thảm liệt bằng năm đó, nhưng cũng đủ khiến người ta sợ hãi. Trong tay Lý Nghiêm cũng không có trăm vạn hùng binh như Tào Tháo, đoạt Lam Khẩu tỵ, đoạt Di Đạo. . . Binh lực của Nam Quận cũng tùy theo bị phân tán ra.

Đây có lẽ là nguyên nhân lớn nhất Cam Ninh và Sa Ma Kha có thể chạy thoát được.

Lý Nghiêm sao cam tâm để miếng thịt đã đến bên mép chạy đi? Vung lệnh kỳ, ba vạn nhân mã theo đuổi không bỏ, thề phải bắt được đám người Sa Ma Kha.

Kiện tốt của Cam Ninh còn đỡ, nhưng người Sa Ma Kha dẫn theo đã không theo kịp.

- Đại vương, chúng tôi ở chỗ này ngăn cản truy binh, mời đại vương nhanh chóng rời khỏi. . . Chỉ hy vọng đại vương có thể đối xử tử tế với người nhà của chúng tôi.

Một người Ngũ Khê Man đột nhiên ghìm ngựa lại.

Sa Ma Kha nhìn lại, hắn nhận ra người này. Chuẩn xác mà nói, người này cũng không phải người Ngũ Khê Man, mà là người Nam Man từ Kiến Ninh di chuyển qua.

Người này tên là Đồng Hợp Thác, 10 năm trước bởi Nam Man xảy ra dịch bệnh cho nên đưa cả nhà đến Ngũ Khê Man.

Trong lòng Sa Ma Kha run lên, nhưng vào lúc này hắn cũng biết Đồng Hợp Thác nói không sai. Muốn đưa hết đi, có thể một người cũng không chạy thoát được.

- Hợp Thác huynh đệ, Sa Ma Kha nhớ kỹ ân tình của ngươi hôm nay!

Cam Ninh cũng hét lớn:

- Hảo hán tử!

Có 200 người Ngũ Khê Man ở lại theo Đồng Hợp Thác ngăn cản truy binh của Lý Nghiêm. Sa Ma Kha và Cam Ninh cũng biết chút người ấy căn bản không có khả năng ngăn cản binh mã của Lý Nghiêm. Nếu còn dây dưa, chỉ sợ sẽ lãng phí tính mệnh của những hảo huynh đệ này.

Sa Ma Kha chảy nước mắt, cùng Cam Ninh chạy đi như điên.

Hồ Lô Bác cũng dùng hết toàn lực, đoàn người chạy hết nước, khi trời mới sáng rốt cuộc đến Nội Phương tỵ.

Rất xa đã nhìn thấy lâu thuyền, Cam Ninh thở phào một hơi.

Tô Phi lĩnh người qua, đầu tiên là bá kiển Sa Ma Kha, sau đó mời họ lập tức lên thuyền.

Sa Ma Kha vừa mới nhảy xuống chiến mã, nhưng lại nghe Hô Lôi Bác hí dài một tiếng rồi ngã ra đất, miệng sùi bọt mép.

- Hắc tử, hắc tử!

Năm đó Hô Lôi Bác mà Điển Vi tặng cho Sa Ma Kha toàn thân màu đen, vì vậy Sa Ma Kha gọi nó là “Hắc Tử”. Theo Sa Ma Kha mấy năm, lần này luân phiên chạy gấp, lại liên tiếp gấp chém giết. Hô Lôi Bác từ lâu đã sức cùng lực kiệt, sau khi chở chủ nhân đến nơi an toàn, rốt cuộc không gắng được nữa!

Té trên mặt đất, đôi mắt to êm dịu vẫn nhìn Sa Ma Kha, toát ra niềm quyến luyến vô tận.

Sa Ma Kha ôm lấy đầu của Hắc Tử, ngửa mặt lên trời gào lên tê tâm liệt phế:

- Lý Nghiêm. . . Lý tặc! Ta thề không lương lập với ngươi!

Hắc Tử không ngừng hủi Sa Ma Kha, hình như đang nói: Chủ nhân, Hắc Tử đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Người đi nhanh đi!

Khóe mắt chảy ra huyết lệ, Sa Ma Kha dưới sự khuyên bảo của Cam Ninh và Tô Phi rốt cuộc buông Hắc Tử ra, vừa đi vừa quay đầu lại leo lên lầu thuyền.

Rất xa, thấy Hắc Tử động thân hai cái, mắt chậm rãi nhắm lại.

Từ xa khói báo động cuộn cuộn. Lý Nghiêm đã đuổi tới.

Sa Ma Kha đứng ở đầu thuyền, mắt nhìn đại kỳ của Lý Nghiêm xuất hiện trên bến đò. Lúc này, bến đò cách lầu thuyền khoảng chừng 300 bước.

Sa Ma Kha đột nhiên lấy Tượng Long bảo điều cung ra, giương cung cài tên, gầm lên một tiếng.

Quỷ khốc tiễn đặc chế mang theo tiếng rít thê lương, nhanh như lưu tinh thiểm điện, bắn chính giữa cột đại kỳ. Cột cờ to như miệng bát bị Quỷ khốc tiễn bắn trúng, vang lên cái ầm, vụn gỗ bay tán loạn, đại kỳ ầm ầm ngã xuống. Không chờ Lý Nghiêm kịp phản ứng, tiễn thứ hai của Sa Ma Kha đã bắn qua. Vội vội vàng vàng Lý Nghiêm cúi người xuống, nằm lên lưng ngựa.

Quỷ khốc tiễn sượt qua đỉnh đầu hần, một tướng lĩnh phía sau không kịp né tránh bị trúng giữa cổ họng, người ngã xuống ngựa.

- Lý Nghiêm, để lại cái mạng chó cho ngươi. . . Ngươi nhớ kỹ, trước đó gia gia lấy tính mệnh của ngươi, lo mà quý trọng đi!

Giọng của Sa Ma Kha từ trên mặt sông truyền tới.

Lúc này Lý Nghiêm cũng đã điên cuồng rồi:

- Bắn cung, bắn cung. . .đừng để tặc nhân đi!

Cung nỗ thủ kéo cung phóng tiễn, nhưng thuyền đã đi xa. Lý Nghiêm biết, từ nay về sau, hần sẽ có thêm một kẻ địch đáng sợ mà hung ác.

Vốn định kiến lập công huân, nhưng không ngờ tới sẽ là kết quả này.

Lý Nghiêm cũng nói không rõ lắm cảm giác trong lòng lúc này.

Khiếp sợ, sợ hãi, còn có chút hồi ý. . . Nếu như năm đó ta theo Hoàng Hán Thăng đi Tây Vực, hôm nay sẽ là thế nào chứ?

Bắn liền hai tiễn, nỗi ám ức trong lòng Sa Ma Kha hình như cũng giảm bớt rất nhiều.

Mấy ngày liền bốn ba, lại thêm cái chết của Chu Triều Đồng Hợp Thác, đại quân tan tác, còn có ái mã Hắc Tử chết, khiến hần sức cùng lực kiệt.

Nằm xuống liền ngủ ngay!

Cam Ninh vốn định mời Sa Ma Kha uống mấy bình rượu ngon lấy từ kho lương Giang Lăng, nhưng hiện tại đã không còn cần thiết nữa rồi.

Sài Tang sau hỏa hoạn, Cam Ninh ven đường thôn tính vài nhóm thủy tặc, trong đó đầu lĩnh của một nhóm thủy tặc tên là Đặng Dương. Sau khi biết đoàn người Cam Ninh là thủ hạ của Đồng Phi, không nói hai lời liền đầu quân cho Cam Ninh. Vừa hỏi nguyên nhân, Đặng Dương này lại là tỷ phu của Lữ Mông.

Thì ra Lữ Mông có một tỷ, trước kia gả cho Đặng Dương.

Đặng Dương này vốn là người Cửu Giang, bản tính hào sảng, tại địa phương rất có tiền tài. Không nghĩ tới Lữ Mông hiền Đại Cốc quan, đầu hàng Đồng Phi. Đặng Dương biết Cửu Giang này là địa bàn của Lưu Bị, trước đây Lữ Mông thanh danh không hiện cũng thì thôi, hôm nay đầu hàng Đồng Phi, Lưu Bị khẳng định sẽ có phát hiện. Hắn hoảng loạn, liền dẫn theo thê tử cùng môn khách trong nhà cưỡi thuyền trốn đi.

Nhưng toàn bộ Giang Nam nơi nơi đều là địch nhân của Đồng Phi.

Đặng Dương rơi vào đường cùng, liền đi làm thủy tặc. Nhưng lại tìm tới hảo hữu tại Hội Kê tên là Đồng Tập. Hai người tại Đại Giang làm việc buôn bán không vốn. Hiện giờ Cam Ninh thành lập Cẩm Phàm doanh, đang lúc yêu cầu người tới hỗ trợ. Đặng Dương Đồng Tập đến đã trợ giúp hắn không ít.

Tại Giang Lăng lại cướp hai chiếc lâu thuyền cùng hơn mười chiếc chiến thuyền, thực lực lập tức đại tăng.

Sa Ma Kha đang ngủ, nhưng đám người Cam Ninh lại không thể nghỉ ngơi.

Nơi này là Hán Thủy, vẫn thuộc về trị hạ của Kinh Châu Lưu Biểu. Nếu không thể mau chóng tiến vào Vân Mộng trạch, khẳng định sẽ gặp thủy quân của Lưu Biểu.

Vì vậy, Cam Ninh Tô Phi, Đặng Dương Đồng Tập bốn người thương lượng, giương buồm nhanh chóng tiến lên.

Chỉ cần tiến vào Vân Mộng trạch rồi, bằng vào hà đạo như mê cung bên trong Vân Mộng trạch, đủ để bảo đảm an toàn ọi người.

Nghĩ thì rất hay...

Hơn nữa ngay từ đầu đội tàu cũng chạy rất thuận lợi. Đến khi trời tối đội tàu cũng đã vòng qua Cánh Lăng, thẳng đến Vân Mộng đại trạch.

Đêm đó Sa Ma Kha ngủ rất say, một đêm không tỉnh lại.

Khi trời sắp sáng thân thuyền đột nhiên chấn động. Sa Ma Kha bỗng dưng tỉnh lại.

- Xảy ra chuyện gì?

Cam Ninh đặc biệt an bài cho Sa Ma Kha một tiểu giáo, nghe được Sa Ma Kha la lên, hắn vội vã đi tới, nhỏ nhẹ nói:

- Tam gia, phía trước hình như có thuyền địch cản đường.

Sa Ma Kha nghe vậy vội vàng chộp lấy cương tiên và đi ra khoang thuyền.

Trời mới tảng sáng, trên sông còn có một tầng sương mù. . .

Cam Ninh thấy Sa Ma Kha đi ra, mỉm cười, cũng không nói gì.

Trải qua một trận huyết chiến, Sa Ma Kha biết, võ nghệ của Cam Ninh hơi có chút chênh lệch so với hắn, tuy nhiên cũng không kém nhiều. Hơn nữa ân cứu mạng, cũng có phần tôn trọng Cam Ninh. Hắn đi lên trước, nhỏ nhẹ nói:

- Cam tướng quân, nghe nói gặp thuyền địch. Tình huống thế nào?

Cam Ninh cười nói:

- Tam gia yên tâm, chỉ là tiểu tặc, còn chưa ngăn được đường của chúng ta!

Nói rồi hắn đặt ngón tay vào trong miệng, huyết sáo dài một tiếng chói tai. Lâu thuyền của Đặng Đường và Đồng Tập lập tức tản ra hai bên.

Ở chính giữa chỉ còn lại đội thuyền của Cam Ninh và Tô Phi.

- Đối phương khoảng chừng có bảy tám thuyền lớn, chiến thuyền chừng 150 chiếc. Lúc này trên sông có sương mù. Họ cũng không dám manh động.

- Chủ tướng là ai?

Cam Ninh gãi gãi đầu:

- Nói là Hoàng Tổ, nhưng sợ hắn cái chó gì? Trên Đại Giang này Cam Ninh cũng muốn lĩnh giáo một chút bản lĩnh của vị đô đốc thủy quân Kinh Châu.

Sa Ma Kha cười:

- Như vậy thì Sa mỗ sẽ chờ xem thủ đoạn của tướng quân!

Cam Ninh gật đầu, không nói gì nữa.

Một lát sau, mặt trời mọc lên xua tan đi sương mù dày đặc trên sông. Cam Ninh đột nhiên phát ra hiệu lệnh, trên thuyền lập tức kéo buồm lên.

Cam Ninh khoác xiên y giáp trên người, lộ ra nửa cánh tay. Hắn cầm trong tay Ngân liên đao:

- Các thanh niên, lên cho ta. . .

Người này ngay từ đầu sẽ không dự định né tránh, mặc dù biết rõ thế lực của đối phương mạnh hơn hẳn, nhưng không ảnh hưởng đến quyết định của hắn chút nào.

Tô Phi và Cam Ninh tri giao nhiều năm, thấy Cam Ninh phát ra cờ hiệu, lập tức phối hợp hành động.

Hai chiếc thuyền lớn ở phía trước, theo gió vượt sóng lao tới thủy quân Kinh Châu đối diện. Hơn mười chiếc chiến thuyền nấp phía sau thuyền lớn.

Cam Ninh ở đầu thuyền, một tay cầm thuẫn bài, một tay vũ Ngân Liên Đao.

- Tăng tốc, tăng tốc. . . Các thanh niên, thủy quân Kinh Châu chẳng qua là một đám đàn bà. Tiến lên cho ta, tiến lên!

Các kiện tốt trên thuyền lớn tiếng hô hào, tốc độ của thuyền càng lúc càng nhanh, giống như một con cự thú điên cuồng lao tới thủy quân Kinh Châu.

Thủy quân Kinh Châu kéo cung bắn tên, nhưng không ngăn được bước tiến của lâu thuyền. Chiến thuyền phía trước bị lâu thuyền đụng cho tan tành, vô cùng thảm.

Mà Cam Ninh lại càng trở nên hưng phấn hơn, ánh mắt sáng quắc.

Ầm một tiếng, hai chiếc lâu thuyền chạm vào nhau. Cam Ninh không nói hai lời, nhún người nhảy qua. Một tay vũ thuẫn, một tay vung đao, thủy quân Kinh Châu trên thuyền ủa lên, nhưng không một người có thể ngăn cản bước tiến của Cam Ninh. Lâu thuyền của Tô Phi ở bên ngoài làm yểm hộ, đụng ngã hết các chiến thuyền áp sát tới. . . Mà lâu thuyền khác của quân Kinh Châu muốn tiến lên tiếp ứng lại bị Đặng Đường Đồng Tập đột nhiên đánh ra khiến trở tay không kịp.

Thủy chiến Sa Ma Kha không hiểu chút nào!

Nhưng hắn có thể nhìn ra được Cam Ninh tuyệt đối là một chuyên gia ở trên nước.

Hơn trăm kiện tốt giết đến trên thuyền của thủy quân Kinh Châu, vung đao mãnh công. Dưới sự dẫn dắt của Cam Ninh đánh cho quân Kinh Châu chạy trốn chật vật, đều nhảy hết xuống nước.

Một viên đại tướng tay vũ họa kích định ngăn cản Cam Ninh.

Nhưng Cam Ninh tránh thoát họa kích, sau khi ném thuẫn bài đi liền nhảy lên cao, hai tay cầm Ngân Liên Đao, hét lớn một tiếng rồi đập thẳng xuống.

Họa kích bị chém làm hai đoạn. . .

Viên tướng đó cũng bị Cam Ninh chém thành hai nửa.

Máu tươi bắn tung tóe lên người hắn, khiến cho Cam Ninh nhìn qua đặc biệt đáng sợ. Đội khổng chế được lâu thuyền, Cam Ninh mở to hai mắt lớn tiếng quát:

- Các thanh niên, tấn công, tấn công. . .Đừng tha ột quân Kinh Châu nào.

. . .

Đây có lẽ là một trận thủy chiến cũng không nên xảy ra.

Đại đô đốc thủy quân Kinh Châu là Hoàng Tổ phụng mệnh muốn giết Cam Ninh. Nghe được Nam Quận có nguy hiểm, hắn liền dẫn theo thủy quân tới muốn trợ giúp.

Nhưng không nghĩ tới, vừa lúc chạm trán với Cẩm Phàm doanh của Cam Ninh.

Song phương từ giờ mẹo đánh đến giờ ngộ, Hoàng Tổ không chống cự được công kích giống như người điên của Cam Ninh.

Đúng vậy, người điên!

Cam Ninh ở trên nước giống như một kẻ điên, căn bản là không tiếc thuyền, tiến hành chém giết kịch liệt với thủy quân Kinh Châu.

Sau khi Hoàng Tổ tại bị mất thêm hai chiếc lâu thuyền mới hạ lệnh lui lại.

Cam Ninh thấy Hoàng Tổ muốn chạy, đâu thể bỏ qua được?

Hắn thu Ngân Liên Dao lại, một cước đạp lên mép thuyền, giương cung cài tên và rống to:

- Hoàng Tổ!

Hoàng Tổ ở trên thuyền quay đầu nhìn thoáng qua, nhưng chỉ cái nhìn này đã lấy tính mạng của hắn. Lợi tiễn phá không, bắn trúng giữa mặt Hoàng Tổ.

Hoàng Tổ kêu lên thảm thiết, ngã xuống sàn tàu

Người chung quanh nhất thời hoảng loạn, vội vàng điên cuồng bắn tên, lúc này mới xem như ngăn cản được lâu thuyền tàn tạ của Cam Ninh.

Chủ tướng. . .Có lẽ đã chết!

Nhưng để lại thủy quân Kinh Châu lại bị Cam Ninh bắt làm tù binh.

Trong trận đại chiến này Cam Ninh đã diệt hai chiếc lâu thuyền, lấy được ba lâu thuyền, chiến thuyền hơn 20 chiếc, còn bắn chết Hoàng Tổ.

Trong nhất thời, danh hiệu Cam Ninh Cam điên vang vọng khắp Đại Giang.

Thủy quân Kinh Châu quá ư sợ hãi khi thấy cờ hiệu Cẩm Phàm. Sau đó Lưu Biểu mặc dù phái ra tiểu cữu tử Thái Mạo đảm nhiệm đại đô đốc thủy quân, nhưng sĩ khí của thủy quân Kinh Châu đã rơi xuống tận cùng.

Khi đại đội nhân mã của thủy quân Kinh Châu đến thì thấy lâu thuyền đang bị đốt cháy trên sông, thông lộ đã bị phong tỏa.

Mà đám người Cam Ninh từ lâu đã vô tung vô ảnh, sau khi trốn vào Vân Mộng đại trạch lập tức không xuất đầu lộ diện. . .

429. Chương 429: Hạ Hầu Lan (1)

Chiến hỏa Kinh Châu đang hồi quyết liệt!

Tào Tháo rảnh tay đem toàn bộ tinh lực đều đặt lên Thanh Châu. Nhưng muốn lập tức kết thúc chiến đấu cũng là chuyện không có khả năng.

Viên Thiệu mặc dù bị mất Tịnh Châu, nhưng nguyên khí chưa mất.

Nhưng việc kế tiếp lại làm cho Viên Thiệu tức giận đến nổi trận lôi đình.

Trước kia đã thương lượng với Đồng Phi, nếu như Đồng Phi đánh hạ U Châu thì phải giao quận Ngự Dương và quận Hữu Bắc Bình cho Viên Thiệu. Cũng chính bởi vì nguyên nhân này mà Viên Thiệu mới đáp ứng xuất binh Thanh Châu. Mặc dù Điền Phong không tán thành việc này nhưng ở trước mặt lợi ích đã không thể khuyên bảo được Viên Thiệu.

Hôm nay Viên Thiệu và Tào Tháo giao thủ, nhưng Đồng Phi lại rút lui.

Khất Hoạt quân đã chiếm lĩnh toàn cảnh U Châu ngoại trừ Trác Quận và Nhạc Lăng quận. Cao Câu Li và Phù Dư quốc dưới thái độ cứng rắn của Khất Hoạt quân chỉ có thể bỏ quốc hiệu, sửa thành Cao Câu Li quận và Phù Dư quận, chính thức trở thành trị hạ của Hán thất. Quốc vương hai nước này bị đưa tới Trường An, vẫn được phong hiệu vương thất. Nhưng ai cũng biết, quốc vương hai nước này hiện giờ đã là cá nằm trên thớt, mặc cho người xâm lược.

Hách Chiêu truân binh Nhạc Lăng, chuẩn bị tùy thời xuất kích.

Vì vậy, Viên Thiệu liền phái người đi đòi hai quận Hữu Bắc Bình và Ngự Dương. Nhưng không ngờ sứ giả vừa mới mở miệng đã bị Hạ Tề loạn côn đánh một trận.

- U Châu là do tướng sĩ trên dưới Khất Hoạt quân ta dùng mạng mới lấy được. Viên Thiệu muốn Hữu Bắc Bình và Ngự Dương. Rất đơn giản...Bảo hấn dẫn binh mã qua đây! Nếu có thể đánh bại ta, đừng nói hai quận, toàn bộ U Châu ta đều giao cho Viên Bản Sơ hấn. Có gì mà ngại?

Sau khi sứ giả trở về Nghiệp Thành, khóc lóc chuyển cáo lời của Hạ Tề cho Viên Thiệu.

Viên Thiệu tức giận lập tức muốn điểm binh mã cùng Hạ Tề liều một trận người chết ta sống.

Nhưng lúc này Đồng Phi đột nhiên suất lĩnh tam quân từ Hà Nội nhập Hà Đông, đóng quân trong thành An Ấp, trên danh nghĩa là muốn dò xét Hà Đông.

Tuyển Phong quân trở về Hà Đông sau đó binh xuất Tây Hà, cùng Giải Phiền quân của Từ Hoảng, Khất Hoạt quân của Hạ Tề thành thế tam giác.

Đánh, hay là không đánh?

Viên Thiệu cũng lơ mơ. . .

Đồng Tây Bình này không phải là người, tư lợi bội ước không nói, còn hơi một tí đã hù dọa người khác.

Ba nhánh nhân mã tinh nhuệ đóng quân tại phương bắc Ký Châu. Đùa à, trận này nếu đánh, có lẽ chỉ có ông trời mới có thể biết kết quả. Hướng chi, chiến sự tại Thanh Châu đang hồi kịch liệt, Viên Thiệu đã điều động rất nhiều người mã, bên trong Ký Châu đã cực kỳ trống rỗng.

Điền Phong nói:

- Chủ công, việc cấp bách không phải là muốn lấy hai quận U Châu kia, mà là phải nghĩ cách giải hòa với Tào Tháo, liên thủ đối phó Quan Đông.

- Giải hòa thế nào? Đã đánh tới mức này rồi, Tào Tháo sẽ hội đồng giải hòa sao?

- Chỉ cần chúng ta biểu hiện ra đủ thành ý, tin tưởng Tào Tháo cũng không phải kẻ ngu, sao hấn có thể trở mặt nhìn Đồng Tây Bình đắc ý?

- Vậy...Phái ai đi?

Điền Phong cũng rất lúng túng.

Đại chiến Lạc Dương tuy nói Viên Thiệu cũng không tham dự, nhưng nếu như tỉ mỉ tính toán, Viên Thiệu vẫn là tổn thất thảm trọng nhất.

Không chỉ mất Hà Nội và Tĩnh Châu, đại tướng dưới trướng cũng tổn hại không ít. Tướng Nghĩa Cừ Chu Ngang thì không nói, Hứa Du Tự Thụ Văn Sứ nam hạ chạy sang Lưu Bị. Ấu tử Viên Thiệu là Viên Thượng hiện giờ còn bị giam giữ tại Trường An. Hơn nữa trước đó hao tổn nhân mã. Điền Phong cảm thấy đau đầu.

Trầm ngâm chốc lát, Điền Phong nói:

- Tòng sự Tân Bình, gặp chuyện bình thân, phản ứng nhạy bén, biện tài vô song. Sao không phái hần đi thuyết phục Tào Tháo? Tân Bình đó và Tào Tháo mặc dù không có giao tình gì, nhưng hần xuất thân Toánh Xuyên, là đại tộc Dương Địch, cũng có qua lại với thủ hạ của Tào Tháo, đủ để đảm nhiệm được.

- Vậy...Để Tân Bình đi đi.

Viên Thiệu xoa xoa huyệt Thái Dương, từ từ nhắm hai mắt suy nghĩ một chút:

- Nguyên Hạo, ta bảo người tra việc thế tộc Ký Châu cầu kết với Địch, thế nào rồi?

- Việc này...

Điền Phong vẫn sợ Viên Thiệu nhắc tới chuyện này.

Có kết quả gì đâu? Trên thực tế thế gia môn phiệt này ai mà không phải loại người nội tâm linh hoạt. Đạo lý không đem trứng gà đặt ở một cái rổ mọi người đều minh bạch. Không chỉ thế tộc thuộc Viên Thiệu làm như thế, thế gia thuộc đám người Tào Tháo Lưu Biểu cũng không phải như vậy sao?

So sánh tình huống thì sợ sẽ là Quan Trung và Từ Châu.

Thế lực song phương cũng không phải dựa vào thế gia mà phát triển, cho nên khống chế đối với thế tộc môn phiệt cũng đặc biệt nghiêm khắc.

Đó là kết quả đánh giết mà có!

Viên Thiệu dám như Đồng Phi Lưu Bị giơ đồ đao đại khai sát giới sao?

Đáp án rất rõ ràng, hần không dám, cũng không thể làm như vậy. Nếu như làm như vậy, nhất định sẽ kích động thế tộc Ký Châu làm phản.

Điền Phong chỉ có thể nói:

- Gần đây chiến sự Thanh Châu liên hồi, Phong vẫn chưa tra được.

- Vậy nhanh tra một chút đi. Mấy ngày nay ta cơm nước không yên, cứ cảm thấy có người đang nghĩ thâm muốn hại ta!

Điền Phong khom người nói:

- Phong lập tức xử lý việc này.

Viên Thiệu khoát tay áo bảo Điền Phong lui ra. Đợi Điền Phong đi ra ngoài, hần đột nhiên mở mắt, nhìn bóng lưng của Điền Phong mà ra chiều suy nghĩ.

- Viên Bình!

- Có tiểu nhân...

- Phái người theo dõi Điền Phong cho ta, mỗi ngày hần làm chuyện gì, tiếp xúc với người nào, đều phải tường tận ghi lại, mỗi ngày báo cáo với ta.

- Tiểu nhân minh bạch!

Viên Bình này là tâm phúc của Viên Thiệu, cũng là cháu trai của Viên Thiệu, là một phần tử Viên gia, vì vậy Viên Thiệu cực kỳ tín nhiệm.

Điền Phong người điều tra thế tộc Ký Châu, như vậy ai có thể cam đoan người không có vấn đề? Đơn giản, ngay cả người ta cũng phải điều tra một chút.

Viên Thiệu thở phào một hơi, tựa trên ghế bành nhắm mắt lại.

Đồng Phi tại Hà Đông đã nhận được chiến báo đến từ Kinh Châu.

Theo chiến báo đến còn có một phong thư từ Sa Ma Kha.

Ý trong thư đại thể là thế này: nhị ca, trải qua thất bại này đệ rất mệt mỏi. Đệ cảm thấy mình căn bản không đủ để đảm đương tình thế hiện tại. Ra trận giết địch, đệ không nói hai lời, thế nhưng bày mưu nghĩ kế, đệ không phải người thích hợp. Cho nên nhị ca phải người tới giúp đệ đi.

Thật lâu trước đó Đồng Phi từng có tâm tư như vậy.

Y cũng biết tính tình của Sa Ma Kha, nói thật nếu như không phải thân phận tiểu vương Ngũ Khê Man của hần còn ở đó, lúc trước tuyệt đối sẽ không phải hần trở lại. Sau đó thấy Sa Ma Kha thuận buồm xuôi gió, trong thư từ qua lại mơ hồ đã thể hiện ra thói kiêu ngạo, làm cho Đồng Phi rất lo lắng.

Đại chiến Kinh Châu lần này từ ngày đầu tiên Đồng Phi biết được thì vẫn luôn quan tâm.

Mãi đến khi Cam Ninh đột nhiên xuất hiện cứu Sa Ma Kha trở về Vân Mộng đại trạch, Đồng Phi mới xem như thở phào một hơi.

Về phần phía Lưu Biểu, hừ... Sợ là không sống yên ổn được. Dù sao thì hiện tại hần chỉ sợ cũng không có tâm tư liên thủ với Lưu Bị chinh phạt Giang Đông.

Nhiều đây cũng đủ rồi!

Nhìn thư của Sa Ma Kha, Đồng Phi lâm vào trầm tư.

Nếu Sa Sa đã mở miệng, như vậy ta phải người cũng không cần cố kỵ gì nữa. Nhưng vấn đề ở chỗ, ta phải ai đi? Ai có thể đảm đương?

Đây cũng là một vấn đề cực kỳ quan trọng.

Nếu như phải sai lầm, không những không có lợi, trái lại hại nhiều hơn. Ngũ Khê Man trải qua thất bại này nguyên khí đại thương. . . Địa vị bá chủ Tam Man phía nam có thể còn duy trì được không? Cho nên, người phải đi không chỉ phải trung tâm, hơn nữa phải trí dũng song toàn, sát phạt quả đoán.

Người như vậy cũng không dễ tìm.

- Sĩ Nguyên, người thấy phong thư của Sa Sa thế nào?

Bàng Thống cười, nhỏ nhẹ nói:

- Đồng đại ca, người như vậy quả thật không dễ tìm. Nhưng dưới trướng của huynh lại vừa lúc có một người như thế. Chẳng qua không biết huynh có dám dùng hần hay không. Nếu hần xuất mã, chắc hần đối với tam gia nhất định là một cánh tay đắc lực.

- Lời vô ích, đã lúc này rồi...Người đừng vòng vo với ta nữa. Nói đi, người nào?

- Chính là trưởng sử Vô Nan quân, kỵ đô úy Trương Nhậm.

Đồng Phi nghe tên này vô ý thức nhìn Bàng Thống. Trương Nhậm, người Bàng Thống đề cử không ngờ là Trương Nhậm?

Ha ha, cũng là một việc rất thú vị. Trong Diễn nghĩa Bàng Thống chết vào tay Trương Nhậm. Mà hôm nay Trương Nhậm lại bởi vì Bàng Thống mà quật khởi sao?

Lo lắng hay không thật ra chỉ chính là thân phận của Trương Nhậm.

Nói thật thì thân phận hiện nay của Trương Nhậm lại rất xấu hổ. Vô Nan quân có thể nói là một tay hần thành lập lên, nhưng bởi vì quan hệ với Đồng Uyên. . .

Đồng Phi suy nghĩ một chút, bỗng dừng nở nụ cười.

- Nếu Sĩ Nguyên đề cử hần, như vậy để hần đến Vô Lăng sơn đi. Truyền mệnh lệnh của ta. . . Phong Trương Nhậm làm đại đô đốc Ngũ Khê Man quân, tổng lĩnh chiến sự Tam Man phía nam. Từ nay về sau,

Ngũ Khê Man quân trực thuộc dưới trướng của ta. Trương Nhậm có quyền tiền trạm hậu tẩu, gặp chuyện có thể tự động quyết định.

Bàng Thống mở to hai mắt nhìn.

Hắn chỉ đề cử Trương Nhậm mà thôi, không cần như thế mà.

Không đợi Bàng Thống kịp phản ứng, Đồng Phi nói tiếp:

- A Sửu, người ở bên người ta đã bao lâu rồi?

- Đã hơn 4 năm!

Đồng Phi gật đầu:

- Tính ra năm nay người cũng đã 23 rồi, đã nên đi ra ngoài lịch lãm một chút. Ta quyết định cho người làm tham mưu Tế tửu của Vô Nan quân, hiệp trợ Cam Bí chinh đồn Vô Nan quân. . . Người đừng tưởng tham mưu Tế tửu này dễ làm. Năm sau ta muốn khai mở môn hộ Tây Xuyên.

Cái gọi là mở môn hộ Tây Xuyên chính là lấy Hà Manh quan.

Đồng Phi lắng lặng nhìn Bàng Thống:

- Thế nào? Tiểu A Sửu người có dám tiếp lệnh bổ nhiệm này của ta hay không?

Ngực Bàng Thống phập phồng kịch liệt, cố gắng bình tĩnh tâm tình một chút, chấp tay nói:

- Đồng đại ca, nếu như năm sau tiểu A Sửu không lấy được Hà Manh quan, nguyện dâng lên cái đầu này.

Đồng Phi cười rất hài lòng. Y ngồi ở đó, tướng tá không sai biệt nhiều với Bàng Thống khi đứng.

- Tiểu A Sửu, đừng làm cho ta thất vọng.

Nói rồi y vươn cánh tay ra ôm chặt lấy Bàng Thống.

Bàng Thống gật đầu, lại nói:

- Có điều, đại ca mệnh Trương Nhậm làm đại đô đốc quân Ngũ Khê Man. . . Lấy lý giải của ta đối với người này, sợ là sẽ cự tuyệt.

- Hả?

- Trương Nhậm là người tâm cao khí ngạo, trước đó ngài bỏ mặc hắn, mặc dù có Cổ Long khuyên bảo, nhưng hắn chưa hẳn sẽ không ghi tạc trong lòng.

Đồng Phi suy nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Vậy người cứ nói cho Trương Nhậm, nếu ta dám dùng hắn, sẽ không sợ hắn tạo phản. Đồng mõ xưa nay là dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người. Trước khác nay khác, nếu như muốn chứng minh quyết định trước đây của ta là sai lầm, vậy bảo hắn xuất ra thủ đoạn đi.

- Thống nhất định đem lời của đại ca chuyển cáo cho Trương Nhậm.

Bàng Thống mang theo thư và lệnh tiễn của Đồng Phi bước đi!

Nhìn bóng lưng của hắn, Đồng Phi đột nhiên có một loại cảm giác già nua. Bất tri bất giác, đồng tử xấu xí năm đó hay cười trên đầu mình hiện giờ rốt cuộc phải đi rồi, một mình gánh trọng trách. Năm tháng giục người già đi, chỉ hy vọng Bàng Thống không lặp lại số phận như trong diễn nghĩa.

Phượng Sồ. . . Ha ha, là lúc nên vỗ cánh bay cao rồi!

Phượng Sồ bay đi rồi!

Đồng Phi vẫn ở lại An Ấp, không lập tức lên đường quay lại Trường An.

Sau đại chiến, các nơi đều cần một đoạn thời gian để nghỉ ngơi. Đặc biệt là khu vực mới chiếm lĩnh, càng cần quan viên tới thống trị.

Nhưng Đồng Phi lại từ đâu điều động được nhiều quan viên đây?

Trong tay cũng có không ít nhân tài, nhưng đại đa số mọi người còn rất trẻ. Xử lý sự vụ cụ thể còn có thể, nhưng nếu như muốn trấn thủ một phương, lại là một việc không đơn giản. Tư lịch, học thức, thiếu một thứ cũng không được. Cố Ung đã vô số lần phái người đến giục Đồng Phi trở lại, nhưng Đồng Phi thủy chung không nói chuẩn xác thời gian trở về Trường An. Cũng khó trách, việc Cố Ung giải quyết không được, y có thể giải quyết sao?

Không nói đến lãnh địa của y so với 4 năm trước đã mở rộng mấy lần.

Chỉ vùng Hà Đông nơi ở hiện giờ của y phiền phức đã có rất nhiều. Trong đó quan trọng nhất là bởi thái thú Hà Đông Mã Kiệu bị điều đến quận Nhạn Môn, cho nên quận Hà Đông hiện giờ như rấn mất đầu, chính vụ chông chắt như núi, lại tìm không được nhân tuyển thích hợp tiếp nhận chức vụ, vô cùng phiền phức.

Quận Nhạn Môn rất quan trọng, nhưng Hà Đông cũng rất quan trọng.

Mặc dù quan lại cơ sở coi như sung túc, nhưng không có người đến cầm lái, thủy chung không phải là việc lâu dài.

Bàng Thống đi rồi, bên người Đồng Phi chỉ còn lại mình Lí Quý, thậm chí ngay cả bản thân Đồng Phi cũng cảm thấy người bên cạnh mình không quá đủ dùng.

Trường An. . .

Để cho Cố Ung và Trần Cung gánh vác thêm vậy.

Nếu như họ có thể giải quyết là tốt nhất. Nếu thật sự giải quyết không được, vậy cũng chỉ có thể điều ra nhân thủ từ trong Quận học, xem có thể giải quyết vấn đề được không.

Hôm nay trị hạ của Đồng Phi tổng cộng 27 quận học, có hơn 3000 học sinh.

Y theo [Tam Học Kỷ Yếu] Hoàng Thiệu để lại, 3000 học sinh này trong tương lai có thể đảm nhiệm quan lại trung tầng. Về phần sau khi tốt nghiệp Quận học, người chân chính có thể leo lên sân khấu nhân số sẽ không nhiều lắm, trong trăm lấy một đã là một kết quả rất lạc quan rồi.

Nhưng vẫn còn phải chờ đợi!

Thời tiết giữa mùa hạ, dương liễu xanh xanh; Sông Phần chảy xiết đổ vào Đại Hà.

Đây là thời tiết tốt hiếm có. Một trận mưa to qua đi, khiến mùa hạ nóng bức tăng thêm không khí mát mẻ. Đồng Phi bỗng có hứng thú đi chơi, liền dẫn theo bốn người Mạnh Thản Bùi Nguyên Thiệu, Hàn Đức Lí Quý cùng 4, 50 tùy tùng giục ngựa ra khỏi An Ấp, chạy tới vùng ngoại ô.

Đoàn người hành trang tươm tất, rong ruổi trên đường.

Ven đường chỉ thấy một màu xanh um, khiến người khác sinh ra cảm giác thoải mái.

Theo Hà Đông mấy năm không có chiến sự, nhân khẩu cũng đang không ngừng tăng lên. Năm đó bách tính rời bỏ gia viên, hôm nay đều đã trở về quê cũ.

Ruộng đồng hoang vu lại trở nên đầy sức sống.

Nhìn mọi người bận rộn, trong lòng Đồng Phi vô cùng khoái hoạt. Đây là trị hạ của ta, tất cả những thứ này đều là ta mang lại cho họ.

Đây là một loại tự hào phát ra từ nội tâm!

Đối với Đồng Phi mà nói, ấn ký của hậu thế mặc dù vẫn đang trôi đi theo thời gian, nhưng thủy chung vẫn duy trì tâm tình như còn mới mẻ.

Ra khỏi thành hơn mười dặm, thấy rất nhiều người đang tụ tập.

Ở đây gần Điều Sơn, hướng tây nam chính là Diêm giám. Chuẩn xác mà nói, ở đây tuy nói thuộc trị hạ của An Ấp, nhưng trên thực tế lại thuộc về huyện Hạ quản lý. Xem như quận trị sở tại của Hà Đông, thổ địa của An Ấp rất lớn, việc cần xử lý cũng cực kỳ phức tạp

Phần lớn thời gian An Ấp lệnh không cách nào chú ý hết toàn bộ.

Từ Đông Hán Hòa Đế tới nay, các huyện xung quanh sẽ rất tự giác đem một bộ phận lãnh địa An Ấp tiếp giáp quy về trị hạ của mình.

Như phía bắc An Ấp, thổ địa qua Tiên Thủy trên cơ bản là do Văn Hỉ lệnh quản lý. Huyện Hạ cũng như vậy. Đã trở thành điều lệ bất thành văn.

Đồng Phi thấy nhiều người như vậy tụ tập không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.

Vì vậy y bảo Lí Quý qua hỏi thăm, một lát sau, thấy đoàn người tách ra, một thanh niên vội vàng vàng đi theo phía sau Lí Quý, tới trước ngựa Đồng Phi hẩn chấp tay hành lễ:

- Huyện Hạ lệnh Lương Tập, không biết đại đô đốc đến, không có từ xa tiếp đón, xin đại đô đốc thứ tội.

Lương Tập này tuổi chừng trên dưới 30, da mặt trắng trẻo, nhưng bởi vì tắm ánh nắng lâu nên có màu đồng cổ.

Điều này cũng khiến cho trong khí độ vốn rất văn nhã của hắn tăng thêm khí khái oai hùng. Tuy là trang phục văn sĩ, nhưng lại không có vẻ cũ nát.

Trên tay có vết chai, các đốt ngón tay thô to, nhìn qua có vẻ quê mùa.

Đồng Phi nhìn thấy thanh niên này lại nở nụ cười!

Nhìn từ màu da của hắn, đây không phải là quan viên cả ngày ở trong phủ nha. Màu đồng cổ đó chắc là quanh năm đi lại bên ngoài mới bị. Thân cao khoảng chừng 7.8 xích, trên giấy có mụn vá, vết chai trên tay là do luyện võ tạo thành.

Bởi vì khi Lương Tập hành lễ, động tác trên tay đã có thể thấy được một số mảnh khoe.

Đồng Phi không thích người cả ngày ở trong phòng, nhưng không đi thể sát dân tình, không thực địa khảo sát mà đã làm ra quyết đoán. Mặc dù trên người Lương Tập có dấu vết quê mùa, nhưng Đồng Phi thích. Người như vậy, có lẽ mới là quan lại thật sự phân ưu cho các bách tính.

- Lương Tập?

Đồng Phi xoay người xuống ngựa, nhìn đoàn người cách đó không xa đang nhìn qua bên này, cười nói:

- Xảy ra chuyện gì, sao có nhiều người tụ tập lại vậy?

Lương Tập vội vàng trả lời:

- Khởi bẩm đại đô đốc, những bách tính này tụ tập ở đây là muốn mời nha môn trợ giúp họ phục nghiệp.

- Phục nghiệp?

- Đúng vậy!

Lương Tập dần dần thoát khỏi câu thúc lúc trước, trả lời:

- Đại đô đốc có điều không biết, trước kia Quan Trung Ký Châu có chiến loạn, bách tính khu vực Hà Đông bỏ đi rất nhiều. Hai năm nay bởi vì Quan Trung Hà Đông dần dần ổn định, khiến cho không ít người trở về quê cũ. Nhưng đất đai đã hoang vu, cần sự giúp đỡ của nha môn quận huyện mới có thể trùng kiến gia viên. . . Nhưng bắt đầu từ năm kia đến nay. . .

430. Chương 430: Hạ Hầu Lan (2)

- Nhưng cái gì?

Đồng Phi tựa hồ đã hiểu, trầm giọng hỏi:

- Lương Tập, người cứ nói đừng ngại.

- Bởi đại đô đốc luân phiên chinh chiến, khiến cho các nơi Quan Trung thiếu thốn vật tư. Lại còn thêm mới có được Hà Nội, kinh triệu, cùng Tịnh U, quan lại lớn nhỏ đều điều đi ra ngoài, ngay cả vật tư vốn thuộc về Hà Đông cũng mang đi theo, tạo thành tình trạng túng thiếu như hiện nay của Hà Đông.

Phía sau Đồng Phi có đám người Mạnh Thản Bùi Nguyên Thiệu Hàn Đức, mặc dù không phải người học văn uyên bác gì, cũng đều là kẻ vãi thô quần thủng.

Nghe được những lời của Lương Tập không khỏi hít một hơi lạnh. Lương Tập này rõ ràng là đang chỉ trích hành vi của Đồng Phi hai năm nay, có ý cực kì hiếu chiến. Đây cũng là một loại chỉ trích đối với kế hoạch Trường An làm ra. Không may, có thể sẽ bị chém đầu.

Đám người Mạnh Thản đều xuất thân hàn môn, nghe Lương Tập nói như thế đều lo lắng cho hần.

Có thể nhìn ra được, Lương Tập này là một quan tốt. Nếu bởi vậy mà làm Đồng Phi tức giận, với bách tính, với Quan Trung đều là một tổn thất lớn.

Mạnh Thản vội vã quát lên:

- Lương Tập lớn mật, kẻ sách của Trường An người như người sao có thể đánh giá?

Đồng Phi nhú mày, quay đầu híp mắt lại. Mạnh Thản sợ quá đánh thót một cái, tim đập nhất thời tăng tốc không ít.

Đồng Phi hiện giờ càng có vẻ uy nghiêm hơn.

Mặc dù không nói lời nào, nhưng một động tác rất nhỏ đều sẽ khiến người khác tâm sinh sợ hãi. Đây có lẽ chính là khí độ của người thượng vị đã lâu sản sinh ra.

Ngược lại Lương Tập sau khi nói ra những lời này lại ưỡn ngực lên.

Đồng Phi trên dưới quan sát người này, đột nhiên nói:

- Đã như vậy, vì sao người không thượng sợ triều đình, thỉnh cầu cải thiện?

Lương Tập nói:

- Không phải hạ quan không muốn, mà thực không thể. Năm ngoái Lạc Dương ác chiến, Hà Nội mới ổn định, thiếu lương thảo vật tư chi viện. Nếu như Hà Đông đoạn tuyệt cung ứng, thì Hà Nội nhất định sẽ đại loạn. Mà đại đô đốc và Lạc Dương không biết khó khăn của Quan Trung, chỉ lo khiêu chiến, không phải việc làm của minh công.

Dù sao thì đã đắc tội với người rồi, chết sống đều như nhau.

Lương Tập ưỡn ngực, nhìn Đồng Phi, không tỏ ra sợ hãi chút nào.

Đồng Phi lại mặt không chút thay đổi, mắt nửa khép. Cùng Lương Tập nhìn nhau một lát, y đột nhiên nói:

- Đưa hần đi, chúng ta về An Ấp.

- Đại đô đốc thủ hạ lưu tình!

Bách tính xung quanh liền tiến lên khẩn cầu. Họ đã biết nam tử to con như hùng sư trước mặt chính là hổ lang chi tướng.

Thấy Đồng Phi muốn dẫn Lương Tập đi, người vội vã tiến lên cầu tình.

Đồng Phi sầm mặt lại:

- Các người còn không lập tức tản ra. Lương Tập phê điểm chính vụ, không phải việc làm của thần hạ. Quốc có quốc pháp, không phải bọn người có thể hiểu được. Người nào về nhà nấy, nỗi khổ của các người nay ta đã biết. Triều đình sẽ có phương pháp giải quyết. Không được nhiều lời, nhanh chóng đi ngay.

Các bách tính tuy có lòng cầu tình cho Lương Tập, nhưng khi Đồng Phi lên tiếng, luồng sát khí nghiêm nghị khiến người khác không dám lên tiếng.

Lương Tập trái lại không sợ, theo đoàn người Đồng Phi về An Ấp.

Sau khi Đồng Phi thay đồ, sai người đem Lương Tập lên đường...

- Lương Tập, ngươi là người thông minh. Hiện giờ đại chiến mới tạm dừng, nhân tâm mới an ổn, nhưng ngươi lại phê triều chính, chẳng lẽ muốn tạo ra hỗn loạn?

Lương Tập chỉ vì thống khoái nhất thời, nhưng đã bỏ qua điểm mà Đồng Phi đã nói. Hắn nghe vậy ngẩn ra, mồ hôi lạnh nhễ nhại.

Quả thật hành động phê phán triều đình trước công chúng của hắn vị miễn mắc tội khiêu khích nhân tâm.

Đồng Phi khẽ gõ ngón tay lên bàn:

- Hành vi này của ngươi luận tội có thể giết. Nhưng ta biết, ngươi cũng là một lòng vì dân. Ngươi đã chỉ ra điểm tai hại, thế có cách giải quyết không? Nếu không có phương pháp giải quyết, ta sẽ lấy lấy đầu độc nhân tâm lập tức chém ngươi!

Lương Tập ngẩn ra, vội nói:

- Hạ quan khẩu xuất vọng ngôn, thực là tử tội. Có điều phương pháp giải quyết mà đại đô đốc nói, hạ quan cũng có chút ý nghĩ.

- Nói!

Lương Tập hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Hà Đông đất đai nghìn dặm, hiện giờ nhân khẩu cũng cực kỳ dồi dào. Cái còn thiếu chỉ là tiền lương vật tư. Hạ quan cũng biết, hiện giờ triều đình tiền lương đang rất eo hẹp, trong lúc nhất thời sợ cũng khó có thể giải quyết. Cho nên, hạ quan đã nghĩ ra một biện pháp.

Đồng Phi nói:

- Biện pháp gì?

- Hà Đông tài nguyên rất nhiều, đặc biệt diêm trì xuất chúng nhất. Chỉ là diêm trì khai thác buôn bán lại cực kỳ hỗn loạn. . . Đại đô đốc sao không quốc hữu hóa diêm trì, lại lập sứ giả giám bán. Như vậy, triều đình có thể thu thuế muối từ đó, lại mua nông cụ trâu cày cung cấp cho dân. Như vậy, dân có thể khôi phục trồng trọt, trùng kiến gia viên, mà triều đình cũng không cần chi nửa phần, tương lai còn có thể dồi dào thêm quốc khố.

Đồng Phi đối với đạo thống trị tuyệt đối là một tay ngang.

Tuy nhiên nghe Lương Tập nói rất có ý tứ, không chừng thực sự có thể giải quyết vấn đề hiện nay của Hà Đông.

Trầm ngâm chốc lát, y hỏi:

- Lương Tập, ngươi nói rất nhiều, nghe qua cũng không tệ. Nhưng ta chỉ muốn biết, nếu như ta bổ nhiệm ngươi làm thái thú Hà Đông, cần thời gian bao lâu có thể giải quyết vấn đề quần bách hiện nay của Hà Đông? Đừng nói mấy lời vô ích với ta, ta muốn nghe lời nói thật.

Lương Tập đầu tiên là ngẩn ra, suy nghĩ một chút mới lớn tiếng nói:

- Ba năm, nếu như Tập làm thái thú, chỉ cần ba năm có thể khiến Hà Đông khôi phục cảnh tượng như thời Hoàn Đế. Không cần bất luận sự hỗ trợ gì từ triều đình, chỉ cần cho Tập một đạo pháp lệnh, Tập có thể làm được điểm này. Ba năm sau, Hà Đông sẽ đầy đủ thuế má.

Đồng Phi trầm ngâm một chút:

- Đã như vậy, người lập tức soạn thảo cho ta một chương trình. Cái gì yêu cầu có thể đề xuất. . . Lương Tập, người nói ba năm, ta sẽ cho người ba năm. Nếu như sau ba năm người làm không được, ta tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay, đến lúc đó người phải dâng cái đầu của người lên.

- Tập, nguyện lập hạ quân lệnh trạng!

Đồng Phi gật đầu, cho Lương Tập rời đi. Sau đó quay đầu nói với Lí Quỳ:

- Sao hả, nếu như ta mệnh người đảm đương thái thú Hà Đông thì thế nào?

Trên chính vụ, Đồng Phi tuyệt đối sẽ không chuyên quyền độc đoán. Phần lớn thời gian y sẽ hỏi ý của các phụ tá quanh mình trước, rồi mới đưa ra quyết định.

Trước đây, bên người Đồng Phi có Bảng Thống Hoàng tự. Hôm nay thì sao, Lí Quỳ liền đảm nhiệm vai trò phụ tá...

Lí Quỳ suy nghĩ một chút:

- Những gì người này nói cũng có thể được. Nếu như thực sự có thể thành công, không chỉ Hà Đông, tại các vùng Quan Trung Lương Châu đều có thể phổ biến. Chẳng qua thực sự có thể hay không thì còn cần suy xét thêm. Dù sao loại chuyện này hình như trước kia chưa từng có tiền lệ.

Đồng Phi nhắm mắt trầm tư, một lát sau đứng dậy.

- Người lấy danh nghĩa của ta thượng sớ Trường An. Nói là ta sẽ thiết lập Diêm giám tại diêm trì, bổ nhiệm Lương Tập làm thái thú Hà Đông, cũng thiết lập Ti Lệ giáo úy tại An Ấp, do Lương Tập kiêm nhiệm...Ừm, như vậy đi, người bảo bọn Mạnh Thản đi chuẩn bị, ba ngày sau chúng ta sẽ trở về Trường An.

Lí Quỳ lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Ở trong đại sảnh Đồng Phi lại lâm vào trầm tư.

Nếu như cách làm của Lương Tập có thể khả thi, như vậy lấy tài nguyên ở Quan Trung Tịnh U, tác dụng có thể tăng cao.

Phải biết rằng, trong tay Đồng Phi nắm giữ rất nhiều tài nguyên. Chỉ hai hạng mục ngựa và binh khí đều có thể khiến cho Quan Trung thu được lợi ích rất lớn.

Trước đó, ngựa binh khí đều thuộc về hàng cấm.

Từ Châu Mi gia, Tây Xuyên Trương thị, cùng với Chân gia tại Trung Sơn. . .Tuy có liên quan đến nhưng trên thực tế vẫn bị Đồng Phi hạn chế.

Tuy nhiên, chắn không bằng khơi.

Người phòng bị có nghiêm ngặt, thủy chung sẽ có lỗ thủng. Đã như vậy, ta khai mở ngựa binh khí, đương nhiên hạch tâm thủy chung do ta nắm giữ. Ta chỉ cần vượt qua các người một bước là đủ rồi. Đồng thời còn có thể mang đến cho ta hồi báo phong phú, cơ sao mà không làm?

Chỉ là, những vật tư này phải thuộc về triều đình, đồng thời phải lựa chọn thương gia tốt.

Lựa chọn ai mới tốt?

Đồng Phi khẽ vỗ vào gáy, chán ngán ngồi trong đại sảnh. . . Hồi lâu sau đó, đột nhiên cười khì, mặt khẽ mỉm cười.

Cứ làm như thế đi!

Đồng Phi lẩm bẩm. . . .

431. Chương 431: Hạ Hầu Lan (3)

Cái nóng đã qua, Trường An càng thêm vẻ hùng hồn, trong gió thu những cây tùng già xanh ngắt, Vị thủy cuộn cuộn chảy về phía trước.

Theo lý mà nói, xa Trường An gần hai năm Đồng Phi lần này về phải trống giường cờ mở mới đúng, nhưng y lại không làm thế.

Để Diển Vi dẫn trung quân, Khúc Nghĩa làm phó tướng rầm rộ tiến quân, còn y thì dưới sự tháp tùng của bốn người Lý Quỳ và 200 Cự ma sĩ, âm thầm rời đại đội, xuất phát trước đám Diển Vi hai ngày.

Trước khi xuất phát, Lương Tập chính thức được bổ nhiệm làm thái thú Hà Đông, kiêm Ti đãi giáo úy.

Có thể nói lệnh bổ nhiệm này nằm ngoài dự liệu của rất nhiều người, Lương Tập chỉ là một huyện lệnh nhỏ, vọt một cái thành quan lớn triều đình hưởng bổng lộc hai nghìn thạch, không biết có bao nhiêu cái mắt kính bị vỡ, nhưng nói từ một phương diện khác nó lại phù hợp với lời Đồng Phi mà nói.

Dùng người tài không câu nệ, Đồng Phi dùng người không nhìn tư lịch, không xem gia thế, chỉ cần người có tài là y dám dùng.

Chiêu này làm vô số sĩ tử Quan Trung động lòng, rất nhiều sĩ tử không chịu kém người ta, Đồng Phi còn chưa tới Trường An đã kéo nhau lên đường, ai mà chẳng muốn có tiền đồ tốt. Mặc dù sĩ nhân hồi xưa chủ trọng phong cốt, nhưng phong cốt không làm người ta ăn no bụng được.

Đồng Phi không ngờ, một hành động nho nhỏ của y lại không biết bao nhiêu người lòng không yên tĩnh, dù sao khác với tình hình đầu năm Kiến An, năm năm trước Đồng Phi mới đánh vào Quan Trung, căn cơ chưa vững cho dù phát ra Cầu hiền lệnh, nhưng không ít người còn trong trạng thái nghe ngóng quan sát, chứ hầu Quan Đông đang hùng mạnh. Làm sao dọn dẹp được Quan Trung thảm bại đó là mệnh đề đầu tiên người ta ném ra cho Đồng Phi, sau đó đại chiến Đan Hãn Sơn, Tịnh Châu, Lạc Dương ... Cái nào cũng là khảo nghiệm với Đồng Phi.

Nay tuy Đồng Phi chưa tới mức có thể nói là hùng bá phương bắc, nhưng thực lực hùng mạnh, ngạo nghễ nhìn đời đã chứng minh tất cả.

Sĩ nhân ở dưới tình huống này không thể không cân nhắc kỹ càng, nếu không ra mặt phối hợp ngày sau có lẽ không còn cơ hội nữa, mà Đồng Phi kinh kỳ trở về Trường An lại có toan tính khác.

Tàn dương chiếu lên Đỗ Bư Bảo, tường thành màu xám dưới ánh tịch dương có một loại tang thương.

Khi trời tối, một đoàn người âm thầm đi tới ngoài Đỗ Bư Bảo.

Cầu treo hạ xuống, Pháp Chính và Vương Mãi đón những người này vào thành bảo xong lập tức cảnh giới bốn xung quanh thành bảo.

Đám Lý Quỳ tự có người bố trí, Đồng Phi thì đi theo Pháp Chính tới một phòng giam, phòng giam này trang trí đẹp đẽ, giữ còn có một bàn tiệc thịnh soạn, Giả Hủ đang cười tủm tỉm ngồi một bên.

- Quân sư.

Đồng Phi đi lên hành lễ, vẻ mặt hết sức cung kính.

Giả Hủ trông có vẻ không già đi chút nào, chỉ do thiếu sáng mà da trắng khác thường, vội đứng dậy đỡ lấy Đồng Phi nói:

- Chủ công chỉ có tù phạm Giả Hủ thôi, không có quân sư ở đây.

Đồng Phi chân thành nói:

- Trong lòng ta chỉ có quân sư.

Ý nói chỉ Giả Hủ mới xứng làm quân sư, thậm chí Trần Cung cũng chưa đủ tư cách.

Nay Đồng Phi không còn là chân trắng như khi thu phục Giả Hủ nữa.

Là Đại đô đốc thống lĩnh ba quân, trước đó càng được Lưu Biện phong làm thừa tướng, tổng lĩnh sự vụ lớn nhỏ ở Quan Trung. Nhưng Giả Hủ thấy không thay đổi gì cả, vẫn cảm thấy y giống như ở tửu quán ngoài thành Lâm Thao khi nào, mang theo một tấm lòng thành.

Giả Hủ thấy rất dễ chịu, một câu nói này đáng ấy năm biệt tích vừa rồi.

Mọi người khách sáo một phen, theo thứ tự ngồi xuống, Giả Hủ cười nói:

- Chủ công hôm đó ở Đại Sơn cùng Tào Mạnh Đức mai xanh nấu rượu đã thành câu chuyện đẹp. Hủ tuy không ra ngoài cũng nghe nói rất nhiều lưu truyền. Hai khúc đoản ca hành sẽ để lại thanh danh của người vạ đời trên sử sách.

Đồng Phi không khỏi hổ thẹn.

Vương Mãi cười ha hả:

- Chủ công có lẽ còn chưa biết, mấy tháng trước Bắc Hải quốc tổ chức kinh diên, bình ra bảy vị hùng tài văn đàn hiện nay, chủ công chẳng những có tên trong đó còn xếp hàng đầu. Dù là Tào Mạnh Đức cũng cho rằng văn tài của hân kém chủ công xa lắm.

Đồng Phi phun rượu ra ngoài, ngạc nhiên nhìn Vương Mãi.

Y thực sự không biết chuyện này, thời gian qua trốn ở trong thành Hà Đông hưởng thanh nhàn, trừ trận chiến Kinh Châu làm y để ý ra thì những chuyện khác không nghe không hỏi. Còn về phần quận Đông Hải tổ chức kinh diên chỉ biết loáng thoáng thôi.

Một cuộc kinh diên xảy ra năm Thái Bình thứ hai tức năm Kiến An thứ sáu (201 sau CN) với sĩ lâm mà nói là một chuyện vô cùng long trọng, người phát ngôn chính là Lục kinh bác sĩ Trịnh Huyền, quý mô rất long trọng.

Trịnh Huyền sainh năm Thuận đế Vĩnh Kiến thứ hai (127 sau CN), cùng với đám người Lý Ứng giao hảo, được xưng là bậc thầy kinh học.

Thanh danh người này cao tới mức khi loạn Hoàng Cân bùng nổ, giặc Hoàng Cân đi qua nơi ở của ông ta toàn bộ im thin thít, không dám có chút bất kính nào. Sau loạn Hoàng Cân, Trịnh Huyền trôi dạt mãi, cuối cùng định cư ở Bắc Hải, hàng ngày giảng học luận kinh, cuộc sống cũng xem như an dật.

Có điều ứng với câu cổ ngữ, trời có phong vân khó lường.

Trịnh Huyền có một đứa con trai, tên là Trịnh Ích Ân, năm Kiến An đầu tiên được Khổng Dung tiến cử làm hiệu liêm, nhậm chức Nhạc An Lệnh.

Vốn Trịnh Ích Ân có thể tới Hứa Xương làm quan, nhưng vì không nỡ xa cha già, cho nên dăng sớ ở lại Thanh Châu. Nhạc An là quê cũ của đại binh pháp gia Tôn Vũ thời chiến quốc, nằm ở phía đông Đại Hà, khá là giàu có.

Nơi này cách Bắc Hải không xa lắm, Trịnh Ích Ân có thể thường xuyên về nhà thăm cha, cầu học. Đây vốn là một chuyện tốt, Thanh Châu từ sau khi bị Tào Tháo chiếm lĩnh luôn an ổn không có chiến sự gì.

Nhưng năm ngoái Viên Thiệu xuất binh tấn công Thanh Châu, sau khi quận Bình Nguyên thất thủ, Cao Lãm suất quân vượt sông, tập kích Nhạc An. Theo chiến thuật của Thanh Châu mục Trình Dục, thực hành vườn không nhà trống, cho nên bách tính ở Nhạc An cần phải rút lui.

Cao Lãm làm bách tính không thể rút lui toàn bộ.

Nếu như lúc này Trịnh Ích Ân đi cũng không có vấn đề gì, nhưng hân từ nhỏ được cha dạy dỗ, ăn lộc của vua phải san sẻ ưu phiền với vua. Không ngờ dẫn quận binh Nhạc An, ngăn cản bộ tốt của Cao Lãm, sau một trận huyết chiến, bách tính rời đi được, song Trịnh Ích Ân lại chiến tử.

Trịnh Huyền tuổi già tang con, đau không sao kể siết, sau khi nghe tin dữ, ngã bệnh không dậy nổi.

Sau khai xuân, sức khỏe của Trịnh Huyền dần bình phục, dù sao Trịnh Ích Ân tuy đi rồi nhưng để lại cho ông ta một đứa cháu trai Trịnh Đồng làm bạn.

Không ngờ một hôm Trịnh Huyền nằm mơ, trong mơ Khổng Trọng Ni nói với ông ta :” Khởi, khởi, khứ niên tại thìn, kim niên tuế tại tị...”

Theo lịch, năm nay là năm rắn, năm ngoái là năm rồng, Canh Thìn là Long, Tân Tị là Xà, theo cách nói cũ, năm Long Xà không có lợi với thánh hiền, cho nên sau khi tỉnh dậy, Trịnh Huyền nói với cháu:” Ta không còn ở lâu trên đời nữa, phải mở kinh diên”

Trịnh Huyền giảng kinh là một chuyện trọng đại, tới ngay cả Tào Tháo cũng phải bỏ chiến sự Thanh Châu, dẫn văn thần bên cạnh tới Bắc Hải tham gia.

Giữa thời gian kinh diên, sĩ nhân bắt đầu bình luận về cự tử văn đàn hiện thời, rất nhiều người lấy tác phẩm của mình ra, thỉnh cầu Trịnh Huyền đánh giá, Tào Tháo cũng không ngoại lệ, đem Đoản Ca hành hẩn làm tại Đại Sơn dâng lên cho Trịnh Huyền, mong ông ta đánh giá ít nhiều.

Trịnh Huyền bình phẩm cũng giống như Hứa Thiệu năm xưa vậy, chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Ông già hứng trí rất cao, vì thế đánh giá hết cái này tới cái khác, đánh giá về Đoản Ca hành của Tào Tháo cũng cực cao.

Nhưng Tào Tháo chẳng có tâm tư tỉ mỉ, đem cả Đoản Ca hành do Đồng Phi làm ra.

Trịnh Huyền đọc xong sững sờ nhìn Tào Tháo mà rằng:” Bài thơ này côi lệ, Mạnh Đức khai sáng ra cách cục mới của văn đàn, thi từ đời này, Đoản Ca hành của Mạnh Đức đứng đầu.”

Đổi lại người khác sẽ thần nhiên mà nhận, song Tào Tháo là nhân vật bậc nào, hẩn nói:” Trịnh sư sai rồi, bài thơ này không phải do Tháo làm, mà từ miệng người khác.”

Sĩ nhân nghe thế thì càng thêm tò mò.

Không biết vị được Trịnh đại sư khâm điển hàng đầu ấy là đại hiền phương nào mà có văn tài như thế.

Tào Tháo trả lời:” Làm bài thơ này chính là bĩ phủ Lương Châu, Đồng Tây Bình đó.”

Khi nói những lời này khó tránh khỏi chút ghen tị, nhưng nhân vật như Tào Tháo nhanh chóng trừ bỏ tạp niệm trong lòng.

“Mấy tháng trước Tháo và Đồng Tây Bình ở Đại Sơn uống rượu, Tháo làm bài Đoản Ca hành bốn câu, Đồng Tây Bình làm bài năm câu. Tháo rất thích tài học của Đồng Tây Bình, lại thêm văn từ hoa mỹ, cấu trúc lã lung, còn hào tráng, bất giác ghi nhớ trong lòng.”

Trịnh Huyền nghe vậy không nhịn được luôn miệng nói :” Sao bĩ phu có thể như thế, sao bĩ phu có thể như thế?”

Đây không phải câu chửi mắng, mà là một loại tán thưởng, ý là cái tên thô lỗ ấy mà cũng có tài hoa như vậy à?

Đồng Phi nghe Vương Mãi kể xong thì dở khóc dở cười.

Wương Mãi cười nói:

- Đám sĩ tử về sau tham gia kinh diên bình ra bảy vị tài tử tài hoa hơn người, chủ công vì một lời của Trịnh công mà được xếp hạng nhất, cho nên bảy người được gọi là Kiến An Thất Tử, mát tướng còn phải chúc mừng chủ công?

Đồng Phi đã lạng người, hà hà, ta mà lại thành một trong Kiến An Thất Tử, then chết ta mát, then chết ta mát ...

Bốn người nói một ít những chuyện vụn vặt rồi chuyển chủ đề sang việc chính, Pháp Chính đem những chuyện lớn nhỏ xảy ra ở Trường An hai năm qua kể ra một lượt, không khỏi lo lắng nói:

- Nay thánh thượng sùng phật, xây dựng ở trong thành Trường An rất nhiều chùa chiền, mà Đồ Trưng càng ra sức thu tín đồ, tuyên xưng thánh thượng là phật đà chuyển thế, còn hẩn là thiên tôn hộ pháp phật môn, có dấu hiệu của loạn Thái Bình Đạo năm xưa.

Đồng Phi nghe vậy bất giác nhướn mày lên:

- Vậy thánh thượng nói thế nào?

- Hoàng thượng nay vùi đầu vào kinh phật, rất ít tham dự chính sự, từ sau khi Hạ Hầu Lan bại, hẩn đem hết chính sự cho Liễu Thừa Minh thay mặt xử lý, cả ngày ở trong phật đường của Vị Ương cung, thi thoảng tới Thanh Lương tự tham ngộ Phật pháp ... Nghe nói tới cả vị Nguyệt mỹ nhân kia cũng rất ít khi gặp được hẩn.

Đồng Phi lẩm bẩm:

- Nói như thế là hoàng thượng khả năng không biết việc làm của Đồ Trùng.

Pháp Chính khẽ gật đầu.

Điều này làm Đồng Phi thở phào, ít nhất cũng không phải xung đột chính diện với Lưu Biện, chỉ là chuyện Phật môn trời dậy không phải là điều tốt, đúng như Pháp Chính nói, tên Đồ Trùng này có bóng dáng của Trương Giác năm xưa.

Đồng Phi nhìn sang phía Giả Hủ.

Giả Hủ cười nói:

- Chủ công chẳng phải nói ngăn chẳng bằng thông sao, chuyện tông giáo này, nếu như đã không ngăn nổi thì vì sao không lập giáo phái đầu lại Phật môn. Hủ nghe nói Hán Trung vương Trương Lỗ cũng có chút huyễn ào, năm xưa ông ta có thành tích lớn trong Ngũ đầu mẽ giáo. Chủ công không muốn xung đột trực diện với hoàng thượng thì kéo Trương Lỗ ra, hẳn là ông ta hứng thú với chuyện này đấy.

Đồng Phi trầm tư một lúc rồi gật đầu:

- Quân sư nói rất phải ... Đúng rồi, ta chợt nhớ ra vài người, nếu như liên thủ với Trương Lỗ, hẳn chuyện Phật giáo không đáng lo. Vương Mãi, người tra hộ ta hai người Tả Từ, Vu Cát. Bất kể dùng thủ đoạn gì cũng phải mời hai người đó tới cho ta. Tả Từ ở đâu ta không biết, nhưng Vu Cát hình như ở Giang Đông, chú ý xem. Chỉ cần tìm được Vu Cát thì Tả Từ không xa nữa ... Đừng nhìn ta, ta chỉ nghe qua tên của bọn họ, không biết tự là gì ...

Vương Mãi gãi đầu:

- Vậy mặt tướng tận lực mà làm.

Lúc này Pháp Chính bỗng nói vào:

- Còn một chuyện nữa không biết chủ công nghe qua chưa?

- Chuyện gì.

Pháp Chính ngập ngừng:

- Hạ Hầu Lan ... Ba tháng trước đã tự tấn ở trong Huyền Lương tự ... Hẳn, chết rồi.

Đồng Phi ngây người.

Đối với Hạ Hầu Lan, Đồng Phi khó nói rõ là cảm giác gì.

Kể này cố chấp, đôi khi cố chấp khiến y căm ghét, nhưng đôi lúc cũng phải bội phục khí cố của hắn. Trước giờ Lưu Biện danh nghĩa là chủ thượng, nhưng trên thực tế ai cũng biết người làm chủ thực sự là Đồng Phi.

Rất nhiều người, thậm chí cả Dương Tự cùng Hạ Hầu Lan quy thuận Lưu Biện, sau khi trải qua nhiều việc cũng phải cúi đầu với Đồng Phi.

Duy chỉ có Hạ Hầu Lan luôn đứng bên cạnh Lưu Biện, kiệt lực muốn đưa Lưu Biện lên làm chủ nhân chân chính của Trường An.

Vì thế, hắn mất đi người bạn cùng lớn lên từ nhỏ, vì thế hắn không có bạn bè gì ở Trường An, vì thế tới giờ hắn chưa thành thân. Đối với người như thế, người có thể đi làm phiền hắn, ghét hắn, nhưng không thể không khâm phục từ nội tâm.

Cho nên Đồng Phi sau khi phát hiện ra âm mưu quỷ kế của liên quân, bắt chấp tất cả đi cứu Hạ Hầu Lan. Miệng nói dễ nghe là tranh khí vận cho Lưu Biện, song trong lòng Đồng Phi biết mình vì Hạ Hầu Lan mới làm thế.

Bất kể như thế nào Đồng Phi luôn hi vọng Lưu Biện có thể thực sự đứng dậy, Hạ Hầu Lan có thể đứng bên Lưu Biện.

So với Hạ Hầu Lan, Đồng Phi tuy nhận là kẻ bảo hộ Lưu Biện, nhưng thực tế y cũng biết nhiều việc chỉ là tự lừa dối bản thân thôi. Điều Đồng Phi không muốn nhưng không thể không thừa nhận, lòng trung thành của Hạ Hầu Lan với Lưu Biện không có chút tạp niệm nào.

Nhưng hiện giờ cái người cố chấp ấy lại chết rồi.

Đồng Phi thấy rượu bất ngờ trở nên không còn vị gì, ngây ngốc ngồi bên bàn hồi lâu mới buông một tiếng thở dài.

- Có biết vì sao hấn tự sát không?

Giả Hủ đặt chén rượu xuống, xua tay ý bảo Pháp Chính và Vương Mãi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Giả Hủ rót đầy chén rượu cho Đồng Phi:

- Chuyện này nói ra thì dài lắm, từ khi Hạ Hầu Lan bình bại, liền tù ở Đỗ Bưu Bảo. Hủ biết đây không phải do chủ công an bài, mà là hấn tự tới. Người biết đó, Hoàng thượng không biết tội của Hạ Hầu Lan, nhưng hấn lại cố chấp, nghĩ không thông.

- Vậy là sao?

- Khi Hạ Hầu Lan bị giam ở Đỗ Bưu Bảo, Hủ từng làm bạn tù, trò chuyện với hấn vài lần. Tinh thần của hấn không được tốt lắm, lòng thì thoảng tự trách mình vì thất bại. Vốn Hủ định giết hấn, nhưng thấy hấn như vậy cũng chần trừ ... Về sau hấn nói, tội của hấn là tội chết, dù chủ công có tha thứ cho hấn thì hấn cũng không tha thứ cho bản thân được.

Đồng Phi cau mày:

- Hấn cũng nghĩ quá nhiều rồi.

Giả Hủ cười:

- Có câu hiền không nắm được binh, Hạ Hầu Lan làm tướng còn có thể, làm soái thì kém xa lắm. Sau hoàng thượng đích thân tới Đỗ Bưu Bảo đón Hạ Hầu Lan ra, Hủ thấy lúc đi hình như hấn nghĩ thông rồi. Nhưng không ngờ mấy tháng sau hấn đột nhiên tự sát, Vương Mãi xem thi thể của hấn, nhìn bề ngoài có vẻ không có vấn đề gì.

Đồng Phi nghe hết câu này ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Giả Hủ, vì y nghe ra chút manh mối:

- Ý quân sư là

Giả Hủ lắc đầu:

- Hiện giờ còn chưa khẳng định, có điều từng có tin tức trong đại nội, khi chủ công đại chiến Lạc Dương, Nguyệt mỹ nhân đề xuất với hoàng thượng, mời Đại nguyệt thị vương phái binh vào Trường An, nhưng hoàng thượng vô cùng phần nộ từ chối.

Tin từ đại nội tới từ nội tam, là sổ hiệu của mật thám Đốc sát viện, nhân vật cực kỳ bí ẩn, thậm chí tới ngay cả Đồng Phi cũng không biết, chỉ nắm trong tay Giả Hủ.

- Điều này thì liên quan gì tới cái chết của Hạ Hầu Lan.

- Chủ công cứ thông thả nghe Hủ nói hết đã.

Giả Hủ uống một ngụm rượu:

- Trước khi Hạ Hầu Lan tự sát, theo báo cáo có người từng tới bái phỏng hấn, chỉ là kẻ này hành tung quỷ dị, không sao truy xét được, chỉ biết Hạ Hầu Lan từng cùng kẻ đó tranh cãi kịch liệt.

432. Chương 432: Hùng Chủ

Đồng Phi xoa lên má, chòm râu cứng cáp như cương châm đâm vào lòng bàn tay y, làm y thêm bình tĩnh.

- Thám tử nói loáng thoáng nghe thấy Hạ Hầu Lan nhắc tới một cái tên người, song không rõ ràng lắm, tựa hồ có liên quan tới Tây Vực.

Đồng Phi nheo mắt lại, bề ngoài có vẻ không có phản ứng gì, nhưng Giả Hủ vẫn phát giác ra, khi nhắc tới Tây Vực, người y khẽ giật một cái.

- Hiều Trục đã phái người tới Hán An, bí mật xin Lý hầu điều tra.

Bóp một tiếng, chén rượu trong tay Đồng Phi bị bóp nát:

- Quân sư, xin quân sư đừng có nói thần bí như thế được không, ta suýt chút nữa bị quân sư làm chết khiếp đó.

Tây Vực là Đại bản doanh của Đồng Phi, nếu Tây Vực có vấn đề, Đồng Phi sợ nhất là Lý Nho và đám Hoa Hùng có tham dự vào. Lý Nho là người nhà của y, Hoa Hùng và Từ Vinh là bộ hạ cũ của Đồng Trác, cũng là người y tin cậy nhất.

Nếu như ba người này có vấn đề thì chẳng bằng Đồng Phi đập đầu chết cho xong. May mà lời của Giả Hủ làm y yên tâm trở lại.

- Nếu đã như thế mời quân sư tiếp tục điều tra việc này.

Giả Hủ gật đầu:

- Chuyện này Hủ đã an bài thỏa đáng, chỉ là Hủ muốn biết, nếu hoàng thượng dính dáng vào đó thì phải làm sao?

- Ý quân sư là

- Chủ công, không thể không có lòng phòng bị người khác.

Đồng Phi nhắm mắt lại, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Cửa sổ không to, nhưng tầm nhìn tốt, có thể thấy đóa hoa sen trong ao ngoài đại doanh, tay siết chặt, chợt hỏi:

- Ta hiểu ý tứ của mọi người, nhưng ta có hợp cách không?

- Không hợp cách.

Đồng Phi run người, quay lại nhìn Giả Hủ thở dài:

- Quân sư chẳng khách khí chút nào.

- Năm xưa trong quán rượu ngoài thành Lâm Thao, chủ công từng nói, trong thiên hạ chỉ có mỗi chủ công có thể cho Hủ làm càn. Lời này còn như ngay bên tai, vì thế từ ngày theo chủ công, đều nơm nớ lo sợ, e có sơ xuất. Song công bằng mà nói, chủ công không phải hùng chủ, không phải minh chủ. Chủ công có biết vì sao tất cả mọi người đi theo chủ công không?

- Ta không biết.

Đồng Phi lắc đầu:

- Khí phách. Hủ tự mình tài hoa chẳng kém Trương Lương, dù là bậc hùng chủ như cao tổ cũng đề phòng Trương Lương, mà chủ công lại dám để cho Hủ tự ý làm bừa, dù là chuyện sinh sát cũng chưa từng hỏi qua. Bởi thế rất nhiều người, cả Công Đài, Nguyên Thán cho rằng chủ công nhìn người sáng suốt, cũng cáo tài dùng người.

- Thế à? Ta lại không nhận ra ...

- Ha ha ha, chủ công không nhận ra, nhưng tất cả mọi người đều thấy làm việc dưới trướng chủ công rất sướng khoái. Nhưng đây không đại biểu cho chủ công là minh chủ hay hùng chủ, ngược lại so với chư hầu thì chủ công kém xa, thậm chí chưa chắc bằng Viên Thiệu, Lưu Chương. Một hùng chủ phải độc ác tàn nhẫn, nhưng chủ công làm việc tàn nhẫn mà lòng không độc ác.

Đồng Phi gãi đầu:

- Ta thấy mình tàn nhẫn độc ác lắm mà.

- Chủ công sai rồi, đối ngoại chủ công như thế, song còn đội nội ... Ha ha ha ...

- Lòng dạ đàn bà chứ gì, ta biết.

Đồng Phi cười gượng, không đợi Giả Hủ nói hết đã xen vào.

Cái gọi là hùng chủ cũng khó xác định, song ắt phải tàn nhẫn độc ác. Cao tổ Lưu Bang khi Hạng Vũ nói muốn giết cha hắn thì còn bảo chia ột bát canh, khi Hạng Vũ truy sát, đuổi vợ con xuống xe chạy một mình.

Lưu Tú có thể mở mắt nhìn huynh trưởng bị giết, sau đó dấy binh tạo phản.

Còn Lưu Bị nói huynh đệ như tay chân, vợ con như y phụ. Tào Tháo nói thà ta phụ cả thiên hạ chứ không để thiên hạ phụ ta. Đương nhiên nay Đồng Phi xuất hiện, Tào Tháo không có cơ hội nói ra rồi.

Đem so ra thì Đồng Phi quá mức lương thiện thuần khiết.

- Quân sư, nếu như ta là loại người như vậy thì quân sư có kiệt lực giúp ta không?

Giả Hủ chỉ cười không đáp.

- Ta phải về rồi.

Đồng Phi có chút cô quạnh, xoay người bước ra ngoài:

- Chuyện Hạ Hầu Lan giao cho quân sư, nếu như đúng là ... Quân sư hãy xử lý.

Khi nói ra câu này, lòng y như dao cắt.

Giả Hủ gật đầu:

- Còn chuyện nữa, nghe nói Tịnh U thiếu người, sao chủ công không để Hiếu Trực ra tay?

Đồng Phi ngó ra:

- Chẳng lẽ Hiếu Trực làm gì sai?

- Cũng không phải, tài của Hiếu Trực ít người bì được, hẳn giỏi mưu tính, kế hoạch kín đáo, chỉ để lại Đỗ Bưu Bảo làm đứng đầu mật thám, có vẻ tài lớn dùng vào việc nhỏ. Mà chủ công lại cần tăng cường không chế Tịnh U, Hiếu Trực là nhân tuyển tốt nhất để đảm nhiệm.

- Ra là thế.

Đồng Phi hiểu rất rõ Giả Hủ nói tăng cường không chế hai vùng Tịnh U là gì, nhưng Pháp Chính đi rồi, ai có thể nắm Đốc sát viện đây? Người này không chỉ có tài năng, quan trọng còn phải được y tín nhiệm.

Những lời vừa nãy của Giả Hủ khiến Đồng Phi có cảm giác không thể tin ai được, Hà Manh quan là cánh cửa vào Tây Xuyên, Bàng Thống ở lại Hán Trung không ai t hạy được. Huống hồ y cần Bàng Thống thay y không chế Vô Nan quân, đây cũng là nguyên nhân vô cùng quan trọng.

Từ Thứ đáng tin nhiệm, nhưng chuyện ở Hà Nội cũng vô cùng trọng yếu. Huống hồ Từ Thứ tinh thông binh pháp, song chưa chắc đã quản lý nổi Đốc sát viện.

- Quân sư đừng để ta phí công suy nghĩ nữa, nếu đã có nhân tuyển rồi thì hãy nói ra đi.

Giả Hủ cười:

- Người Hủ tiến cử, nhất định chủ công có thể tin cậy, đó chính là Đồng Ký.

Đồng Ký?? Đồng Phi sững người nhìn Giả Hủ, một lúc sau mới nói được:

- Nhưng nó mới 16 tuổi mà.

- Chủ công khi 16 tuổi đã vang danh thiên hạ, năm Bắc cung vệ.

Đồng Phi nghĩ một lúc nói:

- Nếu quân sư nói Lục Cân có thể thì ta về bảo nó tới chỗ quân sư báo danh. Có điều nó mới 16 tuổi, còn bốc đồng, xin quân sư chịu khó, đừng vì lời nói của nó mà tức giận.

Nói xong liền đi.

Nhìn theo bóng lưng của Đồng Phi, lúc cửa sắt đóng lại, Giả Hủ phát ra tiếng thở thật dài, lòng thầm nghĩ :” Chủ công cương liệt vô dung, thiên hạ đều biết. Nhưng người không hiểu con mình.”

Đồng Phi rời Đỗ Bưu Bảo, thúc ngựa đi thong thả, lòng đầy hoang mang, vốn muốn tới xin Giả Hủ chỉ dạy, nhưng sau một buổi nói chuyện dài, lòng thêm nhiều phiền não vô cớ.

Khi đi ra, tiếng thở dài của Giả Hủ không phải là Đồng Phi không nghe thấy, tuy không nghe được suy nghĩ của Giả Hủ, nhưng từ tiếng thở dài đó nói được suy nghĩ của ông ta. Con trai đang lớn lên từng ngày, chớp mắt một cái đứa nhỏ nhất đã sắp 10 tuổi.

Nhưng thực tình mà nói, Đồng Phi đúng là không hiểu con mình.

Y rất yêu con, nhưng lại không biết phải giao tiếp với bọn chúng ra sao, đại bộ phận thời gian y nỗ lực lấy những thứ tốt nhất mình có được đặt vào tay bọn chúng, nhưng không đi tìm hiểu bọn chúng.

Một mặt là Đồng Phi rất bận, mặt khác y không biết phải làm thế nào.

Tối tối đen, đã đến giờ Dần rồi, lúc này cổng thành Trường An còn chưa mở, Đồng Phi cũng không phải vội.

Thời tiết thay đổi, giờ trời sáng cũng thay đổi theo, khi Đồng Phi tới được thành Trường An, cổng thành mở ra thì trời còn chưa sáng, Lý Quý đã theo thông đạo bí mật vào thành báo cho giáo úy cổng thành, nên đoàn người vào thành mà không ai biết.

Không phải là Đồng Phi muốn bày trò gì mà y không muốn ầm ĩ.

Có thể đoán ra, chỉ cần tin tức y trở về truyền ra, lập tức sẽ bận tối mắt. Y muốn yên tĩnh ở cùng người nhà một thời gian, cho nên mới bảo Lý Quý ra mặt, chỉ nói phụng lệnh về nhà báo tin, không nói Đồng Phi cũng theo về.

Cảnh cổng sơn đỏ của phủ Đại đô đốc đóng kín, trên khảm từng cái đỉnh đồng sáng bóa, hai ngọn đèn lồng leo lét trong gió thu.

Đồng Phi không vào bằng nghi môn, như vậy quá rõ ràng, trong thành Trường An, nhân vật có thể khiến phủ đại đô đốc mở nghi môn không nhiều, chỉ cần mở nghi môn, lập tức sẽ khiến người ta chú ý. Nên được Lý Quý thông báo, gia nhân Đồng phủ chỉ mở cửa bên trong ngõ, đợi Đồng Phi tới.

Dù có người theo dõi cũng không sợ.

Sư tông thú không theo cùng, được Cự ma sĩ yểm hộ, Đồng Phi xuống ngựa đi cửa bên vào nhà.

Đúng thế, đó là nhà.

433. Chương 433: In Chữ Rời

Mặc dù y không ở trong phủ nhiều, nhưng đây là nhà của y, đặc biệt khi vào trong, nhìn thấy Thái Diễm, Đồng Lục và Nhậm Hồng Xương dẫn mấy đứa con đứng ở cổng đón đợi, lòng thấy ấm áp.

- Phu nhân gầy đi rồi.

Tới tuổi ba mươi, Đồng Phi không còn tình cảm quá khích như khi trẻ, y học được cách kiềm chế. Nhưng chỉ một câu nói bình thường khiến Thái Diễm mặt đỏ ửng, đi tới nhìn y:

- A Sư, người cũng gầy đi nhiều.

Gầy sao? Đồng Phi không nhận ra, chắc là cũng gầy đi chút ít.

Sau khi cùng Đồng Lục và Nhậm Hồng Xương, thấy Tiểu Văn Cơ dẫn ba đứa em đi tới vấn an, chớp mắt đã hai năm qua đi, đám con cũng lớn cả rồi.

Đồng Thiết và phu nhân Tề Từ đều ở trong phủ.

Từ sau khi Đồng Phi xuất chinh, an toàn phủ Đại đô đốc nắm trong tay Đồng Thiết, về sau Tề Từ cũng tới đây ở luôn. Thường ngày cùng ba người Thái Diễm giải sầu, tối cũng ở lại trong phủ. Con trai Đồng Thiết đã năm tuổi.

Đồng Thiết nay đã là cha của năm đứa con, trong đó hai con gái, một đứa con trai.

Con gái tên là Đồng Duy sáu tuổi và Đồng Hưu tám tuổi, con trai tên là Đồng Nghiên, nghe nói ban đầu Đồng Thiết muốn con trai lớn lên học văn, cho nên mới đặt cái tên này, nhưng không ngờ tên tiểu tử này lại si mê kiếm thuật không thôi.

Đồng Phi cảm nhận được sự ảm áp mà ở trong nhà mới có.

Gia nhân Đồng phủ đều qua lựa chọn nghiêm ngặt, hấp thu giáo huấn của Đồng Trác năm xưa, Đồng Phi cực kỳ chú trọng việc này. Không chỉ yêu cầu một dạ trung thành, còn phải có bản lĩnh, chính vì thế mà gia nô trong phủ cộng lại không quá 200 người.

Vào trong sân do Cự ma sĩ canh gác, gia nô ở nhị tiến, một số người thương tật hoặc nguyên nhân khác không thể thành kỹ kích sĩ, lấy kiếm làm chủ, tổng cộng 90 người, nhưng kiếm sĩ này sức chiến đấu cực mạnh.

Tam tiến là nội trạch, là nữ binh trong Loan vệ doanh rút lui, thêm vào một số nha hoàn từ Tây Vực tới, do Đồng Lục và Nhậm Hồng Xương cai quản.

Cho nên Đồng Phi không lo tin tức mình về Trường An truyền ra.

Cùng người nhà vào thư phòng ngồi xuống, Tiểu Văn Cơ chạy tới bên cha, dựa vào lòng y. Nha đầu này năm nay đã mười tám, nhưng vẫn giống hồi nhỏ, thích bám dính lấy cha.

Thái Diễm có chút bất mãn trách:

- A Sữu, người lên lút lên về là muốn làm gì, ngay về nhà mà cũng như ăn trộm vậy.

Đồng Phi cười:

- Ta muốn làm gì chứ? Chẳng qua muốn ở bên các nàng thêm mà thôi, nàng cũng biết, nếu mà người ta biết ta về, trong nhà không yên tĩnh được, khi ấy ta làm gì có thời gian ở bên các nàng. Ấy, sao hình như thiếu một người.

Hoàng Nguyệt Anh không có ở đây.

Theo lý, Đồng Phi về rồi, Hoàng Nguyệt Anh cũng phải ra đón chứ.

Trong phòng khách đều là người nhà, Thái Diễm nhẹ giọng nói:

- Người về đúng lúc lắm, đi khuyên nha đầu đó đi, hình như nó bị ma nhập rồi. Hai năm qua cứ ở lì trong viện tử đó, không ra ngoài, chẳng ai khuyên nổi.

Đồng Phi ngớ ra:

- Nàng ấy làm gì?

- Còn làm gì, chẳng phải vì cái máy in người bày ra.

Nhậm Hồng Xương cũng nói:

- Thực ra đầu năm Hoàng gia muội tử đã làm ra cái máy in gì đó rồi.

Đồng Phi nghe thấy mừng rỡ:

- Không phải chứ, xong nhanh thế à?

- Chàng đi đánh trận hai năm, muội ấy mày mò hai năm. Vốn sắp xong rồi, nhưng không biết trúng tà mà luôn cảm thấy có vấn đề. Thời gian trước lại làm ra một đồng thứ gì đó, suốt ngày ở trong viện tử, căn bản không ra ngoài.

Đồng Phi đứng ngay dậy đi ra ngoài:

- Ta đi xem sao.

- A Sửu, người đừng vội, ta còn có chuyện muốn nói với người.

Thái Diễm giữ Đồng Phi lại:

- Nói tới Hoàng gia muội tử, ta thấy lần này về hay là người nghĩ uội ấy một danh phận.

- Hả?

- Muội ấy đã 22 rồi, tuổi không còn nhỏ nữa, người không thể cứ trì hoãn được. Năm ngoái cha muội ấy có tới một chuyến, xem chừng có vẻ gấp lắm rồi. Chỉ là khi ấy Lạc Dương đang giao phong, muội ấy ngăn không cho Hoàng tiên sinh nhắc tới ... A Sửu, nha đầu ấy thực lòng đó, người đừng có phụ lòng muội ấy.

Đồng Phi trầm mặc nhìn Đồng Lục và Nhậm Hồng Xương.

Đồng Lục nhướn miệng cười:

- Phu quân chớ hỏi bọn thiếp, ở với nhau lâu như thế, cho dù không thành tỷ muội đã thành tỷ muội rồi.

- Nếu đã như thế nhờ tỷ tỷ ra mặt thay ta cầu thân với Hoàng công, ừm, mừng 2 tháng 11 tốt ngày được không.

- Ừ, ta thấy được, nếu người đã đồng ý rồi thì ta đi an bài.

Thái Diễm nói xong mặc kệ Đồng Phi.

Đồng Phi rời thư phòng, rẽ vài lượt, tới nơi Hoàng Nguyệt Anh ở. Vẫn là cái tiểu viện tử đó, có điều đồ bên trong hình như có vẻ nhiều hơn, rất nhiều món không gọi tên ra được, nhất thời ngáy ra ở cửa.

Lúc này trời đã sáng.

Từ trong sương phòng có hai thiếu nữ đi ra, là Tiểu Ngư Nhi và Tiểu Mộc Đầu, hai nha hoàn của Hoàng Nguyệt Anh, nhìn thấy Đồng Phi, cả hai giật mình, định thi lễ thì Đồng Phi ngăn lại.

- Tiểu thư đã dậy chưa?

- Bẩm lão gia, tiểu thư .. Không biết nữa.

- Sao, trong nhà không nói với nàng ấy là hôm nay ta về à?

Tiểu Mộc Đầu cười khỏ:

- Có nói, nhưng không biết hôm qua tiểu thư nghĩ ra cái gì một mình ngồi trong phòng nghiền ngẫm ... Nô tỳ nói là hai năm qua tiểu thư thường xuyên như thế, nghĩ ra cái gì đó là chuyện khác quên sạch, thậm chí cơm nước cũng quên luôn.

Tiểu Ngư Nhi cũng nói:

- Hôm qua khi bọn nô tỳ thông báo với tiểu thư, tiểu thư rất vui mừng. Nhưng tới tối tiểu thư một mình ở trong thư phòng nghĩ chuyện, bọn nô tỳ giục tiểu thư nghỉ sớm, tiểu thư chỉ ậm ừ ... Sau đó bọn nô tỳ đi, cho nên giờ không biết.

- Được rồi, để ta vào xem.

Nói xong Đồng Phi vào thư phòng của Hoàng Nguyệt Anh.

Tiểu Mộc Đầu giữ y lại:

- Lão gia cẩn thận một chút, khi tiểu thư suy nghĩ vấn đề cực kỳ nóng tính, có chút vẻ ... Lục thân bắt nhận. Năm ngoái lão gia tới thăm tiểu thư, đúng lúc tiểu thư đang suy nghĩ, kết quả vừa vào bị tiểu thư cầm đồ ném chạy ra, đầu còn chảy máu ... Có điều lão gia không giận mà còn mừng.

Lão gia gọi là Hoàng Thừa Ngạn.

Biết Hoàng Nguyệt Anh mấy năm rồi, Đồng Phi chưa từng thấy tình hình như Tiểu Mộc Đầu nói, không khỏi thấp thỏm, thêm phần cẩn thận, khẽ đẩy cửa thư phòng, còn may không có vật không rõ gốc gác bay ra.

Nến đã tắt, gian ngoài không thấy tung tích Hoàng Nguyệt Anh đâu, chắc là nàng ở trong gian làm việc.

Đồng Phi rón rén đi vào, nhưng bị cảnh tượng hỗn loạn bên trong làm giật mình, trên tường, mặt đất đặt đầy tấm ván, có rất nhiều thứ giống như bản in tán loạn khắp nơi.

Hoàng Nguyệt Anh nằm gục trên bàn làm việc, hình như là đang ngủ, bên cạnh nàng đặt một chồng giấy. Đồng Phi nhẹ bước đi tới, cởi áo khoác trên người, đặt lên cho Hoàng Nguyệt Anh, nha đầu này chẳng hề có phản ứng, chỉ chớp chớp miệng, phát ra tiếng ngáy, xem chừng mệt lắm rồi.

Trên giấy còn tỏa mùi mực thoang thoang.

Đồng Phi mắt sáng lên, lập tức nhìn ra chỗ khác biệt với thư tịch bình thường.

Đây là do in ra chứ không phải chép ra, trước đó Nhậm Hồng Xương đã nói với y là Hoàng Nguyệt An làm ra máy in rồi. Đồng Phi ngồi xuống lật xem, có lẽ đây là bản Đạo Đức Kinh được in ấn lần đầu tiên trong lịch sử.

Trong lòng không khỏi cảm thấy thú vị, trước kia cuốn sách đầu tiên y đánh dấu chẳng phải Đạo Đức Kinh hay sao?

Có lẽ nhận ra điều gì, đột nhiên Hoàng Nguyệt Anh chớp mắt, thuận tay cầm lấy một thanh chùy thủ xoay người sang.

- Đồng đại ca ...

- A! Nguyệt Anh, muội dậy rồi à?

Hoàng Nguyệt Anh mừng rỡ vô cùng:

- Sao huynh lại về? Không phải là nói nhân mã mới tới Trọng Tuyên à ... Á muội quên mất rồi.

Đồng Phi bị nàng làm hồ đồ:

- Quên cái gì?

- Quên mất hôm qua Thái tỷ tỷ nói huynh sắp về.

Trên mặt nàng có vẻ mỏi mệt, còn dính cả mực, Đồng Phi thở dài, lấy trong lòng ra một cái khăn gấm muốn lau cho Hoàng Nguyệt Anh. Hoàng Nguyệt Anh theo bản năng rụt người lại, mặt thoáng cái đỏ rực, có điều Đồng Phi vẫn dứt khoát lau mực cho nàng:

- Muội là đồ tiểu hồ đồ, trời đã sáng, ta tất nhiên về nhà.

Hoàng Nguyệt Anh khẽ ừm một tiếng, thoáng cái như nhớ ra cái gì, tóm ngay lấy tay Đồng Phi.

- Đồng đại ca, muội thành công, thành công rồi.

- Thành công cái gì?

- In ấn ấy, chính là in ấn mà huynh nói, muội thành công rồi.

Đồng Phi nở nụ cười ôn hòa hiếm có, giơ quyển sách trong tay lên:

- Ta đã đọc tác phẩm của muội rồi.

- Không phải, không phải.

Hoàng Nguyệt Anh lắc đầu quầy quậy, nhìn có vẻ vô cùng hưng phấn nói:

- Sách trong tay Đồng đại ca khác sách trước kia.

- Ta biết, là in ra mà.

Hoàng Nguyệt Anh vẫn lắc đầu:

- Không giống, không giống.

Nàng không biết phải giải thích với Đồng Phi thế nào, đứng dậy kéo y tới bên cạnh một bản mẫu ngồi xuống.

- Đồng đại ca, huynh xem đi, cái này muối làm ra năm ngoái. Muối nhờ Thái tử viết ột chương luận ngữ, sau đó dán lên bản mẫu, chữ liền thành hình trái ngược, bút tích rõ ràng. Sau đó tìm người khắc thành chữ, muối gọi là chữ nổi, khác với chữ chìm trên bia đá, khi in chỉ cần quét mực lên là được rồi.

Đồng Phi ngó người, chữ chìm chữ nổi cái gì, y không hiểu.

- Thế không hay à?

- Không hay.

Hoàng Nguyệt Anh lại lắc đầu:

- Về sau muối phát hiện phương pháp này có rất nhiều khuyết điểm, như khi khắc bản in rất tốn công, còn nữ lưu trữ lượng lớn bản khắc rất phiền toái, hơn nữa nếu như khắc sai một chữ, sửa chữa rất tốn công.

Người xưa ở phương diện học tập cực kỳ nghiêm khắc, không như hậu thế sai một hai chữ vẫn cho xuất bản. Bọn họ yêu cầu tính chính xác của sách cực cao, Hoàng Nguyệt Anh xuất thân thư hương càng chú trọng điều này, vì thế nàng không hài lòng với tác phẩm của mình.

- Năm ngoái cha tôi từng đề xuất vấn đề ở phương diện này, cho nên muối nghĩ, làm sao để giải quyết đây?

Hoàng Nguyệt Anh cười toe toét:

- Có điều muối thực là lợi hại, cuối cùng nghĩ ra cách giải quyết vấn đề rồi. Đồng đại ca, huynh xem, muối nhờ Bồ Nguyên giúp, lấy đất sét làm ra thật nhiều bản thô giống nhau, khắc chữ nổi lên đó, dùng lửa nung khô. Cùng một chữ có thể chọn ra rất nhiều, sau đó sắp thành hàng ...

Đồng Phi mới đầu còn mơ hồ, không hiểu áo diệu trong đó, nhưng nhìn thao tác của Hoàng Nguyệt Anh liền nhìn ra một chút, giật mình nhìn nàng, đây chẳng phải là in chữ rồi đấy sao?

Trong nền văn minh Hoa Hạ, in ấn chắc chắn chiếm cứ một bộ phận trọng yếu, được xưng là một trong bốn phát minh lớn.

Nhưng thực tế ra sao? Kỹ thuật in ấn xuất hiện chính xác đại khái là vào thời Tùy Đường giao nhau, trải qua hai giai đoạn phát triển, từ in ấn khắc chữ tới in ấn chữ rời, giữa quá trình đó là sáu trăm năm, dần dần phát triển tới khi thành thực.

Hoàng Nguyệt Anh năm ngoái mới có cơ bản về kỹ thuật in ấn.

Chính như nàng nói, thuận in khắc tồn tại thiếu sót nghiêm trọng, trừ ba vấn đề mà nàng đã nói ra, còn có một khiếm khuyết cực lớn đó là khi tiến hành in ấn một bộ sách sẽ tốn kém không thể ước lượng được.

Đạo Đức Kinh có 5000 chữ còn dễ làm, nhưng Luận Ngữ, Lễ Ký, Xuân Thu là sách mà sĩ tử nghiên cứu đem in ấn sẽ rất phiền phức.

Nếu là một thợ bình thường, sau khi nghiên cứu thuận in khắc, thường không nghĩ sâu hơn, nhưng Hoàng Nguyệt Anh thì khác, nàng nghiêm khắc như một học giả, có tinh thần nghiên cứu mà một thợ bình thường không có.

Cho nên phát hiện khiếm khuyết của thuật in khắc, nàng lập tức ý đồ tìm kiếm cách thức mới để cải thiện.

Hoàng Nguyệt Anh hờ hững nói:

- Kỳ thực phương pháp này vào thời Tần Thủy Hoàng đã có khái niệm, khi muối đọc tư liệu điển tịch, phát hiện Tần Thủy Hoàng thống nhất đo lường sáu nước xong, từng dùng đồ gốm in chiều thư 24 chữ. Chính ghi chép này làm muối sinh ra linh cảm Đồng đại ca, nếu đem phương pháp này ra thi hành, sẽ khiến lòng sĩ tử thiên hạ hướng về.

Nói những lời này Hoàng Nguyệt Anh dùng bàn tay đen xì lau lên cái trán, khuôn mặt vốn được lau sạch có thêm mấy vết bụi. Có thể nhìn ra nàng mệt lắm rồi, lúc này còn hào hứng đàm luận phát minh của nàng đều nhờ tinh thần phấn khích, khiến Đồng Phi thấy đau lòng.

- Được rồi đừng nói nữa, chuyện này ta sẽ giao cho Mã Quân xử lý, muội cần làm là nghỉ ngơi, ngủ một giấc ngon lành. Nếu không thời gian nữa Hoàng công qua đây thấy muội như vậy, nhất định nghĩ ta ngược đãi muội, liệu mạng với ta.

Hoàng Nguyệt Anh ngơ ngẩn:

- Cha muội sắp tới à?

- Ủ, ta sai người đi Bắc quận cầu thân với Hoàng công.

- Á.

Mặt Hoàng Nguyệt Anh đỏ dừ, Đồng Phi mặc kệ, bế ngang người nàng.

- Đồng đại ca ...

- Không cho nghịch ngợm, hiện giờ ngoan ngoãn đi ngủ đi, đợi tinh thần khôi phục rồi chúng ta thông thả nói.

Hoàng Nguyệt Anh người cao ráo, so với đại đa số nữ tử cao hơn một cái đầu, tuy sinh ra ở Kinh Tương, nhưng có vóc dáng của nữ tử phương bắc, tính theo cách hậu thế cao 169 cm.

Có điều trước mặt Đồng Phi, nàng như đứa bé, bế trong lòng không có cảm giác nào, y cau mày:

- Bắt đầu từ hôm nay muội phải rèn luyện sức khỏe cho ta, sao gầy như thế chứ, chẳng biết yêu thương bản thân gì cả.

Hoàng Nguyệt Anh thẹn đỏ mặt, vùng vẫy muốn thoát ra, nhưng làm sao mà thoát được, nàng vội nói:

- Đồng đại ca, huynh để muội chỉnh lý chỉnh lại ghi chép hôm qua một chút nhé, muội đảm bảo, sửa sang xong sẽ nghỉ ngơi tử tế. Đảm bảo ngày mai rèn luyện.

- Không được, ghi chép lát nữa ta sẽ chỉnh.

Đồng Phi nghiêm mặt nói:

- Muội mà không nghe lời đừng trách ta đánh đít, uội mất mặt.

Một đại cô nương bị người ta đánh đít, Hoàng Nguyệt Anh không có dũng khí đối diện, đành ngoan ngoãn để Đồng Phi bế khỏi thư phòng, đi vào phòng ngủ, đặt xuống giường trong sự chú ý của Tiểu Ngư Nhi và Tiểu Mộc Đầu.

Đồng Phi đặt nàng ngồi ngay ngắn, lại đắp chăn cho nàng.

Mệt lắm rồi ...

Hiện khó khăn được giải quyết, lại thấy Đồng Phi quay về, lòng Hoàng Nguyệt Anh thả lỏng rất nhiều, được Đồng Phi dỗ dành, mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Đồng Phi lác đầu đi ra ngoài, Tiểu Ngư Nhi và Tiểu Mộc Đầu mặt đỏ bừng bừng, thấy Đồng Phi không dám nhìn.

- Bút ký của tiểu thư để đâu các người có biết không?

Tiểu Mộc Đầu đáp:

- Lão gia, bọn nô tỳ chỉ biết những thứ ghi chép thường ngày của tiểu thư do bọn nô tỳ chỉnh đốn cất giữ.

- Vậy lát nữa đem hết đến chỗ ta, vật trong phòng sắp xếp cho gọn, không được phép của ta, không cho tiểu thư vào thư phòng một bước.

- Vâng.

Hai tiểu nha hoàn do dự một chút rồi gật đầu đồng ý.

Đồng phủ có thói quen ngày ba bữa, giờ Mão ăn sáng, giờ Ngọ ăn trưa, tối tối còn có một bữa, có thể nói rất đúng giờ.

Trong cái thời đại người thường một ngày ăn một bữa no này là hiếm lắm rồi, cho dù là nhà phú quý đại đa số cũng chỉ ngày hai bữa, khi đói thì bảo hạ nhân làm thức ăn.

Nhưng Đồng Phi cho rằng một ngày ăn ba bữa tốt nhất, chất lượng bữa cơm chưa chắc đã tốt, nhưng rất đúng giờ, hơn nữa yêu cầu của Đồng Phi rất nghiêm, ngoài ba bữa cơm, nếu không có nguyên nhân đặc thù không được tùy tiện ăn thêm.

Thói quen này Tề Từ cho rằng vô cùng hợp lý, Thái Diễm cũng đem phổ biến trong nhà.

Lúc ăn sáng, Đồng Phi hỏi chuyện học hành thường ngày của bốn đứa con, ăn cơm xong giữ một mình Đồng Ký lại, hai cha con ngồi đối diện với nhau.

434. Chương 434: Gái Lớn Gả Chồng.

Đồng Phi nói với Đồng Ký :

- Cha phái Pháp Chính tới Đại quân xử lý sự vụ, có điều Đốc sát viện trong tay hắn cực kỳ trọng yếu, cần người tin cẩn chủ trì. Pháp Chính tiến cử con với cha, về tài học của con thì cha yên tâm. Nhưng cha muốn hỏi con có hứng thú với Đốc sát viện không, nếu con không muốn, cha cũng không cưỡng ép.

- Đốc sát viện ă?

Đồng Ký hiển nhiên bị chuyện bất ngờ này làm ngẩn ra, dù sao trước đó hắn không có chuẩn bị gì, theo bản năng hỏi:

- Cha, là Đốc sát viện ở Đỗ Bưu Bảo à?

- Chính nó!

- Con đồng ý ..

- Lục Căn, con đừng vội đồng ý, Đốc sát viện không đơn giản như con nghĩ đâu, không chỉ là quốc sự, còn có ý nghĩa vô cùng trọng yếu với Đồng gia ta. Vào Đỗ Bưu Bảo rồi đại biểu cho con không còn cuộc sống nhàn nhả như hiện nay nữa.

Đồng Ký thấy cha nghiêm túc như vậy do dự một lúc rồi đứng dậy:

- Phụ thân, con đã mười sáu, lúc người mười bốn tuổi đã tung hoành tây bắc, vang danh thiên hạ. Con tuy không dám học theo phụ thân, nhưng sẵn lòng chia sẻ ưu tư với người. Chuyện này, con sẽ không phụ sự kỳ vọng của phụ thân.

Đồng Phi tán thưởng nói :

- Nếu đã như thế sau cơm trưa con theo Viện Dung đại thúc tới Đỗ Bưu Bảo, thời gian của con không nhiều. Đợi tới năm sau khi Hiếu Trục tới U Châu, con phải gánh vác hết sự vụ ở Đốc sát viện. Trong thời gian này còn phải thỉnh giáo Pháp Chính nhiều hơn mới được.

- Hải nhi tuân lệnh.

Đồng Ký ngày càng giống mẹ Đồng Lục mà không giống Đồng Phi, người chỉ cao hơn bảy xích, trong đám bạn cùng tuổi đã là xuất chúng rồi, nhưng vẫn thấp hơn Đồng Sóc, Đồng Hựu nửa cái đầu.

Đồng Phi đưa tay xoa đầu con, nếu chẳng phải trong tay không có người, y không muốn con trẻ sớm tham gia vào đấu tranh lừa lọc như thế.

Đoán c hứng một hai ngày tới nó sẽ phải ở đó làm quen, dù sao bí mật ở Đỗ Bưu Bảo quá nhiều.

Đồng Phi và đám Thái Diễm nói chuyện ở chòi nghỉ.

Trận đại chiến Lạc Dương khiến cả nhà bọn họ chia tách hai năm, tất nhiên có rất nhiều chuyện, rất nhiều lời thủ thỉ với nhau.

Hai thằng nhóc Đồng Sóc và Đồng Hựu tuy mới hơn mười tuổi nhưng vạm vỡ, giống Đồng Phi như đúc, có thần lực bẩm sinh, cực kỳ si mê võ học nhưng không thích đọc sách, từ nhỏ được dùng đủ các loại thảo dược ngâm mình, dùng lời trong tiểu thuyết võ hiệp đó gọi là tẩy tủy.

Hai đứa này đều dùng chùy, Đồng Sóc dùng Ô kim chùy nặng 104 cân, Đồng Hựu dùng đôi Bát lăng kim chùy nặng 98 cân. So với chùy của Đồng Phi thì không đáng kể, nhưng đừng quên chúng mấy tuổi.

Hai năm qua ở Trường An, bọn chúng gây không ít thị phi, mỗi lần có đánh nhau quy mô lớn là có bóng dáng chúng, khiến người Trường An gọi là Hồn thể nhị ma vương.

Lúc này cả hai đang mua đao múa kiếm trên thảm cỏ trước chòi nghỉ, cực kỳ hăng say.

Tiểu Văn Cơ khác yên tĩnh, nghe cha mẹ nói chuyện, bất chí bất giác nằm trên gối Đồng Phi ngủ mất.

Thái Diễm cười nói:

- Nếu cha ở đây, nhất định sẽ rất vui, Sứu tiểu tử năm xưa nay không ngờ thành Kiến An thất tử, không đơn giản.

- Toàn do Tào Cát Lợi làm bừa.

Tào Tháo nhũ danh là A Man, Cát Lợi, khi Đồng Phi nói chuyện với người nhà, đều gọi nhũ danh của hắn.

Nhậm Hồng Xương nói vào:

- Thiếp thấy không phải, nếu làm bừa mà có kết quả này, thiếp hi vọng hắn làm bừa thật nhiều, khi đó tài danh của phu quân không ai hơn được. Có điều thiếp cho rằng hiện giờ Tào Cát Lợi hiện nhất định vô cùng đau khổ, bỗng nhiên thành danh cho phu quân.

Đồng Phi cười, nghĩ lời này rất có khả năng! Nói không chừng Tào Tháo đang bức bối đập đầu vào tường.

Thái Diễm thu lại nụ cười:

- A Sứ, lần này ngươi về rồi, có một chuyện phải để ý hơn.

- Chuyện gì?

Thái Diễm chỉ vào Tiểu Văn Cơ đang ngủ:

- Nha đầu này sắp 19 rồi, nhưng còn chưa định hôn, không ít người tới cầu thân với ta, nhưng người ta nói, nó đều không chấp nhận. Lần này ngươi về phải lưu ý.

Qua một lần bỏ nhà, Thái Diễm đã hiểu tâm tư của Đồng Phi, nay tình huống như vậy, tương lai sẽ ra sao? Nếu Tiểu Văn Cơ gả cho Lưu Biện thật, chỉ e sau này không được sung sướng.

Có điều con gái ngày càng lớn, tâm khí ngày càng cao, còn nhà tằm thường không thềm nhìn, không ít người muốn theo đuổi, nhưng Thái Tiết bảo Đồng Ký ra mặt đuổi sạch. Nếu không gả đi, người ta sẽ nói gì? Mặc dù danh nghĩa không phải con nàng, nhưng là cốt nhục của nàng.

Điều này làm cũng làm Đồng Lục vô cùng đau đầu.

Đồng Phi vuốt ve mái tóc mềm của con gái, ngón tay khê cọ lên mịn như cánh hoa, nhìn Tiểu Văn Cơ bị ngựa chóp chép miệng yêu thương khôn tả, con gái thế này thực không muốn gả đi, không thềm để ý nói:

- Sợ gì, tiểu phượng hoàng nhà ta lo không có chồng à? Tỷ tỷ đừng lo chuyện này nữa, con cháu tự có phúc của con cháu.

- Nói thì nói thế, nhưng ...

Thái Diễm quay sang Đồng Lục:

- Thôi để Lục Nhi nói vậy.

Đồng Phi không khỏi ngạc nhiên nhìn Đồng Lục, nàng đã trên 30, nhưng do thường xuyên luyện võ, vóc dáng giữ gìn rất tốt, loại thành thực quyến rũ ấy tuy không mê người bằng Nhậm Hồng Xương, nhưng càng có mị lực khó hình dung.

- Sao thế? Văn Cơ xảy ra chuyện gì à?

- Không phải vậy.

Đồng Lục cười khổ:

- Chỉ có điều, hình như Văn Cơ thích ai đó.

- Hả?

Đồng Phi cả kinh nhìn con gái cứng ngắc trong lòng, hỏi nhỏ:

- Con nhà ai mà có phúc như thế?

Đồng Lục nói khẽ:

- Kỳ thực thiếp và tỷ tỷ không chắc, chỉ phát hiện nó thích gặp mặt một học tử tam học.

Thái Diễm cũng gật đầu:

- Ta từng bảo Viện Dung lưu ý, phát hiện nó hay ở cùng học tử kia, người đó tên Cung Tôn, là người Giang Đông, năm nay vừa nhậm quan, ba năm trước vào quận học Trường An, nghe Viện Dung nói học cực tốt.

- Công Tôn à?

- Không phải là Công mà là Cung trong cung thương, nghe nói gia cảnh bản hàn, vì Giang Đông chiến loạn nên ra ngoài du học.

*** cung thương: hai trong ngũ âm của nhạc cổ điển Trung quốc.

Đồng Phi hỏi:

- Ý các nàng thế nào?

Thái Diễm nhún mày:

- Bọn ta đã thấy đứa bé đó rồi, bộ dạng rất tốt, chỉ là gia thế

Đồng Phi cắt ngang lời nàng:

- Ta cũng chẳng qua xuất thân lương gia tử, gia thế chẳng có gì, chỉ cần tên tiểu tử đó thật lòng với Văn Cơ, nhân phẩm không có vấn đề là được. Văn Cơ vui thì ta cũng vui ... Gả vào thế tộc hào môn chắc gì là chuyện tốt? Tỷ tỷ chưa biết sao, nhất nhập hào môn thâm tựa hải. Ta thà để nó sống vô ưu vô lo suốt cả đời còn hơn rơi vào đấu đá .

Hiển nhiên những lời này của Đồng Phi không được ba nàng tán đồng, nhưng y là gia chủ, y đã nói thế thì các nàng cũng không tiện nói gì, cứ thông thả xem tình hình rồi tính vậy.

Trò chuyện một lúc thì hai tên tiểu tử mồ hôi mồ kê nhễ nhại chạy tới, Tiểu Văn Cơ cũng tỉnh dậy, lúc này có gia nhân vào báo hai tiểu nha hoàn của Hoàng tiểu thư mang một đồng đồ tới thư phòng đợi lão gia.

Đồng Phi đứng dậy đi tới thư phòng, vừa đến nơi liền trở mặt ra.

Chỉ thấy ba bốn cái rương sách, cùng đủ các loại vật phẩm, làm thư phòng vốn rất lớn trở nên chật chội.

- Đây là cái gì thế?

Tiểu Mộc Đầu ủy khuất nói:

- Lão gia chẳng phải bảo bọn nô tỳ đem bút ký của tiểu thư tới sao? Tiểu thư khi viết bút ký thường có rất nhiều thứ phụ trợ, những thứ này đều là các công cụ mà tiểu thư làm ra trong hai năm qua.

Đồng Phi giờ mới hiểu ra vì sao khi nãy sai bảo hai tiểu nha hoàn này lại tỏ vẻ do dự, thì ra là một công trình to lớn.

- Được rồi, đồ để ở chỗ ta, ta xem xem dần. Nếu lát nữa tiểu thư dậy, bảo nhà bếp làm ít đồ bổ. Ta đã phân phó rồi, các người tự an bài ... Người đầu, gọi Lý Quỳnh vào đây.

Một tiểu nha hoàn vâng lời rời đi, lát sau Lý Quỳnh vội vã chạy tới, nhìn thấy đồng đồ trong thư phòng thì cười méo xẹo:

- Chủ công gọi quỳ tới không biết có gì sai bảo?

- Người lập tức đi gọi Mã Quân tới đây, nói phu nhân có chuyện mời hần tới thương lượng ... À, xem ra tới nay người bận rồi.

Lý Quỳnh chỉ còn biết cười khổ tuân lệnh.

Nhớ cái chương Tiểu Văn Cơ xong rồi Tiểu Ôn Hầu, ai ngờ chú Lữ Hiệt chết lãng xẹt.

435. Chương 435: Tăng Và Đế (1).

Hai tiểu nha hoàn Tiểu Mộc Đầu hiển nhiên được Hoàng Nguyệt Anh chuyên môn huấn luyện, khi chỉnh đốn bút ký, phân loại ngăn nắp đầu ra đó, từng cái hộp đều có ký hiệu riêng.

Đồng Phi lấy một cái hộp, mở bút ký trong đó ra, do Hoàng Nguyệt Anh đích thân viết, mô tả tỉ mỉ từ lúc xuất hiện ý tưởng thuật in ấn, tới khi bản khắc in hình thành rồi tiến hành cải tiến ... Thái độ nghiêm túc của Hoàng Nguyệt Anh qua đó có thể thấy được rõ ràng.

Đúng là một nữ nhân đáng nể.

Y cảm thán trong lòng, đồng thời sinh lòng cảm kích, ông trời giao nữ nhân xuất sắc như thế cho ta, ta phải báo đáp ra sao?

Kỹ thuật in ấn đã xuất hiện, nhưng muốn nhìn thấy thành tích không phải ngày một ngày hai làm được, thợ rồi thiết bị cũng đủ loại việc liên quan không phải có sẵn, may mà sau khi Mã Quân tìm hiểu xong, cũng sinh ra hứng thú cực lớn.

Đây là một chuyện tốt tạo phúc cho sinh linh.

Mã Quân nói:

- Chủ công yên tâm, Quân nhất định mau chóng đưa ra phương án hoàn thiện, Tương tổ doanh chúng ta có đủ thợ để biến nó thành hoàn mỹ. Có điều cần thời gian, xin chủ công kiên nhẫn chờ đợi, đừng vội.

Nay Tương tổ doanh qua sự gây dựng của đám Mã Quân, Bồ Nguyên đã dần hình thành một cơ cấu hoàn thiện, ở vòng ngoài theo thiết kế của Cam Tín, phân chia tiến hành gia công các loại phụ kiện.

Những cơ cấu này mở cửa, thậm chí loại địch nhân như Tào Tháo cũng biết rõ chuyện này, nhưng muốn xâm nhập vào thì rất khó.

Vì giữa các cơ cấu không có liên hệ rõ ràng.

Ít nhất trong mắt người ngoài thì Tương tổ doanh là như thế. Trong Tương tổ doanh lại tồn tại một cơ cấu không ai biết, cơ cấu này nằm xưa do Phí Ốc lập nên, nay lấy Mã Quân, Bồ Nguyên làm hạch tâm, chuyên môn tiến hành cải tạo vật phẩm.

Đồng Phi gọi nó là Thiên công giám, thợ có thể vào đây không chỉ yêu cầu có trí nhớ cao siêu, càng cần sức sáng tạo. Còn trong mắt người ngoài, Thiên công giám chẳng qua là cơ cấu rất bình thường, chẳng có gì đặc thù.

Đồng Phi biết, một vật từ khi sinh ra tới lúc hoàn thiện cần đủ thời gian, Tương tổ doanh tụ tập vô số nhân tài ưu tú, đem thuật in ấn này giao cho Mã Quân, tin rằng hần nhất định làm ra thành tích. Cho nên Đồng Phi không vội, y có thể vì tam học đợi mười năm, sao để ý chút thời gian đó?

Có điều một câu nói của Mã Quân khiến Đồng Phi phải coi trọng.

- Chủ công, nếu thuật in ấn thành công, thực sự là phúc phận của người đọc sách thiên hạ. Nhưng người chuẩn bị đem sự nghiệp này cho ai hoàn thành.

Sách in từng đợt, giá sẽ rẻ đi, có thể tưởng tượng được sĩ tử thiên hạ đổ xô đi mua thế nào. Sách giá rẻ bán ra được phổ biến, tất nhiên là chuyện cực tốt. Nhưng bảo Đồng Phi dâng tặng miễn phí là tuyệt đối không thể, cho nên cần tìm người hợp tác, người này phải có tài lực lớn, lại có tên tuổi trong sĩ lâm mới đảm bảo loại sách này phổ biến được.

Nhưng dưới trướng Đồng Phi tựa hồ chỉ thiếu thế lực ở phương diện này.

Bất kể là Chân gia Trung Sơn, Trương gia Tây Xuyên hay là Mi gia Từ Châu đều không gánh vác được trọng trách này.

Tiến Mã Chân đi rồi, Đồng Phi bắt đầu đau đầu...

Hoàng Nguyệt Anh ngủ nguyên một ngày, sáng hôm sau tỉnh dậy, tinh thần đã hoàn toàn khôi phục.

Nhưng Thái Diễm thì trở nên bận rộn, vì nàng ôm lấy chuyện mai mối vì Hoàng Nguyệt Anh. Nếu Hoàng Thừa Ngạn là người bình thường thì đã đành, nhưng ông ta xuất thân đại tộc, còn là hiền sĩ có tiếng. Người làm mai phải có thân phận địa vị không kém Hoàng Thừa Ngạn mới được.

Nếu Thái Ung ở đây chắc chắn là nhân tuyển tốt nhất.

Nhưng lão tiên sinh năm năm trước đi về phía tây, hiện giờ chẳng biết ở đâu rồi, theo tin tức lần trước ông phái người truyền về thì nói tới được một nơi khí hậu và hoàn cảnh thoải mái. Còn về tên Thái Ung nói là Tái Nhĩ Trụ gì đó, còn nói là dưới quyền cai trị của đế quốc Đại Tần ... Tất nhiên khẳng định không phải Đại Tần họ Doanh rồi.

Nói chung là hiện giờ lão tiên sinh tiêu dao tự tại, tựa hồ không hề có ý trở về. Trừ Thái Ung ra thì trong tay Đồng Phi đúng là không có nhân vật nào có thể sánh ngang với Hoàng Thừa Ngạn, làm Thái Diễm rất buồn phiền.

Theo ý của Hoàng Nguyệt Anh thì kiếm một người đón cha nàng tới là được, nhưng Thái Diễm cho rằng làm thế sẽ nhục thân phận của Hoàng Thừa Ngạn, lễ số không chu toàn, cho nên không chấp nhận.

Thế là Đồng Phi cũng tốt không ít tế bào não.

Nhưng chính thế mà nói mười mấy ngày Đồng Phi về nhà rất nhàn nhã.

Đồng thời Đồng Phi cũng đã tìm hiểu được đại khái tình hình ở Trường An, đặc biệt là sự phát triển của Phật giáo được y đặc biệt chú ý.

Hai năm qua Đồ Trừng lấy thân phận Phật sư, xâm chiếm mấy vạn khoảnh đất làm tài nguyên phụng dưỡng chùa chiền, tin đồ không ngừng gia tăng. Riêng trong thành Trường An đã có mấy vạn người, đem so với Thái Bình Đạo mà nói không bắt mắt lắm, nhưng làm Đồng Phi ngẫm lo lắng.

Hơn nữa Đồ Trừng khi tuyên dương Phật pháp đồng thời âm thầm chĩa mũi giáo vào Đồng Phi, theo lời của hắn thì Phật mang lòng từ bi, cấm sát sinh. Thậm chí cho rằng chỉ cần bỏ đồ đao xuống là có thể tới thế giới cực lạc.

Trong triều đình không ít quan viên tin lời này, cho nên khi tin báo đại thắng Lạc Dương truyền về, có tin đồn lan đi, nói Đồng Phi đánh trận chỉ vì khoe khoang võ lực bản thân, chỉ biết chém giết sẽ có kết quả này kết quả nọ. Toàn là lời vô căn cứ, nhưng lại có rất nhiều người tin.

Còn Trần Cung hiển nhiên không chú ý tới điều này.

Hiện đã là giữa thu, đại đội nhân mã của Điển Vi đã qua Kính Thủy, tới Hồng Môn Đình. Lưu Biện truyền chỉ, lệnh Trường An quét dọn đón Đồng Phi về, có điều lúc ấy tin đồn càng dữ dội.

Còn hai ngày nữa Điển Vi tới Trường An.

Ngày hôm đó Đồng Phi dậy hơi muộn, mấy người Thái Diễm đều không ở nhà, Tiểu Văn Cơ cũng không biết chạy đi đâu mất.

Hiếm được khi yên tĩnh, Đồng Phi thay y phục, một mình tới diễn võ trường, đầu tiên là luyện Ngũ Cầm Hí làm nóng người, ôn lại quyền cước, đang định luyện chùy thì bên ngoài náo loạn.

- Cha ở đâu rồi? Cha ơi ...

Vừa nghe cái giọng non nớt mà thô hào đó là biết của Đồng Hựu.

Đồng Phi vừa bỏ chùy xuống định ra xem có chuyện gì thì thấy con trai đã cuống cuống chạy vào, làm y giật nảy mình, Đồng Hựu mặt mũi bầm dập, hiển nhiên là đánh nhau với người ta.

Trong trí nhớ của Đồng Phi thì Đồng Hựu rất ít khi thua thiệt, càng chưa bao giờ khốn đốn thế này, vội ngồi xuống bế lấy con:

- Con ta mặt sao thế này? Lại đánh nhau à?

- Không phải, là ca ca, ca ca ...

Đồng Hựu và Đồng Sóc trước giờ như hình với bóng, tuy không cùng một mẹ sinh ra, nhưng còn thân thiết hơn anh em cùng mẹ.

Đồng Phi cuống lên hỏi:

- Ca ca con làm sao? Ở đâu rồi?

- Ca ca bị thương rồi.

- Bị thương?

Đầu óc Đồng Phi nổ ụp một cái, mắt tròn trợn:

- Sóc Nhi bị thương? Ở đâu, có nghiêm trọng không?

- Tề Tử thăm thăm đang chữa trị cho ca ca.

Đồng Phi không nói một lời ôm con chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hỏi:

- Ca ca con sao bị thương.

- Hôm nay con và ca ca ra ngoài chơi, ngoài Đại Ân Phật tự thấy một đám tăng nhân truy sát người ta, người xung quanh làm bộ không thấy. Ca ca bất mãn ra mặt ngăn cản, đám tăng nhân đó vô cùng ngông cuồng, còn nói, còn nói .. Ca ca là, là ..

- Là gì?

- Bọn chúng nói ca ca là yêu ma giáng thế.

Độc Sóc, Đồng Hựu ra ngoài gây chuyện, tuy nói có chỗ quá đáng, nhưng có một điểm tốt, bọn chúng không ỷ gia thế bắt nạt người khác.

Đồng Phi nheo mắt lại, trầm giọng nói:

- Chỉ vì điều này mà các con đánh nhau với bọn chúng à?

- Không phải, con và ca ca tuy giận, nhưng không muốn so đo với bọn chúng. Ca ca hỏi bọn chúng vì sao đánh người, đám tăng nhân bảo bọn con đừng quần chuyện không đâu, còn nói bọn chúng là người hoàng gia, bảo bọn con xéo đi. Ca ca không chịu, thế là đánh nhau.

436. Chương 436: Tăng Và Đế (2)

Đồng Sóc ở một số phương diện rất có tính hào hiệp giống Đồng Trác năm xưa, tuy thường gây chuyện, nhưng đa phần là vì ngựa mất mới ra tay.

Điểm này Đồng Phi rất thích, cũng hiểu đại khái nguyên do, tới chỗ Tề Tử ở, vừa đi vào thấy nàng đang băng vết thương cho Đồng Sóc, vai có vết đao chém, máu tươi tuôn ra, trông rất khủng khiếp.

- Sóc Nhi, làm sao rồi?

Đồng Sóc nhếch mép nói:

- Cha yên tâm, vết thương nho nhỏ không sao cả ... Còn lừa trọc đánh lén, nếu không làm sao khiến con bị thương được? Cha, dám lừa trọc đó quá xấu xa, người kia đã ngắt xỉu rồi mà bọn chúng còn không tha.

- Người nào?

- Chính là nam nhân bị bọn lừa trọc đuổi đánh.

Đồng Phi không để trong lòng, hỏi Tề Từ:

- Thương thế Sóc Nhi ra sao?

- Không đụng tới gân cốt, có điều dám lừa trọc ra tay quá tàn độc, với trẻ con mà cũng làm như thế.

Thực ra thể hình của Đồng Sóc trông đâu giống trẻ con.

Đồng Sóc quơ cánh tay còn lại:

- Thăm thẳm, cháu không phải trẻ con, đợi thương thế lành rồi, nhất định đòi lại công đạo.

Đồng Phi yên tâm, đồng thời một ngọn lửa bốc lên, con trai ta dù có sai, cũng chỉ ta được giáo huấn. Bọn lừa trọc dám cuồng vọng như thế à?

Bảo Đồng Hựu ở lại trong phòng nói chuyện với Đồng Sóc, Đồng Phi ra ngoài thấy ngay Đồng Thiết đứng ở cửa, Bùi Nguyên Thiệu và Hàn Đức đã tập kết Cự ma sĩ đợi y.

- Bọn lừa trọc đó ở đâu?

- Là tăng nhân Đại Ân Phật tự, phân nhánh của Thanh Lương tự, do đồ đệ của Đồ Trùng chủ trì. Vốn là một căn trạch viện cũ, về sau Đại Ân Phật tự chiếm lấy, còn chiếm cả hơn nghìn khoảnh đất xung quanh, tự tập một đám người xưng là đệ tử Phật môn, là môn hạ của hoàng thượng ... Hoàn hành bá đạo, không coi ai ra gì.

Đồng Phi siết chặt nắm đấm:

- Xem ra ta rời Trường An quá lâu, một số người đã quên thủ đoạn của ta, dám ức hiếp tới con ta, đúng là chán sống.

Đồng Thiết lạnh lùng nói:

- Tiểu tướng cũng nghĩ thế.

- Bá Hầu ở nhà thủ hộ, lập tức phái người đưa các phu nhân về .. Tiệt Thiết, theo ta đi gặp đám cao tăng kia.

Giọng Đồng Phi như rít lên từ phế phổi, âm lãnh, ngập ngựa sát khí.

Đồng Phi lần này về Trường An chỉ muốn yên tĩnh ở bên người nhà, không muốn gây chuyện gì, nhưng không có nghĩa là y sẽ nhẫn nhịn.

Bị thương là con y, điều này với y mà nói, là chuyện không thể chấp nhận.

Dù sao hai ngày nữa thôi là Diển Vi sẽ tới Trường An, che dấu hành tung không còn ý nghĩa gì nữa, cứ làm âm lên, để người Trường An biết, thể diện của Đồng gia tuyệt không cho người ta khinh nhục. Đánh con ta thì Đại Ân Phật tự phải dùng máu mà trả.

Tức thì nghi môn Đại đô đốc phủ mở rộng.

Hàn Đức, Mạnh Thấn dẫn 200 Cự ma sĩ võ trang toàn bộ, rời nghi môn. Đồng Phi và Đồng Thiết cũng trong đội ngũ, sát khí đằng đằng hướng tới Đại Ân Phật tự, từ lúc bắt đầu trận chiến Hà Nội, nghi môn của Đồng phủ đã hai năm chưa mở.

Cự Ma sĩ vừa đi ra, tức thì khiến cho rất nhiều người chú ý.

Đại Ân Phật tự nằm ở Khái Hạ môn, đi theo con đường phía bắc sẽ tới Cảnh Phong môn của hoàng thành.

Tòa Phật tự này chiếm quá nửa đất đai của Tiên Xương phường, do chủ trì là đệ tử của Đồ Trì, cho nên quy mô cực kỳ đồ sộ, tới nay vẫn còn đang mở rộng, cư trú vô số cư sĩ.

Cư sĩ trong chùa lấy hộ sa cơ ở Trường An làm chủ.

Nói trắng ra là một đám lưu manh vô lại, dựa vào danh hoàng gia để hoành hành bá đạo, hành sự vô cùng ngang ngược.

Càng có ngu phu ngu phụ để mặc Phật tự ức hiếp, nhà cửa bị chiếm rồi không nói gì, còn gia nhập Phật tự làm Phật nô.

Lúc này Phật tự đang làm pháp sự, ngàn vạn tín đồ quỳ dưới pháp đàn, lắng nghe tăng nhân giảng pháp, cảnh trang nghiêm.

Tiếng vó ngựa như sấm rền phá tan tăng nhân diễn giảng, làm hấn nhúu mày trầm giọng nói:

- Trong tự không cho cưỡi ngựa, kẻ nào ở ngoài huyện náo, Pháp Lan Trúc ra ngoài tra xét.

Phải nói rằng Phật tự ở Trường An đã có quy mô, tuy náo động, song không hỗn loạn.

Dưới pháp đàn, một tăng nhân đứng dậy, kẻ này pháp hiệu là Pháp Lan Trúc, người Tiên Xương phường, tên gốc là Dương Đồng, vốn là hộ sa sát. Trước kia Đại Ân Phật tự muốn xây dựng ở Tiên Xương phường, chọn đúng nhà của hắn, Dương Đồng nhìn ra lợi ích, quy y vào chùa, tụ tập một đám hộ sa sát, tuyên bố với ngoài là môn nhân thiên tử, thường ngày dẫn những kẻ đó ra ngoài làm việc ác.

Đám ngu phu ngu phụ lại rất nhẫn nhục, chẳng đi báo quan mà còn bảo sao nghe vậy.

Pháp Lan Trúc dẫn mười mấy người xông ra, đứng ở cửa thấy một đội thiết kỵ từ xa tới. Tướng lĩnh đi đầu một cầm song đao, một cầm phủ như bánh xe, mặt lạnh khiếp người.

Nếu là trước kia Pháp Lan Trúc thấy quan quân sớm đã hoảng sợ bỏ chạy rồi, nhưng hai năm qua hắn ngông ngạo trong phường không uống. Ta là ai, là người Phật môn, là môn nhân của hoàng thượng lão gia.

Cho nên hắn không sợ, đứng ra quát:

- Trong vòng trăm bước quanh Đại Ân Phật tự không cho cưỡi ngựa, kẻ nào dám vi phạm ..

Còn chưa nói hết thì trong đội ngựa có một giọng nói lãnh lẽo:

- Vì sao dừng lại? Cự ma xung phong lại bị kiến hôi ngăn cản sao? Giết hết.

Tức thì võ tướng cầm song đao xông tới, mũ trụ che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra mắt và miệng, Pháp Lan Trúc nhìn rõ nụ cười dữ tợn, hàm răng trắng ớn cực kỳ đáng sợ, chân run lấy bảy, còn định nói gì thì song đao vung ra, cách một cái đầu đã rơi xuống đất, máu tươi như suối phun, xác không đầu đổ ụch xuống đất.

- Cự ma vùng kim chùy.

Võ tướng dùng phủ thúc ngựa tới, hai trăm thiết kỵ đằng sau rầm rầm phát động công kích, vó sắt đạp đất, chỉ có hai trăm người mà như thiên binh vạn mã:

- Thế gian đầu chấn kinh

Cự ma, cự ma ...

Có kẻ phản ứng nhanh tinh ngộ, đây không phải vệ thành quân bình thường, cũng không phải là cấm quân, mà là Cự ma sĩ.

Thành Trường An ai đáng sợ nhất? Không phải Hán đế Lưu Biện, không phải Phật Tổ hư vô xa xôi.

Chủ nhân thành Trường An là Đồng Phi, là Đồng sát thần mà người đời gọi là Bạo hổ, đám người kia dám điều võ giương oai trước mặt bách tính, dám đánh nhau với thành vệ quân, nhưng dám đấu lại với Cự ma sĩ sao? Thế có khác gì chống lại toàn bộ binh mã quan trung.

Bất nạt tiểu dân tầm thường thì các đại nhân vật không để ý, nhưng dính líu tới người của Đồng gia thì bất kể lai lịch người ra sao, không đơn giản là ngồi tù, không khéo máu chảy thành sông.

Đám người kia ôm đầu định chạy, nhưng chỗ đáng sợ của Cự ma xung phong, bọn chúng đầu tưởng tượng được.

Tất cả chiến mà đều là ngựa Tây Vực thuần chủng, tốc độ bộc phát mạnh, trong khoảng cách ngắn cũng phát huy lực sát thương cực lớn. Hàn Đức xoay tròn phủ, bắn lên mồn mồn sương máu. Đám hộ sa sút bị chiến mã xô phải còn chưa kịp ngồi dậy đã bị vó ngựa to như cái bát dầm nát như tương.

Còn những kẻ bỏ chạy bị Cự ma sĩ giơ nỏ bắn chết.

Tiếng kêu thảm thiết ngoài cửa truyền vào trong Phật tự.

Tên tăng nhân đang ngồi ngay ngắn trên pháp đàn mặt biến sắc, vội đứng dậy quát:

- Bọn chuột nhắt phương nào dám quấy nhiễu Phật sự thiên tử.

Đám tín đồ nhìn thấy từng con chiến mã đi vào, xếp thành hai hàng đứng im không nói.

Đôi khi im lặng là yếu hèn, đôi khi lại là áp lực đáng sợ. Đám kỵ sĩ đó người mặc thiết giáp, ngay cả chiến mã cũng mặc trọng giáp, đầu đội mũ trụ, làm đám ngu phu ngu phụ cảm thấy khủng hoảng.

Sát khí ngùn ngụt làm cả tên tăng nhân trên pháp đàn cũng phải rùng mình, nuốt nước bọt hỏi:

- Các người là ai sao dám can rõ.

Kẻ này mũi cao, mắt sâu, mang đặc trưng rõ ràng của người Hồ, hiển nhiên không biết uy phong của Cự ma sĩ. Nhưng bách tính Trường An nhìn ra, tim đập thình thịch, chuyện gì thế này? Sao thân quân của Đồng sát thần lại tới.

Đồng Phi thúc ngựa đi vào, Đồng Thiết đi bộ sát bên cạnh, 200 cự ma sĩ đồng loạt giơ đao lên, lạnh lùng nói:

- Ta là đại đô đốc Đồng Phi, quan phủ làm việc, kẻ không liên quan lập tức rời đi.

Các người chẳng phải xưng là môn nhân thiên tử sao? Lão tử là chủ nhân thành Trường An, lên mặt với ta à?

Một câu nói làm rất nhiều người giải tán tức thì, rất nhiều người nghĩ: "Bọn ta tới cầu Phật tổ che chở, chứ không phải đi nạp mạng. Phật tổ tuy lợi hại, nhưng Đồng sát thần càng đáng sợ hơn."

Đồng Phi chiếm lĩnh thành Trường An năm năm, hai lần đồ sát đẫm máu đủ làm người Trường An khiếp sợ.

Có điều vẫn có một đám tín đồ kiên định đứng trước pháp đàn, không chút sợ hãi nhìn Đồng Phi và Cự ma sĩ.

Tăng nhân trên Pháp đàn sắc mặt khó coi:

- Đại đô đốc đích thân tới bề tử, tiểu tăng không ra xa đón tiếp được, mong Đại đô đốc lượng t hứ.

Từ trên người đám tín đồ kia, Đồng Phi có một cảm giác quen thuộc, đám tín đồ Thái Bình đạo năm xưa chẳng như thế à? Bọn chúng không sợ chết, vô cùng cuồng nhiệt với tín ngưỡng, Đồng Phi luôn sợ chuyện này, không ngờ vẫn xuất hiện trước mặt y.

Có điều mắt bò làm chuồng vẫn chưa muốn.

Một chữ rít ra từ khe răng của y:

- Giết.

Hàn Đức, Mạnh Thản mỗi người dẫn 50 Cự ma sĩ đánh tới pháp đàn, những người này không thêm quan tâm người là phân đồ hay thiên tử môn đồ, từ ngày đầu tiên gia nhập Cự ma sĩ, không ngừng được trút vào đầu tin tức: Chủ công các người là Đại đô đốc, các người sống là người của Đại đô đốc, chết là ma của Đại đô đốc. Chỉ cần là kẻ địch của Đại đô đốc, là kẻ địch của các người, tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.

Cự ma sĩ một tay cầm sóc, một tay cầm đao, triển khai đồ sát tàn nhẫn.

Đám tín đồ này đa phần xuất thân từ bách tính tầm thường, sao có thể kháng cự nổi.

Đồng Phi nói:

- Các người chẳng phải nói buông bỏ đồ đao sao? Nhìn thấy chưa? Kết quả duy nhất bỏ đồ đao là mặc cho người ta chém giết. Phật tổ không phải nói với các ngươi niệm một câu A Di Đà Phật là thiên hạ thái bình à? Các người niệm đi, xem Phật tổ có xuống cứu không?

Thực ra câu "A Di Đà Phật" lúc này chưa xuất hiện, Đồng Phi lý giải Phật giáo theo kiến thức đời sau. Y tới thế giới này chẳng có thời gian đi tìm hiểu Phật là gì, dù sao y có thể chấp nhận Phật giáo tồn tại, nhưng không cho phép tà giáo khoác áo Phật.

Đó là vấn đề nguyên tắc.

Cho dù những bách tính kia chỉ là con sâu đáng thương cũng không cần thương xót.

Tăng nhân trên pháp đàn quát:

- Đại đô đốc, ngài làm gì? Tăng nhân chúng tôi không vi phạm luật pháp.

- Không à?

Đồng Phi căn bản không để ý tới đám tín đồ bị truy sát, giục ngựa thông thả đi tới. Có tên tín đồ muốn xông tới liều mạng, nhưng chưa tới gần không bị Cự ma sĩ bắt chết cũng bị Đồng Thiết ra tay giải quyết.

- Ta đã bao giờ hạ lệnh trong vòng trăm bước quanh Đại Ân Phật tự không được phép cười ngựa? Các người dám giả danh quan phủ đưa ra luật định, thật ngông cuồng. Thánh thượng cho ta tổng lĩnh sự vụ thiên hạ, luật pháp của các người từ đâu ra? Ta từng hạ lệnh Phật tự không được tiếp nhận cung phụng, nhưng các người ngoài thành Trường An có hơn vạn mẫu ruộng tốt. Ta từng có lệnh các hộ Trường An không được tự ý nuôi tư binh, nhưng khi quan quân chấp pháp, có rất nhiều người ngăn cản. Hòa thượng, người không phải đệ tử Phật môn, chẳng gia là tên tà giáo.

Một tên tín đồ liều mạng lao tới trước ngựa Đồng Phi, còn chưa đứng vững, bị Đồng Phi chém làm hai đoạn:

- Tự tập kẻ bất pháp tập kích mệnh quan triều đình, luận tội, đáng giết.

Mấy tên gọi là Phật tử đã bị giết sạch sẽ, tên tăng nhân đứng trên pháp đàn bị hai Cự ma sĩ lôi tới trước ngựa của Đồng Phi.

Tăng nhân vẫn rất ngông cuồng quát tháo:

- Đồng Ma Vương, người đừng có kiêu ngạo, ta chính là Phật tử do chính miệng hoàng thượng khâm ban, người dám giết ta à?

Lúc này Mạnh Thản đi tới bên Đồng Phi, khẽ nói vài câu. Đồng Phi xua tay, trầm giọng nói:

- Mang lên đây.

Cự ma sĩ ôm một đồng quân giới tới, có đao thương kiếm kích, cung nỏ, còn có đồ của Tương tổ doanh, chuyên làm cho quân c hủ lực.

Đồng Phi nói:

- Phật môn chẳng phải chú trọng tu hành thanh tịnh à? Vì sao có nhiều vũ khí thế? Còn nữa ai cho các người quyền tự ý lập nhà giam, giam giữ người khác? Hòa thượng, chuyện người làm không ít, thành thực khai ra thì có lẽ còn một đường sống.

- Đồng tặc, người ức hiếp đệ tử Phật sẽ không chết tử tế đâu.

- Ta chết tử tế không thì liên quan gì tới người? Hòa thượng, người có mạnh miệng thì chớ trách ta tàn nhẫn.

Tên tăng nhân gân cổ lên, song không nói nữa.

- Hàn Đức, cầm Cự ma lệnh của ta tới Thừa Minh điện nói với Trần Cung, từ lúc này trở đi, Phật tự lớn nhỏ trong thành Trường An từ Thanh Lương tự ra thì bắt hết. Ta hoài nghi bọn chúng có liên quan tới phản tặc Thái Bình đạo.

Lúc này có hai cự ma sĩ khiêng một đại hán từ hậu viện Phật tự ra, người đó cao lớn vạm vỡ, y phục rách nát, toàn thân không có chỗ nào lành lặn, hiển nhiên bị người ta dùng trọng hình tra khảo.

Hán tử kia giọng khàn đặc:

- Có phải Đại đô đốc ở trước mặt đó chăng?

- Ta chính là Đồng Phi, người là ai? Vì sao đám tăng nhân bắt giam ngươi, còn dùng trọng hình?

Trong mắt hán tử lóe lên sát khí, hung dữ nhìn tăng nhân:

- Bẩm Đại đô đốc, tiểu nhân là nô bộc trong nhà tướng quân Hạ Hầu Lan, tên Hạ Hầu Mạn, có chuyện muốn bẩm báo Đại đô đốc.

Hạ Hầu Lan! Nghe thấy cái tên đó, người Đồng Phi cứng lại.

Từ khi biết tin về cái chết của Hạ Hầu Lan, lại nghe suy đoán của Giả Hủ, Đồng Phi luôn ghi nhớ trong lòng. Đó là người y không muốn nghĩ tới, là cái tên y không muốn nghe thấy nhất. Song trong lòng Đồng Phi muốn tin, Hạ Hầu Lan không phải tự sát mà là bị giết.

Không ngờ rằng lại gặp nô bộc của Hạ Hầu Lan trong chùa này.

Tích tắc Hạ Hầu Mạn xuất hiện, Đồng Phi nhìn thấy sắc mặt tăng nhân trắng bệch, không còn chút máu nào.

Theo lý mà nói, nếu như Hạ Hầu Lan thực sự là tự sát, bằng vào quan hệ của hán tử với đám người Đồ Trùng, vì sao lại đối xử với người của Hạ Hầu Lan như thế? Chẳng lẽ trong này có âm mưu sao?

Nhìn tên tăng nhân, Đồng Phi trầm giọng nói:

- Áp giải tên này về phủ, người không cần nói vội, đợi về ta sẽ hỏi.

Hạ Hầu Mạn là hán tử rắn rỏi, dù bị trọng thương nhưng vẫn đẩy Cự ma sĩ ra, không muốn người khác đỡ mình.

Đồng Phi thầm gạt đầu, xoay mình lên ngựa.

- Chủ công, ngoài sơn môn có Trường An lệnh xuất lĩnh vệ quân ngăn cản.

- Vệ quân.

Đó là cái tên mà Đồng Phi chưa từng nghe thấy:

- Vệ quân là cái gì? Trường An lệnh vì sao ngăn cản ta?

Vừa hỏi Đồng Phi vừa thúc ngựa đi ra ngoài, liền thấy chừng tám trăm sĩ tốt võ trang đầy đủ, đứng đầu là một văn sĩ tuổi chừng 40, phong độ tiêu sai, dáng vẻ bất phàm. Nhìn thấy Đồng Phi cưỡi ngựa đi tới, hán tử liền chặn đường.

- Trường An lệnh Lưu Tiên ra mắt Đại đô đốc.

Ta không biết tên này, ở trong trí nhớ của Đồng Phi, Trường An lệnh là người khác, tuyệt đối không phải văn sĩ tên Lưu Tiên.

Có điều người ta khách khí, Đồng Phi cũng không thể ra vẻ ta đây, xuống ngựa hỏi:

- Lưu Tiên, vì sao ngươi tới đây? Lại ngăn cản đường đi của ta.

- Hạ quan nghe nói có kẻ tới Đại Ân Phật tự giết người, nên tới xem xét.

Đồng Phi nheo mắt, hai lông mày dính vào lau, nghe nói có kẻ giết người tới xem xét? Chỉ xem có cần nhiều nhân mã như vậy không? Hơn nữa Đồng Phi tin, nay trên dưới Trường An đều biết tin y trở về.

Tên Trường An lệnh này không đơn giản.

- Ta nghe nói trong Đại Ân Phật tự có tà đồ truyền giáo, học theo Trương Giác của Thái Bình đạo năm xưa. Kẻ giết người người nói chính là ta.

Đồng Phi vẻ mặt lạnh nhạt trả lời.

437. Chương 437: Tăng Và Đế (3)

- Thì ra là thế.

Lưu Tiên đột nhiên đổi sắc mặt:

- Lưu Tiên là Trường An lệnh, căn cứ vào Hán luật, sự vụ lớn nhỏ trong thành Trường An, đều do hạ quan xử lý. Bất kể Đại Ân Phật tự có học theo tà giáo Thái Bình đạo hay không, Đại đô đốc nên thông báo với hạ quan trước, sau đó do hạ quan xử trí. Nhưng Đại đô đốc tự tiện xử lý việc này, càng chém giết bừa bãi trong thánh địa Phật môn, luật pháp không thể dung thứ, mời Đại đô đốc theo hạ quan một chuyến.

- Ha ha ha

Đồng Phi không nhịn được cười, đúng là chuyện là năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều.

Ta mới rời Trường An hai năm, không ngờ xuất hiện loại cực phẩm này.

Đồng Phi bỏ mũ trụ xuống, nghe xung quanh có tiếng xôn xao, y lạnh lùng hỏi:

- Nếu ta không theo người về thì người sẽ làm gì?

- Vậy đừng trách hạ quan đắc tội.

Lưu Tiên nói rồi giơ tay lên, sĩ tốt đằng sau bước tới, từng cây trường thương sáng loáng chỉ vào Đồng Phi.

- To gan.

Hàn Đức, Mạnh Thản rống lên giận dữ, 200 Cự ma sĩ bảo vệ bên Đồng Phi, rút Hán An đao ra, sát khí ngợp trời.

Trong phút chốc ngoài Đại Ân Phật tự lặng ngắt như tờ.

Lưu Tiên Quát:

- Đại đô đốc luôn miệng nói phải tuân thủ Hán luật, nay lại làm hạ quan khó xử, làm sao khiến người thiên hạ thần phục?

Câu nói này cực khéo, ẩn chứa sát cơ. Phải biết nếu Lưu Tiên nói là anh hùng thiên hạ chứ không phải người thiên hạ thì còn chấp nhận được. Đồng Phi vô dũng, anh hùng thiên hạ kính phục là chuyện bình thường, nhưng kẻ này gộp cả lễ dân bách tính vào, nếu Đồng Phi trả lời sai thì vấn đề lớn rồi.

May là Đồng Phi không phải con chim non vừa từ Lương Châu tới Lạc Dương năm xưa nữa.

Mặc dù tính cách của y không thay đổi, nhưng năm sáu năm rèn luyện ở Lạc Dương làm y trở nên cực kỳ cẩn thận, nghe ngay ra cạm bẫy trong lời của Lưu Tiên, cười nhạt:

- Ta chưa từng muốn người thiên hạ thần phục, người thiên hạ chỉ thần phục đương kim thanh thượng, ta là thần tử, sao dám nói để người thiên hạ thần phục? Lưu đại nhân đánh giá ta cao quá rồi.

Chẳng qua là phản bác lại lỗi trong lời nói của Lưu Tiên mà không phải là luật pháp.

Pháp Chính sơ xuất rồi, xem ra Trường An lệnh không phải là nhân vật đơn giản. Hần từng nói năm ngoái có không ít người tới Trường An, trong đó không thiếu hán thất tông thân, có một số người được ủy phái làm quan, Lưu Tiên là một trong số đó. Nhưng vì sao không ai thông báo cho y, thậm chí nhắc nhở cũng không có.

Là thất chức hay có nguyên nhân khác.

Trong chớp mắt Đồng Phi lóe lên rất nhiều ý niệm, song thầm cười lạnh: Mặc kệ người là ai, ta muốn xem xem, các người còn làm được trò gì.

Vừa định lên tiếng đột nhiên có tiếng chuông ngựa leng keng, tiếp ngay đó là tiếng vó ngựa từ xa tới gần, một đội kỵ binh từ Khai Hạ môn rẽ vào Tiến Xương phường, đi đầu là hai nữ tướng xinh đẹp như hoa, chỉ là mặt phủ xương băng, sát khí lạnh người, đằng sau có thêm hơn trăm nữa binh.

Không ngờ là Đồng Lục và Nhậm Hồng Xương.

Cách rất xa, Đồng Lục đã quát:

- Ai dám động vào tướng công của ta thì phải hỏi cây thương trong tay ta trước.

Đừng xem thường những nữ binh này, người Trường An ai cũng biết, trong Đồng phủ ẩn chứa toàn tinh binh, cho dù là nô bộc tàn tật cũng có thể một đánh mười. Còn về phần nữ binh của Đồng phủ, vốn là nhóm đầu tiên rời khỏi Loạn Vệ doanh, đã trải qua huyết chiến bên Ung thủy.

Những nữ binh này thường ngày không ra mặt, nhưng một khi ra tay thì tuyệt đối không lưu tình.

Toàn bộ là nhuyển giáp trường thương, dù chỉ có hơn trăm kỵ, nhưng chẳng hề thua kém đám vệ quân, chớp mắt đã tới ngoài sơn môn.

Đồng Lục và Nhậm Hồng Xương hôm nay vốn đưa Thái Diễm và Hoàng Nguyệt Anh ra ngoài thành ngắm phong cảnh. Sau khi Đồng Sóc xảy ra chuyện, Lý Quỷ phụng lệnh tới báo tin, tuy Đồng Sóc là con Thái Diễm, nhưng trong mắt hai nàng không khác gì con mình, nghe tin liền nổi giận, về phủ điểm binh đánh tới.

Nữ binh vừa xuất hiện, không khí vốn khẩn trương càng thêm đậm mùi thuốc súng.

Đồng Phi thì lại cười:

- Lục Nhi, Hồng Xương không được vô lễ. Lưu đại nhân nói không sai, sửa người trước tiên phải sửa mình. Ta là Đại đô đốc, nhưng không thể làm trái pháp luật, ha ha ha, chỉ là bộ khúc của ta chỉ xem náo nhiệt, không liên quan tới chuyện này.

- Không đúng, Lưu đại nhân, bọn chúng kẻ nào cũng có phần.

Tăng nhân đột nhiên lên tiếng:

- Đại đô đốc, kẻ này là ai?

- À, chẳng qua là tà đồ Đại Ân Phật tự, ta đang muốn đem về thẩm vấn.

- Nếu đã là tà đồ thì phải do hạ quan xử trí, xin Đại đô đốc giao người cho hạ quan, đem hết về phủ nha mới phải.

Đồng Phi nổi sát khí, Lưu Tiên nhìn chăm chăm vào y, không lui bước.

Rất lâu sau Đồng Phi cười to ba tiếng:

- Nếu đại nhân nói thế thì ta giao tà đồ cho ông, có điều nếu có sai sót gì, đừng trách ta trở mặt vô tình.

- Đây là chuyện của hạ quan, Đại đô đốc theo hạ quan tới nha môn.

Đang nói chuyện thì có trung niên hoàng môn cưỡi ngựa tới, tay cầm cuộn gấm trắng, nói lớn:

- Hoàng thượng có chỉ, mời Đại đô đốc nhanh đi kiến giá.

Đúng là một ngày náo nhiệt.

Đồng Phi đáp:

- Thần tuân chỉ!

Nói xong chẳng thèm để ý tới Lưu Tiên, lên ngựa:

- Các nàng về nhà trước tiên.

Nhìn thì có vẻ như đang bảo hai người Đồng Lục, nhưng khéo mắt liếc Đồng Thiết. Đồng Thiết hiểu ý, khẽ gật đầu, ột đám đánh ngất tăng nhân, ném trước mặt Lưu Tiên:

- Lưu đại nhân người đã giao, xin bảo trọng.

Rồi cùng Đồng Lục và Nhậm Hồng Xương bảo hộ Hạ Hầu Mạn vào phủ.

- Đại đô đốc hôm nay vừa ra ngoài liền có người nhìn thấy. Hoàng thượng nghe nói Đại đô đốc về thì vui lắm.

Hoàng môn kia nói:

Vui à, chỉ e chưa chắc. Đồng Phi không nói gì thêm, ngẫm suy ngẫm tình hình trước mắt ở Trường An.

Xem ra hai năm qua Trường An thay đổi không ít, lại có một đám không biết sống chết muốn nhảy ra sao? Ha ha, tốt lắm, xem xem các người bày ra được trò gì.

Đồng Phi không lo lắng chút nào, y tin, bất kể Trường An thay đổi ra sao thì vẫn luôn nằm trong tay y, vì y có một tấm vương bài chưa lật.

Hán đế Lưu Biện đang ở Bách Lương đài.

Nói ra thì Bách Lương đài cũng có lai lịch, nghe đâu là Hán vũ đế thích tu tiên, xây dựng nó, có cột đồng cao 20 mét, tên có chậu hứng nước do tiên nhân ban, nước không nguồn, uống vào sẽ trường sinh bất lão. Cột đồng là tiêu chí của Bách Lương đài.

Thú vị là Lưu Biện hậu nhân của Hán vũ đế không mê thần tiên, cũng không uống nước không nguồn, nhưng lựa chọn Bách Lương đài làm nơi tham bái phật pháp, có lẽ nơi này có thể kết nối với thần linh thật.

Hồi 105 trong Tam Quốc Diễn Nghĩa có nhắc tới cái cột đồng này, ấy là Ngụy Minh đế sai người phá hủy cột đồng, lấy đi chậu hứng tiên lộ, không biết kiếp này cái cột đồng ấy còn giữ được không?

Đồng Phi đi vào trong Bách Lương đài, thấy cung điện như đại hùng bảo điện, đối diện với đại môn là một pho tượng phật, Lưu Biện ngồi quay lưng lại với y, đang tụng kinh y như thật.

Trừ Lưu Biện ra thì không còn ai khác.

Đồng Phi lặng lẽ đứng ở cửa cung nhìn bóng lưng gầy gò của Lưu Biện, lòng sinh ra cảm khái khó nói.

Nếu như không phải y thì Lưu Biện đã chết rồi, trong đầu hiện ra cảnh lần đầu gặp Lưu Biện, cùng chuyện đã qua trong quá khứ.

Lưu Biện ngừng niệm kinh, chậm rãi quay người lại. Hai năm không gặp, trên người Lưu Biện có thêm một cái vẻ mà Đồng Phi khó nói ra đó là gì, trang nghiêm? Có lẽ vậy.

Có điều này Lưu Biện khí độ trầm ổn, rất có phong phạm cao tăng:

- Đồng khanh tới rồi.

- Thần, Đồng Phi tham kiến hoàng thượng.

Lưu Biện ngăn lại:

- Đồng khanh, không cần như thế với trẫm, trẫm còn tưởng hai ngày nữa khanh mới về, không ngờ ...

Giọng vẫn nhẹ nhàng như năm xưa, còn có chút rụt rè.

Đồng Phi đáp:

- Thần đã về vài ngày rồi, chỉ là muốn đoàn tụ với người nhà xa cách lâu ngày, nên không báo, xin hoàng thượng thứ tội.

- Chuyện thường tình thôi, có gì mà phải thứ tội.

Ngữ khí Lưu Biện rất kỳ ảo, nghe không chân thật:

- Đồng khanh, nghe nói hôm nay khanh giết người?

- Vâng.

Đồng Phi liền đem nguyên do sự việc kể lại một lần, phát hiện ra vẻ mặt Lưu Biện nhìn có vẻ vô cùng kinh ngạc.

- Không ngờ lại có chuyện này, trăm chỉ nghe nói có cư sĩ thiện tâm xây Phật tự, chẳng ngờ ... Đồng khanh, trăm nói không biết chuyện này, khanh có tin không?

Đồng Phi không hề do dự nói:

- Thần tin.

Mặt Lưu Biện xuất hiện nụ cười sung sướng:

- Chuyện Đại Ân Phật tự do bọn chúng reo gió gặt bão. Trăm chỉ đồng ý xây Thanh Lương tự, những chùa khác không liên quan tới trăm. Đồng khanh, thực ra Phật pháp là tốt.

- Thần biết.

- Chuyện này đã nhắc nhở trăm, năm xưa tiên hoàng từng lập Bạch Mã tự làm cơ cấu quản lý Phật đồ thiên hạ, nhưng từ năm Vĩnh Sơ thứ ba chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Phật pháp không phải Thái Bình đạo, có đạo lý tồn tại của nó. Đồng khanh, trăm muốn khanh thiết lập cơ cấu giống Bạch Mã tự năm xưa, không biết khanh có chấp nhận không?

Đồng Phi không biết Lưu Biện có ý đồ gì, khom người nói:

- Thần sẽ tận lực làm.

- Chuyện này cứ như thế đi, còn nữa, Đồng khanh không ở Trường An có rất nhiều tông thân tới nương tựa. Trăm an bài một số người, hi vọng không làm loạn bố trí của khanh.

- Tất nhiên là không?

Hai người không nói chuyện nữa, không khí trong đại điện đột nhiên trở nên vô cùng cổ quái.

- Đồng khanh có biết không, thực ra trăm rất hoài niệm ngày tháng ở Lâm Kính, Lạc Dương trước kia.

Rất lâu sau Lưu Biện cười nói:

- Ít nhất khi đó chúng ta rất gần gũi, không hề phòng nhau như bây giờ. Trăm không thông tuệ, khi nhỏ không có ai trò chuyện, mẫu hậu tuy thương trăm, nhưng không hiểu trăm. Đồng khanh không biết, trong lòng trăm coi khanh như huynh trưởng. Khanh cũng bảo hộ trăm như huynh trưởng vậy, trăm rất vui.

Đồng Phi không biết trả lời thế nào.

- Khi tham ngộ Phật ở Bách Lương đài, trăm cuối cùng hiểu được vì sao Vũ đế thích thần tiên, chẳng phải vì trường sinh bất lão, thiên hạ này phiền nhiễu, người gian ta trá. Gửi gắm vào thần tiên vì bình an trong lòng.

Những lời này khiến Đồng Phi không thể đánh giá lại Lưu Biện, đây chính là hoàng đế nhu nhược tầm thường đó sao? Lúc như cao tăng, lát như minh quân trí tuệ, rốt cuộc ai mới thực sự là hắn?

- Thực ra hôm nay trăm tìm khanh tới chỉ để nói chuyện thôi, Hạ Hầu Lan đi rồi, bên cạnh trăm chẳng còn ai để nói chuyện.

Lưu Biện nói tới đó đột nhiên bảo:

- Nếu sau này Đồng khanh không có chuyện thì tới đây trò chuyện với trăm. Giống như năm xưa ở Lâm Kính vậy, ngoài ra vài ngày nữa là sinh nhật của Hoàng đế Hiệp, phiền Đồng khanh thay trăm tặng một phần quà.

- Thần, tuân lệnh.

Phương thức nói chuyện của Lưu Biện nhảy cóc làm Đồng Phi khiếp hãi, không theo được lối suy nghĩ của hắn.

Lát sau Đồng Phi cáo từ đi.

Khi bước ra ngoài, nghe Lưu Biện ngâm:

- Bắc đẩu châm mỹ tửu, khuyến long các nhất thương... Đồng khanh, nếu là Bắc Đẩu thì Sở Khuyên có trầm không?

Câu này ý là: Đồng khanh có còn là người bảo hộ trầm như năm xưa không?

Đồng Phi quay người lại vái sát đất:

- Mãi mãi không phụ vạn tuế.

Câu này mười hai năm trước Đồng Phi từng nói, Hoàng Nông vương khi ấy đã thành thiên tử. Thời khắc này, Đồng Phi thực sự hạ quyết tâm, nói xong sải bước rời đi, bên tai vang lên giọng xa xăm của Lưu Biện:

- Trăm mãi mãi không phụ Đồng khanh.

Trăng trong gió mát, từng áng mây nhẹ bỗng bành theo gió bay về phía đông.

Trong hoa viên dây leo chằng chịt, nở ra những đóa hoa nhỏ mỹ lệ màu tím, tỏa hương thơm thoang thoảng. Cỏ trên mặt đất đã khô vàng dính sương thu, nếu đi qua bãi cỏ, vạt áo thế nào cũng bị sương thấm ướt.

Đồng Phi đang ngồi trên hành lang gỗ, đi chân trần, mặc áo rộng, dựa vào cột, không nói một lời.

Tiểu Văn Cơ rất ngoan ngoãn quỳ ở bên người y, rót rượu nho vào chén bạch ngọc.

Dưới hành lang, đám đại thần Trần Cung, Hoàng Tự, Cố Ung đều quỳ rạp trên bãi cỏ, không ai dám nói gì.

- Đứng dậy đi.

Giọng nói lạnh lẽo của Đồng Phi không nghe ra mừng giận trong lòng.

Nhưng càng thế đám Trần Cung càng không dám đứng dậy, thành Trường An dưới vành mắt của bọn họ, kết quả buổi chiều Lan Trì đại doanh tiến vào tra xét phạt tự, phát hiện tám mươi phần trăm cát dẫu rất nhiều khô giáp và quân giới.

Là thủ phụ đại thần, Trần Cung không trốn tránh được trách nhiệm, cho nên khi Đồng Phi còn chưa về, một đoàn người đã tới phủ Đại đô đốc xin trách phạt.

Ngược lại Đồng Phi từ Bách Lương đài về, nhìn vẻ mặt bình tĩnh, không nổi giận, chỉ gọi mọi người tới hoa viên hỏi một câu:

- Thành Trường An xây chùa khắp nơi, mọi người có biết không?

Một câu này làm đám Trần Cung quỳ không dám đứng dậy.

Đồng Phi thở dài:

- Đứng cả lên đi, ta nói rồi, chuyện này không trách các ngươi được, chuyện Phật tự tới đây là dừng, một đám hề chẳng gây lên được sóng gió gì. Có tín ngưỡng không phải là chuyện xấu, chỉ là nếu không quản lý ổn thỏa sẽ thành đại họa. Tầm gương Thái Bình Đạo xưa vẫn còn trước mắt, mọi người đều trải qua đại họa đó, phải biết nhân họa hơn thiên tai.

Trần Cung dập đầu:

- Hạ quan sơ xuất, không phát hiện ra trong chuyện Phật pháp có điều hung hiểm như vậy, ngày mai nhất định ...

Đồng Phi cắt ngang:

- Không cần nhắc tới chuyện diệt Phật nữa, các ngươi có thể hủy được đám tăng nhân khoác áo Phật môn, nhưng không hủy được pho tượng Phật trong lòng người. Nếu không thể chặn được phải tăng cường ước thúc, dẫn dắt. Chỉ cần chú tâm, chuyện xấu có thể thành chuyện tốt, về điều luật cụ thể, Công Đài và sư huynh nghiên cứu thêm, mau chóng đưa ra chủ trương.

- Vâng.

- Ngoài ra, luận dạy người từ bi, thiện đãi người khác, không phải chỉ có Phật, ta thấy điều Trương Lỗ làm ở Hán Trung không tệ. Nâng đỡ một nhóm, đả kích một nhóm, ai ra sức cho ta thì có thể phát triển. Nhưng có một nguyên tắc, Phật giáo cũng được, Ngũ đẩu mẽ giáo cũng thế, không được nằm ngoài khống chế của chúng ta. Nếu có dấu hiệu không hay xuất hiện phải trấn áp ngay. Có một số việc phải nhìn xa hơn. Công Đài càng phải cẩn thận.

- Hạ quan nghe Đại đô đốc sai bảo.

Nói tới đây, khối đá trên ngực đám Trần Cung cũng bỏ xuống.

Đồng Phi cho bọn họ vào ngồi ở hành lang, lại bảo Tiểu Văn Cơ rót rượu cho bọn họ, rồi xua tay bảo nàng đi, rõ ràng Tiểu Văn Cơ không muốn đi, nhưng thấy cha trừng mắt lên, lập tức ngoan ngoãn rời đi.

- Tiểu Văn Cơ ngày càng yếu điệu thướt tha, không biết tương lai con nhà ai hưởng lợi.

Cổ Ung nhìn theo bóng lưng Tiểu Văn Cơ cười đùa, hóa giải sự gượng gạo vừa rồi.

- Gả cho ai cũng được, chỉ cần nó sống vui vẻ vô ưu vô lo cả đời là ta vui rồi.

Đồng Phi nói:

- Các vị, ta muốn biết chuyện vệ quân rốt cuộc là sao?

Cổ Ung nhìn Trần Cung rồi đáp:

- Chuyện thành lập vệ quân nói ra thì dài. Khi chủ công đánh nhau ở Lạc Dương có rất nhiều tông thất tới quy thuận, sau Lưu Tiên làm Trường An lệnh, dẫu sợ nói, trị an không thể hoàn toàn dựa vào quân đội, dù sao một khi xảy ra chuyện, điều động binh mã không tiện, nên kiến nghị lập đội ngũ thuộc về nha môn.

Đồng Phi nhướng mày:

- Nói tiếp.

- Lưu Tiên kiến nghị, thiết lập vệ quân không chỉ ở Trường An, mà còn thích hợp ở các địa phương, chủ yếu duy trì trị an, xử lý chuyện đột phát, tiêu phí không nhiều, song có thể giảm bớt áp lực của trú quân. Các nơi theo quy mô, ít mười người, lớn như Trường An thì 800 người, tiêu phí có địa phương chi trả, không ảnh hưởng tới triều đình.

438. Chương 438: Có Vấn Đề

Đồng Phi hiểu rồi, vệ quân chính là bộ khoái nha dịch sau này, về lý luận mà nói sự xuất hiện của vệ quân có ích lợi, nhưng vấn đề ở chỗ, đám nhân mã này không thuộc khống chế của y.

Về điểm này mà nói đây chắc chắn là phiên toái lớn, 800 vệ quân, nếu chiếm lợi thế địa hình, có thể làm rất nhiều việc. Đối với lực lượng vũ trang nằm ngoài khống chế, Đồng Phi mang địch ý mạnh mẽ.

- Lưu Tiên có vẻ không đơn giản.

Đồng Phi quyết tâm không phụ Lưu Biện, nhưng không có nghĩa là y mặc cho người ta giết mổ. Năm xưa ở Lạc Dương trải qua vô số lần gió tanh mưa máu, bị nhiều kẻ tính kế, cho nên nay y rất đề phòng những kẻ không chịu khống chế.

Lưu Tiên có thể đưa ra kiến nghị này chứng tỏ đầu óc hẳn không tầm thường.

Pháp Chính đưa Đồng Ký ngồi bên cạnh nghe, liền nói:

- Chủ công, hạ quan từng lưu ý tới hần một thời gian. Có điều chuẩn xác mà nói Lưu Tiên không phải tông thất, người này từng làm biệt giá của Lưu Biểu, có điều là kẻ tầm thường, năm năm nhậm chức, chẳng có thành tích gì.

Lời này rất thú vị.

Đám Cổ Ung, Thạch Thao nghe ra trước, tiếp đó Đồng Phi cũng hiểu:

- Ý Hiếu Trực nói có kẻ sau lưng Lưu Tiên.

Pháp Chính không trả lời mà nói:

- Lưu Tiên sau khi tới Trường An lúc đầu không thể hiện ra chỗ nào inh lăm, hẳn vì thế mà Trần đại nhân vì vậy mà ít chú ý người này.

Nhưng lời này có ý giải vây cho Trần Cung.

Pháp Chính biết năm sau mình sẽ tới U Châu nhậm chức, khi ấy danh nghĩa hẳn dưới quyền Trần Cung, vậy nên lập quan hệ tốt với Trần Cung là rất quan trọng.

Trần Cung cảm kích nhìn Pháp Chính, tuy không nói gì nhưng đã thể hiện hết rồi.

- Liệu có thể là Lưu Biểu ngầm thao túng?

- Rất có thể, lúc Lưu Tiên dâng sớ lập vệ quân, hạ quan đã lệnh người không chế hẳn nghiêm ngặt. Có điều hẳn làm việc rất cẩn thận, không qua lại với bất kỳ quan viên nào, tới nay chưa phát hiện ra hành vi nào không ổn.

Đây là một lợi tư duy quán tính, Lưu Tiên tới từ Kinh Châu tất nhiên là có liên quan tới Lưu Biểu, không chỉ Pháp Chính, mà đám Trần Cung cũng nghĩ thế.

Ngược lại Đồng Ký ngồi nghe lại hơi nhếch mép, động tác nhỏ này bị Đồng Phi nhìn thấy, mỉm cười hỏi:

- Con ta có ý kiến gì?

- Phụ thân, hài nhi thấy Lưu Tiên rất có khả năng không liên quan gì tới Kinh Châu.

Đồng Phi khom người nói:

- Lưu Cảnh Thăng chẳng qua là hạng thích hư danh, Lưu Tiên lại chẳng phải là tông thất, làm sao ông ta coi trọng được? Lần này phái Lưu Tiên tới Trường An, chưa chắc có tâm tư gì. Nếu kẻ đó có tâm tư, khi phụ thân quyết chiến với Tào Tháo, sao không có hành động? Dưới trướng ông ta đâu phải không có người tài, chỉ cần một đội kỵ binh tập kích Nhữ Nam, liên quân ắt đại loạn.

Lời của Đồng Ký không phải không có lý, làm không ít người chú ý.

- Vậy ý con ta thế nào?

- Con cho rằng, Lưu Tiên ắt có cao nhân chỉ điểm, chỉ là cao nhân không ở Kinh Châu, mà ở bên cạnh hắn.

- Bên cạnh?

Pháp Chính nhíu mày nghĩ:

- Hẳn là không thể, khi Lưu Tiên tới Trường An trừ hai thiếu niên không có ai khác. Hai thiếu niên kia một mười lăm, một mười tám. Về phần người nhà, sau khi làm Trường An lệnh, Lưu Biểu mới phải người đưa tới.

Đồng Ký cười:

- Tuổi đó đủ lật tay làm mây, úp tay làm mưa rồi.

Đồng Phi hỏi:

- Hai tên tiểu tử đó tên là gì?

Trong Tam Quốc không thiếu thiên tài nhi đồng, nói không chừng bị Đồng Phi nói trúng.

Trần Cung đáp:

- Hai thiếu niên đó một là cháu ngoại Lưu Tiên, tên Chu Bất Nghi, tuổi 15. Tên kia là Khấu Phong tuổi 19, vốn là người Khấu tộc Trường Sa, sau gia tộc đi xuống, gặp Lưu Tiên liền được thu làm con nuôi, đổi tên thành Lưu Phong.

Lưu Phong, chẳng phải là con nuôi Lưu Bị sao, loạn rồi, loạn hết cả rồi. Lưu Phong tuy không xuất chúng lắm, nhưng không phải nhân vật đơn giản.

- Hiếu Trực, bắt đầu từ hôm nay trở đi, đem sự chú ý đặt lên người hai tên tiểu tử đó cho ta.

Đồng Phi vừa nói vừa nhìn con trai, thấy hai mắt Đồng Ký lóe sáng, tựa hồ đã có dự tính trước.

Nếu như Chu Bất Nghi là kẻ lợi hại, tuổi không chênh lệch Đồng Ký là bao, hẳn là được nó chú ý.

Tiếp theo mọi người bàn không ít việc, Trần Cung đề xuất bổ xung người cho Thừa Minh điện, sau đại chiến, chuyện cần xử lý quá nhiều. Với tình lực của Trần Cung và Cố Ung không đủ, nhưng vấn đề này Đồng Phi chẳng có cách giải quyết gì, điều Gia Cát Cẩn tới.

Tiến đám Trần Cung đi, Đồng Phi giữ Pháp Chính và Đồng Ký lại.

- Hiếu Trực, Trường An xảy ra nhiều biến cố như thế, vì sao không nói cho ta?

Pháp Chính gãi đầu cười khỏ:

- Quân sư nói, để bọn chúng nhảy nhót, dù sao cũng không nhảy ra khỏi lòng bàn tay chủ công được.

Đồng Ký ở Đỗ Bưu Bảo hơn mười ngày rồi, biết sự tồn tại của Giả Hủ.

Nếu Giả Hủ đã có an bài thì Đồng Phi không cần hỏi tới nữa.

Trời đã muộn, Pháp Chính ở lại phủ Đại đô đốc, trong Hoa Viên chỉ còn lại cha con Đồng Phi, Đồng Phi hỏi:

- Lục Cân, những ngày qua cảm thấy thế nào?

- Tốt ạ.

Đồng Phi ngập ngừng:

- Có gì thì nói đi, nơi này chỉ có cha con ta, chẳng lẽ còn có gì phải băn khoăn?

- Con thấy, quyền lực của quân sư phải chẳng là quá lớn?

Đồng Phi sưng mắt nhìn Đồng Ký một lúc rồi cười:

- Lục Cân, cha không thông minh như con, cũng không có trí tuệ như đám Trần Cung. Nhưng cha biết dùng người không nghi, nghi thì không dùng. Quân sư tuy có âm hiểm, nhưng là quân sư của cha, con phải thường thỉnh giáo nhiều hơn.

Rồi xoa đầu Đồng Ký.

- Còn chuyện nữa cha muốn con xử lý.

- Chuyện gì ạ?

- Liên quan tới tỷ tỷ của con.

Đồng Phi do dự nói nhỏ:

- Nghe mẫu thân con nói, tỷ tỷ con có qua lại mật thiết với học tử nào đó của Quận học.

- Cha nói tới Cung Tôn?

Đồng Phi gật đầu:

- Tỷ tỷ con tuy thông minh, nhưng không trải qua mấy chuyện, đôi khi hơi ngây thơ. Cha hi vọng tỷ tỷ con vui vẻ cả đời, con tra cho cha lai lịch của hắn, nếu có vấn đề ...

Đồng Ký hiểu ý:

- Xin phụ thân yên tâm, con nhất định tra rõ tổ tông mười tám đời nhà hắn.

Nghe nói quan hệ giữa Đồng Ký và Cung Tôn không tệ, Đồng Phi cho rằng nếu đối lại là y thì sẽ không ra tay độc ác được. Có lẽ quân sư nói không sai, tên nhóc này rất thích hợp.

Vụ đồ sát ở Đại Ân Phật tự không gây ra sóng gió như trong tưởng tượng.

Đêm ngày hôm đó, trong cung truyền ra tin Lưu Biện khiển trách Đồ Trìung, đánh ba mươi gậy. Đồng thời Phật tự bị tra xét từng cái một, nhiều chuyện cung phụng Phật tự, thực tế ẩn chứa chuyện xấu xa bị vạch trần, người liên quan bị giam hết vào thiên lao.

Hôm sau chủ trì Đại Ân Phật tự chết lý kỳ, chuyện này không ai truy cứu, cứ như người đó không tồn tại vậy.

Hạ Hầu Mạn sau khi được đưa tới Đồng Phủ, Đồng Hựu liền nhận ra hắn là người ban ngày bị đám tăng nhân Đại Ân Phật Tự đuổi đánh. Có điều Hạ Hầu Mạn bị tra tấn, tới Đồng phủ liền ngất xỉu.

May có Tề Từ cứu chữa, ba ngày sau Hạ Hầu Mạn tỉnh dậy, liền lập tức nói muốn gặp Đồng Phi, có điều Đồng Phi không ở trong phủ.

Điển Vi suất lĩnh binh mã tới Trường An, Đồng Phi không còn nhân nhả như trước nữa, ngày nào cũng bị chính vụ phiền nhiễu quần lầy.

Nay Điển Vi đã là người cha năm con trai, một con gái rồi.

Trừ Điển Bình gần như sinh cùng lúc với Đồng Hựu, Trâu Thị còn sinh cho Điển Vi một đứa con gái, tên là Điển Tú, năm nay sáu tuổi.

Lúc bắt đầu đại chiến Lạc Dương, Trâu Thị lại có thai, có điều khi ấy Điển Vi không biết, khi đại chiến đang gay go thì đứa bé đó ra đời, là con gái, tên Điển Viện. Đừng hiểu lầm Viện này không liên quan tới Đồng Viện, mà là trong tên vợ đã mất của Điển Vi có chữ Viện, hắn đặt tên như thế để tưởng nhớ vong thê.

Con gái trông giống Trâu Thị, đương nhiên, nếu giống Điển Vi thì ...hèm ... ! Cô bé mới hơn một tuổi, rất là dễ thương. Điển Vi về nhà ôm con gái cười lớn, đặc ý vô cùng.

Đồng Phi tham gia tiệc bù đầy năm của Điển Viện mới có chút rảnh rỗi, về nhà nghe nói Hạ Hầu Mạn tìm mình, liền tới chỗ hắn ở. Hạ Hầu Mạn thấy Đồng Phi định quỳ lạy, nhưng y ngăn lại.

- Người là người nhà tướng quân Hạ Hầu Lan, sao lại lưu lạc đường phố, bị người ta bắt giữ?

Đồng Phi đã phái người đi tra rõ thân phận của Hạ Hầu Mạn rồi, kẻ này không phải họ Hạ Hầu, mà là người Hồ. Khi ở Tây Vực theo Hạ Hầu Lan, rồi mang họ Hạ Hầu. Vạm vỡ hùng tráng, dùng đồng cân hơn trăm cân, trong đám túc vệ ít có đối thủ.

Khi trước Hạ Hầu Lan giao chiến Điển Vi thì hắn không có mặt, nếu không Điển Vi chẳng được nhẹ nhàng như thế. Khi Hạ Hầu Lan xuất binh Lạc Dương, tuy có Đồng Uyên bảo hộ Lưu Biện, nhưng hắn vẫn để Hạ Hầu Mạn lại Trường An. Nghe nói Hạ Hầu Mạn là người hắn tín nhiệm nhất.

Nghe Đồng Phi hỏi, Hạ Hầu Mạn khóc lớn:

- Đại đô đốc, chủ nhân chết oan uổng quá, xin Đại đô đốc báo thù thay chủ nhân tiểu nhân.

Lòng giật mình, hơi rượu bay biến cả, Đồng Phi tỉnh táo hơn không ít, xoa tay bảo Đồng Thiết đi ra, chớp mắt bốn xung quanh đứng đầy Kỹ kích sĩ.

- Chủ nhân nhà các ngươi không phải là tự sát sao?

Dù biết đây không phải là sự thực, nhưng Đồng Phi làm ra vẻ kỳ quái nhìn chăm chăm vào mắt Hạ Hầu Mạn.

- Chủ nhân nhà tiểu nhân là anh hùng đương thời, sao có thể vô duyên vô cớ tự sát? Đại đô đốc, chủ nhân bị người ta hại chết.

Hạ Hầu Mạn quỳ xuống khóc lóc:

- Sau khi chủ nhân được hoàng thượng xá miễn cho về phủ. Mới đầu trông có vẻ rất tốt, một tháng sau thì tâm sự trùng trùng. Tiểu nhân từng hỏi chuyện gì làm chủ nhân không vui. Chủ nhân không trả lời mà hỏi lại: Hắc Đầu, ngươi thấy Đại đô đốc là người như thế nào?

Đồng Phi cười:

- Người trả lời ra sao?

Hạ Hầu Mạn hơi ngần ngừ:

- Khi đó tiểu nhân nói, Đại đô đốc là thiên hạ đệ nhất ác nhân ... Vì Đại đô đốc là kẻ địch của chủ nhân.

Đồng Phi cười càng sáng khoái, chẳng hề có vẻ không vui, tên Hạ Hầu Mạn này đúng là ruột thẳng, dù bịa ra lời nói dối cũng được mà. Có điều y thích người ruột thẳng.

- Khi ấy chủ nhân nói, nếu thiên hạ dễ phân biệt như thế thì tốt rồi. Đại đô đốc tuy ác nhưng quang minh chính đại, không giống một số kẻ mặt thơn thớt nói cười, trong âm hiểm giết người không dao. Chủ nhân còn nói, cái ác của kẻ tiểu nhân mới đáng sợ lắm.

Hạ Hầu Mạn gãi đầu:

- Có điều lời của chủ nhân, tiểu nhân không hiểu lắm.

- Được rồi, người nói tiếp chuyện về sau đi.

Hạ Hầu Mạn ổn định lại tâm tình, nói:

- Mười ngày trước khi chủ nhân xảy ra chuyện, đột nhiên một hôm lén gọi tiểu nhân tới, khi đó muộn lắm rồi .. Ừm, chừng canh hai, tiểu nhân đang ngủ say thì chủ nhân giao cho tiểu nhân một cái bọc, dặn: Hắc Đầu, mai người tìm cơ hội trốn đi.

- Khi đó tiểu nhân lấy làm lạ, hỏi: sao chủ nhân bảo như thế, chủ nhân không cần Hắc Đầu nữa à?. Nụ cười của chủ nhân rất lạ, về sau tiểu nhân mới biết chủ nhân đã đoán trước được có một ngày như thế, chủ nhân nói : Hắc Đầu, người đừng hỏi nhiều, khi Đại đô đốc về mà ta không sao thì hãy tới tìm ta. Nếu ta xảy ra chuyện thì người hãy nấp cho kỹ, đợi Đại đô đốc về thì giao cái bọc kia cho Đại đô đốc.

Lòng Đồng Phi trầm xuống.

Hạ Hầu Mạn nói tiếp:

- Tiểu nhân lúc ấy không hiểu xảy ra chuyện là chuyện gì, nhưng chủ nhân dặn : Hắc Đầu, người phải đảm bảo dù ta chết rồi cũng phải bảo vệ cái bọc đó. Nếu có một ngày ấy, người tới gặp Đại đô đốc thì bảo y thêm cẩn thận. Nếu Đại đô đốc nguyện ý thu người thì hãy đi theo như đi theo ta.

Nói tới đó hắn khóc rống lên.

Đồng Phi nhắm mắt lại, chỉ thấy trong lòng có một sự kích động không sao ức chế nổi, khiến y muốn nổ tung.

Hạ Hầu Lan, rốt cuộc người phát hiện ra điều gì?

Khó khăn lắm Hạ Hầu Mạn mới ngừng khóc:

- Hôm sau tiểu nhân mượn cơ tới Vị Ương Cung trực rồi trốn đi. Chủ nhân cho rất nhiều tiền nên không phải lo. Tiểu nhân tìm một nơi ở, thường ngày bảo một người cầm đưa cơm ... Sau nghe nói chủ nhân xảy ra chuyện thật, ai cũng bảo chủ nhân đại bại ở Lạc Dương nên tự sát, tiểu nhân không tin ... Lời chủ nhân dặn, tiểu nhân không dám quên, đợi mãi, đợi mãi cuối cùng có tin Đại đô đốc về Trường An. Tiểu nhân vốn định lén đi tìm Đại đô đốc, không ngờ vừa ra ngoài bị bọn lừa trọc theo dõi.

Thì ra là thế, xem ra cái chết của Hạ Hầu Lan rất phức tạp.

Đồng Phi nhìn Hạ Hầu Mạn rất lâu, hỏi:

- Hắc Đầu, ta hỏi người cái bọc chủ nhân người đưa ở đâu?

- Tiểu nhân không dám mang theo người, cho nên dấu dưới từ đường gần cổng thành ...

Hà, tên này cũng không ngốc, Đồng Phi đi ra cửa, gọi Đồng Thiết tới dặn dò vài câu, sau đó Đồng Thiết dẫn hơn trăm Kỳ kích sĩ đi. Lần này Đồ Trừng để giải quyết tên tăng nhân như thế, hẳn là không biết tăng nhân đó đã bắt được Hạ Hầu Mạn, không khó hiểu, tên tăng nhân kia sau khi bắt được Hạ Hầu Mạn, dùng trọng hình thẩm vấn ra kết quả lĩnh công lao rồi mới báo lên trên.

Chỉ tiếc rằng bọn chúng còn chưa kịp làm ra phản ứng gì thì Đồng Phi đã dẫn người tới giết sạch.

Đồng Phi nắm chặt tay, xem ra thực sự có người đang nhắm vào y, muốn bày một số âm mưu ... Có điều ta không sợ, có chiêu số gì thì dùng hết đi.

Quay người lại nhìn Hạ Hầu Mạn:

- Hắc Đầu, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành, có tính toán gì không?

Hạ Hầu Mạn phủ phục trên giường:

- Xin đại đô đốc báo thù cho chủ nhân, tiểu nhân làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình.

- Nhà ta không thiếu trâu ngựa.

Tên này không tệ, nếu dạy dỗ thỏa đáng, tương lai sẽ là tay hảo thủ:

- Chuyện Hạ Hầu tướng quân đã không còn là ân oán tư nhân, mà liên quan tới lợi ích các phương. Có điều ta có thể đảm bảo, Hạ Hầu tướng quân sẽ không chết uổng. Thế nào cũng có một ngày những kẻ dính líu bị báo ứng. Có điều trước đó ngươi phải kiên nhẫn chờ đợi.

Thế này đi, ngươi ở lại trong phủ, chẳng may có chuyện gì ta còn sai bảo ngươi. Thường ngày ngươi đi theo hai tên tiểu tử nhà ta.

Hạ Hầu Mạn biết hai thiếu niên trượng nghĩa ra tay ngoài Đại Ân Phật tự là con Đồng Phi, không chút do dự nhận lời:

- Tiểu nhân nhất định bảo vệ hai vị công tử, không để ai ức hiếp.

Ức hiếp bọn chúng? Chúng không đi ức hiếp người khác là tốt rồi, đột nhiên thấy để Hạ Hầu Mạn bên cạnh hai tên tiểu tử đó có thích hợp không? Ba tên này tụ vào một chỗ sẽ xảy ra chuyện gì?

- Nếu đã thế sau khi thương thế khỏi ngươi đi tìm chúng báo danh, còn chuyện khác ngươi không cần để ý.

Hạ Hầu Mạn cung kính nói:

- Tiểu nhân hiểu.

Trường An rất yên bình.

Đầu tháng 12, Thừa Minh điện phát ra chính lệnh không hạn chế Phật tự nữa, có điều điều kiện tiên quyết là phải có độ điệp do Thừa Ân Phật tự do triều đình chuyên thiết lập phát ra. Thừa Ân Phật tự xây dựng trên cơ sở Đại Ân Phật tự, học theo cách cục của Bạch Mã tự mà thành, quan viên chuyên môn sau khi khảo sát phân pháp độ điệp, kẻ không có độ điệp mà truyền bá Phật pháp sẽ xử lý như mưu phản.

Thừa Ân là thừa thiên chi ân, thừa thiên tử chi ân, thừa Đồng Phi chi ân.

Một số học tử quận học học nghiệp không tinh thông, nhưng khéo léo phụng lệnh làm quan viên Thừa Ân Phật tự, tăng lữ muốn có được độ điệp phải được những người này cho phép. Mà những học tử này nói thẳng ra là thuộc quyền Đồng Phi.

Tặng chính Thừa Ân Phật tự có thể nhận bổng lộc 400 thạch.

Với rất nhiều người không hi vọng học lên, nhưng không muốn xuống địa phương làm tiểu lại mà nói, Thừa Ân tự thuộc Thừa Minh điện là một lựa chọn không tệ. Đương nhiên với con cháu thế gia khinh thường chức vị kiểu này, nên tặng chính trong Phật tự, chủ yếu là hàn sĩ.

Lưu Biện cao hứng vô cùng, thậm chí còn tán dương Đồng Phi ở triều đường. Mặc dù nói truyền bá Phật giáo bị hạn chế, song có con đường, thành công hay không thì phải xem bản lĩnh của bọn họ.

439. Chương 439: Phong Quốc.

Trong tháng 12, cách Thừa Ân tự ba phường, Đạo Đức quán do rất nhiều đại hộ Trường An gom tiền xây dựng lên, nguyên thái thú Hán Trung - Trương Lỗ ra mặt chủ trì, triệu tập kẻ sĩ thiên hạ, lập đạo giáo.

Đồng thời mới hai vị thần còn nổi tiếng ... À, không phải thần còn, mà là thần tiên trong loài người, Tả Từ và Vu Cát làm hộ pháp. Hai vị này còn ra mặt mời một người là Cát Huyền.

Cát Huyền tuổi 38, là người Lang Nha Từ Châu, tên chữ Hiếu Tiên.

Người này xuất thân thế gia quan hoạn, cao tổ Cát Lự từng là Phiêu kỵ tướng quân, Hạ bi hầu. Tổ phụ Cát Củ, làm tới thị lang, phụ thân Cát nho làm thượng t hự , có nghiên cứu sâu sắc về Đạo Đức kinh.

Từ khi Đồng Phi đưa ra dấu chấm câu, khi đó Cát Huyền tuổi gần nhược quan đã tiếp thụ đầu tiên, đồng thời viết bài Đạo Đức Kinh Đoạn Chương Chú Sơ, được đồng đạo nghiên cứu Đạo Đức Kinh thiên hạ tôn sùng. Cát Huyền nghiên cứu Đạo Đức Kinh dứt khoát hơn Đồng Phi trăm lần.

Khi ấy tên tuổi Cát Huyền đã vang dội ở Giang Tả.

Hắn đang tu luyện ở Thiên Thai Xích Thành sơn thì gặp Tả Từ, cùng Tử Từ tu soạn Bạch Hổ Thất Biến Kinh, Thái Thanh Cửu Đỉnh Kim Dịch Đan Kinh và Tam Viên Chân Nhất Diệu Kinh.

Năm Sơ Bình, Đồng Trác vào Lạc Dương, Cát Huyền tu đạo đã thành, tạm biệt Tả Tử, du lịch núi non, tới Thương Sơn, Nam Nhạc, La Phù, gặp được nhiều diệu pháp, từng cùng Trương Lỗ ngồi luận đạo hơn mười ngày, nói cho Trương Lỗ thoát mồ hôi lạnh, sau ung dung bỏ đi. Theo lời Tả Từ: Cát Huyền có ảo thuật, tinh thông kinh điển.

Với người này Trương Lỗ cũng tôn sùng hết sức, cho nên khi Tả Từ mới Cát Huyền tới, Trương Lỗ cũng vô cùng cao hứng, vui vẻ mời ngồi ghế trên.

Khác với Phật học, thời Hán đại đa số tôn sùng đạo Hoàng lão, thích thần tiên, nên rất nhiều người tiếp thụ. Cát Huyền sau khi tới Trường An, xin lập đạo tràng ở trong núi Vương Ốc, điều này Đồng Phi không có chút dị nghị nào.

Thế là trong thành Trường An có thêm hai học phủ, một là Đạo Đức quán, hai là Thừa Ân tự, bên hơn bên kém khó phân biệt, song thu hút ánh mắt nhiều người.

Đồng Phi cuối cùng cũng thở phào, song năm mới sắp tới, công việc càng thêm bận rộn.

Ngày hôm đó Đồng Phi gọi Đồng Ký tới, đưa cho hắn một cái bọc màu đen, đồng thời phái ra một trăm kỹ kích sĩ.

- Đưa cái này cho quân sự.

Đồng Ký nghi hoặc hỏi:

- Phụ thân, chỉ có thể thôi à?

Đồng Phi gật đầu:

- Ủ, nói với quân sự, bảo ông ấy tự giải quyết, ông ấy sẽ hiểu ý ta.

- Vâng.

- Con đi đi ... À phải Hiếu Trực sắp lên đường rồi phải không?

Đồng Ký vẫn luôn làm việc ở Đỗ Bưu Bảo, có điều khác với Pháp Chính, hắn có thể về Trường An bất kỳ lúc nào:

- Thừa Minh điện đã phát ra mệnh lệnh, Pháp Chính đại ca làm thái thú Đại quân, mấy ngày qua huynh ấy đang tiến hành bàn giao với con.

- Tốt, chắc là bận lắm hả?

- Hơi bận ạ, có điều chuyện trọng yếu Pháp Chính đại ca đã giao cả rồi, còn lại chỉ còn chuyện vụn vặt.

Đồng Phi xoa đầu con:

- Trong Đốc sát viện không có chuyện nhỏ, Lục Cán, con chó xem nhẹ. Còn nữa, chuyện tên Cung Tôn có manh mối chưa?

- Hải nhi đã tra qua, tên Cung Tôn đó đúng là người Dương Châu, nhưng phát hiện ra, thư tín qua lại với hần lại từ Giang Hạ. Hải nhi bảo Vương Mãi đại ca phái người tới Giang Hạ tra xét, chắc năm sau có tin tức. Có điều hình như hần không có ác ý gì, cùng tỷ tỷ cũng chỉ giao lưu học thuật. Phụ thân, khi tra lai lịch Cung Tôn, hải nhi phát hiện một điều thú vị.

- Điều gì?

- Quận học Trường An có một người tên Doanh Thích, mới nghe con còn tưởng là hậu duệ của nhà Tần, nhưng sau này phát hiện Cha, đoán xem lai lịch hần thế nào?

Đồng Phi bật cười nói:

- Cha đoán thế nào được, con nói mau, cha còn lên triều.

Đồng Ký nghiêm mặt:

- Kể này họ Tuân, tới từ Toánh Xuyên, tên thật Tuân Thích, con của Tuân Du Hứa Xương.

Đồng Phi giật mình.

Đồng Ký nói tiếp:

- Không chỉ có Doanh Thích, con còn phát hiện mấy người tình huống tương tự. Trong đó một kẻ tên Hầu Bá, tuổi 15, quận học năm thứ hai, học đức cao, giỏi chính vụ binh sự, võ công lại không tệ.

Đồng Phi hứng thú hỏi:

- Hần là thần thánh phương nào?

- Hi hi, nói ra nhất định làm cha phải giật mình, hần là Hạ Hầu Bá, người Bái quốc, là con Chinh tây tướng quân Hạ Hầu Uyên.

- Hả?

Đồng Phi cả kinh.

Con Tuân Du đã đành, lại có con của Hạ Hầu Uyên, bọn họ gia nhập quận học là sau đại chiến Đạn Hãn Sơn, quận học mới lập ra, Đồng Phi không ở Trường An. Không ngờ, thật không ngờ, hai bên đánh nhau từng bừng, nhưng hậu duệ của đối phương lại học tập ở bên mình.

Nghe có vẻ như vô cùng hoang đường, song nghĩ kỹ thì phù hợp với phong cách nhất quán của môn phiệt: Không cho hết trứng vào cùng một cái giỏ.

Điều này nói rõ một điều, ba năm trước Đồng Phi đã được thế tộc thừa nhận. Đương nhiên, Tuân Du và Hạ Hầu Uyên là trọng thần của Tào Tháo, không hai lòng. Nhưng không đại biểu cho gia tộc đứng sau lưng bọn họ cho phép bọn họ làm càn bất kể hậu quả. Đánh nhau tới mức này rồi, thế tộc Quan Đông phải nghĩ lối thoát.

Đồng Phi hỏi:

- Quân sư nói sao?

Đồng Ký thản nhiên đáp:

- Quân sư nói cứ cho bọn chúng chơi đùa, đây là chuyện tốt.

- Nếu đã thế thì con cũng đừng để lộ ra, có điều phải chú ý tới nhất cử nhất động của chúng. Ngoài ra khẩn cấp tra lai lịch tên Cung Tôn ... Mẹ nó chứ, tỷ tỷ của con hiện không biết có bao nhiêu con sói đang đổ mắt nhìn.

Đồng Ký cười phá lên, khom người tuân lệnh.

Đó là ngày cuối cùng năm Thái Bình thứ hai, chính là 30 tháng Chạp âm lịch.

Qua ngày hôm nay là năm Thái Bình thứ ba, chớp mắt một cái Lưu Biện đã đăng cơ ba năm, thời gian thật là nhanh.

Văn võ toàn triều tụ tập đầy đủ, Đồng Phi lòng thoải mái quỳ trên triều đường, đợi Lưu Biện.

Nay y không chỉ là Đại đô đốc tam quân, còn là tư không và quang lộc, không ai có thể sánh ngang với y, với tuổi trên 30 mà đã tới cực phẩm nhân thần, đây là điều hiếm có.

Đồng Phi chẳng có chuyện gì, vì chính vụ đều có Thừa Minh điện nắm giữ, chuyện lớn nhỏ đã giải quyết hết trước khi lên triều. Triều hội chẳng qua là một hình thức, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Hai tháng qua Lưu Biện rất vui vẻ, nói thế nào thì Phật giáo có thể đứng chân ở Trung thổ là chuyện tốt.

Trung thường thị Dương Khiêm cao giọng hô:

- Có chuyện thì tấu, không chuyện bãi triều.

Lời vừa dứt có nam tử trên ba mươi hành lễ xong, cung kính nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng, thần có bản tấu.

- Có tấu trình lên.

Đồng Phi nhận ra nam tử này là con cháu tông thất, tên Lưu Trinh, tự Công Cán, người Duyệt Châu, cha Lưu Lương từng làm thượng thư.

Bản thân Lưu Trinh cũng khá có tài hoa, năm nay Trịnh Huyền giảng học ở Bắc Hải, bình Kiến An thất tử cũng có hấn trong đó.

Kể này sau khi tới Trường An, hành vi không rõ rệt, hấn đứng ra có chuyện gì đây?

- Khởi bẩm thánh thượng, nay thánh thượng được thiên mệnh, có tam tái, đầu tiên là Đại đô đốc đại thắng Lạc Dương, đoạt lại đông đô, mưa thuận gió hòa, bách tính an khang. Thần nghĩ Hán thất trùng hưng, không thiếu công Võ Công hầu, nay có chuyện giáo hóa, càng là thiên thu đại nghiệp. Nếu không có tướng thưởng thì sao nêu bật anh minh đại lượng của thánh thượng.

Í, không ngờ lại dâng bốc ta? Đồng Phi nheo mắt lại nhìn Lưu Trinh.

Chuyện khác thường thế nào có vấn đề, ta và Lưu Trinh không quen không biết, vì có gì tự dưng lại dâng bốc ta?

Lưu Biện tỏ ra rất vui mừng, gật đầu nói:

- Ái khanh nói không sai! Trẫm có ngày hôm nay là nhờ công Đại đô đốc, không thể không thưởng. Theo ái khanh nên phong thưởng ra sao?

Lưu Trinh tựa hồ suy nghĩ một lúc rồi nói to:

- Thần cho rằng, với công huân của Đại đô đốc, phong hầu bá tướng đã không đủ nữa, nên phong quốc, xin hoàng thượng châm chước.

Đầu Đồng Phi nổ ụnh một cái, choáng luôn!

440. Chương 440: Ân Chúa Sát Cơ.

Phong quốc, tên này muốn ta phong quốc?

Cái gọi là phong quốc, nói ra là xưng cô, chứ hầu chỉ là hầu, không được xưng cô. Nhưng nếu phong quốc, chẳng những lãnh địa tăng lên, đồng thời được mở tam ti, có thần tử thuộc về mình. Trước đó trên triều đường, đám Trần Cung tuy lấy Đồng Phi làm chủ, nhưng thủy chung là quan lại Hán thất. Nhưng một khi Đồng Phi xưng cô, vậy tất nhiên không thiếu gây dựng cơ cấu của mình, nói thông tục một chút, chính là phong vương hầu.

Từ thời Hán tới nay, có người phong quốc, đa phần là Hán thất tông thân.

Người họ ngoài được phong quốc cũng có, như Hàn Tín thời cao tổ, đương nhiên đó không phải ví dụ hay.

Đồng Phi biết ngay tên Lưu Trinh này không vô duyên vô cớ nói tốt ỉnh. Nhưng vạn lần không ngờ lại xin phong quốc cho y, không phản ứng kịp, cứ trở mặt n hìn hần.

Lưu Biện hiển nhiên cũng không ngờ, mắt một lúc mới cười:

- Với công huân của Đồng khanh, phong quốc cũng là chuyện bình thường. Trẫm vốn cũng đang nghĩ phong thưởng thế nào cho hợp lý. Lưu khanh đề xuất ra rồi, trẫm cho rằng chuyện này nên quyết định thế. Dương Khiêm truyền ý chỉ trẫm, sắc phong Đại đô đốc, quang lộc tư không Đồng Phi làm Lương quốc công, dùng lễ hầu vương ...

Người thuộc Đồng hệ vui mừng vô cùng, người không thuộc Đồng hệ thì mỉm cười chúc mừng.

Đồng Phi tỉnh lại, đứng dậy nói:

- Khởi bẩm vạn tuế, thứ cho thần không thể tiếp nhận ...

Đêm đông trời đổ một trận tuyết lớn.

Có lẽ đây là trận tuyết cuối cùng của năm cho lên giá lạnh khác thường, từ trong phòng giam Đỗ Bưu Bảo nhìn ra, từ màu trắng thì không còn thấy gì nữa. Gió lạnh ù ù, tuyết bay tán loạn, những đốm lửa của Lan Trì đại doanh xa xa cũng trở nên mơ hồ.

Đồng Ký quỳ trên giường, trẫm tĩnh nhìn Giả Hủ đứng bên cửa sổ.

Nhìn bề ngoài, đây là một người rất bình thường, nhưng khi tiếp xúc với ông ta, mới cảm thụ được trí tuệ ông ta sở hữu.

Đồng Ký biết Giả Hủ từ lâu, song lại không hiểu ông ta.

Khi Đồng Phi phái hần tới làm việc dưới tay Giả Hủ, thực ra trong lòng Đồng Ký không thoải mái lắm, nhưng hơn tháng qua, Đồng Ký ngày càng cảm thụ được sự cao thâm khó lường của Giả Hủ.

Có lẽ phụ thân nói không sai, đây là một nhân vật không ai nhìn thấu được, người hoặc là tín nhiệm, hoặc là giết ông ta. Nếu để ông ta bên người, lại không để ông ta thì triển hết tài hoa, vậy chẳng bằng không dùng, đó là một sự lãng phí đáng xấu hổ.

Nhưng ai có thể dùng Giả Hủ? Thiên hạ này ngoài phụ thân thì còn ai nữa.

Đồng Ký nghĩ tới đó thì tắc lưỡi, lập tức nhận ra mình thất thố, nghiêm mặt ngồi ngay ngắn lại.

- Đại công tử vừa rồi hỏi lão thần vì sao chủ công không nhận phong quốc, hần bây giờ nghĩ thông rồi.

- Vâng thưa quân sư.

Giả Hủ quay lại ngồi lên giường cười tủm tỉm nhìn Đồng Ký:

- Vậy nói ra xem.

- Nếu phụ thân nhận phong quốc, vậy phải tới đất phong, như thế cách cục Trường An sẽ hỗn loạn, lực khống chế của phụ thân với Trường An sẽ suy giảm. Không chỉ thế, phụ thân xưng cô sẽ bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Từ thời Hán, Trừ Hàn Tín và Triệu Đà, Hán thất chưa có vương hầu khác họ, phụ thân mà nhận, hình tượng gây dựng lên trước đó sẽ bị hủy hết.

Giả Hủ mỉm cười:

- Chỉ thế thôi à?

Đồng Ký nói không sai, từ khi Đồng Phi phò tá Lưu Biện tới nay, luôn là rường cột trùng hưng Hán thất, tuy có người nói Đồng Phi giả dối, có người nói y mang ý đồ xấu . Nhưng bất kể thế nào, bách tính thừa nhận Đồng Phi.

16 tuổi có nhìn thấu ảo diệu trong đó là không dễ.

Nhưng ở góc độ Giả Hủ, Đồng Ký chỉ nhìn thấy bề ngoài, ông ta nhón một hạt đậu cho vào mồm thong thả nhai, thưởng thức mùi vị của nó, hồi lâu mới nói:

- Đại công tử, tông thất chơi chiêu này cực đẹp, Đại công tử chỉ nghĩ tới cái hại nếu chủ công nhận phong quốc, mà không nghĩ tới hậu quả khi chủ công từ chối. Cho nên bất kể chủ công có nhận hay không, trận này tông thất đã thắng.

Đồng Ký nghiêm trang nói:

- Xin quân sư chỉ giáo.

- Bên cạnh chủ công khác với chư hầu khác, đa phần là hàn môn, những người này chân tâm theo chủ công .. Công tử đã nghe nói tới chuyện Hán quang vũ để tung hoành Hà Bắc, Cảnh Thuần tiến gián chưa?

Đồng Ký mắt lóe hàn quang.

Năm xưa Canh Thủy hoàng đế giết ca ca của Quang Vũ hoàng đế, Quang Vũ hoàng đế dấy binh tạo phản, binh lực ngày càng mạnh, thực lực ngày càng lớn. Vì thế có một trong nhị thập bát tướng là Cảnh Thuần tiến gián Lưu Tú, xin ông xưng đế, đừng xưng thần nữa.

Giả Hủ cười:

- Rất nhiều người theo chủ công chưa chắc không mang tâm tư kiếm lấy phú quý. Nếu chủ công nhận phong quốc, coi như là phát ra một tin tức với những người này: Ta muốn nhúng tay vào giang sơn này. Những người đó sẽ rất vui mừng, xuất thân từ hàn môn mà thành khai quốc công thần.

Đồng Phi hiểu ý, hít một hơi khí lạnh.

- Nhưng chủ công không nhận, sẽ làm bọn họ nản lòng. Nhận thì làm một số khác thất vọng. Cho nên bất kể chủ công có quyết định thế nào thì nội bộ cũng sẽ xuất hiện chia rẽ, lúc này mà nói, không phải là chuyện tốt.

- Dám hỏi quân sư, phải hóa giải ra sao?

- Phải xem chủ công nghĩ sao, vị Phật tử hoàng đế trong Vị Ương cung nghĩ ra sao.

Đồng Ký không hiểu, liền thỉnh giáo:

- Quân sư thứ cho Ký ngu độn, không rõ ý quân sư.

- Nếu thánh thượng sinh lòng xấu với chủ công, vậy bất kể chủ công có nhận hay không đều khó tránh khỏi cái tiếng quốc tặc. Nếu thánh thượng không có ác ý gì, vậy chuyện này xuất phát từ tay tông thất, không liên quan tới hần. Hần sẽ áp chuyện này xuống, thậm chí là coi như không xảy ra, nhưng nếu hần có ý xấu ... Công tử cứ đợi xem, mấy ngày nữa sẽ nhắc tới chuyện phong quốc.

Đồng Ký khẽ gật đầu:

- Nhưng một khi có ác danh, bất kể phụ thân có nhận hay không, người thiên hạ đều sẽ cho rằng đó là ý phụ thân.

Giả Hủ đột nhiên hỏi:

- Đại công tử có phái người để ý Lưu Trinh không?

- Ta đã phái người chuyên môn giám sát tông thất ở Trường An ...Ồ, quân sư nói thế ta nhớ ra rồi, mấy ngày trước Lưu Trinh có con trai, vì thế mới không ít người tham gia. Tiệc tan, các tông thất khác rời đi, chỉ có Lưu Tiên ở lại khá muộn, nghe nói hần cùng cháu ngoại ở trong thư phòng mật nghị với Lưu Trinh rất lâu, sau Lưu Trinh tiễn hai người đi.

Giả Hủ mỉm cười:

- Đại công tử, tên Chu Bất Nghi kia không đơn giản đâu.

Đồng Ký đứng dậy cung kính nói:

- Ký hiểu rồi, đa tạ quân sư chỉ điểm.

Giả Hủ dựa vào chần, mắt mơ hồ nhìn ra ngoài cửa:

- Năm mới rồi, năm nay hẳn sẽ vô cùng thú vị.

Đồng Ký cười:

- Nhất định là thế.

Đồng Phi từ chối phong quốc một vì quá đột nhiên, hai là trong trí nhớ, nhớ Viên Khoát Thành giảng chuyện Tào Tháo xưng cô có vẻ nuôi tiếc: Tào Tháo trước khi xưng cô thì thanh danh không quá tệ, xưng cô rồi mới mang tiếng quốc tặc. Trong nội bộ Tào Tháo, Tuân Úc cũng vì thế mà trở mặt, cuối cùng bị Tào Tháo ép tuyệt thực mà chết.

Đối với Hán thất mà nói, đó là lần phản kích cuối cùng. Với Tào Tháo mà nói, đó là một lần đồ sát đầm máu, nguyên khí bản thân bị tổn thương.

Đặc biệt là cái chết của Tuân Úc với Tào Tháo mà nói là một tổn thất lớn, đó là nhân vật tựa Tiêu Hà, người thường chẳng thể thay thế được.

Cho nên Đồng Phi từ chối phong quốc, đồng thời ở triều đường quát mắng đám Lưu Trinh, khiến triều hội giải tán trong không khí chẳng vui vẻ gì.

Vừa về tới nhà thì Gia Cát Cẩn và Trần Cung cũng tới.

Ba người ở trong thư phòng trao đổi rất lâu, tới khi trời sáng hai người kia mới cáo từ đi, chỉ còn một mình Đồng Phi ngồi ngáy ra trong thư phòng.

Cái năm mới này đúng là không thoải mái, không ngờ tông thất lại đưa ra độc kế này, quả nhiên kẻ có mưu đồ không bao giờ hết.

441. Chương 441: Thiên Lý Thảo

Đồng Phi nắm chặt tay đầm xuống bàn, chỉ nghe sầm một cái, chiếc bàn gỗ bị y đầm một phát, tan nát. Ta không có ý hại người, nhưng chúng lại cố lòng diệt ta, chẳng lẽ đồ đao của ta đã cùn rồi?

- Đồng đại ca sao mới sáng sớm đã tức giận như thế?

Hoàng Nguyệt Anh xuất hiện ở cửa, miệng cười hì hì, tay cầm một bát cháo bốc hơi nghi ngút đi vào.

- À, chỉ là nhớ tới một việc khó chịu, nhất thời tính khí phát tác mà thôi.

Đồng Phi đứng dậy nhận lấy bát cháo, cười hỏi:

- Sao hôm nay dậy sớm vậy?

- Đồng đại ca, người ta thường ngày cũng dậy rất sớm đấy ạ.

Hoàng Nguyệt Anh ngúng ngẩy, rồi nhẹ giọng nói:

- Thực ra chuyện ở triều đường các tỷ tỷ đều biết rồi, đều lo huynh loạn tâm tư. Đồng đại ca, đừng giận mà hại người, cả phủ trên dưới đều đang nhìn vào huynh đó.

Đồng Phi hít sâu một hơi:

- Nguyệt Anh, muội nói với các tỷ tỷ, ta không sao, đao kiếm ta còn xông qua, sợ gì âm mưu quỷ kế.

Rồi ngồi xuống húp một ngụm cháo, nhớ ra chuyện gì hỏi:

- Phải rồi, khi nào Hoàng công tới Trường An.

Hôn sự giữa Đồng Phi và Hoàng Nguyệt Anh đã là chuyện chắc chắn.

Thái Diễm mời danh sĩ Văn Hỉ, Cao Bình hầu Quân Khâu Hưng, chính là cha Quân Khâu Kiệm ra mặt tới Bắc quận làm mai.

Quân Khâu Hưng tuy là hầu gia, nhưng danh khí còn chưa đủ, nhưng người có thể sánh vai với Hoàng Thừa Ngạn không nhiều, Quân Khâu Kiệm là nhân vật tương đối gần gũi.

Đương nhiên chuyện này Quân Khâu gia vô cùng coi trọng, vì với bọn họ đây là cơ hội kéo gần quan hệ với Đồng gia, tất nhiên hết sức chú trọng.

Hoàng Nguyệt Anh đỏ mặt lí nhí nói:

- Phí sư huynh gửi thư tới nói, phụ thân đã lên đường rồi, theo hành trình chừng mười lăm ngày sẽ tới nơi.

Đồng Phi đặt bát cháo xuống, nắm lấy tay Hoàng Nguyệt Anh:

- Để muội phải khổ sở đợi thêm một thời gian rồi.

Mặt Hoàng Nguyệt Anh càng đỏ hơn, rút tay lại:

- Ai khổ sở đợi, đừng có mà đắc ý, cẩn thận tới khi đó phụ thân không đồng ý huynh đâu.

Nói xong chạy ra ngoài.

Đồng Phi đi theo:

- Ông ấy không đồng ý ta vẫn cưới muội về.

Qua chuyện ấy, tâm tình Đồng Phi dễ chịu hơn nhiều, sai người mang một cái bàn tới, giao Lý Quỳnh dọn dẹp thư phòng lộn xộn, Đồng Phi một mình đi không mục đích trong phủ, không buồn ngủ chút nào, nhưng cảm thấy rất mỏi mệt. Không khí lạnh làm y phần chán hơn, nhưng tâm tình sa sút.

Hoàng thượng, người thực sự muốn ra tay với ta sao? Hôm đó nói không phụ ta mà hôm nay lại ... Ta phải làm sao đây?

Mặc dù Gia Cát Cẩn đã có đối sách, nhưng tổn hại chuyện này mang lại phải bù đắp thế nào? Đúng là đau đầu.

Tiếng bước chân quấy nhiễu suy nghĩ của Đồng Phi, ngẩng đầu lên thấy Tiểu Văn Cơ ăn mặc chỉnh tề đang đi ra ngoài, hóa ra bất tri bất giác đã tới hậu viện, liền gọi con gái lại:

- Sáng sớm như vậy con đi đâu?

Thái Tiết ấp úng không trả lời, cúi đầu không dám tiếp xúc với ánh mắt với Đồng Phi.

- Cha, tỷ tỷ đi tìm Cung gia ca ca .. Hắc hắc, nghe nói hôm nay tam học có kinh biện, Cung gia ca ca cũng tham gia.

Đồng Sóc tay treo lưng lẳng chạy ra nói lớn:

Thái Tiết then đỏ mặt, hung dữ nhìn Đồng Sóc:

- Cha đừng nghe nói nói bậy, con chỉ ...

- Được rồi, được rồi, đi thi cứ đi, con vui là được.

Đồng Phi đưa tay ra, yêu thương kéo chặt áo khoác cho con gái:

- Có điều phải cẩn thận, nay Trường An không yên ổn lắm.

- Con biết.

Đồng Phi xua tay bảo Thái Tiết đi, có điều nàng chưa đi được vài bước lại nói:

- Văn Cơ, nếu tiện mang cái tên Cung gì đó về cho cha xem, cha không có ý gì đâu, chỉ muốn gặp hần một lần, không ăn thịt hần.

- Cha này...

Thái Tiết dậm chân, má đỏ như ráng chiều, nàng nũng nịu kêu một tiếng vội vã chạy đi, nghe tiếng Đồng Phi cười sau lưng, càng chạy nhanh, thoáng cái biến mất sau cửa.

Nhìn bóng lưng con gái biến mất, ánh mắt Đồng Phi trở nên vô cùng nghiêm nghị, lòng nghĩ :” Mười năm, còn thiếu một năm nữa, nên có đáp án rồi.” Nghĩ tới đó y cắn răng hạ quyết tâm:

- Sóc Nhi, con đi tìm Viện Dung thúc thúc, bảo đón Thạch thúc thúc tới, nói cha có chuyện muốn thương lượng.

- Vâng.

Đồng Sóc hành lễ như thật rồi chạy biến đi.

Đồng Phi nắm chặt tay đắm vào thân cây bên cạnh, tuyết rơi xuống rào rào.

Tầu chương của Lưu Trinh nhìn có vẻ vô cùng bình thường, thậm chí có vẻ như tông thất lấy lòng Đồng Phi.

Nhưng người thiên hạ chẳng phải ai cũng mù, nhiều người sáng mắt nhìn ra ý đồ của tông thất, lặng lẽ quan sát.

Tào Tháo, Viên Thiệu, Lưu Biểu, Lưu Bị, Lưu Chương, Tôn Sách ...

Các lộ chư hầu ngừng đánh trận, ngừng ngoại giao, đem hết sự chú ý đặt vào Trường An.

Quan Trung đã thành con quái thú to lớn khiến chư hầu khiếp sợ, không ai biết bước tiếp theo Đồng Phi sẽ đi theo hướng nào. Mặc dù Đồng Phi nói Quan Trung cần nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng lạc đà chết còn to hơn ngựa, không ai dám xem thường Đồng Phi nữa.

Tiếp theo phải xem hành động của Lưu Biện rồi.

Nếu như Lưu Biện kiên trì muốn Đồng Phi phong quốc, vậy chắc chắn việc làm của tông thất có liên quan tới hắn, tức là giữ Đồng Phi và Lưu Biện đã có khoảng cách. Một năm ngọc tử truyền quốc, đại biểu Hán thất. Một năm trăm vạn hùng sư, hổ lang chi tướng vang danh thiên hạ. Hai người kết hợp lại, chư hầu tuyệt không thể kháng cự.

Dù Tào Tháo có Hán đế Lưu Hiệp cũng rơi vào khốn cảnh.

Nhưng nếu Đồng Phi và Lưu Biện trở mặt thì chắc chắn sẽ thành cục diện khác, tới khi ấy các chư hầu có thể thở phào một hơi rồi.

Vị thủy cuốn quanh Trường An chảy về phía đông, những tảng băng lớn theo sóng đập vào nhau ầm ầm, nước chảy siết làm người ta nhìn mà sợ.

Đồng Phi thúc ngựa chạy bên sông, hơn mười con Tuyết Quỷ phóng như bay, trông rất khủng bố. Mấy con Tuyết Quỷ này đa phần là hậu đệ của bốn con Tuyết Quỷ đầu tiên, nay ở trong phủ làm bạn với đám Thái Diễm.

Đồng Sóc, Đồng Hựu theo sát sau lưng Đồng Phi.

Mấy trăm Kỹ kích sĩ và Cự ma sĩ chẳng mặc khôi giáp, trông rất thoải mái, không có chút ưu sầu nào.

Chợt Đồng Phi ghìm cương ngựa, nhìn về phương xa, đám Gia Cát Cẩn, Thanh Thao, Hoàng Tự cũng đứng lại.

- Đã tra rõ nguồn gốc bài đồng dao đó chưa?

Đầu từ tháng Giêng, trong thành Trường An đột nhiên lưu truyền một số bài đồng dao, trong đó truyền bá rộng nhất là bài Thiên Lý Thảo.

Thiên lý thảo, mạn trường an ; phù diêu tam vạn lý, quan trung lập nhị kinh... .

Thiên Lý Thảo gộp lại là chữ Đồng, mũi giáo chỉ vào Đồng Phi. Hai Kinh gộp lại là chữ Lương, ý tứ đại khái là không có Đồng Lương Châu, lấy đâu ra Quan Trung ngày nay, cho nên Đồng Phi nên làm Lương vương.

Đồng dao vừa xuất hiện, nhanh chóng truyền khắp Trường An, Đồng Phi không rõ rốt cuộc là kẻ nào sáng tác ra bài đồng dao này.

Gia Cát Cẩn có vẻ ngần ngừ:

- Đã đi tra, nhưng tới nay chưa ra ngọn nguồn, có điều...

- Có điều làm sao?
- Có dấu hiệu cho thấy chuyện này có liên quan tới Đại công tử.

Đồng Phi ngẩn người:

- Liên quan tới Lục Cân?
- Đúng thế.

Gia Cát Cẩn cười khổ:

- Nếu luận sức không chế Trường An thì Đốc sát viện lớn nhất, Đình úy từng phái người đi tra, nhưng vừa phát hiện ra manh mối là dứt ngay ...

Đồng Phi trầm mặc, phân tích của Gia Cát Cẩn có vẻ gượng ép.

Nhưng nghĩ kỹ thì tựa hồ có lý, có thể lập tức phát hiện ra sơ hở, sau đó lập tức bịt lại thì Tào Tháo không thể, tông thất càng không thể. Còn về Đồ Trùng bị Lưu Biện đánh 30 gậy rất thành thực ở trong Thanh Lương tự, căn bản không ra ngoài nửa bước, cho nên khả năng không lớn.

Mà có thể để bài đồng dao truyền bá nhanh như vậy, tựa hồ chỉ Đốc sát viện làm được.

Chẳng lẽ là ý quân sư?

442. Chương 442: Đơn Giản Thế Thôi

Trong đầu Đồng Phi hiện lên bóng dáng gầy gò của Giả Hủ, nếu là ý của quân sư, hẳn ông ấy mong ta nhận phong quốc.

Nhưng cái hại trong đó chẳng lẽ ông ấy không rõ? Đồng Phi có ý đi thỉnh giáo, nhưng gần đây chuyện bận rộn, khoa cử sắp được công bố, in ấn cũng đã có bước đầu, đó là chuyện vô cùng quan trọng, ngay Hoàng Thừa Ngạn mới tới Trường An cũng rất bận rộn. Quan trọng là, nếu Đồng Phi thường xuyên tới Đỗ Bưu Bảo, chuyện Giả Hủ ẩn trong bóng tối sẽ bị bại lộ.

Tuy nói Trường An lần trước đại đồ sát đã quét sạch nhiều mật thám, nhưng trời mới biết chừng hầu các phương gài bao nhiêu mật thám ở Trường An, muốn diệt hết chẳng khác gì nằm mơ nói mộng.

Ở đằng xa Đồng Hựu giương cung bắn trúng một con nai, mười mấy con Tuyết Quỷ xông tới coi chừng con mồi.

- Ca ca bắn trúng rồi.

Xạ thuật của Đồng Hựu và Đồng Sóc vô cùng inh, điểm này hơn cả trăm lần cái kẻ nào đó khổ luyện nhiều năm chẳng có kết quả. Hôm nay ra ngoài thành giải khuây cũng là ý của hai tên tiểu tử này. Con nai ngã xuống, liền thấy Hạ Hầu Mạn chạy tới, đuổi đám Tuyết Quỷ đi, hai tay nhắc con nai mấy trăm cân lên nhẹ như không.

- Người này đúng là một viên hổ tướng.

Hoàng Tự tán thưởng:

Gia Cát Cẩn cười:

- Hạ Hầu Mạn tuy có cái dũng nhưng đem so với hai vị tiểu công tử còn kém một chút. Mấy ngày trước ta tới nhà chủ công, nhìn thấy hai vị công tử liên thủ, Hạ Hầu Mạn đã có chút chống không nổi rồi, nếu thêm thời gian nữa, hai vị tiểu công tử trưởng thành, dù không bì được với chủ công thì cũng không kém quá nhiều.

Đồng Phi có chút đắc ý, có điều vẫn lắc đầu:

- Đó là Hạ Hầu Mạn nhường bọn chúng thôi, nếu chiến đấu thật, nhất định có thể lấy mạng bọn chúng trong trăm hiệp. Sóc Nhi và Hựu Nhi võ nghệ tuy đã thành, song không có mấy kinh nghiệm. Nhiều thứ không phải cứ dựa vào khổ luyện mà thành, chỉ có thấy qua máu, giết qua người, lăn lộn trong đao kiếm mới hiểu.

- Ý chủ công là?

Đồng Phi cười thản nhiên:

- Hạ Tề gửi thư tới nói, năm nay sẽ dùng binh với Nhạc Lăng Tam Hàn. Hách Chiêu làm chủ soái, qua xuân sẽ xuất chinh, ta định đưa hai tiểu tử này tới rèn luyện, tránh ở lại Trường An gây thị phi. Mẹ chúng, quá cứng chiều bọn chúng rồi.

Kỳ thực Đồng Phi không cứng con sao? Chỉ là bề ngoài không lộ ra thôi.

Đám Gia Cát Cẩn nghe xong giật mình:

- Chủ công, Nhị công tử mới 12, tiểu công tử mới 11, liệu có quá sớm không?

- Khi ta bảy tuổi đã giết người, 11 tuổi đánh tan Thái Bình giáo làm loạn ở Lâm Thao. Bọn chúng tuổi tuy nhỏ, nhưng thông minh hơn ta, điều ta biết đã dạy chúng hết rồi. Còn lại phải dựa vào bọn chúng tự lĩnh ngộ.

Mọi người đều im lặng.

Có lẽ bản thân Đồng Phi cũng không nhận ra, y ngày càng tiếp cận tư duy thời đại này.

Giết người thấy máu với y mà nói tựa hồ đã thành một chuyện quá sức bình thường, mà thái độ với con cái cũng có phong cách thời đại này. Nếu là đời sau, để đứa trẻ 11 tuổi giết người đúng là chuyện làm người ta khiếp hãi.

Đám Gia Cát Cẩn cũng thấy chẳng có gì lạ.

Khi chiến sự Tam Hàn kết thúc hẳn là lúc quyết chiến Quan Đông, Quan Trung rồi.

Thạch Thao hỏi:

- Chủ công, để Hách Chiêu làm chủ soái có quá trẻ không?

Đồng Phi cười ha hả:

- Bá Đạo tuổi không nhiều, nhưng tâm trí kiên định, binh pháp được chân truyền của Lư sư. Lần này bình định Tam Hàn, tuổi Hách Chiêu là cao nhất. Hôm qua Hoa Khâm con Hoa Hùng, Từ Chá con Từ Vinh đều phụng lệnh tới Liêu Đông. Các vị, thời gian trôi đi, nhật nguyệt chuyển dời, thắm thoát chúng ta đã tới Tây Vực mười năm, đám hổ con đều đã trưởng thành.

Y mới 33, nhưng lời nói đầy cảm khái.

Đúng thế mười năm rồi, Diêm Nhu câu kết với Tam Hàn, nay thế lực ngày càng lớn mạnh, hơn nữa nhiều lần cướp bóc biên cảnh, nếu không giải quyết thì sẽ thành phiền toái lớn. Huống hồ Liêu Đông có một chỗ trọng yếu.

Xưởng thuyền.

Đồng Phi lệnh Lăng Tháo kiến tạo thủy sư Liêu Đông, kiến tạo chiến hạm. Thị Nghi làm thái thú, hiệp trợ Lăng Tháo, nên cần hoàn cảnh yên tĩnh.

Vốn đám Trần Cung muốn để Hạ Tề làm soái.

Nhưng nay Hạ Tề đang giằng co với Viên Thiệu, tái ngoại cần một nhân vật mạnh mẽ, vì thế Đồng Phi vung bút lên, chẳng những không đồng ý với quyết định của Hạ Tề mà xuất chinh Tam Hàn cũng không dùng tới sáu chủ lực.

Toàn bộ lấy đám tiểu bối làm chủ tướng.

Từ Hoa Khâm, Từ Chá ra còn có Tang Ngã con Tang Bá, Từ Cái con Từ Hoảng, Trương Hổ con Trương Liêu ...v..v..v... Trong đó nhiều tuổi nhất là Hoa Khâm 19, nhỏ nhất là Đồng Hựu.

Đám thanh niên quân này sẽ có thành tựu gì? Trận chiến thảo phạt Tam Hàn sẽ là lửa thử vàng.

Đề tài bất tri bất giác chuyển tới hội chiến Tam Hàn sắp diễn ra, đám Gia Cát Cẩn lo lắng về thanh niên quân, lại đầy hi vọng. Dù sao trận chiến này hội tụ vô số tinh anh tương lai, một khi thất bại không phải là chuyện tốt với Quan TRUNG.

Ngược lại Đồng Phi nghĩ rất thoáng:

- Nếu chỉ Tam Hàn bé nhỏ cũng hao binh tổn tướng, tương lai quyết chiến với tinh nhuệ Quan Đông thì bọn chúng chẳng làm được gì.

Đằng xa có khoái mã phóng nhanh tới.

Trên ngựa là Mã Lương con Mã Kiệu, tuổi gần 15, hẳn không đọc sách ở Tam Học, mà theo cha. Còn bốn đứa đệ đệ hiện toàn bộ ở Tam Học, đứa nhiều tuổi nhất đã học năm đầu quận học.

Đầu năm Mã Lương được Đồng Phi đưa vào phủ Đại đô đốc làm tòng sự.

Đó là một chức vị vô cùng kỳ diệu, phạm là người từng ở chức vị này, nay đều được Đồng Phi trọng dụng, như Hoàng Tự, Bàng Thống, Diêm Phốc, Pháp Chính, nên khi mọi người nghe Mã Lương được làm tòng sự, vô cùng hâm mộ.

Mã Lương phóng như bay tới, tung mình xuống ngựa:

- Khởi bẩm Đại đô đốc, gay go rồi.

Đám Đồng Phi đều giật mình, Gia Cát Cẩn vội hỏi:

- Mã Lương chớ gấp, xảy ra chuyện gì thông thả nói.

Mã Lương thở hồng hộc, lau mồ hôi trán:

- Đình úy Mẫn đại nhân giờ thìn suất lĩnh nhân mã đột nhiên bao vây phủ nha Trường An lệnh, bắt hết toàn bộ già trẻ nhà Lưu Tiên.

- Cái gì?

Đồng Phi thất kinh:

- Vì sao Mẫn đại nhân bắt Lưu Tiên, phụng lệnh ai?

- Mẫn đại nhân nói, Lưu Tiên tư thông nghịch phi, mật mưu làm loạn. Hơn nữa trong thư phòng Lưu đại nhân tìm được mấy phong thư thông địch .. Hiện Lưu Tiên đã bị giam vào thiên lao, Lưu Hòa dẫn tông thất bao vây đại lý, nói Mẫn đại nhân vu oan giá họa.

Lưu Hòa là con Lưu Ngu tiên U Châu mục.

Đồng Phi nhú mày nhìn mọi người, Mẫn Cống và y quan hệ cực tốt, là người thuộc Đồng hệ, điều này ai cũng biết. Lưu Tiên thông địch? E chuyện không đơn giản như vậy?

Không biết vì sao trong đầu y hiện lên hình ảnh Giả Hủ, chẳng lẽ chuyện này có liên quan tới quân sư?

Lưu Hòa là hoàng thân quốc thích, hơn nữa từ bối phận mà nói là trưởng bối của Lưu Biện, vì thế xưng là hoàng thúc.

Khi hoàng quyền cường thịnh, chỉ cách xưng hô này thôi cũng đủ dọa chết người ta, có điều nay Hán thất suy nhược, đừng nói hoàng thúc, dù là thiên tử trong tay không có binh quyền cũng chẳng ai đánh giá cao, cùng lắm là tôn kính bề ngoài thôi.

Lưu Hòa chẳng phải thiên tử, trong tay càng không có chút thực quyền nào. Ngay cả cách xưng hô hoàng thúc cũng là người ta tặng cho, nhưng đôi khi một số kẻ không hiểu được vị trí của mình.

Thực tế không chỉ Lưu Hòa, khi Lưu Biện đăng cơ, nhiều tông thất đều cho rằng Hán thất sẽ quật khởi. Đương nhiên quật khởi ra sao thì bọn họ không nghĩ, bọn họ chỉ để ý sẽ có được quyền lợi gì.

Tiếc là khi từng đám tông thất rách nát tới được Trường An, phát hiện bọn họ chẳng có được gì.

Trừ một cái danh hiệu hư vô, bọn họ thậm chí chẳng bằng một quan viên phổ thông trong thành Trường An, lòng tất nhiên không thoả mái.

Đặc biệt là người Trường An chỉ biết Cự ma lệnh, chẳng ai hiểu thánh chỉ là cái gì, trong mắt đám tông thất, đây là chuyện không chấp nhận được. Vì thế từng tâm tư ác độc nhắm vào Đồng Phi trở thành hành động thực tế.

Lưu Hòa hùng hổ chất vấn:

- Lưu Tiên là Trường An lệnh, các người không bằng có gì, vì sao bắt ông ta?

Mẫn Cống tuổi đã trên bốn mươi, mặt mang nụ cười, vờ như chẳng nghe thấy những lời quát tháo của đám Lưu Hòa, hẳn ta từng là tâm phúc của Lưu Biện bị Đồng Trác bãi quan, theo Lưu Biện từ khi làm tiểu lại ở phủ Hoàng Nông vương. Vì nguyên nhân này, Lưu Biện vô cùng coi trọng Mẫn Cống, để hẳn làm đình úy nắm hình luật.

- Hoàng thúc, không phải hạ quan không có bằng cớ, mà được mật báo Lưu Tiên tư thông nghịch phỉ, có hiềm nghi mưu nghịch. Hạ quan cũng phát hiện rất nhiều thư qua lại với Lưu Cảnh Thăng trong thư phòng Lưu Tiên, trong thư không thiếu những lời đại nghịch bất đạo. Còn về phần lời hoàng thúc nói Lưu Tiên bị vu oan hãm hại thì hạ quan chưa nắm được chứng cứ. Trước đó e Lưu Tiên phải ủy khuất một chút.

Mẫn Cống ngôn từ đâu ra đó:

Lưu Hòa mặc dù đầy một bụng tức, nhưng lại chẳng có cách nào, thở hổn hển ngồi một bên nhìn Mẫn Cống rất lâu nói không ra lời.

Mẫn Cống tiếp tục cười nói:

- Hoàng thúc yên tâm, nếu Lưu Tiên bị oan, hạ quan sẽ trả lại thanh bạch cho ông ấy.

- Vậy vì sao không thả người nhà?

Lưu Hòa giảm yêu cầu:

Mẫn Cống lắc đầu:

- E là không được, trước khi Lưu Tiên được rửa sạch hiềm nghi, gia quyến do Đốc sát viện trông nom.

Cơ mặt Lưu Hòa co giật, định nói nữa thì nghe ngoài có người hô to:

- Đại đô đốc tới.

Lưu Hòa biết Đồng Phi tới thì càng khỏi nghĩ tới cứu Lưu Tiên ra, dùng dùng nỗi giận đứng dậy, mang một đám tông thất rời đi, khi nhìn thấy Đồng Phi thì hừ một tiếng không thèm để ý.

Hành động vô lễ này tất nhiên Đồng Phi nhìn rõ, y cũng chẳng nề nang gì Lưu Hòa, đi thẳng vào nội đường, vừa ngồi xuống, chưa hàn huyên gì đã hỏi:

- Mẫn đại nhân, hôm nay Phi tới đây ...

Thực ra với giao tình của bọn họ cũng chẳng cần lời hàn huyên đối trá.

- Hạ quan hiểu.

Mẫn Cống đáp:

- Đại đô đốc nhất định tới hỏi chuyện Lưu Tiên. Là thế này, hai ngày trước hạ quan nhận được mật báo, nói Lưu Tiên ngầm câu kết với Lưu Biểu, có hành động bất lợi cho Trường An. Sau khi nhận được mật báo, hạ quan lập tức hạ lệnh khống chế phủ Lưu Tiên, hôm nay tiến hành bắt giữ, phát hiện hơn mười phong thư, đã trình lên Thừa Minh điện.

Đồng Phi trước khi tới đây đã tìm hiểu nguyên do sự việc rồi, nhưng nghe Mẫn Cống nói thế vẫn lấy làm lạ:

- Mẫn đại nhân, theo ông thấy, Lưu Tiên có thông địch thật không?

Mẫn Cống trầm ngâm đuổi hết người hầu đi:

- Đại nhân, chuyện này nói ra có vấn đề, thư tìm được trong thư phòng Lưu Tiên là từ tay Lưu Cảnh Thăng. Nhưng hạ quan cho rằng chuyện này không liên quan gì tới Lưu Tiên.

Nói rồi từ ngăn kéo lấy ra hai phong thư mật báo giáo cho Đồng Phi.

Nét chữ mơ hồ, nhìn không ra lai lịch, nhưng có thể khẳng định, người viết thư không phải sĩ tử.

Tục ngữ có câu: Nét chữ là mặt người. Thời Hán không có nhiều người biết chữ lắm, viết được chữ đẹp càng ít. Tuy người viết thư có ý che dấu, nhưng khí chất trong chữ đủ cho thấy chữ nghĩa người này không tầm thường.

- Vậy hiện Lưu Tiên ở đâu?

- Bị giam trong thiên lao, có người chuyên môn canh gác, hạ quan lo gia quyến của hần bị tổn hại, nên sau khi bắt Lưu Tiên, lệnh người di chuyển gia quyến tới Đỗ Bưu Bảo. Một lần vì cách tuyệt với bên ngoài, mặt khác vì bảo hộ.

Đồng Phi hỏi:

- Là Đỗ Bưu bảo phái người tới tiếp nhận à?

- Không phải, do hạ quan phái người đưa tới, phương diện Đỗ Bưu Bảo không hề phát ra lệnh tiếp nhận phạm nhân.

Chẳng lẽ không phải quân sư làm, Đồng Phi vô cùng hoang mang, trò chuyện với Mẫn Cống một lúc rồi cáo từ.

Về tới nhà còn chưa ngồi xuống đã có gia đình tới bẩm báo:

- Lão gia, trung thường thị Dương Khiêm ở ngoài cầu kiến, nói là hoàng thượng ời.

Đúng là bận rộn, vốn định lười một ngày, không ngờ lại càng bận:

- Mời Khiêm công vào.

Một lúc sau Dương Khiêm vào thư phòng thi lễ, cung kính nói:

- Đại đô đốc, hoàng thượng mời ngài tới Bách Lương đài một chuyến.

Lại là nơi này, Đồng Phi thực ra ghét Bách Lương đài, song Lưu Biện phái người tới mời thì tất nhiên không thể cự tuyệt, liền thay y phục cùng Dương Khiêm rời phủ. Trên đường đi, Đồng Phi thăm dò:

- Khiêm công có biết hoàng thượng bảo ta tới có chuyện gì không?

- Đại đô đốc yên tâm, hoàng thượng chỉ thấy thiếu giao lưu với ngài, nên mời Đại đô đốc tới một chuyến.

Đồng Phi không rõ ý Lưu Biện thế nào, nhưng biết bản thân Lưu Biện không có ý gì, ngày đó tấu chương phong quốc, hần không liên quan tới hần, vì 20 ngày sau chuyện đó Lưu Biện không nhắc tới chuyện phong quốc nữa, dù tảo triều có tông thất đề xuất, hần chỉ hàm hồ gạt đi, hiển nhiên không hứng thú, tức là chuyện phong quốc rất có khả năng là suy tính của tông thất.

Có điều đoán chung quy chỉ là đoán, Đồng Phi không biết rốt cuộc trong đầu Lưu Biện nghĩ gì, có lẽ cuộc hội diện hôm nay liên quan tới nó.

Bất tri bất giác Đồng Phi tới ngoài Bách Lương đài.

Cùng lúc đó trong một phòng giam có hai thiếu niên ngồi đối diện với nhau, một là Đồng Ký, người kia ít tuổi hơn, trông có vẻ gầy yếu, mắt rất to, lộ vẻ gian trá, môi nhếch lên tỏ vẻ khinh bỉ.

- Ra Đại công tử chỉ có mấy thủ đoạn này thôi à? Vu oán hãm hại là hành động của đám tiểu nhân.

Đồng Ký mặt bình tĩnh nhìn thiếu niên đó, như không nghe thấy lời mỉa mai của hần:

- Chu Bất Nghi, theo ngươi thấy ta nên làm thế nào?

Thiếu niên kia chính là Chu Bất Nghi cháu ngoại Lưu Tiên, nghe Đồng Ký hỏi, cười khẩy:

- Nên làm thế nào là chuyện của người, liên quan gì tới ta?

- Sao không liên quan? Chuyện này chẳng những liên quan tới tính mạng của người, còn liên quan tới thanh danh cả đời cậu người. Người nói xem nếu đám giá áo túi cơm biết Lưu tiên Lưu đại nhân trung nghĩa cương trực lại có một muội phu phản tặc sẽ có kết quả gì? Chu Bất Nghi, cha Chu Triều, mẹ Lưu Ngã. Năm Trung Bình thứ tư, Chu Triều theo Khu Tinh mưu phản, Lưu Ngã có thái nên được đưa tới chỗ huynh trưởng Lưu Tiên ở Linh Lăng ... Chắc chắn, phức tạp nhỉ.

Chu Bất Nghi rùng mình, nhìn Đồng Ký khiếp hãi.

- Từ nhỏ người theo cậu sống ở Tương Dương, bá sự rất nhiều người. Cậu người bảo người đọc sách, người nói: Học vẫn là bản sinh, đọc sách có tác dụng gì ... Chắc chắn, cuồng vọng quá. Có điều người đúng là có vốn để mà cuồng vọng, năm Kiến An thứ 3, mới 11 tuổi làm Bình Ngô Cửu Phạm, được nhiều người khen ngợi. Nhưng không ngờ bị Lưu Biểu gọi là trẻ con viết bừa, cậu người vì vậy mà thất vọng.

Chu Bất Nghi không nói gì nữa, chỉ cắn chặt răng.

Đồng Ký lại lấy ra một tờ giấy:

- Cha chà, năm Thái Bình thứ nhất theo cậu tới Trường An, lệnh đệ Khấu Phong ... À, phải gọi là Lưu Phong. Xem nào Hán thất sẽ suy, nên nhân loạn mà giành lấy, ngấu sau có được thiên hạ, nhất định hơn kẻ tầm thường trăm lần. Kẻ tầm thường là ai? Sau khi vào Trường An bảo Lưu Tiên hiến Tứ Thập Nhị Chương Kinh, nói : Nếu cậu chỉ lấy đây làm lễ, nhất định được lọt vào mắt xanh của hoàng đế.

Chu Bất Nghi thấy toàn thân giá lạnh, hần tự ình thông minh, không ngờ mọi việc làm như bị người ta tận mắt nhìn thấy, cảm giác đó cực kỳ khó chịu.

Đồng Ký vừa xem một tờ giấy vừa lắc đầu nói tỏ vẻ nuối tiếc:

- Lưu Tiên làm Trường An lệnh, người hiến ba kế, nói lầm lẫn lượt, trong vòng năm năm có thể khống chế Trường An. Thứ nhất, lập vệ quân để phân việc binh của Đại đô đốc phủ, giảm sức khống chế của phụ thân ta với Trường An. Thứ hai, đẩy phụ thân ta lên đầu sóng, ngoài thăng trong giáng, đuổi khỏi Trường An ...Ồ, điều thứ ba thú vị lắm, tin rằng nếu hoàng thượng nhìn thấy sẽ vô cùng tức giận.

443. Chương 443: Giả Hủ Mưu Thục Trung.

Đồng Ký nói tới đó thì thu công văn lại:

- Chu Bất Nghi, người đúng là rất thông minh, kế tiếp kế, ngầm chứa sát cơ. Nhưng người quên mất một việc, các phương án của người nếu không có người chấp hành, dựa vào cái đám giá áo túi cơm kia, khó mà thành. Người nói ta hết cách làm trò tiểu nhân, sai rồi, cha ta nắm Trường An, muốn trừ khử người, kế hoạch hoàn mỹ tới đâu cũng là cái họa. Ta không có hứng thú chơi đùa với người, có thể dùng cách đơn giản nhất giải quyết, ta chẳng rước thêm rắc rối làm gì. Chỉ tiếc, người thông minh lại làm liên lụy người nhà, thương cho cậu người nuôi người từ nhỏ tới lớn, thương ẹ người mới tới Trường An, vì sự thông minh của người mà chết.

Đồng Ký nói rất hời hợt, nhưng làm Chu Bất Nghi vã mồ hôi:

- Người muốn thế nào?

- Ha ha ha, ta chẳng qua chỉ là đứa trẻ, có thể làm được gì? Có điều người ta đối phó với cha mẹ ta, kẻ làm con phải tận tâm thôi. Chu Bất Nghi, sống chết của cả nhà người dựa vào người đó, người thông minh, ắt hiểu ý ta.

Nói xong Đồng Ký đi ra ngoài, tới cửa đột nhiên quay đầu lại:

- Đối phó với chuyện phức tạp, có thể dùng cách đơn giản nhất để giải quyết, chỉ cần người có thực lực đó ... Đây là lời dạy của lão sư chỉ ta. Đừng cho rằng mình thông minh, thực ra trong thành Trường An người chẳng là cái gì. Có dã tâm là tốt, nhưng phải nhìn rõ thực lực của bản thân, người có một ngày, nghĩ kỹ đi.

Cửa sát đóng lại, Chu Bất Nghi như quả bóng xì hơn, ngã ra giường, hồi lâu không nhúc nhích.

Cũng ở trong Đổ Bưu Bảo.

- Vương Mãi, người theo chủ công bao lâu rồi?

Giả Hủ đứng bên cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, trên giường có Vương Mãi quỳ hâm rượu, cạnh người hần còn có con chồn nướng béo vàng thơm phức.

- Ủm, để thuộc hạ tính cái đã

Wương Mãi gập ngón tay tính toán:

... Năm xưa chủ công tị nạn tới Nam Sơn, thuộc hạ cùng đám lão Hồ theo chủ công tới Tây Vực ... Tính ra đã gần 10 năm. Quân sư sao đột nhiên hỏi điều này, phải chăng có gì sai bảo.

Giả Hủ nheo mắt lại mỉm cười, không biết là học Đồng Phi hay là thói quen khi suy nghĩ. Có điều Vương Mãi thấy, quân sư mỗi khi nheo mắt lại là có chuyện lớn, giống như Đồng Phi nheo mắt lại là dấu hiệu muốn giết người.

Giả Hủ ngồi xuống giường, than:

- Chớp mắt một cái, ta cũng tới Đổ Bưu Bảo gần năm năm, hần người bên ngoài đã quên ta rồi.

- Chỉ cần chủ công không quên quân sư là được.

Chợt Giả Hủ chuyển đề tài, giọng đầy thâm ý:

- Nói thì nói thế, song ta thấy hơi mệt rồi. Vương Mãi, người thấy đại công tử thế nào?

- Đại công tử sao?

Wương Mãi suy ngẫm:

- Đại công tử tính trầm lạnh, có quyền mưu, giỏi tính kế. Có lẽ là minh chủ, nhưng khác với chủ công.

- Ồ, khác thế nào?

- Nói quyền mưu, chủ công không so được với Đại công tử. Song chủ công có sức hút khiến trên dưới một lòng. Còn Đại công tử, có lẽ thành đại sự, nhưng khí độ dùng người không bằng chủ công. Có điều như thế lại càng giống một vị quân vương.

Giả Hủ cười:

- Xem ra người đã nhìn ra rồi.

- Ở bên Đại công tử không lâu, nhưng thuộc hạ nhận ra chỗ không tầm thường của Đại công tử, có uy nghi, song cẩn thận. Ở bên cạnh Đại công tử lúc nào cũng phải đề phòng, làm việc dè dặt, không sáng khoái như làm việc cho chủ công.

Giả Hủ đột nhiên chuyển chủ đề:

- Làn phong quốc này người thấy kết quả sẽ thế nào?

- Chuyện này chủ công có rất nhiều băn khoăn, nhận phong quốc thật thì sao? Chủ công không phải Vương Mãng, Hán thất cũng không như xưa. Có điều quân sư hỏi kết quả thì thuộc hạ đoán không ra, ý quân sư với chuyện này thế nào?

- Theo ta thấy, có lẽ chủ công và thánh thượng sẽ có một lần trao đổi.

- Trao đổi thế nào?

Giả Hủ cười không đáp, nhắm mắt lại lười biếng dựa vào đệm, như ngủ rồi vậy. Vương Mãi đã quen với thái độ này của Giả Hủ, không vội, im lặng nhìn ông ta đợi đáp án.

- Chủ công và thánh thượng trao đổi tới lúc sẽ nhìn rõ. Có điều ta thấy chuyện này không đơn giản, bên trong có biến số.

Wương Mãi hoàn toàn hồ đồ, với trí tuệ của hần không theo được suy nghĩ của Giả Hủ, chỉ biết ngồi đợi.

- Biến số này tới từ Đại công tử, còn kết quả, hà hà, sẽ nằm ngoài dự đoán của mọi người. Có điều ta mệt rồi.

Những lời này tựa như Giả Hủ tự nói với mình:

Vương Mai vẫn không hiểu định thỉnh giáo, thì Giả Hủ trở mình nói:

- Đi nghỉ đi, phải mưu tính trước.
- Quân sư nhả ngời, thuộc hạ cáo lui.
- Chậm đã.

Giả Hủ gọi lại:

- Mật lệnh cho Thập Thất hành động, ta thấy tới lúc rồi.

Vương Mai nắm hai cơ cầu, người trực thuộc Vương Mai dùng số mở đầu, thuộc nội là tử sĩ, còn thuộc ngoại thì rất nhiều, bắt đầu bằng tên chư hầu với số. Ví như thám tử ở Ký Châu Viên Thiệu gọi là Ký XX, còn ẩn nấp chỗ Tào Tháo gọi là Ngụy XX. Danh sách này chỉ có Vương Mai và Giả Hủ biết.

Chính như Vương Mai nói, có lẽ chỉ có dạng người như Đồng Phi mới hoàn toàn tin tưởng đem chuyện quan trọng như thế giao cho người y tín nhiệm làm.

Vương Mai mơ hồ hiểu hàm ý chân chính của Giả Hủ.

Đồng Phi được thủ hạ khuyên giải nhiều lần, cuối cùng chấp nhận phong quốc. Tin tức này vốn làm tông thất Trường An vô cùng cao hứng, không ngờ tiếp đó Lưu Biện hạ một đạo ý chỉ làm người ta trở mặt, vì Hán thật chưa bình, triều cương suy sụp, nên Lương vương Đồng ở lại Trường An, phong Đồng Phi làm Hán thừa tướng, nắm Thừa Minh điện, tổng lĩnh binh mã và chính vụ thiên hạ, mọi việc đều có thể tự quyết.

Ý chỉ này tức thì gây lên sóng gió lớn.

Đám tông thất cầm đầu là Lưu Hòa quý ngoài Vị Ương cung thỉnh cầu Lưu Biện thu hồi ý chỉ.

Nhưng Lưu Biện không để ý mà còn dùng thái độ cứng rắn chưa từng có nói, từ năm Sơ Bình tới nay, chư hầu hỗn chiến, sinh linh đồ thán. Nếu chẳng phải có Lương vương, lấy đầu ra cục diện Hán thất trùng hưng hiện nay, trăm là người đức mỏng, song không làm cái việc chim hết bẽ cung, đặc biệt thông cáo cho người thiên hạ biết.

Ngụ ý trách hỏi tông thất các phương, khi ta lưu lạc, sinh tử không rõ, vì sao các người không đứng ra bảo vệ triều cương? Hiện bảo Lương vương tới đất phiên, vậy phải đối diện với chư hầu Quan Đông thế nào? Các người chỉ huy được nhân mã khắp nơi sao?

Đám Lưu Hoa tuy không cam tâm, song phải im tiếng, không dám dây dưa ở chuyện này nữa. Tháng năm, Đồng Phi công cáo thiên hạ lập phủ tại Trường An, thủ hạ dưới trướng đều theo chế độ vương hầu trước kia.

Nói cách khác Đồng Phi có thể lập một triều đình thuộc về y.

Đây tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, muốn hoàn thiện cái triều đình nhỏ này cần một thời gian dài, không phải một ngày mà thành.

Cho nên khi mở phủ, Đồng Phi chỉ thiết lập thượng thư và thị lang.

Thượng thư lệnh Gia Cát Cẩn, kiêm vệ úy Thừa Minh điện, bổng lộc 2000 thạch.

Gia Cát Cẩn nay tuổi gần 30, chính độ tuổi sung mãn nhất, có thể nói ở phương diện quân chính đều đủ kinh nghiệm, có thể thi triển bản lĩnh.

Thượng thư phó xạ Tô Tắc.

Nói ra thì Tô Tắc là người cũ đi theo Đồng Phi, thời gian còn hơn Gia Cát Cẩn, trải qua nhiều việc, có quyền uy ở quân chính, nhân vật các nơi đều không thể nói được gì.

Thượng thư tổng cộng bốn người - Hoàng Tự, Bàn Thống, Bộ Chất, Lữ Mông.

Bốn người này tuổi trên 20, trong đó Bộ Chất tuổi cao nhất, nhưng theo Đồng Phi chưa lâu, từ phương diện này mà nhìn, có thể thấy một nguyên nhân khác Đồng Phi không nhận phong quốc, thủ hạ của y không có nhiều người để dùng.

Chức thị lang làm rất nhiều người bất ngờ, là ba người Hám Trạch, Bàng Lâm và Lưu Tiên.

444. Chương 444: Nhị Tử Phân Gia

Trước khi công bố nhân tuyển thị lang, thậm chí không một ai nghe thấy cái tên này. Nguyên nhân đơn giản, đầu năm nay Hám Trạch mới tới Trường An, hơn nữa cảm thư giới thiệu của Hồ Chiêu, trong thư nói người này có đức hạnh, là Trọng Thư đương thời.

Trọng Thư là Đồng Trọng Thư.

Đồng Trọng Thư (179 TCN - 117 TCN) là nhà triết học duy tâm thời Tây Hán, một đại diện tiêu biểu của Nho học.

Đó không phải danh xưng ai cũng dám gọi, Hồ Chiêu gọi Hám Trạch là Trọng Thư, đủ nhìn ra trình độ người này ra sao.

Đương nhiên Đồng Phi dùng Hám Trạch không phải vì thư giới thiệu của Hồ Chiêu, trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Chu Du và Hoàng Cái dùng khổ nhục kế, Hám Trạch tới Tào doanh đưa tin, khiến Tào Tháo mất mư. Hám Trạch xuất hiện không nhiều, nhưng một lần như vậy là đủ rồi.

Hám Trạch xuất thân hàn môn chính cống, nhiều đời làm nông, từ nhỏ hiếu học, vì nghèo bán thân làm thuê, chỉ cầu được đọc sách viết chữ, khiến người đương địa khen ngợi.

Hám Trạch chốn chiến loạn tới Lộc Môn Sơn cầu học, không ngờ bị Cẩm phàm doanh Cam Ninh bắt cóc, đưa vào trong núi.

Hồ Chiêu nói chuyện với Hám Trạch một phen, cảm thấy người này học vấn bất tục, vì thế viết thư đảm bảo đưa tới Quan Trung. Một người như thế, Đồng Phi tất nhiên không bỏ qua.

Về Bàng Lâm là nhân vật nhỏ, nhưng có một ca ca nổi tiếng, chính là Bàng Thống.

Nói thực Đồng Phi chưa bao giờ nghe nói tới đệ đệ của Bàng Thống.

Bàng Lâm tuổi mới nhược quan, bá sư Tư Mã Huy, học xong đúng lúc trận chiến Lạc Dương được định đoạt, nhận lời mời của huynh trưởng, tới Kinh Triệu. Chuyện này làm Bàng Đức công phần nộ vô cùng, nhưng không thể làm được gì.

Vốn Bàng Đức công định Bàng Lâm đi quy thuận Lưu Biểu để hòa hoãn quan hệ giữa Lộc Môn Sơn và Kinh Tương, dù sao căn cơ Bàng gia ở Kinh Tương.

Trước đó Bàng Thống theo Đồng Phi, Lưu Biểu ngoài không nói gì, nhưng lòng không vui. Giờ hay rồi, Bàng gia xưa nay không để ý tới hồng trần lại có hai người tới Quan Trung, dù Lưu Biểu không có ý kiến, thế tộc Kinh Tương cũng nhất định dị nghị với Bàng gia.

Đương nhiên điều này chẳng liên quan tới Đồng Phi.

Y còn thấy, tốt nhất là Bàng gia không sống nổi ở Kinh Tương nữa, chuyển nhà tới Quan Trung. Vì thế Đồng Phi ngầm hạ lệnh Sa Ma Kha chú ý.

Có điều Lưu Tiên thì ...

Gần như quá nửa tông thất Trường An chửi bới Lưu Tiên, trước kia lập trường rõ ràng như vậy, sao chỉ vào Đại lý tự một chuyển là thay đổi.

Đây là sự phản bội, phản bội trắng trợn.

Nhưng phản bội đấy, tông thất các người làm gì được nào? Đường đường là thị lang Lương vương phủ, bổng lộc 700 thạch, ai dám trêu vào?

Người chửi bới Lưu Tiên không ít, nhưng chẳng lẽ không có đồ kỵ?

Cùng tháng, Lưu Biện hạ chỉ ban hôn, gả con gái danh sĩ Miện Nam cho Đồng Phi, phong Chiêu Dương phu nhân.

Thế là thành Trường An trở nên náo nhiệt.

Đồng Phi kết hôn là chuyện nhỏ, nhưng với những sĩ tử Trường An mà nói đây là cơ hội.

Không ngờ Lưu Biện ban hôn không lâu, trong Thục xảy ra chuyện lớn, chuyện này di dời sự chú ý của thiên hạ, cả Hát thất vì chuyện này mà biến hóa lớn.

Lưu Chương chết rồi.

Chú: Bàng Lâm theo Ngụy phong Liệt hầu.

Lưu Chương đang tuổi tráng niên, vừa tới bất hoặc không lâu, thân thể cường tráng, thường ngày chẳng có bệnh gì, sao lại chết chẳng có dấu hiệu nào báo trước thế?

Người ta nói ông ta tính tình ôn hòa, nhân từ. Có người nói ông ta nhất gian, chẳng làm được việc lớn.

Tóm lại, nếu Lưu Chương chỉ là tông thất bình thường, nói không chừng trở thành danh sĩ, có điều ông ta là con Lưu Yên, định sẵn không thể tránh khỏi chửi hùa hầu chinh phạt. Ông ta lại chẳng kế thừa quyền mưu và khí phách của Lưu Yên, nên chẳng làm được gì.

Về cái chết của Lưu Chương thì mỗi người nói một kiểu.

Có một điều mọi người hiểu, dứt khoát Lưu Chương không tự nhiên mà chết, chỉ là hung thủ là ai? Điều này lại khó nói.

Thế tộc Ích Châu bị Lưu Yên thanh trừ trước kia, Lưu Biểu nhòm ngó đất Thục, Đồng Phi thêm Tây Xuyên, còn có Nam Man ... Đủ loại suy đoán không dứt, làm Tây Xuyên biến thành tiêu điểm thiên hạ chú ý, không được yên ổn.

Lưu Chương có hai người con, con trưởng Lưu Tuấn, có võ dũng, ham tránh đấu, rất có thủ đoạn thiết huyết của Lưu Yên năm nào. Con thứ Lưu Xiển lại giống Lưu Chương, tính tình ôn hòa, coi tiền tài như bùn đất, thích kết giao anh hùng, rất được Lưu Chương yêu quý.

Khi Lưu Chương còn sống, huynh đệ rất hoàn hợp, nhưng vấn đề là Lưu Chương chẳng để lại một lời gia nghiệp do ai kế thừa, nên huynh đệ sinh khoảng cách.

Nội bộ Ích Châu cũng chia làm hai phe.

Thái thú Lạc Thành Ngô Ý cầm đầu, là tướng lĩnh theo Lưu Yên vào xuyên, ủng hộ Lưu Tuấn. Lý do cũng rất đơn giản, xưa nay đều truyền thừa cho trưởng tử, hưởng hồ Lưu Tuấn và Lưu Xiển cùng một mẹ, do chính thê Bàng Thị sinh ra, tất nhiên Lưu Tuấn thay cha nhận Ích châu mục. Bàng điểm này mà nói rất nhiều tướng lĩnh Ích châu ủng hộ Lưu Tuấn, người ngoài không biết được gì.

Nhưng vấn đề là Bàng Thị không thích Lưu Tuấn, mà thiên vị Lưu Xiển.

Nguyên nhân cũng vô cùng đơn giản, Tuấn võ dũng nhưng thô lỗ, hoặc có thể nói “không câu nệ tiểu tiết”, cho nên không được Bàng Thị thích.

Mà cha Bàng Thị là Bàng Hi, thái thú Ba Tây chẳng phải là hạng vừa.

Luận bối phận Bàng Hi ngang với Lưu Yên, là nguyên lão còn sót lại năm xưa theo Lưu Yên.

Bàng Hi là người kiêu ngạo, Lưu Tuấn không ưa ông ta, cho nên ông cháu mâu thuẫn nghiêm trọng. Nếu Lưu Tuấn tiếp nhận Ích Châu, e người xử lý đầu tiên là Bàng Hi, vì điểm này đủ để khiến Bàng Hi ủng hộ Lưu Xiển.

Thế là Ích châu loạn.

Lưu Tuấn sau khi hay tin phụ thân chết, suy nghĩ đầu tiên là phải đi liên hệ với Ngô Ý.

Hắn dẫn tướng lĩnh tâm phúc Đặng Hiền ngay trong đêm rời Thành Đô, tới Lạc Thành tụ họp với Ngô Ý, vì ở Thành Đô, hắn không có nhiều thế lực lắm, Hồ phủ lại nằm trong tay Bàng Thị, đồng thời ngay lập tức điều Bàng Hi lãnh binh về Thành Đô, để đưa Lưu Xiển lên nắm quyền. Nếu Bàng Hi tới nơi, Lưu Tuấn coi như hết cách, đàn vôi vàng chạy tới Lạc thành.

Bàng Hi sau khi tới Thành Đô, chuyện đầu tiên là bổ nhiệm thân tái Cao Phái, Dương Hoài lĩnh binh trấn thủ Phù Lăng, ngăn cản Lưu Tuấn dẫn binh quay về. Sau đó tổng lĩnh binh mã, lệnh Dương Hồng làm thái thú Miên Trúc, mau chóng ổn định thế cục Thành Đô. Lúc đó Lưu Tuấn đã hội họp với Ngô Ý, chuẩn bị đánh về.

- Ngoại công, vì sao phải làm thế?

Lưu Xiển tuổi gần 16, rất lấy làm lạ:

- Vì sao không cho ca ca quay về?

Bàng Hi cười khổ:

- Nhị công tử, nếu Đại công tử quay về, chỉ sợ người không có đất chôn thay đâu. Xưa nay trời không có hai mặt trời, nước không có hai vua. Ngài là người kế thừa do chủ công khâm định, nhưng Đại công tử có thể chấp nhận không? Hắn sao cam tâm xưng thần với Nhị công tử sao?

- Nhưng cháu có thể không làm mà?

Bàng Hi sầm mặt xuống, nghiêm giọng nói:

- Nhị công tử chẳng lẽ định làm trái với di mệnh của chủ công sao? Rất nhiều người đi theo Nhị công tử, nếu lúc này mà rút lui, sẽ rất nhiều người vì Nhị công tử mà mất mạng, vì sao Nhị công tử lại tàn nhẫn như thế?

Nói thẳng ra thì Lưu Xiển chỉ là đứa bé sống trong nhung lụa, làm gì có va chạm với đời, bị Bàng Hi quát một câu thì mặt trắng bệch. Bàng Thị rất không vui trừng mắt lên:

- Phụ thân có gì thì nói tử tế, sao lại dọa Xiển Nhi. Xiển Nhi còn nhỏ, không biết lòng người hiểm ác, không trách nó được.

Bàng Hi cười khổ:

- Con gái ngoan, cha sao không biết điều ấy? Nhưng vấn đề là lúc này Xiển Nhi không thể có chút mềm yếu nào ... Nhị công tử, nếu thương ca ca, sau này bắt được hắn, chúng ta cho hắn phú quý không phải được rồi sao?

Lưu Xiển đâu có hiểu gì, nghe thế tất nhiên vô cùng vui vẻ.

Vì thế được Bàng Hi nâng đỡ, Lưu Xiển lên làm Ích Châu mục, đồng thời để Bàng Hi phòng chính, xử lý các sự vụ.

Bàng Thị nói riêng:

- Cha, người rời Ba Tây, nhưng ngoài ả Hà Manh có Vô Nan quân của Quan Trung, chúng ta phải ứng phó thế nào?

- Con gái ngoan cứ yên tâm.

Bàng Hi tràn trề tự tin nói:

- Cha đã lệnh tông sự Vương Thương bảo vệ ả Hà Manh, lại có Đặng Chi, Mạnh Đạt phò tá, con không phải lo. Đợi cha bắt thằng nghiệt tử kia, bình định đất Thục, dẫn quân về Ba Tây, rồi ả quyết chiến với Đồng tặc.

Bàng Thị là nữ nhân, đâu có hiểu việc binh, thấy Bàng Hi nói chắc như vậy cũng yên tâm.

Nhưng Thục Trung có thể nhanh chóng bình định như Bàng Hi nói sao?

- Dứt khoát không thể.

Giả Hủ cười nhạt:

- Lưu Tuấn tuy thô lỗ, nhưng chẳng phải hạng vô dụng, hắn có Lai Mẫn, Tần Mật phò tá, võ có Ngô Ý, Lãnh Bao, Đặng hiền làm tướng, đó đều là tuần tài Thục Trung cả. Lai Mẫn là em vợ Hoàng Uyển Hứa Xương, bác học nhà nhận, được Lưu Chương nể trọng, có uy ở Thục Trung. Ngô Ý cũng là cự thủ của Lưu Yên, tuy tư cách không bằng Bàng Hi, nhưng luận năng lực, Bàng Hi khó địch Ngô Ý.

Đồng Ký hỏi:

- Ý quân sư là Lưu Xiển ắt bại.

- Chưa chắc, ta sai người hạ độc Lưu Chương là vì thời khắc này, Thục Trung đã loạn, nếu không kiếm được chút lợi ích. Chúng ta sao có thể để nó bình định được? Đợi Bàng Hi chống không nổi, ta sẽ giúp Lưu Xiển kéo chân Lưu Tuấn.

Đồng Ký choàng tỉnh:

- Quân sư muốn mời Tam thúc ra tay?

- Đúng vậy, Trương Nhiệm mấy năm qua hắn đã làm ra chút thành tích. Đối phó với binh mã Thục Trung thế là đủ.

- Vậy quân sư muốn giúp Lưu Tuấn?

Giả Hủ cười ha hả:

- Đại công tử, đang yên lành ta giúp Lưu Tuấn làm gì? Tam gia hành động, ắt kinh động tới binh mã Kinh Châu, nếu không thể làm Tào Tháo và Lưu Bị cuốn vào thì cái chết của Lưu Chương chẳng phải quá oan sao? Tiếp theo phải xem Sĩ Nguyên có hành động gì.

Đồng Ký nghe mà lòng rét run.

Phụ thân thường nói quân sư tính toán không bỏ sót một cái gì, trước kia ta còn chưa tin, giờ xem ra mưu tính lần này của quân sư không nhỏ.

Mưu tính của Giả Hủ đúng là không nhỏ.

Theo tính toán của Giả Hủ, lần nội loạn Tây Xuyên này sẽ lan tới chín quận Kinh Tương, sáu quận Giang Đông, thậm chí là Viên Thiệu tận Ký Châu đều khó tránh khỏi. Quan trọng là kế hoạch này cần tiến hành từng bước, xem phản ứng của chư hầu các phía rồi mới tính tiếp.

Chỉ là như thế hôn sự của Đồng Phi không còn đáng chú ý nữa, thậm chí tin tức y được phong làm Lương vương cũng không gây oanh động như trong tưởng tượng. Tây Xuyên tuy xa xôi, nhưng đã ảnh hưởng tới Trung Nguyên.

Trung tuần tháng tám, đại chiến Tây Xuyên đã kéo dài hơn một tháng, binh mã Lưu Tuấn đã cùng Dương Hoài giao phong mấy lượt ở dưới Phù Lăng Quan.

- Đại công tử, cứ tiếp tục như thế này không hay lắm, nếu không mau chóng đoạt Phù Lăng Quan, một khi Thục Trung ổn định lại, chúng ta sẽ chết không chỗ chôn.

Lãnh Bao tuổi gần 26, đang độ khí huyết phương cương, tinh thông binh mã thao lược, xuất thân bản hàn, rất được Lưu Tuấn tín nhiệm.

Ngô Ý cau mày quát:

- Lãnh Bao, trước mặt Đại công tử, không được phóng túng.

Hắn 13 tuổi theo Lưu Yên, tới nay đã hơn 25 năm, khi Lưu Chương còn sống không coi trọng Ngô Ý lắm, nhưng Lưu Tuấn lại rất thân với hắn.

Lãnh Bao tuy nóng nảy, nhưng cũng biết nặng nhẹ, lùi sang bên lẩm bẩm:

- Đó là sự thật mà, dùng binh hơn một tháng mà chẳng tiến được bước nào. Đại công tử phải hạ quyết tâm, lúc này vạn lần không thể mềm lòng, nếu không bị lợi dụng...

- Lãnh Bao cảm mồm.

Ngô Ý quát một tiếng rồi quay sang bảo Lưu Tuấn:

- Đại công tử Lãnh Bao tuy vô lễ nhưng lại nói thật, người chẳng lẽ còn hi vọng hòa giải với lão già Bàng Hi sao? Nhị công tử bị Bàng Hi mê hoặc, không biết thị phi, cứ để lâu Ích Châu ắt bị Bàng Hi nắm giữ, khi ấy Đại công tử trên không mặt mũi nào đối diện với chủ công, dưới không chiếu cố được cho Nhị công tử và phu nhân.

Lưu Tuấn cắn răng:

- Tử Viễn nói đúng lắm, chỉ có mau chóng công phá Phù Lăng chúng ta mới có đường sống, cứ theo kế của ông, mai dụ giết Cao Phái. Đặng Hiền, người lãnh một đội binh mã mai phục ngoài thành Phù Lăng, đợi Dương Hoài xuất binh, người thừa thế đoạt Phù Lăng Quan. Ta hi vọng tiến vào Thành Đô trước lập đông. Loạn Thực Trung đã quá dài rồi.

Các tướng dạ ran.

Lưu Tuấn lẩm bẩm:” Phù Lăng mất rồi, xem lão già Bàng Hi người còn chiêu số gì nữa?”

Hà Manh quan, vì nơi này là huyện Hà Manh mà có tên đó. Năm Chu Thuận Tĩnh Vương thứ năm (316 trước CN), Ba vương và Thục vương vì có thù đánh nhau, nên Tần Huệ vương thừa cơ phái Tư Mã Thác xuất binh phạt Thục, cùng quân Ba Thục nhiều lần quyết chiến ngoài Hà Manh Quan, tổn thất thảm trọng.

Tần diệt Ba Thục, đặt huyện Hà Manh.

Hà Manh Quan là yếu đạo giao thông giữa Tần và Ba Thục, thêm vào Lăng giang và Bạch Lăng giang, trên thông Hán Trung, dưới thông Thành Đô.

Cổ nhân gọi Hà Manh Quan là hùng quan trời đặt.

Sau khi Lưu Chương chết, quận Hán Trung lập tức đưa ra phản ứng, ai cũng biết Ba Thục sẽ xảy ra hỗn loạn, mà lúc này có thể phá Hà Manh Quan, cả Ba Thục sẽ không công mà phá. Vì thế Diêm Phổ khẩn cấp điều động 20 vạn đại quân Hán Trung và Vô Đô, cùng 10 vạn Vô Nan quân tụ họp dưới Hà Manh Quan.

Chớp mắt đã hơn một tháng trôi qua, Ba Thục quả nhiên hỗn loạn như trong dự đoán, nhưng Hà Manh Quan tới nay vẫn cản đường đi của bọn họ. Vương Thương đích thân tọa trấn, Mạnh Đạt làm thủ tướng Hà Manh Quan, ngăn cản đợt công kích dữ dội của quân Hán Trung. Phải nói tên Mạnh Đạt này bản lĩnh chỉ huy phòng ngự không tầm thường.

Liên tiếp nhiều ngày hao binh tổn tướng làm đám Cam Bí, Diêm Phổ vô cùng tức tối.

Giả Long vẫn bình tĩnh một chút, dù sao ông đi qua cầu còn nhiều hơn đường Diêm Phổ và Cam Bí đã đi, nghi hoặc hỏi:

- Sĩ Nguyên đâu?

Nói ra cũng lạ, trưởng sử Bàng Thống từ khi tới Vô Nan quân rất ít khi hỏi tới quân vụ, đa phần thời gian hòa trộn với sơn dân, trèo đèo lội suối, chẳng mấy khi thấy bóng dáng. Biết lai lịch Bàng Thống không tầm thường, là thân tín của Đồng Phi, Giả Long không hỏi tới.

Nhưng tình huống giờ đã khác, hiện đang lúc quan trọng công kích Ba Thục, Bàng Thống sao có thể không có trong quân.

Chẳng những Giả Long, mà cả Diêm Phổ cũng bất mãn với Bàng Thống.

Ngược lại Cam Bí chẳng hề để ý, cười ha ha nói:

- Bàng trưởng sử chắc là có chút tính toán, từ sau khi tin cái chết Lưu Chương truyền tới đã dẫn Kỳ kích sĩ rời quân doanh ... Ừm, tính ngày thì không ngắn nữa, hẵn vài ngày tới sẽ về.

- Ô, Sĩ Nguyên có tính toán gì?

- Hần không nói, có điều thấy hần thần thần bí bí như vậy, chắc là có manh mối gì.

Giả Long hừ một tiếng, thầm nhủ :” Hà Manh là hùng quan do trời đặt, không hề kém Hàm Cốc Quan. Một thằng nhãi con mà dám lớn lối nói có tính toán? Nếu dễ thế thì xưa nay đã chẳng có mỗi Tư Mã Thác phá được Hà Manh Quan.”

Nói thực Giả Long rất ngứa mắt với Bàn Thống.

Dù sao hần ít tuổi, còn điều đệ tử yêu quý của ông ta là Trương Nhiệm khỏi Vô Nan quân. Tới cái tuổi như Giả Long, luôn mong có người thân bên cạnh, Trương Nhiệm là người thân nhất của ông ta.

Đúng lúc này ngoài cửa có quân tốt vào báo:

- Trưởng sử đại nhân đã về.

Một tháng không gặp, Bàn Thống trông rất nhếch nhác, y phục tả tơi quá đáng, làm người ta phì cười. Chân chỉ đi một cái giày, chân kia đi dép cỏ, đúng là tên ăn mày đích thực.

Hần vừa vào đại trường thì Cam Bí cười phá lên:

- Sĩ Nguyên, người làm cái gì mà trông thảm thế?

Bàn Thống tuy mệt mỏi nhưng tinh thần vô cùng phấn chấn, ngồi xuống cầm lấy gáo nước quân sĩ đưa cho, làm một hơi hết sạch:

- Lão tướng quân, chúng ta phải vào Thục rồi.

Đám Giả Long nghe thấy đồng loạt đứng dậy:

- Sĩ Nguyên có cách phá Hà Manh rồi à?

Bàn Thống cười lắc đầu:

- Ta không có cách phá Hà Manh Quan, ta nó là biết đột nhập vào Ba Thục, đoạt lấy Thành Đô rồi.

Giả Long nhíu mày, kiên nhẫn nói:

- Hãy nói ra nghe xem.

Chẳng trách ông ta có vẻ mặt ấy, từ xưa tới nay vào Xuyên có mỗi một con đường, không qua Hà Manh Quan thì đi lối nào.

Bàn Thống thở lấy hơi, kệ Giả Long tỏ ra khó chịu, đứng dậy nói:

- Người đâu mang bản đồ lên đây.

Có quân tốt đem một tấm bản đồ bằng da trâu treo lên, tiếp đó Ký kích sĩ ngăn cản người không liên quan tới gần đại trường, Diêm Phổ và Cam Bí đều không nhận được nghĩ :” Tên sử quỷ này bày trò gì đây?”

Bàn Thống không nói, dùng bút cứng chấm mực, vẽ một đường lên bản đồ. Đường này không xuyên qua Hà Manh Quan, mà vòng qua đường nhỏ Âm Bình tới Đức Dương đình, rồi tới thẳng Thành Đô.

Đám Giả Long hít một hơi khí lạnh.

Bàn Thống nói:

- Chúng ta không đi Hà Manh Quan mà vòng qua Đại Kiếm Quan, vào Quảng Hán. Nửa năm qua ta từng hỏi han rất nhiều sơn dân bản địa, từ con đường này có thể tới được Giang Du. Giang Du là trọng trấn Ba Thục, nay Nhị Lưu đánh nhau, chắc không phái binh trú ở nơi này. Chúng ta chiếm Giang Du, phái tinh nhuệ đánh Phù huyện, tạo thành thế giáp kích Thành Đô. Thủ quân Tử Đồng, Lăng Trung ắt sẽ tới cứu viện. Khi đó thủ vệ Hà Manh quan trống rỗng, lão tướng quân dẫn binh công kích, Hà Manh Quan sẽ bị phá. Thành Đô chỉ đợi ngày nắm trong tay.

- Nhưng vấn đề ở chỗ, ai thêm chú ý tới chỗ này?

Giả Long rất hiểu Ba Thục, lắc đầu:

- Quá nguy hiểm, quá nguy hiểm.

- Lão tướng quân, xưa nay hành quân đánh trận có lý nào không nguy hiểm? Vương Thượng thận trọng, Mạnh Đạt lắm mưu, cố công thì quân ta tổn thất thảm trọng. Hơn nữa tốn thời gian quá lâu, nếu Thục Trung vì thế ổn định lại thì thời cơ tốt sẽ qua.

Giả Long nhíu mày:

- Đường nhỏ Âm Bình đều núi cao trùng điệp, nếu quân Thục phái hơn trăm người giữ chỗ hiểm yếu, cắt đường về thì e ...

445. Chương 445: Đường Nhỏ Âm Bình.

Diêm Phổ định nói nhưng Cam Bí ngăn lại:

- Theo ta kế của Sĩ Nguyên có thể được.

Hắn trầm ngâm rồi nói:

- Ta dẫn ba vạn Vô Nan quân đi đường nhỏ Âm Bình vào Thục. Sĩ Nguyên nói không sai, thời cơ chỉ thoáng cái là qua, không mạo hiểm không được. Lão tướng quân thấy sao?

- Nếu Cam lão hồ đã nói vậy thì cứ thử xem, ta và Diêm đại nhân ở lại đây đánh nghi binh, thu hút sự chú ý ọi người.

Bàng Thống nói:

- Ta theo Cam tướng quân.

- Chuyện này ...

- Chủ ý là ta đưa ra, đường đi ta cũng quen thuộc. Ta có thể dẫn Kỳ kích sĩ và 3000 quân đi trước mở đường. Cam tướng quân cứ trăm dặm lập một trại, như vậy đầu đuôi có thể ứng cứu lẫn nhau, không tới mức gặp phục kích.

Bàng Thống trầm trề tự tin, mọi người muốn ngăn cản mà không có lý do.

- Ngoài ra hành quân còn phải nhiều lưu ý, ta đã sai người làm dép cỏ, lợi cho việc đi trong núi. Có thể lệnh Vương Nhung, Hoắc Tuấn hiệp trợ ta, ba ngày sau lên đường. Cam tướng quân suất lĩnh binh mã theo ta sau ba ngày, không biết các vị có tán thành kế này không?

Giả Long phục dụng khí của Bàng Thống:

- Nếu Sĩ Nguyên có dụng khí này thì cứ theo đó là được, mọi người vào Thục cầm thư của ta tới Càn Vi tìm Thường, Bá Đồ Vi. Hai người này đều là cố nhân của ta, bất mãn với Lưu gia, ắt sẽ giúp đỡ lớn ọi người.

Bàng Thống, Cam Bí tức thì lĩnh mệnh mà đi.

Ba nghìn người theo Bàn Thống, không mang y giáp, chỉ mang dùi đục, gập núi mở đường, gập sông bắc cầu cho hậu quân. Lại ba ngày nữa, Cam Bí dẫn ba vạn quân lên đường. Cùng lúc đó Giả Long và Diêm Phổ triển khai công kích dữ dội Hà Mạnh Quan.

Cam Bí và Bàng Thống cách nhau ba ngày đường, nhưng do Bàng Thống phải mở đường, tốc độ chậm chạp, vào tui rồi không còn đường nữa, phải dựa vào sơn dân đương địa, lại mang kim chỉ nam, không lo lạc lối, cứ đi được 50 dặm thì cắm một trại cho quân nghỉ, hành quân 20 ngày, chỉ đi được hơn 700 dặm.

700 dặm này không có bóng người, mở đường trong núi non hiểm trở, Bàng Thống trở nên tiều tụy, sĩ tốt bên cạnh cũng ít dần.

Ngày hôm đó khi Bàng Thống dừng lại ở một ngọn núi chính đốn nhân mã thì hơn 3000 Vô Nan quân chỉ còn lại có hơn 1000.

Vương Nhung dẫn 50 Kỳ kích sĩ đi đầu dò đường đột nhiên quay lại, thần sắc hốt hoảng mà thất vọng.

- Vương tướng quân, sao lại quay về?
- Trưởng sử, hết đường rồi.
- Thế là sao?

Vương Nhung mặt đưa đám:

- Qua núi này toàn bộ là vách đá, không thể phá núi, dẫn đường nói, tới đây là hết đường.
- Nói bậy.

Bàng Thống nổi giận, nếu dừng lại ở đây thì bao công sức mất sạch, trong núi hoang rừng hiểm này, nếu quân sĩ mất đi hi vọng, nhất định sẽ xuất hiện hỗn loạn. Huống hồ sau còn có đại quân Cam Bí, nếu không tìm thấy đường thì tốn bao nhiêu thời gian công sức.

Hắn và Hoắc Tuấn, Vương Nhung đi tới, chỉ thấy phía trước là con dốc, toàn bộ là do đá trơn bóng tạo thành, căn bản không có chỗ đặt chân.

Bàng Thống hỏi người dẫn đường:

- Nơi này tên là gì?
- Đây gọi là Mã Các Sơn, từ đây xuống núi, đi một ngày là thấy Giang Du.

Bàng Thống nhìn thế núi trầm ngâm một lúc sai người lấy đằng giáp bọc người:

- Chúng ta hành quân 700 dặm, trải qua bao nhiêu nguy hiểm, biết bao huynh đệ mất mạng trên đường. Nay qua chỗ này là Giang Du, chúng ta phụng thiên lệnh thảo phạt nghịch tặc, nếu ông trời muốn chúng ta thành công, dù núi đao biển lửa cũng không ngăn được. Ta nguyện đi đầu, ai theo ta.

Hoắc Tuấn nói lớn:

- Ta nguyện theo trưởng sử.
- Không vào hang hổ, sao bắt được hổ con, kiến công lập nghiệp chính vào lúc này đây.

Bàng Thống núi xong tung mình lăn xuống dốc, đá núi nhô ra va đập làm người hắn bầm dập, nhưng lúc này không kêu tiếng nào.

Bàng Thống đi đầu, Hoắc Tuấn theo sau, những người còn lại phấn chấn mang đằng giáp lăn xuống, không có giáp thì dùng thùng buộc lưng, nối nhau đi xuống. Hao tổn thêm mấy trăm người, cuối cùng cũng qua được.

Bàng Thống sai người báo cho Cam Bí hỏa tốc tiến quân, hắn và đám Vương Nhung hợp kế, thấy quân quý ở chỗ thần tốc, không thể ở dưới núi quá lâu, thêm một lúc nào là nguy hiểm lúc ấy, vì thế dẫn quân tốt ngay trong đêm đánh vào Giang Du.

Giang Du không phải là một thành thị, nói chính xác thì đây phải gọi là Giang Du đại doanh, hay gọi là cứ điểm quân sự thì thích hợp hơn.

Giang Du đại doanh vốn có trọng binh, nơi này tích trữ lương thảo cung ứng cho Quảng Hán, Ba Tây. Đồng thời đảm bảo lương thực dùng cho Miên Trúc, thậm chí là Thành Đô. Quân giới nỏ pháo đủ cả, năm xưa Lưu Yên lập Giang du đại doanh chủ yếu là để kháng cự thế tộc Càn Vi làm phản.

Dù ông ta đã chết, Giả Long mất tích, nay Càn Vi vô cùng yên bình, cho nên dân lòng không ít.

Thời Lưu Chương, Giang Du đại doanh có 8000 sĩ tốt, nhưng Lưu Chương chết rồi, Thục Trung đại loạn, Bàng Hi vì tăng cường phòng ngự Thành Đô, đem binh mã Giang Du điều tới Miên Trúc. Nay Giang Du đại doanh chỉ còn hơn nghìn người già yếu bệnh tàn, không có chút sức chiến đấu nào.

Điều này chẳng phải nói Bàng Hi không biết đạo dùng binh.

Thực tế trên từ Bàng Hi, dưới tới tiểu tốt đều không cho rằng Giang Du sẽ phát sinh chiến sự, chấp tới một đội quân Quan Trung xuất hiện ngoài Giang Du đại doanh, 800 Vô Nan quân đánh vào, thủ quân Giang Du chẳng hề có chuẩn bị, căn bản không phản kháng chút nào đã quỳ xuống xin hàng, chủ tướng Giang Du ý

đồ tổ chức phản kích bị Hoắc Tuấn bắn chết. Nửa canh giờ sau Bàng Thống dẫn mấy trăm người vào Giang Du đại doanh.

Nhìn trong doanh lương thảo chất quân khí cao như núi, Bàng Thống lắc đầu liên hồi.

Hoắc Tuấn hỏi:

- Tướng sử sao lại lắc đầu?

Bàng Thống cười:

- Ta đang nghĩ, khi xưa Lưu Yên thiết lập nơi này ngoại trừ trấn áp Càn Vi mưu nghịch, chưa chắc đã không có ý phòng hờ. Tuy từ xưa vào Xuyên chỉ có một đường, nhưng đời này không có gì tuyệt đối, Lưu Yên giỏi mưu tính, há có thể thiếu phòng bị?

- Ý trưởng sử là Lưu Yên biết đường nhỏ Âm Bình?

- Cái đó thì chưa chắc, đường nhỏ Âm Bình chỉ là cách nói của sơn dân, tới nay mới được chứng thực. Lưu Yên không phải thần tiên, sao biết nó tồn tại? Nhưng đề phòng vạn nhất, chưa chắc không phải suy tính của Lưu Yên.

Nghĩ cũng phải, Lưu Yên chấn thủ Ích châu nhiều năm, giao chiến vô số lần với dị tộc, đâu phải người dễ đối phó.

Chỉ tiếc là hậu đại của ông ta không hiểu được ý ông ta, để một quân doanh to lớn thành cái khó thóc lúa binh khí.

Vì đột kích bất ngờ, Giang Du đại doanh thất thủ không kinh động người khác.

Đương nhiên đây chỉ là tạm thời.

Bàng Thống lệnh Hoắc Tuấn kiểm kê quân nhu trong doanh, đồng thời phái Kỹ kích sĩ tới Càn Vi, tìm người Giả Long nói. Hai người này là danh sĩ đất Xuyên, vì năm xưa giao hảo với Giả Long, nên không được Lưu Chương coi trọng.

Lưu Chương không sợ bọn họ làm gì nổi ở Càn Vi, Giả Long thanh thế lớn như vậy còn chẳng làm gì được, hiện thế tộc Càn Vi giảm mạnh, còn sợ cái gì?

Bàng Thống không nghĩ hai người Bá Thường, Đỗ Vi này có tác dụng gì lớn. Kỳ binh tập kích cũng không phải là mong có được chiến quả lớn cỡ nào, mà là tính chấn động mà nó mang lại.

Đêm khuya thám báo tới báo tiên phong Cam Bí suất lĩnh đã tới Mã Các Sơn, dự tính sáng sớm sẽ tới nơi.

Thời gian vô cùng eo hẹp, Bàng Thống phải làm tốt công tác chuẩn bị.

Lúc này Hoắc Tuấn lắc lư dẫn hai người đi vào doanh:

- Trưởng sử, có hai người muốn gặp.

Nhìn trang phục thì hai người này tựa hồ là tù phạm, một cao lớn thô kệch tuổi chừng 40, mặt vuông vức, tiêu tụy mà uy nghiêm, hai mắt sáng như sao, lộ vẻ kiệt ngạo bất tuần.

Người còn lại rất gầy, tướng mạo thanh tú, nhưng cho người ta cảm giác cương liệt.

Giang Du đại doanh trừ tích trữ lương thảo còn giam giữ không ít tù phạm, Bàng Thống hiểu kỳ hỏi:

- Hai vị là.

- Tại hạ Bành Dương.

- Tại hạ Vương Luy.

446. Chương 446: Thục Trung

- A.

Bàng Thống giật mình, Bành Dương thì hẳn không biết, nhưng Vương Luy.

Vương Luy là người Quảng Hán, vốn là tông sự của Lưu Chương, tuổi trên 30. Sao hẳn lại ở đây, còn mặc áo tù.

Bàng Thống cười tùm tùm đi tới chấp tay:

- Cái danh Thần Nguyên tiên sinh như sấm bên tai Thống.

Vương Luy cũng cười, mang theo chút châm chọc, lại tựa như tự trào:

- Bàng đại nhân chớ nói những lời khách sáo ấy, Luy nay chẳng qua là một tù nhân ở Giang Du thôi. Nếu chẳng có Vĩnh Niên thì đã chết lâu rồi, hôm nay cầu kiến là có công lao lớn muốn dâng lên.

Bàng Thống nghi hoặc nhìn Vương Luy, sự thẳng thắn của Vương Luy thì hẳn không để ý, song công lao lớn mà Vương Luy nói là cái gì?

Vương Luy có vẻ mệt, lùi lại để Bành Dương đứng trước:

- Vĩnh Niên nói đi.

Giọng có vẻ cô đơn, tâm tình rất kém.

Bành Dương thì lại chẳng e dè, chấp tay với Bàng Thống:

- Quảng Hán Bành Dương ra mắt Bàng đại nhân.

- Bành ...

Bàng Thống không biết xưng hô ra sao, Vương Luy nói vào:

- Vĩnh niên từng làm thư tá cho Lưu Quý Ngọc, đại nhân có thể gọi tự của hẳn.

Bàng Thống cười xòa:

- Không biết Vĩnh Niên có gì chỉ giáo.

Bành Dương cũng chẳng khách khí, ưỡn ngực nói:

- Chỉ giáo thì không dám, chẳng qua muốn cứu đại nhân một mạng, thuận tiện tặng ột công lao thôi.

Vương Luy ở bên nhủ mày, tên Vĩnh Niên này trải qua kiếp nạn mà vẫn như thế, không biết tiến lui, tùy ý ngang ngược, không phải cách giữ thân lâu dài, định nói đỡ vài câu, nhưng nghĩ sao lại nuốt vào.

Từ lâu nghe Đồng Tây Bình lòng dạ rộng rãi, năm xưa bắt Hồ Chiêu, mặc cho Hồ Chiêu chửi bới mà không giận. Bàng Thống là thân tín của Đồng Phi, nhìn hành vi của hẳn nói không chừng nhìn ra được chút manh mối, nhân cơ hội này xem thử đoạn Đồng Phi ra sao.

Bàng Thống vô cùng nghiêm túc nhìn Vương Nhung và Hoắc Tuấn trừng mắt muốn nổi giận:

- Mời tiên sinh chỉ giáo.

Tên Bành Dương nà tuổi mới nhược quan, còn nhỏ hơn Bàng Thống. Bàng Thống gọi là tiên sinh, có thể nói cho đủ thể diện, Vương Luy thăm gặt đầu nhìn Bành Dương, nghĩ :” Vĩnh Niên người mà còn không biết tiến lui, tương lai khó có kết cục tốt.”

- Bàng đại nhân cô quân thâm nhập Thục Trung, dụng ý không cần phải nói. Giang Du tuy địa hình hiểm yếu, nhưng chẳng phải chốn ở lâu. Ta nghe nói Đại công tử nay phá Phù Lăng Quan, Cao Phái chết trận, Dương Hoài bị bắt. Chuyện gấp hiện nay của Bàng đại nhân là phải mau chóng đứng vững chân ở Thục. Bành mỗ tuy bất tài, nhưng nguyên học Tô Tần Trương Nghi, thuyết phục Mạnh Đạt ở Hà Mạnh đầu hàng, dẫn quân Quan Trung vào Xuyên.

Bàng Thống mặt vẫn như thường:

- Tiên sinh chắc chứ?

- Chắc cả mười phần.

- Nếu đã thế mời tiên sinh vất vả một phen, nếu khuyển hàng được Mạnh Đạt, Thống lĩnh cầu Lương vương, ghi công đầu cho tiên sinh.

Bành Dương cũng không khách khí:

- Chuyện không thể chần chừ, ta đi ngay đêm nay.

Bàng Thống lệnh 20 Kỹ kích sĩ hộ tống Bành Dương, hẳn chẳng lo Bành Dương giở trò gì, dù sao đây cũng là một vụ đánh cược.

Bành Dương đi rồi, Vương Luy đứng dậy cười khổ:

- Vĩnh Niên tính tình không tệ, chỉ là tuổi trẻ sức nổi, vừa rồi lời nói ít nhiều có mạo phạm, xin đại nhân thứ lỗi.

Bàng Thống cười:

- Lương vương từng nói, người có bản lĩnh đều có mấy phần kiêu ngạo, kẻ không có bản lĩnh, cho kiêu ngạo cũng chẳng kiêu ngạo nổi. Thần Nguyên đại nhân cần gì phải để trong lòng, chỉ là Thống lấy làm lạ, sao đại nhân ngài lại bị giam ở Giang Du.

Vương Luy nghe thế thì thở dài:

- Tây Hán vương đăng cơ, được ngọc tỷ truyền quốc, thành hoàng thống chính tông. Ta khi ấy khuyển châu mục đại nhân dâng thư xin tội tới Trường An, dù sao chức của ông ta được Lưu Yên đại nhân truyền xuống, chứ không phải triều đình. Nếu khi ấy châu mục đại nhân nghe ta khuyển cáo, chẳng những ngồi vững ở vị trí châu mục, Thục Trung cũng tránh được binh đao, nhưng ông ấy không nghe ta.

Người xưa phạm chuyện gì cũng cầu danh chính ngôn thuận, nếu khi đó Lưu Chương dâng sớ, với tình cảnh khốn khổ của Đồng Phi cũng chỉ đành chấp nhận.

Lưu Chương tiếp tục làm thổ hoàng đế, chỉ cần không có chuyện mưu nghịch, Đồng Phi cũng không có cơ kiếm chuyện với ông ta. Thậm chí Lưu Chương ngầm qua lại với chư hầu Quan Đông thì Đồng Phi cũng chỉ trở mặt nhìn thôi. Nên kể Vương Luy hiển lên khi đó là ổn thỏa nhất.

Tiếc là Hạ Hầu Lan đại bại, chủ lực Hán An quân giằng co với liên quân, nhìn bề ngoài thì liên quân chiếm ưu thế.

Mà Lưu Chương lại không muốn cúi đầu với văn bối, nên không tiếp nhận chủ ý của Vương Luy. Vương Luy có bản lĩnh, có tầm nhìn, nhưng tất xấu lớn nhất của hắn, nếu dùng ngôn ngữ hậu thế là không hiểu nghệ thuật nói chuyện, cứ cố can gián Lưu Chương, chẳng những đắc tội Lưu Chương mà còn chọc giận người khác, nên Lưu Chương đánh 200 gậy, đầy tới Giang Du.

Vương Luy thanh danh không tệ, người hành hình không đánh hết sức, nếu không đánh 200 gậy, đừng nói đi đây, còn sống hay không cũng là một vấn đề.

Vương Luy sau khi tới Giang Du, nhờ Bành Dương chiếu cố, họ Bành đó tính kiêu ngạo, quá mức phóng túng, song hắn có bản lĩnh thật, từ nhỏ nổi danh thần lực, được thái thú Quảng Hán - Đồng Phù xem trọng tiến cử cho Lưu Chương.

Lưu Chương rất ghét tính tùy tiện của Bành Dương, không trọng dụng, cho hắn làm thư tá.

Theo lý như vậy thì phải kiềm chế lại, nhưng Bành Dương lại vẫn cứ như trước. Ở Quảng Hán người ta còn nể mặt Đồng Phù vài phần, nhưng Đồng Phù chết rồi, mà quyền quý Thành Đô không ưa hắn, ai đi nhần nhện một tên tiểu tử.

Một lần Bành Dương say rượu đánh người, Lưu Chương mượn cớ xử lý hắn, biếm làm nô, đầy tới Giang Du.

Hắn bị cắt tóc, buộc vòng sắt vào cổ, loại hình phạt cực kỳ xỉ nhục này lại không làm Bành Dương bận tâm.

Vương Luy tới Giang Du, từng khuyên Bành Dương, nhưng hắn nói: Ta là thiên lý mã, nhưng trên đời không có Bá Nhạc.

Có thể thấy kẻ này kiêu ngạo thế nào.

Bàng Thống không nhịn được cười:

- Năm xưa ta theo Lương vương cũng chẳng khác gì hắn, có điều ta may mắn, Lương vương rất khoan dung, tha thứ cho sự kiêu ngạo của ta. Đồng thời dùng các loại phương pháp rèn rũa ta, nay nghĩ lại cảm thấy mình thật may mắn.

- Đại nhân đúng là tốt số.

Vương Luy ánh mắt phức tạp:

- Vĩnh Niên nói đi khuyên hàng Mạnh Đạt kết quả chưa rõ, đại nhân cô quân thâm nhập, phải mau chóng đứng vững chân, nếu không chuyện Giang Du thất thủ muộn nhất là ngày mai sẽ bị người ta phát giác. Ta có một kế có lẽ giúp được đại nhân tạm thời trụ được, sao không phái binh cướp lấy Phù Quan, cắt đứt liên hệ giữa Thành Đô và Ba Tây?

Bàng Thống mắt sáng lên:

- Ta cũng muốn tới Phù Quan, chỉ là nơi đó khác Giang Du, muốn chiếm mà không có kế hay.

- Lưu Chương bắt nhân, hai đứa con cũng khó thành đại sự. Vương Luy muốn theo Lương vương, nguyện lấy Phù Quan làm lễ ra mắt.

- Thần Nguyên tiên sinh hãy nói đi.

- Chủ tướng Phù Quan là Hoàng Quyền, tuổi 22, khá có tâm kế, hắn và ta có hữu nghị thông gia. Nếu đại nhân tin ta, ta đi khuyên hàng. Không tốn một binh một tốt lấy được Phù Quan. Khi ấy Lý Khôi ở Miên Trúc ắt có hành động, chúng ta thừa cơ lấy Miên Trúc, nếu Miên Trúc mất, Thành Đô sẽ đại loạn, đợi Vĩnh Niên khuyên hàng Mạnh Đạt rồi, đại quân Lương vương vào xuyên, có thể định Thục.

Bàng Thống nheo mắt lại, một lúc sau đứng dậy:

- Kế của tiên sinh quả nhiên rất hay, mời Trọng Mạc cùng Tiên Sinh tới Phù Quan một chuyến, ta ở đây đợi tin lành.

Đây là một vụ đánh cược, nếu thắng, vươn tay ra là có thể lấy được Thành Đô. Nếu thua, mấy vạn Vô Nạn quân vào Xuyên sẽ chết không có đất chôn. Bàng Thống cược Vương Luy quy hàng thực sự ...

447. Chương 447: Bị Tiêu Diệt

Vương Luy không thật lòng quy hàng thì sao? Đó là một lần đánh cược và mạo hiểm chưa từng có của Bàng Thống.

Có điều so với hắn, thái thú Miên Dương là Lý Khôi càng bất an, thậm chí cảm thấy nguy hiểm chưa từng có.

Giang Du thất thủ rồi, làm sao Giang Du thất thủ được?

Biết tin này Lý Khôi có chút choáng váng.

Khó mà trách được, Giang Du nằm trong Thục Trung, chuẩn xác một chút là phía tây nam Thành Đô, quân Quan Trung làm sao công chiếm Giang Du được?

Nhưng hắn cũng biết Hoàng Quyền là người thành thực, tuyệt đối không vô duyên vô cớ lấy chuyện này ra nói.

Vì thế sau khi hay tin, Lý Khôi lập tức dẫn 8000 quân vội vàng hướng về phía Phù Quan.

Quân Quan Trung được Giang Du, bước tiếp theo chắc chắn chiếm Phù Quan.

Thủ quân Phù Quan chỉ có 2000 người, có thể chống đỡ quân Quan Trung tấn công không? Phải biết rằng xưa nay quân Quan Trung nổi danh thiện chiến. Vị trí Phù Quan trất trọng yếu, với Bàng Thống mà nói, đó là có chỗ đứng chân. Còn với Tây Xuyên thì mất Phù Quan, liên hệ giữa Ba Tây, Quảng Hán và Thành Đô sẽ đứt đoạn.

Hiện quân Quan Trung bị ngăn cách ngoài Hà Manh Quan, đám Bàng Hi không ai ý thức được tầm quan trọng của Phù Quan. Nhưng hiện Quân Quan Trung đã vào Thục Trung, Phù Quan trở nên vô cùng quan trọng, làm không khéo sẽ xuất hiện phiền phức lớn.

- Truyền lệnh, đại quân tăng tốc tiến lên, phải tới được Phù Quan trước khi trời tối.

Tốc độ ba quân lần nữa tăng lên, nhưng Lý Khôi vẫn thấy quá chậm.

- Lý Khôi là kẻ có tài.

Vương Luy ngồi trong phủ nha Phù Quan cười nói:

- Chỉ là tính cách quá nóng vội, không biết nhìn toàn cục. Nếu ta là Lý Khôi, hay tin Giang Du bị công chiếm, nhất định lập tức thông báo cho Thành Đô, đồng thời tập hợp binh mã, hơn nữa tạm thời bỏ mặc Phù Quan.

Dưới Vương Luy có một thanh niên, ra vẻ lắng nghe, mặt cười hòa nhã, ánh mắt sáng quắc:

- Bỏ Phù Quan? Há chẳng phải làm ba quận mất liên hệ.

- Nay ta và Lãng Trung có mấy vạn nhân mã, lại có quận binh Quảng Hán. Rõ ràng quân Quan Trung đánh lên Giang Du, binh mã không thể quá nhiều. Chỉ cần điều đủ quân phản kích, Phù Quan có thể lấy lại, đây là Thục Trung, có gì phải lo.

Thanh niên kia là Hoàng Quyền, gật đầu:

- Đức Ngang không rút kinh nghiệm giáo huấn lần trước, xem chừng lần này có phiền toái lớn đây.

Vương Luy cười rộ lên.

Giáo huấn mà Hoàng Quyền nói là tao ngộ xưa kia của Lý Khôi.

Lý Khôi là người Kiến Ninh, từng làm đốc bưu, cô phụ của hắn là Thoán Tập huyện lệnh Kiến Linh, làm một số chuyện phạm pháp, mà chức trách của Lý Khôi là kiểm tra chuyện bất pháp của quan lại, giống như cơ cấu giám sát.

Sau khi phát hiện Thoán Tập có vấn đề, Lý Khôi căn bản không nghĩ tới nguyên nhân, trực tiếp báo lên Thành Đô.

Người Tây Xuyên tình cảm quan niệm gia đình họ mạc rất nặng, Lý Khôi tố cáo Thoán Tập, chẳng những không tạo thành phiền phức cho Thoán Tập, ngược lại thiếu chút nữa bị bãi quan, ngay cả người họ Lý cũng không ưa hắn, tình hình khi đó đúng là rất khốn đốn.

May mà cô cô hắn nói đỡ, Thoán Tập không thêm so đo, ngược lại còn giới thiệu cho thái thú Thục quận khi ấy là Đồng Hòa, Lý Khôi mới thoát nạn.

Đồng Hòa nói :” Đức Ngang quá nóng vội, muốn làm ra thành tích thì ta hiểu, nhưng phạm chuyện gì cũng phải suy xét kỹ mới được.”

Chuyện này quá nửa quan lại Thục Trung đều biết.

Hành vi của Lý Khôi thì Vương Luy tán thành, nhưng bất chấp thân tình chỉ quan tâm tới tiền đồ của mình thì Vương Luy không xem trọng.

- Công Hành, nhìn thời gian thì cũng sắp tới lúc Lý Khôi đến rồi, chúng ta chuẩn bị một chút còn nghênh tiếp thái thú đại nhân.

Vương Luy cùng Đồng Hòa có va chạm, trước kia bị Lưu Chương có bóng dáng của Đồng Hòa. Lý Khôi được Đồng Hòa tín nhiệm, định sẵn rằng Vương Luy không dễ dàng tha cho hắn. Còn Hoàng Quyền cũng chẳng có thiện cảm gì với Lý Khôi, có thể cho Lý Khôi một bài học, hắn chẳng ngại ngần đổ dầu vào lửa.

Hai người chuẩn bị, tới giờ Dậu thám mã tới báo, binh mã của Lý Khôi sắp tới rồi.

Vương Luy không ra mặt, Hoàng Quyền đi lên tường thành, đằng xa bụi khói mù mịt, binh mã Lý Khôi đã tới dưới thành.

Nhìn ra được Lý Khôi đi hết tốc độ, rất là khổ cực.

Hoàng Quyền thăm thở dài, chấp tay nói:

- Dưới thành có phải là thái thú Đức Ngang.

- Ta chính là Lý Khôi, tình hình Phù Quan hiện thế nào? Còn không mở cổng thành ra?

Hoàng Quyền cười:

- Đại nhân chờ vội, nay Phù Quan hết thấy đều tốt, chỉ là hạ quan có một bằng hữu muốn giới thiệu cho đại nhân.

Lý Khôi lúc này phát hiện tình hình không ổn lắm, nhú mày trầm giọng quát:

- Hoàng Quyền, người bày trò gì vậy? Lúc này rồi còn giới thiệu bằng hữu gì nữa? Mau mở cổng thành ra.

- Chẳng phải hạ quan không chịu mở, chỉ là vị bằng hữu kia nói, nếu đại nhân không gặp mặt hắn trước, e hạ quan cũng bất lực Người đâu, nổi trống.

Chỉ nghe tiếng trống tùng tùng, sau lưng Hoàng Quyền đột nhiên đi ra một hàng cung tiễn thù, ai nấy giương cung nhắm vào quân Thục dưới thành, tiếp ngay đó hai bên Phù Quan vang lên tiếng la hét, hai đội nhân mã chừng hai nghìn người xuất hiện.

Trong đó có một viên đại tướng cao hơn trượng, mặt đen như dát nổi, một tay cầm Đồ long kích, một tay cầm Thanh phong mâu, thúc ngựa ra quát:

- Vô Nan quân Cam Bí ở đây, Lý Khôi, còn không mau xuống ngựa đầu hàng.

Không xong, mắc mưu rồi, Lý Khôi rùng mình, lập tức hiểu ra, sợ là Hoàng Quyền đã hàng, rống to:

- Tướng sĩ ba quân, theo ta giết giặc lấy lại Phù Quan.

Quân Thục hô vang, cầm vũ khí xông vào hai nhóm nhân mã kia.

Nhưng quân Quan Trung thế như mãnh hổ, nhân số tuy không chiếm ưu thế, có điều ai nấy dũng mãnh vô cùng. Cam Bí thúc ngựa vào trong trận quân Thục, Thanh phong mâu tung bay, Đồ long kích múa lên từng đường vòng kỳ dị. Cam Bí có danh Cam Lão Hổ, luận võ nghệ có thể xếp 5 hạng đầu quân Quan Trung, chỉ dưới Đồng Phi, Hoàng Trung sánh ngang Điển Vi.

Một đạo nhân mã khác là của Hoắc Tuấn, khác với Cam Bí táo bạo xông pha, hắn lấy nỗ làm chủ, phát động tấn công quân Thục.

Hai đạo nhân mã một trước một sau, một trong một ngoài đánh cho quân Thục liểng xiểng, máu chảy thành sông. Quân Thục đi đường xa đã rất mỏi mệt rồi, tuy có ưu thế nhân số, song làm sao so được với Vô Nam quân được nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trời còn chưa sáng, tường thành Phù Quan đốt lửa lên, Hoàng Quyền dẫn một đội nhân mã đánh ra, quân Thục chống cự một lúc rồi bại trận.

Lý Khôi dẫn quân bỏ chạy, vừa chạy vừa nguyên rửa Hoàng Quyền, đợi ta về Miên Trúc, điểm đủ binh mã quay lại, sẽ cho thắng nổi người biết tay.

Đem so với quân Thục, Vô Nam quân không chỉ trang bị hơn, mà huấn luyện cũng hơn rõ ràng. Đồng Phi vì Vô Nam quân trang bị toàn bộ bằng đẳng giáp, Hán An đao. Cam Bí vốn xuất thân tướng môn, binh

pháp thao lượng không tầm thường. Thêm vào Giả Long và Trương Nhiệm cũng không kém, nên mấy năm luyện ra được một đạo hùng binh.

Lý Khôi trận chiến này biết mình không biết người, thua cũng chẳng oan. Khi đi thì khí thế oai hùng, khi về thì cởi giáp vứt giáo, thậm hại vô cùng.

Canh hai hôm sau, Lý Khôi dẫn tàn binh bại tướng bỏ chạy, tốc độ không kém, nhưng tới dưới thành Miên Trúc thì thấy thành im phăng phắc, bốn cửa đóng chặt, cờ quân Thục bay phần phật.

- Trên thành là ai đang trực? Mau báo cho Dương đại nhân là ta đã về.

- Ấy có phải là Lý thái thú đang nói không?

Trên thành có người hỏi một câu kỳ dị làm Lý Khôi nổi giận:

- Nói nhảm, chính là ta, mau báo cho Dương Hồng mở cửa.

- Lý đại nhân, chỉ sợ có mở hay không Dương tướng quân không làm chủ được.

Lời này sao mà nghe quen thế? Lý Khôi thất kinh:

- Kẻ nào nói trên thành đó?

448. Chương 448: Giả Hủ Mưu Kinh Tương (1).

- Ha ha ha, chẳng phải là ta hay sao?

Lời vừa dứt, đột chấy sáng rực, một đội quân tốt hộ vệ quanh một người cao chưa tới bảy xích, ngũ quan bình dị, tướng mạo xấu xí xuất hiện, người đó chấp tay với Lý Khôi:

- Lý thái thú, Thống đội ở đây đã lâu, Miên Trúc đã bị ta chiếm lĩnh lâu rồi, Lý đại nhân là người thông minh, còn không mau xuống ngựa đầu hàng?

- Người, người là ai? Dương Hồng đâu?

Lý Khôi lắp bắp hỏi:

- Tại hạ trưởng sử Vô Nan quân, thượng thư Lương vương phủ Bàng Thống, nay phục lệnh hoàng thượng, tới lấy Thục Trung để chúc mừng đại hôn của Lương vương.

- Cái gì?

Lý Khôi chỉ thấy cổ họng ngòn ngọt, đầu óc thoáng cái đã hỗn loạn.

- Nếu không có Lý đại nhân phối hợp, Thống sao có thể có được Miên Trúc? Còn nữa, Dương tướng quân đã chạy rồi, hẳn lúc này đang trên đường tới Thành Đô, phóng chừng mai thôi, Thành Đô sẽ biết Lý đại nhân thấu hiểu đại nghĩa, đầu hàng Lương vương.

- Người nói láo ...

Lý Khôi thấy ngực nhói đau, phun ra một ngụm máu ngã xuống ngựa.

Cửa thành mở rộng, Vương Nhung dẫn mấy trăm sĩ tốt đánh ra:

- Đại quân triều đình đã tới, còn không mau buông vũ khí đầu hàng?

Bàng Hi trừng mắt nhìn Dương Hồng người đầy bụi bặm, mặt loang lổ máu, ngã ra trên ghế thái sư, hồi lâu không nói lên lời.

Đúng là họa vô đơn chí, vừa mới nhận tin Phù Lăng Quan thất thủ, quân Quan Trung đã đánh vào Thục Trung.

Dương Hồng khóc lớn:

- Tướng quân, không phải Hồng bắt tài, mà thực sự, thực sự Lý Khôi không phải là người.

Bàng Hi siết chặt nắm đấm, giọng run run:

- Quý Hưu chớ vội, từ từ nói.

- Lý Khôi ngầm cấu kết quân Quan Trung, nói là dân binh cứu viện Phù Quan, thực tế điều đi qua nửa binh lực của Miên Trúc, mặt tướng ra sức ngăn cản, khuyên hấn thông báo cho đại nhân trước mới tập kết binh mã. Quân Quan Trung dù chiếm Phù Quan nhưng binh lực không thể quá nhiều, lúc ấy đánh một trận là lấy lại được, nhưng Lý Khôi không nghe, mang đi nửa tinh nhuệ Miên Trúc.

- Lý Khôi, dám như thế ...

Bàng Hi chỉ thấy ngực như có đá đè, nỗ lực bình tĩnh lại:

- Vậy sao Miên Trúc lại mất.

- Lý Khôi đi rồi, binh lực Miên Trúc trống không, mặt tướng phải dẫn quân đi tra phòng bốn xung quanh, đề phòng quân Quan Trung đánh lên. Không ngờ trên tường thành thân tín của Lý Khôi mở cổng thành cho quân Quan Trung vào. Mặt tướng ít không địch được nhiều, còn bị tên Vương Nhung đánh gãy tay ...

- Quân Quan Trung có bao nhiêu?

- Có chừng năm nghìn.

Binh lực Miên Trúc là hai vạn, nếu chẳng phải Lý Khôi cấu kết với địch đem chủ lực đi, làm sao xuất hiện tình huống lấy ít đánh nhiều?

Miên Hồng tiếp tục khóc lóc nói:

- Mặt tướng đánh ra khỏi Miên Trúc, bắt được một tên quân Quan Trung, hấn nói: Bọn chúng sợ dĩ dám to gan như thế là vì có nội ứng ở Thành Đô, chỉ cần hạ được Miên Trúc, khẳng định Thành Đô không chịu nổi, còn khuyên mặt tướng đầu hàng ... Mặt tướng nhận ơn đề bạt của tướng quân, nghe xong nổi giận chặt đầu hấn, hiển lên tướng quân.

Thủ cấp Dương Hồng mang theo mang đặc trưng rõ ràng của người An Tứ.

Chuyện này không làm giả được, nếu Dương Hồng bại trận rút lui kiếm có chổi tội không kiếm được cái đầu đầm máu như thế.

Bàng Hi vỗ bàn rầm rầm:

- Thất phu Đồng Hòa dám lừa ta như thế, người đầu, lập tức bắt tên thất phu giam vào thiên lao.

Có tiểu giáo đi chấp hành, chốc lát sau quan viên lớn nhỏ ở Thành Đô lũ lượt kéo tới, hỏi Bàng Hi rốt cuộc là chuyện gì?

Đồng Hòa là thân tín của Bàng Hi, hơn nữa quan hệ trong Thục Trung không tệ, không sao hiểu nổi, vì đâu xảy ra biến cố này. Bàng Hi đem chuyện Miên Trúc thất thủ nói ra làm tất cả khiếp hãi.

- Mọi người chớ lo, quân Quan Trung tuy vào Thục, nhưng chỉ là cái mụn ghẻ ngoài da thôi, ta phái người đưa thư tới Lăng Trung rồi, ta đích thân lãnh binh lấy lại Miên Trúc là được. Chuyện gấp hiện nay là Phù Lăng quan thất thủ, các vị thấy chúng ta phải làm sao?

Nghĩ cũng phải, cho dù quân Quan Trung lên vào Thục thì có mấy ngàn quân làm nổi gì, quan trọng là binh mã Đại công tử đột phá Phù Lăng quan, đây là rắc rối lớn.

Trong đám đông đi ra một người tuổi chừng 30, thấp bé, mắt lăm lét, làm người ta ghét.

Người này chính là tông sự Trương Tùng.

Trương Tùng là người rất kiêu ngạo, có tài hoa, lại xuất thân đại tộc. Chỉ là do tướng mạo quá xấu, không được ai ưa. Lưu Chương cho hấn làm tông sự chẳng qua vì bối cảnh của hấn. Trương Tùng biết mình nên thường ngày cũng kín tiếng, không chuyện gì thì không đứng ra, nên Bàng Hi quên sự tồn tại của hấn.

Hiện thấy Trương Tùng chủ động ra mặt, Bàng Hi mừng như điên.

- Đại công tử tụy phá Phù Lăng Quan, nhưng đường xá xa xôi, không khó. Từ Phù Lăng có hai đường tới được Thành Đô, nhưng bất kể đường bộ hay đường sông đều phải qua Đức Dương quan, tướng quân có thể cử tâm phúc kiên thủ không ra. Chẳng bao lâu nhân mã Đại công tử đoạn tuyệt, khi đó giết hay giữ đều do tướng quân.

Bàng Hi gật đầu:

- Vĩnh Niên thấy ai có thể đi.

- Thành Đô tướng quân Lưu Quỳnh có thể làm chủ tướng.

Bàng Hi suy nghĩ một lúc thấy Lưu Quỳnh cũng là nhân tuyển không tệ, trầm ngâm:

- Chỉ một mình Lưu Quỳnh ...

- Nếu tướng quân chưa yên tâm, Quỳnh có thể tiến cử hai người nữa, tông sự Trương Duệ Trương Quân Tự, văn võ song toàn. Hảo hữu La Mông của Trương Duệ nay làm giáo úy Bạch Thủy, văn thao võ lược đều không tầm thường, hai người này có thể làm phó tướng cho Lưu tướng quân. Ngoài ra có tông sự Chu Quân nổi tiếng hiền đức, có thể phò tá.

Trương Tùng tiến cử liền ba người, làm Bàng Hi gật đầu liên tục:

- Nếu như Vĩnh Niên nói thế thì cứ thế mà làm, lệnh Trương Duệ, La Mông làm phó tướng, mời Chu Quân làm trưởng sử.

Chú ý cái chữ “mời”, Chu Quân là danh sĩ Thục Trung thực sự, người Ba Tây, phụ thân Chu Thư từng làm biệt giá cho Lưu Yên, sau vì dính líu tới Càn Vi làm phản, bị Lưu Yên hoài nghi mà từ quan. Nhưng Chu Thư là lão sư của Lưu Chương, thân phận không tầm thường. Còn Chu Quân, từng học danh sĩ Dương Hậu, tiếng tăm ở Thục Trung chỉ kém Đồng Phù, Nhâm An. Lưu Chương coi Chu Quân là huynh đệ, cực kỳ coi trọng.

Người này tuy không có thực quyền, nhưng sức ảnh hưởng không nhỏ.

Bàng Hi dám lệnh người khác, nhưng với Chu Quân phải cung kính mời.

Chuyện được an bài, Bàng Hi rút cuộc cũng thở phào, lập tức điểm binh, chuẩn bị ngày mai đoạt lại Phù Quan.

Lưu Quỳnh xuất quân tới Đức Dương, chặn đại quân Lưu Tuấn ngoài Quảng Dương, có điều tin tức Miên Trúc thất thủ, quân Quan Trung đánh vào Xuyên đã lặng lẽ lan đi làm Thành Đô tức thì đại loạn.

Bàng Hi đành phải trì hoãn kế hoạch xuất binh, lệnh người dẹp loạn trước.

Có điều tới khi Bàng Hi xuất binh thì Bàng Thống đã chiếm được Miên Trúc hơn năm ngày, trong năm ngày đó, Trương Tùng vươn lên giúp Bàng Hi xử lý chuyện lớn nhỏ trong thành đầu ra đó, làm Bàng Hi không khỏi ngạc nhiên, cũng vui mừng vô kể.

- Vĩnh Niên có tài năng này sao không sớm xuống núi phò tá châu mục.

Trương Tùng mặt đau khổ:

- Tùng tự biết mình, Lưu Ích Châu không thích tướng mạo của Tùng, quan viên lớn nhỏ trong Thành Đô cũng thường xuyên gây khó dễ. Nếu chẳng phải gia tộc có thế lực, e chức tông sự cũng chẳng có. So với việc ra mặt khiến người ta phỉ nhổ, chẳng bằng thành thực làm ít chuyện. Nếu không phải tướng quân có danh hiền đức, Thành Đô lại nguy trong sớm tối, Tùng sẽ không đứng ra chịu tội.

Những lời này khiến cho Bàng Hi cảm động vô cùng:

- Nguy nan thấy trung lương, Vĩnh Niên có đại tài, Quý Nhộc lại nhìn lầm.

Ông ta muốn xuất chinh, tất nhiên phải an bài Thành Đô một phen, vốn Bàng Hi tín nhiệm Đồng Hòa nhất, nhưng nay ...

449. Chương 449: Giả Hủ Mưu Kinh Tương (2).

Trước khi xuất chinh, Bàng Hi lệnh Trương Tùng làm Thành Đô tướng quân, Ích Châu biệt giá, phụ trách sự vụ lớn nhỏ của Thành Đô. Ông ta còn định đưa cả Dương Hồng đi, nhưng Dương Hồng sau trận chiến Miên Trúc bị thương, tới Thành Đô liền ngã bệnh, ngay sức đi đường cũng không có.

Vì thế lệnh Dương Hồng làm tả quân đô úy, phò tá Trương Tùng trấn thủ Thành Đô. Có điều vì đề phòng vạn nhất, Bàng Hi chia hổ phù làm hai, một nửa giao cho Trương Tùng, một giao cho Dương Hồng. Bàng vào hổ phù này có thể điều động binh mã Thành Đô, quân tốt chỉ nhận hổ phù không nhận người, đây là quy tình giống thời Tần Thủy Hoàng đế, không có hổ phù hoàn chỉnh, không ai điều động được binh mã.

Rạng sáng đại quân rời Thành Đô tới Miên Trúc, Lưu Xiển rời thành mười dặm, chúc Bàng Hi chiến thắng.

Nhìn đại quân càng đi càng xa, trên mặt Trương Tùng, Bàng Hi hiện lên nụ cười cổ quái. Tới nơi Bàng Hi thương lượng với thuộc hạ một phen, quyết định xuất binh giáp kích Phù Quan, lệnh giáo úy Ba Tây là Đặng Chi chấn thủ Tử Đồng, phụ trách cung ứng lương thảo.

Vương Thương lĩnh năm vạn Thục quân, rầm rộ đánh tới Phù Quan. Khi đại quân đại quân Vương Thương tới Phù Quan thì chiến sự phía Miên Trúc đã bắt đầu hai ngày, Bàng Hi cầm

Phía Bàng Hi tấn công Miên Trúc dữ dội, nhưng Bàng Thống trấn tĩnh như không, nhiều lần đánh lui Bàng Hi.

Vương Thương biết đạo lý binh quý ở thần tốc, chỉ cần hạ Phù Quan sẽ tạo thành thế giáp kích với Miên Trúc, cho nên đại quân triển khai đội hình dưới thành Phù Quan, Vương Thương ra trận quát tháo:

- Thăng nhãi con Hoàng Quyền, ăn lộc của vua nhưng không biết vì vua chia sẻ ưu phiền, niệm tình người tuổi nhỏ vô tri, ta có thể cầu xin tha cho người một mạng. Nếu không biết hối cải, đợi thành phá, chớ trách ta không niệm tình cũ.

Trên thành lặng ngắt, sĩ tốt im thin thít, chỉ thấy Vương Luy đi cùng Hoàng Quyền và Hoắc Tuấn lên thành:

- Văn Biểu hiền đệ, vì sao không chịu tính ngộ? Hoàng thống Hán thất đã thuộc về Quan Trung, chư hầu Quan Đông bắt giữ Ngụy đế là đại nghịch bất đạo. Lưu Ích châu thân là Hán thất tông thân, nhưng không biết lo lắng vì nước, nay đại quân triều đình đã vào Xuyên, hiền đệ còn không mau chóng quy hàng.

Vương Thương nhìn thấy Vương Luy thì thất kinh, phải biết Vương gia là đại tộc Xuyên Trung, từ thời Tần Huệ Vương đã đứng chân ở Tây Xuyên rồi, chủ yếu tập trung ở khu Quảng Hán. Vương Thương, Vương Luy cùng một tộc, chỉ khác chi mà thôi. Vương Thương thuộc chính thống trong tộc, Vương Luy là chi phụ. Nếu luận bối phận, Vương Thương phải gọi Vương Luy là huynh trưởng.

- Thần Nguyên, vì sao người lại ở đây?

Vương Luy cười lạnh:

- Vì sao ta không thể ở đây? Lưu Quý Ngọc không nghe ta khuyên can thì thôi, còn làm nhục ta quá lắm. Thành Đô rất lũ xấu xa, toàn hạng ném đá xuống giếng. Đến ngay đồng tộc của ta khi ta gặp nạn cũng không nói ột câu. Ha ha, Thành Đô không còn liên quan gì tới ta nữa, nay ta đã quy thuận Quan Trung, là Tư mã Vô Nan quân, Văn Biểu hiền đệ, nói xem vì sao ta ở đây?

Ngữ khí oán độc làm Vương Thương sồn gai ốc, tuy cùng tộc, nhưng trong tộc tranh đấu vô cùng ác liệt. Vương Thương tuy là hiền lương nhưng tên tuổi không bằng Vương Luy, nếu nói trong lòng không ghen tị là nói bậy.

Cho nên khi Vương Luy gặp nạn, chi Vương Thương mới không ai đứng ra nói đỡ cho hắn một câu, đó là thủ đoạn để chi đó đứng vững trong đại tộc. Nói một câu khó nghe thì khi ấy Vương Thương cầu Vương Luy bị đánh chết.

- Tặc nô, người dám làm thế à?

Vương Thương đỏ mặt tía tai quát:

- Văn Biểu hiền đệ, bớt nói thừa đi, có bản lĩnh thì lấy ra, cái đầu Vương Thần Nguyên đợi người tới lấy đó.

Một viên tướng sau lưng Vương Thương nổi giận:

- Tặc nô to gan nhận của ta một tên.

Nói rồi giương cung bắn Vương Luy.

Hoắc Tuấn nhanh tay lẹ mắt chém văng tên ra, trên thành một đại tướng rống lớn:

- Dùng tên bắn lên không phải hảo hán. Có qua không có lại là thất lễ, tặc tướng chó chạy, nhận một tên đây.

Cung tiễn trong tay đại tướng đó nặng sáu thạch, đặt một mũi tên quý khố đặc chế lên cung, kéo căng giây, chỉ nghe một tiếng kêu thẳm chấn động màng tai, tên tướng Thục bắn tên bị bắn vỡ mũ trụ bằng đồng, mũi tên xuyên qua đầu, cổ ngã ra sau, kêu rắc một cái.

Mũi tên đó thật mạnh.

Hộ quân thấy thế vội vàng xông ra bảo vệ Vương Thương.

- Tên tặc tướng kia có dám báo danh không?

Đại tướng thu cung lại, ngạo nghễ nói:

- Ta là Cam Bí đô đốc Vô Nan quân, hạng chuột nhắt nhắt gan kia, cứ việc phóng ngựa qua đây.

Mũi tên đó của Cam Bí đúng là có tác dụng chấn nhiếp lòng người, tức thì quân Thục im phăng phắc, Vương Thương thấy sĩ khí sa sút, lòng biết chuyện gay go to rồi, lập tức lệnh người nổi trống, xua quân công thành.

Có điều kết quả đã rõ ràng.

Mũi tên đó đã lấy đi sĩ khí của quân Thục, thêm vào Phù Quan tường thành chắc chắn, lại có Giang Du đại doanh đưa tới các loại vật tư.

Quân Thục đánh một canh giờ, bỏ lại hơn nghìn cỗ thi thể rồi ngừng tấn công.

Ngày đầu tiên không được ích gì, tối hôm đó Vương Thương ngồi ngây trong trướng, vắt óc nghĩ cách phá thành. Hắn có thể xem thường Hoàng Quyền, khinh bỉ Cam Bí, nhưng không dám khinh thường Vương Luy, bản lĩnh vị huynh đệ đồng tộc này hắn rõ. Nếu Vương Luy đã ra mặt, hẳn Càn Vi khó mà trông cậy vào.

Càn Vi vốn là chỗ không ổn định, Lưu Yên chết sớm, nếu cho ông ta một thời gian nữa, có lẽ bình định được Càn Vi. Lưu Chương, luận bá lực, luận thủ đoạn đều kém xa Lưu Chương, ý đồ dùng cách mềm dẻo lôi kéo thế lực Càn Vi, kết quả khiến thế tộc Càn Vi có thời gian nghỉ dưỡng sức.

Vương Thương biết, Vương Luy nếu đã quy thuận quân Quan Trung, khẳng định sẽ nghĩ cách lôi kéo Càn Vi.

Như thế chỉ còn một đường chiến mà thôi, có lẽ tổn thất sẽ rất thảm trọng, nhưng thành công sẽ ảnh hưởng lớn tới thủ quân Miên Trúc.

May mà vào Xuyên chỉ có đội quân này.

Có chủ ý rồi, tâm tình Vương Thương thả lỏng hơn nhiều, liền nằm xuống giường chợp mắt, bất tri bất giác đã canh ba.

Đang mơ màng đột nhiên nghe thấy tiếng huyền táo, lòng khó chịu, hắn trở dậy đi ra ngoài đại trướng:

- Chuyện gì mà ồn ào thế?

- Đại nhân, đại nhân...

Một tên tiểu giáo chập vạt chạy tới:

- Chuyện hồng rồi.

Vương Thương giật mình:

- Chuyện gì?
- Hà Manh Quan, Hà Manh Quan ...
- Làm sao?

Mặt Vương Thương trắng bệch, giục:

- Hà Manh Quan đã thất thủ.
- Cái gì?

Vương Thương thấy như có sấm nổ ngang mày:

- Làm sao Hà Manh Quan thất thủ được.
- Chủ tướng Hà Manh Quan là Mạnh Đạt mở cổng hiến thành, Vô Nan quân đánh tới Đại Kiếm Quan, vì không đề phòng nên cũng bị công phá. Đặng đại nhân lệnh tiểu nhân tới báo tin, nói với đại nhân, chỉ còn lại Lãng Trung, Tử Đồng, nhất định không thể mất. Đặng đại nhân đã chuẩn bị sẵn sàng, đoán chừng chiếu nay quân Quan Trung sẽ có hành động.

Vương Thương không dám do dự nữa, lập tức hạ lệnh quay về Lãng Trung.

Nói đùa, Lãng Trung là trọng trấn Ba Tây, hô ứng với Tử Đồng, nếu mất Lãng Trung coi như mất Ba Tây, như thế lá chắn cho Thành Đô không còn, mà nhóm quân Quan Trung vào xuyên này sẽ thành đại nạn.

- Đại nhân, vạn vạn lần không thể.

Một người đứng ra ngăn cản Vương Thương:

- Nếu vội vàng triệt quân, nhất định tặc binh Phù Quan sẽ thừa thế truy sát, lúc đó đại quân khó bảo tồn.

Người lên tiếng là Vương Mưu, cũng là một thành viên tộc Vương Tộc Xuyên Trung.

Có điều không phải thuộc chi của Vương Luy hay Vương Thương, luận bối phận là cháu của Vương Thương, song tuổi lại cao hơn Vương Thương không ít, nay làm tư mã biệt giá ở Ba Tây.

Vương Thương biết điều Vương Mưu nói có lý, nhưng Lãng Trung nguy trong sớm tối, cần mau chóng quay về.

Vương Mưu nói:

- Đại nhân, Mưu nguyện dẫn 3000 quân làm hậu quân cản địch Phù Quan. Khi đại nhân quay về phải cẩn thận, lấy tinh nhuệ áp trận, hành quân thật chậm mới được. Vô Nan quân chiến lực mạnh mẽ, mặt tướng không biết cầm chân được tới khi nào, chỉ mong đại nhân có thể bình an trở về.

Đây chính là hoạn nạn thấy trung lương.

Vương Thương mắt đỏ lên:

- Mọi chuyện nhờ cả vào Nguyên Thái đó.

Thế là hấn cấp cho Vương Mưu 5000 quân, ở lại giữ đại doanh, còn bản thân dẫn binh mã nhân lúc trời chưa sáng, quay về Lãng Trung.

Vương Thương vừa mới đi, Vương Mưu liền gọi gia nhân tâm phúc tới:

- Ta có một phong thư, mau mau đưa cho tộc thúc Vương Luy ở Phù Quan.

Tên thân tín trở mắt:

- Chủ nhân làm thế là ...
- Đồ ngu, Hà Manh đã bị phá, người nghĩ Tây Xuyên còn giữ được à? Tên Vương Thương đó tự mình là chính thống, thường ngày không coi những chi phụ chúng ta vào mắt. Nay Tây Xuyên sắp đổ, ta cần kiếm lối thoát cho tộc nhân. Không đuổi Vương Thương đi, làm sao liên hệ được với Phù Quan?

- Chủ nhân cao kiến.

Thương cho Vương Thương có thanh danh mà không biết làm người.

Khi gặp được Vương Luy, Vương Thương khuyên:

- Văn Biểu thúc không phải người tầm thường, tuy rút lui nhưng ắt có tinh binh áp trận, tộc thúc đừng tùy tiện truy kích.

Dè dặt Vương Luy cười lớn:

- Ai muốn truy kích hử?

- Hử?

Cam Bí nói:

- Cho dù Vương Văn Biểu có về được Lãng Trung cũng chưa chắc vào được thành. Trưởng sử lệnh bọn ta chỉ giữ vững Phù Quan, chuyện khác không cần để ý. Ha ha ha, Lãng Trung chỉ e nay đã thay chủ.

Vương Mưu nghe vậy không sao tin nổi.

Lãng Trung nằm ở trung bộ Gia Lăng, đông bắc Tây Xuyên, mặt đông có Ba sơn, mặt tây có Kiếm Môn, là đường ắt qua khi vào Xuyên.

Nhìn thấy cờ lớn bay trên tường thành, trái tim treo ngược trên đường của Vương Thương mới quay về vị trí.

Hắn thở phào một hơi, nghĩ bụng may mà quay về kịp thời, Lãng Trung trông có vẻ không sao, quân Quan Trung không thấy tung tích đâu, ta còn có thời gian bài bố một phòng tuyến ở Lãng Trung. Quân Quan Trung không đánh Lãng Trung, ắt đi Tử Đồng rồi, mong bên đó cầm cự được thêm chút thời gian cho ta bài bố. Bá Miêu, bảo trọng nhé.

Đại chiến còn chưa nổ ra, Vương Thương đã chuẩn bị bỏ Tử Đồng.

Thấy trên tường thành không có một bóng người, Vương Thương không khỏi lấy làm lạ, sai người đi gọi cửa.

Khi rời Lãng Trung, Vương Thương đem chuyện phòng ngực giao cho Vương Phủ, huynh đệ trong tộc của hắn, là tộc nhân mà hắn cực kỳ tin cậy.

Minh binh sĩ tới dưới thành hò hét, trên tường thành im ắng đột nhiên có người xuất hiện.

Vương Thương đang lo nơm nớp thì cổng thành cọt két mở ra, liền thở phào :” Tên Quốc Sơn này chơi trò gì vậy? Hại ta tưởng Lãng Trung xảy ra chuyện rồi, sợ chết mất, lát nữa phải mắng hắn một trận.”

Nghĩ tới đó Vương Thương thúc ngựa nghi tới, về tới nhà rồi, lòng cũng bớt vài phần cảnh giác, miệng cũng có nụ cười. Thấy một đội nhân mã từ cổng thành chạy ra, tất cả khôi giáp tinh tươm, đao thương sáng loáng. Đi đầu là một viên tướng giáp vàng, chiến bào đỏ, cưỡi một con Xích Thố mã, tay cầm Cổ Nguyệt đao, tuổi khoảng tứ tuần, râu đen dài, uy phong凛凛.

Vương Thương nhận ra người này là tộc nhân Nghiêm gia Lãng Trung, tên Nghiêm Nhan.

Xuyên Trung thế tộc như rừng, gia tộc có năm sáu trăm năm lịch sử như Vương gia còn có Trương gia Thành đô, Đồng gia Ba Quận. Ngoái ra còn có nhiều tiểu gia tộc trăm năm.

Ở Trung Nguyên trăm năm đủ thành vọng tộc, nhưng ở Xuyên Trung thì chưa chắc. Trung Nguyên thường xuyên có chiến tranh, lại gần hoàng quyền, không cẩn thận một chút là có họa diệt tộc.

Nhưng Xuyên Trung thì trời cao hoàng đế xa, thi thoảng có man tộc quấy nhiễu, chiến tranh rất ít khi lan tới đây.

Vì thế căn cơ của thế tộc Xuyên Trung hơn xa đại tộc Trung Nguyên, gia tộc một hai trăm năm cơ bản chẳng là cái gì.

Nghiêm gia từ khi nhập Xuyên tới nay đã có hơn trăm năm, thường xuyên bị đại tộc Xuyên Trung chèn ép, địa vị chơi vơi. Nghiêm Nhan là gia chủ đương đại của Nghiêm gia, võ nghệ được tổ truyền, ở Ba Tây không ai đánh được. Bằng Hi khi làm thái thú Ba Tây nhiều lần mời Nghiêm Nhan xuất sơn, nhưng do thế tộc Xuyên Trung ngăn cản, cho nên cho tới nay Nghiêm Nhan mới chỉ là tả đô úy.

Đây chỉ là danh nghĩa, trong tay Nghiêm Nhan không có thực quyền, trừ trong tộc cấp cho 300 tộc binh thì một binh một tốt của Lang Trung cũng không chỉ huy nổi.

Vương Thương lấy làm lạ, sao tên Nghiêm Nhan này lại ra ngênh tiếp ta?

Nhưng hắn còn chưa nói, đã nghe Nghiêm Nhan dồn khí đan điền rống to:

- Vương Văn Biểu, Vương Phủ đã chết, còn không nạp mạng cho ta.

Lời này khác nào sấm nổ giữa trời quang, Vương Thương còn chưa kịp phản ứng thì ngựa của Nghiêm Nhan đã xông tới trước mặt, đao quang lóe lên máu tươi tung tóe, đầu Vương Thương lăn lông lốc trên mặt đất.

Quân Thục ngây dại, chuyện gì thế này, sao Nghiêm đô úy lại giết Vương thái thú?

Nghiêm Nhan cầm ngang đao, quát:

- Lãng Trung đã thuộc về Lương vương, các ngươi không hạ vũ khí đầu hàng đi, chẳng lẽ còn muốn phản kháng à?

Công phu miệng rộng của người này làm mấy vạn quân Thục đều nghe rõ ràng.

Hưởng ứng lời Nghiêm Nha, cờ màu đỏ đại biểu cho Lưu Chương đổ sập xuống dưới thành, tiếp đó tiếng la hét vang dội bốn phương, vô số nhân mã tràn tới, đều mặc trang phục Vô Nan quân.

Trên thành Lãng Trung dựng lên một lá cờ đen chữ vàng Thượng thư Hán thừa tướng Tam quân Đại đô đốc Lương vương Đồng, cực kỳ bắt mắt.

Giả Long xuất hiện trên tường thành, một cái đầu dẫm máu treo trên cán cờ, người tinh mắt nhìn ra đó là đầu Vương Phủ.

- Trai tráng Xuyên Trung, Lương vương phạt Thục không phải là muốn chém giết, mà vì Lưu Chương vô đạo. Nay Lãng Trung đã phá rồi, huynh đệ Vương Thương đã chết, các ngươi còn không đầu hàng.

Quân Thục đi suốt đêm đã mệt mỏi lắm rồi, Lãng Trung không còn nữa, mà ở cổng thành Nghiêm Nhan sát khí đằng đằng làm người ta khiếp sợ.

Một tướng Thục xuống ngựa, vứt vũ khí hô lớn:

- Nghiêm tướng quân, chúng tôi nguyện hàng.

Trong Đỗ Bưu Bảo, Giả Hủ đang đánh cờ trò chuyện với Đồng Ký, ông ta đặt một quân cờ xuống, cười tủm tỉm:

- Đại công tử, nước cờ này của Hủ thế nào?

- Quân sư, chắc người cũng không ngờ Lão Hồ thúc và Sĩ Nguyên Thúc có thể phá Hà Mạnh quan nhanh như thế, mấy ngày trước quân sư chẳng hằm hằm là gì? Có điều, thực không ngờ họ Trương Xuyên Trung lại quy thuận chúng ta.

- Khi đó Hủ đúng là sốt ruột, Trương gia đã sớm liên hệ khi chúng ta vào Tây Vực rồi, Lương vương bảo ta giữ liên hệ với Trương gia, rất nhiều người không hiểu. Có điều khi ấy chúng ta thật thê thảm, ai mở ngò mười năm ngăn ngủ lại có cục diện như thế này? À phải, Lương vương có nói với công tử, Nghiêm gia rất cuộc có quan hệ gì với Đồng gia không? Vì sao một miếng cứt ma lệnh làm cho đại tộc trăm năm Xuyên Trung trở giáo?

Đồng Ký đặt cờ xuống:

- Phụ vương cũng không nói cho ta biết, chỉ nói Nghiêm gia và Đồng gia có tình thông gia. Còn nói Hoàng Hán Thăng thúc thúc, Bằng Đức thúc thúc và Nghiêm gia Ba Tây giống nhau, có tình hữu nghị hai trăm năm.

Nói xong hần nhìn thế cục bàn cờ, thở dài một tiếng nhận thua.

- Hôm nay là đại diện tế thiên, chắc ta không thể đánh cờ với quân sư nữa. Phụ vương bảo ta hỏi thăm quân sư, còn hỏi, mấy ngày nữa mẹ con Lưu Xiển tới Trường An, khi đó phải bố trí ra sao?

- Chuyện này Đại công tử cứ xem mà làm, Lưu Xiển rời Tây Xuyên, như hổ lạc đồng bằng, chẳng gây nên được sóng gió gì. Theo ý Hủ, có thể giữ Lưu Xiển, một mặt là trấn an thế tộc, mặt khác làm dao động Lưu Tuấn. Khả khả, tuy nói hần đã lui vào bầy quận Nam Trung, lại cầu viện Lưu Biểu, làm ra vẻ muốn quyết tử với chúng ta, nhưng chắc trong lòng cũng hoảng lắm.

Đồng Ký gật đầu:

- Ký hiểu rồi.

- À phải, xin nói với Lương Vương, có thể dùng tới quân cờ ở Nhữ Nam.

- Quân cờ gì?

Đồng Ký không hiểu nhìn Giả Hủ:

- Đại công tử sao không đi thỉnh giáo Lương vương?

Đồng Ký nghi hoặc tới Đỗ Bưu Bảo, khi tới Trường An thì trời đã tối, liền về thẳng phủ Đại đô đốc ... À, nay đã là phủ Lương vương.

Thấy Thái Tiết dẫn mấy người ra ngoài, Đồng Ký cười hỏi:

- Đại tỷ, muộn thế này rồi còn ra ngoài sao?

Thái Tiết mắng:

- Tên tiểu gian tể nhà ngươi, sau này gây họa đừng mơ ta thèm ra mặt.

- Hì hì, không phải đệ muốn tốt cho tỷ sao?

- Tránh ra, tránh ra đừng chắn đường ta.

Thái Tiết trừng mắt lên, đột nhiên hạ thấp giọng xuống:

- Lục Cân, hần chẳng qua chỉ là một học tử bình thường, vì sao đệ làm khó hần.

Đồng Ký cười khổ:

- Đại tỷ, đệ làm khó hần khi nào?

- Vậy sao còn phái người theo dõi hần?

- Chuyện này, chuyện này ... Đệ cũng suy nghĩ cho tỷ thôi mà, nay tỷ là quận chúa cao quý, một số kẻ ... Ôi, dù sao cẩn thận không phải là sai.

Thái Tiết hừ một tiếng:

- Ta mặc kệ, nói chung sau này đệ không được làm khó hần nữa.

Nói xong dẫn người vội vã rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Thái Tiết, Đồng Ký nhíu mày, ánh mắt toát lên vẻ âm u: "Tỷ tỷ ơi, tỷ nghĩ đệ muốn làm vậy sao? Chẳng qua hiện Đồng gia đang ở đầu sóng ngọn gió, nhiều khi cha và đệ không thể không thận trọng ... Cung Tôn, chẳng lẽ người đã nhận ra? Thế cũng tốt, ta không phải cố kỵ gì nữa ..."

450. Chương 450: Dương Mưu (1).

Đồng Ký không quên mấy tháng trước khi hắn đem thân phận thật sự của Cung Tôn nói với Đồng Phi, Đồng Phi đã kinh hãi thế nào.

Tên Cung Tôn đó vốn tên thật là Lục Tồn, là người Lục gia Lư Giang, trước kia Chu Du phá Lư Giang, Lục gia phải lùi về Giang Hạ. Nhưng thế tộc Kinh Tương bài ngoại làm Lục gia rất khó sống. Vì thế tên Lục Tồn này mới tới Trường An vào quận học, theo ý Đồng Phi, thân thích Lục Tồn không thể giữ lại kẻ nào.

Có điều Lục Tồn đúng là có tài học.

Nếu người thực lòng quy thuận Đồng gia ta, thực lòng với Đại tỷ ta thì thôi, nếu để ta biết người hai lòng, dù phụ vương có tiếc tài hoa của người, ta cũng sẽ lấy mạng người.

Đồng Ký khoát tay, một thiếu niên đi tới:

- Bá Tề, người lập tức thông báo cho Chu Bất Nghi, bảo hắn theo dõi Cung Tôn. Đồng thời tăng cường giám thị Doanh Thích và Hầu Bá, chỉ cần bọn chúng có một hành động lạ nào là bắt ngay cho ta À phải, mai người đi tới làm việc cho Triệu thúc.

Triệu thúc ấy chính là Triệu Vân.

Tháng bảy Triệu Vân, Diên Dự đột nhiên dẫn binh quay về Sóc Phương, khi trước rời Mạc Bắc bọn họ mang đi một vạn quân, nay về mang theo gần mười vạn.

Nghe nói bọn họ sau khi lên phía bắc, không ngừng chinh phạt, một năm trước đã đánh tới một nơi tên là Ô Lạp Nhĩ Sơn (TheUrals), khi về Sóc Phương bọn họ mang theo gần 20 vạn tù binh, trừ dư nghiệt Tiên Ti bỏ chạy lên phía bắc và thổ dân đương địa.

Triệu Vân và Diên Dự trở về làm Đồng Phi mừng rỡ, điều Văn Kính dẫn Lan Trì đại quân tới Hà Nội, chi viện Hoàng Trung, Từ Thứ rời lệnh Triệu Vân làm tướng quân Lan Trì, Diên Phong làm thái thú Ngư Dương, hiệp trợ Hạ Tề.

Diên Dự vốn là người đại tộc Diên gia Ngư Dương, là nhân tuyển tốt nhất tới Ngư Dương, an bài này làm hắn rất mừng rỡ.

Bá Tề trong miệng Đồng Ký là Quách Hoài, cha Quách Hoài từng làm thái thú Nhạn Môn, là đồng tộc Quách Vĩnh quy thuận Đồng Phi năm xưa. Cha Quách Hoài bị Viên Thiệu giết, làm Quách gia một thời lâm khốn cảnh, người chết như đèn tắt, Lý Giác Quách Tỷ tất nhiên không thềm để ý tới mẹ góa con côi Quách Hoài, làm hai mẹ con sống ở Trường An rất khó khăn.

Tới khi Đồng Phi đánh vào Trường An thì Quách Hoài tròn 10 tuổi, bị bệnh nặng thiếu chút nữa mất mạng.

Mẹ Quách Hoài cùng đường, đi thăm dò ý tứ Quách Vĩnh, cuối cùng cứu được mạng con. Nói ra Quách Vĩnh là thiếu phũ, địa vị liệt vào cửu khanh, nhưng rất trượng nghĩa, không những bảo thái y chữa trị cho Quách Hoài, còn giữ mẹ con họ ở lại trong nhà.

Về sau Quách Hoài tuổi ngày một lớn, vào tam học không kịp nữa, chẳng lẽ bảo hắn học từ Hương học lên? Còn Quách Hoài thì trời sinh thông tuệ, thích binh pháp, mê mưu lược. Vì thế Quách Vĩnh mới xin Đồng Phi cho làm thư tá. Có điều khi ấy Đồng Phi lại không ở Trường An, Trần Cung lại coi trọng Quách Hoài, nên xin với Thái Diễm cho tới, thời gian đó Quách Hoài và Đồng Ký quan hệ rất tốt.

Đồng Ký sau khi nắm Đốc sát viện, lấy lý do không đủ người đòi lại Quách Hoài từ chỗ Trần Cung.

Quách Hoài sau khi theo Đồng Ký tận tâm tận lực, nhưng trong lòng muốn tới quân doanh làm việc, Đồng Ký tuy không đành lòng, song cũng muốn huynh đệ bay cao, vì thế khẩn cầu Đồng Phi cho Quách Hoài tới Lan Trì đại doanh.

Đưa Quách Hoài đi rồi, Đồng Ký tới thẳng thư phòng, theo hiểu biết của hắn thì phụ vương lúc này nhất định ở trong thư phòng, vừa đi vừa nghĩ: "Quân sư nói bước cờ tiếp theo là ý gì nhỉ?"

Chớp mặt đã qua một năm, cảnh còn người mất.

Lữ Bố hai mai đã có tóc bạc, Xích Thổ dần già, Phương thiên hoa kích để trên giá, mất đi ánh sáng ngày nào. Đôi khi trong mơ hắn quay về thời tung hoành chiến trường giữa thiên binh vạn mã, tỉnh rồi chỉ là giấc mộng Nam Kha mà thôi, nhớ lại thời ở tái bắc, có lẽ còn sướng hơn bây giờ.

Nay tuy không phải lo cơm ăn áo mặc, tuy không phải lo bị giết trên giường, với người thường mà nói, đây là chuyện mong ước, nhưng với Lữ Bố, đây chẳng khác gì một sự dày vò.

Năm năm rồi, Tào Tháo đãi Lữ Bố rất trọng, làm thái thú Nhữ Nam, xứng với tước vị Ôn hầu. Trong mắt người ngoài đó là sự sủng tín cỡ nào? Phải biết rằng đám Hạ Hầu Đôn, Hứa Chử theo Tào Tháo bao năm cũng chỉ là Đình hầu.

Nhưng Lữ Bố biết, Tào Tháo không tín nhiệm mình.

Một thái thú Nhữ Nam nho nhỏ có là gì, năm xưa hắn là Vệ tướng quân, U Châu mục. Nay ngay cả cơ hội lên chiến trường cũng thành hi vọng xa vời.

Thực ra với địa vị của Lữ Bố, sợ là không ai có thể trọng dụng hắn.

Chẳng vì cái gì, quan tước cũng được, tước vị cũng thế, Lữ Bố đã đạt tới đỉnh phong của võ tướng, còn cao hơn cả Tào Tháo. Người như thế, dù là Đồng Phi cũng không dám tùy tiện dùng. Tào Tháo làm vậy là nhân nghĩa lắm rồi, nhưng Lữ Bố không phục.

Gần như toàn thiên hạ đều biết Tào Tháo từng theo đuổi thiếp thất Lai Oanh Nhi của hắn, thậm chí có tin đồn nói, Lữ Bố có địa vị hôm nay là do dựa vào Lai Oanh Nhi ngủ với Tào Tháo mà có được. Lữ Bố sao nuốt được cục tức này, dù hắn biết đó chỉ là lời đồn, Lai Oanh Nhi từ khi tới Nhữ Nam không rời phủ nửa bước.

Lời đồn như hổ, mà con trai Lữ Hiệt lại chết không nhắm mắt.

Mỗi đầu Lữ Bố hận Đồng Phi, nhưng sau nhận ra sao trách Đồng Phi được? Con mình tính cách thế nào hắn biết rõ, Lữ Hiệt chết, U Châu cũng chẳng còn ...

May là con gái Lữ Hân ngày một lớn lên thành người, đẹp như hoa như ngọc. Với Lữ Bố mà nói, đây là một loại an ủi.

Đám người Ngụy Tục năm xưa theo Lữ Bố quy thuận Tào Tháo đều đã bay cao, bên cạnh chỉ còn Tào Tính và Cao Thuận lặng lẽ bầu bạn. Lữ Bố lòng cảm kích hai người này, tiếc là không có bản lĩnh mưu cầu lối ra cho bọn họ.

Đốc quân giáo úy Nhữ Nam là Thái Dương, bằng hữu của Tào Tháo, binh quyền Nhữ Nam không nằm trong tay Lữ Bố. Chính vụ thì Lữ Bố mù tịt, phải đề xuất với Tào Tháo cho Điền Trù tới giúp, nhưng Điền Trù không tới mà tới một tên Lưu Diệp, hán thất tông thân đúng nghĩa, còn là thân tín của Tào Tháo.

Lữ Bố chỉ có cái danh thái thú, không có quyền, hắn làm sao không ủ rũ, không uất hận, không nguội lạnh.

Mỗi ngày hắn chỉ biết uống rượu và uống rượu, Tào Tháo nghe nói chẳng giận mà còn gửi tới trăm vò rượu ngon, cho Lữ Bố uống thoải mái. Ý tứ là : Người như thế, ta rất hài lòng, uống đi, uống cho sướng, muốn uống bao nhiêu thì uống, chỉ cần đừng gây thêm phiền phức cho ta."

Lữ Bố không ngốc, sao chẳng hiểu ý Tào Tháo, lòng càng sa sút.

Năm mới, Tào Tháo mở tiệc mừng thu phục quận Bình Nguyên, đuổi Viên Thiệu khỏi Thanh Châu, mời văn võ bá quan tới Hứa Xương. Thái Dương, Lưu Diệp được mời, thậm chí Lai Oanh Nhi cũng được mời, nhưng lại không mời Lữ Bố.

Lữ Bố sao chẳng phản nộ?

Nhưng phản nộ thì sao nào? Thủ hạ của hắn nay chỉ có 3000 hãm trận doanh, tướng chỉ có Tào Tính, Cao Thuận muốn gây chuyện cũng chẳng được, Nhữ Nam có mấy vạn quân song hắn không thể chỉ huy.

Nghĩ tới đó Lữ Bố sách vò rượu lên tu ừng ừng, say khướt ném vò rượu, nằm vật ra giường.

Ít nhất trong mơ hắn được cưỡi ngựa vùng kích, tung hoành sa trường.

Tỉnh lại đã nhá nhem tối, Lai Oanh Nhi và Nghiêm Thị ngồi bên giường, mặt mày lo âu.

- Cha, cha lại uống say rồi.

Lữ Hân gần mười tuổi, dùng giọng nói non nớt trách Lữ Bố, nhưng trong lòng Lữ Bố lại thấy âm áp:

- Lần sau cha không say nữa.

- Nhưng lần trước cha cũng nói thế.

- Hân Nhi, không được vô lễ.

Lai Oanh Nhi vội ngăn con lại, nhưng Lữ Bố gạt đi:

- Oanh Nhi, đừng trách Hân Nhi, do ta làm cha mà nói lời nuốt lời.

Nghiêm Thị và Lai Oanh Nhi nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Lữ Bố chỉ biết thở dài.

Nghiêm Thị nói:

- Phụng Tiên, buổi chiều có một người tới phủ cầu kiến, t hiếp thấy chàng say nên không đánh thức, người đó để lại một cái hộp, nói là có người tặng. Thiếp hỏi thử gì, hắn nói chàng xem là hiểu.

451. Chương 451: Dương Mưu (2).

- Ồ.

Lữ Bố nghi hoặc nhìn Nghiêm Thị:

- Hắn không nói từ đâu tới à?

- Không nói, chỉ để lại cái hộp, bảo sáng mai sẽ lại tới thăm.

- Hộp đâu?

Nghiêm Thị vội đi sai hạ nhân mang một cái hộp bọc lụa tới trước mặt Lữ Bố:

- Thiếp cũng chưa xem nó là cái gì?

Lữ Bố nghi hoặc mở vải lụa ra, hộp màu đen có dấu hiệu Cự ma lệnh, là quà của Đồng Phi? Hắn và Đồng Phi từ năm Kiến An thứ hai tới nay không có liên hệ rồi, sao đột nhiên tặng quà? Lữ Bố đưa tay khê mở hộp ra.

Lữ Hân phát ra tiếng la hãi hùng.

Trong hộp không ngờ là một cái đầu người, tuy đã để một thời gian, nhưng vì thời tiết, lại thêm có vôi ướp, nên không có mùi nhiều, ngũ quan còn rất rõ ràng. Với Lữ Bố mà nói, hình dạng này cả đời hắn không thể quên.

Hít sâu một hơi, đột nhiên Lữ Bố cười lớn, khoe mắt lại có ánh lệ làm đám Nghiêm Thị ngạc nhiên vô cùng.

- Phụng Tiên, đây là ...

Lữ Bố nghiêng rằng:

- Đây là tên tặc tử Vệ Cửu, kẻ đầu sỏ giết con trai ta, không ngờ tặc tử người cũng có ngày hôm nay.

Nói rồi tóm lấy cái đầu lâu ném xuống đất.

Lữ Bố khỏe cỡ nào, lại trong lúc nổi giận, làm cái đầu nát bét, Lai Oanh Nhi vội vàng ôm lấy Lữ Hân, không cho nó nhìn.

Chủ nhân của cái đầu người đó là Vệ Ký, truyền nhân duy nhất của Vệ gia Hà Đông, năm xưa đặt bẫy vây công Đồng Phi, giết chết Lữ Hiệt.

Thù hận, oán niệm, phần nộ đan xen làm Lữ Bố điên cuồng, hấn nhảy xuống giường, ra sức dẫm lên cái đầu Vệ Kỳ, miệng chửi luôn mồm.

Thù giết con, hận đoạt thành.

Nếu chẳng phải tại tên Vệ Kỳ này, hấn đường đường là Ác Hổ phương bắc, sao lại luân lạc tới nước như ngày hôm nay? Chửi xong rồi, phát tiết hả hê rồi, Lữ Bố thở ra một hơi, quát:

- Người đâu, mang đầu tên tặc tử này ra cho chó ăn.

Nhìn Lữ Bố mặt mày tím tái, đám Nghiêm Thị cảm như hén.

Rất lâu sau Lai Oanh Nhi mới hoàn hồn, sai người đưa Lữ Hân đã sợ chết khiếp ra khỏi thành, quay về thấy Lữ Bố ôm Nghiêm Thị đang khóc lóc, nhẹ nhàng an ủi nàng.

Lữ Hiệt là con đẻ của Nghiêm Thị.

Trong ký ức của Lai Oanh Nhi, Nghiêm Thị là một nữ nhân vô cùng kiên cường, thậm chí khi tin Lữ Hiệt bị giết truyền về vẫn nén đau thương, trong khoảng thời gian đảo điên đó, Nghiêm Thị có tác dụng không thua kém Cao Thuận. Ngoại trừ không thể dẫn binh ra trận, mâu thuẫn giữa các tướng lĩnh dưới quyền Lữ Bố đều do Nghiêm Thị ra mặt hòa giải, khi đó một số kẻ ý đồ khuyên đám Cao Thuận đi theo Công Tôn Độ, mấy lần bí mật tạo phản, đều bị Nghiêm Thị trấn tĩnh hóa giải.

Vậy mà không ngờ.

Lai Oanh Nhi không nói gì, chỉ ngồi trong phòng làm bạn với Lữ Bố và Nghiêm Thị.

Nghiêm Thị không then là nữ nhi tái ngoại, mau chóng bình tĩnh lại, mắt đỏ hoe hỏi:

- Phụng Tiên, cái này do ai mang tới thế?

Lữ Bố hơi ngần ngừ rồi nhẹ giọng đáp:

- Đồng Tây Bình.

- Là Bạo Hổ Tây Vực? Sao y lại tốt bụng thế, Phụng Tiên, hai người không phải có ân oán à?

Lữ Bố cười khổ:

- Không phải là ân oán, là y có ân với ta, ta lấy oán báo ân. Năm đó Hiệt Nhi mạo hiểm vào tái bắc, Đồng Tây Bình mang mấy nghìn người đi ứng cứu. Còn ta ... Ôi thôi, chuyện đó nàng cũng biết, khi đó ta làm không đúng.

- Vậy vì sao y lại báo thù cho Hiệt Nhi?

Câu này làm Lữ Bố và Lai Oanh Nhi giật mình.

Đúng thế, vì sao Đồng Phi phải làm thế? Có phải y báo thù cho Lữ Hiệt hay không chưa chắc, Vệ Kỳ là tí khôn của Công Tôn Độ, Đồng Phi lấy U Châu, chắc chắn phải xử lý Vệ Kỳ. Chỉ là vì sao y lại sai người đem đầu Đồng Kỳ tới? Chuyện này không đơn giản, dù không tính hiềm khích cũ, cũng không có lý do để làm thế, trừ khi y có mục đích khác.

Nghiêm Thị tỉnh lại, sắc mặt cực kỳ khó coi:

- Phụng Tiên, hay là chúng ta đem kẻ đưa tin kia ...

Làm động tác chặt đầu.

Lữ Bố vuốt tóc Nghiêm Thị:

- Ta sai trước, nay người ta báo thù cho ta, ta lại giết tín sứ. Lữ Bố này không phải quân tử, nhưng chuyện như thế, làm một lần là đủ rồi.

- Vậy chúng ta phải làm sao?

Lữ Bố nhắm mắt lại trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nên làm gì thì làm thế ấy, chẳng lẽ sợ y hay sao? Con Bạo Hồ đó ý tứ gì mai sẽ rõ, ha ha ha, xem xem sát thần còn có chiêu gì?

Có lẽ vì thù giết con đã báo, ngữ khí của Lữ Bố đột nhiên thêm một phần hào khí, Nghiêm Thị và Lai Oanh Nghi si ngốc nhìn hẩn :” Con Bạo Hồ đó đúng là có ma lực, ít nhất thì Lữ ôn hầu đã quay về rồi.”

Đồng Phi gầy đi rồi, ít nhất thì y cảm thấy như thế, lên làm Lương vương, càng bận hơn trước kia, chuyện lớn chuyện nhỏ ở Quan Trung, rồi chuyện trong đất phong làm y cảm thấy áp lực chưa từng có, mỗi ngày làm việc tới khuya mới về phòng nghỉ ngơi.

Hoàng Nguyệt Anh từng đau lòng nói:

- Hà tất phải đối đãi với bản thân như thế? Hôm nay làm không hết thì mai làm.

Đồng Phi trả lời rằng:

- Chuyện hôm nay sao có thể để tới ngày mai, minh nhật phục minh nhật, minh nhật hà kỳ đa. Ngã sanh đãi minh nhật, vạn sự thành tha đà.. Nguyệt Anh, người sợ nhất là nói: Làm không xong còn có ngày mai.

***Ngày mai rồi lại ngày mai,

Ngày mai làm gì mà nhiều thế?

Ngày mai lại đợi ngày mai,

Vạn sự muốn thành thời gian trôi qua một cách phí hoài!

Vốn chỉ là một câu cảm khái, vô tình lại đạo văn của người ta, nếu là người thường thì đành thôi đi, nhưng nay Đồng Phi là thừa tướng, mỗi lời nói của y đều khiến trên dưới Trường An chú ý.

Không then là Kiến An thất tử, tài học này ai dám nói Lương Vương là kẻ bỉ phu. Có bản lĩnh thì người thử làm một bài thơ ý tứ sâu xa như thế xem.

Cho dù là kẻ ngựa mất với Đồng Phi cũng phải dùng một ánh mắt kính trọng đối đãi với y.

Thế là sĩ tử danh lưu lớn nhỏ ở Trường An thay đổi rất nhiều, thái độ với công việc cũng nghiêm khắc hơn, hiệu suất cũng cao hơn không ít. Đường đường là thừa tướng còn sợ sinh phí hoài thời gian, đám người nhỏ bé chúng ta sao có thể sống hoài được?

Cái gọi là trên làm dưới học theo ấy chính là như thế.

Đầu xuân khí hậu Quan Trung rất thấp, giá rét mùa đông đậm đặc vẫn bao phủ thành Trường An, đặc biệt là buổi sáng lạnh vô cùng.

Đồng Phi để trần thân trên, đầu bốc khói, người đầm đìa mồ hôi.

Mặc dù rất bận rộn, nhưng y vẫn giữ thói quen sáng sớm thức dậy luyện võ, vung chùy hai nghìn lần, nhìn như rèn luyện cánh tay, thực chất là vận động toàn toàn thân, cùng với tuổi tác tăng lên, lòng Đồng Phi hiểu, thời đỉnh phong của mình sắp qua đi.

Điều nhìn rất rõ ràng trên người Điển Vi, Hoàng Trung.

Hai người bọn họ đều là võ tướng lấy sức thủ thắng, qua kỳ đỉnh phong, sẽ sa sút rất nhanh, có giữ được trạng thái hay không phải xem bản thân có nỗ lực không, lấy Ngũ cầm dẫn đạo thuật làm cơ sở, chỉ cần mỗi ngày luyện tập đầy đủ, cũng không đi xuống nhiều.

Nay Đồng Phi sử dụng lực lượng đã tới mức xuất thần nhập hóa, mỗi ngày vung chùy làm y hiểu ra nhiều điểm mấu chốt, đó gọi là gừng càng già càng cay. Dù sao với Đồng Phi mà nói, một mình y có thể đấu với Hoàng Trung, Điển Vi và Triệu Vân mà không thua.

Thành tích này y đổi bằng mồ hôi.

Đồng Ký đứng bên võ trường, nhìn phụ thân mồ hôi như mưa, mắt lộ vẻ ngưỡng mộ. Đứng đằng sau lưng hắn là một thiếu niên tuổi không chênh lệch Đồng Ký là bao, tướng mạo thanh thú, nhìn qua, thậm chí người ta coi hắn là con gái.

Loại khí chất đó, thần vận đó làm Đồng Phi thấy bóng dáng của Quách Gia.

Thực vậy, cảm giác thiếu niên này mang lại giống như Quách Gia năm nào, hẳn chính là Chu Bất Nghi, trợ thủ của Đồng Ký, dùng lời Thái Tiết mà nói: Tên Chu Bất Nghi đó là cái bóng của Lục Cân.

Đồng Phi vùng chùi hai nghìn lần xong, chỉ thấy toàn thân khoan khoái, thở ra một hơi dài, bỏ chùi xuống, hoạt động gân cốt, trăm mạch thông thuận. Đồng Ký cầm một cái khăn đưa tới.

Đồng Ký y phục mỏng manh, làm người ta thương xót, đứa con này sinh non, sinh ra thân thể không tốt lắm, may mà có Hoa Đà diệu thủ hồi xuân, mới làm tình hình tốt hơn. Có điều đem so với những đứa con khác, sức khỏe Đồng Ký kém nhất.

Đồng Phi khoác áo choàng lên, lấy áo bọc mặc cho Đồng Ký:

- Tiểu tử, sáng sớm ngày ra đứng đây làm gì, sao không mặc nhiều hơn chút. Nếu bệnh rồi mẹ con sẽ tìm cha gây phiền phức, huống hồ ai quản lý Đốc sát viện cho cha? Lần sau xem cha tập võ phải mặc nhiều y phục vào, buổi sáng sương giá, đừng để tổn thương cơ thể.

Đồng Ký âm áp gật đầu.

Đồng Phi cười vò đầu hắn, rồi nhìn Chu Bất Nghi:

- Nguyên Trực cũng ở đây thì ăn cơm sáng với ta.

Chu Bất Nghi cuối năm ngoái có tên chữ, mới đầu hắn vì áp lực mới phải theo Đồng Ký, trong lòng không thoải mái. Nhưng khi hắn biết cha mình không ngờ chưa chết, mà đang phục vụ cho Sa Ma Kha thì vui mừng hết sức, chỉ tiếc rằng Chu Triêu ở trận chiến Đường Dương chết thảm trong trận, điều này làm Chu Bất Nghi thù hận Lưu Biểu.

Thường ngày hắn theo Đồng Ký vào Lương vương phủ, phát hiện trong đó không khí hòa hợp, không hề có chuyện đấu đá tranh giành như trong phủ tông thất khác.

Có lẽ đây là mị lực của Lương vương.

Đồng Phi kéo hai tên tiểu tử đi ăn một bữa sáng đơn giản, bụng nong nóng rất dễ chịu, khi ăn cơm không nói, đã thành quy củ của Lương vương.

Ăn cơm xong Đồng Ký mới hỏi:

- Cha, nay người ở vị trí cao, còn khổ luyện võ nghệ như thế để làm gì?

Đồng Phi ngồi trên ghế thái sư ý, cười hỏi:

- Tiểu tử, có hiểu thế nào là cây cao gió lớn không?

Đồng Ký và Chu Bất Nghi ngẩn người.

- Lục Cân, cha hỏi con, Đồng gia ta có ngày hôm nay là dựa vào cái gì?

- Tất nhiên là dựa vào bản lĩnh của phụ vương.

- Vậy cha có bản lĩnh gì?

Đồng Phi nói chuyện rất thoải mái, không há miệng xưng cô, ngậm miệng xưng cô, chưa có giác ngộ của một vị vương gia.

Chu Bất Nghi im lặng lắng nghe, hắn thấy Đồng Phi và Đồng Ký nói chuyện như nhau, rất là thân thiết.

Đồng Ký gãi đầu:

- Bản lĩnh của phụ vương lợi hại lắm ...

- Đừng chụp cho cha cái mũ to như thế.

Đồng Phi cười lớn:

- Cha có bản lĩnh gì tự mình biết, trị quốc an bang cha không có năng lực, con xem đám Trần Cung tiên sinh họ xử lý chuyện đầu ra đây. Còn ta vì ngốc, nhiều việc tốn thời gian gấp đôi người ta mới hiểu được rồi đưa ra phán đoán. Con xem, cha có bản lĩnh gì?

- Ngựa dưới thân, chùy trong tay, tung hoành sa trường, quyết thắng giữa hai quân thì ta không sợ bất kỳ một ai, nếu mà ngồi trong rèm chướng, quyết thắng ngoài ngàn dặm thì ha ha ha Không liên quan gì tới cha cả. Lục Cân, võ nghệ của cha chính là cơ sở đứng vững chân. Rất nhiều người nhắc tới ta, không phải nói Đồng Tây Bình trí tuệ ra sao, mà nhắc tới tên ta là trong lòng khiếp sợ.

- Giống Viên Dung thúc thúc của con, hiện mỗi ngày rút kiếm ba nghìn lần. Trên đời này chẳng cái gì bỗng nhiên mà có, cái gì cũng phải dựa vào sự kiên trì bền bỉ của con. Sẽ có một ngày cha không thể dựa vào thân võ nghệ này, bảo vệ an nguy già trẻ nhà ta nữa. Lục Cân, điều hôm nay cha nói với con rất đơn giản, lúc nào cũng phải nắm chặt đao trong tay.

Chu Bất Nghi không còn gì để nói, chưa thấy ai dạy con như vậy.

Đồng Ký như ngộ ra được điều gì, trầm ngâm chốc lát rồi nói:

- Phụ vương, con hiểu ý người rồi, Đồng gia dùng võ lấy được thiên hạ. Lấy Võ lập quốc, lấy văn an bang, võ lực cường đại chính là gốc lập quốc.

Đồng Phi hơi choáng, ý mình là như vậy à? Ừm, có lẽ là thế ... Lập tức cười lớn, chuyển đề tài:

- Lục Cân, hôm nay con tới sớm như thế chắc là có chuyện?

Đồng Ký gật đầu:

- Phụ vương, con muốn biết, người mang đầu Vệ Ký cho Lữ Bố, hẳn sẽ làm như người nói sao?

Đồng Phi về cầm, chìm vào trầm tư:

- Sĩ Nguyên đoạt Thành Đô, đại bộ phận Tây Xuyên đã rơi vào trong tay ta, Lưu Tuấn rút đầu vào bảy quận Nam Trung, chỉ kéo dài hơi tàn, không làm nên chuyện gì nữa. Cho nên nói, chiến sự Tây Xuyên chưa hết, nhưng chẳng còn gì đáng ngại cả.... Ta lo là lo Lưu Biểu, đoạt Tây Xuyên, là bằng với mở cửa sau của Kinh Tương, trước kia tam thúc con chỉ là một cái kim thì giờ nó đã biến thành bảo kiếm rồi.

- Lưu Biểu tuyệt đối sẽ không chấp nhận chuyện này, cho dù ông ta có liều mình đặc tội với cha thì cũng sẽ đoạt lại Võ Lăng, bình định bốn quận Kinh Nam. Nếu có khả năng, ông ta sẽ tấn công Ích châu, dù sao cửa hậu viện bị người ta mở ra chẳng phải thoải mái gì. Hiện áp lực của Tam thúc con sẽ tăng vọt.

Đồng Ký và Chu Bất Nghi cùng gật đầu:

- Cái này con hiểu.

- Lữ Bố là một tên tiểu nhân.

Đồng Phi nghĩ rồi nói:

- Có điều hẳn là một tên tiểu nhân chân chính, Tào Tháo có Lữ Bố mà không dám dùng, vì thấy hắn hay trở mặt. Nhưng Lữ Bố có cái hay, hắn là một võ nhân.

Đạo lý lớn thì hắn đuổi, nhưng về chi tiết nhỏ thì hắn vẫn giữ khí phách võ nhân. Trận chiến Tập Ninh năm xưa, hắn mất con, lại thẹn với ta. Nay ta vì hắn báo thù giết con, Lữ Bố sẽ nghĩ cách báo đáp. Hắn là tiểu nhân sẽ dùng thủ đoạn tiểu nhân. Tào Tháo, Lưu Bị là kiêu hùng không hiểu được cái lý này. Vì sao ta giúp hắn báo thù, vì ta cần hắn giúp.

Đồng Ký không hiểu vì sao Đồng Phi lại nhắc tới Lưu Bị, hình như hai người đó có dính líu gì tới nhau đâu, nhưng cũng không nghĩ sâu hơn, cho rằng Đồng Phi chỉ thuận miệng mà nói thôi.

Đồng Phi tiếp tục:

- Lữ Bố là kẻ không thể đặt ân tình lên người hắn, nếu không hắn sẽ cảm thấy khó chịu. Nhưng nếu ta trực tiếp yêu cầu hắn báo đáp, hắn sẽ đồng ý không chút do dự, vì hắn thấy như thế hai bên không còn nợ nần

gì nhau nữa. Ta mời Lữ Bố tập kích Nam Dương, với hấn mà nói chuyện đó rất đơn giản, 3000 quân trong tay hấn nhất định làm Nam Dương bất an. Trị thiên hạ ta và hấn ngang nhau, ha ha, nhưng quyết đấu sa trường, trừ Ôn hầu không ai đấu nổi ta.

Khi nói câu này, Đồng Phi thể hiện sự tự tin người ta không hình dung được.

So với tên tiểu tử năm xưa nghe thấy tên danh nhân là sợ hãi thì Đồng Phi nay đã không còn sợ ai nữa:

- Lữ Bố đánh Kinh Tương, Lưu Biểu ắt khiếp sợ. Nhưng ông ta khó rút binh lực ra đối phó với Lữ Bố được, chỉ còn cách cầu Lưu Bị. Mà Lưu Bị nhất định sẽ xuất binh, hấn là một tên gian hùng, cũng là kẻ đáng nể sợ, hấn có Từ Châu và Lữ Giang, nhưng đó là nơi tứ chiến, thiếu không gian phát triển.

- Đúng, hấn cần không gian nên hấn nhất định sẽ xuất binh, có điều không phải hấn giúp Lưu Biểu mà là đồ mưu Nhữ Nam. Nhữ Nam tiến có thể bắc thượng Dự Châu, lui có thể được Kinh Tương, Lữ Giang, đó là mảnh đất báu. Trước kia sợ danh Ác Hổ nên hấn không dám làm càn, mà Lữ Bố xuất binh, khiến Nhữ Nam trống không. Miếng thịt béo đó Lưu Bị dò không muốn ăn, cũng cố mà ăn.

- Vì sao ạ?

- Vì hấn biết một khi Quan Trung xuất binh, chỉ bằng vào Từ Châu, tuyệt đối không kháng cự được.

Đồng Phi phân tích:

- Cho nên Tào Tháo, Viên Thiệu sẽ xuất binh. Mà tình hình của Viên Thiệu rất giống Lưu Bị. Đây là mưu kế công khai, cho dù bọn chúng có nhìn ra cũng phải ứng phó.

Hai người Đồng Ký im lặng, dương mưu khác với âm mưu, âm mưu nếu nhìn ra có thể nghĩ cách hóa giải, nhưng dương mưu, nhìn thấy vẫn phải tiếp chiêu, chỉ xem ai tính kế sâu hơn. Chiêu này của Đồng Phi là giật một sợi tóc chấn động toàn thân.

- Ha ha ha, hai đứa đừng nhìn ra, ta không nghĩ ra chiêu số âm hiểm như vậy được đâu.

Đồng Phi cười xong đứng dậy:

- Được rồi, tán gẫu với hai tên tiểu tử một lúc lâu như thế cũng thoải mái hơn nhiều. Ta còn chuyện phải làm, nếu không có chuyện gì khác thì tới đây thôi. À phải Lục Căn chú ý vào, chợ ngựa mở ra, Trường An sẽ náo nhiệt một thời gian, Đốc sát viện phải phối hợp với Thừa Minh điện, giám sát từng chút gió lay cỏ động trong thành.

Đồng Ký đứng dậy chấp tay nói:

- Phụ vương yên tâm, con sẽ không buông lỏng cảnh giác.

Hai người đi khỏi thư phòng, Đồng Ký chợt hỏi:

- Nguyên Trực thấy quân sư ra sao?

- Quân sư lợi hại, rất lợi hại, song nếu chẳng phải Lương vương, e không có ai dám dùng quân sư.

Câu này của Chu Bất Nghi làm lòng Đồng Ký giật đánh thót một cái, hấn không nói thêm nữa, chỉ bảo:

- Chúng ta về Đỗ Bưu Bảo thôi.

452. Chương 452: Trương Nhiệm Lộ Tranh Vành.

Đúng như Đồng Phi nói, khi tin Tây Xuyên thất thủ, Thành Đô bị chiếm truyền tới tai, Lưu Biểu tức thì rối loạn.

Đồng Phi đoạt được Tây Xuyên rồi?

Từ khi Lưu Chương chết tới nay mới có sáu tháng, tổng cộng 180 ngày thôi.

Lưu Biểu thậm chí có thể khẳng định, Lưu Chương bị Đồng Phi phái người giết chết, dù không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng Lưu Biểu biết rõ.

Sức chiến đấu của Vô Nan quân? Chuyện này không nên nói tới nữa.

Từ cái ngày mười ngày công hãm Hán Trung, Lưu Biểu đã biết sức chiến đấu của Vô Nan quân cực kỳ đáng sợ. Lần này ở Tây Xuyên chỉ chứng minh lại mà thôi. Nếu lúc này nhắc tới sự kiện đó thì đã kích người ta quá, thôi thì bàn cách làm sao ứng phó cục diện này đi.

Năm mới với Lưu Biểu mà nói là vô cùng ngọt ngào.

Từ tin dữ từ Tây Xuyên ra, Bàng Đức công Lộc Môn Sơn chẳng ngờ lại biến mất trước vành mắt của Lưu Biểu mà thần không biết, quỷ không hay.

Không chỉ Bàng Đức Công mà vợ chồng Bàng Sơn Dân, thậm chí cả nhà Gia Cát Quân ở Ngọa Long Cương đều biến mất trong một đêm.

Lưu Biểu giận Bàng gia là sự thật, nhưng bảo ông ta muốn giết Bàng Đức công thì không có. Dù sao thì thế tộc Kinh Tương dây mơ rễ má với nhau, Bàng Đức công có quan hệ nhân thân với Khoái gia, Thái gia, dù Lưu Biểu có muốn cũng chẳng hạ độc thủ được.

Ông ta muốn dùng cả nhà Bàng Đức công để đàm phán với Đồng Phi, giờ thì hay rồi, ngay vốn đàm phán cũng không có nữa. Khiến cho thái độ của Lưu Biểu với Gia Cát Lượng thay đổi trong một đêm.

Ít nhất không coi trọng nữa.

Tây Xuyên bị Quan Trung chiếm rồi, tiếp theo sẽ là ai đây? Liệu có phải là Kinh Tương? Đồng Phi sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó với mình?

Lưu Biểu như chim sợ cành cong, hoảng loạn bất an.

- Các vị, nay Tây Xuyên bị Quan Trung lấy, chúng ta phải làm sao đây?

Văn võ bá quan ngồi đó người nào người nấy im thín thút, làm sao? Trời mới biết phải làm sao! Trừ đánh ra chả lẽ còn cách khác?

Lưu Ba đứng dậy nói:

- Chủ công, Tây Xuyên bị phá, mục tiêu tiếp theo của Đồng Tặc nhất định ở Kinh Tương. Võ Lăng chính là con đường thông từ Tây Xuyên tới Kinh Tương. Chu Hân tuy tiếng là ra sức cho chủ công, nhưng ngầm câu kết với Đồng tặc. Đoạt Võ Lăng là đóng cửa Tây Xuyên đông tiến. Hiện chủ công chỉ có cách hạ quyết tâm, tiêu diệt Ngũ Khê Man, nắm bốn quận Kinh Nam, để phòng đại quân Đồng tặc xâm nhập.

Đánh hay không Võ Lăng là một điểm mấu chốt, trước kia Lưu Biểu có thể bỏ mặc cho Sa Ma Kha và Chu Hân, là vì có Tây Xuyên, ngăn cách liên hệ giữa Quan Trung và Võ Lăng. Ngũ Khê Man có lợi hại tới mấy cũng chẳng thành việc lớn, nhưng hiện thì sao? Tình hình khác rồi, Sa Ma Kha đã thành đại họa.

Nhưng một khi dùng binh với Võ Lăng đại biểu cho trở mặt với Đồng Phi, làm y có cái có tốt nhất thôn tính Kinh Tương.

Lưu Biểu khó xử, không ra quyết định được.

Tòng sự Phan Khởi đứng dậy nói:

- Cảnh Thằng công không thể do dự nữa, nay là khoảnh khắc tồn vong của Kinh Tương, chỉ có đánh mới có thể giữ cho Kinh Tương an bình. Cho dù ngài không trở mặt với Đồng tặc thì y sẽ tha cho Kinh Tương sao? Ngày sau một khi y bình định Tây Xuyên, một đạo thánh chỉ tới, lệnh ngài về Trường An, ngài có đi hay không? Không đi thì đánh, đi thì ...

Không cần Phan Khởi nói hết Lưu Biểu cũng biết kết quả là gì: Chết! Dù sao bất kể ông ta làm gì cũng cho Đồng Phi có cớ, đánh thôi, có lẽ đánh một trận, nếu thắng được, sẽ có thêm thời gian bố trí.

- Chủ công, Thừa Minh tiên sinh nói rất phải, nay chỉ đánh mới có đường thoát.

Giáo úy Liêu Lập cũng đứng dậy chấp tay:

- Chúng ta một mặt chuẩn bị giao phong với Đồng tặc, mặt khác liên kết chư hầu. Có thể phải người tới Hứa Xương, Từ Châu, Giang Đông, thậm chí Ký Châu cầu cứu. Các lộ chư hầu liên kết lại với nhau, dù Đồng tặc có lợi hại tới mấy cũng đau đầu.

- Vậy cứ theo ý các vị.

Lưu Biểu căn rằng hạ quyết tâm:

- Người đi sứ chư hầu cực kỳ trọng yếu, các vị ai nguyện chia sẻ ưu tư với ta.

Lưu Ba cười nói:

- Nhã nhạc lang là người quen cũ của Viên Bản Sơ, có thể đi du thuyết. Tân khách Đỗ Tập bốn đời nổi danh văn tài, từng giảng học ở Toánh Xuyên, nhiều người dưới trướng Tào công được Đỗ công dạy bảo, có thể đi Hứa Xương. Lưu Bị và chủ công có minh ước, lấy lợi nhỏ ra mà dụ, Hàn Kỳ thích hợp làm nhân tuyển đi Từ Châu.

Lưu Biểu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ba người này thì thích hợp rồi ... Có điều Giang Đông do ai đảm nhiệm?

Mọi người im lặng, Lưu Ba không nói tới Tôn Sách, không phải vì tỏ ra cao thâm mạt trắc, mà vì đó là một phiền toái lớn. Hai năm trước vừa mới giao thủ với Tôn Sách, nếu Sa Ma Kha không xuất binh, Cam Ninh đánh lên Sài Tang thì hiện hai bên còn đang đánh nhau. Nên có thể nói đi sứ Giang Đông là nhiệm vụ gian nan, chưa nói thành công hay không, mà cái mạng nhỏ không khéo bỏ luôn ở đó.

Ai có thể đi? Nói cách khác ai dám đi.

Gia Cát Lượng ngồi bên cửa lúc này đứng lên:

- Nếu chư công đồng ý, Lượng nguyện đi Giang Đông, dùng ba tác lưởi du thuyết Tôn Bá Phù.

- Người làm được sao?

Lưu Biểu hiển nhiên không yên tâm:

Gia Cát Lượng cười nhẹ, khẽ đập quạt vào lòng bàn tay:

- Có thể hay không phải thử mới biết, nếu chư vị không có nhân tuyển thích hợp, sao không cho Lượng thử.

Có lẽ vài ngày qua ta quá lạnh nhạt với Khổng Minh rồi, huynh đệ của hần không thấy đâu có liên hệ gì tới hần/ Vả lại từ khi hần theo ta tới nay luôn tận tâm tận lực.

Ánh mắt Lưu Biểu nhìn Gia Cát Lượng nhu hòa hơn nhiều, thở dài:

- Nếu Khổng Minh muốn thử lòng ta rất mừng, vậy theo ý người, ba ngày sau đi Giang Đông. Nếu thành công là công lớn. Nếu thất bại ... Ha ha ha, không sao, vẫn là công lớn. Ừm, vậy chúng ta quyết định như thế.

Vì muốn thể hiện quyết tâm, Lưu Biểu phát mạnh tay.

Động tác này làm mạnh mẽ, có lẽ mang lại hiệu quả không tệ, nhưng động tác của ông ta yếu ớt, cho thấy lòng bàng hoàng.

- Ai nguyện đi đoạt Võ Lăng?

- Thúc phụ, cháu nguyện dẫn binh xuất chinh.

Lưu Biểu nhìn lại, ra là Lưu Bàn, ông ta rất thích đứa cháu này, một vì hần giỏi võ nghệ, lại kiêu dũng, từng học ở Thủy Kính sơn trang. Văn thao võ lược đủ cả, năm nay 26, đúng tuổi nam nhi nhiệt huyết, hai năm trước từng ở Giang Đông chém tướng đoạt cờ, lập nên công lao.

Nay Lưu Bàn làm giáo úy Trường Sa, trong tay có Trương Hổ người Quế Dương có thể lấy đầu thượng tướng trong loạn quân.

Lưu Bàn xung phong làm Lưu Biểu rất mừng, vì thế gật đầu, lệnh hấn làm giáo úy Chiết Trùng, dẫn năm vạn binh mã xuất chinh Võ Lăng, lại lệnh Lưu Ba làm quân sư, Trương Hổ, Hình Đạo Vinh làm phó tướng. Thái thú Nam Quận Lý Nghiêm phụ trách cung ứng lương thảo.

Lại sai Phan Khởi làm thái thú Trường Sa, Lưu Độ làm thái thú Quế Dương, tập kích từ Kinh Nam, giúp Lưu Bàn đoạt Võ Lăng.

Thế là cả vùng Kinh Tương trở nên náo nhiệt.

Vớ số sứ giả từ Tương Dương đi ra, tới các phía cầu viện. Ba ngày sau Lưu Bàn lãnh binh xuất chinh, đại quân rầm rộ hướng tới Võ Lăng.

Gần như cùng lúc Lưu Bàn xuất chinh thì phía Võ Lăng cũng có tin tức.

Chu Hân mời Sa Ma Kha, Hồ Chiêu, Trương Nhiệm, Cam Ninh tới Võ Lăng thương lượng kế phá địch.

Cách lần Đồng Phi gặp Chu Hân ở Lịch Dương đã hơn mười năm, lưng Chu Hân không còn thẳng tắp như xưa, tóc cũng đã bạc, tuổi sắp xỉ 60 rồi.

Ông ta có sáu đứa con trai đều đã trưởng thành, có học văn có học võ. Tứ tử Chu Thanh, ngũ tử Chu Định, lục tử Chu Dương đang học ở Trường An. Trưởng tử Chu Phương, thứ tử Chu Duyên võ nghệ tốt, có thể lên ngựa, địch mười tráng hán. Tam tử Chu Khánh là đệ tử ký danh của Hồ Chiêu, tinh thông binh pháp.

Còn có đánh sĩ Hoàn Giai làm biệt giá, Lại Cung làm tòng sự, hình thành nên cơ cấu thuộc về mình.

Ngoài ra còn có tư mã Dậu Dương là Chu Tân phụng lệnh tới Võ Lăng.

453. Chương 453: Trương Nhiệm Lộ Tranh Vành (2).

Mọi người tụ tập tại sảnh đường, Chu Hân nói:

- Ta và các vị quen biết bao năm, nội tình Võ Lăng hấn mọi người đều biết. Năm xưa Tần đại nhân bị đám tiểu nhân Quan Đông làm giận học máu mà chết, khi lâm chung từng bảo ta phò tá Lương vương thiên tuế. Chỉ là ta và Lương vương quen nhau không sâu, nay Lương vương muốn bình định chiến loạn, trả cho thiên hạ bầu trời sáng trong. Lưu Cảnh Thăng uống danh Hấn thất tông thân, làm chuyện đại nghịch bất đạo, nay đã trở mặt rồi, Lưu Biểu phái Lưu Bàn làm soái chinh phạt Võ Lăng. Chư vị, nên làm sao, sớm ra quyết định.

Những lời này tất nhiên không phải nói với đám Sa Ma Kha, mà cho Hoàn Giai nghe, ý là các người muốn lui còn kịp, ta không ép.

Hoàn Giai cười lớn:

- Đại Minh công nói những lời này là sai rồi, ta quen Lương vương từ 20 năm trước, khi ấy ta làm công tào Trường Sa, vừa khéo khi ấy Sa đại vương phái người tới ép mời Trương thái thú, còn gây ra chút hiểu lầm. 20 năm trước kết nghĩa vườn mai, ta là một trong số nhân chứng. Chỉ tiếc rằng khi ấy không thể cùng Lương vương chinh chiến, nay vẫn còn tiếc.

Chu Hân lần đầu tiên nghe Hoàn Giai nhắc tới chuyện này, không khỏi kinh ngạc.

Sa Ma Kha hí mắt hồi lâu, đột nhiên bật cười:

- Ông nói thế làm ta nhớ ra rồi, tối hôm đó ta và hai vị ca ca kết bái, hình như cũng có ông. Mã trung hành phái ông bày hương án ... Ừm, khi ấy còn có Bàn Đức Công và Sĩ Nguyên nữa.

Những lời này kéo gần quan hệ mọi người không ít.

Hồ Chiêu nói:

- Ngày trước Lương vương phái người tới đưa tin, nói Tây Xuyên vừa mới lấy, còn chưa ổn định. Bàn Thống phái Hoắc Tuấn dẫn 8000 Vô Nan quân rời Xuyên hỗ trợ, lại có tướng Thục La Mông làm tiên phong. Có điều đường Thục khó đi, tiên phong tới nơi cũng phải trung tuần tháng ba.

Chu Hân gật đầu:

- Vậy từ giờ tới lúc đó chúng ta phải dựa vào bản thân rồi.

Cam Ninh đứng dậy:

- Sợ cái gì? Cho dù không có viện quân, một tên Lưu Bàn nhỏ nhoi làm gì được chúng ta? Cẩm Phàm doanh của ta có thể tập kích trên sông, làm quân Kinh Châu ăn không ngon ngủ không yên. Thái Mạo tuy có thanh danh, nhưng trong mắt ta chỉ là tên hề.

- Hưng Bá chó nóng vội.

Sa Ma Kha lên tiếng:

- Trận này quan trọng e không phải trên sông, mà là trên bờ. Thúc Tuấn thấy sao?

Trương Nghiệm suy nghĩ rồi trầm giọng nói:

- Thực ra theo ý Nhiệm, Lưu Bàn không đáng ngại, Lưu Ba lại có chút thủ đoạn. Còn về Phan Khởi Trường Sa và Lưu Độ Quế Dương thì ta thấy bọn họ căn bản sẽ không chạy tới kiếm phiên toái đâu.

- Sau khi tới Hồ Đầu Sơn, Nhiệm có nghiên cứu tỉ mỉ về quan viên Kinh Tương. Ha ha ha, tư liệu chủ công cung tập vô cùng chi tiết, trên từ Liêu Biểu, dưới huyện lệnh đều có ghi chép. Phan Khởi có đảm lược, rất quyết đoán, nhưng chủ công đánh giá hấn thức thời, biết tiến thoái. Nay chủ công đã chiếm Tây Xuyên, Phan Khởi nhất định nhìn ra được xu thế Kinh Tương. Cho nên hấn chỉ hư trương thanh thế, chú không chạy ra sinh sự. Chỉ cần Chu Tân huynh giữ Dậu Dương, diễn một vở kịch với hấn, được không?

Chu Tân cười:

- Chuyện này có gì khó.

- Lưu Độ là hạng nhát gan sợ chết, xin Tam gia viết một phong thư, mời Sơn Việt Hề Ni xuất binh, cứ nói nếu lấy được Quế Dương thì lương thực châu báu là của họ. Hề Ni là tên tham lam sẽ mắc câu. Hơn nữa Tam gia bại ở Đương Dương, Hề hi, Mạnh Đan đều dao động. Chỉ nhìn lần này Mạnh Đan tiếp nhận Lưu Tuấn, thậm chí ra tay tương trợ là rõ.

Sa Ma Kha hừm một tiếng:

- Ta thề giết Mạnh Đan.

Đám Chu Hân đều nhìn Trương Nghiệm với ánh mắt kính trọng.

Trương Nghiệm nay mới qua 30, nhìn qua giống một thư sinh mặt trắng. Khi mới tới trừ Sa Ma Kha và Hồ Chiêu thì không ai phục hấn. Nhưng với cái dũng của Cam Ninh, cũng phải hơn 300 chiêu mới thắng được, nói tới luyện binh, ở Võ Lăng càng chẳng có ai hơn.

Hoàn Giai, Lại Cung nhìn nhau thầm nghĩ:” Dưới trường Lương vương quả nhiên là ngọa hổ tàng long, tùy tiện phái ra một người đã có bản lĩnh thế này!”

Chu Hân hỏi:

- Theo ý Thúc Tuấn phải làm sao?

Trương Nghiệm đứng định nói:

- Điều nhiệm lo lắng chỉ có hai cái, một là thái thú Nam Quận Lý Nghiêm không tầm thường. Ngoài ra là Tôn Sách. Nếu Lưu Biểu và Tôn Sách liên thủ, Hưng Bá sẽ gặp đại địch ở thủy lộ, không thể không thận trọng. Cái khác ta nghĩ Lương vương đã có tính toán, Lưu Biểu muốn đẩy binh là chuyện khó khăn. Còn Lưu Ba, không tới thì thôi, nếu tới cho hấn có đi mà không có về.

Chu Hân cảm thấy mình già rồi, nếu trước kia trẻ hơn mười tuổi đâu có vì Lưu Bàn nhỏ nhoi mà lo lắng:

- Thúc Tuấn có kế hay gì?

Có lẽ vì sợ cho nên hành động của Lưu Biểu rất nhanh, trung tuần tháng một năm Thái Bình thứ tư, đại quân Lưu Bàn tiến vào biên cảnh Võ Lăng, Lý Nghiêm truân quân ba vạn, trú ở Di Đạo.

Di Đạo là cánh cửa vào Võ Lăng, đồng thời cũng là con đường từ Nam Quận tới Võ Lăng ắt phải qua.

Lưu Biểu hạ lệnh cho Lý Nghiêm vô cùng đơn giản, đó là đảm bảo lưu thông cho đường lương thảo của đại quân, đồng thời nếu Lưu Bàn gặp nguy, phải tiếp ứng đảm bảo an toàn cho Lưu Bàn, Lưu Ba. Ngoài ra Đại đô đốc thủy quân Thái Mạo phụng lệnh lập thủy trại từ Công An tới Tác Đường, để phòng Cẩm Phàm doanh của Cam Ninh đánh úp, tiếp ứng.

Theo sắp đặt của Lưu Biểu, trận chiến này tổng cộng 20 vạn quân thủy lục, gần bằng một nửa binh lực Kinh Châu, ý đồ vô cùng rõ ràng. Phải chiếm được Võ Lăng, cắt đứt con đường từ Tây Xuyên đến Giang Nam.

Hiện Lưu Bàn cực kỳ phấn chấn, sau khi cắm trại tìm Lưu Ba tới:

- Quân sư, hai ta phân binh đánh một trận phá tan nghịch tặc.

Lưu Ba hỏi:

- Công tử định phân binh ra sao, đánh bại nghịch tặc thế nào.

- Trọng địa của Võ Lăng là ở hai trấn Lâm Hoán, Đậu Dương. Chúng ta chia binh đánh hai nơi đó, như vậy đám người man Hồ Đầu Sơn phải tới cứu Đậu Dương, ta sẽ đột ngột dẫn binh lại đoạt Hoán Nam huyện.

Hoán Nam là đất giao tiếp giữa Võ Lăng và Lâm Hoán.

Lưu Bàn thấy chủ ý này không tệ, có cái khéo của dương đông kích tây. Cắt đứt liên hệ giữa Ngũ Khê Man và Chu Hân, chỉ cần vận dụng thỏa đáng sẽ đạt được mục đích của trận chiến này. Đánh chiếm Lâm Hoán bằng với chặt đứt một cánh tay của Ngũ Khê Man.

- Kế này của công tử này diệu lắm, ti chức nguyên dẫn 5000 binh mã làm tinh binh đánh Man tử ở Hồ Đầu Sơn, công tử dẫn binh đánh Lâm Hoán, được chăng?

Lưu Bàn gật đầu:

- Quân sư khi vượt sông phải cẩn thận, đừng để bị nghịch tặc mai phục. Ta nghi binh ở Lâm Hoán, một khi quân sư chiếm Hoán Nam, ta sẽ lập tức triển khai công kích, muộn nhất là 30 ngày đoạt được Lâm Hoán.

- Cứ theo ý công tử.

Lưu Ba sờ dĩ làm thế, nguyên nhân rất đơn giản.

Đoạt Hoán Nam sẽ khó tránh khỏi bị Sa Ma Kha công kích, tuổi trẻ khí thịnh như Lưu Bàn, khó đảm bảo nhất thời kích động mà chọi cứng với Sa Ma Kha. Chẳng phải nói Lưu Bàn vô dụng, mà dù dốc hết võ tướng Kinh Tương, chẳng ai địch nổi Sa Ma Kha.

Cho nên đoạt Hoán Nam phải do hấn hoàn thành.

Hai người quyết định xong lập tức tong tốc, vì thế ngày 23 tháng 1 công phá Linh Dương, sau đó chia binh hai đường.

Lưu Bàn dẫn đại quân nhào bổ tới Lâm Hoán, lại lệnh Trương Hổ theo Lưu Ba hành động. Chẳng còn cách nào, dù sao Lưu Ba là văn sĩ, không giỏi chém giết giữa trận.

Hãy nói về Lưu Ba, dọc đường hấn dùng cách giảm binh tăng bếp, làm ra vẻ đại quân chủ lực muốn đoạt Đậu Dương. Đầu tháng hai, Lưu Ba đánh bại Chu Phương, tiến vào thành Đại Dung. Phái thám mã nghe ngóng tin tức, hai ngày sau biết Sa Ma Kha đích thân dẫn hai vạn người tăng binh cho Đậu Dương. Lưu Ba cười, xem ra kế của Lưu Bàn đã thành công, nay có thể quay lại đánh Hoán Nam.

Có điều Lưu Ba vẫn rất thận trọng, để lại 500 người trú ở Đại Dung, làm ra vẻ muốn nghỉ ngơi dưỡng sức ở đây. Còn hấn thì quay về đường cũ, chỉ ba ngày sau đã tới Hoán Thủy.

Căn cứ vào báo cáo của thám báo, lúc này Sa Ma Kha vừa mới tới được Đậu Dương, Hoán Nam chỉ có 800 người trs đóng, đồng thời trưng thu lương thảo cung ứng cho Ngũ Khê Man.

Lưu Ba mừng rỡ, không ngờ Hoán Nam lại là kho lương của Lâm Hoán, có điều vẫn không quên thận trọng. Hắn dẫn một nhóm binh mã nhỏ vượt sông, sau khi chắc chắn không có nguy hiểm mới phát tín hiệu cho Trương Hổ dẫn quân vượt Hoán Thủy.

Qua Hoán Thủy, chỉ cần tới phía nam, vượt Sư Tử lĩnh là có thể thấy Hoán Nam rồi.

Lưu Ba không hành quân ban ngày, mà lệnh cho quân sĩ ẩn trong lau sậy, nghỉ ngơi cả buổi sáng, đợi bóng đêm buông xuống mới lên đường tới Sư Tử Lĩnh. Nơi này là lãnh địa của Ngũ Khê Man rồi, hành quân ban đêm an toàn hơn.

Đêm trời đột nhiên đổ mưa, làm hành quân trở nên khó khăn hơn rất nhiều, bất cẩn một chút là ngã ngay. Mặc dù Sư Tử lĩnh không cao nhưng đá núi lởm chởm, ngã xuống không chết cũng gãy xương.

Lưu Ba thấy đã qua canh hai mà tốc độ hành quân mỗi lúc một chậm, lòng không khỏi sốt ruột:

- Trương Hổ, đốc thúc mọi người đi nhanh lên, canh bột phải vượt qua Sư Tử lĩnh, đoạt được Hoán Nam trước khi trời sáng.

- Nhưng đường khó đi lắm, cần phải dò đường.

- Tới lúc này rồi còn do đường gì nữa, truyền lệnh của ta, ba quân cường ép hành quân. Bất kể thương vong, phải vượt qua được Sư Tử lĩnh trước canh tư.

Trương Hổ lập tức tổ chức đốc chiến đội, lệnh sĩ tốt tăng tốc. Thế là tiếng oán thán vang trời, nhưng đối diệt với cương đao sáng loáng của đốc chiến đội, bọn họ chỉ có cách cắn răng mà đi.

Cùng lúc đó, trên Sư Tử Lĩnh có đội nhân mã ẩn nấp sau những tảng đá lởm chởm, lặng lẽ nhìn quân Kinh Châu tiến lên.

Ba tướng lĩnh trẻ phủ phục sau một tảng đá lớn, nước mưa lạnh căm rơi trên người, nhưng bọn họ cứ như không có cảm giác, im lặng quan sát.

- Thúc Tuấn, vì sao không ra tay?

Chu Duyên tuổi trẻ không nhịn được hỏi khê:

Trương Nhiệm cười, lộ ra hàm răng trắng ở phát sợ:

- Nhìn thấy cái tên cười ngựa không?

Hắn dùng roi ngựa chỉ vào Lưu Ba ở hậu phương:

- Bắt giặc phải bắt vua trước, tên kia là chủ tướng quân địch, chỉ cần giết hắn, quân Kinh Châu sẽ thành một đám ô hợp. Truyền lệnh ta, đợi tên đó tới Kỹ kích sĩ tiến hành công kích giết hắn, còn tên mặt đen đi bộ sách đao kia nữa, trông rất khỏe mạnh, cũng không được tha. Chu Khánh, chuẩn bị.

Chu Khánh lập tức ngậm còi hiệu do Ngũ Khê Man đặc chế trong miệng.

Khi Lưu Ba dẫn người xuống núi, chợt nghe một tiếng động chói tai như ma quỷ kêu gào vang lên trong bóng đêm, tiếp sau đó phục binh bốn phía đứng dậy.

Cung cứng trong tay Kỹ kích sĩ nhắm chuẩn vào Lưu Ba, Lưu Ba vừa nghe thấy tiếng còi đã biết chuyện hỏng rồi, định lên tiếng hét lệnh thì mấy chục mũi tên bắn tới, toàn bộ trúng kích. Sau Kỹ kích sĩ, hơn 3000 cung thủ cũng phóng tên, trên núi vang lên những tiếng kêu gào thảm thiết.

Lưu Ba bị bắn thành con nhím, ngã lăn xuống ngựa. Trương Hổ thấy vậy thất kinh, mua đại thương xung phong lên núi, hò hét:

- Ba quân chó hoang, theo ta giết định.

Chưa dứt lời đã bị một mũi tên xé gió bắn tới.

Trương Hổ giơ tay đánh bay mũi tên, không ngờ ẩn dấu một mũi tên khác. Liên châu tiễn! Trương Hổ muốn né tránh nhưng không còn kịp nữa, phụt một tiếng trúng ngay trán Trương Hổ, lực xung kích quá mạnh đem thi thể Trương Hổ lăn xuống vực.

Trương Nhiệm mặt lạnh tanh thu trường cung lại:

- Chu Khánh, phát tín hiệu, không tha kẻ nào. Chu Duyên, xuất kích.

Nói xong chẳng thèm nhìn quân Kinh Châu phía dưới dẫn mấy chục Kỳ kích sĩ rời đi:

- Thông báo Tam gia, công chiếm Linh Dương.

- Vâng.

Thân vệ tuân lệnh.

Cùng lúc ấy tiếng hiệu lệnh chói lói vang vọng khắp bầu trời đêm, vô số binh sĩ Ngũ Khê Man cầm đao thương chém giết hung tàn. Bọn họ sống trong rừng núi, quen trèo đèo lội suối như đi trên đất bằng.

Đồng thời trang bị của bọn họ cũng khác với binh sĩ bình thường, dùng mây trăm năm đặc sản của Võ Lăng sơn, làm thành đẳng giáp. Nhìn có vẻ nặng nề, nhưng nhẹ tênh, đi lại trong núi như ma quỷ. Mỗi người còn vác trên vai sáu mũi trúc thương, ném hết rồi mới xung phong.

Ngoài thành Bình Dư, Nhữ Nam.

Lữ Bố thần thái bay bổng, mặc khôi giáp, thắt đai lưng, hai cái lông gà bay trong gió, Xích Thố cảm nhận được cái gì, không ngừng hưng phấn phun phì phì.

Cao Thuận dẫn 800 sĩ tốt hăm trận doanh đứng sau lưng Nghiêm Thị và Lai Oanh Nhi, Lữ Bố ôm lấy Lữ Hân, hôn chụt lên cái má phảnh:

- Con ngoan, phải nghe lời mẹ, không được nghịch ngợm.

Lữ Hân ôm cổ Lữ Bố, làm nũng:

- Cha đi cùng con đi, Hân Nhi không muốn rời cha.

Nghiêm Thị đi tới:

- Phụng Tiên, hay là ... Suy nghĩ lại xem? Cách báo đấm Đổng vương cũng không chỉ có một, cần gì nhà ta phải tách nhau ra.

Lữ Bố cười:

- Phu nhân, ta ngoài một thân võ nghệ này thì còn gì báo đáp được Đổng Tây Bình? Hơn nữa, có thể xung phong hăm trận, chinh chiến sa trường mới là số mệnh của nam nhi. Chẳng lẽ nàng muốn ta mỗi ngày uống rượu giải sầu như trước kia.

- Thiếp

- Yên tâm đi, ta không sao đâu! Ta có hoa kích có ngựa Xích Thố, thiên hạ chỉ có Đổng Tây Bình ngăn được ta mà thôi. Các nàng chuyển này theo Cao Thuận tới Trường An, có họ Đổng chiếu cố là ta yên tâm rồi. Không bao lâu nữa ta tới Trường An tụ họp với các nàng ... Oanh Nhi, chiếu cố cho Hân Nhi, tương lai nhất định phải kiếm cho nó một nam nhân đội trời đạp đất.

Lai Oanh Nhi thi lễ:

- Phu quân hãy bảo trọng.

Lữ Bố cười lớn, giao con gái cho Lai Oanh Nhi, sau đó đi tới trước mặt Cao Thuận, nhìn hán tử khôi ngô chất phác này. Từ khi hán lĩnh binh tới nay, mãnh tướng dưới tay vô số, thế nhưng tới nay chỉ có Cao Thuận và Tào Tính vẫn thực lòng theo hần.

Không nói gì cả, Lữ Bố giang tay ôm chặt lấy Cao Thuận.

- Thế Anh, Bố giao cả nhà lớn bé cho người.

Cái mặt cứng nhắc của Cao Thuận co giật:

- Quân hầu ...

- Đừng nói nữa.

Lữ Bố hít sâu một hơi, vỗ vai Cao Thuận:

- Nếu Bố tới được Trường An, chúng ta tiếp tục làm huynh đệ. Nếu như .. Thế Anh hãy phò tá董卓 Tây Bình, tên đó tuy mặt mũi khó coi, nhưng là một nhân vật lớn, kiếp sau chúng ta tiếp tục làm bạn.

Cao Thuận thấy lòng đau xót, muốn quỳ xuống.

Đừng thấy Lữ Bố nói nhẹ nhàng, lòng mọi người đều hiểu, Lữ Bố xuất binh lần này, bằng với phản lại Tào Tháo, đi vào Nam Dương, đánh vòng khắp Quan Đông, không có viện binh, không khéo tính mạng cũng chẳng còn. Lữ Bố đang phò thác hậu sự.

- Thế Anh, đừng đàn bà như thế, đại trượng phu chiến tử sa trường, da ngựa bọc thây. Người tới Trường An bảo tên họ董卓, nói Lữ Phụng Tiên này trả hết nợ rồi, về sau không nợ gì hắn nữa.

Cao Thuận cắn răng gật đầu.

- Mi Thập Nhị.

Một đại hán tây bắc đi ra chấp tay với Lữ Bố.

Người này chính là Mi Long, cũng có thể gọi là董卓 Long, là thuộc hạ duy nhất còn lại năm xưa theo董卓 Phi đánh Kim thành. Về sau phụng lệnh tới Từ Châu, nằm vùng ở Mi gia.

Mi Long gật đầu nghiêm túc nói:

- Quân hầu cứ yên tâm, chỉ cần có Lương vương, không ai có thể khinh nhục phu nhân và tiểu thư.

Lữ Bố cười:

- Vậy ta yên tâm rồi, mau mau lên đường đi.

Đám Lai Oanh Nhi vừa lên xe vừa quay đầu nhìn.

Cao Thuận và Mi Long lên ngựa, chấp tay nói:

- Quân hầu trân trọng. Chúng tôi đợi quân hầu ở Trường An say một trận.

- Trân trọng.

Lữ Bố xoay người đi.

Đội xe được sĩ tốt Hãm trận doanh hộ tống đi về phương xa.

Tào Tính đi tới nói nhỏ:

- Quân hầu, phu nhân và đám Thế Anh đi rồi.

- Ta biết.

Lữ Bố cố nén nỗi đau biệt ly, lạnh nhạt nói, với một người yêu thương gia đình như mạng sống mà nói, chia ly là nỗi đau lớn nhất.

454. Chương 454: Đừng Tính Toán Quá Thông Minh.

Đúng như lời Giả Hủ và董卓 Phi đánh giá, Lữ Bố là tên tiểu nhân tráo trở, song có cốt cách của võ nhân. Hắn không nợ ân tình của bất kỳ một ai, dù chỉ là một chút. Mà ân tình董卓 Phi cho hắn lại quá lớn.

Lớn tới mức Lữ Bố không chịu đựng được, chỉ có đánh mới trả được ân tình này. Huống chi thân là võ tướng, Lữ Bố không muốn sống tầm thường ở Nhữ Nam cả đời.

- Văn Thông, sao không đi theo phu nhân tới Trường An?

Tào Tính nhe răng cười:

- Không dấu quân hầu, mặt tướng sợ lắm.
- Sợ gì?
- Năm xưa ở Tập Ninh, mặt tướng bắn Đổng Phi một tên, nếu qua đó, y báo thù chẳng phải là toi đời sao?
- Ha ha ha, không sai, cái tên lòng dạ hẹp hòi ấy nhất định sẽ làm thế.

Lữ Bố và Tào Tính nhìn nhau cười.

Kỳ thực trong lòng mọi người đều hiểu, Đổng Phi sẽ chẳng nhớ oán thù đó. Tào Tính không muốn rời Lữ Bố, hẳn thấy cùng Lữ Bố tử chiến sa trường mới là chuyện khoan khoái nhất trên đời, chuyện khác không liên quan.

Lữ Bố cầm lấy Phương thiên hoa kích, tung mình lên Xích Thổ.

Hoa kích năm xưa bị Đổng Phi đánh cong, đã hỏng rồi, sau rèn một cái khác, nhưng không vừa tay. Lần này Mi Long tới mang theo một cây kích nặng 149 cân, thân kích có giao long quấn quanh, nên gọi là Bàn Long Kích.

Nghe nói là binh khí năm xưa Bá Vương Hạng Vũ dùng, Giả Hủ tìm được trong dân gian, nhờ Mi Long mang tới cho Lữ Bố.

Bàn Long kích bất kể là trọng lượng hay rèn rũa đều làm Lữ Bố cực kỳ hài lòng, có thần binh này, lão tử còn sợ ai.

Tào Tính cũng cầm thương lên ngựa, 2000 hãm trận doanh nổi bước, số chiến mã này Lữ Bố cướp trong quân doanh Nhữ Nam.

Một trận gió lạnh thổi tới, Lữ Bố sáng khoái hô:

- Phi Hùng quân, theo ta giết người.

Tào Tính giương cờ đỏ rực của Phi Hùng quân, từ thời khắc đó, Phi Hùng quân từng tung hoành U Châu đã sống lại trong ánh chiều đỏ rực....

Mưa xuân liên miên không ngớt.

Lý Nghiêm kinh hãi nhìn tên tiểu giáo trước mặt, hồi lâu sau ném lá thư đi, luôn mồm nói:

- Hồ đồ, hồ đồ.
- Chính Phương, làm sao thế?

Hàn Tung kinh ngạc nhìn Lý Nghiêm có chút hoảng hốt, bảo tiểu giáo lui ra, đi tới nhặt lá thư lên, đọc lướt qua rồi cười:

- Không ngờ Lưu Bàn công tử cũng biết dùng kế, ha ha ha, không tệ, không tệ.
- Không tệ cái rắm.

Lý Nghiêm không nhịn được chửi tục:

- Đánh Lâm Hoán thì cứ việc đánh, bằng vào binh lực của hắn, đánh thắng là xong, cần gì thủ đoạn? Có lẽ tổn công hơn một chút, nhưng vững vàng chắc chắn, lấy Lâm Hoán chẳng khó gì. Vậy lại phân binh, để lộ ra sơ hở, đúng là vẽ rắn thêm chân.

Hàn Tung tình nội chính, không giỏi việc binh, hắn không thấy Lưu Bàn phân binh có gì xấu, song hắn tin Lý Nghiêm không nói lung tung.

Lý Nghiêm đi đi lại lại trong đại sảnh, nỗ lực trấn áp tâm tình kích động, sau đó mở bản đồ Võ Lăng ra cười khổ:

- Bản lĩnh Trương Nhiệm ra sao ta không biết, song Sa Ma Kha là kẻ kinh nghiệm sa trường, Hồ Chiêu cũng không phải chỉ có hư danh. Còn Chu Hân rất được Tần đại nhân coi trọng, mỗi khi Dương Châu có việc binh, đều thương lượng với Chu Hân. Ông xem xem, Hoán Nam có dễ đánh không?

Hàn Tung nhìn bản đồ hồi lâu cười khổ:

- Chính Phương, ông nói thẳng đi, ta xem không hiểu.

- Năm xưa Dương Châu có loạn, đều do Chu Hân đốc lương, nhân vật như thế sao có thể xem nhẹ Hoán Nam? Đúng là mơ tưởng, Lưu Ba đánh Hoán Nam là từ tìm đường chết.

- Ý ông là.

- Lưu Bàn ắt bại.

Lý Nghiêm suy sụp ngồi xuống, nhắm mắt vỗ trán.

Chốc lát sau bỗng nhiên đứng thẳng dậy:

- Đức Cao, mai ta xuất binh tới Võ Lăng, ông lập tức về Nam Quận. E rằng bọn họ thua rồi, phía kia sẽ phản kích liên tục, Thái Mạo không đấu nổi Cam Ninh.

Cái dừng của Cam Ninh chỉ ai tận mắt thấy mới hiểu, Thái Mạo không phải không có tài, song so với Cam Ninh chỉ e không phải địch thủ.

Hàn Tung nhú mày:

- Lúc này xuất binh có ổn không.

- Phải thử một lần mới biết, chẳng lẽ trở mắt nhìn Lưu Bàn nấp mạng? Hiện tiền phương chưa có chiến đấu, chắc là phía kia chưa phản kích. Ta dẫn binh vượt núi, chiếm lấy Linh Dương. Lưu Bàn bại ta có thể tiếp ứng, hẳn thắng ta cũng chẳng thêm chiếm công. Ít nhất ta đốc chiến ở Linh Dương có thể kiềm chân một phần binh lực của Sa Ma Kha, xem như là tấm chắn cho hấn.

- Vậy thì ta đi an bài ngay.

Lý Nghiêm ngồi trở ra trong đại sảnh, nhìn bản đồ trên tường, mắt hiện vẻ mù mịt, chỉ mong còn kịp! Nhưng Lưu Bàn thua có ta cứu, nếu ta thua thì ai cứu ta?

Kinh Tương hệ phái phức tạp, hỗn loạn vô cùng, đấu đá liên miên. Lý Nghiêm hiểu rất rõ vùng nước trong đó sâu cỡ nào.

Chỉ sợ dù lần này cứu được Lưu Bàn cũng thành dê thế tội, dù sao sau lưng Lưu Bàn có Lưu Biểu chống lưng.

Bỏ đi, bỏ đi, lúc này nghĩ điều ấy làm gì.

Lý Nghiêm lắc mạnh đầu, tựa hồ muốn đem suy nghĩ kia gạt khỏi đầu, ông ta đứng dậy vào nội đường, để nguyên y phục mà nằm, bất giác ngủ mất ... Trong mơ dường như trở lại trăm ngày huyết chiến Uyển Huyện năm xưa.

Ngày hôm sau giờ Mão, Lý Nghiêm điểm hai vạn quân, lấy Hình Đạo Vinh làm tiên phong, xuất phát từ Di Đạo.

Lý Nghiêm không dám hành quân quá nhanh, trời mới biết đối thủ có mai phục không.

Có điều may mắn là trên đường không xảy ra vấn đề gì, ba ngày sau đại quân nhỏ trại tiến vào một ngọn núi, ngọn núi này không lớn, suối nước từ trong núi chảy ra hòa nhập vào Diêu Thủy, rồi chảy về phía nam tới Đại Giang.

Thuận theo đường thủy, đi thẳng tới phía nam là có thể rời núi, đường đi đa phần là bằng phẳng, có điều tới khi ra khỏi núi thì đột nhiên hẹp lại, nước cũng chảy siết, nơi này không còn đường trừ khi ngồi thuyền mà ra, hơn nữa thuyền lớn không đi được đường này, cho nên phải sửa đường. Một là vượt qua núi, hai là đi đường vòng.

Theo lộ trình, đi theo đường vòng sẽ khá xa, nhưng nếu đi thì so với leo núi lại nhanh hơn hai ngày.

Hình Đạo Vinh phải dừng lại đợi Lý Quảng.

Lý Nghiêm xem xét địa hình xong rồi ra quyết định:

- Chúng ta từ sơn cốc đi ra.

- Hả!

Hình Đạo Vinh không hiểu, nghi hoặc hỏi:

- Đại nhân, sơn cốc đường gập ghềnh, gần như là không có đường, đi còn tốn thời gian hơn đường vòng. Chúng ta đã tranh thủ thời gian, sao lại còn leo qua?

Lý Nghiêm bật cười:

- Binh pháp có câu, hư hư thực thực, thực thực hư hư, thực là hư, hư là thực. Lão Hình, ta hỏi ông, nếu ông là Sa Ma Kha sẽ mai phục ở đâu?

- Đi đường vòng địa thế rộng, không thích hợp mai phục, nếu ta là Sa Ma Kha ta sẽ mai phục ở sơn cốc.

- Thế nên ta mới đi sơn cốc.

Hình Đạo Vinh ngớ ngẩn hỏi:

- Vì sao?

- Ngay thứ ông và Sa Ma Kha cũng nghi ra được, Chu Hân không nghi ra được à?

Ý tứ là: Cho nên bọn chúng sẽ không mai phục ở sơn cốc đâu, mà sẽ mai phục ở đường vòng. Còn ta không đi đường vòng cho bọn chúng phí tâm tư.

Người thông minh luôn thích suy nghĩ vấn đề theo góc độ của mình.

Về phần Hình Đạo Vinh thì không hiểu hàm nghĩa trong lời nói đó, chỉ biết gãi đầu dẫn quân vào con đường nhỏ qua sơn cốc.

Đường nhỏ đúng là khó đi, tốn mất ngày rưỡi mới đi được nửa đường.

Có điều trong núi tĩnh lặng, phong cảnh hợp lòng người, hơn nữa trên đường không thấy bóng dáng nửa quân địch, Lý Nghiêm dần yên tâm, không ngừng thúc dục binh mã tăng tốc, tranh thủ tới nơi trước khi trời tối.

Tối giờ Dậu, đại quân đi qua một hẻm núi rậm rạp, đột nhiên nghe tiếng chiêng la cheng cheng, bên sườn núi vô số quân Ngũ Khê Man, rồi có người hạ lệnh:

- Phóng hỏa tiễn.

Đầu mũi tên bọc vải tẩm dầu, bắn vào bụi cây, không biết đặt bao nhiêu cành khô.

Lửa bùng lên, men theo bụi cây kéo dài mấy dặm, thế lửa không sao ngăn cản được. Mùa xuân chính là lúc vạn vật phục sinh, bụi cây bị đốt, lập tức bốc khói đen cuộn cuộn, binh sĩ không kịp đề phòng, hoặc bị lửa nuốt sống, hoặc sắc khói không mở mắt ra được.

455. Chương 455: Thái Bình Vấn Đối

Lý Nghiêm biết tình thế không lành, lớn tiếng quát:

- Xông lên phía trước, xông lên phía trước.

Lúc này nếu như lùi về phía sau thì chỉ còn đường chết, xông lên may ra thì sống được. Hình Đạo Vinh dẫn người vượt lửa xung phong, thấy sắp tới cuối con đường rồi, chỉ qua con đường nhỏ này là đường lớn rộng rãi.

Nhưng đúng lúc đó, chỉ nghe trên núi có tiếng ầm ầm, đá lớn lăn tròn mang theo lực xung kích khủng khiếp, Hình Đạo Vinh còn chưa kịp nhìn rõ bị đá xô ngã xuống khe sâu vạn trượng, cơ bản là chết rồi.

Không bao lâu, đường núi đã bị chặn, không biết bao nhiêu sĩ tốt bị đè chết hoặc rơi xuống khe núi.

Lý Nghiêm đứng trên một tảng đá, neho mắt nhìn xuyên qua khói đen, chỉ thấy bên đường lớn có một văn sĩ, đội khăn chít đầu, người mặc áo cánh hạc, tay cầm chiếc quạt gấp, đang chuyện trò vui vẻ với võ tướng trẻ bên cạnh.

- Là Hồ Chiêu.

Lý Nghiêm rút bảo kiếm ra, hét:

- Xông lên núi, bắt sống Hồ Chiêu cho ta.

Giọng khàn khàn, nhanh chóng bị tiếng gào thét hỗn loạn nhấn chìm, có điều vẫn có sĩ tốt nghe thấy ông ta hò hét, lập tức theo Lý Nghiêm xông pha khói lửa leo lên núi. Tiếc rằng sườn núi có tới bảy tám ngàn Ngũ Khê Man, liên tục bắn tên xuống.

Những người may mắn thoát khỏi biển lửa bị tên bắn chết, có quan quân võ nghệ cao cường, né được tên, vừa mới tới gần dốc núi thì bị mây chực mũi thương trúc bay tới, ngã nhào lại biển lửa.

Hồ Chiêu lắc đầu:

- Lý Phương Chính à Lý Phương Chính, ông rất thông minh ... Ha ha Lương vương từng nói với ta, đừng có tính toán quá thông minh, không lại hại mạng mình. Theo ta thấy, câu này dùng trên người ông đúng là rất hợp.

Lý Nghiêm tính ra được trong sơn cốc sẽ có mai phục, nhưng ông ta lại nghĩ, thứ mà một tên măng phu nghĩ ra thì người khác cũng nghĩ ra được nữa là đối thủ của ta. Cho nên đối thủ của ta nhất định mai phục ở đường vòng, đi sơn cốc là an toàn.

Thực ra ông ta tính toán, người khác không tính toán hay sao? Đôi khi người thông minh sống không thọ, tiếc là Lý Nghiêm không nghe được lời Hồ Chiêu nói, ông ta vừa xông ra khỏi biển lửa, chưa kịp đứng vững thì võ tướng bên cạnh Hồ Chiêu cầm một cây trúc thương ném xuyên cổ họng, lực phi mạnh tới mức ông ta ngã nhào vào biển lửa.

- Ngô Ngạn thực khỏe.

Trước khi chết Lý Nghiêm mới nghe được giọng Hồ Chiêu, cái tên giết ta tên là Ngô Ngạn ... Nếu năm xưa ta theo Hoàng Hán Thăng đi Tây Vực thì kết quả sẽ thế nào ...

Tháng hai năm Thái Bình thứ tư với Lưu Biểu mà nói là một tháng ác mộng.

Lưu Ba bị phục kích ở Hán Nam, toàn quân bị diệt, mấy vạn binh mã của Lý Nghiêm chết trong khe núi, cũng bị diệt toàn bộ. Lưu Bàn ở Lâm Hoán cũng chẳng thoát nạn, Trương Nhiệm cải trang làm quân Lưu Ba, đột kích cánh trái, Chu Hân dẫn quân giáp kích, Lưu Bàn tính đường lui thì biết tin Cam Ninh đang đánh đại trại của Thái Mạo.

Nên đành dẫn tàn binh bại tướng chạy về Linh Dương, giữa đường gặp phải đại quân của Sa Ma Kha, mấy vạn quân Kinh Châu đầu hàng. Đồng thời Hồ Chiêu dẫn quân tập kích Đôn Dương, chẳng phí mấy công sức đã chiếm được Di Đạo, Đôn Dương.

Di Đạo nằm sát Di Lăng, là cánh cửa Tây Xuyên vào Kinh Bắc, nay nằm trong tay Sa Ma Kha, Tương Dương chấn động, toàn Kinh Châu chìm trong không khí ảm đạm.

Nhưng vận đen chưa hết.

Hạ tuần tháng hai, Lữ Bố dẫn Phi Hùng quân đột kích Lỗ Dương, đánh tới Nam Dương, phá liền ba thành.

Ác Hổ năm xưa tái hiện hùng phong, làm Lưu Biểu khiếp sợ.

Hàn Kỵ đi Từ Châu còn chưa có thư trả lời, chẳng lẽ Tào Tháo động thủ trước? Lưu Biểu sợ tới nỗi bệnh nằm liệt giường, sự vụ lớn nhỏ ở Kinh Châu do Khoái Việt và Thái Mạo chủ trì, nhìn từ bề ngoài thì tất cả yên bình, nhưng dưới dòng chảy ngầm cuộn cuộn.

Trung tuần tháng ba Hoắc Tuấn dẫn 8000 Vô Nan quân, lấy Trương Tùng làm quân sư, Vương Uy làm phó tướng, tới được Võ Lăng.

Hơn hai năm nghỉ ngơi, làm quân Quan Trung dần khôi phục nguyên khí, không chỉ Quan Trung, gồm cả khu Kinh Triệu cũng dần khôi phục sinh khí, nhân khẩu ngày một tăng lên, trên quan đạo, khách thương qua lại không ngớt.

Đồng Phi phát lệnh mở chợ ngựa và chợ sắt, làm chuyện kinh doanh ở Trường An trở nên tấp nập.

Ngựa không ngừng từ Tây Vực tới Quan Trung, nói chuẩn xác là nô mã bị quân đội đào thải, vậy mà cung vẫn không đủ cầu.

Chiến mã Trung Nguyên thấp bé, lại không thuần chủng. Phải biết năm xưa Hán Vũ đế từng lập mã trường ở Trung Nguyên, dùng các loại ngựa cực phẩm Tây Vực giao phối ngựa Trung Nguyên, ý đồ bồi dưỡng ra giống ngựa phẩm chất tốt.

Nhưng ngựa tốt luôn kiêu ngạo, hay nói là hung dữ, không chịu phục người.

Hơn nữa khi ấy ngựa đa phần chỉ có một bàn đạp, người cưỡi ngựa thường hay bị ngã, ngay cả Hán vũ đế cũng gặp chuyện ấy. Cũng không biết là tên nào thất đức hiến kế thiên ngựa, chiến mã ngoan ngoãn hơn nhiều, nhưng chuyện truyền thừa đành phải bỏ.

Chuyện gì có lợi thì cũng có hại mà.

Mã trường do Hán vũ đế thiết lập thế là phải đóng cửa.

Tình hình thiếu ngựa ở Trung Nguyên vẫn rất nghiêm trọng, thi thoảng có được con ngựa tốt, trên từ quân vương dưới tới sĩ tốt đều yêu ngựa như mạng.

Nô mã Tây Vực toàn bộ đã bị thiếu.

Đồng Phi là người yêu ngựa, trước kia cá chết của Ban Điểm Thú làm y áy náy, với Đồng Phi mà nói, thiếu một con chiến mã, khác nào đoạt đi tôn nghiêm của nó. Kỵ thuật của người không tốt, vậy trước tiên đi tìm ngựa bình thường mà luyện, đừng mơ mộng có được bảo mã.

Chính vì thế dù là nô mã bị đào thải với Trung Nguyên mà nói vẫn là lương cầu.

Đồng Phi không cần giao dịch bằng vàng bạc, với y mà nói cái thứ đó không có nhiều tác dụng. Đồng Phi muốn đổi lương thảo, người đầu tiên giao dịch với Đồng Phi là Tào Tháo, hắn lấy kho lương hai quân Sơn Dương và Thanh Châu đổi lấy 6700 nô mã thượng đẳng, bổ xung vào Hồ Báo kỵ, sức chiến đấu tăng vọt, đánh bại quân Viên Thiệu ở Bình Nguyên.

Cứ tưởng tượng nếu có một vạn kỵ binh trang bị trọng giáp xung phong trên đất bằng là cảnh hùng tráng cỡ nào.

Cuối năm ngoái, sau khi bị thua thiệt, Viên Thiệu bắt chấp Điền Phong ngăn cản, lấy lương thảo ở Hà Gian, Trung Sơn, Thường sơn đổi lấy hơn một vạn nô mã, tổ chức Đại kỵ sĩ, do Hàn Quỳnh, Khôi Nguyên thống lĩnh, thề phân cao thấp với Tào Tháo.

Lưu Bị tuy có ân oán với Đồng Phi cũng hiểu tầm quan trọng của kỵ binh, lệnh Mi Trúc nghĩ cách mua chuộc quan viên giám mã ở Lạc Dương, dùng tiền lương một năm của Từ Châu, được ba nghìn chiến mã, quân giới vô số.

Quân giới Quan Trung sản xuất ắt là tinh phẩm, không chỉ Lưu Bị thêm thuồng, Tào Tháo và Viên Thiệu cũng không bỏ qua.

Thậm chí Tôn Sách có thù giết cha với Đồng Phi cũng phải thất lạng buộc bụng, mua một vạn Nguyên Nhung nô trang bị cho sĩ tốt. Trong các chư hầu, Tào Tháo yêu cầu quân giới ít, nhưng cái hắn muốn lại là

những thứ như bánh xe gió cỡ lớn, xe đạp nước ... Những thứ dùng cho dân sinh, mà mấy thứ này hao tổn kinh người.

Theo lý mà nói, Đồng Phi và các chư hầu là kẻ địch, sao lại cung cấp những thứ đó cho đối phương? Chẳng phải làm đối thủ thêm cường thịnh à?

Đám Trần Cung, Cố Ung ra sức khuyên can Đồng Phi, thậm chí lấy từ quan ép Đồng Phi đóng cửa chợ.

Đồng Phi ồm ờ không đáp rõ ràng, Đám Trần Cung thì âm thầm chờ cơ hội nhất định khuyên can.

Lúc này Đồng phủ đang mở tiệc, lý do rất rõ ràng có cả nhà danh sĩ Kinh Tương Bàng Đức công tới Trường An, nên phải mở tiệc tẩy trần.

Có người hỏi :” Sao Bàng Đức công lại tới?”

Ha ha ha, Bàng Đức công không tới mà được à? Hai tên tiểu tử Bàng Thống, Bàng Lâm nay đều là nhân vật có trọng lượng ở Lương vương phủ, Bàng gia đã bị đóng dấu Đồng phái, ông ta không tới được sao?

Thêm vào Từ Thứ, Thạch Thao, Gia Cát Cẩn năm xưa từng theo học ông ta, Bàng Đức Công đã cảm thấy địch ý rõ ràng từ thể tộc Kinh Tương, không đi thể nào cũng xảy ra chuyện.

Đi cùng ông ta còn có cả nhà Gia Cát Quân, còn một cố nhân của Đồng Phi, đó là Khoái Lương.

Thế phát triển của Quan Trung quá mạnh, mạnh tới mức thể gia môn phiệt phải bỏ thiên kiến xuống, dùng ánh mắt chưa từng có, nhìn thẳng vào Đồng Phi.

Thế nên dù Tuân tộc, Hạ Hầu gia mang dấu ấn Tào Tháo rõ ràng cũng phải cho con cháu tới quan sát.

Trừ Lục Tốn, Tuân Thích và Hạ Hầu Bá, trong quận học Trường An còn có một học sinh, tuổi tròn 16, tên rất quái dị là Hầu Đại. Theo đăng ký thì người này theo Hầu Bá tới Trường An, người Tiêu huyện Trần Lưu, là thư đồng của Hầu Bá, nhưng thiên tư cực kỳ thông tuệ. Mà phương châm của quận học là: Không hỏi xuất thân, chỉ cần hợp cách là có thể học.

Tên Hầu Đại này thành tích không ngờ lại còn tốt hơn cả Hầu Bá.

Mới đầu Đồng Ký không chú ý tới chỗ quái dị của Hầu Bá, người này sau khi nhập học rất kín đáo, sau mới phát hiện, dù Hầu Bá hay Tuân Thích đều rất tôn kính hắn.

Thế là Đồng Ký chú ý.

Người này không phải tộc Hạ Hầu, đó là kết quả điều tra đầu tiên. Kết quả thứ hai càng thú vị, hắn hình như là người họ Tào.

Hầu Đại à.

Đại gia, Phi dã! (Đại to lớn, Phi cũng là to lớn!)

Khi nghe thấy cái tên này thì Đồng Phi thiếu chút nữa chết ghen, Tào Phi?

Ha ha đó có lẽ là mật mã của người xưa, dù dùng tên giả cũng có liên quan tới tên thật. Như tên giả của Lục Tốn là Cung Tôn. Lục là địa, trong ngũ hành thì địa giữ trung cung. Tương ứng cung thuộc ngũ âm, ứng với thổ trong ngũ hành. Thế nên Lục Tốn tới Trường An đổi tên là Cung Tôn.

Trò này của người xưa cũng rất là thú vị.

Đồng Phi lệnh Đồng Ký tăng cường giám sát đám người Tào Phi, một khi có hành động bất lợi cho Trường An là bắt, nếu phản kháng, giết không cần hỏi.

Sau đó Đồng Phi đặt tình lực lên chuyện khác.

Khoái Lương tới, xem như một tín hiệu của thể tộc Kinh Tương với Đồng Phi, y tất nhiên không thể xem nhẹ, quy cách tiếp đãi rất long trọng.

Kết thúc yến hội ở Đồng phủ, Trần Cung và Cố Ung lại tới can gián.

Đồng Phi bảo bọn họ ngồi xuống, cười hỏi:

- Các vị, ta hỏi trước một câu, thiết bị quân giới làm ra để làm gì?

Trần Cung đáp:

- Quân giới là binh sự, thiết bị là dân dụng, sao thiên tuế lại hỏi thế?

Đồng Phi gật gù:

- Vậy ta hỏi câu nữa, những thứ đó sản xuất ra, trừ cung cấp cho bản thân dùng, đều chất đống trong kho có tác dụng gì? Có thể đem lại tiền lương cho ta không? Đem lại quân sự dân sinh tốt hơn không?

- Chuyện này ...

- Ta đem những thứ đó bán cho chư hầu, không phải ta hỗ trợ cho bọn họ cường đại. Có câu thiên hạ này đâu không phải đất của vua. Điều ta làm là chỉ muốn lê dân bách tính sống tốt hơn mà thôi. Kẻ địch của chúng ta là chư hầu, không phải là bách tính. Chúng ta liệu sống liêu chết là vì muốn thiên hạ sớm ổn định, làm lê dân được an bình, có cuộc sống tốt hơn.

Nay Đồng Phi cũng nói ra được những đạo lý lớn lao rồi, nếu như năm xưa luận đạo với Thái Ung thì y chỉ vô ý thuận miệng đáp. Nay y đã học được cách nói đối rồi.

- Lấy dân làm trọng, xã tắc làm phụ, vua làm nhẹ. Đạo lý này không cần ta giảng giải cho các vị.

Đồng Phi uống một chén rượu nho thẩm học, tiếp tục nghĩ một đằng nói một nẻo:

- Chúng ta đem những thứ tụ tập vô số tâm huyết của mọi người chất trong kho, lãng phí mồ hôi của người sản xuất, lãng phí ý tốt của người phát minh. Hơn nữa, dù chư hầu có được những thứ này thì chúng ta sợ sao? Đánh không lại họ sao? Ha ha ha, ta nghĩ không đâu, dân tâm ở ta, đại nghĩa ở ta, sao phải sợ ai?

Cuộc tranh luận đó kéo dài suốt cả đêm.

Ban đầu tranh luận quân giới thiết bị, về sau biến thành tranh luận học thuật thuần túy. Đám Đồng Ký, Chu Bất Nghi ban đầu chỉ ngồi nghe, càng nghe càng thấy người tham gia tranh luận càng nhiều, tình huống có chút bất ổn.

Bàng Đức Công tới! Bàng Sơn Dân tới ... Kia là Khoái Lương, a Hoàng Thừa Ngạn cũng đến nữa ...

Chắc chắn, trong thư phòng nho nhỏ mà tới mười mấy vị, Đồng Phi về sau ngậm miệng lại, dấu khẩu với đám người này, khác gì tìm lấy cái chết.

Đồng Ký và Chu Bất Nghi làm người ghi chép, sau Thái Tiết thấy náo nhiệt cũng tham gia, Hoàng Nguyệt Anh ngồi nghe, năm sáu người cùng ghi chép.

Cuộc biện luận này từ dân sinh tới quân sự, từ thao tác cụ thể tới tầm cao học thuật.

Không thiếu một phương diện nào, trong các sách vở lưu truyền đời sau như Thái Bình Đại Sự Ký, Lương Thư Cao Tổ Bản Ký, đem cuộc biện luận này gọi là Thái Bình Vấn Đối.

Đương nhiên trong đó nhiều lời, bao gồm của cả Đồng Phi được tía tốt lại.

Trong Thái Bình vấn đối, lần đầu tiên Đồng Phi đưa ra khái niệm mới mẻ: Ý thức đi trước.

Hàm nghĩa cạnh tranh, không chỉ đơn thuần là cạnh tranh giữa người với người, mà còn cạnh tranh bao gồm các phương diện sản xuất, quân sự, giáo dục, phát minh.

Nếu dùng nguyên văn của Đồng Phi thì đó là:

- Ta không sợ Tào Tháo nắm được kỹ thuật của ta, vì kỹ thuật của ta không ngừng phổ biến, ta sẽ càng nắm được nhiều kỹ thuật tốt hơn. Chỉ cần ta mãi mãi đi trước người khác, như vậy ta có thể giữ được ưu thế của ta, đứng vào thế bất bại.

Những lời của Đồng Phi rốt cuộc ảnh hưởng thế nào tới hậu thế? Không ai nói rõ được ...

Đây không phải điều ngày một ngày hai có thể biểu hiện ra, nó cần một thời gian dài để nghiệm chứng, có lẽ là mười năm, có lẽ là hai mươi năm thậm chí có thể cả đời Đồng Phi không thấy được thành quả.

Có điều không quan trọng, giống như trồng hạt giống vào đất, sớm muộn gì nó cũng nảy mầm, rồi thành đại thụ chọc trời. Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người, Đồng Phi chưa bao giờ nghĩ mọi người sẽ lập tức chấp nhận quan niệm của y.

Có điều tháng ba xảy ra một chuyện khác, lại thực sự làm Quan Trung, làm cả thiên hạ chấn động.

Xuân Hóa Môn nằm phía đông bắc Trường An, từ năm Thái Bình thứ hai bắt đầu xây dựng một công phường, công phường này có tường cao nguy nga chắc chắn, bốn mặt tường lấy ván sắt để xây, ngoài tường có một con kênh chảy quanh.

Công phường có hai cửa, nối thẳng với Thăng Nghiệp phường.

Rời Thăng Nghiệp phường đi qua một con đường lớn chính là hoàng thành, đối diện với hoàng thành là Thừa Minh điện.

Từ Thừa Minh điện tới công phường có ba nghìn binh mã, thậm chí Xuân Hóa Môn chẳng hề nổi bật cũng có quân đội trú đóng.

Ba nghìn binh mã này chẳng nói cũng là để bảo hộ công phường.

Người ra vào công phường đều là thợ, tuy có người hỏi, nhưng những người thợ đó đều né tránh không đáp, làm công phường càng trở nên thần bí.

Công phường đó tên là Tây Bình, chỉ nghe cái tên là biết có liên quan mật thiết tới Đồng Phi.

Lúc này tới cuối xuân, chiến sự Kinh Tương đang từng bừng, cùng với việc Lữ Bố xuất binh Nam Dương, làm Tào Tháo rơi vào hoàn cảnh rất khó xử.

Người trong thiên hạ đều biết Lữ Bố là người của Tào Tháo, nhưng chuyện Lữ Bố xuất binh đúng là Tào Tháo chẳng biết gì.

Thậm chí khi có tin Lữ Bố chiếm Lỗ Dương, Tào Tháo còn không tin, nhưng tiếp đó Nhữ Nam truyền tin về, Lữ Bố làm phản, tới lúc này Tào Tháo mới bừng tỉnh, nhưng chỉ có thể vỗ đùi, không làm gì được nữa.

Khi Đồng Phi đánh Tây Xuyên, Tào Tháo đã thấy có mảnh khóe trong đó.

Nhưng mảnh khóe ấy là gì thì hẳn không nhìn ra, đám mưu sĩ của Tào Tháo cũng không phát hiện ra huyền cơ trong đó. Dù sao Tây Xuyên cách Tào Tháo quá xa, còn ngăn cách bởi Kinh Tương, Tào Tháo cầu Lưu Biểu và Đồng Phi trở mặt để hẳn làm ngư ông đắc lợi.

Hiện giờ Tào Tháo hiểu rồi, Đồng Phi chiếm Tây Xuyên chỉ là chiêu đầu.

Bất kể Lưu Biểu có muốn hay không, ông ta cũng chỉ còn cách tiếp chiêu, mà chỉ cần ông ta tiếp chiêu, chuyện sau đó ông ta sẽ không khống chế được nữa.

456. Chương 456: Loạn Cục (1).

Lữ Bố chính là chiêu thứ hai của Đồng Phi.

Chiêu này rất khéo, Lữ Bố ra tay, người toàn thiên hạ đều cho rằng đó là do Tào Tháo làm, thậm chí nghĩ Tào Tháo đã liên thủ với Đồng Phi. Vậy Tào Tháo có tiếp chiêu không? Tiếp chiêu thì hẳn phải đối diện với Nhị Lưu liên minh. Không tiếp chiêu, hẳn vẫn phải đối diện với Nhị Lưu liên minh. Đây là cục diện bế tắc, Lữ Bố xuất kích, Tào Tháo muốn hay không cũng phải đối diện với một trận ác chiến.

Tào Tháo nghĩ tới đó cười khổ nhìn các mưu sĩ, bày ra vẻ mặt không biết làm gì hơn:

- Tên bỉ phu này ngày càng ác độc rồi.

Tuân Úc trầm ngâm nói:

- Thừa tướng, Lữ Bố mưu phản, Nhữ Nam để trống. Trước đó Lưu Bị vì sợ danh Ác Hổ không dám vào Nhữ Nam nửa bước. Hiện không có Lữ Bố, e Lưu Bị sẽ xuất binh Nhữ Nam, chúng ta không thể xem nhẹ.

Tào Tháo phất tay bảo hần yên tâm:

- Ta đã lệnh Thái Dương ngay trong đêm về Nhữ Nam, chuẩn bị binh mã. Vấn đề hiện giờ là giải thích với Lưu Biểu ra sao?

- Chỉ sợ giải thích cũng vô ích.

Tuân Úc lắc đầu:

- Tên bỉ phu đó ra độc kế là để Lưu Bị có cơ hội. Lưu Bị là gian hùng đương thời, trước đó hắn không kiếm chác gì được ở Giang Đông, nay thời cơ tốt như vậy để lấy Nhữ Nam, hắn nhất định thuyết phục Lưu Biểu liên thủ đầu với chúng ta. Điều hạ quan lo không phải Lưu Bị mà là Viên Bản Sơ.

Sắc mặt Tào Tháo ngày càng khó coi:

- Tử Kính, Công Đạt vì sao không nói gì?

Lỗ Túc và Tuân Du nhìn nhau nở nụ cười khó coi hết sức, tựa hồ đều thấy đáp án không hay ho gì trong lòng đối phương.

Lỗ Túc lên tiếng đầu tiên:

- Chủ công, Túc nghĩ Đồng Phi sở dĩ liên tục dùng thủ đoạn, đầu tiên Lưu Chương vô cớ mà chết, rồi Bàng Thống tập kích Giang Du, Lã Trung mất một cách bí ẩn đã đành. Mà tới khi đại chiến kết thúc, chết toàn là thân tín của Lưu Chương, đại tộc đất Xuyên gần như không tổn thất.

Tào Tháo giật mình:

- Công Đạt nói tiếp đi.

- Nếu như nói cái chết của Lưu Chương là bất ngờ, thì Lữ Bố làm phản là chuyện bất ngờ sao?

Tuân Du nói tiếp lời Lỗ Túc:

- Theo tin tức từ Nhữ Nam về, cùng lúc Lữ Bố xuất quân, gia quyến của hắn cũng biến mất. Thừa tướng, đây tuyệt đối phong thể là thủ đoạn của Đồng Phi.

Đám Y Tịch, Mãn Sủng đều trầm tư.

Lỗ Túc nói:

- Chúng ta rất hiểu thủ hạ của Đồng Phi. Trần Cung giỏi ứng phó, song không có bản lĩnh dự liệu, bài bố. Từ Thứ, Bàng Thống có kỳ mưu, song chiêu số dồn ép từng bước lại không phải phong cách của bọn họ. Lý Nho giỏi âm mưu hiểm độc, những chẳng nghĩ ra được thủ đoạn cơ này, còn những người khác như Đám Cổ Ung thì càng không thể có mưu âm độc như vậy. Chủ công, bỉ phu có người tài trợ giúp đấy.

- Người tài này là ai?

Tào Tháo đã ý thức được vấn đề thực chất.

Tuân Du chỉ biết lắc đầu:

- Không biết được người đó là ai, cho nên chúng ta không rõ quân cờ tiếp theo Đồng Phi đi như thế nào. Nhưng nhìn hết người bên cạnh Đồng Phi, không ai có thể có chiêu số như vậy. Chủ công, chúng ta phải tra xét rõ bên cạnh Đồng Phi còn có ai, nếu không sẽ rất bị động, mỗi bước đều lọt vào kế của Đồng Phi.

Tào Tháo cảm thấy rất đau đầu, khe võ trán, trước mặt hiện lên nụ cười nụ cười chất phác của Đồng Phi, bỉ phu kia, người muốn làm gì?

Trong xưởng Tây Bình, Đám Mã Quân đều đang chăm chú nhìn Đồng Phi.

- Không tệ, không tệ chút nào, từng chữ rõ ràng, phân đoạn ngay ngắn ... Ừm, Đức Hành, các người làm tốt lắm. Mọi người nắm qua đã vắt vả rồi, có điều mong mọi người tiếp tục nỗ lực, mười ngày sau, ta cần 3000 bộ Lục Kinh Chú Sơ. Khương A, Thư viện Lộc Môn các cũng sắp xong rồi, đừng để lỡ thời gian.

Khương A là một quái tài, tuổi trên 40, nhìn rất phần chấn, được Phí Ốc tiến cử, nay làm thiếu ti Tương Tổ giám, phụ trách quy hoạch, mở rộng, thiết kế Trường An. Chủ yếu làm kiến trúc, dùng lời Đồng Phi mà nói, việc này rất béo bở.

Có điều Khương A không tham tài, cũng không có sở thích gì.

Không uống rượu, không háo sắc, chỉ thích những thứ cổ quái, hơn nữa còn rất luyên nhàn, chưa bao giờ ra ngoài lâu lổ.

Nghe Đồng Phi nói, Khương A hành lễ:

- Thiên tuế yên tâm, tuyệt đối không để lỡ đại lễ.
- Vậy thì tốt lắm.

Đồng Phi cười híp mắt, cầm bộ sách còn chưa khô mực, thi thoảng lật vài trang, chữ nghĩa trong sách đều rất rõ ràng, cơ bản chỉ cần là người biết chữ là đọc được. Dem so với sách chép đọc thích hơn nhiều, còn thứ sách thẻ trúc đáng chết kia, Đồng Phi sớm đã không chịu đựng nổi nó rồi.

- Phải rồi, Đức Hành người chủ trì Tây Bình phường cần lưu ý thu thập các loại sách vở. Từ Thương Chu tới Tần Hán, phạm là tác phẩm bách gia đều có thể in ấn, tam giáo cửu lưu, không cần cố kỵ gì. Có điều sau khi in xong mỗi bộ sách đưa tới Thừa Minh Điện mười cuốn cho vào hồ sơ. Quảng Nguyên, sách do người phụ trách, phải phái người chuyên môn coi sóc, để lưu truyền đời sau.

Thạch Thao cũng cầm một quyển sách, kích động tới tay run run, gật như gà mổ thóc:

- Thiên tuế yên tâm, hạ quan sẽ an bài thỏa đáng.

Nghĩ một lúc lại hỏi:

- Thiên tuế, đây là chuyện đại lợi cho người đọc sách trong thiên hạ, song không biết cuốn sách này bán với giá thế nào?

Đồng Phi không đáp mà nhìn sang Mã Quân.

- Thiên tuế đừng lo, vấn đề giá thành, cùng một sách, in càng nhiều thì giá càng rẻ.

Đồng Phi nhắm mắt lại trầm tư chốc lát:

- Hai tiền, thế nào?

Thạch Thao hét lên:

- Thiên tuế, như vậy rẻ quá.
- Quảng Nguyên, ta đương nhiên có thể định giá mười tiền, trăm tiền, thậm chí ngàn ... Nhưng vấn đề nhà có gia tài vạn quán có thể mua được, còn nhà bần hàn thì sao? Những người biết chữ song cơm còn chẳng no, có mua nổi không?
- Chuyện này ...
- Nguyệt Anh trước kia phát minh thuật in ấn này vì thuận tiện cho ta, nhạc trọng tán đồng nàng vì cái lợi cho sĩ tử thiên hạ. Vậy ta bán sách vì cái gì? Ta không muốn kiếm tiền, ta chỉ muốn tất cả những người muốn đọc sách muốn biết chữ trong thiên hạ đều có thể thoải mái đọc sách. Quảng Nguyên, hai đồng một quyển sách có lẽ quá rẻ. Nhưng đổi lấy sự cảm kích người đọc sách toàn thiên hạ, đổi lấy lòng bọn họ, chúng ta không lỗ.

Câu này như tiếng chuông Đại Lũ làm đám Thạch Thao chấn động.

- Hai đồng đổi lấy lòng người đọc sách thiên hạ ... Ha ha ha, chủ công, trên đời này không còn ai tính toán được như người nữa.

Đồng Phi mỉm cười không đáp.

Đúng thế, nếu quả thực có thể như vậy, lần đầu tiên ta làm ăn đã lãi lớn rồi.

Đồng Phi bảo Mã Quân bọc sách lại, giao cho Lý Quỳ, Mã Lương:

- Trời không còn sớm nữa, ta phải về đây.

Nói rồi bước ra ngoài, đi được vài bước hỏi Khương A bên cạnh:

- Nghe nói hai ngày trước con người đầy thán, nhưng vì người bạn nên không tổ chức được. Đợi qua đợt bận này, ta sẽ đích thân bày tiệc, một mặt là mừng công cho người, mặt khác là bù lệnh công tử. Ha ha ha, không thể xem nhẹ trẻ nhỏ, nếu không để lại ám ảnh tâm lý.

Khương A không biết ám ảnh tâm lý là gì, nhưng với thân phận của Đồng Phi hiện nay còn nhớ chuyện vụn vặt đó, làm hấn cảm động vô cùng.

- À phải, tiểu tử đó đặt tên chưa?

Đồng Phi thuận miệng hỏi:

Khương A gãi đầu ngại ngùng nói:

- Phiên thiên tuế rồi, hạ quan đặt nó cái tên, hạ quan cho rằng vạn sự đều cần pháp độ, cho nên đặt nó là tên Duy.

- Ủ, Khương Duy, không tệ ...

Lời ra khỏi miệng Đồng Phi loạng choạng thiếu chút nữa thì ngã:

- Khương Duy? Không ngờ người là cha Khương Duy ?

Khương A ngạc nhiên nhìn Đồng Phi, không hiểu Khương Duy sao lại chọc giận thiên tuế.

457. Chương 457: Loạn Cục (2).

Lộc Môn các được xây ở trong Thái Bình phường đối diện với đại môn Vị Ương cung, lầu cao ba tầng, rường cột trạm trổ, mang theo vẻ cổ điển của tiền Tần.

Chủ nhân của Lộc Môn các tới từ Lộc Môn Sơn Tương Dương, Lộc Môn cư sĩ Bằng Đức công.

Trên tầng hai của lầu gác đặt từng chồng từng chồng Lục Kinh Chú Sơ được in ấn ra, cuốn sách này tập trung kinh điển giảng học lần cuối cùng của Lục Kinh bác sĩ Trịnh Huyền, được sĩ tử các nơi chỉnh lý lại. Nghe nói trừ mười mấy người tham dự biên soạn ra thì chỉ có Tào Tháo, Đồng Phi, Lưu Biểu là được tặng một bộ.

Tào Tháo là chủ Thanh Châu, lại học vấn rộng lớn, có hiền danh trong văn đàn.

Lưu Biểu từ thời Hán Linh đế đã là danh sĩ có tiếng thiên hạ, cho nên được một bộ.

Còn Đồng Phi được một bộ thì nằm ngoài dự liệu của rất nhiều người, từ nhiều phương diện mà nói, Trịnh Huyền đại biểu cho giai cấp sĩ nhân, đây là tín hiệu hòa giải của sĩ nhân với Đồng Phi. Bất kể trước kia sĩ nhân nhìn nhận Đồng Phi ra sao, sau khi y thắng liên quân ở Lạc Dương, thế lực Quan Trung ngày càng củng cố, đã mơ hồ có loại địa vị chính thống.

Lục Kinh Chú Sơ với Đồng Phi mà nói không có giá trị lắm.

Tuy nói y có một số thành tựu nhất định với cổ văn, song thực tế y vẫn không ưa loại sách vở này, đem lưu trữ là lựa chọn không tệ.

Song nếu như có thể khiến người thiên hạ đều có thể đọc được nó, hẳn Trịnh Huyền trên trời có linh thiêng cũng sẽ vô cùng vui vẻ.

Khi tấm màn bí mật của Lộc Môn Sơn được vén ra, ba nghìn cuốn Lục Kinh Chú Sơ trong một ngày được bán sạch sẽ.

Người xưa muốn đọc sách hoặc là mượn, hoặc thông qua thủ đoạn khác như sao chép để thỏa mãn nhu cầu của mình.

Nhưng nay không còn nữa, một quyển sách in chữ Triện hai đồng, dù là với người bình thường cũng không là gì. Một bộ sách tổng cộng 26 quyển, giá thống nhất có 50 tiền, làm sĩ tử Trường An trong ngày Lộc Môn Sơn mở cửa tức thì điên cuồng.

Đồng Phi đứng trên tầng ba Lộc Môn các, nhìn dòng người phía dưới, miệng nở nụ cười. Đây xem như một loại mở đầu tốt đẹp, tin rằng không lâu nữa sách do Lộc Môn các xuất bản sẽ trải khắp Đại Giang nam bắc.

Đọc sách không còn là quyền lợi riêng của thế tộc môn phiệt nữa.

Lý Quỷ ôm một bộ sách, cung kính đứng sau lưng Đồng Phi, hần và Mã Lương đều là người đọc sách, sao không nhận thức được khổ công trong đó của Đồng Phi, nhìn bóng lưng hùng sư đó, mà mắt ướt nhoe, việc làm này của Lương Vương, mang tới đại lợi cho người đọc sách thiên hạ.

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Mã Lương nói nhỏ:

- Thiên tuế, một lát nữa Lộc Môn cư sĩ còn mở kinh diên ở tầng hai, người không tham gia à?

Đồng Phi không nhin được cười:

- Ta tham gia làm cái gì, nói cũng không lại bọn họ, so với ngồi đó luận đạo, chẳng bằng làm ít việc thực tế. Hơn nữa ta nghĩ những lão tiên sinh cũng không vui vẻ gì khi thấy ta đâu.

- Vậy bây giờ?

- Bọc sách lại, ta đi Bách Lương Đài cận kiến thánh thượng.

Cho dù Đồng Phi không thích Phật giáo, nhưng không thể xem thường cảm thụ của Lưu Biện, hướng hồ y lệnh người đề chữ ở trong Lộc Môn Sơn là: Hải nạp bách xuyên (Biển chứa trăm dòng). Một số việc chẳng thể làm bừa theo hứng thú của y, chỉ cần nắm được trong tay thì học thuyết gì cũng được.

Lộc Môn các mở cửa hơn một tháng, cũng náo nhiệt suốt ba mươi ngày.

Cùng với việc sĩ tử Trường An thỏa mãn được sách vở mà họ cần, Lộc Môn các dần yên tĩnh lại. Sau đó Tây Bình phường không ngừng in ra các loại sách đưa tới Lộc Môn các. Chỉ cần người đọc sách biết chữ nhiều lên, thanh danh của Đồng Phi càng lớn.

Quan Đông thì trở nên hỗn loạn.

17 ngày sau khi Lữ Bố đánh vào Nam Dương, Lưu Bị đột nhiên xuất binh, lấy Quan Vũ làm soái, Hứa Du làm quân sư, chinh phạt Nhữ Nam.

Binh tới dưới thành, Quan Vũ chém Thái Dương, Lưu Diệp đại bại, lấy chỗ hiểm yếu của hẻm Hắc Lư, dựng lên một đạo phòng tuyến, tử chiến đánh lui quân Quan Vũ.

Có điều Lưu Diệp cũng không thể lui được nữa.

Nếu lui, cửa vào Toánh Xuyên sẽ mở ra, Quan Vũ thậm chí có thể đánh vào Hứa Xương. Tháng 4, Tào Tháo lệnh Hưng quốc tướng quân Tào Nhân dẫn mười vạn binh mã, lập phòng tuyến ở một dải Hạng Huyền và Chinh Khương, đồng thời phái sứ thần tới Kinh châu giải thích với Lưu Biểu.

Nghiệp Thành, Ký Châu.

Tư Mã Lãng đứng đỉnh nói:

- Viên công, Tào tháo soán quyền, lập Ngụy đế là hành vi của quốc tặc. Nay Bái quốc không cam lòng thấy hoàng thất hổ thẹn, nên phái binh Nhữ Nam. Tiểu thần trước khi đi sứ, Huyền Đức công không ngừng dặn, thấy Viên công phải hết sức cung kính. Lúc Huyền Đức công nguy nan, được Viên công thu nhận, tới nay vẫn ghi nhớ trong lòng. Thế nên nay xuất binh đánh Tào, cũng không quên Viên công.

Viên Thiệu mặt âm trầm cười lạnh:

- Không dám quên? Lưu Huyền Đức thật là có lòng. Chỉ e không có sức đối phó với Tào Mạnh Đức, muốn ta phái binh hiệp trợ chứ gì.

Tư Mã Lãng nghiêm mặt nói:

- Viên công, lời ấy sai rồi. Huyền Đức công tuy không bì được với Tào Tháo, nhưng hợp lực với Lưu Kinh Châu, cũng đủ sức đánh. Nay giang sơn Hán thất ta, ngoài có quốc tặc hoành hành, trong có gian thần nắm quyền, chính là lúc chúng ta thể hiện tài năng, báo đền quốc gia. Viên gia bốn đời tam công, một lòng trung thành với Hán thất, ấy là điều ai ai cũng biết. Huyền Đức công từng nói, phục hưng Hán Thất, ngoài Đại tướng quân thì còn ai

Đồng Phi hùng cứ Quan Trung, Hoàng Thống chuyển vào Trường An, Viên Thiệu chỉ còn cái hàm tư không, danh Đại tướng quân bị phế trừ, làm Viên Thiệu cực kỳ khó chịu. Nhưng làm được gì nào? Đánh à? Tuyệt đối không đánh lại Quan Trung.

Nghe Tư Mã Lãng gọi mình là Đại tướng quân, Viên Thiệu lòng

Có điều muốn hấn xuất binh thì không thể, dù sao vừa mới đại chiến một trận với Tào Tháo, Đại kích sĩ đang gây dựng, nguyên khí chưa phục hồi.

Tư Mã Lãng nói:

- Nếu Đại tướng quân nguyên ý, Huyền Đức công và Lưu Kinh châu sẵn lòng theo hiệu lệnh. Thanh Châu tiền lương nhiều, nhân khẩu lắm. Đại tướng quân có thể lấy hai vùng Thanh Duyệt, đánh bại Tào Tháo, rồi nghênh đón thiên tử, được hết thiên thời, chẳng tuyệt lắm sao?

Lời này nói rất hàm hồ.

Là thiên tử nào, ở Hứa Xương hay Trường An?

Song Viên Thiệu động lòng, dù mặt không lộ ra chút nào, nhưng ánh mắt hòa hoãn hơn.

Tư Mã Lãng là hậu đệ Tư Mã gia bốn trăm năm, trải qua nhiều kiếp nạn, bản lĩnh nhìn mặt đoán ý là số một, thoáng cái thôi đã nhìn ra rất nhiều manh mối.

- Huyền Đức công nguyên thuyết phục Lưu Kinh Châu phối hợp hành động với Đại tướng quân. Tới lúc đó Đại tướng quân chiếm ba châu Quan Đông, chúng ta xuất binh từ Toánh Xuyên. Tào Tháo làm sao kháng cự nổi? Thời cơ mất rồi không tới nữa, mong Đại tướng quân cân nhắc rồi định đoạt.

Ý tứ biểu đạt rõ ràng, tiêu diệt Tào Tháo, Thanh Châu và Duyệt Châu thuộc về người, bọn ta và Lưu Biểu chia đôi Dự Châu.

Nếu như xuất hiện cách cục này, Viên Thiệu chiếm cứ địa vị bá chủ Quan Đông. Loại dự hoặc này làm tin hấn đập thành thịch.

Phải nói là Viên Thiệu bất mãn với Tào Tháo từ lâu rồi.

Con cháu hoạn quan, bằng vào cái gì mà chiếm cứ ba châu? Còn tên Đồng Phi, chẳng qua là Lương gia tử, dựa vào cái gì mà ăn trên ngồi chốc? Ta, Viên Bản Sơ, xuất thân bốn đời tam công, người thiên hạ ai nghe tên ta mà không vỗ tay tán thưởng? Khi ta làm ti đại giáo úy, Tào Tháo, Đồng Phi chỉ là hạng thảo dân.

- Lúc này để cho ta nghĩ đã, Tư Mã tiên sinh tạm ở lại phủ, khi có tin tức ta sẽ thông báo với tiên sinh.

Tư Mã Lãng cười:

- Thịnh tình của Đại tướng quân, Lãng vô cùng cảm kích. Có điều chuyện binh nặng nề, phải sớm ngày về Từ Châu, nếu không không còn kịp nữa.

Hàm ý là người mau hành động đi, nếu không đợi bọn ta đánh bại Tào Tháo rồi thì không còn được gì đâu.

Tiến Tư Mã Lãng đi rồi, Viên Thiệu bắt đầu tính toán.

Chốc lát sau hấn lệnh người gọi đám Điền Phong, Chu Linh tới thương lượng.

- Ta muốn dốc hết quân Ký Châu đoạt lấy hai châu Thanh Duyệt, Tào Tặc ăn trộm quốc thổ, là hạng hại nước hại dân, các vị thấy sao?

458. Chương 458: Loạn Cục (3)

Điền Phong cuống lên, trước đó Viên Thiệu đổi lương thảo lấy chiến mã làm ông ta không vừa lòng. Đúng là ngựa thì vô cùng quan trọng, nhưng có thể dùng tiền và thứ khác trao đổi, sao lại dùng lương thảo? Tiền lương Ký Châu nhiều thật đấy, song không chịu nổi dày vò kiểu này.

Đợi tới mùa thu là lương thảo Ký Châu khôi phục lại, song lỡ có gì sơ xuất, thì kho trống rỗng mất rồi.

Hơn nữa lương thảo cho ai chứ không thể cho Đồng Phi, đó là một con hổ, nó vốn đang đói, đợi nó ăn no rồi sẽ xử lý Viên Thiệu người, lúc đó người làm sao?

Đạo lý thì không sai, song Điền Phong không biết nghệ thuật nói chuyện, đối chọi với Viên Thiệu. Mà Viên Thiệu là người thích thể diện, làm sao chịu được lời nói khắc bạc chua ngoa như thế.

Nên ngựa vẫn mua, Điền Phong người không đi làm việc của mình, quân ta giao dịch với ai làm gì? Không có chiến mã, sao đối đầu với Tào Tháo. Dù giao phong với Đồng Phi, không có kỵ binh cường đại, sao đánh nổi mấy chục vạn đại quân Quan Trung?

Đúng là cái thứ hủ nho.

Nay Điền Phong nghe tin Viên Thiệu muốn đánh Tào Tháo, lại cuống lên:

- Chủ công, vạn lần không thể.

Viên Thiệu lòng không vui, nhú mày trằm giọng hỏi:

- Vì sao không thể?

- Tào tháo tuy là quốc tặc, nhưng hùng cứ Quan Đông, tuyệt đối không thể đối địch. Có Tào Tháo, đủ chia sẻ phần lớn áp lực cho chúng ta, Tào Tháo không còn, chủ công phải một mình đối diện với Đồng tặc. Nay Ký Châu suy yếu, là lúc phải nghỉ ngơi dưỡng sức, bảo tồn thực lực. Lỡ mang xuất binh, chưa nói có thắng được hay không, dù thắng, chả lẽ Đồng tặc ngồi yên?

Xem ăn nói kìa, đám Chu Linh Cao Lâm cười khở, ông già ơi ăn nói nhu hòa một chút không được à, ông nói thế chẳng phải làm chủ công nổi giận sao?

Tần Bì và Thẩm Phối im lặng, do dự một lúc nhưng không đứng ra nói cho Điền Phong.

Viên Thiệu quả nhiên nổi giận: Lão già, đầu tiên là nguyên rửa Ký Châu gặp chuyện không hay, giờ còn nói ta không bằng Tào Tháo, đầu không lại Đồng Phi?

Cố nén giận, nói:

- Nguyên Hạo, ông không hiểu chuyện binh, đừng có xen vào. Chuyện này ta đã quyết rồi.

Điền Phong quỳ xuống dập đầu:

- Chủ công, không thể xuất binh, không thể xuất binh. Lưu Bị là hạng gian hùng, đó là con sói ăn không biết no. Làm sao có thể tin hắn? Nhớ lại trước kia hắn đi Từ Châu, Phong không đồng ý, nhưng chủ công không nghe. Kết quả hắn mang theo mấy vạn nhân mã của người, còn chuyện Tự Thụ, Hứa Du. Chủ công quên rồi sao, Lưu Bị đang tính kế người đó! Người và Tào Tháo đánh nhau lưỡng bại câu thương, tới khi đó hắn làm ngư ông đắc lợi. Sao chủ công không hiểu.

Đó là những lời gan ruột, song trung ngôn nghịch nghị, Viên Thiệu không chịu nổi nữa.

Lưu Huyền Đức là con sói ăn không biết no? Còn Điền Phong người, ăn bổng lộc cho ta, lại không làm việc vì ta, ta bảo người tra nội tặc, tới nay chẳng có động tĩnh gì, còn dùn đẩy mãi. Những lời vừa rồi rõ ràng chữ ta là thắng ngược, bị Lưu Bị chơi đùa.

- Điền Phong, đừng nói nữa, ta thấy ông gần đây mệt rồi, hãy về nghỉ đi. Người đâu, đưa ông ta về nhà.

Khôi Nguyên Tiến dẫn mấy Kỵ kích sĩ tới, xách ông ta ra ngoài.

Điền Phong còn định tranh luận, nhưng Khôi Nguyên Tiến nói nhỏ:

- Điền tiên sinh, ngài đừng nói nữa! Không thấy chủ công sắp nổi giận à? Tiên sinh về đi, chủ công hết giận rồi, tất nhiên tới tìm ông.

Điền Phong ở ngoài đắm mặt đất:

- Trời quên Ký Châu, trời quên Ký Châu rồi.

Câu này bị người ta nghe thấy, đêm hôm đó Viên Thiệu sai người bắt giam Điền Phong.

Duổi Điền Phong đi rồi, Viên Thiệu nhìn mọi người:

- Chuyện xuất binh cứ quyết định thế, mười ngày sau ta đích thân dẫn đại quân, Cao Lãm Hàn Quỳnh theo quân nghe lệnh. Tần Bì, tới Trường An một chuyến, giao dịch chiến mã với Đổng tặc. Trận này nhất định phải đánh bại Tào A Man.

- Chủ công anh minh.

Mọi người đồng thanh hô, nhưng trong lòng nghĩ gì thì không ai rõ.

Nói ra thì do Điền Phong hại Viên Thiệu, Viên Thiệu là người lắm mưu nhưng hay do dự, nếu Điền Phong không nói lời kia thì Viên Thiệu đã bình tĩnh lại, không dám đánh Tào, song vì lời Điền Phong thành cổ chấp đánh Tào thể hiện là mình đúng.

Trời mùa hè, nói dối là dối, vốn đang nắng chói chang, chớp mắt một cái mưa đã ào ào đổ xuống.

Tâm tình của Tào Tháo cực tệ, thời cuộc biến đổi quá nhanh, nhanh tới mức làm hấn và đám mạc liêu ứng phó không kịp.

Lưu Biểu tháng hai đại bại, chưa nói mất Lưu Bàn, thủy trại Công An cũng bị đánh úp, thủy sư của Thái Mạo đại bại, phải lui khỏi Võ Lăng. Một dải thủy vực Văn Mộng Trạch bị Cam Ninh nắm giữ.

Đó là tin tức xấu.

Nhưng tiếp theo là tin tức tốt, Lưu Tuấn lui vào Nam Trung, mượn 8 vạn man quân của Man vương Mạnh Đan, đánh trả Tây Xuyên.

Có điều Bàn Thống sớm đã đề phòng, chặn đứng quân Nam Man. Mà vào tháng 3, phó đô đốc Vô Nan quân Cổ Long đột nhiên mắc bệnh qua đời.

Thành Đô tức thì thành quần long vô thủ.

May mà Đổng Phi đã điều Từ Vinh vào Xuyên, có điều chưa thiết lập châu mục, mà lệnh Từ Vinh làm đô đốc quân Tây Xuyên, quản lý binh sự Ích Châu. Còn chính sự Thành Đô do thái thú Hán Trung Diêm Phổ quản lý.

Ít nhất trong thời gian này, Vô Nam quân khó rời Xuyên.

Nhưng cảnh đẹp không dài, Lưu Biểu chưa kịp thở phào thì thái thú Hoàng Sa Phan Khởi bị Hoàn Giai khuyên hàng Quan Trung. Tiếp đó Sơn Việt tập kích Quế Dương, thái thú Lưu Độ bị thủ lĩnh Sơn Việt Hề Ni giết. Nhưng quân Sơn Việt bị Trương Nhiệm thôn tính.

Ngũ Khê Man sau khi ổn định Vô Lương, cờ hiệu chỉ vào Linh Lăng.

Thái thú Linh Lăng Hưởng Lăng mở thành đầu hàng, Trương Nhiệm chẳng tốn một giọt máu lấy được Linh Lăng. Lưu Biểu hay tin, hộc máu tại chỗ, bắt cả nhà Hưởng Lăng vào nhà lao, nếu chẳng phải Khoái Việt ngăn cản, ông ta đã giết người rồi.

Bốn quận Kinh Nam mất sạch.

Sau đó lại là một tin tức tốt, Tôn Sách không ngờ bỏ hiềm khích xưa, lệnh Chu Du làm đô đốc thủy quân, xuất binh Kinh Châu, hiệp trợ Lưu Biểu. Sau khi ba vạn thủy sư đánh vào Kinh Châu. Cam Ninh thua liền ba trận, phải rút lui.

Biến hóa thật nhanh.

Tào Tháo còn đang cảm khái thì Đồng Phi lại lập Lộc Môn các ở Trường An, làm người đọc sách thiên hạ không ai không khen ngợi.

Đang nghĩ cách giảm bớt ảnh hưởng của chuyện này với Hứa Xương thì ở Nam Trung, Bàng Thống đánh bại binh mã Mạnh Đan. La Mông, Trương Duệ bắt sống Lai Mẫn, Tần Mật của Lưu Tuấn. Đại tướng Nghiêm Nhan chém đầu hai tướng Lưu Hòa, Ngô Ý. Lỏa Bối rời thành đầu hàng.

Chẳng lẽ Vô Nan quân sắp rời Xuyên.

Khi Lưu Biểu, Tôn Sách, Tào Tháo đang lo lắng khiếp đảm thì Bàng Thống làm một quyết sách không ai hiểu. Bàng Thống làm quân sư, Nghiêm Nhan làm phó tướng, La Mông làm tiên phong, đầu tháng năm đem quân đi đánh Man vương Mạnh Đan.

Tào Tháo thực sự hồ đồ rồi.

- Các vị, ai có thể nói cho ta biết, vì sao Vô Nan quân không đi chi viện Võ Lăng, mà lại tới Kiến Ninh, chúng làm thế là sao?

Lỗ Túc không nói, Tuân Du nhú mày.

Mọi người ai nấy mặt mày nhăn nhó nhìn nhau, chẳng hiểu Vô Nan quân giở trò gì.

- Lấy bản đồ ra đây.

Lỗ Túc và Tuân Du đồng thời lên tiếng, cả hai nhìn nhau cười.

Có thân vệ mang bản đồ lên treo trên tường, Tào Tháo cũng đi tới xem, chốc lát sau thở dài:

- Ta hiểu rồi, mưu tính này của bỉ phu thật độc.

Lỗ Túc và Tuân Du nhìn nhau cười khở:

- Từng bước từng bước một, Đồng Tây Bình chơi chiêu này rất hiểm, nhưng cũng rất độc. Người tính mưu cho y đúng là không bỏ sót điều gì. Nếu bọn họ thành công, e hậu viện của Tôn Bá Phủ khó yên.

- Thế là sao?

Tuân Úc đi tới nhìn bản đồ, không hiểu:

- Văn Nhượng, nếu ta không sai, Đồng Phi muốn mở một con đường, sau đó đánh tới Giao Chỉ, công chiếm Giao Châu.

Tuân Úc nghi hoặc nói:

- Từ Kiến Ninh tới Giao Chỉ đâu phải dễ, chưa nói cái khác, quân nhu sao bổ xung được, huống hồ y đánh Kiến Ninh, dù có thắng Nam Man thì binh lực tiêu hao cũng rất lớn. Lấy binh mới đi đánh Giao Chỉ, đúng là hoang đường.

459. Chương 459: Loạn Cục (4).

Lỗ Túc trầm giọng nói:

- Nhưng nếu bọn chúng thu phục được Nam Man thì sao? Trương Nhiệm bắt sống Hề Ni, lại có Man vương Sa Ma Kha, đủ để kiềm chế thủ quân Thương Ngô tới Úc Lâm. Tới khi ấy chỉ cần Nam Man sẵn sàng cung cấp binh lực, một đội kỳ binh đủ để thuận Hồng Hà, đánh vào Giao Chỉ.

Tuân Úc nghe vậy ngậy ra như phỗng.

Ông ta không tinh thông việc binh, không có nghĩa là ông ta không hiểu. Nếu không khi Biên Chiêu tạo phản ở Duyệt Châu, ông ta đã chẳng thể dùng số binh lực ít hời, thủ vững Bộc Dương. Lỗ Túc nói rất có khả năng, nhưng vô cùng mong manh. Chưa nói bình định Nam Man tốn rất nhiều thời gian, mà suy nghĩ này, e bất kỳ người bình thường nào cũng không nghĩ ra.

Tào Tháo cắn răng:

- Bỉ phu không phải kẻ tầm thường, dám thủ hạ của hắn giống hắn, kẻ nào cũng hoang đường, cuồng vọng. Nói thì nói thế, nhưng Tuân Úc nghe ra sợ hãi trong lòng Tào Tháo:

- Thừa tướng.

- Ta không sao.

Tào Tháo tỉnh táo lại:

- Lập tức lệnh người tới Giang Đông, nói với Tôn Sách, bảo hắn chú ý an nguy của Giao Chỉ. Là kẻ nào bày kế cho bỉ phu đây?

Tuân Du nói:

- Thừa tướng, Du phái người nghe ngóng ở Quan Trung mấy tháng, nhưng không có kết quả. Có điều hiện có chút suy đoán.

-Ồ, nói xem.

- Người này nhất định được Đổng Phi cực kỳ tín nhiệm, hơn nữa theo Đổng Phi không ngần. Nghe nói Bàn Thống là huynh đệ của Đổng Phi, vậy mà một câu nói của người đó, y đưa Bàn Thống vào nơi ma thiêng nước độc. Nhìn khắp mưu sĩ trước nay của Đổng Phi, chỉ có Giả Hủ.

- Giả Hủ à?

Đây là một cái tên rất xa lạ, Tào Tháo gần như sắp quên người này rồi, mà rất nhiều mưu sĩ mới gia nhập cũng chưa bao giờ nghe qua.

Tuân Úc nói:

- Người này chính là Giả Văn Hòa vào năm Kiến An thứ hai, chủ trì đại cục loạn Trường An, bắt giam Tây Hán Vương đây sao? Chẳng phải ông ta bị Đổng Phi bắt giam, cho tới giờ còn chưa xuất hiện, chả lẽ chưa chết à?

Tào Tháo cười méo miệng:

- Văn Nhượng đúng là quân tử thành thật.

Lỗ Túc không rõ cái tên này lắm:

- Giả Hủ rốt cuộc là ai?

- Tử Kính hỏi câu này rất hay. Chúng ta không biết nhiều lắm về Giả Hủ. Chỉ nghe nói ông ta là mưu sĩ Đổng Phi thu phục năm xưa, sau đó không có tung tích gì, năm Sơ Bình đầu tiên khi chư hầu Quan Đông liên minh phạt Đổng Trác, Giả Hủ lần đầu tiên xuất hiện bên cạnh Đổng Phi.

-Ồ, thừa tướng nói vậy thì hạ quan có ấn tượng rồi. Về sau Văn Đát quy hàng có nói tới điều này, Đổng Phi đối đãi với Giả Hủ như sư trưởng, bảo sao nghe vậy. Lý Thông vô cùng tán thưởng người này, nhưng sau trận Huỳnh Dương thì ông ta biến mất.

Tào Tháo gật đầu:

- Đúng, về sau Giả Hủ không xuất hiện nữa, giờ xem ra ông ta được Đổng Phi an bài ở Tây Vực, y giao cả gia nghiệp to lớn cho ông ta nắm giữ, có thể nhìn ra y cực kỳ tín nhiệm người này. Sau Đổng Phi vào Tây Vực, chúng ta chỉ nghe tên Lý Nho, Lư Thực mà không có ông ta. Bỉ phu cậy mạnh ở tái ngoại, làm Trường An chấn động. Khi đó ai cũng nghĩ y trao quyền cho huynh trưởng kết bái Điển Vi, không ngờ lại là Giả Hủ. Loạn Trường An dẹp rồi, Giả Hủ vì mạo phạm Tây Hán vương bị Đổng Phi giam vào Đỗ Bưu Bảo, tới nay chưa xuất hiện.

Tuân Du cười bất lực:

- Vấn đề là người này chưa bao giờ chính thức xuất hiện trong tầm mắt chúng ta. Khi đó chúng ta chỉ biết tên ông ta, chẳng mấy ai chú ý. Mà Giả Hủ lại ru rú trong nhà, chúng ta không có chút nhận thức nào, đây mới là điều phiền toái nhất.

- Ý ông nói ..

Y Tịch nói được một nửa thì dừng:

Giả Hủ bị Đồng Phi giam giữ chỉ là giả, nếu đúng là Giả Hủ đang bày mưu cho Đồng Phi, tức là khi xưa Quan Trung chưa ổn, Giả Hủ đã tính tới cục diện hôm nay, từ năm Kiến An thứ hai, nắp sau màn.

Lỗ Túc là người tâm cao khí ngạo, nhưng với mưu tính của Giả Hủ cũng than không bằng.

Hiện giờ muốn đi nghiên cứu Giả Hủ là không kịp nữa, Tuân Du trầm ngâm rồi nói nhỏ bên tai Tào Tháo:

- Chủ công, xem tình thế này có nên đưa Nhị công tử về, nói không chừng đã lộ thân phận rồi.

- Không được.

Tào Tháo dứt khoát phủ quyết:

Tam học Trường An dựng lên, nghe nói thứ được dạy rất thực dụng, Tào Tháo phái người nghe ngóng hư thực, một mặt làm rõ ý đồ của Đồng Phi, một mặt học trộm giáo tình của Tam học. Nói thế nào thì Đồng Phi luôn đi trước Tào Tháo một bước, làm hấn vô cùng buồn bực.

Con thứ của Tào Tháo là Tào Phi, con thứ Hạ Hầu Uyên là Hạ Hầu Bá, con thứ của Tuân Du là Tuân Thích, kết bạn lên tới Trường An học.

Tào Tháo cũng muốn con trai bình an trở về, nhưng nếu bên cạnh Đồng Phi có một người như Giả Hủ, tình huống bên trong thế nào khó ai nói rõ.

Nói không chừng đám Tào Phi đã bị phát hiện, chỉ là bọn họ không hành động gì nên Đồng Phi không ra tay, nếu có hành động, Đồng Phi ắt ra tay. Có lẽ ngoan ngoãn ở Trường An sẽ có lợi hơn cho bọn chúng.

Tào Tháo không ngừng vỗ trán, đầu lại đau rồi:

- Thế cục Nhữ Nam ra sao?

- Hiện đang giằng co, mặt thám báo về cuối tháng tư gia quyến của Lữ Bố tới Kinh Triệu, nay sợ sắp tới Trường An rồi. Hành tung của Lữ Bố rất khó lường, nhiều lần quấy nhiễu, làm Lưu Biểu tổn thất nặng nề. Lưu Biểu tuy chấp nhận lời giải thích của chúng ta, nhưng ông ấy ốm nằm liệt giường, căn bản không khống chế được Lưu Bị.

Tào Tháo nghiêng rằng:

- Thế thì cho Lưu Bị biết tay.

Đang nói thì có bước chân gấp gáp, tiếp đó Tào Bành dẫn một tiểu tướng toàn thân máu me chạy vào:

- Thừa tướng, hồng rồi.

- Chuyện gì mà kinh hoàng như thế.

Tiểu tướng kia quỳ xuống, khóc lóng:

- Thừa tướng, cha mặt tướng Lý Thông đã trận vong rồi.

- Cái gì?

Tào Tháo đứng bật dậy, mắt tròn tròn nhìn Lý Tự, trưởng tử của Lý Thông.

- Thừa tướng, cha mặt tướng thủ ở Bạch Mã, Viên Thiệu tập kích, thái thú Lưu Duyên không tăng viện. Cha mặt tướng kiên thủ ba ngày, sau đó Lưu Duyên dâng Lê Dương đầu hàng, cha mặt tướng bị Khôi Nguyên giết, Bạch Mã thất thủ, đệ đệ mặt tướng cũng chết trận, xin thừa tướng làm chủ.

Tào Tháo kêu lớn một tiếng, ngã xuống đất hôn mê.

- Không ngờ trận Bạch Mã vẫn xuất hiện.

Đồng Phi ở Trường An nghe chiến báo thì thở dài cảm thán, vì sao mỗi y mới hiểu.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, trước trận Quan Độ, Viên Thiệu vì đảm bảo chủ lực vượt sông, phái đại tướng Nhan Lương công phá Bạch Mã. Có điều khi ấy Lưu Duyệt có đầu hàng hay không thì Đồng Phi không nhớ. Trong đoạn lịch sử này thì ấn tượng sâu nhất của y là Quan Vân Trường chém Nhan Lương, Văn Sữu lập nên thanh danh lớn.

Nay Nhan Lương đã thành nắm xương khô, Văn Sữu thì quy thuận Lưu Bị. Quan Công cũng không hàng Tào. Đồng Phi cho rằng lịch sử thay đổi, nhưng một số chuyện hình như không thể cải biến. Có điều tên Khôi Nguyên Tiến này lợi hại thế nào? Tào Tháo ứng phó ra sao?

Mã Lương hỏi:

- Thiên tuế, vì sao lại thử dài?

- Quý Thường, ta thử người một chút. Viên Thiệu vượt sông, chiếm Bạch Mã. Vậy người cho rằng Tào Tháo sẽ có phản ứng gì?

Đồng Phi không trả lời mà cười tủm tỉm hỏi lại:

Mã Lương nay đã mười tám, tính ra đi theo Đồng Phi không ngắn nữa, cùng Lý Quỳ được xưng là Lương vương phủ song kiệt.

Lý Quỳ có thể một bước ba kế, phản ứng cực nhanh, phụ trách xử lý chuyện ngoài vương phủ, đầu năm đã được Đồng Phi chủ trì cưới Quách Hoàn con gái thiếu khanh Quách Vĩnh. Mặc dù nhìn qua không môn đăng hộ đối lắm, song Quách Vĩnh vô cùng vui vẻ. Lý Quỳ là con nuôi Lý Nho, hiện chẳng có quan chức gì, nhưng từ Đồng phủ đi ra, sao có thể tầm thường.

Cho nên hôn sự này Quách Vĩnh rất tán đồng.

Quách Hoàn xinh đẹp như hoa, ít hơn Lý Quỳ bốn tuổi, khi ra đời có người nói nàng phú quý vô cùng, nay xem ra đúng thế thật.

Vợ chồng sau khi kết hôn vô cùng mỹ mãn, Lý Quỳ nay làm túc vệ Thừa Minh điện, phụ trách kết nối giữa Lương vương phủ và Thừa Minh điện.

Mã Lương thì khác, chịu ảnh hưởng của cha, vô cùng trầm ổn, phụ trách nội vụ Lương vương phủ, ngày ngày ở bên Đồng Phi. Nghe Đồng Phi hỏi, không trả lời ngay mà suy nghĩ một lúc trước.

- Nếu thuộc hạ là Tào Tháo, nói không chừng nghi binh Duyệt Tân, sau đó phái mãnh tướng đoạt Bạch Mã lại. Có điều kế sách này điều kiện là thiên tuế chưa lấy Hà Nội mới thực thi được. Nếu không nghi binh Duyệt Tân, phải lo lắng sẽ chọc giận thiên tuế. Ha ha, theo ý thuộc hạ, Viên Tào khó trách một trận tử chiến, mà nơi quyết chiến là...

Mã Lương trầm ngâm rồi nói rất tự tin:

- Bộc Dương.

Đồng Phi rất tán thành phân tích của Mã Lương, căn cứ vào trò chuyện giữa y và Giả Hủ, nơi Viên Tào Quyết chiến thực ra là Quan Độ. Vì phá Quan Độ sẽ trực tiếp uy hiếp Hứa Xương. Nhưng Quan Độ lại là khu mậu dịch tự do Đồng Phi và Tào Tháo đặt vào năm đầu Thái Bình.

Viên Thiệu dám đụng chạm vào Quan Độ sao?

Đó là nơi cực kỳ mẫn cảm, với tình huống hiện giờ của Viên Thiệu, e không dám khai chiến. Tào Tháo cũng thế.

Có lẽ đây là một phương diện có lợi cho Tào Tháo, không lo Quan Độ, vậy Viên Thiệu chỉ có thể quyết chiến ở Bộc Dương.

Nơi này xa Hứa Xương, có không gian chiến lược lớn, tuyệt đối không đơn giản như Mã Lương nói. Theo Giả Hủ đoán, Bộc Dương chỉ có thể là mồi lửa cho đại chiến Viên Tào.

Suy đoán này có đúng hay không phải đợi kết quả tương lai kiểm nghiệm.

Đồng Phi chợt chuyển chủ đề:

- Quý Thường, người lập tức tới Thừa Minh điện mời Thạch Thao đại nhân tới đây một chút.

Mã Lương tuân lệnh rời đi.

Đồng Phi đứng dậy, rời thư phòng, đứng dưới cây nhìn hoa đại nở rộ, lòng có chút hoảng hốt.

Thoáng cái đã đầu thu rồi.

Lê Dương là nơi Hán cao tổ Lưu Bang thiết lập, xưa nay là trọng địa binh gia, thuộc lưu vực Hải Hà, có Vệ Hà chạy qua ngoài thành. Đoạt Lê Dương bằng với việc đứng vững chân ở Hà Nam.

Tào Tháo tất nhiên không dám xem nhẹ, sau khi nghe tin mất Bạch Mã, lập tức lệnh Tào Thuần làm đô đốc, Hứa Chử làm phó tướng, dẫn 8000 Hồ Báo kỵ đánh tới Lê Dương. Như Mã Lương nói, cướp lại Bạch Mã cần có mãnh tướng. Đồng thời lệnh Vu Cấm, thủ Bộc Dương. Lệnh thái thú Trần Lưu Mao Toại dẫn huynh đệ Hạ Hầu Đức, Hạ Hầu Ân thủ dài Toan Tảo tới Ngõa Đình.

Bề ngoài mà nói Tào Tháo chiếm ưu thế rất lớn.

Viên Thiệu không dám vào Kinh Triệu chọc giận Đồng Phi, điều này khiến quân Viên tuy chiếm được Bạch Mã, song không ảnh hưởng gì tới Hứa Xương. Tào Tháo lệnh Hạ Hầu Uyên giữ Hứa Xương, hấn đích thân dẫn ba vạn quân tới Lê Dương. Gần như đồng thời Đại tướng Trương Yển của Lưu Bị tấn công Bành Thành, khiến Tào Tháo rơi vào khốn cảnh.

Tào Tháo là người cực kỳ mạnh mẽ, càng nguy hiểm đầu óc hấn càng cảnh cáo.

Lưu Bị không đáng lo, nhìn thì tấn công dữ dội thực ra chỉ là hổ giấy. Lưu Biểu ngã bệnh, quân Kinh Châu bị Võ Lăng công kích chẳng rút ra được bao nhiêu binh mã phối hợp với Lưu Bị. Khiến Tào Tháo có thể tập trung toàn bộ sức lực đối phó với Quan Vũ ở Nhữ Nam

Về Bành Thành, Trương Yển tuy có mưu lược, nhưng Tào Tháo chiếm Bành Thành nhiều năm, thái thú Lương Mậu khí độ vững vàng, chỉ huy Tào Thành, Tào Thuận là huynh đệ đồng tộc vào Tào Tháo, đều võ nghệ cao cường. Đủ để kháng cự.

Hiện Tào Tháo đang ở thế yếu, không ngại toàn lực phòng thủ, còn sau lưng Lưu Bị có Tôn Sách, hấn không dám sơ xuất.

Tào Tháo an bài rất tốt, nhưng bỏ sót một chi tiết. Mao giới lĩnh quân đóng ở Toan Tảo, theo lệnh Tào Tháo toàn lực phòng ngự, nhưng Hạ Hầu Đức dưới trướng của hấn đang tuổi khí huyết phương cương, Khôi Nguyên Tiến ngày ngày ra chửi bới khiêu chiến, ngày đầu, ngày t hứ hai còn nhịn được, tới ngày thứ ba thì ...

Như thường ngày Khôi Nguyên Tiến dẫn 800 Đại kích sĩ ra trại chửi bới.

Tám trăm tên kia chửi người rất ác độc, Hạ Hầu Đức không chịu nổi, bắt chấp huynh đệ Hạ Hầu Ân khuyên can, đánh ra ngoài trại.

Khôi Nguyên Tiến cao chín xích, cầm một cây Độc giác đồng như, mặt mày dữ tợn như một tên hung thần.

Hạ Hầu Đức không nói hai lời phóng ngựa tới, Khôi Nguyên Tiến trời sinh thần lực, độc giác đồng nhân nặng trên 200 cân, đánh mấy hồi là Hạ Hầu Đức đã không kháng cự nổi, Hạ Hầu Ân áp trận thấy thế đánh ra.

Cả hai hợp sức đánh Khôi Nguyên Tiến bốn năm hiệp, chợt Khôi Nguyên Tiến rống lên:

- Tiểu tặc, chết đi.

Độc giác đồng nhân bay ra, Hạ Hầu Ân không kịp đề phòng, đầu bị đánh vỡ, Hạ Hầu Đức nổi điên múa thương đâm tới, bị Khôi Nguyên Tiến đánh vào chỗ hở, đập bay xuống ngựa.

Chủ tướng chết trận, sĩ tốt lập tức tan rã.

Khôi Nguyên Tiến thuận thế chiếm trại, đánh tới dưới thành Yển huyện. Yển huyện là phòng tuyến cuối cùng của Toan Tảo, nếu mất Yển huyện, Toan Tảo sẽ lâm nguy. Mao Giới hay tin cả kinh, vội phái người về Hứa Xương cầu viện.

Cùng lúc ấy tiên phong chủ lực của Viên Thiệu được Hàn Quỳnh suất lĩnh, vượt sông, đóng binh Lê Dương. Hàn Quỳnh có danh là Thương vương Hà Bắc, cầm một cây thương 70 cân, thương pháp tổ truyền cực kỳ huyền ảo. Thấy Khôi Nguyên Tiến liên tiếp thắng lợi, liền không nhẫn nại được, hợp binh với Khôi Nguyên Tiến xong, lập tức nam hạ tới Yên huyện. Hai người bày trận ngoài thành, thách đánh.

Ý thu đang nồng, ngoài thành Yên huyện cờ quạt phất phới.

Hứa Chử dẫn ba nghìn Bảo kỵ đánh ra.

Tào Thuần muốn thủ đợi Tào Tháo tới, nhưng Hứa Chử không tán đồng.

- Lối hẹp gặp nhau, kẻ dừng thắng. Từ Hóa quá cẩn thận rồi, quân Viên đoạt Bạch Mã, Ngõa Đình, đang lúc kiêu ngạo. Còn quân ta liên tiếp thua trận, sĩ khí sa sút, nếu chém được Viên tướng, sẽ có lợi cho sĩ khí. Nếu không mau chóng đánh thắng vài trận, không phải uống sự gửi gắm của thừa tướng? Ông không muốn thì áp trận, ta đi lãnh giáo bản lĩnh viên tướng.

Nói tới mức ấy rồi Tào Thuần biết ngăn không nổi.

Tuy hấn là đồng tộc của Tào Tháo, nhưng Hứa Chử là thân vệ của Tào Tháo, luận thân sơ, Hứa Chử ngày nào cũng ở bên Tào Tháo, hấn sao bì được.

Hứa Chử hoành đao giữa hai trận:

- Ta là Hổ Si Hứa Chử, Viên tướng báo danh chịu chết.

Hàn Quỳnh cũng chẳng kém cạnh:

- Hổ Si cái gì, chẳng qua là bại tướng dưới tay Đồng gia tử cũng dám ra bêu mặt? Thương vương Hàn Quỳnh tới lấy mạng ngươi đây.

Bị Hàn Quỳnh nhắc lại chuyện cũ, Hứa Chử nổi giận phóng ngựa tới.

Đại đao chém xuống vù vù, mang theo hàn quang bao phủ. Hàn Quỳnh sách thương ngang cản, chỉ nghe keng một cái, cả hai lui ra, không phân cao thấp.

Hứa Chử quát:

- Chỉ có bản lĩnh cỡ đó mà dám xưng vương à?

Hàn Quỳnh tay tê đi, song miệng không chịu thua:

- Đợi ta giết ngươi rồi, sẽ đổi danh là Hổ vương.

Đao Hứa Chử thế lớn lực mạnh, tựa như sấm sét. Thương của Hàn Quỳnh bám sát cho hiểm, nhanh như chớp giật.

Hai người đánh nhau mấy chục hiệp, đột nhiên Hứa Chử quay đầu về trận. Trước đó hai người đánh nhau, Hứa Chử không hề kém thế, Hàn Quỳnh sợ có điều gian trá, không dám truy cản. Chỉ thấy Hứa Chử về trận cưỡi khôi giáp ra, lại lần nữa lên ngựa, thế như điên cuồng:

- Hàn Quỳnh, để mạng lại đây.

Chỉ thấy da hấn đen xì, cơ bắp như khối đồng, góc cạnh rõ ràng. Hàn Quỳnh khiếp hãi, nghĩ bụng: Tên này điên rồi à?

Hứa Chử đúng là điên rồi.

Từ sau trận Huỳnh Dương, Hứa Chử lập mục tiêu là Đồng Phi. Nghĩ xem, một kẻ lấy thiên hạ đệ nhất võ tướng làm mục tiêu, giờ đánh ngang phân với một tên vô danh, nếu truyền đi thì hấn còn mặt mũi nào xưng Hổ Si?

Đao mang theo tiếng gió ngày một hung hãn, Hứa Chử nổi điên, Hàn Quỳnh không chống nổi, ba bốn chục hiệp sau rơi vào hiểm cảnh. Khôi Nguyên Tiến quan chiến lập tức hô lên:

- Tướng quân chớ hoảng, ta tới hỗ trợ.

Cùng lúc ấy chợt nghe tiếng hò reo dậy dấy, một đội nhân mã đánh ra, Tào Thuần đi đầu quát:

- Viên tướng vô lấy đông đánh ít, Tào Thuần ở đây.

Báo kỵ là nhâm mã do Tào Tháo dày công luyện ra, tuy không bì được với Hổ kỵ, song sức chiến đấu kinh người. Khôi Nguyên Tiến không ngờ tinh nhuệ của đối phương đột nhiên đánh ra, vội chỉ huy Đại kích sĩ nghênh chiến. Phải nói mấy nghìn Đại kích sĩ của Hàn Quỳnh toàn là tinh nhuệ của quân Viên, có điều mấy trận thắng liên tiếp, khiến sinh kiêu ngạo, chợt gặp Báo kỵ không hề thua kém, thắng bại khỏi nói cũng biết.

Hai quân đánh nhau một tuần hương, Hàn Quỳnh bị Hứa Chử chém trúng vai, kêu lớn thúc ngựa bỏ chạy.

Chủ tướng bại rồi, sĩ khí viên Quân lập tức giảm sút, Khôi Nguyên Tiến liều chết kháng cự, song bị Tào Thuần bắn tên trúng đùi, thiếu chút nữa ngã xuống ngựa. Hai đại tướng đều thất bại, quân Viên không còn lòng dạ chiến đấu nữa. Tào Thuần thừa thắng truy kích, đoạt lại Ngõa Đình trại mới thôi.

Trận này Đại Kích sĩ thương vong thảm trọng, khi Hàn Quỳnh trở về Bạch Mã chỉ Đại kích sĩ mất một nửa, không dám xuất chiến nữa, ở lại Lê Dương dưỡng thương, cùng Khôi Nguyên Tiến ở Bạch Mã tạo thành thế ỷ dốc.

Mấy ngày sau Tào Tháo tới Toan Tảo, đại quân Viên Thiệu cũng tới bờ bắc Hà thủy, chuẩn bị vượt sông quyết chiến.

Đúng lúc đó ở Trường An truyền tới một tin, làm toàn bộ chư hầu Quan Đông phải tạm ngừng đánh nhau.

- Tử Tu, khoa cử là cái gì? Tên bỉ phu lại bày trò gì thế?

Tào Tháo ngồi trong đại trường nhìn Trưởng tử Tào Ngang vất vả đường xa từ Hứa Xương đuổi tới, nghi hoặc hỏi.

Tào Ngang 27 tuổi, khí vũ hiên ngang, cử chỉ trầm ổn.

- Phụ thân, khoa cử không phải một câu mà giải thích được. Mười ngày trước Đồng Phi ban bố pháp lệnh khoa cử, thám báo lập tức đưa tới Hứa Xương. Sáu ngày trước Nhị đệ đưa pháp lệnh chi tiết tới. Tuân thiếu phủ xem xong hôn mê tại chỗ ... Tỉnh lại lệnh hải nghị đuổi theo phụ thân, đây là nội dung chi tiết.

460. Chương 460: Khoa Cử.

Tào Tháo còn tưởng mình nghe nhầm Tuân Úc hôn mê à? Đó là người cực kỳ trầm ổn, gặp chuyện gì cũng tĩnh táo, không đem vui buồn thể hiện ra mặt.

Không chỉ Tào Tháo mà đám Tuân Du, Lỗ Túc cũng đưa mắt nhìn nhau.

Tới đây phải giải thích đơn giản một chút cách tuyển tài từ thời Đông Hán tới nay. Trước thời Tần, tuyển tài dựa vào chế độ thế tập. Theo Chu lễ, xã hội phân giai cấp rõ ràng. Quốc gia có thiên tử, chư hầu, khanh, sĩ phân nhau phụ trách. Giai tầng dựa theo luân thường, quan hệ huyết thống, thế tập chức vụ tới Xuân Thu.

Xuân Thu chiến quốc, xuất hiện chế độ khách khanh thực khách vì chủ chia sẻ ưu sầu. Từ đó có câu Mạnh Thường Quân môn hạ thực khách ba nghìn người. Những người này có quý tộc sa sút, song đại bộ phận là sĩ tử hàn môn sinh hoạt dưới đáy xã hội.

Tần Thủy Hoàng chinh phạt sáu nước, thực hành chế độ tập quyền trung ương. Vì tuyển chọn nhân tài dân gian, lập ra chế độ sát cử. Do các địa phương tiến cử người tài đức lên, mỗi châu tiến cử một sĩ nhân gọi là tú tài, mẫu tài. Mỗi quận tiến cử một người gọi là hiếm liêm.

Từ Đông Hán tới nay để đảm bảo nhân tài cho sát cử, thực hiện chế độ liên tọa, tức là nếu người tiến cử không có chân tài thực học, người tiến cử bị liên lụy.

Chế độ này đảo bảo cho người được tiến cử có tài, nhưng khiến thế gia càng thêm mạnh, quan viên triều đình không thể tránh khỏi liên quan tới thế tộc, thậm chí có thể nói là cùng vinh cùng nhục.

Thử nghĩ xem, nếu người không có quan hệ gì với ta, có gì ta tổn công tiền cử, người bay cao ta chẳng được gì, người xui xẻo thì ta liên lụy. Cho nên từ thời Đông Hán, có câu quan lại từ thế gia, sĩ tử hàn môn có tài cũng chẳng có ngày ngời lên.

Cho nên thế tộc càng ngày càng mạnh, tới hoàng đế cũng không khống chế được.

Sau khi Hán Linh đế chết, nếu không có thế tộc môn phiệt hỗ trợ, chư hầu không thể đứng vững chân. Như Hàn Phục, quan viên do triều đình bổ nhiệm đang hoàng, song bị Viên Thiệu dễ dàng lập đổ.

Như cha con Đồng Trác, Đồng Phi.

Đồng Trác tọa trấn Lạc Dương, có đại nghĩa. Nhưng đám sĩ tộc môn phiệt cầm đầu là Viên Thiệu không thừa nhận, làm ông ta đối diện với khốn cảnh không người để dùng. Như Đồng Phi mới đầu tới Tây Vực, mưu sĩ lựa thưa vài người.

Lưu Bị và Tôn Sách phải đồ sát thế tộc mới miễn cưỡng đứng vững được, ngay Lưu Biểu phải dựa vào thế tộc mới khiến Kinh Châu yên bình.

Từ đó đủ nhìn ra thế tộc khống chế cục diện thiên hạ thế nào.

Năm Thái Bình thứ tư, khoa cử mà Đồng Phi trù mưu mười năm, cuối cùng đã xuất hiện trước người đời.

Phàm là sĩ tử tam học sau khi hoàn thành quận học, bất kể tuổi tác, bất kể xuất thân, không cần tiền cử, đều có thể tự do tham gia khoa cử. Ngoài ra sĩ tử các nơi dù không thuộc Quan Trung, cũng có thể tới châu huyện thuộc Quan Trung ứng thí.

Học tử tốt nghiệp Tam học được gọi là quốc tử, sĩ tử không thuộc Tam học gọi là sinh đồ. Đều được tham gia khoa cử.

Thừa Minh điện chia ra một phần gọi là lễ bộ, chuyên tổ chức khoa cử và bổ nhiệm miễn nhiệm, do Thạch Thao làm Lễ bộ thượng thư.

Khoa mục khảo thí chia làm hai loại, mỗi năm cử hành bình thường gọi là thường khoa, do hoàng đế hạ chiếu cử hành gọi là ân khoa.

Thường khoa chia làm hơn 20 loại, từ tú tài, minh kinh, tiến sĩ mà các sĩ tử rất quan tâm còn có pháp, toán, tự.

Trong đó người được gia tiến sĩ chọn có thể vào Thừa Minh điện nhậm chức.

Khoa cử thi vào hai mùa xuân thu, xuân khuê lấy đơn vị quận trở xuống tiến hành ứng thí, lấy ba nghìn người gọi là cử nhân. Đợi thi thu vào Trường An đại khảo.

Thi thu Trường An gọi là thiên tử thí.

Ba người đứng đầu là trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa. Trúng tuyển được đề danh bảng vàng vào Thừa Minh điện. Người thi trượt có hai lựa chọn, một tới nhà môn các nơi làm từ cơ sở. Hai là năm sau thi lại ...

Mật thám đưa tin về chỉ có khái niệm hàm hồ, nhưng trong tư liệu đám Tào Phi gửi về là phương pháp chọn hiền tài khoa cử tỉ mỉ, tổng cộng hơn mười trang, 130 điều, cực kỳ tỉ mỉ kín kẽ.

Tào Tháo cắn chặt răng không nói ra lời.

- Thừa tướng, rốt cuộc là chuyện gì?

Đám Lỗ Túc đi tới hỏi, Tào Tháo không đáp, chỉ đưa tài liệu ra. Lỗ Tục đọc lên, mới đầu hần đọc rất lớn dần dần rằng siết lại càng ngày càng nhỏ.

Trong đại trường, bất kể là văn thần hay võ tướng đều hít một hơi khí lạnh.

Đợi Lỗ Túc đọc xong, Tuân Du nói:

- Chẳng trách văn nhược lại hôn mê.

Đây đâu phải khảo thí, rõ ràng là bùa đoạt mệnh thế gia môn phiệt. Lệnh này vừa ra, gốc phát triển của thế tộc đã bị cắt đứt.

Trong trường có một số kẻ mất đảo tròn, không biết là trong lòng có ý gì.

Rất lâu sau Tào Tháo đứng dậy, rã rời đi ra ngoài.

Trời trong gió mát, mà mặt hắn lại âm u, ngây ngốc nhìn bầu trời xanh thẳm.

- Thừa tướng.

Bên cạnh Tào Tháo chỉ có Tào Bành theo sát, thấy hắn như kẻ mất hồn liền gọi khẽ:

Tào Tháo dừng bước, cười chua chát:

- Ta thường cho rằng, Đồng Phi có ngày hôm nay là nhờ vào may mắn. Binh pháp y không bằng ta, mưu lược thì mười Đồng Phi cũng không địch nổi ta. Thế nhưng khoa cử .. Khoa cử ... Ta không bằng, lần đầu tiên ta không bằng ...

Tào Bành chẳng biết phải khuyên giải thế nào.

Tào Tháo cứ lẩm bẩm:

- Đầu tiên khơi lên đại chiến Quan Đông, y ngồi kiếm lợi. Nay ban bố lệnh khoa cử, làm lòng người quy về. Ta vất vả tìm lối ra, không ngờ y lại ra một chiêu kỳ diệu như vậy.

Tào Bành chưa bao giờ thấy Tào Tháo sa sút như vậy, không nhịn được nói:

- Thừa tướng, nếu đã nhìn ra quỹ kế của y, chúng ta sẽ có cách ứng phó.

- Ứng phó thế nào, Đồng Phi lần này đường hoàng xuất chiêu, chẳng lẽ chúng ta cấm người đọc sách trong địa phận đi ứng thí à? Ta chặn được một người, trăm người, nghìn người ... Nhưng người đọc sách thiên hạ nhiều thế nào. Đồng Tây Bình đầu tiên bán sách rẻ lấy lòng sĩ nhân, nay ra khoa cử cho bọn họ hi vọng, ta ngăn thế nào được.

- Chuyện này ...

Tào Bành cứng họng:

- Người xem đi, năm sau đại khảo có lẽ chưa oanh động lắm. Nhưng chỉ cần có người lên cái bảng vàng chết tiệt đó, năm sau nữa, sĩ nhân thiên hạ không ai không quy thuận. Không tới mười năm, hiền tài trên đời đều nằm trong tay tên bỉ phu đó. Trừ khi ...

- Trừ khi thế nào?

- Trong vòng ba năm ta diệt được Đồng Phi.

Tào Bành là người chân thật, song không có nghĩa là hèn ngu ngốc, ba năm diệt Đồng Phi? Đừng nói ba năm, chỉ cần Đồng Phi còn, ba mươi năm cũng khó làm được.

Đột nhiên Tào Tháo cười lớn:

- Có điều cho dù Đồng Tây Bình sáng tạo khoa cử thành công, nhưng chưa chắc ta đã thua. Ta không đánh nổi y, nhưng y cũng chẳng còn sức đánh ra. Chớ quên, dưới trướng của y cũng có thế tộc môn phiệt. Y lập khoa cử, e không thời gian ngăn khó giải quyết nổi.

Tào Tháo nghĩ thông rồi, trở nên hưng phấn, ổn định lại tâm tình, quay về đại tướng, trấn an mọi người, đại quân tiếp tục nhổ trại tới Yên huyệt.

Có điều trước khi đi Tào Tháo gọi Tào Ngang tới, lệnh hắn về ngay Hứa Xương, đồng thời viết thư bảo hắn giao cho Hạ Hầu Uyên, song khi đưa thư lại nháy mắt một cái, cái nháy mắt đó chỉ mình Tào Ngang thấy.

Tối ngày hôm đó Tào Ngang một mình ngồi trong dịch quán, đốt nến mở thư gửi cho Hạ Hầu Uyên ra, trong đó có hai lá thư, một cho Hạ Hầu Uyên, một cho Tào Ngang.

Tào Ngang liếc qua bức thư, sắc mặt tức thì biến đổi.

” Tử Tu, lập tức sai tâm phúc tới Trường An, lệnh Phi, Bá Thích ở lại, năm sau tham gia khoa cử!”

Tào Ngang tức thì ngăn người, phụ thân có ý gì đây?

461. Chương 461: Cung Tôn Ư?

Giữa mùa thu năm Thái Bình thứ 4, một lệnh khoa cử từ Quan Trung truyền khắp đại giang nam bắc.

Như một nỗi chảo sôi trào đổ vào nước trong, vùng Quan Đông vốn không yên bình lập tức bùng nổ, sôi trào. . .

Rất nhiều người đang đứng xem, muốn nhìn xem phía sau khoa cử này có huyền cơ gì?

Nhưng còn một số người, đặc biệt là các sĩ tử không có bất luận bối cảnh gì, chưa cảm giác được có ngày xuất đầu lại rất chờ đợi. Người gan lớn, tính tình hấp tấp cũng bất chấp suy nghĩ nhiều, khoác hành trang lên đường.

Những sĩ tử này có thể chưa hẳn tài hoa hơn người, nhưng tâm tư lại rất linh hoạt.

Họ nhìn ra được, những người có bản lĩnh hiện giờ vẫn còn đang do dự, vẫn còn đứng xem. Nếu như dự thi cùng những người đó sợ là khó có ngày xuất đầu. Hiện giờ Quan Trung còn rất nhiều việc đang cấp bách cần quan lại nhân tài. Hơn nữa lại là lần đầu tiên khai khoa thủ sĩ, nhân số theo không nhiều, nhưng cũng không phải không có cơ hội. Đối với các sĩ tử tài học không cao, lại nằm ở tầng dưới chót mà nói, đơn giản đánh cược một lần.

Vì vậy, tuy là vùng Quan Đông đang chiến hỏa liên miên, nhưng các sĩ tử vãng lai lại không ít.

Người gần trị hạ của Quan Trung thì đi thẳng tới Quan Trung, người ở xa thì cưỡi thuyền vòng qua khu chiến loạn tới Quan Trung. Cùng lúc đó, kinh triệu, Tây Xuyên Tịnh Châu, các nơi này cũng mở quan ải, do chuyên gia phụ trách tiếp đãi các sĩ tử của mình lặn lội đường xa mà đến.

Tuy chỉ là một ly nước nóng, một cái giường, nhưng làm cho vô số người cảm động. . .

Đồng thời, phản ứng của chư hầu các phương cũng không như nhau. Tào Tháo thì hy vọng lập tức đình chỉ đại chiến, quay lại Hứa Xương để bình định ảnh hưởng mà khoa cử mang đến. Mặc dù dưới trướng Tào Tháo đa phần là lấy thế tộc là chủ, nhưng cũng không thể phủ nhận Tào Tháo cũng đặc biệt coi trọng các sĩ tử hàn môn. Theo Tào Tháo thấy, nếu không thể mau chóng tìm được cách giải quyết, chỉ cần một hai năm, thiên hạ sĩ tử sẽ tập trung hết về Quan Trung.

Mà phản ứng của Viên Thiệu lại hoàn toàn bất đồng với Tào Tháo.

Xuất thân tứ thế tam công, làm cho Viên Thiệu không thể tránh được xem thường thứ nhân hàn sĩ. Tuy là Điền Phong bị giam trong nhà lao tại Nghiệp Thành cũng mời người thượng số Viên Thiệu giải trừ lực ảnh hưởng của khoa cử. Nhưng Viên Thiệu lại mặc kệ, trái lại còn thỏa mạ cho ngục tốt một trận.

Hàn môn sĩ tử, chỉ là tiện dân!

Hiện giờ Viên Thiệu chiếm thượng phong, Ký Châu binh hùng tướng mạnh. Chỉ cần chiến thắng Tào Tháo, là sẽ có được địa vị bá chủ Quan Đông. Chiếm giữ tam châu, chiếm Từ Dự nhị châu, một mắt nhìn vào Giang Đông, một mắt nhìn vào Kinh Tương. Thành tựu đại nghiệp sắp tới!

Cho nên, Viên Thiệu nhất định phải cùng Tào Tháo phân thắng bại.

Từ Châu Lưu Bị cũng nhìn ra ảnh hưởng của khoa cử đối với hắn, có điều hắn cũng không lo lắng, dù sao Từ Châu cách Quan Trung vẫn còn xa, ảnh hưởng tới hắn không lớn. Việc cấp bách là ổn định Nhữ Nam, chiếm cứ Toánh Xuyên. Nếu như có thể bắt Hán Đế Lưu Hiệp vào tay thì có vốn để chống lại Quan Trung rồi. Nói đến thì Kinh Châu Lưu Biểu đã bệnh nguy kịch, tâm tư của Lưu Bị bắt đầu suy nghĩ đến năm quận ở kinh bắc.

Về phần Giang Đông Tôn Sách, cũng phát hiện ra chỗ lợi hại của khoa cử.

Nhưng loại chuyện này hắn cũng không ngăn cản được. Cùng với quan tâm tới việc không thể ngăn cản, chẳng bằng phát triển lớn mạnh thực lực của mình. Tương tự, Tôn Sách cũng bắt đầu đặt ánh mắt lên vùng kinh bắc. . .Nắm tay của ai lớn, người đó mới có thể đứng vững gót chân trong tương lai.

Chư hầu Quan Đông phần lớn có ý nghĩ như nhau...

- Hàn Quỳnh Huy Nguyên Tiến thất bại sao?

Đồng Phi khẽ gật đầu:

- Ta đã nói mà, hắc tử đó tuyệt đối không thể bại bởi Viên Thiệu. . . Có điều như vậy cũng hợp với tâm tư của ta. Viên Bản Sơ như đinh đóng cột nói muốn đánh bại Tào Tháo, dốc hết binh Ký Châu quyết chiến với Tào Tháo. Hôm nay thua một trận, nhất định sẽ không bỏ qua.

Nói rồi y đặt chiến báo lên bàn học:

- Tuy nhiên Lưu Cảnh Thăng phỏng chừng sắp không gắng gượng nổi. Thoạt nhìn kinh bắc chắc chắn có một trận long tranh hổ đấu.

Trần Cung ngồi ngay ngắn, nghiêm nghị nói:

- Nhị đệ của Tử Du quả thật không kém, không ngờ đã thuyết phục Tôn Sách phái Chu Du lĩnh thủy quân đến kinh nam. Hưng Bá cùng Chu Du mấy lần giao phong, cũng đã chịu thiệt không nhỏ. Hiện giờ Cẩm Phàm doanh bị vây tại Vân Mộng trạch, khó có thể phối hợp với tam gia hành động.

- Đúng vậy. . .

Đồng Phi nhú mày, giống như đang lăm bắm:

- Khúc hữu ngộ, chu lang cố! Chu Công Cẩn quả nhiên không tầm thường, lấy vũ dũng của Cam Ninh cũng khó chống lại. Kinh nam thủy đạo ngang dọc, nếu như thiếu thủy quân, Sa Sa sẽ biến thành một người què. Chu Công Cẩn đó có thể xuôi theo Đại Giang tập kích. Nếu không thể mau chóng tìm ra biện pháp giải quyết, chỉ sợ Sa Sa sẽ rất khó sống.

Ừ, Tôn Sách này sao còn chưa chết chứ?

Trong ký ức đã không còn rõ ràng của Đồng Phi, Tôn Sách đặt chân tại Giang Đông không lâu sau thì bị người ám sát.

Cũng không biết vì sao, đến nay tên đó vẫn còn sống nhăn. Trước đó Đồng Phi còn chưa cảm thấy gì, nhưng dần dần, cảm thấy có gì đó không ổn. Tôn Sách là chết thế nào? Hình như là giết một quan lại nào đó, sau đó bị môn khách của viên quan đó ám sát mà chết.

Hiện giờ Vu Cát đã đến Trường An, không chọc giận được Tôn Sách rồi!

Nhưng sao ngay cả môn khách ám sát Tôn Sách cũng không tìm được? Lẽ nào bởi vì có sự xuất hiện của con hồ điệp y mà Tôn Sách sẽ không chết sao?

Hình như rất khiến người đau đầu. . .

Đồng Phi trầm ngâm chốc lát, đứng lên nói:

- Công Đài, vũ khí mà Thiên công giám vừa mới nghiên cứu ra qua mấy ngày nữa sẽ từ Tây Xuyên đưa vào kinh nam. Trước đó, tốt nhất là phải tìm ra một người có thể đối phó Chu Du. Kinh nam thủy lộ nhất định phải thông suốt, bằng không thủy chung là một tai họa ngầm. Người và Quảng Nguyên khổ cực một chút, cần phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này. Nếu như Chu Du đứng vững gót chân tại kinh nam, ta lo lắng Sa Sa sẽ có nguy hiểm.

- Vâng!

Trần Cung cũng đứng lên chấp tay đáp.

Thật ra Đồng Phi sao lại không biết điều này có vẻ làm khó Trần Cung. Muốn tìm ra một người có thể đối phó Chu Du? Quả thật quá rắc rối!

Nhân tuyển cũng có một, chính là Gia Cát Lượng kia. Tuy nhiên mặc dù Đồng Phi có hứng thú với Gia Cát Lượng, nhưng Gia Cát Lượng đối với y...

- Đúng rồi, Sĩ Nguyên đến Kiến Ninh đã gần 5 tháng rồi, có tiến triển gì không?

Trần Cung nói:

- Hai tháng trước Cam tướng quân cũng có tin chiến thắng đưa tới, nói Sĩ Nguyên trù tính tại Kiến Ninh thắng liên tiếp Mạnh Đan hai trận. Có điều sau đó lại để Mạnh Đan chạy thoát. . . Sĩ Nguyên trả lời rằng Nam Man thay đổi thất thường, nếu muốn nhất chiến công thành thì cần phải khiến Nam Man tâm phục khẩu phục. . . Nhưng từ giữa mùa thu tới nay, Nam Man đã không có tin tức truyền đến nữa. Chắc hẳn bọn Sĩ Nguyên đã thâm nhập Nam Hoang, nên không dễ truyền tin.

Đồng Phi gật đầu nở nụ cười!

Phong thư đó của Bàng Thống y là người đầu tiên xem.

Có lẽ, thật sự là anh hùng có ánh mắt hơi giống nhau. Sau khi Đồng Phi xem xong thư của Bàng Thống, lại nhin không được vỗ tay cười to. Ngọa Long Phượng Sồ, quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ ít trên cái nhìn đối với Nam Man, Bàng Thống với độ tuổi 27 không ngờ hoàn toàn giống như Gia Cát Lượng sau đó. Gia Cát Lượng có thực sự bảy lần bắt Mạnh Hoạch hay không, Đồng Phi không rõ lắm. Tuy nhiên hiện giờ sợ phải là có tiết mục Bàng Thống lần bắt Mạnh Hoạch rồi.

- Mệnh Từ Vinh Diêm Phổ gia tăng trấn an đối với Nam Trung, một khi có tình hình chiến sự của Vô Nan quân, phải trước tiên đưa tới tay ta.

Nói xong Đồng Phi đuổi đuổi người, cười khổ:

- Đã lâu rồi chưa có đánh trận, tay chân cũng hơi già rồi. Về Trường An mới ba năm, ta đã nặng hơn rất nhiều. Nếu như còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ cái bụng sẽ sinh ra thịt thừa mất. Đúng là ghét thật. Bỏ đi, hôm nay ta phải trở về sớm, trong nhà có khách, lại có thêm một chuyện phiền lòng. Ở đây làm phiền Công Đài rồi.

Trần Cung cười gật đầu đáp ứng, nhìn Đồng Phi đi ra Thừa Minh điện.

Chuyện phiền lòng sao?

Cũng thực sự khiến người khác phiền lòng. Hiện giờ người Trường An đều biết nữ nhi duy nhất của Đồng Phi là Thái Tiết thích một học sinh Tam học bình thường. Hơn nữa, có người nói học sinh Tam học đó xuất thân rất bình thường, còn không phải ở Quan Trung. Thái Tiết đó là ai? Đó là nữ nhi của Đồng Phi, nói trắng ra là Lương Vương quận chúa, không ngờ thích một học sinh Tam học, làm cho vô số người giật mình.

Càng làm cho người khác giật mình là thái độ của Đồng Phi.

Hình như cũng không phản đối chuyện này, chỉ ít so với thái độ dứt khoát của Thái Diễm thì thái độ của Đồng Phi có chút ái muội.

Chỉ sợ ngày hôm nay về sớm cũng bởi vì chuyện này. Dù sao, ngoại trừ chuyện này Trần Cung nghĩ không ra Đồng Phi còn có chuyện phiền lòng gì nữa.

Ha ha, sinh ra tại đại gia tộc, có đôi khi cũng rất phiền phức. . .

Chính như Trần Cung đã suy đoán, Đồng Phi quả thật vì chuyện này mà phiền lòng. Hôm nay, Thái Tiết chủ động nói với Đồng Phi sẽ dẫn Cung Tôn đến. Cái gì Cung Tôn. . . Không phải là Lục Tồn sao! Đồng Phi cũng lén lút thấy qua Lục Tồn này, đích thật là tuần tú lịch sự.

Nếu như nói xứng với Thái Tiết cũng không tính quá kém.

Nhưng vấn đề là, Lục Tồn này hiện giờ tới cùng là thái độ gì? Hắn rốt cuộc đang mang mục đích gì tiếp cận với Thái Tiết?

Hôm nay, nhất định phải làm rõ chuyện này!

Đột nhiên trong đầu Đồng Phi hiện lên một đạo linh quang. Chỉ là linh quang đó chợt lóe rồi trôi đi, không đợi Đồng Phi nắm lấy liền không còn gặp hình bóng nữa. Y ngồi ở trên ngựa suy nghĩ. Hồi lâu sau vẫn nghĩ không ra manh mối gì, chỉ có thể lắc đầu thở dài một tiếng.

Tuổi cao, ngày cả trí nhớ cũng kém rồi!

Mã Lương Lí Quỳ đi theo phía sau Đồng Phi cũng không nói gì.

Có một số việc họ có thể đi hỏi, nhưng có một số việc cũng không được. Mặc dù không biết vì sao Đồng Phi thờ dài, nhưng cũng có thể mơ hồ đoán được mảnh khoe.

Chắc hẳn hiện tại chủ công đang rất đau đầu!

Hai người nhìn nhau, cũng chỉ có thể cười khổ lắc đầu.

Về tới nhà, Đồng Phi vừa mới rửa mặt, thay y phục thì Thái Tiết đã tung tăng đi vào phòng.

- Sao hiện tại cha mới về!

Đồng Phi ngạc nhiên:

- Sao hả? Hôm nay ta trở về sớm mà.

Thái Tiết đỏ mặt, nhỏ nhẹ nói:

- Không phải cha nói muốn nữ nhi đưa hắc về nhà sao? Hắc tới rồi. . .Đợi cha đã lâu!

- Ai!

Đồng Phi thoáng cái chưa kịp phản ứng. Có điều từ vẻ mặt nổi giận của nữ nhi y rất nhanh liền hiểu ra, vội vã a một tiếng:

- Con nói là Cung Tôn kia. Ừm... Ta nhớ ra rồi. Nếu tới rồi thì để hắc vào đi, sợ ta ăn hắc hay sao?

- Cha!

Thái Tiết hờn dỗi, làm cho Đồng Phi thoải mái cười to.

Chẳng mấy chốc, một thanh niên đi vào thư phòng. Thanh niên này thân cao khoảng chừng bảy xích tám, không tính quá to lớn. Mặc bộ trường sam màu xanh nhạt khá vừa người. Răng trắng môi hồng, mắt như lẳng tinh. Sau khi đi vào thư phòng, hắc thi lễ sâu với Đồng Phi.

- Học sinh Cung Tôn, bái kiến Lương Vương thiên tuế!

Chậm đã!

Đồng Phi đột nhiên ngẩn ra, hình như bắt được linh quang gì.

Y ngơ ngác nhìn thanh niên nho nhã tuấn tú trước mắt, ra chiều suy nghĩ, thậm chí quên mời thanh niên kia ngồi xuống.

- Cha!

Thái Tiết cũng không biết lão tử nhà mình vì sao đột nhiên như vậy. Đầu tiên là cùng thanh niên đó nhìn nhau, trao đổi ánh mắt một cái, sau đó khẽ gọi.

Đồng Phi lúc này đã híp mắt lại thành một đường.

- Nha đầu đi ra ngoài, ta có chuyện muốn nói với hắc!

Thái Tiết ngẩn ra, vừa muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng Đồng Phi đột nhiên trừng mắt với nàng. Đùng thấy Đồng Phi bình thường cười đùa không biết lớn nhỏ với con cái, nhưng khi y trở nên nghiêm túc, loại uy thế của người thượng vị đã lâu dù là Thái Tiết cũng không dám chống cự. Mặc dù không biết Đồng Phi muốn nói cái gì với Cung Tôn, nhưng Thái Tiết vẫn tử thân ứng tiếng, lẳng lặng rời khỏi phòng.

Nàng tiện tay đóng cửa cửa phòng, lại gật đầu một cái với Cung Tôn.

Ý đó là: Người đừng lo lắng!

Cung Tôn mỉm cười, gật đầu một cái với Thái Tiết.

Trong phòng, chỉ còn lại Đồng Phi và Cung Tôn. Hai người ai cũng không nói chuyện, chỉ nhìn nhau.

Sau một lát, Đồng Phi đột nhiên nói:

- Ta nên gọi người là Cung Tôn, hay nên gọi người là Lục Tồn? Người dự định giấu diếm đến khi nào?

Nếu như đổi lại là người khác, sợ đã bị dọa đến hồn phi phách tán.

Nhưng Lục Tồn lại thần thái tự nhiên:

- Nếu như thiên tuế lấy lúc nào thích hợp, lúc đó học sinh sẽ nói cho Văn Cơ.

- Xem ra, người đã phát hiện ra!

Ở trong thành Trường An này, có thể lừa gạt hoàng thượng, nhưng không thể gạt được thiên tuế. Thiên tuế sau khi từ Hà Đông quay lại Trường An học sinh cũng đã biết. Có điều, học sinh với Văn Cơ là chân tâm thành ý, không có chút ý nghĩ xấu xa, mong thiên tuế có thể thành toàn.

Đồng Phi cười rất hài lòng.

Không hổ là Lục Tồn, vào lúc này còn có thể không luống cuống chút nào, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Nếu hắn có thể cảm thấy được, chắc hẳn những người đó ít nhiều cũng đều cảm thấy. . .

Đồng Phi nói:

- Việc của người và Văn Cơ ta không muốn hỏi nhiều. Chỉ cần người thật tâm đối đãi Văn Cơ, ta mặc kệ người là Cung Tôn hay là Lục Tồn. nhưng, nếu như người phụ Văn Cơ. . . Tiểu tử, dù cho người chạy trốn tới chân trời góc biển, ta vẫn có thể cho người sống không bằng chết.

- Khả năng của thiên tuế, học sinh rất rõ ràng.

Đồng Phi gật đầu, đoạn chuyển đề tài, trầm giọng nói:

- Lục Tồn, ta biết người là một người thông minh, cũng không muốn vòng vo gì với người. Người có biết, vì sao ta muốn giữ người lại một mình không?

Lục Tồn ngăn ra:

- Chắc là Thiên tuế có chuyện quan trọng muốn phân phó học sinh.

- Không sai!

Đồng Phi vuốt hai gò má, mắt nhắm lại, trầm giọng nói:

- Hiện tại ta có một việc yêu cầu người đi làm, không biết người có nguyện ý hay không?

462. Chương 462: Lục Gia Suy Tàn

Lục Tồn hơi nghi hoặc!

Sau khi thân phận bị vạch trần, Lục Tồn còn tưởng rằng Đồng Phi sẽ giáo huấn hắn một trận, nhưng không nghĩ tới Đồng Phi lại hời hợt cho qua, hơn nữa không làm khó chút nào. Điều này làm cho Lục Tồn không khỏi kỳ quái. Vì sao Đồng Phi đối với hắn khách khí như vậy?

Đúng vậy, vì sao Đồng Phi muốn khách khí với Lục Tồn!

Hiện giờ y là thiên tuế, đường đường Lương Vương, chấp chương đại quyền sinh sát tại Quan Trung, dưới một người trên vạn người. Có lẽ, còn hơn thế nữa?

Mà Lục Tồn thì sao, chẳng qua là một học sinh Tam học bình thường. . . Được thôi, cho dù Lục Tồn hẳn không phải là học sinh Tam học bình thường, nhưng lại mang hiềm nghi gian tế. Dù sao, hắn thuộc Giang Đông, Đồng Phi càng không nên khách khí với hắn. Lục Tồn quả thực không nghĩ ra.

Nhưng Đồng Phi lại biết thành tựu tương lai của Lục Tồn, tuyệt không tầm thường!

Đồng Phi nói:

- Lục Tồn, ta biết Lục gia người là đại tộc Giang Đông. Người cũng là người có bản lĩnh, vì sao phải tới Trường An?

Lục Tồn cười cay đắng:

- Khởi bẩm thiên tuế, Lục gia có thể từng là đại tộc Giang Đông, nhưng hôm nay. . . Lục gia ta chia làm hai chi. Một chi là ở Ngô Quận. Tồn sinh ra tại Ngô Quận. Gia tổ Lục Tiêm từng đảm nhiệm giáo úy thành môn Lạc Dương trước khi Giác tặc mưu nghịch. Khi Giác tặc mưu nghịch, Mã Nguyên Nghĩa tại Lạc Dương tụ tập tặc chúng đánh Nam Cung. Gia tổ bị nghịch tặc giết chết. . . Từ đó về sau, Ngô Quận Lục gia đã xuống dốc!

Đồng Phi gật đầu.

Những việc mà Lục Tồn nói từ lâu Đồng Ký đã bẩm báo cho Đồng Phi.

Trước đây Đồng Phi vẫn cho rằng Lục Tồn là người nào đó của thái thú Lư Giang Lục Khang, đến sau đó mới biết không ngờ cũng chỉ là đồng tộc.

Lục Tồn nói tiếp:

- Lục gia tại Giang Đông đặt chân đã hơn 200 năm, gia sản coi như giàu có. Gia phụ vốn là đô úy Cửu Giang, dựa vào sự ủng hộ của tông tổ Khang công cuối cùng cũng bảo vệ được cơ nghiệp của Lục gia tại Ngô Quận. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang. . . Khi Tồn 10 tuổi chính lúc thái sư gặp nạn. Tần công bị tức đến thổ huyết bỏ mình. Từ Châu Dao tặc nhân cơ hội khởi binh, gia phụ vì bảo vệ Cửu Giang bị Dao tặc giết chết.

Dao tặc mà Lục Tồn nói là chỉ Lưu Dao (Lưu Do).

- Sau đó. Lý Quách mệnh Dao tặc làm thứ sử Dương Châu, vì bảo vệ Lục gia nhất mạch ta tại Ngô Quận đã đáp ứng quy thuận Dao tặc. Chẳng ngờ không lâu sau, Tôn Bá Phù tại Ngô Quận đại khai sát giới, trước có Cố Gia bảo bị hủy, sau đó sản nghiệp của Lục gia ta tại Ngô Quận toàn bộ đều. . . May là lúc đó Tồn và ấu đệ cầu học ở chỗ tông tổ Khang công, nên mới may mắn tránh khỏi. Sau đó, Tôn Bá Phù công hãm Lư Giang, Lục gia bị ép đến mất cơ nghiệp, trốn đến Giang Hạ tị nạn.

- Thiên tuế có thể không biết, hôm nay Lục gia đã không thể so được với năm đó. . .

- Trước có một nhánh tại Ngô Quận diệt vong, sau đó lại ly biệt quê hương. Lưu Cảnh Thăng không có hiền danh, nhưng trên thực tế lại nắm trong tay thế tộc Kinh Tương. Sau khi tông tổ đến Giang Hạ, thường bị thế tộc Kinh Tương xa lánh cùng nghi ngờ. Nếu không phải tông tổ thoái nhượng, chỉ sợ Lục gia ta ngay cả Giang Hạ cũng không ở được.

Đồng Phi giống như đang lẩm bẩm:

- Thế tộc Kinh Tương này mạnh đến như vậy sao?

Lục Tồn cười khổ:

- Giang Đông bài ngoại, Kinh Tương cũng thế. . . Nếu không phải tông tổ ta còn có chút giá trị lợi dụng, chỉ sợ căn bản không thể đặt chân tại Giang Hạ. Tuy như vậy, chỉ thời gian mấy năm, Lục gia đã suy bại đến môn hộ tam lưu. Hơn nữa cuộc sống của con cháu Tôn thị tại Kinh Tương có phần khó khăn. Tông tổ thấy tình huống này liền để Tồn rời khỏi Giang Hạ, ngoài mặt là cầu học, thật ra chính là vì thoát khỏi Kinh Tương.

- Đường huynh Lục Tích (con trai Lục Khang) đến Thành Đô du học, dẫn theo tộc tử Lục Khải cùng nhập Xuyên. Hiện giờ Tây Xuyên gặp chiến loạn, vẫn còn chưa biết sinh tử. Huynh đệ ta Lục Mạo bởi vì tông tổ tuổi già nhiều bệnh, vì vậy ở lại Giang Hạ, quan bái Tào lệnh sử Giang Hạ. Mà ta thì đến Trường An.

Đồng Phi biết là Lục gia tại Giang Hạ bị chèn ép rất nhiều, nhưng không nghĩ đến lại thê thảm như vậy.

- Nói như thế, Lục gia người...đã xong rồi?

Nụ cười của Lục Tồn càng cay đắng:

- Mặc dù không thể nói là xong, song thực tế tình huống cũng gần như vậy. Hiện giờ chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi.

Đồng Phi gật đầu:

- Người nên biết, mặc dù ta không quá thiên kiến bè phái, nhưng cũng không có nghĩa là n người khác cũng sẽ không nhìn như thế. Nữ nhi ngoan của ta thích người, nhưng nếu như người không có bản lĩnh, sợ cũng khó tránh khỏi nghe được một số lời không dễ nghe. . . Ừm, mặc dù ngày khác người có thể trúng khoa cử.

Lục Tồn tỏ vẻ buồn bã cúi đầu.

Hắn cũng rõ ràng, Đồng Phi cũng không phải mượn cớ mà là đang nói sự thật. Trên thực tế, hiện giờ trong Tam học đã có đồn đãi như vậy. Đặc biệt là ban hành pháp lệnh khoa cử, kì thi mùa xuân sắp tới, những lưu ngôn phỉ ngữ này cũng trở nên càng nhiều hơn.

Có người nói: lần này Lục Tồn nhất định có thể trúng trạng nguyên!

Không bởi vì gì khác, chính bởi vì. . . Quan hệ với Thái Tiết. Hắn khẳng định có thể trúng đầu danh.

Lưu ngôn phỉ ngữ như vậy có rất nhiều. Nhưng Lục Tồn vẫn không thể phản bác. . . Cho dù hắn thật sự có bản lĩnh có thể trúng đầu danh, tương lai cũng không thể ngẩng đầu ưỡn ngực. Hiện giờ Đồng Phi nói ra những lời này, Lục Tồn cũng biết tình hình thực tế. Nhưng có cách nào? Lẽ nào vứt bỏ Thái Tiết?

Lục Tồn làm không được. . .

Đồng Phi thản nhiên cười:

- Người cũng đừng tự coi nhẹ mình! Lục Tồn, ta biết người là một người có bản lĩnh, cho dù không có khoa cử, tương lai cũng có thể trở nên nổi bật. Xem ra, người cũng nghe được một số lưu ngôn phỉ ngữ, hiện giờ cũng rất khổ não, có phải như vậy không?

- Đúng vậy!

- Ta cũng không coi người là người ngoài, cũng không nói những lời hư tình giả ý gì. . . Lục Tồn, ta không hy vọng người tham gia khoa cử.

- Hả?

Lục Tồn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Đồng Phi.

Đồng Phi nói:

- Khoa cử hử, chẳng qua là một loại thủ đoạn để thu mua tâm sĩ tử. Tin tưởng người cũng rõ ràng, ta sở dĩ đưa ra pháp lệnh khoa cử, một mặt là tạo một lối ra cho sĩ tử hàn môn, mặt khác. . . Ta không muốn tương lai tại Quan Trung có thể tộc như Viên gia khổng chế hoặc là làm loạn triều chính. Lục Tồn, hiện tại ta cho người một cơ hội, nhưng không biết người có thể nắm chặt hay không?

Lục Tồn vội vàng cúi người hành lễ:

- Mời thiên tuế nói rõ!

- Có biết Giang Đông Chu Lang không?

Lục Tồn đầu tiên là ngạc nhiên, chột gật đầu nói:

- Đó có phải là khúc hữu ngộ, Chu Lang cố, Chu Công Cẩn không?

- Đúng vậy!

Đồng Phi đứng lên, cầm lấy một tấm địa đồ Kinh Tương bằng da trâu trên bàn, sau khi trải ra bảo Lục Tồn đi tới xem.

- Hiện giờ ta đã nắm trong tay bốn quận kinh nam. Đáng trách Chu Công Cẩn cản trở, nên kinh nam thủy chung không thể ổn định được. Ta từng có giao thủ qua với hắn, quả thật là một tên có thủ đoạn. Văn thao vũ lược, đều không thường, đặc biệt tại phương diện thủy quân càng lợi hại hơn. Ta tại Kinh Tương

có Cẩm Phàm doanh, đô đốc thuỷ quân Cam Ninh, vũ dũng dị thường, những dưới tiến công của Chu Du lại liên chiến liên bại.

Đồng Phi nhìn chằm chằm Lục Tốn:

- Ta muốn người giúp ta xoay chuyển cục diện này, cầm đầu của Chu Du tới đây làm sinh lễ cho Văn Cơ nhà ta!

- Lục Bá Ngôn, người có dám đáp ứng?

Nói rồi Đồng Phi rất an tĩnh nhìn Lục Tốn.

Dùng đại đô đốc thuỷ quân tương lai của Đông Ngô để thu thập đại đô đốc thuỷ quân hiện tại. . .

Có lẽ có thể thành công, có lẽ sẽ thất bại. Nhưng tóm lại phải thử một chút, bằng không để mặc cho Chu Du tung hoành trên Đại Giang, chung quy là một tai hoạ ngầm. Kinh nam không yên, thì kinh bắc khó có thể bình định. Kinh Tương không yên, thì Giang Đông, Dự Châu không yên. Dương Dự không yên, thì thiên hạ không yên!

Đây là Đồng Phi đang đánh cược, thắng bại còn chưa biết.

Lục Tốn hiển nhiên không thể nghĩ đến Đồng Phi sẽ ủy nhiệm hẳn chuyện quan trọng như vậy, trong nhất thời lại nói không ra lời.

Đúng vậy, nghĩ hẳn thanh danh cũng không hiển hách, mặc dù không thể nói là cửa nát nhà tan, nhưng không khác bao nhiêu. Đồng Phi có thể tin nhiệm hẳn, coi trọng hẳn như vậy, đích thật là ngoài ý liệu của Lục Tốn. Hồi lâu sau, Lục Tốn cắn răng một cái, lần thứ hai thì lễ với Đồng Phi.

- Học sinh tuyệt đối sẽ không cô phụ kỳ vọng của thiên tuế, không lấy thủ cấp của Chu Du, thề không đặt chân Trường An.

Đồng Phi cười:

- Đã như vậy thì người đi chuẩn bị một chút đi. Ta sẽ bảo Thạch Thao gạch bỏ học tịch của người tại Tam Học, trước khi xuất chinh phải ở bên Văn Cơ nhiều hơn. Chí ít phải nói rõ ràng cho nó, đừng để nó cho rằng ta lấy cớ này cản trở các người. Qua một tháng nữa sẽ có một nhóm đồ quân nhu từ Tây Xuyên chuyển tới Võ Lăng. Người theo đợt hàng đó xuất phát. . . Nói cho Cam Ninh, ta muốn Cẩm Phàm doanh không còn trở ngại tại Đại Giang.

- Học sinh minh bạch!

Theo mùa đông tới, Hà Thủy đóng băng.

Viên Thiệu sau khi trải qua thất bại tại Bạch Mã, thừa dịp Hoàng Hà đóng băng đã vượt sông, giăng co với Tào Tháo ở dưới thành Bộc Dương.

Trận chiến này Viên Thiệu có thể nói dốc hết vốn.

60 vạn Ký Châu quân quả thật đã dốc hết binh mã của chín thành Ký Châu, tại Bộc Dương triển khai một trận huyết chiến giăng co.

Mà Tào Tháo cũng chỉ phải triệu tập nhân mã, từ Thanh Châu điều ra 20 vạn nhân mã, cộng thêm binh mã ở Duyên Châu Dự Châu, tổng cộng 40 vạn người.

Tổng binh lực của song phương đạt đến trăm vạn.

Từ Bộc Dương tới Thương Đình, trăm vạn đại quân quần vào nhau. Liên doanh mấy trăm dặm, mỗi ngày đều sẽ xuất hiện chiến sự lớn nhỏ không đồng nhất. Ít thì hơn trăm người, nhiều thì mấy vạn người, chiến sự như thế liên tiếp xuất hiện.

Đã không phải do Tào Tháo muốn làm thế nào nữa rồi!

Xuất hiện tình huống như vậy, chỉ có một đường tử chiến. Có điểm tương tự với đại chiến Lạc Dương mấy năm trước, chẳng qua song phương chém giết càng thâm liệt hơn.

Cùng lúc đó, Lưu Bị cũng hạ quyết tâm. . .

Hạ tuần tháng 11, Hứa Du đi sứ Giang Đông, ngoại trừ lấy trở về 13 huyện của quận Đan Dương, lại cắt nhường Sài Tang của Cửu Giang cho Tôn Sách, để bảo đảm Tôn Sách sẽ không xuất binh giáp công. Sau đó Lưu Bị lập tức điều Thư Hộc đóng ở Cửu Giang cùng 8 vạn Đan Dương hân đến Nhữ Nam.

Cần phải nhất cử bình định chiến sự Nhữ Nam, mở môn hộ đi thông Toánh Xuyên!

Trong thư Lưu Bị đưa cho Quan Vũ lần đầu sử dụng ngữ khí cực kỳ nghiêm khắc, giao trách nhiệm Quan Vũ trước giữa xuân năm sau phải kết thúc trận Nhữ Nam.

Quan Vũ. . . phát điên mất!

463. Chương 463: Ôn Hầu (1)

Từ năm Trung Bình thứ nhất, Lưu Bị Quan Vũ đào viên kết nghĩa, thoáng cái cũng đã trôi qua 20 năm.

Trong thời gian 20 năm Quan Công đi theo Lưu Bị, có thể nói trải qua vô số đau khổ, thủy chung không phản bội. Tam đệ Trương Phi vì che chở cho Lưu Bị tại bờ sông Ung Thủy mà bị bắt, cuối cùng chết vào tay Đổng Phi. Hai huynh đệ sống nương tựa lẫn nhau, tuy không phải thân huynh đệ, nhưng hơn hẳn thân huynh đệ.

Lưu Bị chưa bao giờ dùng dùng lời lẽ nghiêm khắc như vậy để hạ mệnh lệnh!

Hiện giờ Quan Vũ cũng đã là người ngoài 40, có thể nào không nghe ra trong tám giấy mệnh lệnh của Lưu Bị ẩn dấu vô tận lo nghĩ.

Chiến cuộc đến lúc này đã không thể xoay chuyển. Nếu không thể công phá phòng tuyến của Tào Nhân, mệnh vận sau này của Lưu Bị cũng có thể nghĩ.

Quan Vũ rất rõ ràng tâm tư của Lưu Bị. Có được Dự Châu là nhỏ, công hãm Hứa Xương, bắt Hán Đế Lưu Hiệp mới là ý đồ chân chính của Lưu Bị.

Lưu Bị hiện giờ mất cái gì?

Thiếu khuyết một thân phận danh chính ngôn thuận. Mặc kệ Hán Đế ở Trường An có chính thống hay không, Lưu Bị cũng không có cơ hội quay lại với Đổng Phi. Mà Hán Đế Lưu Hiệp tại Hứa Xương cũng không hỏi hắn có phải là Ngụy Đế hay không. Nếu có thể đạt được Lưu Hiệp, Lưu Bị sẽ có không gian thi triển quyền cước.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi Lưu Bị biết rõ tất cả mọi việc xảy ra tại Quan Đông đều có thể là Đổng Phi an bài, mà vẫn có ý muốn liên thủ với Viên Thiệu đánh Tào Tháo. Chỉ cần có Viên Thiệu kiềm chế binh lực của Tào Tháo, Lưu Bị mới có thể có cơ hội công phá phòng tuyến Nhữ Nam, bình lâm dưới thành Hứa Xương, đoạt lại Lưu Hiệp. Đối với Lưu Bị mà nói, bắt luận Lưu Hiệp có chính thống hay không, tóm lại chỉ là một lá cờ.

Có lá cờ Lưu Hiệp, Lưu Bị mới có khả năng đứng vững gót chân tại Kinh Tương, tại Từ Châu.

Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu sao? Thật ra cũng không có gì nghiêm trọng, Trên thực tế, từ sau khi Đổng Trác chết, thiên tử này không phải chỉ dùng để hiệp hay sao?

Đổng Trác làm như thế, Lý Giác Quách Tỷ làm như thế, Tào Tháo cũng làm như thế!

Nếu mọi người đều có thể làm như vậy, như vậy Lưu Bị hắn cũng có thể. Được làm vua thua làm giặc, từ xưa đến nay đều là như vậy.

Cho nên, Quan Vũ tại Nhữ Nam đã triển khai thế tiến công cực kỳ hung mãnh. . .

Giữa xuân năm Thái Bình thứ 5, đại địa Quan Trung dạt dào sức sống.

Kế hoạch của một năm chỉ tại mùa xuân! Trải qua mấy năm nghỉ ngơi, trên đại địa Tam Tần (Thiểm Tây) từ lâu đã không còn thấy dấp dấp hoang tàn như năm đó nữa.

Cùng lúc đó, từ Tam Hoàng Ngũ Đế tới nay, trên lịch sử Hoa Hạ lần đầu tiên khoa cử giạt lại màn che.

Từ Tây Vực đến U Châu; từ Tây Xuyên tới Mạc Bắc.

Căn cứ vào pháp lệnh khoa cử Thừa Minh điện ban ra, châu huyện các nơi đều mở kì thi Xuân khuê. Xuân khuê lần đầu tổng cộng có hơn 32020 học sinh Tam Học. Cộng thêm sĩ tử từ các nơi đến, khoảng chừng hơn 5 vạn người tiến vào trường thi, tiến hành cuộc thi trong ba ngày.

- Cái gì? Tây Bình bị công phá rồi?

Đồng Phi ngồi ở trên đường, nhìn chiến báo trong tay mà nhin không được lẩm bầm.

Trần Cung nói:

- Mừng 6 tháng giêng, Quan Vũ tại khe Hắc Lư tích nước ba ngày, thủy yêm Bách Đình. Tướng thủ Tây Bình là Hầu Thành sau khi bị nhốt hơn mười ngày thấy viện quân không thể tiếp ứng, chỉ phải mở thành đầu hàng. Điện hạ, Tây Bình vừa mất, phòng tuyến của Tào Tháo tại Nhữ Nam cũng coi như xong rồi!

Niềm vui của Xuân khuê khai khoa bị tin tức thành linh xảy ra này đuổi đi mất dép.

Đồng Phi lẩm bầm:

- Không nghĩ tới. . . Ta còn tưởng rằng Tào Nhân kia có thể kiên trì đến ba tháng. Không nghĩ tới đã không duy trì được nhanh như vậy. . . Không đúng, Quan Vũ tích nước tại Hắc Lư sao Tào Nhân có thể không cảm thấy? Còn có, Lưu Diệp kia cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Trần Cung nói:

- Có người nói giữa Lưu Diệp và Tào Nhân có chút vướng mắc. Cuối năm ngoái, khi Quan Vũ đánh Chinh Khương Tào Nhân từng phái người cầu viện Lưu Diệp. Lưu Diệp thì sao, hẳn cũng không phải không có động tác. Chỉ là trên đường cứu viện biết được Quan Vũ đột nhiên tập kích Định Dĩnh, Lưu Diệp lo lắng trúng kế, nửa đường lĩnh quân quay lại. Sau đó hẳn từng phái người tiến hành giải thích với Tào Nhân. Nhưng theo mật thám nói, Tào Nhân rất không hài lòng đối với việc này.

Đồng Phi nhìn chằm chằm Trần Cung:

- Công Đài nghĩ thế nào?

- Ha ha, theo ta thấy, chẳng qua là kế ly gián mà thôi. . . Chắc hẳn Chinh Khương kia hay là Định Dĩnh chẳng qua là nguy trang của Quan Vũ. Mục đích chân chính vẫn là muốn ly gián Tào Nhân Lưu Diệp. Cho nên dưới tình huống Tây Bình nguy hiểm, Định Dĩnh bị vây, Tào Nhân cũng không phải ra binh mã hiệp trợ. Ngược lại, sau khi Bách Đình cáo phá, Tào Nhân lại trách Lưu Diệp, đổ hết trách nhiệm lên người Lưu Diệp.

Tào Nhân. . .

Đồng Phi nhú mày. Ở trong diễn nghĩa, Tào Nhân là một danh tướng, nhưng tạo được ấn tượng cho Đồng Phi lại là một thường bại tướng quân. Tuy nhiên, trong giao phong giữa Tào Tháo và Đồng Phi biểu hiện của Tào Nhân cũng không tính quá kém. Chỉ ít tại đại chiến Lạc Dương hẳn có thể lấy chút ít binh mã ngăn cản công kích đại quân của Hoàng Trung hơn 10 ngày, đủ để biểu hiện ra tên đó cũng không phải một hạng người hư danh.

Không nghĩ tới lại là kẻ lòng dạ hẹp hòi?

Đồng Phi suy nghĩ một chút:

- Bách Đình cáo phá, Tây Bình quy hàng. Phòng tuyến của Tào Tháo tại Nhữ Nam đã tồn tại trên danh nghĩa. Ta phỏng chừng, hành động bước tiếp theo của Tào Nhân nhất định là bảo toàn binh mã, lui thủ

tuyến đường từ Lâm Toánh tới Trường Bình. Nếu như ta phỏng đoán không sai, hắn tám chín phần mười sẽ vứt bỏ Lưu Diệp.

- Thần hạ cũng cho rằng như vậy.

- Vậy người cảm thấy, Tào Tháo sẽ có phản ứng gì?

- Tào Tháo à, hiện giờ hắn tại Bộc Dương đánh túi bụi với Viên Thiệu, một chốc không thoát thân được. Hơn nữa, Nhữ Nam cáo phá, Hứa Xương nhất định sẽ có một phen rung chuyển. . . Lấy tính cách của Tào Tháo, nói không chừng sẽ binh hành hiểm chiêu, quyết chiến một trận với Viên Thiệu.

Quyết chiến!

Đồng Phi khẽ gật đầu, có phần tán thành đối với cái nhìn của Trần Cung.

Hơn nửa năm nay, thông qua buôn bán quân mã, Đồng Phi đã rút đi trên năm thành tiền lương của Ký Châu. Đồng thời, trong các giao dịch nhằm vào các chư hầu như Lưu Bị Tào Tháo cũng thu được lợi nhuận không ít. Nhìn tình huống hiện tại của Quan Trung thì thời cơ đã thành thực.

Hơn nữa, Xuân khuê đã khai khoa, tất cả tiến hành có phần thuận lợi.

Còn lại chính là đợi thi Hương tới. Một khi đệ nhất khoa này thành công, như vậy không đến mấy năm, học sinh thiên hạ sẽ quy hết về Trường An.

Có đúng hay không có thể. . .

Đồng Phi trầm ngâm một lát đứng dậy nói:

- Công Đài, người lập tức về Thừa Minh điện lấy danh nghĩa của ta, truyền lệnh cho Hoàng Trung Văn Sính, Trương Cáp Trương Liêu, Hạ Tề Điền Dữ, Trần Đáo Gia Cát Cẩn, cùng với Từ Vinh và Diêm Phổ tại Tây Xuyên, nói là mệnh các quân chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời đợi lệnh xuất kích.

- Mặt khác, mệnh hành dinh Vị Nam thuộc Bàng Đức xuất phát từ Lục Hồn quan, truân binh tại Hiên Viên, Y Khuyết cùng Đại Cốc tam quan.

Trần Cung nghe được, vội vàng chấp tay tuân mệnh:

- Thần hạ minh bạch!

Cất bước Trần Cung, Đồng Phi tìm Đồng Thiết tới và giao một khối Cự Ma lệnh cho Đồng Thiết, sau khi dặn dò vài câu, Đồng Thiết lĩnh mệnh mà đi.

Cũng đã đến lúc rồi!

Đồng Phi khẽ xoa huyết Thái Dương. Quan Trung đến nay đã yên lặng hơn 4 năm. Cũng đã đến lúc rồi phải làm một kết thúc rồi...

Nghĩ tới đây Đồng Phi lại đứng dậy, chuẩn bị tới Đỗ Bư bảo một chuyến.

Mới vừa ra khỏi cửa thì thấy Đồng Ký vội vã đi tới:

- Phụ vương muốn đi ra ngoài hả?

Khi Đồng Ký nói có vẻ né tránh. Đây là chuyện trước đây chưa bao giờ từng có. Đồng Phi không khỏi ngạc nhiên.

- Bá Uy, có chuyện gì sao?

Hai chữ Bá Uy này là tự của Đồng Ký. Vốn năm Đồng Ký 18 vẫn còn chưa tới tuổi nhược quán, nhưng suy nghĩ đến hắn đã xuất sĩ, đồng thời bản thân Đồng Phi khi 15 tuổi đã có tự, nên y cũng không quá lưu ý đối với tuổi tác. Cho nên năm sau liền lấy tự cho Đồng Ký.

Sắc mặt trắng nõn của Đồng Ký hơi đỏ lên.

- Phụ vương, hài nhi có chút việc tìm ngài, không biết ngài có thời gian hay không?

Đồng Phi cười gật đầu:

- Thời gian thì cũng có, nhưng mà. . .Bỏ đi, con theo ta vào thư phòng rồi nói.

Hai phụ tử đi vào thư phòng. Đồng Phi ngồi xuống, nói với Tiểu Mộc Đầu đang thu dọn thư phòng:

- Đi, mang trà Vô Lăng của tam gia tới đây, pha hai ly trà.

Trà Vô Lăng này là đặc sản Man Khê tại Hồ Đầu sơn.

Hồ Chiêu cũng trong một cơ hội ngẫu nhiên phát hiện ra, đồng thời sau khi trải qua đun nấu có vị rất ngon. Những năm cuối Đông Hán trà vẫn chưa phổ biến, thậm chí rất nhiều người chỉ coi lá trà là một loại dược vật. Sau khi Hồ Chiêu phát hiện ra một công dụng khác của trà liền đưa tới cho Đồng Phi một phần.

Đồng Phi thì sao, bản thân cũng không phải rất yêu thích trà, chỉ là thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng không tệ.

Ngược lại Hoàng Nguyệt Anh và Thái Diễm lại rất thích. Đồng thời tự mình nghiên cứu, dùng lửa trong lò đun nấu, hiệu quả rất tốt.

- Được rồi, có gì thì mau nói đi!

Đồng Ký gãi gãi đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Là thế này. . . Hôm qua con đến Ôn Hầu gia vấn an, thăm thăm hỏi con, có mời quân hầu tới Trường An hay không?

Từ năm ngoái, cả nhà Lữ Bố đã đến Trường An.

Đồng Phi có phần khoản đãi người nhà này, đặc biệt cấp một tòa phủ đệ, tên là Vệ tướng quân phủ, cho gia quyến của Lữ Bố ở. Thời gian trước, Lai Oanh Nhi từng đưa nữ nhi Lữ Hân qua trước bái kiến Đồng Phi. Vốn việc bái kiến này nên do Nghiêm thị làm, chỉ là bởi vì sau khi Nghiêm thị đến Trường An mới phát hiện mình đã mang thai. Tính thời gian, hẳn là việc trước khi rời khỏi Nhữ Nam.

Đồng Phi và Lai Oanh Nhi coi như là bạn cũ, nói đến chuyện năm đó thổn thức rất nhiều.

Mà Đồng Ký thì sao, rất ấn tượng với Lữ Hân. Lữ Hân đã 14 tuổi, đã trở mã duyên dáng yêu kiều. Nàng có vẻ quyến rũ của Lai Oanh Nhi, lại kế thừa anh khí của Lữ Bố. Đồng Ký vừa thấy Lữ Hân liền có vẻ không biết đâu là trời đất, rất hay đến Lữ gia làm khách.

Nghiêm thị hay Lai Oanh Nhi đều nhìn ra tâm tư của Đồng Ký.

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, như vậy hình như cũng không tệ. Có thể kéo quan hệ với Đồng gia, như vậy toàn gia nhà họ cũng tốt hơn rất nhiều.

Đồng Phi loáng thoáng nghe được một số tin tức, nhưng cũng không có để ở trong lòng.

Thái độ giống như đối với nữ nhi Văn Cơ của y, Đồng Phi hy vọng con trai cũng có thể tìm được nữ nhân mình thích, sống đến trọn đời. Lữ gia. . .Nhà cửa kém cạnh một chút, có điều nhìn từ mặt khác, Đồng Phi Lữ Bố, tính xưng là hai con mãnh hổ trên đời này, cũng coi như không tệ.

Vì vậy, cũng mở một con mắt, nhắm một con mắt cho qua...

Con cháu tự có phúc của con cháu, chỉ cần bản thân Đồng Ký cảm thấy cao hứng, bản thân cảm thấy hạnh phúc, như vậy coi như cưới Lữ Hân thì có ngại gì?

Đương nhiên, hình như vẫn còn hơi nhỏ tuổi.

Đồng Phi nói:

- Ta chưa bao giờ nói qua không cho quân hầu tới Trường An. Nếu như quân hầu nguyện ý, ta cũng sẽ rất hài lòng. Nghĩ đó, ta cùng với quân hầu tại Lạc Dương rất tốt. Sau đó mặc dù đã xảy ra một ít hiểu lầm, nhưng không đáng gì. Nếu như hẳn nguyện ý, tự nhiên có thể đến đây.

Nói đến đây Đồng Phi híp mắt lại.

- Bá Uy, thăm thăm là một người tính tình cao ngạo, tuyệt đối sẽ không hỏi người loại chuyện này. . . Ha ha, là ai bảo người tới hỏi?

- Cái này. . .

Sắc mặt Đồng Ký đỏ lừ.

- Được rồi, người không nói ta cũng biết. Nha đầu Lữ Hân kia cũng không tệ, mẫu thân người cũng rất thích nó. Nếu người thích nó thì cứ theo đuổi là được, đừng có lén lút. Con trai của Đồng Phi ta thích nữ nhân phải quang minh chính đại, né tránh cái gì?

- Người có thể đem lời vừa rồi của ta nói cho tiểu nha đầu đó. . . Còn có, trong nhà Ôn Hầu có một gia tướng tên là Cao Thuận, có phải thế không?

Đồng Ký ngắt ra:

- Đúng là có người như thế. Nhưng hình như không biết nói thế nào...Sao phụ thân nhắc tới người này?

- Đó là một người rất giỏi!

Đồng Phi cười:

- Giao lưu với hắn một chút. Cao Thuận là người nếu chỉ nói về luyện binh, chỉ sợ sẽ không kém lão Khúc và Thúc Chí đâu.

Sau khi Đồng Ký nghe được mắt liền sáng lên. . .

Từ năm Thái Bình thứ 4 sau khi Lữ Bố đánh vào Nam Dương, tung hoành ba quận kinh bắc, trăm tướng đoạt quan, không người có thể ngăn cản Phi Hùng quân của hắn.

Đương nhiên, Lữ Bố cũng rất thông minh, không đi đánh chiếm những đại thành thị.

Dù sao không phải là cái tuổi huyết khí phương cương năm đó. Sau khi trải qua qua rất nhiều ngăn trở, Lữ Bố đã học được xem xét thời thế, lượng sức mà đi. Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, Bắc Địa ác hổ ngày xưa cũng trở nên càn lợi hại hơn, chỉ ít tại Kinh Châu không người có thể chống lại.

Chỉ lấy thị trấn, tập kích nhóm binh mã nhỏ của Kinh Châu, giết thám báo, chặn cướp lương đội.

Lữ Bố vốn am hiểu về kỵ chiến, hôm nay lại dung nhập vào chiến pháp của lưu khẩu, đánh một thương đối một nơi, cùng Kinh Châu quân vừa chạm liền rút.

Cho nên, tướng lĩnh của Kinh Châu quân cũng rất đau đầu vì việc này, nhưng lại bất lực.

Ám Bộ thám báo khắp thiên hạ, Đồng Phi tự nhiên có biện pháp liên lạc với Lữ Bố. Có điều Đồng Phi cũng rõ ràng tính tình của Lữ Bố. Thả cộp về núi, sao có thể tái ngũ đông chứ? Nếu như Lữ Bố tới Trường An, nhất định sẽ phải vứt bỏ binh quyền, điểm này Đồng Phi không nói, Lữ Bố cũng có thể rõ ràng.

Đồng Ký nắm trong tay Đốc Sát viện, hợp tác với Vương Mãi, tự nhiên có biện pháp liên hệ với Lữ Bố.

Nhưng Đồng Phi cũng có thể khẳng định, Lữ Bố tuyệt đối sẽ không tới Trường An. Đó là một nam nhân của gia đình, trong nội tâm lại chảy dòng nhiệt huyết hiếu chiến.

Bảo Lữ Bố tại Trường An làm phú gia ông, chị sợ còn khó chịu hơn cả giết hắn.

Tháng ba năm Thái Bình thứ năm, Xuân khuê yết băng, chỉ điểm ra hơn 1600 tiến sĩ đến Trường An thi Hương.

Trong đó, có ba thành là sinh đồ đến từ vùng khác, còn lại đều là quốc tử tốt nghiệp từ Tam Học. Đối với một kết quả như vậy, toàn bộ những người dự thi hoặc là sẽ có chút thất lạc, nhưng không có gì để mà nói. Khoa cử Trường An tự nhiên là phải dựa theo hình thức mà Đồng Phi đặt ra để tiến hành khảo hạch. Trong số các sinh đồ có người văn tài xuất chúng, nhưng so với các đối tượng Tam Học nhằm vào bồi dưỡng thì có thua kém rất lớn.

Nhưng trải qua thử nghiệm lần này, cũng làm cho càng nhiều sinh đồ cảm thấy một tia hy vọng.

Người còn nhỏ bắt đầu suy nghĩ vào trong Tam Học cầu học. Dù sao, nhập Tam Học chỉ cần trải qua cuộc thi, không cần bắt luận thủ tục gì.

Trong Thừa Minh điện Trường An, Thạch Thao cười ha ha nói:

- Xuân khuê lần này mặc dù chỉ có 1600 người thông qua khoa khảo, nhưng tại mặt khác đã hấp dẫn rất nhiều sinh đồ đến từ Quan Đông cho chúng ta. Dựa theo [Tam Học kỷ yếu] của Tăng Thứ đại nhân, khoa cử lần đầu tiên chưa hẳn sẽ có thành quả quá lớn, nhưng có thể thu được đề cao rất lớn cho chất lượng và số lượng của Tam Học quốc tử chúng ta.

Đồng Phi ngồi ngay ngắn ở chủ vị, nhưng không nói gì.

Tăng Thứ chính là Hoàng Thiệu. Cựu thần tử theo mình vào Hoàng Cân chi loạn năm đó đã mất nhiều năm. Hẳn không có bản lĩnh lớn, nhưng có thể bình tâm, suy nghĩ ra tác phẩm lớn như [Tam Học kỷ yếu]. Cả đời cũng không có lưu truyền thơ từ điển chương gì, nhưng ảnh hưởng đối với hậu thế sợ là ai cũng không thể bằng được. Hôm nay, Xuân khuê kết thúc, Đồng Phi càng thêm hoài niệm Hoàng Thiệu.

Trần Cung Cổ Ung, lại thêm Mã Kiệu Lương Tập vừa mới điều vào Thừa Minh điện sau khi nghe những lời của Thạch Thao cũng rơi vào trầm tư.

Hồi lâu, Cổ Ung thở dài một tiếng:

- Không ngờ, Hoàng Thiệu thanh danh không hiện, chỉ xuất thân hàn sĩ, nhưng có thể viết ra tác phẩm kinh điển như [Tam Học kỷ yếu]. Có bộ sách của hắn, giúp cho các thủ sĩ sau này của chúng ta bớt đi đường vòng rất nhiều. . . Ta không bằng Tăng Thứ rồi.

Cổ Ung kia là người thế nào?

Nghiêm chỉnh xuất thân thế gia tử. Trong bộ khúc của Đồng Phi ít người có thể bằng được. Hiện giờ nói ra những lời này, coi như là một loại tán thành. Thật ra, trước khi ban bố pháp lệnh khoa cử, bất luận là Cổ Ung hay là Trần Cung tóm lại vẫn co chút không phục. Bởi vì, sau khi ban bố pháp lệnh khoa cử, Đồng Phi lại tại Thái Học Viện và Quốc Tử Giám ở Trường An thiết lập một pho tượng, chính là pho tượng của Hoàng Thiệu.

Trần Cung tay vuốt chòm râu, nhìn danh sách từ các nơi đưa tới mà khẽ gật đầu.

- Tăng Thứ đại tài, thực không phải chúng ta có thể bằng được. Xuân khuê khoa khảo mặc dù chỉ tuyển ra 1600 người, cũng không có ích đối với tình huống hiện tại. Nhưng hắn làm cho tiểu lại trong phủ nha các nơi tăng thêm hơn 2000 người, không chỉ giải quyết các ghế trống của tiểu lại ở trong thôn, còn mở rộng cho chúng ta gần vạn sinh viên. Đợi Xuân khuê lần thứ hai mở ra vào năm sau, chỉ sợ sinh đồ thiên hạ sẽ không ngại nạn lý mà đến.

Tiểu lại ở thôn toàn bộ lấy Hương học quốc tử và sinh đồ tuổi già đảm đương. . .

Đồng Phi trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên nói:

- Hoàng Vinh hiện giờ học hành thế nào rồi?

Hoàng Vinh, chính là con một của Hoàng Thiệu. Hiện giờ vừa mới thi vào Quận học Trường An, mới 8 tuổi. Tuy nhiên luận tư chất Hoàng Vinh cũng không tính rất tốt. Khi thi vào Quận học thành tích cũng khá bình thường. Tuy nhiên tiểu tử này có một sự chuyên cần nghiên cứu khiến người khác đành phải bội phục.

Trên điểm này, Hoàng Vinh rất tương tự với phụ thân đã qua đời của hắn.

Thạch Thao đem tình huống của Hoàng Vinh nói cho Đồng Phi. Đồng Phi trầm tư một lát mới lên tiếng:

- Quảng Nguyên, ngày mai sai người báo cho Hoàng Vinh, bảo hắn tới Mạc phủ của ta hiệu lực. . . Ừm, để hắn đảm đương môn hạ thư tá của ta đi. Tuổi của Lương Đạo cũng đủ rồi, theo ta cũng có thời gian, cũng nên đi ra ngoài trải nghiệm một chút. . . Ừm, để hắn đến Tây Xuyên phối hợp với Diêm Phổ thống trị địa phương.

Những lời này nói rất hời hợt.

Nhưng mọi người trong Thừa Minh điện lại biết, đây là Lí Quỷ được trọng dụng rồi. Mà Hoàng Vinh thì sao, từ nay về sau cũng trở nên không còn bình thường.

- Mặt khác, tuổi của Cố Thiệu cũng không nhỏ, ta thấy cũng nên cho hắn đi ra làm việc rồi. Sư huynh, ngày mai để hắn đến chỗ Bá Uy làm việc đi. Vì việc Xuân khuê này không biết có bao nhiêu ngư quĩ xà thần lẫn vào Trường An. Bên Bá Uy hiện tại nhân thủ đang thiếu nghiêm trọng, để Cố Thiệu đi giúp hắn một chút... Còn có, con trai Công Đài Trần Minh văn tài xuất chúng, đưa hết vào Đốc Sát viện làm việc.

Lời vừa nói ra, hai người Cố Ung Trần Cung kích động vô cùng.

Hiện giờ tất cả mọi người nhìn ra được Đồng Phi đang bồi dưỡng Đồng Ký, Tương lai nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Lương Vương vương tử chính là Đồng Ký.

Cố Thiệu Trần Minh giúp Đồng Ký làm việc, đó chính là Thái tử đẳng không hơn không kém. Thành tựu tương lai . . . Sợ là không thường.

Đồng Phi liên tiếp phát ra chính lệnh, Mã Lương bên cạnh đều ghi lại trong hồ sơ.

Đợi sau khi nói xong chuyện này, Đồng Phi lại nói:

- Hiện giờ Nhữ Nam bị công phá, Tào Nhân binh lui một đường từ Lâm Toánh tới Trường Bình, quân Từ Châu sợ là ít ngày nữa sẽ đánh vào Toánh Xuyên. Tào Tháo tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, nghĩ đến sẽ phản kích Viên Thiệu không còn chờ đợi lâu nữa. . . Ừm, Công Đài và mọi người nên quan tâm vào chiến báo Quan Trung sắp tới. . . Mặt khác, thông báo cho Lục Tồn, kế hoạch của hắn rất tốt, có thể thực thi xuống.

Mã Lương lập tức ở bên cạnh soạn văn thư, rồi đưa đến trước mặt đám người Trần Cung.

Sau khi in lên đại ấn của Thừa Minh điện, Đồng Phi lại giao ấn tín Cự Ma lệnh cho Mã Lương, in lên công văn xong tự có Túc vệ nhận lấy.

- Mặt khác, chiến sự ở vùng Tam Hàn kết thúc đã lâu, do ai đến thống trị, các người mau chóng chọn một nhân tuyển thích hợp rồi trình báo cho ta.

Trần Cung vội vã trả lời:

- Về chuyện thiết lập quận tại Tam Hàn chúng thần hạ đã có chủ trương. . . Người có phẩm hạnh tốt đẹp, tài năng xuất chúng, vả lại trung tâm với Lương Vương, tổng cộng có hai người. Trưởng sử phủ thừa tướng Triệu Tiển, chất phác mà hiếu học, từng nhậm chức trong phủ Hà Tiến đại tướng quân. Sau khi thái sư cầm quyền, Triệu Tiển tuy nhiều lần ngỗ nghịch, không được thái sư yêu thích, nhưng việc tấu ngôn tất cả đều nói đúng thực trạng.

- Sau khi thái sư chết, Triệu Tiển đến Tây Xuyên tị nạn, người này có thể đảm đương trọng trách.

Đồng Phi nghe vậy lại lắc đầu.

Triệu Tiển này nói đến cũng là một nhân vật có địa vị. Thời Hán Linh Đế được cử làm hiệu liêm, tài học xuất chúng, hơn nữa bản tính rất ngay thẳng.

Đồng Phi cũng không trách hắn sau khi Đồng Trác chết chạy đến Tây Xuyên tị nạn. Dù sao Đồng Trác không trọng dụng hắn, Triệu Tiển sợ cũng trong lòng có khúc mắc.

464. Chương 464: Ôn Hầu (2)

- Thúc Mậu có đại tài, từ lâu ta đã nghe nói. . . Chỉ là hắn tính tình nho nhã, mặc dù cương trực, thủ đoạn lại quá ôn hòa. Tam Hàn là nơi man hoang, tộc nhân đa phần là hạng người gian ngoan bất hóa. Ta cần một người có thể thống trị địa phương, đồng thời còn phải có thủ đoạn thiết huyết mới có thể yên tâm.

Ngụ ý là nói: Thái thú Tam Hàn này không chỉ có thể thống trị địa phương, còn có thể sát nhân.

Lương Tập lên tiếng:

- Điện hạ, nếu như nói thống trị địa phương, vả lại có thủ đoạn thiết huyết, nhìn chung quan lại các nơi Quan Trung chỉ có hai người có thể đạt được. Một là thứ sử Lương Châu Tang Bá, có dũng có mưu. Nhưng hắn trấn thủ Lương Châu, đồng thời lại kiêm cả Mạc Bắc, không thể tùy tiện ly khai. . . Người còn lại chính

là thái thú quận Vọng Bắc Phí Ốc, chỉ là hấn vừa mới quản lý quận Vọng Bắc thỏa đáng, nhưng đến Tam Hàn, sợ là lòng có oán hận.

Lương Tập nói không phải là không có đạo lý.

Phí Ốc đích thật là rất thích hợp. Nhưng luận tư lịch, nói lên công lao, Phí Ốc đủ để liệt vào tam công. Hiện giờ vẫn là một thái thú, hơn nữa lại phải đến Tam Hàn. . . Nói trắng ra, trong mắt rất nhiều người, đến Tam Hàn đảm nhiệm thái thú thật ra có tính chất không khác gì sung quân.

Trần Cung gật đầu:

- Người còn lại trong hai người mà thần hạ vừa nói chính là Tái Thành.

Đồng Phi lần thứ hai lắc đầu:

- Tái Thành theo ta nhiều năm, lao khổ công cao, không nên đến nơi cần cỗi đó. Ta đang nghĩ triệu hấn về Trường An, tuyệt đối không thể lại đi Tam Hàn. Chức thái thú quận Vọng Bắc Tái Thành cũng có đề cử, có thể lệnh nguyên thượng thư Bùi Tiềm đảm nhiệm. . . Thái thú Tam Hàn này ta cũng có một nhân tuyển. Mã Lương, lập tức nghĩ văn thư đưa đến Hữu Bắc Bình, mệnh Hạ Tề đảm nhiệm thái thú Tam Hàn, cũng tại nơi đó xây dựng hành dinh Tân La.

- Tam Hàn không thuộc quản hạt của U Châu, nhét vào đưa vào trị hạ của Thừa Minh điện.

- Nguyên Khất Hoạt quân chia làm ba danh sách, Hách Chiêu làm đô đốc trung quân, Trương Liêu làm đô đốc hữu quân, Điền Dực làm đô đốc tả quân. Tam quân. . . đều đưa vào Cự Ma Sĩ, do ta trực tiếp quản hạt. Mặt khác, mệnh hải quân Liêu Đông của Lăng Thao gia tăng chế tạo ngũ nha chiến thuyền, tùy thời chuẩn bị xuất binh tác chiến.

Một loạt mệnh lệnh này làm cho đám người Trần Cung không khỏi ngạc nhiên.

Thủ tiêu phiên hiệu của Khất Hoạt quân, cũng là trong tình lý. Dù sao, hiện giờ tổng nhân số của Khất Hoạt quân đã đạt được 50 vạn người, thực lực quá mức kinh khủng. Thủ tiêu Khất Hoạt quân, ba quân tổ khác. . . Chỉ ít sẽ lấy đi 20 vạn binh mã. Mà 20 vạn người này với quận Vọng Bắc là một bổ sung cực kỳ có lợi. Quận Vọng Bắc đất rộng người thưa, tăng thêm 20 vạn nhân khẩu, có thể giảm bớt tình huống này.

Nhưng trực tiếp đưa quận Tam Hàn vào trị hạ của Thừa Minh điện lại là tiền lệ chưa bao giờ từng có.

Không thiết lập châu, mà trực tiếp quản hạt. . . Điều này là sao? Tuy nhiên nếu Hạ Tề quản lý Tam Hàn, lấy thủ đoạn của hấn cũng không có vấn đề.

Đám người Trần Cung đầu tiên là nghi hoặc, nhưng rất nhanh liền đồng ý.

Ngoài Thừa Minh điện, ánh mặt trời chiều đã ngả bóng.

Đồng Phi đuổi đuổi người, cười nói với mọi người:

- Chư công, hôm nay hai dã tiểu tử của ta về nhà, không bằng theo ta cùng hồi phủ dùng bữa?

Dã tiểu tử mà Đồng Phi nói là Đồng Sóc và Đồng Hựu.

Chiến sự Tam Hàn kết thúc, nhiệm vụ của thanh niên cận vệ quân coi như là hoàn thành. Con cái các tướng lĩnh sẽ theo Khất Hoạt quân trùng tổ mà đưa vào trong danh sách tam quân. Tuy nhiên có một số người lại không có biện pháp an bài. . . Tỷ như hai đứa con trai của Đồng Phi, tỷ như hai đứa con trai của Điển Vi. . . Cho nên sau khi đại chiến chấm dứt, Đồng Sóc Đồng Hựu, Điển Tồn Điển Kiến, bốn tiểu lão hổ đều quay lại Trường An.

Bốn tiểu lão hổ này tại Tam Hàn đã sáng lập tên tuổi rất lớn.

Bốn người đều dùng chùy, được Đồng Phi đùa gọi là Tứ Mãnh Bát Đại Chùy, mà trong thanh niên cận vệ quân lại xưng bốn người này là tứ mãnh hổ.

Kim hổ Điển Tồn, một đôi Bát Lăng Tử Kim chùy, nặng 180 cân.

Ngân hổ Điển Kiến, một đôi Mai Hoa Lượng Ngân chùy, nặng 180 cân.

Đồng hồ Đồng Sốc, một đôi Thanh đồng chùy, nặng hơn 240 cân; Thiết hồ Đồng Hựu, một đôi Ấp Du Tấn Thiết chùy, nặng 280 cân.

Hiện giờ Tứ Mãnh Bát Đại Chùy quay lại Trường An, Đồng Phi Diễn Vi tự nhiên phải bày tiệc.

Ngay khi mọi người chuẩn bị rời đi thì thấy Đồng Ký cười một con khoái mã chạy tới cửa Thừa Minh Điện, lớn tiếng nói:

- Phụ vương, Nhữ Nam có văn kiện khẩn cấp, có chuyện quan trọng bẩm báo.

Đám người Đồng Phi không khỏi ngẩn ra, nghi hoặc nhìn nhau.

Nhữ Nam, lại xảy ra chuyện gì?

Đồng Ký vội vội vàng vàng chạy vào trong Thừa Minh Điện, trình lên một phần công văn:

- Phụ vương, công văn khẩn của Nhữ Nam, Ôn Hầu tại Nhữ Nam đã trảm Trương Bạch Kỵ.

Lữ Bố không phải đang ở Nam Dương sao?

Sao đột nhiên chạy tới Nhữ Nam rồi, còn giết chết Trương Bạch Kỵ, đây không phải giúp đỡ Tào Tháo đối nghịch với Lưu Bị sao? Lữ Bố muốn làm gì?

Không phải Đồng Phi nghĩ không rõ, ngay cả người được lợi là Tào Tháo cũng nghĩ không rõ.

Tuy nhiên mặc kệ Lữ Bố là có mục đích gì, đối với Tuân Úc đang trấn thủ tại Hứa Xương thì đây tuyệt đối là một tin tức tốt.

- Tin tức tốt sao?

Giả Hủ uể oải ngồi trên tháp, cười ha ha nhìn Đồng Phi đến thỉnh giáo hần, lắc đầu nói:

- Ta thấy không hần vậy đâu.

Đồng Phi nói:

- Quân sư chỉ giáo cho? Lữ Bố tại Nhữ Nam xuất kích, tập kích đường vận lương của Lưu Bị. Nếu như không tiêu diệt Lữ Bố, Quan Vũ nhất định không dám tiến vào Toánh Xuyên. Công Đài nói, nếu như lúc này Tào Nhân có thể phối hợp hành động của Lữ Bố, không chỉ có thể thu được thời gian tạm nghỉ, nói không chừng còn có thể làm ra phản kích, thậm chí đoạt lại Nhữ Nam. . .À, nhưng như vậy đối với chúng ta cũng không phải một tin tức tốt.

Giả Hủ cười càng thêm quỷ dị!

- Công Đài nói thế mặc dù hay, nhưng lại quên một việc. Thiên tuế đừng lo, không đến một tháng, Quan Vũ nhất định sẽ vào Hứa Xương.

Đồng Phi vội hỏi:

- Xin quân sư giải thích nghi hoặc.

- Tào Tháo là kẻ kiêu hùng. . .Với tính đa nghi của mình, hần sẽ không dễ dàng tin người khác. Đừng quên, năm đó Nam Vinh Úc chỉ để lộ một số thứ tự, Tào Tháo đã ném hần vào ngục. Lại còn thêm hần trải qua loạn Duyên Châu Biên Nhung, họa Phục Hoàn, cũng trở nên càng đa nghi hơn. Ngay cả người bên cạnh cũng không thể tin, sao hần có thể tin một kẻ tráo trở như Lữ Bố?

Đồng Phi nhin không được gật đầu, biểu thị tán thành thuyết pháp của Giả Hủ.

Giả Hủ nói tiếp:

- Về phần Tào Nhân, đích thật là một tướng tài. Nhưng cũng chỉ là tướng tài, mà không phải là soái tài. Người này tại mưu kế nhỏ cũng không kém, nhưng ở trên đại cục lại khiếm khuyết rất nhiều. Quan trọng nhất là, Tào Tử Hiếu là người thiếu độ lượng. . .Người này thuộc về hạng người có thù tất báo. Lúc trước tại Chinh Khương hần có thể thấy Lưu Diệp thất bại mà không viện thủ, đủ để làm chứng!

- Nếu như người đốc chiến Nhữ Nam đổi lại là người khác, tỷ như Hạ Hầu Uyên? Có lẽ sẽ xuất hiện một loại cục diện khác, nhưng Tào Nhân. . . Không phải là đối thủ của Quan Vũ.

Đồng Phi không khỏi trầm ngâm, một lát sau nói:

- Như vậy, Lữ Bố há chẳng phải. . .

- Có lẽ có nguy hiểm, nhưng lấy cái dũng của Ôn Hầu, nếu như muốn sống thì tuyệt đối không có vấn đề. Nếu như chủ công muốn giải cứu Lữ Bố thật ra cũng không khó. Chỉ cần Cẩm Phàm doanh xuất động, đủ để cứu Ôn Hầu thoát hiểm. Tuy nhiên lấy tính tình của Lữ Bố, sợ là chưa hẳn sẽ tiếp thu hảo ý của chủ công.

Đồng Phi lâm vào trầm tư.

Cứu, hay là không cứu?

Không quản ân oán giữa y và Lữ Bố, nhưng Lữ Bố thủy chung đều là một trong số ít những nhân vật hiện nay y có thể coi trọng. Để mặc hãn tự sinh tự diệt, Đồng Phi có phần không đành lòng. Nhưng giải cứu Lữ Bố rồi có thể làm gì? Lẽ nào con ác hổ đó thực sự thần phục sao?

Nhưng nếu như không giải cứu, chỉ sợ Đồng Ký sẽ không vui...

Thôi được, chỉ là một Lữ Bố thì có gì mà sợ hãi? Ta không tin Lữ Phụng Tiên hãn đến Trường An rồi còn có thể giở trò gì.

Nghĩ tới đây Đồng Phi đã hạ quyết tâm.

Giả Hủ cũng không lên tiếng nữa, chỉ nhìn vầng trăng ngoài cửa sổ, sắc mặt hãn trầm tĩnh, nhìn không ra đang suy nghĩ việc gì.

Chính như Giả Hủ suy đoán, sau khi Lữ Bố xâm nhập Nhữ Nam đã luân phiên xuất kích.

Chỉ trong hơn mười ngày ngắn ngủi đã cướp lương thảo của quân Lưu Bị mấy lần, càng khua binh tập kích thành thôn thị trấn, khiến Nhữ Nam lâm vào cảnh quang cảnh. Quan Vũ truân quân Nhữ Dương cũng bị hành động liên tiếp của Lữ Bố quấy nhiễu, càng không dám xuất binh nhập Toánh Xuyên.

Cũng khó trách hãn như vậy, Lữ Bố là một con mãnh hổ.

Trong hậu viện nhà mình tồn tại một con ác hổ như thế, Quan Vũ quả thật không thể yên tâm. Dưới tình huống như vậy, Tào Nhân đã đặt được cơ hội tạm nghỉ, tại Lâm Toánh xây dựng một đạo phòng tuyến kiên cố. Nhưng Tào Nhân lại không có bất luận ủng hộ gì đối với hành động của Lữ Bố.

Tuân Úc Hạ Hầu Uyên nhiều lần nhắc nhở Tào Nhân nghĩ cách xuất binh phối hợp với Lữ Bố, thừa dịp Quan Vũ tại Nhữ Nam đặt chân chưa ổn, nhất cử đoạt lại Nhữ Nam.

Nhưng thư đến được Lâm Toánh lại giống như đá chìm đáy biển, không có bất luận động tĩnh gì.

Rơi vào đường cùng, Tuân Úc chỉ có thể phái người truyền tin cho Tào Tháo đang kịch chiến với Viên Thiệu tại Bộc Dương, mời Tào Tháo đốc thúc Tào Nhân xuất binh phối hợp Lữ Bố.

Sau khi Tào Tháo nhận được thư lại phái người đến Lâm Toánh hỏi ý kiến của Tào Nhân.

Câu trả lời của Tào Nhân là: Lữ Bố là kẻ tráo trở không thể dễ tin. Nghĩ trước đây hãn phản Đinh Nguyên, sau khi Đồng Trác chết không những không đầu quân cho Đồng Phi, trái lại đầu nhập vào Lưu Ngụy, còn tại U Châu tự lập làm vương. Đồng Phi vì giải cứu con hãn mà lâm vào hiểm địa. Lữ Bố không những không cảm kích, trái lại tấn công Đồng Phi, khiến Đồng Phi suýt chết.

Thừa tướng ngài tại thời điểm Lữ Bố khó khăn nhất đã thu lưu hãn.

Nhưng Lữ Bố hãn không những không cảm kích ngài, ngược lại tại thời khắc then chốt còn phản ra Nhữ Nam, khiến thừa tướng ngài rơi vào nguy hiểm.

Hôm nay, hành động của hần tại Nhữ Nam nói không chừng lại có âm mưu gì. Nếu vì phối hợp với hành động của hần mà hành động thiếu suy nghĩ, không chỉ không lấy lại được Nhữ Nam, thậm chí sẽ buông lời phòng tuyến Lâm Toánh vừa mới dựng lên. Nếu như vậy, Hứa Xương mới thực sự có nguy hiểm!

Mà Quan Vũ chẳng qua là một kẻ vô danh, tuy vũ dũng nhưng không phải đại địch. Trước đây Nhữ Nam thất bại không phải là chúng ta đánh không lại hần, mà là kết quả của một số người vì bảo tồn thế lực có ý nghĩ khác mà tạo thành. Hiện tại Tào Nhân ta nắm trong tay phòng tuyến Lâm Toánh, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.

Mặc dù Từ Châu phồn hoa, nhưng thực lực cũng không hùng hậu. Lại còn thêm có Giang Đông uy hiếp, Lưu Bị cũng là đầu đuôi khó vậy. Chỉ cần chống đỡ qua mấy tháng, Từ Châu tự nhiên vô lực tái bắc tiến. Đến lúc đó, thừa tướng có thể phái người du thuyết Giang Đông Tôn Sách, hai bên giáp công, Lưu Bị tất vong.

Những ngôn luận của Tào Nhân cũng chưa hẳn không phải suy nghĩ trong lòng Tào Tháo.

Hơn nữa, hần đem trách nhiệm thất bại Nhữ Nam giao cho Lưu Diệp, làm cho Tào Tháo đành phải nghiêm túc suy nghĩ trong đó thực sự tồn tại huyền cơ hay không.

Lưu Diệp, mặc dù sau khi đầu quân cho Tào Tháo biểu hiện ra vô cùng xuất sắc, hơn nữa một lòng mưu đồ cho Tào Tháo. Nhưng tóm lại hần là tông thân Hán thất, nói không chừng mục đích hần đầu nhập vào Tào Tháo là vì phụ tá Hán thất, mà không phải thật tình tiến hành mưu đồ cho Tào Tháo.

Ở trong diễn nghĩa, ẩn tượng sâu sắc nhất mà Lưu Diệp tạo được là ở trận chiến Quan Độ, dâng ra phích lịch xa cho Tào Tháo.

Nhưng hiện tại, phích lịch xa từ lâu đã bởi vì sự xuất hiện của Đổng Phi mà phổ cập ở trong chư hầu. Trên chính sự Lưu Diệp dành cho Tào Tháo rất nhiều trợ giúp. Nhưng lại kém xa sự sùng tín mà Tào Tháo dành cho trong diễn nghĩa. Thậm chí, hần so ra còn kém Trịnh Hồn và Tảo Chi truân điền tại Thanh Châu. Chính bởi vì nguyên nhân này mà trong Mạc phủ của Tào Tháo Lưu Diệp luôn có vẻ rất xấu hổ.

Sau khi Tào Tháo nhận được hồi âm của Tào Nhân hần quyết định thật nhanh. Mệnh Tào Nhân đốc chiến Lâm Toánh, Tuân Úc và Hạ Hầu Uyên phải phối hợp với hành động của Tào Nhân. Đồng thời áp giải Lưu Diệp về Hứa Xương, tạm thời giam lỏng lại. Đợi sau khi chiến sự lắng lại Tào Tháo sẽ về Hứa Xương xử trí.

Sau khi Tuân Úc và Hạ Hầu Uyên nhận được phong thư này hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải. . .

Đã không có Tào Nhân thọt tay vào, Quan Vũ cũng thoải mái hơn rất nhiều. Sau khi thương nghị với Thư Hộc, hần mệnh Thư Hộc thủ tuyến đường Chinh Khương Tây Bình, tự mình lĩnh quân tiêu diệt Lữ Bố. Đồng thời Quan Vũ thỉnh cầu Lưu Bị điều Văn Sữu và Cao Sủng đến đây tương trợ, phối hợp hành động.

Lữ Bố cũng là hổ lang chi tướng!

Mặc dù Quan Vũ cao ngạo, nhưng không có lòng tin một mình đối mặt Lữ Bố có thể tất thắng. Nghĩ năm đó, ba người Quan Vũ Văn Sữu Lưu Bị hợp lực vây công, nhưng vẫn không giết được Lữ Bố. Hôm nay vô nghệ của Quan Vũ đã đại thành, Xuân Thu đao pháp càng lộ hỏa thuần thanh, nhưng chưa hẳn có thể giết được Lữ Bố. Trải qua vô số lần thất bại, tính tình của Quan Vũ cũng không còn cao ngạo như năm đó, đã trở nên cẩn thận hơn nhiều.

- Ta chuẩn bị đi Trường An!

Trong ánh tà dương Lữ Bố vẽ mặt tiểu ý:

- Đổng Tây Bình đã sai người đợi chúng ta tại Bể Dương đến hội hợp, sau đó từ thủy lộ Bể Thủy (nay là cảnh nội Nam Dương Hà Nam) nhập Hán Thủy, đến Vân Mộng trạch, sau đó lại từ kinh nam nhập Tây Xuyên, đi vòng qua Hán Trung đến Trường An Tam Phụ.

Tào Tính nghe vậy không khỏi ngạc nhiên.

Từ năm ngoái sau khi đánh vào Nam Dương, Lữ Bố khôi phục lại khí khái tung hoành ngang dọc năm đó. Mặc dù không rõ vì sao lại Lữ Bố đột nhiên công tiến Nhữ Nam, hiệp trợ Tào Tháo, kiểm chân đại quân của Quan Vũ, nhưng có một điểm Tào Tính lại rõ ràng, Lữ Bố vẫn chưa nản lòng thoái chí.

465. Chương 465: Ôn Hầu (3)

Thời gian trước sau khi công hãm Đại Lữ Đình, một nơi truân lương của Quan Vũ, Lữ Bố đột nhiên trở nên tâm sự nặng nề.

Trải qua mấy ngày trầm mặc, Lữ Bố rốt cuộc nói ra quyết đoán của hần. Chỉ là quyết định này đối với Tào Tính lại có phần đột nhiên.

- Quân hầu, vì sao phải đi Trường An?

Ánh tà dương chiếu vào khuôn mặt anh tuấn của Lữ Bố, mặc dù đã không còn khí khái hùng võ như năm đó, nhưng đã tăng thêm cho Lữ Bố một loại mị lực nam nhân đã trải qua tang thương. Nghe được Tào Tính hỏi, Lữ Bố cũng không tức giận, hần tỉ mỉ nhìn người thuộc hạ cũ trước mắt gần 50 tuổi đã theo hần nhiều năm, bất luận dưới tình huống gian khổ thế nào thủy chung vẫn trung thành và tận tâm đi theo hần lang bạt, lòng chợt thấy ấm hơn.

Chỉ vào binh mã đang nghỉ ngơi dưới gò đất, Lữ Bố nói:

- Chính Dương, năm ngoái khi chúng ta đánh ra khỏi Nhữ Nam có đủ 2000 Phi Hùng quân. Tại Nam Dương rong ruổi gần thời gian, thủy chung không có thương vong quá lớn. Thế nhưng hiện tại, mới hơn tháng, 2000 người chỉ còn lại 800. . . Chính Dương, có lẽ ta già thật rồi, trơ mắt nhìn các huynh đệ từng người chết trận, trong lòng rất khó chịu.

Tào Tính không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe.

Thật ra hần cũng biết Lữ Bố đang già đi. Từ khi hơn 10 tuổi cùng Lữ Bố tương phùng tại Cửu Nguyên, nháy mắt đã 30 năm. Thấy bản thân, còn có Lữ Bố, đều phải đến cái tuổi nhĩ thuận (60 tuổi). Cái loại cảm giác ngày càng già đi này càng rõ ràng hơn.

Trước đây, Lữ Bố có thể cảm kích ác chiến mấy canh giờ, chưa thấy xuất hiện uể oải.

Nhưng hiện tại. . . Mặc dù Lữ Bố cũng không nói gì, nhưng Tào Tính lại có thể cảm giác được sau mỗi lần đại chiến Lữ Bố đều rất vất vả.

Đâu chỉ Lữ Bố, chính hần chẳng phải cũng như vậy sao?

Lữ Bố đột nhiên cười đến rạn rở:

- Chính Dương, người có biết, nha đầu của ta...Ha ha, lập tức sẽ phải đính hôn rồi!

- Hả?

Tin tức này quả thật rất đột nhiên. Tào Tính mở to hai mắt nhìn Lữ Bố:

- Đại tiểu thư sắp đính hôn rồi? Không biết là nhi lang nhà nào có phúc khí này?

Hần liền hiểu ngay!

Trước đó vài ngày khi đánh chiếm Đại Lữ Đình Lữ Bố từng lên lút hội kiến một người. Chắc hẳn người đó mang đến tin tức này.

Lữ Bố nói:

- Nói đến thì có thể người không tin, người đính hôn với Hân nhi chính là trưởng tử Đồng Ký của Đồng Tây Bình.

- Cái gì?

Tào Tính há to miệng, một lát nói không ra lời.

Lữ Bố cười nói:

- Khả khà, chớ nói Chính Dương không tin, ngay cả ta khi mới nghe tin này cũng không tin được đâu. Có điều ngẫm lại, nếu không phải đứa con trai của Bạo hổ đó, ai có thể xứng với hổ nữ của Lữ gia ta? Không những như vậy, ta sẽ lập tức có thêm đứa con trai rồi. . .

Tào Tính ngẩn ra. . .

Lữ Bố cười nói:

- Là thư Oanh Nhi tự tay viết, ngay từ đầu ta cũng tin. Lữ Bố ta cả đời phiêu bạt, năm đó Hiệt nhi bị giết, ta còn tưởng rằng từ nay về sau Lữ gia ta sẽ tuyệt hậu. Nhưng không nghĩ tới. . . Ông trời đối với Lữ Bố ta không tệ, hiện giờ không chỉ Hân nhi có nơi có chốn, tẩu tẩu nhà ngươi cũng sắp sinh rồi. . . Có thể hôm nay đã sinh rồi. Hai sự kiện này gom lại, sao ta không thể đi Trường An được?

Tào Tính nhỏ nhẹ nói:

- Nhưng mà quân hầu, sau khi ngài đến Trường An, chỉ sợ là. . .

Nói không có rõ ràng, nhưng Tào Tính tin Lữ Bố có thể nghe ra ý của hắn: Ngài đi Trường An rồi, có lẽ sẽ không lĩnh binh được nữa.

Lữ Bố thản nhiên cười:

- Ta biết ý của Chính Dương. Lĩnh binh hay không hiện tại ta cũng sáng tỏ rồi. Nếu Đồng Tây Bình kia cần ta, ta tự nhiên sẽ hiệu lực cho y. Dương nhiên, nếu như y không cần ta, ta làm phú gia ông tại Trường An cũng coi như không tệ. Chính Dương, ngươi và ta đều đã qua cái tuổi huyết khí phương cương đó rồi. Trước đó vài ngày ta tại Đại Lữ Đình giết Vương Hùng, đã cảm thấy cật lực. . .

Lúc này Tào Tính cũng thở phào một hơi.

Hắn lo lắng Lữ Bố đến Trường An sẽ không quen, nhưng hôm nay xem ra khúc mắc trong lòng Lữ Bố sợ là đã được tháo gỡ.

Như vậy cũng tốt, có thể an ổn làm một phú gia ông, cũng là một lựa chọn không tệ. . .

Lữ Bố đưa mắt nhìn ra phương xa:

- Ta tại Nhữ Nam đã cầm cự hơn 40 ngày, nhưng Tào Tháo không có động tĩnh, chắc là không tin ta. Tuy nhiên cũng không sao. Lần này ta đánh lại Nhữ Nam chỉ là muốn báo đáp ân tình năm đó hắn thu lưu ta. Hôm nay ân tình đã trả, giữa ta và Tào Tháo không còn liên quan gì nữa. Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ chuyển đến Nam Dương, đến Bĩ Dương hội hợp với người của Đồng gia.

Tào Tính gật đầu, trong mắt thoáng hiện lên ý cười.

Đêm đó, đám người Lữ Bố nghỉ ngơi tại bờ sông Dĩnh Thủy phía bắc Cố Thủy. Ở đây vừa lúc nằm ở giữa Tống quốc và Cố Thủy, địa hình cực kỳ bí ẩn.

Lữ Bố đã xác định chủ ý nhìn qua đặc biệt ung dung.

Uống rượu một lúc với Tào Tính, sau đó chuẩn bị về đại trướng nghỉ ngơi. Đúng lúc này, ngoài cửa có người vội vã đi tới.

- Quân hầu, mặt tướng có quân tình hồi bẩm.

Lữ Bố ngẩn ra:

- Công Mậu, có quân tình gì nhanh nói đi.

Người đi vào tên là Chu Đạt, là người Giang Hạ, đã từng hiệu lực dưới trướng đô đốc thủy quân Kinh Châu Hoàng Tổ. Hắn dùng một cây đại đao, rất có dũng lực.

Tuy nhiên mấy năm trước Chu Đạt bởi vì ngộ nghịch Hoàng Tổ, dẫn theo trên dưới một trăm thân tín trốn khỏi quân Kinh Châu, tại thôn Thiệp Đô của quận Nam Dương (nay là phụ cận núi Vô Đàng Hồ Bắc) làm thảo khấu. Sau khi Lữ Bố đánh vào Nam Dương, Chu Đạt này liền dẫn theo bộ hạ đầu nhập vào Lữ Bố.

Chu Đạt:

- Lúc chận vạng mặt tướng nhận được thám báo hồi báo, nói là quân Lưu Bị từ Tế Dương (nay là huyện Thái Hòa An Huy) Nhữ Âm áp giải một đợt lương thảo, đi qua Cổ Thủy đưa tới Chinh Khương. Mặt tướng dẫn người đi kiểm tra, phát hiện lương thảo đó tối nay sẽ đưa đến Tầm Khâu.

- A?

Lữ Bố cảm thấy hứng thú.

Mặc dù nói đã quyết định đến Trường An, nhưng Lữ Bố cũng không ngại trước khi đi tăng thêm một chút phiền toái nhỏ cho Lưu Bị.

Lưu Bị đó cùng hần có đại cừu. Năm đó nếu không phải tên một tai này sao Lữ Bố hần lại đại bại tại Vân Trung?

Đánh vào Nhữ Nam, Lữ Bố nói là muốn giúp Tào Tháo, chấm dứt một đoạn ân oán đó. Nhưng trong lòng chưa hần không có ý nghĩ trả thù.

Tầm Khâu? Hình như cách nơi này cũng không tính quá xa...

- Có bao nhiêu lương thảo, tướng lĩnh áp giải lương thảo là ai?

Chu Đạt nói:

- Theo mặt tướng quan sát, khoảng chừng 20 vạn thạch. Chủ tướng à, nhìn cờ hiệu hần là đại tướng Cao Sủng dưới trướng Lưu Bị.

Lữ Bố lâm vào trầm tư.

Tào Tính vội vàng đi tới bên cạnh hần, nhỏ nhẹ nói:

- Quân hầu, nếu ngày mai chuẩn bị đến Trường An rồi, hà tất phải mạo hiểm vào lúc này?

Lữ Bố lại lắc đầu.

- Chính Dương, ngày mai sau khi tới Bĩ Dương, người ta cả đời này có lẽ sẽ không còn cơ hội lĩnh binh xuất chinh nữa. Lưu Bị áp giải 20 vạn thạch lương thảo. . . Nói không chừng đây sẽ là trận đánh cuối cùng của hai ta. Nếu có thể thành công, ta cũng bớt nợ Tào Tháo kia. Ừm, cứ quyết định như thế đi. . . Hai chúng ta vẫn dựa theo quy củ cũ, ta chủ công, người phụ trách phối hợp tác chiến, thế nào?

Mặc dù Tào Tính không quá nguyện ý, nhưng 30 năm nay theo Lữ Bố như Thiên Lô sai đâu đánh đó, hần cũng sẽ không cự tuyệt. Hần lập tức gật đầu:

- Nếu quân hầu đã có quyết đoán, Tào Tính nào dám không theo?

- Như vậy rất tốt!

Nói xong Lữ Bố hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Chu Đạt:

- Công Mậu, lập tức điểm nhân mã, chúng ta ngay trong đêm đến Tầm Khâu tiệt lương.

466. Chương 466: Ôn Hầu (4)

Tầm Khâu, từ Xuân Thu Chiến quốc đã tồn tại, tọa lạc bên cạnh Cổ Thủy.

Thời Xuân Thu Chiến quốc, Sở quốc có một đại thần tên là Tôn Thúc Ngao, làm lệnh doãn nhiều năm, đối với Sở quốc có thể coi là công huân lớn lao.

Trước khi Tôn Thúc Ngao ốm chết từng gọi con trai tới và nói rằng:

- Sở Vương nhiều lần muốn ban thưởng cho ta, cấp cho ta một phong địa tốt, nhưng ta không nhận. Sau khi ta chết, Sở Vương nhất định sẽ ban thưởng cho người. Người phải nhớ kỹ, phong địa tốt người nhất định không thể nhận.

Ngay lúc đó vùng giao giới giữa Sở Việt có một vùng đất hoang vắng cằn cỗi, hơn nữa xa xôi hẻo lánh tên là Tầm Khâu.

Sau khi Tôn Thúc Ngao chết, Sở Vương quả nhiên ban thưởng cho con hắn. Nhưng con trai của Tôn Thúc Ngao luôn mãi cự tuyệt, cuối cùng lựa chọn Tầm Khâu làm phong địa.

Rất nhiều năm sau, người khác nhận được ban thưởng đều bị thu hồi phong địa, có người còn biến thành chiến trường. Chỉ có Tầm Khâu thủy chung được con cháu của Tôn Thúc Ngao gìn giữ. Tuy nói thuế đất ít, nhưng chung quy vẫn có thể được hưởng. Bởi vậy lưu lại thuyết pháp Tầm Khâu chi phong.

Trăng sáng sao thưa!

Tầm Khâu dưới ánh trăng sáng tỏ có vẻ đặc biệt yên bình.

20 vạn thạch lương thảo chồng chất như núi đặt ở chính giữa thành trấn. Xung quanh có binh sĩ tuần tra cảnh giới. Thỉnh thoảng sẽ có tiếng xoong vang lên không đồng đều. Thứ nhất là báo giờ, thứ hai là nói cho bọn lính, tất cả rất bình thường.

Lữ Bố suất lĩnh 200 Phi Hùng quân từ xa nhìn Tầm Khâu.

Xích Thố Tê phong thú có vẻ nôn nóng, nó khê phì phì mũi, hình như muốn biểu đạt ý gì đó cho Lữ Bố.

Chỉ tiếc Lữ Bố không hiểu thú ngữ. Tuy nhiên ở trong lòng hắn cũng cảm thấy có chút cổ quái, lập tức hít mắt lại, ngưng mắt quan sát.

Chu Đạt tiến lên:

- Quân hầu, đã canh ba rồi... Nếu như không hành động, trời sáng có thể không còn cách nào nữa!

Lữ Bố gật đầu, trầm nghĩ: Quả thật là già rồi. Nếu như trước đây sao ta có thể nhìn trước ngó sau như hôm nay vậy chứ?

Trong lòng đích thực cảm giác hơi cổ quái. Nhưng lại không rõ rốt cuộc là phương diện nào cổ quái. Chu Đạt vừa nói, Lữ Bố cũng biết thời gian không còn nhiều. Nếu như không hành động, vậy phải lập tức rút lui. Bằng không đợi trời sáng, hành động sẽ trở nên phiền phức.

- Công Mậu, người lĩnh trăm người từ bên cạnh tiếp ứng!

Chu Đạt ở trên ngựa chấp tay nói:

- Quân hầu yên tâm, mặt tướng nhất định không nhục mệnh.

Đã không phải là lần đầu tiên làm chuyện loại này, Lữ Bố rất có tâm đắc. Hắn đích thân người đột kích, sau đó do Chu Đạt từ bên cạnh kiểm chế đối thủ.

Đội quân địch xuất hiện hỗn loạn, lại do Tào Tính lĩnh quân trùng kích, nhất cử đánh tan quân địch, sau đó thông dong bỏ chạy.

Phối hợp giữa ba người có thể nói là cực kỳ thuận thực. Lữ Bố thấy Chu Đạt lĩnh binh bước đi, liền kéo dây cương, nắm chặt Bàn Long kích trong tay.

- Xuất kích!

Trĩ kê linh phát phơ tại không trung, áo choàng kỳ lân màu đỏ thẫm lay động trong bóng đêm.

Bàn Long kích lóe ra hàn quang, Xích Thố mã chở Lữ Bố tiến lên như gió, khi thấy cách Tầm Khâu chỉ 200 bước, nó hí vang một tiếng.

- Địch tập kích, là địch tập kích!

Quân Từ Châu cảnh vệ đã phát hiện ra tung tích của Lữ Bố. Trong sát na, mười mấy cung tiễn thủ từ ngoài doanh trại dũng mãnh tiến ra, tên gào thét bay về phía Lữ Bố. Lữ Bố một tay vung Bàn Long kích, chỉ thấy kích vân trùng trùng, che chở người ngựa nước hắt không vào. Xích Thố mã mặc dù đã già, cũng đã qua năm tháng đỉnh phong, nhưng tại giờ khắc này lại không thấy già yếu chút nào, tiếng vó như sấm lao tới Tầm Khâu.

Hơn trăm Phi Hùng quân cùng hò hét, huy vũ đao thương.

Giống như một ngọn lửa trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt cung tiễn thủ. Lữ Bố cười nhạt, Bàn Long kích ở trong tay rung lên, kích vân cuộn cuộn, máu thịt tung toé.

Ta quả thật già rồi. . . Nhưng cho dù lão tử thất lão bát thập, cũng không phải đám thổ kê ngô cầu cầu các người có thể ngăn cản.

Bàn Long kích mang theo từng đạo hào quang tung bay trong đám người, chỉ trong chớp lát đã đánh ra ngoài.

Quân Từ Châu vội vàng chạy tới còn chưa kịp làm ra phản ứng, hơn trăm Phi Hùng quân đã đến trước mặt.

- Phi Tướng ở đây, tặc tử Từ Châu còn không để mạng lại.

Trong khi xông vào doanh trại, Bàn Long kích của Lữ Bố càng huy vũ mãnh liệt. Nương theo tiếng rít của không khí bị xé rách, giao long trên thân kích sống động như thật. Quân Từ Châu mặc dù nhân số đông đảo, nhưng dưới trùng kích của Lữ Bố cũng chỉ có thể kêu thảm chạy trốn khắp nơi.

Lúc này, Phi Hùng vệ cũng đã xông vào đại doanh Tầm Khâu.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh. . .

Lương thảo chất đồng ở giữa Tầm Khâu thoáng cái bốc lửa tận trời. Ánh lửa chiếu sáng phía chân trời, toàn bộ Tầm Khâu trong nháy mắt biến thành một biển lửa. Lữ Bố không khỏi ngẩn ra, quay đầu nhìn nhưng phát hiện Phi Hùng vệ người nào cũng có vẻ rất mơ màng.

Lửa này. . . Không phải là Phi Hùng vệ châm sao?

Không hay! Trúng kế rồi. . .

Lữ Bố lập tức có phản ứng, quay đầu ngựa lớn tiếng quát:

- Lui lại, lập tức lui lại!

Nhưng đánh vào doanh trại thì dễ, muốn đánh ra ngoài sẽ không đơn giản như vậy.

Theo một hồi kèn vang lên, vô số quân Từ Châu lao ra từ xung quanh Tầm Khâu, liếc mắt nhìn qua, ít cũng phải mấy nghìn người.

Đã đến bước này, Lữ Bố coi như ngốc cũng đã hiểu cả.

Bị lừa, đây là cái bẫy quân Từ Châu đặc biệt thiết lập cho hắn. 20 vạn thạch lương thảo. . . Chỉ sợ lương thảo đó cũng chưa hẳn là thật.

- Phi Hùng quân, theo ta đánh ra ngoài!

Lữ Bố cũng không do dự, trong lòng rất rõ ràng, nếu bị quân Từ Châu bao vây, bày xong trận thế, đó mới thực sự là xong đời.

Xích Thố Tê phong thú hí lên hung tợn, bốn vó giơ cao, chỗ Lữ Bố xông ra ngoài doanh trại. Phi Hùng quân cũng thân kinh bách chiến, theo Lữ Bố rong ruổi Nam Dương, tung hoành Nhữ Nam, từ lâu đã hình thành ăn ý với Lữ Bố. Một trăm Phi Hùng quân, dưới sự dẫn dắt của Lữ Bố tả xung hữu đột trong đại doanh. Thiết kỵ với trọng giáp húc cho quân Từ Châu gãy xương đứt gân. Binh khí lạnh lẽo cuộn cuộn kéo theo từng chùm máu, từng tiếng kêu thảm thiết.

Một viên đại tướng đánh ra từ trong quân Từ Châu.

Cười Bạch Long mã, tay cầm Lượng Ngân thương, giống như một tia chớp trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Lữ Bố. Không nói hai lời, đại thương như quái mãng trở mình đâm tới ngực Lữ Bố. Lữ Bố quát lên một tiếng, vung kích trở tay một chiêu trọng kích.

Một kích này đã có tên gọi, là Thiên cân chùy!

Bắt nguồn từ chiêu Chấn sơn chùy của Đông Phi, phân làm hai thức chính thủ phản thủ. Trong nháy mắt vận dụng lực lượng toàn thân chém vào đối thủ. Coi trọng là lực lớn thể trầm, muốn chính là một khí thể

hung hân. Lữ Bố mặc dù không nhận ra đại tướng đó, nhưng có thể từ trong một thương đó nhìn ra bản lĩnh của đối thủ không kém. Chỉ nghe keng một tiếng, Bàn Long kích mạnh mẽ mà chuẩn xác vô cùng chém lên lưỡi thương của đối thủ.

Bạch Mã đại tướng như bị sét đánh, suýt nữa cầm không vững đại thương.

Bạch Long mã cũng không chịu được lực đạo mạnh mẽ này, kêu thảm một tiếng rồi lui lại vài chục bước.

Tuy nhiên một thương này cũng ép thế công của Lữ Bố bị đình trệ. Thắng bại trên chiến trường thường cũng chỉ quyết định trong chớp nhoáng. Chỉ trong khoảng thời gian đình trệ này thế trùng kích của Phi Hùng quân chậm lại theo. Mà quân Từ Châu nhân cơ hội lao tới Lữ Bố.

- Quả nhiên là Bắc Địa ác hổ, danh bất hư truyền!

Bạch Mã đại tướng cười nói:

- Nhưng hôm nay ngươi sẽ là hổ lạc bình nguyên. Ôn Hầu, sao không xuống ngựa đầu hàng, mỗ gia sẽ nói tốt cho ngươi ở trước mặt chủ công. Lấy cái dũng của Ôn Hầu, chủ công nhà ta nhất định sẽ rất vui mừng.

- Bảo ta đầu hàng tên một tai đó sao? Mơ tưởng. . .

Nói rồi Lữ Bố dục ngựa lao tới Bạch Mã đại tướng:

- Bọn chuột nhất vô danh, có dám xưng tên ra!

Bạch Mã đại tướng giận tím mặt:

- Tiểu nhân tráo trở, dám xuất khẩu đả thương người? Đại tướng Cao Sủng cũng muốn xem ngươi có thể cứng rắn đến bao lâu!

Đại thương rung phịch phịch ra vài thương hoa, liền xông vào chiến với Lữ Bố.

Cao Sủng này mặc dù đang độ tráng niên, nhưng không phải đối thủ của Lữ Bố. Chỉ hơn mười hiệp đã có dấu hiệu bại. Tuy nhiên hành động hiện giờ của Cao Sủng cũng không phải muốn địch Lữ Bố. Hắn là muốn cuốn lấy Lữ Bố, khiến lực trùng kích của Phi Hùng quân không thể hoàn toàn triển khai.

Phi Hùng quân mất đi Lữ Bố, thật giống như bầy sói mất đi con sói đầu đàn.

Dưới công kích điên cuồng của quân Từ Châu, hơn trăm Phi Hùng quân trong nháy mắt đã chết thương quá nửa. Lữ Bố cũng đã nhìn ra tâm tư của Cao Sủng, tiếng quát:

- Tặc tử muốn chết, ăn một kích của ta!

Trong khi nói, làm như muốn toàn lực giết Cao Sủng, gót chân khê huých vào Xích Thổ mã. Xích Thổ mã lập tức hiểu tâm tư của Lữ Bố. Ngay khi lao tới tốc độ cao, nó đột nhiên dừng lại rồi chở Lữ Bố quay người nhằm phía Phi Hùng quân. Bàn Long kích giết cho quân Từ Châu xông tới máu chảy thành sông.

- Lữ Bố, tặc tử. . . Nhìn thương!

Một tướng đánh ra từ trong đám người, dưới ngựa hấn cao chín xích, khôi ngô hùng tráng, mặt mày rất đáng sợ. Mắt hấn tròn, đỉnh thương liền đâm tới.

Lữ Bố vung kích ngăn cản, thế tiến của Xích Thổ mã lần thứ hai bị đình trệ.

Lúc này Cao Sủng cũng đã đánh qua, đại thương rung lên, lớn tiếng hô:

- Văn Sửu tướng quân, ngăn cản Lữ Bố.

Đại tướng đó chính là Văn Sửu. Văn Sửu cản rằng, đại thương trên dưới cuộn cuộn, giống như giao long rời bến. Cao Sủng ở một bên phối hợp tác chiến, Lượng Ngân thương biến ảo ra điểm điểm hàn mang, không rời nơi yếu hại của Lữ Bố. Ba người phi ngựa xoay quanh mấy hiệp giữa rừng người, Phi Hùng quân cũng đã còn thừa không bao nhiêu.

Trong lòng Lữ Bố biết tiếp tục kéo dài thì hẳn phải chết.

Lữ Bố quyết tâm, Bàn Long kích trong tay đột nhiên tăng lực, bức lui Cao Sủng Văn Sữu rồi thúc ngựa bỏ chạy.

Nhân số của quân Từ Châu tuy nhiều nhưng người có thể ngăn ở Lữ Bố lại rất ít. Cao Sủng Văn Sữu đuổi theo không bỏ, nhưng thấy Lữ Bố vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Xích Thố mã lướt qua, quân Từ Châu người ngã ngựa đổ, giống như theo gió vượt sóng, không người có thể ngăn trở Lữ Bố.

- Lữ tặc, có ngon thì cùng bọn ta đánh một trận, đừng chạy!

Văn Sữu tức giận la ầm lên. Nhưng Lữ Bố lại giống như người điếc. Lúc này trên người hắn dính đầy máu, lưỡi kích còn dính từng vệt hồng quang, dưới ánh lửa đặc biệt kinh người.

Dừng lại?

Dừng lại để mặc các người vây công sao?

Lữ Bố nhớ kỹ tên của Văn Sữu và Cao Sủng, một đường đánh ra, thấy sắp lao ra khỏi đại doanh. Đúng lúc này, một con Hồn Hồng Mã chở một tướng quân mặt đỏ râu dài giống như điện chớp từ xa vọt tới. Tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Dao kéo ngược, khi cách Lữ Bố chừng hơn mười bước, đại đao đột nhiên xoay tròn, một đao bổ thẳng vào đầu.

Thật nhanh. . .

Lữ Bố giật mình, giờ Bàn Long kích ra phía ngoài ngăn cản.

Keng. . .

Tiếng nổ vang vọng giữa trời cao, Xích Thố mã và Hồn Hồng Mã của đối phương đồng thời lui lại. Cánh tay của Lữ Bố bị chấn cho tê dại.

Hí —

Lữ Bố hít một hơi lạnh, trong lòng thầm kêu khổ: để mắt đến ta thật, ngay cả người này cũng chạy đến đây sao?

Tướng tới là người phương nào?

Chính là mỹ nhiêm Quan Công.

Thấy Quan Công ghim chiến mã lại, một tay kéo đao, mắt phượng nửa khép, lẳng lặng nhìn Lữ Bố. Vẻ mặt cười lạnh lùng.

Cao Sủng Văn Sữu đã vọt qua, ba người đang vây quanh Lữ Bố.

Quan Công nói:

- Ôn Hầu, còn không xuống ngựa đầu hàng, đợi tới khi nào?

Lữ Bố hít sâu một hơi, lạnh lùng cười:

- Một đám chỉ biết sử quỷ kế gian trá, làm gì có cách muốn mổ gia đầu hàng?

Quan Công nhìn không ra vẻ mặt gì, ngược lại mặt Cao Sủng đỏ lừ.

- Lữ Bố, đã đến tình cảnh này còn dám mạnh miệng. . . Đã như vậy thì lưu lại đây cho Quan mỗ đi!

Lời còn chưa dứt, Quan Công dục ngựa lao tới Lữ Bố. Hầu như là đồng thời, Văn Sữu Cao Sủng đồng thời xuất kích, giờ thương đâm tới Lữ Bố. Bốn con ngựa xoay quanh trong đám người, Xích Thố mã liên thanh hí vang. Lữ Bố cũng sửa ra bản lĩnh cả đời, sắp lại với Quan Công.

Lữ Bố rất lợi hại, không sai!

Nhưng ba người trước mặt hắn không hề yếu. Cao Sủng Văn Sữu người nào cũng là mãnh tướng có thể một mình ngăn một phương. Càng không nói đến loại đại sát khí như Quan Công. Chưa đến 30 hiệp, Lữ Bố đã có vẻ không chống nổi. Cao Sủng Văn Sữu còn dễ nói, nhưng Quan Công thật sự là, thật sự là. . . Phi ngựa lượn vòng bên ngoài, đột nhiên chém ra một đao, sau đó cấp tốc lui ra.

Mỗi một đao đều khiến cho Lữ Bố cảm giác được áp lực chưa bao giờ từng có.

Tiếp tục như thế, không cần mấy hiệp thì thật sự sẽ chết ở chỗ này. . . Lữ Bố trong lòng thầm nghĩ. Nhưng trong trận chiến này sao có thể cho phép hấn phân tâm. Lữ Bố vừa phân tâm, Bàn Long kích trên tay chậm đi, đã xuất hiện một sơ hở. Cao Sủng phi ngựa đâm thương tới. Lữ Bố bất ngờ không kịp phòng bị, muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp rồi. Thấy đại thương càng ngày càng gần, Xích Thổ mã đột nhiên hí dài một tiếng, vung móng trước lên, đứng thẳng dậy.

Phập. . .

Lượng Ngân thương đâm thẳng vào ngực Xích Thổ mã.

Lữ Bố bị hất xuống ngựa, mà Xích Thổ mã hí vang một tiếng, đột nhiên xoay người đá vào đầu Bạch Long mã của Cao Sủng.

Một kích trước khi chết của Xích Thổ mã lực đạo đâu chỉ thiên quân!

Bạch Long mã kêu lên thảm thiết, bị đá cho óc vỡ toang, ngã xuống đất bỏ mình. . .

- Hồng nhi!

Lữ Bố cảm thấy long đau như cắt. Từ khi Đồng Trác tặng Xích Thổ mã này cho hấn, chỉ chớp mắt đã 15 năm trôi qua.

Mười lăm năm qua, Xích Thổ mã theo Lữ Bố tung hoành ngang dọc, thậm chí còn thân hơn lão bà hải tử của Lữ Bố.

Hôm nay mặc dù tuổi già, nhưng vẫn vào thời khắc then chốt cứu tính mệnh của Lữ Bố. Trơ mắt nhìn Xích Thổ mã ngã vào trong vũng máu, mắt Lữ Bố đỏ lòm. Hơn mười quân Từ Châu tiến lên muốn bắt Lữ Bố, nhưng thấy hấn bật người đứng dậy, Bàn Long kích trở tay xoay ngược lại.

Lưỡi kích rít lên, máu bắn ra.

Văn Sữu Quan Công dục ngựa lao tới Lữ Bố. Đã mất Xích Thổ mã, sức chiến đấu của Lữ Bố chỉ ít đã giảm đi ba thành. Trong lòng Lữ Bố cười khổ: chẳng lẽ Lữ Bố ta hôm nay phải chết ở Tầm Khâu này hay sao?

Xa xa, một đội thiết kỵ đang lao đến.

Tào Tính ở trên ngựa giương cung cài tên, giận dữ hét:

- Tặc tướng, đừng dă thương chủ ta!

Một cây lợi tiễn phá không bắn ra, nhanh như tia chớp bay tới Quan Vũ. Quan Vũ vội vã giơ đao ngăn cản, keng hắt bay mũi tên đầu tiên, nhưng không ngờ lại một mũi tên như bóng với hình mà đến. Muốn né tránh nữa đã không còn kịp rồi. . . Quan Công chỉ có thể hơi nghiêng người, liên châu tiễn bắn trúng vai Quan Công. Quan Công quát to một tiếng, suýt nữa ngã xuống ngựa.

Lữ Bố nhân cơ hội này sử dụng khí lực, Bàn Long kích hất lên đẩy ra đại thương của Văn Sữu, sau đó xông về phía trước một bước, nắm lấy đai lưng của Văn Sữu và lớn tiếng quát:

- Sữu quý, còn không cút xuống cho ta, đi. . .

Văn Sữu rất lợi hại, cực kỳ lợi hại!

Nhưng vào trong tay Lữ Bố lại giống như gà con, bị kéo xuống chiến mã. Lữ Bố phi thân bước lên Ô Truy Mã của Văn Sữu. Ô Truy Mã muốn phản kháng. Lữ Bố hét lớn một tiếng, một chưởng bổ vào lỗ tai Ô Truy Mã. Kêu thảm một tiếng, Ô Truy Mã lập tức trở nên thành thật. Lữ Bố thuận tay rút ra bảo kiếm dưới sườn, lúc này Cao Sủng vừa mới bò ra từ dưới Bạch Long mã.

Hàn quang lóe lên, máu bắn ra!

467. Chương 467: Ôn Hầu (5)

Bên trong thành Trường An, tất cả nhìn qua đều rất bình tĩnh.

Cơn sóng lớn do Xuân khuê khơi ra đã lắng lại, tất cả mọi người đang kiên chân chờ đợi kỳ thi Hương lần đầu tiên bắt đầu.

Sinh đồ và quốc tử được chọn ra từ các nơi đổ xô tới thành Trường An, tại Thái Học Viện an tâm đọc sách, làm chuẩn bị cho tương lai của họ. Vì có thể khiến những sĩ tử này an tâm học hành, phía Trường An cũng tiêu hao không ít tiền lương, xây dựng hoàn cảnh cho họ.

Sông Vị Thủy chảy vòng qua thành Trường An.

Dương liễu thanh thanh, chính là thời gian tốt trong một năm. . .

Hoàng Vinh 18 tuổi đang giục ngựa chạy vội, rồi dừng lại ngoài phủ Lương Vương. Tự có gia phó nô tỳ tiến lên nhận lấy dây cương. Hoàng Vinh sải bước vào trong viện. Phía sau hai tên gia tướng nghi hoặc nhìn nhau, sau đó khẽ gật đầu, dắt ngựa xoay người rời đi.

Ở trong Lương Vương phủ này, mỗi ngày chuyện tai nghe mắt thấy rất nhiều!

Là phụ tá của Đồng Phi, mặc kệ là Lí Quý Bằng Thống trước đây hay là Hoàng Vinh Mã Lương hiện tại, cho tới bây giờ đều là cảnh tượng vội vã. Tuy nói thời gian Hoàng Vinh gia nhập Lương Vương phủ cũng không tính dài, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn biết là có việc lớn xảy ra.

Đúng vậy, đích thật là đã xảy ra việc lớn!

Hoàng Vinh lòng như lửa đốt đi vào đình viện trong nhị tiến viện lạc, rất xa đã nghe tiếng cười sang sảng của Đồng Phi, còn có tiếng va chạm của binh khí truyền đến.

Bồng bồng bồng. . .

Âm thanh đó như khai sơn tạc thạch, động tĩnh lớn khác thường.

Mặc dù không thấy, nhưng Hoàng Vinh không cần nghĩ cũng biết nhất định là hai con cọp nhà Đồng gia. Ở trước mặt Đồng Phi khoe khoang võ nghệ của chúng.

Đi vào trong viện, thấy Đồng Sóc Đồng Hựu đang để trần cánh tay, trong đình viện vũ động song chùy.

Hai đôi đại chùy đó nhìn qua đặc biệt kinh người, khi va vào nhau giống như sơn băng địa liệt. Hai thiếu niên hổ đầu hổ não ở một bên quan chiến, nóng lòng muốn thử, hận không thể gia nhập vào. Đồng Phi Điển Vi ngồi ở bên cạnh, một bên là Đồng Ký, một bên là Hạ Hầu Mạn đang đứng. Đồng Phi và Điển Vi thỉnh thoảng chỉ điểm vài câu. Đại chùy của Đồng Sóc Đồng Hựu vũ động càng thêm mạnh mẽ.

Đây là giao phong thật, hai huynh đệ không có bất luận lưu thủ gì.

Luyện chùy pháp, đều bắt nguồn từ chùy pháp của Đồng Phi, đôi bên đều sáng tỏ chiêu số của nhau. Cho nên thường Đồng Sóc sử ra nửa chiêu thì Đồng Hựu đã phong bế chiêu số của Đồng Sóc, đồng dạng. . . Chiêu số của Đồng Hựu cũng không làm gì được Đồng Sóc. Bốn quả chùy ở trong tay hai người lại nhẹ nhàng như bác, đại chùy vũ động như hồ điệp truyền hoa, thỉnh thoảng va chạm một lần, nhất định sẽ khiến Đồng Phi lớn tiếng khen ngợi.

Loại huấn luyện này trên mức độ càng cao hơn là một loại sử dụng lực lượng.

Đồng Phi thấy Hoàng Vinh đi tới, ý bảo hắn đừng lên tiếng, đứng chung với Mã Lương, sau đó thỉnh thoảng thấp giọng trao đổi cái gì với Điển Vi.

Đôi con người phiếm hoàng mang của Điển Vi lóe ra tinh quang. Khi thì gật đầu, khi thì nhú mày, sau một lát phá lên cười to.

- Các tiểu tử, hôm nay luyện đến đây thôi!

Khi Đồng Hựu Đồng Sóc lại đối chùy lui về phía sau, Đồng Phi đứng dậy trầm giọng nói:

- Võ nghệ của các người quả thật tiến rất xa, tiến bộ rất lớn so với trước khi đến Tam Hàn, đã đạt được tam muội của cử trọng nhược khinh. Tuy nhiên võ nghệ chân chính thì cần phải tôi luyện trong thực chiến. Cả ngày bế môn tạo xa, có thể nâng ột chút, nhưng chung quy khó thành đại khí. Càng đừng nói đến chỗ ảo diệu của cử khinh nhược trọng. . .

- Ủm, Điển Tồn Điển Kiến!

- Nhị thúc!

Điển Tồn Điển Kiến nghe vậy bước lên phía trước một bước, chấp tay thi lễ.

Nghiêm nhiên hai người đã có phong phạm của Điển Vi năm đó. Ngoài dáng dấp hồ đầu hồ não là sự nhanh nhẹn dũng mãnh, khiến Đồng Phi nhanh nhẹn dũng mãnh thâm gặt đầu.

Nhìn thoáng qua Đồng Sóc và Đồng Hựu mồ hôi nhễ nhại, Đồng Phi ý bảo Điển Vi nói.

- Sóc nhi Hựu nhi, vừa rồi ta cùng cha người thương lượng một chút, hai các người, còn có Điển Tồn Điển Kiến, ba ngày sau sẽ đến Lục Hồn quan, báo danh với Bàng gia thúc thúc. Hạ Hầu Mạn, người cũng theo bốn đứa nó. Để trong quân rồi, nhất định phải phục tòng an bài của Bàng gia thúc thúc. Nếu để ta biết các người tái phạm tật xấu khi ở Nhạc Lăng quận. .. Hừ hừ, Bàng gia thúc thúc cũng không phải Hách Chiêu đâu.

Điển Vi uy nghiêm quát, làm bốn người Đồng Sóc cúi đầu không dám nói lời nào.

Năm ngoài khi Hách Chiêu đánh Tam Hàn, từng thiết kế dẫn Diêm Nhu mắc câu. Không ngờ bốn tên nhóc Đồng Sóc không nghe quân lệnh, mỗi người đều tự dẫn thân binh xuất chiến, vi phạm quân kỷ. Lúc đó Hách Chiêu tức giận đến mức muốn lập tức trảm bốn người, may được người khác khuyên ngăn.

Cho nên lần này Khất Hoạt quân trùng chỉnh, tướng lĩnh các bộ của thanh niên cận vệ quân phần lớn lưu tại trong quân, chỉ bốn tên nhóc này bị đuổi về Trường An. Nói là phương bắc không có chiến sự, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, giữ lại bốn tên nhóc này trời mới biết sẽ gặp phải phiền phức gì?

Giết cũng không giết được, đánh cũng đánh không được. . .

Đợi sau khi Đồng Phi biết được chân tướng sự việc, tức giận treo Đồng Sóc Đồng Hựu lên đánh ột trận. Nếu không có bốn bà nương trong nhà ngăn cản, không tránh khỏi sẽ khiến chúng thương can động cốt. Tương tự, Điển Tồn Điển Kiến cũng như thế, bị Điển Vi đóng cửa lại giáo huấn ột trận.

Bốn tiểu gia hỏa nghe được, mặt đều biến sắc.

- Hải nhi biết sai rồi, tuyệt đối sẽ không cãi quân lệnh nữa. . .

Bàng Đức xưa nay lấy trị quân nghiêm cẩn mà nổi danh. Không như Hách Chiêu, đó là công huân thực thực tại tại đánh giết mà có.

Lần này Đồng Phi phái họ đến Lục Hồn quan, một mặt là muốn họ có thể lập chút thành tựu, thứ hai là muốn họ có thể tôi luyện nhiều hơn.

Mã Lương cười ha ha tiến lên:

- Bốn vị vị công tử, cứ đi rửa mặt trước đi.

Bốn người Đồng Sóc gặt đầu đáp ứng, lại khấu biệt Đồng Phi và Điển Vi, lúc này mới đi cùng Hạ Hầu Mạn ra khỏi đình viện.

- Tiểu Vinh, ngồi xuống đi.

Hoàng Vinh thân cao bảy xích, cũng không phải rất cường tráng, nhưng có dáng vẻ của phụ thân Hoàng Thiệu. Hắn rất cung kính ngồi xuống một bên, sau đó lấy ra một phong công văn từ trong người, trình cho Đồng Phi:

- Thiên tuế, kinh nam phát tới công văn khẩn, nói là có tình huống cực kỳ quan trọng muốn bẩm báo với ngài.

Đồng Ký tiến lên nhận lấy công văn, đặt ở trước mặt Đồng Phi.

Đồng Phi a một tiếng, sau khi mở công văn nhìn lướt qua, hai gò má khẽ co quắp, rồi mặt nở nụ cười.

- Bá Ngôn làm không tệ. . .

Đồng Phi ngẩng đầu nói với Đồng Ký:

- Trở lại nói cho tỷ tỷ người, nói là Lục Tồn tại kinh nam đã lập đại công, làm rất xuất sắc.

Đồng Ký ngẩn ra:

- Cung Tôn đó đã lập công lao gì?

Đồng Phi đưa thư cho Đồng Ký, sau đó cười nói với Diển Vi:

- Lục Tồn, tiểu tử này tại Lâm Tương đã chiếm doanh trại của quân Giang Đông. Huynh đệ Tôn Quyền của Tôn Bá Phù bị Lục Tồn bắt được. . .Hừ hừ, lần này xem Chu Công Cẩn kia còn tiếp tục bình thản được nữa không?

Diển Vi cười ha ha:

- Điều này nói rõ, phúc khí của nhà đầu kia... Không kém!

- Phụ vương, tam thúc gọi thư hỏi, Tôn Quyền này nên xử trí như thế nào? Có phải nên bắt tới Trường An, dùng hấn uy hiếp Tôn Sách một chút hay không?

Sống chết phải như Tôn Trọng Mưu sao?

Đối với quốc chủ Ngô quốc tương lai thực hiện thế chân vạc tam quốc, Đồng Phi vẫn rất cẩn thận. Tôn Quyền đó cũng là kẻ tâm cơ thâm trầm. Nói đến thì dưới tình huống như hiện tại, Tôn Sách chưa hẳn sẽ đặt Tôn Quyền ở trong lòng. Nói không chừng Tôn Sách cũng rất có kiêng kỵ đối với lão huynh đệ này. Bằng không hà tất để cho Tôn Quyền đi kinh nam chứ? Người như vậy tuyệt đối không thể chân tâm đầu hàng mình!

Nghĩ tới đây, Đồng Phi híp mắt lại.

- Cần hấn tới Trường An có ích gì? Lẽ nào lãng phí lương thực sao? Bá Uy, người lập tức bảo Vương Mãi nghĩ cách truyền lệnh cho tam thúc, giết Tôn Quyền.

- Vâng!

Đồng Ký thì lại muốn giữ Tôn Quyền lại làm chút việc, nhưng nghe khẩu khí của Đồng Phi biết là chuyện này không có khả năng thay đổi.

Đồng Ký lập tức xoay người rời đi. . .

- Được rồi, còn có một việc!

Đồng Phi đột nhiên gọi Đồng Ký lại:

- Bớt thời giờ đến Vệ tướng quân phủ một chuyến, nói là ta đã phái người tiếp ứng Ôn Hầu tại Bì Thủy. Tính thời gian, hôm nay Ôn Hầu hẳn là đã lên thuyền. Không đến 60 ngày là hẳn có thể đến Trường An.

Mặt Đồng Ký đỏ lên, thấp giọng nói:

- Hài nhi biết rồi!

Nhìn bóng lưng Đồng Ký đi khỏi, Diển Vi đột nhiên hừ một tiếng:

- Huynh đệ, ta thật sự không rõ, hảo khuê nữ trong thành Trường An Trường An này không thiếu, vì sao muốn Bá Uy cưới nhà đầu của Lữ Bố kia? Người quên rồi hả? Tên kia. . người thiếu chút nữa đã chết trong tay của hắn.

Đồng Phi nở nụ cười!

- Đại ca, trên đời này không có ân oán không giải được. Ôn Hầu coi như là nhất thể kiêu hùng, cừu hận giữa bậc cha chú chúng ta đừng để liên lụy đến bọn trẻ. Chỉ cần chúng nó thật tình thích nhau, ta thấy đã đủ rồi. Mà con hổ đó cũng già rồi.

Điển Vi ngẩn ra, một lát sau gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta cũng đều già rồi. . . Huynh đệ, nghĩ trước đây khi chúng ta gặp nhau, ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có phong quang như hôm nay. Cả đời cũng hưởng đủ hạnh phúc. Trở về tìm cho ta chút việc làm đi, mấy ngày trước ta cảm thấy thịt thừa trên người ta càng ngày càng nhiều. Nếu không hoạt động một chút, chỉ sợ sau này không còn cơ hội thi triển nữa rồi.

Đồng Phi cười gật đầu:

- Không dối gạt ca ca, ta đang có một việc cần huynh xuất mã giải quyết.

- Chuyện gì?

Đồng Phi thấp giọng nói bên tai Điển Vi mấy câu, liền thấy sắc mặt Điển Vi trở nên xanh đen.

- Tặc tử kia dám như thế sao? Cũng không ngấm lại lúc trước khi hấn nghèo túng, nếu không phải người ra tay giúp đỡ, hấn có phong quang ngày hôm nay không?

Chuyển đề tài, Điển Vi nói:

- Huynh đệ, người có thể xác định sao?

Đồng Phi vuốt ve hai gò má, hơn nửa ngày mới thở dài một tiếng:

- Loại chuyện này nếu không phải thiên chân vạn xác, sao ta có thể nói ra chứ? Bên tỷ phụ đã xác nhận rồi, đồng thời đang lén lút chỉ điểm tên đó vài lần. Nhưng. . . Người như thế, giữ lại nhất định sẽ có hại.

Điển Vi đứng bật dậy:

- Huynh đệ yên tâm, ai dám phá hủy chuyện của người, lão tử là người đầu tiên không đáp ứng. Giờ ta đi lấy mạng của hấn.

- Đại ca, không cần sốt ruột, hãy nghe ta nói!

Đồng Phi lại thì thầm một hồi bên tai Điển Vi. Sắc mặt Điển Vi lúc này mới tốt đẹp hơn:

- Như vậy thì theo ý của người đi.

Nắng sớm chiếu vào đại địa Nhữ Nam.

Hừng đông một trận mưa to đổ xuống, phía chân trời mọc lên một dải cầu vồng rực rỡ.

Lữ Bố và Tào Tính dẫn hai ba trăm tàn quân theo Hồng Thủy mà đi, dọc theo đường đi dè dặt, không dám buông lời chút nào.

Hừng đông hôm qua, Lữ Bố tập kích Tả Khâu, nhưng gặp phục kích của Quan Công.

Xích Thố mã chết thảm, Phi Hùng quân tử thương hơn phân nửa. Mặc dù Lữ Bố đã trăm Cao Sủng, nhưng bản thân cũng bị mấy vết thương nhẹ. Cùng Tào Tính thoát khỏi vòng vây liền chạy trốn chết. Nếu không phải Quan Công bị Tào Tính bắn trúng, chiến mã của Văn Sữu bị Lữ Bố cướp đi, sợ là Lữ Bố và mọi người cũng rất khó trốn thoát. Tuy nhiên may mà truy binh không theo kịp. Lữ Bố và Tào Tính cuối cùng cũng thở phào một hơi.

- Quân hầu, bước tiếp theo của chúng ta nên làm thế nào?

Tào Tính ghì lại chiến mã, nhẹ giọng hỏi:

- Đáng trách Quan Vũ kia, không dám đường đường chính chính giao phong, không ngờ dùng loại âm mưu quỷ kế này.

Tinh thần của Lữ Bố nhìn qua rất uể oải.

Thở dài, Lữ Bố nói:

- Binh giả, quỷ đạo dã. . .Đã là địch ta, tự nhiên không phân thủ đoạn. Quan Vân Trường thiết kế phục kích, cũng là trong tình lý, thảo nào hấn. Nếu như ngươi và ta ở vào vị trí của hấn, sợ cũng sẽ làm như thế. Chỉ tiếc, không thể sớm nhìn thấu.

Nếu là trước đây, Lữ Bố khẳng định sẽ ném sai lầm cho Quan Vũ.

Nhưng hiện tại hấn cũng nghĩ thông suốt. Lĩnh binh chiến tranh, không phải là người thiết kế ta, thì ta thiết kế người? Không thể nói được ai đúng ai sai. Thất bại, chỉ có thể trách bản lĩnh của mình không tới nơi. Oán trời trách đất, quái nhân dụng kế, chung quy không phải là hành vi của đại trượng phu.

Tào Tính rất lo lắng, Lữ Bố luẩn quẩn trong lòng, trở lại sẽ liều mạng với Quan Vũ.

Nhưng hiện tại xem ra. . .

- Quân hầu, ngài thực sự đã thay đổi!

- Hừ, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu như vẫn còn nông nổi, chẳng phải là kẻ ngu sao? Chỉ là đáng thương cho Hồng nhi vì bảo vệ ta. . .

Lữ Bố nhớ tới Xích Thố mã, trong lòng cảm thấy chua xót.

Cũng may, hấn đã học được điều chỉnh tâm tình, hít sâu một hơi Lữ Bố trầm giọng nói:

- Được rồi, hiện tại chúng ta tới Bể Thủy. Đại trượng phu không tính toán được mất nhất thời. Hôm nay Quan Nhị chiếm thượng phong, tương lai chúng ta đòi lại là được. Ta không tin ta còn có thể. . .

Lữ Bố vốn muốn nói: ta không tin ta sẽ bại bởi Quan Vũ?

Nhưng lời đến bên mép lại nuốt trở vào. Đến Trường An, sợ là không còn cơ hội, tìm quan nhị và tên một tai báo thù nữa rồi.

Tâm tình mặc dù sa sút, nhưng Lữ Bố cũng biết nặng nhẹ.

Phi Hùng quân của hấn xem như là bị đánh tàn rồi. Chu Đạt hạ lạc không rõ, chắc là dữ nhiều lành ít. Tiếp tục ở lại Nhữ Nam, sợ là cũng không có kết quả.

- Chính Dương, chúng ta tới Xác Sơn đi!

Chạy khỏi Tầm Khâu, cần phải qua Nhữ Thủy và Ý Thủy, sau đó đi ngang qua Xác Sơn, coi như là tiến vào địa giới của Nam Dương rồi.

Lữ Bố suất lĩnh nhân mã tàn quân ngay đêm chạy đi, không dám nán lại chút nào.

Hai ngày sau đi tới vùng Hà Cốc, đang vào buổi trưa, ánh nắng rất gắt. Lữ Bố đột nhiên ghìm chiến mã lại, đưa mắt nhìn ra xa.

- Chính Dương, đây là nơi nào?

Tào Tính cũng ghìm ngựa lại, nhìn một lúc mới hỏi đáp:

- Nơi Nhữ Thủy và Hoài hủ đổ vào có một vùng tên là dốc Hồng Khích. Nếu mặt tướng đoán không sai, ở đây chính là dốc Hồng Khích. Qua dốc Hồng Khích là có thể thấy Xác Sơn. Quân hầu, có nên tăng tốc hơn không?

Lữ Bố gật đầu:

- Ở đây địa hình rất phức tạp, Hà Cốc đồi núi rậm rạp. . . Truyền quân lệnh của ta, mau băng qua nơi đây.

Tào Tính ứng tiếng, xoay người muốn truyền lệnh. Nhưng vào lúc này nghe có tiếng pháo hiệu vang lên, sau đó từ bốn phương tám hướng vang lên tiếng la giết rung trời.

- Đừng để Lữ tặc chạy thoát, đừng để Lữ tặc chạy thoát!

Âm thanh rung trời vang vọng giữa trời cao. Thấy từng đội, từng hàng quân Từ Châu từ xa chạy đến. Ba lá đại kỳ bay phấp phật trong ánh nắng. Một lá đại kỳ viết Cửu Giang giáo úy, một lá viết Trần quốc tướng

quân, trên đại kỳ bằng gấm vóc màu đỏ sẫm ở giữa viết một chữ “Quan” to như cái đầu, ba viên đại tướng ngồi ngay ngắn phía dưới đại kỳ, chính là Quan Vũ Văn Sứ, còn có TỰ THỤ.

Ba người ghim ngựa trên gò đất, từ xa quan chiến.

Lữ Bố đầu tiên là cả kinh, lập tức chỉnh đốn nhân mã. Rất xa, thấy một hắc giáp tướng quân, cầm trong tay đại đao nhất mã đương tiên xông qua.

Tào Tính thấy tướng đó không khỏi ngần ra, chợt giận dữ:

- Chu Đạt tặc tử, dám làm việc phản chủ?

Tướng quân cầm đao chính là Chu Đạt Chu Công Mậu mất tích tại Tầm Khâu.

Lữ Bố thoáng cái hiểu ra...

Trận chiến Tầm Khâu, Chu Đạt suất lĩnh 100 Phi Hùng quân phối hợp tác chiến. Nhưng khi chiến sự nổ ra, lại không thấy bóng dáng đâu.

Lúc đó Lữ Bố còn tưởng rằng Chu Đạt đã chết trận, nhưng không nghĩ đến. . .

Nắm lấy cánh tay Tào Tính, Lữ Bố nhìn thoáng qua bốn phía, lớn tiếng nói:

- Chạy lên núi, chạy lên núi!

Cách đó không xa có một gò đất. Lữ Bố suất lĩnh nhân mã vừa mới leo lên gò núi đã thấy quân Từ Châu chen chúc xông tới, trong sát na đã vây kín gò núi.

Trong lòng hít một hơi lạnh, những binh mã này ít nhất cũng phải 1,2 vạn.

- Quân hầu, hiện giờ ngài bị đại quân bao vây, có chạy đằng trời. Từ Châu Lưu tướng quân ái tài như mệnh, nếu như quân hầu quy hàng, nhất định có thể được Lưu tướng quân trọng dụng. Đừng có chấp mê bất ngộ nữa, Quan, Văn hai vị tướng quân đợi ngài ở đây đã lâu!

Dưới gò núi Chu Đạt phi ngựa chạy quanh.

Lữ Bố lớn tiếng quát hỏi:

- Chu Đạt, ta tự nhận đối đãi người không tệ, vì sao phải phản bội ta?

- Quân hầu, lúc này còn nói phản bội hay không phản bội sao? Từ xưa chim khôn chọn cành mà đậu. . .Hừ hừ, người hướng chỗ cao, nước chảy chỗ trũng. Bản thân ngài thì không nói, đến Trường An rồi sẽ là phú gia ông. Sao không đầu nhập vào Lưu tướng quân, tìm kiếm phú quý một đời?

Lữ Bố nhìn thoáng qua Tào Tính, lập tức hiểu ra!

Chắc là hắn nói chuyện này cho Tào Tính, bị Chu Đạt nghe được cho nên mới phản bội?

Nghĩ tới đây, Lữ Bố giận dữ, giương cung cài tên:

- Chu Đạt, ăn một tiễn của ta. . .

Tiến pháp của Lữ Bố cực kỳ inh. Nói đến tiễn đến, Chu Đạt còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn một tiễn bắn chết.

- Phi Hùng quân, chúng ta rơi vào tuyệt cảnh, chỉ có tử chiến mới có sinh cơ. Tặc quân tuy nhiều, nhưng chỉ là đám ô hợp. Cứ xem ta trăm thủ cấp của tặc tướng kia!

Nói xong Lữ Bố dục ngựa lao xuống gò núi.

Mượn độ dốc của gò núi, Ô Truy Mã giống như giao long. Tào Tính dẫn Phi Hùng quân còn lại theo Lữ Bố đánh xuống dưới gò núi.

Tuy chỉ có hơn 200 người, nhưng dưới sự dẫn dắt của Lữ Bố lại là thế không thể ngăn cản, trong loạn quân như theo gió vượt sóng.

Đám người Quan Vũ từ trên đỉnh núi xa xa quan chiến, cho dù Quan Công tâm cao khí ngạo, nhưng dưới tình huống này cũng chỉ âm thầm tán thán.

Không hổ là Phi Tướng, không hổ là Bắc Địa ác hổ!

Tự Thụ vung lệnh kỳ, quân Từ Châu chen chúc ồa lên. Lữ Bố mặc dù dũng, Phi Hùng quân mặc dù mãnh, nhưng nhân số của quân Từ Châu đông đảo. Sau một lát, 200 Phi Hùng quân tử thương hầu như không còn. Lữ Bố và Tào Tính một trước một sau, một tay Bàn Long kích, một tay Thanh Phong kiếm, đã giết đến huyết nhiễm chinh bào.

Trận đại chiến này kéo dài từ buổi trưa đến chính ngọ. . .

Tào Tính ở trong loạn quân một lần sơ xuất, ngựa bị trường thương đâm trúng. Tào Tính bị hất xuống ngựa, Tào Tính trên mặt đất lăn một vòng, đại thương vung ra bức lui quân Từ Châu. Nhưng dưới chân lão đảo, hơn mười cây trường thương cũng đã xuyên thủng người Tào Tính.

- Quân hầu!

Tào Tính hét lên, vung kiếm chặt chém.

Lữ Bố quay đầu thấy vậy, vội vàng thúc ngựa đánh trở về. Tuy nhiên lúc này Tào Tính đã tuyệt khí, ngã vào trong vũng máu. . .

Thở hồng hộc, hai tròng mắt Lữ Bố đỏ lôm, nhìn chăm chăm ba người Quan Công trên gò núi xa xa. Đột nhiên hân rống lên một tiếng, huy vũ Bàn Long kích trong tay. Một chiêu chính thủ Thiên cân chùy, một chiêu phản thủ Thiên cân chùy, lại một chiêu chính thủ, lại một chiêu phản thủ. . . Nơi đi qua, chỉ để lại từng thi thể bị chém ngã. Dù cho quân Từ Châu có nhiều, nhưng không ai có thể chống lại một chiêu của Lữ Bố, thế như chẻ tre.

- Hay ột con ác hổ!

Quan Vũ Văn Sữu cũng là nhân vật kinh nghiệm sa trường, nhìn thấy Lữ Bố hung mãnh như vậy cũng thâm kinh ngạc.

Chỉ trong nháy mắt, Lữ Bố đã lao tới dưới gò núi chỗ ba người Quan Vũ. Phía dưới gò núi có một bãi sông bao quanh.

Lữ Bố giục ngựa nhảy lên, muốn vượt qua sông.

Nhưng Ô Truy Mã chung quy không phải là Xích Thổ Mã. Hai ngày bốn ba đã sức cùng lực kiệt.

Nhảy được một nửa thì đột nhiên không còn sức, rơi tùm xuống bãi sông. Bùn giữa sông vượt qua đầu gối của Ô Truy Mã.

Sắc mặt Thư Hộc âm lãnh, vung đại kỳ:

- Cung tiễn thủ, bắn cung!

468. Chương 468: Đại Dã Trạch (1)

- Tử Hiếu hại ta, Tử Hiếu hại ta!

Khi tin tức Lữ Bố chết trận tại dốc Hồng Khích truyền tới Bộc Dương, Tào Tháo ngồi trong phủ nha, hồi lâu nói không nên lời.

Đã đến bước này, mặc kệ Lữ Bố xuất phát từ mục đích gì trợ giúp hân, trong lòng Tào Tháo rất rõ ràng, hân đã tính sai. . .

Có người nói, Lữ Bố tại Nhữ Nam cướp đường vận lương của Quan Vũ hơn mười lần, làm cho Quan Vũ đành phải từ hai vùng Định Dĩnh Tây Bình triệu tập trọng binh bao vây tiêu diệt. Nếu như lúc đó Tào Nhân có thể phối hợp, nói không chừng Nhữ Nam còn có thể lấy lại. Nhưng đối mặt với loại tình huống này, Tào Nhân lại ản binh bất động. Dùng lời của Tào Nhân để giải thích: mặc dù phát hiện Nhữ Nam có dị động, nhưng tình huống quân địch không rõ, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tào Tháo còn có thể nói cái gì chứ?

Việc lâm trận này vốn đã không dễ nói rõ ràng. Nếu lúc trước bảo Tào Nhân tổng đốc chiến sự Nhữ Nam, như vậy Tào Tháo đã không thể đi trách Tào Nhân. Dù sao lúc trước Tào Tháo hẳn cũng không rất yên tâm về Lữ Bố. . . Cũng chỉ có thể ở trong lòng thầm trách cứ vài câu.

Lữ Bố đã chết, nhưng Quan Vũ muốn thắng lợi trong trận chiến kế tiếp cũng không dễ dàng.

Ngược lại là Tào Tháo cũng không có thời gian sâu não cho cái chết của Lữ Bố. Trận Bộc Dương đã kéo dài hơn nửa năm, không thể tiếp tục nữa. Bằng không coi như là thắng Viên Thiệu, bản thân cũng sẽ nguyên khí đại thương. Xem ra nhất định phải sử dụng thủ đoạn cuối cùng kia rồi.

Tào Tháo lập tức tìm đám người Lỗ Túc tới, sau khi phân phó thế này thế kia, đám người Lỗ Túc lĩnh mệnh mà đi.

Đợi đám người Lỗ Túc đi rồi, Tào Tháo nhìn phần chiến báo đến từ Nhữ Nam trên bàn, sau đó thở dài một tiếng.

Cơ bất khả thất, thất bất tái lai!

Hiện tại nếu như muốn đoạt lại Nhữ Nam, sợ sẽ không tái đơn giản nữa rồi...

Mùa hè năm Thái Bình thứ năm đến rất sớm.

Tháng tư nhiệt độ không khí đã trở nên rất nóng bức. Phương bác gặp phải một trận hạn hán xưa nay chưa từng có. Ký Châu đối mặt với tình cảnh không có thu hoạch, mà Kinh Châu cũng xuất hiện tình hình tai nạn. Tuy nhiên không giống nạn hạn hán phương bắc, kinh bắc thì mưa to liên tục, khiến cho nước sông tăng vọt. Di Lăng vỡ đê, đất đai nghìn dặm biến thành một con đầm lớn. Hán Thủy vỡ đê, Cánh Lăng Nam Hương bị hồng thủy nhấn chìm.

Ngoài ra các nơi khác cũng lũ lụt không ngừng, khiến cho tình hình thiên tai tại Kinh Tương càng nghiêm trọng hơn.

Lưu Biểu vắc thân bệnh chủ trì cục diện rối rắm này. Nhưng thiên tai đến đồng thời, sao có thể giải quyết trong một chốc được?

Thế cục Tây Xuyên từ từ bình ổn. Theo tin tức mật thám truyền đến, Từ Vinh đã bắt đầu điều động binh mã các phương Tây Xuyên, cộng thêm 20 vạn binh lực đến từ Hán Trung, tổng nhân số vượt quá 50 vạn. Hiện giờ đóng quân tại quận Kiền Vi, quận Ba, cả ngày thao luyện, tùy thời có thể xuất Xuyên.

Lại thêm kinh nam bị Sa Ma Kha khống chế, đến lúc đó dự tính sẽ có 80 vạn đại quân binh lâm Ủy Sơn, Lưu Biểu đâu có thể không khẩn trương chứ?

Cũng may, thủy lộ kinh nam bị Chu Du khống chế.

Đầu tháng tư, sau khi Tôn Quyền bị Sa Ma Kha bắt và bị giết tại Trường Sa. Chu Du dưới nghiêm lệnh của Tôn Sách đã triển khai công kích hung mãnh đối với thủy quân kinh nam. Cuối tháng tư đầu tháng năm, thủy quân Giang Đông tại thủy vực ở giữa An Lục và Hán Dương phá Cấm Phàm doanh của Cam Ninh.

Trận chiến này Cấm Phàm doanh của Cam Ninh bị tiêu diệt hầu như không còn.

Gần trăm chiếc lầu thuyền bị hủy trên sông. Mấy trăm chiến thuyền tổn hao gần hết... Chủ tướng Cam Ninh chỉ mang theo hai chiếc lầu thuyền cùng hơn mười chiến thuyền trốn vào Vân Mộng trạch. Thủy quân Giang Đông sau khi trải qua trận chiến này đã triệt để chiếm được ưu thế trên nước.

Lưu Biểu bắt đầu lo lắng. . .

Mặc dù nói đã kết minh cùng Giang Đông nhưng thủy quân tung hoành trên Đại Giang chung quy không phải là nhân mã của Kinh Châu hẳn. Cứ tiếp tục như thế, coi như là ngăn chặn được thủy quân của Quan Trung thì có ích lợi gì? Yết hầu của thủy lộ bị Giang Đông chặn lại, cũng không phải một chuyện tốt.

- Khổng Minh, làm phiền người đến Giang Hạ một chuyến, nói là thủy quân Quan Trung đã không còn tạo thành uy hiếp. Việc còn lại do thủy quân Kinh Châu ta tới giải quyết. Lần này làm phiền Giang Đông hiệp trợ, ta rất cảm kích. Ngày khác nhất định có hậu tạ. . . Ừm, cứ như vậy đi.

Ngụ ý là nói: rất cảm tạ Tôn gia các người xuất binh hỗ trợ. Hiện tại ta đã có thể tự mình giải quyết rồi, không muốn làm phiền các người nữa. Giang Đông các người xuất lực, ta rất cảm kích, nhưng tình huống hiện tại vẫn mời các người rời khỏi Giang Đông đi.

Gia Cát Lượng nghe vậy nhú mày.

Đây là diễn hình của việc qua sông đoạn cầu, người ta vừa mới giải quyết Cam Ninh cho, người lại bảo Chu Du rời khỏi Kinh Tương?

Khó, khó, khó!

Gia Cát Lượng tự có một phen mưu tính, mời thủy quân Giang Đông xuất thủ quả thật có nguy hiểm dẫn sói vào nhà. Có điều đợi Chu Du và Cam Ninh sống mái với nhau, Kinh Châu chỉ cần kẹp lại yếu đạo thủy lộ là có thể nuốt vào thủy quân Giang Đông. Nhưng thứ nhất hẳn thật không ngờ Cam Ninh lại bại thế thảm như thế, thứ hai không nghĩ đến Lưu Biểu lại cảm thấy uy hiếp nhanh như vậy. Thật sự không phải là một dấu hiệu tốt.

Nói thì vẫn phải đi, chỉ là. . .

Gia Cát Lượng trầm ngâm hồi lâu, linh mệnh mà đi.

Nhưng lúc này thái thú Nam Dương Khoái Việt lại chạy về Tương Dương.

Lưu Biểu ôm thân bệnh trong phủ nha tiếp kiến Khoái Việt:

- Dị Độ, vội vã từ Nam Dương trở về gấp như thế, có chuyện gì sao?

Khoái Việt trầm giọng nói:

- Hôm nay ti hạ đến đây là vì tương lai của Cảnh Thăng công.

- Hả?

- Đại chiến Viên Tào sắp kết thúc, Tây Xuyên cũng sắp xuất binh kinh nam. Chủ công cần sớm làm mưu tính, bằng không kinh bắc ta sẽ khó có thể bảo toàn.

Lưu Biểu ho khan một trận kịch liệt, sắc mặt vàng như nền xuất hiện một vết đỏ ửng.

- Dị Độ, ý người là gì?

Khoái Việt nói:

- Trước đây, Kinh Tương có Tây Xuyên cách trở, kinh bắc lại có Tào Tháo chống đỡ, Quan Trung thế lớn, nhưng khó có thể dao động căn cơ của ta. Nhưng hiện tại lá chắn Tây Xuyên không còn, bốn quận kinh nam rơi vào tay Đồng gia. Chỉ thừa Thương Ngô còn một hơi tàn. Tào Tháo và Viên Thiệu đánh một trận, sợ cũng nguyên khí đại thương. Lá chắn của phương bắc Kinh Châu ta sợ cũng không thể tồn tại, chủ công cần phải đưa ra quyết định mới được.

Lưu Biểu nói:

- Dị Độ có chủ ý gì không?

- Ta có ba kế, có thể giải ưu cho chủ công.

- Vậy nói nghe một chút đi. . .

- Thượng sách. Chủ công có thể liên thủ với Tôn Sách, lấy Trường Giang làm lạch trời, tự lập làm vương. Chủ công là tông thân Hán thất, có thể thượng sớ Trường An, thỉnh cầu phong quốc, làm theo Nam Việt Vương Triệu Đà, cùng Đồng gia cách sông mà trị. Chỉ là, chủ công đặt chân Giang Nam, lại không có thủy quân hùng mạnh. Lâu dài, Giang Nam nhất định sẽ chịu Giang Đông tiết chế. Huống hồ Tây Xuyên môn hộ mở rộng, chủ công sẽ hai mặt thụ địch.

Lưu Biểu bình tĩnh nói:

- Vậy trung sách là gì?

Khoái Việt nói:

- Trung sách, hiện giờ Lưu Bị dụng binh tại Toánh Xuyên, chủ công có thể xuất một đạo nhân mã, giành trước chiếm lấy Hứa Xương, bắt Hứa Xương Ngụy Đế, hiệu lệnh Tôn Lưu. Lại giao Dự Châu cho Lưu Bị, để hấn ngăn cản binh mã của Đổng gia cho chúng ta. Tuy nhiên Lưu Bị cũng là kẻ gian hùng, dã tâm quá nhiều. Một khi dợi vây cánh đầy đủ, nhất định sẽ đặt ánh mắt lên Kinh Tương của ta. Đến lúc đó chủ công sẽ đối mặt với nguy hiểm bị cản trở.

- Vậy hạ sách thế nào?

- Hạ sách, thượng sĩ Trường An, thỉnh cầu đầu hàng, buông ra quan ải Nam Quận, mời binh mã của Sa Ma Kha nhập kinh bắc. Như vậy, mặc dù chủ công không còn bá chủ một phương nữa, nhưng bảo đường tuổi thọ, nửa đời sau được vinh hoa phú quý, không cần lo lắng về tính mệnh, tuyệt không có vấn đề.

Lưu Biểu nghe xong lâm vào trầm tư.

Một lát sau, hần đột nhiên ngẩng đầu nhìn Khoái Việt, mỉm cười nói:

- Dị Độ, việc này ta cần tỉ mỉ suy nghĩ một chút, người một đường từ Nam Dương bốn ba trở về, chắc hẳn cũng rất mệt. Không bằng về nghỉ ngơi trước đi, cho phép ta nghỉ kỹ. Người thấy thế nào?

Khoái Việt cũng không nói lời thừa, lập tức thi lễ:

- Mong chủ công sớm có quyết định!

Lưu Biểu nhìn theo Khoái Việt rời khỏi. . .

Hần đột nhiên cầm lấy cái chặn giấy trong tay ném nát bét, nổi giận mắg:

- Khoái Việt bắt nạt ta quá mức, tưởng ta không nhìn ra tâm tư của người sao?

Nói rồi hần lại ho khan kịch liệt, vỗ ngực, hồi lâu không đứng dậy nổi.

- Cha, cha làm sao vậy?

Một giọng nói non nớt từ ngoài phòng truyền đến, sau đó một thiếu niên trắng trẻo chạy vào phòng.

Thiếu niên này là ấu tử của Lưu Biểu, tên là Lưu Tông. Lưu Biểu có hai người con trai, trưởng tử Lưu Kỳ, thứ tử Lưu Tông, đều là con vợ trước. Năm đó Lưu Biểu tại Lạc Dương, bởi Lưu Kỳ rất giống hần cho nên rất sủng ái. Mà Lưu Tông thì sao, bởi vì khó sinh, vợ trước của Lưu Biểu bởi sinh Lưu Tông mà chết, cho nên lúc đó Lưu Biểu cũng không phải rất quý mến Lưu Tông, thậm chí có phần chán ghét.

Tuy nhiên sau khi Lưu Biểu đến Kinh Châu, cưới Thái thị, con gái của Thái Phúng thế tộc Kinh Châu làm vợ.

Mà Lưu Tông thì sao, bởi lúc đó còn nhỏ, có phần quyến luyến Thái thị. Sau đó Lưu Tông cưới cháu gái của Thái thị, cho nên Thái thị rất cưng chiều Lưu Tông, thường xuyên ở trước mặt Lưu Biểu khích lệ Lưu Tông, Lưu Biểu đối xử với Lưu Tông cũng dần dần xuất hiện biến hóa.

Thấy Lưu Tông đi đến, Lưu Biểu gượng cười:

- Sao con tới đây?

- Thấy cha vất vả, cho nên hài nhi bảo phòng bếp nấu chút cháo. Sức khỏe của cha không tốt, cần tĩnh dưỡng nhiều hơn mới được.

Lưu Biểu cảm thấy thoải mái trong lòng.

- Con ta quả nhiên hiểu chuyện, qua đây. . . Gần đây học được sách gì rồi?

Hai phụ tử nói chuyện một lúc, Lưu Tông rất hiểu chuyện đi ra ngoài. Lưu Biểu một mình ngồi ở trong thư phòng, một lát sau cầm bút viết lên giấy tên của Lưu Tông Lưu Kỳ. Hần trầm tư một lúc, gạch một đường

dưới tên của Lưu Tông, viết xuống hai chữ Thái, Khoái. Chợt mày nhíu lại, sau đó vẽ một vòng tròn lên tên của Lưu Tông, lại khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng.

Hắn vo tròn tờ giấy lại rồi ném qua một bên.

Lưu Biểu chần chờ một chút, trầm giọng nói:

- Người đâu, lập tức bảo Liêu Lập và Ngụy Duyên đến đây gặp ta.

- Vâng!

- Chậm đã, tiện thể tìm cả đại công tử tới đây. . .A, ta chờ họ ở hậu hoa viên. Sau khi họ qua đây thì đi thẳng vào hoa viên gặp ta.

- Tiểu nhân minh bạch!

Lưu Biểu chống quải trường chậm rãi đi ra ngoài thư phòng. Giữa trưa khí trời ẩm ướt oi bức. Hàng tùng bách sum suê cũng khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu hơn. Nhưng trong lòng Lưu Biểu lại không thể bình tĩnh. Nhìn tình hình, Kinh Châu này quả nhiên là gió thổi mưa giông trước cơn bão!

Lưu Cảnh Thăng ta mặc dù đi xuống, nhưng muốn ta đầu hàng như thế sao? Tuyệt đối không có khả năng!

Nghĩ tới đây, Lưu Biểu dậm mạnh quải trường xuống đất một cái, sau đó xoay người chậm rãi đi đến hoa viên.

Hai tôi tớ đi vào thư phòng quét dọn. Một người trong đó nhặt lên cục giấy trên mặt đất, mở nhìn thoáng qua, lập tức nhét vào trong lòng.

- Xin Lương Vương báo thù cho quân hầu!

Cao Thuận quỳ gối nằm xuống, lớn tiếng nói.

Phía sau hắn còn có mấy người trang phục gia tướng, đều là nhân mã lúc trước theo Cao Thuận cùng nhau đi tới Trường An. Quỳ thành một hàng.

Cửa thư phòng đóng chặt, Đồng Phi ngồi ở sau án thư, ánh mắt hơi đại ra.

Đồng Ký và Lữ Hân thì quỳ gối trước bàn, nhìn Đồng Phi, không nói được một lời. . .

Tin Lữ Bố chết trận truyền tới Trường An, quả thật gây ra oanh động không nhỏ. Người nhỏ tuổi có thể không biết Lữ Bố, nhưng người thế hệ trước như Đồng Phi Điển Vi đều thở dài một tiếng. Nhất đại mãnh tướng, không ngờ bị chết không minh bạch như vậy sao?

Theo mật thám truyền đến tin tức, Quan Công cũng không phải dùng thủ đoạn đường đường chính chính chiến bại Lữ Bố.

Đương nhiên, hai quân giao phong nào có chuyện đường đường chính chính? Chỉ là Lữ Bố bị chết quá thảm. Ngựa sa lầy ở bãi sông dốc Hồng Khích, bị quân Từ Châu loạn tiễn bắn chết. Cả người lẫn ngựa ít cũng phải trăm cây lợi tiễn bắn. Quan Vũ còn trăm đầu của Lữ Bố treo trên đầu thành Nhữ Dương.

Đây không nên là kết cục của nhất đại hổ lang chi tướng!

Mặc kệ Lữ Bố là người thế nào, nhưng Đồng Phi cảm thấy cách giải quyết như vậy đối với Lữ Bố thì thật sự quá không công bằng.

Sau khi Nghiêm thị nhận được tin tức này liền ngắt đi.

Nếu không phải còn ấu tử, chỉ sợ Nghiêm thị sẽ lập tức đi theo Lữ Bố. Nhưng mặc dù như vậy, Nghiêm thị hầu như đã suy sụp hoàn toàn. . .

Đồng Ký và Lữ Hân chạy tới cầu xin Đồng Phi báo thù cho Lữ Bố.

Nhưng còn chưa nói xong thì Cao Thuận đã dẫn theo mười mấy gia tướng ở bên ngoài dập đầu cầu kiến.

Đồng Phi híp mắt nhìn hai người trong phòng. Hồi lâu sau y đứng lên đi vòng qua bàn, đi tới cửa thư phòng, mở cửa ra.

- Thế Anh, người cứ đứng lên rồi lại đây nói chuyện. . . Bảo các huynh đệ đứng lên hết đi, việc này bởi vì ta mà gây nên. Ta dù sao vẫn phải cho các người một công đạo.

Ở trong lòng Đồng Phi vẫn cảm thấy hổ thẹn đối với Lữ Bố.

Nếu không phải y phải người tới Nhữ Nam thuyết phục Lữ Bố, hiện giờ Lữ Bố có thể vẫn còn đang khoải hoạt tại Nhữ Nam. Mặc dù Lữ Bố đánh về Nhữ Nam không hề có chút quan hệ với Đồng Phi, nhưng căn nguyên việc này bởi vì y, sao y không cảm thấy khó chịu? Sau khi tin Lữ Bố chết truyền đến Trường An, Đồng Phi từng đích thân đến phủ Vệ tướng quân vấn an. Đáng về thê lương của cô nhi quả phụ làm cho Đồng Phi cảm thấy xót xa trong lòng.

Cao Thuận nghe thế đứng lên, lại lấy tay ra hiệu một cái với gia tướng phía sau.

Bọn gia tướng cũng đều đứng dậy, thối lui đến một bên, khoanh tay đứng trang nghiêm. Cao Thuận thì theo Đồng Phi đi vào thư phòng. Khi nhìn thấy Đồng Ký và Lữ Hân quỳ trên mặt đất Cao Thuận không khỏi ngẩn ra. Hắn liền hiểu ngay, cảm kích nhìn Đồng Ký.

Đồng Phi hít sâu một hơi.

- Bá Uy, Hân nhi, hai người cũng đứng lên đi.

Nhưng phụ vương. . .

- Đứng lên!

Đồng Phi đột nhiên quát to, Đồng Ký sợ ngậm miệng lại, rồi nâng Lữ Hân đã khóc lóc sụt sùi cùng đứng dậy.

469. Chương 469: Đại Dã Trạch (2)

- Ân oán gút mắt giữa ta và Ôn Hầu không phải một câu có thể nói rõ ràng. Nhưng ta muốn nói một câu, ta rất ngưỡng mộ Ôn Hầu. Nghĩ trước đây ta chẳng qua là An Ninh Đình hầu, Ôn Hầu theo Đình Nguyên nhập Lạc Dương, đã từng khổ chiến một trận ở ngoài Bắc Mang. Bá Uy khả năng không còn nhớ việc này, nhưng Thế Anh hẳn còn nhớ rõ. Chỉ tiếc, sau đó trận đánh dưới Lạc Dương ta không được tham dự.

Cao Thuận nghe thế lòng trùng xuống.

Lương Vương nói những lời này là có ý gì? Lẽ nào y. . .

- Lúc đó Lương Vương dù chưa tham gia, nhưng Thế Anh đã lãnh hội phong thái của Tất Hầu và Thiên Hầu.

Cao Thuận nói những lời này có vẻ hồi tưởng lại.

Thoảng cái đã là việc 15 năm trước, nhưng lại như rõ ràng trước mắt!

- Lúc đó tiểu tướng tự nhận, thiên hạ hùng binh không ai thoát ra được Hãm Trận doanh của ta. Nhưng. . . Bối Ngôi quân của Khúc Nghĩa tướng quân đã cùng Hãm trận doanh đấu ngang sức ngang tài.. Khi đó, Hãm trận doanh của ta đã thân kinh bách chiến, mà Bối Ngôi quân của Khúc Nghĩa tướng quân vẫn chỉ mới thành lập. . . Sau đó quân hầu từng nói với ta: Dưới trướng An Ninh Đình hầu tàng long ngọa hổ, đại gia và tam gia đều là mãnh tướng hiểm thấy trong cuộc đời này của Quân hầu.

Đồng Phi cười...

Những lời của Cao Thuận mặc dù không khỏi có hiềm nghi nịnh nọt, nhưng đó là sự thực.

Đồng Phi nói:

- Cha ta chấp chưởng Lạc Dương, 22 lộ chư hầu hội minh Toan Táo, ta cùng Ôn Hầu mỗi bên thủ một phương, so đo với nhau. Ha ha, khi đó Ôn Hầu ở dưới Hồ Lao quan rất uy phong, còn phái người truyền

tin cho ta: thiên hạ cường dũng cũng chỉ có Bồ và Tây Bình. Mặc dù nói ta và Ôn Hầu sau đó đã xảy ra hiềm khích, còn khiến cho huynh trưởng của Hân nhi chết, nhưng trong lòng ta vẫn rất bội phục Ôn Hầu.

- Bá Uy, Thế Anh, còn có Hân nhi, các người có biết vì sao không?

Đồng Ký Cao Thuận đồng loạt lắc đầu.

Đồng Phi nói:

- Ôn Hầu cùng ta xuất thân như nhau, thậm chí còn kém hơn ta. Người trong thiên hạ, đều lấy môn hộ nhìn người, tình hình của bọn ta đều gần như nhau. . . Lấy một giới vũ phu mà thành bá chủ một phương, trong đó trải qua bao nhiêu khuất nhục và thất bại, chỉ có bản thân bọn ta rõ ràng. Mạng của ta tốt, đã đứng vững gót chân. Nhưng Ôn Hầu. . . Thế Anh, Hân nhi, ta có thể bảo đảm, ta nhất định sẽ báo thù cho Ôn Hầu!

- Nhưng cũng không phải hiện tại. Quân tử báo thù, 10 năm không muộn. Chúng ta không phải là quân tử, chỉ mấy tháng, cũng phải đợi được.

- Nói thật thì chiến trận giao phong, không phải là người chết thì ta mất mạng, cái chết của Ôn Hầu cũng là trong lẽ thường. nhưng Quan Nhị không nên dùng thủ đoạn này đối phó với đường đường hổ lang chi tướng. Càng không nên sau khi Ôn Hầu chết ngay cả toàn thi cũng không để lại. Đây là một loại sỉ nhục cho Ôn Hầu, cho ta, cho võ giả thiên hạ. Cho nên, ta nhất định sẽ không bỏ qua Quan Nhị, chỉ đợi thời cơ thành thực, nhất định sẽ báo thù cho Ôn Hầu.

Cao Thuận nghe vậy cùng Lữ Hân quỳ xuống.

- Đa tạ Lương Vương thiên tuế!

Đồng Phi đi qua nâng Cao Thuận và Lữ Hân dậy, cười ha ha nói:

- Tính tình Bá Uy âm lãnh, có đôi khi vô cùng hấp tấp. Khi ta không có ở đây, Hân nhi phải thời khắc chỉ điểm hấn, đừng cho hấn cả ngày xụ mặt ra. Thế Anh, người cũng phải giúp Bá Uy nhiều hơn, người trải qua nhiều, gặp chuyện thận trọng, đừng để hấn bởi vì hấp tấp mà phạm sai lầm. Bá Uy, sau này người cũng phải đối xử tốt với Lữ Hân và người nhà nó.

Khuôn mặt Lữ Hân thoáng cái đỏ lừ.

Mà Đồng Ký thì cúi đầu nói không ra lời. . .

Cao Thuận lại từ trong những lời này của Đồng Phi nghe ra một số mảnh khöhe. Hấn nhìn thoáng qua Đồng Ký, chấp tay nói:

- Tiểu tướng nhất định không phụ phó thác của Lương Vương.

- Được rồi, các người cáo lui trước đi.

- Vâng!

Đồng Ký cùng Cao Thuận Lữ Hân rời khỏi phòng. Khi quay người lại Đồng Ký lặng lẽ cầm lấy tay Lữ Hân, mà Lữ Hân càng đỏ mặt hơn, quay đầu trừng mắt với hấn, chột nhoe miệng cười. Đồng Ký nở nụ cười, Cao Thuận nở nụ cười, mà Đồng Phi cũng cười!

- Quý Thường, người đến Thừa Minh Điện thông báo ấy vị đại nhân Trần Cung Mã Kiệu, Lương Tập Phí Ốc tới một chuyến.

Đồng Phi gọi Mã Lương tới phân phó hấn đi làm việc, nhưng vào lúc này nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, sau đó đám người Trần Cung vội vã xông vào. Trần Cung thở hồng hộc, sắc mặt đám người Lương Tập Cố Ung nhìn qua cũng là cực kỳ ngưng trọng.

Đồng Phi ngẩn ra, cười nói:

- Chư công tới vừa lúc, ta đang định bảo Quý Thường tới Thừa Minh Điện tìm các người đấy.

- Điện hạ, xảy ra đại sự rồi!

Vừa vào cửa Trần Cung liền lớn tiếng nói.

Mã Lương Hoàng Vinh rất có ánh mắt, liền lặng lẽ rời khỏi thư phòng, đưa tay đóng lại cửa.

Nhưng trong nháy mắt đóng cửa, Mã Lương Hoàng Vinh đã nghe được lời của Lương Tập:

- Điện hạ, Viên Thiệu công chiếm Bộc Dương, Tào Tháo chiến bại rồi!

Tào Tháo đích thật là thất bại. . .

Thậm chí ngay cả Viên Thiệu cũng không nghĩ đến trận đại chiến Bộc Dương kéo dài hơn năm này lại có kết cục kỳ như vậy.

Đầu tháng năm, Viên Thiệu nhận được tin tức, bởi vấn đề về địa lý, lương thảo duy trì cho đại chiến Bộc Dương của Tào Tháo chủ yếu phát ra từ hai nơi. Một là bắt nguồn từ Dự Châu, thông qua Huỳnh Dương, nơi tự do mậu dịch lúc trước Tào Tháo và Đổng Phi định ra, đưa vào chiến trường Duyệt Châu. Đợt lương thảo này là thông qua thương nhân vận chuyển, đến Trường Viên (nay là huyện Trường Viên Tân Hương Hà Nam), sau đó phân phát đến các quan ải.

Một nơi phát ra lương thảo khác là thông qua Thanh Châu, trữ hàng tại Câu Dương (nay là đông bắc Hà Trạch Sơn Đông) thuộc quận Tế Âm.

Sau khi Viên Thiệu biết được tin tức này cũng là cực kỳ do dự. Đánh với Tào Tháo như vậy, hẳn biết rõ bản tính của Tào Tháo. Tào Tháo thích cướp đường vận lương của người khác. Trước đây trên chiến trường Thanh Châu, chính là từ phương diện này mà Viên Thiệu đã ăn thiệt thòi rất lớn.

Một người thích cướp đường vận lương của người khác, há có thể không có phòng bị?

Tuy nhiên theo Quân ti mã Tân Tì nói:

- Chúng ta sở dĩ có thể thám thính được nơi truân lương của Tào Tháo là bởi vì lương thảo tây lộ của hắn là thông qua thương nhân của Huỳnh Dương vận chuyển. Chúng ta nghĩ cách mua chuộc được thương nhân phụ trách việc này, cho nên đạt được tin tức này. Có người nói, do vì thương nhân vận chuyển lương thảo, tại tây lộ, cũng chính là vùng Toan Táo, phòng ngự của Tào Tháo cũng không phải quá nghiêm ngặt, nếu như có thể. . .

Người thông minh vĩnh viễn sẽ không nói ra kết quả, mà là phải để lại một cơ hội cho chủ tử phát huy.

Chỉ có kẻ ngay thẳng, không biết quay đầu như Điền Phong mới có thể không phỏng đoán cảm thụ của chủ tử, khi bày mưu tính kế không kiêng nể gì cả.

Không hề nghi ngờ, Tân Tì là một người thông minh, mà Viên Thiệu cũng không phải đầu đất, rất nhanh đã hiểu ý của Tân Tì, hắn liền nhoẻn miệng cười.

- Ý của Tá Trị là đi vòng qua Huỳnh Dương, tập kích Trường Viên?

Tân Tì vội vã chấp tay khom người nói:

- Chủ công quả nhiên minh. Thần hạ còn chưa nói ra miệng, chủ công đã tính trước kỹ càng.

Rất rõ ràng, trong lời nói có phần a dua nịnh nọt, nhưng Viên Thiệu lại cực kỳ hài lòng, không đi tính toán động tác khoa trương của Tân Tì chút nào.

- Chủ công, thần hạ đã hỏi thăm rõ ràng, nơi truân lương Câu Dương trực tiếp cung ứng cho Tào quân tại Bộc Dương, cho nên phòng vệ tương đối sâm nghiêm. Nhưng Trường Viên lại không như vậy. Theo thần hạ biết, ngay cả lương thảo của Câu Dương cũng yêu cầu Trường Viên hỗ trợ. Từ Huỳnh Dương một đường tới Trường Viên thủ vệ tương đối lỏng lẻo. Hơn nữa áp vận lương thảo đa phần là hộ đội của thương nhân Huỳnh Dương, Tào quân kiểm tra thương đội cũng không nghiêm mật.

- Rất tốt, rất tốt. . . Kế này của Tá Trị quả nhiên minh!

Viên Thiệu mặt mày hớn hởi, liên tục gật đầu. Trải qua một năm khổ chiến, Viên Thiệu cũng có phần không nhịn được rồi. Lại còn thêm năm nay Ký Châu thiên tai nghiêm trọng, lương dự trữ đã cung ứng không kịp. Quan trọng nhất là, vì trận đại chiến này mà Viên Thiệu đã bị Đồng Phi móc hết gia sản.

Nếu như không thể trước khi mùa đông tới kết thúc đại chiến Bộc Dương, Viên Thiệu cũng chỉ có thể lui binh.

Kế này của Tân Tì quả thật là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Viên Thiệu lập tức mệnh đại tướng Hàn Quỳnh là chủ tướng, Tân Tì làm Quân ti mã, mượn đường Hà Nội chuyển sang Huỳnh Dương. Về phần Đồng Phi sẽ đề xuất yêu cầu gì đã không còn quan trọng. Quan trọng là phải nhanh một chút kết thúc chiến tranh.

Cũng may, Đồng Phi cũng không đề xuất yêu cầu quá phàn gì.

Khi sứ giả của Viên Thiệu đến Trường An, Trần Cung nói:

- Mượn đường cũng không khó, chỉ là Lương Vương thiên tuế nghe nói dưới trướng Viên công có người tên Điền Phong, nhiều lần trước mặt mọi người nhục mạ Lương Vương thiên tuế. Thiên tuế rất không thích người này. Nếu không phải nể mặt giao tình với Viên công, từ lâu đã đánh tới Nghiệp Thành. . . Hôm nay Viên công muốn mượn đường, thì phải giao Điền Nguyên Hạo kia cho bọn ta. Chết sống tùy ý bọn ta xử trí, bằng không việc này. . . Không bàn nữa.

Khi sứ giả hồi bẩm với Viên Thiệu, nói là vẫn chưa nhìn thấy Đồng Phi.

Nhưng nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của mọi người tại Thừa Minh Điện, chắc là đã hận Điền Phong đến tận xương tủy, vì vậy mới có thỉnh cầu này.

Viên Thiệu vốn không thích Điền Phong, chỉ sợ mang tội danh tự tiện giết phụ tá.

Hiện giờ Đồng Phi nếu muốn nhận lấy của khoai lang phồng tay này, Viên Thiệu tự nhiên cũng sẽ không phản đối. Tuy nhiên hẳn yêu cầu Đồng Phi thả lại Viên Thượng.

Đồng Phi không có ý kiến đối với việc này.

Đầu tháng 6, Viên Thiệu điều 3000 Đại Kích Sĩ do Hàn Quỳnh Tân Tì suất lĩnh, từ Duyên Tân đi vòng đến Huỳnh Dương.

Sau đó lần vào thương nhân Từ Châu đã mua chuộc từ trước, áp giải lương thảo lặn yên đến Trường Viên, tại đêm khuya tập kích đốt Trường Viên.

Hơn mười vạn thạch lương thảo tại Trường Viên bị thiêu hủy hết sạch.

Tây lộ Tào quân đầu tiên loạn cả lên, Viên quân thừa cơ chiếm lại Bạch Mã, chiếm lĩnh Toan Táo, mũi quân trực chỉ Trần Lưu.

Chủ soái Tây lộ quân của Tào quân là Lỗ Túc bắt đắc dĩ lui thủ Trần Lưu. Mà Tây lộ quân vừa bại, Bộc Dương sau đó cũng không ngăn được công kích của quân Viên Thiệu từ bên sườn. Sau khi kiên trì hơn mười ngày mới rút khỏi Bộc Dương, một đường bị đánh tới bởi, lương thảo đồ quân nhu vô số, lui thủ Cự Dã.

Mà chủ soái Đông lộ quân là Hạ Hầu Đôn Trình Dục, sau khi Bộc Dương thất thủ cũng không ngăn được công kích của Viên quân.

Kiên trì mấy ngày sau đại quân tan tác, từ Thương Đình của Đông quận một đường lui thẳng tới Đông Bình quốc, lấy Tu Xương (nay là Đông Bình hồ của TP. Đông Bình Sơn Đông, cũng là Lương Sơn) làm lá chắn, cuối cùng cũng ổn định trận tuyến, thủ vững không ra, lại một lần nữa hình thành giằng co với Viên quân.

Trận chiến này Viên Thiệu bắt gần 5 vạn nhân mã của Tào quân làm tù binh, thu được vật tư vô số.

Bộc Dương vừa bại, lạch trời Hoàng Hà mà Tào Tháo dựa vào làm lá chắn đã không còn tồn tại. Viên Thiệu thừa thắng xông lên, đại quân lao thẳng tới Cự Dã, giằng co với Tào Tháo tại đây.

Lúc này đang là cuối hạ đầu thu!

Kỳ thi Hương tại Trường An cũng gần đến.

Ngày này chính là ngày lành trường tử Đồng của Lưu Biện đầy 2 tuổi.

Lưu Biện bày tiệc tại Vị Ương cung chiêu đãi quan viên lớn nhỏ ở Trường An. Đồng Phi tự nhiên cũng được mời, ngồi ở thủ tịch.

Lưu Biện đã qua tuổi nhi lập.

Mặc dù là thiên tử một triều, nhưng không hề có khí khái xa hoa chút nào. Sau khi đăng cơ hai năm, cũng chính là đầu năm Thái Bình thứ ba mới lập hoàng hậu.

Vị hoàng hậu này xuất thân cũng không quá cao quý.

Quý tại ôn lương nhân thực, rất có khí chất. Tuy nhiên vị hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ này mệnh cũng không phải rất tốt. Sau khi sinh một đứa con vào cuối năm Thái Bình thứ ba liền từ bỏ nhân gian. Nhưng mặc kệ nói thế nào, hoàng hậu cuối cùng cũng để lại cho Lưu Biện một cốt nhục, tên là Lưu Đồng.

Lưu Biện mới trải qua cuộc sống của người bình thường được hai năm thì gặp loại biến cố này.

Cả người trở nên càng sa sút hơn, suốt ngày không để ý tới triều chính, ở trong Bách Lương Đài tham phạt niệm kinh. Trên cơ bản không hề xuất đầu lộ diện. Cứ cách hơn mười ngày Đồng Phi sẽ vào cung trò chuyện với Lưu Biện. Vào lúc này Lưu Biện sẽ tươi cười một chút. Ngoại trừ lúc này, cũng chỉ khi nhìn thấy con trai Lưu Đồng hẳn sẽ hài lòng một chút. Phần lớn thời gian đều như lão tăng nhập định, thậm chí không nói cái gì.

Lưu Đồng hai tuổi, mặc dù Lưu Biện không muốn lo liệu, nhưng các quan không đáp ứng.

Vì vậy, tiệc rượu từ chính Ngọ mãi cho đến đêm mới kết thúc. Trong tiệc rượu Đồng Phi rất vui vẻ, thoải mái chèn chèn, cho nên khi tiệc rượu kết thúc đã hơi say.

Ra khỏi hoàng thành, Đồng Phi lên ngựa đi về nhà...

Gió đêm hiu hiu, men rượu xông lên đầu, thần trí Đồng Phi trở nên mơ hồ.

Do ở tại Trường An nên Đồng Phi cũng không mang nhiều tùy tùng. Ngoại trừ hơn trăm thân vệ thì không có người nào khác. Hiện giờ các quan viên của Trường An đã không còn ngồi các công cụ như xe ngựa, mà thay bằng một thứ mới mẻ hơn, cũng chính là kiệu 8 người khiêng.

Cổ kiệu này là thứ Đồng Phi chế ra khi lui vào Nam Sơn năm đó.

Sau khi thế cục tại Trường An ổn định, không ít người bắt đầu thích loại công cụ thay đi bộ này. Hơn nữa cổ kiệu này cũng chia ba bảy loại.

Tỷ như Lưu Biện, là thiên tử, người khiêng kiệu có tổng cộng 108 người, tên là hoàng liễn.

Tôn thất và vương thất do 64 người khiêng kiệu, tên là Vương liễn; tam công cửu khanh ngồi kiệu 32 người khiêng, người còn lại cứ dựa vào đó mà suy.

Dựa theo quan chức của Đồng Phi phải dùng vương liễn, nhưng Đồng Phi đã quen cưỡi ngựa, ngồi kiệu cứ cảm thấy khó chịu, cho nên phần lớn thời gian vẫn lấy cưỡi ngựa là chủ. Ngày đó gió đêm hiu hiu, trong thành Trường An tràn ngập mùi gỗ nhãn, cảm giác rất thoải mái.

Đồng Phi trên ngựa lắc lư người, nhìn qua có vẻ ngồi không vững.

Mà thân quân hộ vệ cũng đa phần thả lỏng cảnh giác. Dù sao thành Trường An này là địa bàn của Đồng Phi, không có khả năng xảy ra việc gì.

Nhưng khi quẹo qua đường Chiêu Minh phường, tọa kỵ của Đồng Phi đột nhiên có vẻ nôn nóng bất an.

Theo sau đó hơn mười đạo hàn quang lóe lên từ trên nóc nhà từ hai bên đường, có người lớn tiếng quát lên:

- Đồng tặc, hôm nay phải đền mạng cho phụ thân ta!

Kiểm quang lạnh thấu xương, hàn khí bức người.

Mười mấy hắc y thích khách lao ra, một người trong đó lao thẳng tới Đồng Phi.

Những thích khách này hình như đã trải qua huấn luyện. Mười người chặn lối đi tùy tùng của Đồng Phi, ba người còn lại hiển nhiên là chủ lực ám sát Đồng Phi. Nếu như vào lúc bình thường, đừng nói mười thích khách, coi như 20, 100, chưa hẳn có thể làm gì được Đồng Phi.

Nhưng hôm nay Đồng Phi đã say đến mức đầu óc không tỉnh táo.

Hơn nữa ở trong thành Trường An sao y có thể ngờ được sẽ có người dám ám sát mình?

Thân thủ của ba thích khách đó cực kỳ inh, chiêu số cũng cực kỳ tàn nhẫn, trực tiếp đâm tới ngực Đồng Phi.

Cũng may Đồng Phi say nhưng chiến mã lại cực có linh tính.

Nó hí vang một tiếng, hất văng Đồng Phi bất ngờ không kịp phòng bị xuống ngựa. Kiếm quang lướt qua, chiến mã hí thảm một tiếng rồi ngã vào trong vũng máu. Mà Đồng Phi thì ngã phịch lên mặt đất lạnh lẽo. Tuy nhiên cái ngã này khiến y tỉnh táo hơn, nhưng cảm giác đầu vầng mắt hoa vẫn khiến y không thể làm ra phản ứng bình thường.

Một thích khách cầm trong tay đoản mâu đâm vào tới Đồng Phi.

Đồng Phi thuận thế bắt được đoản mâu, đoạn hét lớn một tiếng tránh khỏi người đó. Thuận lợi leng keng hai tiếng, hất đi lợi kiếm của hai thích khách khác.

Nhưng đúng lúc này, thích khách bị bỏ qua đột nhiên xoay người từ phía sau ôm lấy cổ Đồng Phi.

- Mau động thủ, đừng để ý tới ta!

Hai gã thích khách cầm kiếm đâm tới. Thân vệ của Đồng Phi từ xa cũng tỉnh táo lại, hò hét muốn lao qua cứu Đồng Phi, nhưng dưới sự ngăn cản liều mạng của mười tên thích khách, trong nhất thời không thể qua được. Có hơn mười người còn bị trọng thương, ngã xuống vũng máu.

Đồng Phi gào lên một tiếng, lợi kiếm của thích khách chìm vào trước ngực, máu phun ra tung tóe.

Thích khách ôm lấy y bị Đồng Phi xoay người hất văng ra ngoài, lão đảo hai bước. Đồng Phi vừa muốn phản kích thì hai thanh lợi kiếm lần thứ hai xuyên thấu thân thể.

Máu nhiễm đỏ y sam. . .

Trận ám sát thành công xảy ra này diễn ra khoảng chừng thời gian một chén trà nhỏ, Thành vệ quân vội vã đi tới, vừa thấy Đồng Phi ngã trong vũng máu liền trở nên luống cuống! Nếu như Đồng Phi chết, chỉ sợ toàn bộ thành vệ quân đều phải tao ương. Vì vậy kịch chiến một hồi, các thích khách đều bị bắt hết. Mà Đồng Phi thì được tùy tùng vội vàng vàng đưa về Lương Vương phủ, toàn bộ Trường An thoáng cái sôi trào!

Lan Trì tướng quân Triệu Vân sau khi nhận được thông báo triệu tập Lan Trì trú quân, nhanh chóng tiếp nhận phòng ngự của Vệ quân Trường An, phong tỏa Trường An kín không kẻ hở.

Khi Đồng Ký nhận được thông báo thì đang ở phủ Vệ tướng quân cùng Lữ Hân vẽ tranh.

Sau khi nghe được tin tức cha bị ám sát cũng vội vàng vàng chạy về trong phủ. . . Cao Thuận phân phối gia tướng của phủ Vệ tướng quân cho Đồng Ký, suốt được được hộ tống.

Khi Đồng Ký trở lại Lương Vương phủ đã thấy ở cửa tụ tập rất nhiều người.

Có người nói ngay cả Lưu Biện cũng đã nhận được thông tri, liền phái Dương Khiêm tới tra xét. Quan viên các phương đều vây ở ngoài phủ. Quân đội khẩn cấp điều đến từ Lan Trì chừng 4, 5 nghìn người thủ hộ xung quanh Lương Vương phủ. Thấy được Đồng Ký trở về, một đại hán từ trong phủ chạy ra, vừa đi vừa khóc nức nở:

- Đại công tử, đại công tử. . . Thiên tuế hần. . .

- Ngô Ngạn, im miệng!

Đồng Ký quát lên chói tai:

- Phụ vương dũng mãnh tam quân, là thiên hạ đệ nhất võ tướng. Chỉ là xuẩn tặc, sao tổn thương được tính mệnh của phụ vương ta?

Nói xong dùng ánh mắt âm lãnh đảo qua mọi người ngoài cửa phủ.

- Chư vị đại nhân, thoát nhìn có người muốn trước kỳ thi Hương giở trò... Phụ vương không có việc gì, mời các đại nhân về trước phủ đi. Nguyên Trực, lập tức phái người đến Đỗ Bưu bảo điều Đốc Sát viện nhập Trường An. Thông báo cho đình úy, nói là từ giờ trở đi việc này do Đốc Sát viện tiếp nhận. Toàn bộ thích khách chuyển giao chết cho Đốc Sát viện. . . Trước đó mọi chuyện chưa được điều tra rõ, bất kỳ ai không được tự tiện bàn luận.

- Vâng!

Nguyên Trực mà Đồng Ký nói cũng không phải là Từ Thứ. Nguyên Trực này là Chu Bất Nghi. Nói đến cũng khéo, tự của Chu Bất Nghi trước khi hấn sinh ra đã được Chu Triều định sẵn.

Cũng là Nguyên Trực.

Giống như Gia Cát Lượng tự Khổng Minh, Hồ Chiêu cũng là Khổng Minh.

Sau khi Đồng Phi biết còn đùa:

- Không nghĩ tới, dưới trướng ta lại có hai Nguyên Trực!

Đình úy Trường An hiện giờ do Lưu Tiên đảm đương, cũng là nhân mã của Đồng gia nhất hệ, còn là cữu cữu của Chu Bất Nghi, do Chu Bất Nghi đứng ra tự nhiên là ổn thỏa nhất.

Chu Bất Nghi linh mệnh mà đi, Đồng Ký bước vào trong Lương Vương phủ, tráng hán tên Ngô Ngạn đi theo sát.

Ngô Ngạn tên Sĩ Tắc, là người Ngô Quận Dương Châu, tổ tiên ba đời là nông hộ của Cổ Gia bảo. Năm đó Cổ Gia bảo gặp đại nạn, ngoại trừ những người chết trận trong Cổ Gia bảo, rất nhiều nông hộ thuộc về Cổ Gia bảo cũng rời khỏi Cổ Gia bảo, nhà Ngô Ngạn cũng ở trong đó.

Ngô Ngạn khi còn rất nhỏ đã được phụ mẫu dẫn chạy tới kinh nam.

Phụ thân ốm chết khi Ngô Ngạn 10 tuổi, mẫu thân ngậm đắng nuốt cay nuôi dưỡng Ngô Ngạn thành người, nhưng khi Ngô Ngạn 16 tuổi gặp một cơn bệnh nặng.

Cả nhà Ngô Ngạn lúc đó ở tại Đậu Dương.

Mẫu thân bệnh nặng, Ngô Ngạn tuy là một hiếu tử nhưng gia cảnh nghèo khó, hấn đành phải ra đường bán mình, xin đổi lấy tiền có thể cứu tính mệnh của mẫu thân. Lúc đó Chu Tân vừa lúc phụng mệnh đến Hồ Đầu sơn, thấy Ngô Ngạn 16 tuổi mà thân cao hơn bảy xích, cao lớn vạm vỡ, dáng vẻ rất có sức lực, liền tâm sinh yêu thích. Chu Tân liền xuất tiền trị bệnh ấu thân của Ngô Ngạn, lại dẫn theo Ngô Ngạn đến Hồ Đầu sơn.

Ngô Ngạn 16 tuổi trời sinh thần lực.

Hơn nữa mặt mũi hấn sáng sủa, mi thanh mục tú, răng trắng môi hồng.

Hấn được Sa Ma Kha coi trọng, giữ lại Hồ Đầu sơn. Từng tại Ủy Sơn cốc theo Hồ Chiêu phục kích Lý Nghiêm, còn giết chết Lý Nghiêm ở trong Ủy Sơn cốc. Sau đó Hồ Chiêu nghe nói Ngô Ngạn là người Cổ Gia bảo, liền bảo hấn cầm theo thư, đề cử hấn đến Trường An.

Người như Đồng Phi Sa Ma Kha có bản năng yêu thích võ tướng.

Mặc dù Ngô Ngạn không luyện qua võ nghệ theo hệ thống, nhưng được trời cho cực kỳ xuất sắc. Hơn nữa khí lực cổ quái trời sinh của hấn được Đồng Phi coi trọng.

Tuy nhiên Đồng Phi không giữ Ngô Ngạn lại ở bên người, mà bảo hấn đi theo Đồng Ký.

Ngô Ngạn này không phải là tướng trên ngựa, nhưng khi xuống ngựa thậm chí có thể đánh không phân thắng bại với Điển Vi. Cho nên Điển Vi từng khen:

- Khi ta 18 tuổi chắc đánh không lại Sĩ Tắc bây giờ. Nếu qua mấy năm nữa, Sĩ Tắc sợ sẽ không kém hơn Hồ Nhi nhà ta.

Lời tán thưởng này rất cao.

Đồng Ký dẫn theo Ngô Ngạn đi vào phủ. Sau khi đại môn đóng chặt hần quay đầu hỏi:

- Sĩ Tắc, phụ vương ta. . .

- Đại công tử, chủ mẫu đang ở hậu viện chờ ngài.

Đồng Ký ngẩn ra, gật đầu nói:

- Lát nữa người đi tìm Viện Dung đại thúc, điều Kỳ kích sĩ trong phủ ba bước một nhóm, cẩn thận canh giữ.

Ngô Ngạn là một người thông minh, sao có thể không hiểu ý của Đồng Ký?

Đồng Ký vội vã chạy tới hậu viện, thấy Đồng Thiết đang ôm kiếm đứng ở cửa, thấy Đồng Ký đi qua hần bước lên phía trước hành lễ:

- Đại công tử. . .

- Phụ vương làm sao rồi?

- Đại công tử đi vào sẽ biết!

470. Chương 470: Đại Dã Trạch (3)

Đồng Ký đẩy cửa phòng ra, mặc dù đã có chuẩn bị nhưng vẫn khẽ giật mình.

Trong gian phòng đó không ít người, ngoại trừ Thái Diễm Đồng Lục, Hoàng Nguyệt Anh Nhậm Hồng Xương Thái Tiết còn có Tề Từ Mã Chân, cùng mấy đại thần của Thừa Minh Điện. Đồng Phi ngồi ngay ngắn trên tháp, người đầy máu, nhưng trên mặt lại nhìn không ra có vấn đề gì, cùng mọi người chuyện trò vui vẻ.

- Phụ vương, ngài đây là. . .

Đồng Phi cười ha ha:

- Bá Uy, có phải bị hoảng sợ hay không?

Đồng Ký thở phào một hơi:

- Phụ vương hù chết hài nhi rồi. . .Đang êm đẹp sao lại. . . Mẫu thân, sao mọi người cũng...

Thái Diễm dữ tợn trừng mắt với Đồng Phi, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Việc này không có quan hệ với bọn ta, là trò hay của cha người một tay bày ra. Bá Uy, người không biết đâu, vừa rồi khi người hần đầm đìa máu được khiêng trở về, làm cho bọn ta sợ hãi... Ngay cả Trung Hành cũng bị ta tóm từ trong Thái Y viện qua đây. Nhưng không ngờ...Người nhìn hần đi, có giống bị thương chút nào không?

Đồng Ký đỡ khóc đỡ cười:

- Phụ vương, ngài đang giở trò gì đây? Khi ta trở về, hai vị thẩm thẩm cũng bị dọa cho sợ hãi.

Đồng Phi cười:

- Nếu không như vậy, làm sao có thể gạt được Tào Tháo Lưu Bị?

- Phụ vương, ngài đây là. . .

Thái Tiết ngồi ở bên người Đồng Phi:

- Cha, lần sau không cho như vậy nữa. Tam nương và tiểu muội đều mang thai, nếu bị dọa, chẳng phải sẽ động thai khi?

- Viện Dung, nên thu vông rồi!

Đồng Thiết cũng cười:

- Tiểu nhân đợi ngày này đã ba năm rồi.

Cự Dã, bởi vì có Đại Dã Trạch mà được gọi tên là vậy.

Đại Dã Trạch là một hồ nước lớn nằm ở hạ du Hà Thủy, cũng có người gọi nơi này là Cự Dã trạch.

Ở đây đã từng là Duyệt Châu phía tây nam Lỗ thời viễn cổ, còn là trung tâm hoạt động của các Lỗ dân trên đại địa Tề Lỗ lúc đó.

Tại Cự Dã, từ đông bắc có thể thấy được Thái Sơn nguy nga, Tế Thủy chảy qua từ bên cạnh, bởi vì lượng phù sa Hà Thủy mang đến mà hình thành diện tích đồng bằng như hôm nay. Thời cổ, người Lỗ tây xuất quần sơn, nhìn thấy nơi này có đồng bằng liên miên, vì vậy gọi nơi này là Đại Dã.

Mà Cự Dã chính là cửa vào của Đại Dã.

Thời kì Xuân Thu, Cự Dã đã từng là nơi săn kỳ lân. Đại tướng Tây Hán Bành Việt cũng sinh ra ở chỗ này.

Tào Tháo đại bại tại Bộc Dương, nhưng nhìn hấn không hề có vẻ lo lắng chút nào. Ngược lại sau khi đến Cự Dã, hấn dẫn theo Hứa Chử Tào Bành hứng thú đi xem phong cảnh của Cự Dã. Một Xi Vương, Kỳ Lân đài, còn có Hội Minh đài của Tề Lỗ và Kim Sơn Tàn Vương động thời Chiến quốc, đều làm cho Tào Tháo lưu luyến không quên. Càng làm cho Tào Tháo mê muội là ở đây gần với cổ thổ của thánh nhân, khắp nơi là văn bi của danh sĩ.

Tào Tháo không nóng vội, ngược lại Hứa Chử Tào Bành cảm thấy sợ hãi không hiểu.

Trong đó lấy Hứa Chử theo Tào Tháo thời gian lâu nhất, cũng rất được Tào Tháo tin cậy, vì vậy đánh bạo hỏi:

- Thừa tướng, có gì có nhã hứng này?

Tào Tháo cười ha ha:

- Không có gì, khổ trung tác nhạc thôi!

Khổ trung tác nhạc?

Nhìn bộ dạng của Tào Tháo cũng không giống như là khổ trung tác nhạc. Nhưng Hứa Chử không thừa nhận cũng không được, bởi những hành động của Tào Tháo khiến cho bầu không khí vốn khùng hoảng của Cự Dã đã dịu đi không ít. Có lẽ. Mục đích 'Khổ trung tác nhạc' của thừa tướng chính là ở nơi này.

- Trọng Khang, hiện giờ Viên Thiệu đi đến đâu rồi?

Tào Tháo dưới Hội Minh Đài thời Chiến quốc xem xong một bi văn trên một tấm bia đá, đột nhiên quay lưng lại hỏi Hứa Chử.

Hứa Chử ngắt ra: "Ba lộ binh mã của Viên Thiệu hiện giờ đang hội hợp tới quận Tế Âm, mũi quân của Tây lộ quân bị Tử Kính ngăn cản, Đông lộ quân cũng bị Trọng Đức và Nguyên Nhung ngăn cản. Cho nên, binh mã của Viên Thiệu bắt đầu từ hai cánh hội tụ đến trung tâm, hiện giờ đã đến tuyến đường Thành Dương Lãm Khâu. Thừa tướng, hiện giờ mũi quân của Viên Thiệu rất thịnh, trước đó vài ngày ta nghe Công Đạt nói, trong quân không thiếu tướng lĩnh có tâm tư không ổn định.

Tào Tháo cười:

- Hoạn nạn mới thấy chân tình!

Hấn đột nhiên quay đầu nhìn Hứa Chử và Tào Bành:

- Hai các người thì thế nào? Có phải cũng như những người đó, tâm tư không ổn định không?

Một câu nói khiến Hứa Chử Tào Bành đỏ mặt.

- Sao thừa tướng có thể nói như vậy? Nếu như thừa tướng không tin, mặt tướng nguyên móc ra tìm phởi, chứng minh cho thừa tướng. . .

- Trọng Khang, có gì kích động như vậy?

Tào Tháo vội vã cầm lấy tay của Hứa Chử và Tào Bành:

- Cũng chỉ là một lời nói đùa, nếu như ngay cả hai người cũng không tin, hôm nay bên dưới, sợ là không còn người nào Tào mỗ ta có thể tin tưởng nữa rồi. Lòng của hai người ta biết rõ.

Nếu không phải Tào Tháo tay chân lạnh lẽo, Hứa Chử và Tào Bành nói không chừng đã móc tim ra chứng minh rồi.

Tào Tháo lấy gậy vẽ ra hình dạng một cây cung lên mặt đất, nhỏ nhẹ nói:

- Trọng Khang, sau khi kéo cung đầy tháng, sẽ là kết quả gì?

Hứa Chử ngẩn ra, mắt liền sáng lên.

- Cung kéo càng đầy, lực lượng cũng càng lớn. . . Chỉ là thừa tướng, ta lo lắng cây cung này kéo quá đầy, có thể sẽ đứt hay không?

Tào Tháo vỗ tay cười to:

- Trọng Khang có thể suy nghĩ sâu xa, là chuyện may mắn của ta. Yên tâm đi, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay. Có điều...

Nói đến đây sắc mặt Tào Tháo trầm xuống, nhỏ nhẹ nói:

- Viên Thiệu không đáng lo. Hiện tại ta lo lắng có hai việc.

- Thừa tướng nói rõ.

- Một là Hứa Xương kia. Tử Hiếu có lúc quá bảo thủ, ta vẫn lo lắng hắn không phải là đối thủ của Quan Vũ. Lần này Lưu Bị triệu tập trọng binh, hiển nhiên có lòng tin với Hứa Xương. Nhưng hiện tại ta lại không rút tay ra được. . . Nếu như Hứa Xương bị mất, Duyệt Châu thắng cũng coi như thất bại.

- Sao không mời Diệu Tài tiếp chưởng?

Tào Tháo cười khổ:

- Sao ta lại không hy vọng Diệu Tài đốc chiến? Chỉ là thứ nhất, trong lòng Tử Hiếu sẽ có vướng mắc, không hay còn có thể tự vận mình chí. Tính tình của hắn ta quá rõ ràng, là người chịu không nổi khuất nhục. Trước đây việc Lữ Bố đã khiến hắn cảm giác được rất khó xử...Mà Diệu Tài trấn thủ Tân Trịnh sợ cũng là lòng có dư mà lực không đủ, sao ta dám tùy tiện để cho Diệu Tài và Tử Hiếu đối vị trí?

- Tân Trịnh?

Tào Bành sững sờ:

- Vì sao phải thủ Tân Trịnh? Có cái gì mà lo lắng?

Tào Tháo nói:

- Chẳng lẽ các người không cảm thấy, từ sau khi đại chiến Lạc Dương kết thúc, trong thời gian gần 5 năm nay Đông Phi biểu hiện ra quá yên lặng sao?

- Yên lặng? không tốt sao?

Tào Tháo nói:

- Nếu như là trước đây, y yên lặng cũng là chuyện tốt. Thế nhưng hiện tại. . . Đông Phi càng yên lặng, ta lại càng cảm thấy không thể yên tâm. Bỉ phu đó nhìn qua cực kỳ thô lỗ, nhưng trên thực tế tâm tư lại rất nhanh nhạy. Y là người không ra tay thì thôi, đã ra tay thì nhất định là toàn lực một kích. Tỉ mỉ hồi tưởng, bắt đầu từ khi bỉ phu xuất binh Tây Vực, chiếm Quan Trung, lần nào không phải là một kích như tia chớp?

- Nếu y có chút hành động, nói không chừng còn không có chuyện. Nhưng thường là những lúc chúng ta đều bỏ qua y, y lại đột nhiên xuất kích. Công chiếm Quan Trung, một trận tái ngoại, chiếm Hán Trung, bao gồm tại Tây Xuyên, tại kinh nam, cũng đều là như vậy.

- Tỉnh như xử nữ, động như thổ chạy.

- Nếu như chỉ luận dụng binh, bĩ phu không dưới ta. Các người ngẫm lại, tên đó chịu thiệt được sao? Thủy sư của y đại bại tại kinh nam, Cẩm Phàm doanh hầu như toàn quân bị diệt, nhưng lại không có chút phản ứng nào. Nếu như y không năng lực này thì cũng thôi, nhưng y lại có năng lực này. Y vẫn không có hành động, trái lại làm cho ta cảm thấy bất an. . . Chỉ sợ, bĩ phu lại sắp giở trò rồi.

Hứa Chử và Tào Bành nghe xong những lời này cũng lâm vào trầm tư.

- Trọng Khang, người lập tức lên đường, đến Trần Lưu, nói cho Tử Kính là bảo hấn lưu ý nhiều đến quân Quan Trung ở kinh triệu, một khi có dị động lập tức chiếm lĩnh Huỳnh Dương trước.

Tào Tháo càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng không quá an bình.

Sau khi Hứa Chử nghe lệnh lập tức khom người lĩnh mệnh, xoay người ngồi lên ngựa, dẫn theo một đội nhân mã vội vã rời khỏi.

Tào Tháo cũng không có tâm tình gì thăm thú nữa, dẫn theo Tào Bành quay trở về Cự Dã. Cự Dã, vừa lúc nằm ở nơi giao giới giữa quận Tế Âm và quận Sơn Dương.

Hiện giờ đã hội tụ hơn mười vạn binh mã, đồng thời thái thú Sơn Dương là Mãn Sủng cũng đang cuốn cuộn không ngừng chuyển vận binh lực cho Tào Tháo.

Trong phủ nha, cái mông Tào Tháo còn chưa ngồi yên thì thấy Tuân Du hốt hải chạy vào, vừa thấy Tào Tháo Tuân Du liền lớn tiếng nói:

- Thừa tướng, việc lớn không tốt, việc lớn không tốt rồi. . .

- Công Đạt, chuyện gì kinh hoàng?

- Đồng Phi, Đồng Phi y. . . bị hành thích rồi!

Đây vốn là một tin tức tốt, nhưng bất kể là người nói lời này hay là người nghe lời này sắc mặt đều tái đi.

Tào Bành ở một bên cảm thấy kỳ quái.

Đồng Phi bị hành thích?

Đây không phải tin tức tốt, sao thừa tướng và Tuân quân sư đều vẻ mặt như vậy?

Muốn hỏi lại không biết mở miệng thế nào, đành phải nhìn Tào Tuân hai người, trong mắt có vẻ mê man.

Tào Tháo híp mắt lại, tay không tự chủ được liên tục run lên, một lát sau hỏi:

- Là ai? Khi nào?

- Là ai hạ thủ còn chưa biết. Theo mật thám hồi báo, đại khái là sáu ngày trước. Trường An hiện giờ vô cùng hỗn loạn, thần hồn nát thần tính.

Tào Tháo hít một hơi lạnh!

- Binh mã Viên Thiệu đã tụ tập thế nào rồi?

- Cùng hôm qua, đại tướng Cao Lâm đã hội hợp với Viên Thiệu. Chỉ là Tây lộ quân đến nay vẫn chưa đến. . . Có người nói, hai ngày trước đại tướng Văn Sính của Đồng Phi đột nhiên xuất binh từ Hà Nội, đã chiếm lĩnh Duyên Tân. . . Hàn Quỳnh Tân Tì bị Văn Sính hãm chân, không thể hành động.

- Hà Nội xuất binh rồi?

- Đúng vậy!

Tào Tháo nghe lời này trái lại có vẻ hồ đồ.

Đúng như hần nói, không sợ Đồng Phi hành động, chỉ sợ Đồng Phi bất động. Nhưng hiện tại Đồng Phi động một cái, nổi bất an trong lòng hần càng cường liệt hơn.

- Công Đạt. . . Chúng ta không thể đợi nữa rồi!

- Thần hạ cũng cho rằng như vậy.

Tào Tháo trầm ngâm chốc lát, đột nhiên cắn răng một cái rồi đứng dậy:

- Lập tức truyền lệnh Tử Hòa, mệnh hần vào ngày mai phát động tiến công!

Không giống với phản ứng của Tào Tháo, sau khi Viên Thiệu biết được tin tức Đồng Phi bị ám sát, hần ngồi trên ghế dựa một lát, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

- Trời cũng giúp ta, thực sự là trời cũng giúp ta!

Viên Thiệu đứng lên, vung quyền lớn tiếng nói:

- Hiện giờ Duyệt Châu gần rơi vào ta tay, Tào tặc lập tức sẽ bị diệt vong. Không nghĩ tới, không nghĩ tới. . . Ha ha, Đồng Phi vừa chết, Quan Trung nhất định sẽ đại loạn. Đợi ta thu thập Tào Tháo rồi, sẽ khua quân đánh Quan Trung, thiên hạ sẽ được, thiên hạ sẽ được. . .

Sau khi Cao Lãm Thẩm Phối nghe được tin tức này lại chưa hề nở nụ cười. Chỉ hỏi mật thám:

- Có biết là ai hạ thủ không?

Mật thám nói:

- Chưa biết được. . . Trường An hiện tại rất loạn, cả thành đều bị Lan Trì đại doanh và Đốc Sát viện của Đồng gia trưởng tử khống chế. Tuy nhiên nghe nói, giữa Đồng gia trưởng tử và Lan Trì tướng quân Triệu Vân hình như không phải rất hòa nhã. Hai người đã xảy ra hai lần xung đột nhỏ, nhưng rất nhanh đã bị Tư không Thừa Minh Điện Cố Ung áp chế xuống. Về phần lai lịch của thích khách hiện nay vẫn chưa có tin tức.

- Chủ công. . .

Viên Thiệu xua tay:

- Nhị vị đừng lo lắng, lấy thanh thế hiện giờ của Quan Trung, không cần giở quỷ kế này. Theo ta thấy, nhất định là bên Lưu Bị hành động. Chính Nam, nếu người lo lắng thì phái người đến Từ Châu tìm hiểu. Tên Lưu Bị chắc hẳn đang rất đắc ý đấy!

Thẩm Phối còn muốn nói thêm, nhưng lời đến bên mép lại nuốt trở vào.

Cao Lãm suy nghĩ một chút:

- Chủ công, mặc dù Đồng Phi bị ám sát, nhưng chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút. Tốt nhất là bảo Chu Linh đề cao cảnh giác, mệnh Khiên Chiêu để ý đến hướng đi của quân Quan Trung tại U Châu Tịnh Châu. . . Nếu tại thời khắc mấu chốt thể này chúng ta càng phải cẩn thận. Mặt khác, hai người Tân Tì gửi thư nói Đồng Phi đã xuất binh chiếm Duyệt Tân, chúng ta cũng không thể không phòng bị, nên mệnh Tân Hàn nhị tướng mau chóng hội hợp với chúng ta.

Nói xong Cao Lãm lại bổ sung một câu:

- Trận chiến Duyệt Châu nên sớm kết thúc!

Viên Thiệu gật đầu:

- Người nói có đạo lý. . . Tuy nhiên Hà Nội có dị động cũng không thể không cẩn thận một chút. Như vậy đi, bảo Cao Cán mang 3000 nhân mã đến Toan Táo, Hàn Quỳnh lĩnh Đại Kịch Sĩ tại Phong Khâu (nay là huyện Phong Khâu Tân Hương Hà Nam) kiểm chế binh mã của Lô Túc...Ừm, ba ngày sau đại quân sẽ phát động mãnh công với Cự Dã. Một khi chiến sự triển khai, các bộ sở thuộc đừng mượn bất luận cớ gì mà thoái thác nữa.

- Tam quân tề động, nhất định phải tiêu diệt chủ lực của Tào A Man tại Cự Dã.

Cao Lãm suy nghĩ một chút, cảm thấy kế sách này của Viên Thiệu cũng không tệ. Hắn lập tức cùng Thảm Phối chấp tay lĩnh mệnh mà đi, chỉ để lại mình Viên Thiệu không ngừng cười nhạo đại tướng.

Lần này để xem Tào A Man người còn không chết?

Cứ như vậy, Viên Tào hai quân lấy Đại Dã Trạch làm trung tâm, mở màn trận thế. Một phương muốn đuổi tận giết tuyệt, một phương là muốn liều chết chống lại.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt đã qua hai ngày.

Cao Cán và Hàn Quỳnh đã đổi quân thành công, mà Tân Tì thì phụng mệnh tọa trấn tại Bộc Dương, thủ vệ hậu phương của Viên Thiệu.

Đêm tĩnh lặng. Ve mùa thu kêu vang trong bụi cỏ, tăng thêm một chút sinh khí cho bóng đêm vắng vẻ.

Viên Thiệu bố trí xong nhân mã xong mới trở lại quân trường, để y phục nằm xuống, nằm trên tháp suy tư về đại chiến gần đến.

Đã qua giờ tỵ, tiếng ve kêu ngoài đại trường càng lúc càng vang.

Ếch trong hồ xa xa cũng kêu lên liên tục, làm cho người ta không thể đi vào giấc ngủ.

Viên Thiệu bị tiếng ve tiếng ếch kêu làm cho nhức cả đầu, nhin không được đứng dậy và bước ra ngoài quân trường:

- Ve ếch sao lại ồn ào vậy hả?

Huy Nguyên Tiến đảm nhiệm đại tướng thân vệ của Viên Thiệu vội vã chạy tới.

- Chủ công, cũng không biết là chuyện gì xảy ra, buổi tối hôm nay ve với ếch kêu quá thể. Tiểu tướng đã sai người điều tra. . .

- Nhanh điều tra rõ, cái lũ chết tiệt, quấy nhiễu người khác không thể sống yên ổn.

Huy Nguyên Tiến vừa muốn trả lời lại đột nhiên nghe được có âm thanh kỳ quái vang lên, từ xa đến gần. Lúc đầu thanh âm còn chưa rõ ràng, nhưng dần dần nghe âm âm, giống như âm thanh của vạn mã bồn đàng.

Viên Thiệu cũng nghe thấy, biến sắc:

- Xảy ra chuyện gì?

- Chủ công, chủ công. . . Việc lớn không tốt, việc lớn không tốt. . .

Một gã thân binh phi ngựa đi tới trước mặt Viên Thiệu, xoay người xuống ngựa nói:

- Hà Thủy, Hà Thủy vỡ đê rồi, đang đổ tới bên này!

Viên Thiệu nghe lời này, đầu tiên là sửng sốt, chợt lớn tiếng quát:

- Người dám nói bậy, Hà Thủy, Hà Thủy sao lại vỡ đê vào lúc này?

- Không biết, không biết. . .

Âm thanh ỳnh ỳnh càng lúc càng rõ ràng.

Huy Nguyên Tiến biến sắc, một cước đá văng thân binh kia:

- Chủ công, mau mau lên ngựa, đi lên chỗ cao, đi lên chỗ cao đi!

Lúc này Viên Thiệu đang ngơ ra, vội vã xoay người lên ngựa.

Huy Nguyên Tiến thuận thế đoạt lấy một con chiến mã từ trong tay một thân binh khác, một tay kéo dây cương của Viên Thiệu, nhanh chóng chạy lên núi ngoài doanh.

Ánh trăng như nước, đặc biệt dịu dàng.

Khi Viên Thiệu và Huy Nguyên Tiến leo lên núi thì toàn bộ đại doanh Viên quân đã trở nên hỗn loạn.

Đứng ở chỗ cao nhìn ra phương xa, thấy từ phương hướng tây bắc, một đường màu bạc đang cuộn cuộn kéo đến.

Chỉ trong chớp mắt, vô số doanh trại đã bị hồng thủy hung dữ nuốt chửng.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng gào thét vang vọng giữa trời cao. Sĩ tốt Viên quân liều mạng lao lên các bãi đất cao, từng gò đất rất nhanh đã chật ních người. Trên núi chỗ Viên Thiệu đứng cũng như vậy. Huy Nguyên Tiến dẫn binh sĩ vung vàng thủ hộ cho Viên Thiệu, không ngừng lớn tiếng quát lên.

Nhưng tác dụng cũng không lớn.

Viên quân đã triệt để rối loạn, nào còn quản ai là chủ công, ai là tiểu tốt?

Hồng thủy hung dữ đổ tới, đập vào sườn núi, làm bọt nước bắn tung tóe. Nước rất nhanh đã tràn qua mặt giày của Viên Thiệu.

Mãi đến lúc này Viên Thiệu vẫn còn chưa rõ. Cục diện vốn đang tốt đẹp, sao thoáng cái lại biến thành thế này? Sao Hà Thủy lại đột nhiên vỡ đê vào lúc này?

Tuy nhiên có một việc hẳn rõ ràng, đó chính là: hơn mười vạn đại quân đã xong!

471. Chương 471: Quan Trung Tổng Động Viên (1)

Sáng sớm, mặt trời mọc lên.

Hồng thủy sau khi trải qua một đêm tàn phá bờ bãi, khi trời sắp sáng dần dần yên ả trở lại.

Doanh trại của Viên quân thất linh bát lạc, chỉ còn lại rất ít còn sót lại. Doanh trại trên chín thành đã biến thành ao đầm lầy lội.

Khắp nơi đều có thể thấy tử thi của Viên quân.

Thi thể của chiến mã chìm trong nước bắn giống như từng đồng thịt nát. Tào quân dưới sự chỉ huy của tướng lĩnh các bộ thu nạp Viên quân làm tù binh, nhặt đồ quân nhu trong đầm lầy, quét dọn vùng chiến trường tĩnh mịch. Tào Tháo để mặc ngựa đi theo các tướng lĩnh.

Không biết vì sao, thấy cảnh tượng thê thảm thế này Tào Tháo cũng không cảm thấy bất cứ niềm vui sướng nào sau thắng lợi.

Sắc mặt có vẻ âm trầm, mím môi híp mắt, không thấy chút nụ cười nào. Cho nên chúng tướng phía sau người nào cũng vẻ mặt nghiêm túc.

- Thừa tướng, sau đại thắng, vì sao vẫn không vui như thế?

Tào Tháo nói:

- Tuy nói trên chiến trường đao thương không có mắt, sinh tử có mệnh. . . Nhưng các bách tính vô tội cũng không nên bị tai họa này. Cơ Bá, người lập tức dẫn người phân biệt đến vùng Thành Dương Lãm Khâu kiểm tra, nếu có người sống sót thì cứu chữa hết, trước tiên bố trí cho ổn thỏa.

- Thừa tướng tấm lòng nhân hậu. . .

- Cơ Bá, đừng nói những lời vô dụng này. Nếu không phải Viên Thiệu ép ta quá gấp, sao ta có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn thế này. Làm Hà Thủy vỡ đê. . . Năm đó Đổng gia bị phụ lấy cái này uy hiếp ta, chúng quy chỉ là uy hiếp. Mà hôm nay, ta đã làm thật sự. Trận hồng thủy này không biết sẽ có bao nhiêu người cửa nát nhà tan. Ta vốn muốn giúp đỡ dân sinh, mà hôm nay, dân sinh vì ta mà chết. . .

Nói đến đây Tào Tháo nhin không được ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

- Viên Thiệu thế nào?

- Theo tù binh Viên quân khai báo, Viên Thiệu dưới sự bảo vệ của thân vệ quân đã bỏ chạy tới Ly Hồ (nay là vùng Đông Minh Sơn Đông). Sau trận chiến này, Viên Thiệu chỉ ít đã chết 20 vạn nhân mã. Cho dù hãn tụ tập bộ chúng, sợ cũng không vượt quá 20 vạn người.

- 20 vạn?

Tào Tháo cảm thấy đau đầu, ở trên ngựa lắc lư, suýt nữa ngã xuống.

20 vạn người, nói nghe thì rất nhẹ, nhưng đó chung quy là 20 vạn sinh linh. Mặc dù nói trong loạn thế mạng người như chuyện vật, không đáng giá. Nhưng thoáng cái 20 vạn không còn nữa, mà người tạo thành tất cả là Tào Tháo, trong lòng sao thoải mái được?

Không sai, 20 vạn người này không quan hệ với Viên Thiệu và Tào Tháo. Nhưng hồng thủy theo đường đổ xuống, Duyệt Châu lại tổn thất bao nhiêu người?

Chắc hẳn sẽ không ít hơn con số 20 vạn này!

Tào Tháo cũng là người thân kinh bách chiến, đạo lý nhất tương công thành vạn cốt khô hẳn cũng không phải không biết. Những năm gần đây, Nam chinh Bắc chiến, người trực tiếp hoặc là gián tiếp chết ở trong tay hãn 80, 100 vạn cũng có, nhưng không có lần nào lại đau lòng như ngày hôm nay.

Tuân Du đã nhìn ra tâm tình của Tào Tháo không tốt. Vì vậy hãn tiến lên chuyển đề tài:

- Thừa tướng, hiện giờ Viên Thiệu bại bỏ trốn, chính là thời cơ tốt để chúng ta tiêu diệt hãn.

Tào Tháo nở nụ cười.

- Công Đạt, nếu như chúng ta muốn tiêu diệt Viên Thiệu, có thể nhất chiến công thành hay không?

- Việc này...

- Ha ha, người không cần lo lắng, ta cũng biết việc đó tuyệt đối không không có khả năng. Mặc dù Viên Thiệu nguyên khí đại thương, nhưng rắn chết vẫn còn nọc, muốn thoáng cái nhất lao vĩnh diệt giải quyết hãn, không một năm nửa năm, thậm chí thời gian càng dài hơn, là làm không được. Mà nay, mặc dù ta thắng Viên Thiệu, nhưng bốn phía có hổ lang nhìn trộm. Giết Viên Thiệu, vô ích với ta. Thả Viên Thiệu, có thể tăng thêm một minh hữu.

Hổ lang trong miệng Tào Tháo, hổ là Đồng Phi, lang là Lưu Bị.

Giống như hãn nói, hiện tại tuy hãn có thể giải quyết Viên Thiệu, thậm chí có thể chiếm Ký Châu, nhưng có thể làm gì?

Căn cơ của Tào Tháo tại Hứa Xương!

Hiện giờ kết thúc trận chiến với Viên Thiệu, cũng đã nguyên khí đại thương. Vào lúc này, mưu toan tiêu diệt Viên Thiệu không hề nghi ngờ là điều không hiện thực, thậm chí tai hại vô lợi. Với Tào Tháo thì việc cấp bách muốn làm là giải hòa với Viên Thiệu, nhanh chóng điều quân trở về Hứa Xương giải vây.

Dù cho Tào Tháo ăn một chút thiệt thòi, đưa cho Viên Thiệu một số một số thổ địa nhân khẩu, cũng muốn nhanh chóng giải quyết Lưu Bị.

Như vậy, hãn mới có khả năng đứng vững gót chân, chống lại công kích đến từ Quan Trung. Trong lòng Tào Tháo rất rõ ràng, Quan Trung lúc này giống như một con thú khổng lồ, không phải một chư hầu Quan Đông nào có thể nuốt sống. Chỉ có cố thủ Trung Nguyên, kết minh Viên Thiệu, nhanh chóng chiếm đoạt Từ Châu và kinh bắc, mới không chừng còn có thể chống lại Đồng Phi. Bằng không, lấy thực lực hiện tại của Tào Tháo thì tuyệt đối không phải đối thủ của Đồng Phi.

Tuân Du nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, lập tức hiểu ngay tâm tư của Tào Tháo.

- Thừa tướng cơ trí, không phải chúng ta có thể bằng!

- Được rồi, đừng nói những lời nhõ nhõ này nữa. Lập tức phái người đến Ly Hồ đàm phán với Viên Thiệu. . . Nói cho Viên Thiệu, chỉ cần hãn nguyện ý, ta có thể cung cấp cho hãn 100 vạn thạch lương thảo, cũng cắt nhường quận Bình Nguyên. Điều kiện là, hãn phải giúp ta ngăn cản Đồng gia bĩ phu.

Dưới đáy lòng, hầu như là đang hét lên: Hy vọng còn kịp!

- Vậy bước tiếp theo của thừa tướng. . .

- Truyền lệnh Lỗ Túc, hoả tốc từ Trần Lưu xuất binh Nhữ Nam, cắt đoạn đường lui của Quan Vũ. Ta sẽ tự mình lĩnh binh, tăng binh Định Dĩnh, quyết chiến với Quan Vũ.

- Vậy bên Cự Dã. . .

- Sẽ do Nguyên Nhung và Trọng Đức chủ trì, Nguyên Nhung vũ dũng, Trọng Đức trầm ổn kinh nghiệm, đối phó với Viên Thiệu hiện tại nhất định không phải là vấn đề quá lớn.

Tuân Du nghe thế cũng không khỏi liên tục gật đầu.

- Thừa tướng nói rất đúng!

Lập tức Tào Tháo lĩnh chúng tướng quay lại Cự Lộc, an bài việc giải cứu Hứa Xương.

Nhưng ngay khi Tào Tháo chỉnh đốn binh mã, chuẩn bị điều quân trở về Hứa Xương thì chiến sự tại Nhữ Nam lại đột nhiên xuất hiện biến hóa ngoài ý muốn.

Đối mặt với phòng tuyến Lâm Toánh của Tào Nhân được xưng là vách sắt thành đồng, Quan Vũ cũng không công kích cứng đối cứng.

Ngược lại Lưu Bị phái ra Tư Mã Lãng làm sứ giả đến Tương Dương du thuyết Lưu Biểu. Lưu Biểu lúc này đang nằm trong tiến thoái lưỡng nan.

Một mặt hắn không muốn đổi đầu với Đồng Phi, mặt khác cũng không hy vọng vứt bỏ quyền lợi trong tay hắn.

Đồng thời hắn cần phải đối mặt với áp lực mà thế tộc Kinh Châu mang đến. Căn cứ vào tình báo trong tay hắn, Khoái gia Thái gia đã nghiêng về phía Đồng Phi.

Lưu Biểu muốn động hai nhà này nhưng không có năng lực.

Mà Gia Cát Lượng đi khuyên bảo Chu Du lại một đi không trở lại. Thủy quân Giang Đông cũng không rời khỏi kinh nam, dựa theo thuyết pháp của Lưu Biểu, Chu Du nhốt Gia Cát Lượng ở lại Giang Đông, đồng thời triệu tập thủy quân, chuẩn bị triệt để tiêu diệt Cam Ninh ở trong Vân Mộng trạch, thuận thế chiếm lĩnh kinh nam.

Lưu Biểu muốn động vào Chu Du, cũng không có năng lực. . .

Tuy nhiên hắn vẫn điều Thái Mạo ra khỏi Tương Dương, mệnh hắn trấn thủ tại Nam Quận, ngăn chặn thủy quân Giang Đông từ Hán Thủy tới Tương Dương.

Về phần Thái Mạo có thể ngăn Chu Du hay không thì Lưu Biểu đã không để ý đến.

Hắn mật lệnh đại tướng Ngô Cự từ Nam Quận rút về Tương Dương, đồng thời bổ nhiệm Ngụy Duyên là tướng quân, nghĩ cách cướp đoạt binh quyền từ trong tay Khoái gia.

Sự khống lõ của thế tộc mặc dù là Lưu Biểu cũng rất đau đầu.

Nhưng ngay khi hắn đau đầu thì Tư Mã Lãng lại vừa lúc tới.

Tư Mã Lãng đưa ra một thỉnh cầu với Lưu Biểu, đó chính là mượn đường Nam Dương, từ Ngưu Lan Luy Đình nhập Toánh Xuyên, vòng qua phòng tuyến Lâm Toánh, đi thẳng đến Hứa Xương.

Tương ứng, Tư Mã Lãng có thể phái đại tướng Văn Sứ suất lĩnh 3000 Bạch Nhĩ tinh binh, bí mật đến Tương Dương, nghe theo Lưu Biểu sai phái.

Điều này đối với Lưu Biểu thiếu binh thiếu tướng không thể nghi ngờ là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Cho nên, sau một hồi cò kè mặc cả, Lưu Biểu đã đồng ý.

Tháng bảy, trận chiến Viên Tào đã đến thời khắc then chốt.

Lưu Bị lấy Hứa Du làm quân sư, TỰ THỤ làm nguyên soái, lĩnh mười vạn đại quân mãnh công phòng tuyến Lâm Toánh. Đồng thời Quan Vũ suất lĩnh một nhánh khinh kỵ quân, nhân số khoảng chừng 3000, từ Bách Đình lặng yên tiến vào Nam Dương, đi vòng qua Dương Âm quận Toánh Xuyên, bất ngờ chiếm Phần Khâu (nay là đông bắc Tương Thành Hà Nam).

Phần Khâu này đối với Toánh Xuyên cực kỳ quan trọng.

[Tả truyện Tương Công thập bát lý] từng ghi lại, Sở quốc phạt Trịnh, trị binh tại Phần. Phần này cũng chính là Phần Khâu hiện tại.

Phần Khâu vừa mất, hướng đông bắc có thể bức Hứa Xương, đồng thời uy hiếp phòng tuyến Lâm Toánh, cũng lọt hết vào tầm mắt Quan Vũ.

Trước một ngày Tào Tháo mệnh Tào Thuần đào Hà Thủy, thủy yểm Viên quân, Quan Vũ thừa dịp Tào Nhân và Thư Hộc kịch chiến đã đột nhiên từ bên đánh ra.

Phòng tuyến “vách sắt thành đồng” mà Tào Nhân xây dựng lên chỉ trong một ngày quân lính tan rã.

Trong loạn quân, Quan Vũ xông vào quân địch, trăm thủ cấp của Tào Nhân. Sau khi Tào quân mất đi chủ tướng, cũng lập tức mất đi quyết tâm tái chiến. Mười vạn đại quân tan tác mà chạy, nếu không phải Tuân Úc sớm phát hiện ra tình huống không ổn, mệnh binh mã Hứa Xương bảo vệ cho quan ải, một mặt thu nạp tàn binh bại tướng, một mặt ngăn công kích của quân Từ Châu. . . Đồng thời, Tuân Úc còn phái ra tín sứ cầu viện Tân Trịnh và Trần Lưu.

Quan ải chỉ kiên trì một ngày, đã bị quân Từ Châu công phá.

Hơn mười vạn quân Từ Châu vây kín Hứa Xương. Đồng thời Hứa Du lại phái ra đại tướng Lưu Tích, chiếm trước Ủy Thị, chặn lại con đường nhất định phải trải qua từ Tân Thành Trần Lưu đi thông Hứa Xương. Mà Quan Vũ thì phụng mệnh công chiếm Dương Dịch, cùng Ủy Thị một trái một phải hình thành thế gọng kiềm.

Thư Hộc chỉ huy binh mã phát động công kích mãnh liệt đối với Hứa Xương. . .

Nhưng bất luận là thông qua từ quan ải nào, muốn đến Hứa Xương thì không thể tránh được phải đi qua một nơi, đó chính là Dương Dịch.

Mà vào Dương Dịch, nhất định phải đi qua Dương Hương.

Nếu như nói Dương Dịch là môn hộ của Hứa Xương, như vậy Dương Hương chính là cái chặn của Toánh Xuyên. Nằm ở cửa ải Tung Dương sơn, địa hình cực kỳ hiểm yếu. Năm Thái Bình thứ nhất, sau khi đại chiến Lạc Dương kết thúc, bởi tam quan mất, Tào Tháo ngay tại Dương Hương xây dựng một cửa ải kiên cố.

Đồng thời, vì phòng ngừa Đồng Phi đánh lén, Tào Tháo còn an bài một người tọa trấn tại Dương Hương.

Người này họ Lâu tên Khuê, tự Tử Bá, người huyện Uyển Nam Dương khi trẻ tuổi tài học xuất chúng, từng du lịch Lạc Dương, giao hảo với Tào Tháo lúc đó vẫn còn là Bắc đô úy Lạc Dương. Khi Hoàng Cân chi loạn từng hiệp trợ Tần Hiệt ngăn công kích của Hoàng Cân tặc, từng gặp mặt Đồng Phi một lần.

Tuy nhiên ngay lúc đó Đồng Phi chỉ là bạch thân. Đừng nói y không biết Lâu Khuê là ai, mà Lâu Khuê cũng sẽ không để mắt đến y.

Sau khi Hoàng Cân chi loạn kết thúc, Lâu Khuê vì tránh Đồng Trác chinh tích mà trốn vào Chung Nam sơn làm ẩn sĩ, đạo hiệu Mộng Mai Cư Sĩ.

Người này rất có tài cán!

Khi 22 lộ chư hầu phạt Đồng Trác, hần đã biết là chư hầu khó có thể thủ thắng. Sau đó Đồng Trác bổ nhiệm Lưu Biểu đảm nhiệm Kinh Châu mục, Lâu Khuê chủ động xuất sơn, theo Lưu Biểu cùng đến Kinh Châu. Bằng vào danh dự của hần tại Kinh Châu, đích thật đã giành cho Lưu Biểu sự trợ giúp rất lớn.

Nhưng sau đó Lưu Biểu thỏa hiệp với môn phiệt Kinh Tương làm cho Lâu Khuê hoàn toàn thất vọng.

Lúc này Tào Tháo tại phương bắc quật khởi, Lâu Khuê liền bỏ Lưu Biểu, dẫn theo gia quyến tìm nơi nương tựa Tào Tháo, đồng thời mưu đồ cho Tào Tháo rất nhiều việc.

Chỉ là người này cũng không tranh quyền đoạt lợi, cho nên tại Hứa Xương danh tiếng không hiện.

Tào Tháo rất rõ ràng năng lực của Lâu Khuê, khi suy nghĩ đến nhân tuyển trấn thủ Dương Hương, người thứ nhất hắn nghĩ đến là Lâu Khuê, cũng thượng sớ Hán Đế Lưu Hiệp, phong Lâu Khuê làm Dương Hương hầu, tọa trấn Dương Thành, kinh lược khu vực Tung Dương. Sau khi Lâu Khuê đến nhận chức làm cũng rất xuất sắc.

Quan Vũ chiếm lĩnh Phần Khâu, Lâu Khuê là người thứ nhất phát hiện tình huống không ổn.

Nhưng binh mã trong tay hắn cũng không nhiều, cho nên cũng không sản sinh được tác dụng quá lớn đối với toàn bộ đại cục của Toánh Xuyên. Tào Nhân chết trận, Hứa Xương bị vây, Lâu Khuê chỉ có thể bảo vệ cho Dương Hương, cũng làm không được chuyện khác. Tuy nhiên hắn tin tưởng, Tuân Úc nhất định có thể bảo vệ Hứa Xương.

Đương nhiên, tiền đề là Tào Tháo có thể mau chóng trở về. . .

Nhưng cần phải làm những gì? Có thể giúp Tuân Úc kéo dài thời gian? Chờ đợi quân viện binh của Tào Tháo đến?

Lâu Khuê cũng cảm thấy rất khổ não. Điều hắn có khả năng làm chỉ là một mặt tử thủ Dương Hương, phòng ngừa Đồng Phi nhân cơ hội tập kích, mặt khác phái ra từng nhóm nhân mã nhỏ tập kích Dương Dịch, tạo thành phiền phức nhất định cho Quan Vũ trên một mức độ nào đó, khiến hắn không thể rảnh tay chú ý việc khác.

Trừ điều đó ra, hắn quả thật không làm được cái gì.

Ngày thứ ba Hứa Xương bị bao vây, một người từ ngoài thành Dương Hương tới, nói là cố nhân của Lâu Khuê.

Lâu Khuê đang ở trong thư phòng suy xét vấn đề, nghe được có người cầu kiến không khỏi ngần ra. Cố nhân? Vào lúc này ai lại tới cầu kiến.

- Người đó có nói tên là gì không?

- Khởi bẩm Dương Hương hầu, người đến nói hắn là người Trung Lư Nam Quận (nay là huyện Nam Chương Tương Phần), có giao tình hai thế hệ với đại nhân, họ Khoái.

Khoái? Giao tình hai thế hệ

Lâu Khuê giật mình tỉnh ra, nhất định là hắn!

Cái gọi là giao tình hai thế hệ chắc hắn chỉ là một cái cớ mà thôi. Nghĩa rộng hắn là Lâu Khuê từng theo hai người, một người là Tần Hiệt, một người là Lưu Biểu. Mà người đến chắc hắn cũng như vậy, lại còn thêm là họ Khoái, là người Trung Lư, thân phận cũng rõ ràng hơn.

Khoái Lương. Nhất định là hắn. . .

Tuy nhiên vào lúc này hắn tới tìm ra là có ý gì? Nghe nói hiện giờ Khoái Lương đầu quân cho Trường An, cũng ngày một phong quang.

Lâu Khuê suy nghĩ một chút:

- Dẫn hắn đi vào phòng khách hầu hạ, sau đó ta sẽ đến.

Sau đó Lâu Khuê lại vội vàng phái người tìm hảo hữu Tập Thụ của hắn tới. Tập Thụ này cũng là người Nam Quận, từng có giao tình với Lâu Khuê. Chỉ là làm người có cái tâm công lợi quá mạnh, thường xuyên có hành động của tiểu nhân. Lâu Khuê được bổ nhiệm làm Dương Hương hầu, kinh lược khu vực Tung Dương, liền mời Tập Thụ làm mạc phủ của hắn. Đứng thấy nhân phẩm của Tập Thụ quả thật không được tốt lắm, nhưng luận tài năng cũng quả thật rất xuất chúng.

472. Chương 472: Quan Trung Tổng Động Viên (2)

Hiệp trợ Lâu Khuê thống trị khu vực Tung Dương rõ ràng, được Lâu Khuê coi là phụ tá đắc lực.

Khoái Lương đến đây nhất định là có dụng ý xấu. Vào lúc này xảy ra chuyện như vậy, Lâu Khuê nhất định phải thương lượng một chút với Tập Thụ.

Không một lát sau, Tập Thụ đi vào thư phòng.

Tập Thụ này tuổi chừng trên dưới 50, người rất có phong độ, dáng vẻ bất phàm. Mặc bộ thanh sam, khe phe phẩy chiết phiến trong tay, nói không hết phong lưu phóng khoáng. Trên mặt luôn mang theo nụ cười tỏa nắng, chỉ là đôi mắt lại có vẻ nham hiểm.

- Tử Bá, vợ và tìm ta như thế là có chuyện gì?

Lâu Khuê nói:

- Nguyên Cán, Khoái Lương tới rồi!

- Khoái Lương? Khoái Lương nào...A, người nói là Trung Lữ Khoái Tử Nhu? Hắn không phải đi Trường An rồi sao, sao lại chạy đến chỗ chúng ta?

Lâu Khuê bắt đầu dĩ thử dài một tiếng:

- Nguyên Cán, đã lúc này rồi, người nghiêm chỉnh một chút đi. Hiện giờ thừa tướng ở tại Sơn Dương xa xôi. Hứa Xương bị vây, lòng ta nóng như lửa đốt. Tiền môn có hổ, hậu viện có lang. Lấy trí tuệ của người, đâu có thể không suy đoán ra mục đích Khoái Lương kia đến đây sao?

Tập Thụ nghe vậy cười ha ha.

- Tử Bá đừng nóng, Thụ chẳng qua là đùa người thôi. . . Thật ra trước đó vài ngày Trường An truyền tin tức Lương Vương bị ám sát, ta cảm thấy phương diện này có bí ẩn. Hiện tại xem ra, Lương Vương muốn có động tác rồi. Khoái Lương đến đây nhất định là du thuyết với người. Cứ nghe xem hắn có lời lẽ gì, rồi mới đưa ra chủ trương.

Lâu Khuê nhíu mày, nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người cùng nhau đi vào phòng khách, thấy Khoái Lương đứng ở trong sảnh đường, chấp tay sau đít, nhìn một bộ tranh chữ trên tường.

Nghe tiếng bước chân Khoái Lương xoay người lại, thấy Lâu Khuê và Tập Thụ cùng nhau tới. Khoái Lương cười, tiến lên chấp tay nói:

- Tử Bá, Nguyên Cán, luôn đúng lúc nhỉ?

Lâu Khuê nói:

- Sao sung sướng bằng Trường An Đại học sĩ được?

Hiện giờ Khoái Lương đảm nhiệm chức vị Đại học sĩ trong Trường An Thái Học Viện, biểu hiện ra không có thực quyền gì, nhưng trên thực tế Thái Học Viện này trực thuộc trị hạ của Lễ bộ thượng thư Thạch Thao, do Thừa Minh Điện quản hạt. Thân phận và địa vị này tuyệt đối là một cảnh giới siêu nhiên.

Một câu nói của Lâu Khuê mang theo ý châm chọc.

Khoái Lương lại như không cảm thấy, cười nói:

- Tử Bá vẫn như năm đó, mặc dù ta đã làm Đại học sĩ, nhưng sao so được với Dương Hương hầu?

Dương Hương hầu của Lâu Khuê là Hán Đế Lưu Hiệp phong.

Nhưng thế nhân đều biết, Hán thất chính thống là ở Trường An. Dương Hương hầu hẳn danh bất chính ngôn không thuận. Khoái Lương lại nhắc tới tước vị này của hắn, làm cho trong lòng Lâu Khuê ngẩn ra, nghi hoặc nhìn Khoái Lương. Thấy mặt mày hắn hớn hớn, không khỏi hỏi:

- Tử Nhu nói thế là có ý gì?

- Không có gì, chỉ là nghĩ Tử Bá biết, chức Dương Hương hầu Lương Vương và bề hạ đều thừa nhận.

Con người co rụt lại, Lâu Khuê nói:

- Tử Nhu, xin mời nói rõ.

- A, Lương Vương nghe nói Tử Bá có đại tài, trong lòng có phần ái mộ. Vì vậy muốn mời Tử Bá đến Trường An đảm nhiệm chức sơn trưởng Thái Học Viện. Không biết Tử Bá nghĩ thế nào?

Lâu Khuê cười lạnh:

- Chỉ sợ là muốn ta dâng ra Dương Hương chứ gì.

- Tử Bá nói thế sai rồi. Người ta thường nói, suất thổ chi tân, mạc phi vương thổ. Thiên hạ này là thiên hạ của Hán thất, Dương Hương này cũng là Dương Hương của Hán thất, sao nói dâng hay không. Hôm nay, số mệnh Ngụy Đế đã suy, Tào Tháo bị cách trở tại Sơn Dương, sợ là khó có thành tựu. Lương Vương cho rằng, Ngụy Đế tuy là Ngụy Đế, chung quy là người trong hoàng thất. Nếu như rơi vào tay kẻ xấu, với ta Hán thất không hề có chỗ tốt.

- Tử Bá người là người thông minh, hà tất phải làm việc nghịch thiên?

- Lương Vương chuẩn bị mưu tính Dự Châu, kết thúc hỗn loạn của thiên hạ này. . . Đây là xu thế tất yếu, sao Tử Bá không thuận thế làm, kiếm phú quý.

- Buồn cười!

Lâu Khuê lạnh lùng nói:

- Thừa tướng tại Cự Dã đại bại Viên Thiệu, hơn mười vạn đại quân sợ là sắp tới có thể thủ vững Hứa Xương, cần gì Đồng Phi quan tâm? Mà thừa tướng đối đãi với ta không tệ, nếu như ta vào lúc này hiến Dương Hương, thế nhân sẽ nói Lâu Khuê ta thế nào? Tử Nhu đừng nói nữa.

Trên một mức độ nào đó, Lâu Khuê cũng không chiếm thượng phong.

Khoái Lương nói không sai, thiên hạ này là thiên hạ của Hán thất, Dương Hương cũng là Dương Hương của Hán thất. Đồng Phi hiện giờ nắm giữ hoàng thống, nắm đại nghĩa. Từ điểm này mà nói, mặc dù Lâu Khuê không muốn thừa nhận, nhưng không thừa nhận cũng không được, hắn chỉ là một loạn thần tặc tử.

Cho nên, Lâu Khuê căn bản không tiếp lời của Khoái Lương, chỉ nói việc của Tào Tháo.

Khoái Lương cười lạnh:

- Nếu Lương Vương đã hạ quyết tâm, cho dù Tào Tháo có trăm vạn đại quân, cũng mơ tưởng quay lại Hứa Xương.

Trong lòng Lâu Khuê run lên.

- Tử Nhu nói thế là có ý gì? Thừa tướng và Đồng Phi có hiệp nghị, 5 năm không giao phong. Hôm nay chỉ mới 4 năm trôi qua, lẽ nào. . .

Ánh mắt Khoái Lương dịu đi, lặng lẽ thở dài.

- Cái gọi là hiệp nghị, chẳng qua là tấm giấy bỏ đi, ai sẽ chân chính lưu ý? Điểm này Tào Tháo rõ ràng, Lưu Bị rõ ràng, Viên Thiệu rõ ràng, chẳng lẽ Lương Vương nhà ta không rõ? Tử Bá, người là người thông minh, nên biết đại thế, cần gì phải nhắc ra chuyện này?

- Việc này. . .

Lâu Khuê đương nhiên cũng biết cái gọi là hiệp nghị căn bản là một tấm giấy vụn mà thôi.

Chẳng qua hắn không nghĩ đến Khoái Lương sẽ trắng trợn nói ra như vậy, điều này hoàn toàn không giống với Khoái Lương năm đó khi tại Kinh Châu. Trên cảm giác Khoái Lương lúc này càng giống như Khoái Lương năm xưa đi theo Tần Hiệt, trong lời nói không kiêng nể gì cả.

Hoàn cảnh có lẽ thật sự có thể thay đổi một người.

Tập Thụ tỏ ra buồn bã:

- Tử Nhu, việc khác ta không nói, nghe nói Lương Vương bị ám sát, có phải là sự thật?
- Người nói đi?

Khoái Lương thần nhiên cười:

- Thật ra Lương Vương thiên tuế cũng không phải muốn các người phản bội. Chỉ là Lưu Bị Quan Vũ kia là cừ địch của Lương Vương. Hai vị khả năng không biết, Lữ Bố và Lương Vương là thân gia, phu nhân của Lương Vương vương tử chính là nữ nhi của Ôn Hầu. Quan Vũ kia dùng thủ đoạn ti tiện mưu hại Ôn Hầu. Giờ Lương Vương đi Hứa Xương nói trắng ra là muốn báo thù cho Ôn Hầu. Cho nên, Lương Vương chỉ muốn mượn đường từ Dương Hươu.
- Tử Bá Nguyên Cẩn nên biết, nếu như Lương Vương thực sự muốn đánh, chỉ Dương Hươu sợ là không chống được bao lâu. Lương Vương không muốn tạo nhiều sát nghiệp, chỉ đánh Lưu Bị Quan Vũ, không động đến một gốc cây một ngọn cỏ ở Toánh Xuyên. Nếu như Tào Tháo thực sự có bản lĩnh trở về, Lương Vương nói, có thể trả Hứa Xương lại cho hắn. Trong thời gian này, nhị vị có thể lĩnh binh bàng quan. Đến lúc đó Lương Vương rời khỏi, các người lại nắm giữ Dương Hươu.

Lời này nói rất êm tai, nhưng Lâu Khuê và Tập Thụ biết chẳng qua là công phu mặt ngoài.

Nếu Đồng Phi đã hạ quyết tâm, Tào Tháo muốn quay lại Hứa Xương, sợ là trắc trở trùng trùng.

Lâu Khuê cắn răng một cái:

- Nếu như muốn mượn đường cũng không khó. . . Đồng Phi có được Hứa Xương, tuyệt đối không cho phép động đến một sợi lông gia quyến của thừa tướng, thế nào?
- Lương Vương và Tào Tháo mặc dù đối địch, nhưng là kính phục lẫn nhau. Huống hồ thiên tuế là người độ lượng, sao có thể làm ra loại việc vô nghĩa này. Bằng không, Lương Vương cũng sẽ không cho vương tử cưới con gái của Ôn Hầu, càng sẽ không báo thù cho Ôn Hầu. Nhị vị nên biết, Ôn Hầu và Lương Vương. .
. ha ha.

Khoái Lương nói được một nửa, Lâu Khuê và Tập Thụ đều hiểu.

Sau khi hai người nhìn nhau, đều khẽ gật đầu.

Tập Thụ đột nhiên nói:

- Tử Nhu, vừa rồi người nói Lương Vương thiên tuế quyết tâm thu phục Quan Đông, có phải thật không?
- Thật hay không nhị vị có thể chờ đợi. Tối đa ba ngày, đại quân Quan Trung ta nhất định có thể đánh vào Trần Lưu.

Lâu Khuê Tập Thụ nghe thế chỉ hai mặt nhìn nhau.

Sau khi Lỗ Túc biết được tin tức Hứa Xương bị vây cũng lòng nóng như lửa đốt.

Một mặt, hắn lập tức phái người đến Cự Dã bẩm báo Tào Tháo, mặt khác hắn mệnh đại tướng Lữ Thường hai người tọa trấn Trần Lưu. Viên Thiệu mặc dù thất bại, nhưng lực lượng còn lớn hơn ngựa.

Đặc biệt là Tây lộ quân của Viên Thiệu cũng không gặp phải tổn thất quá lớn. Hàn Quỳnh lĩnh ba vạn Đại Kịch Sĩ tọa trấn Phong Khâu, nhìn chăm chăm vào quận Trần Lưu, không thể không cẩn thận phòng bị.

Lỗ Túc nhanh chóng an bài phòng ngự cho Trần Lưu, sau đó mệnh đại tướng Dương Duy hỏa tốc xuất binh, lĩnh 8000 tinh binh chiếm trước Huỳnh Dương.

Trước khi Dương Duy xuất phát Lỗ Túc nhiều lần dặn dò:

- Sau khi tướng quân chiếm được Huỳnh Dương, cần phải nắm hết trong tay vật tư của Huỳnh Dương. Sau đó giữ lại một nửa binh mã trấn thủ Huỳnh Dương. Người cầm hổ phù của ta lập tức đến Tân Trịnh, tiếp

nhận công việc của Hạ Hầu Uyên tướng quân, mời Hạ Hầu Uyên tướng quân lĩnh binh trở về việc trợ Hứa Xương. Đồng thời người có một nhiệm vụ, chính là chặt đứt liên hệ giữa Úy Thị và Dương Dịch.

- Tướng quân chỉ cần kiểm chế Lưu Tích ba ngày, ta suất lĩnh đại quân là có thể đến Tân Trịnh. Ba ngày sau, bất luận tướng quân có thể kiểm chế Lưu Tích nữa hay không thì đều đã lập công đầu. Việc này cực kỳ quan trọng, quan hệ đến an nguy của Hứa Xương, xin tướng quân cẩn thận, không được có sai lầm.

Dương Duy là người Lũng Tây, vốn là danh tướng Tây Lương, từng hiệu lực dưới trướng Ngưu Phụ.

Sau đó Ngưu Phụ bị giết, Dương Duy đầu nhập vào Lý Giác Quách Tỹ. Khi Đổng Phi từ Tây Vực đánh ra, công chiếm Quan Trung, Dương Duy được hảo hữu Chu Từ khuyên bảo đầu quân cho Tào Tháo. Tính ra hẳn hẳn là thuộc về nhân mã của Chung Dao nhất hệ, chỉ tiếc Chung Dao đoản mệnh. . .

Tại trận Hàm Cốc quan, Chung Dao bị Quan Trung dùng chiêu đóng cửa đánh chó.

Chung Dao chết trận, Chu Từ chết trận, khiến cho địa vị đích Dương Duy tại Hứa Xương thoáng cái trở nên xấu hổ. May là sau đó Lỗ Túc tiếp nhận hẳn, vẫn ở dưới trướng nghe lệnh. Thoáng cái đã trôi qua tám năm, Dương Duy cũng đã qua tuổi 40, rốt cuộc có được cơ hội lĩnh binh xuất chiến.

Nghe Lỗ Túc nói xong, Dương Duy lập tức chấp tay hành lễ:

- Quân sư yên tâm, Duy tại Tân Trịnh một ngày, Lưu Tích mơ có hành động.
- Như vậy rất tốt, tất cả nhờ tướng quân rồi. . .

Dương Duy lĩnh mệnh, điểm binh mã từ Trần Lưu đánh tới Huỳnh Dương.

Mà Lỗ Túc thì ở lại Trần Lưu, sau khi thu xếp mọi việc lớn nhỏ hoàn tất thì đã là ngày thứ ba Dương Duy xuất binh. Lỗ Túc dẫn theo Hứa Chử, lĩnh năm vạn tinh binh, lấy Hứa Chử làm tiền quân đến thành Huỳnh Dương. Dựa theo thời gian, lúc này Dương Duy hẳn là đã đến Tân Trịnh, mà Hạ Hầu Uyên cũng có thể trở về cứu viện cho Hứa Xương. Lỗ Túc lần đầu tiên cảm giác được lúc này có vẻ không đủ dùng rồi.

Từ Trần Lưu xuất phát, đến Huỳnh Dương cũng chỉ một ngày rưỡi.

Sau khi Lỗ Túc đến Huỳnh Dương thì Dương Duy đã đến Tân Trịnh từ lâu, tuy nhiên trước khi Dương Duy xuất binh tất cả việc của Huỳnh Dương đều đã giải quyết hoàn tất.

Nhìn lương thảo đồ quân nhu trong kho phủ chồng chất như núi, Lỗ Túc âm thầm cảm thán, Dương Duy này cũng là một tay hảo thủ.

4 năm nay, Huỳnh Dương xem như một thành phố tự có mậu dịch, khách thương lui tới có rất nhiều, cũng đã tụ tập đại lượng vật tư dùng cho giao dịch.

Chiến mã, quân giới, khôi giáp. . .

Đặc biệt là ở trong kho phủ đã phát hiện 300 chiếc Tĩnh Lan Nỗ xa, càng khiến Lỗ Túc mừng rỡ.

Đây chính là thứ tốt, thuộc về quân giới Quan Trung thiết giáp cấm chỉ giao dịch. Cũng không biết là vị đại năng nào đã làm ra tới 300 chiếc.

Có thứ này, Lỗ Túc càng có lòng tin hơn.

- Vì sao không thấy thương nhân?

Lỗ Túc thị sát Huỳnh Dương một chút, sau đó nhện không được hỏi.

Binh sĩ lưu thủ Huỳnh Dương nói:

- Sau khi Dương Duy tướng quân thu gom những vật tư này, các thương nhân làm ầm lên. Tướng quân giận dữ đã đuổi đi hết thương nhân trong thành. Hiện giờ, toàn bộ Huỳnh Dương thành ngoại trừ người lưu thủ chúng ta, không còn người ngoài nào khác.

Không nhìn ra, Dương Duy này cũng là một kẻ quả quyết.

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, không còn lo đến các việc khác nữa.

Lỗ Túc nói với Hứa Chữ:

- Trọng Khang, sáng sớm ngày mai ta lĩnh 3 vạn người đến Tân Trịnh. Huỳnh Dương nhờ người rồi. . . Lần này chúng ta là đột nhiên dụng binh, Quan Trung trong lúc nhất thời không thể kịp phản ứng. Tuy nhiên chúng sớm muộn cũng sẽ đến sinh sự, người nhất định phải cẩn thận mới được.

Hứa Chữ cười ha ha:

- Quân sư yên tâm, Hứa Chữ ở Huỳnh Dương một ngày, tặc tử Quan Trung mơ tưởng bước vào một bước.

Người này đủ mảnh, nhưng vẫn khiến người khác không quá yên tâm.

Lỗ Túc ở trong lòng thở dài một hơi, lại tuần tra với Hứa Chữ thêm một lúc, sau đó trở về phủ nha nghỉ ngơi. Một đường bốn ba quả thật đã đủ mệt.

Giấc ngủ này rất ngon.

Nhưng vào lúc canh hai Lỗ Túc bị tiếng động ồn ào làm tỉnh giấc.

Hắn đứng dậy khoác y phục đi ra. Thấy bên trong thành Huỳnh Dương ánh lửa tận trời, âm thanh người hô ngựa hý đinh tai nhức óc.

Tiếng la giết thỉnh thoảng truyền đến, nương theo đó là tiếng binh khí va chạm.

Lỗ Túc vội vàng hỏi:

- Xảy ra khi nào?

- Vẫn còn chưa rõ lắm, hình như, hình như ở trong thành phát hiện quân địch.

Quân địch?

Trong thành sao lại có quân địch?

Bách tính thương nhân thành Huỳnh Dương này từ lâu đã bị Dương Duy đuổi đi rồi. Hiện giờ ngoại trừ 5 vạn binh mã, hình như không có khả năng lẫn quân địch vào mà?

Trừ phi. . .

Lỗ Túc đột nhiên hít một hơi lạnh, rung mình một cái: trừ phi, trừ phi Dương Duy đầu hàng, binh sĩ lưu thủ chính là quân địch.

- Nhanh thông báo cho Hứa Chữ tướng quân!

Lỗ Túc vội vàng vàng thay khôi giáp, nâng kiếm lên ngựa, dẫn binh mã lao ra khỏi phủ nha, trước mặt đã thấy Hứa Chữ người đây là máu dẫn theo một đám người chạy tới.

- Quân sư, đã xảy ra chuyện!

- Trọng Khang, người không sao chứ. . .

Hứa Chữ không trả lời, mà vẻ mặt dữ tợn rít lên:

- Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, trong thành này thoảng cái toàn là quân Quan Trung. . .

473. Chương 473: Tứ Mãnh Bát Đại Chùy

Ngoài thành Huỳnh Dương, trên đồi cao tinh kỳ phấp phới.

Đồng Phi cười Sư Tông Thú, Hàn Đức Mạnh Thản đứng trang nghiêm ở phía sau y, Thiết giáp Cự Ma Sĩ yên lặng như núi, ghim ngựa lại không hề nhúc nhích.

Trần Đáo đã qua tuổi 40, cũng không thấy phong thái năm đó.

Hắn ghim ngựa ở bên cạnh Đồng Phi, nhỏ nhẹ nói:

- Một ngọn lửa này thoát nhìn hỏa hậu cũng đã đủ. Chủ công, có phải có thể công kích hay không?

Đồng Phi không trả lời.

Tháng bảy y lấy kế kim thiên thoát xác bí mật từ Trường An đến Lạc Dương, liền bắt đầu bắt tay vào an bài. Tào Tháo Viên Thiệu, Lưu Bị Lưu Biểu, thậm chí Giang Đông Tôn Bá Phủ nhìn như bình tĩnh, trên thực tế ẩn tàng sát khí, nhất cử nhất động của mọi người đều bị y nhìn trong mắt.

Quả nhiên Lưu Biểu không tiếp thu hảo ý của hắn.

Khoái Việt nói ra ba kế sách, cũng là ba lối ra Đồng Phi cho Lưu Biểu. Đáng tiếc, Lưu Biểu lại không biết quý trọng, liền thủ với Lưu Bị.

Kết quả này Đồng Phi đã sớm đoán được.

Nhưng khi biết kết quả thực sự, Đồng Phi vẫn cảm thấy có chút thất lạc. Đối thủ ngày xưa hay bằng hữu cũng vậy, từng người ngã xuống, người còn sống hiện giờ trong mắt Đồng Phi cũng chỉ đang kéo dài hơi tàn, không kéo được thời gian quá dài.

Lưu Biểu. . .

Ài, không quản nói thế nào, thái độ của Đồng gia coi như không tệ. Chỉ ít vào lúc Đồng Phi trắc trở nhất không bỏ đá xuống giếng. Đương nhiên Kinh Châu cách Quan Trung qua Tây Xuyên và Dự Châu, hắn muốn bỏ đá xuống giếng cũng không có cách nào. Cũng mặc kệ nói thế nào, người này cũng không tệ lắm.

Chỉ là người đã làm ra quyết định, thế thì chờ bị ta tiêu diệt đi!

Quan Trung, hiện giờ binh hùng tướng mạnh, chiến tướng như mây. Vì xuất kích lần này, Đồng Phi và Giả Hủ đã ngủ đông tròn bốn năm, chỉ muốn nhất chiến công thành. Triệu tập trăm vạn đại quân (đây chính là trăm vạn đại quân thực thực tại tại mà không phải gặt xưng trăm vạn), từ Quan Trung, kinh nam, Tịnh Châu, U Châu. Hà Đông, thậm chí từ trên biển, sau khi Đồng Phi ra lệnh một tiếng đều bắt đầu hành động.

Có lẽ đây sẽ là thời khắc huy hoàng nhất của cả đời ta.

Đồng Phi ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm được ánh lửa chiếu đỏ rực, y đột nhiên cười nói:

- Dương Văn Thúc làm không tệ, nên giành công đầu.

Dương Văn Thúc chính là Dương Duy.

Từ sau khi Chung Dao chết, tình cảnh của Dương Duy tại Hứa Xương rất gian nan, mật thám của Âm Bộ tại Hứa Xương liền lén lút liên hệ với Dương Duy. Về phần muốn Dương Duy làm chuyện gì? Đồng Phi không nghĩ kỹ, Giả Hủ cũng không xác định. Chỉ là một viên ám tử, tại then chốt mới sử dụng.

Dương Duy vốn chính là người Tây Lương, còn là đồng hương với Đồng Phi, lại đã từng là bộ hạ của Ngưu Phụ.

Đồng Phi đích thân viết cho Dương Duy một phong thư, ngụ ý là nói: Thân bất thân, cố hương nhân. Chúng ta đều là người Tây Lương, vì sao phải tự giết lẫn nhau? Khi cha ta chết, ta không có năng lực chu toàn cho hương thân, nhưng hiện tại ta có năng lực. Hy vọng người có thể giúp ta.

Đừng coi thường tình nghĩa thôn dã này.

Cổ nhân cực kỳ coi trọng điều này. Lý Túc chiêu hàng Lữ Bố, có tình đồng hương; Tào Tháo trọng dụng Hạ Hầu, không chỉ là lưỡng tộc quan hệ mật thiết, càng quan trọng họ đều là người huyện Tiều. Còn có rất nhiều ví dụ của phương diện này đủ để nói rõ.

Sau khi Dương Duy nhận được thư của Đồng Phi vô cùng cảm động.

Vừa may lúc đó tình huống của hắn cũng không tốt, thậm chí ngay cả nuôi sống gia nhân cũng có chút trắc trở. Nếu không có Đồng Phi tiếp tế, sợ đã chết đói hết rồi.

Sau đó Lữ Túc bắt đầu dùng Dương Duy, cũng là dùng một nửa, phòng bị một nửa.

Trắc trở như thế, Dương Duy đi tới ngày hôm nay. Với Lữ Túc, hắn rất cảm kích, nhưng cảm dỗ mà Đồng Phi cho hắn lại càng tâm động hơn.

Sau khi chiếm lĩnh Huỳnh Dương, Dương Duy nhanh chóng hội hợp với nhân mã của Trần Đáo.

Thần không biết quỷ không hay trong một đêm thanh trừ toàn bộ những người không thuộc về hắn, sau đó giao Huỳnh Dương cho Trần Đáo, nhanh chóng chạy tới Tân Trịnh. Gạt mở Tân Trịnh, giống như nữ nhân bị cởi hết quần áo không còn chút che lấp nào. Về phần Lưu Tích? Có tính là gì?

Trần Đáo cười hì hì:

- Chủ công an bài quân cờ lâu như vậy, rốt cuộc đã có được tác dụng.

Hiện giờ rất nhiều người gọi Đồng Phi là Lương Vương, nhưng các cựu thần tử như Trần Đáo vẫn còn gọi y là chủ công. Xưng hô này Đồng Phi nghe cũng đặc biệt thân thiết, y hí hóp mắt lại:

- Ta chỉ muốn sau trận chiến này, thiên hạ từ nay về sau thái bình, bách tính an khang.

Chuyển đề tài, Đồng Phi nói:

- Tình huống bên Hàn Quỳnh thế nào?

- Chủ công yên tâm đi, hôm qua Trọng Nghiệp gửi thư, Hàn Quỳnh đã trảm Cao Cán, nhượng lại Toan Táo Phong Khâu. Còn hắn thì nóng ruột lập công, suất lĩnh nhân mã bản bộ xuất kích, chắc hắn hiện tại đã đến huyện Bạc. Trọng Nghiệp nói, hiện giờ Hàn Cử Tử hùng tâm bừng bừng, muốn lập đại công.

- Rất tốt!

Đồng Phi gật đầu:

- Nếu không có Viên Thiệu tại Ký Châu bức bách quá đáng, chắc hắn cũng sẽ không rơi xuống kết quả ngày hôm nay. Truyền mệnh lệnh của ta, Thành Lễ tiếp nhận Phong Khâu, Bộ Chấn chiếm lĩnh Toan Táo. Lại mệnh Lữ Mông dẫn Nguyên Nhung quân từ Hồng Câu thủy vòng qua Ủy Thị. Cần phải trong năm ngày chiếm Trường Bình cho ta. . .

- Mạt tướng tuân mệnh!

Đồng Phi tuy nói giọng điệu rất hồ hững, nhưng Trần Đáo lại nghe ra trong giọng nói đó chứa chiến ý nồng đậm.

- Thúc Chí, người suất lĩnh Đạp Bạch bản bộ, lập tức xuất chinh Trần Lưu. Trong mười ngày ta muốn Trần Lưu rơi vào tay chúng ta, sau đó cùng Hàn Quỳnh Văn Sính từ từ tiến tới, dành cho Tào quân đủ áp lực. Ta dự tính, qua 20 ngày nữa, các phương sẽ truyền đến tin chiến thắng.

Trần Đáo nghiêm trang, ở trên ngựa chấp tay hành lễ:

- Mạt tướng lập tức xuất phát!

Dưới chân núi, Gia Cát Cẩn phi ngựa tới và dừng lại trước mặt Đồng Phi. Lần này xuất chinh kinh triệu đã điều động gần 20 vạn nhân mã. Trong đó có tám vạn Đạp Bạch quân, cùng Gia Cát Cẩn 12 vạn truân điền quân dưới trướng Gia Cát Cẩn.

Gia Cát Cẩn ở trên ngựa nói:

- Chủ công, Huỳnh Dương Tào quân đã rút qua đây rồi...

- Truyền quân lệnh của ta, tam quân chuẩn bị chiến!

Tiếng kèn dồn vang, theo một tiếng ra lệnh của Đồng Phi, vang vọng trong trời đêm. Quan truyền lệnh chạy như bay giữa quân trận, từng cây Quyết trường nỗ kéo căng, lợi tiễn lên dây. Đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng vùng hoang vu này giống như ban ngày. Xa xa, Tào quân càng đi càng gần.

Hứa Chử che chở Lỗ Túc, từ trong biển lửa mở ra một đường máu.

Dọc theo đường đi, Hứa Chử đã trảm bốn năm Đồng tướng, lúc này toàn thân đẫm máu, hình dung đặc biệt dữ tợn.

Hội tụ khoảng chừng mấy nghìn người, Hứa Chử và Lỗ Túc bỏ chạy về hướng Trần Lưu. Mặc dù biết nhất định sẽ có quân Quan Trung chặn đường, thế nhưng. . .

Từ xa nhìn lại, quân Quan Trung đông nghịt, khoảng 5-6 vạn người.

Đại kỳ trên đồi cao bay phấp phơ trong gió núi. Một bên viết [[Hán thừa tướng Lương Vương], một bên là [Tam quân đại đô đốc], ở chính giữa viết một chữ “Đồng” to như cái đầu, viền vàng chỉ bạc, mặt gấm đen, dưới ánh lửa càng đặc biệt bắt mắt.

Hứa Chử ghìmen ngựa, nhin không được hít một hơi lạnh.

Lỗ Túc cũng thâm cười khổ: thật đúng là để mắt tới bọn ta, vốn tưởng rằng là một đàn lang, nhưng không nghĩ đến lại gặp một đàn mãnh hổ.

Mà đầu lĩnh đó còn là một con hổ vương!

- Tử Kính, xem ra. . .

Hứa Chử hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Có lẽ qua đêm nay, ngươi ta sẽ không thể thấy được mặt trời mọc nữa rồi.

Lỗ Túc lại nói:

- Trọng Khang, là ta hại ngươi, là ta hại ngươi!

- Bây giờ còn nói những lời này làm gì? Chỉ trách Đồng lão hổ quá giáo hoạt. Ngươi cứ theo sau, ta cùng với lão hổ kia có lời muốn nói.

Lỗ Túc gật đầu, thu nạp nhân mã bày trận thế.

Hứa Chử nhất mã đương tiên đi trối trước trận, hét lớn tiếng:

- Hổ Si ở đây, Đồng Phi có dám cùng ta đánh một trận?

Lỗ Túc giật mình, thâm nghĩ: ta còn tưởng rằng ngươi muốn làm gì? Sao lại chạy ra, chính là vì tìm Đồng Phi kia khiêu chiến sao?

Không sai, chính là muốn khiêu chiến!

Đồng Phi hùng cứ danh hiệu thiên hạ đệ nhất, đến nay đã 20 năm.

Trong thời gian này chỉ có Ôn Hầu Lữ Bố có thể chống lại Đồng Phi, các võ tướng còn lại dưới uy danh của Đồng Phi áp chế cuộc sống thực sự là rất khổ cực.

Bao gồm Hứa Chử cũng như vậy.

15 năm trước cùng Đồng Phi đánh một trận, nên được danh hiệu Hổ Si. Nhưng bốn đánh một, lại bị người ta đánh cho chạy trốn chết. Đối với Hứa Chử mà nói, tuyệt đối là một việc đáng xấu hổ. Cho tới nay, Hứa Chử hy vọng nhất chính là có thể đường đường chính chính quyết đấu với Đồng Phi một lần. Giống như quyết đấu giữa nam nhân, một đấu một, cho dù là chết trận trên chiến trường, Hứa Chử cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối gì.

Đáng tiếc, trận chiến này đã làm cho Hứa Chử đợi 15 năm.

Quân trận của quân Quan Trung tách ra, Đồng Phi giục ngựa từ trên núi lao xuống, tại trước trận phi ngựa xoay quanh, song chùy va vào nhau trên không trung keng một cái.

Lần này giống như hoàng cung đại lữ, vang vọng không dứt.

Khí thế mạnh mẽ Hứa Chử tạo ra đó bị Đồng Phi áp chế sạch sẽ.

- Đồng tử ngay ở đây, muốn giết ta, phóng ngựa qua đây!

Hứa Chử thấy thân hình to lớn của Đồng Phi mà toàn thân run lên. Tuy nhiên hắn không phải cảm thấy sợ, mà là có một loại hưng phấn chưa bao giờ từng có. 15 năm, vì đợi trận chiến này mà hết 15 năm thời gian. Có thể đánh với bạo hổ một trận, cuộc đời này không còn gì tiếc nuối.

Tay cầm chặt đại đao, thúc mạnh ngựa, Hứa Chử rống lên:

- Để mạng lại!

Mã là hảo mã, đao là hảo đao. . .

Hứa Chử nhân mã hợp nhất, giống như tia chớp lao tới Đồng Phi. Nhị mã đối mặt, Hứa Chử hạ đại đao xuống.

Đồng Phi lại không chút hoang mang, một tay vòng chùy, khê đập ra ngoài.

Một chiêu nhìn như cực kỳ nhẹ này lại mang theo tiếng gió. Như chậm thực nhanh, keng một tiếng, đại đao của Hứa Chử bị đánh bật ra ngoài.

Nhị mã đan xen, mỗi bên thúc ngựa.

Hứa Chử một tay kéo đao, tay kia lại đặt ở phía sau lưng. Hổ khẩu đã nứt, trên tay máu tươi nhễ nhại. Hít sâu một hơi, lau sạch máu trên chiến bào, Hứa Chử mắt hổ tròn tròn, hét lớn tiếng:

- Đồng Tây Bình, làm lại!

Đại đao buông xuống đất, chạy theo chiến mã, tóe ra ánh lửa.

Vào lúc giao phong với Đồng Phi, Hứa Chử giẫm hai chân lên bàn đạp đứng dậy, thuận thế một tay vòng đao lên, lại bổ vù xuống.

Đồng Phi vận chùy chống đỡ, nhưng không nói bất cứ lời nào.

Đã đến bước này, sao y lại không nhìn ra tâm tư của Hứa Chử.

Người này chỉ muốn thống khoái đánh một trận, thi triển ra sở học cả đời của hắn. Thật ra trong lòng đã sớm tồn tại tử niệm.

Đồng Phi minh bạch, Hứa Chử tuyệt đối sẽ không đầu hàng.

Thật giống như Diên Vi dưới tình huống này cũng sẽ tử chiến vậy. Tình huống bất đồng, nhưng đạo lý tương thông.

Cũng được, để ta lĩnh giáo xem vị Hổ Si danh dương thiên hạ này rốt cuộc có vũ dũng thế nào. Song chùy vung ra chiến với Hứa Chử. Sau hơn mười hiệp, Đồng Phi đột nhiên nhìn thấy một sơ hở của Hứa Chử, khi nhị mã đối mặt đứng thẳng người dậy, song chùy vung ra, hét lớn tiếng:

- Liên Sơn chùy!

Một chùy nện lên cán đao, đệ nhị chùy liền theo sau đó.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, chỉ nghe âm thanh keng keng liên tục, sau khi nhị mã đan xen, Đồng Phi ghì lại chiến mã.

Xa xa, Hứa Chử đã đánh rơi đại đao trên mặt đất, thân thể to lớn vẫn ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, sau khi trở về bản trận mới gục đầu xuống chiến mã.

Liên sơn thập lục chùy, Đồng Phi đã đánh chết tươi Hứa Chử.

Lỗ Túc hét lên bi thiết, nước mắt đã không biết phần đầu chảy xuống. . .

- Tử Kính, giờ khắc này còn không đầu hàng, còn đợi đến khi nào?

Đồng Phi cũng về tới chính giữa bản trận, thanh âm lạnh lùng vang vọng giữa trời đêm.

Lỗ Túc hít sâu một hơi, mắt tròn tròn lớn tiếng nói:

- Đồng Tây Bình, Tào công ơn tri ngộ với ta. Lỗ Túc tuy không phải thiện nhân, cũng biết đạo lý trung thần không thờ hai chủ. Hôm nay ta sai một nước cờ, rơi vào bẫy của ngươi. Nhưng muốn ta đầu hàng, tuyệt đối không có khả năng.

Bảo kiếm keng ra khỏi vỏ, Lỗ Túc ở trên ngựa lớn tiếng quát:

- Binh sĩ tam quân, theo ta xuất kích!

Trong tiếng quát, Lỗ Túc nhất mã đương tiên đánh tới quân trận của Đồng Phi. Trước có Hứa Chử, sau có Lỗ Túc, trong Tào quân cũng không thiếu nam nhi nhiệt huyết. Nghe được Lỗ Túc la lên, liền giơ lên đao thương, theo Lỗ Túc phát động công kích cuối cùng về phía Đồng Phi.

Đồng Phi ở trên ngựa kinh ngạc nhìn Tào quân càng lúc càng gần, thở dài một tiếng.

- Đều là hảo nam nhi!

Đồng Phi khẽ nói:

- Nhưng, đáng tiếc rồi!

500 bước, 400 bước. . .

Gia Cát Cẩn dưới đại kỳ ánh mắt lạnh đi, huy vũ lệnh kỳ, lớn tiếng quát:

- Bắn cung!

Trong sát na, một đợt châu chấu theo tiếng vù vang lên, rồi dây cung bay lên, che khuất cả ánh sáng. . .

Tào Tháo tuyệt đối không nghĩ đến phản ứng của Đồng Phi sẽ nhanh như vậy.

Đương nhiên hắn cũng không ngờ Lưu Bị và Lưu Biểu lại thực sự liên thủ, khiến cho phòng tuyến Lâm Toánh thoáng cái tan vỡ, Hứa Xương báo nguy.

Tào Nhân đã chết. . .

Hứa Chử và Lỗ Túc cũng đã chết!

Việc làm hấn nhất giết mình không gì hơn Hàn Quỳnh vốn thuộc Viên Thiệu lại lâm trận phản chiến, ngoài dự đoán mọi người đầu hàng Đồng Phi.

Hoà đàm với Viên Thiệu cũng không phải bản ý của Tào Tháo.

Nếu như không phải tình hình nguy cấp, hấn nhất định sẽ thừa thắng xông lên, triệt để tiêu diệt Viên Thiệu. Nhưng tình huống không theo người. Thế lực của Đồng Phi càng lúc càng lớn, Tào Tháo quả thật cần phải có một lực lượng như Viên Thiệu để kiềm chế một bộ phận của Đồng Phi. Đồng thời Tào Tháo cũng rất rõ ràng, cho dù hấn đánh thắng trận Đại Dã Trạch, muốn tiêu hóa lực lượng của Viên Thiệu không mấy năm thì làm không được.

Cho nên, hấn muốn hoà đàm với Viên Thiệu.

Từ mặt khác mà nói, cũng là vì giảm bớt áp lực của phía tây, khiến cho thông lộ giữa Trần Lưu và Toánh Xuyên bảo trì thông suốt, có thể nhanh chóng điều quân trở về Toánh Xuyên. Nhưng không ngờ, hấn vừa mới bắt đầu triển khai đàm phán với Viên Thiệu thì Tây lộ quân của Viên Thiệu đã thoát ly khỏi khống chế của Viên Thiệu.

Vậy còn cần thiết phải nói chuyện sao?

Tình hình hiện giờ cực kỳ rõ ràng, Ký Châu của Viên Thiệu đã không thể bảo toàn, bao gồm bản thân Viên Thiệu có thể sống trở lại Nghiệp Thành hay không cũng còn phải nói. Đáng sợ nhất chính là việc Tào Tháo lo lắng vẫn đã xảy ra. Đồng Phi đã động, hơn nữa động tác cực kỳ lớn.

474. Chương 474: Tứ Mãnh Bát Đại Chùy (2)

Trong tháng bảy, Hàn Quỳnh và Văn Sính hợp binh lại, đã chiếm huyện Bạc.

Ba vạn nhân mã từ Oan Câu tới Đồng Đình mở ra trận thế phòng ngự, cũng triệt để phong kín thông lộ của binh mã Tào Tháo cứu viện Hứa Xương.

Đồng thời Du Dịch quân của Hoàng Trung cũng đã bắt đầu hành động.

Xuất phát từ Đại Tiểu Tu Võ, binh chia làm hai đường. Hoàng Trung lĩnh năm vạn nhân mã chiếm lĩnh Triều Ca, vây công Nghiệp Thành.

Phó đô đốc Du Dịch quân Việt Hề phối hợp với đại đô đốc Bối Ngôi quân Khúc Nghĩa đánh vào Ký Châu, đã chiếm lĩnh Thiệp Quốc (nay là huyện huyện Thiệp Hà Bắc), khiến Ký Châu trở nên hoảng loạn. Đại công tử lưu thủ Tín Đô là Viên Đàm lập tức suất lĩnh binh mã ý đồ chiếm lại Thiệp Quốc, nhưng tổn công vô ích.

Mà phía U Châu, đô đốc Điền Dự của Cự Ma tả quân (nguyên Khất Hoạt quân tả quân) Từ Hữu Bắc Bình xuất binh, cường công Đại Quận, đô đốc Cự Ma hữu quân Trương suất lĩnh 8 tám vạn đại quân, lấy trưởng tử Trương Hổ làm tiên phong, từ quận Tây Hà mãnh công Thái Nguyên; đô đốc trung quân Hách Chiêu lấy Diển Mãn làm tiên phong chiếm Mã Ấp, vòng qua Âm Quán nhập Trường Thành, chiếm Nguyên Bình, mũi đại quân trực chỉ Phần Dương, cùng Trương Liêu hình thành thế giáp công.

Tất cả điều này tới rất đột nhiên. . . Đột nhiên khiến người khác căn bản không thể làm ra phản ứng.

Tào Tháo tập trung quân ở trong thành Kỳ Thị, nhìn chiến báo trước mắt mà cảm thấy đầu óc choáng váng, trong lòng nghĩ: Xong, xong cả rồi!

Đám người Y Tịch Mãn Sủng Tuân Du tất cả đều hai mặt nhìn nhau.

Người nào cũng tránh né ánh mắt, nhưng không ai đứng ra nói một biện pháp thoả đáng. Từng đôi mắt nhìn chăm chăm vào Tào Tháo ngồi ở chính giữa, cùng đợi Tào Tháo lên tiếng. Trên đại đường trong lúc nhất thời lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng tim đập của mọi người cũng có thể nghe rõ.

Hồi lâu sau đó, Tào Tháo đột nhiên đập bàn.

- Chuyện tới hôm nay, cũng chỉ có liều một trận cá chết lưới rách với bỉ phu kia thôi. Truyền lệnh. . . Tào Thuần Hạ Hầu Đôn lĩnh binh mã Đông lộ, hoả tốc đến đây hội hợp. Đô đốc Thanh Châu Quán Hối giám sát Sơn Dương; mệnh Trịnh Hồn, tổng đốc sự vụ Thanh Châu. Ta muốn dốc toàn bộ lực lượng quyết một trận tử chiến với bỉ phu.

- Thừa tướng!

Tuân Du nói:

- Đừng quên Từ Châu Lưu Bị.

- Ta đương nhiên không quên, nhưng chuyện tới hôm nay, nếu như ta không thể chiến thắng bỉ phu, thì làm sao giải quyết tên một tai chứ?

Ngẫm lại cũng đúng, dù sao thì hai bên đều là chết. Tào Tháo chỉ có thể khuynh lực đánh một trận. Chí ít hiện nay hẳn còn có binh mã Thanh Châu có thể điều động.

Tào Tháo là một người người hành động cực kỳ quả quyết, một khi hạ quyết tâm thì sẽ như sấm rền gió cuốn.

Nhưng khi hắn điều binh khiển tướng thì có thám mã xông vào phủ nha:

- Báo!

- Chuyện gì kinh hoảng?

- Quân đô đốc của Thanh Châu phái người truyền tin, hai ngày trước thuỷ quân của Đổng Tặc thần không biết quỷ không hay từ Xương Dương quận Đông Lai đã lên bờ. . .

Đầu Tào Tháo ông một tiếng, suýt nữa bất tỉnh.

- Xương Dương, sao bỉ phu có thể từ nơi đó lên bờ? Quán Hối có nói rõ đúng là nhân mã Quan Trung thật không? Đạo nhân mã nào? Người phương nào làm soái?

Thám mã nói:

- Nhân mã từ Xương Dương lên đất liền là hải quân Liêu Đông Quan Trung. Chủ soái là đại đô đốc hải quân Lăng Thao, người lên bờ trước là con trai Lăng Thao, tiểu tướng Lăng Thống. . . Ngoài ra, còn có trấn hải tướng quân Ngưu Cương, Chiết trùng giáo úy Điền Phát, đốc quân giáo úy U Châu Điền Hữu.

- Hải quân, đây là đạo nhân mã nào?

Mấy năm trước, Đồng Phi lấy một nhánh Vô Nan quân xuất kích Hán Trung, khiến các lộ chư hầu nhân tâm hoảng sợ.

Hôm nay, Tào Tháo hình như lại thấy được một màn năm đó, lại là một nhánh binh mã chưa bao giờ từng xuất hiện, Quan Trung còn ẩn dấu bao nhiêu binh lực?

Đương lúc sợ hãi, lại có thám mã báo: Lữ Mông lĩnh binh chiếm Trường Bình, đoạn tuyệt thông lộ của Trần Quốc cứu viện Hứa Xương.

Hứa Xương, xong thật rồi...

Nếu như nói trước đó không quân là Tào Tháo hay là các thần công phía dưới, cứu viện Hứa Xương còn có một tia hy vọng, như vậy một tia hy vọng này đặt ở binh mã của hai vùng Trần Quốc Lương Quốc có thể kiềm chế binh mã của Lưu Bị. Nhưng hiện tại thì sao? Đã không còn khả năng.

Nhìn địa đồ, Tào Tháo chỉ có thể cười khổ trong lòng.

Quả nhiên lại là một chiêu này, không động thì thôi, đã động sẽ là một kích sấm sét. Đồng Tây Bình, thoát nhìn người quyết định muốn kết thúc trò chơi này rồi sao?

Nhưng cho dù là người muốn kết thúc, cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không chứ?

Tào Tháo xoa tay vẩy lui mọi người, chỉ để một mình Tuân Du ở lại.

- Công Đạt, ta muốn bỏ Hứa Xương!

- Bỏ Hứa Xương?

- Nếu Lưu Bị muốn củ khoai lang phồng tay đó, ta sẽ cho hắn. . . Ta còn có Thanh Châu, còn có Duyệt Châu. Chỉ cần đẩy lùi được Thanh Châu, chúng ta vẫn còn vốn để đối kháng với Đồng Tây Bình. Cho nên, ta quyết định bỏ Hứa Xương. . . Người lập tức phái người đến Từ Châu nói cho Lưu Bị. . .Nói là cho hắn hoàng đế, mời hắn liên thủ với ta, quyết một trận tử chiến với Đồng Phi. Bằng không, mọi người sẽ không có cuộc sống yên ổn.

Đây là Tào Tháo dự định thí quân rồi!

Tuân Du cũng minh bạch, làm ra quyết định như vậy cũng không dễ dàng.

Mặc dù nói hoàng thống của Hán thất là ở Trường An, nhưng chỉ cần Lưu Hiệp ở trong tay, thủy chung đều là một lá cờ. Hiện tại muốn bỏ lá cờ này, địa vị của Tào Tháo cũng sắp sửa từ chủ vị trước đây rơi xuống thứ tịch. Nói kiểu khác, trên danh nghĩa Tào Tháo sẽ nghe theo Lưu Bị tiết chế.

Nhưng lại không thể không nói, quyết định này của Tào Tháo vào hiện tại là biện pháp thích đáng nhất.

Chỉ cần trong tay còn có binh mã, chỉ cần Thanh Châu Duyệt Châu không còn lo ngại, sớm muộn cũng có thể ngóc đầu trở lại. Hoàng thượng ở đây chẳng qua là một sự nguy trang.

Tuân Du lập tức gật đầu đáp ứng.

- Thừa tướng yên tâm, ta lập tức sẽ đi làm chuyện này. . . Có điều bên Viên Thiệu. . .

- Viên Bản Sơ chết tiết, nếu không phải hắn cứ đòi giao phong với ta, sao ta rơi xuống tình cảnh như hôm nay. Để hắn ở bên đó giầy dựa đi, chí ít có thể kéo dài cho chúng ta một số thời gian. Nhớ kỹ, cần phải giải quyết việc ở Hứa Xương trước khi Đồng Phi giải quyết Viên Thiệu.

- Vâng!

Tuân Du vội vã rời đi. Tào Tháo lại thật lâu không thể bình tĩnh được.

Nháy mắt hần đã mất đi Lỗ Túc, mất đi Hứa Chử. . . Hôm nay, không cẩn thận cả hần cũng phải dính dáng. Chỉ hy vọng, tất cả đều còn kịp. Nếu như Lưu Huyền Đức là người thông minh, hần là minh bạch tình huống của ta và hần hiện tại phải đối mặt.

Tào Tháo nắm chặt tay, nhắm mắt lại trầm tư.

Ngoài phòng lại có tiếng huyền não truyền đến. Tào Tháo nhú mày, trong lòng không nhận được:

- Tào Bành, ai lại ồn ào thế hả?
- Thừa tướng, Toánh Xuyên chiến báo!
- Toánh Xuyên?

Tào Tháo cả kinh trong lòng, có một loại dự cảm không rõ mọc lên:

- Lập tức trình lên!

Một lát sau, thấy một tiểu giáo cả người đầm máu được Tào Bành diu lảo đảo xông vào trong đại sảnh phủ nha:

- Phụ thân, việc lớn không tốt!

Tào Tháo nhìn kỹ, lúc này mới nhận rõ người đến, không ngờ là trưởng tử của hần, Tào Ngang.

- Tử Tu, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao thảm hại như vậy?
- Hạ Hầu thúc phụ, Hạ Hầu thúc phụ. . .

Tào Tháo thoáng cái máu chảy ngược lên đầu, cố gắng hít thở mấy hơi. Tào Tháo lớn tiếng quát hỏi:

- Diệu Tài, Diệu Tài làm sao?

Tào Ngang vẫn lưu thủ tại Hứa Xương, nghe lệnh bên cạnh Hạ Hầu Uyên.

Cho nên Hạ Hầu thúc phụ mà Tào Ngang nói ngoại trừ Hạ Hầu Uyên thì không còn người nào khác. Tào Tháo nhìn Tào Ngang với ánh mắt hoảng sợ, muốn biết rõ ràng chân tướng sự việc, nhưng lại sợ nghe được tin tức hần cũng không hy vọng nghe. Hần cảm thấy bản thân hít thở rất gấp.

Tào Ngang quỳ một gối xuống đất, khóc rống lên:

- Hạ Hầu thúc phụ, bị Quan Vũ giết rồi!
- Người lập lại lần nữa?
- Hạ Hầu thúc phụ, bị Quan Vũ giết rồi!

Tào Tháo nghe thế nhận không được quát to:

- Đau chết ta rồi!

Người hần lắc lư, ngã lăn ra đất. Hần ngất xỉu, làm cho tất cả mọi người trên đường hoảng loạn.

Tào Bành vội vã gọi đại phu, trị liệu hết một lúc, Tào Tháo rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Trước mắt không ngừng hiện ra từng cảnh tượng năm đó ở cùng với Hạ Hầu Uyên. Một lát sau, hần lớn tiếng khóc:

- Diệu Tài, vì sao bỏ ta mà đi vào lúc này?

Tuân Du cũng nghe tin chạy qua, hần kéo Tào Ngang đến một bên và thấp giọng hỏi:

- Đại công tử, Hạ Hầu tướng quân, sao lại. . .
- Mười ngày trước, Hạ Hầu thúc phụ nhận được hồ phù của Tử Kính tiên sinh, lĩnh binh về Hứa Xương cứu viện, Tân Trịnh thì giao cho Dương Duy. Nhưng thật không ngờ Dương Duy kia lại là người của Đồng tặc, Hạ Hầu thúc phụ sau khi thấy không thể giải vây vốn định quay lại Tân Trịnh, nhưng không ngờ. . . Thúc

phụ liền dẫn theo bọn ta ở ngoài Hứa Xương tập kích nhân mã của tên một tai, chẳng ngờ bị Quan Vũ đánh lén, bị giết tại chỗ!

Quan Vũ, lại là Quan Vũ!

Đầu tiên là Thái Dương, sau là Tào Nhân, hiện tại lại thêm Hạ Hầu Uyên.

Trong lòng Tuân Du rõ ràng, chuyện đã đến bước này, sợ là Tào Tháo không có khả năng giải hòa với Lưu Bị nữa rồi. Hắn trầm tư chốc lát, thấy Tào Tháo đã ổn định lại, thế là bước tới phía trước.

- Thừa tướng!

- Công Đạt có chuyện cứ nói thẳng đi!

Tuân Du nói:

- Hôm nay bị phu thế lớn, nếu chính diện giao phong với y, sợ là phần thắng không nhiều lắm. Mà hiện tại chúng ta cũng rất khó chiến thắng bị phu. Không lùi bị phu, thì khó có thể rảnh tay đánh với tên một tai Từ Châu. Ta có một kế, có thể khiến bị phu hoảng loạn.

Tào Tháo ngăn ra:

- Công Đạt có kế gì, nhanh nói ra?

Tuân Du ghé vào tai Tào Tháo thì thầm một lúc thế này thế kia, nói cho Tào Tháo lúc nhí nháu mày, lúc thì xòe ra.

- Công Đạt, hiện tại ta tâm phiền ý loạn, việc này cứ do người xử lý. Hy vọng lần này có thể thành công, bằng không chúng ta sẽ không còn đường lui!

Tuân Du nói:

- Thừa tướng yên tâm, ta nhất định không nhục sứ mệnh.

Tào Tháo cười khổ:

- Nhục hay không ta không để ý. . . Ta chỉ lo lắng, Văn Nhượng trấn thủ Hứa Xương, bên trong không có lương thảo, ngoài không có viện binh, còn có thể kiên trì bao lâu? Là ta hại Văn Nhượng, là ta hại Văn Nhượng rồi!

Tuân Du nghe thế cũng tỏ ra mờ mịt. . .

Tuân Úc hôm nay quả thật rất khó chịu.

Nếu không phải Tào Tháo từng có tu sửa Hứa Xương, cũng chọn dùng hình thức của Quan Trung, kiến tạo Ứng thành, xây dựng mã diện tường. Hứa Xương nói không chừng cũng đã bị công phá rồi. Từ sau khi đại chiến Lạc Dương kết thúc, Tào Tháo đã tăng cường khai thác lực lượng của bản thân.

Học tập thủ đoạn của Quan Trung, thu nạp năng công xảo tượng, tại phương diện quân giới có đề cao rất lớn.

Trong thời gian mấy năm giao dịch với Quan Trung, Tào Tháo cũng không chi quá nhiều vào phương diện quân giới và ngựa. Cùng giao dịch với Đồng Phi chủ yếu là ở phương diện dân sinh dân dụng. Bao gồm một số máy móc đã bị Quan Trung đào thải, với Tào Tháo không thể nghi ngờ là rất quan trọng.

Mà những thiết bị này quả thật đã xúc tiến Hứa Xương phát triển.

Một trận đại chiến mới dừng lại, quân Từ Châu ở dưới thành Hứa Xương đã bỏ lại trên ngàn thi thể, đỉnh chỉ công kích.

Tuy nhiên mới hơn mười ngày Hứa Xương đã vết thương chồng chất. Tuân Úc đã không còn thấy vẻ nho nhã và trầm ổn như ngày xưa nữa. Hắn vào trong đại sảnh phủ nha ngồi mà huyết Thái Dương nhảy lên thành thạch. Hơn mười ngày này đối với Tuân Úc không thể nghi ngờ là một loại dày vò.

Nếu như không phải Biên Nhung chi loạn năm đó, Tuân Úc trải qua khảo nghiệm máu và lửa, chỉ sợ thần kinh đã tan vỡ.

Trong thành Hứa Xương hôm nay có khoảng bốn năm vạn binh mã, trong đó có một bộ phận nhỏ còn phải lưu thủ hoàng cung, để ngừa vị tiểu hoàng đế nhảy ra làm mưa làm gió. Tin tưởng Lưu Hiệp cũng nghe nói lần này Lưu Bị muốn nghênh giá hấn đến Từ Châu. Tại Hứa Xương làm khôi lỗi, cũng không khác gì làm khôi lỗi tại Từ Châu. Nhưng có một điểm, Lưu Bị là con rể của Bái Quốc vương, so sánh thì Lưu Hiệp sẽ thân thiết hơn.

Chắc hẳn vị tiểu hoàng đế đó nhất định rất động tâm.

- Phụ thân, ăn một chút gì đi. . .Đã cả ngày phụ thân chưa ăn gì rồi!

Giữa lúc Tuân Úc đang trầm tư thì có tiếng bước chân truyền đến.

Một thanh niên tuổi nhọc quán bưng cơm canh đi tới bên cạnh Tuân Úc, hần khê nói:

- Phụ thân, hôm nay mọi người của Hứa Xương từ trong ra ngoài đều đang nhìn ngài. Nếu như ngài ngã xuống, Hứa Xương cũng sẽ xong. Ăn một chút gì đi, ăn no rồi, mới có thể suy nghĩ càng chu đáo hơn.

Tuân Úc vui mừng nở nụ cười.

Thanh niên này là trưởng tử của Tuân Úc, tên là Tuân Uẩn, là nguyên phối Đường thị của Tuân Úc sinh, đã sắp 22 tuổi.

Tuân Úc ý bảo Tuân Uẩn đặt bát cơm xuống:

- Mẫu thân ngươi vẫn tốt chứ?

- Rất tốt!

Tuân Uẩn nói:

- Chỉ là lo lắng phụ thân, hai ngày nay rất đau đầu. Mấy đệ đệ đều đang chăm sóc ấu thân, phụ thân không cần lo lắng.

- Trong thành hiện tại thế nào?

Hiện tại Tuân Uẩn đảm nhiệm trưởng sử phủ thừa tướng, phụ trách trị an bên trong thành. Nghe Tuân Úc hỏi, Tuân Uẩn vội vã trả lời:

- Trong thành tất cả còn tốt, nhưng lương thảo tiêu hao rất nhanh. Nguyên liệu làm tên cũng không quá đầy đủ. Các bách tính mặc dù biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng hài nhi cũng không dám cam đoan loại bình tĩnh này có thể tiếp tục bao lâu. Nếu như viện binh của thừa tướng trong 20 ngày không thể đến, thì sẽ có nguy hiểm.

Tuân Úc rất thích đứa con trai này. Làm việc rất ổn, rất có phong phạm của hấn. Bất kể vào lúc nào, Tuân Uẩn duy trì bình tĩnh, đương nhiên, điều này có quan hệ với những việc trải qua của hấn.

Tuân Úc tổng cộng có năm người con trai!

Trong đó chỉ có Tuân Uẩn vào lúc Hoàng Cân chi loạn nổ ra đã bắt đầu có ghi chép. Toánh Xuyên là địa phương có tai tình nặng nhất vào năm Hoàng Cân chi loạn, Tuân Uẩn cùng mẫu thân có một lần bị nhốt trong một trang viên, suýt nữa bị Hoàng Cân tặc bắt được. Trải qua sự kiện đó, Tuân Uẩn liền trở nên trầm mặc ít lời.

- Phụ thân, thừa tướng. . . Thực sự có thể trở về sao?

Tuân Uẩn chần chờ một lát, rốt cuộc nhịn không được nhẹ giọng hỏi.

Tuân Úc hơi do dự:

- Đương nhiên!

- Nhưng mà. . .

- Nhưng mà cái gì?

Tuân Uẩn nhỏ nhẹ nói:

- Hôm nay hài nhi ra ngoài, khi đi qua một tửu quán, người ta nói thừa tướng bị Viên Thiệu đánh bại, đã lui đến Cự Dã.

475. Chương 475: Tứ Mãnh Bát Đại Chùy (3)

Hứa Xương đã bị phong tỏa lâu ngày, tin tức của Tuân Uẩn cũng chỉ dừng lại hơn mười ngày trước. Tuân Úc cũng biết tin tức này. Nhưng Tuân Úc cũng rõ ràng, đó chẳng qua là kế sách của Tào Tháo. Lúc đó bởi vì lo lắng Hứa Xương xuất hiện ba động, Tuân Úc liền áp chế tin tức xuống.

Tuy nhiên trên đời này không có bức tường không lọt gió!

Hiện tại Hứa Xương giống như một thế giới bị phong bế, tin tức bên ngoài không lọt vào, tin tức bên trong cũng không đưa ra ngoài được.

- Tử Thiển, người yên tâm đi, lấy khả năng của Viên Thiệu sao có thể là đối thủ của thừa tướng? Bại lui Cự Dã, chẳng qua là kế sách thừa tướng đã an bài từ lâu. . . Ha ha, không bao lâu, thừa tướng có thể đánh bại Viên Thiệu, đến lúc đó viện binh cũng sẽ đến.

Tuân Uẩn khẽ thở ra một hơi.

Nhưng Tuân Úc còn có một câu chưa nói ra miệng: Viên Thiệu không đáng lo, nhưng vị đó ở Quan Trung sẽ thành thật sao?

Những lời này hẳn không có cách nói ra, cũng không thể nói. Ăn mau chóng cho hết bữa cơm, Tuân Úc đứng dậy, mặc nhuyễn giáp, nắm lấy bảo kiếm.

- Trẻ thế này rồi phụ thân còn muốn đi đâu?

- Thừa tướng không ở đây, trong phủ chỉ còn lại mấy vị phu nhân cùng công tử. Ta phải đi xem một chút, sau đó xem xét tình hình phòng thủ. Tử Thiển, người ở lại trong nhà với mẫu thân, nếu có chuyện gì thì đi lên thành tìm ta. . .A, lát nữa sẽ mời thái y đến đây xem ấu thân người. Mấy ngày nay người vất vả một chút, mọi việc trong nhà quan tâm nhiều hơn, đừng để mấy đệ đệ đi gây phiền phức.

- Mặt khác, người phái người đến chỗ thăm thăm đưa mẫu tử họ tới đây. Lúc này mọi người ở cùng nhau cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

- Hài nhi minh bạch!

‘Thăm thăm’ mà Tuân Úc nói là chỉ lão bà hài tử của Quách Gia. Quách Gia đã chết nhiều năm, hẳn có một đứa con trai, tên là Quách Dịch, hiện tại 15 tuổi. Tào Tháo rất chiều có mẫu tử này, Tuân Úc cũng thường xuyên qua đó hỏi thăm. Vào lúc này, chính như Tuân Úc đã nói, mọi người ở chung chiếu ứng lẫn nhau sẽ dễ hơn. Trời mới biết. . . Ha ha, sẽ xảy ra chuyện gì?

Tuân Uẩn quả thật là một đứa con rất hiểu chuyện, hẳn đưa phụ thân ra ngoài phủ.

Tuân Úc dẫn theo người đến phủ thừa tướng thăm Biện phu nhân, Lưu phu nhân, Hoàn phu nhân. Tào Tháo có 10 con trai 2 con gái, trưởng tử Tào Ngang hiệu lực bên người Hạ Hầu Uyên, thứ tử Tào Phi hiện giờ ở Trường An, trưởng nữ Tào Tiết làm hoàng hậu, những người khác đều ở trong phủ.

Trong đó, con thứ ba Tào Chương 15 tuổi, đứa thứ tư Tào Thực 11 tuổi. Những người khác đều còn nhỏ tuổi. Nhưng đứa con trai thứ bảy của Tào Tháo là Tào Xung thì rất thông minh. Trong đông đảo tử tự xem như là nổi tiếng. Khi Tuân Úc đăng môn đều biểu hiện rất bình tĩnh.

Ba vị phu nhân hỏi một chút tình huống của Hứa Xương hiện giờ, rồi không nói gì nữa.

Biện phu nhân nói:

- Khi thừa tướng đi từng nói qua mọi việc nghe theo Văn Nhượng. Nên làm cái gì thì người quyết định là được, không cần thương lượng với chúng tôi. Nếu như trong thành có yêu cầu gì cần mẫu tử chúng tôi hỗ trợ thì cứ nói một tiếng. Chúng tôi nhất định nghe theo Văn Nhượng phân phó.

Tuân Úc nói:

- Chủ mẫu yên tâm, ta còn một ngày, nhất định sẽ bảo vệ cả nhà chủ mẫu chu đáo.

- Thúc phụ, thúc phụ!

Tào Chương nhảy ra, lớn tiếng nói:

- Hiện giờ tặc nhân binh lâm thành hạ, cha ta viễn chinh Bộc Dương, ta nên bài ưu giải nạn cho cha. Xin chấp thuận ta hộ tống thúc phụ giết giặc.

Tào Chương này vạm vỡ hơn người.

Mới 15 tuổi đã cao chừng bảy xích, cao lớn vạm vỡ. Xạ thuật của hắn kinh người, lực cánh tay hùng hồn, từng tay không đấu với mãnh hổ, có thể chịu khổ nhọc, dùng mãnh cương liệt. Có một lần Tào Tháo từng hỏi sở thích của mấy đứa con trai, chỉ có Tào Chương nói:

- Ta muốn làm tướng.

Lúc đó Tào Tháo hỏi:

- Làm tướng thế nào?

Tào Chương trả lời rất đơn giản:

- Mặc áo giáp, cầm binh khí, trước khó khăn không để ý. Bất chấp trước khó khăn. Noi gương cho sĩ tốt, thưởng tất hành, phạt tất tén.

Những lời này khiến cho Tào Tháo cười to: “Hoàng tu nhi cánh đại kỳ dã!”

Ý là: Không nghĩ tới tiểu mao hài tử nhà ta lại có bản lĩnh như vậy, tương lai thành tựu nhất định bất phàm. Đáng tiếc, đến nay Tào Chương vẫn chưa có cơ hội để thi triển. Hiện tại binh mã Lưu Bị vây khốn Hứa Xương, Tào Chương đã nhịn rất lâu, rốt cuộc không nhịn được nhảy ra.

Tuân Úc nghe thế không khỏi nhíu mày.

Đang muốn mở miệng cự tuyệt, lại nghe Biện phu nhân nói:

- Con ta nguyện phân ưu cho cha, đúng là chuyện tốt. Hắn không có một thân bản lĩnh, tự xưng là vũ dũng hơn người. Mọi việc luôn noi theo Chỉ Hầu kia. Ta thấy Văn Nhượng cứ dẫn hắn lên đầu thành, cũng cho hắn biết cái gì là trời cao đất rộng.

Đồng Phi hiện nay làm Lương Vương, trước đó từng là Vô Công Hầu.

Nhưng từ lúc Đồng Trác nhập kinh, tước vị của Đồng Phi là Chỉ Hầu. Tào Tháo đối với người ngoài gọi Đồng Phi là bỉ phu, nhưng ở nhà lại gọi Đồng Phi là Chỉ Hầu. Dù sao, lúc trước khi Đồng Phi đánh cho hắn được mã Tị Thủy chính là Chỉ Hầu. Tào Tháo cũng không thừa nhận tước vị khác của Đồng Phi.

Nghe Biện phu nhân nói như thế, Tuân Úc suy nghĩ một chút liền đáp ứng.

Hiện giờ trên thành cũng quả thật cần nhân thủ, Tào Chương vũ dũng hơn người, nếu có thể xuất hiện ở trên thành, không thể nghi ngờ là một loại cổ vũ đối với các sĩ tốt.

Vì vậy khi Tuân Úc rời khỏi phủ Thừa tướng phía sau lại có thêm một tiểu tướng quân toàn thân mặc giáp trụ.

Sắp đến nửa đêm, trong thành Hứa Xương vắng vẻ, nhìn qua rất tiêu điều. Ngoại trừ quân tuần tra qua lại, hầu như nhìn không thấy người nào.

Khí tức vắng vẻ đó làm cho Tuân Úc cũng cảm thấy tịch mịch.

Đột nhiên một hồi trống truyền đến, sau đó là tiếng chiêng đồng, trên đầu thành xa xa trở nên ồn ào.

- Thúc phụ, xảy ra chuyện gì?

- Có tình hình quân địch, chúng ta nhanh đi xem!

Tuân Úc thoảng cái kíp phản ứng, dục ngựa lao về phía tiếng trống truyền đến. Tào Chương cũng không dám chần chờ, dẫn theo sĩ tốt tùy tùng đi theo phía sau Tuân Úc. Rất nhanh liền đến Hứa Xương Quang Hoa môn. Đoàn người leo lên đầu thành, Tuân Úc lớn tiếng quát hỏi:

- Chuyện gì mà gõ la?

- Đại nhân, dưới thành có tướng địch khiêu chiến.

Tuân Úc nghe thế cảm thấy kỳ quái.

Lúc nào rồi mà còn chạy tới khiêu chiến? Hắn đi lên môn lâu, tay vịn lỗ châu mai nhìn xuống dưới thành.

Thấy dưới thành ánh lửa sáng rực, một viên đại tướng xích diện mỹ nhiêm, kim giáp lục bào, cười Hồn Hồng Mã, tay cầm một cây Thanh Long Yển Nguyệt Dao. Hắn phi ngựa xoay quanh, lớn tiếng quát lên:

- Ta là Quan Vũ, chủ sự trong thành là ai nhanh trả lời!

Tuân Úc nói:

- Ta là Tư không Tuân Úc, tặc tướng, có chuyện gì thì nói đi!

Quan Vũ híp mắt, ngạo nghễ nói:

- Tuân Úc? Cũng nghe nói qua tên của ngươi. Hôm nay ta đến đây là muốn đưa cho ngươi một lễ vật!

Nói đoạn Quan Vũ vung tay lên.

Thấy dưới thành sĩ tốt môn kỳ phân ra, trên cây gậy trúc dài ba trượng móc một cái đầu máu chảy đầm đìa xuất hiện ở trước mặt Tuân Úc.

- Tuân Úc, hãy nhìn rõ ràng, đây là thủ cấp của ai?

Tuân Úc dựa vào ánh lửa nhìn kỹ. . . Hắn rùng mình, nhin không được la lên:

- Hạ Hầu tướng quân!

Mắt Tào Chương trở nên đỏ lòm!

Quan Vũ đắc ý nói:

- Tuân Úc, Toánh Xuyên hiện giờ đã rơi vào tay huynh trưởng của ta, Hạ Hầu Uyên bị ta giết, hôm nay ngươi không còn ngoại viện nữa. . . Hừ hừ, mặt khác ta còn muốn nói cho ngươi một tin tức tốt! Tào thừa tướng nhà ngươi tại Đại Dã Trạch đã đánh bại đại quân của Viên Thiệu.

Trên đầu thành vang lên tiếng hoan hô.

Nhưng trong lòng Tuân Úc lại run lên.

Hắn biết, Quan Vũ không thể có lòng tốt như vậy, chắc hẳn phía dưới còn lời muốn nói.

Quả nhiên, Quan Vũ đợi thanh âm trên đầu thành yếu đi, mới cười lạnh nói:

- Có điều, mặc dù thừa tướng nhà ngươi thắng, nhưng không duyên cớ lại tiện nghi cho Đồng Phi.

- Cái gì?

- Đồng Phi đã đánh ra khỏi Quan Trung và chiếm Huỳnh Dương và Tân Trịnh, cũng tại mấy ngày trước đã hỏa thiêu Huỳnh Dương, giết Hứa Chử và Lỗ Túc.

Đầu Tuân Úc ông lên một tiếng, tay vịn lỗ châu mai, người khẽ lắc lư:

- Ngươi nói vậy!

- Nói vậy sao? Ngươi cứ coi như ta nói vậy đi!

Quan Vũ cười to:

- Còn có, Đồng Phi đã chiếm lĩnh Trần Lưu, tại vùng huyện Bạc giăng co với binh mã của Tào Tháo. Còn có. . . Trường Bình cũng bị Đồng Phi chiếm lấy, Hứa Xương người hiện tại không có chút viện binh. Tuân Úc, huynh trưởng ta quý mến tài hoa của người, nếu như hiện tại người đầu hàng, ta có thể ở trước mặt huynh trưởng nói tốt cho người...

- Tặc mặt đỏ, nói bậy, ăn một tiền của ta!

Tào Chương thấy binh lính trên đầu thành sĩ khí giảm sút, nhìn không được đứng ra, giương cung cài tên, một tiền nhắm vào Quan Vũ.

- Các huynh đệ, đừng nghe tên mặt đỏ nói bậy. Đồng Phi và cha ta đã ký hiệp nghị, trong 10 năm không giao phong, sao có thể xuất binh được?

Một tiền này nhanh như tia chớp, đúng như lưu tinh.

Quan Vũ không có bất luận phòng bị gì, bị Tào Chương bắn trúng một tiền, hét a lên và ngã xuống ngựa.

Tuân Úc không bỏ lỡ thời cơ, lớn tiếng quát lên:

- Các huynh đệ, kéo cung bắn cung, đừng cho tặc tướng chạy!

Tên như mưa!

Quan Công dưới tình huống không hề phòng bị bị Tào Chương bắn trúng cánh tay. May mà Hiệu đao thủ đi theo đều là hãn tốt kinh nghiệm chiến trận. Tất cả đội tên kéo Quan Công trở lại. Chẳng qua một tiền của Tào Chương đích thật đã làm cho Quan Công nhận được thương tổn không nhỏ.

Sau khi trải qua cái tiến của Đồng Phi, đầu tên hiện giờ đều mở huyết tào. Dưới đầu tên đều có răng nanh lưỡi câu, sau khi đâm vào thịt lưỡi câu sẽ mở ra, muốn nhổ xuống sẽ đau chết người. Nếu không nhổ ra, sẽ xuất hiện tình huống huyết tận nhân vong. Đương nhiên, loại tiền với răng nanh lưỡi câu này chế tác rất phức tạp, binh lính bình thường không có khả năng phân phối, cơ bản là võ tướng chuyên dụng.

Cũng là Quan Công sơ suất, không nghĩ tới trong thành Hứa Xương còn có người xạ thuật tinh như vậy, nên đã ăn thiệt thòi lớn.

Quan Công đã bị đánh lui, nhưng trong lòng Tuân Úc lại nặng trĩu, cảm giác được một loại nặng nề chưa bao giờ từng có. Loại nặng nề này mặc dù năm đó mưu nghịch tại Biên Chiêu cũng không xuất hiện qua. Nhưng hiện tại thì sao, Tuân Úc có một loại dự cảm, Hứa Xương khả năng sẽ xong!

Nhưng trên biểu hiện Tuân Úc vẫn muốn tỏ ra hài lòng.

Mặc kệ nói như thế nào, bao nhiêu ánh mắt trên đầu thành, ở trong thành đều đang theo dõi hắn. Nếu như lộ ra một chút tuyệt vọng, như vậy toàn bộ Hứa Xương sẽ triệt để hỗn loạn. Cho nên Tuân Úc cười to:

- Quan nhị hồ ngôn loạn ngữ, chỉ nói dối, cuối cùng không đỡ nổi một tiền của tam công tử.

- Tam công tử uy vũ, tam công tử uy vũ!

Trên thành Hứa Xương vang lên tiếng hò hét như núi gầm biển thét, sĩ khí nhất thời tăng vọt lên.

Mà Tào Chương thì mặt đang đỏ lừ.

Tuân Úc dẫn theo Tào Chương lại dò xét một phen. Tại một vài nơi rất nhỏ tăng cường phòng vệ, đồng thời còn sai người gia tăng số lần tuần tra.

Làm xong hết mọi việc thì đã làm canh năm!

Trời càng lúc càng tối, trên thành Hứa Xương vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Sĩ khí đã có đủ, nhưng Tuân Úc cũng mệt mỏi. Đám người Tào Chương thấy sắc mặt Tuân Úc có vẻ không tốt, liền mời hắn trở lại nghỉ ngơi.

Ngẫm lại cũng phải, Quan Công bị thương, có lẽ quân Từ Châu một chốc cũng không có hành động.

Tuân Úc ôm vẻ mặt mỉm cười, nhưng bụng đầy tâm sự về nhà. Sức khỏe của thê tử Đường thị đã tốt hơn, ôm ấu tử Tuân Sán đang ở thư phòng đợi hần về nhà. Tuân Úc tổng cộng có năm con trai, trong đó tiểu nhi tử Tuân Sán vừa mới đầy một tuổi. Thê tử Đường thị cũng là xuất thân đại hộ Toánh Xuyên, là người đoan trang hiền thực, có phong phạm của tiểu thư khuê các. Phu thê hai người có thể nói là rất ân ái.

- Phu quân, trước đó Tử Thiển nghe người ta nói. . . Tào công. . .

Đường thị đợi Tuân Úc rửa mặt xong, ngồi xuống mới thấp giọng hỏi:

- Không biết có phải không? Còn có Hạ Hầu tướng quân hần. . .

Tuân Úc thở dài, nói với thê tử Tuân Vũ:

- Nguyên Thiển, đưa mấy đệ đệ ra ngoài chơi đi, ta có việc muốn thương lượng với mẫu thân người.

Tuân Vũ rất hiểu chuyện gật đầu, dẫn theo hai đệ đệ đi ra.

Nói là đi ra ngoài, trên thực tế là ra bên ngoài hóng gió. Có một số lời đóng cửa lại có thể nói, nhưng ai có thể biết vách tường có tai hay không?

- Tử Thiển, người cũng ngồi xuống!

Tuân Úc giữ trường tử lại, bảo Tuân Uẩn ngồi xuống bên cạnh. Hần trầm ngâm chốc lát mới nói với Đường thị:

- Phu nhân, tình huống rất xấu. Hạ Hầu tướng quân bị giết, quân ta tại vùng Toánh Xuyên, ngoại trừ mấy nghìn nhân mã ở Dương Hương, tất cả đều bị quân Từ Châu chiếm lĩnh. Hôm nay những lời Quan Vũ nói, ta nghĩ có thể là sự thật. . . Tam công tử nói hiệp nghị cái gì, ha ha, chẳng qua là gạt người thôi. . .

- Ta nghĩ, sợ là bản thân tam công tử cũng sẽ không tin.

- Đồng Tây Bình đã xuất thủ. . . Ta nghĩ những năm gần đây, Tây Xuyên hay là kinh nam, toàn bộ hỗn loạn đều xuất phát từ tay y. Y đợi chính là một cơ hội này, đồng thời đã có dự định vạ toàn. Phu nhân, Tào công hôm nay rất khả năng sẽ không thể cứu viện được Hứa Xương.

Từ lâu đã biết đáp án, nhưng Đồng thị và Tuân Uẩn nghe Tuân Úc chính mồm thừa nhận vẫn nhin không được trong lòng run lên.

- Thực sự không có cách nào vãn hồi sao?

Tuân Úc lắc đầu:

- Dù cho Phụng Hiếu tái sinh, đối mặt với loại tình huống này sợ cũng vô lực xoay chuyển. Hứa Xương cũng có thể cầm cự được. 10 ngày? 20 ngày, thậm chí 100 ngày, 200 ngày. . . Cũng không phải không có khả năng. Nhưng vấn đề ở chỗ, tiếp tục cầm cự thì có ý nghĩa gì? Nếu như Tào công thất bại, bất luận người thắng là Đồng Tây Bình hay là tên một tai đó, tất cả đều không còn ý nghĩa.

Trong thư phòng thoáng yên lặng.

Chỉ có âm thanh Tuân Sán thỉnh thoảng phát ra, nhưng lại đặc biệt chói tai.

Đường thị trầm mặc một hồi, cắn răng một cái:

- Phu quân, thiếp từng nghe người ta nói qua, phu quân và Trường An Lương Vương kia rất có giao tình?

Tuân Úc sao có thể không nghe ra hàm nghĩa trong lời của Đường thị!

Hần cười khổ gật đầu, lại lắc đầu:

- Khi Tào công và Lương Vương chưa thành danh, ta quả thật có mấy lần tiếp xúc với Lương Vương. Có điều khi đó y vẫn chỉ là hạng người vô danh, lại là tiểu sư đệ của Phụng Hiếu, từng nỗ lực mời chào bọn ta, nhưng bị chúng ta cự tuyệt. Đó đã là việc của năm Trung Bình thứ nhất. Thoáng cái đã 20 năm trôi qua. . . Cảnh còn người mất, man nhi tiểu tử ngày xưa hôm nay đã có thành tựu.

476. Chương 476: Tứ Mãnh Bát Đại Chùy (4)

- Phụng Hiếu đã sai, Trường Văn, đã sai, ta cũng đã sai...

- Tuy nhiên Lương Vương hiện giờ cũng không còn là lương gia tử năm đó. Mấy năm nay đầu đã tính toán, tình cảm ngày xưa cũng đã phai nhạt. Hơn nữa, trong thành Hứa Xương này ai cũng có thể đầu phục hắn, chỉ có ta không thể. Tào công đối với ta ân trọng như núi, ta có thể nào vứt bỏ?

Nói rồi Tuân Úc ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn Tuân Uẩn, ánh mắt lóe vẻ kỳ dị.

Tuân Uẩn rất chuẩn xác bắt được hàm nghĩa ẩn dấu trong ánh mắt đó, giật mình, ra chiều suy nghĩ.

Tuân Úc không thể đầu phục, cũng không đại biểu. . . Chắc hẳn ý của phụ thân là thế. Nhưng, nếu như phụ thân không ở đây, ta còn có ý nghĩa gì nữa?

Tuân Úc cười:

- Phu nhân, cũng không cần quá lo lắng. Sự tình cũng không xấu như vậy đâu, chúng ta cứ yên lặng xem tình hình thế nào.

- Nếu phu quân nói như vậy, thiếp thân cũng không lăm lờ nữa. Ta đi thăm Quách gia muội tử, đêm khuya ồn ào, mẫu tử Nguyên Hưu cũng không nghỉ ngơi tốt. Đợi đến trưa ta sẽ Nguyên Tiến và mấy đứa đến phủ Thừa tướng thăm mấy vị phu nhân và công tử một chút, phu quân ở nhà nghỉ ngơi đi.

- Làm phiền phu nhân!

Đường thị ôm Tuân Sán đi ra cửa.

Tuân Uẩn vẫn ngồi ở trong thư phòng không đi đâu.

- Lễ nào phụ thân thật sự. . .

- Tử Thiển, người hãy nghe cho kỹ!

Tuân Úc biến sắc, trở nên đặc biệt nghiêm túc. Hắn đứng lên chuyển tới phía sau bàn học, cầm bút viết nhanh, sau đó đem lá thư đã viết xong bỏ vào thùng thư bằng trúc, lại nhỏ sắp nút lại, gắn xi, cuối cùng in ấn tín lên.

- Giữ cái này. Nếu có một ngày thành thực sự bị phá, nhiệm vụ của người rất nặng, không chỉ bảo vệ mẫu thân cùng huynh đệ của người, còn cả nhà thừa tướng, cả nhà Phụng Hiếu, cả nhà Trường Văn. . . Người đều phải bảo vệ họ cho tốt. Đợi sóng gió qua, người cầm cái này đi tìm Lương Vương. . . Đừng nói gì hết, nghe theo Lương Vương an bài. Ta tin tưởng, y nhất định sẽ thu xếp thích đáng cho các người.

- Phụ thân. . .

Tuân Úc trừng mắt, cuối cùng Tuân Uẩn không nói ra được lời bên mép.

Hắn gạt đầu, nhận lấy ống trúc trong tay Tuân Úc rồi bỏ vào người.

Tuân Úc thở dài một tiếng:

- Tử thiển, người phải nhớ kỹ, bảo vệ người nhà chúng ta, an nguy của cá nhân không bằng hưng thịnh của gia tộc.

- Hai nhi sẽ không quên!

Tuân Úc nói:

- Đi đi, ta mệt rồi, cần an tĩnh một chút. Nếu người trên thành đến thì trực tiếp dẫn hắn qua đây gặp ta.

Tuân Uẩn khom người rời khỏi thư phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Mà Tuân Úc thì tựa lưng lên ghế, nhắm mắt lại, sắc mặt tỏ ra vô cùng cô đơn và trống trải.

Thế cục của Hứa Xương cùng lúc càng trở nên nguy cấp.

Chỉ chớp mắt đã qua mười ngày. Thư Học sau khi đình chỉ hai ngày lại một lần nữa phát động mãnh công đối với Hứa Xương. Đầu thành Hứa Xương giống như ngâm trong máu loãng. Máu theo mã diện tường chảy xuôi, thấm vào trong tường, khiến tường thành rộng rãi biến thành màu máu.

Ban ngày công kích, buổi tối cũng không yên tĩnh.

Thư Học dùng hết biện pháp, vòng quanh thành móc địa đạo, ở ngoài thành dựng đài đất... Nói chung, chỉ cần thủ đoạn có thể nghĩ ra thì Thư Học sẽ dùng. Đồng thời Hứa Du còn sai người viết truyền đơn, buộc lên tên bắn lên thành Hứa Xương. Nội dung trên truyền đơn rất đơn giản, chính là nói cho thủ quân Hứa Xương, họ đã không có hy vọng, Đồng Phi đã chiếm lĩnh Trần Lưu, 15 vạn đại quân đã ngăn cản lối đi của Tào Tháo.

Đầu hàng đi!

Chỉ cần đầu hàng, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm gì các người!

Nội dung đại thể chính là như vậy, nhưng đối với Hứa Xương thì hiệu quả của nó thậm chí vượt trên cả đại quân Thư Học vây công.

Một tay cứng, một tay mềm!

Cũng là một thủ đoạn hay. Ngay từ đầu Tuân Úc còn sai người trấn áp, nhưng đến sau đó cũng buông tay. Lời đồn thường là càng truyền đi càng nhanh. Thế cục đã đến một bước này, mỗi ngày quân Từ Châu bắn vào trong thành mấy vạn lá truyền đơn, sao có thể giấu diếm được?

Quân tâm dao động, sĩ khí giảm sút.

Tào Chương chỉ trong ba ngày đã giết 11 tướng lĩnh ý đồ mở thành đầu hàng.

Thủ đoạn thiết huyết đích thật là khiến tình huống ổn định một chút, nhưng Tuân Úc rõ ràng, càng vậy, tính nguy hiểm sợ cũng càng lớn.

Vết thương tên trên tay Quan Công đã tốt bảy tám phần.

Từ đầu năm tới nay, liên tục hai lần bị bắn trúng, với Quan Vũ không thể nghi ngờ là một nỗi nhục lớn.

Cho nên vết thương vừa mới lành miệng, Quan Công liền thỉnh mệnh Thư Học, yêu cầu dẫn người đánh Hứa Xương. Thư Học nói là chủ soái, nhưng thân phận của Quan Công đặc biệt. Muốn ngăn cản cũng không được; không đi ngăn cản, vạn nhất có chuyện không hay xảy ra, cũng không thể dận dò với Lưu Bị.

Thư Học rất buồn bực. . .

Một ngày Quan Công lại một lần nữa đến thỉnh mệnh.

Hứa Du cười nói:

- Quân hầu đừng sốt ruột, thành Hứa Xương sớm muộn cũng rơi vào tay chúng ta. Binh mã Quan Trung bị Lưu Tích kiềm chế, không thể rảnh tay được. Nhưng sáng nay ta nhận được một cấp báo, Dương Hươu Lâu Khuê tại địa phương chiêu binh mãi mã, đã hơn vạn người. Có người nói họ chuẩn bị đoạt lại Dương Địch. . . Quân hầu, nếu như không trước giải quyết Lâu Khuê kia, một khi họ chiếm lĩnh Dương Địch, sẽ là bất lợi rất lớn với quân ta.

Thư Học cũng nói:

- Đúng vậy quân hầu. Chủ lực của quân ta hiện giờ đều tập trung tại Hứa Xương, khó có thể thoát ra. Lâu Khuê tắc chúng không phải quân hầu không thể phá. Quân hầu sao không đánh tan Lâu Khuê, chiếm lấy Dương Hươu, sau đó điều quân trở về Hứa Xương, chúng ta hợp binh lại, nhất định có thể lấy được thành Hứa Xương.

Quan Vũ là người có phần hảo đại hỉ công.

Hơn nữa không chịu nổi người khác khen. Nghe Thư Học Hứa Du đều nói như vậy, Quan Vũ cũng động tâm.

Quả thật Dương Hương không bình định thủy chung là một phiền phức. Không bằng bình định Dương Hương, không chỉ miễn trừ hậu hoạn, càng có thể làm cho Toánh Xuyên vững chắc lên.

Lập tức Quan Vũ điểm 3000 Hiệu đao thủ quay lại Dương Dịch.

Hứa Du còn muốn tăng thêm cho hắn một chút nhân mã, nhưng lại bị Quan Vũ cự tuyệt.

- Lâu Khuê Tập Thụ, tuy có hơn vạn người, nhưng ở trong mắt Quan mỗ cũng không hơn đám ô hợp. 3000 Hiệu đao thủ đủ rồi, cứ xem ta bình Dương Hương, lại lấy Hứa Xương.

Không nói hai lời, dẫn binh mã đi luôn.

Nhìn theo Quan Vũ rời đi, Hứa Du và Thư Học đều nhin không được thở dài một hơi, thầm nghĩ: cuối cùng cũng tiến bước vị này đi rồi!

Quan Vũ ở trong quân Hứa Xương bởi vì quan hệ thân phận, làm cho Thư Học và Hứa Du đều rất khó xử. Đó là một người ai cũng không chỉ huy được, hơn nữa kiêu ngạo khiến người khó có thể chấp nhận. Có một người như thế ở trong quân, đổi lại là người nào cũng sẽ không thoải mái.

Cả Từ Châu, người có thể chỉ huy được Quan Vũ, ngoại trừ Lưu Bị thì không còn người nào khác.

Hiện tại rốt cuộc đi rồi!

Mặc dù Hứa Du muốn Quan Vũ đi, nhưng Lâu Khuê tại Dương Hương chiêu binh mãi mã cũng là sự thật. Đi rồi, tốt nhất trước khi Hứa Xương bị chiếm đừng trở về. Lâu Khuê, người không phải được xưng Mộng Mai Cư Sĩ sao? Đơn giản thi triển tài hoa, kiểm chân vị này tại Dương Hương đi.

Thư Học phần chấn tinh thần, lập tức triệu tập chúng tướng:

- Truyền mệnh lệnh của ta, từ hôm nay trở đi, bất kể ngày đêm, mãnh công Hứa Xương!

Tháng tám sắp đến, trong thành Trường An chỉ toàn là tiếng người huyền náo, náo nhiệt vô cùng.

Kinh triệu xuất binh, Đồng Phi ngoài dự đoán mọi người xuất hiện tại Trần Lưu. Khi tin tức truyền vào Trường An, toàn bộ Trường An thoáng cái trở nên sôi trào!

Từ năm Kiến An thứ nhất, sau khi Đồng Phi chiếm Trường An, 800 dặm Tần Xuyên chỉ là cảnh tượng phồn vinh.

Từ Cao Tổ Lưu Bang ước pháp tam chương, chiếm thiên hạ, luật pháp thời Hán tương đối rộng rãi, cũng tạo nên một nhóm tham quan ô lại, bách tính khổ không nói nổi. Mà Đồng Phi sau khi chiếm lĩnh Trường An, chuyển toàn bộ Tần luật điển chương đặt được từ trong tay Cam, Vương, Bạch tam gia đến Trường An.

Tần lấy pháp chế, Tần luật nghiêm khắc.

Nói không sai một chút nào! Cũng may dưới trướng Đồng Phi cũng không phải lấy nho gia là chủ, nho đạo pháp mặc, binh nông âm dương, các sĩ tử của cử lưu học phái mỗi người mỗi vẻ, mơ hồ hình thành cảnh tượng với học thuật cực kỳ phồn vinh. Đồng Phi không quá yêu thích, nhưng cũng biết đạo lý, không có quý củ, không thành tiêu chuẩn. Y sai người lấy Tần luật làm cơ sở, trên học thuật của pháp gia dung hợp với tinh hoa của các nhà.

Đã hình thành nên một bộ luật pháp khác biệt với học phái các nhà, đồng thời lấy dài bù ngắn, người Trường An xưng là [Đồng pháp lương luật].

Đương nhiên, Đồng Phi cũng không có phổ biến quy mô lớn, mà là từng chút một, dè dặt phổ biến luật pháp này ở các nơi trị hạ.

Luật pháp dày 20 quyển, nếu muốn phổ biến toàn bộ, có lẽ cần phải trăm năm, thậm chí thời gian càng lâu hơn.

Phải thay đổi một cách vô tri vô giác!

Đồng Phi từng vào năm Thái Bình thứ ba, một lần trên hội nghị đưa ra quan điểm này. Đồng thời Lưu Biện cũng tham dự. Lúc đó Đồng Phi nói:

- Năm Sơ Bình thứ năm, ta cùng Quảng Nguyên, Tăng Thứ còn có Mã Kiệu đại nhân tại Đê Trì xác định tiêu chuẩn khoa cử. Vốn vào lúc đó, tiêu chuẩn khoa cử này thể lập tức chấp hành, nhưng chúng ta lo lắng mọi người bài xích đối với sự việc mới, vì vậy dè dặt, dùng hết 10 năm thời gian.

- Hiện giờ khoa cử rầm rộ. Mặc dù không thể nói được người trong thiên hạ hoan nghênh, nhưng ít ra tại Quan Trung, tại trị hạ của chúng ta ít có người sẽ chống lại.

- Mọi người sẽ luôn bài xích đối với những sự việc mới xa lạ. Thậm chí lấy thái độ chống lại để đối mặt. Bởi vì không quen toàn bộ, sẽ làm mọi người cảm thấy bất an. Đại Tồn luật pháp rất tốt, nhưng phổ biến quá gấp. Tam Tồn từ Thương Ưởng biến pháp, sau đó 200 năm mới khiến người Tồn 800 dậm Tồn Xuyên tiếp thu. Mà Quan Đông lục quốc, pháp kỷ lỏng lẻo, đột nhiên thi hành nhiều quy phạm, chung quy sẽ khó có thể tiếp thu.

- Ta từng tỉ mỉ nghiên cứu quá tư liệu lịch sử về Tam Tồn. Tồn pháp rất nghiêm khắc sao? Chưa hẳn. . . Tồn pháp với quan viên quả thực nghiêm khắc, nhưng có thể làm cho bách tính thu được lợi ích. Mặc dù là Hán luật hiện nay cũng có rất nhiều vết tích của Tồn luật ở bên trong. Nếu như năm đó Tồn Thủy Hoàng có thể từ từ phổ biến Tồn luật khắp thiên hạ, thì sẽ có kết quả gì?

Những lời của Đồng Phi ở trên hội nghị tạo được sóng gió rất lớn.

Nhưng mặc kệ là phản đối hay là tán thành, chủ trương của Đồng Phi thường đều có thể đạt được Lưu Biện tán thành. Vì vậy trong sự mở rộng có ý thức của Thừa Minh Điện, đem một bộ luật pháp tập hợp của vô số người như Bàng Đức Công, Hoàng Thừa Ngạn và của Thái Học Viện, từ từ phát tán ra ngoài.

Khoa cử chính là thứ nhất.

Đồng Phi bị ám sát đã lâu chưa lộ diện. Người lo lắng nhất ngoại trừ bách tính Quan Trung đạt được lợi ích thực tế, chính là các quốc tử và sinh đồ chuẩn bị cho kì thi Hương.

Tất cả mọi người biết, Đồng Phi sống, luật pháp mà y chế định ra có thể tiếp tục đạt được chấp hành.

Nhưng vạn nhất y không ở đây. . .

Khi tin tức Đồng Phi xuất hiện tại Trần Lưu truyền đến, quốc tử sinh đồ khắp thành hoan hô nhảy nhót. Đương nhiên, có người cao hứng, thì cũng có người khổ sở.

Chiến sự tại tiền phương đang rất phức tạp.

Ai cũng sẽ không nghĩ đến Đồng Phi dùng kế kim thiên thoát xác lặng yên rời khỏi Trường An. Cho nên, trong đoạn thời gian Đồng Phi sinh tử không rõ, luôn có một số người nhảy ra làm mưa làm gió. Hiện giờ tin tức của Đồng Phi truyền đến, những kẻ làm mưa làm gió ngày xưa lại trở nên khấn trương.

Thanh Lương tự nguy nga, Đồ Trì cùng một đám tôn thất đang bí mật tụ tập trong một gian mật thất.

Bên ngoài có Thanh Lương tự hộ pháp Đặng Triển dẫn 200 tăng binh trong chùa tuần tra. Mà trong mật thất thì bầu không khí lại có vẻ đặc biệt trầm trọng và áp lực.

- Chư công có làm ra quyết định hay chưa?

Đồ Trì nói giọng lạnh lẽo:

- Thời gian trước, hành vi của chư công khẳng định đều lọt vào trong mắt của Lương Vương. Hiện hôm nay y không ở Trường An, đốc chiến Quan Đông. Nhưng mỗi biến động nhỏ trong thành Trường An này sao có thể không biết? Hiện tại Lương Vương không có bất luận biểu thị gì, cũng không đại biểu sau này y sẽ không làm ra phản ứng. . . Một khi Lương Vương quét ngang Quan Đông, quay lại Trường An, cũng chính là ngày tính sổ.

Lưu Hòa sắc mặt âm trầm:

- Đồ Trì, ngươi đừng nói những lời vô dụng này. Chuyện sau này ai cũng nói không chính xác được. . . Vả lại trước tiên nói rõ, hôm nay ngươi tìm bọn ta tới đây rốt cuộc là có ý gì? Nếu như chỉ là nói những lời này với bọn ta, ngươi nói xong rồi, vậy bọn ta cũng nên cáo từ.

Đồ Trì vội vã đứng dậy:

- Hoàng thúc, cần gì phải vậy? Ta không phải còn chưa nói hết sao!

Lưu Hòa nói:

- Vậy người nói đi, bọn ta đang nghe đây.

- Thật ra, ta mời chư vị vương công đến đây, ý chỉ có một: tình huống rất xấu, là quay giáo một kích, hay là khoanh tay chịu chết? Chỉ xem chư vị đại nhân quyết đoán thế nào. Khoanh tay chịu chết, chỉ có con đường chết. Nếu quay giáo một kích, nói không chừng chúng ta còn có một đường sinh cơ.

Lưu Trinh cười nhạt:

- Quay giáo một kích? Làm sao quay giáo một kích? Họ Đồng đó mặc dù không ở Trường An, Trường An từ trong ra ngoài đều là người của hắn. Muốn binh không binh, muốn tướng không tướng. Tào Tháo Viên Thiệu, tự thân khó bảo toàn, mà chúng ta thì sao, trong tay ngay cả một chút lực lượng cũng không có. . . Làm thế nào?

Đồ Trừng nói:

- Câu sau ta thừa nhận! Tào Tháo Viên Thiệu hôm nay rất nguy hiểm, nhưng không phải là không có sinh lộ. Về phần câu phía trước thì chưa hẳn như thế. Chỉ là việc này nếu như muốn làm thì xác thực cần các vị đại nhân xuất lực, chỉ không biết các đại nhân quyết định thế nào?

- Người nói là. . .

Mắt Lưu Hòa sáng lên.

Đồ Trừng ngạo nghễ nói:

- Phía tây, ta có 30 vạn đại quân. Trong thành Trường An mặc dù ta không thể nói khống chế, nhưng chỉ điểm mấy vạn nhân mã cũng không phải một việc khó. Chỉ cần Trường An vừa loạn, đến lúc đó Đồng Phi đầu đuôi khó vẫy. Tào Tháo Viên Thiệu có thể cùng chúng ta nội ứng ngoại hợp. Tào Tháo nói là hắn nguyện ý xin hàng, nghe theo hoàng thượng sai phái. . . Khi không quá quan trọng thì còn cần các đại nhân chống đỡ giúp ta.

Đám người Lưu Hòa không khỏi tâm động.

477. Chương 477: Tứ Mãnh Bát Đại Chùy (5)

Đồ Trừng rèn sắt khi còn nóng, lấy từ trong người ra một quyển lụa gấm, mở ra trải trên bàn. Thấy mặt trên viết mấy cái tên, người thứ nhất chính là Tào Tháo. Về phần phía sau, Đồ Trừng xếp vị trí thứ hai, sau đó còn có hai cái tên, mọi người thấy liền hít một hơi lạnh.

- Nếu như chư công nguyện ý hợp tác, mời lấy máu viết tên của mình lên mặt. Ba ngày sau, hoàng thượng tuyên ta vào cung giảng phạt sự, ta sẽ dâng tẩm lụa này cho hoàng thượng. Mọi người liên thủ, có thể khiến số mệnh Hán thất càng lâu dài hơn. Ta không dám nói nhất định có thể thành công, nhưng có thể cược một lần.

Nói xong khoe miệng Đồ Trừng nhếch lên.

- Hiện tại, các đại nhân quyết định thế nào?

Dương Dịch (nay là TP.Vũ Châu tỉnh Hà Nam), truyền thuyết là Vũ chi đô.

Trong [Hán Thư - địa lý chí], dưới huyện Dương Dịch quận Toánh Xuyên, Ban Cố chú rằng ‘Hạ Vũ quốc’.

‘Hạ nằm ở Hà Nam, lúc đầu ở Dương Thành, sau tại Dương Dịch’ . Dương Thành, chính là vùng Dương Hương hiện giờ Lâu Khuê trấn thủ. Nói rõ triều Hạ từng lập đô ở đây.

Quan Vũ lĩnh binh rút lui khỏi Hứa Xương, ngay đêm đến Dương Dịch.

Lộ trình từ Hứa Xương đến Dương Dịch cũng không xa, sáng sớm xuất phát, đến trời tối thì nhân mã của Quan Vũ cũng đã đến dốc Quân Đài tại Dương Dịch.

Ngung Thủy chảy phía đông nam qua Lăng Hạ, lâu ngày tạo thành dốc.

Phương viên mười dặm dốc Quân Đài có người nói là địa phương Hạ Quốc cử hành đại điển khai quốc, đồng thời cũng là nơi Kiệt nhốt Thương Thang.

Đến dốc Quân Đài, mười dặm nữa chính là thành Dương Dịch.

Sau khi binh mã của Quan Vũ đến dốc Quân Đài rốt cuộc cũng được an lòng. Quan Vũ bề ngoài luôn có vẻ rất cao ngạo, hình như tự cao tự đại, ngoại trừ Lưu Bị ai cũng không coi ra gì. Nhưng trong lòng Quan Vũ cũng không sơ suất.

Miệng nói ‘Lâu Khuê Tập Thụ đều là đám ô hợp’, nhưng ở trong lòng hắn vẫn thấp tha thấp thỏm. Tục ngữ nói rất đúng: người là tên, cây là bóng. Lâu Khuê có thể danh khí không lớn, nhưng có thể được Tào Tháo phái đến Dương Hương, tổng đốc chiến sự khu vực Tung Dương, đó tuyệt đối không phải là một nhân vật nhân vật đơn giản. Không nói cái khác, chiến cuộc tại Toánh Xuyên đã thổi nát đến nông nỗi này, hắn còn có thể triệu tập hơn vạn thôn binh, đủ để nói rõ người này rất lợi hại.

Hôm nay Quan Vũ đã tới dốc Quân Đài, sự cảnh giác cũng giảm đi không ít.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã sắp giờ Tý!

Quan Vũ thở dài một hơi, truyền lệnh xuống:

- Tăng tốc hành quân nhanh hơn, tranh thủ trước canh hai đến Dương Dịch. Sau khi đến Dương Dịch, mọi người sẽ nghỉ ngơi.

Trên lịch sử đánh giá đối với Quan Vũ rất có ý tứ.

Nói hắn không hòa nhã gì đối với môn phiệt thế tộc, nhưng lại rất bảo vệ binh sĩ. Mặc dù không cần thiết là thật, nhưng đôi khi đối với sĩ tốt Quan Vũ coi như là rộng rãi. Chỉ ít so với tam đệ Trương Phi của hắn hơi một tí là đánh sĩ tốt thì tốt hơn nhiều.

Đội ngũ tăng tốc tiến lên nhanh hơn, thấy 3000 Hiệu đao thủ sắp tiến vào dốc Quân Đài, trong trời đêm vắng vẻ đột nhiên truyền đến một hồi kèn. U...u...u...u. Theo tiếng kèn vang lên, bốn phương tám hướng vang lên tiếng la giết ầm trời!

Đèn dầu cây đuốc sáng trưng đồng loạt xuất hiện.

Một đạo nhân mã ngăn cản lối đi của Quan Vũ, viên đại tướng dẫn đầu kim khôi kim giáp, cười hân huyết bảo mã, tay cầm một thanh Cổ Nguyệt Đao.

Mặt như mâm bạc, mắt như sao sáng.

Mặt chữ quốc, lông mày rậm, càng có vẻ bồng bồng anh khí.

Viên đại tướng này tuổi chừng 34, 35 tuổi, nhìn qua đặc biệt hùng tráng. Ở trước mặt hắn còn có một viên bộ hạ tướng lĩnh.

Một tay dắt chiến mã, sau lưng là hai cây đồng côn to như miệng bát, nặng trĩu, dài hơn sáu xích.

Kim giáp đại tướng đó một tay giơ đao, chỉ vào Quan Vũ phía xa:

- Quan Vân Trường, đại tướng Bàng Đức phụng mệnh đợi các hạ ở đây đã lâu!

Quan Vũ trong lòng cả kinh, mắt nheo lại, không tự chủ được nắm chặt Thanh Long Yển Nguyệt Đao. . . .

Bàng Đức vs Quan Vũ?

Đến hôm nay, trong lòng Đông Phi còn có mấy câu đố chưa thể hóa giải. Một câu đố trong đó chính là Quan Nhị Ca nghĩa bạc vân thiên kia, rốt cuộc có thực lực thế nào? Trong hậu thế đã tâng bốc Quan Vũ rất cao, còn có danh hiệu quan dũ vũ thánh, khiến thế nhân kính ngưỡng.

Đồng Phi và Quan Vũ đã giao thủ, mặc dù đã là 20 năm trước, mà Quan Vũ khi đó mới vừa đến trạng thái đỉnh phong, nhưng theo Đồng Phi thấy, Quan Vũ vừa mới bước vào trạng thái đỉnh phong cũng đã không phải là đối thủ của Hoàng Trung bắt đầu đi xuống dốc. Mà Bàng Đức nhỏ hơn Quan Vũ 7, 8 tuổi, ở ngoài Phàn Thành đã đánh ngang cơ với Quan Công. . . Bản lĩnh của Quan Vũ này rốt cuộc nên đánh giá và đo lường thế nào?

Đương nhiên, Đồng Phi lại không thể thấy được màn giao phong giữa Bàng Đức và Quan Vũ đêm nay.

Trên thực tế, nếu như Đồng Phi thấy được nhất định sẽ cực kỳ thất vọng. Bởi vì trận đại chiến này được cho là đầu voi đuôi chuột.

Một phương nghỉ ngơi dưỡng sức, một phương lặn lội đường xa.

Một phương binh hùng tướng mạnh, một phương lại chỉ có 3000 Hiệu đao thủ.

Hơn nữa, Bàng Đức hình như cũng không có hứng thú quá lớn với Quan Vũ, trên cơ bản không cùng Quan Vũ chính diện giao phong, hình như có ý cuốn lấy hấn.

Quan Vũ bị Bàng Đức cuốn lấy, Hạ Hầu Mạn dẫn ngựa cho Bàng Đức lại muốn ra oai.

Hấn suất lính 800 Hồ bí đấu đá lung tung trong quân Quan Vũ. Đồi Thục Đồng Côn vung ra, chỉ đông đánh tây, sử đến mức xuất thần nhập hóa.

Người này có thể được Đồng Phi phái đến làm bảo tiêu cho Đồng Sóc Đồng Hựu đã đủ nhìn ra võ nghệ không tầm thường.

Mặc dù Hạ Hầu Mạn không cưỡi ngựa, nhưng trong bộ chiến vẫn không đâu địch nổi. Thục Đồng Côn sử đến mức nước không hắt vào được, đánh cho quân Từ Châu gào khóc thảm thiết. Một ngày bốn ba, quân Từ Châu cũng đã cực kỳ mệt mỏi, hôm nay lại bị mấy phương binh mã bao vây mấy lần. Hạ Hầu Mạn vừa tấn công, quân Từ Châu lập tức không chống nổi. Chỉ thời gian nửa nén nhang, 3000 Hiệu đao thủ bắt đầu xuất hiện tan tác.

Càng nhiều khi Bàng Đức giống như đang trên đà.

Vừa một đao, sau đó thúc ngựa quay quanh, quần lấy Quan Vũ không thoát thân ra được. Thấy nhân mã phe mình đã không còn chống được, Quan Vũ cũng biết đại thế đã mất.

Dương Định khẳng định đã xảy ra chuyện! Bàng không binh mã của Bàng Đức sao có thể xuất hiện tại nơi này?

Mặc dù không rõ lắm binh mã của Bàng Đức đến Dương Định thế nào, nhưng Quan Vũ cũng không phải kẻ ngu si, Lâu Khuê Tập Thụ đó khẳng định đã đầu hàng.

Đánh tới bước này, Quan Vũ cũng không muốn tiếp tục dây dưa với Bàng Đức.

Lợi dụng một kẻ hở, một đao bức lui Bàng Đức, Quan Vũ thúc ngựa bỏ chạy về hướng Hứa Xương. Mà quân Quan Trung biểu hiện cũng rất thú vị. Bộ hạ của Quan Vũ muốn chạy, các sĩ tốt lập tức ngăn trở lối ra. Nhưng nơi Quan Vũ đi qua, đoàn người lập tức nhường lại một con đường.

Ý đó rất rõ ràng, Quan Vũ có thể đi, những người khác thì không thể đi.

Không rõ rốt cuộc Bàng Đức có mưu đồ gì, hơn nữa Quan Vũ cũng không rảnh đi suy nghĩ phương diện này.

Đánh mã giơ roi, một đường như theo gió vượt sóng đánh ra khỏi vòng vây.

Hạ Hầu Mạn còn muốn tiếp tục đuổi theo, nhưng bị Bàng Đức ngăn cản:

- Hạ Hầu, đừng đuổi nữa, chúng ta còn có chuyện quan trọng phải làm... Người lập tức quay lại Dương Định, thông tri cho Bàng Lâm đại nhân, nói là ta sẽ lĩnh binh xuất kích, chiếm Trường Xã và Yên Lăng. Mời Bàng đại nhân người hỏa tốc lấy Phần Khâu. Một khi phía Nam Dương có động tĩnh, thì phải kiên quyết ngăn chặn. Trong mười ngày ta muốn triệt để tiêu diệt quân Từ Châu tại Toánh Xuyên.

- Vâng!

Hạ Hầu Mạn lập tức dẫn nhân mã bản bộ đi về hướng Dương Dịch.

Bàng Đức nhìn thoáng qua phương hướng Quan Vũ chạy trốn, khẽ thở dài một tiếng:

- Quan Vũ, nếu không phải mạng của người từ lâu đã bị người khác xác định, sao ta lại tha cho người chạy trốn đơn giản như vậy? Chỉ tiếc, không thể cùng người thống khoái mà đánh một trận. . . Chắc hẳn sau này không còn cơ hội nữa rồi!

478. Chương 478: Tứ Mãnh Bát Đại Chùy (6)

Khi Quan Vũ thoát khỏi vòng vây thì bên người chỉ còn lại hơn 20 tùy tùng.

Lâu Khuê đã đầu hàng!

Quân Quan Trung đã đánh đến Toánh Xuyên. . .

Không ngờ có thể làm đến mức thần không biết quỷ không hay như vậy. Binh mã của Quan Trung này vị miên cũng thật là đáng sợ. Lâu Khuê đầu hàng lúc nào? Nhân mã của Quan Trung tiến vào Toánh Xuyên lúc nào? Lại làm sao lấy Dương Dịch? Quan Vũ càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng nguội lạnh.

Việc cấp bách là phải mau chóng thông báo cho Thư Hộc.

Nếu như không thể đánh hạ Hứa Xương, mau chóng lui binh thì hơn.

Cũng không phải nói phe mình không phải là đối thủ của quân Quan Trung, mà là tình huống hiện nay không cần phải tử chiến với nhân mã của Quan Trung. Trên chiến lược mặc dù không thể đạt được, nhưng có được Nhữ Nam coi như là thắng lợi. Trước tiên bảo vệ Nhữ Nam, sau đó mới có dự định khác.

Nghĩ tới đây trong lòng Quan Vũ càng nôn nóng hơn.

Đã rời khỏi dốc Quân Đài hơn 20 dặm, phía trước chính là Tam Phong sơn, qua Tam Phong sơn, vượt qua Dĩnh Thủy, coi như là thoát khỏi lãnh địa của Dương Dịch.

Đột nhiên, một cây lợi tiễn bay vọt qua.

Chiến mã của Quan Vũ hí vang, đột nhiên ngửa vó đứng lên. Một cây Quỷ khóc tiễn đang cắm trên mặt đất. Quan Vũ không khỏi ngẩn ra:

- Người nào?

Theo tiếng quát của Quan Vũ, tiếng chuông treo ngựa vang lên.

Bốn con Tây cực thiên mã chở bốn tiểu tướng quân từ phía sau núi đi vòng ra. Bốn tiểu tướng này người nào cũng người to ngựa lớn. Dưới ngựa, người thấp nhất cũng chừng 7.5 xích. Người cao nhất tới 8.6 xích, tướng mạo rất xấu, trong tay đều xách song chùy.

- Quan Vũ, tiểu gia Đồng Sóc đợi ở đây đã lâu!

Đồng Sóc? Chẳng phải là con trai của Đồng Phi sao?

Đừng thấy danh tiếng của bọn Đồng Sóc không lớn, nhưng trong tình báo của các phương đều có đề cập. Là nhân tài kiệt xuất thế hệ thứ hai của Quan Trung, lưu truyền thuyết pháp 'Văn có Bá Uy, võ có nhị Đồng'. Đồng Ký, Đồng Sóc, Đồng Hựu. . . Ba huynh đệ không chỉ nổi tiếng trong đồng lứa, càng quan trọng họ là con trai của Đồng Phi. Thân phận này đủ để khiến rất nhiều người chú ý.

Quan Vũ ghì chiến mã đang bất an lại, nhìn bốn đứa trẻ trước mắt, đột nhiên có một loại cảm giác già yếu.

Đồng Tây Bình oai vũ vẫn còn, thế hệ thứ hai của Đồng gia đã bắt đầu bộc lộ tài năng. Quan Vũ cũng không dám bởi vì Đồng Sóc Đồng Hựu còn nhỏ mà có nửa phần khinh thường. Đừng quên Đồng Tây Bình kia hơn 10 tuổi đã thành danh, 13-14 tuổi đã danh dương thiên hạ.

Hồ phụ vô khuyến tử, chưa biết bốn gia hỏa trước mắt có tồn tại dưới dạng quái vật như Đồng Phi hay không?

Quan Vũ neho mắt lại, nắm chặt đại đao:

- Tiểu oa nhi, Quan Trung không có người sao? Không ngờ cho đám tiểu tử miệng chưa dứt sữa như các người đứng ra.

Đồng Hựu nói:

- Không phải là không có ai, mà mọi người đều bận việc. Cho nên cũng chỉ do mấy tiểu tử bọn ta tới chiêu đãi người thôi!

Ngụ ý: Quan Vũ người căn bản không đáng cha ta coi trọng, bảo mấy người bọn ta đi thu thập người đã rất nề tình rồi.

Đồng Phi ăn nói vụng về, cũng không đại biểu hai tiểu tử này cũng vậy.

Thậm chí bao gồm Điển Tồn Điển Kiến, từ nhỏ đến lớn người mà họ tiếp xúc ai không phải người tinh? Nếu như luận tĩa tốt câu chữ, mắng chửi người không mang theo thô tục, mười Đồng Phi cũng không phải đối thủ của chúng. Đặc biệt là sau khi ở cùng với Hoàng Nguyệt Anh, càng học được công phu miệng lưỡi.

Quan Vũ là nhân vật cỡ nào, không ngờ lại bị bốn tiểu hài tử khinh bỉ. Hắn giận tím mặt, lạnh lùng nói:

- Tiểu oa nhi, muốn chết!

Điển Tồn cười lạnh:

- Không sai, chính là tìm người muốn người chết. . .

Lời còn chưa dứt, Đồng Sóc dục ngựa đánh ra. Song chùy phân ra, một kích Bá vương cử đỉnh ngay đầu. Miệng còn mắng:

- Tặc mặt đỏ vô sỉ, làm hại tẩu tẩu nhà ta khổ sở. Hôm nay ta sẽ thay ca ca ta báo thù cho lão trượng nhân, lấy đầu của ngươi về làm bầu rượu!

Quan hệ lung tung gì thế này!

Quan Vũ đầu rảnh mà đi hỏi lão trượng nhân của ca ca Đồng Sóc là ai. Đồng Sóc đó đã giơ chùy đến trước mặt. Ở trên ngựa vươn người, song chùy mang theo tiếng gió đập vù xuống. Quan Vũ chỉ nghe thấy tiếng gió của chùy, đã biết khí lực của chiêu này lớn thế nào. Hắn dồn khí đan điền, vận sức hai tay, giơ đao đưa ra ngoài đỡ, miệng quát lớn:

- Bay cho ta. . .

Đại chùy rơi lên cán đao, chấn cho Quan Vũ song chưởng tê dại.

Vết thương trên cánh tay còn chưa lành hẳn, đau âm ỷ, chiến mã lui liền hai bước. Dựa theo quy củ. Đồng Sóc hẳn là thúc ngựa trở về tái chiến. Nhưng ai ngờ tiểu tử này căn bản không án quy củ, sau khi đánh vắng ra Quan Vũ, lúc hai ngựa đan xen, vung chùy đập tới tùy tùng của Quan Vũ.

Đôi đại chùy đó vung ra, giống như đập ruồi, bang bang hai cái, đập cho hai tùy tùng óc vỡ toang.

- Tiểu tử vô. . .

Quan Vũ kinh sợ, vừa muốn quát mắng Đồng Sóc vô sỉ, nhưng không đợi hắn nói cho hết lời, Đồng Hựu đã vòng chùy đến trước mặt. Vẫn là một chiêu đó, Bá vương cử đỉnh. Tuy nhiên trong chiêu số đơn giản này lại ẩn chứa Chấn Sơn chùy pháp mà Đồng Phi truyền thụ, đập vù tới Quan Vũ.

Quan Vũ trợn tròn mắt, căn bản không kịp đổi lại chiêu thức, giơ đao ngênh đón.

Nhị mã vừa đan xen, Điển Tồn vung Kim chùy đã lao tới. . . Keng, một chùy xuống khiến chiến mã Quan Vũ lại lui hai bước, hí thảm liên tục. Vết thương trên cánh tay đã bị nứt ra. Điển Tồn lao tới, bên kia Điển Kiến cũng tiến lên theo. Bốn người một người một chùy, đập cho Quan Vũ cánh tay run rẩy, đầu vang lên ong ong, hổ khẩu cũng đã nứt, máu dính đầy hai tay.

Bên kia, hơn mười tùy tùng của Quan Vũ đã bị ba người Đồng Sóc giết sạch sẽ.

Người không chết thấy tình thế không ổn thúc ngựa bỏ chạy. Bốn người Đồng Sóc cũng không đuổi theo, bốn người bốn ngựa vây quanh Quan Vũ ở chính giữa.

- Các người vô sỉ!

Đồng Sóc xì một tiếng khinh miệt:

- Tặc mặt đỏ, khi mấy vạn người của người bao vây lão tướng nhân của ca ca ta, sao không nói vô sỉ đi? Không dám giao phong với Quan Hầu, lại dùng quỷ kế bắn chết, sao không nói vô sỉ? Rõ ràng đã bắn chết Ôn Hầu, còn chém thủ cấp của Ôn Hầu dương dương tự đắc, sao không nói vô sỉ?

Diễn Tồn quát lên chói tai:

- Hà tất nói lời thừa với hần, tặc mặt đỏ cứ đánh!

Bốn người như đèn kéo quân bao vây Quan Vũ đập túi bụi, chỉ trong chớp lát Quan Vũ đã có vẻ không chống nổi. Cán Thanh Long Yển Nguyệt Dao bị đập cong đi, chiến mã đã phun bọt mép, mắt thấy sắp không cầm cự nổi. Mà bốn người Đồng Sóc lại giống như mèo vờn chuột, trêu đùa Quan Vũ. Khiến Quan Vũ tức giận luôn mồm la hét, nhưng không cách nào thoát khỏi vòng vây của bốn người.

Chiến 20 hiệp, Đồng Sóc vùng chùy đánh văng đại đao của Quan Vũ, khi nhị mã đan xen, đại chùy đột nhiên vùng về phía sau.

Tiếng leng xeng vang lên, một chiêu cực nhanh trúng giữa hậu tâm của Quan Vũ. Lúc này Quan Vũ đã cầm không vững đao, miệng phun ra máu, còn chưa kịp thở một hơi thì Đồng Hựu đã đến trước mặt hần.

- Tặc mặt đỏ, chết đi cho ta!

Song chùy mang theo tiếng gió hạ xuống.

Nghe Hồn Hồng Mã của Quan Vũ hí lên kinh hoàng, máu tóe ra. . .

479. Chương 479: Văn Nhược Không Văn Nhược

Trên thành Hứa Xương đèn đuốc sáng trưng.

Sắc mặt Tuân Úc đầy vẻ mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn kiên trì đứng ở trên thành, cùng thủ quân chống lại thế tiến công như diên của quân Từ Châu.

Thoạt nhìn, Thư Hộc Hứa Du không dự định đem công lao này tặng cho Quan Vũ rồi!

Mục đích của họ rất minh xác, nhất định phải trước khi Quan Vũ đánh tan nhân mã của Lâu Khuê tại Dương Hương, công phá Hứa Xương, tróc nã Hán Đế Lưu Hiệp.

Đây là nhiệm vụ Lưu Bị giao cho họ. Mặc kệ Lưu Bị có danh tiếng gì, có một điểm là không thể phủ nhận, hần rất có nhân cách mị lực. Người như Hứa Du Thư Hộc, đều cúi đầu nghe theo hần, hần không thể đánh đổi cả tính mệnh để đền đáp ân tình.

Đặc biệt là Hứa Du hứa Tử Viễn, cũng tính là nhân vật đã trải qua tang thương. Dùng lời của hần nói: “Huyền Đức công nhân ái hiền hậu, có phong thái của Cao Tổ. Mọi việc một khi nhận định, thì sẽ buông tay đi làm, tuyệt đối không ngang ngược can thiệp.”

Tại điểm này, mặc kệ Hứa Du hay là Tư Mã Lãng đều cho rằng toàn bộ thiên hạ chỉ có Đồng Phi có thể đánh đồng với Lưu Bị.

Hứa Du đầu nhập vào Lưu Bị nhiều năm, nhưng chưa lập được công lao nào. Lưu Bị đối với hần như năm đó dưới trướng Viên Thiệu, thân như huynh đệ, đủ để cho Hứa Du vứt bỏ các loại tư tâm tạp niệm bán mạng cho Lưu Bị, lại còn bán mệnh thoả mái hơn so với bán mệnh cho Viên Thiệu.

Tuân Úc sầm mặt, nhìn quân Từ Châu dưới thành như thủy triều lui bước, trong lòng rất áp lực.

Tào Chương đi tới bên người hần, nhẹ giọng nói:

- Thái phó, có vẻ không chống đỡ được rồi. Trong thành bắt đầu hỗn loạn, sĩ khí của quân lính cũng xuống rất nhanh. Tên Thư Học này điên rồi, từ hừng đông đến bây giờ, tấn công gần 20 lần, có một số người cũng sắp tan vỡ!

Tào Chương ở trên thành đã gần 20 ngày.

Khi vừa mới lên thành hắn vẫn là một thiếu niên hăng hái, huyết khí phương cương. Nhưng hơn mười ngày trôi qua, Tào Chương rõ ràng đã chín chắn hơn.

Muốn làm ột người trưởng thành, biện pháp tốt nhất chính là để hấn khảo nghiệm trong máu và lửa.

Tào Chương mang theo 50 gia tướng từ phủ Thừa tướng, hiện giờ tử thương hơn 40 người. Trong đó phần lớn là cùng Tào Chương lớn lên, tuổi cũng chỉ lớn hơn Tào Chương một chút, hiện tại không còn ở đây. Hảo hữu ngày xưa từng người ngã xuống, đủ để khiến Tào Chương chết lặng. Khuôn mặt nhỏ hơn trước đây một vòng, dáng vẻ trẻ con đã không còn nữa, thay vào đó là nét cương mãnh.

Tuân Úc rất vui mừng nhìn Tào Chương, rất thoả mãn với biểu hiện của hắn mấy ngày nay.

Đáng tiếc, nếu như Tào Chương có thể sinh ra sớm 5-6 năm, chắc hắn đã công thành danh toại rồi. Nghĩ tới đây, Tuân Úc vỗ vỗ vai Tào Chương.

- Tam công tử không hổ là hổ tử của thừa tướng, dũng mãnh hơn người. . . Hiện giờ Thư Học càng công mạnh, lực bền của hắn cũng càng ngắn. Nếu có thể cầm cự được tới hừng đông, sĩ khí của quân Từ Châu sẽ mất hết. Tam công tử yên tâm, việc cấp bách là chúng ta phải làm cho bên trong thành yên ổn lại.

- Thái phó có cao kiến gì?

- Thời kỳ phi thường nên dùng thủ đoạn phi thường. Xin tam công tử dẫn người điều hết mọi người trong phủ quan viên các phủ bên trong thành Hứa Xương ra. Đề tử quan lại, phạm người trên 16 tuổi hết thấy đăng thành tác chiến. Làm như vậy, chỉ ít có thể làm cho bọn lính cảm thấy khoan khoái một chút. . . Kể nào không nghe sai phái giết chết bất luận tội! Còn có, mệnh lệnh cấm quân giáo úy Hứa Định tăng cường tuần tra bên trong thành. Từ giờ trở đi, bất kỳ ai rải tin đồn, nhất loạt chém ngay tại chỗ. . . Tam công tử phải nhớ kỹ, vào lúc này tuyệt đối không thể nhân từ nương tay.

Hứa Định là huynh đệ của Hứa Chữ, cũng là một người vũ dũng.

Lúc trước khi Hứa Chữ đi theo Tào Tháo, từ trong Hứa gia điều ra mấy trăm tộc nhân. Hứa Định gần với Hứa Chữ, chỉ là thường ngày phần lớn là Hứa Chữ theo Tào Tháo Nam chinh Bắc chiến. Mà Hứa Định thì phụ trách an nguy bên trong thành Hứa Xương, cho nên thanh danh cũng không tính hiển hách.

Đã đến tình cảnh này, Tuân Úc cũng nhất định phải điều động nhánh nhân mã cấm quân này.

Tào Chương dẫn theo người xuống thành, Tuân Úc còn đang trên thành, để ý động tĩnh của quân Từ Châu.

Rất nhanh nhóm thiếu niên tướng lĩnh đầu tiên đã lên thành. Trong đó có Hạ Hầu Sung con trai Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Liêm con trai Hạ Hầu Uyên, người nào cũng hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, rất có tinh thần. Những thiếu gia công tử này đi lên thành không chỉ mang đến hơn một nghìn gia binh các phủ, hơn nữa trên mức độ rất lớn cũng khiến sĩ tốt thủ quân trên thành cảm thấy phấn chấn không ngớt.

Đúng lúc này, Thư Học lại một lần nữa phát động công kích đối với Hứa Xương. . .

Một đêm này đối với người Hứa Xương không thể nghi ngờ là cực kỳ khổ sở.

Trên thành trắng đêm hết hò, thỉnh thoảng có cự thạch từ trên trời giáng xuống, đập nát rất nhiều nhà dân.

Tới hừng đông quân Từ Châu rút cuộc đình chỉ tiến công. Song phương tử thương đều rất thảm trọng, ngay cả Tuân Úc cũng bị bắn trúng một tiễn.

Tướng thủ trên thành mời Tuân Úc tạm thời trở lại nghỉ ngơi.

Tuân Úc thì sao, nhìn quân Từ Châu một chốc cũng khó phát động công kích nữa, liền kéo thân thể uể oải về nhà. Nằm lên giường liền ngủ ngay. Một giấc ngủ kéo dài đến tận lúc bầu trời tối đen, mới xem như khôi phục tinh thần.

Đường thị bảo hạ nhân nấu mì bưng qua cho Tuân Úc ăn lót dạ.

Một miếng mì còn chưa nuốt xuống liền nghe xa xa vang lên tiếng nổ ầm ầm, sau đó là âm thanh huyền não, tiếng la giết vang vọng trời cao.

- Chuyện gì xảy ra?

Tuân Úc buông bát, bật người đứng dậy.

Vừa mới chạy ra khỏi cửa phủ thì thấy Hạ Hầu Sung phi ngựa chạy tới:

- Thái phó, việc lớn không tốt. Tướng thủ Tây thành khai quan đầu hàng, Chung gia phản rồi!

Tuân Úc thoáng cái chưa kịp phản ứng:

- Chung gia?

- Chính là Chung Diên, đệ của thái thường Chung Dao đã quá cố . . . Hắn phản rồi!

Chung gia sao lại phản rồi?

Tuân Úc vô ý thức rung mình, lớn tiếng quát lên:

- Mệnh Hứa Định đoạt lại Tây Môn, đánh đuổi quân Từ Châu cho ta. . . Hạ Hầu Sung, huynh đệ người lập tức đăng thành ngăn địch. Mệnh Tào Chương dẫn người trấn áp nghịch tặc trong thành. Còn có, gia quyến các phủ đều đến phủ Thừa tướng tập kết.

Hứa Xương đã biến thành lò mổ.

Tuân Úc phân phó hoàn tất, lập tức điểm binh mã chạy tới Tây thành.

Nhưng đi được phân nửa, hốt nhiên ghìm tọa kỵ lại.

Không đúng. . .

Chung gia vì sao lại phản? Phương diện này khẳng định có bấy. Hôm nay binh mã toàn thành đều đã điều lên, hoàng thành chẳng phải là buông lỏng sao?

- Tào Thái Nhạc Triệu, theo ta đi vào hoàng cung!

Tuân Úc cũng không thể nói rõ nguyên nhân, nhưng phản ứng của trực giác là việc này nhất định có quan hệ với vị Hán Đế kia. Tào Thái là con trai của Tào Nhân, 18 tuổi, Nhạc Triệu là con trai Nhạc Tiến, đã cập quan (20 tuổi). Trận chiến Hứa Xương, ngay từ đầu hai người này đã theo bên người Tuân Úc tác chiến.

Mặc dù không biết vì sao Tuân Úc đột nhiên thay đổi chủ ý. Nhưng hai người vẫn rất nhanh đi theo sát phía sau Tuân Úc.

Nửa đường gặp phải Tào Chương đã giải quyết gia nhân của Chung Hội, đang dẫn theo nhân mã đi lên thành. Nói đến cũng trùng hợp, Chung Diên khai thành, khi người của Chung gia làm loạn thì Tào Chương vừa lúc tuần tra phụ cận Chung gia, cùng người của Chung gia gặp nhau, thế là xảy ra một trận thảm sát.

Tất cả gia tướng của Chung gia, cả nhà trên dưới hơn 300 người bị Tào Chương chém toàn bộ, trong đó cũng bao gồm trưởng tử Chung Dục của Chung Dao.

Đối mặt với chuyện như vậy, Tào Chương không có chút nhân từ nương tay. Lời của Tuân Úc còn đang vọng bên tai, hắn sao có thể buông tha đối phương?

- Thái phó, chúng ta không đi lên thành, vì sao phải đến hoàng thành?

- Ta lo lắng có người đang gây thị phi!

Tuân Úc cũng không kịp giải thích, dọc theo đường đi đánh mã gíu roi. Mặc dù Tào Chương không rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn đi theo sau Tuân Úc.

Hoàng thành cửa cung mở rộng!

Khi Tuân Úc dẫn theo người chạy vào, vừa lúc thấy Lưu Hiệp được đám người Mã Nhật Đê dìu lên liền xa.

- Hoàng thượng, ngài muốn đi đâu?

Tuân Úc lớn tiếng gọi.

Mã Nhật Đê Hoàng Uyển giật mình. Mà Lưu Hiệp thì bắp chân cũng run lên, suýt nữa ngã xuống liền xa.

Thấy Tuân Úc dẫn người tới, Mã Nhật Đê Hoàng Uyển cũng biết việc này bại lộ rồi. Thì ra ngày từ khi Lưu Bị bắt đầu đánh Nhữ Nam, Lưu Bị đã lấy địa danh của lão trượng nhân viết một phong thư, lén đưa tới Hứa Xương. Mà lúc đó bên trong thành Hứa Xương đang chuẩn bị chiến tranh. Tào Tháo đã xuất chinh chạy tới Toan Táo. Thư này liền thông qua Mã Nhật Đê đến tay Lưu Hiệp.

Ở trong tư Lưu Bị dùng lời lẽ thành khẩn. Nói là bên ngoài gian thần cầm quyền, lại có nghịch tặc xảo lập danh mục, xưng đế tại Trường An. Triều cương không thịnh vượng, hoàng thượng nên không ngừng cố gắng. Lưu Bị ta mặc dù không có bản lĩnh gì, nhưng cũng biết trung quân chi đạo. Cho nên mời hoàng thượng tới Từ Châu, ta nguyện phụ tá hoàng thượng, trung hưng Hán thất.

Lưu Hiệp vốn đã không phải là một người thành thật. Sở dĩ vẫn không hé răng, là sợ bị Tào Tháo giết. Trước đây, phụ quốc tướng quân Phục Hoàn từng mưu đồ bí mật làm loạn, bị Tào Tháo giết một cách tàn nhẫn. Kết quả khiến cho văn võ cả triều hầu như không có người nghe theo Lưu Hiệp. Ngoại trừ số ít mấy cự thần đi cùng Lưu Hiệp từ Lạc Dương đến Trường An, từ Trường An đến Hứa Xương, toàn bộ Hứa Xương đều là người của Tào Tháo, hẳn muốn xoay người cũng không xoay nổi.

Hiện giờ cơ hội tới rồi. . .

Đám người Mã Nhật Đê vừa thấy sự tình bại lộ, lớn tiếng quát lên:

- Túc Vệ, ngăn cản họ, bảo vệ hoàng thượng rời khỏi!

Lão Hoàng Uyển đã nhiều tuổi cũng rút ra bảo kiếm, dẫn theo người xông lên. Hơn nghìn Túc vệ này đều là tư binh của đại thần trung với Lưu Hiệp, từ trong nhà điều ra. Nhưng muốn chống lại binh mã bên người Tuân Úc thì lại là việc không có khả năng.

Tào Chương nhất mã đương tiên, cầm thương chọc chết Hoàng Uyển.

Một đám sĩ tốt như lang như hổ dưới sự dẫn dắt của Tào Thái và Nhạc Triệu đánh cho Túc vệ tơi bời hoa lá. Tuy nhiên nhân cơ hội này Lưu Hiệp đã leo lên liền xa và la lớn:

- Lão thái úy, đi mau, chúng ta đi mau!

Mã Nhật Đê giục xe chạy về hướng Tây thành.

Tuân Úc dẫn theo một đạo nhân mã đuổi theo liều mạng ngăn cản liền xa. Mã Nhật Đê không cẩn thận bị té xuống liền xa, bị móng ngựa phía sau đạp vỡ đầu. Máu quện với óc chảy đầy ra đất. Mà Lưu Hiệp lại như không thấy, vẫn giục xe chạy tới.

- Hoàng thượng, chạy đi đâu!

Phía trước có một đạo nhân mã ngăn cản lối đi của liền xa.

Đại tướng dẫn đầu người đầy máu, cưỡi ngựa cầm đao, đằng đằng sát khí.

Chính là cầm quân giáo úy Hứa Định lĩnh người chạy tới.

Lúc này Tào Thái Nhạc Triệu cũng dẫn người qua, Tuân Úc dục ngựa tiến lên, lạnh lùng nói:

- Hoàng thượng vội vàng vàng như vậy, là muốn đi đâu?

Lúc này Lưu Hiệp bị dọa cho nói không ra lời, sắc mặt trắng bệch.

Tuân Úc nói với Hứa Định:

- Tướng quân, mời hộ tống hoàng thượng hồi cung. . . Từ giờ trở đi, hoàng thành không có mệnh lệnh của ta, bất kỳ ai không được ra vào.

- Vâng!

Hứa Định không nói hai lời, sai người kéo liễn xa trở về.

Tuân Úc nhịn không được thở phào một hơi, dẫn theo Tào Thái và Nhạc Triệu đi về hướng đ Tây thành. Mặc dù đã bình định phản loạn, nhưng phiền phức vẫn chưa giải quyết.

Đột nhiên hắn lại nhớ tới việc gì, hỏi:

- Tào Chương đâu? Tam công tử đi đâu rồi?

- Tam công tử vào hoàng cung rồi!

- Vào hoàng cung?

Tuân Úc rùng mình, hét a lên:

- Tào Thái, vừa rồi các người có thấy bóng của đại tiểu thư trên liễn xa không?

Tào Thái và Nhạc Triệu ngẩn ra, lắc đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Không hề thấy!

Đại tiểu thư là chỉ hoàng hậu Tào Tiết, cũng chính là trưởng nữ của Tào Tháo. Lưu Hiệp trốn đi, Tào Tiết không có khả năng không biết. Nàng không theo Lưu Hiệp đi, lẽ nào. . .

- Không hay, chúng ta trở lại!

Tuân Úc quay đầu ngựa, dẫn theo người lần thứ hai chạy tới hoàng cung.

Nhưng khi hắn đến cửa cung lại phát hiện Hứa Định dẫn theo binh mã, người nào cũng vẻ mặt cười khổ. Mà Tào Chương thì đứng trên cang xe, kéo lấy Hán Đế đang không ngừng run lên, một tay nắm một thanh đoản kiếm, hai mắt đỏ bừng như nhỏ máu:

- Cầu tặc, trả mạng của tỷ tỷ ta đây!

- Tam công tử, dừng. . .

Tuân Úc la lên muốn ngăn cản Tào Chương.

Nhưng đã xong!

Tào Chương một kiếm đâm vào ngực Lưu Hiệp. Lưu Hiệp hét thảm một tiếng, mà đoản kiếm trong tay Tào Chương thì thuận thế xoay một cái, móc tim của Lưu Hiệp ra. Đám người Hứa Định ngẩn người ra nhìn. Tuân Úc cảm thấy trước liễn xa, máu của Lưu Hiệp bắn đầy mặt hắn.

- Tam công tử, sao người...

- Cầu hoàng đế này đã giết đại tỷ của ta!

Quan hệ giữa Tào Chương và tỷ tỷ Tào Tiết rất tốt, Tào Tiết lớn hơn Tào Chương nhiều, mà mẫu thân của Tào Chương Biện phu nhân sức khỏe không tốt, khi còn bé vẫn do Tào Tiết chăm sóc Tào Chương.

Tuân Úc nắm chặt tay, đột nhiên xoay người quát lên với đám người Hứa Định:

- Nhớ kỹ, các người chưa từng thấy gì hết, chưa từng nghe gì hết.

Đám người Hứa Định khom người tuân mệnh.

Tuân Úc kéo Tào Chương xuống liễn xa, quay đầu nói với Tào Thái:

- Các người theo tam công tử đưa đại tiểu thư về phủ. Nhớ kỹ, không có mệnh lệnh của ta, các người không được nói lời nào hết. Bằng không, đừng trách ta không nói tình cảm. . . Hứa Định, quét dọn xe, điu hoàng thượng đi vào.

Tuân Úc dùng chữ dịu, ngụ ý là nói cho Hứa Xương: nhớ kỹ, hoàng thượng còn sống!

Hán thất đích thật là đã suy bại, nhưng theo Trường An quật khởi, tình huống trở nên rất phức tạp. Lưu Hiệp mặc kệ nói như thế nào vẫn là hoàng đế. Tội danh giết hoàng đế, chỉ ít nhìn từ hiện tại, không phải bất kỳ ai, bất kỳ chức hầu nào có thể đánh nổi.

Nếu lan truyền ra ngoài, Hứa Xương tất loạn.

Làm sao bây giờ?

Tuân Úc ngồi trên bậc thang của kim loan bảo điện, trầm tư suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Thư Học thấy không thể đón Lưu Hiệp ra, cũng không điều động binh mã. Đêm đó, tất cả mọi người đều vượt qua trong nỗi sợ hãi không hiểu. . .

480. Chương 480: Gia Dữ Quốc

- Quân Từ Châu lui rồi! Quân Từ Châu lui binh rồi. . .

Trên đầu thành Hứa Xương vang lên tiếng hoan hô từng trận. Dưới thành, mười mấy tiểu giáo phóng ngựa chạy như bay, lớn tiếng la lên tin tức quân Từ Châu lui binh.

Lui binh rồi?

Đám người Hạ Hầu Sung nghe được tin tức đột nhiên này, khí lực toàn thân hình như cũng thoáng cái không còn, ngồi dưới đất, một lát nói không ra lời. Sáng sớm, trên thành phát hiện đại doanh của quân Từ Châu đằng xa rất cổ quái, mặc dù có tiếng chiêng trống thỉnh thoảng truyền đến.

Vì vậy, Hạ Hầu Sung sai người ra khỏi thành tìm hiểu, nào ngờ biết được quân Từ Châu đã suốt đêm bỏ chạy.

Trong doanh trại treo ngược cừu lên, lấy móng đánh trống, trong doanh trại rộng lớn không có một bóng người. Ngay cả vệ binh giống như đang gác cửa cũng là người bù nhìn.

Một loại vui sướng sống sót sau tai nạn tràn ngập trong lòng mỗi người trong thành Hứa Xương.

Trong phủ Thừa tướng càng hoan hô nhảy nhót liên tục. Quân Từ Châu đã lui binh, chúng ta đã đánh thắng, chúng ta đã bảo vệ được Hứa Xương.

Nhưng Biện phu nhân lại mặt trầm như nước.

- Thái phó đang ở đâu?

Tào Chương mặt mũi bầm dập đi lên trước, thấp giọng nói:

- Đêm qua thái phó ở trong hoàng cung hết một đêm, sau khi tin tức truyền đến hẩn về nhà rồi.

Biện phu nhân lập tức đứng dậy:

- Lập tức đến nhà thái phó!

Tào Tiết bị giết, Biện phu nhân đương nhiên rất khó chịu. Nhưng nàng là một nữ nhân biết nặng nhẹ, rất rõ ràng Tào Chương giết chết Lưu Hiệp sẽ mang đến hậu quả gì. Cho nên ngày hôm qua sau khi về nhà Biện phu nhân dạy bảo cho Tào Chương một trận. Tào Chương lúc này thành thật giống như một con mèo nhỏ.

- Mẫu thân, tặc quân đã rút đi, vì sao không vui?

Tào Chương không rõ, vì sao sắc mặt Biện phu nhân lại âm trầm.

Tào Thực đi theo sau hẩn lại khẽ kéo Tào Chương một cái, lắc đầu, ý của Tào Thực là: Tam ca, đừng nói.

- Lão tứ, ngươi luôn thông minh, có biết nguyên nhân không?

Biện phu nhân leo lên xe rồi, Tào Chương và Tào Thực theo xe đến nhà Tuân Úc. Lúc này Tào Chương mới dám thấp giọng hỏi.

Tào Thực không phải so Biện phu nhân sinh ra, nhưng có quan hệ với Tào Chương rất tốt. Hắn là người thông tuệ, rất cơ linh, cho nên khi Tào Chương không rõ gì đa số sẽ đi thỉnh giáo Tào Thực. Tào Thực nghe được Tào Chương hỏi, nhin không được lườm một cái, tỏ ra bất đắc dĩ.

Huynh trưởng của nhà mình rất hào sảng, có phong thái hào hiệp. Chỉ là có đôi khi lười quá, lười thậm chí không muốn đi suy nghĩ vấn đề.

- Tam ca, tặc quân vì sao rút lui!

- Việc này không đơn giản sao... Khẳng định là phụ thân đã dẫn binh trở về. . .

Nói đến phân nửa, Tào Chương lại ngậm miệng lại. Thật là như vậy sao? Nếu như không phải là Tào Tháo đã trở về, như vậy. . . Lẽ nào nói. . .

Tào Chương rùng mình nhìn sang Tào Thực.

Tào Thực gật đầu:

- Cứ đi gặp thái phó trước, xem thái phó nói thế nào?

- Như vậy cũng được!

Đoàn người đi tới nhà Tuân Úc, Biện phu nhân mới xuống xe đã thấy Đường thị dẫn theo mấy hài tử đi tới, tiến lên hành lễ với Biện phu nhân.

- Muội tử, chúng ta là người trong nhà, đừng khách sáo như vậy.

Vì sao lại nói người trong nhà chứ? Thì ra trưởng tử của Tuân Úc là Tuân Uẩn từ hai năm trước đã kết làm vợ chồng với thứ nữ Tào Hoa của Tào Tháo.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Tào Tháo dám giao Hứa Xương cho Tuân Úc.

- Thái phó nghỉ ngơi chưa?

Đường thị lắc đầu:

- Không nghỉ ngơi. . . Buổi trưa vừa về nhà liền kéo Tử Thiển vào thư phòng, hai người vẫn nói chuyện đến bây giờ.

Phu nhân chau mày: xem ra, thái phó đã nhìn ra!

Đường thị dẫn Biện phu nhân vào phòng khách, chẳng mấy chốc liền thấy Tuân Úc dẫn theo Tuân Uẩn vội vã chạy tới.

- Tuân Úc bái kiến phu nhân!

Thời kì Đông Hán, phụ nữ là không có tư cách gặp mặt những sĩ nhân thân phận như Tuân Úc. Đương nhiên, quan hệ giữa Tào Tuân hai nhà không thông thường, mà Biện phu nhân từ lúc Tào Tháo chưa thành danh đã một mực yên lặng mặc trợ giúp Tào Tháo, là một nữ nhân rất có bản lĩnh. Vì vậy Tuân Úc đối với Biện phu nhân cũng đặc biệt tôn trọng. Nếu đổi lại người khác, tỷ như gia quyến của Lữ Bố, chỉ sợ Tuân Úc sẽ lập tức quay đầu bỏ đi.

- Thái phó, chúng ta là người một nhà, đừng làm việc khách sáo này. Lần này quân Từ Châu bao vây Hứa Xương gần 40 ngày, thái phó nên giành công đầu. . . Việc hôm qua cũng may có thái phó nhạy bén. Tiểu tử nhà ta hay gây họa. . . Còn không qua đây nhận lỗi với thái phó?

Hiện tại Tào Chương cũng biết việc mình làm hôm qua sẽ sản sinh hậu quả gì.

Hắn liền tiến lên, quỳ xuống hành lễ với Tuân Úc:

- Thái phó, tiểu tử lỗ mãng, kém hiểu việc đời, nếu không có thái phó, tiểu tử chỉ có chết mà thôi.

Tuân Úc lại nở nụ cười!

- Tam công tử, không cần khách sáo. Vừa rồi phu nhân cũng nói, chúng ta là người một nhà. Tam công tử là người sống theo bản tính, hành động này cũng nằm trong tình lý. Chỉ là tam công tử, ta có một câu nói, không biết tam công tử có thể nghe lọt tai hay không?

Tào Chương nói:

- Mời thái phó chỉ giáo!

- Thừa tướng không ở nhà, đại công tử sinh tử không biết, nhị công tử. . . Hiện giờ tam công tử là trụ cột trong nhà, gặp chuyện cần suy nghĩ kỹ mới làm, tuyệt đối không được lỗ mãng xung động nữa. Phải biết rằng, các phu nhân, còn có bọn đệ đệ của người đều xem tam công tử là chỗ dựa vững chắc của họ.

Những lời này khiến Tào Chương đột nhiên cảm thấy áp lực tăng gấp bội, trên vai trách nhiệm trọng đại.

- Tào Chương sẽ nhớ kỹ lời dạy của thái phó!

Biện phu nhân lúc này nói:

- Lão tam, người dẫn các đệ đệ ra ngoài, ta và thái phó có lời muốn nói.

Tuân Úc cũng nháy mắt, Tuân Uẩn lập tức tiến lên ôm lấy Tuân Sán trong lòng Đường thị, dẫn theo huynh đệ Tào Chương cùng huynh đệ của hắn đi ra cửa.

Trong phòng khách chỉ còn lại Tuân Úc, Biện phu nhân và Đường thị.

- Thái phó, tình hình hiện giờ thiếp thân cũng không nói lời khách sáo gì hết. Trong lòng thiếp thân có một nghi vấn, vì sao quân Từ Châu đột nhiên rút quân?

Tuân Úc trầm mặc, sắc mặt có vẻ đau khổ.

Biện phu nhân nói:

- Thái phó không cần lo lắng, cứ việc nói là được, thiếp thân có thể tiếp nhận.

- Phu nhân, ngài đã đoán được rồi. Hà tất phải hỏi lại?

Sắc mặt Biện phu nhân liền tái đi.

- Lẽ nào. . .

- Từ Châu rút quân, chỉ có một khả năng, đó chính là có một nhánh binh mã càng mạnh hơn đã tiến vào Toánh Xuyên. Thừa tướng ở tận Sơn Dương xa xôi, bị Đồng Phi lĩnh binh ngăn cản. Cũng không phải nói thừa tướng không phải là đối thủ của Đồng Phi. . . Đánh qua lại với Đồng Tây Bình đã nhiều năm như vậy, thừa tướng coi như có thể thắng Đồng Phi cũng không có khả năng nhanh như vậy, đột phá được phòng tuyến của y. Cho nên, ta cho rằng nhánh binh mã này rất khả năng. . .

Người thông minh không nói chuyện ra hết, nhưng tuyệt đối có thể khiến người khác hiểu rõ.

Đường thị ở một bên nhìn không được hét a lên kinh hãi. Từ Châu rút quân, trong lòng nàng rất cao hứng, nhưng không nghĩ đến sẽ là kết cục như vậy. Nếu như Tuân Úc nói chính là thật, vậy thật đúng là một đàn sói đi, lại một đàn hổ tới. Hứa Xương này sợ khó có thể bảo toàn.

Biện phu nhân nói:

- Văn Nhược, theo ý kiến của người, nếu như là. . . Hứa Xương có thể bảo vệ được không?

Theo bản năng, Tuân Úc và Biện phu nhân cũng không nói ra hai chữ “Quan Trung”. Tuân Úc nhắm mắt lại, huyết Thái Dương nhảy lên thành thạch.

- Thái phó, ở đây chỉ có ba người chúng ta, ra khỏi miệng người, vào tai ta, tin tưởng muội tử cũng sẽ không nói lung tung.

Đường thị liên tục gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm Tuân Úc, chờ đợi hắn trả lời.

Tuân Úc mở mắt ra, cười khổ:

- Thủ không được!

Hắn thở dài một hơi:

- Binh mã Quan Trung không giống với quân Từ Châu, không nói đến trang bị của nó hoàn mỹ, không phải Từ Châu Lưu Bị có thể bằng được. Xem như người khởi xướng truân điền quân, Đồng Tây Bình tại hạng mục luyện binh có thiên phú người khác không thể bằng được. Nhìn từ nhân mã của hắn phân phối, quân Quan Trung có tổ chất huấn luyện, sáu nhánh binh mã chủ lực có thể nói là hội tụ cường dũng của thiên hạ, coi như là quân dự bị cũng không coi thường được.

- Đánh Từ Châu Lưu Bị ta có lòng tin. Nhưng chống lại binh mã của Đồng Phi. . . Mặc dù ta còn không biết đến Toánh Xuyên là đạo nhân mã nào. Nhưng dưới trướng Đồng Phi danh tướng đông đảo, bất kể là người nào cũng không dễ đánh. . . Hơn nữa, ta có thể khẳng định là họ sẽ mang theo lợi khí công thành.

- Một phần thắng cũng không có?

- Mười ngày?

Tuân Úc nói:

- Lấy tình huống hiện tại của Hứa Xương, ta tối đa cũng có thể bảo đảm mười ngày không phá. Chiến pháp của quân Quan Trung rất giống quân Tần năm đó. Trước khi công thành lấy khí giới phụ trợ, tuyệt đối không đơn giản phát động tiến công. Nhưng một khi triển khai công kích, tuyệt đối là cực kỳ hung mãnh.

Biện phu nhân không nói gì nữa. . .

Đường thị cũng không nói gì. . .

Một lát sau, Biện phu nhân nói:

- Vậy theo ý của thái phó, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Tuân Úc thở dài một hơi:

- Phu nhân yên tâm, ta nhất định có thể bảo vệ cả nhà phu nhân chu toàn. Chỉ là, nếu phu nhân phát hiện việc không thể trái, thì xin phu nhân đưa ra quyết đoán sáng suốt nhất. Đồng Phi là người độc ác thôi rồi, nhưng đối với bằng hữu mà nói, y là một người có thể giao phó.

- Ha ha, lời này nghe không được tự nhiên, nhưng trên thực tế chính là như vậy. Thừa tướng từng nói qua: nếu có một ngày thiên hạ không có chỗ cho hắn dung thân, chỉ Đồng Phi có thể thu lưu hắn. Hai người họ tuy là địch nhân, cũng là tri kỷ. Mặc dù là đánh đến mức đầu rơi máu chảy, cũng tuyệt đối sẽ không liên lụy đến gia quyến.

Nếu như Tuân Úc vào thời gian khác nói ra những lời như vậy, Biện phu nhân khẳng định sẽ tức giận. Nhưng hiện tại, nàng biết Tuân Úc không nói sai.

Đầu hàng. . .

Tuân Úc không muốn nói, nhưng Biện phu nhân đâu thể không biết.

Trầm ngâm hồi lâu, Biện phu nhân nói:

- Nhưng không biết, tình huống gì mới gọi là việc không thể trái?

Tuân Úc mỉm cười:

- Đến lúc đó, phu nhân tự nhiên sẽ biết!

Bách tính Hứa Xương vui sướng, chỉ duy được thời gian một ngày.

Sáng sớm hôm sau, thủ quân trên thành kinh khủng phát hiện, ngoài thành Hứa Xương đông nghịt là binh mã.

Chỉ nhìn cờ hiệu đã biết số nhân mã thuần một sắc hắc khôi hắc giáp, như Tu La vô sĩ từ trong địa ngục đi ra này là đến từ phương nào.

Không giống với nhân mã của Từ Châu. Binh mã Quan Trung sau khi bình lâm thành hạ lại lặng ngắt như tờ, quân kỷ nghiêm nghị bày trận thể dưới thành, nhìn qua đặc biệt trang nghiêm.

Rất an tĩnh, an tĩnh đến mức khiến người khác có loại cảm giác hít thở không thông.

Tướng thủ đương trị trên thành là Tào Thái con trai Tào Nhân. Khi thấy nhánh nhân mã này, cả người hần toát mồ hôi, nuốt một ngụm nước bọt.

Một đội kỵ quân từ trong quân lao ra.

Khoảng chừng hơn trăm người, đại tướng dẫn đầu kim khôi kim giáp, cưỡi Hoàng Kim thông, tay cầm Cổ Nguyệt Dao. Phía sau hần còn có hai viên tiểu tướng, đều là hắc khôi hắc giáp, cưỡi Tây cực tuần mã màu đen, trên yên ngựa treo một đôi đại chùy.

Về phần kỵ quân đó thì dũng mãnh tinh nhuệ. Đầu có Tráo diện khôi che mặt, chiến mã chạy chồm, tuy chỉ có trăm kỵ nhưng lại như vạn mã bốn đằng.

- Thủ quân trên thành nghe đây, ta là Đại Hãn Trần Nam tướng quân, Vị Nam đô đốc Bàng Đức, nay suất lĩnh đại quân bình lâm thành hạ, mời chủ soái đi ra nói chuyện.

Lúc này Tuân Úc cũng nhận được thông tri. Hần liền dẫn theo đám người Hứa Định và Tào Chương vội vã leo lên thành. Nhìn xuống dưới thành, mặc dù vừa mới trải qua một hồi huyết chiến, mọi người vẫn không khỏi sinh ra cảm giác lạnh sương sống. Nhân mã Quan Trung so sánh với với quân Từ Châu tuyệt đối là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

- Ta là thái phó Tuân Úc, không biết Bàng tướng quân bình lâm thành hạ có gì chỉ giáo?

Bàng Đức rất thẳng thắn:

- Không có gì, mời thái phó khai quan hiến hàng, tránh thương hại đến người vô tội. . .

- Buồn cười, ta. . .

Tuân Úc vừa định nói mấy lời cho khí thế, nào ngờ vừa mới nói được phân nửa đã thấy Bàng Đức quay đầu ngựa.

- Ta biết thái phó sẽ không đầu hàng, cho nên cũng không lời vô ích. Nếu thái phó quyết định muốn chiến, như vậy chúng ta dựa vào bản lĩnh của mình vậy.

Nói xong hần dẫn người đi, bỏ lại Tuân Úc thành, không biết như thế nào cho phải.

Nhưng hai tiểu tướng phía sau Bàng Đức không đi ngay. Hai người tháo xuống Tráo diện khôi, lộ ra hai khuôn mặt đen đui, xấu xí. Hai người hướng lên trên thành chấp tay:

- Xin hỏi trên thành có phải là Tuân Úc công không?

Tiểu tướng tuổi lớn hơn mở miệng hỏi.

Tuân Úc cảm thấy hai sứ tiểu tử này nhìn hơi quen mắt, lập tức trả lời:

- Không sai, mỗ gia chính là Tuân Úc.

- Phụ vương ta thường nói, nhị Tuân dưới trướng Tào công có tài kinh thiên vĩ địa. Tuân Du công có thể sánh bằng Trần Bình, mà Úc công thì chính là Tiêu Hà đương đại.

- Phụ vương từng dặn dò bọn ta, năm đó Thái Bình tắc chi loạn, Úc công từng giúp phụ vương, muốn hai bọn ta gặp mặt phải lấy lễ của kẻ con cháu. Úc công là người trung trinh, huynh đệ bọn ta rất kính nể. Nhưng lúc lâm trận đao thương không có mắt, nếu như có đặc tội thì thứ lỗi nhiều hơn.

Tuân Úc không khỏi hít một hơi lạnh.

Đây là con trai của Đồng Phi sao? Thảo nào nhìn qua quen mắt như vậy. . .

Đồng Sóc Đồng Hựu nói xong thúc ngựa trở về bản trận. Trong nháy mắt trước khi đi Đồng Hựu ghìim ngựa lại, quay đầu quát to:

- Úc công, nể tình người quen biết với cha ta, chúng ta sẽ lùi lại một canh giờ rồi mới tấn công. Trong một canh giờ huynh đệ ta sẽ ở trước trận xin đợi chỉ giáo. Sau một canh giờ, bọn ta sẽ phát động công kích hủy diệt với Hứa Xương. Đi con đường nào, mời Úc công sớm đưa ra quyết định.

Nghe người ta nói kìa. . . Chà chà!

Ngay cả người tâm cao khí ngạo như Tào Chương cũng không khỏi âm thầm tán thán. Điều này nói rõ: Hứa Xương bọn ta nhất định phải lấy, đan thiêu quần áo, tự các người chọn, bọn ta phụng bồi.

Công kích tính hủy diệt là gì! Chỉ nghe từ này đã khiến người khác hết hồn. Tuân Úc nhìn nhân mã phe mình, sĩ khí đã giảm sút.

- Thái phó, ta đi gặp họ!

Tuân Úc vội vã ngăn cản:

- Tam công tử, nếu như là bình thường, ta chắc chắn cho phép người xuất chiến. Nhưng hôm nay. . . Người phải lập tức trở xuống dưới thành, thông tri cho gia quyến các phủ tìm nơi bí ẩn trốn đi. Mặc dù không rõ công kích tính hủy diệt của họ là gì, nhưng ta nghĩ không phải chuyện tốt.

Xa xa, từ trong trận của binh mã Quan Trung, từng vật thể lớn có kiểu dáng cổ quái được đẩy ra bày trước trận.

Nói là sàng nổ? Không giống. . .

Theo quan truyền lệnh hét lên một tiếng, vật thể cũng không biết được người khác thao túng thế nào, liền vù vù dựng lên cao, thành hình cung to. Từng mũi tên to hơn cánh tay trẻ em được đặt lên trên. Lại thấy có vài người chạy đến, quay về thành Hứa Xương, càng không ngừng có hành động chỉnh sửa kỳ lạ, nói khẩu âm Quan Trung đặc sệt. Cự ly quá xa, nghe được không rõ lắm.

Một canh giờ cứ như vậy bất tri bất giác trôi qua!

Đồng Sốc giờ đại kỳ, tại không trung vung lên phần phật. Cự cung cách tường thành chừng 200 bước, vù một tiếng, trên thành có thể nghe rõ ràng.

Cự tiễn bay lên trời, mang theo tiếng gió rít, bao phủ trời đất.

Tuân Úc tái mặt, la lên:

- Nằm úp sấp xuống!

Lời còn chưa dứt cự tiễn đã lao tới. Vù...vù... Liên tiếp những âm thanh khiến người khác hết hồn. Mọi người cảm thấy tường thành dưới chân cũng đang run rẩy.

Một cây cự tiễn đã chặt đứt cột đại kỳ bên cạnh Tuân Úc.

Cột cờ to như miệng bát đồ ầm xuống, may mà Tuân Úc phản ứng nhanh, bằng không sẽ bị cây đập cho xong đời. Mà thể của cự tiễn còn chưa hết, đập vào lỗ châu mai bên trong tường thành, ầm ầm vang lên, một lỗ châu mai bị đập vỡ rớt xuống tường thành.

Trời ạ, đây là vũ khí gì?

Tào Chương và mấy tiểu tướng tái cả mặt. . .Trận này đánh thế nào? Binh mã phe mình so với người ta hoàn toàn là hai cấp độ.

Cho dù trong tay người có thuần bài cũng không đỡ nổi loại cự tiễn có lực vạn quân này được.

Cự tiễn của quân Quan Trung phóng ra rất có tiết tấu, không cách nhau 20 hơi thở. Chỉ một đợt cự tiễn, công kích nửa canh giờ, tổng cộng đã phát ra trên vạn cây cự tiễn, phân nửa bắn vào trong tường thành, thường sẽ bắn vào thành Hứa Xương. Tường thành Hứa Xương kiên cố đã lung lay sắp đổ.

Công kích tính hủy diệt là gì?

Các đại tướng quân Tào lần này xem như là mục kích thấy.

Khi Tây Bình xa từ từ đẩy vào trận địa, bọn người Tuân Úc cho rằng coi như đã kết thúc. Nhưng không nghĩ đến lại là một loạt thạch xa cỡ lớn được đẩy ra. Theo Đồng Hựu vung lệnh kỳ, đá tảng bình quân khoảng 20 cân như mưa bay tới.

Ầm ầm, ầm ầm ầm. . .

Ầm thanh nặng nề vào tai mọi người giống như không phải đánh vào tường thành, mà đánh vào trong lòng mọi người.

Mỗi một thanh âm vang lên đều khiến trong lòng mọi người run lên.

Một đợt mưa đá, đập cho sĩ khí của thủ quân Hứa Xương tiêu tan thành mây khói.

- Không một cấp bậc, hoàn toàn không phải là một cấp bậc!

Trong phủ thừa tướng Tào Thái cười khổ lắc đầu:

- Từ Châu Lưu Bị so sánh với Quan Trung Đồng Phi căn bản là sự khác biệt giữa trẻ con và người khổng lồ.

Sắc mặt Biện phu nhân cực kỳ khó coi.

Chiến pháp của Bàn Đức rất kỳ quái, một đợt Tây Bình cự tiễn, một đợt Đầu thạch xa qua đi, nhân mã Quan Trung căn bản không công kích, trái lại thu về, dựng trại đóng quân.

- Nương, trận này không thể đánh được!

Tào Chương mặt như đưa đám:

- Nương không thấy tường thành đó đâu. . .Lỗ chỗ khắp nơi. Ta hoài nghi, không đến hai ngày, tường thành Hứa Xương sẽ sập mất. Cung tiễn của chúng ta căn bản không làm gì được người ta. Thậm chí ngay cả năng lực đánh trả cũng không có. Trận này đánh rất nản lòng. Các sĩ tốt người nào cũng thấp tha thấp thỏm, ngay cả tuần tra trên tường thành cũng phải cong lưng cúi đầu.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Một đám người phía sau hưởng ứng.

Biện phu nhân nhắm hai mắt lại, trong lòng giống như phiên giang đảo hải.

Vốn tưởng rằng hôm qua Tuân Úc đã khuyếch đại sức chiến đấu của binh mã Quan Trung, nhưng hiện tại, thoát nhìn Tuân Úc không khuyếch đại, ngược lại còn đánh giá thấp rồi.

Mười ngày. . .Có thể thủ được mười ngày sao?

- Thái phó đâu?

- Thái phó về nhà rồi. . .Nhưng con thấy sắc mặt thái phó rất khó coi, sợ là cũng không có chủ ý.

Biện phu nhân cũng không biết nên làm thế nào mới tốt. Nàng trầm ngâm một lát:

- Lão tam, các người đêm nay vất vả một chút, dò xét trong thành. Ta phỏng chừng thái phó đã quá mệt mỏi rồi. Trước có Lưu Bị, hiện tại lại thêm Đồng Phi, cũng thực sự làm mệt hẳn. Để hắn trở lại nghỉ ngơi một chút đi, có lẽ đến hừng đông, thái phó khôi phục tinh thần một chút rồi, sẽ có thể nghĩ ra được biện pháp gì. . . Mọi người đừng quá nản lòng

Bây giờ cũng chỉ như vậy thôi.

Biện phu nhân thở dài, an ủi gia quyến các phủ tị nạn ở trong phủ, sau đó lại bảo Lưu phu nhân và Hoàn phu nhân thay mặt nàng trông coi, rồi trở về phòng.

Mấy ngày nay, không chỉ Tuân Úc vất vả, Biện phu nhân cũng không thoải mái.

Nàng nằm ở trên giường, suy tư về ngày mai đi gặp Tuân Úc sẽ nói thế nào. Bất tri bất giác thiếp đi.

Cũng không biết ngủ bao lâu, Biện phu nhân đột nhiên bị âm thanh ồn ào làm tỉnh giấc. Nàng vội vã đứng dậy chạy ra ngoài phòng.

- Xảy ra chuyện gì? Người nào đang ồn ào?

Một tỳ nữ chỉ tay về hướng hoàng thành, kinh khủng la lên:

- Phu nhân xem. . .

Biện phu nhân thuận thế nhìn lại, thấy đằng xa một vùng đỏ rực. Nàng đầu tiên là ngẩn ra, lập tức kịp phản ứng, cả kinh kêu lên:

- Hoàng cung cháy rồi!

Không nói hai lời, dẫn theo người trong phủ chạy về hướng hoàng cung.

Rất xa đã thấy hoàng cung lửa cháy tận trời, nung đỏ nửa màn đêm. Đám người Hứa Định ở bên ngoài hoàng thành vô đầu bứt tai, thúc thủ vô sách.

- Lão tam, xảy ra chuyện gì?

Vừa thấy Biện phu nhân tới, chúng tướng đều nhường đường.

Biện phu nhân lớn tiếng quát hỏi. Tào Chương vẻ mặt đau khổ đứng ra:

- Mẫu thân, hài nhi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Ngày hôm nay hài nhi vốn đang tuần tra, đột nhiên thấy hoàng thành bốc cháy, liền dẫn theo người chạy tới. Hứa Định tướng quân cũng ở đây, mẫu thân có thể hỏi hân.

- Hứa Định. . .

Không đợi Biện phu nhân hỏi, Hứa Định đã bước nhanh tới trước.

- Phu nhân, đến đêm, tiểu tướng đang ở đây dò xét thì thấy thái phó dẫn người đánh hơn mười chiếc xe ngựa, trên đó chất đầy bao bố. Tiểu tướng cũng không biết là cái gì. Sau khi thái phó đi vào lại đuổi hết chúng tôi ra ngoài, sau đó đóng cửa cung. . .Ta nghe tiếng đồm độp bên trong vang lên, sau đó có mùi dầu hỏa bay tới. Vừa định xông vào cung thì ngọn lửa bốc lên. . .Thái phó còn đang ở bên trong. Lúc trước ta còn nghe có người ở trong hoàng thành kêu rên nữa.

Biện phu nhân nghe thế không khỏi hít một hơi lạnh.

“Phu nhân, nếu đến khi việc không thể trái, ngài tự nhiên có thể biết!”

Tay Biện phu nhân đang không ngừng run lên, ngơ ngác nhìn đám cháy, lòng thầm nghĩ: thái phó, lẽ nào đây là cách ngài nói cho ta biết sao?

Vì sao làm như vậy? Vì sao làm như vậy. . .

Biện phu nhân rất khó lý giải ý nghĩ của Tuân Úc. Nàng quay đầu thấy Tuân Uẩn mặt đầy nước mắt đứng ở trong đám người, ngơ ngác nhìn đám cháy.

- Tử Thiển, người qua đây!

Biện phu nhân gọi Tuân Uẩn tới, lại đuổi những người khác đi, nhẹ giọng hỏi:

- Tử Thiển, người thành thật trả lời, người biết thái phó muốn. . .

Tuân Uẩn gật đầu.

- Khốn kiếp, vì sao không ngăn cản hân!

- Phụ thân nói, trung thần không thờ hai chủ, hân làm như vậy, đối với tất cả mọi người mới có lợi.

- Đều có lợi là gì. . .

Biện phu nhân nói đến một nửa đột nhiên rùng mình. Hình như hơi hiểu ra mục đích chân thực Tuân Úc làm như vậy.

Lưu Hiệp đã chết, điều này đối với Tào gia không thể nghi ngờ là một sự kiện trí mạng. Coi như là đầu hàng, coi như là Đồng Phi sẽ đối xử tử tế người Tào gia. Nhưng một khi bị mọi người biết Lưu Hiệp đã chết, như vậy Đồng Phi sẽ không thể không tiến hành chế tài Tào gia. Người giết Lưu Hiệp, chỉ có Lưu Biện.

Tuân Úc hỏa thiêu hoàng cung, chẳng khác nào một mình gánh tội này.

Mà với Đồng Phi thì sao, nếu như Lưu Biện không nỡ giết Lưu Hiệp, đó sẽ là một củ khoai lang phỏng tay. Hiện tại được rồi, Tuân Úc gánh tội danh, cùng hoàng thành hóa thành tro tàn. Tào gia an toàn, Đồng Phi thư thái. . . Quan trọng nhất là, Đồng Phi không thể không cảm kích.

Vì vậy, Tuân gia sẽ tiếp tục kéo dài.

Văn Nhượng ơi Văn Nhượng, người dùng phương pháp như vậy bảo toàn gia tộc, đã tận hết chức trách của một trung thần có khả năng làm.

Tào gia ta đã an toàn...

Nhưng phần ân tình của người, chúng ta nên báo đáp thế nào mới tốt?

Nghĩ tới đây Biện phu nhân không ức chế nổi nước mắt, tràn mi, theo hai gò má. . . chảy xuống. . .

481. Chương 481: Thương Đình Chi Thương

- Toánh Xuyên đại thắng, Toánh Xuyên đại thắng!

Một con khoái mã xông vào Ly Hồ (nay là vùng Đông Minh Sơn Đông), tiểu giáo trên ngựa vừa phóng ngựa vừa la lên.

Ly Hồ cũng không phải một thành phố lớn.

So sánh với thành phố như Trường An Lạc Dương, ở đây thật giống như một thị trấn. Nhân khẩu toàn thành phố cộng lại cũng không đến 8000 hộ, nhân khẩu khoảng chừng trên dưới 3 vạn người. Nhưng mấy ngày trước, ngoài thành trấn nhỏ nhỏ này đã xảy ra một trận đại chiến thảm liệt.

Song phương giao chiến là Viên Thiệu và binh mã Quan Trung lấy Từ Thứ là chủ.

Tổng binh lực gần 15 vạn, trên một vùng phương viên gần 800 dặm ác chiến tròn hai ngày.

Quân Hà Nội trả giá tính mệnh của hơn 8000 người, áp chế mười vạn đại quân của Viên Thiệu tại Ly Hồ. Ngay khi song phương ác chiến chính kịch liệt thì Đồng Phi suất lĩnh Cự Ma Sĩ, lấy Thiết giáp liên hoàn mã từ bên sườn quân Viên phát động công kích, thoáng cái chia đôi nhân mã của Viên Thiệu.

Quân Viên Thiệu thảm bại!

Đại tướng Huy Nguyên Tiến bị Đồng Phi phi ngựa bắt giữ, mà Viên Thiệu thì dưới sự yểm hộ liều mạng của Cao Lãm trốn khỏi Ly Hồ, bại lui tới Bộc Dương.

Cao Lãm ở trong loạn quân bị Hàn Đức chém chết. . .

- Đến lúc rồi!

Đồng Phi tháo xuống khỏi giáp, ngồi ở trong đại đường phủ nha Ly Hồ cười ha ha nói:

- Trải qua trận này, thế lực của Viên Thiệu tại Hà Nam xem như bị tiêu diệt hoàn toàn. Kế tiếp thì phải xem Hán Thảng tướng quân khi nào có thể lấy được Nghiệp Thành, ba lộ đại quân của Cự Ma ta khi nào có thể chiếm lĩnh Ký Châu.

Hà Nam mà Đồng Phi nói cũng không phải Hà Nam tại hậu thế. Nó có ý chỉ phía nam Hoàng Hà. Đại chiến Ly Hồ kết thúc, binh mã của Viên Thiệu tại Hà Nam hầu như không còn.

Từ Thứ đã qua tuổi nhi lập, nhìn qua càng thêm chừng chạc hơn năm đó.

Có hai người đứng phía sau lưng hắn, cũng không lớn tuổi, rất có tinh thần, dung nhan bất phàm.

Hai người này một người tên Lữ Chiêu, một người tên Hình Ngung, là trợ thủ Từ Thứ mời chào khi cai quản Hà Nội. Lữ Chiêu tuổi vừa mới cập quan, là người Đông Bình quốc, tự Tự Triễn. Hình Ngung là người Hà Gian Trịnh Quốc, nói đến thì còn là đồng hương của Trương Cáp, năm nay 25 tuổi, tự Tử Ngang.

Mấy năm nay Hà Nội cai quản rất có hiệu quả.

Từ Thứ thường ở trong thư cho Đồng Phi khen Lữ Chiêu Hình Ngung. Có thể nói Đồng Phi cũng rất quen thuộc hai người này, tuy nhiên hôm nay lại là lần đầu tiên gặp mặt. . . Thật ra cũng không xem như là lần đầu tiên, ngày hôm trước trên chiến trận y đã gặp qua Lữ Chiêu.

- Thiên tuế nói không sai!

Từ Thứ cười nói:

- Trách chỉ trách Viên Thiệu khắc bạc quả ân, chỉ biết lấy gia thế áp chế người, lại không biết thương cảm bộ hạ. Tự Thứ đầu quân cho Từ Châu cũng là hành động bất đắc dĩ. Hắn tại Ký Châu đẩy mạnh thanh trừ, khiến bộ khúc người người cảm thấy bất an. Điền Phong có đại tài, không những không dùng, trái lại còn tống vào ngục. . . Có điều nếu không như vậy. Tân Tì Hàn Quỳnh sao lại âm thầm đứng về phía thiên tuế? Hắn không dùng, thì thiên tuế sẽ dùng.

Đồng Phi không khỏi nở nụ cười.

Từ ba năm trước khi đến Trường An thương nghị mua quân giới chiến mã Tân Tì đã có liên hệ với Trường An. Nói đến thì Tân gia là đại tộc Dương Dịch, lúc trước nhìn gia thế của Viên Thiệu cho nên đưa cả nhà nương tựa Ký Châu. Nhưng lâu dài lại phát hiện Viên Thiệu cũng không phải là một minh chủ đáng để giao phó như trong đồn đãi. Sau bởi vì việc của Tự Thứ mà Tân Tì cũng lo lắng nhà mình sẽ gặp liên lụy.

Có điều vào lúc đó thời cuộc còn chưa sáng tỏ, Tân Tì cũng không lập tức đến Trường An nương tựa.

Trong mắt hắn, hắn không có chút công lao. Mặc dù đầu nhập vào Trường An cũng chưa hẳn có thể đạt được trọng dụng, vì vậy vẫn ở lại Ký Châu.

Đồng thời Tân Tì âm thầm cấu kết với Hàn Quỳnh, quyết định tìm kiếm thời cơ, sau khi lập đại công mới cùng nhau nương tựa Đồng Phi.

Viên Thiệu phạt Tào Tháo, binh mã lưu thủ bên trong Ký Châu, thậm chí nhất cử nhất động của quân Viên Thiệu từ lâu đã thông qua Tân Tì đưa tới tay Đồng Phi. Sau khi Đại Dã Trạch bị Tào Tháo đại bại, Viên Thiệu sinh ý nghĩ liên thủ với Tào Tháo. Tin tức này vừa thông báo cho Đồng Phi, Trần Cung Lương Tập tọa trấn Lạc Dương, tổng đốc chiến cuộc lập tức đưa ra phản ứng, thay đổi kế hoạch tác chiến trước kia, thông báo cho Đồng Phi.

Dựa theo kế hoạch trước kia của Đồng Phi, trước tiêu diệt Tào Tháo, chiếm cứ Duyện Châu, áp chế Viên Thiệu tại khu vực nhỏ hẹp.

Nhưng nếu như Viên Thiệu và Tào Tháo tiến hành liên thủ. . .

Đầu tháng tám, Trung Sơn quốc đột nhiên dấy binh tạo phản! Huynh đệ Chân Dật và Tô Song Trương Hựu liên thủ giết chết thái thú Trung Sơn, tuyên bố đầu quân cho Trường An. Trung Sơn quốc vừa phản, coi như chặt đứt liên hệ giữa Thái Nguyên và Ký Châu. Điền Dực chiếm Trác Quận, Trương Liêu đột nhiên chuyển hướng mãnh công Thường Sơn quốc. Ba lộ đại quân toàn bộ kiểm chế binh lực của Thái Nguyên, Thường Sơn và Thanh Hà quốc, khiến cho Chân Dật tại Trung Sơn quốc được mở rộng.

Ký Châu thoáng cái rối loạn.

Đồng Phi rất cao hứng với loại cục diện này của Ký Châu, nhưng cũng không thích, lúc này giọng điệu khi Từ Thứ nói với y có vẻ xa lạ không ít.

Mặc kệ Từ Thứ là nghĩ thế nào, ở trong mắt Đồng Phi hắn là tiểu lão đệ của mình.

Nhưng hiện tại khi Từ Thứ dùng loại giọng điệu của cấp dưới đối với cấp trên, làm cho Đồng Phi rất không hài lòng, những trên mặt không biểu hiện ra.

- Để ý Viên Thiệu đi, ta nghĩ một hai ngày nữa Bộc Dương nhất định sẽ có động tĩnh.

- Vâng!

Nói xong Đồng Phi muốn đứng dậy rời đi. Lúc này từ bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, sau đó nghe được tiếng hoan hô khắp thành.

Toánh Xuyên đại thắng?

Đồng Phi khẽ giật mình, chiến sự Toánh Xuyên nhanh kết thúc như vậy sao?

Tiểu giáo chạy lên đại đường, đem chiến báo trình lên cho Đồng Phi, miệng vẫn hưng phấn hô:

- Toánh Xuyên đại thắng, Hứa Xương đã bị chiếm.

A, thì ra là chiếm được Hứa Xương. . .

Đồng Phi nhận lấy chiến báo và đọc mau chóng. Y khẽ nhú mày, sắc mặt tỏ ra buồn bã.

Từ Thứ ở một bên thấy rõ, vội vã thấp giọng hỏi:

- Thiên tuế, xảy ra chuyện gì?

Đồng Phi nói:

- Tuân Úc, chết rồi!

- Tuân Úc chết rồi?

- Ừm, hấn hỏa thiêu hoàng cung, giết Ngụy Đế Lưu Hiệp. Hứa Xương đã dâng thành đầu hàng, gia quyến các phủ của Tào Tháo đã bị bắt.

Nói xong Đồng Phi khẽ thở dài:

- Nguyên Trực, lập tức phái người đến Hứa Xương báo cho Bàng Đức, nhất định phải ngăn bộ quân của Thư Hộc Hứa Du, ngăn ở cảnh nội Toánh Xuyên. Lữ Mông đã đoạn đường lui của Thư Hộc. Tiêu diệt nhánh nhân mã này sẽ coi như chặt đứt một cánh tay của Lưu Bị.

- Hạ quan minh bạch!

Từ Thứ dẫn theo Lữ Chiêu và Hình Ngung vội vã rời đi.

Đồng Phi đi ra đại đường, nhìn lên trời cao, trong lòng lại vô tận trống rỗng và tịch mịch.

Đều chết rồi!

Đầu tiên là Lữ Bố, sau đó là Quan Vũ. . . Lại thêm đám người Trương Phi Mã Siêu Thái Sữ Từ Hoàng Phủ Tung trước đây chết ở trong tay y, Đồng Phi lại không thống khoái chút nào. Từng nhân vật quen thuộc một đều đã biến mất. . . Kế tiếp sẽ là ai? Thế giới này đi theo con đường nào?

482. Chương 483: Trường An (2)

Tháng tám, cuối thu không khí trong lành.

Nhiệt độ ở Tây Vực đã bắt đầu giảm xuống nhanh chóng, nhiệt độ chênh lệch ngày đêm càng lúc càng lớn, gió bắc căm căm, cái lạnh và thê lương nổi khắp bầu trời.

Lý Nho từ Hán An suốt đêm đến Thú huyện, thậm chí cũng không được nghỉ ngơi, trực tiếp bãi phỏng phủ nha Thú huyện.

Thái thú Thú quận Hoa Hùng bị bệnh, hơn nữa bệnh rất nghiêm trọng. Khi Lý Nho thấy người ằm ồm trên tháp, hình dung tiêu tụy đó, quả thật không thể tin được, đây là Hán An đại đô đốc Hoa Hùng năm đó cùng hấn tung hoành Tây Lương, có thể ở trong loạn quân trăm tướng đoạt kỳ.

- Văn Khai. . .

Lời vừa ra khỏi miệng, thanh âm của Lý Nho hơi nghẹn ngào, cũng nói không được nữa.

Hôm nay Lý Nho cũng sắp đến cái tuổi biết thiên mệnh. Hắn tuổi gần 50, so với Hoa Hùng nhìn nhỏ hơn chỉ 10 tuổi. Có điều làm mưu sĩ, hắn tổn tâm huyết. Hai năm nay Tây Vực mưa thuận gió hoà, cũng không phát sinh việc gì khiến hắn đau đầu. Nhưng Hoa Hùng lại khác! Võ tướng trên ngựa, trên người khó bảo toàn sẽ có bệnh kén gì. Đặc biệt là năm đó suýt nữa chết trên chiến trường.

Mặc dù nói sau đó bốn gia thúc công Hoa Đà chữa trị cho Hoa Hùng, nhưng nguyên khí vẫn bị hao tổn.

Lúc đó nhìn không ra cái gì, nhưng tuổi càng lớn, ảnh hưởng ngày xưa bị thương sinh ra cũng dần dần lộ rõ, cuối cùng bệnh không dậy nổi.

Hoa Hùng lại cười rộ lên.

- Văn Chính, làm gì mà vẻ mặt như vậy? Lão tử không phải còn chưa chết sao. . . Không thấy đại nghiệp của chủ công có thành tựu, sao ta có thể đi được?

Nói rồi hắn bảo tiểu nhi tử hầu hạ bên cạnh là Hoa Vinh xách một ghế qua:

- Dọc đường vất vả rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi.

Lý Nho gật đầu, ngồi xuống bên cạnh giường bệnh.

Hoa Vinh gầy gò than bên cạnh, làm cho nhiệt độ trong phòng tăng cao hơn, sau đó rất nhu thuận lui ra ngoài.

- Vinh nhi cũng sắp đến tuổi chí học (15 tuổi) rồi chứ!

- Sắp, sang năm 15 rồi. Tiểu tử này mạnh mẽ hơn ca ca nó. Hiện giờ đã tốt nghiệp Huyện học. Ta dự định sang năm đưa nó đến Trường An, tham gia Quận học. Đợi tốt nghiệp Quận học rồi, sẽ cho nó tham gia khoa khảo. Nói không chừng, nhà ta sắp có một trạng nguyên rồi.

Trong giọng nói của Hoa Hùng mang theo tự hào và kiêu ngạo không thể che giấu, tinh thần nhìn qua cũng hơi kích động.

Mặc dù xuất thân từ võ tướng, nhưng Hoa Hùng cũng không hy vọng hài tử nhà mình tương lai cũng cả đời chinh chiến vũ đao lộng thương. Đứa lớn nếu đã kế thừa võ nghệ của hắn, đã bắt đầu chém giết chiến trường. Vậy đứa nhỏ Hoa Vinh. . . Là lúc trong nhà nên có một văn nhân rồi.

Lý Nho gật đầu:

- Thiên tuế hiện không ở Trường An. Chiến sự Quan Đông cũng sắp đến cao trào. Ta phỏng chừng, Lương Vương về Trường An đại khái là phải cuối mùa hạ năm sau. Vừa lúc, tên nhà ta cũng đòi muốn đến Trường An thăm Lương Vương. Người dẫn theo Vinh nhi đi cùng hắn đi. . .Cứ ở trong phủ tại Trường An của ta, bảo Vinh nhi ôn tập một chút đi, thi Hương kết thúc, Quận học cũng sắp mở rồi.

Hoa Hùng cười ha ha.

Ông bạn già ngày xưa cùng nhau chinh chiến Lương Châu hiện giờ đã đi gần hết rồi.

Chỉ còn lại ba người Lý Nho Hoa Hùng và Từ Vinh. Từ Vinh đã đi Tây Xuyên. Tây Vực lớn như vậy hiện tại cũng chỉ còn lại hắn và Lý Nho.

- Ủm!

Lý Nho không nói gì, chỉ nặng nề hừ một tiếng, trong mắt tỏa ra vẻ âm trầm:

- Mấy năm nay hắn cũng làm rất uy phong, vừa trở về đã dẫn theo 30 vạn đại quân. . . Đây là đang thị uy với chúng ta, thị uy với Lương Vương đấy!

Hoa Hùng nói:

- Năm đó trước khi Lư công đi từng nhắc nhở ta, bảo ta cẩn thận Ban Chỉ, nhất định phải hạn chế quyền lực của hắn. Ta không để ý, cứ cảm thấy mọi người đều là từ Lạc Dương đi ra, hà tất người đề phòng ta, ta đề phòng người? Hôm nay nghĩ đến, Lư công nói không sai. Người này đích thật là có bản lĩnh. Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã có thành tựu hôm nay. Đáng tiếc, tâm tư của hắn. . .lại sai lệch.

Lý Nho không nói gì.

Sau khi Vô Nan quân từ Tây Vực vào Hán Trung, Ban Chỉ liền tiếp nhận chức trách của Cam Bí.

Năm đó Đồng Phi từng nói qua, muốn bảo trì uy hiếp quân sự ở Tây Vực đối với bên ngoài. Thời gian thích hợp có thể tiến hành mở rộng. Ban Chỉ lúc ban đầu khi tiếp chương binh quyền cũng đích thật đã làm như vậy. Chỉ là đến sau đó hắn có vẻ còn chưa đủ, tự động lĩnh quân xuất kích. Bắt đầu từ năm Thái Bình thứ nhất dùng thời gian 5 năm quét ngang Quý Sương đế quốc. Những nơi đại quân đi qua, đều như gió cuốn mây tan.

Hôm nay, dưới trướng Ban Chỉ đã có gần 30 vạn binh mã.

Trong đó đại đa số là từ người dị tộc bắt từ Quý Sương đế quốc. Trên điểm này Ban Chỉ noi theo phương thức tổ quân của Khất Hoạt quân năm đó.

Binh mã càng ngày càng nhiều, dã tâm của Ban Chỉ cũng càng lúc càng lớn.

Bằng vào danh tiếng của tổ tiên hắn, cộng thêm uy phong Đồng Phi tạo dựng những năm gần đây tại Tây Vực, Ban Chỉ tại Quý Sương thậm chí đến cả Thiên Trúc nghiêm nhiên làm vua một phương. Sau khi Đồng Phi được phong quốc Ban Chỉ cũng động tâm tư, trước đây trong một lá công văn mơ hồ đã để lộ ra.

Hắn muốn làm Quý Sương vương!

Nhưng lúc đó bản thân Đồng Phi cũng bị công kích nặng nề, không biết như thế nào cho phải.

Cho nên cũng không để ý đến Ban Chỉ.

Hiện tại, Đồng Phi triệu tập trên 8/10 binh mã của Quan Trung, quyết chiến với chư hầu Quan Đông. Mà binh lực của Quan Trung theo đó mà trống rỗng. Ban Chỉ cảm thấy cơ hội của hắn đã tới. Lần này trở về, biểu hiện ra là giao lệnh, bãi kiến. . . Nhưng trên thực tế, xác thực có ý uy hiếp.

Lý Nho cười lạnh:

- Nếu Ban Chỉ tìm chết, cứ để hắn qua đây đi. Có điều khi hắn tới, vẫn phải làm phiền Văn Khai đứng ra tương trợ. . .

Hắn thấp giọng nói thềm mấy câu bên tai Hoa Hùng.

Ban đầu sắc mặt Hoa Hùng rất âm trầm, nhưng dần dần nghe ra chút mảnh khóe, sắc mặt cũng tươi tỉnh, liên tục gật đầu:

- Phải nên như vậy!

Hai ngày sau, đại quân Ban Chỉ đã tiến vào cảnh nội Thú huyện.

30 vạn đại quân sẵn sàng chỉ chờ xuất phát. Mà bản thân Ban Chỉ thì dẫn theo 3000 thiết kỵ đến Thú huyện trước, chuẩn bị thuật chức với Hoa Hùng.

Chỉ ít trong công văn của hắn là nói như vậy. . .

Thật ra trong lòng mọi người đều minh bạch, đây là Ban Chỉ tới dò xét. Nếu như có chút bất thường, hắn sẽ lập tức khởi binh tạo phản. Về phần 30 vạn đại quân kia có thể trong một ngày đến Thú huyện, mà nhánh binh mã nắm trong tay chính là một người Ban Chỉ tín nhiệm nhất: Yên Minh.

Thời tiết rất tốt, ánh mặt trời cũng rất đẹp.

Sau khi Ban Chỉ suất lĩnh 3000 thiết kỵ vào thành, hắn một thân quân trang sải bước đi vào phủ nha.

Trước khi đến đây hắn đã biết chuyện Hoa Hùng bệnh nguy kịch, mà binh mã của Thú quận cũng không có bất luận hành động dị thường gì.

Bất kể nói thế nào, Ban Chỉ hắn cũng là lão nhân.

Trong binh doanh các bộ Tây Vực cũng có rất nhiều chí giao hảo hữu. Tây Vực chỉ cần có chút động tĩnh là hẳn có thể biết được trước tiên.

Cũng coi như có chỗ dựa, không lo ngại gì.

Hoa Hùng được ấu tử Hoa Vinh dìu, run rẩy đi vào đại đường.

Ban Chỉ tiến lên, chấp tay hành lễ:

- Mặt tướng Ban Chỉ, tham kiến Hoa lão tướng quân. Xin thứ ạt tướng giáp trụ trong người, không thể toàn lễ tham kiến.

Hoa Hùng khoát tay:

- Cự Nguyên đừng đa lễ, đều là bạn cũ, không cần nói những lời khách khí này, mời ngồi!

Ban Chỉ theo Hoa Hùng ngồi xuống, nhưng vẫn chưa thả lỏng cảnh giác. Trước khi vào đại đường hẳn đã quan sát tình huống xung quanh. Bốn phía đại đường hình như không có mai phục gì. Trên đại đường ngoại trừ một lão ông thân thể còm cõi, nhìn qua thất lão bát thập ở một bên hầu hạ, thì trong cả phủ nha có vẻ rất bình tĩnh.

Có mai phục hay không Ban Chỉ có thể cảm giác được.

Coi như là nhân vật thân kinh bách chiến, trực giác của Ban Chỉ vẫn rất nhạy cảm.

Hoa Vinh dâng rượu lên.

Ban Chỉ nghi hoặc hỏi:

- Sao có thể làm phiền tiểu công tử?

Hoa Hùng cười:

- Cự Nguyên đừng trách. Ở đây ta không có nô bộc gì, lão thê cũng sinh bệnh, mấy tỷ nữ đang ở phía sau hầu hạ. Chỉ có lão nô này là lão binh năm đó theo ta cùng nương tựa thái sư. Hiện giờ vừa điếc lại ngốc, cả ngày ngoại trừ ăn và ngủ thì chỉ đứng ở đây. 20 năm đao quang kiếm ảnh, hẳn vẫn hiệu lực dưới trướng của ta. Bây giờ đã quen rồi, sợ không thể bỏ được.

Ban Chỉ quay đầu nhìn thoáng qua lão nô đó, đích thật có vài phần của quân lữ.

- Hơn 20 năm. . . Lão tướng quân coi như là nguyên lão công thần rồi, sao quý phủ vẫn như trước, ngay cả một nô bộc cũng không có?

- Cần những người đó hầu hạ làm gì?

Nói rồi Hoa Hùng đột nhiên ho khan kịch liệt. Hoa Vinh bên cạnh vội vã vuốt lưng hắn, hơn nửa ngày mới xem như hòa hoãn lại được.

- Ta là kẻ thô lỗ, trước đây khi hành quân chiến tranh có thân binh hầu hạ. Hiện tại thì sao, sức khỏe không được, cũng không ngồi được chiến mã. . . Ta dự định đợi Lương Vương kết thúc chiến sự Quan Đông, sau khi yên ổn một thời gian sẽ thỉnh từ với Lương Vương, đưa vợ con về quê tĩnh dưỡng.

- Lão tướng quân và Lương Vương công lao không cạn, còn là nguyên lão hai triều, nhưng. . . các tiểu tử ngày xưa hiệu lực cùng ta hiện giờ không phải là phong hầu chính là bá tướng. Mà lão tướng quân lại bị đưa đến nơi Tây Vực đất cằn sỏi đá này. . . Lương Vương đối với lão tướng quân thật sự là không công bình.

Hoa Hùng cười, nhưng chưa tiếp lời.

Ban Chỉ hơi do dự:

- Lão tướng quân, thực không dám dấu diếm, lần này Ban Chỉ điều quân trở về là nhận được ý chỉ của hoàng thượng, quay lại Trường An.

- A? Vì sao ta không nghe nói qua?

Hoa Hùng nhìn Ban Chỉ hỏi.

Ban Chỉ nói:

- Đây là mật chỉ!

- Mật chỉ?

Hoa Hùng trừng mắt, đột nhiên vỗ bàn đứng lên:

- Sợ không phải mật chỉ, mà là muốn mưu nghịch chứ gì. Quay lại Trường An, người về một mình đủ rồi, vì sao còn phải dẫn theo 30 vạn đại quân của người đến đây. Chắc không phải là muốn 30 vạn đại quân đó ở lại Trường An truân điền trồng trọt?

Sắc mặt Ban Chỉ hơi đổi, lại có vẻ đặc biệt bình tĩnh.

- Lão tướng quân, không thể nói như vậy được. Rốt cuộc là ai mưu nghịch? Sợ là không nhất định đâu. Hiện nay là thiên hạ của Hán thất, Lương Vương lũng đoạn triều chính, khiến hoàng thượng hữu danh vô thực, như khô lồi. Ta nghe nói, Quan Trung năm nay gặp đại hạn. . . Nhưng Lương Vương không nghĩ trăn an bách tính, trái lại tự tiện phát động chinh phạt, đưa bách tính vào nơi nước sôi lửa bỏng, mục đích của y rốt cuộc là vì cái gì, sợ cũng chưa biết được.

Hoa Hùng cả giận:

- Ban Cự Nguyên, chớ có hồ ngôn loạn ngữ.

- Hồ ngôn loạn ngữ?

Ban Chỉ cười lạnh:

- Có phải hồ ngôn loạn ngữ hay không thì trong lòng ngài rõ ràng hơn ta. Không đối gạt ngài, lần này ta phụng mật chỉ quay lại Trường An chính là vì giúp hoàng thượng chấp chưởng lại triều chính. Ta biết lão tướng quân tại Tây Vực đức cao vọng trọng, hơn nữa rất có giao tình với Hán An Lý hầu. Cho nên muốn làm phiền lão tướng quân đứng ra mở quan ải ven đường Tây Vực cho ta...Ta có thể đảm bảo sau này tướng quân phong vương bá tử.

- Người. . .

Hoa Hùng tức giận đến nói không ra lời.

Ban Chỉ nói:

- Ta cũng không sợ lão tướng quân giữ ta lại. Không nói đến trong thành Thú huyện của người ngoại trừ 800 quân binh thì không còn người khác. Binh mã các doanh phụ cận cũng có không ít người đáp ứng cùng ta nhập kinh. Ha ha, cho dù họ muốn tới giải cứu, không hai ba canh giờ là không đến được. . . Mà 3000 thiết kỵ trong tay ta đều là dũng sĩ thân kinh bách chiến. Khổng chế Thú huyện, hỗ trợ đại quân của ta đến nơi, dư dả.

Hoa Hùng trừng mắt nhìn Ban Chỉ, đột nhiên cũng cất tiếng cười to.

- Ban Cự Nguyên, lẽ nào người không sợ ta giết người sao?

- Giết ta?

Ban Chỉ cũng cười:

- Nếu như lão tướng quân vào 10 năm trước nói những lời này, ta nhất định sẽ tin. Nhưng hiện tại. . . Lão tướng quân còn có thể cầm đao lên ngựa không? Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, 3000 dũng sĩ ngoài phủ nha sẽ xông vào. Ha ha, coi như là lão tướng quân giết ta, đừng quên, ta vẫn còn có huynh đệ. Nếu như ta có việc ngoài ý muốn, trong ba ngày Yên Minh chắc chắn lĩnh 30 vạn đại quân huyết tẩy Thú huyện.

- Huyết tẩy Thú huyện, khẩu khí lớn nhỉ!

- Lão tướng quân, không phải là ta khẩu khí lớn, mà sự thật là như vậy. Thật ra coi như người không ra mặt, ta cũng có thể dùng ấn tín của người, không chút tổn thương mở quan ải Thú quận. Hừ hừ, theo xu thế hiện giờ, người hà tất chấp mê bất ngộ? Tây Vực ai có thể ngăn ta?

Hoa Hùng cầm bình rượu ném mạnh xuống đất.

- Ta có thể ngăn người!

- Người? Thật là buồn. . .

Chữ “cười” còn chưa ra khỏi miệng, bên tai Ban Chỉ đột nhiên vang lên một tiếng gầm như cự lôi:

- Cần gì lão tướng quân xuất thủ, mỗ gia bắt người!

Thanh âm đó nghe hơi quen tai.

Ban Chỉ bị tiếng rống bất thành linh làm khựng lại, nhưng không chờ hấn làm ra phản ứng, một bàn tay đã duỗi qua từ phía sau quặp lấy cổ hấn. Cánh tay đó giống như kim sắt xách Ban Chỉ lên:

- Con cóc con, cũng dám chạy tới đây tự làm mất mặt.

Lời còn chưa dứt, Ban Chỉ bị chủ nhân của cánh tay đó hất ngã ra đất.

Sau đó ngoài cửa vang lên tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, hơn mười thân vệ Ban Chỉ dẫn vào phủ nha đã ngã xuống vũng máu. Hơn trăm Kỹ kích sĩ thân khoác nhụyễn giáp màu đen từ trên cây, trên đỉnh nhà trong đình viện ngoài đại đường nhảy xuống. Đại môn phủ nha đóng rầm lại, sau đó từ trên đường ngoài phủ nha truyền đến tiếng chém giết, tiếng binh khí va chạm, tiếng cương nỗ phá không rít lên, còn có từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Ban Chỉ bị ngã khiến cho đầu óc choáng váng, ngẩng đầu nhìn liền giật mình.

- Tất Hần, sao ngài lại ở chỗ này?

Không biết khi nào lão nô bị Hoa Hùng bảo là vừa điếc vừa ngốc vẫn đứng bên cạnh trụ hành lang đã biến thành Điển Vi hình đồng mãnh hổ, thân cao chín xích. Chỉ thấy Điển Vi râu tóc đều dựng, sải bước đi tới trước mặt Ban Chỉ, cười lạnh nói:

- Nếu như ta không đến, sao có thể nhìn thấy uy phong của Ban đại nhân? Ban Chỉ, tên tặc phản chủ, năm đó nếu không có huynh đệ ta chỉ điểm cho người, người có ngày hôm nay sao?

- Không báo đáp, trái lại cấu kết với cấu tặc mưu đồ bí mật tạo phản. Hừ hừ, người cho là người rất thông minh sao? Ta có thể nói cho người, nhất cử nhất động của người đều nằm trong lòng bàn tay huynh đệ ta. . . Vinh nhi!

Điển Vi rống lên, Hoa Vinh xoay người từ dưới bàn bát tiên lấy ra một đôi Song thiết kích.

Mặc dù Hoa Vinh là một người đọc sách, nhưng cũng không thể đại biểu hấn tay trời gà không chặt. Hấn cầm theo Song thiết kích của Điển Vi mặc dù cật lực, nhưng cũng sẽ không gây trở ngại cho hấn hành động.

Điển Vi nhận lấy Song thiết kích, cũng không quay đầu lại nói:

- Lão tướng quân tạm thời nghỉ ngơi, đợi mỗ gia giết bọn chuột nhắt này rồi, sẽ cùng người thống ẩm 300 ly.

Hoa Hùng cười to:

- Như vậy thì lão phu liệu mình tương bồi.

Điển Vi nhắc đại kích lên, Ban Chỉ lớn tiếng quát:

- Điển Quân Minh, nếu như ta chết, người cũng đừng hòng sống.

- Ha ha ha, người yên tâm đi, người chết rồi, lão tử sẽ vẫn sống rất vui vẻ!

Điển Vi giẫm chân lên Ban Chỉ:

- Trong phủ nha này, có 300 Kỹ kích sĩ ta đưa từ Tinh Túc Hải đến. Tất cả đều là hảo hán trải qua nghiêm ngặt khảo nghiệm, giết người không chớp mắt. Bằng 3000 thiết kỵ của người mà cũng dám nói xằng huyết tẩy Thú huyện? Tiểu tử, ta nói cho người, trong thành Thú huyện này đã sớm mai phục 5000 binh mã.
- Nghe được chưa? Tiếng kêu thảm thiết bên ngoài chính là dũng sĩ mà người nói thân kinh bách chiến đang cầu xin đấy!

483. Chương 842: Trường An (1)

Y không biết. . .

Mạnh Thản và Hàn Đức đi theo phía sau Đồng Phi, chỉ nhắm mắt theo đuôi.

Hai người không rõ, vốn là việc tốt, vì sao Đồng Phi lại đột nhiên trở nên có tâm sự như vậy?

- Thiên tuế!

Đồng Phi bưng tỉnh lại, quay đầu cười:

- Đừng lo lắng, ta không sao. . . Chỉ là các lão bằng hữu từng người bỏ đi, trong lòng có chút cảm hoài. . . Đúng rồi lão Hàn, tiểu nhi tử của người lớn thế nào rồi? Ta nhớ kỹ, người có bốn con trai, lớn nhất năm nay 18 rồi chứ?

Hàn Đức đỏ mặt, cười ha ha.

- Làm phiền chủ công nhớ tới, đại tiểu tử nhà ta đồng niên với vương tử. Tiểu nhi tử năm nay đã 9 tuổi rồi, năm ngoái vào Hương học.

Đồng Phi vừa đi vừa nghe, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, nở nụ cười.

Hàn Đức, ta hình như nghĩ ra rồi!

Ở trong Bình Thư của Tam Quốc Diễn Nghĩa hắn có bốn con trai, hợp xưng Hàn gia ngũ hổ, nhưng cuối cùng lại chết ở trong tay Triệu Vân.

Thật không ngờ tên này theo mình gần 20 năm cũng là một ngư nhân. Chắc hẳn kiếp này họ sẽ không còn xung đột với Triệu Vân nữa.

- Đúng rồi, hai ngày nay Trường An có tin tức truyền đến không?

Mạnh Thản suy nghĩ một chút, mới lắc đầu nói:

- Chắc không có. Nếu có chuyện thì tiểu tử Hoàng Vinh khẳng định đã đưa tới đây lâu rồi. Hắn là người làm việc rất chắc chắn, biết nặng nhẹ. Nếu Trường An có thư tín đến, Hoàng Vinh khẳng định sẽ đưa tới đây trước tiên.

- Nghe nói, hai ngày nay Trường An rất bất ổn không an ổn.

Hàn Đức cười cộc lốc:

- Có đại công tử ở đó, sẽ không gặp chuyện không may đâu. Chủ công yên tâm được rồi. . .

Đồng Phi phì cười gật đầu.

Xem ra, mọi người đều rất có lòng tin đối với Đồng Ký. Hy vọng là vậy! Hy vọng hắn có thể khống chế được thế cục của Trường An, đừng để xảy ra biến hóa.

Chiến cuộc của Quan Đông thiên biến vạn hóa, khiến người khác không theo kịp.

Sau khi hai huynh đệ Thân Đàm Thân Nghi chia binh đến Trường Bình, Lữ Mông suất lĩnh 3000 nhân mã lặng yên chiếm lĩnh Yển Huyện, chặn đứt đường lui của Thư Hộc Hứa Du quay lại Nhữ Nam. Lữ Mông dùng kỳ binh rất giỏi, có hiệu quả xuất kỳ bất ý.

Khi hán chiếm lĩnh Yến huyện chính là ngày Quan Vũ bị giết.

Đội Thư Hộc và Hứa Du phát hiện thế cục Toánh Xuyên không ổn, chuẩn bị rút quân thì Bàng Lâm Khoái Việt dưới sự dẫn dắt của Lâu Khuê Tập Thụ suất lĩnh Điển Tồn Điển Kiến đã chiếm được Phần Khâu, Đường Âm lý, chặt đứt liên lạc giữa Toánh Xuyên và Nam Dương.

Mười vạn quân Từ Châu thoảng cái bị nhốt ở vùng Lâm Toánh, bên trong không có lương thảo, ngoài không viện binh, trong nhất thời tiến thoái lưỡng nan, rất khó xử.

Mà Bàng Đức thì sao, sau khi chiếm Hứa Xương liền phái Đồng Sóc Đồng Hựu cùng Dương Duy hợp binh lại, công phá Úy Thị, chém chết Lưu Tích. Gia Cát Cẩn thuận thế công chiếm Mông huyện, chiếm Lương Quốc, kiểm chế binh mã của hai vùng Nhữ Nam Bái huyện, không thể đi cứu viện Thư Hộc.

Sau ba ngày Hứa Xương cáo phá, Viên Thiệu tại Bộc Dương gặp phục kích của Tân Tì.

Ấu tử Viên Thượng bị con trai Tân Tì là Tân Sưởng bắn chết ở ngoài thành Bộc Dương. Viên Thiệu dẫn mấy nghìn tàn binh bại tướng hốt hoảng chạy trốn tới Thương Đình.

Lúc này nhân mã của Đồng Phi đã nắm trong tay đại bộ phận thành trấn của Đông quận. Trần Đáo dẫn dắt ba vạn Đạp Bạch quân chiếm lấy Đông A và Phạm huyện, đẩy lùi Hổ Kỵ doanh của Tào Thuần, cắt đứt liên hệ giữa Tào Tháo và Viên Thiệu, mơ hồ hình thành sự bao vây đối với Tào Tháo.

Hướng bắc có Hoàng Hà ngăn trở.

Hướng nam, có Đạp Bạch thiết kỵ. . .

Phía tây Đồng Phi đã hội hợp với Tân Tì, áp sát Thương Đình. Lúc này Viên Thiệu giống như con chim trong lồng, tuyệt vọng chờ đợi tử vong tới. . .

Tháng tám, mấy ngày nữa là 15 rồi!

Đương nhiên tại thời kì Đông Hán còn chưa có thuyết pháp tiết Trung thu. Có điều mọi người đã có thói quen ngắm trăng vào ngày này.

Tương truyền, thời Xuân Thu có sừ nữ Vô Diêm của Tề quốc, từ nhỏ từng thành kính bái nguyệt. Sau khi lớn lên lấy phẩm đức siêu quần mà bước vào Tề vương cung, nhưng cũng không được sủng hạnh. 15 tháng 8 một năm nào đó, Tề Vương dưới ánh trăng thấy được Vô Diêm, cảm thấy nàng thân khoác ánh trăng sáng, thánh khiết mà mỹ lệ động nhân, vì vậy liền lập Vô Diêm làm hoàng hậu. Từ đó có tập tục Trung thu bái nguyệt. Nữ tử bái nguyệt, nam nhi ngắm trăng.

Thương Đình là một bến đò, nằm bên bờ Hoàng Hà.

Viên Thiệu ánh mắt đại ra ngồi ở trong đại trường, cả người giống như bị đần độn. Chiến bại liên tiếp làm cho Viên Thiệu không còn chút khí khái nào.

Mà cái chết của ấu tử càng làm cho Viên Thiệu bi thống vạn phần.

Trung thu năm rồi Viên Thiệu ở nhà ngắm trăng, đồng thời thưởng thức biểu diễn ca vũ động nhân của nữ kỹ xinh đẹp trong phủ. Nhưng năm nay sợ đã không thể nữa.

Trách Tào Tháo giả dối, trách Lưu Bị thất tín. . .

Đương nhiên, còn có Đồng Phi hung ác, bộ khúc bất trung. Viên Thiệu ở trong lòng trách cứ một vòng, nhưng lại không nghĩ đến người tạo thành tất cả điều này thật ra chính là bản thân hán. Trên thực tế, từ lúc còn rất nhỏ, Viên Thiệu đã biết đổ trách nhiệm lên cho người khác, mà không phải bản thân gánh chịu.

Mặc dù đã đến tình cảnh này Viên Thiệu vẫn như vậy.

Không sao chỉ cần ta còn sống, ta nhất định có thể xoay chuyển. Viên Thiệu ở trong lòng nói thầm: Chắc hẳn Chu Linh Thẩm Phối đã nhận được tin tức. Một hai ngày nữa khẳng định sẽ nghĩ cách đưa ta qua sông. Nghiệp Thành ta có thể tạm thời bỏ, trở lại Ký Châu, giữ nghiêm quan ải, chỉ mấy năm ta có thể mạnh lại. Đến lúc đó, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Đồng Phi, còn Tân Tì kia nữa.

Nghĩ đến Tân Tì, Viên Thiệu liền nghĩ đến Viên Thượng.

Đứa con đáng thương, mới ra khỏi Trường An, chưa kịp trì hoãn thì đã chết thảm dưới thành Bộc Dương. .
. Tân Tì, thực không đáng làm người!

Viên Thiệu ngồi một mình trong quân trướng, nghiêng rằng nghiêng lợi nguyên rửa mọi người.

Đột nhiên, ngoài quân trướng truyền đến tiếng hoan hô.

Gia tướng Viên An Viên Bình đi vào quân trướng, hưng phấn nói:

- Chủ nhân, đối diện sông có thuyền qua đây. Đối diện sông có thuyền qua đây rồi!

- A!

Viên Thiệu tỉnh táo lại, đứng dậy ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi đại trướng. Lúc này hắn còn vẻ chán chường như lúc trước nữa, thậm chí nhìn qua không giống như một người qua tuổi 50. Đi cùng với Viên An Viên Bình, Viên Thiệu dẫn theo thân binh đi tới bến đò.

Sông Hoàng Hà chảy xiết. Hơn mười chiếc thuyền lớn xuất hiện trong tầm mắt của Viên Thiệu. Phi long kỳ màu xanh cắm trên đầu thuyền chứng tỏ đối phương là binh tướng của Viên gia.

Chu Linh vẫn là người trung tâm!

Viên Thiệu trừng to mắt, kích động nói:

- Viên An, mệnh lệnh các sĩ tốt la lên, dẫn đội thuyền qua đây!

Viên An tuân mệnh phân phó xuống. Một lát sau, sĩ tốt Viên quân trên bãi sông liền cao giọng la lên:

- Chủ công ở đây, đại tướng quân ở đây, mau mau cập bờ. . . Chủ công ở đây, đại tướng quân ở đây, tướng quân mau mau cập bờ.

Người trên thuyền giống như nghe được tiếng la, lập tức đẩy nhanh tốc độ.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. . .

Đột nhiên nghe trên mặt sông vang lên một hồi kèn kì dị. Tu—tu—tu... Tiếng kèn ngán ngủ mà không đều khiến Viên Thiệu hoảng sợ. Không chờ hắn làm ra phản ứng, thấy Phi long kỳ màu xanh trên đầu thuyền bị người chém đứt, rớt xuống giữa sông.

Một viên đại tướng ôm kiếm đứng trên đầu thuyền.

Một cây đại kỳ theo hình kỳ lân màu đen thay vào vị trí của Phi long kỳ. Mặt cờ đón gió bay phát phới.

Trên viết chữ Hán thừa tướng, Tam quân đại đô đốc Đồng to như cái đầu. Viên Thiệu không khỏi ngẩn ra, có vẻ chưa kịp phản ứng. Bởi vì tướng quân đứng ôm kiếm chính là đại tướng Chu Linh dưới trướng của hắn. Nhưng, vì sao hắn phải đổi cờ? Lẽ nào Chu Linh cũng phản rồi sao?

- Văn Bác, người. . .

Viên Thiệu kinh sợ không ngớt.

Lúc này chiến thuyền cách bờ sông không quá 200 bước. Chu Linh lớn tiếng nói:

- Viên Thiệu, hiện giờ Lương Vương đại quân áp cảnh, hoàng thống Hán thất đã xác lập từ lâu. Ta chẳng qua là thuận thiên mà đi, đã quy thuận Lương Vương thiên tuế. . . Viên tướng quân, nếu như thức thời, nhanh đầu hàng đi.

- A. . .Tên tặc phản chủ, tức chết ta rồi!

Viên Thiệu cảm thấy cổ họng ngọt lịm, mắt nổ đom đóm. Phun ra một ngụm máu, hắn quát to một tiếng rồi ngã mặt lên trời ngã xuống đất.

May là Viên An mau tay nhanh mắt đỡ lấy Viên Thiệu.

Viên Bình la lớn:

- Bắn cung, bắn cung, ngăn thuyền cặp bờ!

Vừa rồi còn liều mạng muốn thuyền cặp bờ, nhưng trong nháy mắt lại biến thành ngăn cản thuyền cặp bờ. Sĩ tốt Viên quân không hiểu sao, nhưng vẫn phải theo mệnh lệnh, giương cung cài tên bắn vào thuyền. Có điều bởi tâm tình hoảng loạn nên phần lớn tên rơi xuống sông.

Chu Linh cười lạnh lùng, vung lệnh kỳ một cái.

Thuyền quay ngang ở giữa sông, mép thuyền xuất hiện từng chiếc Tây Bình nỗ xa, nỗ cơ mở ra, nhắm vào Viên quân tại bờ sông.

- Bắn cung!

Theo một tiếng ra lệnh của Chu Linh, chỉ nghe âm thanh bang bang không ngừng.

Từng cây cụt tiêm to như cánh tay mang theo tiếng gió rít chói tai từ trên thuyền bay ra. Sĩ tốt Viên quân đứng ở phía trước cảm thấy thân thể hình như bay lên, cự tiễn xuyên thủng ngực, người bay vù ra phía sau. Khi rơi xuống đất đã khí tuyệt bỏ mình.

Bị thứ này bắn trúng, lực sát thương so với tên tầm thường càng thêm đáng sợ.

Một tiễn chính là một lỗ máu to như nắm tay. Coi như không bắn trúng nơi yếu hại, bắn trúng tay chân có thể trong nháy mắt bắn đứt tay chân làm đôi. Hơn mười chiếc chiến thuyền dàn hàng, cũng chỉ mấy trăm cây cự tiễn bay ra, nhưng chấn động tạo cho Viên quân lại khó có thể ước lượng.

Viên quân chống lại chỉ chốc lát, liền mạnh ai nấy chạy.

Chu Linh Thuần Vu Đạo suất lĩnh mấy nghìn binh mã, sau khi lên bờ tại Thương Đình ngay tại chỗ triển khai truy sát. Giết cho Viên quân máu chảy thành sông, chạy trốn chết.

- Tướng quân tha mạng, chúng tôi đầu hàng, chúng tôi đầu hàng!

Viên binh Viên tướng đều quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Thuần Vu Đạo dò xét một lần, sau đó nghi hoặc hỏi:

- Văn Bác tướng quân, có thấy Viên Thiệu đâu không?

Chu Linh lắc đầu:

- Chưa từng nhìn thấy! Vừa rồi ta hỏi vài người, nói thấy Viên Thiệu được hai gia tướng của hắn mang đi rồi, bỏ chạy về phía tây.

- Không thể bỏ qua Viên tặc!

Thuần Vu Đạo suy nghĩ một chút:

- Không bằng như vậy, Văn Bác tướng quân dẫn 1000 người đuổi theo. Hiện giờ ven bờ Hoàng Hà đều có binh mã của chúng ta. Chúng sẽ trốn không thoát đâu. Ta ở chỗ này thu gom phu binh, rồi đi phục mệnh với Lương Vương. Văn Bác tướng quân, nếu có thể bắt Viên Thiệu, tuyệt đối là công đầu.

Chu Linh vốn là tướng thủ Nghiệp Thành, bị Hoàng Trung vây khốn nhiều ngày, thấy đại thế đã mất, liền trối Thảm Phối lại, mở thành đầu hàng.

Đang lo không có lễ yết kiến, Thuần Vu Đạo lại đưa tới. Chu Linh cảm kích chấp tay:

- Chu mô không bắt được Viên Thiệu, nguyện dâng đầu lên!

Nói xong hắn dẫn theo binh tướng, đuổi theo địa phương Viên Thiệu bỏ chạy.

Sắc trời đã tối, Viên An Viên Bình công Viên Thiệu trốn vào trong thâm sơn.

Thu xếp được một túp lều do thợ săn bỏ lại. Viên Thiệu vẫn hôn mê bất tỉnh, Viên An Viên Bình. . . Cũng bụng đói đến sôi ùng ục.

Viên Bình nói:

- An ca, có phải chủ công xong rồi không?

Viên An tròng mắt:

- Viên Bình, đừng nói bậy. Hiện giờ chúng ta mới gặp chút ngăn trở, sao có thể nói là xong được? Tặc phản chủ hãm hại, mới khiến cho chúng ta lưu lạc đến bước này. Chờ chúng ta hộ tống chủ công trở về Ký Châu, không mấy năm, nhất định có thể gốc đầu trở lại.

Không giống với Viên Bình, Viên An là cự thần tử của Viên gia, tổ tiên ba đời đi theo Viên gia, có thể nói trung thành và tận tâm.

Hắn đốt lửa lên, cùng Viên Bình ngồi xuống.

Viên Thiệu nằm trên đồng cỏ khô, sắc mặt vàng như nến, nhìn qua rất thê lương.

- Gió đêm trong núi này rất lạnh, chúng ta cứ tiếp tục thế này chắc không được.

Viên Bình cầm cung tiễn đứng dậy:

- Ta đi tìm chút thức ăn.

Viên An híp mắt lại, nhìn thoáng qua Viên Bình.

- Viên Bình, công phu của ngươi tốt hơn ta. Cứ ở chỗ này bảo vệ cho chủ công đi. Ta đi tìm thức ăn...

Thì ra Viên An nhìn ra tâm tình của Viên Bình không bình thường, lo lắng người này sẽ lén trốn đi, thậm chí đầu quân cho địch nhân, bán chủ cầu vinh.

Hắn vươn tay đòi lấy cung tiễn của Viên Bình.

Viên Bình thì sao, đầu tiên là hơi do dự, sau đó không cam lòng đi tới đưa cung tiễn cho Viên An. Trong nháy mắt khi Viên An nhận lấy cung tiễn, Viên Bình đột nhiên rút ra một thanh đoản kiếm, lao tới húc vào lòng Viên An. Phập phập hai kiếm giữa ngực Viên An.

Luận võ nghệ, Viên An không kém hơn Viên Bình chút nào, thậm chí còn cao hơn một chút.

Sở dĩ nói như vậy cũng chỉ là một cái có. Tuy nhiên Viên An lại không ngờ Viên Bình thật sự đã nổi lên ý xấu. Một tay nắm cung tiễn, bất ngờ không kịp phòng bị bị Viên Bình đâm ngã ra đất. Viên An vẫn cảm thấy khó tin, trừng to mắt nhìn Viên Bình.

- An ca, đừng trách ta. . . Người hướng chỗ cao, Viên Thiệu đã xong! Bất kể ngươi thừa nhận hay không, đây là sự thực. Ta không muốn chịu chết theo hắn, ta còn trẻ, có tiền đồ tốt! Chỉ cần ta giết Viên Thiệu, nhất định có thể trở nên nổi bật. Lương Vương không phải nói rồi sao, dùng nhân tài không hạn chế khuôn mẫu nào... An ca, ngươi nguyện ý cả đời làm nô tài của Viên gia, nhưng Viên Bình ta lại không nguyện ý.

Hai tròng mắt Viên An như phun ra lửa, nhưng cũng bắt lực.

Viên Bình xoay người, cầm một thanh cương đao bên cạnh đồng lửa, bước đi vào lều, tới chỗ Viên Thiệu hôn mê.

- Chủ nhân, đừng trách ta. . . Trách chỉ trách bản thân ngươi, không nhìn được số trời, muốn đối nghịch với Lương Vương. Từ nhỏ ta hầu hạ ngươi, tròn 30 năm, coi như là nhân chí nghĩa tẫn. Hiện tại, đến lúc ngươi hầu hạ ta rồi!

Viên Bình đã nổi lên sát tâm, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ. Hắn giơ đao chém xuống.

Một chùm máu phun ra, mặt Viên Bình toàn là máu. Viên Thiệu cả đời tính toán, kết quả không ngờ lại chết ở trong tay nô gia.

Viên Bình lau đi máu trên mặt, cởi ra búi tóc của Viên Thiệu buộc lên tay, xách theo đao, cầm theo đầu của Viên Thiệu đi ra ngoài núi. Khi vào núi thì bước đi tập tễnh, hiện giờ xuất sơn lại cước bộ nhẹ nhàng. Cái Viên Bình xách trong tay không chỉ một cái đầu người, mà là tiền đồ từ nay về sau của hắn, vinh hoa phú quý, vàng bạc tài bảo hưởng dụng bất tận, sao hắn không cao hứng cho được.

Nghĩ vậy, cước bộ của Viên Bình đặc biệt nhẹ nhàng.

Ra khỏi núi, hần nhận định phương hướng, xoắn bước theo đường đi. Đi được chừng hơn một canh giờ, đằng trước truyền đến tiếng vó ngựa.

Một đội Quan Trung kỵ quân nhanh như điện chớp chạy tới, dưới ánh lửa, đại tướng dẫn đầu chính là Chu Linh.

Viên Bình nhận ra Chu Linh, liền vui mừng:

- Văn Bác tướng quân, ta đã giết Viên Thiệu rồi. Đây là thủ cấp của hắn, xin đưa ta đi gặp Lương Vương.

Chu Linh đầu tiên không nhận ra Viên Bình.

Nhưng nghe được câu nói phía sau của Viên Bình, sắc mặt hắn liền trở nên âm trầm.

Hắn cực khổ đuổi hơn nửa đêm, không phải muốn bắt Viên Thiệu, giành công lao sao? Ai ngờ lại bị tên tiện nô này tranh trước.

Hắn nhìn thoáng qua phía sau, binh tướng theo hắn đến đây đều là thân binh của hắn.

Chu Linh cắn răng một cái, dục ngựa vọt qua. Viên Bình đang vui sướng lớn tiếng gọi. Ngựa của Chu Linh đã đến bên cạnh hắn.

Đại thương trong tay rung lên, một lưỡi lê xuyên thủng ngực Viên Bình.

Nhấc chân đá Viên Bình ngã ra đất, tự có thân binh tiến lên xách lấy thủ cấp của Viên Thiệu trong tay Viên Bình, treo lên cổ ngựa của Chu Linh.

- Các huynh đệ, theo ta đến Đông A bái kiến Lương Vương, lĩnh thưởng nào!

484. Chương 483: Trường An (2)

Tháng tám, cuối thu không khí trong lành.

Nhiệt độ ở Tây Vực đã bắt đầu giảm xuống nhanh chóng, nhiệt độ chênh lệch ngày đêm càng lúc càng lớn, gió bắc căm căm, cái lạnh và thê lương nổi khắp bầu trời.

Lý Nho từ Hán An suốt đêm đến Thú huyện, thậm chí cũng không được nghỉ ngơi, trực tiếp bái phỏng phủ nha Thú huyện.

Thái thú Thú quận Hoa Hùng bị bệnh, hơn nữa bệnh rất nghiêm trọng. Khi Lý Nho thấy người ảm ảm trên tháp, hình dung tiêu tụy đó, quả thật không thể tin được, đây là Hán An đại đô đốc Hoa Hùng năm đó cùng hắn tung hoành Tây Lương, có thể ở trong loạn quân trăm tướng đoạt kỳ.

- Văn Khai. . .

Lời vừa ra khỏi miệng, thanh âm của Lý Nho hơi nghẹn ngào, cũng nói không được nữa.

Hôm nay Lý Nho cũng sắp đến cái tuổi biết thiên mệnh. Hắn tuổi gần 50, so với Hoa Hùng nhìn nhỏ hơn chỉ 10 tuổi. Có điều làm mưu sĩ, hắn tổn tâm huyết. Hai năm nay Tây Vực mưa thuận gió hoà, cũng không phát sinh việc gì khiến hắn đau đầu. Nhưng Hoa Hùng lại khác! Võ tướng trên ngựa, trên người khó bảo toàn sẽ có bệnh kìn gì. Đặc biệt là năm đó suýt nữa chết trên chiến trường.

Mặc dù nói sau đó bốn gia thúc công Hoa Đà chữa trị cho Hoa Hùng, nhưng nguyên khí vẫn bị hao tổn.

Lúc đó nhìn không ra cái gì, nhưng tuổi càng lớn, ảnh hưởng ngày xưa bị thương sinh ra cũng dần dần lộ rõ, cuối cùng bệnh không dậy nổi.

Hoa Hùng lại cười rộ lên.

- Văn Chính, làm gì mà vẻ mặt như vậy? Lão tử không phải còn chưa chết sao. . . Không thấy đại nghiệp của chủ công có thành tựu, sao ta có thể đi được?

Nói rồi hắn bảo tiểu nhi tử hầu hạ bên cạnh là Hoa Vinh xách một ghế qua:

- Dọc đường vất vả rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi.

Lý Nho gật đầu, ngồi xuống bên cạnh giường bệnh.

Hoa Vinh gầy gầy lò than bên cạnh, làm cho nhiệt độ trong phòng tăng cao hơn, sau đó rất nhu thuận lui ra ngoài.

- Vinh nhi cũng sắp đến tuổi chí học (15 tuổi) rồi chứ!

- Sắp, sang năm 15 rồi. Tiểu tử này mạnh mẽ hơn ca ca nó. Hiện giờ đã tốt nghiệp Huyện học. Ta dự định sang năm đưa nó đến Trường An, tham gia Quận học. Đợi tốt nghiệp Quận học rồi, sẽ cho nó tham gia khoa khảo. Nói không chừng, nhà ta sắp có một trạng nguyên rồi.

Trong giọng nói của Hoa Hùng mang theo tự hào và kiêu ngạo không thể che giấu, tinh thần nhìn qua cũng hơi kích động.

Mặc dù xuất thân từ võ tướng, nhưng Hoa Hùng cũng không hy vọng hài tử nhà mình tương lai cũng cả đời chinh chiến vũ đao lộng thương. Đứa lớn nếu đã kế thừa võ nghệ của hắn, đã bắt đầu chém giết chiến trường. Vậy đứa nhỏ Hoa Vinh. . . Là lúc trong nhà nên có một văn nhân rồi.

Lý Nho gật đầu:

- Thiên tuế hiện không ở Trường An. Chiến sự Quan Đông cũng sắp đến cao trào. Ta phỏng chừng, Lương Vương về Trường An đại khái là phải cuối mùa hạ năm sau. Vừa lúc, tên nhà ta cũng đòi muốn đến Trường An thăm Lương Vương. Người dẫn theo Vinh nhi đi cùng hắn đi. . . Cứ ở trong phủ tại Trường An của ta, bảo Vinh nhi ôn tập một chút đi, thi Hương kết thúc, Quận học cũng sắp mở rồi.

Hoa Hùng cười ha ha.

Ông bạn già ngày xưa cùng nhau chinh chiến Lương Châu hiện giờ đã đi gần hết rồi.

Chỉ còn lại ba người Lý Nho Hoa Hùng và Từ Vinh. Từ Vinh đã đi Tây Xuyên. Tây Vực lớn như vậy hiện tại cũng chỉ còn lại hắn và Lý Nho.

- Ủm!

Lý Nho không nói gì, chỉ nặng nề hừ một tiếng, trong mắt tỏa ra vẻ âm trầm:

- Mấy năm nay hắn cũng làm rất uy phong, vừa trở về đã dẫn theo 30 vạn đại quân. . . Đây là đang thị uy với chúng ta, thị uy với Lương Vương đấy!

Hoa Hùng nói:

- Năm đó trước khi Lư công đi từng nhắc nhở ta, bảo ta cẩn thận Ban Chỉ, nhất định phải hạn chế quyền lực của hắn. Ta không để ý, cứ cảm thấy mọi người đều là từ Lạc Dương đi ra, hà tất người đề phòng ta, ta đề phòng người? Hôm nay nghĩ đến, Lư công nói không sai. Người này đích thật là có bản lĩnh. Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã có thành tựu hôm nay. Đáng tiếc, tâm tư của hắn. . . lại sai lệch.

Lý Nho không nói gì.

Sau khi Vô Nan quân từ Tây Vực vào Hán Trung, Ban Chỉ liền tiếp nhận chức trách của Cam Bí.

Năm đó Đồng Phi từng nói qua, muốn bảo trì uy hiếp quân sự ở Tây Vực đối với bên ngoài. Thời gian thích hợp có thể tiến hành mở rộng. Ban Chỉ lúc ban đầu khi tiếp chưởng binh quyền cũng đích thật đã làm như vậy. Chỉ là đến sau đó hắn có vẻ còn chưa đủ, tự động lĩnh quân xuất kích. Bắt đầu từ năm Thái Bình thứ nhất dùng thời gian 5 năm quét ngang Quý Sương để quốc. Những nơi đại quân đi qua, đều như gió cuốn mây tan.

Hôm nay, dưới trướng Ban Chỉ đã có gần 30 vạn binh mã.

Trong đó đại đa số là từ người dị tộc bắt từ Quý Sương để quốc. Trên điểm này Ban Chỉ noi theo phương thức tổ quân của Khất Hoạt quân năm đó.

Binh mã càng ngày càng nhiều, dã tâm của Ban Chỉ cũng càng lúc càng lớn.

Bằng vào danh tiếng của tổ tiên hần, cộng thêm uy phong Đổng Phi tạo dựng những năm gần đây tại Tây Vực, Ban Chỉ tại Quý Sương thậm chí đến cả Thiên Trúc nghiêm nhiên làm vua một phương. Sau khi Đổng Phi được phong quốc Ban Chỉ cũng động tâm tư, trước đây trong một lá công văn mơ hồ đã để lộ ra.

Hần muốn làm Quý Sương vương!

Nhưng lúc đó bản thân Đổng Phi cũng bị công kích nặng nề, không biết như thế nào cho phải.

Cho nên cũng không để ý đến Ban Chỉ.

Hiện tại, Đổng Phi triệu tập trên 8/10 binh mã của Quan Trung, quyết chiến với chư hầu Quan Đông. Mà binh lực của Quan Trung theo đó mà trống rỗng. Ban Chỉ cảm thấy cơ hội của hần đã tới. Lần này trở về, biểu hiện ra là giao lệnh, bãi kiến. . . Nhưng trên thực tế, xác thực có ý uy hiếp.

Lý Nho cười lạnh:

- Nếu Ban Chỉ tìm chết, cứ để hần qua đây đi. Có điều khi hần tới, vẫn phải làm phiền Văn Khai đứng ra tương trợ. . .

Hần thấp giọng nói thềm mấy câu bên tai Hoa Hùng.

Ban đầu sắc mặt Hoa Hùng rất âm trầm, nhưng dần dần nghe ra chút mảnh khoe, sắc mặt cũng tươi tỉnh, liên tục gật đầu:

- Phải nên như vậy!

Hai ngày sau, đại quân Ban Chỉ đã tiến vào cảnh nội Thú huyện.

30 vạn đại quân sẵn sàng chỉ chờ xuất phát. Mà bản thân Ban Chỉ thì dẫn theo 3000 thiết kỵ đến Thú huyện trước, chuẩn bị thuật chúc với Hoa Hùng.

Chỉ ít trong công văn của hần là nói như vậy. . .

Thật ra trong lòng mọi người đều minh bạch, đây là Ban Chỉ tới dò xét. Nếu như có chút bất thường, hần sẽ lập tức khởi binh tạo phản. Về phần 30 vạn đại quân kia có thể trong một ngày đến Thú huyện, mà nhánh binh mã nắm trong tay chính là một người Ban Chỉ tín nhiệm nhất: Yến Minh.

Thời tiết rất tốt, ánh mặt trời cũng rất đẹp.

Sau khi Ban Chỉ suất lĩnh 3000 thiết kỵ vào thành, hần một thân quân trang sải bước đi vào phủ nha.

Trước khi đến đây hần đã biết chuyện Hoa Hùng bệnh nguy kịch, mà binh mã của Thú quận cũng không có bất luận hành động dị thường gì.

Bất kể nói thế nào, Ban Chỉ hần cũng là lão nhân.

Trong binh doanh các bộ Tây Vực cũng có rất nhiều chí giao hảo hữu. Tây Vực chỉ cần có chút động tĩnh là hần có thể biết được trước tiên.

Cũng coi như có chỗ dựa, không lo ngại gì.

Hoa Hùng được ấu tử Hoa Vinh dìu, run rẩy đi vào đại đường.

Ban Chỉ tiến lên, chấp tay hành lễ:

- Mặt tướng Ban Chỉ, tham kiến Hoa lão tướng quân. Xin thứ ạt tướng giáp trụ trong người, không thể toàn lễ tham kiến.

Hoa Hùng khoát tay:

- Cự Nguyên đừng đa lễ, đều là bạn cũ, không cần nói những lời khách khí này, mời ngồi!

Ban Chỉ theo Hoa Hùng ngồi xuống, nhưng vẫn chưa thả lỏng cảnh giác. Trước khi vào đại đường hần đã quan sát tình huống xung quanh. Bốn phía đại đường hình như không có mai phục gì. Trên đại đường ngoại

trừ một lão ông thân thể còm cõi, nhìn qua thất lão bát thập ở một bên hầu hạ, thì trong cả phủ nha có vẻ rất bình tĩnh.

Có mai phục hay không Ban Chỉ có thể cảm giác được.

Coi như là nhân vật thân kinh bách chiến, trực giác của Ban Chỉ vẫn rất nhạy cảm.

Hoa Vinh dâng rượu lên.

Ban Chỉ nghi hoặc hỏi:

- Sao có thể làm phiền tiểu công tử?

Hoa Hùng cười:

- Cự Nguyên đừng trách. Ở đây ta không có nô bộc gì, lão thê cũng sinh bệnh, mấy tỷ nữ đang ở phía sau hầu hạ. Chỉ có lão nô này là lão binh năm đó theo ta cùng nương tựa thái sư. Hiện giờ vừa điếc lại ngốc, cả ngày ngoại trừ ăn và ngủ thì chỉ đứng ở đây. 20 năm đao quang kiếm ảnh, hắc vẫn hiệu lực dưới trướng của ta. Bây giờ đã quen rồi, sợ không thể bỏ được.

Ban Chỉ quay đầu nhìn thoáng qua lão nô đó, đích thật có vài phần của quân lữ.

- Hơn 20 năm. . . Lão tướng quân coi như là nguyên lão công thần rồi, sao quý phủ vẫn như trước, ngay cả một nô bộc cũng không có?

- Cần những người đó hầu hạ làm gì?

Nói rồi Hoa Hùng đột nhiên ho khan kịch liệt. Hoa Vinh bên cạnh vội vã vuốt lưng hắn, hơn nửa ngày mới xem như hòa hoãn lại được.

- Ta là kẻ thô lỗ, trước đây khi hành quân chiến tranh có thân binh hầu hạ. Hiện tại thì sao, sức khỏe không được, cũng không ngồi được chiến mã. . . Ta dự định đợi Lương Vương kết thúc chiến sự Quan Đông, sau khi yên ổn một thời gian sẽ thỉnh từ với Lương Vương, đưa vợ con về quê tĩnh dưỡng.

- Lão tướng quân và Lương Vương công lao không cạn, còn là nguyên lão hai triều, nhưng. . . các tiểu tử ngày xưa hiệu lực cùng ta hiện giờ không phải là phong hầu chính là bá tướng. Mà lão tướng quân lại bị đưa đến nơi Tây Vực đất cằn sỏi đá này. . . Lương Vương đối với lão tướng quân thật sự là không công bình.

Hoa Hùng cười, nhưng chưa tiếp lời.

Ban Chỉ hơi do dự:

- Lão tướng quân, thực không dám dấu diếm, lần này Ban Chỉ điều quân trở về là nhận được ý chỉ của hoàng thượng, quay lại Trường An.

- A? Vì sao ta không nghe nói qua?

Hoa Hùng nhìn Ban Chỉ hỏi.

Ban Chỉ nói:

- Đây là mật chỉ!

- Mật chỉ?

Hoa Hùng trừng mắt, đột nhiên vỗ bàn đứng lên:

- Sợ không phải mật chỉ, mà là muốn mưu nghịch chứ gì. Quay lại Trường An, người về một mình đủ rồi, vì sao còn phải dẫn theo 30 vạn đại quân của người đến đây. Chắc không phải là muốn 30 vạn đại quân đó ở lại Trường An truân điền trồng trọt?

Sắc mặt Ban Chỉ hơi đổi, lại có vẻ đặc biệt bình tĩnh.

- Lão tướng quân, không thể nói như vậy được. Rốt cuộc là ai mưu nghịch? Sợ là không nhất định đâu. Hiện nay là thiên hạ của Hán thất, Lương Vương lũng đoạn triều chính, khiến hoàng thượng hữu danh vô

thực, như khô lồi. Ta nghe nói, Quan Trung năm nay gặp đại hạn. . . Nhưng Lương Vương không nghĩ trần an bách tính, trái lại tự tiện phát động chinh phạt, đưa bách tính vào nơi nước sôi lửa bỏng, mục đích của y rốt cuộc là vì cái gì, sợ cũng chưa biết được.

Hoa Hùng cả giận:

- Ban Cự Nguyên, chớ có hồ ngôn loạn ngữ.

- Hồ ngôn loạn ngữ?

Ban Chỉ cười lạnh:

- Có phải hồ ngôn loạn ngữ hay không thì trong lòng ngài rõ ràng hơn ta. Không đối gạt ngài, lần này ta phụng mệnh chỉ quay lại Trường An chính là vì giúp hoàng thượng chấp chưởng lại triều chính. Ta biết lão tướng quân tại Tây Vực đức cao vọng trọng, hơn nữa rất có giao tình với Hán An Lý hầu. Cho nên muốn làm phiên lão tướng quân đứng ra mở quan ải ven đường Tây Vực cho ta...Ta có thể đảm bảo sau này tướng quân phong vương bá tửng.

- Người. . .

Hoa Hùng tức giận đến nói không ra lời.

Ban Chỉ nói:

- Ta cũng không sợ lão tướng quân giữ ta lại. Không nói đến trong thành Thú huyện của người ngoại trừ 800 quân binh thì không còn người khác. Binh mã các doanh phụ cận cũng có không ít người đáp ứng cùng ta nhập kinh. Ha ha, cho dù họ muốn tới giải cứu, không hai ba canh giờ là không đến được. . . Mà 3000 thiết kỵ trong tay ta đều là dũng sĩ thân kinh bách chiến. Khống chế Thú huyện, hỗ trợ đại quân của ta đến nơi, dư dả.

Hoa Hùng trừng mắt nhìn Ban Chỉ, đột nhiên cũng cất tiếng cười to.

- Ban Cự Nguyên, lẽ nào người không sợ ta giết người sao?

- Giết ta?

Ban Chỉ cũng cười:

- Nếu như lão tướng quân vào 10 năm trước nói những lời này, ta nhất định sẽ tin. Nhưng hiện tại. . . Lão tướng quân còn có thể cầm đao lên ngựa không? Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, 3000 dũng sĩ ngoài phủ nha sẽ xông vào. Ha ha, coi như là lão tướng quân giết ta, đừng quên, ta vẫn còn có huynh đệ. Nếu như ta có việc ngoài ý muốn, trong ba ngày Yến Minh chắc chắn lĩnh 30 vạn đại quân huyết tẩy Thú huyện.

- Huyết tẩy Thú huyện, khẩu khí lớn nhỉ!

- Lão tướng quân, không phải là ta khẩu khí lớn, mà sự thật là như vậy. Thật ra coi như người không ra mặt, ta cũng có thể dùng ấn tín của người, không chút tổn thương mở quan ải Thú quận. Hừ hừ, theo xu thế hiện giờ, người hà tất chấp mê bất ngộ? Tây Vực ai có thể ngăn ta?

Hoa Hùng cầm bình rượu ném mạnh xuống đất.

- Ta có thể ngăn người!

- Người? Thật là buồn. . .

Chữ “cười” còn chưa ra khỏi miệng, bên tai Ban Chỉ đột nhiên vang lên một tiếng gầm như cự lôi:

- Cần gì lão tướng quân xuất thủ, mỗ gia bắt người!

Thanh âm đó nghe hơi quen tai.

Ban Chỉ bị tiếng rống bất thành lĩnh làm khựng lại, nhưng không chờ hắn làm ra phản ứng, một bàn tay đã duỗi qua từ phía sau quặp lấy cổ hắn. Cánh tay đó giống như kim sắt xách Ban Chỉ lên:

- Con cóc con, cũng dám chạy tới đây tự làm mất mặt.

Lời còn chưa dứt, Ban Chỉ bị chủ nhân của cánh tay đó hất ngã ra đất.

Sau đó ngoài cửa vang lên tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, hơn mười thân vệ Ban Chỉ dẫn vào phủ nha đã ngã xuống vũng máu. Hơn trăm Kỹ kích sĩ thân khoác nhụy giáp màu đen từ trên cây, trên đỉnh nhà trong đình viện ngoài đại đường nhảy xuống. Đại môn phủ nha đóng rầm lại, sau đó từ trên đường ngoài phủ nha truyền đến tiếng chém giết, tiếng binh khí va chạm, tiếng cương nỗ phá không rít lên, còn có từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Ban Chỉ bị ngã khiến cho đầu óc choáng váng, ngẩng đầu nhìn liền giật mình.

- Tất Hần, sao ngài lại ở chỗ này?

Không biết khi nào lão nô bị Hoa Hùng bảo là vừa điếc vừa ngốc vẫn đứng bên cạnh trụ hành lang đã biến thành Điển Vi hình đồng mãnh hổ, thân cao chín xích. Chỉ thấy Điển Vi râu tóc đều dựng, sải bước đi tới trước mặt Ban Chỉ, cười lạnh nói:

- Nếu như ta không đến, sao có thể nhìn thấy uy phong của Ban đại nhân? Ban Chỉ, tên tặc phản chủ, năm đó nếu không có huynh đệ ta chỉ điểm cho người, người có ngày hôm nay sao?

- Không báo đáp, trái lại cấu kết với cấu tặc mưu đồ bí mật tạo phản. Hừ hừ, người cho là người rất thông minh sao? Ta có thể nói cho người, nhất cử nhất động của người đều nằm trong lòng bàn tay huynh đệ ta. . . Vinh nhi!

Điển Vi rống lên, Hoa Vinh xoay người từ dưới bàn bát tiên lấy ra một đôi Song thiết kích.

Mặc dù Hoa Vinh là một người đọc sách, nhưng cũng không thể đại biểu hấn tay trời gà không chặt. Hấn cầm theo Song thiết kích của Điển Vi mặc dù cật lực, nhưng cũng sẽ không gây trở ngại cho hấn hành động.

Điển Vi nhận lấy Song thiết kích, cũng không quay đầu lại nói:

- Lão tướng quân tạm thời nghỉ ngơi, đợi mỡ gia giết bọn chuột nhắt này rồi, sẽ cùng người thống ẩm 300 ly.

Hoa Hùng cười to:

- Như vậy thì lão phu liệu mình tương bồi.

Điển Vi nhắc đại kích lên, Ban Chỉ lớn tiếng quát:

- Điển Quân Minh, nếu như ta chết, người cũng đừng hòng sống.

- Ha ha ha, người yên tâm đi, người chết rồi, lão tử sẽ vẫn sống rất vui vẻ!

Điển Vi giẫm chân lên Ban Chỉ:

- Trong phủ nha này, có 300 Kỹ kích sĩ ta đưa từ Tinh Túc Hải đến. Tất cả đều là hảo hán trải qua nghiêm ngặt khảo nghiệm, giết người không chớp mắt. Bằng 3000 thiết kỵ của người mà cũng dám nói xằng huyết tủy Thú huyện? Tiểu tử, ta nói cho người, trong thành Thú huyện này đã sớm mai phục 5000 binh mã.

- Nghe được chưa? Tiếng kêu thảm thiết bên ngoài chính là dũng sĩ mà người nói thân kinh bách chiến đang cầu xin đấy!

485. Chương 484: Trường An (3)

Ban Chỉ hét lớn:

- Không có khả năng. . . Thú huyện điều động binh mã sao ta có thể không biết?

- Nói ngu, người cho là người thực sự có thể khống chế được binh mã của Tây Vực sao? Tên cùng người âm thầm cấu kết đã sớm bị Lý Hầu bắt rồi.

- Người, người. . . Điển Quân Minh, đừng quên, huynh đệ ta vẫn còn có. . .

- Ta biết, 30 vạn nhân mã chứ gì!

Điển Vi xì một tiếng:

- Năm đó ba huynh đệ ta thiên quân vạn mã còn không sợ, 30 vạn nhân mã của người thì coi là cóc khô gì? Để ta cho người được chết minh bạch một chút. . . Từ lúc Lương Vương xuất quan đã mật lệnh Từ Hoảng lĩnh Giải Phiến quân lên vào Tây Vực rồi.

- A!

- Ha ha, 30 vạn nhân mã của người lẽ nào có thể hơn 10 vạn Giải Phiến quân của Từ Công Minh?

Ban Chỉ mặt xám như tro tàn, cứng họng, trong óc trống rỗng.

Giải Phiến quân, một trong Hán An lục đại chủ lực.

Đó chính là nhánh nhân mã tinh nhuệ tại Sóc Phương đã trải qua vô số lần huyết chiến. Không nói đến sức chiến đấu của Giải Phiến quân thế nào, chỉ nói trang bị đã không phải nhân mã của Ban Chỉ có thể bằng được. Huống chi, Từ Hoảng được Đồng Phi gọi là Ngũ Tử Lương Tướng, mặc dù nhiều năm như vậy hắn chỉ được bốn con trai, coi như không được 'Ngũ Tử Lương Tướng', nhưng nói đến hành quân chiến tranh, tuyệt đối có thể liệt vào tam giáp trong quân Đồng Phi.

Chỉ là mười vạn nhân mã nhập Tây Vực, vì sao không có một chút động tĩnh chứ?

Điền Vi nói:

- Tiểu tử, lại dạy người một cái khôn. Từ năm ngoái Khất Hoạt quân trùng tổ, Từ Hoảng đã phụng mệnh phân tán Giải Phiến quân, từng nhóm từ Hà Tây, Mạc Bắc, Tinh Túc Hải lên vào Tây Vực, sau đó bí mật tập kết tại Thú huyện. Chuyện này, chỉ có Lý Hầu cùng lão tướng quân biết.

Ban Chỉ đã nói không ra lời. . .

Đột nhiên hắn có chút hối hận, đang lĩnh binh đánh trận ngon lành, mặc dù nói vô danh vô phận, nhưng cũng được coi là địa đầu xà của vùng Quý Sương.

Nhất thời hồ đồ, nghe tin đám người ở Trường An xúi giục!

Hừ, ai có thể nghĩ đến. . . Có lẽ đây gọi là ma ột xích, đạo ột trượng. Tự cho là mưu kế chu đáo, lại hại tính mạng của mình.

Ban Chỉ không muốn xin khoan dung!

Thật ra dựa vào tư cách của hắn, nếu như xin dung thứ Điền Vi quả thật sẽ không giết hắn. Bất kể nói thế nào, năm đó khi Đồng Phi chưa thành danh Ban Chỉ chính là bộ hạ của y. Khi đó Ban Chỉ và Yến Minh còn cùng nhau cứu Thái Diễm, đủ để khiến Đồng Phi tha cho hắn.

- Tất Hầu, cho ta thống khoái đi!

Ban Chỉ đột nhiên cười nói:

- Nể mặt ta theo Lương Vương 20 năm, cho ta thống khoái đi!

Điền Vi nheo mắt lại:

- Trước khi Lương Vương mệnh ta đến đây từng có dặn dò, không tổn thương tính mệnh của người, muốn ta đưa người đến Trường An gặp hắn.

Ban Chỉ nói:

- Lương Vương muốn tha ta, ta lại không có mặt mũi nào gặp hắn. Ban mỗ đi nhằm một bước, tội không thể tha. Xin Tất Hầu thành toàn.

Điền Vi lặng lẽ nhìn Ban Chỉ, Ban Chỉ cũng nhìn hắn.

Tiếng ồn ào ngoài phủ nha càng ngày càng nhỏ, dần dần có xu thế yên lặng. . .

Đột nhiên Điền Vi giơ tay một kích chém Ban Chỉ ngã trong vũng máu. Xoay người, thấy Hoa Hùng được Hoa Vinh dìu đi tới.

Điền Vi cười khổ:

- Đích thật là hảo hán, đáng tiếc!

- Đúng vậy, đáng tiếc!

Với Trường An thì Tây Vực quá xa!

Tục ngữ nói nước ở xa không giải được cái khát ở gần, đạo lý này Đồ Trừng minh bạch, còn có các tôn thất ở Trường An trong lòng cũng rất rõ ràng.

Ban Chỉ xuất Tây Vực, chỉ là nước cờ thứ hai của họ.

Muốn khống chế được Trường An, Đồ Trừng còn có một an bài khác. Với Đồ Trừng mà nói, đây mới là quân cờ then chốt nhất của hắn.

14 tháng 8, gió thu bắt đầu nổi lên.

Cơn gió đó thổi sạch mây trên bầu trời. Trong màn đêm có ánh sao lóe lên. Tuy có chút hàn ý nhưng nói rõ ngày mai thời tiết sẽ tốt. Một thời tiết tốt đương nhiên sẽ mang đến một tâm tình tốt. Tuy nhiên tốt xấu của tâm tình này chỉ nhìn tối nay.

Đồ Trừng trong mặc nhuyễn giáp, ngoài khoác đại bào.

Đặng Triển đi theo bên người hắn, hai người đi thẳng đến hoàng thành.

Hoàng thành Trường An cùng hoàng thành Lạc Dương rất tương tự. Có thể nói là hoàng thành của Lạc Dương trên cơ bản là y theo hình thức của Trường An mà kiến tạo.

Phân nam bắc nhị cung.

Phía bắc là hậu cung sở tại, mà phía nam lấy Vị Ương cung là chủ.

Nam Cung giáo úy thủ vệ Nam Cung là Lưu Trinh. Từ sau khi Đồng Phi được phong quốc, vì giảm bớt nghi ngờ đến từ tôn thất mà Đồng Phi giao hộ vệ của nam bắc lưỡng cung cho tông chính Lưu Hòa tới an bài. Cách làm này không phải là Đồng Phi sợ, mà là hy vọng có thể làm cho tôn thất an phận.

Bắc Cung 3000 người, Nam Cung 5000 người, hợp thành cung vệ 8000.

800 Túc vệ khác là do Đồng Uyên nắm giữ. Nói cách khác, Đồng Phi có lẽ trước kia đã trả hoàng cung cho Lưu Biện khống chế.

Mặc dù nói Lưu Hòa là tông chính, lại là hoàng thân quốc thích. Nhưng Lưu Biện cũng không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, mặc dù đã giao ra nam bắc lưỡng cung vệ, nhưng thủy chung nắm giữ Túc vệ, cũng do người hắn tín nhiệm chấp chương. Bởi Lưu Biện bình thường ngủ lại Bách Lương đài, cho nên 800 Túc vệ đó chia làm hai ban, đóng ở xung quanh Bách Lương đài.

Đồ Trừng Đặng Triển một đường thông suốt đi tới trước Bách Lương đài.

Túc vệ trực ban cũng biết hai người họ, biết Đồ Trừng là phạt sư của Lưu Biện, mà Đặng Triển là sa môn hộ pháp của Thanh Lương tự. Sau khi thông bẩm cho Lưu Biện liền cho hai người qua. Bách Lương đài rất lớn, 365 bậc thang, đi bộ lên quả thật cũng rất vất vả.

Lúc này Lưu Biện đang cùng Đồng Uyên đàm luận phạt sư.

Một bên có Dương Khiêm hầu hạ, thỉnh thoảng còn có thể xen mồm, làm cho Lưu Biện cười hai tiếng. Những năm gần đây Đồng Uyên cũng rất tinh thông phạt sư.

Đồ Trừng Đặng Triển đi vào, vừa muốn hành lễ tam bái cửu khấu thì Lưu Biện ngăn họ lại.

- Đồ sư, Đặng sư, không cần đa lễ. . . Dương Khiêm, dọn chỗ cho hai lão sư đi.

Mặc dù Lưu Biện bất mãn đối với việc lúc trước Đồ Trừng lấy danh nghĩa của hắn ở bên ngoài làm việc xằng bậy, nhưng phạt cũng đã phạt rồi, mắng cũng mắng xong rồi. Hai năm nay Đồ Trừng rất an phận, Lưu Biện cũng rất thoả mãn về hắn. Trong lời nói có cung kính, đồng thời cũng có ý thân cận.

- Đồ sư, Đấng sư, đã trễ thế này đến tìm trẫm, không biết có chuyện gì?

Đồ Trùng mỉm cười:

- Xác thực có phật bảo dâng lên!

- A, mau mau trình lên.

Lưu Biện không có hứng thú đối với chính vụ, nhưng lại tràn ngập hiếu kỳ đối với tất cả sự việc đối với phật gia. Hắn trừng to mắt nhìn Đồ Trùng:

- Đồ sư lại kiếm được phật bảo gì? Có phải là xá lợi tử lần trước người nói qua với trẫm hả? Trẫm cũng rất hiếu kỳ, mau đem tới cho trẫm xem.

Đồ Trùng nói:

- Thánh thượng, phật bảo tự nhiên là trình lên. Tuy nhiên bảo bối này ngưng tụ lực lượng thần thánh, phải lấy một tinh thất mới được. Bằng không lực lượng trong bảo bối sẽ khiến cho người phạm tục nhận được thương tổn. . . Không bằng chúng ta đến phật đường, rồi thánh thượng tới tỉ mỉ mà xem, thế nào?

Đồng Uyên nhú mày, có chút không thích cái kiểu giả vờ bí hiểm của Đồ Trùng.

Lưu Biện cũng cảm thấy hứng thú rồi, liên tục gật đầu:

- Cứ theo Đồ sư nói đi, theo trẫm đến phật đường. . . Đồ sư cũng đi cùng đi.

Đồng Uyên vội vã nói:

- Đó là vinh hạnh của thần.

Nhưng Đấng Triển nheo mắt lại, lơ đãng nắm chặt tay.

Phật đường ở phía sau Bách Lương đài, rất an tĩnh. Ngoại trừ rất ít mấy nội thị ở chỗ này phụ trách việc quét dọn, người bình thường nếu như không có sự đồng ý của Lưu Biện, căn bản không thể tới gần. Lưu Biện và Đồ Trùng một trước một sau đi vào phật đường. Đồng Uyên Đấng Triển theo sát phía sau.

- Đồ sư, ngay ở đây đi, nhưng không biết. . . A, người muốn làm gì?

Lưu Biện tươi cười hơn hở xoay người lại. Nhưng chỉ nói phân nửa hắn đã kinh khủng mở to hai mắt, nuốt lời nói phía sau trở lại.

Thấy trên cổ Đồng Uyên có một thanh kiếm sắc bén dài hai thước.

Trên tay kia cũng nắm một thanh kiếm để lên cổ Dương Khiêm, khuôn mặt trầm lạnh, nhìn không ra chút ba động tâm tình nào, dường như thạch điêu.

Đến lúc này Đồ Trùng mới thở phào một hơi.

- Thánh thượng, mời xem tấm lụa này trước!

Đồ Trùng cầm một tấm lụa, mặt trên có mấy cái tên viết bằng máu, đã biến thành màu đỏ sẫm.

Lưu Biện cảnh giác nhìn Đồ Trùng, sau khi nhìn lướt qua mày nhú lại, trầm giọng nói:

- Đồ Trùng, đây là thứ gì?

- Đây là những người trung nghĩa liên danh khải tấu, hy vọng hoàng thượng có thể chấp chương lại triều cương, trừ khử gian thần, đưa giang sơn Đại Hán ta trở nên sáng tỏ giữa đất trời.

Sắc mặt Lưu Biện trầm xuống, ánh mắt u ám:

- Người trung nghĩa? Người trung nghĩa lại dùng thủ đoạn như vậy để uy hiếp trẫm sao?

- Thời kỳ phi thường, dùng thủ đoạn phi thường.

Đồ Trùng mặt không đổi sắc, trầm giọng nói:

- Đồ Trùng cũng biết việc làm này không thích hợp, nhưng vì giang sơn Hán thất ta, không thể không đưa ra hạ sách này.

Lưu Biện cười lạnh:

- Đồ Trùng, người chẳng qua là một phiên nhân, giang sơn Hán thất ta thế nào, có quan hệ gì với người chứ?
- Đồ Trùng tuy không phải người Hán, nhưng hôm nay là người Hán. Là người Hán, đương nhiên phải ân ưu thay thánh thượng.

Đồ Trùng nói:

- Thần cũng biết, hôm nay trong triều gian thần cầm quyền, hoàng thượng từ lâu đã có tâm trừ khử hần. Hiện tại chính là thời cơ tốt, xin hoàng thượng đừng do dự nữa!

Trong lời nói đem tất cả vấn đề đều đổ lên đầu Lưu Biện.

Lưu Biện tức giận mặt đỏ lừ:

- Trẫm cảm thấy, người mới là gian thần lớn nhất!

Mặc dù Đồ Trùng cũng không nói gian thần là ai, nhưng Lưu Biện cũng biết hần nói chính là Đồng Phi. Đáng sợ nhất là, Đồng Phi không ở Trường An, mà tôn thất cũng bị dính dáng đến. Lưu Biện không rõ, hiện giờ giang sơn này trông sắp khôi phục hưng thịnh như thời Quang Vũ. . . Không, thậm chí còn hưng thịnh hơn cả thời Hán Võ hoàng đế. Đám tôn thất này sao lại không chịu chấp nhận Đồng Phi chứ? Không chỉ không giúp, còn luôn mãi gây phiền phức.

Lưu Biện có từng hoài nghi Đồng Phi hay không?

Có!

Nhưng khi phong quốc Lưu Biện và Đồng Phi từng có một lần hội đàm cực kỳ bí mật, chỉ có ba người Đồng Uyên Lưu Biện Đồng Phi biết.

Ngày đó Đồng Phi đêm khuya vào cung, cực kỳ thành khẩn, hơn nữa lại thẳng thắn nói đến việc sau khi thiên hạ bình định với Lưu Biện.

Đồng Phi nói:

- Ta cũng không muốn làm hoàng đế, hiện giờ làm một thừa tướng đã mệt chết rồi, đánh đánh giết giết ta thành thạo. Làm hoàng đế, ta không làm được. Ta cũng biết, rất nhiều người hoài nghi ta bụng dạ khó lường. Ta cũng biết, bao gồm cả hoàng thượng ngài cũng có lo lắng như vậy.

Dù sao cũng đã đồng cam cộng khổ với Đồng Phi hơn 10 năm, ngày đó Lưu Biện cũng không giấu diếm gì.

- Đồng khanh, trẫm đích thật là có lo lắng như vậy.

- Thần không có gì ý nghĩ gì to tát, tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này chính là có được một mái nhà. Mà điểm này thần đã rất thỏa mãn rồi. Thần cùng hoàng thượng 20 năm đồng cam cộng khổ, hoàng thượng hần là lý giải thần. Thần. . . Một câu nói, cuộc đời này quyết không phụ hoàng thượng. Hiện giờ nguyện vọng lớn nhất của thần chính là bình định thiên hạ, gầy dựng cho hoàng thượng một giang sơn gấm vóc. Chỉ đợi thiên hạ thống nhất, thần sẽ lập tức lui về Tây Vực.

- Đời này không có ý chỉ của hoàng thượng, tuyệt đối không ra khỏi Hà Tây.

- Nhưng trước đó thần hy vọng hoàng thượng có thể thành toàn, để cho thần có thể đem toàn bộ tinh lực đặt lên trên chiến sự, chẳng biết có được không?

Đồng Phi đã nói đến nước này, Lưu Biện rất quen thuộc Đồng Phi cũng không thể nói gì nữa.

Cho nên sau đó Lưu Biện thẳng thắn không quản việc trên triều đình, đều giao hết cho Đồng Phi xử lý. Thậm chí bao gồm kế kim thiên thoát xác trước đó của Đồng Phi, giả vờ bị ám sát mà lặng yên rời khỏi Trường An, trong lòng Lưu Biện cũng biết rõ ràng. Mặc dù nói nhân tâm cách cái bụng, nhưng đối với Lưu Biện và Đồng Phi thì bắt đầu từ ngày đó, lòng của quân thần hai người đã liền với nhau, hai bên không có bất luận khúc mắc gì.

Nhưng không ngờ. . .

Lưu Biện hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Đồ Trùng, ngươi về Thiên Trúc đi.

- Hả?

- Chỉ cần hiện tại ngươi đi, trẫm có thể coi như chưa xảy ra việc gì hết. Còn có Đặng Triễn, chỉ cần ngươi buông kiếm trong tay, trẫm bảo đảm chuyện cũ sẽ bỏ qua!

Đồ Trùng choáng váng!

Vốn tưởng rằng Lưu Biện sẽ rất cao hứng mà phối hợp với hắn. Nhưng ai ngờ Lưu Biện căn bản không để ý tới hắn.

Mặc dù tên đã trên dây, đành phải phát, Đồ Trùng vẫn có chút do dự. Không có Lưu Biện gạt đầu, việc này trở nên phức tạp rồi.

Ngay một khắc Đồ Trùng do dự, Lưu Biện đột nhiên xuất thủ.

Đừng đem Lưu Biện trở thành phế vật tay trái gà không chặt, dù sao năm đó hắn theo Vương Việt học qua kiếm thuật, còn cùng Đồng Phi lệnh dênh vài năm, thân thủ không coi là tốt, nhưng cực kỳ linh mẫn. Đồ Trùng bị Lưu Biện một chiêu đẩy ra. Đặng Triễn bên cạnh ngăn người. Ngay lúc này, Đồng Uyên khom người húc vào bụng Đặng Triễn, hai khuỷu tay đánh vào ngực Đặng Triễn.

Đặng Triễn phun ra một ngụm máu.

Cũng bất chấp thủ hạ lưu tình, kiếm vang ông một tiếng, chân bước về phía sau, người lại lùi tới trước, lợi kiếm xuyên qua người Đồng Uyên.

Cùng lúc đó Dương Khiêm lao tới Đồ Trùng.

Mà Đặng Triễn sau khi đâm Đồng Uyên một kiếm liền té lăn trên đất. Có điều trong nháy mắt ngã xuống đất thì bảo kiếm trong tay tuột tay bay ra, đâm trúng vai Lưu Biện.

Dương Khiêm hét lên sợ hãi, bị Đồ Trùng đập một quyền ngã ra đất.

- Đặng Triễn, ngươi điên rồi.

- Ngươi mới điên!

Đặng Triễn tức giận quát lên:

- Nói nhảm nhiều thế làm gì? Đến lúc này rồi chúng ta còn có đường lui sao? Giết cầu hoàng đế này, đến lúc đó chúng ta có thể vu oan cho đám tôn thất, hoặc là vu oan cho người của Đồng gia. Cùng lắm thì lập một hoàng đế khác.

- Ngươi. . .

Đồ Trùng nói đến bên mép nhưng không thừa nhận cũng không được, Đặng Triễn nói có đạo lý.

Đương nhiên, tâm tư này chỉ khê động trong nháy mắt. Hắn nhặt lợi kiếm lên, trầm giọng nói:

- Đặng Triễn, bây giờ còn chưa đến lúc.

Bên kia Lưu Biện bưng vai, nhin không được cười to:

- Hay ột kẻ trung nghĩa!

- Câm miệng!

Đồ Trùng thẹn quá thành giận:

- Nếu như nói nhảm nữa, ta sẽ giết ngươi. . . Mau giao Túc vệ hổ phù ra đây, bằng không đừng trách ta thủ đoạn độc ác.

- Muốn Túc vệ hổ phù. . . Con lừa ngốc, nằm mơ!

Bên kia Đặng Triễn đã đứng lên. Hắn nhìn Đồng Uyên ngã trong vũng máu, đi qua tóm lấy cổ áo của Đồng Uyên, kéo Đồng Uyên qua. Trên mặt đất để lại một vết máu thật dài. Khí sắc của Đặng Triễn rất kém, ngay cả giọng cũng khàn khàn.

- Hoàng thượng, giao ra hổ phù, bằng không tính mệnh của lão Đồng sẽ khó giữ được!

Nói rồi hắn lấy từ trong người ra một bình ngọc, khẽ ho một tiếng:

- Thuốc này có thể cầm máu. Nếu như kịp thời nói không chừng có thể giữ được tính mệnh của lão Đồng. Chỉ cần người giao ra Túc vệ hổ phù. . . Đương nhiên rồi, người cũng có thể nhìn lão Đồng chết, vậy ta sẽ xẻo tên thái giám đó từng miếng từng miếng. Suy nghĩ cho kỹ, họ rất trung thành với người. Nếu như người trơ mắt mà. . .

- Câm miệng!

Hai gò má Lưu Biện co quắp, trừng mắt nhìn Đồ Trùng và Đặng Triễn, cặp mắt đỏ lòm.

Một lát hắn đột nhiên thở dài:

- Trẫm giao hổ phù cho các người, thả Dương Khiêm và Đồng sư ra.

Đặng Triễn cười nhạt.

- Hoàng thượng, người là người tốt. . . Nhưng, cuối cùng không phải là một hoàng đế tốt!

Lưu Biện cũng không để ý tới Đặng Triễn, lấy từ trong người ra một tấm hoàng kim hổ phù và ném cho Đồ Trùng. Đồ Trùng cầm lấy hổ phù, rồi thoả mãn rời đi.

Đặng Triễn thì ngồi xổm xuống xoay Đồng Uyên trở lại, đem bột phấn trong bình đổ lên vết thương của hắn, sau đó lại ném cái bình cho Lưu Biện:

- Nếu hôm nay người có thể biểu hiện tốt một chút, nói không chừng ta sẽ thay đổi chủ ý. Chỉ tiếc, người quá mềm yếu, không làm nổi để vương.

Dương Khiêm nhặt bình thuốc lên, cầm máu vết thương trên vai cho Lưu Biện.

- Đặng Triễn, người sẽ không có kết cục tốt!

- Hừ hừ, bảo vệ cái mạng của người trước rồi hãy nói!

Lúc này Đồ Trùng vội vã trở về.

- Lão Đặng, đều được rồi. . . Lưu Trinh dẫn theo Túc vệ đến Lương Vương phủ. Mặc kệ họ có thể thành công hay không, sau một canh giờ Lưu Hòa sẽ triển khai hành động. . . Ta đã thông tri cho Triệu Vân, đến lúc đó hắn sẽ lĩnh binh không chế Trường An.

Lưu Biện mở to hai mắt, có vẻ không tin hai lỗ tai của mình.

- Triệu Vân?

- Ha ha, hoàng thượng. . . Ngài hối hận rồi sao? Không sai, Triệu Vân tướng quân cũng là người của ta. Tuy nhiên hắn cũng không vì cái gì khác, sở dĩ nguyện ý hợp tác với ta là muốn báo thù Đồng Phi... Sao hử, lẽ nào ngài không thấy tên của hắn cũng ở trong huyết thư đó sao?

Lưu Biện hồ đồ:

- Báo thù? Triệu tướng quân và Đồng khanh có ân oán gì?

Đặng Triễn ho khan kịch liệt, mà Đồ Trùng thì cười ha ha:

- Họ không có thù oán, nhưng thần có thể chế tạo cừu hận cho họ mà!

- Chế tạo cừu hận?

- Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài quên rồi sao? Hạ Hầu Lan tướng quân và Triệu Vân tướng quân là hảo bằng hữu từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thân như huynh đệ.

Lưu Biện chỉ tay vào Đồ Trùng:

- Hạ Hầu Lan, Hạ Hầu Lan. . . Lẽ nào, Hạ Hầu tướng quân là. . .

Đặng Triền cười âm hiểm:

- Là bị bọn ta giết!

486. Chương 485: Trường An (4)

Giả Hủ lẳng lặng ngồi xếp bằng trong tù thất, có điều đại môn của tù thất lại mở rộng.

Lúc này trong Đỗ Bưu bảo không còn người nào, không gian vắng vẻ, tĩnh mịch, quạnh quẽ, khiến lòng người tâm phiền ý muộn.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Giả Hủ nhắm mắt lại, liên tục hít sâu, dường như cảm thấy điều gì trong không khí, vẻ mặt quái lạ.

Trong hành lang âm u, một ánh lửa lúc sáng lúc tắt, tiếng bước chân từ xa đến gần dần rõ ràng, Giả Hủ cũng mở mắt.

- Phụ thân.

Ở ngoài cửa xuất hiện một thanh niên văn sĩ thon gầy, tuổi trên dưới ba mươi, dưới hàm râu đen, khuôn mặt gầy còm nhưng trông rất già dặn. Văn sĩ ở ngoài cửa khom người nói:

- Phụng mệnh Vương thái tử, thỉnh phụ thân tới Trường An tọa trấn vương phủ, chủ trì đại cục.

Giả Hủ bước xuống giường, vỗ vỗ y phục.

- Phỏng, mấy năm không gặp, người đã trầm ổn hơn nhiều so với trước đây.

Văn sĩ kia chính là con thứ Giả Phỏng của Giả Hủ, nghe Giả Hủ tán thưởng như vậy, Giả Phỏng cũng không lộ ra vẻ kích động chút nào:

- Đó là do phụ thân và Lương vương tài bồi.

- Ha ha, trưởng thành của cá nhân không liên quan đến người khác.

Giả Hủ cười cười:

- Ca ca người đã trở về rồi sao?

- Huynh trưởng đã từ Tinh Tú hải bí mật về Trường An. Lần này trở về huynh trưởng mang theo 2000 Kì Kích sĩ đã được huấn luyện cẩn thận, võ nghệ cao cường. Hiện đang phụng mệnh Vương thái tử, bảo vệ xung quanh Lương vương phủ. Vương thái tử nói Tây Vực đã ổn định, mọi việc Trường An đều trong khống chế.

Ánh mắt Giả Hủ lóe lên:

- Rất cuộc bọn họ cũng muốn động rồi sao?

- Đúng vậy, bọn họ cũng biết chiến cuộc Quan Đông đã không thể nghịch chuyển. Nếu như Lương vương bình định Quan Đông xong quay lại Trường An thì bọn họ sẽ không còn cơ hội. Ngày mai sẽ là đại khảo thi Hương, cho nên những người đó quyết định khởi sự đêm nay, quyết một trận tử chiến với Lương vương.

Giả Phỏng chậm rãi nói, dường như cũng không có gì sốt ruột.

Giả Hủ lại càng ung dung, ý bảo Giả Phỏng ngồi xuống. Giam cầm gần 10 năm, mặc dù Đồng Phi không hạn chế Giả Hủ đi lại, nhưng để tránh phiền phức, Giả Hủ rất ít khi rời khỏi đại môn, càng không nói tới rời khỏi Đỗ Bưu bảo hưởng thụ dương quang.

10 năm mưu tính chỉ vì hôm nay.

Giả Hủ rất rõ ràng, qua tối nay... Trường An này sẽ xuất hiện một cục diện trước nay chưa từng có. Mà hết thấy điều này đều do hấn một tay mưu đồ lên. Những năm gần đây hấn khổ tâm thực hiện, mưu đồ cho Đồng Phi từng bước một. Hiện tại... Có thể ăn được quả thắng lợi rồi.

Nhưng càng như vậy, Giả Hủ lại càng bình tĩnh.

- Phỏng, người hiểu Vương thái tử chăng?

Giả Phỏng ngần ra, hơi do dự gật đầu:

- Từ khi Vương thái tử chấp chưởng Đốc Sát viện tới nay hài nhi vẫn một mực quan sát, không dám nói là hiểu rõ, nhưng cũng coi như quen thuộc. Vương thái tử hoành tài đại lược, có suy nghĩ của đế vương. Theo hài nhi thấy Vương thái tử so với Lương vương hoàn toàn khác... Phụ thân, vì sao đột nhiên lại hỏi điều này? Thời gian không còn nhiều, chúng ta còn phải về Trường An cho sớm.

Giả Hủ cười nói:

- Ta có về Trường An hay không cũng không quan trọng. Trên thực tế, Vương thái tử tọa trấn Trường An tác dụng hơn ta gấp chục lần. Sở dĩ cho ta chủ trì đại cục, chẳng qua cũng chỉ muốn đền bù cho ta phải ở Đồ Bưu bảo quá lâu. Người chẳng phải nói Trường An đã nắm trong tay rồi sao?

- Thế nhưng...

- Phỏng, vừa rồi người cũng nói, Vương thái tử không giống với chúa công. Người có thể nhận thức được điểm này thì rất tốt, ta tin rằng người và huynh trưởng người cũng đều có tính toán cho riêng mình. Thế nhưng ta lại khác, nếu như ta ở Trường An một ngày, chỉ sợ trong lòng Vương thái tử không yên một ngày. Từ khi theo Lương vương tới nay, phong mang của ta quá lộ... Với ta thì chuyện này cũng không có gì đáng kể, thế nhưng với huynh đệ các người thì không được.

Giả Phỏng không khỏi trầm mặc.

Hoàn cảnh bất đồng, cũng đồng nghĩa lòng dạ sẽ khác.

Kỳ thật sao Giả Phỏng lại không biết, mỗi khi Đồng Ký đề cập đến phụ thân hấn đều lộ ra vẻ cổ kị.

Mà bên người Đồng Ký cũng đã có Chu Bất Nghi bày mưu tính kế.

Qua đêm nay, Chu Bất Nghi muốn lên đài, nếu như Giả Hủ xuất hiện sẽ chặn đường phát triển của Chu Bất Nghi.

Đồng Ký cổ kị Giả Hủ.

Điều này có lẽ cũng không ảnh hưởng đến huynh đệ hấn, chỉ cần Đồng Phi còn thì Giả Hủ sẽ đứng vững. Nhưng Giả Hủ nếu cứ trên đài nhiều một ngày, Đồng Ký sẽ dần cổ kị đến cả nhà hấn. Đến khi Đồng Phi không còn, như vậy Giả gia cũng xong rồi.

Giả Hủ nói:

- Ta biết, Vương thái tử kỳ thật rất kiêng kỵ ta. Hơn nữa dã tâm của hấn còn lớn hơn so với chúa công, thủ đoạn cũng độc ác hơn. Chúa công không hứng thú với ngôi cửu ngũ, lúc trước tiếp nhận phong quốc thực ra cũng chỉ vì muốn thỏa hiệp với một số người. Thế nhưng sau khi trận chiến Quan Đông kết thúc, chúa công nhất định sẽ trả lại chức vị cho hoàng thượng... Cho nên Trường An đêm nay đã định trước sẽ có tình phong huyết vũ.

Ta già rồi, mắt thấy các người trưởng thành, đồng thời cũng trở thành phụ tá đắc lực của Vương thái tử, ta không còn gì tiếc nuối nữa.

Năm đầu Trung Bình, tại Lâm Thao chúa công đã cưỡng ép mời ta, còn nói với ta: thiên hạ to lớn, người có thể sử dụng Giả Văn Hòa, có thể làm khiến Giả Hủ thỏa thích thi triển tài hoa, ngoài y ra thì còn ai? Nhoáng cái đã 20 năm, lời chúa công nói ngày đó đến nay vẫn quanh quẩn bên tai vì phụng.

Trong thiên hạ, người có thể không chế ta, sử dụng ta chỉ có chúa công.

Dù là Vương thái tử cũng không thể.

Hôm nay là lúc ta công thành thân thoái... Phổng, người trở về đi. Ta có một phong thư, người hãy chuyển cho chúa công.

Người nói cho Vương thái tử: Giả Hủ đã chết, từ nay về sau trong thiên hạ Hán thất không còn người tên Giả Văn Hòa nữa.

Có như vậy mới có thể bảo đảm Giả gia ta phú quý.

- Phụ thân.

Giả Hủ nhoẻn miệng cười:

- Được rồi, người đi đi... Bảo Giả Sanh, Giả Úc ở lại, ở đây ta còn vài chuyện cần giải quyết.

Giả Phổng nghe vậy thì cúi người hành lễ.

Giả Sanh và Giả Úc là gia tướng Giả gia, cũng là hai cô nhi năm đó Giả Hủ thu dưỡng ở Đôn Hoàng khi loạn Khương Tây Lương.

Giả Sanh hai mươi hai tuổi, Giả Úc mới 20, không chỉ võ nghệ cao cường, mà còn hiểu biết chữ nghĩa, tinh thông binh pháp mưu lược.

Đã gần đến giờ Tuất.

Giả Phổng dẫn theo người rời khỏi Đỗ Bư bảo, khi sắp đến Vị kiều đột nhiên Giả Phổng nghe tiếng thủ hạ hô:

- Mau nhìn.

Quay đầu nhìn lại chỉ thấy hướng Đỗ Bư bảo ánh lửa tận trời, Giả Phổng theo bản năng quay đầu ngựa, thế nhưng lại ghìm lại chiến mã, thở dài một tiếng.

- Chúng ta về đại doanh Vũ Lâm quân.

- Thế nhưng Đỗ Bư bảo...

- Đỗ Bư bảo bị tặc nhân công kích, đã không còn tồn tại.

Người theo Giả Phổng đều là tùy tùng của hắn, nghe hắn nói những lời này đều ngẩn ra, có người thông minh liền hiểu huyền cơ.

Giả Phổng nói:

- Mau lên một chút, chậm nữa sợ không kịp.

Nói xong hắn đánh ngựa ra roi, phóng như bay về phía đại doanh Vũ Lâm quân. Hơn mười thớt chiến mã cũng theo sát phía sau Giả Phổng.

487. Chương 486: Trường An (5)

Chu Tước đại nhai trong bóng đêm rất an tĩnh.

Bởi thi Hương đại khảo sắp đến, nên cũng không biết do thận trọng hay là vì nguyên nhân khác mà ba ngày trước ở Trường An đã bắt đầu cấm đi lại ban đêm. Ngày xưa mỗi lần đến tối, Chu Tước đại nhai đều phồn hoa náo nhiệt, nhưng tối nay lại vắng vẻ vô cùng, trên đoạn đường dài không một dấu chân.

Lưu Trinh dẫn 800 túc vệ, rời hoàng thành đi thẳng đến Chu Tước đại nhai.

Dọc theo đường đi tâm tình Lưu Trinh rất kích động, trong thân thể dường như có một luồng nhiệt hỏa sắp đốt cháy hắn đến nơi.

Qua đêm nay, Trường An sẽ trở thành thiên hạ của họ Lưu, giang sơn này vẫn là giang sơn Hán thất, thiên hạ này vẫn là thiên hạ của Lưu gia.

Khi rẽ qua Tiển Xương phường, Lưu Trinh dẫn dắt gia tướng tới hội họp với Lưu Cơ.

Lưu Cơ này là con trai của Lưu Do, năm đó Cao Sủng giải cứu con trai Lưu Do đầu nhập Lưu Bị, Lưu Cơ không muốn ở Từ Châu, vì vậy mới chạy đến Trường An.

Năm nay hai mươi ba tuổi, to lớn hữu lực, được Lưu Hòa gọi là thiên lý câu của Lưu gia.

Lưu Trinh và Lưu Cơ không ai nói gì, thế nhưng từ trong ánh mắt sôi sục kia có thể thấy được tiếng lòng. Hai người gật đầu với nhau, sau đó hợp hai quân một chỗ.

Gần ba nghìn binh mã đi về phía Lương vương phủ.

800 túc vệ cũng không nghĩ nhiều nữa.

Bọn họ là binh mã do Đồng Uyên huấn luyện, chỉ trung tâm với Lưu Biện, hoàng kim hổ phù vừa ra, 800 túc vệ cũng chỉ nghe theo mệnh của Lưu Trinh.

Trường An là Trường An của Đồng gia.

Túc vệ sao lại không biết? Theo bọn họ thấy hôm nay chẳng qua chỉ là một hồi quyết đấu giữa hoàng đế và Lương vương, chỉ cần thành công là Lưu Biện có thể chấp chương lại triều chính. Tranh đấu của triều đình không có chút ý nghĩa gì với túc vệ, trách nhiệm của bọn họ chính là bảo hộ hoàng thượng, nghe theo điều khiển của hoàng thượng. Về phần những cái khác... Ha ha, dù cho thế lực Đồng gia có lớn thế nào đi nữa, chỉ cần hoàng thượng ra lệnh một tiếng là bọn họ quyết không chối từ.

800 thiết kỵ đi vội trên đường.

Tiếng chân ầm ầm đánh thức rất nhiều bách tính hai bên đường.

Có bách tính tò mò muốn mở cửa xem, thì lại được những lão giả trong nhà có trí nhớ tốt ngăn lại:

- 7 năm trước cũng vào một buổi tối, trong Trường An thành cũng vọng tiếng gót sắt, đêm hôm đó máu chảy thành sông, đừng hiểu kỳ, đừng nên biết... Thị thị phi phi không liên quan đến chúng ta. Thành Trường An này của ai không quan trọng... Chỉ cần không quan hệ đến chúng ta là được.

Đêm năm xưa trong lời các lão giả cũng chính là đêm Giả Hủ huyết tẩy Trường An.

Có lẽ Trường An tối nay sẽ lại có một hồi tinh phong huyết vũ...

Đại môn Lương vương phủ đóng chặt, bên trên khảm nam từng phiến đồ thủy đường kính khoảng chừng 4 thốn, trong bóng đêm vô cùng rõ ràng.

Khí Tử Phong Đẳng theo gió lay động, ánh nến lúc sáng lúc tắt.

Lưu Trinh và Lưu Cơ nhìn nhau, Lưu Cơ lập tức hiểu ý, dẫn theo gia tướng phong tỏa hai đầu đường, vây quanh Lương vương phủ.

Sau một lát, từ phía sau Lương vương phủ truyền đến một tiếng động.

Lưu Trinh rút bảo kiếm, quát một tiếng:

- Túc vệ quân, giết cho ta... Người bắt sống gia quyến Đồng tặc sẽ được phong hươu hầu, thưởng vạn kim.

Theo tiếng hò hét của túc vệ, xung quanh Lương vương phủ vang lên tiếng hô ầm trời.

Có túc vệ giờ chạng mờ, lao đến Nghi môn Lương vương phủ. Khoảng cách càng lúc càng gần, mắt thấy sắp tới bậc thềm thì đột nhiên Nghi môn mở rộng, một tiểu tướng dẫn mấy trăm quân tốt từ trong Lương vương phủ lao ra. Tiểu tướng kia thân cao 8 xích, vai gầu eo vượn, răng trắng môi hồng, mặt như ngọc. Trong tay một đôi đại thiết mâu dài chừng 7 xích, nặng chừng 66 cân.

- Xuẩn tặc, Ngô Ngạn ở đây.

Tiểu tướng hai tay múa mâu, hóa thành từng đạo hàn quang hình cầu, chỉ nghe một tiếng rít vang lên, đầu hai túc vệ khiêng chạng mờ đi đầu bay ra ngoài. Song mâu Ngô Ngạn thuận thế đề song mâu lên chạng mờ, dồn khí đan điền, song chương vận lực, miệng rống một tiếng lớn:

- Khai.

Túc vệ phía sau không kịp tránh, bị chàng mộc đập áu thịt mơ hồ. Mấy trăm quân tốt trong Lương vương phủ đều là lão binh năm đó xông pha chiến trường, tuy mỗi người đều khuyết tật, có người mù mắt, có người thiếu cánh tay, nhưng những lão binh này sát pháp dũng mãnh, phối hợp bài bản, đánh cho túc vệ liên tục phải lui về phía sau.

Lưu Trinh không khỏi hoảng sợ.

Có điều lại nghĩ: Đồng Phi xuất binh đã dẫn theo hầu hết hãn tốt, nhưng Lương vương phủ này là nhà của y, chắc cũng lưu lại một vài dũng tướng.

Thế nhưng trong tay ta có 3000 nhân mã, vả lại một khi bên Lương vương phủ gặp chuyện không may, những nơi khác chắc chắn sẽ có hành động.

Chỉ cần Vũ Lâm quân của Triệu Vân tiến vào thành Trường An, toàn bộ Trường An sẽ được không chế trong tay chúng ta. Đợi đến ngày mai hoàng thượng ra lệnh một tiếng, Đồng tộc cho dù bản lĩnh bằng trời cũng khó xoay chuyển trời đất. Thiên hạ này vẫn là thiên hạ của Lưu gia, y chỉ là bề phụ, sao có thể dễ y gánh vác?

Nghĩ tới đây trong lòng Lưu Trinh đại định, chỉ huy nhân mã trùng kích Lương vương phủ. Lúc này trong thành Trường An tiếng kêu nổi lên bốn phía, không ít nơi phát hỏa, lửa cháy tận trời.

Theo chiến sự Lương vương phủ nổ ra, quyết đấu giữa tôn thất và Đồng gia đã không thể vãn hồi.

Đám người Lưu Hòa dẫn theo binh mã chấp vác, cộng thêm tăng chúng Thanh Lương tự giờ đao thương, chạy qua chạy lại khắp thành Trường An.

Có lẽ từ rất sớm trước đó, đám người Lưu Hòa đã xác định mục tiêu.

Trọng điểm công kích của bọn họ ngoại trừ Thừa Minh điện, Lộc Môn các liên quan đến Đồng Phi, thì chính là Bá thành môn thủ vệ tương đối bạc nhược. Bá thành môn một khi vỡ, Vũ Lâm quân chờ sẵn bên ngoài sẽ thuận thế đánh vào Trường An, ổn định đại cục.

Nhưng Thừa Minh điện, Lộc Môn các, rồi xương in ấn, Thiên Công giám... tất cả những nơi này đều chống đỡ ngoan cường.

Dần dần Lưu Trinh phát hiện, sự tình hình như có chút không thích hợp. Mười mấy túc vệ xông vào Lương vương phủ xong thì biến mất không thấy tung tích, như đá chìm đáy biển. Hơn nữa bốn phía Lương vương phủ tiếng kêu mặc dù vang dội, thế nhưng ngoài điều đó ra thì chẳng có tiến triển gì khác. Từ tiếng va chạm của binh khí thì thấy Lưu Cơ cũng đang bị cản lại, tình huống đã có chút ngoài khống chế. Dựa theo kế hoạch, lúc này đã phải hạ được Lương vương phủ mới đúng.

Phía sau vẫn còn hai trăm túc vệ chờ lệnh.

Lưu Trinh cắn răng một cái:

- Truyền mệnh lệnh của ta, đánh vào Lương vương phủ, sống chết bất luận.

Trước Lưu Trinh muốn bắt sống, thế nhưng xem tình hình này thì có lẽ không thể. Đã như vậy cũng chỉ còn cách hạ độc thủ...

Đúng vào lúc Lưu Trinh phát mệnh lệnh, chiến cuộc đột nhiên xảy ra biến hóa.

Một nữ tướng dẫn mấy trăm người đánh giết tới, quát lớn:

- Tiểu tặc, ta thật muốn xem sống chết bất luận của ngươi là thế nào.

Lời còn chưa dứt đã có mấy đạo hàn quang bay ra. Mấy tên túc vệ vừa lao đến bị phi đao giết chết. Nữ tướng kia tháo đại thương, rung lên huyền xuất vạn đoá lê hoa, đánh tới tấp vào túc vệ trên đường. Uy phong lẫm lẫm, quả thật cán quốc bất nhượng tu mi.

Nữ tướng này chính là Đồng Lục.

Đồng Lục năm nay đã ba mươi sáu tuổi, mặc dù nhiều năm không ra chiến trường, thể nhưng một thân võ nghệ chưa ngày nào ngừng luyện.

Đồng Phi từng nói với Đồng Ký:

- Ta khổ luyện võ nghệ, để vạn nhất có một ngày Đồng gia ta gặp nguy hiểm, ta còn có thể bảo hộ gia đình.

Đồng Ký là con trai Đồng Lục.

Sau đó một lần tán gẫu với mẫu thân, Đồng Ký đã nói lại những lời này, khiến cho hai người Đồng Lục, Nhậm Hồng Xương cảm thấy kích động.

Từ đó hai người bắt đầu chịu khó rèn luyện công phu. Nhậm Hồng Xương ngày xưa là chủ soái Loan vệ doanh, nên cũng tổ chức một nữ doanh trong nhà. Câu tương nữ binh một lần nữa xuất hiện, hàng ngày ở hậu hoa viên thao diễn trận pháp, luyện tập võ nghệ. Có điều người bên ngoài vẫn chỉ nhìn thấy một Lương vương phủ an tĩnh như trước.

Hai trăm câu tương nữ binh từ bên trong phủ xông ra, trong nháy mắt khắp Lương vương phủ vang lên tiếng kèn dài.

Tiếp đó từng hỏa tiễn từ Lương vương phủ, từ các chiến trường trong khắp thành Trường An bay lên trời. Lưu Trinh thấy vậy thì giật mình đánh thót.

- Kĩ Kích sĩ, xuất kích.

Trong tiếng quát chói tai, trên đầu tường hai bên Chu Tước đại nhai xuất hiện một đám giáp sĩ áo đen giáp đen, một tay thuẫn tròn, một tay thiết kiếm đoản mâu. Những giáp sĩ này nhảy từ đầu tường, nóc nhà nhảy xuống, gia nhập vào cuộc chiến. Thuần xoay tròn, mép thuẫn lóe ra hàn quang. Thiết kiếm đoản mâu đâm, chặt, thỉnh thoảng lại có cương nỗ bắn từ hộp kín trong tay giáp sĩ giết chết túc vệ ở gần.

Nguyệt Anh nỗ.

Đây là nỗ được đám người Hoàng Nguyệt Anh cải tiến từ Nguyên Nhung nỗ, có thể bắn liên mười nỗ, trong vòng 15 bộ có thể xuyên qua áo giáp.

Đây là vũ khí giành riêng cho Kỹ Kích sĩ, uy lực cực lớn. Lưu Trinh trở hai mắt, nhìn một đám túc vệ bên người ngã xuống trong vũng máu mà không có phản ứng gì. Lúc này Đồng Lục thúc ngựa chạy tới, nhân mã hợp nhất, ngân thương nhanh như thiểm điện đâm chết Lưu Trinh tại đường trường. Trên phố xung quanh Lương vương phủ hiện giờ tràn ngập bóng Kỹ Kích sĩ.

- Đường huynh, mau đi...

Tướng tới chính là Lưu Cơ, hấn muốn đánh vào Lương vương phủ từ giác môn, nào ngờ sau tường Lương vương phủ đều có Kỹ Kích sĩ, dùng cung cứng tên nhọn bắn cho binh mã Lưu Cơ chết vật chạy trốn. Mới một lượt phản kích mà người phía Lưu Cơ đã bỏ chạy tứ tán.

Khi Lưu Cơ từ trong hẻm nhỏ lao ra, vừa lúc thấy Lưu Trinh bị Đồng Lục giết.

Hai trông mắt hấn đỏ bừng... Hấn cũng biết hành động đêm nay của tôn thất coi như xong, muốn đánh giết ra ngoài giờ cũng khó?

Hấn thúc ngựa khua thương đánh về Đồng Lục.

Song mâu của Ngô Ngạn đập lên mình hai túc vệ, thấy tình thế này liền nổi giận gầm lên một tiếng:

- Xuẩn tặc, đừng mong động đến vương phi nhà ta.

Ngô Ngạn sải bước tiến lên ngăn Lưu Cơ, thiết mâu một bên tay được ném đi, Lưu Cơ ở trên ngựa giờ cán thương đỡ lại, lúc này chiến mã đã đến trước mặt Ngô Ngạn. Chỉ nghe Ngô Ngạn rống to một tiếng nhưng cũng không né tránh, nắm tay vung lên hung hăng đập vào cổ chiến mã kia.

Chiến mã hí lên thảm thiết, bị Ngô Ngạn đập ngã xuống đất.

Lưu Cơ bị rơi đến đầu vầng mắt hoa, chưa kịp đứng lên đã thấy Ngô Ngạn tiến lên một bước, giơ tay nắm lấy hai chân Lưu Cơ rồi hét lớn, hai tay vận sức xé thành hai nửa. Túc vệ quả thật lợi hại, thế nhưng cũng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy bao giờ.

Ngô Ngạn xé nát Lưu Cơ, không nói không rằng vung hai mảnh thi thể đuổi đánh túc vệ.

Chiến sự trên Chu Tước đại nhai chỉ trong một nén nhang đã coi như kết thúc...

Đồng Ký bước ra đại môn, đã có thân binh dắt ngựa tới. Đồng Ký cũng không nóng lòng lên ngựa, mà đi tới trước ngựa Đồng Lục:

- Mẫu thân...

- Nam nhi đại trượng phu sao nhiều chuyện như vậy? Phụ vương người giao Trường An cho người, người phải trông coi nó cho tốt. Phải làm cái gì thì làm cái đó, đừng có hỏi ta. Việc trong nhà người không cần quan tâm. Mau giải quyết cho sớm, ngày mai còn phải tiến hành thi Hương đại khảo.

Nói xong bỏ mặc Đồng Ký, giục ngựa bước lên bậc thang, dẫn theo câu tương nữ binh lui về Lương vương phủ.

- Tiểu tử kia cũng không tệ, có phong thái của phụ vương người năm xưa. Người dẫn theo hần đi cũng tiện chiếu ứng cho nhau... Ta còn phải đi xem đại nương của người.

Đồng Lục chỉ tay về phía Ngô Ngạn đang truy sát túc vệ, trầm giọng nói với Đồng Ký.

Đồng Ký khom người nói:

- Hài nhi tuân mệnh mẫu thân, sẽ nhanh chóng giải quyết đám chuột Trường An.

Nói xong hần xoay người lên ngựa.

- Ngô Ngạn, không đánh nữa, theo ta đi làm chính sự thôi.

Có quân tốt dắt tới cho Ngô Ngạn một con tảo hồng mã, lại có người nhặt hai thanh thiết mâu về cho hần. Ngô Ngạn xoay người lên ngựa, đi trước dẫn đầu mở đường cho Đồng Ký.

Tiên huyết sớm đã phủ hồng Chu Tước đại nhai...

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, Đồng Ký nhào người trên ngựa, phi như bay về phía Vị Ương cung.

Đại môn Lương vương phủ đã đóng lại.

Lúc này, toàn bộ thành Trường An đã bị bao phủ bởi gió tanh mưa máu...

Lưu Hòa nhận ra mọi chuyện đã ngoài tầm kiểm soát.

Hần suất lĩnh gia tướng đánh Thừa Minh điện. Nơi đây dù mang danh cung điện, thực tế chỉ là một tòa lầu các lại được thủ vệ vô cùng nghiêm ngặt. Tướng lĩnh trấn thủ Thừa Minh điện là một thanh niên tên Quách Hoài, tuổi vừa mới 20.

Quách Hoài chỉ huy các vệ Thừa Minh điện, ngăn chặn công kích của Lưu Hòa.

Qua nửa canh giờ, hơn 3000 binh mã của Lưu Hòa vẫn không làm gì được mấy trăm các vệ Thừa Minh điện. Ngoài cửa Thừa Minh điện thi thể la liệt, máu chảy thành sông.

- Hoàng thúc, đại sự bất hảo.

Một gã gia tướng tóc tai bù xù, người đầy vết máu chạy tới trước Thừa Minh điện:

- Tề Bắc hầu đánh Tây Bình phường bị tên lạc chết, các nơi khác cũng không thuận lợi... Âm Bình hầu lệnh tiểu nhân đến báo, Đồng gia có khả năng đã chuẩn bị từ trước, thỉnh hoàng thúc tức tốc lui về Vị Ương cung.

Tề Bắc hầu tên Lưu Quảng, là hậu duệ của Tề Bắc Huệ vương Lưu Thọ thời Hán sơ, là người Thanh Châu Bình Nguyên quận, từng đảm nhiệm Xích Khâu lệnh. Năm Thái Bình đầu tiên, Viên Thiệu công phá Bình Nguyên quận, Xích Khâu thất thủ. Lưu Quảng lo bị Tào Tháo trách phạt, vì vậy dẫn theo gia nhân chạy trốn tới Trường An, được Lưu Hòa thu vào tôn thất.

Âm Bình hầu tên là Lưu Phúc, trước kia là Bái quốc vương, ở vùng Giang Tả. Đến khi Tôn Lưu đại chiến thì dời tới Trường An, dựa theo gia phả, Lưu Phúc là trưởng bối của Lưu Biện, được phong làm Âm Bình hầu, phụ tá Lưu Hòa, liên lạc với tôn thất Trường An, tài hoa xuất chúng.

Lần này tôn thất mưu đồ bí mật, Lưu Phúc trấn thủ Vị Ương cung, tổng đốc toàn cục.

Lưu Hòa nghe vậy không khỏi hoảng lên:

- Bên Lưu Trinh thế nào rồi?

- Hoàng thúc, tình hình bên Lưu Trinh đại nhân cũng không phải quá tốt, đã cho người báo lại nói vấp phải chống cự mãnh liệt.

Trong lòng Lưu Hòa bất an, trong đầu không tự chủ được hiện ra khuôn mặt vô hại lúc nào cũng đeo nụ cười của Đồng Ký.

Lẽ nào tất cả mọi chuyện đều nằm trong tính toán của tên tiểu tử chưa dứt sữa kia? Nếu là như vậy, chúng ta có thể đã bị hấn tính kế.

488. Chương 487: Trường An (6)

- Triệt binh, triệt binh.

Lưu Hòa lập tức mệnh sĩ tốt lui về phía Vị Ương cung.

Các vệ của Thừa Minh điện cũng không truy kích. Sau khi nhân mã của Lưu Hòa lui đi, bóng hình Quách Hoài mới xuất hiện tại cửa Thừa Minh điện.

- Giáo úy đại nhân, bọn họ rút lui rồi... Chúng ta có truy đuổi không?

Quách Hoài cười lạnh:

- Đuổi làm gì? Lẽ nào bọn chúng có cánh bay được hay sao? Lập tức thông báo Vương thái tử, nói phản tặc đã lui về phía hoàng cung, cưỡng ép hoàng thượng. Các người theo ta tới mỗi phủ các tôn thất trước, bắt gia quyến của lũ nghịch tặc mưu đồ tạo phản áp giải đến Vị Ương cung.

- Rõ.

600 các vệ ra khỏi Thừa Minh điện, đồng loạt lên ngựa chạy đi, để lại một lều các trống trơn không người thủ vệ. Kì thật từ mấy ngày trước đây, đại thần Thừa Minh điện lưu thủ Trường An đã bí mật mang tất cả các vật phẩm ở đây đến Lương vương phủ. Đồng thời đám Cố Ung, Mã Kiều, Lô Dục và gia quyến của họ cũng được Đồng Ký bí mật đưa tới Lương vương phủ. Các vệ lúc này thực ra đều là Kỹ Kích sĩ của Đốc Sát viện theo Đồng Ký nhiều năm.

Phản kích của Đồng Ký đã bắt đầu.

Được Lưu Phúc thông tri, nhân mã của tôn thất đều lui về phía Vị Ương cung. Có điều vào lúc đóng cửa cung, khi kiểm kê nhân số Lưu Hòa, Lưu Phúc mới phát hiện, hơn vạn nhân mã tụ tập trước kia sau một hồi chém giết đã tổn hại phân nửa. Ngoài ra tôn thất tử thương thảm trọng.

Ngoại trừ Tề Bắc hầu Lưu Quảng biết rõ là đã chết, thì còn Thanh hương hầu Lưu Trinh, An Đình hầu Lưu Cơ, Trần Ninh đình hầu Lưu Diễm cùng hơn 10 người khác không rõ tung tích. Mặc dù chưa biết những người này sinh tử ra sao, nhưng trong lòng Lưu Hòa, Lưu Phúc cũng đoán được những người này chỉ sợ đã lành ít dữ nhiều.

Đồ Trừng không nhận được cả giận:

- Vì sao lại như vậy? Kế hoạch của chúng ta rất chu đáo, vì sao lại xảy ra tình huống này?

Lưu Phúc cắn răng nói:

- Chỉ sợ là trong chúng ta... Có nội tộc mật báo. Nhìn tình huống hôm nay rõ ràng Đồng gia đã sớm có chuẩn bị. Chỉ chờ chúng ta xuất thủ là bọn họ mượn cơ hội diệt trừ. Nếu không phải có nội tộc mật báo, Đồng gia sao có thể biết trước?

Nội tộc...

Mọi người lại hai mặt nhìn nhau.

Đồ Trùng, Lưu Hòa ánh mắt lạnh lẽo, mặt mày dữ tợn nhìn từng người ở đây, thế nhưng nhìn đâu cũng chỉ thấy sự sợ hãi hoảng loạn.

Không được, lúc này không thể để xảy ra tranh chấp nội bộ.

Bên ngoài có cường địch chưa giải quyết, nếu bên trong còn loạn lên nữa...

Đồ Trùng nói:

- Chư công chớ lo lắng, chúng ta còn mấy vạn binh mã Vũ Lâm quân của Triệu Vân tướng quân. Chỉ cần bọn họ vào Trường An là vấn đề sẽ được giải quyết. Còn ba mươi vạn đại quân của Ban tướng quân cũng đã đến Tây Vực, chỉ cần hấn ra Hà Tây là Quan Trung tất loạn.

Đồ Trùng nói rất đúng, nhưng chỉ là lý luận.

Còn thực tế thì sao?

Mọi người không hề cảm giác sự tồn tại của ba mươi vạn đại quân Tây Vực kia. Lúc này bọn họ chỉ quan tâm đến mấy vạn Vũ Lâm quân gần Trường An mà thôi.

Lưu Hòa cũng cười nói:

- Chư công đừng hoảng hốt, đừng quên hoàng thượng đứng về phía chúng ta.

Đúng vậy, hoàng thượng đứng về phía chúng ta.

Chỉ cần hoàng thượng còn là đại nghĩa còn trong tay chúng ta. Lưu Phúc nhìn về phía Đồ Trùng:

- Đồ sư, đến lúc khẩn yếu phải thỉnh hoàng thượng đứng ra dẹp loạn lần này... Phía hoàng thượng không có vấn đề gì chứ?

- Đương nhiên không có vấn đề gì.

Đồ Trùng nói như đinh đóng cột, ánh mắt nhìn về phía Đặng Triễn.

Thấy Đặng Triễn gật đầu, ý nói cho Đồ Trùng: Yên tâm, tất cả đều nằm trong tính toán. Cùng lắm thì giết những người đó, ép hoàng thượng đàm phán với Đồng gia.

Đồ Trùng vô thức gật đầu, trong lòng cũng bình tâm hơn nhiều.

Ngoài Vị Ương cung quân tốt tụ lại càng ngày càng nhiều. Những binh mã liên quan đến Đồng gia đều xếp thành phương trận ngoài cung.

Đèn đuốc sáng trưng, sát khí lạnh lẽo.

Trong thành Trường An không ngừng truyền đến hét hò, kêu khóc, khiến cho những người trong Vị Ương cung cảm thấy khủng hoảng.

Đột nhiên sĩ tốt ngoài thành xông vào một trận.

Đám người Lưu Hòa, Đồ Trùng vội lên thành xem, chỉ thấy một đội nhân mã từ xa đến gần, đi trước là một con bạch long câu, thanh niên trên ngựa tuổi vừa nhuộc quán. Toàn thân trang phục đen, bên ngoài giáp đen, choàng kỳ lân chiến bào cũng màu đen, trong tay nắm một thanh trường kiếm, lộ vẻ ung dung quý phái.

Phía sau thanh niên là một viên tiểu tướng. Trên thiết mâu đen thui vẫn còn máu đỏ. Trên cổ ngựa treo mấy đầu lâu máu đầm đìa, vẻ mặt dữ tợn, khiến người khác lòng sinh hoảng hốt.

Có người tinh mắt, dựa theo ánh đuốc nhìn rõ đầu người trên ngựa, không nhận được kinh khủng la lên:

- Là Thanh hương hầu...

- Im miệng.

Lưu Hòa gầm lên giận dữ, thầm nghĩ: một đám giá áo túi cơm, lúc này hoảng cái gì? Bình tĩnh, ta muốn bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Tuy trong lòng hấn nghĩ vậy, nhưng giọng nói vẫn không kiềm chế được run run.

- Người dưới thành hãy xưng tên ra.

Đồng Ký ngẩng đầu cười:

- Lương vương thế tử Đồng Ký, ra mắt hoàng thúc.

Ngô Ngạn giờ mâu, vung tay hô to một tiếng:

- Lương vương.

Trong chớp mắt, sĩ tốt dưới thành đồng thanh hô lên “Lương vương” như biển động sóng trào, âm thanh vang vọng trên bầu trời Trường An mãi không thôi.

Đám người Lưu Hòa mặt mũi trắng bệch, những kẻ nhát gan đã ngã ngồi ra đất. Đồ Trừng hít sâu một hơi, tiến lên một bước nói lớn:

- Thế tử, người suất binh vây công hoàng thành, đây là tội tru di cử tộc... Các người tụ tập nơi này là để làm gì? Niệm tình người trẻ người non dạ, mau chóng rút đi.

Đồng Ký cất tiếng cười to:

- Con lừa ngốc, ở đây từ lúc nào đến lượt người nói? Bản thế tử lại biết có kẻ đại nghịch bất đạo, cưỡng ép hoàng thượng, vì vậy dẫn theo binh mã đến đây bình loạn.

- Nít hôi chưa dứt sữa chớ nói bậy, đây là Trường An dưới chân thiên tử, làm gì có kẻ nào dám tạo phản?

Một hồi nói năng này dù là Lưu Hòa hay Đồ Trừng cũng đều biết chỉ là nói luyên thuyên, cái bọn họ mong chờ chính là kéo dài thời gian đợi viện binh đến.

Đồng Ký thôi cười, mắt khép lại:

- Đồ Trừng, Lưu Hòa. Các người mật mưu tạo phản, sự tình đã bại lộ, hôm nay ta lĩnh binh tới đây chính là để cứu hoàng thượng, dẹp chiến loạn. Nếu như các người thông minh thì mau mở cửa đầu hàng, bằng không ta sẽ cho các người hối hận không kịp.

“Đầu hàng! Đầu hàng”

Các sĩ tốt tiếp tục hô vang, khiến cho cả đám trong Vị Ương cung run như cây sậy.

Đúng lúc này Quách Hoài áp giải hơn nghìn người tới bên ngoài. Cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé kêu cha gọi mẹ loạn thành một đồng.

Lưu Hòa tinh mắt, nhìn thấy trong đám người có thê nhi của mình.

Trong lòng bất an, kinh khủng hô:

- Đồng Ký, người muốn làm gì?

- Đây là gia quyến của phản tặc.

Con mắt của Đồng Ký nheo lại, ngữ khí lạnh lẽo:

- Bắt đầu từ lúc này, ta đếm đến 10 mà các người không ra thì sẽ có 10 cái đầu rơi xuống đất. Đếm đến trăm sẽ chém 100, đếm đến nghìn thì chém 1000... Ta nói sẽ giữ lời, các người suy nghĩ kĩ đi.

Bọn người Lưu Hòa đầu óc choáng váng.

Nhớ trước đây thế tộc Trường An làm loạn, mặc dù Giả Hủ tàn nhẫn nhưng cũng không độc ác như Đổng Ký thế này.

489. Chương 488: Trường An (7)

- Một.

Ngô Ngạn hét lớn một tiếng, hơn trăm Kỳ Kích sĩ không nói không rằng lôi từ trong đám người ra 10 người, bắt quỳ xuống cửa Vị Ương cung.

- ... bảy, tám, chín, mười.

Trong tiếng la thảm thiết, Ngô Ngạn không ngừng đếm, hơn nữa hắn đọc rất nhanh, không đợi đám người Lưu Hòa kịp phản ứng đã đếm đến 10.

Quách Hoài vội cờ lệnh, chỉ thấy đại đao hạ xuống máu phun ra, đầu người lăn lông lốc trên mặt đất, còn phần thân ngã trong vũng máu.

- Đứa con số khổ của ta...

Trên thành đầu, một tôn thất ngất tại chỗ. Rõ ràng trong những người bị chém có người thân của hắn. Người trên thành đầu vẫn còn đang bàng hoàng nhìn tràng cảnh máu me thì Ngô Ngạn lại tiếp tục đếm, hai ba câu đã đếm đến 10. Mười cái đầu có nam có nữ lại rơi xuống đất.

Đổng Ký trông vẫn rất bình thản, dường như không để ý đến những tiếng la khóc thảm thiết kia.

Chu Bất Nghi thúc ngựa tiến lên, nói với đám gia quyến tôn thất đang run rẩy dưới đao:

- Không muốn chết phải không? Vậy bảo bọn họ mở cửa đi.

- Cha ơi, mau đầu hàng đi, hài nhi không muốn chết hu hu.

Một thiếu niên 17, 18 tuổi lao tới quỳ gối dưới thành lớn tiếng gọi.

Từ phía sau Đổng Ký lao ra hai kị binh, hoành đao chém xuống chém thiếu niên kia làm hai đoạn...

- Ta đầu hàng, ta đầu hàng.

Một tên tôn thất kinh hoàng kêu lên, thò đầu khỏi lỗ châu mai gọi xuống:

- Mở cửa ra, mở cửa cung ra.

- Khốn kiếp.

Đồ Trừng gầm lên giận dữ, Đặng Triễn bay lên trời, một kiếm đâm chết tên tôn thất kia.

Đồ Trừng nói:

- Các người chớ có hồ đồ. Vào lúc này chúng ta đã không còn đường lui. Lão bà, hài tử chết có thể cười lại, sinh lại. Nhưng nếu như các người mở cửa cung, tiểu tử Đổng gia kia sẽ tha cho các người sao? Kiên trì một chút... Các người nghe xem, tiếng hò hét trong thành Trường An vẫn chưa lúc nào ngừng. Chỉ cần nhân mã Triệu tướng quân đến, tiểu tử Đổng gia kia ắt phải chết không nghi ngờ. Mọi người nhẫn nại, nhẫn nại một chút...

Ngoài Vị Ương cung đã có hơn trăm thi thể không đầu.

Tiếng khóc than cũng dừng lại, từng vũng máu phản xạ ánh đuốc lấp lánh. Đổng Ký đứng ở trước trận, lạnh lùng nhìn tất cả.

- Thế tử, còn giết nữa không?

Đổng Ký lạnh lùng:

- Giết, vì sao không giết? Phụ vương đã nói qua, giết được trăm vạn người mới là anh hùng trong anh hùng... Hôm nay ta mà nhân từ, thì sau này sẽ có kẻ không biết sống chết hại người nhà ta. Đã tới bước này rồi, ta cũng như bọn chúng đều không còn đường lui... Giết.

Quách Hoài, Ngô Ngạn, thậm chí cả Chu Bất Nghi... nghe xong lời Đồng Ký nói thì đều không nhin được phát lạnh trong lòng.

Xa xa đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên.

Một đội nhân mã từ khắp đường to ngõ nhỏ trong thành Trường An lũ lượt kéo đến. Dưới ánh lửa có thể thấy được trên mặt đại kỳ phấp phới có chữ “Triệu”.

Đồ Trùng là người đầu tiên nhìn thấy, không nhin được lệ nóng lưng tròng.

- Viện binh tới rồi, Triệu tướng quân vào thành rồi.

Trong mắt Đồng Ký thoáng hiện tiểu ý.

Hắn đột nhiên giơ tay, Quách Hoài hiểu ý gật đầu, huy động lệnh kỳ trong tay. Các vệ canh giữ gia quyến tôn thất đồng loạt lui về phía sau.

Chu Bất Nghi nói:

- Các người còn không trốn vào hoàng thành thì còn đợi đến bao giờ?

Gia quyến tôn thất bị giết sắp diên đến nơi, nghe được lời này thì cuống cuồng bỏ chạy, cả lũ đồng loạt hô:

- Mở cửa, mau mở cửa cung.

- Mở cửa cho bọn họ đi vào, mau mở cho bọn họ đi vào.

Tôn thất trên thành không nhin được kêu lên.

Viện quân tới rồi, được cứu rồi... Bọn họ lúc này chẳng còn để ý được gì nữa, không nghĩ xem vì sao nhiều người như vậy lại có thể thoát được không chế dễ dàng?

Kể cả Lưu Phúc cũng hòa với đám người hô lên.

Đồ Trùng không biết Đặng Triễn đứng phía sau hắn biến mất từ lúc nào. Có điều Đồ Trùng biết tình thế vào lúc này càng không thể cuống. Thắng lợi còn chưa tới, hiện giờ như mới chỉ thấy được ánh rạng đông.

- Hoàng thúc, ngăn cản bọn họ, không thể mở cửa thành, không thể mở cửa thành được.

Lão bà, hài tử của Lưu Hòa cũng đứng trong đám người, Lưu Hòa nghe vậy trừng mắt, cả giận:

- Đồ Trùng, tránh ra... Người không có vợ con nên có thể nói dễ dàng. Lão bà, hài tử của ta đều phía dưới, nếu như không mở cửa ra, Đồng Ký chó cùng rứt giậu sẽ giết bọn họ... Mở cửa, mau mở cửa.

Nhất thời sau cửa cung một trận rối loạn.

Cửa cung mở!

Đồng Ký làm như không biết đường lui của bọn hắn bị chặn lại, chỉ nhìn vào cửa cung rộng mở lạnh lùng quát:

- Động thủ.

Chu Bất Nghi vung tay lên, chỉ thấy một loạt cung tiễn thủ bước ra khỏi trận, giương cung cài tên. Từng tiếng dây cung bật lên, tên bay như mưa về đám người trước cửa cung.

Tiếp đó Quách Hoài vẫy lệnh kì, quân trận theo đó biến hóa.

Tất cả đồng loạt tiến về phía cửa cung, vừa tiến tới vừa bắn cung... Ngoài Vị Ương cung thì thể xếp đống, ngăn không cho cửa cung đóng lại. Còn Đồng Ký quay đầu ngựa đón Triệu Vân đang phóng ngựa chạy tới, về mặt không hoảng loạn chút nào, trái lại còn hơi gật đầu.

Triệu Vân được tôn thất coi là cứu tinh phóng ngựa tới trước mặt Đồng Ký.

Nhưng hắn không làm điều mà tôn thất hi vọng, một thương giải quyết Đồng Ký, mà ngược lại dưới ánh mắt trần trời của đám người Đồ Trùng, Triệu Vân ghìm chiến mã lại, xoay người quỳ một gối xuống, trầm giọng nói:

- Mặt tướng Triệu Vân đã dựa theo danh sách thế tử giao cho, truy bắt toàn bộ nghịch tặc xung quanh Trường An. Chém chết 141 tặc tù, bắt hơn 3800 người, đợi thế tử xử lý.

Đồng Ký cũng xuống ngựa, nâng Triệu Vân lên.

- Tướng quân, hai năm này... tướng quân phải chịu ủy khuất rồi.

Nói rồi hắn xoay người chỉ vào Đồ Trùng đang há hốc trên thành:

- Con lừa ngốc kia chính là hung thủ mưu hại Hạ Hầu tướng quân, giao cho tướng quân xử trí.

Con mắt của Triệu Vân thoáng cái đỏ ngầu.

- Đa tạ thế tử.

Triệu Vân xoay người lên ngựa, tháo đại thương giờ lên không trung, quát lớn:

- Tam quân binh sĩ, theo ta tru sát nghịch tặc.

Lưu Hòa sợ quá ngồi phịch xuống đất, ánh mắt dại ra.

Buồn cười, thật là buồn cười.

Viện quân một lòng chờ đợi thoát cái đã biến thành Diêm La lấy mạng. Chuyện cho tới bây giờ tất cả đều đã hiểu, mưu tính hơn năm trời của bọn họ vốn sớm nằm trong tính toán của Đồng tặc... Buồn cười bản thân còn dương dương đắc ý, cho rằng qua đêm nay thiên hạ sẽ thái bình.

Cửa cung mở rộng khiến cho Vị Ương cung chẳng khác nào mỹ nhân đã lột sạch quần áo.

Binh mã của ám bộ Đốc Sát viện sau khi không chế được cửa cung thì phân tán ra, chiếm trước các cung điện trong cung. Còn tôn thất và loạn binh tán loạn trong cung dưới sự công kích như gió cuốn mây tan của Triệu Vân đều ngã xuống trong vũng máu, không một ai còn sống.

Đúng lúc này, Vị Ương cung đột nhiên bốc lửa mạnh.

Nhìn phương hướng thì có lẽ là Bách Lương đài...

Triệu Vân đâu còn quản được gì nữa, trong loạn quân tìm kiếm tung tích Đồ Trùng. Mắt thấy Đồ Trùng kia dưới sự yểm hộ của hơn mười tầng chúng đã lên được ngựa. Triệu Vân đang giết đến đỏ mắt, thấy Đồ Trùng thì sao có thể hần đảo tẩu được nữa?

Một tay nâng thương, một tay rút Cự Khuyết kiếm, lớn tiếng quát:

- Đồ Trùng, trả mạng tiểu Lan đây.

Ngân thương đâm ra ào ào, Cự Khuyết kiếm chém tới tấp, Triệu Vân như hổ vồ mỗi đánh về phía Đồ Trùng. Hơn mười tầng chúng kia muốn ngăn cản, nhưng bọn chúng sao có thể là đối thủ của Triệu Vân? Chỉ hai, ba hiệp đã bị thương đâm chém ngã trong vũng máu. Tuy vậy thừa dịp này, Đồ Trùng cũng đánh ngựa ra roi chạy nhanh đi. Triệu Vân ở phía sau bám theo không rời, đồng thời thu hồi thương kiếm, lấy cung tiễn ra.

Một mũi tên nhọn cắm giữa móng ngựa của Đồ Trùng.

Chiến mã hí thảm một tiếng dựng người lên. Đồ Trùng trên ngựa bất ngờ không kịp phòng bị liền ngã xuống. Có điều một chân của hắn vẫn vướng vào bàn đạp, nhất thời không rút được ra. Thân thể bị chiến mã kéo đi vòng quanh hoàng thành. Chỉ nghe tiếng Đồ Trùng kêu gào thảm thiết, trên bầu trời Vị Ương cung quanh quẩn mãi không tan.

Cùng lúc đó Đồng Ký đã không chế được Vị Ương cung.

Được Chu Bất Nghi và Ngô Ngạn đi cùng, Đồng Ký dẫn 600 các vệ chạy như bay về phía Bách Lương đài.
Bách Lương đài ánh lửa tận trời.

Khi đám người Đồng Ký đến thì chỉ thấy ngoài cửa cung la liệt thi thể. Chu Bất Nghi khoát tay, các vệ lập tức tản ra. Một lát sau Đặng Triễn từ đám cháy chạy ra, máu me đầy người, tóc xám trắng vì thế lửa mà rối bù như quạ.

Đồng Ký mỉm cười...

Chỉ thấy hắn xoay người xuống ngựa, đi về phía Đặng Triễn.

- Đặng sư vất vả rồi.

Đặng Triễn bất ngờ xoay người quỳ xuống đất, hô lớn:

- Đặng Triễn tham kiến thế tử... Phụng mệnh thế tử, hoàng thượng đã táng thân biển lửa.

Khi còn cách Đặng Triễn bảy tám bộ, Đồng Ký đột nhiên ngừng lại.

- Không không không, Đặng sư nói vậy sai rồi. Hoàng thượng là bị Đồ Trùng và tôn thất mưu nghịch giết chết, với bản thế tử... Ha ha, không có liên quan.

Đặng Triễn liền nói:

- Thế tử nói rất phải. Đặng Triễn đã hồ ngôn loạn ngữ rồi.

- Đặng sư bình nghịch vất vả, coong lao to lớn. Đợi khi phụ vương khải hoàn trở về, bản thế tử chắc chắn sẽ khải tấu phụ vương thỉnh công cho Đặng sư.

Trên mặt Đặng Triễn lộ ra nét cười, có điều ngôn ngữ vẫn rất cung kính, trầm giọng nói:

- Có thể phục vụ cho thế tử đã là vinh hạnh của Đặng Triễn, sao còn dám cầu hơn?

- Có công thì thưởng, rất công bằng. Đặng sư chớ có khách khí...

Khi nói đến đây, trên mặt Đồng Ký lộ ra vẻ sợ hãi, ánh mắt lướt qua Đặng Triễn rồi nhìn về phía sau lão, kinh khủng hô lên:

- Hoàng thượng, ngài sao vẫn còn sống?

Đặng Triễn vô ý thức quay đầu nhìn lại, thấy phía sau ngoài lửa cháy thì không còn thứ gì khác.

Lập tức cảm thấy không ổn, từ khóe mắt liền thấy một ánh hàn mang. Đặng Triễn a một tiếng nghiêng người né tránh, có điều vẫn chậm một bước.

Một đầu mũi tên lóe ánh xanh đen lộ ra trên đầu vai Đặng Triễn.

Nguyệt Anh nữ, trong mười lăm bộ có thể xuyên qua áo giáp. Bên ngoài Đồng Ký khoác áo khoác, vì vậy không ai nhìn thấy Nguyệt Anh nữ trên tay hắn.

Một kích bất thành linh, mặc dù Đặng Triễn thân thủ ỉn, lại có giáp trụ phòng hộ nhưng vẫn bị Đồng Ký bắn trúng.

Đầu mũi tên chui vào vai, Đặng Triễn cảm thấy vết thương không đau nhưng tê dại. Lão liền hiểu trên tên này có kịch độc.

- Thế tử, người...

- Nếu Đặng sư không chết, phụ vương há lại không nhìn thấu ảo diệu?

- Người...

Đặng Triễn kinh nộ không thôi, cắn răng một cái, giẫm chân tại chỗ bay lên trời, lợi kiếm trong tay hàn quang ẩn hiện đánh về phía Đồng Ký. Đúng lúc này chỉ nghe Ngô Ngạn nổi giận gầm lên một tiếng:

- Lão tặc, xem mâu.

Thiết mâu mang theo tiếng gió, phá không bay về phía Đặng Triễn.

Đặng Triễn đang ở giữa không trung không tài nào tránh được. Chỉ thấy hàn quang chợt lóe, phịch một tiếng, thiết mâu đã đánh nát giáp trụ trước ngực Đặng Triễn, xuyên qua thân thể lão. Một kích này Ngô Ngạn đã dùng hết sức bình sinh, cho nên sau khi thiết mâu cắm vào ngực Đặng Triễn thì lôi theo thi thể lão bay về phía sau, ngã rầm lên bậc thềm. Đặng Triễn trong vũng máu giã giụa hai cái, sau đó thẳng cẳng nằm đó, hơi thở đứt đoạn.

Đồng Ký không nhin được thở phào một cái.

Chu Bất Nghi khẽ nói:

- Lão gia hỏa này thật lợi hại, thần đã tìm Mã Trung Hành phối độc được, có thể khiến ngựa khỏe khỏe ngay, không ngờ...

Đồng Ký cười, đi qua vỗ vỗ vai Ngô Ngạn.

- Vất vả cho người rồi.

Ngô Ngạn cũng mỉm cười chất phác.

Lúc này đám người Triệu Vân đã dẫn binh mã đến dưới Bách Lương đài.

Chỉ là thể lửa của Bách Lương đài đã không thể khống chế. Mặc dù gắng sức dập lửa, nhưng mãi cho đến canh ba lửa vẫn chưa yếu bớt.

Lúc này mọi người cũng đành phải chấp nhận một sự thực: Lưu Biện đã chết.

Đám người Cổ Ung, Mã Kiều khi tới đám cháy, nhìn Bách Lương đài bị ánh lửa bao trùm đều không biết làm sao.

Hoàng thượng đã chết...

- Thế tử, có cần phái người báo cho Lương vương thiên tuế?

Đồng Ký hơi do dự, lắc đầu:

- Có lẽ là không cần... Chiến sự Quan Đông đang vào lúc then chốt, nếu phụ vương biết tin này nhất định sẽ ngựa không dừng vó trở lại Trường An. Nếu như không có phụ vương chủ trì, tâm huyết mấy năm của chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc. Hơn nữa dù phụ vương có tức tốc về cũng không giải quyết được gì... Việc cấp bách là phải khôi phục ổn định của Trường An. Qua mấy canh giờ nữa thì Hương đại khảo sẽ bắt đầu. Nếu như làm lỡ thì Hương đại khảo, chỉ sợ phụ vương sẽ không vui.

- Thế tử nói rất đúng.

- Quách Hoài, khoa khảo trường thi giao cho người thủ vệ, bất kỳ ai cũng không được quấy rầy các sĩ tử... Cổ thúc thúc, đến lúc trời sáng còn phải nhờ thúc vất vả, duy trì bình ổn của Trường An. Với bên ngoài chỉ cần nói gian thần mưu nghịch đã bị chúng ta bình định.

Cổ Ung nói:

- Thế tử, khi khoa khảo kết thúc, theo đạo lý thì đến ngày mở bảng, hoàng thượng sẽ phải đứng ra.

- Cái này...

Đồng Ký cười khổ một tiếng:

- Trước khi chiến sự Quan Đông kết thúc, cứ nói hoàng thượng bị sợ hãi, tạm thời không thể ra mặt...

Cổ Ung gật đầu:

- Giờ cũng chỉ có cách như vậy.

Đồng Ký nói:

- Chư vị thúc phụ, huynh trưởng... Kỳ vọng nhiều năm của phụ vương có thể thực hiện được hay không, Đồng Ký đành nhờ mọi người vậy.

- Thế tử khách khí, thế tử khách khí.

Bây giờ Lưu Biện đã chết, Đồng Phi lại không ở Trường An, khiến mọi người ở đây thậm chí coi Đồng Ký là người đứng đầu. Một mặt cũng vì Đồng Phi phần nào cũng coi Đồng Ký là người kế tục, mặt khác bởi vì trong đêm rối loạn này, Đồng Ký đã biểu hiện ra năng lực, khả năng điều phối và thủ đoạn.

Nguyên nhân Triệu Vân hỗ trợ Đồng Ký là vì báo thù rửa hận cho Hạ Hầu Lan, vì vậy cũng mở hồ coi Đồng Ký là chủ...

Không kể đến Triệu Vân, trong tay Đồng Ký hiện giờ còn có vài nghìn Kỹ Kích sĩ. Vẫn có Chu Bất Nghi, Giả Phồng, Giả Mục. Võ có Ngô Ngạn, Quách Hoài. Hơn nữa vốn liếng của cha vợ hắn, Hâm Trận doanh của Cao Thuần huấn luyện ra đã làm việc như thành vệ quân, có thể nói Đồng Ký lòng cánh đã đủ.

Tất cả mọi người có một loại dự cảm: vị thế tử này vũ dũng có thể không bằng Đồng Phi, nhưng thành tựu tương lai sẽ không ít hơn Đồng Phi.

Địa vị của Đồng gia cũng không ai có thể lay động được...

Thái dương mọc lên, chiếu sáng khắp đại địa.

Chính vào ngày Trung thu, Trường An dưới ánh nắng ngênh đón khoa cử đại khảo lần đầu tiên từ lập Hán tới nay.

490. Chương 489: Tây Hành

Ngày này đã định trước sẽ đi vào sử sách. Sáng sớm, mọi người vốn bị tiếng hò hét thâu đêm nên không ngủ được dè dặt mở cửa phòng.

Chỉ thấy trên đường dài, những vết máu đã được Vũ Lâm quân dùng nước xóa sạch sẽ, chỉ còn ở những nơi khuất tầm nhìn mới còn sót lại chút ít. Trừ điều đó ra thì cũng không có chuyện gì xảy ra. Vừa qua giờ mào, các sĩ tử nhận được thông báo của quan viên Lễ bộ, vẫn tổ ra bình thường đến trường thi. Mặc dù vẫn không rõ đêm qua thực ra đã xảy ra chuyện gì, nhưng ai mà dám đi hỏi?

Khoa cử cử hành bình thường đã đủ nói rõ tất cả.

Đồng gia vẫn còn đây, vẫn là chủ nhân chân chính của thành Trường An này. Rất nhiều sĩ tử vẫn rất dè dặt khi đi ngang cửa Lương vương phủ.

Tào Phi, Tuân Thích và cả Hạ Hầu Bá, ba người theo dòng sĩ tử đi về phía trường thi.

Dọc theo đường đi ba người đều trầm mặc, hết thấy mọi việc xảy ra ở Trường An, thậm chí cả biến hóa của chiến cuộc Quan Đông ba người đều biết rõ.

- Nhị công tử, chúng ta thực sự phải tham gia khoa cử này sao?

Hạ Hầu Bá đi bên cạnh Tào Phi, biểu hiện bên ngoài thì Tào Phi là thư đồng của hắn, nhưng thực tế Hạ Hầu Bá lại đảm đương chức trách bảo tiêu của Tào Phi. Trường thi bên bờ Âm Mã hà, tầm biển đen chữ vàng kia lóe sáng dưới ánh dương, từ xa đã có thể thấy được.

Trong lòng Tào Phi rất đau khổ.

Tuân Thích liếc mắt nhìn Hạ Hầu Bá:

- Đến lúc này rồi chúng ta còn có lựa chọn nữa sao? Ta có thể khẳng định, thân phận của ba người chúng ta đã bại lộ rồi. Mặc dù không biết trong lòng Lương vương dự định thế nào, nhưng chỉ cần chúng ta hơi có hành động khác thường là lập tức đầu rơi xuống đất.

- Lương vương, Lương vương... Người gọi thật thuận miệng.

Hạ Hầu Bá kỳ quái:

- Tuân Thích, có phải người động tâm rồi hay không, muốn đầu nhập vào Đồng Phi rồi sao? Hừ, mắt người cũng nhanh quá đi chứ.

Tuân Thích nhìn thoáng qua, cười nhạt một tiếng.

- Núi xanh còn đó, lo gì củi đun. Đầu phục ai cũng không quan trọng, quan trọng là có thể sống. Không phải người có gan chết sao? Vậy thì giết Đồng Phi đi, sao phải tham gia khoa khảo? Người muốn sinh anh hùng thì tự người làm, chứ có liên lụy đến ta và nhị công tử.

- Tuân Thích, người...

- Hạ Hầu, chứ có nói nữa.

Ba người đã bước lên cầu vào trường thi đột nhiên Tào Phi hét lên một tiếng:

- Tuân Thích nói không sai, hi vọng của chúng ta hiện giờ là phải bảo toàn bản thân. Thế cục của Quan Đông không nói tới cũng được... Phụ thân đưa chúng ta tới đây chắc hẳn đã có suy tính. Một khi chiến bại, gia tộc của chúng ta nếu muốn tiếp tục sinh tồn, thì phải xem vào bản lĩnh chúng ta. Hạ Hầu, từ giờ trở đi chúng ta đều phải quên bậc cha chú chúng ta đã làm những chuyện gì. Hiện tại chúng ta là quốc tử, là quốc tử tham gia khoa cử Trường An. Nếu như có thể thành công...

Tào Phi không nói thêm gì nữa, nhưng hẳn tin tưởng Hạ Hầu Bá có thể hiểu. Lúc này tin Hứa Xương bị công hãm, cả tin Hạ Hầu Uyên chết vẫn còn chưa truyền tới Trường An. Mà dù có truyền tới Trường An, thì trước khi kết thúc khoa cử cũng sẽ không được truyền ra ngoài.

Tào Phi cất bước đi xuống cầu, đi về phía binh sĩ đang đứng trên đường vào đại môn trường thi hành lễ:

- Vị đại ca này cho hỏi thăm một chút... Đêm qua rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Binh sĩ kia lạnh lùng liếc mắt nhìn Tào Phi:

- Muốn sống, muốn cầu công danh thì giữ tâm tư vào khoa khảo, chứ có hỏi lung tung.

- A tiểu tử lỗ mãng, đa tạ đại ca nhắc nhở.

Tào Phi lui về chỗ đám người Tuân Thích, hạ giọng nói:

- Đi thôi, thành Trường An từ nay về sau sắp sửa biến thành họ Đồng rồi.

Tuân Thích, Hạ Hầu Bá nhìn nhau gật đầu.

Trường An tất cả lại như cũ.

Ngoại trừ thủ vệ ở trường thi thêm nghiêm ngặt, trên đường thêm một số binh sĩ Vũ Lâm quân tuần tra, thì giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

12 cửa mở rộng, kiểm tra cũng không quá chặt chẽ.

Một chiếc xe ngựa từ xa đi tới, người điều khiển xe là một lão giả râu tóc bạc trắng, tuổi chừng 70. Khuôn mặt màu đồng cổ, mang theo tang thương năm tháng. Có điều khí sắc của lão không phải quá tốt, thỉnh thoảng dùng tay che miệng khê ho khan.

- Đứng lại.

Một môn bá ngăn xe ngựa, nhìn thùng xe phủ kín rèm trầm giọng nói:

- Người nào? Đi đâu? Trong xe là ai?

- A, quân gia.

Lão giả xuống xe ho khan một trận kịch liệt, khiến ôn bá liên tục nhíu mày.

Khi lão giả tới gần môn bá, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, trường đao trước ngực:

- Làm gì, không được bước qua đây.

Hắn sợ lão giả này có bệnh.

Bệnh thương hàn, ho lao các loại, ở thời đại này chẳng khác nào sida, ung thư của hậu thế. Lão giả rất cao lớn, thể nhưng khí sắc thực sự rất kém. Hơn nữa lão còn không ngừng ho khan, khiến ôn bá có chút sợ, bất giác đề phòng.

Nhưng đúng lúc này, cổ tay lão giả lật lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một khối hoàng kim lệnh bài.

- Ngài là...

- Tại hạ là giáo úy thống lĩnh Đốc Sát viện, phụng mệnh thể tử có việc muốn rời thành.

Đốc Sát viện cũng từng bước ra đài theo Đồng Ký nên mọi người cũng đã biết. Dựa theo phẩm tước của Đốc Sát viện, bên trong phân nhiều đẳng cấp.

Trong đó ba đẳng cấp trên lấy kim, ngân, đồng lệnh bài làm tiêu ký.

Thanh đồng lệnh bài tên là tư mã, ngân lệnh bài tên là trưởng lại, còn người cầm hoàng kim lệnh bài thân phận tôn quý nhất, bổng lộc ngang giáo úy, tên bách hộ, có thể trực tiếp ra lệnh cho binh mã huyện. Có điều bách hộ này xưng với bên ngoài là giáo úy, mọi người cũng hiểu bách hộ cũng như khâm sai.

Môn bá lại càng hoảng sợ, vội thu hồi trường đao, muốn hành lễ lại bị lão giả kia kéo lên.

- Sự tình rất gấp, chúng ta cần lập tức rời thành, không thể để lộ thân phận... Nếu như lộ ra chút gì làm lỡ sự tình, người cũng biết sẽ có chuyện gì chứ?

- Tiểu nhân đã rõ, đã rõ.

Môn bá lập tức đáp ứng, xua tay ý bảo môn tốt cho đi.

Lão giả lên xe, điều khiển ngựa đi ra ngoài thành. Sau khi rời khỏi thành, xe ngựa tiến vào quan đạo. Lão giả ngoài màn xe hỏi:

- Bệ hạ, chúng ta đi đâu?

- Đồng sư, chúng ta... tây hành thôi.

- Rõ.

Lão giả vùng dậy cương, miệng điều khiển ngựa. Xe ngựa phi như bay trên đường. Chạy hơn một canh giờ, ngựa kéo đã mệt. Trường An lúc này cũng đã ở lại phía xa. Phía trước có một rừng cây nhỏ, lão giả vội vàng đánh xe vào.

Vén màn xe, từ trong xe đi ra một người.

Mi thanh mục tú, giữa hai đầu lông mày lộ ra cổ quý khí... Rõ ràng là Lưu Biện đã táng thân trong biển lửa.

Lão giả, là Đồng Uyên.

Đồng Uyên đỡ Lưu Biện xuống xe, sau đó lùi từ trong xe ra một người, nổi giận nói:

- Yêm cầu, xuống cho ta.

Người nọ bị dây thừng cột lại, trong miệng còn bị nhét một miếng vải đen. Lúc này Lưu Biện đã thay trang phục bình dân, giữa đôi lông mày lộ ra vẻ không đành lòng, khẽ nói:

- Đồng sư, đừng như vậy... Nếu không có Dương Khiêm, chúng ta sao có thể rời thành?

Vừa nói hắn vừa bước tới mở trói cho Dương Khiêm, cũng lấy ra miếng vải đen trong miệng hắn.

Đồng Uyên nói:

- Yêm cầu này cầu kết với Đồng tặc, mưu hại hoàng thượng, ngài còn đối tốt với hắn làm gì? Nếu không phải ngài ngăn ta đã giết hắn từ lâu.

Lưu Biện cười đứng lên.

- Đừng nói lại nữa, ta tin chuyện này không quan hệ với Đồng khanh. Đồng khanh... Không, Đồng đại ca coi ta như huynh đệ, nếu không có y ta sao có thể tái vị? Nếu như y muốn hại ta thì căn bản không cần tốn công như vậy. Kì thật chuyện này... Ai, cũng là khó tránh khỏi. Đồng sư, ngài không ở vị trí của Đồng đại ca thì không hiểu được áp lực của y, vô cùng khổ sở. Đồng đại ca đã nói, đợi đại chiến Quan Đông chấm dứt y sẽ quay lại Tây Vực, vĩnh viễn không rời Hà Tây. Y nói rất thật lòng... Thế nhưng y nguyên ý làm như vậy, không có nghĩa người theo y muốn vậy. Chỉ cần Đồng đại ca rời Trường An, thì số phận những người đó, thậm chí gồm cả số phận một nhà Đồng đại ca, cũng không còn nằm trong tay y nữa. Ta nghĩ, Đồng Ký nhất định không muốn đi. Suy bụng ta ra bụng người, nếu như ta là tiểu diệt, sợ cũng sẽ không đáp ứng.

Đồng Uyên nghe Lưu Biện nói như vậy thì không nhịn được giậm chân:

- Hoàng thượng, Đồng tặc đã khiến ngày ra nông nổi này, ngài còn nói đỡ cho y?

Lưu Biện khẽ nói:

- Đồng sư, ta nói chính là sự thực... Hơn nữa, đừng gọi ta là hoàng thượng nữa. Từ khi Đồ Trùng nhốt chúng ta, ta đã không còn là hoàng thượng rồi. Kì thật ta rất cảm kích Đồ Trùng, hắn đã cho ta biết cái gọi là chân mệnh thiên tử thực ra chỉ là hư không.

Nói xong, Lưu Biện xoay người nhìn Dương Khiêm, nói:

- Dương Khiêm, người đi đi.

- Hoàng... Chủ nhân... Không thể để cho yếm cầu này đi. Nếu như hắn trở về nói hành tung của ngài cho Đồng Ký, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Lưu Biện lại nói:

- Nếu không có Dương Khiêm, chúng ta không thể phát hiện ra mật đạo kia trong phật đường, nếu không có Dương Khiêm, chúng ta không có khả năng thuận lợi ra khỏi thành, nếu không có Dương Khiêm, nói không chừng lúc này chúng ta đã nằm lại hoàng cung... Đồng sư, ta tin rằng Dương Khiêm tuyệt sẽ không bán đứng ta.

Dương Khiêm ngẩng đầu lên:

- Hoàng thượng...

- Được rồi, đứng lên đi. Không phải ta đã nói ta không còn là hoàng thượng rồi sao?

Đồng Uyên nói:

- Chủ nhân, kế tiếp ngài muốn đi đâu?

Lưu Biện mỉm cười, nụ cười rất rạng rỡ, không có chút giả tạo nào:

- Kì thật ta không thích làm hoàng thượng, cả ngày dầm đá, nơm nớp lo sợ. Không phải lo có người muốn đoạt hoàng vị, thì lại lo có người muốn hại ta. Làm hoàng thượng rất không thú vị... Sau khi làm hoàng thượng, Đồng khanh và ta dần dần xa cách, mà Hạ Hầu... cũng bởi vì việc tranh hoàng vị này mà trở thành vật hi sinh. Đêm qua khi ngồi trong phật đường, ta đã nghĩ thông suốt... Nếu như ta không phải là hoàng thượng, Hạ Hầu sẽ không chết, Đồng khanh cũng sẽ không xa cách ta. Đồng sư, ta quen biết Đồng khanh từ năm Trung Bình thứ hai, đến nay đã tròn 20 năm. Trong lòng ta Đồng khanh chẳng khác nào huynh trưởng, ta cũng tin trong lòng Đồng khanh, ta cũng là huynh đệ của y. Từ xưa vì hoàng vị mà phụ tử thành thù, phụ thê phản bội. Sau đại chiến Lạc Dương, Đồng khanh dần trở nên xa lạ với ta, khi đó... Trong lòng ta rất khổ sở. Hiện tại, tất cả đều đã kết thúc.

Lưu Biện nói rồi dang hai tay, hít một hơi thật sâu, cảm nhận từng luồng không khí mát mẻ.

- Quan tự tại bỏ tất. Hành thâm bàn nhược ba la mật đa thì. Chiếu kiến ngũ uẩn giai không. Độ nhất thiết khổ ách... Sắc tức thị không, Không tức thị sắc. Sắc tức là không. Không tức là sắc. Thụ tướng hành thức. Diệc phục như thị. . . Thị chư pháp không tương. Bất sinh bất diệt. Bất cấu bất tịnh. Bất tăng bất giảm.

. . .

- Đồng sư, tất cả khổ ách thế gian đều xuất phát từ bản tâm con người. Ta muốn tới Thiên Trúc học Phật pháp vô thượng kia, muốn tiếp xúc khổ ách thế nhân... Đến giờ ta mới biết Phật của Đồ Trưng cũng không phải chân Phật.

Lưu Biện nói xong, lấy từ tay Đồng Uyên một bọc đưa cho Dương Khiêm.

- Dương Khiêm, người trở về đi, đưa cái này cho Đồng Ký.

- Hoàng... Trăm triệu không thể. Truyền quốc ngọc tỷ này không phải thiên tử thì không thể giữ. Chẳng lẽ ngài muốn đem giang sơn này giao cho Đồng gia? Chớ quên thái tử hầy còn.

Trong mắt Lưu Biện hiện lên vẻ đau đớn.

Hắn nhắm hai mắt lại, sau một hồi khẽ nói với Đồng Uyên:

- Đồng sư, cho dù không có ngọc tỷ thì có thể ngăn việc kia xảy ra sao? Hán thất từ sau Đồng thái sư đã xong. Về điểm này thật ra hai ta đều rõ. Nếu như không phải là Đồng đại ca, thì hiện nay chỉ còn lại chỉ Hán thất Hứa Xương, mà không còn chỉ Hán thất Trường An. Những năm gần đây Quan Trung đại trị, đó không phải là công lao của ta, mà là tâm huyết của Đồng đại ca... Bá Uy không giống với Đồng đại ca, thủ đoạn so với ta và Đồng đại ca độc ác hơn nhiều lần. Đồng, sẽ lên hoàng vị, nhưng sẽ không được lâu. Đồng đại ca còn thì hoàng vị Đồng còn, nhưng Đồng đại ca không còn, Lưu thị tông tộc tất sẽ gặp tai ương.

- Hôm nay ta giao ngọc tỷ cho Bá Uy, kì thật là muốn nói cho hần... Giang sơn này ta có thể đưa cho hần, nhưng mong hần thủ hạ lưu tình. Bá Uy là một hài tử thông minh, hần là có thể hiểu ý tứ của ta. Nếu như vậy vẫn không thể bảo toàn tính mệnh của Đồng, ta đây cũng chỉ có thể nói Lưu gia ta đã diệt vong. Đây là thiên ý, cũng không phải điều một khối ngọc tỷ có thể quyết định được, Đồng sư hiểu không?

Đồng Uyên nghe vậy không nhịn được thở dài một tiếng.

Sao lão lại không biết lời Lưu Biện chính là sự thực?

Chỉ là ở trong lòng lão vẫn không thể tiếp nhận. Cả đời trung với Hán thất, không ngờ lại phải trừng mắt nhìn Hán thất diệt vong.

Miệng Đồng Uyên mấp máy, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Nào biết đột nhiên Dương Khiêm lại mở miệng:

- Chủ nhân, hiện tại ngài không thể đưa ngọc tỷ này.

- Vì sao?

- Đồng Ký sớm muộn cũng sẽ phát hiện mật đạo trong Phật đường. Nếu chủ nhân chạy đi mà không lộ tung tích, thì theo lẽ thường sẽ là tới Quan Đông. Nói như vậy mọi chú ý của Đồng Ký sẽ đặt ở đông nam mà bỏ qua tây bắc. Nếu lúc này lão nô mang ngọc tỷ về, Đồng Ký sẽ biết hành tung của ngài...

- Ngài nói không sai, Lương vương thế tử khác với Lương vương, với thủ đoạn độc ác của hần sẽ không bỏ qua cho ngài. Cho nên ngọc tỷ này không thể đưa cho hần. Nếu như ngài muốn đưa thì nên đưa cho Lương vương. Hơn nữa phải đợi sau khi vào Tây Vực với được.

- Lão nô mặc dù đầu phục Lương vương, nhưng nhiều năm chịu ơn sâu dày của hoàng thượng như vậy, lão nô tuyệt sẽ không hại ngài. Ta theo chủ nhân cùng đi, đợi sau khi ngài đến Tây Vực thì có thể thông qua Lý hầu, giao vật này cho Lương vương. Tin rằng nhất định Lương vương sẽ nhìn ra huyền cơ bên trong. Chỉ có như vậy thái tử mới có thể bảo toàn. Bằng không tâm huyết của ngài cũng đành uống phí.

Mặc kệ Đồng Uyên đối với Dương Khiêm thế nào, nhưng vào lúc này cũng không thể không thừa nhận Dương Khiêm nói rất có lý.

- Chủ nhân, Dương Khiêm nói rất đúng...

- Người... Thực sự muốn đi cùng ta đến Thiên Trúc?

Lưu Biện nghi hoặc nhìn Dương Khiêm:

- Dương Khiêm, ta nghe người ta nói đường đi Thiên Trúc vạn dặm gian khổ. Trên đường nguy hiểm rất nhiều, người nguyện ý vứt bỏ vinh hoa phú quý theo ta tới Thiên Trúc hay sao?

Dương Khiêm gật đầu:

- Khi chủ nhân tại vị lão nô đã không làm hết phận sự, hôm nay chủ nhân... Lão nô nguyện dâng những năm cuối đời cho chủ nhân.

- Còn ta nữa.

Đồng Uyên nói:

- Nếu như chủ nhân không chê ta tuổi già sức yếu, ta cũng muốn theo chủ nhân tây hành Thiên Trúc, lãnh hội huyền diệu của chân Phật.

Lưu Biện hồi lâu không nói gì, chỉ nói được một câu:

- Các người... hà tất phải khổ vậy?

Thi Hương đại khảo bắt đầu vào giờ Dậu.

Thi xong các sĩ tử tốp năm tốp ba rời khỏi trường thi. Từng nhóm nói chuyện với nhau về cuộc thi rất tâm đắc, hô bằng gọi hữu, tiến về phía tửu quán kiếm một trận say.

Còn ba người Tào Phi cũng cùng nhau bước trên đường.

- Nhị công tử, uống một chén đi.

Hạ Hầu Bá không nhịn được mở miệng.

Tào Phi lắc đầu:

- Hạ Hầu, người tự đi một mình thôi. Ta lúc này không có tâm tình... Vừa rồi khi xuất môn, ta nghe một quốc tử nói binh mã Lưu Bị đã đột nhập Dĩnh Xuyên, chiếm lĩnh Dương Địch và Ủy thị, đang bao vây Hứa Xương. Hiện tại ta đang rất muốn về Hứa Xương.

Chắc hẳn vị quốc tử kia là người nhà của quan lại Trường An.

Hạ Hầu Bá và Tuân Thích nghe vậy lại càng hoảng sợ:

- Sao có thể thế được? Không phải trước đây còn nói Tào gia thúc phụ ngăn Từ Châu quân ở Lâm Dĩnh sao?

Tào Phi mặt lạnh lùng:

- Đó đều là chuyện lâu rồi. Trên chiến trường thế cục thiên biến vạn hóa, nhiều ngày trôi qua như vậy trời mới biết đã xảy ra chuyện gì. Trước đây ta đã nói qua, Tào gia thúc phụ có thể đứng đầu một quận, nhưng tuyệt đối không thể thống lĩnh toàn cục. Nếu như ta là Tào gia thúc phụ, thì khi Lữ Ôn hầu xuất binh Nhữ Nam, ta nhất định sẽ mãnh công Khương, ít nhất có thể đẩy chiến tuyến về Nhữ Nam. Chỉ tiếc, Tào gia thúc phụ... đã dễ vượt mất cơ hội. Đáng tiếc, đáng tiếc.

Hai người Hạ Hầu Bá trầm mặc.

Tào Phi có thể đánh giá Tào Nhân như vậy, nhưng hai người bọn họ thì không thể.

Hạ Hầu Bá suy nghĩ một chút:

- Ngày hôm nay có rất nhiều đồng môn uống rượu ở Yêu Nguyệt lâu, còn mời chúng ta cùng đi. Không bằng chúng ta đi đến Yêu Nguyệt lâu hỏi thăm một chút?

Tào Phi lắc đầu:

- Muốn đi thì người đi đi, ta muốn về nơi ở, nói không chừng phụ thân sẽ phái người liên lạc với chúng ta.

Tuân Thích cũng nói:

- Đúng vậy, cuộc thi hôm nay quả thực rất khổ cực. Ta bồi nhĩ công tử quay về, làm phiền Hạ Hầu đi hỏi thăm một chút.

- Vậy... Được thôi.

Hạ Hầu Bá chia tay hai người Tào Phi, đi về Yêu Nguyệt lâu dự tiệc.

Tào Phi, Hạ Hầu Bá thì chậm rãi đi về. Bọn họ hiện đang ở khu tây nam Trường An. Mắt thấy sắp về đến nơi, chợt phát hiện xung quanh nơi ở có rất nhiều quân sĩ thủ vệ. Nhìn trang phục thì không giống với cấm quân, Vũ Lâm quân, nhưng cũng không kém gì quân chính quy.

Tào Phi không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hắn và Tuân Thích nhìn nhau, thâm nghị: Đồng gia muốn hạ thủ với chúng ta rồi sao?

- Nhị công tử, chúng ta đi...

Tào Phi, Tuân Thích quay đầu muốn rời đi, nhưng vừa mới bước được vài bước thì đã bị người ngăn lại. 20 tên Kỹ Kích sĩ xuất hiện trên đường lui bọn họ.

Dẫn đầu là một thanh niên khoảng chừng 17, 18 tuổi.

- Nhị vị công tử đây muốn đi đâu? Sao qua gia môn mà không vào... Ha ha, chẳng lẽ muốn noi theo việc Đại Vũ trị thủy?

- Người là...

Thanh niên cười cười:

- Tại hạ Chu Bất Nghi, là môn hạ đốc dưới trướng Lương vương thế tử. Nay phụng mệnh thế tử có lời mời nhị vị công tử. Thế tử lúc này đang trong nhà nhị vị công tử, mời nhị vị công tử khổ cực một chuyến. Thế tử đã đợi rất lâu, sợ là không nhận được rồi.

Tào Phi và Tuân Thích nhìn nhau cười khổ.

Việc gì tới cũng phải tới.

- Vậy làm phiền Chu tiên sinh đi trước dẫn đường...

Tào Phi hít sâu một hơi, cổ ưỡn ngực lên. Cho dù một khắc sau có bị Đồng Ký giết thì giờ khắc này ta chính là đại biểu cho phụ thân.

Cái chết của Viên Thiệu khiến cho chiến sự Quan Đông không còn bất cứ hồi hộp gì nữa.

Tào Tháo vuốt miệng, lật xem chiến báo các nơi truyền tới đây, trên mặt càng lúc càng ủ dột, cả người chẳng khác nào con rối.

Một tháng, mới chỉ một tháng mà Tào Tháo nhận ra, hắn đã vô lực xoay chuyển trời đất.

- Giữa tháng 8, Khiên Chiêu khi bình định Chân thị mưu nghịch ở Trung Sơn quốc đã bị Tuyền Phong quân của Trương Cáp phục kích. Sau khi đại chiến, toàn quân Khiên Chiêu hầu như bị diệt, chỉ còn mấy trăm tàn binh chạy về Tín Đô. Trương Cáp thuận thế chiếm lấy Thường Sơn quốc, phụ tử Tiên Vu sau đó xin hàng.

Mãn Sủng vô thức đọc chiến báo trong tay, dường như không hề cảm thấy vẻ ủ ê trên mặt Tào Tháo.

Trên đại đường phủ nha, văn võ đại thần lặng ngắt như tờ, một đám im lặng nghe Mãn Sủng lạnh lùng đọc, nhìn phản ứng của Tào Tháo.

- Cuối tháng 8, Cự Ma tam quân của Đồng Phi phân ba đường đột tiến, chiếm lĩnh đại bộ phận Ký Châu. Viên Đàm trên đường mang tin về bị Bối Ngôi quân của Đồng tướng Khúc Nghĩa chặn lại, tử thương thảm trọng... Bản thân Viên Đàm bị Việt Hề chém chết.

- Đầu tháng 9... Khiên Chiêu ở Tín Đô dẫn bộ hạ đầu hàng...

Mãn Sủng cố dùng ngữ khí bình tĩnh để đọc, nhưng dần dần giọng nói của hắn cũng bắt đầu run run. Một tháng, chỉ gần một tháng mà Đồng Phi đã nắm toàn bộ Ký Châu trong tay. Tuyền Phong quân và Cự Ma tam quân đang xuất phát về phía Duyệt Châu.

Hiện nay Đồng Phi ở Duyệt Châu, Dự Châu đã tụ gần 50 vạn đại quân.

Nếu như Cự Ma tam quân và Tuyền Phong quân cũng đến, như vậy tổng binh lực của Đồng Phi sẽ đạt 80 vạn, hơn xa Tào Tháo.

Tám mươi vạn đại quân.

Đó là một con số đủ để khiến tất cả mọi người sợ hãi.

Rất nhiều người cúi đầu trầm tư, về phần họ nghĩ gì thì có lẽ chỉ có bản thân họ mới biết.

Tào Tháo ngẩng đầu lên...

- Chư công, tình huống rất tệ, đúng không?

Mâu quang như chim ưng đảo qua chúng nhân trên đường, hắn cười khổ:

- Nhưng ta có thể bảo chứng, đây còn chưa phải tin tức tồi tệ nhất. Bá Ninh, người đọc tiếp đi.

Mãn Sủng liếc mắt nhìn Tào Tháo, không biết lúc này trong lòng Tào Tháo thực ra đang nghĩ gì.

- Đầu tháng 9, Liêu Đông thái thú Phan Chương nhập Giao Thủy từ biển, đổ bộ Hàn Đình cướp đoạt Đô Xương (nay là Sơn Đông Xương ấp), cắt đứt đường lui của Quân Hối. Trịnh Hôn vì cố giải cứu Quân Hối mà bị Phan Chương phục kích trên đường. Liêu Đông tướng quân Lăng Thao lệnh con hắn bảo vệ Dương Khâu sơn, sau đó bất ngờ tập kích Đình huyện (nay là Sơn Đông Lai Dương), chiếm lấy Tức Mặc. Hiện nay hải quân Liêu Đông đã hợp binh một chỗ, vậy khốn...

Mãn Sủng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua mặt không cảm xúc của Tào Tháo rồi cắn răng đọc tiếp:

- ... vậy khốn binh mã Quân Hối tại Lư thôn...

Tào Tháo nói thêm một câu:

- Bối Ngôi quân của Khúc Nghĩa đã đánh vào Bình Nguyên quận, Trịnh Hôn bại liên tiếp đã lui tới Lịch thành, tình thế nguy ngập.

Nói xong hắn đứng lên, nói từng chữ:

- Nhưng không biết chư công hôm nay đang nghĩ gì?

Trong phòng hoàn toàn im lặng.

Tào Tháo nói:

- Thế cục Quan Đông đã đến nỗi khó có thể vãn hồi. Đại quân bĩ phu tới gần, đường lui của chúng ta càng ngày càng ít. Ba ngày trước Đồng Phi phái Hoàng tu nhi đến Kháng Phụ, ý đồ chiêu hàng ta. Chắc hẳn chư công cũng đều nhận được thư của người nhà?

491. Chương 490: Dã Vọng

Trên đường vẫn một mảnh trầm mặc, khiến người khác hít thở không thông.

Tào Tháo lấy thư ra, vẫy về phía mọi người:

- Đồng Tây Bình muốn ta đầu hàng, nói y nguyện tiến ta làm thừa tướng. Ha ha, người này thật coi trọng ta... Chắc hẳn trong thư nhà của chư công, Đồng Tây Bình cũng đưa ra rất nhiều điều kiện mê người.

Mặc dù không ai đứng ra nói, nhưng trầm mặc cũng có nghĩa đã trả lời.

- Ta cự tuyệt rồi.

Tào Tháo nói:

- Ta và Đồng Phi năm đó kết giao tại Lạc Dương rất tương đắc. Chí nguyện bình sinh của ta y đã thay ta hoàn thành, ta đã không còn gì nuối tiếc. Cho nên ta bảo Hoàng tu nhi kia nói cho Đồng Phi, nếu như Tào Mạnh Đức ta đầu hàng rồi có tiếp tục được làm thừa tướng, nhưng lúc đó Tào Mạnh Đức còn là Tào Mạnh Đức sao? Cuộc đời có thể có được một đối thủ như Đồng Phi, ta cảm thấy rất thoải mái... Cho nên ta muốn tử chiến với y.

Nói đến đây Tào Tháo dừng lại một chút.

- Thế nhưng chung quy đây cũng là tranh đấu của ta và Đồng Phi. Chưa đánh đến cuối cùng, chưa đánh đến sống chết thì sẽ chưa dừng tay. Chư công nếu không muốn đánh tiếp thì có thể đi... Lời hứa Đồng Tây Bình đáng giá nghìn vàng, những lời y nói ra tuyệt đối không bao giờ thay đổi. Trong ba ngày bắt đầu từ hôm nay, ta mở trạm kiểm soát Kháng Phụ, người muốn nương tựa Đồng Phi có thể yên tâm ra đi. Ba ngày sau, người lưu lại ta hi vọng có thể cùng ta đồng tâm hiệp lực. Chiến sự mặc dù thối nát nhưng cũng không phải không thể văn hồi.

Trên đại đường ồ lên.

Tào Bành đứng ra tức giận rít gào:

- Thừa tướng đối với chúng ta ân trọng như núi, sao chúng ta có thể bán chủ cầu vinh? Người nào dám lùi bước, ta nhất định không buông tha hắn.

- Tào Bành, lui ra một bên.

Tào Tháo giận quát một tiếng, Tào Bành không cam lòng nhưng vẫn lui xuống.

- Ta đã mệnh Trịnh Hồn lui giữ Thái Sơn quận. Tiếp theo chính là lúc chư công lựa chọn... Đi con đường nào mỗi tuyệt không ngăn trở.

Tào Tháo nói xong phất tay áo đi vào nội đường.

Mãn Sủng và Tuân Du nhìn nhau, vội vàng đuổi theo.

Trên đại đường, tất cả mọi người tâm sự nặng nề, hoặc là châu đầu ghé tai thương nghị, hoặc là đứng dậy ra về.

Mãn Sủng đuổi tới hậu đường, có chút tức giận hỏi:

- Chúa công, sao phải như vậy?

Nhưng Tào Tháo lại tỏ ra vô cùng thoải mái, vẻ ừ ừ trên mặt cũng biến mất không thấy, khẽ mỉm cười:

- Bá Ninh, Công Đạt, các người cứ ngồi đã.

Đợi hai người ngồi xuống, Tào Tháo mới mở miệng nói:

- Các người có thể không hiểu vì sao ta lại nói những lời này. Cũng không phải ta muốn làm như vậy, mà là đành phải làm như vậy. Chúng ta từ Thành Dương lui đến Kháng Phụ, Viên Thiệu thảm bại, Thanh Châu nguy cấp... Ngoài ra binh mã của Lưu Bị cũng bị vây ở Đình Xuyên. Trời đông giá rét sắp đến, cảnh ngộ của chúng ta sẽ càng trở nên khó khăn hơn. Lúc này, chúng ta cần đồng tâm hiệp lực.

Tuân Du dường như hiểu một chút, có chút suy nghĩ gật đầu.

Nhưng Mãn Sủng vẫn không hiểu, hỏi:

- Nhưng điều này với những điều ngài nói vừa rồi có quan hệ gì?

- Bá Ninh, tình huống ngày hôm nay người cũng thấy đấy. Gia quyến của rất nhiều người rơi vào tay Đồng Phi, hơn nữa tình huống nguy cấp như vậy, tâm mọi người cũng bắt đầu bất ổn rồi. Ta muốn quyết chiến với Đồng Phi thì cần ổn định hậu phương. Thế nhưng những người này đã thành nhân tố bất ổn, khiến ta khó có thể khống chế. Ha ha, trời muốn mưa, gái muốn lấy chồng... Nếu tâm tư mọi người không thể yên ổn, đơn giản chỉ cần thỏa mãn bọn họ... Làm như vậy đối với chúng ta mà nói cũng không hẳn là chuyện tốt.

- Chúa công...

Tào Tháo căn dặn khế nói:

- Thực không dám giấu, ta nhận được thư của Lưu Bị. Trong thư hấn đề xuất liên thủ với ta chống lại Đổng Phi. Duyệt Châu đã không thể duy trì, chúng ta cần thời gian, không gian để dốc sức với Đổng Phi... Chúng ta cần Từ Châu.

- Ta đã mật lệnh Trịnh Hồn không tiếc giá nào phải mang truân điền quân từ Thái Sơn quận đến đây, khoảng chừng trên dưới 20 vạn.

- Hiện nay binh mã phía nam của Đổng gia bị Chu Du kiềm chế, khó có thể thi triển toàn lực. Lưu Biểu, Tôn Sách cũng đồng ý liên thủ với chúng ta. Tôn Sách đã bắt đầu tập kết binh mã Giang Đông, tới Từ Châu hội hợp cùng chúng ta. Còn Lưu Biểu sẽ ngăn trở đại quân của Sa Ma Kha, nên chúng ta không cần lo lắng sẽ hai mặt thụ địch.

- Bá Ninh, Công Đạt, hiện tại ta cần thời gian. Đến lúc đó binh mã bốn nhà chúng ta hội tụ cùng nhau, có lẽ vẫn có thể quyết một trận sống mái với Đổng Phi. Trận này nếu thắng chúng ta sẽ có vốn đàm phán với Đổng Phi. Thế nhưng nếu như thất bại, thì sẽ là thất bại thảm hại. Cho nên... Hiện tại ta cần hai người dốc hết sức hiệp trợ.

Tào Tháo đã dốc hết vốn liếng với Mãn Sủng, Tuân Du rồi.

Hai người nhìn nhau, dần dần hiểu được ý đồ của Tào Tháo.

So với buông xuôi, thì thà phô trương thanh thế, kéo dài thời gian.

Tin rằng những người tới nương tựa Đổng Phi sẽ nói những gì Tào Tháo đã nói. Như vậy chắc chắn sẽ khiến Đổng Phi dè dặt, Tào Tháo sẽ có thêm thời gian triệu tập binh mã. Đương nhiên đây mới chỉ là chủ ý, còn thực thi cụ thể thế nào thì còn cần bàn bạc kĩ.

Mãn Sủng suy nghĩ một chút, đứng dậy nói:

- Thừa tướng, ta nguyện tới Thái Sơn quận hiệp trợ Trịnh Hồn đem binh mã về, thuận tiện ngăn chặn Đổng Phi.

- Việc này...

Tào Tháo có chút do dự.

Có điều không phải là vì hấn không tín nhiệm Mãn Sủng. Ngược lại hấn rất coi trọng Mãn Sủng, Lỗ Túc đã chết, Tuân Úc cũng đã chết... Người đáng tín nhiệm, có thể dùng bên người càng ngày càng ít đi.

Tới Thái Sơn quận, ngăn binh mã Đổng Phi?

Nói thì dễ, nhưng đó là một nhiệm vụ cử tử nhất sinh. Một khi Mãn Sủng bị Đổng Phi phát hiện, tất chết không có chỗ chôn.

Tào Tháo không cam lòng.

Nhưng dường như ngoại trừ Mãn Sủng, hấn thật sự không tìm ra ai tin cậy hơn để đảm đương nhiệm vụ này.

Trình Dục đã hộ tống sứ giả Lưu Bị bí mật tới Từ Châu. Tuân Du? Hiện tại Tuân Du chính là người không thể rời khỏi Tào Tháo.

Thậm chí ngay cả đám người Y Tịch Tào Tháo cũng khó có thể tin tưởng nữa.

Mặc dù Y Tịch theo hấn đã lâu, thậm chí so với Trình Dục, Tuân Du còn lâu hơn. Nhưng người này tâm mắt rất linh hoạt, tâm tư cũng khó lường. Rất khó nói đến lúc sơn cùng thủy tận Y Tịch sẽ lựa chọn thế nào. Người như vậy, Tào Tháo không thể tin.

- Bá Ninh, lần đi Thái Sơn này vô cùng nguy hiểm.

Tào Tháo cầm tay Mãn Sủng:

- Ta cho Tào Bành theo người đi trước, người có thể cố thì cố, nếu không thể thì nghìn vạn lần không được liều mạng cùng Đồng Phi. Có thể trốn vào thâm sơn, bằng vào địa hình của Thái Sơn quận có thể chống lại Đồng Phi. Nếu như thực sự không được, ta cũng hi vọng người đừng dễ dàng buông xuôi. Ta sẽ an bài Lương Mậu ở Ván Dương nghĩ cách tiếp ứng người... Chỉ cần có thể kéo dài tới đầu xuân năm sau là thành công. Nếu như không được, thì chỉ cần người có thể trở về đã là thắng lợi.

Mãn Sủng mắt ngậm lệ nóng, khom người vái chào:

- Sủng nguyện máu chảy đầu rơi để báo đáp hậu ái của thừa tướng hôm nay.

492. Chương 491: Thái Mỹ Nhân

Nói xong Mãn Sủng xoay người rời đi.

Tào Tháo lại căn dặn Tào Bành một phen, lúc này mới xem như bình tĩnh trở lại.

Đội Mãn Sủng và Tào Bành rời đi, Tuân Du đột nhiên hỏi:

- Thừa tướng, Lưu Bị... Có thể tin tưởng sao? Người này tâm cơ thâm trầm, quá xảo hoạt.

Tào Tháo thở dài:

- Sao ta lại không không biết? Nhưng cục diện hôm nay chúng ta không còn lựa chọn. Hợp thì lợi, phân thì hại. Hôm nay chúng ta chỉ có cách hợp tác cùng Lưu Bị, Tôn Sách mới có thể nắm được vài phần thắng. Thế lực của Đồng Tây Bình càng lúc càng lớn, chúng ta không còn lựa chọn.

Tuân Du cũng rơi vào trầm tư.

- Thừa tướng, Lưu Biểu thực sự có thể ngăn chặn Sa Ma Kha?

Tào Tháo nói:

- Chỉ cần Sa Ma Kha không giải quyết được thủy quân của Chu Du, thì hắn không thể toàn lực đối phó Lưu Cảnh Thắng. Mà chỉ cần Lưu Biểu có thể sống, Sa Ma Kha không thể dễ dàng đột phá phòng tuyến kinh bắc. Công Đạt, chúng ta lúc này đang đánh bạc. Vận khí trước đây của ta cũng không tệ, hi vọng lần này vận khí vẫn chưa bỏ ta.

Tuân Du gật đầu, im lặng không nói gì.

Kì thật trong lòng hắn và Tào Tháo đều có một nghi vấn: Lưu Biểu liệu còn giữ được bao lâu?

Lưu Biểu đã sắp không duy trì được nữa.

Đương nhiên không phải hắn không đỡ được thế tiến của Sa Ma Kha. Ngược lại tân nhiệm thái thú Hàn Tung và điển quân giáo úy Ngụy Diên của Nam quận liên thủ liên tục đẩy lùi mấy lần công kích của Kinh Nam. Sa Ma Kha không tiến được, Kinh Bắc cũng thủ có thừa, nhưng tiến không được.

Chiến cuộc vào thu trở nên giằng co.

Đồng thời Lưu Biểu để Khoái Việt lưu lại Tương Dương, đảm nhiệm biệt bộ tư mã của Kinh Châu.

Bổ nhiệm nguyên Trường Sa giáo úy Ngô Cự làm thái thú Nam Dương, sau đó lại bổ nhiệm trưởng tử Lưu Kỳ làm thái thú Giang Hạ, giám sát hai quân thủy bộ Giang Hạ.

Bề ngoài có vẻ giữa hai nhi tử, Lưu Biểu đã chọn Lưu Tông làm người thừa kế.

Nhưng người sáng suốt có thể nhìn ra, một loạt an bài này của Lưu Biểu đã giảm bớt quyền lợi của Thái Mạo, Khoái Việt. Mà hai người này không nghi ngờ gì là đại biểu cho thế tộc Kinh Châu, cũng đại biểu cho lợi ích của Lưu Tông. Lưu Biểu làm như vậy là vì mục đích gì?

Tương Dương xem ra rất yên ổn...

Có thể nói là cực kỳ yên ổn.

Nhất là đến khi nhập đông, thân thể Lưu Biểu hình như đã có chuyển biến tốt. Vì vậy hắn cũng nhanh chóng đẩy mạnh việc nắm địa khu Kinh Bắc.

Tông tộc không có ý kiến gì.

Đám người Thái Mạo, Khoái Việt đối với những an bài này của Lưu Biểu cũng không có dị nghị gì, rất bình tĩnh tiếp nhận bổ nhiệm của Lưu Biểu.

Thái Mạo bị bổ nhiệm làm trị trung biệt giá, binh tào tông sự, tổng đốc quân sự Kinh Châu.

Về điểm này mà nói, trong các phương chư hầu, Lưu Biểu xem như một người luôn tuân theo Hán chế. Chỉ ít dưới trướng của hắn không hề bổ nhiệm bất cứ tướng quân hỗn tạp nào. Toàn bộ quan lại đều bổ nhiệm dựa theo Hán chế. Từ mặt nào đi nữa Lưu Biểu cũng không vượt quá quy chế.

Trị trung biệt giá là chức vụ tối cao trong thân tử, vị trí cực kỳ quan trọng.

Trước đây chức vụ này do Lưu Ba đảm nhiệm. Thái Mạo nhiều lần đề xuất khéo với Lưu Biểu muốn được thay thế Lưu Ba, nhưng vẫn chưa được như ý.

Hiện tại cuối cùng hắn cũng thỏa nguyện...

Khí trời phương bắc dần dần chuyển lạnh. Mà nhiệt độ không khí ở Kinh Châu cũng đột ngột xuống thấp. Nhất là triều lạnh đặc hữu của phía nam, thường khiến người khác khó có thể chịu được. Trong một trang viên ngoài thành Tương Dương, đám người Khoái Việt tụ lại cùng nhau, vây quanh chậu than với vẻ mặt sầu não.

- Đức Khuê, đã đến lúc này rồi người vẫn còn tâm tư uống rượu sao?

Khoái Việt có chút bất mãn nhìn Thái Mạo, giọng nói có ý châm chọc:

- Sao? Lúc này làm trị trung biệt giá thấy thỏa mãn chứ?

- Khoái Việt, người đừng nói linh tinh.

Thái Mạo nặng nề đặt ly rượu trong tay xuống bàn, chợt bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Ta thỏa mãn cái rắm... Người cho ta là kẻ ngu si sao? Lưu Biểu bề ngoài thắng ta làm trị trung biệt giá, thế nhưng hiện tại... Hắn an bài những người đó, ta có thể chỉ huy được người nào? Ha ha, hay ột chiêu mình thắng ám giáng. Từ Nam quận đến Nam Dương, từ Tương Dương đến Giang Hạ, chưởng binh đều là thân tín của hắn, trong thành Tương Dương này ta có thể động được ai? 8000 tinh binh Tương Dương chỉ nghe một mình hắn điều khiển, Hồ phù bị hắn nắm lấy, ngay cả tiểu Uyển cũng không biết giấu ở nơi nào... Người cho là ta không biết hắn muốn làm gì sao?

Khuôn mặt nghiêm túc của Khoái Việt lộ ra nụ cười:

- Ha ha, xem ra người còn chưa uống nhiều, vẫn còn biết lợi hại trong đó.

Thái Mạo cười lạnh:

- Ta đương nhiên biết lợi hại. Có điều tốt xấu ta cũng là ca ca của tiểu Uyển, bằng vào quan hệ này Lưu Cảnh Thăng cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt Thái gia ta. Ngược lại Dị Độ người sợ là gặp nguy hiểm rồi. Huynh trưởng người hiện giờ nương tựa Trường An, Lưu Cảnh Thăng há có thể đơn giản buông tha Khoái gia? Theo ta thì người nên lo lắng nhiều hơn cho bản thân đi, tránh tương lai Khoái gia người rơi vào kết quả của nát nhà tan.

Nét cười trên mặt Khoái Việt biến mất, thay vào đó là sắc mặt ngưng trọng.

- Đức Khuê, hai nhà Thái, Khoái ở Kinh Tương nhiều năm, chúng ta coi như là bằng hữu lớn lên cùng nhau từ nhỏ. Hôm nay gọi người tới chính là muốn mời Đức Khuê người trợ giúp ta một tay... Tiểu huynh có chút trù tính, nhưng nếu không có sự hỗ trợ của Đức Khuê thì khó có thể thành công.

Thái Mạo nói:

- Ta tự thân còn khó bảo toàn, làm sao giúp được người?

- Ha ha, có nguyện ý hỗ trợ hay không thì đợi ta dẫn tiến một người rồi hẵng quyết định, thế nào?

Thái Mạo nhú mào:

- Người nào?

Khoái Việt cười, đứng dậy nói:

- Đức Khuê đừng sốt ruột, cứ ngồi đợi một chút, ta đi rồi sẽ về ngay.

Nói xong Khoái Việt xoay người rời phòng, chỉ để lại một mình Thái Mạo không hiểu đầu đuôi thế nào. Hôm nay Khoái Việt mở tiệc chiêu đãi Thái Mạo, Thái Mạo cũng không phải không biết mục đích của hắn là gì. Đối với tình cảnh xấu hổ của Thái gia hiện nay ở Kinh Châu, trong lòng Thái Mạo biết rõ ràng. Nếu hắn đã tới đây chính là muốn xem ý tứ của Khoái Việt. Dù sao Khoái gia, Thái gia đều là đại tộc trăm năm, có thể nói vui buồn lẫn nhau.

- Huynh trưởng đi phó ước, tiểu muội cũng ủng hộ.

Thái Mạo nhớ lại lời muội muội nói với hắn trước khi đi:

- Châu mục đại nhân đã quyết tâm cá chết lưới rách cùng Quan Trung. Thế nhưng với Thái gia chúng ta thì không cần thiết chịu chết cùng hắn. Sau khi cục diện Quan Trung thống nhất, ca ca gặp Dị Độ tiên sinh có thể dò xét một chút, nói không chừng có thể tìm được cho chúng ta một sinh cơ.

Thái phu nhân, cũng chính là lão bà của Lưu Biểu vừa qua tuổi 30, phong nhã hào hoa, phong vận vẫn còn y nguyên.

Cảm giác của phụ nữ rất nhạy bén, hầu hết thời gian nàng còn thấy rõ ràng hơn cả Thái Mạo. Thái Mạo rất kính trọng tiểu muội này.

Trong lúc Thái Mạo miên man suy nghĩ, rèm cửa được vén lên, từ bên ngoài tiến vào ba người.

Dẫn đầu chính là Khoái Việt, bên người hắn là một trung niên văn sĩ, Thái Mạo cũng không lạ gì người này, người đến chính là Khoái Lương.

Thái Mạo không khỏi cả kinh, không nhận được hô lên một tiếng.

Khoái Lương gật đầu với hắn rồi nghiêng người tránh ra một lối để người phía sau hắn tiến lên. Lúc này Khoái Việt cũng nhường lại chủ vị, vẻ mặt trông cực kỳ cung kính. Người nọ cũng không khách khí, sải bước đi tới, đặt mông ngồi đối diện Thái Mạo.

Thái Mạo chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Người kia thân cao hơn trượng, cao lớn vạm vỡ, khôi ngô giống như một con hùng sư, khuôn mặt vàng nhạt cực kỳ xấu xí. Trong đêm tối mà bất ngờ xuất hiện có lẽ sẽ khiến người nhát gan sợ chết khiếp. Mắt lớn mũi cao giống như chim ưng.

Thái Mạo chưa từng gặp qua, thế nhưng cảm thấy mẫn hán đối diện này có chút quen mắt.

Chỉ là trong lúc nhất thời không nghĩ ra tên của đối phương. Thái Mạo chỉ tay vào mẫn hán, hồi lâu sau vẫn không nói nên lời.

Mẫn hán khách át giọng chủ, sau khi ngồi vào chỗ của mình thì chộp lấy bình rượu, ngửa cổ uống một ngụm lớn.

- Dị Độ tiên sinh, rượu này không ngon, chỉ đáng cho đàn bà trẻ nít uống. Không so được với mấy bình liệt tửu a mang từ Tây Vực tới.

Khoái Việt cười ha ha:

- Rượu của tam gia đương nhiên là hảo tửu.

Mẫn hán cũng mỉm cười, sau đó nói với Thái Mạo:

- Ta chính là Sa Ma Kha, còn thân phận, lai lịch thế nào chắc hẳn ngươi cũng rõ ràng, ta cũng lưỡi giới thiệu. Nếu như ngươi muốn bắt ta thỉnh công với Lưu Biểu thì mau hồi Tương Dương điều binh đi. Nói

không chừng Lưu Biểu sẽ tín nhiệm người một lần nữa, Thái gia người sẽ lại tiếp tục được hưởng vinh hoa phú quý... Ha ha, mỗi gia chưa bao giờ ngăn cản người phú quý.

Đầu óc của Thái Mạo lúc này trống rỗng.

Được tiểu muội Thái Uyển Nhi nhắc nhở, trước lúc tới đây Thái Mạo cũng đã đoán được, mục đích của Khoái Việt chỉ sợ là mời hắn cùng nương tựa Quan Trung.

Vào lúc này thì ý đó cũng không phải là ý kiến tồi. Mặc dù Quan Trung cũng có chèn ép thế tộc, dùng khoa cử thủ tiêu quyền tiến cử của thế tộc. Nhưng mặt khác cũng không phải là chèn ép thế tộc, thậm chí khoa khảo cũng chính là đối xử bình đẳng với tất cả mọi người.

Chính ứng với Cầu hiền lệnh của Đồng Phi năm xưa: chỉ cần nghệ tinh là ta có thể sử dụng.

Mặc dù thế tộc không còn quyền tiến cử, thế nhưng nếu luận nội tình, hàn môn sĩ tử còn xa mới có thể so sánh được.

Nói cách khác, Quan Trung cũng không phải đoạn tuyệt hy vọng sinh tồn của thế tộc.

Thái Mạo cũng có ý nghĩ như vậy, chỉ là nếu không biết rõ thái độ của Quan Trung với thế tộc Giang Nam thế nào, thì hắn sẽ không thể ra quyết định.

Vốn chỉ muốn dò xét một chút, không ngờ...

- Thiên hầu...

Thái Mạo lắp bắp gọi quan danh của Sa Ma Kha, nhưng cũng không biết nói tiếp thế nào. Sa Ma Kha là nhân vật thế nào? Đồng gia Quan Trung một tay che trời, mà Sa Ma Kha chính là huynh đệ kết bái của Đồng Phi, Trường Sa kết nghĩa mai viên (vườn mơ), có thể nói thiên hạ đều biết.

Thái Mạo ngẩn ra.

Sa Ma Kha lộ vẻ không hài lòng, đặt bình rượu về một bên, cởi áo choàng nói:

- Người đứng là không thú vị.

- A, a... Không biết Thiên hầu có gì chỉ giáo?

Thái Mạo vừa rồi thất thố, nên không nghe được lời Sa Ma Kha nói.

Khoái Việt liền nói:

- Tam gia chớ có sốt ruột. Đức Khuê giật mình cũng là bình thường Thật ra khi ngài theo gia huynh bí mật tới nơi này, ta cũng không khác Đức Khuê bao nhiêu. Việc này quan hệ trọng đại, nên Đức Khuê cần suy nghĩ kỹ.

Khoái Lương cũng nói:

- Tam gia, Đức Khuê là người biết nặng nhẹ, hiểu lí lẽ. Hơn nữa hắn với huynh đệ ta biết nhau từ nhỏ, không phải người khác có thể sánh được.

Thái Mạo lúc này cũng đã kịp phản ứng.

Sa Ma Kha trầm giọng nói:

- Nhị ca ta cũng nói, Thái Đức Khuê hiểu đại nghĩa, biết nặng nhẹ. Chúng ta đi thẳng vào vấn đề, mục đích hôm nay ta đến đây chính là vì Tương Dương. Cho nên muốn thỉnh Thái tướng quân giúp một việc nhỏ, giúp ta được Tương Dương, không biết Thái tướng quân nghĩ thế nào?

Thật thẳng thắn...

Trong lòng Thái Mạo cười khổ. Sa Ma Kha này khác với những người hắn đã gặp, lòng ngay dạ thẳng, không quanh co lằng nhằng, khiến cho Thái Mạo không kịp thích ứng.

Trầm ngâm một chút, Thái Mạo nói:

- Thiên hâu, không phải là ta không muốn hỗ trợ. Chắc hẳn ngài cũng biết ta và Dị Độ hiện giờ... Trong thành Tương Dương chúng ta căn bản không thể nói rõ. Lưu Biểu minh thăng ám giáng ta, hiện tại ngoại trừ 800 phủ binh dưới trướng, thì không còn người nào nghe lệnh ta. Lưu Biểu ở Tương Dương đóng 8000 quân cường tráng. Ngoài ra còn có một Văn Sữu lĩnh 3000 tinh binh đóng bên trong thành. Những người này ta không có cách nào điều động... Thiên hâu, không phải ta không thức thời, chỉ là ta thật sự bất lực, thứ cho ta vô pháp nghe theo.

Khi nói những lời này, sau lưng Thái Mạo ướt đầm mồ hôi.

Hắn vô cùng sợ, sợ chẳng may không thể khiến Sa Ma Kha thỏa mãn thì hắn sẽ lập tức xuất thủ giết hắn. Mặc dù hắn chưa thấy bản lĩnh của Sa Ma Kha, nhưng danh hổ lang chi tướng, mai viên tam sữu không phải vô cớ mà có. Võ nghệ của Thái Mạo cũng không kém, thế nhưng nếu so với Sa Ma Kha thì chẳng khác nào kiến hôi.

Nhưng theo bản năng, hắn cảm thấy nên nói thật.

Sa Ma Kha mỉm cười:

- Lời của Thái tướng quân cũng không phải là thoái thác. Hoàn cảnh của ngươi hiện tại rất rõ, cho nên mới gặp ngươi hôm nay. Kỳ thật ngươi có thể giúp được ta... Ta hy vọng vào lúc ta yêu cầu, Thái tướng quân có thể phong tỏa phủ nha châu mục một canh giờ. Trong một canh giờ này, trong phủ nha không được có bất kì tin tức nào được truyền ra, không biết Thái tướng quân có đồng ý hỗ trợ không?

Thái Mạo ngẩn ra:

- Lúc nào?

- Ha ha, cái này... Đến lúc đó tướng quân tự nhiên sẽ biết.

Thái Mạo do dự, sau khi hít sâu một hơi thì khẽ nói:

- Thiên hâu, việc này quan hệ trọng đại, xin thứ cho ta nhất thời chưa thể đáp ứng. Nếu như Thiên hâu tin ta hãy cho ta hai ngày suy nghĩ. Đương nhiên nếu lúc này Thiên hâu giết ta, Thái Mạo ta cũng tuyệt không nửa câu oán hận.

Sa Ma Kha cười:

- Nếu như ta không tin Đức Khuê thì hà tất gặp lại ngươi? Cứ trở về suy nghĩ, trong ba ngày ta muốn biết kết quả. Còn nữa, trong khoảng thời gian này ta ở đây. Ngoài ta ra còn có 800 Sơn Man quân. Nếu như Thái tướng quân muốn mật báo giành phú quý thì cứ tự nhiên, ta cũng không nói gì. Nhị ca ta nói qua: nghi người thì không dùng người, dùng người thì tin người. Sa Ma Kha ta tin rằng Thái tướng quân là người hiểu lý lẽ, biết phân rõ nặng nhẹ.

- Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên.

Trán Thái Mạo túa mồ hôi lạnh, gật đầu lia lịa.

Bốn người ngồi quanh lò sưởi, sau khi ăn uống một hồi Thái Mạo mới đứng dậy cáo từ.

- Ta theo Đức Khuê cùng về.

Khoái Việt đứng dậy:

- Tam gia cứ ở đây, có chuyện gì thì bảo Thúc Tiến gửi lời, ta và Đức Khuê xin cáo từ trước.

Thúc Tiến là con thứ của Khoái Việt, tên Khoái Dương, năm nay vừa 20.

Thái Mạo sắc mặt hơi đổi, nhưng không nói gì.

Trên đường về Tương Dương, Thái Mạo và Khoái Việt cũng không nói chuyện nhiều.

Thế nhưng từ về mặt của Khoái Việt, Thái Mạo có thể khẳng định, Khoái gia đã được hứa hẹn nhiều điều, đã hoàn toàn đầu phục Quan Trung.

Thảo nào người này lại dễ dàng như vậy.

Sau khi trở lại Tương Dương, Thái Mạo chia tay Khoái Việt. Hắn vội tới phủ nha châu mục, từ gác môn đi vào hậu trạch.

Vì trời lạnh, nên hai ngày nay Lưu Biểu lại có chút khó chịu.

Trước kia nếu Lưu Biểu thế này, Thái phu nhân sẽ ở một bên chăm sóc. Nhưng hiện tại Lưu Biểu lòng có tâm tư, lo lắng xảy ra điều gì ngoài ý muốn. Vì vậy xa lánh Thái phu nhân, ngay đến Lưu Tông cũng trở nên đề phòng. Trận bệnh này Lưu Biểu chỉ mang theo một lão mục tử từ quê nhà đến chiếu cố. Thái phu nhân và Lưu Tông muốn gặp hắn rất khó khăn.

Bầu trời lát phát mưa phùn, Thái Uyển ngồi trong lương đình ở hậu trạch, nhìn mưa rơi nát bèo ao, trong lòng tịch liêu.

Y phục màu xanh, trong mưa bụi lát phát bóng lưng thêm dài, mang vài phần tiều tụy.

Mây ngày khê chau, má lúm đồng tiền tràn ngập sầu bi, trán cúi thấp khiến người khác cảm thấy đau lòng. Khi Thái Mạo thấy cũng không nhận được khê thở dài.

Thái Mạo đã trên 50 tuổi rồi.

Còn Thái Uyển kém hắn vừa tròn 20. Hai người hắn cùng cha khác mẹ, thế nhưng tình huynh muội còn hơn cả ruột thịt. Mắt thấy tiểu muội sống khổ sở như vậy, hận ý của Thái Mạo với Lưu Biểu bất giác tăng thêm vài phần.

Đi vào lương đình, đứng ở phía sau Thái Uyển không nói một lời.

- Ca ca đã trở về?

Thái Uyển cảm thấy Thái Mạo đến, xoay người khê hỏi.

- Đã trở về.

- Tình hình thế nào?

Thái Mạo hơi do dự, nhìn bốn phía rồi nói:

- Vẫn tốt... Có điều khi ở phủ Dị Độ, bất ngờ gặp được một người.

Thái Uyển đầu tiên là ngẩn ra, sau khê hỏi:

- Có phải Khoái Lương đã trở về?

Đôi khi Thái Mạo cảm thấy, muội muội này của hắn nếu là nam nhi thì nhất định sẽ xuất sắc hơn hắn.

Lập tức gạt đầu.

- Ngoài ra ta còn gặp được Sa Ma Kha.

- A...

Thái Uyển cảm thấy bất ngờ, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng, hoảng sợ trừng đôi mắt hạnh:

- Ca ca, huynh nói ai?

- Sa Ma Kha.

Thái Mạo sớm biết chỉ cần nói ra tên này, Thái Uyển nhất định sẽ bị dọa cho sợ. Hắn cười khở:

- Không ngờ phải không... Vào lúc hắn đến, ta cũng sợ đến nỗi không nói được lời nào. Sa Ma Kha tới rồi, hắn mời ta hỗ trợ, giúp hắn đoạt Tương Dương.

Thái Uyển nhú mày:

- Ca ca, huynh không đáp ứng chứ?

Thái Mạo cười khở:

- Thật ra ta rất muốn đáp ứng, nhưng chuyện nhà mình mình biết. Ta hiện tại một là không bình, hai là không tướng, lấy gì mà giúp hần?

- Vậy hần...

- Thiên hầu nói hần cũng biết cái khổ của ta, cho nên cũng không bắt buộc. Hần chỉ hỏi ta vào lúc thích hợp phong tỏa nơi đây giúp hần.

Ánh mắt Thái Uyển lóe lên:

- Ở đây? Phủ nha?

- Đúng vậy.

Thái Uyển nhạy cảm phát hiện, nếu Sa Ma Kha dám đến thì nhất định sẽ còn hậu chiêu. Về phần hậu chiêu là gì thì nàng không rõ. Thái Uyển chỉ rõ một việc, Thái gia bây giờ... cần phải lựa chọn. Đây cũng là mục đích của Sa Ma Kha khi tới nơi này.

- Khoái gia nói thế nào?

Thái Mạo thở dài:

- Còn có thể nói như thế nào? Nghe Dị Độ nói lần này Khoái Lương lập công lớn, đã được phong làm học chính Thái Học viện Thừa Minh điện, Lại bộ thị lang, địa vị chỉ dưới Thạch Thao, phụ trách điều phối quan lại triều đình... Hiện giờ coi như Khoái gia đã có chỗ dựa vững chắc.

Lời này nói nghe sao có chút đau xót.

Thái Uyển nghe ra trong lời Thái Mạo có chút ghen tị, khẽ hỏi:

- Vậy Sa Ma Kha có nói sẽ an trí nhà chúng ta thế nào không?

Thái Mạo gạt lệ đau xót, xấu hổ cười lắc đầu...

Thái Uyển lập tức hiểu được, thở dài:

- Kì thật lựa chọn của Dị Độ tiên sinh cũng không tệ. Những người như chúng ta sinh ra đã phải gánh trách nhiệm gia tộc, sao có thể sung sướng như người thường? Chỉ là muội có chút kì lạ, Sa Ma Kha gan lớn thế nào mà dám một mình mạo hiểm? Thế cục Kinh Nam cũng không tốt, thủy quân Chu Du vẫn đang đánh hần sứt đầu mẻ trán. Nam quận lại có Hàn Tung và Ngụy Diên ngăn đại quân hần. Sa Ma Kha lấy tự tin ở đâu mà muốn đoạt Tương Dương, bình định Kinh Châu?

Thái Mạo thở dài:

- Tiểu Uyển, chớ có so tam anh với thường nhân, nhất là Lương vương Đồng Phi. Mai viên tam anh người nào cũng to gan lớn mật, Lương vương năm đó dẫn theo hơn 10 người đánh cho Thái Bình đạo hao binh tổn tướng, chặt vật không chịu nổi. Sa Ma Kha được chính miệng tiên đế tán thưởng là tiểu man vương... Nhìn hần mấy năm nay phát triển thế cục ở Kinh Nam thì biết, sợ rằng hần đã nắm chắc.

Thái Uyển gạt đầu:

- Huynh trưởng nói vậy muội cũng hiểu. Chỉ là Thái gia chúng ta không thể so với Khoái gia. Năm đó Khoái Lương ở Nam Dương sống vai huyết chiến với nhị hầu, giao tình không cạn. Hơn nữa Khoái Lương đầu nhập Trường An cũng đã lâu, công lao tích lũy. Hơn nữa giao tình của hần và Lương vương cũng đủ cho Khoái gia hần vững gót ở Quan Trung.

- Thái gia chúng ta không có bất cứ giao tình gì với Quan Trung. Trước đây ca ca còn đánh Sa Ma Kha, mặc dù lúc đó là phụng mệnh hành sự, nhưng chung quy vẫn là một vương mắc... Muội cũng tán thành suy nghĩ của ca ca, nếu như Sa Ma Kha thực sự nắm chắc, vậy Kinh Châu nhất định không thể bảo toàn, chúng ta cần sớm có quyết định. Quan Trung Lương vương cách đây quá xa, không thể nghĩ tới. Vì vậy chúng ta phải bám lấy Sa Ma Kha, nếu ca ca biết rõ Sa Ma Kha yêu thích cái gì thì chúng ta có thể dễ dàng hành động. Chỉ có cách ôm lấy Sa Ma Kha, Thái gia chúng ta mới có thể có tương lai, mới có thể tiếp tục sinh tồn.

Không thể không nói Thái Mạo quả thật kém hơn muội muội hắn. Ít nhất vào thời khắc then chốt, suy nghĩ của Thái Mạo không sâu sắc bằng Thái Uyển.

Nghe Thái Uyển nói xong, Thái Mạo gật đầu lia lịa.

Nhưng rất nhanh hắn lại lộ ra vẻ khổ não:

- Muội muội, Sa Ma Kha này... Thăm dò thế nào? Hắn chỉ cho ta thời gian ba ngày.

- Ca ca, huynh không thể lúc nào cũng chờ muội quyết định thay huynh được. Chuyện này tự huynh nghĩ cách đi.

Đối với những người xuất thân như Thái Uyển, rất khó nói đến cái gọi là cảm tình chân chính.

Sinh ra tại môn phiệt thế tộc, bọn họ được giáo dục từ nhỏ phải phấn đấu vì gia tộc. Về điểm này, Tuân Úc, Tuân Du và cả rất nhiều người nữa chẳng khác gì Thái Uyển. Thậm chí ngay cả đến Đồng Phi, chẳng phải cũng được giáo dục thế này?

Gia quốc thiên hạ... Gia, vĩnh viễn đứng đầu.

Khi Thái Uyển gả cho Lưu Biểu tuổi cũng chỉ mới 16, 17, còn Lưu Biểu lúc đó đã qua 50, là một cuộc hôn nhân chính trị không hơn không kém.

Mỹ nhân yêu tài tử, nói thì không sai, hơn nữa Lưu Biểu quả thật cũng là tài tử danh sĩ.

Nhưng vấn đề ở chỗ, một tiểu nữ hài nhi vừa 16, 17, trong lòng tràn đầy mộng tưởng, sao có thể cam tâm tình nguyện yêu một lão nhân tuổi bằng phụ thân nàng? Lưu Biểu đối với Thái Uyển cũng không tệ, Thái Uyển bề ngoài cũng có vẻ rất vui vẻ, dường như cả hai rất hòa hợp. Nhưng cái hòa hợp đó hình thành trên cơ sở yên bình, một khi xuất hiện nguy cơ thì chính là đồng sàng dị mộng.

Thật giống như tục ngữ nói: phu thê vốn là chim cùng rừng, tai vạ đến thì mỗi con bay một ngã.

Câu này ứng với hôn nhân thế tộc càng chuẩn xác.

493. Chương 492: Vô Đề

Huynh muội Thái Uyển, Thái Mạo phải mưu đồ vì tương lai Thái gia, về phần kết quả thế nào thì đành trông chờ vào số phận.

Mấy ngày tiếp theo, Thái Mạo thường xuyên đăng môn thỉnh giáo Khoái Việt.

Còn Khoái Việt cũng rất khách khí, chỉ khi hỏi về việc Sa Ma Kha thì hắn tỏ ra thần bí, cười không trả lời.

Có điều trong câu chuyện, Thái Mạo cũng nghe ra vài tin tức.

Có người nói Sa Ma Kha háo sắc, hơn nữa sở thích về vấn đề đó còn rất quái gở. Dường như hắn chỉ thích nữ nhân ở goá.

Đa kết hôn? Hơn nữa lại còn ở goá?

Khi Thái Mạo về nhà thì bắt đầu suy nghĩ tin tức nghe qua dường như không có chút tác dụng gì này, thỉnh thoảng lại lắc đầu chà chà chép miệng.

Khi vào tháng 11, chiến cuộc Quan Đông có được thời gian ngắn yên bình.

Thanh Châu khi vào đông bên trong không có lương thảo, bên ngoài lại không viện binh. Quân Hối kiên trì ở Lư thôn 40 ngày, rốt cuộc cũng không thể tiếp tục nữa.

Tính tình của Quân Hối cũng không quá tốt.

Sau khi gặp phải tình huống này, tính tình hắn càng trở nên nóng nảy. Thanh Châu tây bộ giáo úy Ngưu Kim, là trợ thủ của Quản Hối có chút năng lực, nhưng chỉ vì chuyện nhỏ mà xung đột với Quản Hối, kết quả bị Quản Hối phạt 20 trượng, khiến lòng hắn oán hận.

Hắn tìm cháu trai Ngưu Hiền, liên hợp với hai người Trương Đài và Hình Liệt bàn bạc. Bốn người thương nghị đều cảm thấy đại thế đã mất, sợ khó có thể vãn hồi. Hiện nay cần sớm quyết định, nói không chừng còn kiếm được phú quý. Vì vậy bốn người mật mưu tạo phản, cuối tháng 10 âm thầm liên hệ với Lăng Thao. Vào một đêm gió mạnh trăng lấp, bốn người liên thủ giết Quản Hối, mở chốt đầu hàng.

Đến lúc này đại cục Thanh Châu đã định.

Sau đó nguyên thái thú Tây Hà Tôn Càn phụng mệnh đến Thanh Châu, đảm nhiệm thứ sử. Có điều thứ sử lúc này không còn quyền lợi như trước. Tôn Càn chủ trương dân sinh, mà thái thú Vân Trung Pháp Chính được điều làm đô đốc Thanh Châu, chấp chương quân sự, hợp với Tôn Càn thống trị Thanh Châu.

Đối với Tôn Càn mà nói, đảm nhiệm thứ sử một châu có lẽ là mơ ước cả đời hắn cũng không nghĩ đến.

Sau khi nhậm chức, hắn chăm chỉ nỗ lực, chịu mệt nhọc khôi phục dân sinh Thanh Châu, đồng thời tiến cử một người từ trong đám tù binh, chính là chủ quan truân điền Thanh Châu Tào Chi dưới trướng Tào Tháo.

Câu trả lời của Đồng Phi là: dân sinh Thanh Châu ta đã giao hết cho Công Hữu, sử dụng người nào Công Hữu và Hiếu Trực cứ tự quyết định.

Đồng Phi chỉ tay năm ngón thật hay.

Thế nhưng Tôn Càn lại cảm động đến rơi nước mắt, dâng thư cho Đồng Phi đang trú ở Sơn Dương: thần vốn chỉ là một phường áo vải, được thiên tuế ưu ái há có thể không quên mình phục vụ? Ba năm, nếu sau ba năm Tôn Càn không thể khiến Thanh Châu khôi phục cảnh tượng phồn vinh như xưa, nguyện dâng đầu lên thiên tuế.

Tôn Càn muốn liều mạng rồi.

Sau đó Đồng Phi lại gửi văn kiện về Trường An, mệnh Triệu Tiễn đảm nhiệm thứ sử Ký Châu, ủy nhiệm Phan Chương là hành quân đô đốc, liên hợp chấp chương Ký Châu. Về phần Chân gia thì dời về Trường An, Chân Dật được ủy nhiệm làm thiếu phủ Thừa Minh điện, chủ chương tài chính. Còn đối mỗi phong quốc ở Ký Châu thành quận, kết thúc phong quốc về sau.

Ký Châu thế tộc như rừng, cần phải có một người đức cao vọng trọng mới có thể trấn trụ.

Triệu Tiễn có thể nói đã trải qua ba triều, từ Hán Linh Đế đến Ngụy đế Lưu Hiệp, lại tới Hán đế Lưu Biện, rất có uy vọng trong sĩ lâm, hơn nữa thủ đoạn cương quyết. Đây cũng là một nguyên nhân chủ yếu khiến Đồng Phi từ chối lần trước đám người Cổ Ung đề cử Triệu Tiễn đi sứ Tam Hàn.

Chuyện xảy ra ở Trường An Đồng Phi đại thế cũng hiểu.

Chỉ là chiến cuộc Quan Đông đã đến lúc then chốt, Đồng Phi khó có thể thoát thân. Khi biết tin Lưu Biện bị giết, Giả Hủ thất tung, Đồng Phi nhốt mình trong thư phòng một ngày một đêm không ra. Ngày hôm sau Đồng Phi xuất hiện với khuôn mặt âm trầm, mệnh hành quân tư mã Hoàng Tự lĩnh 800 Cự Ma Sĩ hỏa tốc chạy về Trường An, nhốt Đồng Ký vào thiên lao chờ xử lý.

Sau đó mệnh Văn Sính suất lĩnh bản bộ nhân mã quay lại Trường An.

Bãi chức Lan Trì tướng quân của Triệu Vân. Bắt Vương Mãi, Chu Bất Nghi, Quách Hoài, Giả Mục, Giả Phồng, Lưu Tiên cùng quan viên thân cận Đồng Ký vào thiên lao. Lại phái Mã Lương trong đêm chạy tới Tây Vực, mời Lý Nho, Diển Vi hỏa tốc đến Trường An.

Bổ nhiệm Từ Hoảng làm thứ sử Tây Châu.

Điều thái thú Sóc Phương Bàn Dục quay lại Trường An, phối hợp với Lý Nho tạm tiếp nhận tất cả sự vụ Thừa Minh điện.

Cổ Ung bị bãi quan, Lô Dục bị bãi quan...

Toàn bộ Thừa Minh điện vào tháng 11 gần như thay đổi hoàn toàn. Có điều ý nghĩ thực sự của Đồng Phi không người nào biết.

Khi đám người Đồng Ký bị bắt vào thiên lao, đám người Thái Diễm, Đồng Lục đều viết thư cầu tình cho Đồng Ký.

Thế nhưng khi Đồng Phi nhận được thì nhìn cũng không nhìn lấy một cái, ném luôn vào hỏa lò. Có điều y cũng viết lại một phong thư gửi cho Lý Nho.

Thanh Châu ổn định rồi, Ký Châu ổn định rồi.

Tào Tháo suất lĩnh 20 vạn nhân mã, tạm thời lui lại Từ Châu, chỉ để Mãn Sủng quấy Đồng Phi quanh Thái Sơn quận.

Lưu Bị cũng không còn muốn cứu viện Dĩnh Xuyên mà điều Trương Yển đến Nhữ Nam, còn hấn dẫn theo Từ Mã Lăng tọa trấn Bái huyện.

Hai quân cộng lại được hơn 30 vạn binh mã. Cùng thời gian, Lưu Kỳ Giang Hạ cũng phụng mệnh tiến nhập Nhữ Nam, mang cho hai người Tào, Lưu 5 vạn đại quân.

Tổng binh lực gần bốn mươi vạn.

Cuối tháng 11, Thư Hộc chết trận chết trận ở Phần Khâu, Hứa Du cũng tự vẫn bên bờ Dĩnh Thủy.

6 vạn Từ Châu quân thiếu y phục, lương thực đầu hàng Bàng Đức, được tân nhiệm thái thú Dĩnh Xuyên Gia Cát Cẩn tiếp quản, đánh vào truân điền doanh.

Lâu Khuê đã tới Sơn Dương...

Đồng Phi giục ngựa ra roi, quanh quẩn ở ngoại ô.

Sơn Dương đã hai lần tuyết lớn, cả trời đất một vẻ mông lung.

Sư tông thú trong tuyết chậm rãi tiến lên, hình như bước đi vô định. Hai người Hàn Đức, Mạnh Thản dẫn theo tùy tùng đi phía sau Đồng Phi.

Bọn họ cũng nhìn ra tâm tình của Đồng Phi không tốt.

Hoàng Vinh, Tân Thường đi cạnh Đồng Phi cũng không dám nói gì. Tân Thường là con trai Tân Tì, tuổi cũng không còn nhỏ, Tân Tì không muốn Tân Thường mất 10 vào tam học, cho nên đã thỉnh cầu Đồng Phi thu Tân Thường làm thư tá trong Lương vương phủ.

Mặc dù không được công danh, nhưng người sáng suốt đều biết thư tá này tiền đồ còn sáng sủa hơn nhiều.

Đồng Phi ngửa đầu nhìn thấy mây dày đặc, miệng lẩm bẩm như tự nói với mình:

- Lại sắp tuyết.

- Thiên tuế.

Đồng Phi gơ roi lắc lắc, đột nhiên cười ha ha.

- Bắc quốc phong quang, thiên lý băng phong, vạn lý tuyết phiêu. Vọng trường thành nội ngoại, duy dư mông mông, đại hà thượng hạ, đồn thất thao thao. Sơn vũ ngân xà, nguyên trì chá tượng. Dục dữ thiên công thí bỉ cao. Tu tình nhật, khán hồng trang tổ khóa, phân ngoại yêu nhiều.

(Phong cảnh Bắc quốc đóng băng ngàn dặm, tuyết rơi khắp nơi. Nhìn trong ngoài Trường Thành chỉ thấy mênh mông, nước trên Hoàng Hà đột nhiên cuộn cuộn. Núi rừng trong mưa như nhảy múa, như muốn vươn tới tận trời cao. Ngày đẹp trời thấy thiếu nữ càng thêm xinh đẹp)

494. Chương 493: Thiết Tỏa Hoàn Giang

Nửa bài [Thẩm viên xuân - tuyết] của vĩ nhân hậu thế từ miệng Đồng Phi đọc ra có vần có điệu, toát ra phong vận cổ xưa.

Lúc này thơ ngũ ngôn bắt đầu xuất hiện, thất ngôn tuyệt cú rất ít, tính ra chỉ có một bài [Lương Châu từ] của Đồng Phi là đặc sắc một chút.

Về phần từ ở thời đại này còn chưa phát triển, thậm chí rất nhiều người còn chưa tiếp thu.

Tất cả danh sĩ đều dùng cổ thể, thơ ngũ ngôn và thất ngôn tuyệt cú rất hiếm, từ thì lại càng hiếm.

Đồng Phi hứng chí đột nhiên vịnh lên, khiến cho Hoàng Vinh, Tân Thường ngẩn ra, nghiêng tai lắng nghe.

Có thể cảm giác Đồng Phi vẫn chưa vịnh hết. Đối với thứ mới mẻ này nếu là người lớn tuổi một chút có lẽ sẽ khó tiếp nhận, nhưng đối với người trẻ như Hoàng Vinh, Tân Thường vốn rất tò mò với sự việc mới mà nói, thì thể loại này rất hứng thú.

Đồng Phi sau khi vịnh nửa bài thì đột nhiên dừng lại.

Ngây ngốc nhìn đồng tuyết phủ dày, hai mắt đã nhắm lại.

Y lẩm bẩm, giọng nói rất nhỏ...

Thế nhưng Hoàng Vinh lại nghe được rõ ràng, Đồng Phi đang nói: thể gian chuyện không vừa ý có đến tám chín phần mười...

- Thiên tuế.

Đồng Phi dường như không nghe thấy, cười lớn một tiếng:

- Được rồi, chán chường đã lâu, tranh thủ thời gian nửa ngày cũng nên làm chút chuyện nghiêm chỉnh. Hoàng Vinh, Tân Thường theo trở về thành. Thời gian tốt sao có thể phí? Rét đậm đã tới, tin rằng mùa xuân cũng không còn xa nữa. Cũng nên đến lúc chấm dứt rồi.

Nói xong thúc vào bụng sư tông thú, A Sưu hí dài một tiếng tung chân chạy như điên.

- Vinh ca, người nghe có hiểu không?

Tân Thường mắt mở to hỏi Hoàng Vinh:

- Những lời chúa công vừa nói thực ra có ý gì?

- Cái này... Ta cũng không hiểu rõ lắm. Có điều nghĩ lại chúa công lời thâm ý sâu, cần phải tỉ mỉ suy nghĩ mới có thể ra được.

Lúc này Hàn Đức thúc ngựa đến bên hai người:

- Đừng đoán nữa, nếu không nhanh về thì canh thừa cũng không còn mà ăn đâu.

Đây vốn chỉ là một câu nói bình thường, thế nhưng khi Hoàng Vinh, Tân Thường nghe được lại cảm thấy bên trong hàm nghĩa, khiến hai người lại phải trầm tư.

Tại sao Hàn quê mùa này cũng có thể nói ra những lời thâm ảo như vậy?

Sương mù giăng tỏa Tương giang.

Đã vào tiết tiểu hàn, nhận về bắc, tước vào tổ.

Chu Du đỡ kiếm đứng ở đầu thuyền, nhìn bóng thuyền ẩn hiện phía trước, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Giương buồm, đuổi cho ta.

- Đại đô đốc, sương mù như vậy, chúng ta lại cách xa chủ lực. Vạn nhất Cẩm Phàm tặc sử quỷ kế diệu hồ ly sơn thì làm sao bây giờ?

Người nói chính là một thanh niên quân quan, lo lắng nhắc nhở Chu Du.

Ánh mắt Chu Du lạnh lùng:

- Nếu không thể giải quyết tắc tử kia, hấn sẽ trở thành tai họa. Chúng ta mấy lần đổ bộ, cứ sắp vững gót chân thì lại bị tắc tử này gỡ quỹ kế, ngăn cản bước tiến của chúng ta. Tại đây chúng ta bố trí phục kích, tuyệt đối không thể để tắc tử đào tẩu. Trung quân có quân sư sẽ không có vấn đề gì. Trên mặt sông này, quân Quan Trung không có lực đánh trả.

Từ đầu năm đến giờ, Cam Ninh đã bị Chu Du cho bại 17 lần liên tiếp.

Thuyền đội thiệt hại hơn trăm chiếc, chiến thuyền vô số. Có điều Cam Ninh coi như cũng biết sức mạnh của Chu Du. Cầm Phàm doanh chỉ vừa khôi phục một ít nguyên khí là Cam Ninh lại lập tức xuất kích quấy nhiễu Chu Du. Mặc dù lần nào cũng bại, hao binh tổn tướng, nhưng vẫn không chịu dừng tay.

Chu Du vì bị Cam Ninh quấy rối, nên cũng không tiến thêm được bước nào.

Có vài lần hấn đã đặt chân lên đất liền, chuẩn bị cướp Thương Ngô Linh Lăng, đứng vững ở Kinh Nam. Nhưng bởi vì Cam Ninh này mà cứ mỗi lần sắp thành công lại đứt gánh. Người này quả thật là âm hồn bất tán, khiến người khác tâm phiền.

Hôm nay đại chiến nổ ra. Tôn Sách chinh bị binh mã ở Giang Đông xong liền lập tức xuất phát đến Từ Châu, hội binh với Tào Tháo, Lưu Bị, quyết tử chiến với Đồng Phi.

Vì việc này mà áp lực của Chu Du tăng lên rất nhiều.

Nếu như Giang Đông quân có thể vững gót ở Kinh Nam, thì sẽ có ý nghĩa lớn với tình thế đang bị Quan Trung quân bao vây hiện nay.

Thế nhưng muốn đứng vững ở Kinh Nam, Chu Du phải giải quyết Cam Ninh trước.

Chu Du cực kỳ thống hận Cam Ninh, nhưng cũng tán thưởng hấn. Lần này Chu Du nghi binh Trường Sa, sau đó lại bố trí mai phục trên Hoán giang, một lần đánh tan thuyền đội vừa thành lập của Cam Ninh. Hơn mười chiếc lâu thuyền của Cầm Phàm doanh gần như bị phá hủy sạch, có điều vẫn để Cam Ninh đột xuất trùng vây.

Cam Ninh lại dùng trò cũ, sau khi chạy vào Vân Mộng đại trạch thì bốn người Cam Ninh, Đồng Hệ, Đặng Dương, Tô Phi lại chia ra chạy.

Trước đây Cam Ninh dùng chiêu này đã đào thoát vài lần. Nhưng lúc này Chu Du hạ quyết tâm không bắt Cam Ninh thì không thu quân.

Người không tách ra sao?

Không sao... Ta chỉ theo Cam Ninh người là được. Về phần những người khác Chu Du không thèm để trong lòng, chỉ quyết tâm đẩy Cam Ninh vào chỗ chết.

Thật ra Chu Du rất hâm mộ Cam Ninh.

Thuyền đội và binh tướng tổn hại của Cam Ninh đủ để tổ chức ba chi thuyền đội có quy mô ngang với thủy quân Giang Đông. Nếu không phải thế lực Đồng Phi lớn, thì Cam Ninh cũng không thể làm được như vậy. Đôi khi Chu Du nghĩ: Nếu như ta cũng được hỗ trợ như Cam Ninh, chắc chắn không đến ba năm ta tuyệt đối có thể quét sạch toàn bộ Giang Nam... Đường nhiên, tiền đề là phải đầu hàng Đồng Phi.

Ý nghĩ này cũng chỉ lóe lên trong đầu Chu Du.

Hấn và Tôn Sách là anh em đồng hao, cùng cưới Lữ Giang nhị kiều, sao có thể đoạn tuyệt quan hệ với Tôn Sách?

Có điều nghĩ lại cũng thật đáng ước ao.

Chu Du có thể khẳng định, hỗ trợ của Quan Trung với Cam Ninh cũng toàn lực rồi.

Hiện nay Đồng Phi giằng co cùng Tào, Lưu ở Duyên Châu, Dự Châu. Tiền lương tổn hao cực lớn, người khác nghe mà giật mình. Ký Châu cần binh ổn, Thanh Châu cần binh ổn, Dự Châu cũng cần binh ổn, cần một lượng tiền lương cực lớn. Huống chi năm nay Quan Trung chẳng phải cũng bị hạn hấn?

Cái khác với Ký Châu chính là Quan Trung được Tần quốc thống trị, với lượng lớn kênh mương ngang dọc, đã giải quyết phần nào vấn đề hạn hán.

Thế nhưng một mặt phải hỗ trợ lương của bốn trăm vạn đại quân, một mặt phải bình ổn các châu, dù Đồng Phi là thần tiên cũng khó có thể đào ra nhiều tiền lương để tái tạo thêm một chi Cẩm Phàm doanh cho Cam Ninh nữa. Sau khi đánh tan Cam Ninh, Chu Du có thể rảnh tay mưu đồ Kinh Nam.

Nghĩ tới đây, Chu Du không kìm được nắm lấy chuôi kiếm.

Tốc độ thuyền đội của Cam Ninh bắt đầu chậm lại...

Đường sông phía trước đột nhiên hẹp lại, hình như là vào nút thắt, nước sông chảy xiết. Thế nhưng chỉ cần qua đoạn này, mặt sông sẽ trở nên rộng rãi. Đến lúc đó thuyền nhỏ của Cam Ninh sẽ phát huy được ưu thế cơ động, muốn đuổi theo e rằng rất khó.

Lâu thuyền của Giang Đông vô cùng vững chắc.

Chu Du hạ lệnh thủy quân mượn gió thổi, giương buồm truy kích. Nước sông ở đây mặc dù chảy xiết, nhưng so với chiến hạm to lớn của Giang Đông thì không có ảnh hưởng gì.

Theo tiếng ra lệnh của Chu Du, vài chiếc lâu thuyền tăng tốc, tiếp cận thuyền đội của Cam Ninh.

Sương mù rất dày, thuyền đội của Cam Ninh lại chạy trái chạy phải, dường như đang tránh dòng chảy ngầm, đi theo hình chữ chi.

Còn thuyền đội của Chu Du thì chạy thẳng, vì vậy ưu thế tốc độ của thuyền đội Cam Ninh đã mất đi, cự ly hai bên càng ngày càng gần.

Đột nhiên, thuyền nhỏ chỉ chạy quanh trên mặt sông.

Chợt có tiếng người la lên:

- Tướng quân, chúng ta bị dòng chảy ngầm cuốn lấy, không thoát nổi.
- Thoát ra nhanh, mau nghĩ cách đi.

Cam Ninh hình như đang hoảng lên, cuống cuống hô lớn.

Trên mặt Chu Du lộ nét cười, hình như đã thấy ánh sáng thắng lợi. Nhưng đúng lúc này một tiếng nổ lớn vang lên, lâu thuyền bị rung động cực mạnh.

- Có chuyện gì vậy?
- Đò dốc, hình như chúng ta đã đâm vào vật gì.

Sương mù quá dày, Chu Du cũng không nhìn rõ trên mặt sông có thứ gì ngăn lâu thuyền. Chắc hẳn không phải đá ngầm...

Hắn lập tức phái mấy thủy quỷ xuống nước, nhưng một lúc sau cũng không thấy quay lại.

Chuyện gì xảy ra?

Chu Du lại phái thêm mấy thủy quỷ nữa, nhưng kết quả vẫn như lúc trước.

Không đúng, chẳng lẽ Cam Ninh có mai phục ở chỗ này? Không có khả năng... Liên tục truy kích hai ngày, hẳn làm gì có cơ hội đặt mai phục?

Hay hắn đã chuẩn bị từ trước?

Chu Du giật mình đánh thót, nếu là như vậy thì hiện tại không phải hắn phục kích Cam Ninh, mà là Cam Ninh phục kích hắn mới đúng.

- Lui lại, từ chỗ này lui lại.

Cho dù lần này Cam Ninh chạy thoát thì còn có lần sau. Sau khi Chu Du cân nhắc một hồi thì hạ lệnh lui lại.

Thuyền đội quay đầu, nhưng vừa động thì lại nghe thấy một loạt âm thanh. Chiến hạm to lớn lại rung động một hồi, có vẻ không di chuyển được.

- Xuống nước, xem trong nước rút cuộc là có thứ gì. Phải thêm thủy quỷ xuống.

Hơn mười thủy quỷ nhảy xuống nước sông lạnh lẽo. Lần này bọn chúng không biến mất nữa, mà mau chóng quay lại.

- Đò đốc, trên mặt sông khắp nơi đều là xích sắt, dưới nước còn rất nhiều cọc sắt. Không biết được hạ xuống thế nào, xích sắt và cọc sắt nối với nhau, vì vậy thuyền của chúng ta rất khó xoay lại...

Chu Du thoáng cái hiểu ra.

Vừa rồi Cam Ninh đi hình chữ chi không phải để tránh dòng chảy ngầm, mà là tránh xích sắt.

- Lùi lại, lập tức men theo đường cũ lùi lại.

Thế nhưng tiến thì dễ, lùi lại thì khó. Cam Ninh vì trận chiến ngày hôm nay đã phải chịu bao ủy khuất. Ngay từ đầu hẳn không nghe chỉ huy của Lục Tồn, tự ý xuất chiến bị Chu Du đại bại. Sau đó Lục Tồn nghiêm lệnh hẳn bắt kể đánh thế nào cũng không được thắng.

Trong một năm hẳn thất bại 17 lần.

Ngoại trừ lúc bắt đầu thất bại năm lần, còn lại gần như mỗi tháng hẳn đều phải đại bại một lần, hơn nữa còn phải tự bại.

Hiện tại đã có thể phát tiết tức giận trong lòng, Cam Ninh cũng thừa nhận hẳn không phải là đối thủ của Chu Du... Nhưng bị thất bại 17 lần thì đến tượng đất cũng phải nóng tính. Sau khi thoát khỏi hà đạo, hẳn leo lên chiến thuyền kiểu mới mai phục ở bên cạnh từ lâu, tâm tình vui vẻ hơn rất nhiều.

Chiến thuyền kiểu mới này khác với phần lớn lâu thuyền đầu bằng cánh lớn trong các thuyền đội, mà là Ngũ Nha chiến hạm.

Thân tàu không lớn như lâu thuyền cánh lớn, mỗi chiến thuyền chia làm ba tầng, có thể chứa 200 người. Hai bên thân thuyền bố trí một loại trang bị tên là phách can. Cái gọi là phách can chính là lợi dụng nguyên lý đòn bẩy. Một cọc gỗ được dựng lên, đầu nặng mấy trăm cân, mỗi cọc gỗ có ròng rọc cố định, cần 20 tráng hán để kéo, điều khiển phách can lên xuống.

Phách can hạ xuống chiến thuyền lập tức nát vụn.

Kể cả lâu thuyền cánh lớn cũng không chịu nổi công kích của phách can. Huống chi trên thuyền còn bố trí 20 Tây Bình nổ, có thể dùng tên lớn công kích đối phương ngoài 200 bộ. Vũ khí như vậy đủ để đánh tan bất cứ đối thủ nào. Có điều Lục Tồn cũng không tùy tiện sử dụng.

Theo Lục Tồn nói thì:

- Đối phó Chu Du phải một trận thành công. Dù thuyền đội của chúng ta lợi hại hơn của hẳn, nhưng nếu không thể tiêu diệt toàn bộ thủy quân Giang Đông thì Chu Du sẽ tìm ra được cách khác. Sức chiến đấu của Ngũ Nha chiến hạm quả thật mạnh mẽ, đáng tiếc tốc độ lại là một khuyết điểm. Hưng Bá, người đánh chịu ủy khuất một chút, trước khi thời cơ chín muồi tuyệt đối không được thắng. Cái người phải làm chính là phải cho Chu Du thấy người đã cùng đường tận lối. Chỉ có như vậy Chu Du mới lơ lửng cảnh giác, quyết chiến cùng ta.

Cam Ninh rất không thích Lục Tồn.

Theo hẳn Lục Tồn chẳng qua chỉ dựa vào mặt dày, thông qua Thái Tiết mà được Đồng Phi trọng dụng, còn không có bản lĩnh gì.

Nhưng mấy lần đại chiến, Lục Tồn cũng không dă động đến.

Mặc dù Cam Ninh kiêu ngạo, nhưng cũng không phải không biết tốt xấu. Hẳn cũng biết Lục Tồn muốn một lần giải quyết đối thủ. Nếu thất bại, Chu Du sẽ làm như hẳn bây giờ đối phó phe mình. Tình huống như vậy Cam Ninh đương nhiên không muốn, cho nên cũng đành nghe lệnh.

Mất thấy thuyền Chu Du muốn lui lại, Cam Ninh sao có thể buông tha?

- Cự tiến chuẩn bị, tấn công cho ta.

Ba bốn chiếc Ngũ Nha chiến hạm quay ngang thân thuyền, một loạt cự tiến rít gào bắn ra. Những lâu thuyền Giang Đông đứng trước bị bắn cho nát vụn, lâu thuyền phía sau vội vã lui lại. Cam Ninh cũng không đuổi, bởi vì hắn được lệnh kìm giữ Chu Du ở chỗ này.

Sương mù dần tan.

Chu Du rút cuộc cũng thấy rõ mấy chiếc Ngũ Nha chiến hạm nằm ngang trên sông, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đều nói Quan Trung binh hùng tướng mạnh, quân giới sắc bén không thể đỡ. Trước đây còn chưa tin, nhưng hiện tại thì đành phải tin. Chỉ cần nhìn những lâu thuyền cánh lớn bị sứt mẻ đang trôi nổi trên mặt sông, là biết lực công kích của chiến hạm đối phương mạnh như thế nào. Dù chưa rõ công dụng của phách can, nhưng Chu Du ít nhiều cũng đoán được. Nếu muốn thoát thân bằng thuyền lớn chỉ sợ là không thể.

- Thả chiến thuyền ra chữa sông, xem có lối thoát hay không.

Chu Du cũng biết đây là cạm bẫy được thiết kế từ lâu, nếu đối phương đã lộ bài thì chỉ sợ cửa sông cũng sẽ có phục binh.

Có điều nếu không thử một lần thì hắn chưa từ bỏ ý định.

Hơn mười chiếc chiến thuyền lách khỏi xiềng xích thoát ra cửa sông. Nhưng còn chưa nhìn thấy gì thì đã bị bốn, năm chiếc Ngũ Nha chiến hạm ngăn lại.

Phách can hạ xuống, chiến thuyền nát vụn...

- Chu đô đốc, chớ vọng tưởng chạy trốn nữa.

Cam Ninh trên Ngũ Nha chiến hạm nói:

- Lục tướng quân vì hôm nay mà đã đợi mất một năm. Lúc này chắc hẳn chiến hạm chủ lực của Lục tướng quân đã bắt đầu công kích Giang Du. Ba trăm chiếc Ngũ Nha chiến hạm thế này, đại đô đốc cho rằng thủy quân của ngài có bao nhiêu phần thắng?

Ba trăm chiếc...

Chu Du cắn răng nhìn Cam Ninh, có chút không thể tin.

Cam Ninh nói:

- Đại đô đốc chớ thấy lạ, trước đây thuyền cánh lớn bị người phá hủy tất cả đều do Tây Xuyên Lưu Chương giám sát chế tạo. Ha ha, mà trong một năm này, Lương vương điều toàn bộ công tượng Quan Trung, Hán Trung và Tây Xuyên dốc hết sức tạo Ngũ Nha chiến hạm, kết quả sẽ thế nào?

Chu Du rít qua kẽ răng:

- Vị Lục tướng quân kia thật độc ác.

Độc ác với kẻ địch thì không tính làm gì... Nhưng có thể độc ác với bản thân, nhân tài như vậy càng thêm đáng sợ. Tính kĩ một chút, trong một năm này Lục Tốn đã trả giá bằng tính mệnh của mấy nghìn người. Vì một tính mệnh của Chu Du này mà Lục Tốn đổi bằng mấy nghìn mạng, thực sự là độc ác.

495. Chương 494: Trước Lúc Quyết Chiến

Chu Du lúc này chỉ có thể cầu trời xuất hiện kì tích.

Nếu như vị Lục tướng quân kia thực sự dùng ba trăm chiếc Ngũ Nha chiến hạm công kích thủy quân của hắn, Chu Thái, Tưởng Khâm dù tinh về thủy chiến, lại có quân sư Trần Đăng bày mưu tính kế sợ là phần thắng cũng không nhiều lắm. Sau trận chiến này, thủy quân Giang Đông chỉ e... Sẽ bị diệt tận gốc.

Trong nháy mắt, Chu Du rơi vào tuyệt vọng...

- Chu Du đã chết?

Đồng Phi hỏi với giọng cổ quái, tựa hồ không tin vào điều vừa nghe được, lại như lẩm bẩm vui mừng.

Đúng vậy.

Chu Du đã chết... Điều này đối với Đồng Phi thì thật không có cách nào hình dung.

Cổ lũy tây biên, nhân đạo thị, tam quốc chu lang xích xích. Loạn thạch xuyên không, kinh đào phách ngân, quyền khởi thiên đôi tuyệt. . . Điều tưởng công cần đương niên, tiểu kiều sơ giá liễu, hùng tư anh phát. Vũ phiến luân cân, đàm tiểu gian, tường lỗ hôi phi yên diệt. (*)

Hậu thế lưu truyền thiên cổ [Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ], Đồng Phi cũng không nhớ rõ lắm. Thế nhưng phong tư của Chu lang đã khắc sâu trong đầu. Chỉ tiếc Đồng Phi không có duyên quyết thắng bại với Chu Du, tuy rằng năm xưa ở Lạc Dương, Chu Du từng bị y đánh cho thê thảm.

Nhưng Đồng Phi biết đó chỉ là vận khí.

Nếu như không phải Lữ Mông xuất hiện, nếu như Bộ Chất không đầu hàng thì chưa biết thắng bại thế nào. Hơn nữa lúc đó Chu Du dù bại, thế nhưng dựa vào một Lạc Dương vẫn có thể chống lại đại quân của Đồng Phi, đủ để thấy sự inh của người này.

Bây giờ Chu Du đã chết?

Dưới đường đứng một thiếu niên 17, 18 tuổi, diện mạo đường đường.

Nghe Đồng Phi lẩm bẩm, thiếu niên tưởng y hỏi hẩn, vì vậy hồi đáp:

- Nhị thúc, Chu Du quả thật đã chết... Lục tướng quân lập kế dụ Chu Du xuất kích, sau đó dùng ba trăm chiếc Ngũ Nha chiến hạm xuất kích phá tan thủy quân Giang Đông ở Giang Du. Thủy quân đại tướng Tưởng Khâm, Chu Thái lực chiến mà chết, quân sư Trần Đăng dẫn người xin hàng. Sau đó Lục tướng quân điều quân trở về Vân Mộng trạch, Chu Du tự phá chiến hạm, tự vẫn theo thuyền.

- Thật là một hảo hán.

Đồng Phi không nhin được gật đầu.

Lúc trước y phái Lục Tốn đến Kinh Nam, cũng chỉ là thử ý nghĩ trong đầu một chút, xem Lục Tốn có thể cản được Chu Du? Đây là một chuyện rất khó nói. Đồng Phi chỉ hi vọng Lục Tốn có thể ngăn sự lớn mạnh của Chu Du ở Kinh Nam. Nhưng y không ngờ Lục Tốn lại có thể giết chết Chu Du.

Trong một năm này, Đồng Phi rất quan tâm đến chiến cuộc Kinh Nam.

Ngay từ đầu Lục Tốn cứ chiến là bại, khiến cho rất nhiều đại thần Thừa Minh điện dao động. Đồng Phi cũng chịu áp lực cực lớn, nhưng vẫn không bỏ Lục Tốn. Y tin chắc người từng đảm nhiệm đại đô đốc thủy quân Đông Ngô trong lịch sử, chiến thắng gia hỏa Lưu Bị không thể là một nhân vật bịa đặt. Cho nên y kiên trì giữ chức cho Lục Tốn, đồng thời viết thư nói với Lục Tốn rằng y tin tưởng hẩn.

Hiện tại Lục Tốn đã dùng chiến tích hồi báo lại tín nhiệm của y.

Chu Du vừa chết, cục diện Kinh Châu cũng trở nên sáng sủa...

Đồng Phi cười nói:

- Bá Ngôn làm rất tốt, quả không phụ kỳ vọng của ta. Sa Thù, lần này ngươi tới có dự định gì không?

Thiếu niên kia chính là trưởng tử của Sa Ma Kha, Sa Thù.

Hẩn vội chấp tay:

- Tiểu trước khi xuất phát đến đây đã được mẫu thân căn dặn phải nghe nhị thúc an bài. Nhị thúc bảo thế nào, tiểu diệt sẽ làm thế đó.

Đồng Phi suy nghĩ một chút:

- Đã như vậy, người ở lại đây đi.

- Vâng.

Mã Lương rời đi, bên cạnh Đồng Phi thiếu một người giúp việc. Hiện giờ toàn bộ chiến cuộc Quan Đông đều trình báo đến Đồng Phi hàng ngày. Trước đây khi còn Mã Lương, Hoàng Vinh còn có thể ứng phó. Nhưng từ khi Mã Lương phụng mệnh đi, một mình Hoàng Vinh đã có chút quá sức.

Đồng Phi cũng biết Sa Thù dù không nhập tam học, nhưng cũng là đệ tử của Hồ Chiêu.

Lần này Sa Ma Kha đã cho hắn ra ngoài, chắc hắn cũng có ý cho Sa Thù rèn luyện. Thôi thì cứ giữ hắn bên người vậy.

Đại hàn đã qua, 10 ngày nữa chính là tháng giêng tân xuân rồi.

Đồng Phi triệu tập đám người Từ Thứ, Trần Cung tới thương nghị sự tình, đồng thời phân tích sơ qua chiến cuộc mới nhất ọi người.

Trần Cung nói:

- Chu Du vừa chết, Tôn Sách nhất định sẽ tăng tốc chinh quân. Chúa công, hôm nay vạn sự đã chuẩn bị, chính là lúc xuất kích.

Đồng Phi suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu.

Y đứng lên, nhìn vào trung tâm địa đồ, có chút lo lắng hỏi:

- Bên Sĩ Nguyên... Có tin tức gì không?

- Từ đầu thu khi Mạnh Đan tự mình đến Thành Đô xin hàng, Sĩ Nguyên đã không còn truyền tin về. Mạnh Đan nói, Sĩ Nguyên và Cam Bôn được Chúc Dung công chúa của Ích Châu quận Thái sơn (nay là Vân Nam Cá Cự) dẫn đường, dẫn theo 5000 Vô Nan quân và 3000 người Chúc Dung thị tộc. Sau khi từ Thái sơn vào Bôn Cổ thì mất liên lạc... Thiên tuế, ý nghĩ Sĩ Nguyên dù tốt, nhưng dù sao rất nguy hiểm, sợ khó thành công.

Đồng Phi không khỏi nhíu mày.

Ý nghĩ của Bàn Thống đã được hắn viết thư cho Đồng Phi vào lúc hắn xuất chinh Nam man.

Hắn muốn lĩnh một chi kì binh, từ tây Tùy thủy vào Giao Châu, trực tiếp công kích Giao Chỉ. Giao Chỉ hoang vắng, hơn nữa phiên miêu đông đảo.

Cho nên Tôn Sách cũng không quá coi trọng Giao Chỉ, mà chỉ toàn lực vào Dương Châu. Thế nhưng Giao Chỉ lại là nơi Tôn Sách lập nghiệp, trong quân Tôn Sách vẫn có Sĩ gia ngũ hổ theo quân nghe lệnh, hơn nữa không ít binh tốt cũng đến từ Giao Châu. Nếu như... Đương nhiên cũng chỉ là nếu như. Nếu như kế sách của Bàn Thống thành công, như vậy sự đả kích với Giang Đông cực lớn, không phải việc đánh chiếm một châu một huyện có thể bằng được.

Có điều giữa Nam man và Giao Châu có núi non trùng điệp, cực nhiều mãnh thú độc xà.

Nếu như không có dân bản xứ dẫn đường thì rất khó an toàn đi qua. Cho nên khi Đồng Phi nhận được thư của Bàn Thống thì kiên quyết phản đối.

Nhưng đến khi người đưa tin của y đến Thành Đô thì Bàn Thống đã xuất chinh Nam man, vượt qua Lư Thủy.

Nhoáng cái đã một năm rưỡi, trong thời gian đó Bàn Thống thỉnh thoảng có gửi mấy lá thư về, ý bảo hắn vẫn kiên trì ý nghĩ của hắn lúc trước.

Đồng Phi với việc này cũng không còn cách nào.

Y và Bàn Thống coi như người một nhà. Năm xưa khi nhìn thấy Bàn Thống, đến lúc Bàn Thống bày mưu tính kế cho y lần đầu tiên, hiểu biết của Đồng Phi về Bàn Thống cũng dần rõ ràng. Nếu nói trong

diễn nghĩa, Gia Cát Lượng là một người cẩn thận ổn trọng, thích dùng chính binh xuất kích, không thích mạo hiểm, thì Bàng Thống chính là một người thích kì binh, thích mạo hiểm, đồng thời cũng là một gia hỏa vô cùng bướng bỉnh.

Người này chỉ cần quyết định một việc, thì tuyệt sẽ không đơn giản thay đổi.

Hơn nữa dùng kế xảo diệu, thường khiến người khác không thể nào tưởng tượng ra. Chỉ ít theo Đồng Phi thấy, nếu như đổi lại là Gia Cát Lượng, thì hẳn sẽ không đồng ý mưu kế của Bàng Thống. Thế nhưng từ góc nhìn của một người khác mà nói, chiến lược của Bàng Thống sâu xa hơn, lại kích thích hơn một chút.

- Chúc Dung thị Thái sơn?

Đồng Phi cau mày:

- Có tin cậy được hay không?

Trần Cung và Từ Thứ nhìn nhau, đột nhiên cười:

- Chắc là tin cậy được. Chẳng lẽ Chúc Dung thị lại đi hãm hại phò mã của bọn họ sao?

- Phò mã?

Từ Thứ lấy từ trong tay áo ra một phong thư đưa cho Đồng Phi:

- Đây là thư của Sĩ Nguyên nhờ Mạnh Đan mang đến. Thiên tuế xem qua sẽ rõ.

Đồng Phi kinh ngạc nhận lấy, mở ra xem, sắc mặt hơi đổi.

Hồi lâu sau y mỉm cười, nói với Trần Cung, Từ Thứ:

- Tiểu A Sữu vớt cho ta vấn đề nan giải... Có điều tiểu A Sữu đã trưởng thành. Không ngờ, thật là không ngờ tới. Hẳn lại có thể cùng Chúc Dung công chúa... Chẳng phải Bàng công sẽ bị hắn làm cho tức chết?

Trong thư Bàng Thống nói hắn ở Nam man gặp Chúc Dung nữ, hai bên tình đầu ý hợp rồi làm ra chuyện. Sau đó trong chiến sự Nam man, Chúc Dung thị đã giúp hắn rất nhiều việc. Bàng Thống cũng biết, thúc công của hắn chưa chắc đã đồng ý hôn sự này, cho nên mới mời Đồng Phi đứng ra nói giúp.

Bàng Đức Công là một người rất bảo thủ trong phương diện huyết thống.

Lúc này ở Trường An đang giao phó chỗ này, tìm kiếm chỗ kia, muốn tìm một hôn sự cho Bàng Thống. Không ngờ Bàng Thống đã tự mình giải quyết rồi.

Đồng Phi khổ não lắc đầu:

- Xem ra ta chắc chắn sẽ bị Bàng công mắng lây rồi.

Nói rồi y bước qua bước lại trong đại đường, trầm giọng nói:

- Nếu Sĩ Nguyên bây giờ còn chưa có động tĩnh gì, vậy không phải chờ hắn nữa. Chiến sự hết sức căng thẳng, Sa Sa cũng chuẩn bị xuất thủ, nếu chỉ vì một mình Sĩ Nguyên mà lỡ toàn cục thì không được. Hiện giờ chỉ đợi Hán Thăng tướng quân giải quyết xong Mãn Sủng là chúng ta sẽ phối hợp với Sa Sa hành động. Nguyên Trực, người lập tức tới Dĩnh Xuyên hiệp trợ Bàng Đức. Công Đài, người và Trần Đáo phụ trách giải quyết Bái huyện Lưu Bị. Về phần Tào Tháo... Có lẽ để ta tử chiến với hắn.

Đồng Phi nói xong, ngẩng đầu thở dài một hơi.

Tào Mạnh Đức ơi Tào Mạnh Đức, đến lúc này ngươi còn kiên trì cái gì chứ? Chẳng lẽ ta và ngươi không thể cùng tồn tại sao?

Nghĩ vậy, tâm tình của Đồng Phi cũng giảm sút đôi chút.

Đám người Trần Cung, Từ Thứ dường như cũng hiểu cảm giác của Đồng Phi. Đồng Phi từng nói: người trên cao sẽ thấy cô quạnh. Mà nay đến lượt Đồng Phi, muốn cầu một tri kỷ càng thêm khó khăn. Tào Tháo, chính là tri kỷ của Đồng Phi, cũng là địch nhân...

Một trận chiến này dù Đồng Phi thắng, sợ là sau này sẽ khó mà tìm được thêm một tri kỷ nào vừa ý nữa.

Mấy người nhìn nhau, yên lặng rời khỏi đại đường.

Trong mấy ngày sau đó, mỗi đạo nhân mã đều theo mệnh lệnh bắt đầu hành động. Đạp Bạch quân của Trần Đáo phát động mấy lần nghi binh Bái huyện. Cự ma tả quân của Bàn Đức và Trương Liêu hợp binh một chỗ, 20 vạn nhân mã đột tiến Nhữ Nam. Còn Đồng Phi hội tụ Cự Ma trung quân và hữu quân, xuất phát về hướng Vi Sơn hồ và Độc Sơn hồ. Ba đường binh mã cộng lại hơn 80 vạn người, Đồng Phi giả xưng trăm vạn chuẩn bị xuất kích.

Ngày 25 tháng 12, Hoàng Trung lĩnh phó tướng Hàn Quỳnh, Việt Hề hội hợp một chỗ với Đồng Phi.

Hắn mang đến cho Đồng Phi một lễ vật, đó là thủ cấp của Mãn Sủng và Tào Bành. Đồng Phi liền phái người mang hai thủ cấp này đến tay Tào Tháo đang đóng quân ở Hạ Bi quốc. Theo người mang tin, khi Tào Tháo thấy thủ cấp Mãn Sủng, Tào Bành thì lệ rơi đầy mặt, thư trả lời chỉ bốn chữ: nhất quyết tử chiến.

Xem ra Tào Tháo đã hạ quyết tâm.

Kỳ thật ngẫm lại cũng có thể hiểu ý nghĩ của Tào Tháo...

Kiều hùng đương thế, từng nắm trong tay ba châu, có công nghênh phụng thiên tử, là thừa tướng tôn quý của Hán thất, có thể xem là chư hầu đứng đầu phương bắc.

Hiện giờ cùng đường tận lối, nhưng khí khái kiêu hùng này vẫn không mất đi chút nào.

Tào Tháo đầu hàng, Đồng Phi dám dùng sao? Cho dù Đồng Phi dám dùng thì dùng thế nào? Việc này không liên quan đến cừu hận, mà là một vấn đề thực tế.

Đồng Phi rất tán thưởng Tào Tháo.

Nhân vật bị Tam Quốc Diễn Nghĩa nói xấu lại có nhân cách mị lực không người sánh được. Về phần Lưu Bị? Hiện giờ ngẫm kĩ lại mới thật là người khó chịu. Trương Phi nói Lữ Bố là gia nô ba họ, thế nhưng Lưu Bị kia đầu nhập vào ít người sao?

Sinh tồn, mọi người đều vì sinh tồn.

Nhưng không thể phủ nhận Tào Tháo so với Lưu Bị có mị lực hơn rất nhiều.

Chỉ ít theo Đồng Phi thấy, Tào Tháo mới là đối thủ đáng kính trọng. Còn Lưu Bị... Chẳng qua chỉ là gian hùng tiện thể được dựng lên.

Thời gian cứ từng ngày trôi qua...

Văn Sữu đang ở góc tây nam của thành Tương Dương, cách phủ nha Lưu Biểu hai đường phố.

Từ khi phụng mệnh tới Tương Dương, Văn Sữu cả ngày ngồi rồi. Ngoại trừ ở trong binh doanh nhà mình thao luyện binh mã, thì cũng chỉ ở trạch viện luyện võ. Lưu Biểu vì muốn biểu lộ tín nhiệm của mình với Lưu Bị, nên đã giao toàn bộ công tác thủ thành cho Văn Sữu, đồng thời sắp xếp mười mấy mỹ tửu tới nơi hắn ở. Có điều với hảo ý này của Lưu Biểu, Văn Sữu cũng không cảm kích, mà hắn cũng không muốn cảm kích.

Tin Quan Vũ chết trận Văn Sữu đã được biết.

Hắn rất muốn về Từ Châu, nhưng lại không được Lưu Bị cho phép, đành phải ở lại Tương Dương.

Văn Sữu cũng biết tầm quan trọng của Kinh Bắc đối với đám người Lưu Bị. Chỉ cần Kinh Bắc không mất, Lưu Bị sẽ bớt lo.

Lưu Biểu vì đã sinh lòng đề phòng Khoái gia và Thái gia, hơn nữa thân thể không khỏe, cho nên bệnh đa nghi càng ngày càng nặng. Ngay từ đầu hắn đã minh thảng ám giáng Khoái Việt, Thái Mạo, sau đó... Lưu Biểu thậm chí còn nghi ngờ đến từng người bên cạnh mình.

Cho nên Lưu Biểu càng thêm tín nhiệm Văn Sữu.

Hắn rất rõ ràng, mặc dù Văn Sữu không phải là bộ hạ của hắn, nhưng hiện tại Lưu Bị, Tào Tháo và hắn đang cùng một chiến tuyến, phải dựa vào nhau mới có thể có đường sống sót. Văn Sữu chắc chắn sẽ không làm loạn, hơn nữa hắn cũng không phải người ở đây, nên cũng sẽ không làm loạn được gì.

Ngược lại chấp chương thân vệ quân của Lưu Biểu là Liêu Lập, bề ngoài là tâm phúc của Lưu Biểu, quyền lợi rất lớn. Nhưng trên thực tế nếu như không có hổ phù của Lưu Biểu, thì Liêu Lập trên danh nghĩa là Di thủy giáo úy cũng không điều động được một binh một mã nào.

Thân vệ quân đóng quân cách nghi thành Tương Dương không xa, chỉ trong nửa ngày là có thể đến Tương Dương.

Có 3000 Bạch Nhĩ tinh binh của Văn Sữu với Tương Dương là đủ rồi. Có thể nói công việc Văn Sữu ở Tương Dương cũng không tệ.

Mất thấy đã sắp hết năm, Lưu Biểu ở thành Tương Dương bắt đầu xác định người thừa kế Kinh Châu.

Đại chiến nổ ra, Lưu Biểu cũng không biết bản thân còn chống đỡ được bao lâu nữa. Hắn chỉ muốn người thừa kế có thể tiếp tục chủ trương của hắn, chỉ cần Kinh Bắc và chư hầu dựa vào nhau thì nhất định có thể có được một đường sinh cơ. Về điểm này mà nói, Lưu Biểu rất xem trọng trưởng tử Lưu Kỳ.

Ấu tử Lưu Tông rất thông minh, nhưng dù sao cũng bị ảnh hưởng của đám người Thái Mạo.

Nếu như để hắn làm người thừa kế, hơn mười năm tâm huyết của Lưu Biểu sợ là sẽ trôi theo dòng nước.

Đây là một đại sự, Lưu Biểu nhờ Văn Sữu chú ý động tĩnh trong thành Tương Dương cẩn thận hơn một chút, đồng thời giống trống khua chiêng gọi Lưu Kỳ quay lại Tương Dương.

Lưu Kỳ đang trên đường về Tương Dương.

Tương Dương rất yên ổn, Văn Sữu cảm thấy rất buồn chán.

496. Chương 495: Tương Dương Quyết Chiến

Đối với việc nhà của Lưu Biểu Văn Sữu hẳn chẳng có chút hứng thú nào. Việc hắn muốn làm hiện nay chính là đến Nhữ Nam, quyết một trận tử chiến với quân Quan Trung.

Sáng sớm, Văn Sữu luyện thương trong trong sân, sau khi ăn trưa thì chuẩn bị đến binh doanh.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tùy tùng đến bẩm báo, nói có một người tự xưng là nô bộc của Khoái gia, có chuyện quan trọng tới bẩm báo.

Nô bộc của Khoái gia?

Văn Sữu không khỏi cảm thấy kì lạ.

Hắn ở Tương Dương ngoài bá kiến Lưu Biểu thì không hề qua lại với quan viên văn võ Kinh Châu. Cũng vì nguyên nhân này nên Lưu Biểu rất tín nhiệm hắn. Nô bộc Khoái gia đến tìm ta làm gì? Ta và Khoái Việt cũng không có giao tình gì? Hắn thì có chuyện gì quan trọng để bẩm báo?

Văn Sữu suy nghĩ một chút rồi trầm giọng nói:

- Cho hắn vào.

Một lát sau, tùy tùng dẫn theo một nam tử trên dưới 13 tuổi, da mặt trắng nõn tới trước mặt Văn Sữu.

Văn Sữu ngồi ngay ngắn trên ghế bành, hỏi:

- Người tên là gì? Tối gặp ta có chuyện gì quan trọng? Nói nhanh một chút, chớ có làm lỡ thời gian của ta.

- Tướng quân.

Nam tử kia vội vã quỳ xuống:

- Tiểu nhân tên là Lý Nam, là tùy tùng của Khoái Việt đại nhân. Hôm nay đến đây là có sự tình khẩn yếu bẩm báo.

- Nói.

- Tướng quân, chuyện này nói ra thì hơi dài... Tiểu nhân đi theo Khoái đại nhân cũng được nhiều năm. Thường ngày cũng chẳng đam mê gì, chỉ là có chút mê rượu. Vài ngày trước Khoái đại nhân có được một số hảo tửu, tiểu nhân không nhịn được đã uống vụng hai ly, không ngờ bị Khoái Việt phát hiện, vì vài chén rượu mà suýt nữa giết tiểu nhân. Sau đó mặc dù đã tha mạng cho tiểu nhân, nhưng đánh cho tiểu nhân 10 ngày không xuống nổi giường...

Văn Sửu nhú mày, có chút không nhịn được.

- Lý Nam, nói chuyện chính.

- Vâng, vâng... Là như thế này, ban đêm hôm qua, đại khái là sau nửa đêm, tiểu nhân đi tiểu thì phát hiện trong thư phòng Khoái Việt có ánh nến. Thường ngày Khoái Việt sống rất quy củ, chưa bao giờ thức đêm. Lúc đó tiểu nhân cho rằng Khoái Việt quên thổi nến, vì vậy đi tới xem... Thế nhưng đến khi tới cửa, thì lại nghe Khoái Việt đang nói chuyện với người khác trong phòng.

- Vậy thì thế nào?

- Tướng quân, ngài đừng sốt ruột, cứ nghe tiểu nhân nói xong đã.

Lý Nam nói:

- Tiểu nhân không nghe rõ bọn họ nói những chuyện gì, thế nhưng cảm thấy người nói chuyện với Khoái Việt có giọng rất quen thuộc. Vì vậy tiểu nhân từ ngoài cửa sổ nhìn vào... Tướng quân, ngài có biết tiểu nhân thấy ai không?

Văn Sửu ngẩn ra:

- Ta làm sao mà biết? Người thấy ai?

- Tiểu nhân thấy Khoái Lương.

Văn Sửu bật dậy hô lên, kinh ngạc hỏi:

- Khoái Lương? Chính là gia trưởng Khoái gia đã đầu nhập Trường An?

- Chính là đại công tử.

- Người có nhìn rõ không?

Lý Nam nói:

- Tiểu nhân có thể cam đoan, nhất định là đại công tử... Lúc đầu tiểu nhân còn sợ nhìn nhầm, cho nên ở ngoài tiếp tục quan sát. Sau đó Khoái Việt và Khoái Lương cùng rời thư phòng đi vào hậu viện. Tiểu nhân đợi đến hừng đông cũng không Khoái Lương xuất hiện nữa.

Văn Sửu có chút nghi ngờ rồi.

Chuyện Lưu Biểu đề phòng Khoái Việt Văn Sửu có thể cảm thấy. Đương nhiên Lưu Biểu sẽ không nói cho Văn Sửu sự thực, dù sao đây cũng là việc xấu trong nhà. Văn Sửu dù thế nào cũng là người ngoài, sao có thể nói loại chuyện này nói ột người ngoài được? Cho nên Văn Sửu vẫn cảm thấy sự đề phòng của Khoái gia là vì địa vị của Khoái gia ở Kinh Châu. Thế nhưng hiện tại xem ra, sự tình dường như không đơn giản như vậy.

Khoái Lương đã đầu nhập Trường An, hôm nay quan lộ cũng rộng mở.

Vào lúc này hần lén lút về Tương Dương, chỉ sợ là có mưu đồ.

Văn Sửu suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi:

- Lý Nam, người phát hiện Khoái Lương trở về, sao không bẩm báo Lưu Kinh Châu mà lại tới tìm ta?

Lý Nam nói:

- Cũng không phải tiểu nhân không bấm báo. Chỉ là hôm nay Lưu Kinh Châu thân thể không tốt, cho nên ta vừa mới đến ngoài phủ đã bị ngăn lại. Gia nhân trong phủ nói, hôm nay châu mục đại nhân không tiếp khách... Tiểu nhân lo lắng lỡ đại sự, cho nên mới chạy tới đây tìm ngài.

Sức khỏe Lưu Biểu lại xấu đi rồi sao?

Từ khi nhập đông tới nay, thân thể Lưu Biểu lúc khỏe lúc yếu, rất nhiều lần như vậy. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ là sắp xuống đất đến nơi rồi. Văn Sữu suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này không thể kéo dài, phải lập tức hành động, bắt Khoái Lương lại trước.

- Khoái gia đều ở nhà cả chứ?

Lý Nam nói:

- Không có ai. Phu nhân và công tử đều đã ra ngoài... Trong phủ hiện giờ chỉ còn Khoái Việt và hơn trên dưới một trăm gia nhân mà thôi.

Văn Sữu lập tức triệu tập tùy tùng.

Tình hình thế này hẳn cũng không cần triệu tập nhiều binh mã, một trăm tùy tùng là đủ.

Đối phó thư sinh của Khoái gia thậm chí không cần Văn Sữu tự mình xuất thủ. Nếu không nghĩ tới địa vị của Khoái gia, thậm chí Văn Sữu còn không muốn ra mặt.

- Lý Nam, người có dám theo ta đi? Nếu thực sự bắt được Khoái Lương, ta sẽ thỉnh công cho người trước mặt Lưu Kinh Châu.

- Tiểu nhân nguyện ý.

Lý Nam nói xong thì dẫn đường phía trước.

Nơi ở của Văn Sữu cũng không quá xa Khoái gia, khoảng chừng một nén nhang thì đã tới trước cửa Khoái phủ.

Khoái Việt được thông báo, vội vã ra cửa đón chào. Mặc dù thể lực Khoái gia ở Kinh Châu không nhỏ, nhưng Văn Sữu này là nhân vật được Lưu Biểu ưu ái. Khoái Việt dù khinh thường Văn Sữu cũng đành phải bồi tiếp cẩn thận. Dù sao sức không bằng người thì phải nhẫn nhịn...

- Văn tướng quân đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ giáo?

Văn Sữu cũng không khách khí, quan sát Khoái Việt, đột nhiên nói:

- Ta nghe người ta nói, huynh trưởng của người trở về. Không biết có chuyện này hay không?

- A.

Khoái Việt biến sắc, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Nhưng biến hóa trong chớp mắt đó đã bị Văn Sữu nhìn thấy, hẳn càng thêm chắc chắn Lý Nam nói không sai.

Tay đặt lên bội kiếm bên sườn, Văn Sữu trầm giọng nói:

- Khoái Lương là gian tế, trở về lúc này... Đại nhân sao không giao hắn ra đây? Nếu bị Kinh Châu biết nói không chừng sẽ hiểu lầm đại nhân, chẳng phải là sẽ tổn hại danh tiết của ngài sao?

Khoái Việt gượng cười:

- Văn tướng quân vì sao lại nói vậy? Đại ca của ta sau khi đi từ hai năm trước, đến giờ vẫn chưa trở về.

- Thật không?

Văn Sữu cười lạnh:

- Thế nhưng sáng sớm hôm nay lại có người thấy hắc trong thư phòng của người, nói chuyện với người thân đêm suốt sáng.

- Ai? Ai nói vậy?

Văn Sửu vậy tay về phía sau, Lý Nam lục tục chạy đến, nói lớn:

- Chủ nhân, tiểu nhân đã tận mắt nhìn thấy, đêm qua ngài và đại công tử nói chuyện trong thư phòng. Mãi cho đến canh tư hai người mới nói xong, sau đó ngài đưa đại công tử đến sương phòng ở hậu trạch nghỉ ngơi.

- Người...

Sắc mặt của Khoái Việt nhất thời trắng bệch, ngón tay chỉ vào Lý Nam:

- Tiệp nô, dám nói xằng bậy trước mặt Văn tướng quân... Văn tướng quân, không dám giấu ngài. Tiệp nô này vốn là sai vặt bên người ta. Vài ngày trước vì mê rượu mà uống trộm rượu ngon ta đã cất kĩ, bị ta quở trách một trận, vì vậy ghi hận trong lòng, nên lúc này mới nói xấu ta trước mặt ngài. Ngài ngẫm xem, vào lúc này huynh trưởng của ta sao có thể trở về?

Văn Sửu cười lạnh một tiếng:

- Chính là vào lúc này hắc mới trở về... Có điều Khoái đại nhân cũng không cần căng thẳng. Có đúng như vậy hay không chỉ cần chờ ta kiểm tra là biết. Nếu như Khoái Lương không có ở đây thì chính là tên này vu khống ngài. Ta sẽ thỉnh tội với ngài, giao hắc cho ngài xử trí. Còn nếu như... Ha ha, Lý Nam, người biết đường chứ? Mau dẫn đường... Các người ở chỗ này hầu hạ Khoái đại nhân.

Văn Sửu điếm ba mươi thân vệ, để Lý Nam dẫn đường.

Các tùy tùng khác thì xông vào trong viện Khoái gia đóng chặt đại môn lại, nhìn đám người Khoái Việt với ánh mắt đàng đàng sát khí.

Khoái Việt cũng không dám động thủ, trừng mắt nhìn Văn Sửu được Lý Nam dẫn vào hậu trạch.

- Văn tướng quân đã vô lý như vậy, ta sẽ ở trong đường chờ, xem Văn tướng quân xử lí thế nào...

Khoái Việt giả vờ tức giận, phát tay áo vào phòng khách. Nhưng này điệu bộ này trong mắt người khác chẳng khác nào ngoài mạnh trong yếu.

- Lý Nam, người khẳng định đã thấy Khoái Lương?

- Tướng quân, thiên chân vạn xác... Qua gác môn phía trước là sẽ đến tiểu viện kia... Khoái Lương chính ở ở bên trong, ngài qua sẽ biết.

Văn Sửu hừ một tiếng, gật đầu.

Hắn dẫn theo người đi qua gác môn tiến vào hậu trạch, đó là một nơi độc lập. Nơi này có hai gian sương phòng, cảnh vật cực kỳ tao nhã.

Lý Nam chỉ tay về một gian sương phòng đang đóng chặt cửa, khẽ nói:

- Văn tướng quân, chính ở ở bên trong.

Văn Sửu đỡ kiếm, sải bước tới trước cửa. Hắn hơi do dự, đột nhiên nhấc chân đá vào cửa phòng. Trong nháy mắt cửa bật ra, Văn Sửu thuận thế xông vào trong. Trong phòng rất tối, Văn Sửu còn chưa nhìn rõ mọi vật thể nào, chợt cảm thấy một đạo nhuệ khí từ phía sau đâm tới, từ khóe mắt hắn thấy một đạo hàn mang. Văn Sửu không nhịn được hô một tiếng, nghiêng người né tránh.

Mà lúc này tường xung quanh viện, trên các thân cây đột nhiên xuất hiện hơn mười hắc y nhân.

Một tay cầm binh khí, một tay cầm nổ cơ. Sau khi xuất hiện, những người này cũng không lập tức lao tới, mà là dùng nổ cơ nhắm vào tùy tùng trong sân. Cương nổ xé gió bắn ra, mang theo lực đạo cực mạnh xuyên qua thân thể các tùy tùng.

Ba mươi tên tùy tùng thậm chí không kịp kêu một tiếng, thì đã bị cương nổ bắn thành nhím.

Văn Sửu thầm nghĩ không hay, trường kiếm trong tay rời vỏ, trừng mắt nhìn Lý Nam đứng ở cửa:

- Người, thực ra là người nào?

- Tiểu nhân giáo úy Kỳ kích doanh Trần Mẫn, phụng mệnh Lương vương tới mời Văn tướng quân lên đường. Lương vương nói huynh trưởng Nhan Lương của ngài ở địa phủ chờ ngài cũng lâu rồi...

- Hừ.

Văn Sữu nghe vậy giận tím mặt.

Bảo kiếm trong tay rung lên, giậm chân nhào tới Trần Mẫn.

Trần Mẫn cười nhạt một tiếng, tay cầm một thanh kiếm mỏng dài, giống như độc xà thè lưỡi, biến thành từng đạo hàn quang biến hoá kỳ lạ, cùng Văn Sữu đánh một chỗ.

Nếu đánh ở trên ngựa, Văn Sữu cảm thương thì mười tên Trần Mẫn cũng không phải đối thủ.

Nhưng chỗ này chật hẹp, không phải chiến trường rộng rãi. Hơn nữa lại là bộ chiến, Văn Sữu đã có chút chật vật...

Hai, ba hiệp Văn Sữu đã tóc tai bù xù, chật vật không chịu nổi. Sau khi bị một kiếm Trần Mẫn bức lui thì đứng vững lại, Văn Sữu hai tay cầm bảo kiếm kêu lớn:

- Cầu tặc, dám dùng kế hại ta. Không tính là hảo hán.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe từ xà nhà truyền đến một giọng nói xa xăm:

- Ngu xuẩn, ai bảo người Kỳ Kích sĩ là hảo hán?

- Ai?

Văn Sữu sợ quá vội ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy một bóng đen phóng từ xà nhà xuống, một đạo lãnh mang hình vòng cung xuất hiện, khi bóng người biến ảo lướt qua người Văn Sữu xong, lãnh mang cũng biến mất.

- Ta tên Đồng Thiết, chủ nhân nói Văn Sữu ngươi đã sống lâu rồi, nên đi gặp Nhan Lương đi thôi.

Văn Sữu ngỡ ngác đứng tại chỗ, máu từ cổ họng hắt phun ra. Một kiếm kia của Đồng Thiết đã cắt đứt cổ họng Văn Sữu, mà Văn Sữu còn chưa kịp thấy rõ kiếm của Đồng Thiết có hình dạng thế nào.

Đến lúc ta nên đi gặp ca ca rồi sao?

Văn Sữu khò khè một tiếng rồi ngã vật ra đất.

Đồng Thiết nhìn thi thể Văn Sữu lắc đầu, khẽ thở dài một hơi. Đi tới bên người Văn Sữu lục lọi một lúc, tìm thấy hai khối hổ phù.

- Không ngờ Lưu Biểu lại giao hổ phù của Kinh Châu quân cho hán.

Đồng Thiết lắc đầu:

- Thảo nào Thái Đức Khuê không tìm được, thì ra là trên người Văn Sữu. Trần Mẫn, mau giao hổ phù cho Tử Nhu tiên sinh, bảo hán báo cho tam gia, chuẩn bị hành động.

Sau khi Khoái Việt có được hổ phù của Bạch Nhĩ tinh binh thì lập tức triển khai hành động.

Lúc này đang buổi trưa, Lưu Biểu vì sự kiện thủy sư Giang Đông bị diệt mà tiếp tục bị ốm. Thái phu nhân nhân cơ hội này lấy cớ Lưu Biểu cần tĩnh dưỡng nên không thể bị quấy nhiễu, lệnh Thái Mạo phong tỏa toàn phủ nha. Không có mệnh lệnh của Thái Uyển thì bất kì ai cũng không được ra vào.

Tương Dương lúc này vì cái chết của Văn Sữu mà như rần rắt đầu.

Thái Mạo là trị trung biệt giá Kinh Châu, chưởng binh tào sự, trở thành quan viên có quyền chức lớn nhất thành Tương Dương hiện tại. Khi Lưu Biểu, Văn Sữu còn hiện diện thì tác dụng của hán không rõ ràng. Nhưng khi Lưu Biểu, Văn Sữu không có mặt, không ai dám nghi ngờ thủ lệnh của Thái Mạo.

Dù có người cảm thấy kì lạ, nhưng vào thời khắc này cũng không dám phản đối gì.

Khoái Việt suất lĩnh ba trăm phủ binh, đi cùng Trần Mẫn đến binh doanh. Đầu tiên hắn dùng hổ phù của Bạch Nhĩ tinh binh triệu tập quân quan, sau đó mệnh Trần Mẫn và mười mấy tên Kỳ Kích sĩ đột nhiên xuất thủ trong đại trường, giết chết toàn bộ quân quan, nhanh chóng khống chế nhân mã.

Quân đội thời cổ cũng không có quân kỷ nghiêm ngặt như hậu thế.

Thường thường chủ tướng chết đi, binh mã của hắn sẽ tan tác. Mặc dù Bạch Nhĩ tinh binh là tinh nhuệ của Lưu Biểu, nhưng cũng không tránh khỏi bị như vậy. Nhất là khi thủ cấp của Văn Sữu và hơn 11 quân quan kia bày ra trước mặt, toàn quân lập tức xin hàng.

Chỉ trong một canh giờ, Khoái Việt đã nắm được binh mã trong thành Tương Dương.

Sắc trời dần tối.

Lưu Biểu đột nhiên tỉnh lại, mơ màng hỏi người bên cạnh:

- Bây giờ là giờ nào? Vì sao không gọi ta dậy?

Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai Lưu Biểu:

- Cảnh Thăng, đã là giờ Dậu rồi.

Lưu Biểu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh nến Thái Uyển đang ngồi, không khỏi nhú mày lại:

- Phu nhân sao lại ở đây?

Thái Uyển thở dài một hơi:

- Cảnh Thăng, hai ta dù sao cũng là phu thê. Mặc dù chàng không tin ta, nhưng thiếp sao có thể vứt bỏ chàng vào lúc này? Chàng đã ngủ cả ngày rồi, có đói lắm không? Thiếp đã sai người hầm tổ yến cho chàng.

Lưu Biểu nghe vậy thì cảm động trong lòng.

Nhưng chợt nhớ tới lai lịch của Thái Uyển, nhất thời cảm thấy nhu tình mật ý lúc này của nàng chẳng khác nào dối trá.

- Không cần... Người hãy đi gọi Văn Sữu tướng quân đến đây cho ta.

- Phu quân...

- Đi đi.

Lưu Biểu nói xong đột nhiên hỏi lại:

- Tính thời gian thì Nguyên Quân hẳn cũng đến rồi... Người nói cho bên ngoài, một khi Nguyên Quân tới thì bảo vào gặp ta ngay.

Lưu Biểu nói xong ho khan kịch liệt một trận, cảm thấy khổ sở vạn phần.

497. Chương 496: Kì Binh Quyết Chiến

Thủy quân Giang Đông toàn quân bị diệt, khiến cho Lưu Biểu có cảm giác trở tay không kịp. Trước còn đánh cho thủy quân Quan Trung không có lực hoàn thủ, sao chỉ trong nháy mắt thủy quân Giang Đông đã biến mất rồi? Mất đi thủy quân Giang Đông, Nam quân còn giữ được sao?

Lưu Biểu không nhận ra trong mắt Thái Uyển một tia độc ác.

Nàng ra khỏi phòng ngủ của Lưu Biểu, ngửa mặt lên trời nhìn màn đêm đen kịt, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lưu Cảnh Thăng, đây là người bức ta, đừng trách ta.

Ra khỏi gác môn, Thái Uyển vỗ vỗ tay.

Chỉ thấy Đồng Thiết từ đâu xuất hiện, chấp tay với Thái Uyển:

- Phu nhân, muốn hành động rồi sao?
- Tam gia đã nói qua với ngài chưa?

Thái Uyển từ huynh trưởng Thái Mạo biết được, nam tử thanh tú tuấn lãng trước mắt này dù thanh danh không hiện, thế nhưng địa vị cực cao.

Có người nói Đồng Thiết được người gọi là cái bóng của Đồng Phi, lớn lên cùng Đồng Phi từ nhỏ, hơn nữa còn trải qua nhiều lần vào sinh ra tử.

So ra, dù Sa Ma Kha là huynh đệ kết bái của Đồng Phi nhưng nếu xét về độ thân mật, thì cũng không bằng được Đồng Thiết. Thái Mạo nói:

- Tử Nhu từng nhắc ta, Đồng Viện Dung kia là hạng giết người không chớp mắt, dù là tam gia thấy hấn cũng phải nhượng vài phần.

Đối mặt với một người như vậy, dù Thái Uyển có ngạo khí thế nào cũng không dám lộ ra nửa điểm.

Đồng Thiết nói:

- Phu nhân yên tâm, tam gia đã dặn dò ta.
- Đã như vậy thì làm phiền Đồng tướng quân.

Thái Uyển nói xong thì bước về phía nơi ở của nàng. Bóng lưng thon gầy trong bóng đêm toát ra vẻ cô đơn...

Lưu Biểu, vô tình đã mất đi cơ hội cuối cùng.

Đồng Thiết cất bước tiến lên, đẩy cửa phòng ngủ của Lưu Biểu.

- Lưu Kinh Châu, gần đây có tốt không?

Đồng Thiết từng gặp Lưu Biểu, năm đó hấn theo Đồng Phi đến Lạc Dương từng gặp Lưu Biểu vài lần. Đương nhiên Lưu Biểu thì không nhớ hấn là ai.

- Người là người phương nào?

Đồng Thiết nhìn vẻ hoảng sợ trên mặt Lưu Biểu thì mỉm cười:

- Lương vương mệnh tiểu nhân vấn an Lưu Kinh Châu, cũng có đại lễ dâng lên.

Trong chớp mắt, Lưu Biểu cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

- Người là...

Đồng Thiết khẽ vỗ tay, một Kỹ Kích sĩ từ bên cạnh vụt ra, tay bưng một hộp gấm tiến vào, đặt trước mặt Lưu Biểu rồi nhẹ nhàng mở ra.

Dưới ánh đèn trong phòng, Lưu Biểu thấy được một đầu người đầm đìa máu.

Không khỏi hít một hơi khí lạnh, thất thanh hô một câu:

- Văn tướng quân.

Đồng Thiết nói:

- Lương vương nói Lưu Kinh Châu nếu không muốn hợp tác, vậy đành phải đắc tội rồi... Hiện nay thủy quân Giang Đông bị diệt, Chu Du chết trận. Nhân mã Kinh Nam và Tây Xuyên cộng lại 20 vạn, lúc này chắc hấn đã vây công Nam quận. Lục đô đốc và Cam đô đốc đánh Giang Hạ bằng đường thủy, không biết Lưu Kinh Châu dự định thế nào?

Lưu Biểu đột nhiên la lớn:

- Người đâu, người đâu.

Đồng Thiết kéo một cái ghế ngồi xuống, thở dài nói:

- Lưu Kinh Châu, nếu ta đã đường hoàng ngồi đây, ngài còn cho rằng có thể gọi người đến sao? Văn Sửu đã chết, Tương Dương đã bị chúng ta nắm trong tay... Chúng ta còn lấy được hổ phù của ngài điều Liêu Lập đến. Thiên hâu suất lĩnh 800 Sơn Man quân cùng với 500 Kỹ Kích sĩ đã đợi trên đường. Đã đến bước này ngài còn muốn chống cự vô ích sao?

Đồng Thiết nói chậm rãi, nhưng từng câu từng chữ như tên nhọn đâm vào tim Lưu Biểu.

Lưu Biểu nắm chặt chần, ngơ ngác nhìn Đồng Thiết:

- Ai? Là ai... Bán đứng ta?

- Trong lòng ngài đã rõ, cần gì phải hỏi?

Gương mặt của Lưu Biểu trắng bệch:

- Ta chỉ muốn biết, Uyển Nhi nàng...

- Phu nhân đã đồng ý, sau khi đại chiến kết thúc sẽ gả cho tam gia nhà ta... Ngài chớ nên trách nàng, phu nhân cũng vì muốn bảo trụ công tử cho ngài.

- Tiệt nhân vô sỉ, đáng chết, đáng chết.

Lưu Biểu sau khi nghe vậy thì phun ra một ngụm máu, ngã vật ra giường, hai mắt nhắm chặt lại, mặt vàng như nghệ không ngồi lên nữa.

Đồng Thiết đứng lên lắc đầu.

- Điều nói hồng nhan họa thủy, nhưng đây là do bản thân ngài tự rước lấy.

Theo bố trí của Lưu Bị và Tào Tháo, hai người hấn sẽ đánh chính diện, ngăn cản binh mã địa chủ của Đồng Phi.

Ở nơi chật hẹp này tăng cường tầng tầng lớp lớp phòng ngự. Đồng Phi nếu muốn công phá Nhữ Nam, Hạ Bi, Bái huyện thì sẽ phải trả giá rất lớn.

Đồng thời vì để bảo hộ bên sườn của mình, đồng thời cũng đề phòng vạn nhất, Lưu Bị đã phái người thuyết phục Lưu Biểu giao Giang Hạ cho Tôn Sách trấn thủ. Cứ như vậy, một khi chờ được phía Kinh, Tương xuất hiện sơ hở là Tôn Sách có thể lĩnh binh cấp tốc tiếp viện, hiệp trợ Lưu Biểu chống lại Quan Trung quân.

Cách này nếu là trước đây thì chắc chắn Lưu Biểu sẽ không đồng ý.

Thế nhưng vào thời điểm này, ngay cả Lưu Bị cũng đã nhượng lại Đông Hải quận và Hạ Bi cho Tào Tháo, Lưu Biểu còn có thể nói cái gì? Cái gọi là đồng tâm hiệp lực thì phải lộ ra thành ý. Nhất là sau khi thủy quân của Chu Du bị diệt, Lưu Biểu quả thật rất cần người trợ giúp.

Cho nên Lưu Biểu nhanh chóng giao lại Giang Hạ.

Có điều hấn vẫn giữ tâm đề phòng, để cho Lưu Kỳ tiếp chương Sài Tang. Đồng thời còn cắt cử Gia Cát Lượng hiệp trợ Lưu Kỳ, đây là một cuộc trao đổi. Nếu Lưu Biểu đã có thành ý, Tôn Sách cũng đành phải tỏ rõ khí độ, trao đổi một lần. Trên thực tế đây cũng chỉ là một loại đề phòng.

Lưu Kỳ phụng mệnh đến Tương Dương, giao Sài Tang cho Gia Cát Lượng.

Vào cuối năm, xem như là đại biểu của Kinh Châu, Gia Cát Lượng phải thay Lưu Kỳ đến Chu huyện (nay là Tân Châu Hồ Bắc) thương nghị quân tình với Tôn Sách. Dù sao bọn họ một mặt phải phụ trách bên sườn của Tào, Lưu, mặt khác còn phải phụ trách vật tư của tiền phương.

Khi Gia Cát Lượng đến Chu huyện thì trời vừa tối.

Theo lý mà nói thì chính là lúc nên mở tiệc, nhưng Gia Cát Lượng lại phát hiện trong quân Tôn Sách cực kỳ bận rộn, trung quân đại tướng đèn đuốc sáng trưng.

- Khổng Minh, người tới vừa đúng lúc.

Tôn Sách vừa thấy Gia Cát Lượng thì lập tức đứng dậy đón.

Hắn từ Chu Du biết được Gia Cát Lượng là một người tài hoa. Hiện giờ Chu Du chết trận, Trần Đăng bị bắt, trong tay Tôn Sách cũng thiếu binh thiếu tướng. Lão tướng quân Trình Phổ phụng mệnh đóng ở Hội Kê, còn mưu sĩ Ngu Phiên cũng ở lại đó hiệp trợ Trình Phổ.

Trong tay Tôn Sách thật đúng là không đủ người.

- Ta vừa mới nhận được tin, phát hiện phía Kinh Bắc có một số vấn đề.

Gia Cát Lượng nghe vậy ngẩn ra, bật thốt lên hỏi:

- Vấn đề gì?

- Theo mật thám hồi báo, Kinh Nam quân có hành động kì lạ ở Di Lăng.

Tôn Sách chỉ vào địa đồ:

- Nhân mã xuất phát từ Tây Xuyên, sau khi vào Nam quận thì không phối hợp với Hồ Chiêu vây công Giang Lăng, mà lại cho Nghiêm Nhan làm tiên phong, chuyển hướng sang Di Lăng.

Mỗi người đều có bản lĩnh của mình.

Dã tâm của Tôn Sách với Kinh Châu cũng không phải mới ngày một ngày hai. Cho nên hắn đã thiết lập một mạng lưới tình báo, về điểm này thì Gia Cát Lượng cũng biết rõ.

Cho nên khi Tôn Sách nói tin này, Gia Cát Lượng cũng không giật mình.

Cái hắn giật mình chính là Tây Xuyên quân không vây công Hán Tung, Ngụy Diên ở Giang Lăng, mà lại chuyển hướng công kích Di Lăng.

498. Chương 497: Giương Đông Kích Tây

- Tôn hầu, đây là Đồng Tây Bình muốn bỏ qua Giang Lăng, trực tiếp đoạt Tương Dương... Y lần này chuẩn bị một trận giải quyết chiến sự Kinh Bắc, chính là xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương. Nếu Tương Dương thất thủ, thì cho dù bảo vệ được Giang Lăng cũng không còn ý nghĩa gì. Hơn nữa hắn chỉ cần vây Giang Lăng, sau khi đoạt được Tương Dương thì có thể trực tiếp uy hiếp Nam Dương. Ta cũng biết trên chiến trường Kinh, Dự, Đồng Tây Bình căn bản không muốn quyết chiến cùng Lưu Bị ở Nhữ Nam. Y chỉ cần đoạt được Nam Dương là có thể tạo thành thế giáp công Nhữ Nam. Tương Dương thất thủ, Nam Dương tất phá. Nếu như Nam Dương mất, Nhữ Nam nhất định sẽ xảy ra hỗn loạn... Nếu Nhữ Nam cũng mất nốt...

Gia Cát Lượng không nói tiếp mà nhìn Tôn Sách:

- Tôn hầu, chúng ta phải lập tức xuất binh, tiếp viện Tương Dương.

Tôn Sách gật đầu:

- Lời Khổng Minh chính hợp ý ta. Ta đã chinh bị binh mã, đến khi rạng sáng sẽ gấp rút tiếp viện Lưu Cảnh Thăng Tương Dương. Có điều, nếu như ta rời Giang Hạ...

Gia Cát Lượng trầm ngâm chốc lát:

- Nếu như Tôn hầu tin Khổng Minh, Khổng Minh nguyện tạm lưu Giang Hạ.

Tôn Sách quan sát Gia Cát Lượng từ trên xuống dưới một hồi, đột nhiên sảng khoái mỉm cười:

- Khổng Minh, ta tin người.

Phải nói Tôn Sách là một người rất có đảm lược, hơn nữa nhìn người rất chuẩn. Cũng có phong thái dùng người không nghi, nghi người không dùng.

Nếu như là người khác, sợ là rất khó tin tưởng Gia Cát Lượng.

Thế nhưng Tôn Sách lại dám quyết đoán như vậy, giao hậu phương của mình ột người không thuộc phe mình.

Cho nên trong diễn nghĩa, sau khi Tào Tháo nghe được tin Tôn Sách chết thì như trút được gánh nặng, lúc đó mới dám khai chiến với Viên Thiệu.

Gia Cát Lượng cũng không khách khí, lập tức thảo luận chi tiết cùng Tôn Sách.

Hai người trong đại tướng nói chuyện trắng đêm, bất tri bất giác đã đến lúc gà báo sáng.

Tôn Sách toàn thân khô giáp, sai người nổi trống thăng trống, chuẩn bị phân công nhiệm vụ gấp rút tiếp viện Tương Dương. Nhưng đúng lúc này, một con khoái mã xông vào trong quân doanh.

Sĩ tốt trên lưng ngựa ngã nhào trước tướng, lớn tiếng gọi:

- Ta là sứ giả của Trình Phổ tướng quân, có chuyện quan trọng bẩm báo.

Tôn Sách nghe ngoài tướng có rối loạn, vì vậy đỡ kiếm bước ra ngoài, đến trước mặt binh sĩ kia trầm giọng nói:

- Trình tướng quân có chuyện gì bẩm báo.

Nhìn binh sĩ kia tóc tai bù xù, dáng dấp khổ sở, trong lòng Tôn Sách dấy lên dự cảm mơ hồ.

Chỉ thấy binh sĩ lấy từ trong lòng ra một phong thư, hai tay dâng lên. Tôn Sách nhận lấy, vội vàng xé ra lướt qua.

Sắc mặt hần nhất thời trở nên trắng bệch, tay khê run.

Hần lảo lảo:

- Sao có thể? Sao có thể như vậy?

Gia Cát Lượng bước lên hỏi:

- Tôn hầu, đã xảy ra chuyện gì?

Tôn Sách hít sâu hai hơi, cố gắng bình ổn tâm tình, lệnh cho thân vệ bên người dẫn sĩ tốt kia xuống, sau đó xoay người bước vào đại tướng.

- Tôn hầu, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Tôn Sách cắn chặt môi, nói từng chữ:

- Giao Châu phản rồi.

- Cái gì?

- Đồng Phi Chết tiết sao có thể xuất hiện ở Giao Chỉ? Một đạo nhân mã Quan Trung quân bất ngờ tập kích Giao Chỉ... Tên Sĩ Nhiếp đầu hàng rồi.

Giống như có tiếng sét bên tai Gia Cát Lượng, khiến tay chân hần lạnh lẽo...

Sĩ Nhiếp đầu hàng.

Trên thực tế, sự đầu hàng của Sĩ Nhiếp không chỉ đại biểu cho sự thất thủ của Giao Châu, mà quan trọng hơn là sự ảnh hưởng của nó đến Sĩ gia Giang Đông.

Xem như thế gia đầu nhập vào Tôn Sách sớm nhất, mặc dù Sĩ Nhiếp không xuất đầu lộ diện, chỉ như cường hào ác bá ở Giao Chỉ. Nhưng năm người con của hắn đều đảm nhiệm chức vị quan trọng ở Giang Đông. Nhất là trưởng tử Sĩ Chi còn đảm nhiệm thái thú Dự Chương, quyền lợi cực lớn.

Cho nên sau khi thư tín của Sĩ Nhiếp đưa đến Dự Chương, Sĩ Chi do dự hai ngày rồi mở chốt xin hàng, nghênh Sơn Man quân của Trương Nhậm vào nhập chủ Dự Chương. Sau khi Dự Chương mất, đường từ Kinh Nam đến Hội Kê lập tức trở nên thông suốt. Tháng 2 năm Thái Bình thứ 6, Vô Nan quân của Bàng

Thống và Sơn Man quân của Trương Nhậm hội hợp ở Đại Mạt huyện bên bờ Cốc thủy. Quân tiên phong 6 vạn nhằm thẳng Hội Kê quận, nhằm nhe Đan Dương.

Hội Kê quận trên bản đồ có diện tích rất lớn.

Từ vịnh Hàng Châu đến cửa Mân Giang đều thuộc về quản hạt của Hội Kê. Theo đó mà nói, tám phần mười nhân khẩu của Hội Kê quận đều ở tại Thượng Ngu, Sơn Âm, Dư Diêu, cũng chính là phụ cận vịnh Hàng Châu hậu thế.

Trừ vịnh Hàng Châu, Hội Kê quận có thể nói nghìn dặm không có người ở, thậm chí so với Lương Châu lạnh lẽo còn hoang vắng hơn nhiều.

Hơn nữa ở mệnh mông hoang vắng này, Phiên Miêu Sơn Việt tàn sát bừa bãi thành hoá, núi non trùng điệp, hổ báo sài lang khắp nơi, chính là một vùng đất hoang dã.

Cũng bởi nguyên nhân này, binh mã của Bàn Thống và Trương Nhậm gần như không gặp phải trở ngại nào.

Mãi cho đến gần Đại Mạt huyện hai quân mới dừng lại chỉnh đốn binh mã, chuẩn bị công kích Hội Kê.

Tới Thượng Ngu Sơn Âm nhất định phải thông qua Ô Thương (nay là Nghĩa Ô Chiết Giang). Trình Phổ đã tập kết binh mã đóng ở Ô Thương, chuẩn bị quyết một trận tử chiến với Bàn Thống. Cùng lúc đó Đan Dương thái thú Ngu Phiên cũng chuẩn bị hiệp trợ, chỉ là binh mã trong tay không nhiều nhận gì.

Bởi Tôn Sách truân quân Giang Hạ, mang theo 6 thành binh mã của Giang Đông.

Hơn nữa thuỷ quân bị diệt, trong tay Ngu Phiên, Trình Phổ tổng cộng cũng chỉ còn hai vạn binh mã. Bất đắc dĩ, Ngu Phiên đành phải xin giúp đỡ phía Tôn Sách.

Tháng 2 Giang Nam mưa phùn lất phất.

Đại Mạt huyện (nay thuộc Cù Châu Chiết Giang), cổ xưng Cô Miệt quốc, nằm bên bờ Cốc thủy, trong địa phận có Tam Cù sơn phong cảnh hữu tình, tuyệt mỹ động nhân. Trên thượng du sông Tiền Đường có cách nói ‘Sát Khổng Phần Dương, trước Âu Mân, liền Tuyên Hấp’. Nếu như vào hậu thế, Đại Mạt huyện có thể nói là cửa ngõ của Chiết Giang, Phúc Kiến, Giang Tây và Giang Tô.

Đương nhiên vào thời Đông Hán, Đại Mạt dù vẫn thuộc cai quản của Hán thất, nhưng thực tế không có quan viên nào được phái đến đây.

Chủ nhân chân chính ở đây là một quốc tộc, đã di dời từ lưu vực Hoàng Hà Trung Nguyên đến đây từ xưa, Cô Miệt tộc nhân. Cô Miệt tộc nhân ở thời Hạ cổ bị gọi là Di nhân, từng là một bộ phận cực kỳ quan trọng triều Hạ. Đầu thời Chu, Chu Vũ Vương đông chinh, Cô Miệt quốc được xem như quốc tộc, một bộ phận vẫn lưu trú ở Lô địa, còn đại bộ phận đã theo Di tộc nam hạ.

Sau đó vượt qua biên giới, thành một bộ phận của Việt quốc thời kì Xuân Thu Chiến quốc.

Cô Miệt tộc nhân tinh về luyện kim loại, từng xuất hiện Âu Dã Tử, vang danh đúc kiếm đại sư với Can Tương, Mạc Tà. Nhưng sau thời Tần thì dần xuống dốc.

Trương Nhậm đốc soái Sơn Man quân là chủ lực, tiến đến ngoài thành Đại Mạt huyện.

Từ xa Trương Nhậm đã thấy một đội nhân mã bày trận ngoài thành, dưới cờ có một đám người trang phục cực kỳ quái lạ.

Hơn trăm đầu quái vật hình thể cao lớn mũi dài, hình dáng kỳ lạ, yên lặng phủ phục dưới mặt đất.

Mấy nghìn Nam man tộc nhân trang phục binh sĩ, cầm đao thương trong tay. Trên người hai đầu quái vật dẫn đầu ngồi ngay ngắn hai người một nam một nữ.

Nam tướng ngũ đoản, tướng mạo cổ quái.

Nhưng nữ lại thân thể thon dài, xinh đẹp như hoa.

Trương Nhậm nhận được nam tử trên lưng quái vật kia, chính là Bàn Thông. Về phần nữ tử mặt đẹp thì chắc là Thái Sơn man nữ, Chúc Dung công chúa.

Trương Nhậm vội cho binh mã dừng lại, thúc ngựa tiến lên.

Đã thấy Bàn Thông thúc vào quái vật, quái vật kia kêu lên một tiếng đứng lên, giống như một toà núi nhỏ chậm rãi bước về phía trước.

Chiến mã của Trương Nhậm tuy là lương câu bảo mã, nhưng vừa nhìn thấy quái vật kia tiến đến thì thất kinh, bất an giậm chân tại chỗ.

- Sĩ Nguyên, mau mau dừng lại.

Trương Nhậm vội hô lớn:

- Người đó, từ đâu tìm được những quái vật này? Sao trông đáng sợ như vậy?

Trong tay Bàn Thông có một cây gậy trúc, nghe Trương Nhậm hô bèn dùng gậy trúc gõ lên đầu vật cười.

Quái vật kia quấy mũi dài, kêu một âm thanh rất to. Sau đó chậm rãi phủ phục xuống, sau đó Bàn Thông từ trên lưng quái vật này nhảy xuống.

Vỗ vỗ đầu quái vật, Bàn Thông cười ha ha bước tới.

Trương Nhậm cũng xuống ngựa, tiến lên phía trước ôm Bàn Thông:

- Sĩ Nguyên, cách biệt đã lâu, người trông càng xấu xí. Có điều thân thể có vẻ cường tráng hơn nhiều... Không ngờ, không ngờ người làm được rồi.

Lúc trước khi Trương Nhậm nghe đám người Bàn Thông xuôi nam, cố gắng tập kích Giao Châu thì cũng giống đại đa số người, đều không dám tin Bàn Thông có thể thành công. Thoáng cái một năm rưỡi trôi qua, Bàn Thông không chỉ ra khỏi núi non trùng điệp, hơn nữa còn thần không biết quỷ không hay đoạt lấy Giao Châu. Nếu như nói Trương Nhậm không cảm thấy đổ kị thì không phải. Một mặt hắn đổ kị vận may của Bàn Thông, nhưng mặt khác Trương Nhậm lại tán thán kỳ tư diệu tưởng của Bàn Thông, tán thán dũng khí hơn người của hắn. Ít nhất Trương Nhậm cảm thấy bản thân không dám làm như thế.

Bàn Thông cười đến nổi mắt híp lại:

- Thế nào, đầu chiến tượng này của ta có được không?

Bàn Thông vẻ khoe khoang chỉ vào quái vật đang phủ phục dưới đất, nói:

- Nếu không có đàn gia hỏa này, chúng ta có lẽ vẫn chưa thoát khỏi rừng núi. Con này gọi là voi, là chiến thú do tộc Chúc Dung thuần dưỡng, lực lớn vô cùng, cực kỳ nhanh nhẹn dũng mãnh. Lúc trước khi hơn trăm đầu chiến tượng tiến vào dưới thành Giao Chỉ, Sĩ Nhiếp thoáng cái ngẩn ra. Chỉ trong ba ngày lão nhi đã ngoan ngoãn dâng thành đầu hàng. Lúc trước chúng ta giao phong mấy lần cùng Phiên Miêu Sơn Việt, cũng may mà có đàn gia hỏa này, có thể nói là mọi việc đều thuận lợi.

Trương Nhậm cười nói:

- Vận khí của người thật tốt, đánh Nam man không chỉ có được mỹ kiều nương, còn lập được công huân như vậy.

- Ha ha, lúc trước Lương vương nói với ta, ta trời sinh chính là người làm đại sự mà. Bình thường, bình thường thôi...

Bàn Thông lên mặt không chút ngại ngùng, sau đó kéo tay Trương Nhậm nói:

- Chúng ta vào thành xem. Lão Hồ đã sai người đồn trú binh doanh ngoài thành, bộ hạ của người có thể tới đó. Đi thôi, Lão Hồ đang chờ trong thành, lúc này chắc đang tức muốn chết.

Bàn Thông dẫn Trương Nhậm trước gặp Chúc Dung, sau đó lại an bài người dẫn Sơn Man quân của Trương Nhậm đến binh doanh.

Lúc đi vào thành Trương Nhậm mới biết, Cam Bôn vốn cũng muốn ra thành giương oai một chút, nào ngờ đánh cuộc bị thua, đành phải chờ trong phủ nha. Vinh quang cười chiến tưng ra ngoài thành nghênh tiếp bị Bàng Thống cướp mất, tâm tình sao có thể vui được?

Chúc Dung là một nữ hài tử rất ngoan ngoãn, còn cao hơn Bàng Thống một cái đầu. Nhưng vẫn giống như cô gái nhỏ bước theo sau Bàng Thống.

Điều này khiến cho Trương Nhậm lại phải ước ao.

Sau khi vào phủ nha, Cam Bôn đã dọn xong tiệc rượu tẩy trần cho Trương Nhậm.

Theo quy củ Nam man, Chúc Dung kính Trương Nhậm một chén rượu, sau đó theo phân phó của Bàng Thống dẫn nữ binh tùy tùng về hậu viện nghỉ ngơi.

Bộ dạng ngoan ngoãn khiến Trương Nhậm không thôi mơ ước.

Trên phòng lúc này chỉ còn lại ba người Bàng Thống, không khí cũng dần trở nên nghiêm túc. Bàng Thống đặt ly rượu xuống, nói:

- Ta nghe nói chiến sự Kinh Châu đã kết thúc?

Trương Nhậm gật đầu:

- Đúng là đã kết thúc. Cuối năm ngoái tam gia một mình thâm nhập Tương Dương, thuyết phục được Khoái Việt và Thái Mạo, sau đó bày kế giết Văn Sửu, đoạt được Bạch Nhĩ tinh binh, lấy được hổ phù của Lưu Biểu. Khoái Việt dùng hổ phù triệu gọi binh mã Nghi thành, sau đó tam gia phục kích trên đường, đánh tan 8000 dũng sĩ của Lưu Biểu, còn bắt biệt giá Kinh Châu Liêu Lập làm tù binh, nắm toàn bộ Tương Dương trong tay.

- Sau đó Lưu Biểu chết bệnh... Thái Mạo vào lúc con trai Lưu Biểu là Lưu Kỳ đến Tương Dương thì bày mưu dẫn Lưu Kỳ vào thành Tương Dương rồi giết chết.

- Giang Hạ của Tôn Sách nghe tin Giao Châu thất thủ thì lập tức quay lại Giang Đông, khiến cho binh lực Giang Hạ trống rỗng. Ngày 15 tháng giêng, Kinh Châu đại đô đốc Lục Tốn lĩnh thủy quân bất ngờ đánh Giang Hạ, tướng thủ Giang Hạ là Gia Cát Lượng trở tay không kịp, lập không thành kế chặn nhân mã của Lục Tốn đô đốc, sau đó lui về Sài Tang đầu phục Tôn Sách... Hàn Tung tại Nam quận khi biết tin Tương Dương thất thủ thì châm lửa đốt thành. Sau đó Khổng Minh quân sư bày kế ở Lâm Tự, bắt được Ngụy Diên đang gấp rút tiếp viện Tương Dương.

- Hà, ngẫm lại trong một tháng đó thật đặc sắc. Có điều vẫn không so được với công lao của Sĩ Nguyên lấy Giao Châu.

Trương Nhậm nói xong không nhận được lại khen ngợi Bàng Thống.

Bàng Thống chỉ thản nhiên cười:

- Lão Hổ, việc của Cô Miệt tộc nhân đã ổn định hay chưa?

Cam Bôn nói:

- Đã ổn định rồi. Tông chính của Cô Miệt tộc tỏ ý nếu Lương vương có thể đối đãi tốt với tộc nhân của hãn thì hãn nguyện ý chịu quy phục và chịu giáo hoá, cũng cho chúng ta thuyết phục các nơi Sơn Việt Phiên Miêu chịu giáo hóa của người Hán. Đồng thời hãn còn đồng ý xuất 500 Cô Miệt kiếm sĩ theo quân... Điều kiện của lão nhi cũng không quá hà khắc, cũng chỉ hi vọng mưu cầu một thân phận cho tộc nhân.

(Tông chính: quan danh)

Muốn tác chiến với Giang Đông, Bàng Thống đành phải xem xét tình huống địa phương.

Hội Kê hay Dự Chương cũng được...

Người Phiên Miêu, Sơn Việt đông đảo, nếu như không thể vỗ về thích đáng tất sẽ tạo thành phiền phức sau này. Cũng may năm đó khi Đồng Phi ở Tây Vực đã ban bố luật pháp. Cái gọi là các tộc chịu quy hóa đều coi là người Hán, không phân biệt man di, có thể tạm gác bất đồng, bình đẳng ở chung.

Tây Vực như thế, tái bắc như thế, Nam man cũng như thế.

Nếu đã có tiền lệ, thì đối với người Sơn Việt mà nói rõ ràng là điều kiện rất hấp dẫn. Bàng Thống sau khi chiếm lĩnh Giao Chỉ thì sai người không ngừng tuyên dương luật người Hán của Đổng Phi. Cô Miệt tộc nhân tuy ở Hội Kê nhưng cũng đã nghe được tin tức này.

Cam Bôn nói rõ tình huống của Hội Kê cho Trương Nhậm.

Bàng Thống nói:

- Trải qua gần hai năm lặn lội đường xa, Vô Nan quân đã tổn thất thảm trọng. Cho nên đến khi đánh Hội Kê sợ là khó có được lực mạnh. Ta phỏng chừng thời gian để Vô Nan quân nghỉ ngơi khôi phục nguyên khí cũng cần ít nhất trăm ngày. Trương đô đốc, trong một trăm ngày này cần Sơn Man quân đứng mũi chịu sào. Tôn Sách lúc này đã quay lại Giang Đông, hiệu quả của kì binh sẽ bị yếu đi. Hơn nữa với bản tính của Tôn Sách, hẳn chắc chắn sẽ phát động phản kích, áp lực của Sơn Man quân cũng không nhỏ đâu...

499. Chương 498: Tử Chiến

Trương Nhậm gật đầu:

- Điều này khi trên đường ta cũng đã nghĩ tới... Vô Nan quân đúng là phải cần thời gian hồi phục. Thế này đi, từ giờ Sơn Man quân của ta sẽ là chủ công, còn Vô Nan quân trong lúc phục hồi thì cũng tiện thể quản man tộc trong Giao Châu, Dự Chương, để ta không phải lo phía sau. Có điều nếu vậy thì chúng ta không thể hỗ trợ cho chúa công thêm nữa. Sĩ Nguyên, tốt nhất là người nên gửi cho chúa công một phong thư, nói rõ khó khăn chúng ta sắp phải đối mặt, thỉnh chúa công định đoạt.

Cam Bôn nói:

- Nên như vậy. Có điều cai quản nơi đây ta không có khả năng. Có lẽ vẫn để Sĩ Nguyên tiếp tục, đồng thời thỉnh chúa công mau chóng phái nhân thủ tới hiệp trợ Sĩ Nguyên. Ta sẽ nghe lệnh dưới trướng lão Trương. Ha ha, lại nói chúng ta đã lâu không hợp tác. Cai quản địa phương ta không bằng Sĩ Nguyên, nhưng nếu nói đánh nhau, trăm tướng giết địch thì lão Trương cũng không thể bằng Cam lão Hồ ta.

Trương Nhậm cũng là một trong những người sáng lập nên Vô Nan quân, đã từng phục vụ dưới trướng Cam Bôn. Giao tình của hai người rất thân thiết.

Trương Nhậm nghe Cam Bôn nói vậy thì cười:

- Đại đô đốc đã nói như vậy, Trương Nhậm đương nhiên nghe theo.

Bàng Thống lúc này nheo mắt, trầm ngâm một lát rồi khẽ nói:

- Kinh Nam đại đô đốc Lục Tồn kia là người thế nào?

Trương Nhậm liền giải thích quan hệ của Đổng Phi và Lục Tồn một chút.

Bàng Thống không khỏi cười:

- Không ngờ tiểu Văn Cơ hôm nay cũng đã sắp yên bề gia thất rồi. Nếu vậy Lục Tồn này cũng coi như là người một nhà rồi. Ta có một, nói không chừng có thể giải quyết một số vấn đề cho Lương vương.

Cam Bôn, Trương Nhậm cũng biết Bàng Thống thường có kỳ mưu diệu kế. Trương Nhậm nghe vậy vội hỏi:

- Sĩ Nguyên, người có kế gì?

- Kế này tên là giường đồng kích tây.

Bàng Thống sai người mang địa đồ tới bày ra đất, dùng gậy trúc khoanh lên trên địa đồ, nói:

- Binh mã của Lương vương mặc dù mạnh, nhưng chiến tuyến quá dài, binh lực phân tán. Còn binh lực của Lưu Bị, Tào Tháo dù hiện tại ở vào thế xấu, nhưng tiến lui một chỗ, xét một vài điểm còn tốt hơn cả bên ta. Có thể tránh nặng tìm nhẹ, khiến quân ta khó có thể triển khai tiến công hữu hiệu.

- Cho nên nếu như muốn cho Lưu Bị, Tào Tháo buông tay thì chúng ta cần phải có vài thủ đoạn. Nhữ Nam, Hạ Bi, Bái huyện hiện tại như Thường Sơn chi xà. Nên nếu như ta là chủ soái sẽ bỏ đầu bỏ đuôi, tấn công vào bụng, cũng chính là chi quân bản bộ của Lưu Bị ở Bái huyện.

(Thường Sơn chi xà: đầu đuôi có thể tiếp ứng cho nhau, binh pháp Tôn Tử)

- Muốn đánh Lưu Bị, cần lấy Thọ Xuân trước. Trương đồ đốc có thể mệnh Sơn Man quân mãnh công Hội Kê, mời Lục Tồn đồ đốc ở Giang Hạ đánh nghi binh Đan Dương quận. Từ đó có thể thu hút được đại bộ phận binh lực của Tôn Sách...

- Sau đó mời tam gia suất lĩnh kì binh, đoạt lấy Thọ Xuân. Thọ Xuân vừa mất Bái Quốc sẽ rơi vào hỗn loạn. Đến lúc đó Lưu Bị đầu đuôi đều khó, Thúc Chí đại ca có thể suất lĩnh binh mã nhân cơ hội đột kích Bái Quốc, chém Thường Sơn chi xà làm hai đoạn. Sau đó tiếp tục tiến quân thẳng tới Hạ Bi, lúc đó liên quân tất bại.

Lông mày Cam Bôn, Trương Nhậm nhướng lên, nhìn những nơi Bàn Thống khoanh trên địa đồ trầm tư.

Hồi lâu sau hai người nhìn nhau, đứng dậy nói:

- Vậy theo kế của Sĩ Nguyên... Ta sẽ lập tức sai người liên hệ với Lục Tồn.

Bành Thành, cũng chính là Từ Châu hậu thế.

Có danh xưng chìa khóa Bắc quốc, cửa ngõ Nam quốc. Tương truyền huyền tôn của Chuyên Húc là huyền tôn ở đây. Tới những năm cuối triều Thương, Bành Tổ 767 tuổi mà chết.

Tên của Bành Thành này cũng chính từ Bành Tổ mà ra.

Bành Thành nằm ở hạ du Hoài thủy, lấy Hoàng Hà xưa làm ranh giới, bên trong hệ thống sông ngòi chằng chịt.

Từ khi Lưu Bị liên thủ với Tào Tháo, khu vực phòng thủ của Tào Tháo lấy Hạ Bi làm ranh giới, 20 vạn đại quân đóng ở Vi Sơn hồ, chỗ giao giới giữa Đông Hải quận và Hạ Bi quốc, triển khai chiến đấu với binh mã Đồng Phi. Để biểu lộ thành ý với liên minh, Tào Tháo nhượng lại Bành Thành, mời Lưu Bị phái binh mã đồn trú. Điều này cũng chẳng khác nào nói với Lưu Bị, cửa ngõ Từ Châu ta giao cho người phòng hộ.

Để trao đổi, Lưu Bị cũng rộng rãi giao Đông Hải quận và Lang Gia quận cho Tào Tháo. Thuế má trong quận đều do Tào Tháo quản lý.

Đã đến nước này, không ai còn tâm tư lục đục với nhau.

Cái gọi là hợp thì lợi, phân thì hại hai người Lưu Bị, Tào Tháo đều rất rõ ràng. Chỉ cần hai người hấn không chia rẽ, thì mình ước không bị hủy.

Tướng thủ Bành Thành hiện tại là Mi Trúc.

Vốn là đại hộ Từ Châu, từng có công nghênh phụng Lưu Bị nhập Từ Châu. Lưu Bị cũng rất tín nhiệm Mi Trúc, thậm chí từng có lần muốn kết thân gia với Mi Trúc. Chỉ tiếc muội tử Mi Trinh của Mi Trúc hình như không nguyện ý, rồi nhà trốn đi đến nay còn chưa về.

Có người nói Mi Trúc có một huynh đệ, hiện tại đang buôn bán hải ngoại, gia sản giàu có.

Chỉ là Lưu Bị chưa gặp qua người này, từ khi hấn nhập chủ Từ Châu tới nay, huynh đệ của Mi Trúc vẫn chưa từng về Từ Châu. Có điều vẫn thường xuyên cho người dâng lễ vật. Nếu như nói lúc đầu Lưu Bị không tín nhiệm Mi Trúc, thì thoảng cái qua 10, Mi Trúc vẫn rất tận tâm tận lực với Lưu Bị. Có thể nói Lưu Bị chính là dựa vào tài lực của Mi Trúc để đứng vững gót chân.

Trước đây thủ hạ có thể dùng của Lưu Bị không ít.

Nhưng hiện tại kẻ chết người hàng... Võ cũng chỉ còn Trương Yển, Vương Phi, vẫn chỉ có Tư Mã Lãng, Mi Trúc. Về phần TỰ THỤ dù trên danh nghĩa quy hàng Lưu Bị, nhưng từ sau khi tới Từ Châu thì đóng cửa không ra. Tới khi Viên Thiệu mất, TỰ THỤ cũng tuyệt thực chết theo.

Danh tiết tuy tổn hại, nhưng khí tiết vẫn còn. Xem như hấn vẫn bảo toàn lòng trung với Viên Thiệu.

Lưu Bị vô cùng đau lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác. Hiện nay hấn chỉ còn cách dùng Mi Trúc trấn thủ Bành Thành cho hấn, bảo hộ bên sườn Bái Quốc.

Mưa xuân năm Thái Bình thứ 6 đặc biệt nhiều.

Mưa phùn lất phất như tơ như sương, phủ kín khắp trời Bành Thành, khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Mi Trúc vẫn như bình thường, khi dò xét phòng thành xong thì quay về phủ đệ. Sau đó thay một bộ y phục khác, một mình ngồi trong phòng trầm tư không nói.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

20 năm trước Đổng Phi dẫn huynh đệ hấn đi, cũng dùng đó làm uy hiếp để Mi Trúc đành phải đầu nhập vào Đổng Phi. Trong 20 năm này Mi Trúc lo lắng hãi hùng, luôn sợ có một ngày thân phận nội gián bị vạch trần, lúc đó Mi gia trên dưới sẽ không còn ai may mắn sống sót.

Có đôi khi hấn cắn răng, cố quên thân phận nội gián, gắng sức phụ tá Lưu Bị cai quản Từ Châu.

Áp lực này chỉ mình Mi Trúc biết... Trước đây bên người còn có Mi Long... À, thực ra phải gọi là Đổng Long, bàn bạc, chia sẻ áp lực với Mi Trúc. Thế nhưng hiện tại Mi Long đã công thành thân thoái lui về Trường An.

Từ Châu chỉ còn lại có mình Mi Trúc, đau khổ trong lòng ai có thể biết?

Hiện tại đại chiến đã gần kết thúc...

Thế nhưng trong lòng Mi Trúc càng khấn trương. Hấn biết rõ vào lúc này càng không thể lơ lỏng cảnh giác, lộ sơ hở.

Trời mới biết ở Bành Thành có có bao nhiêu tai mắt của Lưu Bị.

Nhanh không thể một chút.

Mỗi khi nghĩ vậy Mi Trúc như muốn phát điên.

Uống vài chén rượu, Mi Trúc có cảm giác uể oải. Đứng dậy định về phòng thì chợt nghe bên ngoài một trận huỳnh nào.

- Mi Uy, có chuyện gì mà ồn ào như vậy?

Mi Uy là con trai Mi Trúc, tuổi vừa 20, tự Ấu Giản. Từ nhỏ luyện được một thân võ nghệ, hiện nay là tiểu dưới trưởng Mi Trúc.

Nghe Mi Trúc hỏi vậy, Mi Uy vội chạy ra ngoài xem.

Một lát sau chỉ thấy Mi Uy thần tình kích động chạy về, nói:

- Phụ thân thử đoán xem con vừa nhìn thấy ai? Nhị thúc, là nhị thúc.

Đầu Mi Trúc ông lên một tiếng, trở hai mắt nhìn Mi Uy.

- Người nói cái gì?

- Đúng là nhị thúc... Dù khi nhị thúc đi con vẫn còn nhỏ, nhưng con vẫn nhận ra, nhị thúc không thay đổi nhiều.

- Hấn, hấn đang ở đâu?

Mi Uy nói:

- Sĩ Nhân tướng quân nói hấn bắt được nhị thúc khi tuần thành, hoài nghi là gian tế nên mang về thẩm vấn.

- Người... Có lộ ra gì không?

- A.

Mi Uy suy nghĩ một chút rồi nói:

- Lúc đó con muốn gọi, thế nhưng lại bị nhị thúc ngăn lại. Nhị thúc chỉ gật đầu, không nói gì.

Mặc dù không tận mắt nhìn thấy Mi Phương, nhưng huynh đệ hai người tình nghĩa nhiều năm, trong đầu Mi Trúc có thể hiện ra hình dạng Mi Phương.

Mi Phương tới rồi.

Điều này có nghĩa là Lương vương chuẩn bị động thủ.

Mi Trúc trong đại đường bồi hồi, trầm ngâm một lát sau rồi nói:

- Mi Uy, tình hình nhị thúc người mấy năm nay người cũng biết. Chúng ta nên hành động rồi... Nhị thúc lần này đột nhiên trở về nhất định là vì điều này. Ừm, người lập tức triệu tập tâm phúc thân vệ, theo ta hành động.

Mi Uy xem như là người kế thừa mà Mi Trúc chọn, cho nên đương nhiên biết việc Mi Phương.

Hắn lập tức gật đầu:

- Con lập tức đi triệu tập nhân thủ.

Nhìn Mi Uy đi ra ngoài, đột nhiên Mi Trúc thở phào một cái. Áp lực trong lòng trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Cuối tháng 3 năm Thái Bình thứ 6, Lưu Bị đang ác chiến cùng binh mã Trần Đáo tại Bái Quốc.

Hai bên lấy Bái huyện làm trung tâm giằng co. Lưu Bị muốn đẩy lùi Trần Đáo nhưng không thể... Cũng như vậy, Trần Đáo muốn lập tức bắt Lưu Bị cũng rất khó khăn. Mặc dù có binh mã không ngừng đến, nhưng ở nơi Bái Quốc chật hẹp khó có thể phóng tay triển khai toàn bộ. Từ tháng giêng tới tháng ba, hai bên ác chiến liên tục, mỗi ngày đều có thương vong lớn. Thành Bái huyện đã thủng lỗ chỗ.

Chính vào lúc hai bên đang giằng co bất phân, thì Từ Châu lại truyền đến một tin tức kinh người.

Nam Dương thất thủ.

Thái thú Nam Dương Ngô Cự khi biết tin Lưu Biểu chết thì nghe Khoái Việt du thuyết, khai quan đầu hàng Bàng Đức, đẩy Nhữ Nam vào thế bị bao vây. Lưu Bị nghe vậy không khỏi cảm thấy kinh hoàng, nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng thì Sa Ma Kha được Thái Mạo dẫn đường, từ Kỳ Tư (nay Hoài Tân Giang Tô) xuất kích, âm thầm vượt qua Hoài thủy đánh úp Thọ Xuân, một trận cắt đứt liên hệ giữa Giang Đông và Từ Châu.

Thọ Xuân không chỉ là cửa ngõ đi thông Giang Đông của Nhữ Nam, Bái huyện, mà còn là nơi đặt kho lương của Nhữ Nam, Bái huyện.

Chỉ bởi vì trước đó Thọ Xuân có Tôn Sách thủ, nên Lưu Bị cũng không lưu nhiều binh lực ở đó. Hiện giờ Tôn Sách ở Giang Đông tự thân còn khó bảo toàn, cho nên cũng vô lực chiếu ứng Thọ Xuân. Lưu Bị vốn định đợi qua đợt công kích này rồi sẽ an bài Thọ Xuân, nào ngờ vào chính thời điểm mấu chốt này đã bị Sa Ma Kha đoạt mất.

Lưu Bị lập tức mệnh Tư Mã Lãng chủ trì chiến cuộc Bái huyện, còn tự thân dẫn 2 vạn đại quân, do con trai Quan Vũ là Quan Hưng làm tiên phong, cố gắng đoạt lại Thọ Xuân. Dọc theo đường đi Lưu Bị lòng như lửa đốt, hắn muốn sớm đoạt lại Thọ Xuân để ổn định quân tâm.

Thọ Xuân mất, không chỉ ảnh hưởng đến Bái huyện, Nhữ Nam, mà còn có ý nghĩa quan trọng với toàn bộ chiến cuộc Từ Châu.

Bởi vì đại quân Quan Trung một khi đứng vững ở Thọ Xuân, thì bước tiếp theo sẽ từ Thọ Xuân xuất kích, tập kích Quảng Lăng, cướp đoạt Hạ Bi quốc.

Đồng Phi đáng hận, sao lại khó đối phó như vậy?

Lúc trước Lưu Biểu mất Kinh Bắc vào tuần nguyệt, toàn bộ Kinh Châu rơi vào tay người khác, khiến cho chiến cuộc Nhữ Nam thoáng cái chuyển xấu.

(tuần nguyệt: thời gian từ ngày 10 đến cuối tháng)

Hiện tại lại mất Thọ Xuân...

Lưu Bị nghĩ tới đây không tự chủ được nắm chặt tay.

- Nhân mã tiên phong hiện tại đã đến nơi nào?

Trường quân đội úy vội hồi bẩm:

- Thiếu tướng quân hôm qua đã qua Sơn Tang, phỏng chừng lúc này đã đến Thù Huệ Tụ. Theo tốc độ của thiếu tướng quân thì dự tính ba ngày sau có thể qua Phì hà, tới dưới thành Thọ Xuân.

Lưu Bị với tốc độ của Quan Hưng rất vừa lòng.

- An Quốc quả là có phong thái của phụ thân.

Nói tới đây Lưu Bị chợt trùng xuống, không khỏi cảm thấy sầu bi. Nghĩ tới huynh đệ kết nghĩa của hắn, không nhịn được nước mắt rơi như mưa.

Nếu Vân Trường vẫn còn, ta há lại khổ khổ thế này?

Nghĩ tới đây, Lưu Bị càng thấy bi thương, ngày xưa đào viên ba người kết nghĩa, hiện giờ chỉ còn lại mình hắn. Lời thề không cầu sinh cùng ngày cùng tháng, nhưng nguyệt chết cùng ngày cùng tháng cùng năm vẫn còn quanh quẩn bên tai. Tam đệ Trương Phi đã thành xương khô từ lâu, mà hắn...

Vân Trường, Dục Đức... Đừng sót ruột.

Lưu Bị cắn răng, trong lòng thầm hét: “Chờ vi huynh báo mối huyết hải thâm cừ này xong, sẽ xuống cửu tuyền đoàn tụ với các đệ.”

Lúc này bên người có người nói:

- Chúa công, phía trước chính là Trúc ấp, có cần thông tri Hạ Bi thỉnh cầu trợ giúp hay không? Sĩ tốt đều hành quân gấp cả ngày, lúc này đã vô cùng uể oải. Không bằng đêm nay nghỉ ngơi ở Trúc ấp, bổ sung một chút quân nhu, thế nào?

Lưu Bị trầm ngâm một chút, thấy cũng hợp lý. Nơi này là Từ Châu, tiếp giáp Hạ Bi, là địa bàn của hắn. Chắc hẳn không có điều gì ngoài ý muốn, nghỉ ngơi một chút cũng là chuyên nên làm.

Nghĩ tới đây Lưu Bị gật đầu.

Sai người lập tức tới Hạ Bi, để phía Hạ Bi áp giải quân nhu lương thảo đến Trúc ấp.

Sau đó đại quân đến Trúc ấp vào lúc chập tối, dựng trại chôn nồi nấu cơm. Lưu Bị trải qua thời gian ác chiến này cũng cảm thấy tâm lực tiêu tụy. Sau khi thu xếp cho binh mã xong thì quay lại đại trường, để nguyên y phục vật ra. Chỉ một lúc sau đã chìm vào giấc ngủ.

Một giấc này vừa tròn hai canh giờ.

Đột nhiên Lưu Bị bị một trận ồn ào đánh thức, vội vàng bật dậy, lớn tiếng quát:

- Người đâu, bên ngoài có chuyện gì?

Có thân vệ lập tức tiến đến, khom người nói:

- Chúa công, là binh mã Hạ Bi phụng mệnh áp giải lương thảo quân nhu đến Trúc ấp.

- A.

Lưu Bị thở dài một hơi, cũng cảm thấy bản thân đã quá chìm sợt cảnh cong, thần hồn nát thần tính rồi.

- Phái người tiếp tục sắp xếp, để mọi người sớm nghỉ ngơi. Ngày mai giờ mao điểm tướng, khởi hành tới Thọ Xuân.

Thân vệ liền lui xuống an bài, Lưu Bị sau khi ngủ dậy cảm thấy tinh thần tốt lên rất nhiều, vì vậy đứng lên gọi người mang cơm tới.

500. Chương 499: Quyết Chiến Trôi Qua

Mở địa đồ, Lưu Bị vừa dùng cơm vừa nhìn địa đồ, rơi vào trầm tư.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, mí mắt chợt nháy, dường như muốn báo trước chuyện gì. Lưu Bị đặt bát đĩa xuống đứng dậy ra khỏi trướng.

Lúc này đã đêm khuya.

Binh sĩ áp tải quân nhu lương thảo cũng được bố trí đi ngủ sớm. Trong doanh chỉ còn tiếng điều đầu (báo canh) vọng trời đêm.

Lưu Bị cố đi chuyển hai gò má, để bản thân thêm tỉnh táo.

Có lẽ hần đã nghĩ quá nhiều...

Ở đây gần Hạ Bi thì có thể xảy ra chuyện gì? Lưu Bị xoay người định vào quân trướng, nhưng đúng lúc này tại một góc quân doanh đột nhiên xuất hiện ánh lửa.

Lưu Bị thấy được không khỏi nhú mày:

- Phái người đi xem một chút, có lẽ là bất cẩn, mau lấy nước.

Tự có thân vệ lĩnh mệnh mà đi, Lưu Bị bước vào quân trướng. Nhưng cả người đột nhiên run lên, cảm thấy một cỗ hàn khí chạy dọc sống lưng.

Không đúng.

Buổi chiều ta mới phát lệnh, sao Hạ Bi có thể áp giải quân nhu lương thảo nhanh như vậy?

Phản ứng của Hạ Bi chẳng phải quá nhanh sao?

Lưu Bị tiện tay chớp lấy mã sốc trước cửa quân trướng, chạy ra khỏi doanh trướng:

- Mau mau sai người kiểm tra, bắt toàn bộ người áp giải quân nhu đến đây.

Vừa dứt lời, trong doanh trại lại xuất hiện hơn mười ánh lửa.

Tiếp đó binh doanh Từ Châu quân hoảng loạn, càng ngày càng nhiều chỗ bị cháy. Chẳng mấy chốc tất cả bùng phát, toàn bộ quân doanh rất nhanh đã biến thành biển lửa. Tiếng la hét vang lên bốn phía, tiếng rên khóc càng liên tiếp không ngừng.

- Là địch tập kích, địch tập kích... Lập tức tập hợp nhân mã.

Lưu Bị xoay người lên ngựa, cầm sóc la lớn.

Một đạo nhân mã từ trong ánh lửa lao ra, viên đại tướng dẫn đầu mũ vàng giáp vàng, cười trên hoàng kim thông, uy phong凛凛, giống như thiên thần.

- Lưu Bị, gian tặc.

Viên đại tướng kia ở trên ngựa hô lớn:

- Bành Thành đã phá, Hạ Bi quốc đã rơi vào tay Lương vương. Hoàng Trung ở đây, ngươi còn chưa xuống ngựa đầu hàng?

Lưu Bị không thể nào hiểu nổi, vì sao binh mã của Quan Trung lại xuất hiện trong địa giới Từ Châu.

Có điều hiện tại hần không thể suy nghĩ nhiều. Từ Châu quân loạn thành một đồng, tiếng hét hò vang lên bốn phương tám hướng, khiến cho người khác không thể biết được Đồng Phi rốt cuộc có bao nhiêu binh mã. Từ Châu quân cứ vậy tán loạn chạy.

Lưu Bị được tùy tùng liều mạng yểm hộ, đột phá vòng vây lao ra, trong đêm chạy về Bái huyện.

Thế nhưng khi qua Tai Khâu thì bị đô đốc Cự Ma hữu quân Trương Liêu phục kích, mất tiếp mười mấy tùy tùng mới khốn khổ đào thoát.

Gần như trong một đêm, chiến cuộc Từ Châu đã xảy ra biến hóa long trời lở đất...

- Lưu Bị bại?

Đồng Phi ghì lại chiến mã, lẳng lặng nhìn tiểu giáo đến truyền tin, khuôn mặt đen vô cùng trầm tĩnh, không có chút biểu cảm nào.

Y đang hành quân qua Ký Khâu thì nhận được tin này.

Hai mắt bắt tri bắt giác nheo lại, hiện lên vẻ lãnh khốc, khê hởi:

- Có bắt được Lưu Huyền Đức không?

Tiểu giáo nói:

- Hiện giờ chưa bắt được.

Hai gò má Đồng Phi co lại:

- Vậy tình hình Bái huyện thế nào rồi?

- Toàn bộ quân địch Bái huyện đã bị vây lại. Tư Mã Lãng không ngờ quân ta sẽ đột nhập địa giới Từ Châu, từ sau sườn đánh ra. Cho nên bị hai vị đô đốc Trương, Trần giáp công, bất ngờ không kịp phòng bị, toàn quân tan tác. Hiện nay quân bản bộ của Tư Mã Lãng đã bị vây khốn tại Phương Dự (nay là Ngự Đài Sơn Đông). Trần đô đốc mệnh tiểu nhân bẩm báo Lương vương, không đến 30 ngày nhất định sẽ dâng đầu Tư Mã Lãng lên.

- Ngoài ra Trương đô đốc phụng mệnh từ Lương quốc công kích Nhữ Nam, tam gia đã ở bờ Phì hà phục kích quân bản bộ Quan Hưng, cũng tại trước trận chém chết Quan Hưng. Tam gia phái người truyền tin nói hai người Lục đô đốc và Cam đô đốc đã hội binh Giang Hạ, chuẩn bị đoạt Lư Giang.

- Khúc Nghĩa đô đốc sau khi phụng mệnh đoạt Hạ Bi thì áp giải vợ con Lưu Bị về Trường An trước. Hiện nay Khúc Nghĩa đô đốc đã khởi binh xuất kích Quảng Lăng. Hai vị đại nhân Mi Trúc, Mi Phương tiếp chưởng Hạ Bi xong liền đóng quân ở Lương thành, chặn đường lui từ Hạ Bi, Quảng Lăng của Tào Tháo.

- Tuyển Phong doanh của Trương Cáp đô đốc đã xuất kích Vũ sơn, đoạt quân nhu của Tào quân.

- Trần đại nhân hỏi thiên tuế thời cơ đã chín muồi, có phát động công kích cuối cùng với Tào Tháo hay không?

Tiểu giáo nói đồng dục, trật tự cũng rõ ràng, khiến cho Đồng Phi không khỏi sáng ngời, cảm thấy tiểu giáo này rất thú vị.

- Người tên là gì?

Tiểu giáo kia trả lời:

- Mạt tướng tên là Phó Dung, là người Nghĩa Dương Kinh Châu, được tam gia ưu ái nên hiện nay làm tiểu tướng trong quân.

Phó Dung?

Có lẽ Đồng Phi ở thời đại này đã lâu, nên với tên này cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Y suy nghĩ một chút, bỗng dưng cười:

- Thật là một tiểu hỏa nhi cơ linh... Đúng lúc ta đang cần nhân thủ, người tạm thời ở trong quân làm môn hạ của ta đi. Sa Thù, người lập tức phái người truyền tin đến Bành Thành, bắt đầu từ giờ tỵ ngày 10 tháng

5, ngoại trừ Đạp Bạch quân của Trần Thúc Chí, Cự Ma hữu quân của Trương Liêu và quân bản bộ của Bàng Đức thì các bộ nhân mã Từ Châu đồng loạt triển khai công kích toàn diện Đông Hải quận. Tào Tháo

- Một khi chiến sự nổ ra, các bộ nhân mã không được vì bất cứ lý do gì dừng công kích.
- Từ ngày 10 tới ngày 25 tháng 5, các bộ nhân mã bất kể thương vong, hao tổn, cần phải đánh tan binh mã Đông Hải Tào bộ.
- Nếu như có kẻ tác chiến lơ lửng, chém chết tại chỗ bất luận chức quan.

Giọng nói Đồng Phi đều đều, nghe không ra chút sắc thái nào. Sa Thù lập tức lĩnh mệnh, cầm Cự Ma lệnh đến Bành Thành.

Sau khi Sa Thù rời khỏi, Đồng Phi lại phát một mệnh lệnh: Hải quân Liêu Đông nghỉ ngơi tại Thanh Châu lập tức xuất phát, ngày 10 tháng 5 phải đổ bộ Cống Du. Nhân mã bản bộ một khi lên đất liền lập tức công đoạt hai nơi Chúc Kỳ và Lợi Thành, bao vây toàn bộ Tào quân.

Đồng Phi cảm nhận được một loại hưng phấn không tên.

Mạnh Đức huynh, giao phong giữa chúng ta có lẽ đến lúc kết thúc rồi.

Có điều Tào Tháo lúc này đang ở Thích huyện không ngờ được, một tấm lưới vô hình đang dần vây chặt hắn lại, không cho hắn cơ hội thoát thân.

Thời gian cứ từng ngày trôi qua.

Tào Tháo phải chịu đựng áp lực rất lớn, khiến hắn sắp hít thở không thông.

Hắn thế nào cũng không ngờ được, phòng tuyến Từ Châu trong mắt hắn kiên cố là vậy, không ngờ chỉ trong mấy tháng đã tan rã.

Tào Tháo nhận thức rất rõ tình cảnh hiện nay của bản thân.

Bề ngoài hắn binh hùng tướng mạnh, 20 vạn đại quân nghe thật dọa người. Nhưng trên thực tế thì sao? Chẳng qua chỉ là một đám ô hợp.

Có binh không tướng, chính là vấn đề lớn nhất của Tào Tháo hiện giờ.

Binh mã thực tế trong tay hắn thực ra chỉ có 8000 Hồ Báo kỵ của Tào Thuần. So với thành cảnh của Lưu Bị thì cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu. Vẫn có Tuân Du, Trịnh Hôn, võ có Hạ Hầu Đôn, Tào Thuần. Một khi đại chiến nổ ra, 20 vạn đại quân này chỉ sợ khó có thể làm nên trò trống... Trước đây Đồng Phi từng phái Tào Chương đến chiêu hàng Tào Tháo, cũng từ miệng Tào Chương, Tào Tháo cũng đại khái nắm được lực lượng của Đồng Phi.

Trong tay Đồng Phi đang có một lợi khí khó có thể chống đỡ.

Xem ra vì một trận chiến này, Đồng Phi đã mưu đồ chu đáo...

Đột nhiên Tào Tháo mỉm cười, nói với Tuân Du:

- Ngày xưa khi tại Lạc Dương, Công Đát có từng nghĩ đến lương gia tử kia sẽ có thành tựu ngày hôm nay không?

Tuân Du khẽ lắc đầu, nhìn Tào Tháo không nói được một lời.

- Ta cũng không ngờ...

Tào Tháo nói:

- Trong lòng ta, Đồng Tây Bình chỉ là một võ tướng xông pha chiến đấu, khi đó ta còn có một mộng tưởng. Ha ha, một ngày kia ta là chủ soái, còn Đồng Tây Bình làm hiện tại của ta, chúng ta cùng sẽ mở rộng lãnh thổ Hán thất, tạo nên sự nghiệp bất thế như Quan Quân hầu Ban, lưu danh sử sách. Thế nhưng hiện giờ mộng tưởng này không bao giờ có thể thành sự thực được nữa.

Đúng vậy, không thể thực hiện được nữa.

Tào Tháo cười tự giễu một tiếng, bước ra khỏi đại đường.

Tuân Du kinh ngạc nhìn bóng lưng Tào Tháo, cảm thấy chúa công trước nay ý chí luôn kiên cường, chưa từng lộ vẻ nản lòng thoái chí lại có vẻ tiêu tụy đến vậy.

Đại thế đã mất, lẽ nào thật sự không thể vãn hồi nữa sao?

Mùng 10 tháng 5 chẳng mấy chốc đã tới.

Ở Khâu Phồn huyện, Cự Ma trung quân của Hách Chiêu tiên phong mãnh công Tiết huyện. Theo tiếng trống trận vang lên, một loạt Tây Bình nỗ xa cùng phát, cự tiễn mang theo tiếng gió rít gào, với thế loi đình vạn quân đánh về phía tường thành Tiết huyện.

Tường thành dày kiên cố của Tiết huyện chỉ chống đỡ được một canh giờ. Sau đó ầm ầm sụp xuống trong khói bụi mù mịt. Hai huynh đệ Điển Phát, Điển Hữu suất lĩnh bản bộ nhân mã ào vào thành...

Cùng lúc đó, Cự Ma hữu quân xuất phát từ Dương Đô, ở Tức Mặc Ký Khâu đoạt Tranh Vành cốc, đánh tan toàn bộ nhân mã Lang Gia quận bên sườn Tào Tháo, chặt đứt liên hệ giữa Lang Gia quận và Đông Hải quận. Nhân mã của hai huynh đệ Tào Bân, Tào Đức bị ép tại Hải Khúc (nay là Nhật Chiêu Sơn Đông). Ba mặt bị vây, mặt còn lại là biển khơi bao la, mấy vạn binh mã của đối mặt tình cảnh toàn quân bị diệt.

Trương Cáp từ Hạ Bi gấp rút tiến nhập Đông Hải quận, cướp đoạt Vũ sơn. Bảy ngày sau đó lại phối hợp với hải quân Liêu Đông của Lãng Thao vây công quân bản bộ của Trịnh Hồn ở Hậu Khâu (nay là Hậu Khâu trấn cách Thuật Dương huyện của Giang Tô 40 dặm về phía bắc). Trịnh Hồn kiệt lực chống lại, nhưng thực lực yếu kém, bảy ngày sau khai quan đầu hàng.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, Tào Tháo mất liền 17 huyện.

20 vạn đại quân dưới sự công kích của hùng binh Đồng Phi chẳng khác nào gió cuốn mây tan, chẳng mấy chốc tan rã.

Cũng không phải do sai lầm của Tào Tháo.

Mà là do nhân mã hai bên quá chênh lệch về trang bị và sức chiến đấu. Không nói đến Tuyền Phong quân thân kinh bách chiến, Trương Cáp lại là thống binh kỳ tài, chỉ huy Tuyền Phong quân chẳng khác nào cử động cánh tay. Mà ngay cả đám người Hách Chiêu vừa mới tiếp nhận Cự Ma tam quân, dưới trướng hùng binh dũng tướng như mây, sức chiến đấu cũng vô cùng kinh khiếp. Quân tiên phong lại có khí thế vừa đánh tan Ký Châu, Thanh Châu, làm sao có thể chống đỡ?

Binh mã của Tào Tháo thì ngược lại, dù danh nghĩa có tới 20 vạn, nhưng phần lớn là truân điền quân, hầu như chưa từng trải qua thực chiến.

Hơn nữa Tào Tháo lại thiếu tướng lĩnh thống binh, cho nên cái gọi là 20 vạn nhân mã bị Quan Trung quân dễ dàng đánh tan.

Trong phủ nha Thích huyện, sắc mặt Tào Tháo âm trầm.

Hắn lẳng lặng ngồi trên ghế lớn, nghe tin dữ các bộ truyền lên, trong lòng sinh ra tuyệt vọng trước nay chưa từng có.

Tào Thuần nói:

- Thừa tướng, triệt đi, từ nơi này triệt đi.

Ánh mắt Tào Tháo có chút đại ra:

- Tử Hòa, tới lúc này chúng ta còn lui được đi đâu? Đồng Phi đã đánh vào Đông Hải quận, chúng ta muốn lui cũng không được.

Tuân Du nói:

- Chúa công, triệt về Lan Lăng đi.

- Lan Lăng?

- Đúng vậy, lui lại đến Lan Lăng, nơi này cách Tương Bôn Tương Bôn không xa, trong tay Hạ Hầu Đôn tướng quân vẫn còn 3 vạn binh mã. Sau khi chiếm được Lan Lăng chúng ta có thể dựa theo địa thế chống lại Đồng Phi. Sau đó lại phái người đến Giang Đông, cầu Tôn Sách xuất binh công kích Cửu Giang và Quảng Lăng tiếp ứng.

Kì thật lúc này mọi người đều rõ ràng, Tôn Sách hiện giờ ngay cả tự thân còn khó bảo toàn.

Nhưng dù sao cũng là một hy vọng...

Tào Tháo cắn răng:

- Hiện tại cũng chỉ còn cách như vậy. Chỉ là Cự Ma quân công kích chính diện rất mãnh liệt, ta lo Bá Phương khó có thể chống đối. Nếu như lúc này chúng ta lui lại, Bá Phương ở Xương Lự sợ là sức cô thế cô, lúc đó phải làm thế nào cho được?

Bá Phương, chính là Lương Mậu.

Trước đây vì Lương Mậu có công lao ngăn chặn Trương Yên ở Bành Thành, được Tào Tháo tán thưởng nên cất làm chủ soái Xương Lự.

Tuân Du trầm ngâm chốc lát rồi nói:

- Thừa tướng nói không phải không có lý, có điều thừa tướng cần lập tức lui lại, ta nguyện ở lại Thích huyện hiệp trợ Bá Phương.

- Công Đạt...

- Thừa tướng và ta biết nhau đã 20 năm. Từ khi Du đầu nhập vào thừa tướng tới nay luôn được ưu ái. Lúc này thời khắc nguy nan chính là lúc Du chia sẻ gánh nặng với ngài.

Tào Tháo vô cùng cảm kích, tiến lên kéo tay Tuân Du.

- Công Đạt, nếu như chuyện không thể khác... Ngươi cứ hàng. Ta tuyệt không trách ngươi, chắc hẳn Đồng Tây Bình cũng sẽ không bạc đãi ngươi.

Tuân Du không nói thêm gì nữa, chỉ giục Tào Tháo lập tức lên đường.

Đêm đó, Tào Tháo dưới sự yểm hộ của Tào Thuần, liều mạng mở đường máu chạy đến Lan Lăng.

Một đường này có biết bao sợ hãi.

Tào Tháo sau khi chạy khỏi Thích huyện tròn một ngày mới dám dừng lại. Phái thám mã đi trước dò la mới biết Thích huyện và Xương Lự vẫn còn thủ vững.

Tào Tháo và Tào Thuần cuối cùng cũng cảm thấy yên lòng.

Chính ngọ hôm sau, Tào Tháo và Tào Thuần suất lĩnh 5000 Hồ Báo kỵ đến Lan Lăng.

Trong không khí tràn ngập hương phong lan. Lan Lăng cũng vì có nhiều phong lan mà có tên như vậy. Nơi đây từng là nơi Tuân Tử sống những năm cuối đời.

Chiến hỏa đã lan ra khắp Đông Hải quận.

Nhưng Lan Lăng vẫn vô cùng yên bình, giống như thế ngoại đào nguyên.

Tào Tháo lĩnh binh đến dưới thành Lan Lăng, thấy cửa thành đóng chặt, tinh kỳ trên thành đầu lay động nhưng lại không có một bóng người thì không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Tào Thuần phóng ngựa tiến lên, gọi lớn dưới thành:

- Thủ quân trên thành nghe đây, mau cấp tốc báo Lan Lăng huyện nói thừa tướng đã lĩnh quân đến.

Trên thành đầu hình như có bóng người nhoáng lên.

Đột nhiên đại kỳ của Tào quân trên thành đầu ầm ầm đổ xuống, một bóng người to lớn xuất hiện trên thành đầu, trong tay cầm một cây xa luân đại phủ.

- Thừa tướng, Hàn Đức dưới trướng Lương vương cung kính đợi ở đây đã lâu.

Lời còn chưa dứt, trên lỗ châu mai xuất hiện vô số sĩ tốt giáp đen. Một đám giương cung cài tên nhắm ngay quân Tào Tháo dưới thành.

Tào Tháo không khỏi sợ hãi: Lan Lăng này ở sâu trong Đông Hải quận, sao lại có thể thất thủ?

Hàn Đức chẳng phải là thiên tướng hộ vệ bên người Đổng Phi hay sao? Hàn Đức ở Lan Lăng, chẳng lẽ Đổng Tây Bình kia cũng đến Lan Lăng rồi?

Tào Tháo giống như chim sợ cành cong, thúc ngựa vội chạy.

Tào Thuần cũng biết tình hình thế này Hồ Báo kỵ đường mớ công phá Lan Lăng.

Lập tức lĩnh binh bảo hộ Tào Tháo chạy đi. Hàn Đức trên thành cũng không đuổi theo, chỉ bắn một loạt tên rồi ngừng lại.

- Lan Lăng đã thất thủ, thừa tướng, chúng ta về đâu bây giờ?

Tào Tháo cắn răng, trầm giọng nói:

- Tương Bôn, chúng ta tới Tương Bôn... Đổng Tây Bình quả nhiên dụng binh như thần, không ngờ thần không biết quỷ không hay mà chiếm được Lan Lăng. Chỉ hy vọng Nguyên Nhung không bị làm sao, nếu như Tương Bôn có chuyện gì, chỉ sợ chúng ta sẽ chết dưới chân Thương Sơn mất.

Tào Thuần bất giác nuốt nước bọt, trong lòng cực kỳ hoảng loạn.

Chạy nửa ngày thì mặt trời xuống núi. Lúc này tình cảnh cả đám như hoa tàn hoa héo, dưới ánh chiều tà lòng ai cũng cảm thấy thê lương.

Tào Tháo suất lĩnh tàn quân chạy tới Thất Đình, mệnh bộ hạ nghỉ ngơi, đợi khi hồi chút sức thì tiếp tục chạy tới Tương Bôn.

Binh lính chôn nồi nấu cơm, Tào Thuần tới trước mặt Tào Tháo khẽ nói:

- Thừa tướng, người xem chiến cuộc này còn có thể văn hồi hay không?

Đột nhiên Tào Tháo nói:

- Nếu như ta tính không nhầm, thì 3 ngày sau Công Đạt nhất định sẽ đang Thích huyện đầu hàng.

- A?

Tào Tháo cười nói:

- Ta hiểu Công Đạt, nội tâm linh hoạt, cũng là một người thức thời. Đúng như lời hần nói, ta đối với hần rất tốt, cho nên hần sẽ ngăn quân Quan Trung. Ba ngày, tối đa là ba ngày, chỉ cần hần cảm thấy ta đã an toàn là hần sẽ cho rằng đã báo đáp được ưu ái của ta... Sau đó hần nhất định sẽ đầu hàng, hơn nữa còn tới thuyết phục Bá Phương cùng đầu hàng.

Tào Thuần cảm bảo kiểm:

- Đã như vậy, vì sao thừa tướng...

- Chuyện không thể khác.

Tào Tháo nói:

- Dù sao Công Đạt cũng không giống Văn Nhục. Văn Nhục tuân tiết chết để bảo toàn gia tộc, lại bảo toàn tình nghĩa với ta. Thế nhưng Công Đạt rất coi trọng tính mệnh. Văn Nhục nặng tình, Công Đạt nặng lợi. Hơn nữa việc hần làm cũng rất nhiều, ta cũng không thể trách cứ hần... Tử Hòa, chuyện cho tới nước này người cho rằng còn có thể văn hồi sao? Cho dù chúng ta đến được Tương Bôn cũng chỉ là kéo dài hơi tàn.

Tào Thuần nắm chặt tay, hồi lâu sau oán hận giậm chân, không nói thêm gì nữa.

Tịch dương đã khuất núi.

Giữa màn đêm trên vùng cỏ hoang vu, đột nhiên vang lên tiếng kèn, bốn phía đèn đuốc sáng trưng.

Tào quân mệt mỏi bị biến cố bất thành linh làm cho hoảng sợ.

Tào Tháo lập tức quăng bánh trong tay, đứng dậy hô lớn, thuận tay chộp lấy mã sốc:

- Tử Hòa, là nhân mã phương nào? Gấp rút phòng bị.

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe phương xa truyền đến một tiếng hí vang.

Giống như cự thú rít gào, quanh quẩn trong không trung. Trong nháy mắt tất cả các chiến mã tỏ ra bất an, sắc mặt Tào Tháo thoáng cái trở nên khó coi.

Tiếng hí này với Tào Tháo đã quá quen thuộc.

Năm đó ngoài thành Huỳnh Dương, bên bờ Tị Thủy, tiếng sư tông thú hí dài từng khiến Tào Tháo hoảng hốt.

Hổ Báo kỵ không hổ là tinh nhuệ Tào quân. Qua một chút hoảng loạn lập tức ổn định trở lại, dưới sự chỉ huy của Tào Thuần bày trận.

Mặt đất phương xa xuất hiện một đội thiết kỵ, từ bốn phương tám hướng chạy tới. Giáp đen mũ đen khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Dẫn đầu đội nhân mã là một viên đại tướng cười trên sư tông thú, đầu đội trảo diện khôi, trong tay một đôi Lôi Cổ Ứng Kim chùy.

- Mạnh Đức, từ khi chia tay vẫn khỏe chứ?

Tào Tháo không khỏi hít một hơi khí lạnh, lông tóc toàn thân thoáng cái dựng lên.

Đồng Tây Bình, không ngờ bỉ phu này... Tới rồi.

Tướng tới chính là Đồng Phi.

Trước ngày 10 tháng 5 y suất lĩnh binh mã bất ngờ đánh Lang Gia quận và Ký Khâu huyện. Sau đó phô trương thanh thế, như muốn phối hợp với Điền Dực vây công quân bản bộ Tào Bân ở Hải Khúc. Nhưng thực tế y phân tán bộ khúc, tách ra lên nhập Đông Hải quận, tập kích bất ngờ Lan Lăng.

Vào lúc Tào Tháo rời Thích huyện, Đồng Phi cũng biết được tin này.

Có thể khẳng định sau khi Tào Tháo thấy Lan Lăng thất thủ, nhất định sẽ chạy tới Tương Bôn.

Lúc này Tương Bôn đã trở thành một tòa cô thành. Tuyển Phong doanh của Trương Cáp sau khi bắt Trịnh Hồn thì lập tức vòng tới bao vây Tương Bôn.

Đồng Phi hi vọng có thể nhân cơ hội này chiêu hàng Tào Tháo lần nữa.

Dù nói thế nào thì năm đó từng đồng cam cộng khổ ở Lạc Dương, y thực sự không muốn Tào Tháo chết, đây là một gia hỏa rất tài ba.

Theo Đồng Phi thấy, anh hùng chân chính của toàn bộ thời đại tam quốc chỉ có Tào Tháo.

- Mạnh Đức, đã đến nước này ngươi còn ngoan cố gì nữa?

Sắc mặt của Tào Tháo âm tình bất định, nhìn Đồng Phi uy phong lẫm lẫm dưới đại kỳ dường như nhớ lại hồ lang tướng năm xưa ở thành Lạc Dương.

Có lẽ chết trong tay y cũng không tệ lắm.

Tào Tháo nhìn Tào Thuần nói:

- Tử Hòa, nếu như người muốn hàng thì vẫn còn kịp đấy.

Tào Thuần cười:

- Có thể cùng sinh tử với chúa công, có thể quyết một trận tử chiến với bạo hổ, cuộc đời này của Tào Thuần coi như không còn gì đáng tiếc. Hai chữ đầu hàng thừa tướng đừng nhắc lại nữa.

- Đã như vậy...

Tào Tháo không đợi Đồng Phi nói thêm gì đi nữa, đột nhiên giơ ã sóc:

- Bể phu, trên đời này chỉ có Tào Tháo chết trận, tuyệt đối không có Mạnh Đức đầu hàng.

Tào Thuần giơ thương hét lớn:

- Hổ Báo kỵ, xung phong.

Hơn 4000 Hổ Báo kỵ theo tiếng hô của Tào Thuần cũng đồng loạt hét lên.

Gót sắt phá vỡ màn đêm tĩnh lặng, tiếng hét hò như biển dậy sóng gầm quanh quẩn khắp trời đêm.

Ánh mắt Đồng Phi buồn bã, giơ đại chùy lên cao chỉ về phía trước.

Một núi không thể có hai hổ... Quả nhiên giống như ta suy nghĩ, dù người giảo quyết, thế nhưng nội tâm vẫn có một bầu nhiệt huyết.

- Sát.

Ầm...

Tiến nhọn bắn lên trời cao, ào ào bay về phía Hổ Báo kỵ.

Tên nhọn như mưa phủ kín trời, che mờ cả ánh trăng. Người hô ngựa hý, mấy trăm tên Hổ Báo kỵ cường tráng bị tên bắn chết tại chỗ.

Đồng Phi vung đại chùy, thúc ngựa lao đến đón Hổ Báo kỵ.

Đến đây, đến đây... Quyết một trận tử chiến nào...

Song chùy xoay tròn, giết cho Tào quân người ngã ngựa đổ. Đồng Phi giống như một mũi tên không thể ngăn cản, bắn nát loạn quân.

Đại chùy lướt qua là máu chảy thành sông.

Hai huynh đệ Đồng Sóc, Đồng Hựu theo phía sau Đồng Phi, ba người sáu đại chùy không ai có thể chống lại.

Tào Thuần rống to một tiếng:

- Chúa công mau đi tìm Nguyên Nhung.

Hắn mang theo mười mấy tên tùy tùng, liều mạng ngăn cản Đồng Phi. Nhưng Đồng Phi hiện giờ 35 tuổi, chính vào lúc đỉnh phong. Dù là Lữ Bố phục sinh cũng chưa hẳn ngăn cản được y. Tào Thuần chỉ là một nho tướng, dù võ nghệ siêu quần nhưng còn xa mới là đối thủ của Đồng Phi.

Hai người trên ngựa lao qua nhau, Đồng Phi tay nâng chùy đập xuống, đánh Tào Thuần chết ngay trên ngựa.

Cùng lúc đó Đồng Sóc, Đồng Hựu cũng đại khai sát giới, trong loạn quân tung hoành ngang dọc, giết cho Tào quân chạy trời chết.

Bên ngoài có vạn hùng binh ngăn trở, bên cạnh lại bị nhóm người này như mãnh hổ hoành hành. Chỉ trong một nén nhang, Hổ Báo kỵ đã tan tác.

Tào Tháo thân trúng năm tên, dưới sự hộ vệ của trăm tên tùy tùng lùi lại một gò núi.

Đồng Phi thuận thế chỉ huy nhân mã, vây gò núi kia kín như bưng. Y cũng không nóng lòng công kích, mà chỉ bày trận thế yên lặng quan sát.

Một đêm này thật dài.

Đến khi trời sáng, từ gò núi có một người đi xuống hô lớn:

- Lương vương có đó không? Thừa tướng có chuyện mời Lương vương lên một chuyến.

Đồng Phi không nói không rằng thúc ngựa định đi.

Đồng Hựu kéo Đồng Phi lại:

- Phụ thân, không thể lên... Tào tặc giả dối, vạn nhất trên đó bày kế thì chẳng phải chuyện này...

Đồng Phi cười, giao song chùy cho Mạnh Thăn và Tân Thường.

- Mạnh Đức anh hùng, các người không nên nói vậy... Còn nữa, hai chữ 'Tào tặc' chỉ ta có thể nói còn các người không thể, đó là bá phụ của các người.

Nói xong đẩy hai người, quất ngựa ra roi chạy lên gò núi.

Tào Tháo nằm dựa vào một gốc đại thụ, sắc mặt nhợt nhạt, khí sắc rất kém.

Thấy Đồng Phi một mình đến thì không nhin được mỉm cười:

- Người tên bỉ phu này lại phát tác man tính. Thật đúng là tài ật lớn.

Nói xong hấn bảo người đỡ dậy, ngồi tựa vào thân cây.

Đồng Phi thấy rõ trên ngực Tào Tháo trúng một mũi tên. Tào Tháo khoát tay áo, ý bảo tùy tùng bên người lui ra hết.

- Ta đã nói với bọn họ, sau khi ta chết bọn họ sẽ đầu hàng. Tin rằng người nhất định sẽ an bài từng người bọn họ thích đáng.

Đồng Phi khẽ gật đầu.

- Người hà có gì phải khổ như vậy?

Tào Tháo mỉm cười:

- Nếu như đổi lại là người, người sẽ đầu hàng ta sao?

Đồng Phi ngẩn ra, trầm ngâm hồi lâu mới khẽ nói:

- Sẽ không.

- A, ta và người như nhau, ta cũng tuyệt sẽ không đầu hàng người. Tây Bình, hai ta biết nhau nhiều năm, cũng hiểu nhau không ít, hà tất nói năng rườm rà? Ta chỉ cầu người một việc...

Đồng Phi không đợi Tào Tháo nói xong đã tiếp lời:

- Người yên tâm, nhất định ta sẽ bảo toàn cho Tào gia người.

Hai mắt Tào Tháo nheo lại, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn:

- Như vậy, đa tạ người.

- Cần gì phải vậy, nếu ta ở vào hoàn cảnh người lúc này, tin chắc người cũng sẽ làm như thế. Từ mình ngẫm người, hai ta rốt cuộc vẫn là tri kỷ.

Tào Tháo ngẩn ra, khẽ nói một câu:

- Chỉ sợ chưa hẳn.

Hai người, một người nằm, một người ngồi bên gốc đại thụ nói chuyện với nhau.

Trời đã sáng, Tào Tháo cầm tay Đồng Phi hấp hối:

- Tây Bình, nên dừng thì dừng, có một số việc người không thể làm chủ.

- Mạnh Đức, Mạnh Đức.

Đồng Phi chỉ cảm thấy trong lòng run lên, vội ôm lấy Tào Tháo. Thế nhưng Tào Tháo đã nhắm hai mắt lại, mang theo nụ cười thỏa mãn đi rồi.

Từng có lúc Đồng Phi rất muốn giết Tào Tháo.

Thế nhưng 20 năm qua, dù khi còn là bằng hữu, hay khi là địch nhân y vẫn rất tôn trọng hắn...

Y đứng dậy, cũng không để ý tới những tuý tùng này, dắt sư tông thú, cũng không quay đầu lại đi xuống gò núi. Phía sau từng tiếng đao đâm vào thịt vang lên, tuý tùng của Tào Tháo đều tự vẫn bỏ mình, không có bất cứ ai tham sống. Kết quả này Đồng Phi đã đoán trước từ lâu.

Mạnh Đức, chúng ta kiếp sau tái đầu.

Đồng Phi xuống đến nơi, sau khi lên ngựa thì cảm thấy tâm tình sa sút, không có chút vui sướng thắng lợi nào.

Trước khi chết Tào Tháo đưa cho y hai phong thư. Một phong cho Hạ Hầu Đôn, phong kia nhờ y chuyển cho Biện phu nhân. Đồng Phi không đọc mà đưa luôn cho người mang phong thư của Hạ Hầu Đôn tới Tương Bôn. Còn Đồng Phi thì dẫn theo binh mã cô đơn quay lại Lan Lăng.

Mấy ngày sau, Hạ Hầu Đôn mệnh thuộc cấp Lữ Kiên dẫn binh đầu hàng, còn bản thân tự vận trong phủ nha Tương Bôn.

Còn Tuân Du và Lương Mậu khi biết tin Tào Tháo chết trận thì khai quan đầu hàng. Chiến cuộc Đông Hải cũng bởi vậy dần ổn định.

Tới khi Tuân Du đầu hàng, quân Quan Trung tổng tiến công vừa tròn 15 ngày.

Cùng lúc đó, chiến cuộc Nhữ Nam cũng bước vào giai đoạn cuối...

Tháng sáu đã là cuối hạ. Quan Trung mưa thuận gió hoà, xem ra sẽ lại là một mùa bội thu.

Đồng Phi ở Hạ Bi ba mươi ngày, dù nói chiến cuộc thuận lợi thế nhưng y lại không cảm nhận thấy bất cứ vui sướng nào, trông tinh thần rất sa sút.

Một ngày Hoàng Trung truyền tin về: đã tìm thấy thi thể Lưu Bị tại phụ cận Chương Hoa Đài.

Thì ra sau khi bị phục kích tại Trúc ấp, Lưu Bị muốn lui về Nhữ Nam hội hợp với Trương Yển. Nhưng không ngờ trên đường bị phong hàn, bệnh không dậy nổi.

Hộ vệ bên người cũng dần bỏ đi.

Vị nhất đại gian hùng được hậu thế xưng là hoàng thúc cuối cùng bệnh chết trong một gian nhà tranh ở Chương Hoa Đài.

Khi Đồng Phi nghe được tin này thì như trút được gánh nặng, thở phào một cái.

Từ Thứ, Trần Cung, Lương Tập và Lâu Khuê đều ở bên cạnh y. Thấy Đồng Phi vẫn không có vẻ vui mừng thì không nhận được hỏi:

- Vì sao Thiên tuế không vui?

- Hoàng Vinh, mang bút mực đến đây.

Đồng Phi suy nghĩ một chút rồi nhấc tay, múa bút:

Cổn cổn trường giang đông thệ thủy, lãng hoa đào tấn anh hùng. Thị phi thành bại chuyển đầu khán, thanh sơn y cựu tại, kỷ độ tịch dương hồng.

Bạch phát ngư tiêu giang chữ thượng, quán khán thu nguyệt xuân phong. Nhất hồ trọc tửu hỉ tương phùng, cổ kim đa thiếu sự, đồ tại tiểu đàm trung! (*)

- Ta mệt mỏi rồi.

Sau khi Đồng Phi viết xong thì ném bút cười:

- Ta chuẩn bị về Trường An, có một số sự chuyện nên chấm dứt rồi.

Một câu bất thành linh khiến đám người Từ Thứ ngạc nhiên vô cùng.

- Chúa công, vẫn còn Giang Đông...

- Tôn Bá Phù chẳng qua là con nít mà thôi, ta không có hứng thú. Nguyên Trực ở lại Quảng Lăng, ta sẽ điều Hán Thằng lão tướng quân phối hợp cùng người. Chiến sự Giang Đông giao cho Lục Tồn và Bàng Thống giải quyết... Ta tin với khả năng hai người hẳn đủ để đối phó Tôn Bá Phù.

- Về phần Trương Yến Nhữ Nam, chẳng qua châu châu sau thu, nhảy nhót chẳng được mấy nổi.

- Truyền quân lệnh, lấy Bàng Đức làm đại đô đốc Nhữ Nam, phụ trách chiến sự Nhữ Nam. Đạp Bạch quân của Trần Đáo sau khi giải quyết Tư Mã Lăng thì lưu thủ Duyệt Châu. Các lộ còn lại theo ta về Trường An.

Đồng Phi nói xong chấp tay sau lưng rời khỏi đại đường, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng: mặc dù thiếu nhiều trò hay, nhưng kết quả này cũng không khác mấy...

Hán đế Lưu Biện đột nhiên băng hà, được phong thụy hiệu là Hưng, sử xưng Hán Hưng đế.

Mặc dù khi Lưu Biện tại vị cũng không có quá để ý triều chính, nhưng không thể phủ nhận Hán thất trong tay hắn từ tứ phân ngũ liệt trở nên thống nhất, xem như cũng là một dạng trung hưng. Dùng thụy hiệu ‘Hưng’ tuy có chút châm chọc nhưng cũng coi thỏa đáng.

Thái Bình năm 6, Đồng Phi bình định Quan Đông, khai hoàn hồi triều.

Mặc dù chiến sự Giang Đông hãy còn chưa kết thúc, nhưng tất cả mọi người có thể thấy rõ Tôn Sách cũng chẳng cố được bao lâu, thất bại là điều sớm muộn.

Cuối năm đó, thái tử Lưu Đồng vừa tròn một tuổi được Đồng Phi ủng hộ leo lên hoàng vị, cũng cải niên hiệu thành Đại Quan.

Đồng Phi dùng thủ đoạn như vậy để nói cho những kẻ bụng dạ khó lường rằng y sẽ không soán vị.

Nhưng vì Đồng Phi Thiếu đế tuổi nhỏ không thể chủ chính, cho nên dưới sự thỉnh cầu của bô lão đại thần trong triều, Đồng Phi lưu tại Trường An.

Ước định của y với Hán đế Lưu Biện cũng theo sự ‘Băng hà’ ly kỳ của Hán đế mà bị vùi lấp vào dòng sông lịch sử.

Ngoài ra Đồng Phi chính là lão thần ba triều, trước sau từng phụ tá Linh đế, Hưng đế và Thiếu đế, hơn nữa công huân to lớn, địa vị không ai có thể lay động.

501. Chương 500: Đại Kết Cục

Năm đầu Đại Quan, Đồng Phi được bổ nhiệm làm nhiếp chính vương, tổng lĩnh tất cả sự vụ trong triều, có thể nói danh tiếng không ai bằng.

Quyết định của Đồng Phi khiến cho rất nhiều người cảm thấy thất vọng. Nhưng sau đó vào tháng 3 năm Đại Quan đầu tiên, Đồng Phi lại làm một quyết định kì quái.

Đồng Ký bị giam giữ tròn một năm cuối cùng cũng được thả ra.

Rất nhiều người cảm thấy Đồng Ký trải qua chuyện lần này thì địa vị thế tử sẽ bị hủy đi. Nhưng không, sau khi Đồng Phi thả Đồng Ký thì chính thức tuyên bố, Đồng Ký chính là thế tử Lương vương phủ, cũng xây phủ thế tử ở Tiên Xương phường, chấp thuận Đồng Ký mở phủ riêng, chiêu nạp phụ tá.

Đây là việc khiến người khác nhìn không thấu.

Nhưng có người thông minh thì sẽ nhìn ra trong quyết định của Đồng Phi một số manh mối.

Nhất là việc quan viên văn võ bị giam giữ cùng Đồng Ký lúc trước đều đến xin đầu nhập khi Đồng Ký mở phủ riêng, mà Đồng Phi lại không có bất cứ thái độ gì. Tình hình lúc này trở nên rõ ràng hơn, đồng thời bắt đầu có người động tâm tư, tự đến đề cử bản thân.

Nhưng trừ điều đó ra, Đồng Phi không lộ bất cứ điều gì khác.

Trong câu chuyện đầu đường cuối phố, mặc dù Đồng Ký được bổ nhiệm là Lương vương thế tử, nhưng thực tế từ khi được thả ra, thái độ của Đồng Phi với hắn vẫn rất lạnh nhạt.

Tháng 8 năm Đại Quan đầu tiên, Lục Tồn hỏa thiêu Sài Tang, đoạt Lư Giang.

Cùng tháng, Bàng Thống bày kế ở Ô Thương bắn chết Trình Phổ, bắt Ngu Phiên làm tù binh, chiếm lĩnh hoàn toàn Hội Kê. Trương Nhậm nhân cơ hội phân binh đánh vào Đan Dương.

Tháng 10, Sa Ma Kha, Hoàng Trung xuất kích từ Cửu Giang, trăm thái thú Đan Dương Trương Hoàng.

Có tin tức tốt, nhưng cũng có tin tức xấu... Trần Cung và Từ Thứ bày kế tập kích Khúc A, bị Gia Cát Lượng nhìn thấu, trên đường phục kích bắn chết Trần Cung.

Đây cũng là đả kích lớn nhất với Đồng Phi trong năm Đại Quan đầu tiên.

Tháng 12 năm đầu Đại Quan, Đồng Phi tuyên bố thay đổi triều chính. Loại bỏ chế độ cửu khanh, đặt riêng lục bộ, bổ trí thượng thư, thị lang, thành lập nội các, đặt các chức quan thủ phụ, thứ phụ. Thật ra nội các chế sớm đã ra đời, chỉ là năm xưa gọi là Thừa Minh điện, hiện tại quang minh chính đại lập ra mà thôi. Về phần ưu khuyết của chế độ này, thì phải chờ thực tiễn sau này mới biết.

Nhưng ít ra trước mắt không ai dám đứng ra phản đối.

Tháng giêng năm Đại Quan thứ 2, chiến sự Nhữ Nam cũng xong...

Trương Yên bị Trần Đáo, Bàng Đức giáp công phải lui về giữ Nhượng sơn, cùng tháng ốm chết.

Hồ Chiêu được bổ nhiệm làm thứ sử Kinh Châu, Bàng Đức được phong làm Kinh Châu hành quân tổng quản, tách quân sự và chính trị thành hệ thống độc lập.

Lâu Khuê được phong làm thứ sử Dự Châu, Trần Đáo đảm nhiệm Dự Châu hành quân tổng quản.

Lương Tập làm thứ sử Duyện Châu, Trương Cáp đảm đương Duyện Châu hành quân tổng quản...

Đến lúc này Quan Đông bình định, theo việc Đồng Phi phổ biến luật pháp mà dần khôi phục nguyên khí, tái hiện thịnh vượng và phồn vinh năm xưa.

Trong Đại Quan năm 2, Gia Cát Lượng thành thân với muội muội Tôn Nhân của Tôn Sách

Tôn Nhân, nữ danh Thượng Hương, quả cảm dũng luyện, khi kết hợp với Gia Cát Lượng thì bù đắp được khuyết điểm của hắn.

Thế nhưng tháng 10 cùng năm, Tôn Sách phản công Thượng Ngu bị Bàng Thống bày mưu phục kích. Trên đường chạy về Ngô Quận lại gặp Cam Bôn.

Hai quân khổ chiến, Tôn Sách bị Cam Bôn giết chết tại trận. Có điều bản thân Cam Bôn cũng bị Tôn Sách liều mạng một kích khiến cho trọng thương. Tháng 12 cùng năm thì chết trên giường. Bàng Thống nhận nhiệm vụ, tiếp chiêu Vô Nan quân tiếp tục mãnh công Ngô Quận.

Năm 3 Đại Quan Đan Dương thất thủ.

Gia Cát Lượng lúc này mới thể hiện năng lực và trí tuệ như yêu nhân như vị kia trong diễn nghĩa.

Sau khi Tôn Sách chết, hắn được sự ủng hộ của Tôn Nhân tiếp chiêu Giang Đông. Chỉ dựa vào một Ngô Quận mà giảng co cùng Lục Tồn, Bàng Thống, Từ Thứ.

Khi Đồng Phi nhận được chiến báo thì không nhận được cảm thán:

- Trên đời này làm gì có thiên tài? Bất kì ai cũng phải trải qua khổ luyện mới có thể hiển lộ năng lực. Nếu như ba năm trước đây Gia Cát Khổng Minh có thể có bản lĩnh ngày hôm nay, thì hươu chết về tay ai đây còn chưa biết.

Đúng vậy.

Đồng Phi cuối cùng cũng được chứng kiến năng lực và thủ đoạn kinh người của Gia Cát Lượng.

Thế nhưng đại thế đã mất, hắc cũng vô lực xoay chuyển trời đất... Gia Cát Lượng chỉ còn cách phát huy hết thủ đoạn thiên mã hành không của hắc mà thôi.

Ít nhất trong thời gian tròn một năm, hắc đối mặt với ba người Bàng Thống, Lục Tồn, Từ Thứ mà không hề rơi xuống hạ phong chút nào.

Chỉ có điều Ngô Quận tài nguyên thiếu thốn, tài nguyên có thể sử dụng của Gia Cát Lượng càng lúc càng ít. Cuối năm 4 Đại Quan cuối cùng cũng ném mùi thất bại.

Với Đồng Phi mà nói, năm 4 Đại Quan không thể nghi ngờ chính là một năm đặc sắc.

Ba người Bàng Thống, Lục Tồn, Từ Thứ kỳ mưu diệu kế vô kể, Gia Cát Khổng Minh một mình ứng chiến cũng là diệu thủ liên miên, không hề kém 3 người.

Chỉ có điều nếu cứ tiếp tục thế này Đồng Phi cũng không chịu được.

Đánh nhiều hơn một ngày, tiền lương hao tổn vô số kể. Cho dù y nhà to nghiệp lớn cũng không thể chịu được hao tổn như vậy.

Cho nên Đồng Phi viết một phong thư thông qua Gia Cát Cẩn gửi đến Gia Cát Lượng. Tháng 3 năm 5 Đại Quan, Gia Cát Lượng mất thấy đại thế đã mất liền dẫn theo gia quyến tập kích Hải Diêm, cướp hơn 30 chiếc Ngũ Nha chiến hạm to lớn của hải quân Liêu Đông đang trú ở Hải Diêm, từ vịnh Hàng Châu chạy ra biển, tha hương mà đi.

Khoảng chừng 20 năm sau, tại nơi lúc đó còn là man hoang, mà hậu thế gọi là Malaysia và Indonesia xuất hiện một quốc gia hoàn toàn mới, quốc hiệu là 'Ngô', trong sử sách gọi là Đại Ngô thiên quốc, từ đó về sau hùng bá Nam Dương.

Có điều việc này xảy ra vào nhiều năm về sau.

Tháng 10 năm 5 Đại Quan, Lục Tồn phụng mệnh quay lại Trường An, được phong tước Thư hầu, thành thân với Thái Tiết lúc này gần 25 tuổi, trải qua 7 năm mòn mỏi đợi chờ.

Tháng giêng năm 6 Đại Quan, Bàng Thống khai hoàn hồi triều...

Đối với Đồng Ký mà nói, thời gian mấy năm qua không thể nghi ngờ giống như một giấc mộng.

Khổ tâm mưu tính lại bị phụ thân chối bỏ hoàn toàn. Trong thiên lao một năm, Đồng Ký dường như đã hiểu ra được nhiều điều.

Mỗi người đều có nguyên tắc của mình.

Như phụ thân hắc, nguyên tắc cực kỳ đơn giản. Không phải là vinh hoa phú quý, cũng không phải là chấp chương thiên hạ. Nguyên tắc của Đồng Phi chính là bảo vệ gia đình chu đáo, coi trọng lời đã hứa.

Có một số việc có vội cũng không được.

Tỷ như lúc trước Lưu Biện thất tung, nếu như Đồng Phi thực sự leo lên hoàng vị, như vậy y sẽ phải đối mặt với chính phạt của thiên hạ.

Trước đây Đồng Phi có đại nghĩa.

Nhưng nếu y soán vị thì đại nghĩa đó cũng không còn, Quan Đông sẽ lại xuất hiện cục diện thế nào?

Có thể khẳng định chắc chắn, hiện tại đám người thứ sử Ký Châu Triệu Tiễn tuyệt sẽ không để tình huống như vậy xuất hiện.

Thế nhưng đến khi thiên hạ bình định, đại quyền chấp chương trong tay thì mọi việc sẽ khác. Ít nhất từ hiện tại mà xem thì là như vậy. Triệu Tiễn đã ốm chết được một năm. Mà Ký Châu dưới sự thống trị của Triệu Tiễn cũng hoàn toàn yên ổn. Tân nhiệm thứ sử Ký Châu Mi Trúc đã âm thầm tiếp chương Ký Châu.

5 năm tâm huyết của Triệu Tiễn cuối cùng rơi vào tay Đồng Phi.

Ngẫm ra đúng là gồng càng già càng cay. Phụ vương đã nói mọi việc phải tuân tợ như tiến... Trước đây cảm thấy hình như phụ vương đã mất đi hùng tâm tráng chí rong ruổi chiến trường năm xưa, thế nhưng hiện tại xem ra tất cả đều nằm trong nắm tay của phụ thân.

Càng là như vậy, Đồng Ký lại càng thêm cẩn thận.

Sau khi đảm nhận thế tử Lương vương, Đồng Ký lại được Đồng Phi điều nhập Thừa Minh điện, đảm nhiệm thủ phụ tham nghị, cả ngày bận rộn không được nhàn.

Một ngày Đồng Ký lại được kiêm nhiệm Lễ bộ thị lang, cũng chủ trì đại khảo thu này.

Đồng Ký không khỏi thêm hoảng sợ.

Thi Hương đã tiến hành được 7 năm.

Thế nhưng đối với chức vụ nhân viên chủ trì Đồng Phi rất nghiêm ngặt, không ngờ đột nhiên lại giao chức này lên đầu Đồng Ký.

Đồng Ký sợ hãi, lập tức chạy tới Lễ bộ báo tin cho Thạch Thao.

Thạch Thao hiển nhiên lại động viên một phen, mang chi tiết các cuộc thi hương từ khi bắt đầu nói ra một lượt. Đợi đến khi Đồng Ký ra khỏi Lễ bộ thì trời cũng đã muộn.

Đồng Ký bất ngờ phát hiện ngoài đại môn Lễ bộ có một người đang đứng.

- Viện Dung đại thúc, sao ngài lại ở đây?

Đồng Thiết mỉm cười, khom người nói:

- Thế tử, vương gia mệnh ta ở đây đợi thế tử, mời ngài lập tức hồi vương phủ có chuyện quan trọng cần thương nghị.

- A.

Đồng Ký không khỏi kinh ngạc vạn phần.

Từ sau khi Đồng Phi mệnh hấn mở phủ, thì chuyện gì cũng thông qua Thừa Minh điện truyền đạt.

Trừ tình huống đặc biệt thì Đồng Phi không nói với hấn câu nào. Vì chuyện này mà mẫu thân Đồng Lục của hấn không biết đã rót bao nhiêu nước mắt.

Sao hôm nay lại gọi hấn tới?

Đồng Ký suy nghĩ một chút, cảm thấy mấy năm nay hấn vẫn rất thành thật, không hề làm việc gì bất thường...

- Thế tử, chúng ta đi nhanh lên một chút.

Đồng Thiết nói:

- Vương gia chờ đã lâu, nếu như không về sợ là sẽ giận.

Đồng Ký lên ngựa, sóng vai đi cùng Đồng Thiết.

Trên danh nghĩa, Đồng Thiết đã từ toàn bộ các chức quan, giờ chỉ còn là hạ nhân của Lương vương phủ. Nhưng trên thực tế tất cả mọi người đều biết, tín nhiệm của Đồng Phi với Đồng Thiết khắp thiên hạ cũng chỉ có vài người có thể so được. Ngoài Diển Vi, Sa Ma Kha thì người còn lại là Tùy hầu Bàng Thống.

Trước mặt Đồng Thiết, Đồng Ký không dám khoe khoang.

- Thiết thúc, phụ vương tìm ta là có chuyện gì vậy?

Đồng Thiết nói:

- Việc này thì ta không rõ. Sáng sớm hôm nay vương gia nhận được một phong thư từ Tây Vực... Sau đó cả ngày nhốt trong thư phòng nói chuyện với mấy vị phu nhân. Có lẽ là giờ Dậu vương gia mới đi ra, lập tức

bảo ta đến đây tìm ngài. Ngoài ra còn Tất hầu, Thiên hầu, Thư hầu và Tùy hầu cũng đã được báo tin... Có điều bọn họ cũng không bận, hẳn là đã đến đông đủ.

- A.

Đồng Ký không dám chậm trễ nữa.

Tất hầu Diễm Vi, Thiên hầu Sa Ma Kha, Thư hầu Lục Tồn, Tùy hầu Bàng Thống...

Trừ Lục Tồn không phải người nhà, thì những người khác có thể nói đều là những người thân cận nhất, tín nhiệm nhất của Đồng Phi. Đột nhiên được triệu tập chắc chắn có đại sự.

Đồng Ký theo Đồng Thiết vội vội vàng vàng về phủ, không đợi bá kiến mẫu thân đã bị dẫn đến thư phòng.

Lương vương phủ cũng không có gì thay đổi. Trong thư phòng đặt một gia cụ gỗ lim kiểu mới, bên trên có một xấp thư tịch và địa đồ.

Đồng Phi ngồi ngay ngắn sau án thư, đám người Diễm Vi, Sa Ma Kha cũng đều đã đến.

- Vương gia, thế tử tới rồi.

- Cho nó vào đi.

Vẻ mặt của Đồng Phi rất bình thản, qua mấy năm y có vẻ béo hơn một chút. Miệng rộng mũi sù, dưới cằm để râu, y chang Đồng Trác.

Đồng Ký thấp tha thấp thỏm đi vào.

Không biết vì sao uy của phụ vương hai năm nay càng lúc càng lớn.

- Tiểu Thiết, người thủ ở bên ngoài, không có sự cho phép của ta bất kì ai cũng không được tiến vào.

- Rõ.

Đồng Ký trong lòng bất an, xem ra thật là có đại sự.

Đồng Phi ra hiệu cho Đồng Ký ngồi xuống, thuận tay cầm lấy một cuốn thư tịch mở ra nhìn, sau đó ngẩng đầu nhìn Đồng Ký.

- Bá Uy.

- Có hài nhi.

- Hai năm nay ngươi làm không tệ, so với trước đây đã thay đổi rất nhiều. Ha ha, phủ thế tử của ngươi nhân tài đông đúc đấy.

Đồng Ký giật mình đánh thót.

- Chiết trùng giáo úy Cao Thuận đã thành nha môn tướng của ngươi, cấm trung tướng quân Tử Long cũng là đô úy của ngươi... Ừm, Ngụy Diên không ngờ trở thành binh tào duyệt, Tuân Du là trưởng sử thế tử phủ. Ô, còn Lương Mậu, Lô Dục chỉ có thể làm tông sự, Tào Phi Tuân Thích là tam giáp khoa cử lần đầu, đường đường Thái Học viện học sĩ cũng chỉ là thư tá của ngươi... Bá Uy, ngươi làm không tệ. Ừm, ngoài ra còn quân sư Chu Bất Nghi, Vương Mãi, Quách Hoài... Ha ha, ta cũng thấy đỏ mắt rồi.

Mồ hôi lạnh trên trán Đồng Ký đã nhễ nhại.

- A, cái khiến ta kinh ngạc chính là Sử A không ngờ đã trở thành gia tướng của quý phủ ngươi. Kiểm pháp của hắn không tệ, không khác tiểu Thiết là mấy.

Đồng Phi gấp thư tịch lại, híp mắt cười nhìn Đồng Ký:

- Bá Uy, ngươi làm rất tốt.

- Hài nhi, hài nhi...

Đồng Ký có chút không thở nổi, ngẩng đầu nhìn mấy người xung quanh, nhưng phát hiện mọi người đều mỉm cười bình thản.

Đồng Ký dường như hiểu ra một chút, khẽ nói:

- Hải nhi biết tất cả đều là do phụ vương an bài, nếu không có phụ vương thì hải nhi sao có bản lĩnh chiêu lãm nhiều hiền lương như vậy?

Đồng Phi thở dài.

- Người lòng cánh đã đủ, có một số việc trong lòng ta cũng biết rõ ràng. Thật ra năm đó ta muốn trở về giết người. Nếu không phải vì câu nói của Mạnh Đức trước khi chết, sợ là ta cũng không đổi chủ ý. Mạnh Đức nói nên dừng thì dừng, có một số việc ta không thể làm chủ. Ngẫm lại lời này của hắn rất có đạo lý. Nếu như đã có một số việc ta không thể thay đổi, thì đơn giản thuận thế mà làm, tùy ý nó phát triển. Hai năm nay, việc người làm ở Thừa Minh điện khiến ta rất hài lòng.

Đồng Ký không lên tiếng, không dám mở miệng ngắt lời Đồng Phi.

Đồng Phi đưa phong thư ra:

- Ngoại công người đi rồi.

- A?

Trong giọng nói Đồng Phi mang theo thương cảm:

- Đời này ta cảm kích nhất hai người, một là tăng tổ mẫu của người. Nếu không có người, thì có lẽ ta đã chết đuối lúc vừa sinh ra. Người còn lại là ngoại công của người, nếu không có lão nhân gia, sợ là ta không thể có được thành tựu hôm nay, càng không nói tới người còn gả đại nương của người cho ta, từ đó ta mới được sĩ nhân từ từ tiếp thụ.

Diễn Vi, Sa Ma Kha cũng đều lộ ra vẻ thương cảm.

- Ngoại công người đi để lại một người con, nay cũng là một tiểu quốc chủ ở Ba Tư. Tình hình của Ba Tư không quá ổn định. Nhất là sau khi ngoại công người đi rồi, rất nhiều kẻ nhắm nhe tiểu cửu cửu của người. Ngoại bà người gửi thư thỉnh ta xuất binh, giúp tiểu cửu cửu người một tay.

Thật ra Đồng Phi dù không nói rõ, nhưng những người đang ngồi đây đều biết vị ngoại bà kia là ai.

- Ta đã đồng ý.

Đồng Phi thản nhiên cười:

- Một tháng sau ta sẽ lĩnh binh tây hành. Mẫu thân người, đại nương, nương và tứ nương. Còn cả mấy đệ đệ của người cũng đều muốn theo ta xuất chinh. Ngoài ra đại bá người, tam thúc, còn cả Sĩ Nguyên cũng dẫn theo toàn gia cùng ta tây hành. Người... Có hiểu ý ta không?

Đồng Ký há hốc:

- Vậy còn hải nhi?

Lục Tồn nói:

- Nhạc phụ cảm thấy hoàng thượng tuổi còn nhỏ, nếu nhạc phụ xuất chinh thì trong nhà không thể thiếu người. Cho nên hi vọng người ở lại... Giám quốc.

- A?

Đồng Phi nói:

- Nếu nói đến giám quốc thì tuổi người còn hơi nhỏ. Có điều nếu nói về năng lực và kinh nghiệm thì cũng không phải quá kém. Tuổi của Lâu Khuê cũng đã lớn, vài ngày trước nói với ta muốn trí sĩ. Sư huynh trước đây sai sót, nhưng mấy năm nay ở Sóc Phương cũng đã chịu đủ khổ sở, thống trị ba quận tái bắc không tồi, coi như là đoái công chuộc tội. Ngày mai hắn sẽ được gọi về Thừa Minh điện.

- Bên cạnh người hiền lương không ít. Lại có tỷ phu người bên cạnh ứng phó, hơn nữa Thúc Chí, Lệnh Minh đối với người cũng rất vừa lòng, cuối cùng ta đã có thể yên tâm giao quốc sự cho người. Về phần người làm

tốt hay dở thì phải xem bản lĩnh của chính người. Người là một tiểu tử thông minh, có khả năng, cũng có thủ đoạn. Chỉ là đôi khi khí lượng hơi nhỏ. Có điều hai năm nay cũng coi như có tiến bộ.

- Đang ngồi ở đây đều là người trong nhà, ta chỉ có ba câu tặng người: Mọi việc phải suy nghĩ trước sau, phải có lượng dùng người; Nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền, phải lấy sử làm gương, lấy người làm kính; Phải nghe từ nhiều phía, Lời thật mất lòng, đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm, đừng thấy việc ác nhỏ mà tặc lưỡi. Nơi đây ta có một phong thư của quân sư lưu cho ta, người hãy xem cho kỹ.

Đồng Phi nói xong lấy từ trên án một phong thư đưa cho Đồng Ký.

- Được rồi, cứ như vậy đi. Hôm nay ta thiết yến trong phủ, mời không ít người... Bá Uy, người ra ngoài tiếp khách một chút.

- Vâng.

Đồng Ký cất thư, cùng Bàng Thống, Lục Tốn đứng dậy cáo từ.

Diễn Vi và Sa Ma Kha vẫn ở lại.

- Nhị đệ, người thật sự không định quay về sao?

Đồng Phi thản nhiên cười:

- Không về nữa... Ha ha, thiên hạ to lớn hơn cả tưởng tượng hai ta. Trung Nguyên bình định, sức mạnh chúng ta chẳng lẽ dùng trên bụng nữ nhân sao? Giống như Sa Sa, từ khi nạp Thái Uyển kia giờ gầy đi rồi.

Khuôn mặt Sa Ma Kha đỏ bừng lên.

- Có trở về hay không với ta đều không có gì đáng kể. Nếu như Bá Uy có thể làm tốt thì ta không về có sao? Nếu như nó không có bản lĩnh thì ta về có tác dụng gì? Có một số việc chúng ta chỉ có thể làm đến bước này, còn lại phải xem cố gắng của hần. Nếu hần đã lựa chọn...

Đồng Phi nói xong thì đứng dậy:

- Đi thôi, khách nhân đã tới rồi, chớ có để họ sốt ruột.

Một tháng sau, ngoài thành Trường An tình kỳ pháp phối.

Đồng Phi mặc cho văn võ bá quan ngăn cản, quyết định tây chinh. Có điều việc y lưu Đồng Ký lại giám quốc không ai đứng ra phản đối.

Ít nhất tam phụ đại thần Thừa Minh điện đều im lặng.

Thủ phụ Cố Ung, thứ phụ Trần Đáo, tam phụ Thạch Thao...

Đồng Ký dẫn thê tử Lữ Hân, dẫn theo quan viên lớn nhỏ trong phủ tiễn Đồng Phi đến cầu.

Lúc này dương liễu đang xanh.

Mặc dù trong suốt một tháng, ngày nào Đồng Lục cũng gọi Đồng Ký tới nói chuyện, nhưng lúc này vẫn không nhìn được giọt nước mắt.

Đồng Ký vốn định ngăn cản mẫu thân đi.

Nhưng Đồng Lục lại nói:

- Đại nương người xuất thân đại gia, tam nương cả ngày vũ đao lộ thương, tứ nương là một con một sách. Lần tây hành này không biết là sẽ có chuyện gì. Phụ vương người hai năm nay thoải mái đã quen rồi, nếu như không có người bên cạnh chăm sóc sợ là không vui vẻ. Từ nhỏ ta đã theo phụ vương người, rất hiểu sở thích của y. Theo y đi cũng để chăm sóc lẫn nhau... Bá Uy à, phải ngoan ngoãn, mọi việc phải suy nghĩ nhiều hơn, nghìn vạn lần đừng làm chuyện khiến phụ vương người tức giận nữa.

Đồng Ký nhất nhất đáp ứng.

Bên kia Đồng Phi khẽ an ủi Thái Tiết, rồi chậm rãi bước tới.

- Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, có phải là xuất binh chiến tranh đâu? Khóc sụt sùi còn ra cái thể thống gì?

Y phất tay bảo mọi người lên xe ngựa, sau đó quan sát Đồng Ký từ trên xuống dưới, chỉ là trong ánh mắt kia không còn chút áp lực khiến Đồng Ký sợ hãi lúc trước nữa.

Đột nhiên y tiến lên một bước ôm chặt lấy Đồng Ký.

- Lục Cân, hãy bảo trọng, đừng để ta phải lo lắng cho người.

Đã bao nhiêu lâu Đồng Ký không được nghe Đồng Phi gọi nhũ danh như vậy, nước mắt Đồng Ký rút cuộc không kìm được ứa ra.

- Nhớ kỹ lời ta, mọi việc đều phải lưu một con đường, học văn cha không được tốt lắm, nhưng cũng biết đạo lý tốt quá hóa dở.

- Hai nhi nhớ kỹ.

Đồng Phi mỉm cười, lại ôm chặt Đồng Ký lần nữa:

- Chăm sóc tỷ tỷ người cho tốt.

Nói xong Đồng Phi xoay người lên ngựa, vung nắm tay lên không trung:

- Xuất phát.

Sư tông thú đã qua thời đỉnh phong, nhưng tuổi già chí chưa già, vẫn rất thần tuấn. Ngửa cổ tung đề hí một tiếng dài, bước về phía trước.

Đồng Ký không nhịn được gọi với theo:

- Cha.

Đồng Phi trên lưng ngựa run lên, nhưng không quay đầu lại, chỉ là vẫy tay về phía sau, phóng ngựa chạy đi như bay...

Năm 7 Đại Quan, Đồng Phi dẫn binh mã viễn chinh Ba Tư, từ đó về sau không đặt chân trở về Trung Nguyên nữa bước.

Sau khi Đồng Phi rời đi ba năm, Đồng Ký dưới sự thúc ép của triều thần, bức Thiếu đế nhường vị, đăng cơ làm đế, quốc hiệu là 'Lương'.

Trong [Lương sử], Đồng Ký là Lương thái tông, còn Đồng Phi được tôn làm thái tổ.

Lịch sử từ đó về sau mở ra một chương mới.

Khi Đồng Phi rời khỏi Trường An còn dẫn theo toàn bộ già trẻ Tào gia.

Lấy con thứ ba Tào Tháo là Tào Chương làm tiên phong, Đồng Sóc làm tả hộ quân, Đồng Hựu làm hữu hộ quân, còn Đồng Phi tự mình tọa trấn trung quân, Diển Vi, Sa Ma Kha thì theo quân mà đi.

Ngoài dự đoán mọi người chính là thái thú Tam Hàn Hạ Tề trở thành thống soái hậu quân.

Theo Hạ Tề nói:

- Đánh vài chục năm, giết ở Tam Hàn máu chảy thành sông, nhưng toàn thân cũng đầy sẹo. Nội chiến ta không muốn tham dự nữa, nhưng xuất chinh tây phương sao có thể thiếu được ta? Ta có ba con trai đều nguyện ý theo vương gia, kiến công nước khác.

Hạ Tề nói những lời này khiến Đồng Phi cực kỳ sung sướng.

Ba vạn đại quân trùng trùng điệp điệp tiến về Tây Vực.

Khoảng chừng 50 ngày sau khi rời Trường An, đại quân đi qua Vũ Uy, đến Ốc Lan huyện. Lúc này xem như đã tiến vào Trương Dịch.

Đêm đó Đồng Phi sai người nghỉ ngơi tại Ốc Lan.

Đồng thời phái khoái mã đến Hán An thành báo cho Từ Hoảng.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng cái đã 20 năm trôi qua từ lần trước nhập Tây Vực. Ba người Đồng Phi, Điền Vi, Sa Ma Kha đang ngồi trong quân trường uống rượu, ôn lại sự tình năm xưa, không nhịn được cười ha ha. Lúc đầu chỉ có 3 người nói, nhưng đến lúc sau đám người Thái Diễm cũng tham gia.

Rượu đến lúc hưng phấn, đột nhiên Đồng Thiết tiến vào bẩm báo:

- Vương gia, ngoài doanh có cố nhân cầu kiến.

- Cố nhân?

Đồng Phi kinh ngạc:

- Cố nhân? Cố nhân nào? Cố nhân của ta người đề biết cả, người đó là ai?

Đồng Thiết cười nói:

- Lai lịch vị cố nhân này rất lớn, không cho ta nói tên, nếu như ta nói rồi chắc chắn hần sẽ không bỏ qua cho ta. Hơn nữa còn muốn đại vương tự mình ra ngoài nghênh tiếp.

- Bậy.

Sa Ma Kha nghe vậy giận tím mặt:

- Tiểu tử vô lễ sỗ sã kia không muốn sống nữa hay sao, lại dám trêu chọc các ông? Nhị ca chờ chút, để ta trối hần đến.

- Khoan đã.

Trong lòng Đồng Phi đột nhiên khê động.

Người Đồng Thiết biết, lại có khẩu khí lớn như vậy, trong những người y biết thì dường như chỉ có một người dám nói như vậy.

Lẽ nào...

Đồng Phi bật dậy, bất chấp ánh mắt kinh ngạc của mọi người ba chân bốn cẳng chạy ra cửa doanh.

Dưới ánh lửa, một lão giả tướng mạo gầy gò tay vịn quả trượng đứng đó. Một thân y phục màu xanh, toát ra soái khí bất tận.

Râu ba chòm dưới hàm trong gió đong đưa.

Phía sau hần còn có hai nam tử ba mươi tuổi đang khoanh tay đứng.

Đồng Phi thấy được lão giả này thì cảm thấy trong lồng ngực có một luồng khí bộc phát, nhưng khi tới miệng lại không thể nói ra lời.

Lão giả cười nói:

- Nhìn thấy lão sư sao không nói lời nào? Ha ha, nghe nói đại vương ngài muốn Tây chinh, không biết lão già này có tác dụng hay không?

Đồng Phi cười rồi.

Y tiến lên một bước, vái chào sát đất:

- Nếu có tiên sinh đi theo, Phi... Không còn gì phải lo lắng.

Hai người nhìn nhau không khỏi cất tiếng cười to.

Tiếng cười kia trong màn đêm quanh quẩn mãi không thôi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-han>